

Nghịch Tập

Contents

Nghịch Tập	6
1. Chương 1 - Chúng Ta Chia Tay Đi	7
2. Chương 2 - Bớ Người Ta! Có Người Tự Sát!	8
3. Chương 3 - Bác Sĩ Trong Phòng Khám	9
4. Chương 4 - Anh Vẫn Có Thể Chết Vì Em	12
5. Chương 5 - Lời Tự Đáy Lòng	13
6. Chương 6 - Tìm Mẹ Mượn Tiền	14
7. Chương 7 - Biết Ngay Cái Đầu Nhà Cậu Sẽ Trở Lại!	16
8. Chương 8 - Không Còn Dây Chuyền	18
9. Chương 9 - Đốt Gân Não Cho Cậu!	20
10. Chương 10 - Tôi Muốn Từ Chức	21
11. Chương 11 - Xin Nhận Cửa Đồ Đệ Một Lạy!	23
12. Chương 12 - Thay Đổi Triệt Để, Làm Lại Cuộc Đời.	25
13. Chương 13 - Chàng Rắn	27
14. Chương 14 - Nguyên Cục Phục Thua	29
15. Chương 15 - Cậu Còn Đón Đi Được Sao?	31
16. Chương 16 - Đi Làm Thành Quân Cho Ông!	32
17. Chương 17 - Tôi Làm Người Bán Hàng Rong	34
18. Chương 18 - Cháo Đây, Một Tè Một Lỵ!	36
19. Chương 19 - Chấp Pháp Bạo Lực	38
20. Chương 20 - Cạo Đầu	40
21. Chương 21 - Oan Gia Ngõ Hẹp	42
22. Chương 22 - Nhanh Như Vây Đã Gặp Báo Ứng Rồi	43
23. Chương 23 - Cuối Cùng Cũng Bắt Được Cậu	45
24. Chương 24 - Người Hiền Lành	47
25. Chương 25 - Trêu Gheo Bác Sĩ	49
26. Chương 26 - Đổi Nghề	51
27. Chương 27 - Sao Chỗ Nào Cũng Đều Có Anh?	54
28. Chương 28 - Quần Lót Màu Hồng	56
29. Chương 29 - Phổ Cập Tri Thức Về Phương Diện Nào Đó	57
30. Chương 30 - Quyến Rũ	59
31. Chương 31 - Thù Này Không Báo Thì Không Phải Quân Tử!	61
32. Chương 32 - Kế Hoạch Báo Thù	63
33. Chương 33 - Dẫn Rắn Khỏi Hang	67
34. Chương 34 - Nén Bi Thương Xuôi Theo Hoàn Cảnh Vây!	68
35. Chương 35 - Lần Đầu Tiên Trao Đổi Bình Thường	70
36. Chương 36 - Mông Cậu Thật Lớn!	71
37. Chương 37 - Cậu Cần Mắt Hay Cần Kẹo?	74
38. Chương 38 - Tìm Cơ Hội Diệt Cái Thứ Đó!	75
39. Chương 39 - Cậu Ta Nhất Định Là Cố Ý!	77
40. Chương 40 - Sát Muối Lên Vết Thương	78
41. Chương 41 - Đại Bảo Nhị Bảo	80

42. Chương 42 - Bị Lừa Là Anh!	82
43. Chương 43 - Phần Đại Lễ Đầu Tiên	83
44. Chương 44 - Mượn Dao Giết Người	85
45. Chương 45 - Cậu Xác Định Đây Là Rắn Hổ Mang?	87
46. Chương 46 - Có Câu Oan Gia Ngõ Hẹp	90
47. Chương 47 - Hôm Nay Bầu Trời Thật Xanh!	92
48. Chương 48 - Chính Là Không Buông Tay	94
49. Chương 49 - Dốc Lòng Tu Luyện.	95
50. Chương 50 - Tà Ác Trong Điện Thoại	97
51. Chương 51 - Có Chút Luyện Tiếc	99
52. Chương 52 - Tội Chết Có Thể Miễn, Tội Sống Khó Tha	102
53. Chương 53 - Bắt Đầu Có Dục Vọng Với Tôi Từ Lúc Nào?	105
54. Chương 54 - Ăn Phân Trưởng Thành	107
55. Chương 55 - Liên Tục Hù Dọa	108
56. Chương 56 - Cậu Yên Tâm Đi Đi!	110
57. Chương 57 - Hồ Ly Tinh	112
58. Chương 58 - Hai Khả Năng	114
59. Chương 59 - Xem Phim Luyện Gan	116
60. Chương 60 - Bắt Chim Sẻ	117
61. Chương 61 - Chỗ Nào Lớn Tôi Ngó Chỗ Đó	119
62. Chương 62 - Tôi Bóp Tôi Bóp Tôi Bóp Bóp Bóp!	120
63. Chương 63 - Vô Lại	122
64. Chương 64 - Ngọn Lửa Không Tên	123
65. Chương 65 - Hoành Dao Đoạt Ái	126
66. Chương 66 - Thì Ra Là Thế	128
67. Chương 67 - Đừng Để Tôi Thất Vọng	129
68. Chương 68 - Xoay Chuyển Chiến Cục	132
69. Chương 69 - Quấn Cậu Ta!	134
70. Chương 70 - Tôi Cũng Thích Tên Trọc Đó	135
71. Chương 71 - Sao Lại Cảm Thấy Mình Giống Kẻ Bán D*m!	137
72. Chương 72 - Bảo Vệ Thức Ăn	138
73. Chương 73 - Lời Khách Sáo	140
74. Chương 74 - Ai Vô Sĩ Như Thế?	141
75. Chương 75 - Gặp Trắc Trở	143
76. Chương 76 - Thổ Lộ Nội Lòng	145
77. Chương 77 - Giày Vò Đòi Mạng	146
78. Chương 78 - Nhất Định Phải Giải Quyết Cô Ta Trước!	148
79. Chương 79 - Điều Chỉnh Chiến Thuật	150
80. Chương 80 - Chơi Tâm Nhân	153
81. Chương 81 - Thật Để Tôi Đi?	154
82. Chương 82 - Cái Này Gọi Là Thoải Mái!	156
83. Chương 83 - Thiết Công Kê Ngâm Thơ Đối Đầu	157
84. Chương 84 - An Ủi Lẫn Nhau	161
85. Chương 85 - Trút Được Cơn Giận	162
86. Chương 86 - Mắc Kẹt	163
87. Chương 87 - Đã Lâu Mới Ngủ Chung Giường	165
88. Chương 88 - Má Nó Anh Là Đồ Súc Sinh!	167
89. Chương 89 - Mỗi Người Mỗi Tâm Tư	169
90. Chương 90 - Trời Sinh Một Đôi	172
91. Chương 91 - Mảnh Hổ Phá Cửa Sổ Mà Vào	175
92. Chương 92 - Xem Phim Vip	179
93. Chương 93 - Vinh Quang Về Đội	182
94. Chương 94 - Cảnh Báo Vô Thanh	185
95. Chương 95 - Yêu Tinh Trong Yêu Tinh	188

96. Chương 96 - Hoàn Thành Nhiệm Vụ Viên Mãn	191
97. Chương 97 - Thầy Trì Giảng Bài.	195
98. Chương 98 - Hễ Chạm Là Phát	198
99. Chương 99 - Chết Không Chỗ Chôn Thầy	202
100. Chương 100 - Ông Đây Là Người Khỏe Mạnh!	205
101. Chương 101 - Sớm Muộn Cũng Là Của Cậu	209
102. Chương 102 - Diệt Cỏ Tận Gốc	210
103. Chương 103 - Một Giấc Mộng Xuân	214
104. Chương 104 - Cuối Cùng Cũng Bạo Phát!	217
105. Chương 105 - Tôi Không Nỡ Để Anh Đi!	220
106. Chương 106 - Nhỏ Củ Cải	223
107. Chương 107 - Cậu Chính Là Nhóc Tệ Hại Của Tôi	227
108. Chương 108 - Thông Điệp Cuối Cùng	231
109. Chương 109 - Liên Tiếp Xuất Chiêu	235
110. Chương 110 - Quý Ông Lợi Hại	238
111. Chương 111 - Thông Suốt	241
112. Chương 112 - Tiếp Tay Làm Việc Xấu	244
113. Chương 113 - Tôi Chê Anh Bẩn	248
114. Chương 114 - Núi Lửa Trì Bùng Nổ	251
115. Chương 115 - Thông Dong Mà Đến	255
116. Chương 116 - Sau Phút Sung Sướng	259
117. Chương 117 - Làm Gì Sớm Muộn Cũng Nhận Quả Báo	262
118. Chương 118 - Ôm Sai Người Rồi	266
119. Chương 119 - Sao Tôi Lại Xui Xẻo Như Thế?	269
120. Chương 120 - Che Giấu Huyền Cơ	272
121. Chương 121 - Trừ Bỏ Tâm Bệnh	276
122. Chương 122 - Bài Phiến Tình	280
123. Chương 123 - Khơi Chuyện	283
124. Chương 124 - Cuộc Sống Tính Toán Tỉ Mỉ	287
125. Chương 125 - Thiết Công Kê Nam Châm	290
126. Chương 126 - Tối Hôm Nay Có Nhiệm Vụ Quan Trọng	294
127. Chương 127 - Hàng Thật Giá Thật	297
128. Chương 128 - Đột Ngột Lên Giọng	301
129. Chương 129 - Cậu Không Có Quyền Phát Ngôn	305
130. Chương 130 - Còn Nói Không Phải Đến Để Khoe Khoang?	308
131. Chương 131 - Cảm Giác An Toàn	311
132. Chương 132 - Ngô Mất To	315
133. Chương 133 - Đồng Hồ Tình Nhân	318
134. Chương 134 - Thật Không Yên Tâm Được Chút Nào	322
135. Chương 135 - Đây Không Phải Là Đòi Mạng Tôi Sao?	325
136. Chương 136 - Vậy Cậu Cứ Đợi Đó!	327
137. Chương 137 - Thi Hành Trừng Phạt Nho Nhỏ	331
138. Chương 138 - Gia Súc	335
139. Chương 139 - Vực Tinh Thần Lên Nào!	338
140. Chương 140 - Ném Đá Dò Đường	341
141. Chương 141 - Bây Giờ Đi Thôi!	345
142. Chương 142 - Đá Tối Đá Lui	349
143. Chương 143 - Gã Đến Chỗ Tôi Chính Là Một Người Chết.	352
144. Chương 144 - Quả Nhiên Biết Hưởng Thụ Cuộc Sống Hơn Tôi.	356
145. Chương 145 - Ông Và Cháu	359
146. Chương 146 - Thổ Lộ Thật Lòng	363
147. Chương 147 - Lột Bỏ Từng Tầng	367
148. Chương 148 - Băng Hỏa Lượng Trọng Thiên	370
149. Chương 149 - Chỉ Mới Giờ Đây Thôi Sao?	373

150. Chương 150 - Dám Giành Đồ Của Tôi? Trị Cô Không Thương Lượng!	377
151. Chương 151 - Làm Ra Vẽ	380
152. Chương 152 - Tôi Là Dây Thừng Em Là Ngựa	384
153. Chương 153 - Trận Chiến Tuyệt Đẹp	387
154. Chương 154 - Đạo Cao Một Thước Ma Cao Một Trượng	392
155. Chương 155 - Tự Ăn “ác” Quả	395
156. Chương 156 - Chương 156: Chàng Rắn	399
157. Chương 157 - Thản Nhiên Một Cách Bất Ngờ	402
158. Chương 158 - Ba Người Chạm Mặt	406
159. Chương 159 - Thăm Viếng “tiền Bối”	409
160. Chương 160 - Kẻ Phụ Tình	413
161. Chương 161 - Thật Ra Người Cũng Có Độc	415
162. Chương 162 - Một Đêm Hỗn Loạn	417
163. Chương 163 - Đây Là Muốn Tạo Phản Sao?	420
164. Chương 164 - Một Cái Tết	424
165. Chương 165 - Khói Súng Cuồn Cuộn	428
166. Chương 166 - Biến Hóa	431
167. Chương 167 - Phân Tích Tỉ Mỉ	435
168. Chương 168 - Chỉ Hận Gặp Nhau Quá Muộn	439
169. Chương 169 - Một Trái Táo Dẫn Phát	443
170. Chương 170 - Sĩ Khả Sát Bất Khả Nhục	446
171. Chương 171 - Nguy Cơ Ẩn Náu	450
172. Chương 172 - Tiểu Hộ Vệ Trung Thành Ở Cửa Hậu	454
173. Chương 173 - Em Tôi Bị Em Anh Lừa Đi Rồi	457
174. Chương 174 - Âm Toán Kiểu Khác	461
175. Chương 175 - Tương Kế Tự Kế	464
176. Chương 176 - Về Nhà Thăm Mẹ	467
177. Chương 177 - Nhân Viên Chuyển Phát Bì Thúc	469
178. Chương 178 - Hòa Giải	471
179. Chương 179 - Một Câu Nói Còn Thiếu	474
180. Chương 180 - Âm Hiệu	481
181. Chương 181 - Cầu Đại Thần Ân Sủng	485
182. Chương 182 - Gió Nổi Mây Vùn	489
183. Chương 183 - Bụi Bặm Lắng Động	493
184. Chương 184 - Hiện Tại Bù Cho Cậu	497
185. Chương 185 - Một Cây Kẹo Đường	501
186. Chương 186 - Ăn Mì Ăn Ra Cảm Ngộ	505
187. Chương 187 - Có Gian Tình	509
188. Chương 188 - Kỳ Đà Cản Mũi	512
189. Chương 189 - Con Sẽ Không Lấy Vợ	516
190. Chương 190 - Cuối Cùng Đã Hòa Giải	520
191. Chương 191 - Không Dễ Thì Có Thể Làm Gì?	524
192. Chương 192 - Lướt Sóng	529
193. Chương 193 - Ngược Một Trận	533
194. Chương 194 - Kém Thông Minh	538
195. Chương 195 - Ngộ Ra Một Đạo Lý	541
196. Chương 196 - Mười Tệ Tiêu Vật	545
197. Chương 197 - Eq Cao	549
198. Chương 198 - Khoan Gõ Lấy Lửa	553
199. Chương 199 - Cái Thế Vô Song	557
200. Chương 200 - Đại Bảo Xuất Kỳ Chiêu	561
201. Chương 201 - Tự Sát	565
202. Chương 202 - Oh Yeah!	570
203. Chương 203 - Dồn Vào Chỗ Chết Để Sống Lại	575

204. Chương 204 - Lão Lươn Lẹo Thu Thập Tiểu Lươn Lẹo	581
205. Chương 205 - “ma Quỷ” Lộng Hành	585
206. Chương 206 - Phóng Sinh	590
207. Chương 207 - Tình Yêu Chạy Bằng Xe Hỏa Tốc	594
208. Chương 208 - Anh Thật Đủ Hung!	598
209. Chương 209 - Cậu Là Bắp Của Tôi	603
210. Chương 210 - Một Ngọn Lửa Vô Danh	607
211. Chương 211 - Tuyệt Đối Không Chịu Một Chút Thiệt Thòi	611
212. Chương 212 - Tôi Thấy Hết Rồi	615
213. Chương 213 - Trêu Chọc	618
214. Chương 214 - Linh Ngộ	622
215. Chương 215 - Bắt Tại Trận	625
216. Chương 216 - Trút Giận	629
217. Chương 217 - Ăn Một Gậy Của Lão Tôn	632
218. Chương 218 - Cha Vợ	635
219. Chương 219 - Cách Một Cánh Cửa	638
220. Chương 220 - Sống Cùng Cha Vợ	642
221. Chương 221 - Con Số Đưa Tình	646
222. Chương 222 - Trùng Hợp	649
223. Chương 223 - Đùng Khách Sáo	654
224. Chương 224 - Tuyệt Đỉnh Quanh Co	657
225. Chương 225 - Lệnh Pha	661
226. Chương 226 - Cha Con Đại Chiến	665
227. Chương 227 - Trần Trường Chạy	668
228. Chương 228 - Hình Phật Ngọt Ngào	671
229. Chương 229 - Bạn Bè Tốt	674
230. Chương 230 - Thích Bị Ông Xã ‘thao’ Không?	678
231. Chương 231 - Giúp Người Xấu Làm Việc Ác	682
232. Chương 232 - Làm Ô Che Nắng Cho Cậu	686
233. Chương 233 - Sợ Cậu Rồi	690
234. Chương 234 - Ăn CƠM Nhà Người Khác Đúng Là Ngon	693
235. Chương 235 - Khóa Tủ Lạnh Lại	698
236. Chương 236 - Hung Hăng Yêu Thương	702
237. Chương 237 - Sao Lại Bắt Con Chịu Trận	706
238. Chương 238 - Thư Mời Hồng Môn Yến	710
239. Chương 239 - Không Được Cháp Vặt Với Cậu Ta!	714
240. Chương 240 - Mất Tích	718
241. Chương 241 - Chú Có Thể Biến Cháu Thành Trắng	721
242. Chương 242 - Rất Tốt	726
243. Chương 243 - ‘bà Ngoại’ Cũng Có Kính	729
244. Chương 244 - Chạy Cấp Tốc	733
245. Chương 245 - Trì ‘pháo Vương’ Nổi Giận.	736
246. Chương 246 - Tên Ghen Tuông Tâm Thần	740
247. Chương 247 - Thật Sự Có Tài	743
248. Chương 248 - Không Cho Khách Vào Nhà	746
249. Chương 249 - Trì Thiếu Gia Hẹp Hòi	750
250. Chương 250 - Ăn Không Dậy Nổi	754
251. Chương 251 - Thoát Chết Trong Gang Tắc	757
252. Chương 252 - Ăn Cây Táo Rào Cây Sung	761
253. Chương 253 - Thăm Hỏi	764
254. Chương 254 - Là Cho Tôi Nhìn Sao?	769
255. Chương 255 - Cái Miệng Làm Tội Cái Thân	773
256. Chương 256 - Luyện Đầu Ốc	776
257. Chương 257 - ‘sợ Chỉ Vụn’	780

258. Chương 258 - Không Thu Hoạch Được Gì	784
259. Chương 259 - Giúp Tôi Chuyển Cho Anh Ấy Một Nụ Cười	788
260. Chương 260 - Thật Sự Đụng* Phải	792
261. Chương 261 - Cam Tâm Tình Nguyên	796
262. Chương 262 - Khó Khăn Càng Thêm Khó Khăn	799
263. Chương 263 - Đau Lòng	803
264. Chương 264 - Phá Đám	807
265. Chương 265 - Camera Giám Sát	810
266. Chương 266 - Không Phải Là Hận Cậu Mà Là Tiếc Cho Cậu	814
267. Chương 267 - Cậu Không Phải Con Ruột	818
268. Chương 268 - Tuyên Bố Trắng Ẩn	821
269. Chương 269 - Ngủ	825
270. Chương 270 - Thao Cậu Có Sướng Không?	829
271. Chương 271 - Chồng....	833
272. Chương 272 - Không Tình Tứ Thì Chết À?	836
273. Chương 273 - Thủ Phạm	840
274. Chương 274 - Đến Lúc Giải Quyết Vấn Đề	843
275. Chương 275 - Tỉnh Lại Đi Anh Bạn!	847
276. Chương 276 - Ôn Lại Chuyện Cũ	850
277. Chương 277 - Thao	854
278. Chương 278 - Thưởng Cúc	858
279. Chương 279 - Bởi Vì Tôi Thích Đàn Ông Là Cậu!	861
280. Chương 280 - Cây Hạnh	865
281. Chương 281 - Cậu Có Gia Đình	868
282. Chương 282 - Ông Thật Có Tài!	871
283. Chương 283 - Chương Kết Thúc	875
284. Chương 284 - Phiên Ngoại 1: Tiệc Cảm Ơn	881
285. Chương 285 - Phiên Ngoại 2: Giông Bão Sau Tiệc Cảm Ơn, Chịu Đựng Không Được Phát Tình.	884
286. Chương 286 - Phiên Ngoại 3: Giông Bão Sau Tiệc Cảm Ơn (2).	888
287. Chương 287 - Phiên Ngoại 4: Phản Công	893
288. Chương 288 - Phiên Ngoại 5: Hạnh Phúc Vững Vàng. (kết)	897

Nghịch Tập

Giới thiệu

Tên gốc: Nghịch tập (tạm dịch: phản công) Tác giả: Sài Kê Đản Thể loại: Hiện đại, cường cường, ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nghich-tap>

1. Chương 1 - Chúng Ta Chia Tay Đi

Mở đầu

Y là một kẻ nghèo khổ thất bại, vì liên tiếp bị bạn gái sỉ nhục và ghét bỏ, cuối cùng từ bỏ cuộc sống an ổn hiện có. Y quyết chí phải tự lập nghiệp cho mình, đi trên con đường lội ngược dòng tiến đến sự giàu sang.

Nhưng, con đường này lại xuất hiện một chướng ngại vật.

Cậu ấm của thành phố này, trốn ở ngoại ô, nuôi rắn thả thú vui, không lo sự nghiệp, sau đó bị ông già làm quan của mình gô cổ, giao mệnh lệnh phải vào các cơ quan đơn vị để tôi luyện thực tiễn.

Y làm người bán hàng rong, hần bị ông già đá đi làm người chấp pháp quản lý thành phố.

Y cùng đường bí lối đành đi ăn trộm, hần bị ông già mình lôi đi làm cảnh sát.

Ngay cả khi y làm tài xế giao hàng không có bằng lái, cũng ngay đúng chốc ngày đầu tiên hần làm cảnh sát giao thông.

Đáng ghét nhất là, bạn gái cũ của y, lại lắc mông đi theo hần!

Được! Tôi đã không giành lại anh, thì tôi còn không thể giành lấy anh sao?

Hãy xem một kẻ nghèo khổ tâm địa thiện lương, trạch tâm hàm hậu sau nhiều lần thiệt hại nặng nề đã làm sao lội ngược dòng trở thành sói phức hắc âm hiểm gian trá, bụng dạ khó lường, công hạ được cậu ấm phong lưu lòng dạ sắt đá, máu lạnh vô tình, còn điều giáo thành một tiểu trung khuyến có tình có nghĩa, si luyến hộ thể!!!

“Em tìm chỗ mát đợi chút nhé, lát nữa anh đến đón em!”

Ngô Kỳ Khung buông di động xuống, lấy khăn lau tay rồi mỹ mãn vào phòng thay quần áo.

“Đến rồi hả?” Bà Ngô đi theo vào phòng hỏi.

Ngô Kỳ Khung vừa dùng đôi tay da dày thô ráp cởi áo ba lỗ ướt mồ hôi trên người, vừa dùng đôi mắt to tròn nhìn mẹ y, trên mặt là nụ cười không thể che giấu.

“Đến rồi.”

Hôm nay là lần đầu tiên bạn gái của Ngô Kỳ Khung đến gặp mặt cha mẹ y.

Mặt trời treo cao, ve sầu bị chiếu đến mức banh hòng kêu gào, trước cửa nhà Ngô Kỳ Khung không xa có một cái thùng rác lớn, hể đến tháng này, mùi thối tỏa ra có thể bay vào nhà bếp của các hộ gia đình. Ngô Kỳ Khung đi ngang thùng rác, gót chân bị dính túi kem, y dẫm gót giày nghiêng mạnh, đám ruồi bu đen liền bay đi.

Nhạc Duyệt đứng ở đầu hẻm, có vẻ sốt ruột và không kiên nhẫn.

Thấy Ngô Kỳ Khung đi về phía này, trong lòng Nhạc Duyệt nổi lên cảm giác chán ngán vu vơ. Cũng không biết là thấy tầng thịt mỡ nhún nhảy trên bụng y, hay thấy hai nhúm tóc dựng lên trên đầu y. Cũng có thể là thấy gương mặt bị khói dầu hun đầy dơ bẩn...

“Đi thôi, cơm sắp chín rồi.” Ngô Kỳ Khung kéo tay Nhạc Duyệt.

Nhạc Duyệt đột nhiên giật ra, giấu mặt trong bóng râm, đôi mắt hoa đào giá lạnh.

“Sao thế? Em vẫn còn hồi hộp sao?” Ngô Kỳ Khung cười hàm hậu: “Không sao, mẹ anh là phụ nữ nông thôn, sẽ không làm khó em. Mẹ anh biết em đến nên rất cao hứng, mấy hôm nay luôn trông mong, sáng sớm hôm nay đã ra ngoài mua đồ ăn rồi.”

“Hay là... chúng ta chia tay đi!” Nhạc Duyệt nói.

Ngô Kỳ Khung tưởng mình nghe lầm, y nhìn Nhạc Duyệt chằm chằm, nửa ngày không nói nên lời.

Nhạc Duyệt lại nói: “Chúng ta thế này thật sự rất tệ nhạt.”

“Sao lại tẻ nhạt? Anh cảm thấy rất được mà.”

Nhạc Duyệt cười khở: “Đó là anh.”

Nói xong, cô quay đầu muốn đi, lại bị Ngô Kỳ Khung kéo lại.

“Nhạc Duyệt, hai ta quen nhau đã bảy năm rồi, không thể nói chia tay là chia tay, dù sao em cũng phải cho anh một lý do chứ.”

Nhạc Duyệt liếc nhìn Ngô Kỳ Khung: “Bảy năm phai nhạt có tính là lý do không?”

“Phai nhạt thì chúng ta có thể thấp lại!”

“Thấp cái đầu anh!” Nhạc Duyệt vô cớ bùng phát, cái miệng nhỏ xinh mở ra liền là một đồng lời thô tục: “Cho anh biết, đừng lấy mùi nghèo cho tôi, tôi không đùa với anh. Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta chính thức chia tay, về sau chỉ là bạn.”

“Đang yên lành sao nói chia tay là chia tay chứ?” Ngô Kỳ Khung vẫn muốn tận lực văn hời: “Em nói xem anh có gì không tốt? Anh có thể sửa.”

Nhạc Duyệt trợn trắng mắt: “Chỗ nào cũng không tốt, đầu thai lại đi!”

Ngô Kỳ Khung cố chấp nói: “Anh không tin.”

“Anh còn không tin? Anh có lý do gì để không tin?” Gương mặt xinh đẹp của Nhạc Duyệt đỏ lên vì tức giận: “Tôi không nói là vì còn giữ chút thể diện cho anh, anh còn mặt dày mày dạn theo hỏi. Nếu anh không sợ xấu hổ, vậy chúng ta nói rõ tại đây luôn.”

Ngô Kỳ Khung ra vẻ rửa tai lắng nghe, thành khẩn sửa đổi.

Nhạc Duyệt vận khí, chỉ vào cái cằm đôi (một cái là thịt thừa dưới cằm) của Ngô Kỳ Khung: “Anh nói thử xem, từ khi hai ta quen nhau, anh đã mập lên bao nhiêu kg? Lúc học năm nhất anh gầy thế nào hử! Suông thế nào hử! Anh nhìn lại mình bây giờ đi, đi một bước là lún một hố, tôi đi dạo phố với anh chẳng khác gì đang dắt một con Ngao Tạng cả.”

Ngô Kỳ Khung kêu oan: “Lúc đó không phải em nói con trai gầy quá không có cảm giác an toàn hay sao?”

“Đúng, là tôi nói.” Nhạc Duyệt ném túi đi: “Nhưng đm hiện tại thì có cảm giác an toàn hử? An toàn đến mức tôi muốn khóc luôn đây. Anh biết không? Thời gian này mỗi ngày tôi đều nằm mơ, mơ thấy giữa hai chúng ta có người thứ ba, mỗi lần tôi đều vui mừng tỉnh giấc.”

2. Chương 2 - Bớ Người Ta! Có Người Tự Sát!

Nhạc Duyệt đánh đá, Ngô Kỳ Khung đã quen rồi, cũng không muốn tính toán gì với cô, y cúi người nhặt túi lên, cười cười nhét vào ngực Nhạc Duyệt.

“Nếu em không thích anh như vậy, anh có thể giảm béo vì em.”

“Khỏi tốn công đi, căn bản không phải chuyện mấy chục kg thịt, số cân thì giảm được, nhưng độ bủn xỉn thật sự đã hết cứu rồi! Đi dạo với anh thì phải mua hàng giảm giá, đi siêu thị thì mua hàng khuyến mãi, đến nhà cũng phải chọn không có mạng không có điều hòa. Mấy chị em tốt của tôi, người ta đều có xe riêng kia kìa, tôi còn phải ngồi xe bus tàu điện ngầm đó!”

Ngô Kỳ Khung tốt tính dễ dàng: “Bắc Kinh chen chúc như thế, giá xăng lại cao, mua xe không có lợi!”

Nhạc Duyệt tức tối: “Đúng, một tháng tiền lương của anh chỉ hơn hai ngàn, vật giá tại Bắc Kinh cao như vậy, nuôi bạn gái là không có lợi đâu! Vì tiết kiệm tiền giùm anh, hai chúng ta chia tay đi.”

“Đừng để...” Ngô Kỳ Khung hạ giọng xuống nước nài nỉ: “Tiêu tiền cho em anh không tiếc.”

“Phải, tổng cộng chỉ có khoảng hai ngàn, có gì đáng tiếc? Anh cố gắng hết sức cũng chỉ được một chén nước đậu xanh hai cái bánh vòng là quá mức rồi. Sinh viên tốt nghiệp của đại học trọng điểm, thế mà cũng thuộc dạng sáng đi 9 giờ chiều về 5 giờ, còn không bằng người học trường dạy nghề. Đám bạn của tôi còn chưa tốt nghiệp trung học, nhưng bây giờ người ta đã có BMW, còn anh không có nổi BMW, thì ít nhất cũng phải có Passat chứ?”

Ngô Kỳ Khung lấy khăn giấy ra quan tâm lau mồ hôi cho Nhạc Duyệt: “Đừng gấp, đừng gấp, đợi vài năm nữa sẽ mua.”

“Vài năm nữa? Với chút ít tiền lương đó của anh, còn trông mong mua xe được sao? Chỉ với căn nhà rách nát của nhà anh bây giờ, anh còn có mặt mũi mời tôi đến ăn cơm? Ngô Kỳ Khung, nghèo cùng cực (hiện tượng đồng âm), rốt cuộc thì anh nghèo cỡ nào? Chỉ với mỗi cái tên đó của anh thì tám đời cũng không làm giàu nổi. Được rồi, anh về đi, nói với mẹ anh chúng ta chia tay rồi.”

Nhạc Duyệt quay đầu định đi, Ngô Kỳ Khung lại kéo cô lại, hai người lôi lôi kéo kéo, chó trong sân nhà bên cạnh đã sủa gâu gâu.

“Thật sự không có cơ hội xoay chuyển sao?” Mắt Ngô Kỳ Khung hơi đỏ lên.

Nói thật, Nhạc Duyệt chanh chua, nhưng lại không phải nhẫn tâm, nếu cô thật sự vô tình, thì sẽ không chịu đựng đến ngày hôm nay mới nói chia tay. Nhìn Ngô Kỳ Khung như thế, Nhạc Duyệt cũng rất không đành, nhưng thật sự đã không còn cảm giác, sớm muộn cũng phải quyết tâm chấm dứt, nếu cứ do dự thiếu quyết đoán thì lúc nào mới xong?

“Ngô Kỳ Khung, nói thật, tôi không chê anh nghèo, tôi chỉ hận anh không có chí tiến thủ. Từ khi chúng ta quen nhau, anh không hề làm chút chuyện nào vượt mức. Cho dù anh đánh lộn với tôi, hoặc cần nhân vài câu, ít ra còn làm tôi thấy chút mới mẻ! Nói dễ nghe một chút thì là thành thật ổn trọng, nhưng nói trắng ra là sợ sệt! Nhút nhát!”

Phía dưới cột điện sau lưng Nhạc Duyệt có một cục đá, Ngô Kỳ Khung ngẩn người nhìn nó, đột nhiên nhớ đến một đoạn tiểu thuyết trong ‘Sớm nắng chiều mưa’, nam chính vì cứu văn tình cảm, liên tục lấy đá đập đầu mình, cuối cùng soạn ra một đoạn tình cảm làm người cảm động.

“Anh có thể chết vì em.” Ngô Kỳ Khung đột nhiên phun ra một câu như vậy.

Nhạc Duyệt không thêm chớp mắt, cười như nghe trò đùa.

“Anh không cần chết vì tôi, anh chỉ cần rạch một dao lên tay mình thôi, tôi đã gọi anh một tiếng ba rồi!”

Ngô Kỳ Khung run rẩy đi lại gần cột điện, cúi người nhặt cục đá bị mất một góc lên, hai tay run như cành trúc úa trong gió. Vất vả lắm mới nắm chặt được, nghiêng đầu nhìn Nhạc Duyệt, run cầm cập nói.

“Anh... anh sẽ đập thật đó, em đừng hối hận.”

Nhạc Duyệt liếc mắt nhìn y, căn bản không xem là gì, nghiêng đầu đi.

Bốp!

Nhạc Duyệt lập tức xoay lại nhìn, kinh hoảng tái mặt.

Ngô Kỳ Khung ngã xuống đất, thân thể không ngừng co giật, đầu toàn là máu.

“Đại Khung, đại Khung, anh đừng dọa tôi! Bớ người ta! Có người tự sát!”

3. Chương 3 - Bác Sĩ Trong Phòng Khám

Ngô Kỳ Khung tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một phòng khám, bên cạnh là bác sĩ, đang cầm nhíp và kéo tiêu độc. Thấy trên giường có tiếng động, Khương Tiểu Soái quay đầu lại cười hiền hòa, để lộ hai hàm răng trắng.

“Tỉnh rồi à?”

Ngô Kỳ Khung phát hiện, bác sĩ này rất đẹp trai.

“Ai đưa tôi đến đây vậy?”

Khương Tiểu Soái vừa sắp đồ vừa nói: “Bạn gái của cậu nhờ hai người đàn ông khiêng cậu vào đây, cô ấy còn đặc biệt dặn tôi nhất định phải cho cậu dùng thuốc rẻ nhất, hơn nữa còn nhất định phải thanh toán với công ty được.”

Ngô Kỳ Khung cười thật đẹp: “Vẫn là cô ấy hiểu tôi.”

Khương Tiểu Soái hơi khựng lại, khóe môi cong lên nụ cười khó phát hiện, hần đến trước mặt Ngô Kỳ Khung, đưa cho y một ly nước: “Uống thuốc trước đi.”

Uống thuốc xong, Ngô Kỳ Khung vội hỏi: “Bạn gái của tôi đâu?”

“Đã đi từ lâu rồi, tôi xử lý vết thương cho cậu xong thì cô ấy về, cũng ba bốn tiếng rồi thì phải. Haizz, tôi nói này, đầu của cậu bị sao thế?”

“Gạch đập vỡ.” Ngô Kỳ Khung vẫn rất tự hào.

“Cậu đánh nhau với người khác à.”

“Không, bạn gái tôi muốn chia tay với tôi, tôi muốn cho cô ấy biết mặt chút đỉnh.”

Khương Tiểu Soái lần đầu tiên nghe có người vì muốn cho người khác biết mặt chút đỉnh mà lấy đá đập đầu mình.

“Đáng sao?” Trêu chọc một câu.

Ngô Kỳ Khung không trả lời, cầm di động gọi điện cho Nhạc Duyệt.

“Em vẫn muốn chia tay anh sao?”

Bên kia trầm mặc rất lâu: “Anh dưỡng bệnh trước đi, khỏe rồi hãy nói.”

Buông di động xuống, Ngô Kỳ Khung nở nụ cười như ý nguyện, cầm di động lắc lắc với Khương Tiểu Soái.

“Cô ấy nói rồi, tạm thời không chia tay với tôi, anh nói có đáng không? Chắc chắn là đáng rồi!”

Khương Tiểu Soái che giấu sự khinh thường trong mắt, trên mặt vẫn giữ nụ cười thân thiện.

”Bác sĩ, vết thương của tôi phải bao lâu mới khỏi được?”

“Ít nhất hai tháng.”

“Phải hai tháng sao?” Ngô Kỳ Khung khổ đại cừu thâm: “Vậy phải tốn bao nhiêu tiền đây...”

Trời tối, trong phòng khám chỉ còn lại Ngô Kỳ Khung và Khương Tiểu Soái, một tay Ngô Kỳ Khung được truyền nước biển, tay còn lại cầm di động chơi trò Zuma. Khương Tiểu Soái đứng bên cạnh y, nhìn y bắn đại một trận, những viên bi khác màu cũng bắn vào, không bao lâu đã chết, kết quả y vẫn kiên nhẫn miệt mài chơi lại liên tục.

“Tôi nói...” Khương Tiểu Soái nhẹ ho một cái: “Đầu đã thế rồi còn chơi game sao?”

“Nằm không chán quá, trong di động của tôi chỉ có trò này, chơi hoài vẫn không qua vòng được.”

Trên gương mặt tuấn mỹ của Khương Tiểu Soái hiện lên chút chế nhạo: “Cậu luôn bắn bậy bạ như thế, có thể qua vòng được sao?”

“Tôi không bắn bậy! Tôi vẫn luôn bắn theo quy tắc.”

Khương Tiểu Soái lại đứng bên cạnh quan sát một hồi, đột nhiên ý thức được gì đó, không khỏi hỏi: “Cậu bị mù màu sao?”

“Không phải, tôi phân biệt màu sắc được mà.”

Khương Tiểu Soái vẫn cảm thấy không bình thường, hẳn bảo Ngô Kỳ Khung tạm dừng trò chơi, chỉ vào viên bi đỏ trên màn hình hỏi: “Đây là màu gì?”

“Màu vàng.” Ngô Kỳ Khung nghiêm túc nói.

Khương Tiểu Soái lại chỉ vào viên bi xanh hỏi: “Đây là màu gì?”

“Cũng là màu vàng.”

“Vậy cái này thì sao?” Lại chỉ viên bi tím.

Ngô Kỳ Khung khẳng định nói: “Màu lam.”

Khương Tiểu Soái buồn cười không nhịn được vỗ vỗ vai Ngô Kỳ Khung.

“Anh bạn, cậu chính là mù màu, nên tỉnh ra đi, cậu chơi đến chết cũng không qua vòng được.”

Ngô Kỳ Khung vẫn giữ di động lên, không để ý nói: “Không sao, coi như luyện mắt.”

Khương Tiểu Soái cảm thấy Ngô Kỳ Khung rất buồn cười, nhịn không được lại chuyện phiếm vài câu cùng y.

“Này, tại sao cô ấy muốn chia tay với cậu?”

Ngô Kỳ Khung mím môi: “Chê tôi mập.”

Nói xong, ném bóp tiền cho Khương Tiểu Soái, bên trong có ảnh chụp chung của y và Nhạc Duyệt lúc học năm nhất, lúc đó y ốm hơn bây giờ hai mươi lăm kg.

Khương Tiểu Soái xem rồi, rất đồng tình với Ngô Kỳ Khung.

“Tình huống của cậu không mấy lạc quan đâu! Người ta quả thật thon thả hơn cậu, tôi cảm thấy, hai người họ xứng với nhau hơn. Người anh em, nghĩ thoáng chút đi.”

“Này! Này! Nói vậy là sao?” Ngô Kỳ Khung không vui rồi.

Khương Tiểu Soái mặt không đổi sắc: “Tôi chỉ nói sự thật.”

“Anh biết gì mà nói sự thật? Đây chính là tôi, bốn tẹo!” Ngô Kỳ Khung chỉ mình, lại chỉ bức ảnh.

Khương Tiểu Soái hết sức kinh dị giật lại bức ảnh trong tay Ngô Kỳ Khung, nhìn ngó kỹ lưỡng, lại đối chiếu với gương mặt của Ngô Kỳ Khung bây giờ, rồi nhìn nữa, thật sự có chút giống. Kể mập quả nhiên đều là cổ phiếu tiềm năng, Khương Tiểu Soái lập tức hiểu ra tại sao bạn gái của Ngô Kỳ Khung muốn chia tay với y, bất cứ ai cũng không thể chấp nhận nỗi sự khác biệt lớn thế này!

“Người anh em, cậu mau giảm béo đi, cậu nhìn cậu trên hình coi, mày rậm mắt to, đầy tháo vát thông minh. Còn cậu bây giờ tuy vẫn là đôi mắt to đó, nhưng lại làm người ta sững sờ!”

Ngô Kỳ Khung đảo mắt: “Thật à?”

“Tôi lừa cậu làm gì?” Khương Tiểu Soái rút kim cho Ngô Kỳ Khung: “Dù sao trong thời gian dưỡng bệnh này cậu phải kiêng ăn, không bằng nhân thời gian này giảm béo luôn đi!”

...

Chớp mắt hai tháng trôi qua, vết thương của Ngô Kỳ Khung đã khỏi, hoàn toàn chính chắn, không lưu lại chút vết sẹo nào. Hơn nữa đúng như Khương Tiểu Soái dặn dò, thời gian này Ngô Kỳ Khung luôn ăn chay, thân hình đã rút được hơn chục kg, nhìn thuận mắt hơn lúc mới đến rất nhiều. Ngô Kỳ Khung cũng tự cảm thấy đi đường nhẹ nhàng nhanh chóng hơn, thế là hôm nay đặc biệt mua hai điều thuốc đến phòng khám cảm ơn.

“Đến chỗ anh thay thuốc hai tháng rồi, thật sự không nở đi.”

Khương Tiểu Soái cười sáng khoái: “Nghe cậu nói kia, nếu cậu thật sự không nở xa tôi, thì đập lên đầu lần nữa đi, hai chúng ta có thể ngày ngày gặp mặt.”

“Ha ha ha ha...”

Ngô Kỳ Khung cười phát tay với Khương Tiểu Soái, bước mau ra ngoài.

4. Chương 4 - Anh Vẫn Có Thể Chết Vì Em

Hai tháng dưỡng bệnh, Ngô Kỳ Khung gọi điện cho Nhạc Duyệt mấy lần, muốn hẹn cô ra gặp mặt, Nhạc Duyệt đều không đáp ứng. Nhạc Duyệt nói, lúc nào anh khỏi rồi, chúng ta sẽ gặp mặt, anh cũng nên tranh thủ thời gian này suy nghĩ tỉnh táo lại đi. Để được gặp Nhạc Duyệt sớm hơn, Ngô Kỳ Khung luôn tích cực phối hợp trị liệu, thứ gì không nên ăn sẽ kiên quyết không ăn, sau đó cả di động cũng không chơi nữa, sợ tia bức xạ gây ảnh hưởng làm vết thương lâu lành. Thời gian khổ sở này cuối cùng cũng qua.

Nhạc Duyệt nghe nói Ngô Kỳ Khung đã khỏe, lúc này mới đồng ý gặp mặt.

Lần này không phải ở ngô hẻm nữa, mà ở bên hồ trong công viên, tuyệt đối không thể tìm được cục đá nào.

Ngô Kỳ Khung đến rất sớm, đứng bên bờ hồ hứng gió, so với sự lười thoi lần trước, lần này Ngô Kỳ Khung rõ ràng đã sạch sẽ đẹp đẽ không ít. Y còn mặc áo thun chữ T Nhạc Duyệt mua cho mình, đó là quà sinh nhật của y lúc học năm hai, sau đó mặc rồi mặc không vừa, hôm qua lục ra thử không ngờ lại mặc được.

Gương mặt mịn màng của Nhạc Duyệt có thể phản xạ lại ánh sáng, đôi mắt thông suốt, thân hình cũng không thể chê bai, điển hình của thon thả tiêu chuẩn. Cô đi về phía này, mỗi tế bào của Ngô Kỳ Khung đều kêu gào kích động, đã nhiều ngày không gặp, tim như bị mèo cào, ngứa ngáy khó chịu.

Nhạc Duyệt thấy Ngô Kỳ Khung, trừ chút kinh ngạc thoáng qua thì không còn lại chút biểu cảm nào.

“Sao anh gầy đi nhiều thế?”

“Vì em muốn.” Ngô Kỳ Khung vươn tay vén tóc trước trán Nhạc Duyệt: “Lần trước em nói anh mập, anh vẫn cố gắng giảm béo, tuy chưa đến mức tiêu chuẩn lý tưởng, nhưng anh sẽ tiếp tục cố gắng.”

Nhạc Duyệt vẫn không biểu cảm tránh khỏi sự đụng chạm của Ngô Kỳ Khung.

Ngô Kỳ Khung lại sáp tới: “Em bảo thời gian vừa rồi cần suy nghĩ cặn kẽ, em suy nghĩ rõ chưa?”

“Nghĩ rõ rồi, chúng ta vẫn chia tay đi.”

Tuy đã là lần thứ hai nghe câu này, nhưng trong lòng Ngô Kỳ Khung vẫn đau đớn như bị bóp chặt.”

“Tại sao? Em nói anh mập, anh lập tức giảm béo, em còn muốn anh phải thế nào nữa?”

Nhạc Duyệt nói thẳng: “Ngô Kỳ Khung, tôi đã nói rồi, không phải chuyện mấy kg thịt. Anh căn bản không biết tôi muốn cuộc sống thế nào, tôi không muốn tuổi còn trẻ đã phải chăm chồng dạy con, tôi không muốn trải qua năm tháng dài đằng đẳng dạo chợ, mua hàng ngoài sạp, anh hiểu không?”

Ngô Kỳ Khung khẳng khái: “Em vẫn chê anh keo kiệt sao?”

“Không phải chuyện keo kiệt hay không keo kiệt.” Nhạc Duyệt tức giận nói: “Sao anh không hiểu chứ? Với hoàn cảnh của anh bây giờ và tiền đồ phát triển của anh, dù anh có hào phóng thế nào cũng chẳng là gì cả.”

“Sao anh không có tiền đồ phát triển chứ? Hiện tại anh làm việc trong doanh nghiệp nhà nước, bao nhiêu người muốn vào còn không thể vào đó. Đừng thấy tiền lương của anh bây giờ không cao, đợi vài năm nữa thôi, đợi anh lên đến kỹ sư, một năm có thể kiếm được năm sáu chục ngàn.”

“Chắc chắc... năm sáu chục ngàn? Có thể mua một căn nhà một mét vuông không?”

Nhiệt tình vừa mới đến của Ngô Kỳ Khung đã bị gió mùa thu thổi bay.

“Nhạc Duyệt, trước kia em không như vậy mà! Anh nhớ lúc còn đi học, em luôn nói với anh, em không cần gì cả, chỉ muốn được ở bên anh cả đời.”

“Đó là lời khách sáo mà anh không nghe ra sao?” Nhạc Duyệt càng nểm càng không phân rõ vị: “Tôi cứ nghĩ anh sẽ phản tỉnh, sẽ vì cảm động mà nhận được kích thích, lập chí muốn gầy dựng sự nghiệp! Ai ngờ cái đầu anh thành thật như thế, tôi nói không cần thì không cần thật, gặp mặt mỗi ngày đã biết đủ, mở miệng ngậm miệng là doanh nghiệp nhà nước, tôi thật sự không biết cảm giác ưu việt của anh từ đâu mà có?”

Ngô Kỳ Khung đã không còn gì để nói.

“Được rồi, nên nói tôi đều đã nói hết rồi, bắt đầu từ hôm nay, hai chúng ta...”

“Anh vẫn có thể chết vì em.” Ngô Kỳ Khung kiên quyết ngắt lời Nhạc Duyệt.

Ánh mắt Nhạc Duyệt u ám, vẽ không hết đường đen: “Một chiêu muốn dùng hai lần không chê ngán sao? Huống hồ ở đây là bãi cỏ, anh đi đâu tìm cục đá hử?”

Không ngờ, Ngô Kỳ Khung đột nhiên lộ ra nụ cười kỳ quái.

“Không phải chỉ là một cục đá thôi sao?”

Nói rồi, quay lưng đi đến cây đại thụ sau lưng, dưới ánh nhìn của Nhạc Duyệt, đào lớp đất bên dưới, lấy cục đá đã chôn sẵn từ trước...

Cái đầu độc nhất vô nhị toàn quốc, vẫn ngay vị trí cũ, vẫn đúng sức lực cũ, chỉ là lần này cố gắng không ngắt đi.

“Ngô Kỳ Khung, anh không phải người!!!”

Nhạc Duyệt mắng xong, vẫn nghiêng răng nghiêng lợi chạy lại gần Ngô Kỳ Khung, dìu y ra khỏi công viên.

5. Chương 5 - Lời Tự Đáy Lòng

Khuông Tiểu Soái mới vừa tiễn một bệnh nhân ra cửa, đã thấy không xa có hai bóng người quen thuộc, cơ trên mặt giật giật vài cái. Mẹ, mới đi chưa được ba tiếng đâu, nhanh như vậy đã trở lại rồi sao?

Lần này, Nhạc Duyệt không tốt tính như trước, trực tiếp đẩy Ngô Kỳ Khung lên người Khuông Tiểu Soái rồi quay đầu bỏ đi.

Khuông Tiểu Soái dìu Ngô Kỳ Khung vào trong, Ngô Kỳ Khung kêu ui da liên tục, quả là rất xui xẻo.

“Người anh em à, tôi chỉ đùa với cậu thôi, sao cậu lại đập thật thế? Có nhớ tôi cũng không cần phải thế đi?”

Ngô Kỳ Khung nhe răng: “Cô ấy lại muốn chia tay với tôi.”

Sau khi rửa vết thương, Khuông Tiểu Soái bắt đầu tiêm thuốc tê khâu lại, vì làm giảm cảm giác hồi hộp của Ngô Kỳ Khung, hai người cứ câu được câu không nói chuyện.

“Lần này là tại cái gì nữa?”

Ngô Kỳ Khung uể oải: “Chê tôi keo kiệt.”

Khuông Tiểu Soái bật cười.

“Anh nói xem tôi giống người keo kiệt lắm à?” Ngô Kỳ Khung thấy rất uất ức: “Tôi mới đi làm hai năm, không kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng cô ấy muốn cái gì tôi có bao giờ làm ngơ đâu. Cô ấy nói muốn mua Iphone, tôi nhịn ăn tiết kiệm ba tháng, vất được trong kẽ răng năm ngàn, mua cho cô ấy một cái. Cô ấy thích một bộ trang điểm, hơn một ngàn, tôi lấy tiền dùng để mua đi động mua đồ trang điểm cho cô ấy. Cái đi động của tôi đã dùng năm năm, rơi xuống cầu tiêu bốn lần rồi còn chưa vỡ đổi đây.”

“Nếu cậu nói vậy, tôi cảm thấy bạn gái của cậu chia tay cậu là đúng.” Khuông Tiểu Soái nói.

Khóe mắt Ngô Kỳ Khung muốn nứt: “Tại sao?”

Khương Tiểu Soái hơi hột nói: “Tránh cho cậu sỉ nhục bản thân!”

Lòng Ngô Kỳ Khung sôi sục hết sức dữ dội, vừa kích động đã đụng đến đầu, liên lụy đến vết thương, đau đến mức kêu la.

“Được rồi, cậu nằm yên đi!”

Khương Tiểu Soái chỉnh thẳng đầu Ngô Kỳ Khung, nhìn thế này, thật ra Ngô Kỳ Khung có vẻ ngoài rất hấp dẫn. Từ khi bắt đầu mập, ngũ quan uốn éo, hiện tại gầy đi một chút, đường nét đã rõ ràng hơn, cũng miễn cưỡng tính là hàng bậc trung. Tuy đứng bên cô gái kia có hơi miễn cưỡng, nhưng cũng không đến mức chôn vùi mình trong hình tượng cũ.

“Bác sĩ, lần này tôi phải mất bao lâu mới khỏi?”

“Lần này không nặng lắm, nếu hồi phục tốt thì một tháng thôi.”

Một tháng này, Ngô Kỳ Khung mỗi ngày đến chỗ Khương Tiểu Soái thay thuốc, riết rồi hai người thân luôn, Ngô Kỳ Khung có gì cũng nói với hắn.

“Nhà tôi có ba chị em, trên tôi là hai chị gái, chị lớn hơn bốn mươi rồi, con gái cũng đã học trung học. Chị thứ hai gả đến phía nam, năm nay vừa sinh một thằng nhóc bụ bẫm. Ba tôi bị chứng nghẽn mạch máu não hơn mười năm, năm kia đã qua đời. Tôi đứng thứ ba, từ nhỏ ba mẹ đã thương yêu tôi nhất, có thứ gì tốt cũng đều nhớ đến tôi trước tiên, vì chuyện này mà hai chị tôi giận dữ không ít lần.”

“Từ nhỏ tôi đã đặc biệt xuất sắc, luôn đứng đầu lớp, hàng xóm láng giềng ai cũng khen ngợi, từ đầu đông đến đầu tây, không nhà nào tìm được đứa con ngoan như thế. Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng làm chuyện gì xấu, ở trường thì rất thành thật, về nhà thì giúp mẹ làm việc. Tôi nhớ lúc nhỏ, xe bus chưa thể quẹt thẻ, có một lần tôi còn chưa trả tiền đã bị người ta đùn xuống. Tôi chạy theo xe bus, chạy thẳng từ trạm cuối đến trạm đầu, cuối cùng trả tiền xong rồi mới tản bộ về.”

“Tôi lên đại học cũng chưa từng cúp tiết, năm nào cũng được nhận học bổng. Có một lần bạn gái của tôi bảo tôi trốn học đưa cô ấy đi dạo phố, tôi cũng không đồng ý. Hai chúng tôi lần đầu tiên ra ngoài mượn nhà, tôi nằm trong ổ chăn xem tivi cả đêm, cô ấy ôm tôi tôi cũng không làm bậy. Sau đó tôi đi làm, đồng nghiệp luôn thích lấy đồ của cơ quan, tôi chưa từng làm chuyện đó. Thứ nên của tôi thì tôi sẽ lấy đi không sót gì, thứ không phải của tôi tôi sẽ không chạm tay vào.”

...

Khương Tiểu Soái nghe Ngô Kỳ Khung lải nhải xong, không khỏi cảm thán một câu.

“Nhiều năm như thế, cậu thật không dễ dàng gì.”

6. Chương 6 - Tìm Mẹ Mượn Tiền

Ngô Kỳ Khung nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn Khương Tiểu Soái: “Tôi làm gì cũng đoan chính, không làm một chuyện nào thẹn với lòng, toàn tâm toàn ý đối tốt với cô ấy, anh nói đi, tại sao cô ấy luôn muốn chia tay với tôi?”

“Chính vì cậu quá chính trực, quá mức nông cạn dễ hiểu, mới khiến cô ấy thấy nhàm chán. Mỗi người đều có một dự định được chinh phục, sau khi cảm giác thỏa mãn cô ấy có được từ cậu dần bị đào rỗng, cô ấy tất nhiên sẽ mất hứng thú với cậu. Cậu sẽ chơi đi chơi lại một trò chơi, xem đi xem lại một bộ phim sao?”

“Ừ, tôi đã xem ‘Lượng kiếm’ hơn hai mươi lần rồi.”

Khương Tiểu Soái đổ mồ hôi hột: “Có bao nhiêu người thích rúc vào ngõ cụt như cậu đây?”

Ngô Kỳ Khung cạo phần tóc sơn của vỏ ngoài di động, trong lòng vẫn không buông được, nên hỏi Khương Tiểu Soái: “Anh nói thử xem, khi tôi khỏi rồi, hai chúng tôi gặp mặt, tôi tặng cô ấy một món quà thật quý, chứng minh tôi không keo kiệt, cô ấy còn chia tay với tôi không?”

Khương Tiểu Soái uyển chuyển biểu đạt: “Một gốc cây không yêu cậu, có thể mọc ra vô số nhánh cây lý do, cậu bẻ một nhánh, vẫn còn rễ để mọc lại. Cậu bẻ một nhánh phải mất mấy chục ngày, cô ấy mọc một nhánh chỉ cần mấy giây mấy phút. Cậu thỏa mãn tốc độ mượn cơ của cô ấy, nhưng mãi mãi không đuổi kịp tốc độ cô ấy phổ biến với cậu.”

“Tôi không tin.” Ngô Kỳ Khung vẫn cố chấp như cũ.

Khương Tiểu Soái bực bội vỗ lên đầu Ngô Kỳ Khung.

“Sao cậu cứ cố chấp ở chỗ này chứ?”

“Tôi chính là người theo đuổi nguyên tắc, chuyện gì cũng phải tìm hiểu chứng cứ, không có điều kiện đã biết tuyệt đối chính xác, không thể tùy tiện suy đoán kết quả. Anh chỉ là xem quá nhiều tiểu thuyết, thích nghĩ bậy bạ, thật ra con người không hề phức tạp như thế. Có lúc hai người chia tay, có thể chỉ vì một câu nói không vui, ví dụ này đâu đâu cũng có!”

“Được!” Khương Tiểu Soái không tranh cãi với Ngô Kỳ Khung: “Ngài tự lo liệu cho tốt đi!”

Chớp mắt một tháng trôi qua, trời đã trở lạnh, vết thương của Ngô Kỳ Khung cũng khỏi hẳn. Một tháng này, Ngô Kỳ Khung lại ốm đi gần năm kg, ngoại hình đã có tinh thần hơn, dáng vẻ cũng càng ngày càng chuẩn. Mỗi ngày y chuyện phiếm với Khương Tiểu Soái, tính ra cuộc sống không mấy khó chịu, tính tình cũng trầm ổn không ít.

“Lần này đi thật?” Khương Tiểu Soái liếc mắt nhìn Ngô Kỳ Khung: “Sẽ không trở lại nữa chứ?”

“Chắc không đâu, lần này tôi rất có lòng tin.”

Khương Tiểu Soái thở dài: “Vậy được, cậu đi đi, rảnh thì cứ tới chỗ tôi.”

Ngô Kỳ Khung vững vàng bước ra khỏi phòng khám, so với lần trước, lần này tâm trạng muốn gặp Nhạc Duyệt không còn cấp thiết như thế nữa. Y không lập tức gọi điện hẹn gặp Nhạc Duyệt, mà quẹo sang ngã, về nhà trước.

Bà Ngô ngồi gần lò sưởi may quần bông cho cháu ngoại, thật ra con nít bây giờ ai còn mặc mấy loại quần bông này chứ? Vừa nặng nề vừa không tiện giặt giũ. Nhưng bà Ngô chỉ là muốn làm, bà cảm thấy quần bông bán trong chợ không giữ ấm được. Bông đã có sẵn, cắt thêm mấy thước vải, bây giờ thì ngồi bận rộn. Già rồi, ánh mắt không còn tốt lắm, xỏ kim cũng không xong, tay đã mỏi mà còn chưa xỏ vào.

“Con xỏ dùm mẹ cho.”

Cánh tay thô ráp cầm cây kim, con mắt chăm chú, bên trong chỉ có lỗ kim và đầu chỉ, rõ ràng thông suốt.

“Con trai, con gầy nhiều quá.” Bà Ngô rất đau lòng.

Ngô Kỳ Khung cười cười: “Con giảm béo mà.”

“Gầy không dễ coi gì cả, mập một chút trông mạnh mẽ hơn.”

“Mẹ thích cũng không có tác dụng gì, con dâu của mẹ không thích.”

Bà Ngô lại hỏi: “Duyệt Duyệt khi nào mới đến nhà chúng ta?”

Ngô Kỳ Khung xỏ kim xong đưa lại cho bà Ngô, đối phó cho qua: “Mau thôi, gần đây đơn vị của cô ấy bận rộn, không tranh thủ thời gian được.”

Bà Ngô gạt đầu, tiếp tục làm việc với kim chỉ trong tay.

Ngô Kỳ Khung nhìn phần vải bà Ngô đã cắt ra đặt trong hộp giày cạnh đó, không biết giữ lại định dùng làm gì nữa. Hộp giày này đã dùng hơn mười năm, nhãn hiệu đã đóng cửa luôn rồi, nhưng hộp giày vẫn vuông vức, không biến hình chút nào. Ngô Kỳ Khung chưa xỏ, lời ghen trong ngực không thể thoát ra.

“Con có gì muốn nói với mẹ phải không?” Bà Ngô lại nhìn ra trước.

Ngô Kỳ Khung muốn nói lại thôi, thực sự không mở miệng được.

Bà Ngô hiểu rõ, vụng về với tới đầu giường, ở đó có một chồng chăn được xếp gọn gàng. Bà lấy hai cái ở trên xuống, mở cái phía dưới ra, rồi lại tách bên trong chăn, trong đó có một cái túi may kín, tháo túi ra, lấy ra một túi vải, túi vải cũng may kín. Cất giữ trong ba tầng ngoài ba tầng thế này, bên trong chỉ có mười ngàn.

“Mẹ, con sẽ trả cho mẹ.” Ngô Kỳ Khung nói.

Bà Ngô phải tay: “Hai mẹ con còn trả cái gì chứ?”

7. Chương 7 - Biết Ngay Cái Đầu Nhà Cậu Sẽ Trở Lại!

Lần này gặp mặt, vì phòng ngừa tất cả những chuyện bất ngờ phát sinh, Nhạc Duyệt chọn ở tiệm cà phê. Hơn nữa cô đến sớm hơn Ngô Kỳ Khung mười phút, kiểm tra chỗ ngồi kỹ lưỡng, xác định không có một cục gạch nào lọt lưới.

Tám giờ tối, Ngô Kỳ Khung đến, Nhạc Duyệt nhìn bóng người dần lại gần, vậy mà lại có cảm giác thất thần. Ngô Kỳ Khung gây đi không còn khiến người ta chán ghét nữa, nhưng mùi vị nghèo khổ trên người vẫn không thể làm cô yêu.

Gặp lại Nhạc Duyệt đã nhiều ngày không thấy, lòng Ngô Kỳ Khung kích động một chút rồi bình tĩnh lại.

“Đầu anh không để lại sẹo à?” Nhạc Duyệt hiếm được quan tâm.

Ngô Kỳ Khung sờ cái đầu sáng loáng, cười nói: “Ông trời không nỡ để gương mặt đẹp trai của anh bị tổn thương.”

Cùng là tự luyện, cùng là trào phúng, nhưng từ miệng người giàu đẹp trai nói ra, vừa vô lại vừa xấu xa, làm tiểu tâm can của nữ thần đập loạn dữ dội. Nhưng từ miệng Ngô Kỳ Khung nói ra, sao lại có cảm giác thiếu đánh như thế?

“Đây là quà anh tặng em, một sợi dây chuyền bạch kim.” Ngô Kỳ Khung nói.

Người có tình thú sẽ nói ‘mở ra xem thử đi’, để cho người yêu được chút mong đợi, nhưng Ngô Kỳ Khung không nói vậy, y mua dây chuyền bạch kim, thì sẽ nói rõ ràng ra với bạn.

Lúc đẩy hộp trang sức đến trước mặt Nhạc Duyệt, Ngô Kỳ Khung mới phát hiện trên cổ cô đã có một sợi dây chuyền, hơn nữa là kim cương, trước giờ chưa từng thấy qua.

“Sợi dây chuyền đó là ai tặng em.” Ngô Kỳ Khung hỏi.

Nhạc Duyệt dùng ngón tay như cọng hành vuốt vuốt, động tác rất cẩn thận, có thể nhìn ra, cô rất quý trọng sợi dây chuyền này.

“Một người bạn.”

Bàn tay đẩy hộp trang sức hơi dừng lại, y thăm dò hỏi: “Vậy cái anh tặng em, em còn muốn lấy không?”

Nhạc Duyệt cười rất thông dong: “Anh đã mua rồi, nếu em không lấy thì không nể mặt rồi.”

Ngô Kỳ Khung cuối cùng cũng yên tâm, khoe mắt lộ ra chút vui mừng, đứng lên muốn đeo cho Nhạc Duyệt.

“Còn phải tháo sợi dây này xuống, mắc công lắm, để về rồi tôi sẽ đeo.”

Ngô Kỳ Khung lại đặt móng ngồi xuống chỗ.

“Xin hỏi anh uống gì?”

Ngô Kỳ Khung nhìn thấy ly cà phê rẻ nhất cũng mất hơn bốn mươi, lập tức nói: “Cảm ơn, tôi không uống gì hết.”

Trong lúc Ngô Kỳ Khung không thấy được, Nhạc Duyệt trợn trắng mắt.

“Quà em đã nhận rồi, em xem... hai chúng ta có phải vẫn giống như trước không, đừng chia tay nhé?”

Con người Nhạc Duyệt thoáng cái xung huyết, giống như vừa nghe thấy câu gì rất khó tiếp nhận.

“Ngô Kỳ Khung, anh xem Nhạc Duyệt tôi là người thế nào? Nếu tôi thật sự vì một sợi dây chuyền bạch kim mà tái hợp với anh, chính tôi cũng cảm thấy mình nông cạn. Nếu anh tặng tôi sợi dây chuyền này vì mục đích đó, vậy xin lỗi, tôi không cần nữa.”

Nói xong, lấy hộp trang sức ra khỏi túi, hết sức gượng ép đẩy lại trước mặt Ngô Kỳ Khung.

Nhạc Duyệt đã quyết tâm rất lớn mới đẩy hộp trang sức về, giống như đang chơi cá cược, cô cược nếu Ngô Kỳ Khung còn có chút mắt quan sát, tuyệt đối sẽ không lấy hộp trang sức lại.

Nhưng, cô thua rồi.

“Vây được.”

Ngô Kỳ Khung buồn bã lấy lại hộp trang sức, lúc hai tay giao nhau, Nhạc Duyệt cố ý kéo lại một chút, nhưng Ngô Kỳ Khung không phát giác ra.

“Ý của em là vẫn muốn chia tay sao?” Ngô Kỳ Khung hỏi.

Chia! Có thể không chia sao? Nhạc Duyệt tức đến mức ruột gan xoắn nút.

“Nhất định phải chia tay!” Nhạc Duyệt nói.

Lần thứ ba nghe thấy câu này, Ngô Kỳ Khung vẫn thấy khó chịu một chút, nhưng so với hai lần trước thì đã tốt hơn nhiều. Theo thói quen, y vẫn hỏi Nhạc Duyệt nguyên nhân.

“Chúng ta không vòng vo nữa, anh ngoại trừ hơi mập một chút, hơi nhút nhát, keo kiệt, còn có tật xấu gì không?”

Nhạc Duyệt vẫn còn tâm niệm không quên sợi dây chuyền bạch kim, lúc này làm sao có thể nói được lời nào dễ nghe?

“Tôi vốn không xem trọng đàn ông chỉ biết làm việc kiếm từng đồng, có bản lĩnh thì anh từ chức đi, tôi muốn xem thử sinh viên tốt nghiệp đại học trọng điểm như anh, rời khỏi chỗ làm công ăn lương, có phải ngay cả năng lực sống qua ngày cũng không có hay không!!”

Lần này Ngô Kỳ Khung rất có khí phách: “Anh sẽ không nghỉ việc, nhưng, anh vẫn có thể chết vì em.”

Nhạc Duyệt quả thật muốn ngửa cổ thét lên, đấm nhà anh!! Cả nước chỉ có một cục phẩm như anh, sao lại để tôi đụng phải?

“Anh nghe rõ đây, Ngô Kỳ Khung, trong một ngàn mét xung quanh đây anh cũng không thể tìm được một cục gạch nào, khổ nhục kế của anh không có khả năng thi triển.”

“Ai nói? Có sẵn một cục đó.” Ngô Kỳ Khung nói.

Nhạc Duyệt sắc mắt liếc nhìn xung quanh: “Không thể nào, tất cả mọi nơi tôi đã kiểm tra hết rồi.”

Ngô Kỳ Khung rất bình tĩnh cầm túi của mình lên, nhưng lại bị Nhạc Duyệt nhanh tay lẹ mắt giật lấy, mở ra xem. Quả nhiên, bên trong có một cục gạch, cũng may cô phản ứng kịp, nếu không bị kịch lại diễn một lần nữa.

Mẹ! Còn mang cả gạch đến đây!! Ngô Kỳ Khung, anh cũng tài quá đi!!

Nào ngờ, trò hay vẫn còn ở sau.

Chỉ thấy Ngô Kỳ Khung kéo dây kéo áo ra, móc ra một cục gạch ở áo trong dày rộng, đập mạnh lên đầu mình.

Khách khứa xung quanh sợ hãi la hét, toàn bộ đều tránh ra xa, dùng ánh mắt hãi hùng nhìn Ngô Kỳ Khung. Con người Nhạc Duyệt co chặt, nghiêng rặng nghiêng lợi trừng Ngô Kỳ Khung.

“Anh thật đã khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác!”

Ngô Kỳ Khung che vết thương đứng lên, ánh mắt rất bình tĩnh, miệng là nụ cười kiên nghị.

“Có thể được em tán thưởng, cục gạch này chịu rất đáng!”

Lần này, Ngô Kỳ Khung không để bất cứ ai điều mình, tự đến phòng khám.

Chín giờ, rất nhiều cửa hàng đã đóng cửa, bình thường trời vừa tối Khương Tiểu Soái đã đóng cửa, hôm nay hai cánh cửa mở rộng, Khương Tiểu Soái đứng trước cửa, đôi mắt tuần mỹ đánh giá bóng người đang tới gần.

Cuối cùng, mục tiêu xuất hiện.

“Ồ, trễ thế rồi còn chưa đóng cửa à?” Ngô Kỳ Khung khá vui mừng.

Khương Tiểu Soái hừ một tiếng: “Biết cái đầu nhà cậu sẽ trở lại, đặc biệt giữ cửa cho cậu đó.”

Ngô Kỳ Khung rất lúng túng.

Khương Tiểu Soái hắt cằm: “Còn ngây ra đó làm gì? Mau vào đi!”

Hai người một trước một sau bước vào phòng khám.

8. Chương 8 - Không Còn Dây Chuyền

Vào chạng vạng ngày nào đó một tuần sau, Ngô Kỳ Khung theo thường lệ đến phòng khám thay thuốc.

Khương Tiểu Soái chậm rãi tháo băng cho Ngô Kỳ Khung, lông mi đen bóng cong lên nhẹ run, hơi thở phả từ mũi có mấy phần chế nhạo: “Cái đầu của cậu càng lúc càng chắc, mới mấy ngày đã kết vảy rồi.”

Ngô Kỳ Khung cười hề hề: “Phải mất mấy ngày nữa mới khỏi?”

“Khoảng một tuần nữa là được!”

Ngô Kỳ Khung lại bắt đầu lẩm bầm.”

“Cậu lại bắt đầu suy nghĩ trò thiêu thân gì nữa?” Khương Tiểu Soái dùng đầu gối húc Ngô Kỳ Khung một cái: “Cậu đừng có suy nghĩ lần sau gặp mặt nên đập thế nào nhé? Tôi cho cậu biết! Nhà cậu mà còn chơi trò này nữa, thích đi đâu thì đi, đừng đến chỗ tôi nữa. Cậu cứ thích làm khổ mình như thế, tôi cũng phải hoài nghi cậu thích cô ấy hay là thích tôi đấy.”

Ngô Kỳ Khung gãi sau đầu, lúng túng cười.

Vừa mới thay thuốc xong không lâu, bên ngoài đã có tiếng sấm, Ngô Kỳ Khung vốn còn muốn nói chuyện với Khương Tiểu Soái một chút, nhưng xem ra hôm nay không thể ở lâu. Y mau chóng khoác áo vào, vừa ra đến cửa, đã bị Khương Tiểu Soái kéo lại, trong tay là một cây dù.

“Cảm ơn, ngày mai sẽ trả cho anh!”

Nói xong, Ngô Kỳ Khung chạy ra đường cùng một ánh chớp lóe lên.

Khương Tiểu Soái không về nhà, dự định ở lại phòng khám một đêm, đóng cửa sổ và cửa, vào phòng ngủ bên trong, mưa đã đổ xuống, vỗ tí tách lên cửa sổ. Khương Tiểu Soái không cảm thấy buồn ngủ chút nào, khoanh chân ngồi trước máy tính, nghe tiếng gió tiếng mưa tiếng sấm bên ngoài, gõ bàn phím lạch cạch.

Qua ba bốn tiếng, mắt cũng đổ lên, Khương Tiểu Soái mới có chút buồn ngủ, ngả đầu lên gối nghỉ ngơi.

“Rầm! Rầm! Rầm!”

Ba tiếng gõ cửa rất mạnh.

Khương Tiểu Soái không kiên nhẫn trở người, tiếp tục tự thôi miên.

“Rầm rầm rầm rầm rầm...”

Tiếng gõ cửa vang lên liên tục.

Mẹ nó! Khương Tiểu Soái tức giận, trề thế rồi đm tên nào còn đến gõ cửa? Hắn xỏ dép lê bước xềnh xệch, khí thế bùng bùng ra cửa, gầm lên.

“Ai đó?”

“Tiểu Soái, là tôi!” Giọng của Ngô Kỳ Khung, nghe có vẻ rất gấp.

Khương Tiểu Soái hơi dờ ra, tên thô lỗ này không phải mới ra ngoài đã tự sát trở về chứ?

Mở cửa, Ngô Kỳ Khung hoàn hảo không thương tích đứng trước cửa, băng trên đầu vẫn y nguyên, chỉ có giày hơi ướt.

“Tôi tưởng cậu còn lựa lúc trời đổ mưa chạy đi đập đầu chứ.”

“Anh đừng giận mà, giờ đã một giờ rồi, tôi còn tìm cô ấy làm gì?”

“Đã một giờ rồi à?...” Khương Tiểu Soái còn hơi mơ màng, lấy tay xoa mặt một chút, rồi rất nhanh đã gầm vào mặt Ngô Kỳ Khung: “Đã một giờ rồi cậu còn chạy đến đây làm gì?”

“Tôi mượn tiền mẹ mua một sợi dây chuyền, Nhạc Duyệt không cần, tôi nghĩ ngày mai sẽ đem đi trả, còn có thể lấy tiền về trả cho mẹ. Kết quả hôm nay tôi tìm lại phát hiện không thấy sợi dây chuyền đâu, tôi muốn xem thử có làm rơi ở chỗ anh không. Tôi thấy đèn ở đây vẫn sáng, nghĩ rằng anh chưa ngủ, mới dám gõ cửa.”

Khương Tiểu Soái buồn bực gãi đầu, ý bảo Ngô Kỳ Khung mau vào.

Ngô Kỳ Khung lục tìm trong phòng khám cả nửa tiếng, mọi góc ngách đều không bỏ qua, ngay cả cống thoát nước cũng soi đèn pin vào, vẫn không thấy sợi dây chuyền đâu.

“Lần cuối cùng cậu thấy sợi dây chuyền là lúc nào?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Kỳ Khung cố gắng nhớ lại: “Hình như là lúc tôi tặng cô ấy, sau đó tôi không chú ý nữa.”

Khương Tiểu Soái nảy sinh nghi hoặc, bảo Ngô Kỳ Khung kể lại cả quá trình tặng dây chuyền cho hắn, nghe xong, Khương Tiểu Soái hiểu hết, cười lạnh hai tiếng, mặc niệm nhìn Ngô Kỳ Khung.

“Cậu đừng tìm nữa, sợi dây chuyền đó cậu không tìm về được đâu.”

“Tại sao?” Ngô Kỳ Khung vẫn không hiểu.

Khương Tiểu Soái biết mất quan sát của y chưa đủ linh hoạt, dứt khoát nói thẳng.

“Sợi dây chuyền của cậu cô ấy mang đi rồi, hiểu chưa?”

Ngô Kỳ Khung lắc đầu, ánh mắt rất chắc chắn: “Không thể nào, cô ấy đã nói không cần, tôi cũng đã bỏ trong túi rồi, cô ấy không thể lấy từ trong túi của tôi chứ?”

“Không tin chúng ta chờ xem.”

Nhưng Ngô Kỳ Khung lại nghĩ rất thoáng: “Cô ấy lấy rồi cũng rất tốt, có lẽ cô ấy thấy tôi tự sát nên mềm lòng, lên lấy sợi dây chuyền rồi.”

Khương Tiểu Soái chột mạnh ngón tay lên đầu Ngô Kỳ Khung, hung tợn nói: “Đm nếu tôi là thần sét, tôi sẽ đánh chết cậu!”

9. Chương 9 - Đốt Gân Não Cho Cậu!

Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, Khương Tiểu Soái cũng không tiện đuổi Ngô Kỳ Khung đi, dứt khoát giữ y lại ngủ, trời sáng trực tiếp đi làm, khỏi phải mệt mỏi đi về.

Hai người chen nhau trên chiếc giường đơn, cả hai nằm ngửa nghiêm chỉnh mà chỉ có thể đặt tay lên bụng. Khương Tiểu Soái nghiêng đầu liếc Ngô Kỳ Khung một cái, tên này đã hoàn toàn khác với lúc mới quen biết, gương mặt được ẩn trong bóng tối nên đường nét càng thêm rõ ràng, trong con mắt ẩm ướt là hình phản chiếu của trần nhà, sạch sẽ trong suốt như thể.

“Hôm nay ngày mấy rồi?”

Cái họng lớn vừa mở ra, thoáng chốc đã đánh tan giả tượng tốt đẹp của Khương Tiểu Soái.

“Ngày ba mươi.”

Ngô Kỳ Khung đột nhiên ngồi dậy, lấy di động ra khỏi túi, ấn số Nhạc Duyệt. Một lát sau, giọng nói buồn ngủ của Nhạc Duyệt vang lên.

“A lô? Chuyện gì?”

Ngô Kỳ Khung nói: “Hôm nay ba mươi rồi, gói người thân của chúng ta còn 877 phút chưa dùng. Em cứ để mở di động vậy đi, rồi muốn ngủ thì ngủ, chúng ta không thể để mạng di động TQ chiếm lợi ích được.”

Đầu bên kia truyền đến tiếng chửi bực bội cộng thêm phiền toái kèm theo câm nín và cuồng loạn.

“Ngốc B!”

Tiếng ồn đánh thức bạn gái ngủ bên cạnh: “Sao thế?”

Giọng nói biếng nhác của Nhạc Duyệt lộ ra mấy phần không kiên nhẫn: “Bạn trai cũ của mình, đúng là cực phẩm, mình đã nói chia tay với anh ta ba lần rồi, lần nào anh ta cũng tự sát để uy hiếp mình.”

Bạn cô hỏi: “Vậy sợi dây chuyền bạch kim đó có phải do anh ta tặng cậu không?”

“Mợ! Không nhắc chuyện này thì thôi, hễ nhắc đến là mình tức giận! Anh ta mua cho mình một sợi dây chuyền, đã tặng cho mình rồi, kết quả mình xỉ vả anh ta vài câu, anh ta liền lấy lại, cậu nói xem có người như thế sao?”

“Không phải chứ?... Anh ta có còn là đàn ông không vậy?”

“Mình cũng không muốn khách khí với anh ta nữa, nhân lúc anh ta móc cục gạch ra, mình đã lấy sợi dây chuyền rồi.”

“Đúng, không lấy thì phí, phải lấy để trị anh ta!”

“Ngày mai mình sẽ tìm một cửa hàng để bán đi, tránh nhìn thấy lại ngứa mắt.”

“...”

Không thể nghe tiếp nữa, Khương Tiểu Soái cúp máy thay Ngô Kỳ Khung.

Ngô Kỳ Khung nói như đang lẩm nhẩm một mình: “Thật ra gói người thân tôi đã để cô ấy hủy từ lâu rồi, tôi cũng chỉ là muốn nghe hơi thở của cô ấy thôi.”

Khương Tiểu Soái lạnh lùng nói: “Hiện tại nghe đủ chưa?”

“Đủ rồi.” Ngô Kỳ Khung chờ đợi: “Có phải tôi có thể đồng ý chia tay rồi không?”

“Đm cậu nên đồng ý từ lâu rồi!!!” Khương Tiểu Soái bùng nổ, động nắm đấm lên giường: “Lúc trước tôi nói gì hử? Cô ta căn bản không coi cậu ra gì! Cậu giày vò mình bằng mấy cục gạch đó là dư thừa!!”

“Tối tối lui lui chỉ có một cục gạch đó thôi.”

Ngực Khương Tiểu Soái phập phồng kịch liệt, đầu đổ mồ hôi, trong lòng cũng không khỏi tự chửi mình mấy câu, người ta còn không xem ra gì kia? Mi rảnh rồi lo lắng làm chi?

“Tiểu Soái, bây giờ ngẫm lại, lời anh nói đúng là rất có lý. Lúc trước tôi nên trực tiếp nhảy xuống hồ không tên cho rồi, tính ra bây giờ đã qua ngũ kỳ rồi.” (Người sau khi chết được cúng 49 ngày, mỗi 7 ngày sẽ là một kỳ)

Khương Tiểu Soái cười lạnh: “Phải, tôi nhất định sẽ đến trước phần mộ của cậu, đốt gân não cho cậu.”

“Tại sao?”

“Cậu thiếu gân não bộ không biết sao?”

Ngô Kỳ Khung không nói nữa, toàn thân đều cảm thấy lạnh, dường như mưa bên ngoài đang xối thẳng lên người y.

Di động lại vang lên, Ngô Kỳ Khung túm lấy như cọng rơm cứu mạng, liếc mắt nhìn màn hình di động. Đáng tiếc, không phải Nhạc Duyệt gọi đến để giải thích, mà là lãnh đạo của y.

“Vừa rồi tôi gọi điện cho cậu, cậu... sao bên cậu luôn bận vậy?” Trong giọng nói lộ ra hơi say nồng đậm.

Ngô Kỳ Khung nói: “Di động hư rồi, tín hiệu không tốt.”

“Mau qua đây một chuyến, máy hư rồi, sáng mai cần dùng đến đó.”

Ngô Kỳ Khung đặt di động xuống rồi ngồi dậy máy móc mang giày.

Khương Tiểu Soái cũng ngồi dậy nhìn y: “Muộn thế còn muốn ra ngoài sao? Bên ngoài vẫn đang mưa, lãnh đạo của cậu cũng thật là, máy hư sao không gọi thợ điện? Hơn nữa, đầu cậu còn bị thương, có thể sai bảo tùy tiện vậy sao?”

Ngô Kỳ Khung đã sớm quen rồi, y hầu như đã thành thợ sửa chữa toàn năng trong bộ phận, sửa đèn, sửa máy tính, sửa máy móc... cái nào hư cũng tìm y. Phòng làm việc của họ tổng cộng có bốn người, chỉ có mình y làm việc, ba người khác đều ở không, nhưng tiền lương của ai cũng nhiều hơn y, y còn cảm thấy vô cùng vinh dự.

“Này, cậu đi thật sao?” Khương Tiểu Soái đuổi theo đến cửa.

“Chỗ của anh hơi lạnh, tôi ra ngoài cho ấm.”

10. Chương 10 - Tôi Muốn Từ Chức

Vào giờ này, cộng thêm mưa lớn như thế, cho dù có thể bắt xe, cũng phải đưa thêm tiền. Ngô Kỳ Khung sợ lãnh đạo nôn nóng, nên chạy thẳng ra đường cái, mưa vỗ lên mặt, dù bụng ra cũng uống công.

Một ông bác lái xe theo Ngô Kỳ Khung một đoạn, thấy thế nổi lòng tội nghiệp, liền gọi Ngô Kỳ Khung: “Chàng trai, lên xe đi, tôi không lấy tiền đâu, cậu muốn đi đâu?”

Vào lúc này có thể nghe được câu nói như thế, Ngô Kỳ Khung thấy rất cảm động.

“Dạ thôi, quẹo cua ở trước là đến rồi.” Nói xong, y lấy 37 tệ còn lại trong túi đưa cho ông bác đó: “Bác, số tiền này bác cầm đi, đừng ở ngoài làm việc nữa, về nhà đi. Bác lớn tuổi rồi, không thể so với người trẻ tuổi bọn cháu.”

Ông bác muốn nhét tiền lại cho y, nhưng Ngô Kỳ Khung đã quay người đi, đợi ông thắng xe đuổi theo, đã không thấy bóng dáng Ngô Kỳ Khung đâu nữa.

Ngô Kỳ Khung chạy hơn mười phút nữa thì đến công ty.

Lãnh đạo uống khá nhiều, một mình trong phòng làm việc bữa bãi lộn xộn, Ngô Kỳ Khung vừa mở cửa đã bị lãnh đạo chửi phũ phàng.

“Tự cậu nhìn đi, đm mấy giờ rồi hả? Bình thường giả vờ giả vịt, đến lúc thật sự cần đến mấy cậu, toàn bộ đều mặc kệ ra đó! Ngày ngày đòi tăng lương, cũng không xét lại coi mình có đáng được tăng hay không! Cậu nhìn tôi làm gì? Tôi bảo cậu đến sửa máy, không phải bảo cậu đến nhìn tôi...”

Ngô Kỳ Khung không nói hai lời, khom người bắt đầu kiểm tra máy móc, không ai giúp đỡ y, y chỉ có thể tự ngâm đèn pin, hai tay nối dây. Xet một tiếng, Ngô Kỳ Khung bị điện giật run rẩy, lãnh đạo ở một bên chỉ đứng nhìn. Lại xet một tiếng, lòng Ngô Kỳ Khung đều dựng hết lên.

...

Bận rộn mãi đến sáng, Ngô Kỳ Khung mới tìm được vấn đề nằm ở đâu, lãnh đạo cũng đã tỉnh ngủ rồi.

“Linh kiện ở trên bị hư rồi, phải đổi cái mới.”

Lãnh đạo vừa nghe phải đổi linh kiện, lập tức nhú mày: “Đổi linh kiện cũng được, cậu bỏ tiền.”

Nghe bảo mình phải tự bỏ tiền, Ngô Kỳ Khung liền gấp lên. Mấy trăm tệ không tính là gì, nhưng dựa vào cái gì bắt y phải bỏ ra? Phân ưu chia sẻ với lãnh đạo thì y chấp nhận không nề hà, nhưng chuyện công phải bỏ túi riêng thì y tuyệt đối không làm!

“Linh kiện này đã hư trước khi tôi sửa, không phải là trách nhiệm của tôi.”

Sắc mặt lãnh đạo không tốt lắm: “Ngô Kỳ Khung, con người cậu đúng là thiếu cặn, giúp tôi sửa máy cho tốt, thì còn cần phải so đo chuyện mấy trăm tệ sao?”

“Sao không tính được?” Ngô Kỳ Khung tranh luận: “Một tháng lương của tôi mới hơn hai ngàn.”

“Cậu đang chê chế độ công ty không tốt sao?” Lãnh đạo đột nhiên gầm lên: “Chê công ty không tốt thì có thể không làm, bên ngoài có nhiều công ty tư nhân chế độ tốt, cậu thích đi đâu thì đi, đừng đứng ở cái nhà cầu này mà không thải!”

Ngô Kỳ Khung giống như cây cột bị đóng tại đó, hai mắt vô thần, sắc mặt tái mét.

“Cậu còn dám đưa điều kiện với tôi? Cậu cũng không tự xem lại mình, cả ngày đều ngồi ngu ở đó, nếu không phải tôi cho cậu bữa cơm, thì cậu đã sớm đi uống gió tây bắc rồi! Ba người còn lại trong phòng làm việc không chỉ đến cáo trạng với tôi một lần, bảo tôi điều cậu đến bộ phận khác, người ta đã ngứa mắt cậu từ lâu rồi...”

Ngô Kỳ Khung nghĩ lại suốt ba năm làm việc ở đây, đã giúp đồng nghiệp làm không ít việc, y cảm thấy mình rất nhiệt tình, cảm thấy người ta đều sẽ nhớ đến chỗ tốt của mình. Nhưng thật ra trong mắt người khác, y chính là kẻ thích chơi trội, muốn biểu hiện cái tôi trước mặt lãnh đạo, muốn dấn lên vai ba người họ để trèo lên.

“Ngô Kỳ Khung, máy này là do cậu sửa, cậu không sửa tốt thì chính là trách nhiệm của cậu. Hôm nay cậu vui vẻ giao tiền thì chúng ta không có chuyện gì, nếu cậu cứ gay gắt như thế, tôi cho cậu không ăn nổi cơm ở đây!”

Người ta đều đã tê liệt rồi, mà Ngô Kỳ Khung chỉ mới vừa ý thức được, đây là một lĩnh vực đen tối. Bận làm vô số chuyện tốt, nhưng không ai nhớ đến chỗ tốt của bạn, bạn chỉ làm một chuyện sứt sẹo, người khác sẽ ghi lại cả đời bạn.

“Tôi không làm nữa.” Ngô Kỳ Khung đột nhiên mở miệng: “Tôi quyết định từ chức.”

Lãnh đạo tựa hồ vừa ý thức được người muốn đi là Ngô Kỳ Khung, y đi rồi, những chuyện linh tinh này ai sẽ làm?

“Tôi cho cậu biết, Ngô Kỳ Khung, cậu đừng có mà quên gốc, kỹ thuật của cậu là do công ty bồi dưỡng ra. Nếu cậu muốn đi thật, tôi sẽ không làm giấy giữ chức vụ tạm thời cho cậu, tiền bảo hiểm ba năm nay của cậu cũng mất trắng.”

Bảo hiểm? Bảo hiểm gì chứ? Bạn gái của y không còn rồi, nó bảo hiểm được gì cho y?

Ngô Kỳ Khung quay người đi ra ngoài.

Lãnh đạo la hét theo sau: “Tôi cho cậu biết, thời gian vừa qua cậu vô cớ nghỉ việc một tuần lễ, tiền phạt gấp ba lương tính theo ngày! Lại thêm linh kiện hôm nay, cậu không trả đủ thì đừng nghĩ đi được!!”

Ngô Kỳ Khung phản bác hùng hồn: “Tôi không nghỉ việc vô cớ, tôi nghỉ vì bị thương!”

Lãnh đạo kéo cổ áo Ngô Kỳ Khung, há miệng mắng: “Đm cậu tính là thứ gì hả? Còn dám cãi tôi!! Cái đầu đưa hấu của cậu ba ngày hai lượt bị thương, hể máy móc nào cậu từng chạm vào, có vấn đề gì toàn nhờ vào cậu!”

Ngô Kỳ Khung bị kéo đỏ cả mặt, y gạt mạnh tay lãnh đạo ra, nhưng lại bị lãnh đạo đập té vào góc tường, băng trên đầu cũng bị tuột.

“Còn dám cào tay tôi? Ngốc bực! Đồ con của diêm! Mau cút đi!”

Ngô Kỳ Khung vịn tay vào khung cửa bảng ghi chú, hai mắt xung huyết nhìn chằm chằm một bức ảnh trong đó, ba chữ “Trương Bảo Quý” dưới bức ảnh được y khắc sâu vào lòng.

11. Chương 11 - Xin Nhận Của Đồ Đồ Một Lạy!

Lần thứ tư gặp lại sau khi chia tay, địa điểm là mảnh đất hoang chưa thi công, trên mảnh đất mấy ngàn mẫu không nhìn thấy một cục gạch nào. Nhạc Duyệt đặc biệt đứng trên phần đất cứng nhất, bảo đảm xung quanh không có chỗ nào có thể nạy được để giấu gạch. Sau khi tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Ngô Kỳ Khung xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Lần này đến nơi hẹn, tâm trạng của Ngô Kỳ Khung khác biệt trước kia rất nhiều.

Y đã chuẩn bị tốt tâm lý, cho dù nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Nhạc Duyệt, tim y vẫn khó bình tĩnh, nhưng cũng không còn xúc động muốn vì cô mà thông dong tìm chết nữa. Nếu Nhạc Duyệt lại lần nữa kiên quyết chia tay, Ngô Kỳ Khung rất có thể sẽ cắn răng gạt đầu.

“Anh đã nghỉ việc ở doanh nghiệp nhà nước đó rồi, dự định tự ra lập nghiệp.”

Hành động vĩ đại lật đổ hình tượng, không chỉ không được nữ thần thưởng thức, ngược lại còn bị chửi nguyền đầu.

“Anh thiếu tâm nhân hả? Một công việc khó tìm như thế, vậy mà anh lại bỏ? Chỉ dựa vào chỉ số thông minh đó của anh, còn muốn lập nghiệp? Anh về nhà với mẹ đi cho rồi!! Anh đó, đừng làm nữa, mau trở về công ty đó đi! Cả đời anh cũng chỉ là nhân viên kỹ thuật nhỏ thôi, ra khỏi công ty đó thì ngay cả bản thân cũng không nuôi sống nổi đâu!”

Nghe xong những lời này, Ngô Kỳ Khung đã triệt để chết tâm.

Hai tay dút vào túi, đứng thẳng tắp, ánh mắt đã không còn sự dịu dàng và si tình lúc xưa, nhiều lắm chỉ còn giữ lại sự kiên nhẫn và cố chấp không còn bao nhiêu.

“Nói một lời dứt khoát đi, chia, hay không chia?”

Lần đầu tiên nghe Ngô Kỳ Khung dùng ngữ khí này nói chuyện với mình, Nhạc Duyệt cảm thấy rất mới mẻ.

Cô nhón chân, xoắn hông bước đến trước mặt Ngô Kỳ Khung, lục tìm khắp người y một lượt, cả giày và vớ cũng bắt y phải cởi ra, sau khi xác định không có giấu cục gạch nào, trong đôi mắt hoa đào của Nhạc Duyệt bắn ra tình quang.

“Chia! Tôi không tin anh còn trò gì nữa!”

Không biết có phải do quá mức miễn cảm với từ ‘chia’ này hay không, mà sợi dây căng chặt trong đầu Ngô Kỳ Khung lại đứt nữa.

Y cảm di động lên, gọi điện rồi nói ba chữ.

“Có thể rồi.”

Sau đó, Nhạc Duyệt trần mắt nhìn một chiếc xe điện chạy về bên này, ngay lúc vừa đến trước mặt họ, một tên nhóc tóc lĩa chĩa lấy cục gạch trong giỏ xe ném cho Ngô Kỳ Khung.

Sau khi đón được, Ngô Kỳ Khung vỗ vai thằng nhóc nói: “Cảm ơn!”

Thằng nhóc đó quay đầu xe, mau chóng chạy đi.

Ngô Kỳ Khung nhanh chóng đập cục gạch lên đầu mình, động tác đó căn bản không giống tự sát, ngược lại giống như gỡ kỹ xảo. Đầu chỉ hơi chảy ra chút máu, Ngô Kỳ Khung cả che cũng lười, ném cục gạch rồi bỏ đi.

Để lại một mình Nhạc Duyệt đơ như khúc gỗ.

Ngô Kỳ Khung đến trước cửa phòng khám của Khương Tiểu Soái, trong lòng bắt đầu hồi hộp, có nên vào hay không? Có bị mắng hay không đây? Đang nghĩ thế, Khương Tiểu Soái cũng đã thấy y, hẩn nhiệt tình bất ngờ, lon ton chạy qua, dìu Ngô Kỳ Khung vào trong.

“Đã lâu rồi cậu không đến, tôi còn tưởng cậu có chuyện rồi đó!”

Câu này sao nghe thế nào cũng thấy kỳ cục vậy nhỉ?

Ngô Kỳ Khung quả thật đã có một thời gian không đến, từ sau khi y từ chức, thì không còn đến chỗ Khương Tiểu Soái thay thuốc nữa, mà tự mình chăm sóc đến khi lành. Lần này đến đây, thuần túy là do quen mà thôi, giống như cứ đập xong mà không đến đây một chuyến thì trình tự sẽ không hoàn thành vậy.

“Lần này không cần phải bôi thuốc cho tôi đâu, tôi đã nghỉ việc rồi, bây giờ kinh tế đang eo hẹp.”

Khương Tiểu Soái hận không thể rên sất khi còn nóng nhìn Ngô Kỳ Khung: “Cậu thật sự từ chức vì cô ta?”

“Cũng không hẳn vậy.”

Khương Tiểu Soái nhìn tướng mạo xúi quẩy của Ngô Kỳ Khung, cũng không đành lòng sát muối lên vết thương của y nữa. Hẩn dùng nước muối tẩy trùng cho y, sau đó ghé lại nhìn kỹ.

“Lần này cũng không cần bôi thuốc, tự mình chăm sóc đi, hai ba ngày là khỏi rồi.”

Ngô Kỳ Khung bồn chồn nhìn Khương Tiểu Soái: “Anh nói xem cái đầu của tôi là sao? Lần này tôi đập mạnh hơn mấy lần trước, nhưng đập xong rồi thì không có cảm giác gì quá lớn, không đau cũng không choáng.”

Khương Tiểu Soái kéo tay Ngô Kỳ Khung đặt lên trán y: “Tự sờ đi, cái đầu của cậu còn cứng hơn gạch nữa!”

Ngô Kỳ Khung cười hề hề.

Khương Tiểu Soái phát hiện, nụ cười của Ngô Kỳ Khung khiến người ta thấy rất thoải mái.

“Tôi thật sự hy vọng tim cậu cũng giống như đầu cậu, thời gian hồi phục càng lúc càng ngắn, năng lực chống đỡ kích càng lúc càng mạnh, cuối cùng triệt để cứng cõi, không còn thứ gì có thể đả động đến nữa.”

Ngô Kỳ Khung phát hiện, Khương Tiểu Soái chỉ tùy tiện tiện tiện nói một câu, lại có thể đi thẳng vào lòng y.

“Tiểu Soái, có phải tôi rất ngốc không? Chỉ số thông minh rất thấp?”

“Chỉ số thông minh của cậu không thấp, cậu chỉ là chỉ số cảm xúc (EQ) thấp.”

Ngô Kỳ Khung lại hỏi: “Vậy tại sao anh lại tỉnh như thế? Tại sao nhìn cái gì cũng nhìn thấu được?”

Khương Tiểu Soái tiêu sái phất tay áo, áo blouse phất phới tạo gió.

“Để người ta lừa nhiều rồi nên vậy.”

“Anh cũng từng bị lừa sao?” Ngô Kỳ Khung không dám tin.

Khương Tiểu Soái nhếch môi: “Bị lừa còn thảm hơn cậu.”

Phòng khám chìm vào trầm mặc.

“Sư phụ, xin nhận của đồ đệ một lạy!!!”

Ngô Kỳ Khung đột nhiên nhảy đến trước mặt Khương Tiểu Soái, không chút dấu hiệu hô to một tiếng, dọa Khương Tiểu Soái lùi liền vài bước, suýt nữa đã sọt chân vào thùng rác.

“Tôi nói này, cậu có thể đừng đột ngột như thế không? Dọa tôi muốn tè luôn đây này! Cậu lại muốn làm gì đây?” Khương Tiểu Soái vuốt ngực, trông đen cũng thu nhỏ hẳn một vòng.

Ngô Kỳ Khung vẽ mặt thành khẩn: “Tôi không muốn bị lừa nữa.”

Đợi đến khi triệt để bình ổn lại, Khương Tiểu Soái nói với Ngô Kỳ Khung một câu, câu nói này là câu ngài Lý Gia Thành từng nói, Khương Tiểu Soái vẫn luôn xem nó là châm ngôn đời người, thời thời khắc khắc nhắc nhở mình. (Lý Gia Thành: nhà tỉ phú, nhà đầu tư, nhà tư bản công nghiệp, nhà từ thiện người Hồng Kông.)

”Trứng gà, đập vỡ từ bên ngoài là thức ăn, đập vỡ từ bên trong là sinh mạng. Đời người cũng thế, đập vỡ từ bên ngoài là áp lực, đập vỡ từ bên trong là trưởng thành. Nếu cậu đợi người khác đập vỡ mình từ bên ngoài, vậy thì cậu đã định sẽ trở thành thức ăn của người khác. Nếu có thể tự đập vỡ từ bên trong, vậy cậu sẽ phát hiện sự trưởng thành của mình cũng giống như một lần trọng sinh.

12. Chương 12 - Thay Đổi Triệt Để, Làm Lại Cuộc Đời.

Liên tục ba ngày, Ngô Kỳ Khung đều tiếp nhận phụ đạo tâm lý ở chỗ Khương Tiểu Soái, cho đến khi đầu hoàn toàn khỏi hẳn. Khương sư phụ rất dễ tâm đồ đệ này, toàn lực giúp đỡ Ngô Kỳ Khung trừ bỏ ma chướng trong lòng, khiến y không còn chủ động liên lạc với Nhạc Duyệt nữa, khiến y triệt để từ bỏ loại giấy dựa uống công này, chính thức tiếp nhận hiện thực chia tay.

Khương Tiểu Soái vừa khám bệnh cho bệnh nhân, vừa chăm chú quan sát Ngô Kỳ Khung bên cạnh.

Ngô Kỳ Khung lại lấy di động ra.

Khương Tiểu Soái lập tức ném ánh mắt sắc bén qua, gần từng chữ: ”Buông - nó -!

“Tôi không liên lạc với cô ấy.” Ngô Kỳ Khung giải thích: “Tôi muốn chơi trò chơi, tôi mới tải trò Zuma bản mù màu.”

Khương Tiểu Soái lúc này mới quay đầu đi.

Ngô Kỳ Khung chơi được một nửa, chuông di động vang lên.

“Hầu ca, Hầu ca, người thật tài ba, Ngũ Hành đại sơn không đè được người, thoát ra một Tôn Hành Giả! Hầu ca, Hầu ca, người thật hiếm có, dù Khẩn Cô chú có niệm, cũng không thể thay đổi bản sắc lão Tôn...”

Ngô Kỳ Khung không dám tin, cũng không dám tiếp, đây là lần đầu tiên Nhạc Duyệt chủ động gọi điện cho y từ khi chia tay đến giờ.

“Sao không nghe máy?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ánh mắt Ngô Kỳ Khung hốt hoảng: “Nhạc Duyệt gọi đến.”

“Còn là đàn ông không hả? Là đàn ông thì nghe máy cho tôi! Nên nói gì thì nói đó!”

Ngô Kỳ Khung ấn nút nghe, bên kia truyền đến giọng nói trong trẻo của Nhạc Duyệt.

“Vết thương khỏi hẳn chưa? Khỏi rồi thì gặp mặt đi.”

Thì ra không chỉ Ngô Kỳ Khung có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, vị đó cũng có chút không bình thường rồi.

Ngô Kỳ Khung nhìn Khương Tiểu Soái, trưng cầu ý kiến của hân.

Khương Tiểu Soái trực tiếp bỏ lại một câu: “Tự xem rồi làm đi!”

Ngô Kỳ Khung lại chạy lên chiến trường lần nữa.

Lần này Nhạc Duyệt không cố ý chọn địa điểm, cũng miễn chuyện kiểm tra hoàn cảnh xung quanh, cô cảm thấy nhân loại đã không thể ngăn cản được Ngô Kỳ Khung nữa. Bất luận cô chọn lúc nào, tại địa điểm nào, Ngô Kỳ Khung đều có thể biến ra một cục gạch cho cô xem.

Nhạc Duyệt ần ần có chút hưng phấn, từ sớm đã đứng đợi, không ngừng nhìn đông ngó tây.

Ngô Kỳ Khung ngược lại rất thông dong, chậm rãi đến nơi.

“Chuyện gì?” Ngô Kỳ Khung hỏi.

Nhạc Duyệt trình trọng rõ ràng nói hai chữ: “Chia tay!”

Dưới sự giúp đỡ của hít vào thở ra tự thôi miên bản thân kèm theo phương pháp trị liệu tinh thần của khí công, Ngô Kỳ Khung cuối cùng khắc phục được cửa ải tâm lý. Chia thì chia, ông đây cũng không xem là gì.

Cũng không biết Nhạc Duyệt có bị rút gân hay không, vẫn kéo tay Ngô Kỳ Khung, trong mắt hoa đào viết đầy trông đợi.

Ngô Kỳ Khung không biết cô đang mong đợi điều gì.

Thấy Ngô Kỳ Khung chậm chạp không có hành động, Nhạc Duyệt nôn nóng đập vào ngực y.

“Phải biến ra cục gạch rồi! Mau lên.”

Cơ bắp trên mặt Ngô Kỳ Khung co giật một trận: “Biến... biến ra cục gạch gì?”

“Biến ra cục gạch cho tôi đó! Giống như mấy lần trước, xoay một cái, biến ra một cục cho tôi!” Che lại gương mặt tươi cười, dường như nghĩ đến chuyện gì rất thú vị.

Trong lòng Ngô Kỳ Khung có một đàn ngựa chạy qua!! Móng ngựa dẫm lục phủ ngũ tạng của y thành một đồng bùn!! Kết cục trong tiểu thuyết không hề xuất hiện, nữ chính không vì sự kiên trì của bạn trai mà cảm động thì cũng thôi đi, nhưng tại sao còn xem đến nghiện nữa?

Đây là cái đầu của tôi đó! Bằng thịt đó, năm đó em còn hôn qua mà!

Ngô Kỳ Khung vỡ trứng đầy đất, tự mình cũng muốn cười nhạo mình.

Bảy năm rồi, cả bảy năm, cuối cùng lại thành một trò ảo thuật!

...

Nhạc Duyệt gấp đến độ dậm chân: “Mau lên đi, tôi còn đang đợi đó, anh không thể để tôi thất vọng!”

Đối diện Ngô Kỳ Khung có hai cây to, ở giữa có mấy cục gạch rải rác, y đi thẳng về phía đó, trực tiếp cầm một cục lên, trở lại trước mặt Nhạc Duyệt.

Nhạc Duyệt quả thật thất vọng cực điểm, trong mắt bao hàm mấy phần tức giận, giống như bị lừa.

“Tôi nói anh biến ra, sao anh lại trực tiếp nhặt một cục ở bên đó đến?”

Ngô Kỳ Khung mắng Nhạc Duyệt: “Biến cái gì mà biến hả? Ở đây không phải có sẵn rồi sao? Nếu em cảm thấy không đủ thì anh lại đi lấy thêm vài cục nữa, cho em nhìn một lần đủ luôn!”

Lần đầu tiên thấy Ngô Kỳ Khung phát khùng, Nhạc Duyệt có chút hoảng hốt không kịp hoàn hồn, ngay cả mắng trả cũng quên, mắt chăm chú nhìn cục gạch trong tay Ngô Kỳ Khung, dường như còn có tâm nguyện chưa thành.

Ngô Kỳ Khung biết, cô đang đợi mình đập.

Từ cực độ phản cảm ban đầu đến trợ Trụ hành ác hiện tại, từ thất thổ kinh hoảng ban đầu biến thành tràn đầy mong đợi hiện tại, từ uy hiếp ban đầu biến thành vui thích hiện tại... mà mùi máu tanh trên đầu y, đối với cô mà nói, cũng từ giày vò tâm lý nhìn là phát hoảng biến thành một chút sắc màu trong cuộc sống.

Đã đến lúc oanh oanh liệt liệt chào cảm ơn rồi hạ màn buổi diễn rồi.

Ngô Kỳ Khung nhắm mắt lại, đập mạnh lên đầu mình, không chút cảm giác, lại đập thêm cái nữa, vẫn không có cảm giác gì quá lớn. Ngô Kỳ Khung dùng hết sức lực bình sinh đập một cái chí mạng.

Cục gạch vỡ rồi!

Nhạc Duyệt: “...”

Một tia cường quang chói mắt bắn lên người Ngô Kỳ Khung, bao trùm y trong ánh sáng lấp lánh.

“Nhạc Duyệt, chúng ta chính thức chia tay rồi.”

Nói xong câu này, Ngô Kỳ Khung bật cười lớn tiếng, ngay lúc vừa quay đi, một dòng máu huyết lệ ghen vào hơi thở.

Bắt đầu từ bây giờ, thành thật, hàm hậu, ngu ngốc, nhu nhược, nhút nhát... những từ này toàn bộ đều phân rõ giới hạn với tôi, ai còn dám nhỏ một sợi lông trên người tôi, ông đây sẽ dùng Thiết Đầu Công nện chết mi!

...

Khương Tiểu Soái ngồi trong phòng khám đến tối, sau đó ra ngoài cửa đứng đợi, người qua đường hết tốp này đến tốp khác, cuối cùng vẫn không tìm thấy bóng dáng Ngô Kỳ Khung. Khương Tiểu Soái thở dài, công sức mấy hôm nay lãng phí sạch rồi, tên ngốc bức đó lại dẫm lên vết xe đổ.

Xoay người vừa định vào trong, lại bị một cánh tay mạnh mẽ cản lại.

Xoay qua, nghiêng đầu, nhìn gương mặt quen thuộc mà xa lạ kia. Trong bóng tối gương mặt của Ngô Kỳ Khung lộ ra một cổ khí âm hàn, hai mắt như hai lưỡi dao sắc bén rạch lên mặt hắn, tuy vẫn cười giống như lúc thường, nhưng trong nụ cười lại tản ra cảm giác áp bức cường đại, khiến người ta cảm thấy căng thẳng, lỗ chân lông phát lạnh.

“Cậu...” Khương Tiểu Soái có chút lơ mơ.

Ngô Kỳ Khung cong khóe môi: “Tôi đổi tên rồi.”

Trong lòng Khương Tiểu Soái có một dự cảm không tốt: “Đổi thành tên gì?”

“Ngô Sở Ủy.” (Không sao cả, không hề gì, không quan trọng)

Khương Tiểu Soái: “...”

13. Chương 13 - Chàng Rắn

“Quách tử, rắn hổ mây của cậu về rồi này.” Bên ngoài hét lên một tiếng.

Quách Thành Vũ nhìn chằm chằm chính mình trong gương, đầu nhỏ mặt hẹp, chân râu xanh lè, một đôi mắt xé nhỏ, trong lòng trắng thấp thoáng thấy được đường máu màu đỏ, nhìn thì như không ngủ đủ, nhưng thật ra trời sinh đã thế. Môi mỏng khỏe mạnh, cằm dưới hơi nhọn, vừa nhìn có cảm giác không dễ ở chung, trên thực tế người này rất thích cười.

Quách Thành Vũ ra ngoài phòng, thấy cái hồ thủy tinh đặt trên đất, bên trong là vật cưng được gửi ra ngoài nuôi dùm đã nhiều ngày.

Rắn hổ mây, thật ra chính là rắn hổ mang chúa, Quách Thành Vũ thích chơi rắn, nhưng trước giờ hắn chưa từng nuôi. Khi rắn hổ mây sẽ đến khắp nơi tìm kiếm rắn tốt, đem về tìm người nuôi, nuôi khỏe rồi liền dẫn ra ngoài tản bộ.

“Hình như mập hơn chút rồi.” Quách Thành Vũ khom người nhìn.

Rắn hổ mang chúa trong hồ thủy tinh, thân thể hùng tráng, toàn thân đen kịt, giống như một quý ngài tựa người trên vách thủy tinh, liếc mắt nhìn kẻ đang dòm lom lom bên ngoài, cái lưỡi rắn thè ra mang theo sát khí đỏ tươi.

“Chắc chắc... coi ánh mắt này, mẹ nó thật là ngang tàng!” Quách Thành Vũ nghiêng đầu nói với Lý Vượng bên cạnh.

Lý Vượng nhắc nhở Quách Thành Vũ: “Sắp đến giờ rồi, chúng ta đi thôi, đừng để bên đó đợi sốt ruột.”

Quách Thành Vũ vung tay: “Nâng nhị gia lên xe.”

Hai người đàn ông đứng bên cạnh bước đến, cẩn thận nâng hồ thủy tinh lên xe hơi.

Xe đi được nửa đường, Lý Vượng hỏi Quách Thành Vũ: “Có cần đón tiểu Long qua không?”

Sắc mặt Quách Thành Vũ trầm xuống: “Đón cậu ta đến làm gì?”

“Không phải nói lần này không chơi tiền sao?”

Quách Thành Vũ chép miệng: “Tìm một tên có sẵn dẫn qua.”

Xe hơi chạy thẳng ra ngoại ô, hướng đến nơi trú ngụ của Trì Sính. Trì Sính cũng coi như là nhân vật số một trong đám cậu ấm của thành phố này, người trong vòng đều gọi hắn là ‘chàng rắn’. Bình thường cái gì cũng không làm, chỉ ở trong mấy căn phòng đó, giao tiếp với mấy con rắn. Có lúc hắn cũng có nuôi bò câu, chuột trúc (Rhizomys) các loại để cho rắn ăn, sống y như mấy ông lão cán bộ đã về hưu.

Trì Sính khác với Quách Thành Vũ, Quách Thành Vũ thích chơi rắn nhưng không thích nuôi rắn, rắn hắn mua về thông thường đều để người khác nuôi, khi rắn hổ mây mới lấy ra trêu chọc vài cái. Trì Sính mới là người chân chính làm bạn với rắn, không chỉ đích thân cho ăn huấn luyện, hơn nữa ra vào đều mang theo, ngủ cũng để bên gối.

Mỗi khi đến ngày lễ, Quách Thành Vũ luôn đến đây để đấu rắn, phần lớn thời gian đều cược tiền.

Khi Quách Thành Vũ đến, Trì Sính đang cầm cành cây gheo một con rắn lục trong phòng, cho con rắn độc đó nụ hôn buổi sáng, nghiêng đầu nhìn qua bên này, khóe mắt híp lại thành đường gấp.

Quách Thành Vũ ngũ quan thanh tú, tà tà sâu xa, khiến người ta không thể nhìn thấu. Trì Sính ngũ quan sâu sắc, đôi lông mày thô rậm, ánh mắt luôn âm âm trầm trầm. Hai người quen biết hơn mười năm, đời cha cũng là bạn tốt, trong mắt người ngoài, quan hệ của hai người đặc biệt thân thiết.

Nhưng thật ra, ai cũng không chịu đựng được ai.

Trước nhà có một cái hồ, chuyên dùng để đấu rắn, ở trên phủ lưới thép. Trì Sính đích thân thỉnh ái tướng ra, mãng xà hơn sáu mươi kg. Cũng giống như chủ nhân của nó, thân hình khỏe mạnh, ánh mắt sắc bén. Hai con vua trong giới rắn không thể gặp nhau trong thế giới tự nhiên, hôm nay coi như có thể quyết một trận cao thấp.

Trừ Quách Thành Vũ và Trì Sính, bên cạnh còn có không ít người xem náo nhiệt, có người theo xe Quách Thành Vũ đến, có người là người bên cạnh Trì Sính, bu quanh một vòng xem cuộc đấu kịch tính.

Rắn hổ mang chúa tính tình hung hãn, động tác linh hoạt, độc tính cực mạnh. Mãng xà thân hình thô to, cơ thịt phát triển, sức mạnh kinh người. Hai giống rắn này đấu với nhau nhất định là một trận ác chiến.

Sau khi quan sát một hồi, rắn hổ mang chúa tấn công trước, tốc độ như sấm sét vút đến chỗ mãng xà. Mãng xà suýt nữa không tránh kịp, thân mình uốn éo rồi quẩn lấy rắn hổ mang chúa, dùng sức nặng kim kẹp hổ mang chúa, bắt đầu quá trình lăn lộn đấu đá.

Quách Thành Vũ khoanh tay, miệng ngâm điều thuốc, dào dạt hứng thú thưởng thức.

Trì Sính không nói một tiếng, ánh mắt bình lặng như hồ nước sâu, nhìn không ra cảm xúc.

“Ừi chà, mẹ nó!”

Một người đứng sau lưng Trì Sính suýt soa một tiếng, măng xà chịu đòn, bị rắn hổ mang chúa cắn một phát, suýt nữa bị cắn ngay chỗ bả tấc. Rắn hổ mang chúa có hàm răng ngắn, măng xà da dày thịt thô, trong người lại có huyết thanh kháng độc, không đến mức bị độc chết ngay lập tức. Măng xà bị cắn xong liền nổi giận, điên cuồng phản kích, hung tợn cắn rắn hổ mang chúa một phát, muốn dỡ xương sống...

Trên mặt Quách Thành Vũ vẫn là nụ cười không rõ.

Trì Sính bình tĩnh dứt tay vào túi, bên trong có một con rắn cứng nhỏ chỉ bằng ngón tay cái, nó đang uốn éo làm nũng bán manh. Chạm vào thân thể mát lạnh của nó, Trì Sính cảm thấy thoải mái vô cùng.

14. Chương 14 - Nguyễn Cựơc Phục Thua

Cuộc đấu đã đến hồi gay cấn.

Rắn hổ mang chúa giãy khỏi vòng quần của măng xà, dựng thẳng người dậy, độ cao còn hơn cả một người, hai mắt tỏa ra tinh quang âm hàn ghê rợn, khiến mấy người đứng gần đó không khỏi lùi về sau vài bước.

Quách Thành Vũ dùng đôi mắt xéch có tơ máu nhìn sang bên cạnh một cái, trên cổ Trì Sính là gân xanh nổi đầy, hầu kết nhúc nhích, ánh mắt như hồ đen chăm chú nhìn vào hồ, đủ thấy tâm trạng căng thẳng của hắn lúc này, khóe miệng Quách Thành Vũ hiện lên nụ cười gian xảo.

Măng xà đã là lần thứ hai chịu đòn, lần này bị cắn trúng phần bụng.

Rất rõ ràng, chất độc đã bắt đầu phát huy tác dụng, động tác của măng xà càng lúc càng chậm, nhưng nó vẫn quần chặt hổ mang chúa, kìm kẹp phần đầu của đối phương, để tránh bị đối phương cắn truyền độc lần nữa. Con hổ mang chúa cũng có chút thiếu sức, nó tận lực đuổi cổ, phòng ngừa lực quần mạnh mẽ kia làm nghẹt thở.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, ánh mắt măng xà sụp xuống.

Hổ mang chúa nhân cơ hội giãy khỏi vòng quần của măng xà, thoáng cái thần thái sục sôi.

Quách Thành Vũ huyết sáo, sự kiên cường chơi trội hiện rõ mồn một.

“Bảo bối, cố gắng thêm nữa, làm chết nó.”

Trì Sính cũng không bực mình, chỉ cười hi hi nhìn Quách Thành Vũ.

“Đúng mong muốn của cậu làm tôi mất mặt rồi phải không?”

Quách Thành Vũ gác tay lên vai Trì Sính, phun nước bọt ngay cạnh chân Trì Sính.

“Nghe cậu nói kìa, hai chúng ta còn phân ai với ai làm gì!”

Gây thì gây, nhưng trong lòng Quách Thành Vũ vẫn luôn ganh đua, hắn và Trì Sính quen biết hơn mười năm, hiểu rõ tính cách Trì Sính. Người này chỉ cần nói một câu khách khí, thì đảm bảo là người khác thua. Đấu nhiều năm như thế, Quách Thành Vũ lần nào cũng thua, Trì Sính cũng là kẻ không sợ mất mặt, dù có thất bại cũng chưa từng vắng mặt.

Hai người không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn hồ đấu.

Lúc này hình như thắng bại đã phân, mấy người xem náo nhiệt đều bắt đầu rung chân, đợi rắn hổ mang chúa dứt điểm. Ai ngờ chỉ thoáng cái, con măng xà đã ử rũ kia lại hồi quang phản chiếu, thoáng cái bùng nổ vọt lên, hung mãnh quần chặt hổ mang chúa, không cho phép giây dựa nửa phân. Người bu xem lại dừng nắm tay, xung quanh im lặng như tờ, tiếng vỗ nát truyền đến từ khoang ngực hổ mang chúa, kích thích vào màng nhĩ mỗi người.

Cuối cùng, hổ mang chúa co giật vài cái, không động đậy nữa.

Quách Thành Vũ chỉ hơi sưng sốt một lát, rồi vỗ tay nhìn Trì Sính.

“Được, hôm nay lại thua rồi.”

Ánh nhìn thô ráp gồ ghề của Trì Sính quét lên mặt Quách Thành Vũ, mũi phát ra tiếng cười trầm trầm: “Xem ra cậu thấy tôi sống không tốt đi? Nên mỗi tuần đều đưa chút đồ đến đây.”

“Còn không phải sao!” Quách Thành Vũ vênh môi châm thuốc: “Tôi chẳng nhớ nhưng ai, chỉ nhớ nhưng cậu.”

Trì Sính híp mắt lại nhìn chằm chằm quá trình măng xà nuốt hổ mang chúa ở không xa, cho đến khi nuốt hết toàn bộ vào bụng, mới mở miệng hỏi: “Lần này mang cái gì đến?”

Câu này hoàn toàn là biết rõ còn cố hỏi, mỉa mai Quách Thành Vũ, trước khi đấu hai người đã tính xong rồi, người thua phải đưa người tình cho người thắng một lần.

Quách Thành Vũ ra hiệu cho Lý Vượng, Lý Vượng ra xe mời thiếu nữ xinh đẹp mới quen xuống.

“Đây là Trì Sính, lớn hơn em, gọi anh Trì.”

Thiếu nữ người vùng khác, giọng nói mang nặng khẩu âm phương nam.

“Anh Từ (Trì).”

Chỗ hầu kết của Trì Sính hơi động, coi như đáp lại, Quách Thành Vũ đứng bên cạnh hắn, Trì Sính đưa tay xuống dưới váy của thiếu nữ, móng tay vẽ qua, khoanh vòng ở chỗ quần bít tất lụa.

“Ngủ với Quánh tử chưa?” Trì Sính hỏi.

Thiếu nữ xấu hổ nhìn Quách Thành Vũ một cái.

Quách Thành Vũ hất cằm: “Cứ nói thật, anh Trì của em không để ý.”

Thiếu nữ gật đầu.

Tay Trì Sính vẫn để dưới váy thiếu nữ không lấy ra, mép quần trong bị vén lên, Trì Sính duỗi một ngón tay vào. Thiếu nữ đột nhiên cảm thấy hạ thể mát lạnh, như thể một trụ băng trơn tuột đi vào, lập tức sắc mặt tái nhợt, hai đầu gối khụy xuống, đau đớn và sợ hãi quá mức khiến cô đổ mồ hôi như tắm.

Dưới váy thiếu nữ chui ra một con rắn, trên đầu rắn toàn là máu.

“Con rắn này của tôi sẽ không cắn người.” Trì Sính nhàn nhạt nói: “Cô ta vẫn là con non.”

Sắc mặt Quách Thành Vũ khê biến, ánh mắt khiếp người đảo qua Lý Vượng bên cạnh.

“Đm mày tìm người thế nào vậy?”

Lý Vượng kể tai Quách Thành Vũ nói nhỏ: “Cậu ta cố tình bôi đen cậu, con rắn đó chắc chắn sẽ cắn người.”

Con mắt vốn đã mang tơ máu, lúc này giống như bị người ta đâm hai dao, Quách Thành Vũ nổi gân xanh, cổ nuốt xuống cảm giác lộn mửa.

“Chơi không nổi thì đừng chơi.” Trì Sính dùng mu bàn tay vỗ trán Quách Thành Vũ: “Đem một con nhóc đến đây để lẩn lộn thật giả, thật khiến tôi chán ghét.”

Nói rồi chỉ thiếu nữ trên đất bảo người bên cạnh: “Mau dìu lên, mang cô ta đi xem thử, phí thuốc thang sẽ báo cho cậu sau.”

15. Chương 15 - Cậu Còn Đón Đi Được Sao?

Lý Vượng dùng ánh mắt ám thị Quách Thành Vũ, có cần đón tiễn Long qua không?

“Nhìn tên đó như vậy, tám chín phần đã nghe tin rồi. Cậu còn tìm hàng giả đến, tưởng sẽ lừa được cậu ta sao?”

Lý Vượng quay đầu bỏ đi.

Trì Sính vẫn cười như cũ trên cột Quách Thành Vũ: “Không nỡ thì thôi đi.”

“Không có gì.” Quách Thành Vũ hung tợn ôm cổ Trì Sính: “Hai ta còn phân ai với ai chứ!”

Cửa sắt trên hồ đấu rắn được mở ra, hai thủ hạ của Trì Sính bước vào, ôm mãng xà dài hơn năm mét ra ngoài, đặt xuống đất. Mãng xà cũng trúng độc rồi, nếu không mau trị liệu, không bao lâu sẽ đi đời.

Quách Thành Vũ bước đến, cúi người xuống, trong lúc hai người bên cạnh không chút phòng bị, một con dao đâm vào chỗ bầy tặc của mãng xà.

Đuôi mãng xà vùng mạnh lên, tàn bạo quất trúng sau ót một người, người này suýt nữa ngã đi.

“Cậu muốn làm gì?” Một người khác kinh ngạc nhìn Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ không nói gì, mũi dao rạch một đường dài ở bụng mãng xà, cắt một miếng thịt bên trong, rồi thông dong rút dao ra, bỏ vào miệng.

Trì Sính đứng bên cạnh nhìn, mắt báo trợn tròn.

Ai cũng biết, chỗ của Trì Sính quyết không cho phép giết rắn, càng không cho phép ăn rắn.

Quách Thành Vũ bập bập môi, cười không phúc hậu nói: “Thật khó nhai...” Nói xong lại cắt một miếng, đưa mũi dao cho Trì Sính: “Cậu có muốn nếm thử không?”

Người ngồi xổm bên cạnh tức giận: “Chỗ chúng tôi không được ăn thịt rắn!”

Quách Thành Vũ liếc mắt nhìn hắn: “Tôi cũng không ăn thịt rắn của các người! Tôi ăn con hổ mang chúa của mình mà, đặt trong bụng rắn của các người, không mổ bụng ra làm sao tìm chứ? Vạn nhất nhìn không rõ, mổ lợn thịt rắn nhà các người, thủ lĩnh các người còn không trở mặt với tôi sao?”

Trì Sính không nói một câu, cứ nhìn chằm chằm Quách Thành Vũ như thế, nhìn cũng có mười phút.

Người được đưa đến sau đó là nam, chính là tiểu Long trong miệng Lý Vượng, Quách Thành Vũ khó khăn lắm mới theo đuổi được, năm nay mới hai mươi, còn đang đi học. Cậu nhóc quả thật xinh đẹp, Trì Sính có dạng tuyệt sắc nào chưa từng gặp qua? Nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên người cậu ta mấy giây.

“Cậu cũng khoái dạng này à?” Trì Sính cố ý chế nhạo.

Quách Thành Vũ đáp lại dung tục dễ hiểu: “Chỉ cần nửa thân dưới có lỗ, tôi đều thích.”

Trì Sính cười ha ha, rào bước vào nhà.

Quách Thành Vũ nhìn tiểu Long, trong cổ họng cứ như bị gâm vô số cây kim, cực kỳ khó chịu.

“Đó là anh em tốt của tôi, cậu vào nói chuyện với cậu ta đi.”

Tiểu Long chỉ đáp lại Quách Thành Vũ bằng ánh mắt nghi hoặc, sau đó tùy tiện vào nhà.

Quách Thành Vũ và Lý Vượng đứng bên ngoài, không bao lâu, trong phòng truyền đến tiếng ngậm nga quen thuộc, không có chút cưỡng ép và lạc điệu nào.

Lý Vượng ném đầu thuốc xuống đất, nghiền mạnh vài cái.

“Té ra lại lẳng lơ như thế? Mới chưa bao lâu, cậu nghe tiếng thử xem.”

Quách Thành Vũ lạnh mặt: “Đm tao có tai.”

Lý Vượng không nói nữa.

Hai chân tiểu Long bị buộc lên thành giường, Trì Sính động eo tại đó, tiểu Long bị làm đến khóc, mông lắc lư qua lại, sau khi bị Trì Sính đét vài cái thật vang, thì khóc đến gần như không thở nổi.

Quách Thành Vũ nghe rõ ràng, tiểu Long khóc xin tha, xin được hung hăng làm.

Trên giường của hắn, chưa từng nghe thấy động tĩnh như thế.

Lý Vượng dòm vào cửa sổ thủy tinh, thầm chửi ‘đm’, hắn lần đầu tiên thấy một người đàn ông bắn pháo mà đao to búa lớn, khí thế hào hùng, sáng khoải lâm li như thế.

Qua một lát, giọng Trì Sính vang lên.

“Quách tử, hay đổi sang cậu đi? Tôi thấy cậu ta không vui vẻ để tôi làm!”

Quách Thành Vũ không đáp lời, hắn biết dụng ý của Trì Sính.

Quả nhiên, tiếng khẩn cầu của tiểu Long vang lên ngay sau đó: “Đừng...”

Quách Thành Vũ chỉ có một suy nghĩ, Trì Sính, tôi thao mẹ cậu!

Trì Sính xong chuyện vừa kéo quần vừa ra ngoài, trên mặt là thoải mái và hài lòng sau khi phát tiết, lòng bàn tay to rộng vỗ lên vai Quách Thành Vũ, nói: “Cậu ta ngất rồi.”

Lý Vượng ở bên cạnh hỏi Quách Thành Vũ: “Vậy chúng ta có đón tiểu Long về không?”

Quách Thành Vũ cười, cười đến mức Lý Vượng phải khiếp đảm.

“Cậu còn đón đi được nữa sao?”

Nói xong câu này, Quách Thành Vũ búng ngón tay về phía Trì Sính, lái xe bỏ đi.

16. Chương 16 - Đi Làm Thành Quân Cho Ông!

*Thành quân: Người chấp pháp địa phương, nhiệm vụ chủ yếu là xua đuổi dân đầu đường xó chợ và người bán rong, kiểm tra các loại giấy tờ, là một dạng của lực lượng cảnh sát.

Trì Sính ban ngày trêu đùa rần yêu bán manh làm nũng khắp nhà, buổi tối thì đùa người tình của kẻ khác, sống cuộc sống như hoàng thượng. Tiếc rằng, hoàng thượng này không làm được bao nhiêu ngày, đã bị một cuộc điện thoại cắt đứt.

“Ba con nhập viện rồi, mau về nhà.”

Trì Sính bỏ đi động xuống, hai chân mảy chau lại thật chặt.

Tay tiểu Long còn đang ma sát ở khu cổ dưới bụng Trì Sính, thấy sắc mặt hắn không tốt, miệng nhỏ hơi chu lên, thăm dò: “Sao thế?”

Trì Sính đẩy tiểu Long sang một bên: “Không phải chuyện của cậu.” Tư thế muốn đứng dậy xuống giường.

Tiểu Long nhanh chóng ôm tay Trì Sính, hai chân tách ra cưỡi lên người hắn, ánh mắt trêu chọc.

“Để em giúp anh ra trước, nếu không rất khó chịu.”

Trì Sính nhìn tiểu Long một hồi, đột nhiên lật cậu ta lại, trực tiếp cưỡi lên mặt cậu ta, cự vật đâm vào họng tiểu Long, qua loa kết thúc rồi mặc quần áo xuống giường.

Tiểu Long nhìn Trì Sính ra ngoài rồi, mới dám nhổ bọt máu trong miệng ra.

“Chăm sóc đám rần.” Trì Sính dặn dò hai thủ hạ.

Hai người đồng loạt gật đầu, nhìn Trì Sính lái xe đi.

Tuy đã thực hiện biện pháp đề phòng, nhưng Trì Sính vẫn không yên tâm với một bảo bối, đó chính là con măng xà lục (*Morelia viridis*) đã theo hắn sáu năm. Từ khi Trì Sính bắt đầu nuôi rắn, con măng xà lục này vẫn luôn theo hắn, bất luận có đi đâu, Trì Sính đều phải mang nó theo.

Trì Sính còn đặt cho con măng xà lục này một tên gọi thân mật, là Túi Dấm Nhỏ.

Rắn đúng như tên, Túi Dấm Nhỏ quả thật rất ghen tỵ, nó nhiều năm bá chiếm ổ chần của Trì Sính. Người khác lên giường có thể, làm chuyện đó nó cũng không cản, chính là đừng mơ chui vào trong ổ chần của Trì Sính. Một khi lãnh địa của nó bị chiếm, ông tổ rắn này sẽ lập tức quần lấy kẻ đó siết chết.

Trì Sính hay mặc áo xám, Túi Dấm Nhỏ cả người xanh lục, quần lên thân thể trắng tấp của Trì Sính, giống như nương tựa một cây đại thụ. Đầu nó lắc lư qua lại lúc bị ngón tay Trì Sính trêu chọc, nhân lúc Trì Sính không chú ý nó liền liềm lên mặt hắn.

“Ha ha ha...” Trì Sính cười sờ đầu Túi Dấm Nhỏ: “Tao chẳng yêu thích ai, chỉ yêu thích mày.”

Cái đuôi của Túi Dấm Nhỏ lấy lòng cọ cọ lên bụng Trì Sính.

Đến nhà, tài xế dừng xe lại, Trì Sính ôm Túi Dấm Nhỏ xuống xe.

Chung Văn Ngọc (Mẹ Trì Sính) vừa mở cửa đã giật lùi ra sau, tránh đi thật xa.

“Úi cha, sao con lại mang thứ đó về?”

“Để đó con không yên tâm.”

Nói xong đổi giày vào nhà, hỏi Chung Văn Ngọc: “Mẹ không ở bệnh viện với ba sao?”

“Có mấy bác sĩ lưu phiên trực, mẹ ở đó cũng không có gì làm, nên về nhà đợi con.” Chung Văn Ngọc rót một ly nước đưa cho Trì Sính.

Trì Sính uống ừng ực hết sạch, đứng lên nói: “Vậy chúng ta đi ngay bây giờ đi.”

“Đi đâu?”

“Đi bệnh viện thăm ba.”

Chung Văn Ngọc hơi mất tự nhiên nói: “Không cần gấp, ngày mai hãy đi, giờ này ba con đã ngủ rồi. Cũng không phải bệnh nặng gì, không đáng ngại lắm.”

Gương mặt dương cương lạnh lùng của Trì Sính căng lại: “Biết sớm vậy ngày mai hãy qua.”

“Mẹ muốn cùng con một lát cũng không được sao? Cả ngày con ở ngoại ô, một lần đi là mấy tuần lễ, mẹ với ba con đều không thấy bóng con đâu. Con nuôi cái gì khác không được sao, nhất định muốn nuôi thứ này, vạn nhất bữa nào bị cắn một cái, bên cạnh ngay cả người nhà cũng không có, ai sẽ cứu con đây?”

Cắn một cái? Trì Sính cười lạnh trong lòng, tôi đã để mấy con rắn có độc cắn bảy tám lần rồi, hiện tại không phải vẫn còn khỏe chán sao?

“Được rồi, không còn sớm nữa, con nhốt thứ đó lại đi, về phòng ngủ một giấc.”

Trì Sính làm như không nghe thấy ôm Túi Dấm Nhỏ về phòng ngủ.

Chung Văn Ngọc đuổi theo: “Hồ thủy tinh ở trong phòng này, con ôm nó vào phòng con làm gì?”

Rầm một tiếng, cửa trực tiếp đóng lại trước mặt Chung Văn Ngọc.

Chung Văn Ngọc đứng trước cửa rầu rĩ, thằng con này phải làm sao đây? Không bao giờ làm người ta đỡ lo.

...

Sáng hôm sau, Trì Sính bị một cuộc điện thoại đánh thức, cầm di động lên nhìn, đã hơn mười giờ rồi, sao không có người gọi hắn đây?

“Trì thiếu, có chuyện rồi, ổ rắn bị người ta phá!”

Trì Sính ngồi bật dậy, con mắt hỗn độn thành linh trở nên sắc bén.

“Đang yên lành sao lại bị phá?”

“Tôi hoài nghi tôi và Đại Côn bị người ta bỏ thuốc, tối qua hai chúng tôi ngủ rất say, không nghe thấy một chút động tĩnh nào, khi tỉnh lại đã hơn chín giờ. Vừa rồi hai chúng tôi đến hai căn phòng phía đông xem một chút, hồ thủy tinh toàn bộ đều không còn, ngay cả con rắn trong phòng của cậu cũng không còn.”

“Tiểu Long thì sao?” Trì Sính hỏi.

“Không biết, từ khi tỉnh lại đến giờ hai chúng tôi không thấy cậu ta.”

Trong con người Trì Sính tràn đầy lệ khí.

Trì Viễn Đoan (Cha Trì Sính) xuất viện rồi, nói chính xác là ông căn bản không nhập viện, lúc Trì Sính sầm mặt muốn ra ngoài, lại bị Trì Viễn Đoan cản lại trước cửa.

“Ba đã sắp xếp cho con rồi, hai ngày nữa con đến cục thành quản làm việc.”

Trì Sính trực tiếp đi vòng qua Trì Viễn Đoan.

“Con dám đi thử xem!” Trì Viễn Đoan đập rầm một cái lên cánh cửa sau lưng: “Con xem cái bộ dạng cà lơ phất phơ của mình đi! Năm nay đã hai mươi tám rồi, một công việc đảng hoàng cũng không có! Con nhìn tiểu Vũ nhà người ta đi, lúc trước lông không thể nào, hiện tại đã thành giám đốc rồi. Người ta cũng thích chơi, nhưng người ta không làm lỡ chính sự!”

Trì Sính ngồi lại sô pha, tiện tay cầm một nắm cà chua bi, ném từng trái vào miệng.

“Ba có thể bảo cậu ta gọi ba là ba, con không có ý kiến.”

“Đm tao thật sự rất muốn đổi con đó!” Trì Viễn Đoan tức giận gầm lên với Trì Sính: “Điện thoại kể tội đã gọi đến phòng làm việc của tao rồi! Nói con trai tao biến thái, dâm loạn nam sinh, nói có căn cứ hẳn hoi, mày muốn tao giấu cái mặt già này đi đâu?”

Trì Sính biết, hẳn lại bị tiểu Long và Quách Thành Vũ hợp lại chơi cho một vỏ nữa rồi.

“Mày nói đi, mày chơi cái gì không được? Nhất định phải chơi con trai! Là do mày vô năng hay tâm lý bệnh hoạn?”

Trì Sính vỗ quần áo đứng lên, thân hình to cao đứng trước mặt Trì Viễn Đoan.

“Con có chứng chóiang B, được chưa?” (Thấy boy là mất hồn)

Trì Viễn Đoan tức giận không chịu nổi: “Đừng nói linh tinh với tao! Nhốt hết rắn của mày lại cho tao, nếu mày còn muốn chúng nó sống, thì thành thật đi làm cho tao!”

17. Chương 17 - Tôi Là Người Bán Hàng Rong

Suốt hai tháng trời, Ngô Sở Ủy đóng cửa suy ngẫm tại phòng khám của Khương Tiểu Soái, phản tỉnh lại nhân sinh bi kịch của mình mấy năm trước, xây dựng nền móng vững chắc cho cuộc sống mới sau này.

Buổi sáng y mua cơm, quét nhà, dọn phòng cho Khương Tiểu Soái... buổi tối ngủ ở phòng khám. Khương Tiểu Soái phát lương cho Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy không lấy, y chỉ cần Khương Tiểu Soái cho y chỗ ở, lo cơm ăn là được. Mỗi ngày lúc Khương Tiểu Soái ngáp ngáp dài đến phòng khám, Ngô Sở Ủy đã chạy xong năm ngàn mét, dọn dẹp phòng khám hoàn tất.

Trong mắt Khương Tiểu Soái, Ngô Sở Ủy giống như đã thay da đổi thịt.

Thời gian trước ốm đi rất nhiều, mấy ngày nay rèn luyện liên tục, phần da thịt lỏng lẻo đã được da thịt gầy chắc thay thế, đường nét trên mặt càng lúc càng rõ ràng, ngũ quan trở nên sáng sủa, trong ánh mắt lộ ra sự mạnh mẽ, luôn có thể khiến vị sư phụ Khương Tiểu Soái cảm thấy kích động.

“Tôi định bắt đầu làm từ bán hàng rong, sau khi gom đủ tiền, sẽ mở cửa hàng.”

Khương Tiểu Soái dùng bút bi chọt lên mặt bàn, trong con mắt anh khí bắn ra ánh sáng ngằm đồng ý.

“Đây cũng là một con đường, chỉ là hơi cực khổ một chút, đúng rồi, cậu biết rao không?”

“Cái này có gì mà không biết?”

“Cậu rao một tiếng cho tôi nghe thử.”

“Mài kéo đây – Mài kéo mài dao đây –”

Tiếng rao từ niên đại xưa cũ, mà Ngô Sở Ủy lại rao được đủ vị, Khương Tiểu Soái bị chọc cười ha ha, Ngô Sở Ủy cũng nhe miệng cười theo. Khương Tiểu Soái giật mình, hình như đã rất lâu hần không thấy Ngô Sở Ủy cười không kiêng dè như thế.

“Aii, bảo cậu đổi cách sống, cũng không biết là giúp cậu hay đang hại cậu.” Khương Tiểu Soái nhớ lúc Ngô Sở Ủy vừa đến, tuy có chút thiếu tâm nhãn, nhưng sống vẫn rất vui vẻ.

Ngô Sở Ủy rất nghiêm túc nhìn Khương Tiểu Soái nói: “Vẫn nên sống rõ ràng một chút tốt hơn, nhưng anh yên tâm đi, tôi đối với anh vẫn giống như trước. Chỉ cần anh không chán ghét, tôi sẽ cười với anh mỗi ngày, chỉ cười với một mình anh.”

Khương Tiểu Soái đỡ trán nhìn mặt bàn, mắc mớ gì mà thấy có chút cảm động nhỉ?

“À, đúng rồi, bán hàng rong cũng không dễ đâu, cậu đã chuẩn bị tốt chưa?”

Ngô Sở Ủy lộ vẻ kiên định: “Mấy hôm nay vẫn đang chuẩn bị.”

Khương Tiểu Soái hơi sững sốt: “Cậu chuẩn bị cái gì? Sao tôi không thấy?”

“Không phải mỗi ngày tôi đều chạy bộ sao? Chạy đường dài, chạy cự ly ngắn, đeo bao cát chạy, bưng nồi chạy...”

“Đợi đợi đợi...” Khương Tiểu Soái ngắt lời Ngô Sở Ủy: “Tạm thời cậu đừng nghĩ làm sao trốn thành quán, cậu nên suy nghĩ phải bán cái gì đã, cũng phải có một kế hoạch chứ?”

Ngô Sở Ủy trầm mặc một chút, chậm rãi nói: “Tôi muốn chọn thứ gì dễ trước, giá thành của trang phục giày nón quá cao, lấy hàng quá phiền phức. Trái cây rau củ vận chuyển không tiện, không bán được sẽ hư. Tôi muốn bán đồ ăn sáng, nhưng tôi lại không có tay nghề gì, dầu cháo quấy thì không biết chiên, bánh thì không biết nướng, nghĩ đến nghĩ lui, chỉ có thể bán cháo.”

“Bán cháo cũng không tệ.” Khương Tiểu Soái nói: “Nấu cháo khá đơn giản, nửa thăng (1/10 đấu) gạo có thể nấu một nồi lớn, cậu chỉ cần mua một cái thùng lớn, mua giá, rồi mua chút lỵ nhựa là đủ, vốn cũng không cao.”

Ngô Sở Ủy gật đầu: “Tôi cũng nghĩ thế.”

Nói làm là làm, gần tối, Ngô Sở Ủy đến tiệm gạo khiêng một túi gạo nhỏ về, Khương Tiểu Soái giúp y mua nồi chén muôi chày, sau khi chuẩn bị đầy đủ, hai người thử một chút ở phòng khám.

Tuy gia đình Ngô Sở Ủy không giàu có, nhưng người ta trên có hai chị gái, lúc đi học thành tích lại tốt, việc nhà rất ít khi làm. Khương Tiểu Soái càng không cần phải nói, trong nhà chính là dòng độc đinh, đâu ai nữ sai làm việc. Hai người đứng trước bình gas luống cuống tay chân, nói chung cũng vo sạch gạo được, đổ nước mở bếp.

“Bỏ chút kiềm vào đi, mẹ tôi nấu cháo luôn bỏ kiềm vào.” Ngô Sở Ủy nói.

Khương Tiểu Soái múc một muống kiềm bỏ vào.

“Hình như quá đặc, thêm chút nước đi.”

Ngô Sở Ủy rót một ly nước cho vào.

“Lại quá lỏng rồi, có cần bỏ thêm chút gạo không?”

Khương Tiểu Soái bốc một nắm gạo cho vào.

“Anh xem, bỏ nhiều quá rồi thì phải? Cho thêm chút nước đi.”

“...”

Hai người tôi một chén anh một nắm bỏ thêm vào, vốn dự định nấu thử hai chén cháo xem sao, kết quả lại thành nấu nguyên một nồi lớn.

“Tôi cảm thấy được rồi đó.” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy xoa tay, múc cho Khương Tiểu Soái một chén trước.

“Mùi vị ra sao?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Cháo quá nóng, Khương Tiểu Soái chỉ húp một chút.

“Hơi loãng chút, nhưng rất thơm.”

Ngô Sở Ủy cũng ném một miếng, tán đồng với quan điểm của Khương Tiểu Soái: “Đúng là không đủ đặc, ngày mai lúc nấu tôi sẽ thêm một chút gạo.”

“Đừng thêm nữa, thêm nữa cậu còn có thể kiếm tiền sao? Chúng ta mới nấu một nồi cháo mà đã tốn gần một kg gạo, nếu nấu như cậu, một túi gạo cũng không ra được một thùng. Cộng thêm tiền ly nhựa, túi ni lông, cậu bận rộn cả ngày đều phí công.”

Ngô Sở Ủy cau chặt mày: “Tôi thấy cháo bán ngoài đường đều rất đặc, lẽ nào chúng ta nấu không đủ lâu?”

Khương Tiểu Soái hừ lạnh một tiếng: “Đó là vì bên trong có thêm mỡ thực vật.”

“Ý của anh là...” Ngô Sở Ủy híп mắt lại.

Khương Tiểu Soái gác cùi chỏ lên khung cửa, dáng vẻ thật khốc: “Sợ gì? Hiện tại rất nhiều mỡ thực vật đều khỏe mạnh, có ích cho thân thể, tôi dù sao cũng là một bác sĩ, có thể gạt cậu sao?”

Nếu là lúc trước, Ngô Sở Ủy nhất định nghĩa chính từ nghiêm cự tuyệt Khương Tiểu Soái, chúng ta sao có thể làm chuyện thiếu đạo đức như thế chứ? Người ta mua cháo của chúng ta vì tiện lợi, vì an tâm, sao anh có thể trộn đồ giả vào chứ? Làm ăn cần chú trọng thành tín, không thể dối phó cho qua, so với tiền bạc thì quan trọng hơn là lòng tin giữa người với người...

Nhưng hiện tại, mẹ nó! Ông đây chỉ biết có tiền, rồi sao?

Bịch bịch bịch... bước mau ra cửa.

“Đợi tôi, tôi đến đi gom sỉ một hộp!”

Khương Tiểu Soái ở sau lưng gọi với theo: “Nhớ, mua loại rẻ nhất!”

18. Chương 18 - Cháo Đây, Một Tệ Một Ly!

Lần đầu buôn bán, trong lòng Ngô Sở Ủy có chút hưng phấn, trời còn chưa sáng, y đã đạp chiếc xe ba bánh ra đường. Trên xe là một cái thùng cao bằng nửa người, chứa đầy cháo, nhưng lại không tốn đến nửa túi gạo, mà thay bằng một bình mỡ ăn được. Cháo đặc dính chao đảo trong thùng, tim Ngô Sở Ủy cũng nhấp nhô phần khởi.

“Cháo đây!”

Ngô Sở Ủy rao lớn trên con đường trống trải, trong lòng đặc biệt vui vẻ.

Tìm khoảng hai dặm, Ngô Sở Ủy tìm được một chỗ không tồi, chỗ này có không ít hàng bán đồ ăn sáng, nhưng đều là bánh nướng, bánh cuốn trứng, bánh bao... không bán cháo. Thế là y xuống xe, chuẩn bị đồ đạc, vừa định mở nắp thùng ra, thì thấy một bác gái đứng trước mặt, đang nhìn chăm chăm vào y.

“Cô muốn mua cháo hả?” Ngô Sở Ủy hỏi.

“Cậu chiếm chỗ của tôi.” Bác gái sầm mặt nói.

Ngô Sở Ủy mỉm cười nói: “Chỗ này cũng không quy hoạch, cô lại không thuê vị trí này, sao có thể là của cô được?”

Bác gái bắt đầu khấn trương: “Cậu hỏi bọn họ xem, có phải mỗi ngày tôi đều đứng đây bán không?”

Ngô Sở Ủy hiểu rõ quy tắc của ngành này, thế là không hoảng không loạn cự tuyệt: “Cháu đã dừng xe rồi, bê lên cũng không tiện, ngày mai cô đến sớm hơn đi.”

Bác gái tức giận đặt nôi điện xuống đất, trợn trừng mắt nhìn Ngô Sở Ủy.

“Được, hôm nay tôi để cậu bán ở chỗ này, tôi xem cậu có thể bán được hay không!”

Ngô Sở Ủy làm như không nghe thấy, tiếp tục bận rộn làm việc.

“Hoành thánh đây - nóng hổi đây!” Bà ta bắt đầu rao to.

Ngô Sở Ủy dùng giọng rao lớn mười phần che phủ tiếng rao của bà ta: “Cháo đây, một tệ một ly!”

Bác gái bên cạnh cảm râm máng mủ: “Một thanh niên khỏe mạnh, làm gì không tốt? Lại đến đây bán cháo. Aii... đi học vẫn tốt hơn, con trai tôi tốt nghiệp khoa chính quy, hiện tại làm việc ở doanh nghiệp nhà nước, mỗi ngày đều ngồi văn phòng, đâu có phải chịu cực thế này? Thứ này chính là mạng nghèo trời sinh...”

“Đúng thật là mạng nghèo trời sinh.” Ngô Sở Ủy nghịch giá trong tay hết sức thuần thục: “Con trai đã làm việc ở doanh nghiệp nhà nước rồi, sao bà ta còn phải ra đây bán hàng nhỉ?”

Bác gái tức giận đỏ mặt, nghiêng răng nghiêng lợi không biết nói gì cho tốt, Ngô Sở Ủy bên cạnh lại mặt không đổi sắc: “Cho tôi một chén hoành thánh.”

“Được! Mới ra lò, mức cho cậu ngay.”

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, bác gái bên cạnh bắt đầu bận rộn, cũng không có hơi sức đâu đâu vô mồm cùng Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy phát hiện cảnh cáo của bác gái đó rất đúng, mỗi người đến mua đồ ăn sáng, gần như đều đi ngang chỗ y, dừng lại một chút, sau đó đi vòng qua mua hoành thánh của bác gái kia.

Nửa tiếng trôi qua, Ngô Sở Ủy vẫn không bán được một chén cháo nào.

Bác gái bên cạnh ngâm nga bài hát, ánh mắt chế nhạo đâm đau tim Ngô Sở Ủy.

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy đón chào vị khách đầu tiên của y, một cô gái khoảng hai mươi tuổi, thuần túy là đến vì gương mặt của Ngô Sở Ủy.

“Cho tôi một ly cháo.”

Ngô Sở Ủy giật mình một chút, lập tức mở nắp thùng, cầm giá mức cháo, giá vung một đường cong tiêu sái trong không khí, làm cô gái mê một mắt hình trái tim.

Mẹ... giá rớt vào thùng cháo rồi.

Ngô Sở Ủy đứng bên cạnh thùng trợn tròn mắt.

Thùng sâu như thế, chắc hẳn cái giá đã rớt xuống đáy, muốn lấy ra, thì phải thò nguyên cánh tay vào.

“Ngại quá.” Cô gái quần bách bỏ đi.

Ngô Sở Ủy nghĩ trái nghĩ phải đều không ra cách gì, chỉ có thể về nhà trước rồi mới lấy giá ra. Khi đẩy xe ngang bác gái vừa rồi, bà ta đặc biệt dọa nạt vài tiếng.

“Ồi chà, cái giá này toàn là vi khuẩn, rớt vào cháo, thùng cháo này đã hết cách bán được rồi!”

Ngô Sở Ủy âm thầm nghĩ rằng, đạp xe ba bánh về.

Khương Tiểu Soái nghe tiếng lệt xệt bên ngoài, biết Ngô Sở Ủy về, liền ra ngoài cửa đợi: “Giỏi thế! Bán hết nhanh vậy sao?”

“Nào có? Giá mức bị rút vào thùng cháo rồi.”

Khương Tiểu Soái: “...”

Mở thùng cháo ra, số cháo lúc ra cửa còn rất đều lúc này đã đặc lại, Ngô Sở Ủy quyết tâm đổ hơn nửa thùng, sau khi lấy giá mức ra thì không đổ phần cháo kia vào lại, mà thay bằng nửa thùng nước, nửa bình mù thực vật, khuấy đều khuấy đều, lại thành một thùng.

“Nửa thùng còn lại để đó tối bán!”

Nói xong câu này, Ngô Sở Ủy đạp xe ba bánh xuất phát lần nữa.

19. Chương 19 - Chấp Pháp Bạo Lực

Bảy giờ tối, Trì Sính ngồi xe chấp pháp xuất phát.

Hôm nay là ngày đầu tiên hắn đi làm, vốn nên ra ngoài chấp pháp từ sáng, kết quả hắn vừa đến đơn vị, mấy lãnh đạo có máu mặt trong cục đều luân phiên mời hắn đến phòng làm việc uống trà. Sau khi lãnh đạo nói đủ rồi, đồng nghiệp lại lắc mông sáp lại tạo quan hệ, hắn còn chưa kịp tự giới thiệu, người ta đã biết ba hắn là tổng bí thư thành ủy, chú ba của hắn chính là cục trưởng cục chấp pháp quản lý thành phố. Mọi người nghe ngóng và hiếu kỳ đủ kiểu với việc một người có thân phận như hắn lại đến cơ sở này.

Vốn đã tan ca rồi, kết quả Trì Sính nói muốn ra ngoài chấp pháp, đại đội trưởng nhanh chóng đặt túi xuống, đến lái xe cho hắn.

Trời đã tối hẳn, trên cửa kính chắn gió phủ một lớp sương mỏng, đèn đường chiếu sáng lại có chút mờ lung. Lúc này trên đường đang náo nhiệt, nhiệt tình của những người bán rong bày hàng không chút giảm bớt bởi thời tiết lạnh lẽo, tiếng rao vang lên liên tục, đủ loại mùi len vào xe qua những khe hở.

Ngô Sở Ủy đang ở trên con đường này, bên trái là một ông bác bán khoai lang nướng, bên phải là một anh bán giày.

“Này!” Ngô Sở Ủy chào hỏi anh chàng bên cạnh: “Anh làm cái này bao lâu rồi?”

Anh ta ngồi xổm hút thuốc, nhàn nhạt đáp: “Hơn hai năm rồi.”

“Có từng bị thành quản bắt chưa?” Ngô Sở Ủy lại hỏi.

Anh ta cười: “Chưa từng.”

Ngô Sở Ủy rất bội phục: “Sao anh làm được vậy?”

Đội nửa ngày vẫn không nghe đáp, cuối cùng ông bác bên cạnh nói.

“Vì cậu ta chính là thành quản.”

Con mắt Ngô Sở Ủy tỏa ra ánh sáng lấp lánh trong bóng đêm.

“Ban ngày tôi làm thành quản, tối sau khi tan ca thì đến đây bày hàng. Thực sự hết cách, nhà tôi có hai đứa con, chỉ dựa vào chút tiền lương cố định đó căn bản không thể nuôi nổi.”

Ngô Sở Ủy chép miệng, xem ra ai cũng khó khăn.

“Vậy sau này tôi theo anh thì sẽ không bị thành quản bắt phải không?”

Anh ta phun nước bọt, nói chắc nịch.

“Có thể nói thế.”

Kết quả, còn chưa nói xong, từ không xa đã lóe lên ánh đèn xe cảnh sát, sắc mặt anh ta đột biến, nhanh chóng thu giày lại, vội vã kéo về hướng ngược lại, tản đi theo anh ta còn có mấy người nữa.

Ngô Sở Ủy đang suy nghĩ có nên đi theo không, kết quả thấy ông bác bên cạnh vẫn đứng yên như cũ, không có ý dọn hàng.

“Sao chú không chạy?”

Bác trai rất tự tin chỉ tên cơ bắp bán dưa hấu bên cạnh cho Ngô Sở Ủy, thân cao một mét tám mươi mấy, dáng vẻ dữ tợn, trên tay còn có hình xăm, vừa nhìn đã biết không dễ chọc.

“Tên đó có biệt danh là Hắc tử, vẫn luôn che chở chúng tôi, thành quán bình thường không dám chọc cậu ta, cậu ta mà vung tay lên thì đánh ngã ba người nên không có vấn đề!”

Vừa nói xong, xe thành quán đã dừng trước sạp của Hắc Tử, tiếp theo là hai vị thành quán bước xuống.

Bác trai chỉ đại đội trưởng bên cạnh Trì Sính nói: “Nhưng thằng nhóc đó lại khác! Cậu ta luôn động thủ đánh người, Lý Tam Nhi đối diện bán tạp khô đã từng bị cậu ta đánh một lần, tay cũng gãy xương.”

Trời quá tối, Ngô Sở Ủy cũng không nhìn rõ bác trai đó chỉ ai.

Hai thành quán đến trước sạp của Hắc Tử, không biết nói gì, không bao lâu đã bắt đầu tranh chấp. Trước tiên là đại đội trưởng đẩy Hắc Tử một cái, Hắc Tử lập tức trả lại một đòn, Ngô Sở Ủy vừa muốn nói thật hả giận, đã thấy người đàn ông bên cạnh đại đội trưởng nhắc chân lên đá mạnh vào người Hắc Tử. Người được nói là một đám đánh ngã ba người cứ thế bị đá bay, đụng vào sạp dưa hấu sau lưng, dưa hấu bị vỡ, rơi xuống đất như não dính máu.

Xung quanh kinh hô liên tục, bác trai kia đẩy xe khoai lang nướng vội vã chạy đi.

Ngô Sở Ủy không nhìn thấy rõ mặt Trì Sính, chỉ thấy Hắc Tử đó ngã xuống đất rồi không dậy nổi nữa.

Tất cả người bán hàng đều chạy, cả con đường được dọn sạch, chỉ còn lại một mình Ngô Sở Ủy kiên trì đứng tại cương vị của mình.

Rất nhanh, hai thành quán đến trước mặt Ngô Sở Ủy.

Trì Sính liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy, y đội mũ, vành mũ kéo rất thấp, không nhìn rõ mặt, chỉ có thể thấy chiếc cằm cứng cỏi và đường nét đôi môi lạnh cứng. Miệng y ngậm một điếu thuốc, cho dù bị hai bóng người bao trùm trong bóng tối, cũng vẫn mang dáng vẻ thờ ơ.

Hút thuốc, có thể khiến Ngô Sở Ủy bình tĩnh một chút.

Đại đội trưởng mở miệng trước.

“Còn không chạy đợi cái gì nữa?”

“Hề, hay bị anh dọa ngu rồi?”

“Thằng ngốc, đang nói chuyện với cậu đó!”

“Chắc phải chịu vài cú mới thoải mái đúng không?”

“...”

Đại đội trưởng ồn ào không thôi, Ngô Sở Ủy không nói tiếng nào, cuối cùng y cũng ngẩng đầu lên, đụng phải hai ánh nhìn âm hàn của Trì Sính. Sau đó y quay người... chậm rãi ôm thùng cháo lên... lại quay người... nhìn xe ba bánh không xa...

Trong ánh mắt của Trì Sính chỉ có một đôi mắt đen lấp lánh, sáng đến khác thường.

Ngô Sở Ủy nhanh chóng xoay người, hất thùng cháo đó lên người Trì Sính.

...

Cả con đường đều yên tĩnh.

Đại đội trưởng cảm thấy một làn gió lạnh đâm vào xương sống của hắn.

Ngô Sở Ủy cho rằng Trì Sính sẽ tránh đi, nào ngờ hắn lại đứng yên như thế, thùng cháo này hất lên, nửa người Trì Sính đều bị dính.

Chạy thôi! Không chạy sẽ chết chắc! Ngô Sở Ủy co chân chạy về hướng tây, xe ba bánh và thùng cháo đều không cần nữa.

Đại đội trưởng phản ứng lại nhanh chóng đuổi theo, chặn Ngô Sở Ủy ở đầu đường.

Dưới chân Ngô Sở Ủy chính là một cục gạch, y nhặt lên, đập mạnh lên đầu mình, cục gạch vỡ!

“Đến đi! Có bản lĩnh thì đến đi!”

Đại đội trưởng nghẹn họng trân trối.

Ngô Sở Ủy lại đập một cục lên đầu mình, tiếp tục kêu: “Sao không đánh nữa? Đến đi! Các người không phải muốn chấp pháp bạo lực sao?”

Đại đội trưởng mềm chân.

Trì Sính đột nhiên bước lại chỗ này, Ngô Sở Ủy cảm thấy một khí thế cường đại, giống như mây đen bu đến đỉnh đầu, thoáng chốc trở trời. Y ném cục gạch rồi chạy, chạy nhanh như gió vút! Dưới chân còn như mọc lửa!

Trên người Trì Sính đều là cháo, dính nhót khó chịu, tay chân không linh hoạt, nên không tiếp tục đuổi theo.

Ánh mắt tập trung vào bóng đen nhỏ đang lúc lắc nơi xa, tốt nhất đừng để ông đây bắt được mi!

20. Chương 20 - Cạo Đầu

“Phụt___”

Quách Thành Vũ phun nước lên kính chắn gió, cười đến run người.

Xe của hắn đậu trên đường, muốn xem thử Trì đại công tử làm sao chấp pháp, không ngờ lại bắt được một màn như thế, Trì Sính bị người ta hất cháo lên người, đã thế còn để tên bán hàng kia chạy mất. Trì Sính là ai? Người không chiếm được tiện nghi thì nghĩ rằng mình bị thiệt, Quách Thành Vũ dù có ngang tàng thế nào cũng không dám chính diện xung đột với Trì Sính, tên bán hàng rong kia đúng là đã mở mắt cho hắn.

“Ui da...” Quách Thành Vũ xoa cái bụng cười đau: “Người này không phải là do cậu bỏ tiền thuê chứ?”

Lý Vượng cười theo: “Căn bản không quen biết.”

Ngón tay Quách Thành Vũ linh hoạt gõ lên vô lăng: “Vậy chúng ta đi báỉ kiến vị thần này đi.”

Thế là, Quách Thành Vũ lái xe đuổi theo Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy chạy đến mức phổi cũng muốn phọt ra, đến trước phòng khám liền thắng gấp, vọt một cái chạy vào phòng khám, dưới ánh mắt quái dị của Khương Tiểu Soái chạy vọt vào phòng, khóa chặt cửa.

“Sao thế?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy thở mạnh: “Thành quân đuổi theo tôi.”

Đang nói, bên ngoài có một chiếc xe dừng lại.

“Nhất thiết đừng nói tôi ở đây.” Ngô Sở Ủy dặn dò Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái nhìn ra bên ngoài, âm thầm tắc lưỡi, chế độ của thành quân tốt qua nhỉ? Lái Mercedes Benz chấp pháp...

Quách Thành Vũ xuống xe đặc biệt hỏi một câu: “Cậu xác định tên đó chạy đến đây?”

Lý Vượng gật đầu: “Tôi thấy tên đó chạy vào chỗ này.”

Quách Thành Vũ xuống xe, trong ánh mắt chăm chú đầy phòng bị của Khương Tiểu Soái, chậm rãi lắc lư đến cửa. Bên ngoài rất tối, Quách Thành Vũ không nhìn rõ Khương Tiểu Soái trông như thế nào, chỉ cảm thấy đường nét rất tuấn tú.

“Có chuyện gì sao?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Quách Thành Vũ cười rất hòa khí: “Khám bệnh.”

Khương Tiểu Soái quay người vào trong, Quách Thành Vũ vào theo.

Hai người ngồi mặt đối mặt, Quách Thành Vũ coi như đã nhìn rõ dung mạo của Khương Tiểu Soái, vừa thấy rõ, hắn liền quên luôn tại sao mình đến đây. Ánh mắt đánh giá từ đầu đến chân, soi Khương Tiểu Soái triệt để, hận không thể lột luôn tầng da đó, nhìn xem bên trong gói nhân gì.

Khương Tiểu Soái thờ ơ với sự đánh giá cố ý của Quách Thành Vũ, nghiêm túc đáp lại một ánh mắt.

“Chỗ nào không thoải mái?”

Quách Thành Vũ ghé sát lại dưới mũi Khương Tiểu Soái, nhẹ giọng nói: “Cậu đoán.”

Khương Tiểu Soái nhẹ mở đôi môi: “Bệnh phụ khoa xin đến bệnh viện phụ sản khám, ra cửa quẹo trái ba mươi mét, ngồi hai tuyến xe là đến.”

“Cậu rất đẹp trai.” Quách Thành Vũ ánh mắt ngả ngớn.

Khương Tiểu Soái nói: “Năng lực kém thì mời đến bệnh viện Đồng Nhân khám.”

“Cậu thích đàn ông đúng không?”

“Bệnh tâm thần thì mời đến bệnh viện An Định khám.”

Quách Thành Vũ rút bệnh án dưới khuỷu tay Khương Tiểu Soái, u oán hỏi: “Vậy nếu là tâm bệnh thì sao?”

Khương Tiểu Soái lạnh lùng nói: “Xin trực tiếp bấm 110.”

Quách Thành Vũ rũ mắt cười: “Khương - Tiểu - Soái, tôi sẽ nhớ kỹ.”

...

Trì Sính về đến nhà, cháo trên người đã đông lại, giống như bị bôi keo lên trên, vừa nhìn đã thấy buồn nôn. Hắn cởi quần áo bước vào nhà tắm, dự định gội sạch cháo trên đầu trước.

Kết quả, Trì Sính tắm nửa tiếng, dùng đủ mọi biện pháp, thứ cháo đó vẫn không xát ra được.

Mẹ nó... cái này rốt cuộc bỏ bao nhiêu mủ thực vật vào hã!

Từng thấy kẻ buôn bán đen tối, nhưng chưa từng thấy đen tối đến mức này, loại cháo này nếu ăn vào, sẽ không khiến ruột gan phèo phổi dính vào nhau sao?

Trì Sính đội mũ lưỡi trai lên, ôm Túi Dấm Nhỏ đến thẩm mỹ viện.

“A___!”

Nữ nhân viên giống như bị lừa đá, kêu lên khá thảm liệt, khiến chủ tiệm cũng phải chạy ra. May mà chủ tiệm không sợ rắn, thử sờ đầu Túi Dấm Nhỏ. “Con rắn này thật đẹp, màu sắc rất chuẩn.”

Trì Sính chỉ nói hai chữ: “Cắt tóc.”

Chủ tiệm dích thân ra trận, mũ của Trì Sính được tháo ra, khoe môi chủ tiệm vẫn luôn co giật. Hắn muốn cười a! Nhưng nhìn gương mặt Trì Sính trong gương, hắn thật sự không dám cười!

“Cắt kiểu nào?” Hỏi thăm dò.

Trì Sính nhìn vào gương một cái: “Anh xem rồi làm đi, chỉ cần có thể làm thứ dính trên tóc biến mất, anh thích cắt thế nào thì cắt.”

Chủ tiệm dùng tay bút, lại cố sức nạy ra, cuối cùng dưới áp lực thật lớn trưng ra một vẻ mặt bi ai thiện biến.

“VẬY... tôi chỉ có thể cạo cho anh.”

21. Chương 21 - Oan Gia Ngõ Hẹp

Ngô Sở Ủy không dám đứng bán ở chỗ trước kia nữa, sợ bị Trì Sính bắt được, y dọn đến chỗ xa hơn. Mua một chiếc xe ba bánh cũ, một cái thùng tròn không gỉ, bận rộn vài ngày, cuối cùng chính thức nhập môn.

Y mới quen một bác trai bán kẹo đường, tuổi tác không nhỏ, tính tình hiền lành. Khi không ai đến mua cháo, Ngô Sở Ủy sẽ nhìn bác trai đó thổi kẹo đường, y cũng muốn học kỹ thuật này. Nếu y bán hết cháo trước, trời lại tối, y sẽ mua hết mấy cây kẹo đường còn lại của bác trai, sợ bác trai đứng đây lâu thân thể sẽ ăn không tiêu.

Có hôm một thành quần tranh cãi với bác trai, bảo bác ấy đổi chỗ, bác trai lại không đi. Thành quần vỗ vai bác trai một cái, bác trai liền ngã xuống đất không dậy nổi, không ngừng lăn lộn dưới đất, vừa lăn vừa gào: “Đau chết tôi rồi, đau chết tôi rồi...”

Thành quần đó sợ phiền phức, dự định lái xe bỏ đi, kết quả bác trai đang nằm trước xe chấp pháp không chịu đi, ôm đầu xe yêu cầu bồi thường. Người xung quanh không rõ chân tướng, luôn chỉ trích thành quần, người này không chịu nổi áp lực, cho bác trai một ngàn tệ mới xong chuyện.

Sau khi thành quần đi, bác trai phải đất đứng lên, rất đặc ý cười nói với Ngô Sở Ủy: “Muốn giỡn mặt tôi? Cậu ta vẫn còn non lắm, nhóc con, thấy rõ chưa? Sau này phải học hỏi...”

Từ đó về sau, Ngô Sở Ủy không còn mua kẹo của bác trai đó nữa.

Y phát hiện trên thế giới này không có cái gọi là kẻ yếu, mỗi người đều có một bộ pháp quy bảo vệ bản thân, không nên dễ dàng rải lòng thương tiếc của mình.

Hôm nay là cuối tuần, rất nhiều người bên ngoài đến mua đồ ăn, Ngô Sở Ủy trừ bán cháo, còn nấu một nồi bắp để bán.

“Cho tôi hai trái và một chén cháo.”

“Của anh đây, tổng cộng năm tệ.”

Ngô Sở Ủy lấy mười tệ bỏ vào túi, lại lấy ra năm tệ thối cho người ta, khi y mở miệng định tiếp tục rao, trên chiếc xe sang trọng không xa đột nhiên có hai bóng người bước xuống, khiến tiếng rao của Ngô Sở Ủy nghẹn lại trong họng.

Nhạc Duyệt mặc hàng hiệu, xách túi xách sang trọng, ăn mặc xinh đẹp lấp lánh chói mắt dưới ánh mặt trời. Người đàn ông bên cạnh cô tướng mạo xấu xí, nhưng xem ra là người có tiền. Từ khi chia tay với Ngô Sở Ủy, Nhạc Duyệt đã đổi ba người bạn trai, đây là người thứ tư, tên Vương Chấn Long.

Ngô Sở Ủy dời mắt đi, định làm ngơ hai kẻ qua đường sáng loáng tiền tài kia.

“Ủa? Ngô Kỳ Khung!” Nhạc Duyệt gọi một tiếng.

Cho dù Ngô Sở Ủy có kéo vành mũ rất thấp, thì vẫn bị Nhạc Duyệt nhận ra.

“Hóa ra anh nói đi lập nghiệp chính là đến đây bán cháo bán bắp à?” Nhạc Duyệt hứng thú cầm một trái bắp lên, mắt hoa đào liếc nhìn Ngô Sở Ủy, “Một trái bắp có thể kiếm được năm hào (1 hào = 1/10 tệ)?

Anh cả ngày kiếm được năm mươi tệ không? Ồi chà, cũng nhiều thật đấy, tôi thật lòng vui mừng cho anh, anh đúng là rất có tiền đồ!”

Vương Chấn Long ôm eo Nhạc Duyệt, tức giận ghé vào tai cô nói: “Đừng thiếu lịch sự như thế.”

Nói xong quay sang nhìn Ngô Sở Ủy, ánh mắt khô héo đảo đảo trên người y.

“Tôi nói này, anh cục gạch, bạn gái của tôi lắm điều, anh đừng đặt trong lòng. Thật ra tôi vẫn luôn cảm thấy rất có lỗi với anh, hai người dù sao cũng ở bên nhau bảy năm, bỏ ra nhiều tình cảm như thế, nghe nói lúc trước Nhạc Duyệt muốn chia tay với anh, anh còn ba lần bốn lượt muốn tự sát? Aii, nghĩ lại tôi liền cảm thấy mình là kẻ ác! Sao tôi có thể giành bạn gái với một tên nghèo như anh chứ? Anh tìm được bạn gái cũng không dễ dàng a! Phải không?”

“Đừng nói thế.” Ngô Sở Ủy thản nhiên chỉnh lại cổ áo của mình, ngẩng đầu cười nói với Vương Chấn Long: “Nên là tôi có lỗi với anh, anh vì muốn ngủ với cô ấy một đêm, còn phải bỏ tiền mua hàng hiệu trang sức, lúc trước tôi chỉ tốn 15 tệ chiều đãi đã được phá trình của cô ấy, nghĩ lại anh đúng là chịu thiệt a?”

Mặt Vương Chấn Long thoát cái xanh lè.

“Ngô Kỳ Khung, đồ vô liêm sỉ!” Nhạc Duyệt muốn tát lên mặt Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy chụp tay Nhạc Duyệt, mặt vẫn cười hi hi như cũ.

“Đừng làm bẩn móng gà cao quý của em.”

Nhạc Duyệt quả thật không cách nào tin, thanh niên có chí miệng lưỡi sắc bén trước mắt này đã từng là phế vật lốt dạ bị cô sai đâu đánh đó sao.

Vương Chấn Long bực mình, vung nắm đấm lên mặt Ngô Sở Ủy, kết quả Ngô Sở Ủy dùng cái đầu như kim cương của mình tiếp một đấm đó. Vương Chấn Long đau đến mức kêu a a, lại lấy chân đá Ngô Sở Ủy, lại bị Ngô Sở Ủy nhẹ nhàng tránh được.

Trên xe có hai người đàn ông bước xuống, là vệ sĩ của Vương Chấn Long.

“Đánh tên này cho tôi, phá sập của nó!”

Cho dù đầu của Ngô Sở Ủy có cứng thế nào, cũng không thể chống lại quyền cước của hai vệ sĩ chuyên nghiệp, y không phản kháng cũng không xin tha, chỉ đơn giản bảo vệ chỗ yếu hại của mình. Hai ánh mắt đen lấp lánh bắn ra từ khe hở, bay thẳng lên mặt Vương Chấn Long, phác họa lại ngũ quan của hắn vào đầu.

Cuối cùng, Vương Chấn Long dùng chân dẫm lên cổ Ngô Sở Ủy, âm u nói: “Nghèo vãi, cả đời mày cũng chỉ có thể dùng tư thế này để sống, đừng mơ tưởng lật người, về quê lấy một chiếc giày rách mà sống đi, ha ha ha...”

22. Chương 22 - Nhanh Như Vây Đã Gặp Báo Ưng Rồi

Trì Sính dừng xe trước cửa sân nhảy cao cấp của Tam Lý Truân, cất bước vững chắc đi vào.

Trong phòng riêng, đã có năm sáu người đang đợi.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa, một người đàn ông trung niên đeo mắt kính bước mau ra cửa, nhỏ giọng nói với Trì Sính: “Trì thiếu, chúng tôi đã cướp người về rồi, tên nhóc đó muốn ra nước ngoài.”

Trì Sính không nói gì, đi thẳng đến sofa ngồi xuống, ánh mắt phức tạp thăm dò Tiểu Long.

Tiểu Long hoảng sợ, khóc xin Trì Sính tha thứ cho cậu.

“Anh Trì, em không muốn giở trò với anh, hôm đó ba anh phái mấy tên có mặt suốt đêm đuổi đến ngoại ô, lúc đó em bị dọa ngốc, ba anh tìm em nói chuyện, em không dám không thừa nhận mà, nhiều có mặt như thế cảm sung đứng sau lưng ông ấy đó.”

“Mẹ mày còn muốn gạt ai hả?” Người đàn ông bên cạnh tiểu Long nổi giận đầu tiên, vung một bạt tai qua, “Rõ ràng là chuyện do mày gây ra! Cuộc điện thoại gọi đến thành ủy đó tụi tao đã tra rồi, chính là số điện thoại của Quách Thành Vũ! Lúc bố già lái xe đến ngoại ô, mày đã sớm không còn bóng dáng!”

Tiểu Long không thể biện giải, chỉ muốn giãy khỏi trói buộc của người bên cạnh, gục lên chân Trì Sính khóc.

Trì Sính sờ đầu cậu ta, giọng nói hờ hững.

“Đừng khóc nữa, đứng lên nhảy cho tôi xem.”

Tiểu Long đỏ mắt nhìn Trì Sính: “Anh không giận nữa?”

Trì Sính hất cằm, ý bảo tiểu Long nhảy trước đi.

Tiểu Long hoảng loạn đứng lên, đi ra giữa sảnh khiêu vũ bắt đầu nhảy, âm nhạc sôi động phối hợp với thân thể uốn éo gợi tình, làm người xem huyết mạch sôi. Tiểu Long nhìn thấy Trì Sính cười, dây thần kinh căng chặt cũng được buông lỏng, nhẹ cởi nút áo, tay như có như không sờ lên vai, động tác vặn xoắn hết sức tiêu hồn.

“Mày cảm thấy cậu ta đủ lẳng lơ không?” Trì Sính hỏi Cương Tử bên cạnh.

Cương Tử cười xấu xa: “Cũng được.”

Trì Sính lại hỏi mấy tên khác trong phòng: “Tụi bây thấy thế nào?”

Mấy tên đó đều đồng loạt gật đầu vỗ tay, tiếng cười đặc biệt dung tục.

“Vậy để lại cho tụi bây chơi đó, tao không theo đâu.”

Chân Trì Sính vừa bước đến cửa, tiểu Long đột nhiên ý thức được cái gì, khóc la muốn lao đến, lại bị mấy người đàn ông cản lại.

“Anh Trì, anh Trì, anh đừng như vậy, em sai rồi còn không được sao? ...”

Cương Tử đi theo Trì Sính, Trì Sính liếc mắt nhìn hắn, Cương Tử lập tức ghé tai lại gần.

“Trông chừng một chút, đừng chơi chết.”

“Được.”

Trì Sính vừa ra khỏi đó, còn chưa kịp hít không khí trong lành, đã thấy xe của mình bị một cái chân của ai đó đá bậy, người đó vừa đá vừa chửi: “Thao mẹ mày! Đây là xe của ai hả? Cản đường của ông có biết không? Mau tránh ra cho tao, không tránh tao đập!”

Người đá xe chính là Vương Chấn Long, hắn cũng thường xuyên đến chỗ này, đường Tam Lý Truân hẹp, không tiện đậu xe. Vì không tìm được chỗ đậu xe, Vương Chấn Long cảm thấy mất mặt, thấy chiếc xe này cũng không đáng bao nhiêu tiền, nên vui vẻ chà đạp.

Trì Sính không lên tiếng bước qua.

Vương Chấn Long gầm vào mặt Trì Sính: “Thằng trọc, xe này của mày hả? Mau lái đi cho tao!”

Nhạc Duyệt ngược mắt nhìn Trì Sính một cái, ánh mắt liền dính lại, thằng trọc trong miệng Vương Chấn Long mặc một cái quần cảnh sát, áo khoác màu xám bình thường đến không thể bình thường hơn. Trên cổ tay không có đồng hồ, trong mắt không có sự cao ngạo khinh thường chúng sinh, nhưng chỉ mỗi động tác mở cửa xe đó đã khiến Nhạc Duyệt cảm thấy áp suất to lớn.

Tim, giống như bị sức hút đó hút mạnh lên xe.

Trì Sính không lập tức lái xe đi, mà thông qua cửa sổ nhìn Vương Chấn Long một cái.

Vương Chấn Long há mồm chửi: “Còn lè mè gì nữa? Mau cút cho tao!”

Trì Sính quay đầu đi, từ đầu đến cuối không nói một câu.

...

Hơn một giờ tối, Vương Chấn Long và Nhạc Duyệt mới ra khỏi sàn nhảy đó, Vương Chấn Long uống nhiều rượu, trên đường động tay động chân với Nhạc Duyệt. Nhạc Duyệt không hiểu sao cảm thấy ghê tởm, gạt móng vuốt dơ bẩn của hắn ra, chui vào xe trước.

Trên đường, trong đầu Nhạc Duyệt vẫn luôn hiện lên gương mặt của Trì Sính.

Hình dung thế nào đây? Không tính là anh tuấn nhất đẳng, nhưng chính là có một loại mị lực khó nói. Trán hắn cứng như đá, bờ vai rộng như một ngọn núi, cánh tay chắc nịch hơi giơ lên, sẽ có thể ôm chặt lấy cô. Bàn tay to lớn mở cánh cửa xe đó, chắc có thể bóp nát cô đi?...

Một ngã rẽ bất ngờ không dự liệu, cắt ngang suy nghĩ của Nhạc Duyệt.

“Anh có thể lái xe đường hoàng chút không?” Nhạc Duyệt không kiên nhẫn nói với Vương Chấn Long.

Đầu óc Vương Chấn Long bết đặc, trong tầm mắt chỉ có rẽ trái rẽ phải trước mặt, xoay chuyển làm hắn muốn nôn. Sắc mặt hắn đỏ bừng, hai tay cố gắng xoay vô lăng, xe phía trước càng muốn tránh hắn, hắn càng không giảm tốc độ không thắng xe...

Năm phút sau, một tiếng thét vang lên.

Trong điểm mù của máy giám sát đường phố, một chiếc xe đụng phải bệ đá rồi lật nghiêng, kính chắn gió vỡ nát, đầu xe biến hình nghiêm trọng. Trước khi xuất phát Nhạc Duyệt đã thắt dây an toàn, lúc này thương thế không nặng, ý thức vẫn còn tỉnh táo. Vương Chấn Long thì thảm rồi, hắn lái xe trước giờ không thắt dây an toàn, lúc này nửa người bị kẹt trong bảng thép biến hình nghiêm trọng, máu thịt bê bết, ngất xỉu tại chỗ.

Nhạc Duyệt nhìn Vương Chấn Long một cái rồi không dám nhìn nữa, như phát điên bỏ ra khỏi xe.

Cửa xe được mở ra, Nhạc Duyệt chui ra ngoài xong liền tê liệt dưới đất.

Trong tầm mắt xuất hiện một đôi giày da, chiếc quần cảnh sát thoải mái ở trên giày da, ánh mắt Nhạc Duyệt nóng hướng lên trên, nhìn thấy áo khoác màu xám của hắn, và gương mặt mang theo nụ cười lạnh của hắn.

23. Chương 23 - Cuối Cùng Cũng Bắt Được Cậu

Khương Tiểu Soái liếc mắt ra ngoài, hôm nay là trận tuyết lớn từ khi vào đông, đế giày cao mào xuống đất vài cái, thật trơn, tối nay lại không về rồi, tiếp tục ở lại phòng khám vậy.

Ngô Sở Ủy khoanh chân ngồi trên giường đơn trong phòng, hít sâu một cái, chậm rãi thở ra, miệng lầm bầm.

Khương Tiểu Soái búng lên đầu Ngô Sở Ủy một cái: “Gì đó?”

“Đừng làm loạn.” Ngô Sở Ủy gạt cánh tay không thành thật của Khương Tiểu Soái đi: “Tôi đang tu luyện tính tình, thể ngộ trí tuệ.”

Khương Tiểu Soái lật mu bàn tay Ngô Sở Ủy lại, phía trên xanh tím. Cho dù Ngô Sở Ủy không nói, Khương Tiểu Soái cũng biết, cái này là do ở bên ngoài bị ức hiếp, về nhà tự cầu vận may. Nhưng như vậy cũng tốt, ỉn nhẫn vẫn tốt hơn vô tâm vô phế, y sẽ tức giận, chứng minh y có phản ứng khi người khác tổn thương mình, không còn cảm thấy chịu thiệt là đương nhiên nữa.

Hồi lâu sau, Ngô Sở Ủy mở miệng: “Tôi không muốn bán hàng rong nữa.”

Khương Tiểu Soái nhìn y: “Cảm thấy không có tôn nghiêm? Không có địa vị xã hội? Không có thể diện bằng công việc lúc trước phải không?”

“Không phải.” Ngô Sở Ủy thở dài: “Tôi vừa mới tính thử, tôi làm một tuần lễ, tổng cộng kiếm được hai trăm tệ, bỏ vào đó hai chiếc xe ba bánh, hai cái thùng tròn không rỉ và ba cái giá, tính ra là lỗ vốn rồi.”

Còn không lỗ sao? Mới làm một tuần, đã xảy ra hai chuyện, xem ra bán hàng rong cũng có nguy hiểm.

“Vậy cậu tính làm gì?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy trầm tư đắn đo một hồi mới nói: “Mãi nghề ngoài đường.”

Cơ bắp trên mặt Khương Tiểu Soái co giật một trận.

“Tôi từng suy nghĩ rồi, bán hàng rong phải đầu tư, phải trữ hàng, nguy hiểm rất lớn. Mãi nghề toàn dựa vào một thân tuyệt học của mình, bán sức lực là có thể kiếm tiền rồi.”

Khương Tiểu Soái chép miệng: “Cậu có nghề gì mà bán?”

“Thiết Đầu Công đó!”

“...”

Đường hầm đầy gió lạnh, lúc này lại tràn đầy hơi nóng của con người, người xem náo nhiệt bu lại chật ních, biểu diễn bên trong càng nhiệt tình cao trào.

Máy ghi âm kiểu cũ vắn đến âm lượng cao nhất, phát ra toàn là tạp âm xẹt xẹt.

“Đậu Nhĩ Đôn tặc mặt xanh cười ngựa, Quan Công mặt đỏ chiến trường sa, Diên Vi mặt vàng, Tào Tháo mặt trắng, Trương Phi mặt đen kêu - vút - bóp!...”

Âm thanh trước đó toàn là do máy ghi âm phát ra, chữ ‘bóp’ cuối cùng chính là tiếng vang khi dùng cục gạch đập lên đầu, thanh thúy gấp mấy lần!

“Hay!”

Trong đám đông vang lên tiếng kêu hay và tiếng thét cùng tiếng khóc nháo của mấy đứa nhỏ bị dọa...

Ngô Sở Ủy đeo một cái mặt nạ, chỉ lộ ra đôi mắt, nhảy bèn nhìn xung quanh, đề phòng thành quả có thể đến bất cứ lúc nào.

Dưới chân đã có rất nhiều cục gạch vỡ, những cục gạch này đều là do Ngô Sở Ủy nhặt về, đựng trong bao tải. Cạnh gạch là một cái hộp giấy, mỗi khi có người ném tiền vào trong, Ngô Sở Ủy luôn sẽ nói một tiếng cảm ơn.

...

“Đường hầm không cần vào, rất lạnh, bên trong toàn là ăn mày.” Đại đội trưởng nói với Trì Sính.

Trì Sính làm ngơ lời của đại đội trưởng, chạy thẳng vào trong.

“Thiên vương màu tím nâng bảo tháp, ma quỷ màu lục đầu dạ xoa, hầu vương màu vàng, yêu quái màu bạc, tinh linh màu xám, cười - ha - bóp!...”

Đại đội trưởng khó hiểu: “Sao hôm nay lại náo nhiệt vậy?”

Hai người rất nhanh đi vào chính giữa đám đông, Trì Sính cao to, cho dù đứng ở vòng ngoài cũng có thể thấy rõ tình huống bên trong. Đại đội trưởng đáng lùn, không chen vào được, chỉ có thể hỏi người phía trước: “Bên trong có gì vậy?”

“Biểu diễn Thiết Đầu Công.” Nói xong lại quay đầu về.

Đại đội trưởng thoáng chốc nhớ đến tên bán hàng hắt cháo bỏ chạy kia, cười lạnh: “Thời buổi này không lưu hành múa đường phố, mà lưu hành Thiết Đầu Công? Một tuần lễ mà tôi đụng phải hai...”

Trì Sính mất sắc nhìn chính giữa, hai con mắt to đen lấp lánh đó, có thể nhận ra... cuối cùng cũng để tôi tóm được cậu!

Đại đội trưởng vừa muốn la lên, xua đám đông đi, thì thấy Trì Sính giơ tay cản lại.

Lúc này không khí biểu diễn đã đến cao trào, nhiệt tình của đám đông cũng cao theo, tiền giấy xẹt xẹt, khiến tâm trạng của Ngô Sở Ủy cũng càng thêm hưng phấn, ngay cả hai người thành quả trà trộn trong đám đông cũng không biết.

“Có thể sẽ có người nghi ngờ cục gạch của tôi là giả, thế này đi, có ai muốn lại kiểm tra một chút không?” Con mắt lục tìm tứ phía, thoáng chốc dừng lại một chỗ nào đó: “Anh bạn đầu trọc đó đó, chính là anh, anh thay họ kiểm chứng một chút đi.”

Ngô Sở Ủy chỉ ngay hướng thành quần Trì Sính chói mắt nhất trong đám đông.

Trì Sính hung tợn cười, trong ánh mắt trông đợi của đám người bước khỏi vòng vây.

“Làm phiền anh kiểm tra một chút, xem thử cục gạch của tôi có phải là...”

Chữ “giả” còn chưa nói ra, Ngô Sở Ủy đã bị bộ trang phục đặc thù lấp lánh đó lóa mù.

Cầm cục gạch lao khỏi đám đông...

Lần trước Trì Sính có dính cháo trên người, nên để Ngô Sở Ủy chuồn mất, lần này nhẹ nhàng ra trận, trên đầu không có trở lực, còn có thể dễ y chạy thoát sao? Chân rộng rãi ra, túm lấy cổ áo của Ngô Sở Ủy, rồi giữ thật chặt.

Ngô Sở Ủy nhặt cục gạch lên đập vào đầu mình, muốn dùng lại kế cũ, ra uy với Trì Sính. Không ngờ vừa nhấc cục gạch lên, đã đụng phải nắm đấm của Trì Sính, cục gạch vỡ nát.

Miệng Ngô Sở Ủy như bị giật điện, run rẩy với nhịp độ cao.

Trì Sính hất cằm lên: “Đi theo tôi một chuyến.”

24. Chương 24 - Người Hiền Lành

Ngô Sở Ủy bị Trì Sính áp giải đến cục thành quần, vào phòng làm việc của Trì Sính.

Mặt nạ bị tháo xuống, Trì Sính cuối cùng cũng nhìn rõ diện mạo của Ngô Sở Ủy, trừ một đôi mắt to sáng lấp lánh, những chỗ khác đều đúng quy cách, là một người bình thường.

Ngô Sở Ủy rũ mắt, căn bản khinh thường nhìn Trì Sính một cái.

Trì Sính cầm một bản khai lên.

“Họ tên.”

“Ngô Sở Ủy.”

Không quan trọng (đồng âm)?... Trì Sính hí mắt lại đánh giá Ngô Sở Ủy, tên nhóc này gan đủ lớn, đã đến phòng làm việc của tôi rồi, còn dám nói ba chữ không quan trọng?

“Giới tính.”

Hai chữ này Trì Sính nói hàm hồ không rõ, Ngô Sở Ủy lại nghe thành tên họ, vì thế không kiên nhẫn đáp: “Ngô Sở Ủy.”

Lần này Trì Sính cười, cười thật, cười đến mức lông tơ Ngô Sở Ủy đều dựng lên.

“Giới tính cũng không quan trọng?” Trì Sính không biết lôi đầu ra một cây kéo, vẽ một đường xinh đẹp trên ngón tay, “Nếu đã không quan trọng, vậy không bằng tôi cắt giùm cậu đi! Để lần sau cậu có trả lời vấn đề này thì cũng được danh chính ngôn thuận một chút...”

Ngô Sở Ủy vô thức kẹp chân che đậy quần, nhanh chóng rút chứng minh thư của mình ra cho Trì Sính.

“Ngô Sở Ủy?” Mặt Trì Sính đại ra, “Chứng minh thư này là giả phải không?”

“Hàng thật giá thật, không tin anh đi kiểm tra đi.” Ngô Sở Ủy hùng hồn nói.

Trì Sính ra máy tính kiểm tra, trong một đồng hồ sơ hộ tịch, quả thật có một người như thế.

“Thật sự có người tên như vậy...” Trì Sính hừ lạnh một tiếng: “Cậu rất có cá tính đó.”

Ngô Sở Ủy ngồi vững vàng trên ghế, không chút dao động dưới chế giễu của Trì Sính, tư thế còn cao hơn Trì Sính.

Trì Sính cảm thấy rất hứng thú với Ngô Sở Ủy, lại lật hồ sơ của y ra, phát hiện là sinh viên tốt nghiệp đại học danh tiếng, ngược mắt liếc nhìn y cái nữa, xác định giống, toàn thân trên dưới đều tỏa ra hơi thở một sách ‘không bùng phát trong trầm mặc, sẽ diệt vong trong trầm mặc’.

“Hôm đó tại sao cậu lại hất cháo lên người tôi?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy hơi kinh ngạc: “Hôm đó... là anh à?”

Té ra vị này đã cạo đầu trọc lóc rồi, thế mà đầu sỏ tai họa còn không tự biết mình đã bỏ bao nhiêu mủ thực vật nữa chứ.

Về mặt Trì Sính âm trầm bất định, nhìn đến mức Ngô Sở Ủy thấy lòng lạnh giá, nhưng y mạnh mẽ cảnh cáo mình, đối phương càng ngang tàng, mình phải càng không lộ sợ hãi, dù đến mức độ cao nhất cũng không sợ chết.

“Không có nguyên nhân, chỉ muốn hất vậy thôi.”

Trì Sính đứng lên, bước lại gần Ngô Sở Ủy, trong tay hắn còn đang đùa cây kéo kia.

Ngô Sở Ủy siết chặt hai nắm tay, mắt nhìn chăm chăm Trì Sính, khi hai người chỉ còn cách nhau một bước, Ngô Sở Ủy bất ngờ vung mạnh tay, nhưng lại bị Trì Sính dễ dàng khống chế, tâm trạng giây chết liền bùng phát.

“Anh muốn làm gì? Tôi cho anh biết, thành quả các anh hiện tại là quần thể yếu thế, quần thể yếu thế đó biết không? Là kẻ đối lập với dư luận, nếu anh thật sự làm gì tôi, mạng dân chúng rộng lớn sẽ không bỏ qua cho anh, cả đời anh sẽ bị hủy!”

Ngô Sở Ủy vừa uy hiếp vừa bảo vệ chỗ yếu hại, tiếc rằng y che nhầm chỗ, Trì Sính hoàn toàn không có một chút hứng thú nào với chim nhỏ ủ rũ của y, kéo của người ta vung lên, nhắm vào tóc của Ngô Sở Ủy.

“Hả?” Ngô Sở Ủy giật mình: “Làm gì vậy hả? Tự dưng anh cắt tóc của tôi làm gì?”

Cắt? Nghĩ thật đẹp! Tôi đây cắt ngắn để tiện cạo.

Trì Sính trực tiếp dùng lưỡi dao trong ngăn kéo để cạo, không bôi bọt, cứ thế cạo thẳng, trên da đầu của Ngô Sở Ủy liền nổi lên từng mảng đỏ. Nhưng khả năng chịu đựng của người này cũng mạnh, đau thì nhin, tôi không xin tha, cho dù gân xanh có nổi trên đầu, tôi cũng uy vô không khuất phục.

Một lát sau, Ngô Sở Ủy đột nhiên nhớ ra gì đó, trên mặt đã không nén được.

“Tại sao cạo đầu tôi? Tôi hất cháo lên người anh, không phải nên ngồi tù sao?”

Trì Sính cười lạnh: “Không tại sao hết, chỉ là thích kiểu tóc này, muốn tìm người làm bạn.”

Ngô Sở Ủy trầm ngâm rằng, người này chính là tâm lý biến thái, không thể suy nghĩ bình thường!

Trì Sính cầm cái máy ghi âm kiểu cũ của Ngô Sở Ủy lên chơi, ấn nút phát.

“Vừa bắt được mấy con yêu quái, lại hạ được mấy con ma, yêu ma quỷ quái, sao nhiều như thế? Ăn một gậy của lão Tôn! Giết cho người hồn cũng mất mà phách cũng không còn, thân cũng phát run, quỷ cũng sợ hãi, đánh đám hổ báo sài lang___ không còn chỗ trốn...”

Huyệt thái dương của Trì Sính giật giật mấy cái, trực tiếp nhảy đến bài tiếp theo.

“Ba cọng lông trên đầu, ai thấy cũng phải cười. Muốn hỏi tôi tên gì, mọi người đều biết. Tam Mao a Tam Mao, tuổi tác không rõ là lớn hay nhỏ...”

Ấn sang bài kế.

“Nói cho mẹ già biết, cuộc sống của con rất hạnh phúc, con vì kiếm tiền việc gì cũng làm. Tuy sống trong Tiểu Dương lâu, nhưng nhà rất cũ. Con có một tấm thẻ tín dụng, tiền còn thừa hơn tám đồng...”

Trì Sính tắt máy, thậm chí thương hại nhìn Ngô Sở Ủy một cái.

“Bây giờ đã là thời đại nào rồi, cậu còn nghe loại nhạc này?”

“Tôi là fan trung thành của Diêu Minh.” (Cầu thủ bóng rổ chuyên nghiệp của TQ)

Diêu Minh? Trì Sính lại bị Ngô Sở Ủy làm hồ đồ, cái này có liên quan gì đến Diêu Minh?

“Cậu cũng thích bóng rổ?”

Ngô Sở Ủy lại dùng ánh mắt thương hại đáp lời Trì Sính: “Ai nói là Diêu Minh của bóng rổ hả? Tôi là nói nhà soạn nhạc Diêu Minh, quê mùa quá.”

Hai mắt Trì Sính sắc lại: “Còn có một nhà soạn nhạc tên Diêu Minh?”

Là một fan hâm mộ, thần tượng của mình bị xem thường như thế, Ngô Sở Ủy nhất định là phần nộ bất bình.

“Mẹ nó, anh cũng quá out rồi đi? Diêu Minh mà anh cũng không biết? [Chén trà tâm tư nơi cửa trước]? [Thuyết xướng diện phổ]? Nhà soạn nhạc bậc nhất đất nước! Được hưởng trợ cấp của nhà nước!... [Câu chuyện trực tiếp] chắc anh từng xem qua chứ? Ca khúc chủ đề bên trong chính là do ông sáng tác. Còn có [Đội người mẫu Cao Lương nổi tiếng] do Triệu Bồn Sơn diễn nữa, ca khúc trong đó cũng là ông sáng tác...”

Hơn hai mươi năm nay, Trì Sính lần đầu bị người chọc cười.

Hắn lấy trong ngăn kéo ra một hộp giấy đựng tiền, đến trước mặt Ngô Sở Ủy, nhướn mày: “Cầm lấy.”

Ngô Sở Ủy thần thờ, y không ngờ mình còn có thể lấy lại tiền đã vào tay thành quân.

“Về đi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy rất kinh ngạc: “Thật sự bỏ qua cho tôi?”

“Trong một phút biến mất trước mặt tôi.”

Ngô Sở Ủy mau chân chuồn đi.

Y vừa đi, đại đội trưởng đã vào.

“Cậu thả cậu ta đi như thế sao?”

Trì Sính hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao?”

Đại đội trưởng không tự nhiên cười: “Tôi nghe nói cậu có cả tá cách chinh người, tôi còn đợi xem đây.”

Trì Sính châm một điếu thuốc rồi hút, không thèm nhìn đại đội trưởng một tiếng.

“Trước giờ tôi không chinh người hiền lành.”

“Cậu ta mà hiền lành?” Đại đội trưởng cũng sắp dựng lông: “Cậu ta dám hất cháo lên người cậu!”

Trì Sính lười phí lời, đi vòng qua đại đội trưởng, ôm Túi Dấm Nhỏ, thần nhiên ra ngoài.

25. Chương 25 - Trêu Ghẹo Bác Sĩ

Phòng khám vừa được dọn dẹp sạch sẽ, trên mặt sàn không một hạt bụi liền hiện lên hai dấu giày khó ưa.

Khương Tiểu Soái ưỡn thẳng lưng, lạnh lùng nhìn Quách Thành Vũ, đây đã là lần thứ n hắn đến đây quấy rối. Từ hôm đó ngẫu nhiên đuổi đến đây, nói chuyện với Khương Tiểu Soái vài câu, Quách Thành Vũ đã có hứng thú nồng đậm với Khương Tiểu Soái. Gần như mỗi ngày hắn đều đến, mỗi lần đều dùng thân phận bệnh nhân để kiểm vài câu chữ, vui không biết mệt.

“Bác sĩ Khương, tôi mắc bệnh rất nghiêm trọng.”

Khương Tiểu Soái nhìn cũng không nhìn Quách Thành Vũ một cái, trực tiếp cầm đồ lau nhà lên, hung tợn lau đi dấu móng lừa của người nào đó.

Đôi mắt xéch của Quách Thành Vũ vẫn luôn đuổi theo Khương Tiểu Soái, tơ máu trong mắt đều muốn phóng ra, biến thành mấy sợi dây thừng, trói vị bác sĩ anh tuần này lại như cái bánh chưng, nhét vào xe, trêu ghẹo cho đã một phen. Nghĩ bậy nghĩ bạ một lát tay liền không giữ được, trực tiếp ôm lên eo Khương Tiểu Soái, cả người dán sát lên.

“Bác sĩ Khương, cái áo blouse của cậu dùng gì giặt vậy? Sao thơm thế?”

Mặt Khương Tiểu Soái lộ ra vẻ tức giận, hai chân mày sắc xảo chau vào nhau, quay người đấm một cái vào khoeo môi Quách Thành Vũ. Quách Thành Vũ tránh cũng không tránh, nhàn nhã đón lấy. Mà sau đó còn thè lưỡi ra, động tác hạ lưu liêm liêm lên chỗ vừa bị Khương Tiểu Soái thi bạo, trong con mắt tràn đầy ý tứ xâm phạm.

Khương Tiểu Soái lại muốn xuất thủ, nhưng bị Quách Thành Vũ ôm chặt, không thể động đậy.

“Nếu cậu chịu khám bệnh cho tôi, thì tôi không làm ồn cậu nữa.”

Khương Tiểu Soái thờ ơ buông tay, ngồi cạnh bàn chẩn trị.

“Chỗ nào không thoải mái?”

Quách Thành Vũ u oán nói: “Hôm qua tôi cởi quần nhìn, phát hiện hai trứng một lớn một nhỏ, khác biệt đặc biệt rõ ràng. Cậu nói xem cơ quan của tôi có phát bệnh gì không, hay là con mắt của tôi có vấn đề? Bác sĩ Khương, hay là tôi cởi quần ra, cậu xem giúp tôi đi? Xem thử hai quả trứng của tôi có phải đều to như nhau...”

Ánh mắt thiếu đánh liếc Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái không tức giận, thậm chí bình tĩnh gơ hai viên thuốc lên.

“Hai viên này có phải lớn bằng nhau?”

Quách Thành Vũ gật đầu.

Khương Tiểu Soái lập tức chẩn đoán: “Mắt không vấn đề.”

“Vậy chính là bộ phận của tôi có vấn đề.” Quách Thành Vũ ra vẻ lo lắng: “Hay bác sĩ Khương điều chỉnh giúp tôi đi? Trên cờ hiệu của cậu không phải viết là ‘diệu thủ hồi xuân’ sao? Tôi hiện tại rất cần diệu thủ của cậu...” Ra vẻ muốn kéo tay Khương Tiểu Soái đặt lên chỗ đũng quần, “... giúp tôi hồi xuân.”

“Không cần phải thế.” Khương Tiểu Soái rút tay về: “Trực tiếp cắt đi, về sau vĩnh viễn không có hậu họa.”

Vừa nói xong, cửa bị mở ra, Ngô Sở Úy bước vào.

Khương Tiểu Soái vừa rồi còn rất bình tĩnh, nhưng vừa thấy cái đầu trọc lóc của Ngô Sở Úy, đã đại biến chuyển một trăm tám mươi độ.

“Sao cậu lại cạo đầu trọc lóc như vậy?”

Quách Thành Vũ cũng nhìn Ngô Sở Úy một cái, cười lạnh: “Thời buổi này đầu trọc lưu hành rồi sao?” Mấy hôm trước vừa đụng phải một Trì đại trọc lóc, hôm nay lại đụng phải một Ngô trọc lóc.

Ngô Sở Úy vào phòng thay quần áo dơ ra, lúc bước ra trực tiếp rút một cái chăn màu xám.

Quách Thành Vũ nhìn chằm chằm Ngô Sở Úy một hồi, cái đầu trọc lác o này, đôi mắt to tròn này, lại thêm cái chăn đó... lập tức nghiêng đầu gọi: “Này, Vương tử, cậu xem có giống Ikkyu không?” (Một nhân vật trong anime Ikkyu-san)

Lý Vương cười ha ha.

Ngô Sở Úy đã tu luyện nội công tương đối vững chắc, ánh mắt còn thản nhiên hơn sư phụ mình nhìn thẳng vào con người Quách Thành Vũ.

“Bệnh mắt của anh không nhẹ đâu, trong mắt đều có c*t rồi.”

Quách Thành Vũ không hiểu, nhưng Khương Tiểu Soái lại hiểu, lập tức bật cười, sau đó không nhin được nữa, cong người chạy vào trong, từ trên giường cười xuống dưới giường, ôm lan can cười đến xuất huyết nội.

Ngô Sở Ủy bị mù màu, người khác thấy trong mắt Quách Thành Vũ là tơ máu đỏ, nhưng vào trong mắt Ngô Sở Ủy thì lại thành màu vàng, cho nên mới có câu nói vừa rồi.

Cho đến khi Quách Thành Vũ đi rồi, Khương Tiểu Soái vẫn còn vui vẻ không thôi.

Ngô Sở Ủy sờ cái đầu trọc của mình: “Có gì buồn cười sao?”

Khương Tiểu Soái lúc này mới ngừng cười, rất nghiêm túc hỏi Ngô Sở Ủy: “Cái đầu của cậu rất cuộc là sao?”

Ngô Sở Ủy ném ra giường sang một bên, cảm hận thở ra một cái, đem đầu đuôi sự việc kể lại cho Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái nghiêng rằng: “Cậu thật sự để người ta bắt được?”

“Đúng đó.” Ngô Sở Ủy còn canh cánh trong lòng: “Rõ ràng tôi đã mang mặt nạ, sao anh ta lại nhận ra được?”

“Cậu nghĩ chỗ chúng ta có mấy người dám cầm gạch đập lên đầu?”

Ngô Sở Ủy lại không cho là đúng, y ẩn ẩn cảm thấy là con mắt của mình gây ra. Trước mặt chính là cái gương, y nhìn chằm chằm mình trong gương, lại cầm lên soi, trước sau trái phải quan sát mọi góc độ, nhìn sao cũng cảm thấy mắt mình rất kỳ lạ.

“Aii, Tiểu Soái, anh nói xem tôi có thể đi thẩm mỹ viện kéo khéo mắt lên không? Tôi thấy nó lớn quá.”

“Tôi đánh cậu bây giờ, tin không?” Khương Tiểu Soái tức anh ách: “Cả gương mặt cậu chỉ nhờ vào đôi mắt đó chống đỡ thôi! Bao nhiêu người hâm mộ ghen tỵ biết không!”

“Mắt lớn quá, tâm tư gì cũng không che giấu được. Hề là người có tính toán đều không có con mắt sáng rõ thế này.”

Khương Tiểu Soái lại kéo lông mi đen bóng cong cong của Ngô Sở Ủy một cái, âm u nói: “Cậu sai rồi, hung khí càng sáng càng sắc bén, cậu cần kiên nhẫn mài nó, lợi dụng nó, khiến nó biến thành vũ khí sắc bén của riêng cậu.”

Khương Tiểu Soái chính là không nói thẳng, bất luận Ngô Sở Ủy làm bao nhiêu chuyện thiếu đạo đức, chỉ cần nhìn vào mắt y, Khương Tiểu Soái liền cảm thấy y rất hiền lành, ưu thế trời cho này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

26. Chương 26 - Đổi Nghề

Trì Sính ở cục thành quản chưa được một tháng, lại bị cha hấn nhét vào bộ công an. Nguyên nhân là do Chung Văn Ngọc nghe nói Trì Sính bị người bán hàng rong hất cháo lên người, đau lòng rút nước mắt. Thời gian gần đây bà luôn lải nhải trước mặt Trì Viễn Đoan, nói công việc thành quản mệt mỏi, danh tiếng xã hội kém, không muốn con trai làm ở đó. Trì Viễn Đoan không chống đỡ nổi sự tấn công chậm rãi đó, cuối cùng bằng lòng.

Hôm đó Trì Sính bị gọi về nhà, Trì Viễn Đoan nói thế này.

“Mấy con rấn của con ba đều tìm người nuôi thay, nếu con muốn thăm, thì thành thành thật thật ở đơn vị cho ba. Từ nhỏ đến lớn, con có sở thích gì ba đều không can dự, chuyện nuôi rấn ba cũng không phản đối, nhưng con chỉ có thể xem nó là nghề phụ. Con đầu rấn kiếm được bao nhiêu tiền ba không hiểm lạ, một nghề nghiệp đảng hoàng vẫn quan trọng hơn cả. Còn nữa, tiệc cưới của con ba đã đặt rồi, vào lúc này năm

sau, ba chỉ cho con một năm, con không mang được bạn gái về, đến lúc đó ba bảo con cưới ai thì con phải cưới người đó.”

“Có thể, chỉ cần cô ta không sợ rắn.” Trì Sính nói.

Trì Viễn Đoan gấp lên: “Con nhất định muốn mang thứ đó theo bên người sao?”

Bàn tay xương cốt rõ ràng của Trì Sính đặt lên người Túi Dấm Nhỏ, dịu dàng mà chậm rãi vuốt xuống, sự yêu thương lộ rõ không cần nghi ngờ.

Chung Văn Ngọc ở bên cạnh khuyên Trì Viễn Đoan, con trai hiện tại không có bạn gái, ông nói gì với nó nó cũng không nghe vào. Đợi khi nó có bạn gái rồi, sẽ biết đau lòng người ta, tự nhiên sẽ phân rõ bên nào nặng bên nào nhẹ.

Trước khi đi, Trì Viễn Đoan lại hỏi Trì Sính.

“Con trai họ Vương bị liệt nửa người, chuyện này có liên quan đến con không?”

Ba của Vương Chấn Long tên là Vương Gia Tồn, nhà cũ ở Sơn Tây, sau đó đến Bắc Kinh làm ăn, kiếm được chút tiền còn không đủ cho con trai tiêu xài. Sở dĩ Trì Viễn Đoan biết người này, là vì hai năm trước Vương Gia Tồn xin cấp dưới của Trì Viễn Đoan làm vài việc, Trì Viễn Đoan có chút ấn tượng với người này. Vương Chấn Long xảy ra chuyện, Trì Sính đúng lúc có mặt tại đó, tuy thông qua điều tra đã nói rõ Trì Sính không có liên quan đến vụ tai nạn, nhưng Trì Viễn Đoan vẫn lo lắng đây là hành vi cố ý của Trì Sính.

Trì Sính thản nhiên đáp: “Con không quen biết con trai nhà họ Vương nào cả.”

“Tốt nhất là thế.”

Lại đến cuối năm, các loại tiền thưởng, các phong bì đầy ắp trong túi mọi người, cũng là thời kỳ cướp vặt cao điểm. Trong cục thành lập ‘đội bắt cướp’, một trăm cảnh sát thường phục dạo trên đường bắt cướp, mỗi ngày đều có vô số người lọt lưới. Trì Sính vừa vào cục chưa được mấy ngày, đã gia nhập vào đội ngũ này.

Mới đầu không ai xem Trì Sính là chủ lực trong đội, dù sao là cậu ấm thôi, bối cảnh to lớn, không cần dựa vào chút thành tích thăng quan phát tài, chỉ cần hấn không gây chuyện lãnh đạo đã yên lòng. Ai ngờ đáng vẻ lưỡi biếng đó mới dạo ra ngoài, chưa được nửa ngày đã bắt được mười mấy tên cướp về. Thời gian dài sống chung với động vật, khiến Trì Sính có lực quan sát nhạy bén hơn người khác, tên nào là cướp tên nào không phải là cướp, Trì Sính đảo mắt là biết.

Cướp hợp bọn hành án, cảnh sát nhân dân cũng bắt theo đội, sau khi bắt được vài người liền ấn xuống đất, trực tiếp còng hai tay kẻ cướp, người này coi như đã bị bắt.

Trì Sính thì không, hấn luôn hành động đơn độc.

Hôm đó hấn đứng trước trạm xe bus, ánh mắt biếng nhác đảo nhìn khắp nơi, thoáng chốc dừng lại trên người hai tên nhóc. Lúc này hành khách đang chen lên xe, một tên trong đó cố ý chặn trước cửa, khiến mọi người xô đẩy mớ mớ, một tên khác nhân lúc hỗn loạn thò tay vào trong túi áo trên của một người phụ nữ...

Ngay khi sắp đắc thủ, cổ tay của tên đó bị bắt lấy, cậu ta nghiêng đầu nhìn thấy một gương mặt dữ tợn.

Hôm đó sau khi xe bus chạy đi, tất cả mọi người đều đuổi cổ nó ra ngoài, người nhất gan một chút thì đã nhũn chân. Trì Sính túm tay một tên cướp ném cả người đi, kéo lê năm mét, hơn nửa gương mặt bị cọ rách. Tên cướp còn lại bị dọa té đái, quay đi muốn chạy, lại bị Trì Sính nắm cổ áo nện lên biển quảng cáo, hai cái răng cửa đều chào tạm biệt chủ nhân.

...

Hai hôm nay người bị cảm đặc biệt nhiều, phòng khám sắp chứa không nổi, toàn là truyền dịch. Khương Tiểu Soái bận rộn vọt tới vọt lui giữa những phòng bệnh, đối dịch, nhổ ống tiêm, khai đơn cho họ... còn phải ngăn vô số tiếng khóc của con nít.

Ngô Sở Úy ở bên cạnh nhàn nhã đùa nghịch nấp bình, luyện tập độ linh hoạt của ngón trỏ và ngón giữa.

“Đại Úy, đưa cho tôi một ống tiêm.”

Nói xong quay đi lấy bình thuốc, đợi lấy xong mới phát hiện Ngô Sở Úy căn bản không động đậy, còn đang ở đó nghịch nắp bình.

“Này, tôi bảo cậu đưa cho tôi một cái ống tiêm, cậu có nghe thấy không vậy?”

Ngô Sở Úy không ngẩng đầu lên nói: “Trong túi áo blouse của anh.”

Khương Tiểu Soái bán tin bán nghi sờ túi áo, quả thật có ống tiêm chưa mở bao, thật tà môn, rõ ràng hẳn không thấy Ngô Sở Úy đứng lên, cũng không cảm thấy có người nhét đồ vào túi mình, ống tiêm này làm sao vào được?

Ngô Sở Úy cười tà lộ rằng, xem ra công phu sắp luyện thành thực rồi.

Sau khi tan tâm, Khương Tiểu Soái hỏi: “Cậu cứ đùa cái nắp bình đó làm gì?”

“Muốn luyện tập cho hai ngón tay của tôi linh hoạt một chút.” Ngô Sở Úy đưa tay phải ra.

Khương Tiểu Soái bật cười: “Muốn tự sướng cũng cần nhiều kỹ xảo vậy sao.”

Ngô Sở Úy quần bách, đâm mạnh vào ngực Khương Tiểu Soái.

“Đừng nói vậy, tôi đang làm chính sự.”

Khương Tiểu Soái hơi híp mắt: “Rốt cuộc là có ý định gì?”

Ngô Sở Úy dán vào tai Khương Tiểu Soái nhỏ giọng nói: “Gần đây tôi có bái một sư phụ, tay nghề siêu quần, ông ta đã thu nhận rất nhiều đồ đệ hoạt động trong lĩnh vực này. Chúng tôi theo ông ta học nghề, đợi khi đắc thủ thì chia cho ông ta 20%.”

Khương Tiểu Soái lập tức hiểu rõ, và cũng biểu thị phản đối ngay tại chỗ.

“Làm gì cũng không thể đi ăn cướp!!”

“Cái này có là gì?” Ngô Sở Úy không cho là đúng. “Khắp thiên hạ đều là ăn cướp, tiêu sài của công có phải là trộm dùng tiền thuế của dân hay không? Làm kẻ thứ ba có phải là cướp chồng của người khác hay không? Anh chưa từng xem phim về kẻ cướp, đọc tiểu thuyết về kẻ cướp sao?”

Khương Tiểu Soái bị Ngô Sở Úy lờ một hồi, nghiêng đầu nhìn y, tên nhóc này mặt không đỏ tim không đập.

“Đúng là màu xanh bắt nguồn từ màu lam nhưng lại xanh hơn lam, tôi thiếu đạo đức cũng chưa thiếu đến trình độ như cậu.”

“Tôi là cướp giàu giúp nghèo.” Nói rất hùng hồn.

Khương Tiểu Soái khi mũi khinh thường: “Cậu giúp ai rồi? Sao tôi không thấy?”

“Tôi đó!” Ngô Sở Úy vỗ ngực: “Tôi không phải là dân nghèo sao? Tôi đã nghĩ kỹ rồi, tôi không trộm của người bình dân, không trộm người ra ngoài làm công, chỉ chuyên trộm người thiếu đạo đức. Chẳng hạn mua đồ chen ngang, đi xe bus trốn vé, có hành động bất nhã ở nơi công cộng, phụ nữ bủn xỉn...”

“Chắc chắc...” Khương Tiểu Soái nhú mày: “Nói cứ như trừ hại cho dân.”

Ngô Sở Úy ngoài mặt thì làm như không có chuyện gì, thật ra đã phải đấu tranh tư tưởng rất lâu. Y không muốn làm cái này, quan trọng là cuối năm rồi, mọi người đều được phát tiền thưởng cuối năm, mẹ y đến bây giờ còn không biết y đã từ chức. Làm ăn cướp kiếm được toàn là tiền lương tâm, cả ngày bị người ta dòm ngó, sống như con chuột trên đường. Huống hồ tên thành quản trực đầu kia đã biết mặt y rồi, công việc lộ mặt ra đường chắc chắn không thể làm.

“Tôi nghe nói chỗ chúng ta gần đây bắt cướp rất nghiêm, rất nhiều cảnh sát nhân dân ra ngoài bắt cướp.” Khương Tiểu Soái nhắc nhở.

“Yên tâm đi.” Ngô Sở Úy vỗ vai Khương Tiểu Soái: “Tôi hành động buổi tối, họ không có tinh thần theo dõi làm ca đêm đâu.”

Khương Tiểu Soái còn dặn dò một câu: “Thấy được rồi thì thu tay, đừng làm hoài không biết ngừng.”
“Biết rồi.”

27. Chương 27 - Sao Chỗ Nào Cũng Đều Có Anh?

Tối hôm sau, Ngô Sở Ủy mò ra đường.

Vì bảo đảm tuyệt đối không sơ suất, y còn đặc biệt cải trang một phen, áo khoác bông đổi thành áo lông nhung dài, tiện giấu đồ. Trọng điểm chỉnh sửa là mắt và đầu, hai mắt dán thành mắt một mí, con mắt nhỏ đi một vòng, Khương Tiểu Soái lại có một bộ tóc giả, Ngô Sở Ủy đội lên đầu, lại đội nón bông lên, trang bị chặt chẽ.

Ngô Sở Ủy lên một chiếc xe bus.

Lúc này trên xe không có bao nhiêu người, gần như mỗi hành khách đều có chỗ ngồi, mắt y nhạy bén quan sát xung quanh, tìm kiếm đối tượng có thể hạ thủ. Hành khách liên tiếp xuống xe, thế mà y còn chưa chọn được người thích hợp. Không phải chê người ta tuổi tác quá lớn, thì chính là thương người ta có chân vòng kiềng, khó khăn lắm mới thấy một đại mỹ nữ quần áo trời trang, trang điểm lòe loẹt, y lại nhịn không được nhìn thêm vài lần, làm lỡ cơ hội.

“Đến trạm cuối rồi, mời hành khách quét thẻ xuống xe.”

Mẹ... mau như vậy đã đến trạm? Ngô Sở Ủy buồn bực rũ đầu, tổn kém như vậy là không được rồi! Mình phải nhanh chóng ra tay! Nếu còn không ra tay thì trời sáng mất.

Tấn bộ một hồi, Ngô Sở Ủy tấn bộ đến cầu vượt.

Trước tiên ngồi nghỉ một chút đã.

Châm một điếu thuốc giá rẻ, hít hà vài hơi, nhìn dòng xe lưu động bên dưới, trong lòng Ngô Sở Ủy cảm khái vạn lần. Từng vào lúc nào đó, y cũng từng ảo tưởng sẽ sống cuộc sống như thế, bận một chút cũng không sao, kiếm ít tiền cũng không sao, cho dù chỉ mua một chiếc xe Xiali đã qua sử dụng, chỉ cần có thể lái về nhà, có một ngọn đèn sáng chờ y, thì đủ rồi.

Sao lại biến thành dáng vẻ bây giờ chứ?

Ngô Sở Ủy hít sâu một cái, vỗ mạnh lên mặt mình, không ngừng khích lệ bản thân. Cố lên! Cố lên nào! Cuộc sống tốt đẹp huy hoàng đang vẫy gọi trước mắt! Mi không có thời gian thương cảm! Mau hành động đi thôi!

Đang nghĩ thế, một mục tiêu xuất hiện trong tầm mắt của y.

Anh bạn này chính là Trì Sính trực ca đêm.

Thật ra hần không có tận chức như thế, ra ngoài tấn bộ thuần túy là do rảnh, bắt cướp đối với hần mà nói không phải là công việc, mà là một phương thức giải trí.

Trước khi ra ngoài Trì Sính cũng đã ăn diện lại, người trong cục luôn nói hơi thở cường đạo của hần quá mạnh, cướp bình thường không dám ra tay. Thế là hần mặc chiếc áo khoác lông cừu rất thông dụng, một cái mũ dẹt thủ công, túi da cao cấp, vừa đi đường vừa dùng ipad xem phim, điển hình của tiểu tư sản thành phố nhàn tản.

Cho dù là thế, hần vẫn bị Ngô Sở Ủy nhắm vào.

Mẹ! Từ xa nhìn tên này giống tên thành quân đầu trọc đó... Ngô Sở Ủy thầm rửa, cả tư thế đi đường cũng giống, ngay cả khí thế cũng giống hết mức, nhất định phải cướp hần!

Trì Sính vừa bước lên cầu vượt bộ hành, thì ngửi được mùi của kẻ móc túi.

Ngô Sở Ủy đã mai phục từ trước.

Trì Sính vẫn chăm chú nhìn màn hình, cứ như không có bất cứ sự phòng bị nào, Ngô Sở Ủy đi sau lưng hắn, con mắt đen tối nhìn chằm chằm vào di động trong túi hắn. Cuối cùng, chân Trì Sính mắc phải thứ gì đó, bổ nhào xuống đất.

Ngô Sở Ủy thuận thế dìu Trì Sính lên, nhân tiện thò tay lấy di động trong túi Trì Sính, trước sau không mất hai giây.

“Cảm ơn.”

Con mắt thâm sâu của Trì Sính tạo cảm giác trái ngược cường liệt với cách ăn mặc của hắn.

Ngô Sở Ủy cố gắng giữ bình tĩnh: “Đừng khách sáo.”

Ngô Sở Ủy nghiêng đầu muốn đi, nhưng vai lại bị giữ chặt, Ngô Sở Ủy ý thức được tình hình bất lợi, trúng kế rồi! Y quay lại tiến hành giác đấu liều chết, ngặt nỗi chút chiêu thức hoa mỹ này không là gì, chỉ mấy chiêu đã bị Trì Sính không chế.

“Anh giả bộ bị ngã hả?” Ngô Sở Ủy nghiêng răng lên án.

Trì Sính cười lạnh một tiếng: “Cậu dám giả vờ dìu lên, tại sao tôi không thể giả vờ ngã?”

Ngô Sở Ủy mài răng ken két, đột nhiên thần sắc ngưng trệ, dùng cái đầu cứng ngắc của mình hung hăng nện lên xương quai xanh của Trì Sính.

Một cơn đau ập đến, Trì Sính giật mạnh cổ áo của Ngô Sở Ủy, nâng mặt y lên.

Ba giây ngưng trệ, động tác của hai người đều cứng lại.

“Sao lại là cậu?” Trì Sính mở miệng trước.

Ngô Sở Ủy cũng nhận ra Trì Sính, trong lòng thầm mắng, đm! Sao chỗ nào cũng là anh vậy? Không hảo khí mài răng, ánh mắt thù địch nhìn Trì Sính: “Cảnh sát bây giờ cũng quá ức hiếp người. Việc bắt ăn cướp cũng ném lại cho thành quản mấy người sao?”

Trì Sính lấy còng tay ra, không nặng không nhẹ gõ lên khớp xương tay, vang lên tiếng động khiếp người.

“Bây giờ tôi là cảnh sát.”

Ngô Sở Ủy: “...”

Trì Sính tháo thứ Ngô Sở Ủy dán trên mắt xuống, con ngươi đen kịt lóng lánh toàn bộ lộ ra, lại tháo mũ của y xuống, cuối cùng là tháo tóc giả, cầm chơi đùa trong tay.

“Kẻ nghề nghiệp tự do?” Liếc nhìn Ngô Sở Ủy: “Cái gì cũng biết một chút?”

Ngô Sở Ủy vẫn giữ thẳng lưng: “Quốc gia chúng ta không phải vẫn luôn khởi xướng phát triển toàn diện sao?”

“Lần trước tôi thấy cậu hiền lành, nên đã thả cậu đi, lần này lại tha cho cậu như thế thì có vẻ như tôi đã xem thường cậu rồi.”

Ngô Sở Ủy nghiêng chặt răng, môi căng cứng, chân mày nhíu chặt lộ ra phong độ bướng bỉnh.

Trì Sính cười hàm hồ: “Rất có cốt khí.”

Rắc một tiếng đóng còng lại.

”Vậy chúng ta đi thôi.

28. Chương 28 - Quần Lót Màu Hồng

Ngô Sở Ủy làm sao cũng không ngờ được, Trì Sính sẽ dùng cách này để trừng phạt y.

Trên đường bị bắt về, Ngô Sở Ủy đã chuẩn bị tâm lý cho mọi việc có thể xảy ra, bị đánh là nhất định không thoát rồi, phạt tiền chắc chắn cũng có, nói không chừng còn bị giam. Bây giờ sắp tết rồi, ‘tiền thưởng cuối năm’ của y là không lấy được, ngay cả nhà cũng không về được. Ngô Sở Ủy dường như đã nhìn thấy tình cảnh mẹ già lệ nóng quanh tròng rồi...

Kết quả, tất cả những gì y tưởng tượng đều không xảy ra, Trì Sính căn bản không dẫn y về cục cảnh sát, mà nhốt vào một phòng ngầm ẩm ướt. Ban ngày dẫn y ra ngoài bắt cướp, tối lại về phòng ngầm đó, sau khi ăn uống giải tỏa đều xong xuôi, hắn sẽ còng y lên giường cho đến sáng.

Mấy hôm nay, Ngô Sở Ủy khổ không nói nổi.

Ban ngày mệt chết đi sống lại giúp Trì Sính bắt cướp, nhất định phải hoàn thành số lượng quy định, nếu không không cho ăn cơm. Đụng mấy kẻ lờ mờ còn tốt, nếu đụng phải kẻ không dễ chọc, Ngô Sở Ủy còn bị đánh. Những cái này đều không tính là gì, chịu khổ chịu tội Ngô Sở Ủy trước giờ không xem là gì, mấu chốt là anh đừng có đứng bên cạnh nhìn chứ! Tôi liều mạng rách đầu chảy máu, dù sao anh cũng phải giúp một tay chứ? Chỉ đứng đó ngậm điều thuốc, ngồi xồm trên phố xem náo nhiệt! Mẹ nó tôi đang làm việc cho anh đó!

Tối trở về cũng khó chịu.

Y không biết Trì Sính nghĩ gì, thuê chỗ vừa nóng vừa ẩm thấp thế này, hai ngày đầu cực độ không thích ứng, mỗi tối đều tỉnh dậy mấy lần, giống như ngủ trong một cái lồng hấp lớn. Điều kiện có kém một chút cũng thôi đi, nhưng mẹ nó còn nuôi một con mãng xà lớn như thế, Ngô Sở Ủy mỗi lần tỉnh dậy đều phải đối mắt với Túi Dấm Nhỏ, một khi đối mắt là đối cả đêm.

Trong không khí phiêu bay những bông tuyết thật lớn, Trì Sính vẫn ngồi xồm trên đường cái, mắt chăm chú nhìn Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy lại ốm đi một chút, quần đã rộng hơn, lộ ra mép quần lót, thế nhưng là màu hồng. Có lúc chạy đuổi theo tên cướp, ống quần sẽ mài xuống đất, không kéo lên thì không được, Ngô Sở Ủy hai tay kéo lên trên, dùng sức rất mạnh, đường nét của trứng đều lộ ra.

Trì Sính cười tinh quái, búng rút tàn thuốc, tàn đã dài bằng nửa đốt tay rồi.

“Đứng lại!”

Ngô Sở Ủy thân thủ nhanh nhẹn nhào lên, thiết đầu đập lên xương sườn của tên cướp, một chiêu chế địch.

“Lại một tên!”

Mau chóng ném xuống chân Trì Sính, động tác đặc biệt khốc.

Trì Sính lại không nặng không nhẹ đến một câu: “Đủ lẳng lơ...”

“Anh nói gì?” Ngô Sở Ủy không hiểu.

Ánh mắt giễu cợt của Trì Sính thuận theo thắt lưng quần hơi rộng của Ngô Sở Ủy tiến vào trong, nói sâu xa: “Mặc quần lót màu hồng, không phải lẳng lơ thì là gì?”

“Nói bậy gì đó?” Mắt càng đen: “Của tôi là màu xám.”

Trì Sính không biết Ngô Sở Ủy bị mù màu, chỉ nghĩ y chột dạ che giấu.

Ngô Sở Ủy lại kéo quần lên, kéo áo bông xuống dưới, sau khi chỉnh lý xong thì nghiêng đầu bỏ đi.

“Đợi đã.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy đứng lại, liếc mắt nhìn Trì Sính: “Còn chuyện gì nữa?”

Trì Sính dùng tay phải sau gáy Ngô Sở Ủy, một đồng bông tuyết trên đỉnh đầu liền rơi xuống, thêm một câu cuối cùng.

“Trứng của cậu cũng rất lớn.”

Nói xong, nhấc chân đi về trạm xe bus, bông tuyết dưới chân cũng vang lạo xạo.

Ngô Sở Ủy thềm đạp mấy cái theo bóng lưng Trì Sính, ngốc x! Du côn! Lưu manh!... Lời mắng tổ tông đều vọt ra khỏi cổ họng, nhưng lại chỉ có thể mím chặt miệng nuốt trở về. Hiện tại năng lực bản thân có hạn, không trị được tên đó! Cứ đợi mà xem, rồi sẽ có một ngày, ông đây sẽ thu yêu nghiệt nhà người!

Có lẽ do ban ngày mệt nhọc quá độ, tối nay Ngô Sở Ủy ngủ rất say.

Túi Dấm Nhỏ chui ra khỏi ổ chăn của Trì Sính, trườn đến giường của Ngô Sở Ủy, bò vòng qua cổ Ngô Sở Ủy, lại vòng về. Ngô Sở Ủy lật người, Túi Dấm Nhỏ lại nhân cơ hội vòng một vòng, cứ vòng vòng như thế, đã quấn hết nửa người Ngô Sở Ủy.

Trong hoàn cảnh ẩm thấp thế này, Ngô Sở Ủy thường xuyên dán mình lên vách tường để hạ nhiệt, vật thể mát lạnh như Túi Dấm Nhỏ quấn lên người y, y cũng không cảm thấy có gì khác thường, thậm chí còn dùng tay ôm lấy nó.

Trì Sính cảm giác được Túi Dấm Nhỏ bò xuống giường, nhưng thật lâu chưa lên, hần dậy mở đèn, nhìn sang bên cạnh một cái. Ngô Sở Ủy bị Túi Dấm Nhỏ quấn chỉ còn chừa lại cái đầu, nhưng lại ngủ rất ngon, đầu của Túi Dấm Nhỏ dán lên cái đầu trọc của y, cái đuôi lắc lắc, không bao lâu liền không động đậy.

Hài hòa một cách bất ngờ.

Sáng hôm sau, Trì Sính cởi còng tay cho Ngô Sở Ủy, hồ hững nói: “Cậu đi đi.”

Ngô Sở Ủy quái dị: “Không phải anh nói phải gom đủ hai trăm tên cướp mới cho tôi đi sao?”

“Cậu có thể ở lại.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy dứt khoát quay người, bước mau ra cửa.

Một túi giấy nện lên ót Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy phản ứng nhanh chóng đưa tay chụp lấy, mở ra nhìn, bên trong là mười ngàn tệ.

“Thù lao.” Trì Sính nói.

Lần này, Ngô Sở Ủy không dựng thẳng sống lưng, dấm lên nhân dân tệ, bày vẻ thanh cao ngạo mạn nữa. Mà ôm chặt lấy nó, nhìn Trì Sính bằng ánh mắt sâu xa, nói ra ba chữ rõ ràng.

“Phải thế mà.”

29. Chương 29 - Phổ Cập Trì Thức Về Phương Diện Nào Đó

Chớp mắt đã qua năm mới, Ngô Sở Ủy về nhà một thời gian, trước khi đi đưa cho Khương Tiểu Soái năm ngàn: “Trước đó ở nhờ anh, trả anh.”

Khương Tiểu Soái không lấy: “Cộng lại chỉ có chút tiền thôi, cậu gấp làm gì?”

“Cầm đi.” Ngô Sở Ủy nhét cho Khương Tiểu Soái: “Để sang năm sau sẽ không may.”

Năm ngàn còn lại, Ngô Sở Ủy mua cho mình một bộ đồ mới, lẩn lộn ngoài đường mấy tháng, quần áo của Ngô Sở Ủy căn bản không cách nào nhìn. Khi đi ngang tiệm chuyên bán đồ cho người già, y lại thuận tiện chọn cho mẹ một bộ.

Bà Ngô rất thích bộ đồ đó, vẫn không nỡ mặc, chỉ khi thân thích đến chúc tết mới mặc vào một chút, thấy ai cũng nói: “Bộ đồ này là con trai mua cho tôi đó, hàng hiệu nha! Đơn vị của nó phát thưởng cuối năm, con tôi luôn thương tôi, được phát tiền liền đi mua đồ cho tôi ngay.”

Khi nghe mấy lời này, Ngô Sở Ủy không biết diễn tả cảm giác trong lòng ra sao.

Y đột nhiên phát hiện khi mình làm công việc có thể diện, thu nhập ổn định, vậy mà chưa từng mua cho mẹ bất cứ thứ gì. Mà số tiền đầu tiên y mua quà cho mẹ, lại là dùng phương pháp đó ‘kiếm’ được.

Tóc Ngô Sở Ủy đã dài ra một chút, trông như đầu đinh, thêm vào cảm giác dương cương mạnh mẽ.

Chị cả của y khen: “Ồ, nhóc, sao em lại trở nên đẹp trai vậy? Chị cũng sắp nhận không ra rồi.”

Chị hai về cũng không khỏi giật mình than: “Chị nhớ năm ngoái lúc chị về, em còn giống như củ khoai tây bị dính trên lò sưởi, vừa mập vừa ngốc. Sao chưa đến một năm đã biến đổi lớn thế?”

Ngay cả con gái của chị cả, cháu gái của Ngô Sở Ủy cũng nhìn y chăm chăm.

“Cậu, có phải cậu đã có bạn gái rồi không? Mới chú trọng hình tượng như thế...”

Cậu có thể nói với con, lúc cậu có bạn gái, chưa từng chú trọng hình tượng, vừa mập vừa ngốc sao? Ngô Sở Ủy gào thét trong lòng, đợi khi hình tượng khí chất đều có đủ, cậu đây cũng thành một tên lưu manh!

Có lúc, hoàn cảnh luôn sẽ đi ngược lại với suy nghĩ của chúng ta.

Trở về phòng khám, Ngô Sở Ủy bắt đầu kế hoạch cho năm mới, vì cả ngày ở phòng khám, Ngô Sở Ủy mới phát hiện có một bệnh nhân mỗi ngày đều đến, cũng chính là Quách Thành Vũ mắt có c*t mà y từng nói. Hắn không vội xem bệnh, luôn xếp ở số cuối cùng, bất luận bệnh nhân nào đến, hắn đều nhường chỗ cho người ta. Bản thân hắn thì ngồi bên cạnh nhân nhả hút thuốc, liếc nhìn người mặc blouse trắng tao nhã trong phòng.

Có một lần Ngô Sở Ủy rửa tay trong nhà vệ sinh, nghe Khương Tiểu Soái nói với Quách Thành Vũ một câu thế này.

“Nếu tôi không chủ động quyến rũ anh, thì anh đừng tốn sức nữa, không có hy vọng đâu!”

Sau đó Quách Thành Vũ đi, Ngô Sở Ủy hỏi Khương Tiểu Soái: “Rốt cuộc anh ta có bệnh gì? Mỗi ngày đều chạy đến đây...”

“Nào tàn!”

Ngô Sở Ủy trầm mặc hồi lâu, lại hỏi: “Tiểu Soái, năm nay anh bao nhiêu rồi?”

“Hai mươi chín.”

Ngô Sở Ủy hỏi dò: “Còn chưa có bạn gái sao?”

“Trước giờ không có.”

“Không thể đi?” Ngô Sở Ủy kinh ngạc: “Điều kiện của anh ưu việt như thế mà không có bạn gái? Vậy kinh nghiệm tình cảm của anh từ đâu mà đến? Không thầy tự thông sao?”

Khương Tiểu Soái nhàn định nhìn Ngô Sở Ủy một cái.

“Tôi thích đàn ông.”

Một tia sét đánh thẳng lên đầu của Ngô Sở Ủy, khiến cái đầu kim cương của y cũng tê dại.

Khương Tiểu Soái như cười như không nhìn Ngô Sở Ủy. “Sao thế? Hối hận đã sống cùng chỗ với tôi?”

Ngô Sở Ủy kinh hồn chưa yên lắc đầu: “Không, chỉ là có chút không rõ.”

“Có gì không rõ?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy tỉ cảm lên bàn, ánh mắt nghi hoặc nhìn vào bức tường màu trắng, chỉ để cho Khương Tiểu Soái thấy một phần mặt. Khương Tiểu Soái phát hiện đường nét gương mặt của Ngô Sở Ủy đã thay đổi, không chỉ là gầy, mà ngay cả ngũ quan cũng có biến hóa rõ rệt. Đặc biệt là vùng mắt, không biết có phải do liên tục đập gạch lên đầu gây ảnh hưởng hay không, mà đường nét chân mày từ bằng phẳng biến thành có góc có cạnh, phần da giữa chân mày từ lỏng lẻo trở nên căng chặt, cải thiện đường nét con mắt, khiến khí chất gương mặt được nâng cao.

“Đàn ông có gì hấp dẫn người? Chỗ anh có người ta cũng có. Thân hình vừa cứng vừa bằng, nói chuyện cũng thô ráp. Phụ nữ tốt hơn nhiều, trước lỗi sau nhô, sờ chỗ nào có chỗ đó. Lại nói, yêu cầu sinh lý làm sao giải quyết đây? Anh không thể cùng một người đàn ông... cái đó chứ?...”

Khương Tiểu Soái hỏi ngược lại: “Tại sao không thể?”

“Người ta không có chỗ đó a! Anh đâm chỗ nào?”

Khương Tiểu Soái đưa tay ra cho Ngô Sở Ủy nhìn, trái phải nắm lại, lòng bàn tay mở ra khe hở, ám thị cho Ngô Sở Ủy đây là mô hình. Ngón trở tay phải đâm vào bên trong, đơn giản tiến hành động tác hướng dẫn.

Ngô Sở Ủy chấn động lùi ba thước.

“Làm vậy xong rồi, mô hình không phải sẽ bị hở gió sao?”

Khương Tiểu Soái đâm bàn cười điên cuồng: “Mỗi lần cậu ị xong, lỗ mô hình không có khép lại sao?”

“Vấn đề là c*t không cần phải ra ra vào vào, giày vò tới lui mà?”

Khương Tiểu Soái suýt nữa phun ra: “Được! Dừng đi! Chúng ta đổi chủ đề.”

30. Chương 30 - Quyển Rũ

Đơn vị cho nghỉ tết, Trì Sính lại rảnh rỗi, thời gian này nơi đến nhiều nhất chính là hộp đêm.

Hôm đó hần ngẫu nhiên đụng phải một người bạn hồi trung học, tên Phương Tín, lúc đi học có quan hệ không tồi, sau đó người bạn này ra nước ngoài, đã nhiều năm không liên lạc. Cho đến hôm đó Trì Sính mới biết, Phương Tín nhận chức ở bộ phận kiểm soát giao thông, bạn học cũ nhiều năm không gặp cùng ngồi uống rượu, cảm khái rất nhiều.

“Sao ba cậu lại sắp xếp cậu vào bộ phận cơ sở? Vừa khổ vừa mệt, thỉnh thoảng còn tăng ca...” Phương Tín hỏi.

Trì Sính không để tâm đáp: “Thấy tôi ngứa mắt.”

“Aii... đúng rồi! Tiểu Vũ hiện tại đang ở đâu? Tôi nghe nói quan hệ của hai cậu rất thân thiết.”

Nhắc đến Quách Thành Vũ, màu sắc trong con ngươi của Trì Sính đột nhiên biến thâm, ánh sáng trong phòng có hơi tối, Phương Tín không nghĩ được sự khác thường trong không khí, vẫn còn đang cảm râm nhở lại.

“Tôi nhớ hồi trung học, cậu và tiểu Vũ mỗi ngày dính lấy nhau, còn cùng theo đuổi một cặp song sinh, chơi trò trao đổi với nhau, không phân của ai. Sau đó Ông Thạc chuyển đến trường chúng ta, cậu ta cũng chơi chung với hai cậu. Ông Thạc không thích nói chuyện, chỉ thích chơi rắn, thường xuyên giấu rắn trong tay áo mang đến trường. Đúng rồi, Ông Thạc đâu rồi? Hình như từ sau khi tốt nghiệp trung học, tôi chưa từng gặp lại cậu ta...”

Ánh mắt Trì Sính đen kịt âm u, suýt nữa đã cắt một miếng thịt trên mặt Phương Tín.

“Làm cảnh sát giao thông tốt lắm à?” Trì Sính hỏi.

Cổ họng Phương Tín thắt chặt không lý do: “Chính thế đó.”

“Năm sau tôi làm cộng sự với cậu.”

Trì Sính nói xong, hung tợn chặt một cái lên sau gáy Phương Tín, rồi bước ra khỏi phòng.

Cổ Phương Tín cứ như bị gãy, mất nửa ngày mới ngẩng đầu lên được.

Trì Sính ra khỏi hộp đêm, thân hình cao lớn đứng thẳng trước cửa, hắt rút một điều thuốc ra, ngọn lửa màu lam ánh lên gương mặt sắc xảo rõ ràng. Gió hơi lớn, hắt dùng tay che đi, đầu thuốc lóe lên từng tia lửa, hai bên má chắc nịch co chặt lại, đôi môi mạnh mẽ hút một hơi thuốc rồi phả ra xung quanh.

Nhạc Duyệt đứng đối diện nhìn chăm chú, trong lòng là những câu thơ tục, mẹ nó đây mới là đàn ông! Đàn ông thù hoa, đàn ông diêm dúa gì đó mẹ nó toàn yếu nhót, cô yêu là gốc rễ đen tinh mịn này, thân hình khỏe mạnh, cùng trang phục màu xám bất biến đó....

Ngày nhớ đêm mong đã nửa tháng, từ trên giường bệnh nhớ đến khi về nhà, ăn cơm nhớ, ngủ cũng nhớ, không lúc nào không nhớ... Nhạc Duyệt cảm thấy mình đã điên rồi, cô chưa từng vừa thấy đã ngấm trúng một người đàn ông như vậy, càng sẽ không si mê đến mức độ này. Mấy hôm nay cô vẫn luôn đi dạo trên con đường này, bên dưới chỉ mặc một chiếc váy lụa đen, uống gió bắc lạnh lẽo, điên cuồng chờ ở đây.

Hôm nay, cuối cùng cô cũng gặp được người mình trông mong.

Bắt đầu từ lúc Trì Sính châm điều thuốc, hắt đã chú ý đến Nhạc Duyệt.

Trác táng nhiều năm như vậy, ai muốn quyến rũ hắt, ai muốn ngủ với hắt, Trì Sính vừa nhìn đã nhận ra.

Nhạc Duyệt đứng cạnh xe Trì Sính, cánh tay như bạch ngọc sờ bên tai, hữu ý vô ý sờ phần dái tai, ánh mắt xinh tươi mê người quyến luyến trên thân hình khôi ngô của Trì Sính.

“Khỏe rồi à?” Trì Sính hỏi.

Nhạc Duyệt vui mừng như điên, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, cười đầy phong tình.

“Anh còn nhớ em sao?”

Ánh mắt thâm sâu của Trì Sính nhìn thẳng, coi như là cách trả lời đơn giản.

Tay Nhạc Duyệt thò vào cổ áo rộng, chậm rãi chỉnh lại dây áo ngực.

“Mặc ít như vậy không lạnh sao?” Trì Sính hỏi.

Nhạc Duyệt nắm cổ tay Trì Sính, ngón tay lạnh lẽo di chuyển trên gân xanh ở mu bàn tay hắt.

“Đứng bên ngoài đương nhiên sẽ lạnh.”

Trì Sính rất thẳng thắn cho Nhạc Duyệt biết: “Trên xe tôi có một con mãng xà.”

Nhạc Duyệt giật mình, nhưng nghĩ lại mình chịu rét nhiều ngày, vì một con mãng xà mà lâm trận bỏ trốn, thực sự không đáng. Do dự trước sau không đến ba giây, cô đã kéo tay Trì Sính nói: “Em cũng thích rắn.”

Trì Sính mở cửa xe sau, ném Nhạc Duyệt vào.

Nhạc Duyệt cho rằng mãng xà mà Trì Sính nói nằm trong hồ thủy tinh, không ngờ nó lại khoanh mình trên ghế sau, ngay lúc cô ngã xuống, vật thể vừa lạnh vừa thô đó trượt lên da thịt trơn nhẵn của cô, mặt Nhạc Duyệt liền uốn éo.

Trì Sính rất bình tĩnh ngồi phía trước lái xe.

Nhạc Duyệt dùng cánh tay nổi đầy da gà sờ thân thể nhúc nhích của Túi Dấm Nhỏ, cổ nặn ra một nụ cười: “Thật đáng yêu, em rất thích.”

...

Trong phòng khám, Ngô Sở Úy tắm rửa xong, trần trụi trụi bước ra, Khương Tiểu Soái đang ngồi cách đó không xa.

“Xin lỗi, tôi quên anh thích đàn ông.”

Nói xong, lại vội vàng trở vào nhà tắm, hai hông chắc nịch nhô lên cũng uốn éo theo động tác của y.

Khương Tiểu Soái đỡ trán, cái tên này đang tránh né hay là cố ý quyến rũ mình đây?

Khi bước ra lần nữa, Ngô Sở Úy và Khương Tiểu Soái nói chuyện về dự tính sau này, tà môn ngoại đạo là triệt để đi không được rồi, từ lúc về nhà với mẹ mấy hôm, lương tâm của Ngô Sở Úy lại được tìm về. Y dự

định đứng thẳng, làm từ cơ bản, thành thật làm hai năm, cho dù có cực khổ cũng không sao. Đợi có đủ kinh nghiệm và tiền vốn nhất định, sẽ suy nghĩ đến chuyện lập nghiệp.

“À, đúng rồi, cậu biết lái xe không?”

Vừa hỏi xong, Khương Tiểu Soái đã hối hận, Ngô Sở Ủy mù màu, sao có thể thi bằng lái xe được?

Không ngờ, Ngô Sở Ủy lại rất tích cực nói: “Tôi biết! Anh có thể giới thiệu cho tôi công việc tài xế sao? Lái taxi, giao hàng gì cũng được.”

“Hiện tại có sẵn một cái, xưởng điện máy của anh họ tôi thiếu một tài xế giao hàng, hai hôm trước anh ta gọi điện cho tôi nhờ tìm người giúp...”

“Còn tìm gì nữa?” Ngô Sở Ủy vỗ bàn: “Để tôi cho!”

Khương Tiểu Soái rất khó xử: “Cậu có bằng lái xe không?”

“Không có bằng lái xe tôi cũng lái rất nghề, lúc trung học tôi đã giúp cậu tôi lái xe bán dưa hấu.”

“Vạn nhất bị bắt thì sao?” Khương Tiểu Soái có chút không yên tâm: “Gần đây cậu phạm tội đủ rồi, tôi khuyên cậu đừng mạo hiểm là hơn.”

“Phạm tội cũng là nhờ vào tên trọc đó thôi! Không có anh ta thì làm gì có mấy chuyện trước đó chứ? Tôi không tin, anh ta từ thành quán nhảy sang làm cảnh sát rồi, còn có thể vì tôi lái xe không bằng mà chạy đi làm cảnh sát giao thông? Chẳng lẽ công kiểm pháp (công an, kiểm sát, tư pháp) là do nhà anh ta mở hay sao! Muốn điều đi đâu thì điều đến đó...”

Ngô Sở Ủy nói một phen khăng khái hùng hồn, bá khí tung hoành, Khương Tiểu Soái thực sự không muốn đánh tan tít tích cực của y, chỉ đành gật đầu đồng ý.

31. Chương 31 - Thù Này Không Báo Thì Không Phải Quân Tử!

Hơn tám giờ sáng, Ngô Sở Ủy lái xe hàng xuất phát khỏi xưởng điện máy.

Đã qua tết, dân làm công bên ngoài lại ùa về thành phố, đường phố chưa thông thoáng được bao nhiêu ngày đã lại chen chúc. Đến một ngã tư đèn xanh đèn đỏ, mắt thấy đèn giao thông khác màu thay nhau sáng lên mấy lần, đều không thể lái sang đường đối diện.

Ngô Sở Ủy vẫn nhìn chằm chằm chiếc xe bên cạnh, y không phân biệt rõ màu sắc của đèn giao thông, chỉ có thể đi theo người ta.

Một câu là quyết định, Trì Sính lại được điều đến phòng cảnh sát giao thông, hẳn không cần đứng tại chỗ điều khiển, chỉ cần đi tuần tra, thông đường giờ cao điểm là được. Hôm nay là ngày đầu tiên hắn chính thức làm việc, mặc đồng phục lên người, uy phong lẫm lẫm. Hắn đứng ở giao lộ, tùy tiện quét mắt thì không có tài xế nào dám làm bậy.

Xe hàng của Ngô Sở Ủy chậm rãi di chuyển trên con đường này, cách đèn xanh đèn đỏ chưa đến hai trăm mét, tính ra thêm hai đợt nữa sẽ đến phiên y. Tay Ngô Sở Ủy nắm chặt vô lăng, mắt nhìn chằm chằm chiếc xe bên cạnh. Lòng thầm niệm, cẩn thận thận trọng, nhất thiết đừng vượt đèn đỏ...

Đang nghĩ thế, Ngô Sở Ủy đột nhiên liếc thấy một bóng người quen thuộc, trong lòng giật nảy. Mợ ơi! Không phải chứ?... Sao càng nhìn càng thấy giống tên trọc đó? Ngô Sở Ủy hí mắt lại, muốn nhìn kỹ một chút, nhưng Trì Sính lại chui vào dòng xe, thoáng cái không thấy đâu. Ngô Sở Ủy vuốt ngực, thầm an ủi bản thân.

“Không thể nào, nhất định là ảo giác, làm sao trùng hợp như vậy được? Lần nào cũng đụng phải anh ta!”

“Chắc chắn là do chuyện hai lần trước đã để lại bóng ma tâm lý cho mình, mới khiến mình nhìn ai cũng thấy giống tên trọc!”

“ ... ”

Đang nghĩ thế, xe bên cạnh đột nhiên chạy đi, Ngô Sở Ủy đạp chân ga, lao qua con đường đối diện.

Chiếc xe phạm luật đầu tiên xuất hiện rồi, mang đến hy vọng được thêm phong bì trong cái túi trống rỗng của những vị cảnh sát giao thông, bọn họ như đói như khát lao đến chiếc xe hàng của Ngô Sở Ủy, tranh nhau muốn viết giấy phạt.

“Tôi phạm luật gì?” Ngô Sở Ủy không phục.

Một cảnh sát giao thông chỉ phía trên: “Cậu vượt đèn đỏ.”

“Không thể nào!” Ngô Sở Ủy phản bác rất đương nhiên: “Tôi và xe bên cạnh cùng lái qua mà!”

Lập tức đổi lấy một tiếng gầm: “Cậu chính là vượt đèn đỏ!”

Ngô Sở Ủy nhìn phía trước, chiếc xe y vẫn chạy theo cũng bị mấy cảnh sát giao thông vây lại.

Sao mắt mình lại tê thế chứ? Ngô Sở Ủy buồn bực, chọn xe đi theo cũng chọn phải xe phạm luật!

“Cậu lái xe không nhìn đèn giao thông mà nhìn xe khác sao?”

“Cậu có uống rượu hay không đó?”

“Xuống xe, lấy bằng lái ra!”

Ngô Sở Ủy siết chặt nắm tay, ánh mắt như bị đóng đinh, mang theo sự bi tráng và lẫm liệt của người cùng đường mặt lộ.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện khoảng trống, Ngô Sở Ủy hung tợn đạp chân ga.

“Anh Trì, có thằng nhóc phạm luật chống cự cảnh sát.”

Lúc Trì Sính chuyển mắt qua, Ngô Sở Ủy đang muốn lái xe chạy trốn.

Trì Sính bước vội qua, giơ gậy cảnh sát trong tay ra, gậy nhanh chóng xoay tròn trong không trung, hung hãn đập vào kính chắn gió của Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy còn chưa kịp phản ứng, đã nghe bịch một tiếng, một thứ không rõ bay đến nện xuống ghế phó lái, vô số thủy tinh vỡ bay tung tóe.

Tay chân Ngô Sở Ủy lạnh lẽo, không kịp phòng bị dẫm thắng xe.

Một bóng người dừng mãnh vọt vào tầm mắt.

Sau khi nhìn rõ mặt Trì Sính, Ngô Sở Ủy suýt nữa đạp đầu vào kính chắn gió.

Tôi thao thao thao thao thao thao ba anh!!!

Mẹ nó đời trước tôi mắc nợ anh sao?

Tôi đã từ bỏ tôn nghiêm đi bán hàng rong, anh làm thành quán hũ sạp của tôi! Tôi nằm gai nếm mật làm người mãi nghệ, anh trăm phương ngàn kết dỡ bệ của tôi! Tôi tái xuất giang hồ làm ăn cướp, anh chuyển nghề làm cảnh sát bị tôi trộm! Tôi bỏ tối theo sáng ra làm tài xế, anh lại vung gậy cảnh sát cản đường tôi...

Hơn nữa!!!!!! Tại sao luôn là ngày đầu tiên tôi làm công việc mới?!!!!!!

Đổi ngày khác không được hả?!!

Để tôi qua vài ngày, không được sao?!!

...

Trì Sính dường như không nhận ra Ngô Sở Ủy, chỉ làm việc công.

“Phạt tiền, hợp tác chấp pháp, tự chọn một đi.”

Còn chọn nữa sao? Trên người Ngô Sở Ủy một xu cũng không có, nhanh chóng xuống xe.

Ai cũng không nghĩ ra được Trì Sính cho Ngô Sở Ủy nhiệm vụ gì, Ngô Sở Ủy ngay cả ý định muốn giết chết hắn cũng có. Trì Sính không biết lấy từ đâu ra hai cái mặt nạ, một cái màu đỏ, một cái màu xanh, bảo Ngô

Sở Ủy đứng trên lề đường, đèn đỏ sáng lên thì đeo mặt nạ màu đỏ, đèn xanh sáng lên thì đeo mặt nạ màu xanh.

Cái này đối với Ngô Sở Ủy mù màu mà nói là khiêu chiến rất lớn a!

Y sợ Trì Sính phát hiện trở ngại thị giác của mình sẽ trừng phạt nặng thêm, nên chỉ dám ghi nhớ thật kỹ. Tay trái là mặt nạ màu xanh, tay phải là mặt nạ màu đỏ, sau đó thông qua người đi đường lúc đứng lúc dừng mà phân biệt màu đèn giao thông.

Suốt cả ngày, Ngô Sở Ủy chỉ đứng ở con đường đó đổi mặt nạ, hứng chịu vô số ánh mắt khinh bỉ và chế nhạo.

Trong đầu chỉ còn lại một câu vè.

“Người đi, nâng tay trái, người dừng, nâng tay phải...”

Con mắt thâm sâu của Trì Sính đánh giá Ngô Sở Ủy, trong lòng cũng dần suy nghĩ không thấu. Tên này sao luôn để hấn bắt được? Không phải cố ý chứ? Lẽ nào y muốn bị mình tiềm quy tắc? Nhưng nhìn ánh mắt căm ghét thối đời, tự giữ thanh cao đó, cũng không giống a!

Trời tối dần, lại đến giờ đổi ca của cảnh sát giao thông.

Trì Sính thấy Ngô Sở Ủy cũng mệt rồi, phát tay ý bảo Ngô Sở Ủy dừng lại.

Tay Ngô Sở Ủy cũng sắp mất tri giác.

Trì Sính vừa muốn bước qua ‘quan tâm’ Ngô Sở Ủy, một giọng nói ngọt nị bay đến, không cần nhìn cũng biết, người này chính là Nhạc đại mỹ nhân gần đây rất được sủng. Cảnh sát giao thông bên cạnh thẫn chây nước bọt, không hổ là cậu ấm! Cậu được nữ thần như thế.

“Sao em đến đây?” Trì Sính hỏi rất tùy ý.

Nhạc Duyệt cố ý đáp lại: “Em sợ đợi anh tan ca rồi, lại không bắt được người.”

Ngô Sở Ủy một mình cứng đờ trong gió, con ngươi lóe ra ánh sáng tím u ám, cứ như đã bị diêm vương chiếm xác.

Y nhìn thấy Nhạc Duyệt, cũng thấy Nhạc Duyệt ôm tay Trì Sính, lại khiêng mũi chân hên lên mặt hấn một cái.

Y còn nghe thấy tiếng đùa giỡn của những cảnh sát giao thông bên cạnh.

Dường như đột nhiên hiểu ra tại sao Trì Sính đầu đầu cũng làm khó y rồi.

Thì ra một kích chí mạng nằm ở đây!

Ngô Sở Ủy không chửi ầm lên, mà vô cùng bình tĩnh đi về phía xe hàng của mình.

Thù này không báo thì không phải quân tử!

32. Chương 32 - Kế Hoạch Báo Thù

Ngón tay thon dài như cây bút bi nhanh chóng xoay chuyển, chân gác chéo rất có phong phạm, Khương Tiểu Soái tùy ý hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp không có Quách Thành Vũ quấy rối. Từ sau khi thoát ra câu nói hung tàn kia, Quách Thành Vũ tựa hồ thật sự nản chí, liên tục mấy ngày không đến đây ‘xem bệnh’, Khương Tiểu Soái vui muốn chết.

Đang nghĩ thế, một con lệ quỷ phiêu vào phòng khám.

Khương Tiểu Soái nghiêng đầu nhìn, suýt nữa bị dọa nhảy bật lên, Ngô Sở Ủy khước mắt đen thui, con người đục ngầu, ánh mắt tán loạn, bước chân nặng nề... thậm chí còn mang theo một loại tuyệt nhiên coi thường cái chết.

“Sao vậy? Lại có chuyện hả?”

Từ chữ ‘lại’ trong miệng Khương Tiểu Soái có thể nghe ra, ngay cả hắn cũng biểu thị hoài nghi với chuyện Ngô Sở Ủy liên tục gặp xui.

Ngô Sở Ủy lắc đầu, trầm mặc bước vào phòng ngủ, bình một tiếng đóng cửa.

Khương Tiểu Soái có chút lo lắng, theo lý mà nói Ngô Sở Ủy xảy ra chuyện không phải lần một lần hai, lần nào trở về đều mắng bậy vài câu, không được vài tiếng là hết, chưa từng giống như bây giờ tự nhốt mình trong phòng. Xem ra chuyện lần này khá nghiêm trọng, Khương Tiểu Soái nhẹ gõ cửa vài cái, dịu giọng hỏi: “Đại Ủy, sao thế? Ra ngoài nói chuyện đi.”

Không có bất cứ phản ứng nào.

“Đừng giả đáng thương! Mau lăn ra đây! Khóc hay nháo cũng phải có tiếng chứ!” Khương Tiểu Soái rất gấp.

Ngô Sở Ủy chỉ hờ hững đáp một câu: “Không sao.”

Khẳng định có sao! Khương Tiểu Soái vặn tay nắm cửa, mới phát hiện bên trong bị khóa, hắn nhớ chìa khóa nằm trong ngăn kéo, thế là vội vã đi lục ngăn kéo.

“Bác sĩ Khương, bác sĩ nhanh cầm máu cho đại ca của chúng tôi đi! Tay anh ấy bị thủy tinh đâm vào.”

Khương Tiểu Soái ngẩng đầu hỏi: “Người đâu?”

Một bóng người quen thuộc lại đáng ghét hiện ra trước cửa, thân cao, đầu nhọn, mắt xé, nụ cười tha thiết lại mát rượi. Trên tay hắn quả thật bị thương, một tay đang bịt, máu nhỏ suốt quãng, mùi tanh kích thích đường thở của Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái đứng tại chỗ không động đậy, thần sắc lãnh đạm.

Lý Vượng không khỏi thúc giục: “Tôi nói, bác sĩ Khương, bác sĩ mau lên chứ! Đây là máu hàng thật giá thật đó, bác sĩ sẽ không thấy thương không trị chứ?” Nói xong ném một xấp tiền lên bàn.

Không sai, là một xấp tiền, nói ít cũng có đến trăm mấy.

Khương Tiểu Soái đi đến bàn chẩn trị ngồi xuống.

Lý Vượng ghé vào tai Quách Thành Vũ: “Tôi đã nói rồi đúng chưa? Thời đại này ai mà không mê tiền? Cậu còn nâng như hoa sen trắng.”

Quách Thành Vũ không đáp lại, ngoan ngoãn thò tay qua.

Xử lý vết thương cho Quách Thành Vũ xong, Khương Tiểu Soái hất cằm: “Vào phòng nằm xuống, chuẩn bị tiêm.”

Một tiếng hạ lệnh, Quách Thành Vũ còn chưa động, mấy tên đàn em đã lùi lại trước.

Khương Tiểu Soái ở bên ngoài chuẩn bị thuốc xong, bước vào phòng, cảnh trước mắt khiến máu hắn sôi trào.

Tên lưu manh họ Quách trực tiếp cởi quần đến đầu gối, xuân quang phía trước lộ sạch, nhắm thẳng vào tầm nhìn của Khương Tiểu Soái. Không có bất cứ lúng túng nào, cũng không che giấu tâm tư hạ lưu của mình, cứ ngang nhiên bại lộ, khoe khoang như thế.

Ánh mắt Khương Tiểu Soái chỉ dừng lại trên vật đó hai giây, rồi thản nhiên dịch đi.

“Quay qua!” Khương Tiểu Soái nói.

Quách Thành Vũ vẫn đứng đối diện Khương Tiểu Soái, không động đậy.

Khương Tiểu Soái lắc lắc ống tiêm: “Nếu anh muốn tiêm lên jj, tôi cũng không ý kiến.”

Quách Thành Vũ vui vẻ: “Bác sĩ Khương, cậu thật hào phóng.”

“Còn thối miệng thì cút ra ngoài!” Khương Tiểu Soái gầm lên.

Quách Thành Vũ cuối cùng cũng được nghe chữ, rất có cảm giác thành tựu nằm sấp xuống.

Kim của Khương Tiểu Soái không chút lưu tình đâm vào.

“A_____!”

Đàn em đứng ngoài cửa vẻ mặt vui mừng: “Mẹ, nhanh vậy đã có động tĩnh rồi?”

Trên trán Lý Vượng hiện lên ba đường đen: “Nếu tôi không nghe lầm, thì đó là giọng của Quách tử thì phải?”

“...”

Tiêm xong, Quách Thành Vũ lại dây dưa một hồi, cho đến khi Lý Vượng đẩy cửa vào.

“Quách tử, Mã Nhị gọi điện đến bảo cậu qua một chuyến, nói có chuyện gấp.”

Quách Thành Vũ không dám chậm trễ, đứng lên đi ra cửa.

Soạt soạt...

Một xấp tiền giấy bay tới chỗ Quách Thành Vũ, mấy tờ đập lên người Lý Vượng, trong đó còn xen lẫn một tờ năm chục.

Khương Tiểu Soái lắc lắc ba tờ trong tay.

“Hai trăm năm chục này tôi lấy, không tiền.”

Quách Thành Vũ ném ánh mắt chế nhạo cho Lý Vượng, Lý Vượng bình tĩnh mím môi.

Quách Thành Vũ đi rồi, Khương Tiểu Soái nghiêng đầu nhìn phòng ngủ, Ngô Sở Úy không biết từ lúc nào đã chui ra, đứng ngay cửa, nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt có chút phức tạp.

Khương Tiểu Soái đột nhiên có chút lúng túng: “Cậu đứng đó bao lâu rồi?”

Ngô Sở Úy không đáp, đi thẳng đến trước mặt Khương Tiểu Soái, con mắt màu đen tỏa ra ánh sáng quái dị, khiến Khương Tiểu Soái đổ mồ hôi lạnh.

Trầm mặc hồi lâu, Ngô Sở Úy đột nhiên mở miệng.

“Sao anh làm được?”

“Hả?” Khương Tiểu Soái hoang mang.

Ngô Sở Úy vội tiếp: “Anh ta thích anh đúng không? Anh ta liên tục đến khám bệnh là muốn theo đuổi anh đúng không? Vết thương trên tay anh ta cũng là vì muốn tiếp cận anh nên mới cố ý tạo ra đúng không?”

Khương Tiểu Soái cho rằng tâm trạng khác thường của Ngô Sở Úy là do bị đả kích, trở về lại thấy mối quan hệ chẳng ra cái gì này nên mới bị dẫn lên, thế là tốt tính vỗ vai y, giải thích: “Cậu hiểu lầm rồi, tôi và anh ta...”

“Dạy tôi đi!” Ngô Sở Úy đột nhiên kéo tay Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái lại ngẩn ngơ: “Dạy cậu cái gì?”

“Dạy tôi làm sao câu đàn ông.”

Khương Tiểu Soái cho rằng mình nghe nhầm, xác định lại lần nữa: “Câu đàn ông?”

Mắt Ngô Sở Úy đột nhiên sáng lên, dường như trong thoáng chốc đã tìm được linh cảm báo thù. Y kéo Ngô Sở Úy vào phòng, kể lại tào ngộ của mình cho hắn, thuận tiện nói luôn suy nghĩ vừa rồi.

Trên gương mặt anh tuấn của Khương Tiểu Soái hiện lên đủ loại phản hện.

“Cô gái đó quá mức hạ tiện rồi!”

Ngô Sở Ủy cũng mài răng theo: “Tôi đã từng nghĩ, so với tổn thương một người, không bằng tổn thương cả hai! Muốn Nhạc Duyệt hồi tâm chuyển ý độ khó quá lớn, cho dù tôi mất rồi có lại, tên trọc đó cũng không tổn thất gì, chẳng qua là tìm người mới. Nhưng nếu tôi câu được hắn thì sẽ khác, Nhạc Duyệt sẽ khó chịu phải không? Tên trọc đó bị tôi lừa sẽ khó chịu phải không?...”

“Cậu đợi một chút đã.” Khương Tiểu Soái dựng ngón trỏ lên ngắt lời Ngô Sở Ủy: “Cậu không cảm thấy theo đuổi tên trọc đó so với khiến Nhạc Duyệt hồi tâm chuyển ý thì độ khó càng lớn sao?”

“Ai nói tôi muốn theo đuổi hắn?” Ngô Sở Ủy cười lạnh: “Tôi muốn câu hắn, khiến hắn phải theo đuổi tôi.”

Mợ ơi, anh bạn, cậu thật có truy cầu! Cậu từ một người thấp kém nhu nhược một bước lên làm đại thần!

Khương Tiểu Soái quỳ lạy một phen trong lòng, sau đó triệt để rầu rĩ.

Ngô Sở Ủy vẫn đang cố gắng ý dâm: “Anh nghĩ đi, tôi muốn hắn phải giống như Quách tử, vì muốn dụ tôi, mà không tiếc cái giá đổ máu, tôi sẽ rất giải hận!”

Khương Tiểu Soái chấp tay ôm quyền: “Gia, ngài đừng lấy tôi ra đùa nữa, tôi phải thu dọn đồ đạc về nhà đây.”

Ngô Sở Ủy nhanh chóng đứng lên cản Khương Tiểu Soái, nụ cười thu lại, đột nhiên trở nên rất nghiêm túc.

“Tiểu Soái, tôi không phải đang nói đùa, tôi nghiêm túc. Nếu anh không tận mắt thấy cô gái mình yêu bảy năm hôn người đàn ông khác, anh sẽ không hiểu được đau khổ của tôi bây giờ!”

Khương Tiểu Soái thầm phản bác một câu, chút đau khổ đó của cậu tính là cái ** lông gì hả? Năm đó ông đây bị người ta đùa suýt nữa nhảy hồ rồi!

Hai bên trầm mặc hồi lâu, Khương Tiểu Soái mở miệng trước.

“Cậu hiểu rõ hắn chứ?”

Ngô Sở Ủy lắc đầu: “Ngay cả tên hắn ta là gì tôi còn không biết.”

Khương Tiểu Soái rất bình tĩnh nói với Ngô Sở Ủy: “Vậy chúng ta liền dùng thời gian hai tuần tìm hiểu người này, bao gồm thân thể bối cảnh, kinh nghiệm tình cảm, tính cách sở thích của hắn... các phương diện đều phải lợi dụng mọi đường đi để điều tra rõ ràng.”

“Điểm này tôi rất tán thành, không đánh trận không nắm chắc, nhưng hai tuần quá lâu thì phải? Tôi không thể lãng phí hai tuần mà không làm gì, chỉ chuyên làm cái này được?”

“Ai nói chỉ làm cái này?” Khương Tiểu Soái ngữ khí cứng cỏi: “Cậu nên làm gì thì làm đó, đây chỉ là giải trí thôi hiểu không? Cậu không chỉ phải đi làm, hơn nữa còn phải nỗ lực hơn trước! Nhớ kỹ, bất luận là thu hút đàn ông hay phụ nữ, tự cường đều là quan trọng nhất.”

Ánh mắt Ngô Sở Ủy kiên định: “Tôi hiểu.”

Khương Tiểu Soái gãi đầu, lại nghĩ đến một điểm.

“Hiện tại hình tượng của cậu đã không có vấn đề quá lớn, cậu cần tốn công sức về mặt phẩm chất mị lực của mình. Cái gọi là phẩm chất mị lực, không phải là bắt cậu bắt chước người khác, người khác giả soái giả khốc, cậu cũng nhất định phải mô phỏng. Hình thành cá tính riêng biệt là quan trọng nhất, hiện tại tính cách của cậu đang ở trạng thái hỗn loạn điên cuồng, âm dương bất định, lúc mềm lúc cứng, cậu cần phải uốn nắn một chút, hình thành phạm quy của Ngô Sở Ủy.”

“Phạm quy của mình...” Ngô Sở Ủy lầm bầm.

Khương Tiểu Soái ấn tay lên trán Ngô Sở Ủy, nhìn chằm chằm vào con mắt đen sáng của y.

“Nhớ, nhất định phải phát huy tối đa ưu thế của đôi mắt này.”

33. Chương 33 - Dẫn Rắn Khỏi Hang

Trì Sính ngồi trên sô pha, Túi Dấm Nhỏ cuộn mình ngủ trong lòng hắn.

Từ sáng hắn đã tắt di động, lười phải nghe Nhạc Duyệt lái nhải, trong lòng hắn, tình yêu chính là đụng chạm kịch liệt của tính và kích tình. Việc nhà việc cửa, nước chảy đá mòn dùng trên người hắn là vô dụng, còn không bằng nhìn Túi Dấm Nhỏ ngủ, như thế còn thấy ấm áp hơn.

Cương Tử vừa vào phòng đã nói với Trì Sính: “Cơ sở nuôi rắn ở vùng này không nhiều, giống quý hiếm cũng chỉ một hai con, toàn bộ là nuôi riêng, căn bản không trang bị điều kiện nuôi dưỡng nhiều rắn cứng đủ chủng loại như thế. Cậu nói xem, những con rắn đó có phải đã bị bỏ già xử lý rồi không?”

Trì Sính rất rõ ràng nói với Cương Tử: “Ông không dám.”

“Vậy chúng ta vẫn tiếp tục tìm sao?”

“Tìm, trại nuôi rắn tư nhân cũng phải xem thử.”

“Cơ sở nuôi rắn lớn như thế còn không có đủ điều kiện, trại nuôi rắn tư nhân làm sao có thể có?”

Trì Sính lạnh nhạt đảo mắt nhìn hắn: “Vậy sao tôi dùng mấy căn nhà trệt nuôi sống nhiều rắn như thế được?”

Cái đó là cậu đổ tiền vào làm ra, không tính lợi nhuận, thử hỏi trừ cậu ra, còn ai có tinh lực tài lực như vậy để nuôi dưỡng nhiều ông rắn vừa quý vừa không có trên thị trường?

Ngĩ thì nghĩ thế, nhưng Cương Tử không dám nói thêm một chữ, thành thật ngậm miệng.

...

Chớp mắt hai tuần lễ trôi qua, Ngô Sở Ủy trên cơ bản đã nắm được chuyện của Trì Sính. Hai mươi tám tuổi, cậu ấm nhà quan chức, cha Trì Viễn Đoan, tổng bí thư thành ủy, cấp chính thính. Bình thường rất thích nuôi rắn, biệt danh ‘chàng rắn’, trong đó con mãng xà lục rất được yêu thích, tên là ‘Túi Dấm Nhỏ’. Kinh nghiệm yêu đương phong phú, nam nữ đều ăn, không có đối tượng qua lại cố định.

“Nhìn từ hình, người này râu rậm, lông đen bóng, sống mũi cao, ánh mắt nhạy bén, bàn tay to, ngón giữa đặc biệt dài... đủ mọi hiện tượng đều nói rõ, tính dục của hắn cực mạnh, công năng thận cực tốt, bộ phận sinh dục phát dục cực tốt, là tướng dũng mạnh hiếm có trong đàn ông.”

Ngô Sở Ủy rất nghiêm túc ghi lại vào máy tính.

Khương Tiểu Soái nhẹ ho một tiếng, thăm dò: “Về phương diện này, cậu có cảm tưởng gì?”

Ngô Sở Ủy dùng hai chữ ngắn gọn để trả lời câu hỏi của Khương Tiểu Soái.

“Rất tốt.”

Khương Tiểu Soái cong môi: “Những cái này?”

Ngô Sở Ủy hỏi lại: “Nếu không thì là gì?”

Đối với một thằng nam, Khương Tiểu Soái có chút khó mở miệng.

“... Chuyện này à... nói sao đây? Cậu nghĩ đi, người này yêu đương khá tùy tiện, hẳn là người có ý, chỉ cần tư chất tốt, gần như không cự tuyệt ai. Tôi cảm thấy cậu muốn câu anh ta còn có hy vọng nhất định, chính là chuyện sau khi câu được thì khá khó khăn, ý của tôi cậu hiểu không?”

Ngô Sở Ủy như hiểu như không.

Khương Tiểu Soái nôn nóng dùng ngón tay gõ đầu, dứt khoát nói thẳng: “Chính là cho dù hai người thật sự bên nhau, hoặc có hy vọng bên nhau, anh ta đưa ra yêu cầu về mặt sinh lý với cậu, cậu cảm thấy mình có hy vọng làm bên chủ động, áp chế anh ta sao?”

Nói trắng ra chính là cậu cảm thấy mình có thể làm công sao?

Ngô Sở Ủy lộ vẻ sợ hãi: “Cái này khó nói.”

“Thế này đi.” Khương Tiểu Soái vỗ bàn: “Chúng ta tìm hiểu hẩn, âm mưu đã lâu, cũng nên có hành động rồi.”

Hai người thay quần áo, hứng thú ra khỏi cửa.

...

Hôm nay đến phiên Trì Sính nghỉ làm, từ sáng hẩn đã rời khỏi thành phố, cùng Cương Tử đến các nơi ngoại thành kiểm tra ổ giấu răn.

Trận mưa đầu tiên của mùa xuân vẫn còn mang theo đá vụn, trên đường đầy băng đọng, Cương Tử không dám lái quá nhanh. Trì Sính ngồi ở hàng ghế sau, mắt hơi híp lại, nhìn không ra là đang ngủ hay đang suy nghĩ.

Có xe cản đường, Cương Tử không kiên nhẫn bóp còi.

Trì Sính hé mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài có một cái dốc, một chiếc xe đại khái không chạy lên được, chủ xe đang ở dưới đấy. Trời lạnh đường trơn, chân chủ xe không ngừng trượt, mắt thấy không đến hai mét là đẩy lên được, Cương Tử không ngừng bóp còi, người đó chỉ có thể dịch sang bên cạnh, chiếc xe đã đẩy được một quãng liền trượt xuống, công sức trước đó đều mất trắng.

Cương Tử mới bắt kể những cái này, người kia vừa tránh ra hẩn liền lái xe đi.

Chiếc xe thuận lợi lên dốc, Trì Sính nhìn bên ngoài một cái, đột nhiên bảo Cương Tử dừng xe.

Miệng Cương Tử rất thành thật, chuyện không nên hỏi sẽ không hỏi nhiều, Trì Sính bảo dừng hẩn liền dừng.

Trì Sính nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, lại là Ngô Sở Ủy đó, toàn thân từ trên xuống đều ẩm ướt, cánh tay để lên mui xe lộ rõ khớp xương. Hai chân y không ngừng đạp đằng sau, nghiêng răng cổ sức, dịch vài bước liền thở loạn một hồi. Dừng lại nghỉ ngơi một lát, dùng trán và vai chống đỡ, ngăn xe trượt xuống.

Vô số xe chạy ngang qua, thời tiết lạnh thế này, không ai nguyện ý xuống xe giúp một tay.

Không ngờ phần tử lãnh đạm cực đoan khi mặt trời lên cao còn không để ý chuyện này, không hại người khác đã coi như là giúp người ta, hôm nay vậy mà mở cửa xe bước xuống.

Khóe miệng Ngô Sở Ủy lộ ra nụ cười không dễ phát giác.

34. Chương 34 - Nén Bi Thương Xuôi Theo Hoàn Cảnh Vậ!

Trì Sính không có ý định giúp đỡ, hẩn chỉ đến cạnh Ngô Sở Ủy, đưa mắt nhìn y.

“Đại thiết đầu?”

Ngô Sở Ủy trượt chân, suýt nữa cả xe lẫn người đã lăn xuống dốc.

“Anh gọi tôi là gì?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính không nặng không nhẹ phun ra ba chữ, “Đại-thiết-đầu.”

Trong mắt Ngô Sở Ủy lóe lên tia phẫn hận, nhưng y khống chế rất tốt, hỉ nộ không hiện rõ, đây là Khương Tiểu Soái cảnh cáo y. Đại thiết đầu thì Đại thiết đầu đi, có biệt danh vẫn tốt hơn ngay cả tên cũng không nhớ.

Tiếp tục gắng sức đẩy lên, hai chân mảy nhú lại, hàm răng cắn chặt, chỉ một bước nhỏ đã khiến y đỏ mồ hôi như tắm.

Ai kia xem nào nhiệt độ đột nhiên mở miệng: “Cậu sống như vậy vui sao?”

Sao không vui? Ngô Sở Ủy lặng lẽ nói, tôi đã lừa được anh xuống xe, bắt anh cùng tôi chịu khổ, tôi cảm thấy rất vui! Tự mình vui sướng xong, y gầm lớn một tiếng, gắng sức dịch lên trên một tấc.

“Cậu muốn gì cũng không có... sao còn sống hăng hái như thế?”

Ngô Sở Ủy thở dốc lườm Trì Sính: “Anh không giúp thì đừng cản trở.”

Nói xong, tiếp tục phấn đấu, còn phối thêm tiếng kêu hây dô hây dô.

“Tránh sang một bên đi.” Trì Sính đột nhiên nói.

Ngô Sở Ủy làm như không nghe thấy tiếp tục ngoan cường chiến đấu.

Trì Sính trực tiếp kéo Ngô Sở Ủy sang một bên, cánh tay mạnh mẽ chống lên mui xe, không hề tốn sức đẩy lên trên, không đến năm giây đã xong. Sau đó phủi bụi trên tay áo, không thèm nhìn Ngô Sở Ủy một cái, đi thẳng về xe của mình.

Ngô Sở Ủy hơi ngưng trệ, y vốn cho rằng Trì Sính xuống xe là để xem trò cười, không trông mong gì hắn sẽ giúp đỡ. Nhưng không ngờ được, hắn thật sự ra tay.

Một phút sau, Khương Tiểu Soái chui ra khỏi túi nhựa ở vùng xanh hóa.

Ngô Sở Ủy hỏi hắn: “Thấy rõ rồi chứ?”

“Không thể rõ hơn.”

Cả đời Khương Tiểu Soái chưa từng làm chuyện mất mặt như thế, trốn trong túi nhựa để nhìn lên người ta, hơn nữa bộ vị hắn nhìn được lại đúng ngay phần hông Trì Sính. Hai chân dài chắc nịch đó, còn có chỗ hơi gồ lên ở giữa chân đó, nhìn mà cổ họng cũng bốc khói.

“Sao rồi?” Ngô Sở Ủy hỏi: “Anh cảnh thấy tôi có khả năng áp chế anh ta không?”

Lúc nhìn hình, Khương Tiểu Soái còn ôm một chút ảo tưởng, đợi khi thấy người thật, hắn không còn suy nghĩ gì nữa.

“Nén bi thương mà xuôi theo đi.”

Khương Tiểu Soái vỗ vai Ngô Sở Ủy.

...

Vì điều tra Trì Sính, Ngô Sở Ủy mới tiếp xúc với rắn, nhưng sau khi tiếp xúc y lại phát hiện, nuôi rắn cũng là một con đường mưu sinh. Nuôi giỏi có thể làm giàu, nuôi không giỏi cũng có thể khuynh gia bại sản. Thời gian này y chạy đến rất nhiều trại nuôi rắn, ban đầu là vì tìm hiểu sinh vật này, sau đó từ từ bắt đầu chú ý thu hoạch của hộ chăn nuôi và kỹ thuật nuôi, càng lúc càng cảm thấy hứng thú về phương diện này. Cuối cùng dứt khoát ở lại một trại nuôi rắn không đi nữa, trở thành học nghề tại đó.

Ban ngày, Ngô Sở Ủy làm việc vặt tại trại nuôi rắn, học kỹ thuật nuôi rắn, tan ca thì về phòng khám tắm rửa, thay quần áo sạch, đi cắm cọc ở ngoài cục cảnh sát giao thông.

Liên tiếp nhiều ngày, Trì Sính ra khỏi đó, đều sẽ thấy Ngô Sở Ủy mặc sơ mi màu đen, quần bò, đội mũ lưỡi trai, ngậm điều thuốc lá, nhàn nhã tản bộ bên ngoài.

Chỉ cần Trì Sính vừa xuất hiện, ánh mắt Ngô Sở Ủy lập tức dính lên người hắn.

Đó là một ánh mắt kỳ lạ đầy khó hiểu, có thẩm định, có dò xét, có khiêu khích... mới nhìn thì là cố ý, nhưng nhìn kỹ lại là tùy ý. Nếu bạn cảm thấy y đang nhìn bạn, lúc y và bạn chạm mắt nhau, lại phát hiện ánh mắt y không có tiêu cự, nó tản mạn, không nắm bắt được. Đợi khi bạn dời mắt đi, tia sáng mạnh lại bắt đầu thiêu đốt bên mặt và tai bạn, ngay cả cổ họng cũng nóng lên.

Trì Sính chưa từng chủ động hỏi, cậu đến tìm tôi phải không? Mà sự thật là hắn chỉ cần bước lại gần Ngô Sở Ủy một bước, Ngô Sở Ủy sẽ ra về tránh đi thật xa.

Sau đó, y tiếp tục chăm chú nhìn Trì Sính bước xuống bậc thang, con mắt đen sáng nhích dần theo từng nhịp giầy da, cuối cùng nhìn hắn ra bãi đậu xe, lái xe đi.

35. Chương 35 - Lần Đầu Tiên Trao Đổi Bình Thường

Hôm nay Trì Sính trực ca tối, lúc về đã hơn mười giờ, trời đêm âm u như bị quẹt mực, chỗ không có đèn đường thì đưa tay cũng không thấy năm ngón. Trì Sính bước xuống xe, nhìn vài người lác đác, không ai chống được gió đêm Bắc Kinh tháng ba, toàn bộ đều co cổ rũ vai vội vã về nhà.

Bộp – bộp –

Tiếng đập bóng có quy luật truyền vào tai.

Trì Sính nghiêng mắt nhìn, trên sân bóng rổ ở tòa nhà phía đông, có người đang đưa bóng vào rổ. Bóng người dưới ánh đèn không ngừng kéo dài rút ngắn, bất luận biến ảo ra sao, đều không thể che giấu được đầu tóc ngắn cũn đó. Đầu gối y cong lên, cơ bắp trên đùi căng thành một đường thẳng, phần hông nhô lên. Trì Sính từng nghe người nói, đàn ông có hông kiểu này tính dục rất mạnh.

Hai chân thay nhau bước đến trước, phóng người nhảy vọt, quả bóng đập vững vào rổ.

Phương diện khác Ngô Sở Ủy không được, nhưng bóng rổ thì không tồi, năm đó Nhạc Duyệt chính là nhìn thấy tư thái của y trên sân bóng rổ, mới cam nguyện lao đầu vào vòng tay y.

Quả bóng tung mấy cái trên đất, lăn đến tay một người khác.

Ngô Sở Ủy hét lớn: “Ném bóng qua đây!”

Trì Sính mang bóng bước qua, Ngô Sở Ủy muốn lấy bóng, Trì Sính lại tránh người vượt qua Ngô Sở Ủy, một cú úp rổ tuyệt đẹp, Ngô Sở Ủy ghen tỵ nghiêng răng nghiêng lợi. Vì chiều cao của y có hạn, lực bật dù tốt cũng không cách nào úp rổ. Do đó mắt, y liền bày thế khiêu chiến, con mắt đen lấp láy nhìn Trì Sính chằm chằm, mùi huyết tinh lan tràn khắp nơi, tuyến thượng thận nhanh chóng bùng lên.

Trì Sính ném bóng cho Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy xoay người đưa bóng, thịt hông thỉnh thoảng lại cọ vào phần hông Trì Sính. Trì Sính đưa tay ngăn cản, Ngô Sở Ủy liên tục né tránh. Lợi dụng lúc Trì Sính mất trọng tâm, y đột ngột nghiêng người dò bước ném bóng, ngay tại vòng trong. Trì Sính không chịu nhường, quả quyết nhảy vào khu ba phân vòng ngoài, quả bóng sau khi bay cao liền ổn định vào rổ.

Hai người thi đấu say mê.

Một cơ hội ném rổ tuyệt diệu, tay Trì Sính hơi lệch tay, bóng đập vào bảng gỗ, bắn ngược ra vòng ngoài.

Nhân lúc Trì Sính đi nhặt bóng, Ngô Sở Ủy cúi xuống thắt dây giày.

Lúc Trì Sính vòng lại, đúng lúc thấy cái hông chu lên của Ngô Sở Ủy, hấn vung tay ném bóng qua, đập chuẩn xác vào hai vùng thịt đó. Thân người Ngô Sở Ủy hơi lao về phía trước, suýt nữa ngã xuống đất, may mà kịp ổn định lại không ngã, sau khi đứng thẳng dậy liền ném cho Trì Sính ánh mắt phần hận.

Trong bóng đêm, ánh mắt Ngô Sở Ủy như một tấm gương, chiếu rõ lòng người.

Bóng về lại tay Trì Sính, trong con mắt hổ đó phát ra tà quang, chạy ra sau lưng Ngô Sở Ủy, cho thêm một bóng, vẫn đập đúng trên hông Ngô Sở Ủy, còn nặng hơn lần trước.

Ngô Sở Ủy nhớ kỹ, sau khi bị đập cũng không vội mắng người, quan trọng là phải giành bóng về đã.

Không phải anh muốn đập hông tôi sao? Ông đây đập gãy chim anh!

Nâng bóng lên, còn chưa kịp ra tay, phía sau chợt ập đến một cơn đau.

Trì Sính không biết từ lúc nào đã chạy ra sau lưng Ngô Sở Ủy, hai bàn tay to giống như cây kim bóp chặt hông Ngô Sở Ủy, nứu chặt hai vùng thịt đó, chặt đến mức gân xanh trên cổ Ngô Sở Ủy cũng nổi lên.

“Nói, mấy hôm trước là sao?”

Ngô Sở Ủy cố gắng nạy tay Trì Sính, nghiêng răng nói: “Là sao gì?”

“Giả ngốc với tôi?” Năm móng vuốt của Trì Sính lại phát lực lần nữa, suýt nữa đã ghim vào thịt Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy đập quả bóng trên tay ra sau, muốn tấn công ngay mặt Trì Sính, lại bị Trì Sính nhân cơ hội cắn lấy cổ tay.

“Buông tay! Nhả miệng!”

Trong xoang mũi Trì Sính tràn đầy mùi cơ thể Ngô Sở Ủy, mùi cỏ thơm thiên nhiên, rất phù hợp với thân phận của y.

Ngô Sở Ủy nhân lúc Trì Sính ngẩn ngơ, cùi chỏ húc mạnh ra sau, gắng sức giãy khỏi trói buộc của Trì Sính.

Y bực bội bước ra gần đó ngồi xuống, lấy một chai nước khoáng ra uống ừng ực. Uống xong thấy Trì Sính vẫn còn đứng đó, y lại lấy một lon Red bull ném cho Trì Sính.

Trì Sính gảy ngón tay, mở nguyên phần nắp ra, ngửa cổ tu ừng ực, thoáng cái đã thấy đầy.

Hắn lại gần Ngô Sở Ủy, không ngồi, mà đứng đó nhìn y.

Ngô Sở Ủy trầm mặc hồi lâu, hơi mất tự nhiên nói: “Cảm ơn.”

Trì Sính bóp lon nước trong tay xẹp đi, đưa cho Ngô Sở Ủy nhìn: “Cậu cho tôi uống, còn nói cảm ơn tôi?”

“Tôi đang nói chuyện anh giúp tôi đẩy xe hôm đó, thức ăn gia súc trên xe ông chủ đang đợi, không có anh thì lỡ việc rồi.”

Trì Sính híp mắt lại nhìn Ngô Sở Ủy: “Cậu tốn nhiều ngày như thế, chỉ vì muốn nói cảm ơn với tôi?”

“Tôi vốn muốn nhanh chóng nói xong rồi đi, nhưng nghĩ lại trước đó anh sỉ nhục tôi như thế, lại cảm thấy anh không xứng...”

Trì Sính đột nhiên nắm chặt cổ tay Ngô Sở Ủy, bắt được tang vật phạm tội, không hổ là người từng làm cảnh sát, Ngô Sở Ủy nhân lúc nói chuyện đã lén lút thò tay vào túi áo của Trì Sính, còn bị hắn phát giác được.

Chẳng qua, lần này không phải trộm, mà là bỏ vào.

Lúc Trì Sính kéo tay Ngô Sở Ủy ra, trong tay y đang cầm hai túi đậu khô.

“Sao cậu biết tôi thích ăn đậu khô?” Trì Sính nhú mày cười xấu xa, liếc nhìn Ngô Sở Ủy: “Cần mở túi ra掂掂 tôi.”

Ngô Sở Ủy không để ý đến lời của hắn, lại lôi ra một cái túi lưới, đứng lên đi đến bãi đậu xe.

Trì Sính đi sau lưng Ngô Sở Ủy, chủ động mở khóa xe, hắn thấy được trong túi lưới của Ngô Sở Ủy chứa toàn chim sẻ, chắc là bắt được sau khi tan ca, lúc này còn đang vỗ cánh.

“Nó không ăn đồ người lạ đâu.” Trì Sính hồ hững nói.

Ngô Sở Ủy lôi một con chim sẻ ra đưa đến miệng Túi Dấm Nhỏ, còn chưa kịp thấy rõ đã chạy vào bụng nó.

Trì Sính nhìn bóng lưng Ngô Sở Ủy rất lâu.

36. Chương 36 - Mông Cậu Thật Lớn!

Gần mười hai giờ, Khương Tiểu Soái mất ngủ, hắn lái xe ra ngoài, dự định về phòng khám lấy chút thuốc hỗ trợ giấc ngủ. Kết quả về phòng khám lại thấy di động và túi của Ngô Sở Ủy đều đặt bên trong, còn người thì không thấy đâu. Trẽ thể này còn đi đâu? Khương Tiểu Soái đứng trước cửa phòng khám nhìn ngó xung quanh, rất nhanh đã tìm thấy mục tiêu.

Trên quảng trường thể thao của tiểu khu đối diện phòng khám, Ngô Sở Ủy đang luyện tập úp rổ.

Khương Tiểu Soái lén mò qua.

Ngô Sở Ủy đặt quả bóng dưới đất, duỗi duỗi chân, sau đó lùi ra ba mét, chạy nhanh qua, nhảy bật lên, một tay vói đến rổ bóng. Vì độ cao không đủ, ngón tay Ngô Sở Ủy chỉ chạm vào khung rổ, căn bản không nắm được, y rớt xuống thở ra một hơi.

Tiếp tục thử!

Ánh mắt Ngô Sở Ủy phát ra ánh sáng mờ ảo trong bóng đêm, giống như khung rổ là mặt Trì Sính, y bắt lấy khung rổ, rồi hung hăng bóp nát gương mặt Trì Sính. Y lại chạy một lần nữa, hai chân bật thật mạnh, kèm theo một tiếng hê lớn, tay Ngô Sở Ủy thò vào trong rổ, nắm thật chặt, treo mình trên đó.

Thành công rồi! Ngô Sở Ủy thầm kêu.

Kết quả, thân dưới chột lạnh, phần vải che trên hông bị người ta kéo xuống.

Khương Tiểu Soái vốn muốn cười xấu xa hai tiếng, kết quả thấy đường nét mơ hồ trên hông Ngô Sở Ủy, liền giật mình, tiếng cười nghẹn lại trong họng không thể phát ra.

Ngô Sở Ủy đoán được là Khương Tiểu Soái, hai chân đáp xuống ổn định, thông dong nhàn nhã kéo quần lên.

“Sao anh quay lại?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Khương Tiểu Soái hỏi lại: “Mông cậu sao bị vậy?”

Ngô Sở Ủy vẽ mặt hoang mang, y hoàn toàn quên tuốt chuyện bị hai cái kìm sắt của Trì Sính giày vò.

Khương Tiểu Soái kéo Ngô Sở Ủy về phòng khám, ép buộc y cởi quần, kết quả thấy trên hai gò thịt trắng nõn đó ẩn hơn n dấu ô mai, cơ mặt Khương Tiểu Soái co giật không ngừng.

“Hai người... phát triển nhanh như vậy?”

Ngô Sở Ủy không chút để tâm chép miệng: “Anh nghĩ đi đâu rồi? Cái này là lúc tôi chơi bóng rổ, anh ta dùng tay tập kích, chính là muốn bức tôi nói ra mục đích mấy hôm nay cầm cọc ở đó.”

“À... dùng tay... dùng tay cũng không được!” Khương Tiểu Soái lại nhướng mày: “Tập kích có rất nhiều chỗ, tại sao lại phải chọn chỗ này? Rõ ràng là có gian tình! Mới quen có vài ngày thôi mà? Anh ta đã động tay động chân với cậu rồi!!”

Ngô Sở Ủy ấn Khương Tiểu Soái đang kích động lại, khoe miệng cong lên một đường đầy ý vị.

“Sự phụ, không phải anh nên vui mừng cho tôi sao?”

Nụ cười do đích thân Khương Tiểu Soái điều giáo ra, sau khi Ngô Sở Ủy luyện thuần thục, thế mà lại khiến hắn bị mê đảo, thậm chí thấy không cam lòng. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì tinh phẩm Khương Tiểu Soái tôi cực khổ rèn đúc ra, lại phải tặng cho người khác hưởng thụ? Tôi dòm ngó cặp mông đó đã nửa năm, dựa vào cái gì tên đó lại ném trước?

Ngay cả sờ tôi còn chưa từng sờ nữa!!

Thế là, nửa tiếng sau...

Ngô Sở Ủy nằm sấp trên giường, mơ mơ màng màng hỏi Khương Tiểu Soái: “Còn chưa bôi thuốc xong hả?”

Khương Tiểu Soái đã chà đạp cặp mông của Ngô Sở Ủy hơn mười phút, vẫn chưa thấy đã nghiệm.

“Chưa, mát xa thể này có lợi cho việc thúc tiến huyết dịch tuần hoàn, tăng tốc độ hấp thu thuốc bôi.”

“...”

Hôm nay, lại đến phiên Trì Sính trực ca đêm, bước ra khỏi xe, hắn lại nghe thấy tiếng đập bóng quen thuộc.

Ngô Sở Ủy đã làm xong mấy động tác khởi động nóng người, đưa bóng một lát, nhảy lên ở tuyến đầu, thân hình khỏe mạnh bật cao, một tay dùng lực ném bóng vào khung. Bóng vào rổ, lúc chạm đất có hơi bất ổn, nhưng không ảnh hưởng đến hiệu quả cả cú ụp rổ, vẫn mang tính thưởng thức.

Gần đây Ngô Sở Ủy cả ngày bám lấy sô pha luyện lực nhảy.

Bóng lại rơi vào tay Trì Sính, hắn tùy ý ước lượng một chút, nhảy lên trước đường phạt bóng, xoay người một cái sắc bén giữa không, động tác ngừng một chút, tiếp theo quả bóng trong tay vạch nửa đường cong, nặng nề rơi vào rổ.

“Phanh!” Sức lực quá lớn kéo lấy khung rổ, cái giá rổ cũng lay động.

Ngô Sở Ủy ở bên cạnh nhìn lú lờ, y cảm thấy cả cái khung bằng thép cũng muốn bị Trì Sính kéo xuống, không biết còn tưởng là đang quay phim nữa đó. Y vất vả lắm mới đưa được bóng vào rổ, người ta thì đã bắt đầu úp rổ, tính thoải mái đó, sức mạnh đó, không phải một sớm một chiều có thể luyện được.

Về điểm này, Ngô Sở Ủy tâm phục khẩu phục.

Nhưng, trước mặt loại người này, Ngô Sở Ủy keo kiệt biểu đạt sự tán thưởng của mình. Tùy tiện ném qua một ánh mắt lạnh nhạt, đôi giày thể thao cũ kỹ mộc mạc bước theo tiết tấu nhịp nhàng âm vang trên sân, gõ mạnh vào trái tim xao động bất an của người họ Trì nào đó.

“Không phải đã nói cảm ơn rồi sao? Sao lại đến nữa?” Trì Sính cố ý hỏi.

Ngô Sở Ủy khinh thường quay đầu, thờ ơ đáp: “Tôi từng nói là đến tìm anh sao?”

Trong mắt Trì Sính chỉ còn lại hai gò nổi lên đang kiêu ngạo chuyển động trước mặt, hắn tiện tay cầm quả bóng lên, nhắm vào mục tiêu ném qua. Nhưng lần này Ngô Sở Ủy đã có phòng bị, hai tay nhanh chóng đưa ra sau, dồn sức bắt lấy quả bóng đang xoay chuyển tốc độ cao. Sau đó đập mạnh xuống đất, rồi đặt mông ngồi lên.

Trì Sính đi theo ra khỏi sân, tay thò vào túi, móc ra hai viên kẹo sữa Thỏ Trắng.

“Kẹo này lại là do cậu bỏ vào sao?”

Ngô Sở Ủy cố ý ra vẻ không biết: “Kẹo gì?”

Trì Sính khom người xuống, ánh mắt từ trên xuống dưới đáp lên mặt Ngô Sở Ủy, nơi đó vẫn tràn đầy sức lực.

“Cho chút đồ ăn còn phải dùng phương pháp đặc biệt đó sao, sợ hoang phí tay nghề hả?”

Ngô Sở Ủy lười biếng rũ mắt xuống rồi lại kiêu ngạo nâng lên, một cái đảo mắt trắng tràn đầy phong vị, khiến Trì Sính thoáng rung động. Hắn nâng cằm Ngô Sở Ủy, muốn dùng móng tay cào qua chân râu non nốt kia, lại bị Ngô Sở Ủy nhẹ nhàng tránh đi. Khi Ngô Sở Ủy may mắn không bị ‘quấy rối’, Trì Sính đột nhiên duỗi chân đập quả bóng dưới mông Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy không vững ngã ngồi xuống, đúng lúc đè lên chân Trì Sính.

“Mông cậu thật lớn, chôn vùi chân tôi luôn rồi.” Yết hầu Trì Sính rõ ràng chuyển động một chút.

Ngô Sở Ủy chỉ mặc một cái quần thể thao, Trì Sính mang giày vải, ngón chân cách hai lớp vải treu đùa thịt mềm trên mông Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy dù sao cũng chưa từng tán tỉnh đàn ông, y đứng bật dậy, con mắt tối tăm tràn đầy khuất nhục.

Là thật sự không cho xâm phạm, hay là thủ đoạn vụng về nửa cự nửa ghen, Trì Sính phân biệt được rõ ràng.

Ngô Sở Ủy đè nén cơn giận trong lòng, cầm túi của mình lên, không nói tiếng nào ra bãi đậu xe.

Lần này là mười mấy con chuột, không biết Ngô Sở Ủy bắt ở đâu, con nào cũng mập mạp, Túi Dấm Nhỏ vui sướng ăn sạch. Đút Túi Dấm Nhỏ no rồi, Ngô Sở Ủy không thèm nhìn Trì Sính một cái, kẹp quả bóng rời khỏi sân, bóng lưng kiêu ngạo vô cùng.

37. Chương 37 - Cậu Cần Mắt Hay Cần Kẹo?

Chiều hôm sau, khi Trì Sính tìm đồ lại lục ra hai viên kẹo đỏ, hắn không thích ăn kẹo, đã rất lâu rồi không ăn, cho nên kẹo Ngô Sở Ủy nhét cho hắn hắn tùy tiện ném vào ngăn kéo. Hiện tại lại lục ra, nhìn con thỏ trắng trên giấy gói kẹo một hồi, hắn bất ngờ tháo giấy gói ra.

Khi Phương Tín vào cửa, đúng lúc thấy Trì Sính bỏ kẹo vào miệng.

“Hả? Không phải cậu không ăn kẹo sao?” Phương Tín quai dị.

Trì Sính thờ ơ: “Ai nói tôi không ăn?”

“Hai bữa trước Nhị Qua Tử kết hôn, đơn vị phát kẹo mừng nhiều như thế, cậu không ăn một cục nào. Lúc đó tôi hỏi cậu, cậu còn nói không thích ăn kẹo.”

“Đó là hai bữa trước.” Trì Sính nói.

Phương Tín không còn lời nào để nói, hắn nhìn chằm chằm cục kẹo còn lại: “Nhiều năm rồi tôi không ăn Thỏ Trắng nữa, không biết có phải vẫn là mùi vị trong trí nhớ nữa không...”

“Phải.”

Trì Sính dứt khoát đáp một chữ, đánh một cú mạnh cho Phương Tín đang uyển chuyển xin kẹo.

Phương Tín không nản chí, cười đùa cợt nhả nói: “Chia cho anh em một cục đi.”

“Hết rồi.”

Trì Sính đã nói đến mức này, người bình thường đã nghe ra nguy hiểm từ lâu, nhưng cái tên Phương Tín này khá thành thật, chỉ cục kẹo bất chấp: “Cậu như vậy không phải là trăn mắt nói dối sao? Nó còn đang nằm ngay dưới mí mắt tôi, sao lại bảo hết rồi?”

Trì Sính nâng mắt lên nhìn Phương Tín: “Cậu muốn kẹo hay muốn mắt?”

Phương Tín sững sốt ba giây, mau lẹ lánh đi.

...

Mấy tuần sau đó, Ngô Sở Ủy vẫn sẽ đến đây đánh bóng, bắt luận Trì Sính làm ca sáng hay ca tối, bắt luận trời âm u đổ mưa, Ngô Sở Ủy luôn xuất hiện đúng giờ. Có lúc luyện bóng một mình, có lúc sẽ tụ tập vài người thi đấu, bắt luận Trì Sính đứng ở vị trí nổi bật thế nào, chỉ cần hắn không mở miệng, Ngô Sở Ủy tuyệt đối không chủ động bắt chuyện.

Chờ đến ngày Trì Sính trực đêm, trên sân bóng rổ chỉ còn lại hai người họ, Ngô Sở Ủy vẫn sẽ lén lút nhét đồ ăn vặt vào túi Trì Sính, thường thường là đậu khô, thỉnh thoảng sẽ nhét hai túi đậu hạt, hoặc là hai bao chân gà ngâm chua... Sau đó Trì Sính rất có tính tự giác, không đợi Ngô Sở Ủy ‘cho’, đã trực tiếp lục tìm trong túi, tìm được cái gì đều chiếm làm của riêng.

Ngô Sở Ủy cũng sẽ mang đến các loại đồ hoang dã cho Túi Dằm Nhỏ.

Hai người giống như có một sự ăn ý kỳ diệu.

Ai cũng không hỏi đối phương tại sao lại cho, cũng không hỏi tại sao lấy, dường như lén lút đưa cho anh là đạo lý hiển nhiên, lấy đồ trong túi cậu là một điều bình thường. Hai người không nói thêm lời dư thừa nào, cứ như đến đây chính là để chơi bóng và ăn vặt.

Gần đây gió cát lớn, thời tiết khô nóng, Trì Sính cả ngày trực ban bên ngoài, trên mặt nổi lên một tầng da khô. Hôm đó lục trong túi của Ngô Sở Ủy, tìm được một bình Đại Bảo (mỹ phẩm), bao bì còn chưa mở ra, phía trên có dán giá là 9,9.

“Cho tôi?” Trì Sính cố ý hỏi.

Ngô Sở Ủy làm như không nghe thấy, nhẹ nhàng xoay quả bóng trong tay.

Trì Sính nhặt một cục đá lên, ném trúng lỗ tai Ngô Sở Ủy, giọng nói thô kệch thấp trầm truyền đến: “Sau này tôi sẽ gọi cậu là Đại Bảo.”

“Tại sao?” Quả bóng trong tay Ngô Sở Ủy hơi ngừng lại một chút.

Sự tàn bạo giữa trán Trì Sính bị nụ cười đó xối tan: “Vì ngày nào cũng gặp!”

Trong đầu Ngô Sở Ủy hiện lên lời quảng cáo của Đại Bảo: “Đại Bảo ngày mai gặp, Đại Bảo ngày nào cũng gặp”. Má! Đang tổn thương tôi sao? Y lập tức bực bội phản bác: “Anh đừng tưởng mấy thứ đồ chăm sóc da cao cấp nhập khẩu đó tốt lành gì, thật ra cái gì cũng không bằng Đại Bảo, vừa rẻ vừa dễ dùng.”

Trì Sính không nói, chỉ cười.

Ngô Sở Ủy sầm mặt bước qua, đưa tay muốn giật cái hộp trong tay Trì Sính: “Không muốn thì trả cho tôi, tôi cũng chẳng vui vẻ gì khi phải cho anh!”

Kết quả, không giành lại được, mà còn đưa mình qua.

Trì Sính túm cổ áo Ngô Sở Ủy, kéo y đến trước mặt mình, ánh mắt thô ráp đục khoét trên mặt Ngô Sở Ủy, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Tôi muốn.”

Anh muốn thì muốn đi, kéo tôi làm gì?... Ngô Sở Ủy cố gắng kéo cổ áo mình lại, bị ánh mắt cố ý dò xét như thế, y có cảm giác như bị núi Thái Sơn đè đầu. Trong một thoáng, y sắp chống đỡ không nổi, muốn đập Trì Sính để rút người ra, nhưng nghĩ đến những thù mới hận cũ, y lại gắng gượng nhẫn nhịn.

Trì Sính tìm kiếm trên người Ngô Sở Ủy, cho dù y mặc trang phục thể thao màu sắc cũ kỹ, mang đôi giày thể thao đã không nhìn ra màu gốc, trên tay toàn đất, trên mặt toàn mồ hôi... Trì Sính vẫn cảm thấy y rất sạch sẽ, sạch đến mức hẳn không có chỗ xuống tay.

Cuối cùng, Trì Sính thò tay vào trong lưng quần Ngô Sở Ủy, hung hăng kéo mạnh lên trên.

Bắt được trứng rồi!

Gân xanh nổi lên trên trán Ngô Sở Ủy, vung tay đập thẳng mặt Trì Sính.

Nụ cười của Trì Sính tối dần theo màn đêm vô tận vô biên.

38. Chương 38 - Tìm Cơ Hội Diệt Cái Thứ Đó!

Một ngày không gặp như cách ba thu.

Câu nói này hình dung Nhạc Duyệt trong thời kỳ yêu cuồng nhiệt là không còn gì chính xác hơn.

Hiện tại trong đầu cô trừ Trì Sính ra không còn chứa được cái gì, ban ngày làm việc không động lực, dạo phố không tâm tình, tìm bạn thân nói chuyện, không câu nào không nhắc Trì Sính. Trì Sính nạt cô một câu, nước mắt của cô có thể chảy đến sông hồ thành, Trì Sính cho cô chút ầm áp, cô có thể phơi phơi mấy ngày.

Trong thời kỳ cần tình yêu tươi nhuận này, Trì Sính lại như thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Khi vừa bên nhau, sau khi tan ca Trì Sính còn có thể ở bên cô, hiện tại trở về càng lúc càng muộn, không trực ca đêm còn tốt, hễ trực ca đêm thì sẽ đi đến tận sau nửa đêm. Nhạc Duyệt vẫn không dám tùy tiện gọi điện cho hắn, tính tình Trì Sính vui giận thất thường, không biết câu nào có thể chọc trúng huyệt sống, cảm giác bị lạnh nhạt rất khó chịu nha!

Đây là lần đầu tiên Nhạc Duyệt nằm ở vị trí bị động như thế trong tình yêu.

Chẳng qua con người chính là không tự trọng! Đối phương càng không coi mình ra gì, mình càng muốn dấn dấn vào.

Hôm nay Trì Sính tan ca hiếm được gọi điện cho Nhạc Duyệt, hẹn gặp ở khách sạn.

Sau khi dùng cơm tối với nhau, Nhạc Duyệt như rơi vào miền ngọt ngào.

Cô ngồi trên đùi Trì Sính, ngón tay đùa nhích nút áo sơ mi, đôi môi đỏ diễm hơi chu lên, trong ngữ khí mang theo u oán nồng đậm: “Anh còn biết gọi điện cho em sao? Em tưởng anh đã quên em rồi.”

Trì Sính không đáp, ánh mắt thâm sâu nhìn chằm chằm màn hình tivi thay đổi.

Nhạc Duyệt xoa mạnh lên gò má cứng rắn của Trì Sính: “Em đang nói chuyện với anh đó, anh có nghe thấy không?”

Trì Sính liếc mắt nhìn Nhạc Duyệt: “Không phải em thích tôi mạnh mẽ như vậy sao?”

Nhạc Duyệt vừa định lên tiếng, di động của Trì Sính vang lên.

“Tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Trì Sính đi rồi, Nhạc Duyệt theo thói quen lục tìm áo khoác của hắn, đột nhiên một chai mỹ phẩm chăm sóc da rơi ra.

“Đại Bảo?”

Nhạc Duyệt vừa lẩm nhẩm hai chữ này, trong đầu liền hiện lên gương mặt mập mạp của Ngô Sở Ủy lúc trước.

Trì Sính về phòng, cầm Đại Bảo trong tay Nhạc Duyệt, đặt vào tay mình vuốt nhẹ, xúc cảm mộc mạc khiến hắn nhớ đến đôi mắt sáng tỏ của Ngô Sở Ủy.

Nhạc Duyệt kìm không được nói: “Sao anh lại có cùng phẩm vị với bạn trai cũ của em thế?”

“Bạn trai cũ?” Trì Sính hơi nheo mắt.

Nhạc Duyệt trợn trắng mắt: “Anh ta chỉ xài nhãn hiệu này, lúc học năm nhất mua một chai, dùng suốt bốn năm, đến khi tốt nghiệp còn chưa dùng hết. Đúng là phù hợp với lời quảng cáo đó, Đại Bảo ngày nào cũng gặp...”

Trì Sính dùng ngón tay thô ráp vuốt qua đôi môi mỏng mềm mại của Nhạc Duyệt, hồ hững nói: “Qua hai ngày nữa cùng tôi về nhà đi, ba mẹ tôi thấy em chắc chắn sẽ rất cao hứng.”

Nhạc Duyệt vừa mừng vừa lo, về nhà? Đi gặp lãnh đạo thành ủy sao? Chúng ta đã đi đến bước này rồi sao?

Đội xe cưới xa hoa, hội trường hôn lễ mộng ảo, người trong xã hội thượng lưu nhộn nhịp đến chúc phúc... Nhạc Duyệt vẫn luôn khát khao đến giữa đêm, trăn trở mãi không ngủ được, cô rất muốn được cùng Trì Sính ngủ trên một chiếc giường, nhưng cái con rắn đáng chết đó luôn cuộn mình trên đó, trừng đôi mắt gian tà nhìn cô.

“Trì Sính, anh có thể nhốt nó vào nhà vệ sinh không?” Nhạc Duyệt khẩn nài.

Trì Sính thương yêu vuốt đầu nhọn của Túi Dấm Nhỏ: “Không phải em rất thích nó sao?”

“Thích cũng không thể đặt bên gối a! Lẽ nào sau khi hai chúng ta kết hôn còn phải ngủ khác giường sao?”

Trì Sính âm u nhìn Nhạc Duyệt một cái: “Em chắc chứ?”

“Em rất chắc chắn.”

Một con rắn mà thôi, nhiều lắm chỉ sống mười mấy năm, chọc nó rồi thì lại thế nào?

Thế là, Trì Sính lần đầu tiên nghe theo ý Nhạc Duyệt, ôm Túi Dấm Nhỏ nhốt vào nhà vệ sinh.

Kết quả, chuyện không như Nhạc Duyệt tưởng tượng, cô và Trì Sính nằm trên một chiếc giường thân mật nói về chuyện gặp ba mẹ. Mà sau khi nằm xuống chưa được một phút, cửa nhà vệ sinh bị Túi Dấm Nhỏ vặn mở, nhân lúc Nhạc Duyệt không chú ý, nó bò lên giường, dọa Nhạc Duyệt giật nảy, suýt nữa bại lộ bản tính sợ rắn.

“Em ôm nó về đi.” Trì Sính nói.

Nhạc Duyệt: “...”

Ra khỏi nhà vệ sinh, chân Nhạc Duyệt đều nhũn ra, cô đã khóa cửa nhà vệ sinh rồi, khóa rất chặt. Nhất thiết đừng ra nữa, đừng ra nữa... Nhạc Duyệt âm thầm cầu nguyện.

Kết quả, Túi Dấm Nhỏ quả thật không ra nữa, nhưng nó cũng không rãnh, đầu tiên là quần lên tay nắm cửa, không ngừng thử mở cửa. Sau nhiều lần thử không thành công, nó lại bắt đầu lấy đầu gõ cửa, bịch bịch... giầy vò cả đêm.

Đêm nay đối với Nhạc Duyệt mà nói là khó chịu cực điểm, chỉ cần tay nắm cửa vang lên, cô liền giật mình. Trì Sính ngủ bên cạnh cô, nhưng cô lại không dám nói một tiếng sợ hãi, Trì Sính nói chuyện với cô, cô còn phải cố gắng biểu hiện rất thả lỏng. Đến mức qua nửa đêm, Nhạc Duyệt thậm chí muốn chạy đến giường bên cạnh.

Sáng sớm, hai mắt thâm quầng nhìn gương, lạng lẽ thề, nhất định phải tìm cơ hội diệt cái thứ đó!

39. Chương 39 - Cậu Ta Nhất Định Là Cố Ý!

Quá trình huấn luyện kỹ thuật nuôi rắn của Ngô Sở Ủy chính thức hoàn thành, y mua 200 con rắn con ở trại nuôi rắn, thuê một căn nhà trệt hai gian để nuôi chúng. Ban ngày thỉnh thoảng qua đó, xem tình trạng sinh trưởng của rắn con, phần lớn thời gian thì vẫn ở phòng khám, tra tìm tài liệu, tổng kết kinh nghiệm, suốt cả tuần đều không ra ngoài.

Khương Tiểu Soái thấy Ngô Sở Ủy ở nhà thành thật như thế, không khỏi trêu chọc.

“Nè, sao cậu không đi tìm anh ta nữa?”

Ngô Sở Ủy biết Khương Tiểu Soái đang nói đến Trì Sính, lập tức bày vẻ khinh thường.

“Tôi gọi nó là chiến thuật vòng vèo, khi nên xuất kích thì xuất kích, nên tăng tình cảm làm đủ rồi, thì phải toàn thân lui ra. Tôi từng nói, mục đích của tôi là câu anh ta, chứ không phải theo đuổi anh ta.”

Khương Tiểu Soái ghé lại trước mặt Ngô Sở Ủy, nhìn chăm chú vào gương mặt đang bày mưu bày kế đó, âm u hỏi: “Vạn nhất không đủ thời gian thì sao? Chưa câu được người qua, nhiệt tình đã mất, không phải sẽ lãng phí nỗ lực nhiều ngày sao?”

Ngô Sở Ủy tràn đầy tự tin: “Anh yên tâm, trong ba ngày, anh ta nhất định sẽ tìm đến đây.”

“Nắm chắc như thế sao?” Khương Tiểu Soái cười.

Ngô Sở Ủy đâm mạnh lên ngực Khương Tiểu Soái: “Anh cũng không xem lại coi sự phụ của tôi là ai!”

Hai người đều cười lớn tà ác.

Năm phút sau, tiểu sư đệ Ngô Sở Ủy quen ở trại nuôi rắn đến thông báo.

“Anh Ngô, rắn của chúng ta lại chết năm con.”

So với sự nồn nóng của tiểu sư đệ, Ngô Sở Ủy rõ ràng bình tĩnh hơn nhiều.

“Không sao, em cứ tiếp tục xem, tiền đã lỗ tính cho anh, kiếm được thì hai chúng ta chia đôi.”

Tiểu sư đệ đi rồi, Khương Tiểu Soái hỏi Ngô Sở Ủy: “Rốt cuộc là sao vậy? Có phải kỹ thuật chưa thành không?”

Ngô Sở Ủy đứng lên rót một ly nước, uống ừng ực, bình tĩnh nhìn Khương Tiểu Soái nói: “Không phải, là đợt rắn con này có vấn đề, bọn họ đổ cát vào trong, không hơn một tháng đều chết hết.”

“Mẹ nói!” Khương Tiểu Soái lập tức đen mặt: “Họ nuôi rắn đó quá ác độc, cậu ở đó làm việc cho họ, dù sao cũng đã bận rộn hơn hai tháng, vậy mà lại bán cho cậu đàn rắn con có bệnh.”

Ngô Sở Ủy rõ ràng rất thần nhiên: “Anh cho rằng bọn họ dựa vào cái gì kiếm tiền? Chân chính nuôi rắn cần phải có vốn và mạo hiểm rất lớn, từ rắn con đến rắn trưởng thành thời gian rất dài, tỉ lệ sống sót được bảy phần đã rất giỏi, đến lúc đó đem ra thị trường bán, giá tiêu thụ còn chưa biết, rất nhiều người nuôi mất sạch vốn liếng. Cho nên những hộ nuôi rắn này đều dựng danh nghĩa truyền thụ kỹ thuật, đi tuyển đồ đệ khắp nơi, mục đích chân chính là lừa học viên tốn giá cao mua rắn con.”

“Thì ra nghề này đen tối như thế...” Khương Tiểu Soái nhíu chặt mày: “Cậu biết rồi sao còn mua?”

“Vì câu người.” Ánh mắt Ngô Sở Ủy sắc bén.

Khương Tiểu Soái phát hiện thằng nhóc này càng lúc càng vào đúng quỹ đạo rồi: “Tôi đã quên anh ta nuôi rắn, lẽ nào cậu vì muốn tiếp cận anh ta, mà phải làm một vụ buôn bán lỗ vốn?”

“Có anh ta thì không lỗ được.”

Khương Tiểu Soái ho nhẹ một tiếng, thăm dò: “Vậy cậu không sợ anh ta phát hiện tâm tư dơ bẩn của cậu sao? Đến lúc đó, hình tượng thuần lương chất phát cậu khổ sở tạo nên sẽ bị hủy diệt.”

“Anh sai rồi!” Con người đen nhánh của Ngô Sở Ủy lấp lánh ánh sáng lóa mắt: “Lương thiện quá mức chỉ khiến người ta cảm thấy anh giả dối, vậy không bằng mang một chút tà ác để bị vạch trần, càng khiến mình trở nên chân thật mê người.”

Khương Tiểu Soái vỗ vai Ngô Sở Ủy, nói lời thăm thía: “Cậu có thể xuất sư rồi.”

Lại là những tiếng cười tà ác.

...

Tan ca, Trì Sính vừa ngồi lên ghế lái, Túi Dấm Nhỏ đã quần lên, cái đầu nhọn cọ cọ lên mặt Trì Sính, không ngừng thè lưỡi ra, bày vẽ thèm ăn lắm rồi.

Trì Sính mở hộp thức ăn bên cạnh, lấy một con hamster ra đưa đến miệng Túi Dấm Nhỏ.

Túi Dấm Nhỏ tiếp tục quần người Trì Sính, nó không muốn ăn thứ hamster được nuôi dưỡng này, nó muốn ăn chuột hoang dã.

Trì Sính đen mặt, hiện tại tao phải đi đâu tìm chuột hoang dã cho mày hả? Bà nội nó, để Đại thiết đầu cho ăn vài ngày, thế mà đã thành ra kén ăn rồi! Kết quả sau khi kén ăn rồi y không còn đến nữa! Mấy hôm nay Trì Sính cảm nhận sâu sắc Túi Dấm Nhỏ rất khó hầu hạ, hễ tan ca nó lại giầy vò hấn đủ kiểu, hấn rầu muốn chết.

Trì Sính nghiêng mắt nhìn sân bóng rổ trống rỗng ngoài cửa sổ, tỉ mỉ ném tư vị này.

Cậu ta nhất định là cố ý...

40. Chương 40 - Sát Muối Lên Vết Thương

Đêm khuya, Trì Sính lái xe dạo quanh đường quán bar Hậu Hải, trên ghế phó lái là Túi Dấm Nhỏ khoanh người thần thờ.

Từ sau khi Trì Sính cưỡng ép đút nó hamster được nuôi, nó vẫn luôn như thế.

Trong một quán bar, phục vụ anh tuần đang nhàm chán đếm ly, một bóng người lao vào, khiến mắt cậu ta bắn ra thần sắc khác thường, gần như bỏ nhào qua, đu lên cổ Trì Sính.

“Trì thiếu, đã lâu lắm rồi anh không đến.”

Trì Sính lạnh mắt liếc cậu ta: “Hôm nay tôi không đến để tìm cậu.”

“Tìm Tiểu Băng Quả hả? Cậu ta không còn làm ở đây nữa, ông chủ đuổi rồi.” Về mặt vui mừng.

Trì Sính rõ ràng tâm trạng không tốt: “Cậu đừng quan tâm tôi tìm ai, xuống khỏi người tôi trước đã.”

“Không.” Mông của tuần nam vẫn luôn cọ xung quanh bụng Trì Sính: “Em xuống rồi, lát nữa anh gọi người khác thì sao? Em đã trông chờ anh hơn một tháng rồi, khó khăn lắm mới đợi được anh.”

Trì Sính trực tiếp móc một xấp tiền trong túi nhét vào túi tuần nam: “Cho tiền rồi, cậu ngừng ngay cho tôi.”

Không ngờ, tuần nam lại nhét tiền về tay Trì Sính.

“Em không cần tiền, em chỉ cần anh.”

Câu này vừa nói xong, bên cạnh đã có mấy phục vụ trộm vui, từng thấy kẻ thích dán lại như thế, nhưng chưa thấy qua kiểu này bao giờ.

“Đã bao lâu rồi cậu chưa được người ta làm?” Trì Sính hỏi.

“Ngày nào cũng có người gọi em.” Tiểu tuần nam uốn éo phần eo: “Nhưng không ai làm sướng bằng anh.”

Trì Sính cố nhịn dùng chút nhẫn nại cuối cùng nói: “Nghe lời, hôm nay tìm người khác làm trước đi được chưa?”

“Không được, chỉ muốn để anh làm, chỉ muốn để anh làm... Trì thiếu, anh khác họ, họ đến đây chỉ vì tiêu phí em, em thật lòng thích anh.”

Trong một góc âm u, người nào đó bật cười: “Thật đúng là cực phẩm.”

Quách Thành Vũ mở miệng: “Cậu đang chỉ ai?”

“Còn có thể là ai, đồ dê tiện đó đó!” Lý Vượng nói.

Quách Thành Vũ không mặn không nhạt đáp: “Từ này dùng trên người Trì Sính càng thích hợp hơn, tôi dám cược, trong số phục vụ đứng ở đây mười người thì hết chín người đều có suy nghĩ giống tên dê tiện đó, chỉ là họ không dám nói. Lẽ nào cậu chưa từng nghe qua sao? Trừ chàng rấn ra, Trì Sính còn có một biệt danh khác, gọi là dê nhất pháo kinh thành.”

Lý Vượng chưa từng nghe qua, nhưng hắn đã chứng kiến qua, hiện tại vẫn có thể nhớ đến dáng vẻ dâm đẳng của tiểu Long khi bị làm đến khóc kêu không ngừng.

Nam phục vụ trong quán bar này, trong mười thì có chín là cong, nhưng đều là dạng anh tuấn, gần như ai cũng từng được Trì Sính ‘lâm hạnh’, cho nên Quách Thành Vũ nói thế một chút cũng không khoa trương.

Quách Thành Vũ đứng lên đi đến cạnh Trì Sính, Lý Vượng theo sau.

“Này!” Quách Thành Vũ nhéo một cái lên mông tiểu tuần nam: “Cậu theo anh bạn của tôi chơi một lát đi, tôi có chuyện muốn nói với anh Trì của cậu.” Nói xong chỉ Lý Vượng sau lưng.

Tiểu tuần nam biết Quách Thành Vũ có thân phận gì, không nể mặt hắn không được, thấy Lý Vượng cũng tạm được, liền ngoan ngoãn buông Trì Sính ra, trước khi đi còn kéo tay áo Trì Sính nói: “Anh Trì, đợi các anh nói chuyện xong rồi, nhớ tìm em nha!”

Quách Thành Vũ và Trì Sính ngồi trên ghế nhưng góc nhón, cậu được cậu không nói chuyện, hoàn toàn không nhìn ra có ngăn cách.

“Số rấn của cậu vẫn chưa tìm được sao?”

Trì Sính xát mạnh tay lên vai Quách Thành Vũ, ánh nhìn thô sần chạm vào đôi mắt mang tơ máu đỏ, chế giễu: “Sao thế? Ngứa tay? Không có ai đầu rấn với cậu sao?”

Đang nói thế, Túi Dấm Nhỏ thò đầu ra khỏi kẽ chân Trì Sính, ánh mắt lười biếng đánh giá Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ giả bộ kinh ngạc: “Ồ? Còn sót một con rấn này! Không hổ là do Ưông Thạc tặng, giống y như thất lừng, đi đâu cũng phải thất...”

Mặt Trì Sính chìm trong ánh sáng mờ ảo, giọng nói âm trầm.

“Đừng nhắc đến cái tên đó trước mặt tôi.”

Quách Thành Vũ rất sẵn sốc dờn chủ đề: “Gần đây tôi lại nhầm trúng một chàng đẹp trai, đặc biệt cá tính, đợi tôi thu được rồi, nhớ đến ngủ với tình nhân của tôi.”

Chỉ có Trì Sính biết, Quách Thành Vũ căn bản không sẵn sốc, hẳn đây là trắng trợn sát muối lên vết thương.

Đương nhiên, muối này Quách Thành Vũ sát rồi vẫn không thấy vui.

Ra khỏi quán bar, Trì Sính gọi điện thoại cho Cương Tử.

“Giúp tôi điều tra một người, tra xem cậu ta ở đâu.”

“Ai?”

“Ngô Sở Ủy.”

“Không quan trọng?” Bên kia nghẹn lời, “VẬY... vậy làm sao mà tra?”

Trì Sính hít sâu một hơi: “Cậu ta tên là Ngô Sở Ủy.”

41. Chương 41 - Đại Bảo Nhị Bảo

Mới sáng sớm, Ngô Sở Ủy mặc quần cộc hoa của mẹ may cùng một cái áo ba lỗ của ba lúc còn sống nghiêng ngả ra khỏi phòng ngủ. Mỗi lần thấy Ngô Sở Ủy mặc như thế, Khương Tiểu Soái đều thấy tức cười, đặc biệt yêu thích.

“Này, lát nữa chắc có người đến khám bệnh, cậu mau thay quần áo đi.”

“Không cần gấp.” Ngô Sở Ủy lười thôi đã quen, “Tôi đi tắm bây giờ.”

Khương Tiểu Soái hứng thú nhìn Ngô Sở Ủy: “Tôi phát hiện cậu đặc biệt thích mặc bộ đồ ngủ này.”

Ngô Sở Ủy không để tâm ngoáy mũi: “Chất vải hồi xưa tốt, đều là vải bông chất lượng, mặc nó ngủ rất thoải mái.”

Vừa nói xong, bên ngoài đã vang lên tiếng thắng xe, Ngô Sở Ủy băng quơ nhìn ra ngoài một cái, ngón tay lập tức cứng trong lỗ mũi... xe của Trì Sính!!

“Mợ mợ mợ...” Ngô Sở Ủy hoảng lên, “Sao đến nhanh như thế?” Y còn đang lười thôi thế này mà!

Trì Sính thông thả mở cửa xe, ôm Túi Dấm Nhỏ xuống.

“Tôi vào nhà vệ sinh trốn một lát, anh ta có vào thì nói tôi không ở đây.” Ngô Sở Ủy lướt vào nhà vệ sinh, khóa chặt bên trong.

Trì Sính bước vào, Khương Tiểu Soái làm bộ không biết hẩn ngẩng đầu lên nhìn, mỉm cười thân thiện: “Chỗ nào khó chịu vậy?”

Trì Sính không vòng vo: “Ngô Sở Ủy đâu?”

“À, cậu ấy vừa ra ngoài rồi, anh tìm cậu ấy có việc gì?”

Trì Sính nhảy bèn phát giác được động tĩnh trong nhà vệ sinh, không nói hai lời, bước thẳng đến nhà vệ sinh. Đẩy cửa lần một không ra, đẩy lần hai, khung cửa bị gãy.

Khương Tiểu Soái nuốt nước miếng, mẹ ơi, anh bạn này cũng quá... soái rồi.

Ngô Sở Ủy đang dán lên cửa nghe động tĩnh, chấn động kịch liệt bất ngờ diễn ra, nửa người của y đều tê, tiếp theo là một tiếng rắc, gương mặt Trì Sính xuất hiện trong tầm nhìn.

Áo ba lỗ đã cũ đến ngả vàng, trên ngực còn có mấy cái lỗ, quần bông in hình hoa bắt mắt, đường chỉ may hiện rõ bên rìa, ngay cả túi cũng không ra sao...

Trì Sính nhìn rõ toàn bộ cách ăn mặc của Ngô Sở Ủy tại nhà.

Hai giây sau, trong nhà vệ sinh truyền ra tiếng gào của Ngô Sở Ủy: “Có ai hành động như anh không hả? Mợ nó đây là nhà vệ sinh, không phải phòng khách, muốn xông vào là xông vào sao? Lỡ có người đang ị ở trong thì sao? Lỡ người ở trong không phải là tôi, mà là phụ nữ thì sao?...”

Ngô Sở Ủy mắng một tràng như nổ pháo, cuối cùng phát hiện Trì Sính căn bản không nghe, mắt nhìn thẳng tấp vào cái quần bông in hoa của mình, tràn đầy hứng thú ác liệt.

Hình tượng, chú ý hình tượng... Ngô Sở Ủy đột nhiên tỉnh lại, tay xoa giữa trán, khi ngẩng đầu lên lại trưng ra gương mặt thông dong lãnh đạm: “Mời anh ra ngoài, tôi muốn tắm.”

Trì Sính: “Mau lên, tôi đợi ở ngoài.”

Mười phút sau, Ngô Sở Ủy ăn mặc chỉnh tề bước ra khỏi nhà vệ sinh, ngồi đối diện Trì Sính, thản nhiên đốt một điếu thuốc, thờ ơ hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

Tay Trì Sính nhẹ vuốt ve thân rắn của Túi Dấm Nhỏ, lạnh nhạt nói: “Nhị Bảo nhà tôi không thoải mái lắm, muốn nhờ cậu chữa...”

“Nhị Bảo?” Ngô Sở Ủy cười pha trò, mẹ bà tên gì nóng thế: “Vậy Đại Bảo là ai?”

Trì Sính đáp: “Không phải là cậu sao?”

Má... Ngô Sở Ủy đại ra, sao tôi lại quên chuyện này chứ? Thu lại vẻ mặt lúng túng, y thông dong nhìn Trì Sính.

“Nó không thoải mái anh tìm tôi làm gì? Đây là phòng khám, không phải phòng bệnh thú y, hướng hồ tôi cũng không phải bác sĩ.”

Trì Sính cười khó hiểu: “Em trai ruột của cậu bệnh rồi, cậu không thể thấy chết không cứu chứ?”

Sao lại kéo đến em trai của tôi?

Trì Sính nhìn ra nghi hoặc của Ngô Sở Ủy, kiên nhẫn giải thích cho y: “Cậu là Đại Bảo, nó là Nhị Bảo, không phải là em cậu thì em ai?”

Ngô Sở Ủy: “...”

Trì Sính lại nói: “Hơn nữa cậu thiếu tôi nhiều thứ như thế, hôm nay cũng nên trả rồi chứ?”

“Tôi thiếu anh cái gì?” Ngô Sở Ủy nhú mày chất vấn.

Trì Sính không nhanh không chậm liệt kê: “Đậu khô, kẹo sữa, đậu hạt, chân gà ngâm chua, mơ khô, Red bull, Vượng Tử...” (Vượng Tử: Tên nhân hiệu đồ ăn vặt của TQ)

Mụ nội anh!! Ngô Sở Ủy điên cuồng gào thét trong lòng, đó là gia đây ban cho anh, sao thành ra thiếu nợ anh chứ?

Đương nhiên, ngoài mặt vẫn rất thản nhiên, đưa tay biểu hiện rõ ràng: “Hết rồi.”

“Đi mua.” Trì Sính nói rất đương nhiên.

Ngô Sở Ủy cố nén cơn giận trong lòng, lạnh lùng đáp: “Hết tiền.”

Trì Sính lấy ra mấy tờ tiền đồ chót trong túi đưa cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy rất tự nhiên nhận tiền của Trì Sính, nhét vào túi, đáp cho hai chữ.

“Không đi.”

42. Chương 42 - Bị Lừa Là Anh!

Trì Sính không nói gì, chỉ nhìn Ngô Sở Ủy chăm chăm, nhìn tận năm phút.

Nói Ngô Sở Ủy không chột dạ là giả, ai bị người ta nhìn chăm chăm như thế, đều sẽ cảm thấy ớn lạnh, huống hồ ánh mắt Trì Sính hệt như máy xay thịt, chỉ cần chút lơ là sẽ xay nát ý chí của người khác.

Sau khoảng trăm mặc rất lâu, Trì Sính cuối cùng mở miệng.

“Mấy hôm nay, sao cậu không đến đánh bóng?”

Ngô Sở Ủy đỡ trán, hóa ra cảm xúc ấp ủ nửa ngày, chính là muốn hỏi câu này.

Thật ra mấy lời lộn xộn của Trì Sính vừa rồi, chính là để lót đường cho câu nói khó mở miệng này, hấn chân chính quan tâm chỉ là cái chuyện nhỏ như thế thôi, tại sao cậu không còn đến tìm tôi nữa?

Ngô Sở Ủy trả lời rất tùy ý: “Không tại sao hết, chỉ là không muốn đánh nữa.”

Sắc mặt Trì Sính thay đổi, hấn đặt Túi Dấm Nhỏ xuống, dịch người đến cạnh Ngô Sở Ủy, nhìn y chăm chú. “Vậy trước kia tại sao cậu muốn đánh?”

Ngô Sở Ủy cảm thấy được mây đen phủ kín đầu, làm y muốn nghệt thở.

Thật lâu không có được câu trả lời, Trì Sính đột nhiên vỗ mạnh lên đầu Ngô Sở Ủy, ấn cả người y lên sofa. Cái đầu kim cương của Ngô Sở Ủy cứng như thế, vậy mà va chạm kịch liệt với lòng bàn tay Trì Sính lại có chút ăn không tiêu.

Trì Sính cúi nhìn Ngô Sở Ủy, ngữ khí trở nên nặng nề.

“Nói!”

Ngô Sở Ủy cắn chặt răng, bướng bỉnh không nói tiếng nào, làm cho người nào đó gấp lên.

Khương Tiểu Soái ho nhẹ một tiếng, canh lúc thích hợp hòa hoãn bầu không khí căng thẳng.

“Anh cách cậu ấy xa một chút, cậu ấy bị cảm, đừng để bị lây.”

“Bị cảm?” Trì Sính hỏi.

Con mắt vừa rồi còn trong vắt của Ngô Sở Ủy thoáng cái mờ đi, vẻ mệt mỏi hiện lên trên mặt, vẫn nhìn Trì Sính như vừa rồi, hóa thành hình tượng kiên trì dù tinh thần uể oải vẫn phải làm tàng.

“Đừng nghe anh ta nói bậy, tôi rất khỏe!”

“Tôi nói bậy?” Khương Tiểu Soái tiếp tục thêm mắm dặm muối: “Gió lạnh trời mưa còn chạy ra ngoài, trở về đổ đầy mồ hôi còn trúng gió dầm mưa, không bị cảm sao? Chỉ vì bắt mấy con cóc nhái, trời lạnh như vậy còn nhảy vào sông suối, sốt đến bốn mươi một độ...”

Ngô Sở Ủy rất ăn ý bẻ lại: “Khương Tiểu Soái, anh bớt lảm nhảm đi!”

Khương Tiểu Soái tiếp tục lải nhải: “Nghiện cái trò không tự trọng này hử! Bản thân mặc quần bông lủng lỗ, đồ tốt thì toàn nhét vào túi của người ta. Đợi khi bị cảm bị sốt, ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ ra, sợ lây cho người khác...” Quay đầu sang hỏi Trì Sính: “Anh bạn uy mãnh này, anh nói đi, người này nếu đông chết trong sông suối nào đó, giới 2B (ngu xuẩn) sẽ bị tổn thất to lớn đúng không?”

Trong đầu Trì Sính hiện lên bóng dáng Ngô Sở Ủy một mình chạy nhảy trên sân bóng rổ vào buổi tối trời mưa đó.

“Anh Ngô!”

Giọng nói trong veo của tiểu sư đệ truyền vào từ cửa.

Đến thật đúng lúc! Ngô Sở Ủy thuận thế đẩy Trì Sính ra, chỉnh lại quần áo, nhìn tiểu sư đệ.

“Sao vậy?”

Trên mặt tiểu sư đệ lộ rõ mấy phần nôn nóng: “Rắn của chúng ta lại chết mười mấy con.”

Lần này Ngô Sở Úy rất cuộc cũng có phản ứng, nhanh chóng đứng lên, vội vã thay giày, vừa đi ra ngoài vừa hỏi tiểu sư đệ: “Chuyện ra sao? Sao lại chết nữa?”

Trì Sính cũng theo qua.

Đến căn nhà hai gian đó, nhìn thấy mấy con rắn con lờ đờ sắp chết đó, Trì Sính hỏi Ngô Sở Úy: “Cậu cũng nuôi rắn?”

Ngô Sở Úy nôn nóng cắn chặt răng, cắn bản không định trả lời.

Trì Sính cầm một con rắn lên, nhìn sơ vài cái rồi ném lại.

“Khỏi phí công đi, mấy con rắn của cậu đều không sống được.”

Ngô Sở Úy giống như mới biết tin này, thoáng cái gấp đồ mắt.

“Tại sao? Lúc đó sư phụ của tôi bán chúng cho tôi, nói đàn rắn này là rắn hoang, bảo tôi cho ăn đồ hoang dã trước. Gần đây tôi luôn cho ăn con mồi hoang, tổng cộng chỉ mới cho ăn thức ăn nuôi hai lần.”

“Không liên quan đến thức ăn.” Trì Sính lạnh nhạt nói: “Giống rắn này không tốt, cậu bị người ta lừa rồi.”

“Nói nhảm!” Ngô Sở Úy hùng hồn: “Tôi học nghề ở đó hai tháng, đã thân quen với họ, sao họ có thể lừa người quen chứ? Chắc chắn là ăn phải đồ không tốt.”

Nói rồi bảo tiểu sư đệ bằm cóc và chuột trong thùng bên cạnh, lát nữa cho rắn ăn.

Trì Sính không phí lời với Ngô Sở Úy nữa, ôm thùng mồi lên, đi thẳng ra ngoài, Nhị Bảo nhà hắn thêm ăn đã nhiều ngày rồi, cũng nên cải thiện thôi.

Ngô Sở Úy gấp lên: “Anh muốn làm gì?”

Trì Sính đáp lại rất đương nhiên: “Dù sao rắn của cậu cũng không sống được, đừng lãng phí lương thực.”

Ngô Sở Úy đuổi theo đến tận cửa.

Trì Sính đứng lại cạnh cửa xe, bất thành linh hỏi.

“Cậu học kỹ thuật ở trại nuôi rắn nào?”

Ngô Sở Úy trịnh trọng đáp: “Trại nuôi rắn họ Vương! Không tin thì anh đi nghe ngóng đi, nhà họ có tiếng tốt, không thể làm chuyện đó.”

Trì Sính không nói gì, trực tiếp lái xe bỏ đi.

43. Chương 43 - Phần Đại Lễ Đầu Tiên

Chiều hôm sau, nhân viên chuyển phát nhanh tìm đến.

“Có Ngô Sở Úy ở đây không?”

Ngô Sở Úy đứng lên ra cửa.

“Đây là mấy kiện hàng gửi cho anh, mời ký nhận.”

Ngô Sở Úy bán tín bán nghi cầm đơn gửi xem một chút, quả nhiên thấy ghi tên mình, ngay cả địa chỉ cũng chính xác. Y cúi đầu nhìn lần nữa, ít nhất cũng có năm sáu rương lớn, mỗi cái đều có thể chứa y vào luôn. Kỳ lạ, y cũng không lên mạng mua hàng, cũng không có ai thông báo trước sẽ gửi hàng qua cho y!

Sau khi kiểm tra xong, Khương Tiểu Soái mới qua giúp đỡ dỡ hàng.

Kiện hàng đầu tiên được mở, Ngô Sở Úy thoáng cái ngăn người.

Một thùng đầy quần lót, màu nào cũng có, kiểu dáng nào cũng có, giống như từ chợ bán sỉ gửi qua, ít nhất cũng hơn trăm cái. Hơn nữa Khương Tiểu Soái nhìn bao bì, cùng một dạng hàng hiệu, một cái giá cũng cao hơn nguyên bộ trên người Ngô Sở Ủy.

Kiện hàng thứ hai là quần áo và giày, trang phục một năm bốn mùa đều chuẩn bị đầy đủ. Trong kiện thứ ba là vật dụng trên giường, chăn, thảm, ra giường, gối đầu đều đầy đủ. Trong kiện thứ tư là các loại đồ ăn vặt, rực rỡ muôn màu, rất nhiều thứ đều là đồ ăn nhập khẩu, Ngô Sở Ủy chưa từng nếm qua...

Kiểm duyệt hoàn tất, Ngô Sở Ủy nghĩ cũng không cần nghĩ đã biết đồ là do ai gửi đến.

Khương Tiểu Soái nhủ may mắn nhìn Ngô Sở Ủy, đột nhiên rất muốn chế nhạo y.

“Tôi nói này, bạn gái cũ của cậu đó chắc chưa từng quan tâm cậu như thế này bao giờ đúng không?”

Ngô Sở Ủy thực sự khó thể mở miệng, Nhạc Duyệt chỉ từng tặng cho y một chiếc áo, còn là do anh của cô mặt không vừa, lười đem đi đổi mới cho y. Mà món quà đầu tiên y chính thức nhận được từ khi sinh ra đến giờ lại là do tình địch tặng cho...

Trong lòng có một tư vị khó nói rõ.

Khương Tiểu Soái tiếp tục trêu chọc Ngô Sở Ủy.

“Nếu không thì cậu ở chung với uy mệnh tiên sinh này luôn đi?! Cậu nghĩ xem, anh ta đối với cậu cũng không tồi, bạn gái cũ của cậu xấu xa như thế, hai người liên hợp lại báo thù cô ta đi, đừng tổn thương người thật lòng đối xử với cậu.”

Ngô Sở Ủy tức giận: “Bớt đùa giỡn tôi đi! Anh ta chỉ gửi mấy kiện đồ thể này thì có thể đại biểu anh ta thật lòng sao? Anh cũng đâu phải không biết ba anh ta có thân phận gì, bao nhiêu người chen nhau sút đầu mẻ trán muốn tặng quà cho ba anh ta? Có lẽ những thứ này đều là đồ nát moi ra từ xó xỉnh góc gác nào đó của nhà anh ta thôi.”

Khương Tiểu Soái cười lộ răng: “Người tặng quà cho người ta thấy quần bông kép của cậu rồi sao? Còn có sẵn một rương quần lót có kích cỡ phù hợp với cậu nữa à...”

“Ai nói vừa với tôi? Tôi không mặc cỡ này.” Ngô Sở Ủy vẫn cứng miệng.

Khương Tiểu Soái hôm nay muốn đối đầu Ngô Sở Ủy, nhất quyết nói kích thước này chính là dạng Ngô Sở Ủy thường mặc, Ngô Sở Ủy sống chết không thừa nhận, Khương Tiểu Soái liền bảo y đi thử, thế là Ngô Sở Ủy vào nhà vệ sinh.

Cởi sạch sành sanh, mặc quần lót mới vào, vừa khin khít, không thể nào phù hợp hơn, còn thoải mái hơn nữa!

Nhưng mặt vui không nổi, cứ nói là cỡ nhỏ hơn, mặc hơi chật.

“Vậy cậu cho tôi đi, tôi mặc số này.” Khương Tiểu Soái ra vẻ muốn vác đi.

Ngô Sở Ủy ấn lại: “Cho anh một cái thì được, nhưng lấy hết thì không thể.”

Khương Tiểu Soái nhin cười: “Cậu lại không mặc được, giữ nó lại làm gì?”

Ngô Sở Ủy cứng mặt: “Tôi mặc không vừa cũng có thể bán, quần lót đắt thế này, anh mặc hết không thấy phí sao?” Nói xong kéo rương về: “Tôi đi mở một trang web, treo mấy thứ này lên bán hết.”

“Không cần phí sức!” Khương Tiểu Soái cố ý nói: “Chỗ tôi có sẵn một trang web, tôi bán giúp cậu cho.”

Ngô Sở Ủy chưa từng cảm thấy Khương Tiểu Soái lại thiếu đánh như thế.

“Dùng không được, tôi tự biết bán!”

Nói xong ôm rương về phòng ngủ.

Buổi tối trước khi ngủ, Ngô Sở Ủy mở rương ra, lấy chăn Trì Sính tặng ra đắp, mềm mại thoải mái, còn có hương thơm, đắp lên rất dễ chịu. Híp mắt đang dự định hưởng thụ một phen, cửa đột nhiên mở ra, Khương Tiểu Soái không biết từ xó nào chui ra.

“Khụ khụ... tôi nhớ ai đó nói muốn bán những thứ này đi mà? Sao lại đắp lên người mình rồi?” Nói xong kéo chăn trên người Ngô Sở Úy.

Ngô Sở Úy không đổi sắc mặt: “Quần lót đó vì mặc không vừa mới bán! Chăn này đắp rất sướng, tại sao phải bán? Lại nói, quần lót nhiều như thế, bán vài cái cũng chả đau lòng. Cái chăn này tổng cộng chỉ có một cái, bán rồi thì không còn nữa, sau này tôi đắp cái gì?”

“Hê!” Khương Tiểu Soái nhe răng: “Trước kia cậu nằm không hả? Cái chăn này đâu phải chăn của cậu? Sao? Vừa có đồ tốt liền không đặt cái thứ cũ của mình vào mắt nữa?”

Ngô Sở Úy mỉm cười: “Anh muốn gây sự phải không?”

Khương Tiểu Soái cười ha ha.

Ngô Sở Úy vung chăn trùm lên Khương Tiểu Soái, sau một trận đấm đá kịch liệt, hai người cười lăn lộn trên giường.

44. Chương 44 - Mượn Dao Giết Người

Ngô Sở Úy nhìn trên tờ giấy chuyển phát có số điện thoại người gửi, cũng không biết có phải của Trì Sính không, chỉ thử ấn gọi.

“A lô?” Giọng nói trầm thấp mạnh mẽ vang lên.

Ngô Sở Úy có chút nôn nóng: “Thật là anh sao?”

Bên kia ừ một tiếng.

“Có thể cho tôi mượn chút tiền không?”

Trì Sính: “Bao nhiêu?”

“Hai trăm ngàn... nếu anh không có nhiều vậy, thì cho mượn ít cũng được, tôi sẽ mau trả lại cho anh.”

Trì Sính: “Số tài khoản?”

Ngô Sở Úy thầm kinh ngạc, tuy y đã đoán được Trì Sính sẽ cho mượn, nhưng không ngờ lại nhanh gọn như thế. Một khi liên quan đến chuyện tiền bạc, thật sự không phải chỉ một tiếng anh em là xong chuyện, còn cần phải có tín nhiệm và tình cảm thực tại.

“Mượn tiền dùng làm gì?”

“Tôi muốn mua một đợt rắn giống nữa, hai hôm trước tôi có đến trại nuôi rắn hỏi rồi, ông chủ nói rắn không có vấn đề, là do thời tiết biến đổi. Họ mới mua về một đợt rắn mới, là giống ưu, do người nuôi dưỡng, nuôi chúng sẽ không có nguy hiểm và khó khăn gì.”

Bên kia trực tiếp cúp máy.

Không bao lâu, tin nhắn đến, tiền đã vào tài khoản.

Khương Tiểu Soái hỏi: “Anh ta không cần cậu?”

Ngô Sở Úy lắc đầu: “Không nói gì hết.”

“Cậu nắm chắc mấy phần? Vạn nhất anh ta lừa dối chuyện người khác, hoặc có ý muốn chinh cậu, cú này cậu sẽ ngã đau lắm.”

Ngô Sở Úy cũng không biết sao mình lại có lòng tin với Trì Sính như thế, khi y cầm cục gạch anh dùng đến cuộc hẹn, cũng không tin chắc như thế này. Rõ ràng là tình địch của mình, rõ ràng đã bị hấn làm khó vô số lần, rõ ràng là vụ cực không có căn cứ không có logic gì cả... nhưng Ngô Sở Úy lại cảm thấy mình có thể thắng.

“Mười phần.”

Nói xong hai chữ này, Ngô Sở Ủy siết chặt nắm tay ra cửa.

Lại đến trại nuôi rắn nhà họ Vương, ông chủ “từ ái” của y tươi cười niềm nở ra đón.

“2000 con rắn cậu cần đã chuẩn bị xong hết rồi, lần này là rắn non, con nào cũng nặng gần nửa kg, là cậu tôi mới bán đó, nếu là người khác tôi đã không nỡ bán đâu. Năm nay tôi có mười mấy đồ đệ, chỉ có cậu là xuất sắc nhất, thấy cậu tôi liền nhớ đến mình năm đó, người trẻ tuổi muốn lập nghiệp không dễ dàng a!”

Ngô Sở Ủy cười hàm hậu: “Vậy chúng ta thanh toán đi.”

“Cậu không đi xem thử đợt rắn này sao?” Ông chủ Vương hỏi.

Ngô Sở Ủy thăm nói, không cần xem cũng biết, mặt rắn nhất định đã bị lấy đi rồi...

“Tôi có nghi ai cũng không nghi thầy đâu!”

Ông chủ Vương cười ha ha, ôm vai Ngô Sở Ủy vào phòng.

“Rắn hổ trâu nặng thế này, giá thị trường 180 một con, cậu là đồ đệ của tôi, tôi sẽ tính giá nhập hàng cho cậu. 110 một con, tổng cộng 2000 con, lấy cậu hai trăm hai.”

Ngô Sở Ủy rất khó xử: “Trên tay tôi cũng chỉ có hai trăm, hay bớt lại 100 con đi, làm tròn số.”

Ông chủ Vương cắn răng dậm chân, lập tức vỗ bàn nói: “Hai trăm thì hai trăm vậy, 2000 con này cậu lấy hết đi! Hai trăm lỗ vốn kia coi như tiền tôi giúp cậu lập nghiệp!”

Ngô Sở Ủy vẻ mặt cảm kích đứng lên bắt tay với ông chủ Vương.

“Cảm ơn thầy.”

“Đừng cảm ơn tôi!” Ông chủ Vương vẻ mặt vô tư: “Chờ ngày sau cậu phát tài, nhớ đừng quên tôi là được.”

“Làm sao có thể chứ?” Ngô Sở Ủy vô tâm vô phé cười.

Kiếp này tôi sẽ không quên ông, tôi có làm quỷ cũng không bỏ qua cho ông!

...

Ba ngày sau, Trì Sính đích thân đến trại nuôi rắn họ Vương.

Vì trước đó có từng đến kiểm tra, nên ông chủ Vương biết Trì Sính, nghe nói hần đến, không dám chậm trễ chút nào, vội từ chợ mậu dịch hỏa tốc về trại nuôi rắn.

“Trì công tử, tôi đã nói với ngài rồi! Trại nuôi rắn kinh doanh nhỏ như chúng tôi căn bản không nuôi nổi nhiều loại rắn cứng như thế, chỉ mỗi hồ điệp đã mua không nổi...”

Trì Sính cường thế ngắt lời: “Tôi không đến để kiểm tra, tôi đến bán rắn.”

“Bán rắn...” Ông chủ Vương miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Hóa ra là thế, đúng lúc chỗ tôi vừa đi một đợt rắn giống, nếu ngài đã có hàng sẵn, thì cũng bớt cho tôi phải đi nhập hàng một chuyến.”

“1000 con rắn lục, 2000 con rắn hổ trâu.”

Nói xong, bảo người vác thùng trên xe hàng xuống, mở thùng đầu tiên ra, 1000 con rắn lục đó thật ra là 200 con rắn mà ông chủ Vương bán cho Ngô Sở Ủy lúc trước, chết hết cả rồi, bị chặt thành 1000 khúc, xếp chỉnh tề bên trong.

Mấy rương sau toàn bộ là rắn hổ trâu còn non, mỗi con nặng nửa kg, chỉ là không còn mặt rắn.

Ông chủ Vương đảo mắt nhìn, mặt liền tái đi.

“Chúng ta bàn giá đi.” Trì Sính nói.

Ông chủ Vương giật nảy: “Không cần thương lượng, Trì công tử cứ tùy tiện ra giá đi.”

Trì Sính rất hòa khí: “Làm vậy sao được? Làm ăn cần phải giao dịch bình đẳng, chúng ta cứ tính theo quy củ.”

“Đúng thế, đúng thế...” Ông chủ Vương vội phụ họa.

“Rắn lục dáng nhỏ, giá thị trường 60 tệ một con, rắn hổ trâu dáng lớn, giá thị trường 180 một con. Ông chủ Vương, tôi không tính bậy chứ?”

Ông chủ Vương phun ra hai từ khỏi kẽ răng: “Không có.”

“Vậy chính là bốn trăm hai, tôi nghe nói ông chủ Vương vì khích lệ người trẻ tuổi lập nghiệp, vô tư giảm hai mươi ngàn, vì biểu đạt sự ủng hộ của tôi dành cho ông, chúng ta cũng bớt hai mươi ngàn, lấy tròn số.”

Tim ông chủ Vương nhỏ máu.

45. Chương 45 - Cậu Xác Định Đây Là Rắn Hổ Mang?

Chuyện bên này xong xuôi, bên đó cũng nhận được tin nhắn.

Ngô Sở Ủy mở ra xem, ai kia lại chuyển vào tài khoản của cậu hai trăm ngàn.

Dù đã biết rõ trong lòng, vẫn giả bộ gọi điện cho Trì Sính.

“Này, anh đang đốt tiền sao? Sao lại chuyển cho tôi hai trăm nữa?”

Trì Sính: “Trả cậu.”

“Trả tôi?” Ngô Sở Ủy cố ý kinh ngạc: “Là tôi mượn anh hai trăm ngàn, không phải anh mượn tôi hai trăm ngàn!”

Trì Sính: “Tôi đem bán số rắn nát của cậu rồi, bán được bốn trăm ngàn.”

“Cái gì?” Ngô Sở Ủy kêu gào, “Đợt rắn đó của tôi chỉ còn nửa năm nữa là đem ra bán được rồi, đến lúc đó giá cả sẽ gấp ba lần, vậy mà anh lại bán giá thấp mất? Anh bán cho ai? Cho dù có muốn tôi trả tiền vội thế cũng không đến mức phải làm vậy đi?...”

Trì Sính lại cúp máy lần nữa.

Nghe tiếng tút tút tút bên kia, Ngô Sở Ủy vừa rồi còn gấp đở mặt thoát cái phần chần hấn lên, nhàn nhã ném đi động đi, búng tay thắng lợi với Khương Tiểu Soái.

“Hoàn hảo! Hai trăm ngàn tới tay rồi!”

Khương Tiểu Soái đang nhai kẹo cao su, cười ha ha nói với Ngô Sở Ủy: “Hồi trước cậu sáng đi tối về một năm cũng không kiếm được năm trăm ngàn, hiện tại giả ngu diễn trò một chút đã kiếm được hai trăm ngàn. Thực tiễn cho tri thức, nói rõ cần phải cố gắng thực hành, tà môn ngoại đạo mới là đạo lý thép!”

Ngô Sở Ủy chỉ cười không nói.

Khương Tiểu Soái lại hỏi: “Cậu dự định xài hai trăm ngàn này thế nào?”

“Mua rắn.” Ngô Sở Ủy nói.

“Lại mua?” Khương Tiểu Soái ngạc nhiên, “Cậu muốn dùng chiêu này lừa bao nhiêu người hả?”

Ngô Sở Ủy lắc ngón tay, “Lần này là thật.”

...

Hôm sau, Ngô Sở Ủy lại đến trại nuôi rắn họ Vương.

Một ngày tổn thất hai trăm ngàn, ông chủ Vương đang nổi bão trong nhà, thấy Ngô Sở Ủy đến, sắc mặt thoáng cái biến đổi.

Lúc trước ông cười bước ra, đó là nụ cười gian xảo đắc ý, liều mạng áp chế không thể nói toạc ra. Hiện tại cười là cố rặn, không thể không cười, không dám không cười, lệ khí của Trì Sính đang luẩn quẩn trên đầu Ngô Sở Ủy.

So với sự căng thẳng của lão Vương, Ngô Sở Ủy lại rất thả lỏng, cứ như chuyện hôm qua căn bản không có quan hệ với y.

“Đợt rắn thầy bán cho con đó, con chưa nuôi được hai ngày đã bị anh em bán rồi, làm con tức chết. Con muốn mua thêm hai ngàn con nữa, đến chỗ khác mua thì cũng không yên tâm, đành tới tìm thầy nữa đây.”

Lão Vương hiểu ra, ông đã chọc phải người không nên chọc!

“Thầy dẫn con đi xem rắn đi.” Ngô Sở Ủy nói.

Trên đường, tìm ông chủ Vương vẫn luôn nhỏ máu, cho dù ông nuốt hết mớ mật rắn kia rồi, cũng không có gan dám lừa Ngô Sở Ủy lần nữa. Đợt rắn có vấn đề bị nhốt trong một căn phòng, ông chủ Vương cũng không dám nhìn qua một cái, càng đừng nói đi. Hiện tại phòng nuôi mà ông dẫn Ngô Sở Ủy đến mới là tâm huyết chân chính của ông.

Lần này, Ngô Sở Ủy kiểm tra rất kỹ, chỉ cần có chút vấn đề thì sẽ để lại.

Vợ ông chủ Vương lao vào phòng nuôi, kéo ông chủ Vương ra ngoài.

“Ông điên hả? Còn muốn sống nữa không?” Khóe mắt bà Vương đỏ bừng: “Đợt rắn đó còn mấy tháng nữa sẽ được đưa ra bán rồi, giống tốt như thế, hiện tại ông bán, cả năm nay chúng ta đều phí công rồi!!”

Ông chủ Vương buồn bực hừ một tiếng: “Nếu tôi không bán, nửa đời sau chúng ta cũng đều làm phí công hết, trại nuôi rắn cũng không tồn tại nổi!”

“Tôi bất kể, nếu ông dám bán tôi liều mạng với ông.” Bà Vương khóc lớn.

“Liều mạng?” Ông chủ Vương cắn răng: “Mạng cũng sắp mất rồi, bà liều với ai nữa hả?”

“...”

Ngô Sở Ủy thò đầu ra: “Sao vậy? Có vấn đề gì sao?”

Gương mặt uốn éo của ông chủ Vương lập tức hồi phục bình thường, chỉ là giọng hơi khàn.

“Không vấn đề, cậu chọn xong chưa?”

“Chọn xong rồi.” Ngô Sở Ủy cười bước ra, “Vậy chúng ta vẫn tính theo giá lúc trước, 100 tệ một con, tổng cộng 2000 con, vẫn là hai trăm ngàn, thấy thấy sao?”

Bà Vương tức muốn nghẹt thở.

Giống rắn ưu giá sáu trăm ngàn thoáng cái giảm xuống bốn trăm ngàn, lại thêm hai trăm ngàn bù vào lần trước, số tiền thiếu đạo đức ông chủ Vương kiếm được trong mấy năm nay đều bị Ngô Sở Ủy vắt kiệt trong hai ngày.

...

“Tôi lại mua rắn về rồi.” Ngô Sở Ủy giống như thị uy nói với Trì Sính.

Tối đến, Trì Sính lại tới trại nuôi rắn của Ngô Sở Ủy, cầm một con lên xem, trong lòng hiểu rõ. Hắn lấy mu bàn tay gõ lên đầu Ngô Sở Ủy một cái, hừ nói: “Cậu thật sự là ngốc nghếch còn ra vẻ.”

Ngô Sở Ủy giả vờ khó hiểu: “Sao tôi lại ngốc chứ? Anh bán mất rắn giống của tôi, tôi không đi mua tiếp thì sau này đi đâu kiếm tiền hả?”

Trì Sính không nói gì, chỉ nhìn Ngô Sở Ủy như thế, ánh mắt thâm trầm, mang theo ý thẩm định nồng đậm.

Ngô Sở Ủy cứng người không đến năm phút, cuối cùng nhịn hết nổi, nhe răng cười.

“Được rồi, cảm ơn anh còn không được sao?”

Từ sắc mặt của Trì Sính lúc này, rõ ràng là không được.

“Tặng quà cho anh được không?”

Nói xong, kéo Trì Sính vào trong, chỉ một hàng kẹo đường cắm trên tủ gỗ nói: “Đây là do tôi thổi hết đó, anh chọn một cái đi.”

Trì Sính rất bất ngờ: “Cậu biết thổi kẹo đường?”

“Lắc trống bỏi chong chóng xoay, lưu ly cộp cộp thổi kẹo đường”, trước kia là nghề dựa vào kỹ thuật của Bắc Kinh cũ, hiện tại đã không còn thấy nhiều nữa. Kẹo tạo hình này nhìn thì đơn giản, nhưng thật ra học lại rất khó, Ngô Sở Ủy cũng là lúc làm người bán hàng rong thấy ông bác thổi, không nhịn được muốn học, khổ luyện nhiều ngày mới miễn cưỡng nhập môn.

“Tôi chỉ biết thổi vài động vật nhỏ đơn giản thôi.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính đảo mắt, tất cả động vật đều giống nhau, bụng tròn chân ngắn, hai lỗ tai chổng trời, không có cái gì để phân biệt hết.

“Cậu thổi lại một cái cho tôi đi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy hôm nay tâm trạng tốt, nhanh chóng đồng ý, đến nhà bếp bỏ nước đường vào bồn, lại dùng xẻng khuấy khuấy, sau đó bôi chút bột tan lên tay, trông cũng rất chuyên nghiệp.

“Muốn làm hình gì?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính tùy tiện nói: “Thổi một con rắn đi.”

“Rắn gì?”

“Rắn hổ mang.”

Ngô Sở Ủy thoải mái đáp: “Nhìn kỹ nhé, cho anh!”

Lúc trước Trì Sính chỉ toàn thấy những người múa thoát y tự an ủi, nghe toàn là tiếng rên rỉ dằng dặc cầu tha. Rất ít ai còn áo mão chỉnh tề mà vẫn có thể khiến hấp hứng thú, đương nhiên, càng không ai sẽ thô tục đến mức cất giọng oang oang mà vẫn có thể khiến không khí nóng lên.

Ngô Sở Ủy dùng xẻng nhỏ múc đường lên, đặt trong lòng bàn tay xoa nắn một hồi, vẽ thành viên tròn, sau đó dùng ngón cái đâm ra một lỗ nhỏ, rồi gấp mép lại, kéo mạnh, tạo thành một sợi đường dài, bẻ một đoạn nhỏ ở phần đầu, nhét vào miệng.

Sợi đường trông mỏng manh như thế, vậy mà đông lại thành một cái ống, Ngô Sở Ủy thổi vào trong ống, phần đuôi viên đường chậm rãi phình lên, Ngô Sở Ủy dùng tay kéo ra đường nét con rắn.

Trì Sính lặng lẽ nhìn Ngô Sở Ủy, nhìn con mắt đen lóng lánh đó đang chăm chú vào tay bản thân, hai má phồng lên, hầu kết không ngừng lên xuống, hiển thị rõ sự cẩn thận lúc này. Trì Sính đột nhiên rất muốn đưa tay qua, bóp mũi Ngô Sở Ủy, khiến y không thể thở, hai má phồng lên sẽ đổ bưng.

Uy mãnh tiên sinh luôn như thế, chỉ cần thứ hấp nghi, thì nhất định sẽ làm.

Ngô Sở Ủy đang thổi đến chỗ quan trọng, đột nhiên bị bóp mũi, ánh mắt sắc như dao lập tức ném qua Trì Sính, kích thích khiến Trì Sính tê dại, tay trượt xuống làm nghiêng hình rắn.

“Thổi cái nữa đi.” Trì Sính nói.

Nếu không phải Ngô Sở Ủy muốn quyền rũ hắn, lúc này sớm đã hất bỏ đường lên mặt hắn.

Lần này y quay lưng về phía Trì Sính, thổi xong ghim que trúc vào, rồi mới quay lại đưa cho Trì Sính.

“Rắn hổ mang.” Ngô Sở Ủy vô cùng vừa lòng với tác phẩm của mình.

Trì Sính liếc mắt nhìn, dùng cách thức uyển chuyển khéo léo để biểu đạt cách nhìn hoàn toàn trái ngược.

“Cậu xác định không phải cậu đang thổi jj của mình?”

Nước đường có hạn, thân rắn có hơi ngắn, đường cong uốn lượn quá nhỏ, phần đầu rắn hơi nhọn...

Ngô Sở Ủy giận dữ phản kích: “Anh thấy trên jj có mọc mắt hả?”

Trì Sính đột nhiên sáp tới trước Ngô Sở Ủy, dùng hông đỉnh y một cái, âm u nói: “Trên jj của cậu không có mắt hả? Vậy bao nhiêu năm nay cậu bắn từ chỗ nào? Từ miệng? Mau cho tôi mở rộng kiến thức coi, cái miệng nào có năng lực như thế? Bao làm luôn công việc đó...”

Nói xong ngón tay thô sần ác ý xoa lên đôi môi mỏng của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy oán hận đẩy tay Trì Sính ra, trên môi nóng rát, trong lòng cũng nổi lửa. Không biết tại sao, bàn với Khương Tiểu Soái về những vấn đề này, Ngô Sở Ủy rất tự nhiên, kết quả lời này nếu nói từ miệng Trì Sính, thì cảm thấy đặc biệt chói tai.

“Tôi về đây.” Trì Sính quay người muốn đi.

Ngô Sở Ủy đột nhiên gọi hắn lại.

“Chiều mai có rảnh không? Tôi muốn nói chuyện với anh.”

Trì Sính thẳng thắn cho Ngô Sở Ủy biết: “Tôi chỉ lên giường, chưa từng hẹn hò.”

Ngô Sở Ủy đột nhiên bước mau qua, giật lấy kẹo rắn trong tay Trì Sính, nhét vào miệng ăn. Hơn nữa còn ăn rất chậm rãi, giống như một loại khiêu khích không lời, cố ý ăn cho Trì Sính xem.

Trì Sính ngược lại không nhận khiêu khích, hắn chỉ thấy Ngô Sở Ủy cầm cái cơ quan sinh dục đó liên tục nhai nhai, vong tình tạo nên tư vị mỹ diệu.

Ngô Sở Ủy cũng nói thẳng với hắn: “Nếu muốn tôi thối cho cái nữa, thì đồng ý chuyện vừa rồi đi.”

Trì Sính lại bị uy hiếp vụng về đơn giản này giữ lại.

“Thối cái nữa đi!”

Ngô Sở Ủy cười mỉm, thật sự thối cái nữa cho Trì Sính.

Lần này Ngô Sở Ủy đặc ý đưa con rắn dài hơn, trông giống thật hơn ra.

Không ngờ, Trì Sính lại cười.

“Cậu xác định đây không phải là từ jj của cậu đổi thành jj của tôi chứ?”

Ngô Sở Ủy: “...!!”

46. Chương 46 - Có Câu Oan Gia Ngõ Hẹp

Trì Sính về chỗ ở, Nhạc Duyệt đứng trước cửa đợi, vẻ mặt lơ đãng, suýt nữa ngủ mất.

“Sao em lại đến?” Trì Sính hỏi.

Nhạc Duyệt ôm tay Trì Sính, tựa đầu vào vai hắn đi vào.

“Nhớ anh.”

Vào nhà rồi, Trì Sính nhét kẹo đường đó vào một hộp gỗ, Nhạc Duyệt thấy thể hiệu kỳ, một người lãnh ngạo vô tình như Trì Sính sao lại cảm thấy hứng thú với trò này? Nhạc Duyệt đã rất lâu chưa được thấy kẹo đường này rồi, nhớ lúc còn nhỏ rất thích thứ này, hiện tại cầm lấy vẫn cảm thấy mới mẻ.

“Thật vui, anh mua ở chỗ nào thế?”

Trì Sính nhàn nhạt đáp: “Không phải mua, là một người anh em thối cho.”

“Oa?” Nhạc Duyệt rất kinh ngạc, “Anh còn có anh em có tài thế à?”

Nhạc Duyệt nói thế, quá trình thổi kẻo đường của Ngô Sở Ủy lại hiện lên trong đầu Trì Sính, động tác nghiêm túc lại ngốc nghếch đó, tư thế ngạo khí không chấp nhận phê bình, càng ném thì càng có vị đạo.

“Em cũng muốn.” Nhạc Duyệt bắt đầu mở miệng.

Trì Sính tùy tiện đáp: “Bữa nào tôi lại bảo cậu ta thổi cho em một cái.”

Nhạc Duyệt mỹ mãn gật đầu.

“Đúng rồi, tối mai ba mẹ tôi rảnh, cùng đi ăn cơm đi.” Trì Sính nói.

Mắt hoa đào của Nhạc Duyệt lập tức hiện lên mấy phần vui sướng và khẩn trương: “Nhanh vậy sao? Gần đây em luôn thức khuya, khí sắc không tốt lắm.” Nói rồi cầm gương lên soi: “Xong rồi xong rồi, còn có mụn nữa. Trì Sính anh mau xem giúp em đi, có phải nổi lắm không, khó coi lắm không?”

Trì Sính đã lượn vào nhà vệ sinh.

...

Sáng hôm sau, Ngô Sở Ủy nghiêm túc tắm rửa, cẩn thận cạo râu, lại thay đồ mới, sơ mi màu xanh da trời phối hợp với âu phục màu xanh lam đậm, quần jean còn nguyên màu, thắt cà vạt mang giày, mới mẻ thích hợp lại có sức hút.

Khương Tiểu Soái đang cầm kim truyền dịch cho người bệnh, vì liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy một cái, mũi kim đâm chệch, khiến người bệnh bị đau liền oán trách.

“Còn dụng tâm thế nữa chứ!” Khương Tiểu Soái trêu đùa.

Ngô Sở Ủy cười, “Diễn kịch mà, phải làm cho ra dáng chứ.”

Khương Tiểu Soái ghé vào gần Ngô Sở Ủy, nhỏ giọng nói: “Khi ở chỗ kín nhớ tìm cơ hội xuống tay.”

“Xuống tay?” Ngô Sở Ủy liếc mắt nhìn Khương Tiểu Soái, “Ý anh là gì?”

Khương Tiểu Soái nhướng mày nháy mắt với Ngô Sở Ủy: “Tiếp xúc thân thể đó!”

“Có hơi sớm không vậy?” Ngô Sở Ủy nói.

“Nếu cậu còn không nắm chắc thời gian, người ta sẽ kết hôn luôn, chúng ta đã nghe ngóng qua, Nhạc Duyệt là bạn gái duy nhất Trì Sính quen mấy năm nay, hết tám chín phần là do bên cha mẹ hối thúc quá dữ dội mới ra.”

Khương Tiểu Soái nói thế, cảm giác nguy cơ của Ngô Sở Ủy lập tức tăng cao.

“Tôi biết rồi, nhất định sẽ nắm chắc cơ hội lần này.”

Khương Tiểu Soái gật đầu, lại hỏi: “Hai người hẹn ở đâu?”

“Công viên.”

Khương Tiểu Soái suýt nữa phun huyết, hấn vỗ vai Ngô Sở Ủy, vẻ mặt khâm phục.

“Tôi cảm thấy, anh ta đồng ý đến coi như cậu đã thắng một nửa rồi.”

Hẹn gặp nhau lúc hai giờ, một giờ năm mươi Ngô Sở Ủy đã đến, đưa mắt nhìn như vô cùng nhàm chán, thật ra đang quan sát kỹ hoàn cảnh xung quanh, tìm điểm đột phá, vạch kế hoạch sau khi gặp mặt, phiên đoạn ở chung, lời nói cáo biệt...

Có câu oan gia ngõ hẹp.

Nhạc Duyệt hôm nay cũng được nghỉ, cùng đồng nghiệp đi dạo phố, đúng lúc đi ngang cửa công viên.

Kết quả, chú ý đến Ngô Sở Ủy trước không phải là Nhạc Duyệt mà là đồng nghiệp của cô.

“Mau xem, ở đó có anh đẹp trai!”

Ánh mắt Nhạc Duyệt đảo qua, thoáng chốc dừng lại, trong lòng nhẹ giật, có chút không dám tin, nhưng chắc chắn là Ngô Sở Ủy không sai. Mấy tháng không gặp, biến hóa lớn như thế, ngoại hình là thứ yếu, mầu

chốt là khí chất, sao đột nhiên lại như biến thành người khác chứ? Đang sầu muộn, ánh mắt của Ngô Sở Ủy lại ném qua, Nhạc Duyệt vội dời mắt đi.

“Ôi... thật đẹp trai, người được đợi thật may mắn.” Đồng nghiệp còn mắt long lanh nhìn sang đó.

Nhạc Duyệt cố nén quay đầu về, không tốt lành nói: “Chỉ vậy đã gọi là đẹp trai? Đó là do cậu chưa từng gặp qua Trì Sính của tôi thôi.”

“Đúng rồi, khi nào thì cậu mới cho tôi xem mặt đây?”

Nhạc Duyệt tràn đầy tự hào: “Lúc nào cũng được, cậu căn bản không tưởng tượng được anh ấy hoàn mỹ cỡ nào đâu!”

Đồng nghiệp rất hiếu kỳ, người đàn ông có thể được Nhạc Duyệt khen như thế, chắc chắn không đơn giản.

“Cậu thử nói xem anh ta hoàn mỹ cỡ nào đi.”

Nhạc Duyệt thoáng chốc dời được đề tài, nói một tràng như nã pháo, tất cả những từ ngữ tốt đẹp đều trù lên người Trì Sính, khiến sắc tâm của đồng nghiệp hoa si cũng bị câu lên.

“Phương diện đó có phải anh ta đặc biệt mạnh không?” Chợt chợt Nhạc Duyệt.

Nhạc Duyệt đỏ mặt, ghé vào tai đồng nghiệp nhỏ giọng nói: “Tôi cho cậu biết nha, nhưng cậu không được cho người khác biết đâu, anh ấy thật sự là cực kỳ mạnh. Hiện tại tôi chỉ nghĩ tôi cũng thấy mềm chân rồi...”

“Ôi chào!” Đồng nghiệp cười dâm dăng hai tiếng, “Khó trách cậu đắm đuối như thế.”

Nhạc Duyệt thậm chí còn rất đắc ý.

“Hơn nữa, tối nay tôi sẽ đi gặp ba mẹ của anh ấy!”

“Oa!” Đồng nghiệp kéo chặt tay Nhạc Duyệt, “Chị Nhạc là tấm gương của em! Sau này chị làm bà Trì rồi, nhớ đừng quên bình dân em đây, phải giúp em để ý người xung quanh anh ta, hạnh phúc nửa đời sau của chị em đều nhờ vào chị đó.”

“Ha ha... không vấn đề.”

47. Chương 47 - Hôm Nay Bầu Trời Thật Xanh!

Trong quá trình đợi Trì Sính tới, có một mỹ nữ đứng cách đó không xa nhìn Ngô Sở Ủy chăm chú, lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng gom dũng khí đi đến, hơi căng thẳng hỏi: “Anh đẹp trai, có thể cho em số điện thoại không?”

Đúng lúc này, Ngô Sở Ủy liếc thấy xe Trì Sính chạy đến.

“Xin lỗi.” Cười rất quý phái.

Mỹ nữ ừ rử bỏ đi, Ngô Sở Ủy nhìn bóng lưng cô lặng lẽ cảm thán.

Mông vĩnh thế kia, tiếc thật...

Trì Sính bước xuống xe, ánh mắt liền dính lên người Ngô Sở Ủy, bộ đồ này bộc lộ hết toàn bộ ưu điểm của y. Bờ vai rộng, vòng eo nhỏ, mông vĩnh, chân dài...

Thế là, sau khi hai người chạm mặt, câu đầu tiên Trì Sính nói chính là: “Ăn mặc như thế này...”

Chỉ mấy chữ đó đã khiến Ngô Sở Ủy ghen hờn.

Như thế này? Như thế này là như thế nào? Đang khen tôi hay đang chê tôi hở? Nhìn cái ánh mắt chế nhạo kia kia, nghe cái giọng điệu trào phúng kia kia, xem ra tình hình không hay a... sau một hồi suy luận, tư

duy của Ngô Sở Ủy triệt để loạn luân, tri thức lý luận chuẩn bị trước đó khi đặt vào thực tiễn, sao không phù hợp như thế.

Thế là, hai người lặng lẽ cầm nín tản bộ nửa tiếng.

Ngô Sở Ủy dùng khoe mắt liếc Trì Sính một cái, ánh mắt trầm ổn, thản nhiên, trong lòng không khỏi nghiêng rằng. Anh đúng là biết nhịn nhĩ! Tôi không biết nói gì, anh cũng không thềm lên tiếng luôn!

Trì Sính cố ý không mở miệng, hẳn biết chút tâm tư của Ngô Sở Ủy, hẳn chính là muốn xem thử, người này rốt cuộc có nội tâm cường đại cỡ nào, chuẩn bị đầy đủ cỡ nào, mới dám hẹn hẳn đến cái chỗ các cụ các lão tản bộ này gặp mặt.

Hai tên đàn ông, như bảo vệ tuần tra, dạo quanh công viên hết vòng này đến vòng khác.

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy mệt rồi, tìm một tảng đá ngồi xuống.

Trì Sính ngồi bên cạnh y.

Hai người ngồi rất gần nhau, vẫn tiếp tục không nói gì, thật sự là lúng túng hết sức.

Thế là, Ngô Sở Ủy thanh giọng, phun được một câu.

“Hôm nay bầu trời... thật xanh...”

Nói xong câu này, Ngô Sở Ủy thật muốn tát cho mình hai bạt tai, đêch, mày tán gẫu với một tên đàn ông làm gì? Trực tiếp ôm luôn cho rồi! Cẩn hai phát luôn! Hôn đàn ông có gì đáng sợ chứ? Anh ta lại không vả vào miệng mày, cũng không mắng mày lưu manh... Ngô Sở Ủy siết chặt quyền quay đầu lại, nhìn thẳng vào gương mặt cương nghị của Trì Sính, thoáng chốc không còn suy nghĩ được gì.

So với sự quần bách của Ngô Sở Ủy, Trì Sính lại có cảm xúc khác.

Hơn hai mươi năm nay, chưa từng có người nào ở trước mặt hắn mà cảm thán hôm nay bầu trời thật xanh... nghe nhiều những câu hình thức, đã quen những lời tán tỉnh, đột nhiên cảm thấy câu nói ngốc nghếch cố gắng ghen ra này thật đáng quý biết bao.

Lúc đứng lên, Trì Sính thấy trên quần Ngô Sở Ủy có dính đất, thuận tay liền vỗ cho y.

Ngô Sở Ủy vốn muốn nói cảm ơn, kết quả Trì Sính vẫn không chịu làm cho xong, bắt đầu thì vỗ một cách tùy tiện, sau đó thì có tiết tấu, giống như đánh trống, vỗ vỗ rất hứng thú.

“Chắc là sạch rồi đó...” Ngô Sở Ủy sầm mặt nhắc nhở.

Trì Sính dừng tay rồi vẫn không quên phê cho một câu: “Người không mập, nhưng thịt trên mông thì không ít.”

Nói xong lại vỗ một cái lên mông Ngô Sở Ủy, sức lực rất đủ.

Ngô Sở Ủy đau đến nhe răng, sừng sộ liếc nhìn Trì Sính, vừa muốn mở miệng chửi, đột nhiên nhớ ra lời dạy của Khương Tiểu Soái. Nếu đàn ông tiến hành bất cứ hình thức tiếp xúc nào với mông của cậu, đều đại biểu người đó có ý với cậu, lúc đó cậu nhất định phải nắm bắt cơ hội, dùng mọi phương thức ám thị để đáp lại.

Nghĩ thế, Ngô Sở Ủy phát hiện trên quần Trì Sính cũng dính đất.

Thò tay qua, vỗ giúp hắn... Ngô Sở Ủy tự ám thị, đánh bạo thò tay qua, khổ nỗi lá gan không đủ lại rút về, thậm mắng mình nhất gan. Bước được vài bước lại bắt đầu cổ vũ bản thân: Dừng cảm thò tay qua đi! Chỉ là hai khúc thịt được bọc dưới vải mà thôi, lại không có độc, sợ cái gì?...

Trì Sính thấy ánh mắt ẩn nhẫn của Ngô Sở Ủy, đầu thì đỏ mề hôi, cho rằng mình xuống tay quá nặng.

“Đau sao?” Đột nhiên mở miệng.

Cánh tay đã tiếp xúc đến phần vải quần Trì Sính lập tức rút về.

“Không đau, chỉ hơi tê thôi.” Ngô Sở Ủy nói.

“Tê...” Trì Sính lặp lại chữ này, “Có cần tôi chữa cho cậu không?”

Ngô Sở Ủy cũng là đàn ông, có thể không nhìn ra ánh mắt của Trì Sính sao? Trong lòng không ngừng kêu gào, nói “cần” đi, nói “cần” đi, cơ hội tốt lắm đó! Có thể qua khỏi ải này, quan hệ của hai người lại tiến thêm một bước.

Trì Sính thật sự đưa tay qua.

Ngô Sở Ủy lại giống như phản xạ có điều kiện, đột ngột nắm tay Trì Sính.

“Cảm ơn, thật sự không cần, một chút cũng không tê.”

48. Chương 48 - Chính Là Không Buông Tay

Trên đường vòng về, Ngô Sở Ủy không ngừng thúc giục mình: Ra tay, mau ra tay, chỉ còn cách cửa công viên 300m thôi, nếu không ra tay thì không còn cơ hội nữa. Còn 200m, công sức cả ngày của mày sẽ mất trắng. Còn 100m, nếu không ra tay nữa thì bọn họ sẽ kết hôn luôn!...

Sau lưng vang lên tiếng còi xe, Ngô Sở Ủy hung tợn nghiêng răng.

“Nhìn xe kia!”

Nhân cơ hội nắm tay Trì Sính, kéo sang bên cạnh mình.

Năm giây sau, một chiếc xe hơi điều khiển từ xa chạy qua dưới chân họ, một thằng nhóc cầm điều khiển đuổi theo sau, vừa đuổi vừa điên cuồng ầm còi.

“...”

Tay vẫn đang kéo, ai cũng không chủ động buông ra, Ngô Sở Ủy cũng nghĩ thông, dù sao trời đã tối rồi, không ai thấy rõ hai người họ đang làm gì. Chỉ cần Trì Sính không cố sức giãy ra, y cứ nắm chặt như thế, cho dù Trì Sính muốn giãy, y cũng phải nắm chặt! Anh bá chiếm bạn gái của tôi, tôi sẽ bá chiếm anh!

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng Ngô Sở Ủy thật không quen nắm tay đàn ông a! Cảm giác này còn khiến y chợt dạ đổ mồ hôi hơn cả trộm yêu đương với quả phụ, ngoại tình với em vợ...!

Trì Sính đã rất nhiều năm không nắm tay ai, trong ký ức cảm giác tim đập rộn ràng này đã trở nên mơ hồ. Hắn không ngờ đời mình còn có thể bị một cánh tay ẩm ướt nắm lấy, còn có thể cảm nhận được mồ hôi chảy ra thấm vào da thịt, làm tê dại huyết quản, còn có thể dùng khước mắt liếc thấy một đôi mắt khẩn trương bất an.

Hắn giãy tay ra, cảm nhận được sự nôn nóng của Ngô Sở Ủy, lại nắm ngược lại tay y, giữ chặt trong lòng bàn tay.

Tay Trì Sính lớn hơn bình thường, dài hơn hẳn một đốt so với tay đàn ông khác.

Hơn nữa lực tay của Trì Sính rất lớn, Ngô Sở Ủy cảm thấy hắn luôn cố tình vô ý ấn lên khớp xương mình, đau thật đau, nhưng vì muốn nắm thêm một lát, Ngô Sở Ủy cố nhịn.

Hai người lại đi một đoạn, cho đến khi di động của Trì Sính vang lên.

Giọng nói của Nhạc Duyệt truyền đến rõ ràng, “Em đã đến trước cửa khách sạn, anh đến đâu rồi?”

“Lát nữa tôi sẽ đến.” Trì Sính cúp máy.

Ngô Sở Ủy hỏi: “Anh muốn đi hả?”

Trì Sính gật đầu: “Lát nữa có hẹn ăn cơm.”

Ngô Sở Ủy rất hào phóng, “Anh đi đi.”

Nói thì rất sáng khoái, nhưng tay lại nắm chặt hơn, ngón tay Trì Sính vừa động, Ngô Sở Ủy lập tức gồng sức, nghiêng răng nắm chặt, gân xanh nổi cả lên, con người có lỗi ra cũng không chịu buông tay! Chính là không buông đó! Không buông đó! Dám đi? Tháo khớp ông đây trước đi đã!

“Sao anh còn không đi?” Nụ cười giả vờ đến mức ai cũng cảm thấy: “Đừng để người ta phải đợi.”

Trì Sính nhìn chằm chằm Ngô Sở Ủy một hồi, dưới ánh mắt vô trang đầy đủ, nghiêm mật tử thủ, hẳn nghe thấy cười dữ tợn, hung hăng bóp chặt lại, tiếp tục kéo Ngô Sở Ủy đi tới.

Ngô Sở Ủy phát huy sở trường móc túi của mình, thò tay vào túi áo Trì Sính, giúp hắn tắt máy.

Lại là một quãng đường dài.

Chỉ vì một quãng đường này, Trì Sính đã tổn thương ba người. Đầu tiên là ba hán mẹ hắn, dời lại tất cả mọi người chuyện đợi gặp con trai con dâu, kết quả không đợi được ai. Mà sau đó là Nhạc Duyệt, chỉ biết vị trí cụ thể của khách sạn, nhưng không biết số phòng và cách liên lạc với ba mẹ Trì Sính, một mình đứng đợi bốn tiếng, điện thoại không gọi được, gấp đến mức muốn báo cảnh sát. Khó lắm mới gọi được, lại đổi đến một câu: Anh ngủ rồi, hôm khác đi.

Nếu con đường này có ý nghĩa gì, có tiến triển mang tính đột phát gì thì cũng đáng.

Mẫu chốt là hai người thật sự chỉ tản bộ, từ phía Đông Tam Hoàn đến Tây Tam Hoàn, để giày cũng muốn mòn luôn mà vẫn không nói một chữ. Cuối cùng tản bộ lại chỗ cũ, mắt thấy sắp cáo biệt, Ngô Sở Ủy mới phun ra một câu.

“Hôm khác lại nói chuyện.”

Trì Sính hung hăng cú lên trán Ngô Sở Ủy, rồi đi.

49. Chương 49 - Dốc Lòng Tu Luyện.

Khương Tiểu Soái tan ca xong vẫn không về nhà, tràn đầy mong ngóng đợi ở phòng khám, đợi đến tận nửa đêm. Cứ nghĩ Ngô Sở Ủy hơn một giờ cũng phải về rồi, hiện tại còn chưa về, tính ra đã đạt được.

Nghĩ đến đây, Khương Tiểu Soái có chút an ủi lại có chút chua xót.

Đồ nhi thuần khiết của hắn a! Cứ đâm đầu vào như thế, cũng không biết con đường phía trước có chạm bất kỳ gì không...

Cuối cùng, cửa mở.

Khương Tiểu Soái bước vội ra đón, nắm tay Ngô Sở Ủy, phát hiện tay y khá lạnh, ánh mắt lại rất phức tạp, mang theo bi thương và kêu than dốc lòng dâng hiến.

“Hạ thủ rồi?” Khương Tiểu Soái hỏi dò.

Sắc mặt Ngô Sở Ủy ngưng trọng gập đầu.

Khương Tiểu Soái hơi giật mình, “Làm đến triệt để luôn hả?”

“Chắc có thể tính là triệt để...” Ngô Sở Ủy đưa tay ra: “Mấy tiếng đồng hồ không buông tay.”

Khương Tiểu Soái thầm tắc lưỡi, “Hai người chỉ dùng tay? Không dùng mặt sau?”

Mặt sau? Ngô Sở Ủy hồ đồ rồi.

Khương Tiểu Soái lại hỏi: “Bắn mấy lần?”

Ngô Sở Ủy lúc này mới hiểu ra, lập tức đâm tới một cú.

“Anh nghĩ đi đâu vậy hả? Tôi nói là nắm tay...” Nói rồi kéo tay Khương Tiểu Soái qua, thị phạm vài lần, “Chính là thế này... nắm tay! Hiểu chưa?”

Khương Tiểu Soái lặng lẽ vô thanh rơi hai hàng lệ.

“Tôi chờ từ chiều đến giờ, cậu chỉ nắm tay đã về rồi?”

“Nắm tay còn chưa đủ nữa hả?” Ngô Sở Ủy trợn tròn mắt, “Tôi còn cảm thấy phát triển hơi nhanh rồi đó! Lúc trước tôi và Nhạc Duyệt sau khi xác định quan hệ mới nắm tay!”

Khương Tiểu Soái cảm thấy cần phải uốn nắn lại quan niệm yêu đương của thằng nam.

“Cậu nhớ đây, đàn ông và đàn ông quen nhau có khác biệt bản chất với đàn ông và phụ nữ, nó không tiến hành dần theo tuần tự, mà một đạp đến luôn. Cậu phải bỏ qua những tình tiết nhằm chán là nắm tay, hôn nhau gì đó, trực tiếp bước vào đề chính.”:

Ngô Sở Ủy nhú mày: “Vậy tôi phải làm sao?”

Khương Tiểu Soái nói rất rõ ràng: “Thò tay vào trong đũng quần anh ta.”

Ngô Sở Ủy sầm mặt, “Tôi chịu không được.” Nắm tay đã là đột phá tâm lý cực hạn rồi.

Khương Tiểu Soái trực tiếp kéo tay Ngô Sở Ủy đặt lên đũng quần của mình, hùng hồn nói: “Chịu được không? Đây là đàn ông, có gì mà không chịu được?”

Ngô Sở Ủy cũng rất buồn bực, tại sao y và Trì Sính nắm tay thôi đã khấn trương không thể tả, nhưng hồ đồ với Khương Tiểu Soái thế này lại không có cảm giác gì sắt?

Đang nghĩ thế, chỗ nào đó dưới tay nhảy một cái.

“Ý...” Khương Tiểu Soái biến sắc, “Chắc tôi không chịu được nữa.”

Ngô Sở Ủy: “...”

Mấy ngày sau đó, là thời kỳ nghỉ ngơi dưỡng sức, dốc lòng tu luyện, từ lúc trở về từ công viên, Ngô Sở Ủy không liên lạc với Trì Sính nữa, cả ngày trốn trong phòng coi sách. Qua lần hẹn đầu tiên, y đã tổng kết được một kinh nghiệm giáo huấn, không có tiếng nói chung thật là đáng sợ! Vì không để lần gặp mặt sau còn ca ngời bầu trời xanh, Ngô Sở Ủy quyết định phải đọc nhiều sách.

Khương Tiểu Soái cầm một quyển lên, ‘Tự phụ chí mạng’, lật qua vài trang, đại khái đang nói về sai lầm của xã hội chủ nghĩa. Lại cầm một quyển lên ‘Nhân loại lý giải luận’, cũng là tác phẩm phương tây, thảo luận nền tảng tri thức và lý giải của nhân loại.

“Sao cậu lại xem mấy loại sách này?” Rất khó hiểu.

Ngô Sở Ủy nghiêm túc nói: “Nâng cao tu dưỡng và phẩm vị của bản thân.”

Khương Tiểu Soái vẫn mang thái độ nghi hoặc: “Sao đột nhiên lại có giác ngộ này?”

“Bị bức hết cách rồi! Lần trước tôi gặp mặt tên trọc đó, ở chung bảy tám tiếng, tổng cộng nói không đến mười câu, một chút tiếng nói chung cũng không có. Vừa rồi tôi có xem tài liệu của anh ta, phát hiện anh ta tốt nghiệp chuyên ngành chính trị học của đại học New York, tôi học khoa công nghệ, không dính líu gì với chính trị. Chúng ta không có bối cảnh thế gia như anh ta, ít nhất cũng phải hiểu chút văn hóa chứ!”

Bàn đến cái này, Khương Tiểu Soái không khỏi hỏi: “Hai người đã mấy ngày không liên lạc rồi phải không?”

Ngô Sở Ủy gật đầu: “Một tuần rồi.”

“Cậu thật biết nhịn nhỉ.” Khương Tiểu Soái càng lúc càng tán thưởng sự bình tĩnh của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy cầm lịch bàn lên vẽ một chút, không nhanh không chậm nói: “Hiện tại là thời kỳ mười ngày lạnh nhạt, trong thời kỳ này, tôi sẽ không chủ động liên lạc với anh ta.”

“Tính chính xác như thế?” Khương Tiểu Soái vui vẻ hỏi.

Ngô Sở Ủy biết rõ trong lòng, ngược lại bắt đầu lo lắng cho Khương Tiểu Soái.

“Quách Thành Vũ kia cũng một thời gian không đến rồi nhỉ?”

“Đừng nhắc đến!” Khương Tiểu Soái nóng lên ngắt lời, “Không nên nhắc tới người này, vừa nhắc đến liền xuất hiện ngay!”

“Bác sĩ Khương có đây không? Anh em của tôi bị trọ chân, làm phiền cậu xem giùm cái!”

Khương Tiểu Soái: “...”

Ngô Sở Ủy chống cằm cười xấu xa, cái miệng của tôi nói chuyện không được, nhưng rửa người thì rất linh!

50. Chương 50 - Tà Ác Trong Điện Thoại

Cương Tử phát hiện, gần đây Trì Sính có sự quan tâm khác biệt với di động, không chỉ luôn giữ bên người, hơn nữa mở máy 24 tiếng. Mỗi lần Cương Tử gọi điện cho hắn, đều được tiếp máy ngay lập tức, thật có hơi khó thích ứng.

Kỳ lạnh nhạt ngày thứ chín, Ngô Sở Ủy đang tựa bàn đọc sách, chuông di động không chút dấu hiệu thỉnh linh vang lên.

“A lô?”

Đối phương thật lâu không lên tiếng, nhưng từ hơi thở trầm ổn hữu lực có thể phán đoán, chắc là người họ Trì nào đó thôi.

“Có chuyện gì không?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính hồi lâu sau mới mở miệng: “Đang làm gì đó?”

Ngô Sở Ủy lật sách sột soạt, trịnh trọng đáp: “Xem sách.”

Trì Sính không nói nữa, cũng không cúp máy, cứ để không như thế.

“Anh đang làm gì?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính nói: “Thủ dâm.”

Má! Nhanh chóng cúp máy, ném di động lên giường.

Qua một lát, Ngô Sở Ủy không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên lại cười. Tự an ủi? Hành vi này đáng suy nghĩ đó. Anh ta có bạn gái, sao phải đến mức tự an ủi? Lẽ nào tình cảm xảy ra vấn đề?

Nghĩ đến đây, Ngô Sở Ủy thoáng chốc phấn chấn lên, sức lực dồi dào tiếp tục xem sách.

Nửa tiếng sau, di động lại vang lên.

“Xem sách gì?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nghiêm túc nói: “‘Nhân loại lý giải luận’”

Thế là, lần này Trì Sính cúp máy.

Hơn mười phút sau, di động lại vang lên.

Ngô Sở Ủy nhìn thấy lại là Trì Sính, chân mày nhướng lên, làm cái gì đây hử? Có gì không thể nói một lần cho xong luôn sao? Kết quả nghe máy rồi, bên kia lại không nói tiếng nào, Ngô Sở Ủy bực.

“Rốt cuộc anh đang làm gì hả?”

“Thủ dâm.”

Ngô Sở Ủy lên cơn, “Anh muốn chơi mấy lần hả?”

“Chỉ có lần này mà, còn chưa bắn.”

Má, đây là đang khoe khoang với tôi sao?

“Đại thiết đầu.” Trì Sính đột nhiên mở miệng.

Ngô Sở Úy sầm mặt không lên tiếng.

“Đại Bảo.” Lại gọi.

Lần này Ngô Sở Úy căng da đầu đáp.

Kết quả Trì Sính lại không nói nữa.

Ngô Sở Úy dùng chút kiên nhẫn cuối cùng hỏi, “Rốt cuộc anh có chuyện gì hay không?”

“Có.”

“Có thì mau nói!”

“Tôi muốn thao cậu.”

Nói xong, một tiếng gầm nhẹ từ lồng ngực phát ra truyền đến, âm thanh thấp trầm nhưng vô cùng uy mãnh, có lực xuyên thấu của mãnh hổ về núi. Chỉ dùng lỗ tai để nghe, đã có thể tưởng tượng được dương vật đó sinh long hoạt hổ thế nào, chân mày nhíu chặt như chịu phạt đó làm sao thoải mái giãn ra, hơi thở khoan khoái đó chậm rãi tràn ra khỏi môi...

Ngô Sở Úy hung hăng ném di động lên bàn, ngửa đầu gầm lên.

“A!!___”

Bất cứ tên đàn ông nào, bị thằng khác giễu cợt như thế, đều sẽ tức giận đến nội tạng xuất huyết. Cho dù Ngô Sở Úy có ý đồ xấu với Trì Sính, y cũng là một hán tử có cốt khí, đột nhiên nghe câu “tôi muốn thao cậu” đó, cũng không phải dễ tiêu hóa gì.

“‘Thánh Kinh’, mau, lấy ‘Thánh Kinh’ ra...”

Ngô Sở Úy lầm bầm, như khát vọng cứu chuộc lật ‘Thánh Kinh’ ra, hai tay chấp lại, “Chúa ơi, giúp con phế tên lưu manh kia đi!”

...

Hôm sau, Trì Sính như kẻ rảnh hơi đến phòng khám, đồng phục trên người, khí thế hiên ngang, bước chân trầm ổn, nghiêm túc trang trọng. Đoạn đường từ cửa phòng khám đến phòng trong, tất cả nam, nữ đang đứng, đang ngồi, trẻ tuổi, lớn tuổi... chỉ cần có thể thở, đều sẽ thấy lòng run lên, thần kinh không tự chủ căng chặt.

Ngô Sở Úy ngược mắt lên, thấy được một gương mặt nghiêm túc lạnh lùng.

Cứ như cuộc điện thoại hôm qua không phải do hắn gọi, bốn chữ đó cũng không phải do hắn nói.

“Tìm chỗ nào nói chuyện đi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Úy tiếp tục cúi đầu xem sách: “Không rảnh.”

“Xe cảnh sát đang đậu trước phòng khám, còi vẫn mở này giờ, cậu coi rồi làm đi.”

Bình một tiếng đóng cửa lại.

Ngô Sở Úy cắn nát điều thuốc trong miệng, cắn hận phun ra, nhưng vẫn đứng lên.

51. Chương 51 - Có Chút Luyện Tiếc

Bước ra khỏi phòng, Ngô Sở Ủy như biến thành người khác, âu phục trắng thóm, giày da sáng bóng, túi công văn chỉnh tề, mắt kính hơn trăm độ đeo ngay ngắn. Dưới ánh mắt cổ tình chăm chú của Trì Sính, bước vững vàng đến trước mặt hắn, thản nhiên cười.

“Đi thôi!”

Lên xe rồi, Trì Sính vẫn trầm mặc, Ngô Sở Ủy thì móc một quyển sách ra đặt lên đùi tỉ mỉ đọc.

“Tôi phát hiện xem sách của Van Loon giống như đang nhìn bước ngoặt tư duy, thỉnh thoảng mĩa mai, khoa trương, chế nhạo, thật là lịch sử học dị đoan...” (Hendrik Willem van Loon)

Trì Sính chỉ xem kẻ bên cạnh như tiểu hòa thượng niệm kinh, căn bản không hứng nghe. Túi Dấm Nhỏ thì lại nghe rất nghiêm túc, mắt lướt trên sách của Ngô Sở Ủy, cái đuôi lắc lắc, không bao lâu liền ngủ.

Sau khi chạy được một đoạn, Trì Sính mới mở miệng: “Đi đâu?”

Ngô Sở Ủy nhàn nhã đóng sách: “Phòng trà đi.”

Vào phòng trà, tìm một góc yên tĩnh, Ngô Sở Ủy lại lấy quyển sách chán ngắt đó ra, ra vẻ xem vài cái, rồi đẩy gọng kính, thật giống như đang nghiên cứu.

“Anh nói xem, lịch sử có tính chất như kịch vậy tại sao con người còn phải đọc tiểu thuyết?” Rất có hứng thú nhìn Trì Sính.

Trì Sính căn bản không để ý đến lời y.

Ngô Sở Ủy vẫn giữ nụ cười vững vàng: “Anh cảm thấy tôn giáo có thể lũng đoạn chân lý không?”

Trì Sính đưa mắt nhìn ra ngoài, ngón tay vuốt mép bàn, giống như con hổ mài vuốt.

Ngô Sở Ủy chỉ đành tự điều đình, “Tôi cảm thấy, tất cả hành vi không khoan dung đều bắt nguồn từ sợ hãi của con người, người có quyền uy địa vị đặc biệt hay như thế, cho nên họ bất chấp mọi giá để mê hoặc mọi người, giống như ‘hiện tượng mù quáng’ của Nietzsche đã nói.”

Trì Sính nhai nhai lá trà trong miệng rồi nuốt.

Ngô Sở Ủy lại hỏi: “Anh có cách nhìn thế nào?”

Trầm mặc hồi lâu, Trì Sính cuối cùng cũng mở miệng.

“Cậu bàn luận những thứ này với tôi còn không bằng bàn luận ‘giải phẫu học hậu môn’”

“...”

Uống trà xong, Ngô Sở Ủy mời Trì Sính đi nghe nhạc, nhân sĩ cao sang thích hưởng thụ âm nhạc tại hội trường nghệ thuật. Ngô Sở Ủy lần đầu đến chỗ này, không khí bên trong khiến y rất thoải mái, thoải mái đến mức chưa được mười phút đã ngủ.

Trì Sính liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy, nhìn y cúi đầu, dáng vẻ như đang đầu hàng, cái đầu trọc lóc còn lóe sáng trong ánh đèn ảm đạm... bất giác mỉm cười, rõ ràng là dân đầu đường, cần gì phải giả làm nhân sĩ cao sang.

Nghĩ nghĩ, liền kéo đầu Ngô Sở Ủy lên vai mình, Ngô Sở Ủy tìm được điểm chống đỡ, ngủ càng ngon, hơi ấm từ lỗ mũi thổi ra đều chui vào cổ áo Trì Sính.

Khúc nhạc tiến vào phần cao trào, nghệ sĩ chuyên tâm, người nghe mê đắm. Trì Sính lại như đang ở bên ngoài, trong lỗ tai chỉ toàn tiếng hít thở của Ngô Sở Ủy.

Bao nhiêu năm không ngủ chung giường với ai, đột nhiên cảm thấy hơi thở theo tiết tấu lúc ngủ cũng đặc biệt dễ nghe.

Đầu Ngô Sở Ủy trượt khỏi vai Trì Sính, được Trì Sính đỡ lấy ấn lên đùi. Hắn còn như vô tình xoa đầu Ngô Sở Ủy, cứng thật! Một tầng da chết thật dày, làm sao mà ra nông nổi này?

Thời gian ngủ của Ngô Sở Ủy rất chuẩn xác, tiếng nhạc vừa dừng liền tỉnh, bên tai là tiếng vỗ tay. Y ngồi thẳng dậy, theo phản xạ điều kiện cũng vỗ tay theo, ra vẻ như vừa mới thoải mái thường thức.

“Quả nhiên là thịnh yến âm nhạc!”

Trì Sính quét mắt nhìn, trên má phải ai kia còn có dấu cắn của cúc áo, lời khen ngợi thì nói rất rõ ràng, thật muốn đề y xuống hung bạo làm, tên này thật quá đáng yêu!

Bên ngoài có một tiệm kem, Trì Sính dừng lại trước cửa sổ bán, nghiêng đầu hỏi Ngô Sở Ủy: “Ăn vị gì?”

“Vị gốc đi.” Ngô Sở Ủy nói.

“Hai cây vị gốc.”

Đi trên đường, cây kem trong tay Trì Sính không hề được đụng vào, mắt luôn nhìn chăm chăm cây kem trong tay Ngô Sở Ủy.

“Cho tôi nếm thử cây của cậu.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy ném qua ánh mắt khinh bỉ, “Không phải cùng một vị hết sao?”

Trì Sính cứng miệng nói không giống.

Ngô Sở Ủy lạnh mặt đưa cây kem hình nón trong tay qua.

Không ngờ, Trì Sính trực tiếp đưa miệng qua cây kem, nhắm thẳng vào môi Ngô Sở Ủy, dưới tình huống y hoàn toàn không phòng bị, cạy mở răng y, giành lấy miếng kem mới vào miệng vừa rồi.

Mắt Ngô Sở Ủy vụt cái đỏ bừng, cơn giận chưa tan, Trì Sính lại sáp đến, Ngô Sở Ủy vội quay mặt đi. Kết quả đợi khi y quay đầu lại, cây kem trong tay chỉ còn lại một khúc bánh ngắn.

Bốn phần năm còn lại đều đã vào miệng Trì Sính.

“Má, miệng anh cũng hơi bị lớn rồi đó!!” Ngô Sở Ủy phẫn hận lại còn kinh ngạc.

Trì Sính lại có cách nhìn khác, “Chỉ có lớn mới có thể ngậm nguyên cái vào.”

Nói xong, lại cầm cây kem trong tay đưa lên miệng, như một kẻ háu ăn, chớp một phát từ đầu đến đuôi, con mắt tăm tối hữu ý vô tình xoi mói Ngô Sở Ủy. Cơ hàm thu chặt lại, yếu hầu lên xuống vài lần, một cây kem đã vào bụng. Đầu lưỡi dày mạnh mẽ thè ra, liếm quanh môi, cuốn vết kem màu trắng dính trên đó vào miệng.

Khắp thế giới này, người có thể ăn kem một cách dũng mãnh mà hạ lưu như thế chỉ sợ có mình tên trọc này thôi.

Ngô Sở Ủy hung hăng nuốt nước miếng.

Nhỏ không nhịn ắt hồng chuyện lớn, may nên cảm thấy may mắn vì mọi chuyện.

...

Khi Trì Sính đưa Ngô Sở Ủy về phòng khám, Khương Tiểu Soái đã đi rồi, không biết có phải cố ý để chỗ cho hai người không, chứ không hôm nay sao lại đóng cửa sớm vậy. Cảm thấy Trì Sính theo mình vào trong, sóng lưng Ngô Sở Ủy liền phát lạnh từng cơn, rõ ràng kẻ có ý đồ xấu là mình, nhưng khi ở chung một phòng, khủng hoảng bất an cũng là mình.

Đương nhiên, lúc này kỳ nhất là sợ hãi, Ngô Sở Ủy biết rõ điều này, vì thế vẫn giữ vẻ mặt ung dung bước vào trong, thông thả cởi cà vạt.

Đột nhiên, quần bị người kéo xuống.

Ngô Sở Ủy lập tức để lộ sự khần trương của mình, tay níu chặt lưng quần, nhảy bắn ra như điện giật, ánh mắt cảnh giác cao độ hung tợn khóa chặt hai tay Trì Sính.

“Tôn trọng chút đi!” Trịnh trọng cảnh báo.

Trì Sính lại tỏ vẻ rất vô tội, “Ai không tôn trọng cậu?”

Ngô Sở Ủy dựng cổ: “Anh tụt quần tôi làm gì?”

“Tôi chỉ là muốn xem thử, cậu có mặc quần lót tôi mua cho không.”

Ngô Sở Ủy quần bách, “Nhiều quần lót như thế, sao anh biết có phải do mình mua không?”

Trì Sính tựa vào bàn viết chữ bên cạnh, lấy điều thuốc gác bên tai cho vào miệng, ánh mắt liếc xéo Ngô Sở Ủy.

“Quần lót của cậu tôi đều chọn theo kích cỡ, nhãn hiệu nào, size nào, chất vải nào đều kiểm tra kỹ, cậu cho rằng tôi bê từ chợ bán sỉ đến sao?”

Ngô Sở Ủy giật mình, ánh mắt né tránh.

Trì Sính lại nhìn thấy kẹo đường trên tủ gỗ, mở miệng: “Thối cho tôi một cây kẹo nữa.”

Ngô Sở Ủy lạnh mặt: “Không thối nữa.”

Trì Sính lại nói: “Lần trước tôi lấy về nhà, bạn gái tôi thấy đặc biệt thích, cậu thối cho cô ấy một cây.”

“Bạn gái anh?” Ngô Sở Ủy căng dây thần kinh, “Nhạc Duyệt sao?”

“Hửm?” Trì Sính rất bất ngờ, “Sao cậu biết.”

Ngô Sở Ủy thầm rửa, anh giả vờ gì chứ? Trước kia mượn có chức vụ, làm khó tôi trăm bề, không phải do cô ta xúi giục sao? Đương nhiên, Ngô Sở Ủy không chỉ rõ, chỉ rõ rồi Trì Sính sẽ phát hiện động cơ của y, vậy không bằng giả ngốc.

Trì Sính thấy Ngô Sở Ủy nín thinh, trong lòng đột nhiên thoải mái.

Phả khói thuốc lên mặt y, “Tôi tặng cho bạn gái mình, cậu không vui?”

Phí lời! Đó là bạn gái cũ của tôi đấy, anh đem tác phẩm của tôi đi mượn hoa hiến phật, tôi có thể vui nổi sao?

Vẫn không nói tiếng nào.

Trì Sính đột nhiên cảm thấy Ngô Sở Ủy thế này đặc biệt làm người ta đau lòng, nhìn không được nhìn thêm vài lần.

“Nghe lời, thối cho cô ấy một cái.”

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy thối thật, thối một ra một bãi đại tiện, giống hệt như thật, chỉ chưa nhét vào miệng Trì Sính nữa thôi.

“Lấy cái này rồi biến mau đi!”

Ngô Sở Ủy chỉ ra cửa.

Chân Trì Sính trước giờ luôn tự khống chế, miễn dịch với thế tay của bất cứ ai, hần đi thẳng vào bên trong phòng thuốc, Ngô Sở Ủy lớn tiếng quát: “Anh đừng đụng bừa vào đồ của người ta!”

Trì Sính liếc mắt nhìn kệ thuốc, tìm thấy một hộp thuốc bôi hoạt huyết trị thâm, sau khi ra ngoài liền xách thắt lưng Ngô Sở Ủy ấn lên ghế, quét một chút bôi lên đầu Ngô Sở Ủy, xoa mạnh vài cái.

Ngô Sở Ủy đẩy Trì Sính ra: “Anh làm gì vậy?”

“Ngồi yên đó!”

Trì Sính đột nhiên gầm lên, như một tiếng sấm, lực đe dọa hùng hồn.

“Đầu đầy da chết, còn không bôi thuốc coi như phế luôn!”

Sau khi biết ý tốt của Trì Sính, Ngô Sở Ủy đột nhiên cảm thấy không thoải mái.

“Tại sao phải đối xử tốt với tôi?”

Trì Sính hỏi ngược: “Cậu nói đi?”

Ngô Sở Ủy cứng mặt: “Không biết.”

“Chỉ với chút ngộ tính này mà còn có mặt mũi đi làm kẻ thứ ba sao?” Cố ý trêu đùa.

Ngô Sở Ủy suýt nữa phun máu lên mặt Trì Sính, bố nhà anh, rốt cuộc ai mới là kẻ thứ ba hả?

Về đến nhà, Trì Sính chà chà que trúc trong tay, mắt xoay chuyển theo kẹo đường.

Hắn biết, chỉ cần thứ này được đưa đến trước mặt Nhạc Duyệt, bạn gái sẽ tươi cười, chuyện lỗ hện gặp ba mẹ sẽ được giải quyết. Chỉ cần đơn giản như vậy, ai kia phồng má một chút, hắn đã bớt đi một phiền toái.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn cắn kẹo đường lên hộp gồ.

Đồ hiếm, có chút luyến tiếc.

52. Chương 52 - Tội Chết Có Thể Miễn, Tội Sống Khó Tha

Sáng hôm sau, Khương Tiểu Soái vừa vào phòng khám đã vội vã điều tra tình hình.

“Anh ta đi rồi?”

Bàn chải răng trong tay Ngô Sở Ủy ngừng trong miệng mấy giây: “Đi từ lâu rồi!”

Khương Tiểu Soái híp mắt quan sát Ngô Sở Ủy: “Mấy giờ đi?”

“Không nhớ rõ.” Ngô Sở Ủy phun bọt trong miệng ra, dừng dừng nói: “Chắc khoảng hơn chín giờ, sau khi anh ta đi tôi tắm xong thì đúng mười giờ.”

Khương Tiểu Soái mím môi vài lần: “Anh ta không ở lại đây sao?”

“Ở lại đây?” Ngô Sở Ủy đảo mắt, “Dựa vào cái gì tôi phải cho anh ta ở lại đây?”

Khương Tiểu Soái sốt ruột vỗ trán, “VẬY TÔI QUA HAI NGƯỜI KHÔNG LÀM CÁI GÌ HẾT HẢ?”

“Thối một cây kẹo đường.”

“Lại thối kẹo đường?” Nếp nhăn xuất hiện trên trán Khương Tiểu Soái, “Cậu có thể làm cái gì khác được không?”

“Anh tưởng tôi muốn thối hả? Là anh ta cứ đòi cho bằng được thôi!” Nhắc đến chuyện này Ngô Sở Ủy liền giận, đảo mạnh bàn chải trong miệng vài cái, “Nếu không phải vì câu anh ta, tôi cần phải ủy thân bán nghệ sao?”

“Cậu không thể luôn bán nghệ chứ! Cậu cũng phải bán thân đi!”

Con người Ngô Sở Ủy lập tức co rút: “Anh nói cái gì?”

“Không phải...” Khương Tiểu Soái đỡ trán, “Cậu hiểu lầm rồi, ý tôi là chúng ta không thể câu như thế, có chút lạc thú nhỏ là chuyện tốt, nhưng chỉ có lạc thú thì quá đơn điệu. Đàn ông là động vật ăn thịt, nếu chỉ có niềm vui không cho thịt, là cậu thì cậu sẽ vui nổi sao? Đương nhiên, nếu con người cậu đủ sức hút, anh ta có thể nguyện ý xem cậu là đặc biệt, nhưng cậu không cảm thấy làm vậy thì chiến sự sẽ kéo dài quá lâu sao?”

Ngô Sở Ủy nhìn chằm chằm mình trong gương, thất thần một lúc.

“Cậu nghĩ đi! Nếu đợi đến một năm sau, Trì Sính không biết đã đổi bao nhiêu người tình, không chừng Nhạc Duyệt đã chạy lên giường người khác rồi, lúc đó cậu còn đi báo thù ai nữa? Đến dưa leo cũng đã mất rồi*! Hiện tại là thời cơ tốt nhất, phải rèn sắt khi còn nóng, quyết giành cho bằng được!” (*Dưa leo vốn mát, nếu nói đến cả dưa leo cũng mát nghĩa là chuyện đã kéo dài quá lâu)

Ngô Sở Ủy súc miệng lần cuối, phun ra toàn là nước máu.

Mẹ, hỏa vương rồi!

Súc miệng xong xuôi, Ngô Sở Ủy ra khỏi nhà vệ sinh, ngồi xuống cạnh bàn viết trong phòng, nghiền ngẫm lời Khương Tiểu Soái, lại xem kế hoạch hành động của mình, trong lòng vương mặc, lẽ nào thật sự phải điều chỉnh chiến lược?

Khương Tiểu Soái thò đầu vào cửa, không cam lòng hỏi: “Tôi hôm qua hai người không hề tiếp xúc thân thể một chút nào hết sao?”

Ngô Sở Ủy vắt óc nghĩ, cuối cùng nhớ ra cảnh ăn kem khiến người ta lộn mửa đó.

“Hôn miệng có tính không?”

Khương Tiểu Soái thoáng chốc vực tinh thần, sáp lại cạnh Ngô Sở Ủy truy hỏi: “Hôn thể nào? Hôn lưỡi? Hôn bao lâu?”

Ngô Sở Ủy kể lại rõ ràng.

Khương Tiểu Soái hối hận không kịp, hận không thể đích thân động thủ.

“Cơ hội tốt biết bao a! Ăn đồ trong miệng anh ta đi! Sao cậu không ăn đồ trong miệng anh ta hả?”

Ngô Sở Ủy đáp lại ba chữ, “Tôi ngại bẩn.”

Khương Tiểu Soái: “...”

Qua một lúc, Ngô Sở Ủy lại nhớ đến chuyện trong điện thoại hôm đó, do dự một chút, vẫn nói với Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái nghe xong vỗ mạnh lên đùi Ngô Sở Ủy, lập tức ra kết luận.

“Anh ta trăm phần trăm đã thích cậu, lần sau nếu anh ta còn nói bốn chữ này nữa, lập tức đáp lại, người này sẽ là của cậu!”

...

Tối, Trì Sính cùng mấy anh em đi hộp đêm.

Từ khi Trì Sính đi làm, những người này đã lâu không tụ tập, trong phòng tràn đầy mùi rượu và mùi cơ thể. Những cậu ấm tươi cười dâm dăng, thiếu nữ sóng nước cuộn trào, thiếu niên eo nhỏ mỏng vênh... vô số ánh mắt khiêu khích ném qua chỗ Trì Sính, hần mòi mòi rặng, cũng hơi muốn ăn thịt rồi.

“Trì tử, tôi nghe nói cậu mới quen bạn gái, lúc nào dẫn đến cho tôi xem mặt được không?”

Trì Sính cười âm lạnh, “Đừng nói gập, tao cũng không thành vấn đề.”

Ngửa cổ hí hóp mắt, một điều thuốc tự động đưa đến miệng.

“Ha ha ha...” Tiếng cười hoang dâm tràn đầy bên tai, “Trì tử, nhiều năm nay tôi chỉ phục mình cậu! Nói chuyện, làm việc đều đủ quyết đoán! Hiện tại càng lúc càng nhiều người thích cảm rằm, tôi đặc biệt tán thưởng độ tiêu sái của cậu...”

Đang nói chuyện, một người mẫu nữ xinh đẹp ngồi xuống cạnh Trì Sính, tươi cười vòng tay ôm eo hắn, ngón tay trắng nõn nhẹ ma sát lên gân xanh trên mu bàn tay hắn.

“Anh Trì, tay anh thật lớn, ngón giữa thật dài.”

Con người Trì Sính đột nhiên co rút, xoay cổ tay dụng lực, chỉ nghe một tiếng thét vang lên, sô pha xê dịch hơn mười cm, người mẫu nữ xoa tóc nằm ngửa trên sô pha, chân Trì Sính nâng cầm cô ta.

Cô người mẫu khựng vài giây, bên môi hiện lên nụ cười mê người, cô từ từ nâng đầu, cắn vớ Trì Sính, chậm rãi mà dụ hoặc dùng miệng tháo xuống, sau đó liếm vào giữa kẽ ngón chân Trì Sính.

Cảm giác ngứa ngáy lan khắp cơ thể.

Trì Sính đột nhiên muốn gọi điện thoại cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy đang gác cầm lên bàn viết, buồn ngủ vật vờ. Nghe có điện thoại liên giật bắn lên.
Chân Trì Sính đang được gặm cắn, hơi thở cũng trở nên nặng nề, dục vọng trong lòng chỉ muốn thoát ra.
“Tôi muốn thao cậu!”

Lại là bốn chữ này, cứ như định mệnh đã sắp đặt, ông trời lại cho Ngô Sở Ủy một cơ hội.

Lập tức đáp lại, người này sẽ là của cậu... lời dạy của sư phụ vang lên bên tai.

Nuốt nước miếng cái ực, Ngô Sở Ủy phun ra khỏi kẽ răng.

“Me – too!”

Ngón chân Trì Sính cứng đờ, cô người mẫu sợ hãi không dám làm loạn nữa.

“Cậu nói gì?”

“Tôi cũng muốn thao anh!”

Không khí ngưng trệ vài giây, Trì Sính đập lên cổ cô người mẫu, suýt nữa làm cô ta tắt thở.

...

Hôm sau, khi Khương Tiểu Soái nghe Ngô Sở Ủy báo cáo, lập tức vỗ bàn, cười ngã trước ngã sau.

“Cậu thật sự nói me too hả?”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Khương Tiểu Soái lại cười điên cuồng.

“Có gì buồn cười chứ?” Ngô Sở Ủy nghiêm túc, “Tôi làm theo lời anh nói, đã đáp lại rồi đó, kết quả không có hiệu quả gì hết, còn khiến tôi thấy rất lúng túng. Vậy mà anh nói cứ như nắm chắc lắm vậy, thế nào, tính sai rồi đúng không?”

Khương Tiểu Soái nhin cười, “Có ai đáp lại như cậu không chứ?”

“Vậy tôi phải đáp lại thế nào?” Ngô Sở Ủy nhíu mày, “Lẽ nào tôi phải nói anh đến thao đi? Tôi đâu phải phụ nữ, cây gậy của tôi cũng không phải để trưng, tại sao phải để anh ta thao?”

Khương Tiểu Soái lại tiếp tục cười ngã trước ngã sau.

“Chuyện gì khiến cậu đắc ý thế này?”

Đột nhiên có một giọng nói xông vào, khiến nụ cười của Khương Tiểu Soái lập tức cứng lại, mặt biến thành gan heo, bất cần bị Quách Thành Vũ thấy mất rồi. Nhưng Khương Tiểu Soái không để ý, hai tay đút vào túi áo blouse, thần sắc thản nhiên trở vào phòng chẩn đoán.

“Bác sĩ Khương, một người anh em của tôi kinh nguyệt không đều, cậu điều trị giúp đi.”

Phải nói mấy người anh em của Quách Thành Vũ cũng rất vất vả, ba ngày hai lượt bị hấn dùng đủ loại bệnh trạng lôi đến đây, ban đầu thì là thái độ chuyện thật cần giúp, trước khi đến rạch lên tay một nhát, đập lên chân hai phát, giả bộ cho giống. Nhưng khi dùng hết mảnh lại bắt đầu tìm dị tật bẩm sinh, quá ốm thì bị lôi đến nói là cơ thịt suy thoái, vóc dáng nhỏ thì lôi đến nói là bị bệnh đao, hôm qua lại túm được một tên bị đau bụng, tên kia bất hạnh bị chọn...

Vừa dứt lời, Trì Sính cất bước vào.

Khương Tiểu Soái đang ung dung đợi tên xui xẻo kia, kết quả bóng dáng Trì Sính lọt vào tầm mắt, khiến hấn nghẹn họng.

Kinh nguyệt không đều...

Quách Thành Vũ cũng nghẹn, ai biết tên đau bụng còn chưa bước vào, lại thấy gương mặt Trì Sính.

Hai người rất nhanh ngừng được hơi thở của đối phương, ánh mắt đụng nhau.

“Chỗ cậu phối hợp ăn ý nhỉ.”

Quách Thành Vũ đầu tiên là cười, sau đó kẹp cùi chỏ lên cần cổ Trì Sính, dùng âm lượng chỉ hai người nghe được nhàn nhạt nói: “Cậu hành động nhanh thật, chỗ tôi còn chưa đến tay đâu, cậu đã lao đến rồi.”

Nhiệt độ trên mặt Trì Sính giảm xuống, mắt thẳng tắp tia Ngô Sở Ủy.

“Cậu để mắt cậu ta?”

Tay Quách Thành Vũ dán lên gương mặt lạnh lẽo của Trì Sính, quay đầu hẳn sang chỗ Khương Tiểu Soái.

“Sai rồi, là cậu ta.”

Hai anh em bên kia tranh giành cầu xé, hai sư đồ bên này cũng không rảnh.

“Không ngờ hai người họ lại quen biết nhau.” Khương Tiểu Soái rất kinh ngạc.

Ngô Sở Ủy đảo mắt nhìn hai người kia, hờ hững nói: “Tôi thấy không chỉ quen biết thôi đâu, hình như còn vướng mắc nữa. Hai người họ bối cảnh tương đương, khẳng định rất hiểu chuyện của nhau, nếu chúng ta tìm được chỗ đột phát từ người Quách Thành Vũ, không chừng có thể thu hoạch bất ngờ.”

“Tôi cảm thấy, nhiệm vụ quan trọng trước mắt của cậu không phải là tìm thứ bất ngờ, mà là đừng để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.” Khương Tiểu Soái hắt cằm, “Cậu nhìn ánh mắt Trì Sính đi, giống như muốn làm chết cậu.”

Khương Tiểu Soái nói thế, Ngô Sở Ủy nhìn lại, thật sự có chút.

Trì Sính vô cùng hoài nghi, Ngô Sở Ủy đã thấp nhang cho cái mộng của mình, tối qua sau khi gọi cuộc điện thoại đó, trong đầu hẳn chỉ có một suy nghĩ, lao đến phòng khám chơi nát cái mộng y. Kết quả vừa ra khỏi hộp đêm, Trì Viễn Đoan gọi điện đến, lập tức về nhà cho tao. Sáng nay thức dậy còn chưa hết bức, lái xe chạy thẳng đến phòng khám, kết quả lại đụng phải Quách Thành Vũ, bị hắn mời ra “tắm”, đợi lúc trở vào, cơn xúc động kia đã bị mài sạch.

Nhưng, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

53. Chương 53 - Bắt Đầu Có Dục Vọng Với Tôi Từ Lúc Nào?

Hơn tám giờ tối, Ngô Sở Ủy từ sân bóng rổ về, thấy Khương Tiểu Soái vẫn còn trong phòng khám.

“Ừa, sao anh còn chưa đi?”

Khương Tiểu Soái lười biếng nói: “Sợ cậu có chuyện đó.”

“Tôi có thể gặp chuyện gì chứ?” Ngô Sở Ủy cởi áo khoác ướm mồ hôi ném lên tường, không bận tâm nói, “Anh sợ tên trọc đó gây phiền cho tôi sao? Yên tâm đi, tôi đã nghĩ sẵn kế sách vẹn toàn rồi.”

Khương Tiểu Soái lại không lạc quan như thế, hẳn rất hiểu đàn ông, ánh mắt của Trì Sính rõ ràng là muốn ăn người.

Ngô Sở Ủy đột nhiên sáp lại gần Khương Tiểu Soái, con mắt đen bóng liếc hẳn, cười ha ha nói: “Không phải anh luôn mong anh ta đến gây phiền cho tôi sao? Sao khi anh ta đến thật anh lại không yên tâm?”

“Sao giống nhau được chứ?” Khương Tiểu Soái nhéo mũi Ngô Sở Ủy một cái, “Ôm ôm ấp ấp, cọ cọ sờ sờ tôi không lo, nhưng lỡ cậu bị cưỡng, vậy nửa cái mạng cũng mất luôn! Tôi ở lại đây, để lỡ nếu có gì xảy ra thật thì còn có người chăm lo.”

Ngô Sở Ủy xoa tóc một chút, hất xuống vô số hạt nước.

“Không đến nỗi đó đi?”

Mắt Khương Tiểu Soái thêm âm u, “Tôi lấy kinh nghiệm người từng trải cho cậu biết, sẽ đến mức đó.”

Ngô Sở Ủy không nói gì, quay người vào phòng ngủ.

...

Nửa tiếng sau, Trì Sính thật sự đến.

Khương Tiểu Soái đang dọn đồ trong phòng khám, nghe tiếng bước chân, thần kinh liền căng chặt, nhưng khi nghiêng đầu nhìn sang Trì Sính, ánh mắt lại rất bình tĩnh.

“Tìm Ngô Sở Ủy?”

Ánh mắt hung hãn của Trì Sính hơi sắc lại, coi như đã đáp.

Khương Tiểu Soái nói: “Trong phòng đó.”

Lúc Trì Sính đi ngang Khương Tiểu Soái, chân chợt khựng lại, mở miệng hỏi: “Hai người sống chung?”

“Không, tôi đang dọn đồ đây, lập tức phải về.”

Trì Sính đẩy cửa vào.

Khương Tiểu Soái lập tức buông đồ trong tay xuống, vút đến cửa nghe trộm động tĩnh bên trong.

...

Vào phòng, Trì Sính đảo mắt, tập trung lên bàn viết, cái người nói muốn thao hấn, đang ngủ gục trên bàn. Bên cạnh là hai chồng sách cao, Trì Sính lật xem từng quyển, đều là tác phẩm nổi tiếng phương tây, thể loại kinh tế chính trị rất nhiều. Xem đến quyển cuối cùng thì thấy một tờ giấy được đặt ở dưới.

Trì Sính rút tờ giấy ra, đó là một bản kê, đầu đề là “Danh sách tài liệu cần đọc cho chuyên ngành chính trị học đại học New York.”

Bên dưới liệt kê bốn mươi mấy quyển sách, cũng chính là những quyển hấn vừa lật xem.

Lòng Trì Sính hơi động.

Đột nhiên nhớ ra bộ dáng nghiêm túc của Ngô Sở Ủy lúc ngồi trong phòng trà đàm luận tư tưởng chính trị, lúc đó y hy vọng có thể được mở rộng tầm mắt thì phải? Một nam sinh tốt nghiệp khoa công nghệ, lúc ép buộc bản thân phải xem những quyển sách này, tâm tình rất phức tạp đúng không? Hôm đó y ngủ trong lúc nghe nhạc, thật ra là do thức khuya đúng không?

Từ khi Trì Sính quen biết Ngô Sở Ủy, y vẫn luôn dùng phương thức ngốc nghếch này tiếp cận rồi lại cách xa mình.

Ngô Sở Ủy úp sấp trên bàn, có vẻ ngủ rất ngon, nhưng thật ra trong lòng luôn có một cái đồng hồ bấm giây đang tính giờ.

Trên trán đột nhiên bị xoa nhẹ.

Ngô Sở Ủy giả bộ bị đánh thức, xoa mắt, không kiên nhẫn nhìn Trì Sính.

Trong tay Trì Sính vẫn đang cầm danh sách tài liệu đó.

Ngô Sở Ủy giật lại, làm bộ như tâm tư bị người ta nhìn thấu, cực lực không muốn thừa nhận, bản danh sách đó là do y kẹp bên dưới.

“Ai cho anh lục lợi đồ đạc của tôi.”

Ánh mắt chứa đầy hơi nóng của Trì Sính đảo qua mặt Ngô Sở Ủy: “Tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút, người muốn thao tôi, bình thường đọc sách gì, là lãnh tụ tinh thần thể nào đã chỉ dẫn cậu ta nói ra lời nói nghịch thiên như thế.”

Ngô Sở Ủy căng thẳng, xì, sao vẫn còn nhớ chuyện đó chứ? Y cứ tưởng Trì Sính cảm động xong sẽ ném vương mắc đó ra sau đầu. Vừa thăm mắng hấn nhỏ nhen, vừa tự than van không thôi, dựa vào cái gì đến tìm tôi tính nợ? Anh có thể nói muốn thao tôi, tôi không thể nói muốn thao anh sao?

Đang nghĩ thế, đầu tóc ngắn ngắn đột nhiên bị níu lấy, đầu bị kéo ngửa ra sau.

Mặt Trì Sính dán lên, mũi chạm mũi với Ngô Sở Ủy.

“Bắt đầu có dự vọng với tôi từ lúc nào?” Trì Sính cười chất vấn.

Ngô Sở Ủy: “...”

54. Chương 54 - Ăn Phân Trưởng Thành

Ánh mắt Trì Sính như lưỡi dao bừa bãi mài lên mặt Ngô Sở Ủy theo nhịp điệu, da đầu Ngô Sở Ủy bị kéo đau đớn. Nơi mắt nhìn thấy là cổ áo rộng mở của Trì Sính, bên trong là phần ngực đầy mùi vị dương cương, lồng ngực chắc nịch nhấp nhô theo nhịp thở, giống như sóng lớn dâng trào, đánh vào tiểu tâm can cường hãn của Ngô Sở Ủy.

Thật ra Ngô Sở Ủy rất muốn nói một câu, tôi thật sự không có suy nghĩ đó với anh.

Nhưng sự phụ đang ở ngoài cửa, lời dạy dỗ của hắc vãn vang vọng bên tai – dưới tiền đề tự bảo vệ mình, tìm cơ hội hạ thủ.

Trì Sính lại truy hỏi, nửa thân trên của Ngô Sở Ủy đã dán lên mặt bàn, eo sắp gãy đến nơi.

“Bắt đầu từ lúc tôi bán hàng rong.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính dán mặt qua, Ngô Sở Ủy tránh không kịp, môi đúng lúc cọ phải râu Trì Sính, cưỡng ép cho Trì Sính một nụ hôn lên mặt. Trì Sính tiếp nhận rất thoải mái, Ngô Sở Ủy thì rất bực bội.

“Theo cậu nói, vậy những chuyện chạm trán trước kia đều do cậu cố ý sắp xếp?”

Chạm trán mà Trì Sính nói, chính là Ngô Sở Ủy hất cháo, mãi nghệ, đi móc túi, lái xe không bằng. Ngô Sở Ủy thậm chí lại một câu, rõ ràng là anh cố ý sắp xếp, vậy mà còn đẩy lên người tôi!

Nhưng vì bảo toàn đại cục, Ngô Sở Ủy ừ một tiếng trái lương tâm.

“Tại sao không trực tiếp nói cậu thích tôi?” Vật dưới bụng Trì Sính tì vào bụng Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy khó chịu, đưa mắt muốn tìm kẻ hở chui ra, nhưng lại bị thân thể uy vũ của Trì Sính đè chặt.

Tay Trì Sính bóp mạnh lên chỗ mềm nhất trên mông Ngô Sở Ủy, thấy tai y đỏ bừng, hắc ác liệt truy hỏi: “Xấu hổ rồi?”

Ngô Sở Ủy nghiêm mặt không nói.

Môi Trì Sính dán lên không chút dự báo.

Ngô Sở Ủy run mạnh.

Kéo khóa quần của Trì Sính rất dễ, nhưng cạy miệng hắc lại rất khó, hắc chinh phục người khác chỉ dùng nửa thân dưới, tay chỉ mang tính phụ trợ, có dùng hay không phải xem tâm trạng. Miệng mang tính cấm kỵ, nhiều năm nay, trừ đàn rắn đó ra, không có ai chạm vào.

Hôm nay vì một tên khốn đã nghĩ trăm phương ngàn kế, hắc phá giới.

Đầu lưỡi Trì Sính dày lại mạnh mẽ, hơi cuốn lấy, Ngô Sở Ủy liền không tìm thấy phương hướng. Ngón tay Trì Sính kéo tóc Ngô Sở Ủy, hôn càng lúc càng hung tợn, càng lúc càng sâu, hôn đến mức Ngô Sở Ủy thở không thông, giãy dụa không ra, muốn ngừng không được...

Cao thủ chính là cao thủ, hôn thôi cũng có thể xuất ra nhiều kiểu.

Giờ này phút này, Ngô Sở Ủy đột nhiên bị ai phát hiện, nụ hôn dài mà y tưởng là thâm tình say mê mấy năm nay, đã bị mấy chục giây ngắn ngủi này đâm đập như cỏ dại.

Trì Sính kéo tay Ngô Sở Ủy đặt dưới đáy quần mình, ánh mắt như chim ưng ghim lên mặt y.

“Muốn nhìn không?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy hoảng hồn, mắt đảo thẳng ra ngoài, không tự chủ phun ra một câu: “Tôi muốn... hay không muốn đây?”

Trì Sính, “... Cậu đang hỏi ai thế?”

Khương Tiểu Soái ở bên ngoài cười bực mình.

Gõ lên cửa, thanh giọng nói: “Tôi đi nhé!”

Vừa bước chân khỏi cửa, nét tiêu sái mới nãy biến mất tiêu, Khương Tiểu Soái thật muốn đập bản thân, người khác thân thiết, mà ghen cái gì mà ghen?

Ngô Sở Ủy bị Trì Sính lôi lên giường, hai “hòa thượng” ngồi thiền đối mặt nhau.

“Có từng thấy jj của người khác chưa?” Trì Sính hỏi.

Mặt Ngô Sở Ủy vụt cái đỏ bừng, không phải y bảo thủ, mà thật sự chưa từng bị hỏi như thế. Trước kia mấy anh em trêu đùa nhau, toàn hỏi có từng thấy phía dưới của phụ nữ chưa? Đột nhiên lại phun ra vấn đề khác loài thể này, quả thật có chút ăn không tiêu.

“Từng thấy ở nhà vệ sinh nam.”

Bên khoe miệng Trì Sính ngậm một miếng thuốc, tay rất tự nhiên cởi thắt lưng đã từng quất vô số cái mông, mở khóa quần, lộ ra quần lót màu tối. Phía trên quần lót là phần lông lòi ra, đen bóng rậm rạp, bên trong bao lấy thứ khiến phụ nữ tuôn trào cảm xúc, khiến đàn ông tự thẹn không bằng.

Ngô Sở Ủy thấy cổ họng khô đi, không phải do thèm, mà do chấn động.

Đàn ông đều thích âm thầm so sánh thứ đó, Trì Sính còn chưa cởi quần lót, Ngô Sở Ủy đã bị hù, đều là đàn ông, sao của hắn lại lớn như thế?

Trì Sính gẩy tàn thuốc, rồi tiếp tục hút thuốc vào miệng, tay đã rảnh đưa xuống kéo quần lót.

Tim Ngô Sở Ủy sắp loạn điên rồi.

Trì Sính liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy, khoe miệng ngậm cười phả ra một làn khói. Không nhanh không chậm kéo mép trước quần lót xuống dưới hai túi thịt, hào phóng trình ra vật hùng tráng của mình.

Ngô Sở Ủy nhìn thấy rồi chỉ có một suy nghĩ: Mẹ anh cho anh ăn phân để lớn sao? Sao có thể... béo tốt như thế?!

55. Chương 55 - Liên Tục Hù Dọa

Trì Sính dụi tắt miếng thuốc, kéo cổ Ngô Sở Ủy tha lại gần mình. Cánh tay vuốt thẳng từ vai xuống, dừng lại ở mép quần, ánh mắt cũng từ trên lia xuống.

“Cho tôi xem của cậu luôn đi?”

Ngô Sở Ủy nghe thế lông mao đều dựng cả lên, đẩy tay Trì Sính ra theo phản xạ.

Làm vậy sao được chứ? Tuyệt đối không được!

Trì Sính không ép buộc cũng không buông tay, cứ giằng co như thế, răng mài ken két: “Tại sao không cho xem?”

Gân xanh phình lên trên cổ Ngô Sở Ủy, y gồng mình nói bừa: “Của tôi nhỏ lắm, ngại lòi ra.”

Trì Sính cười: “Sao tôi nhớ trứng của cậu rất lớn?” Tay dịch xuống hai tấc.

“Anh nhớ lộn rồi!” Ngô Sở Ủy ứa mồ hôi hột, “... Tôi phát dục không tốt.” Lại cắn rặn đẩy ra một tấc.

“Sờ nhiều lên có thể phát dục lần hai.” Lại dịch xuống hai tấc.

Ngô Sở Ủy há họng thở dốc, mặt đỏ tai hồng, không biết còn tưởng tay Trì Sính đã mò đến nơi. Y muốn đẩy lên đã đẩy không được, tay Trì Sính như cây đinh găm phía trên mệnh căn của y hai tấc.

Sau đó, chậm rãi di xuống không cho phép kháng cự.

Ngô Sở Ủy đã cùng đường, chỉ đành xuất ra tuyệt chiêu, dùng trán nện lên xương quai xanh của Trì Sính. Lần này không phải giỡn chơi, mà làm thật, ngực Trì Sính cũng tê đi, mà mắt Ngô Sở Ủy thì đỏ bừng.

Liều mạng giãy ra, trốn tới góc giường, thở dốc hỗn loạn, mồ hôi cuồn cuộn đổ xuống.

Thấy Ngô Sở Ủy cự tuyệt như thế, Trì Sính cảm thấy rất bất ngờ, chẳng qua liên tưởng đến tình cảnh lần đầu nắm tay, y có xuất hiện phản ứng này cũng bình thường.

Trì Sính đưa tay muốn chạm mặt Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy tránh sang một bên, Trì Sính lại xoay mặt y về, mạnh bạo lau mồ hôi trên trán cho y, kết quả càng lau càng nhiều.

“Cần phải sợ dữ vậy sao? Tôi cũng không ăn cậu mà.”

Mợ nó tôi không phải đang sợ, tôi là chưa từng trải qua thôi! Nước mắt Ngô Sở Ủy suýt nữa trào ra, không cần khi dễ người khác vậy chứ, đều là đàn ông xem cái gì mà xem hả?

Trần định cảm xúc một hồi, Ngô Sở Ủy mới mở miệng nói: “Bây giờ tôi không muốn cùng anh như vậy.”

“Cậu chưa từng làm với nam?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy dùng ánh mắt đáp trả Trì Sính, anh thấy tôi giống người từng làm với đàn ông hả?

“Vậy sao cậu biết cậu thích đàn ông?” Trì Sính lại hỏi.

Ngô Sở Ủy run môi, đáp một câu rút gân: “Tôi cũng không biết tôi có thích đàn ông không, tôi chỉ biết tôi thích anh.”

Một câu nói qua loa hời hợt, nhưng lại chân thật nện vào tim Trì Sính.

“Nhân tình tử!” Hung tợn nhéo mặt Ngô Sở Ủy một phát. (Chắc là một kiểu chữ như hồ ly tinh vậy thôi)

Trên mặt đau đớn, nhưng trong lòng lại thở phào, coi như đã hold được lần này.

“Tôi không thích cưỡng ép người khác, nếu cậu không muốn vậy cứ nhìn tôi đến đi.”

Nói xong, lòi đại điều ra khỏi quần, tự mình vuốt nắn.

Ngô Sở Ủy lập tức đại ra, mí mắt giật dữ dội. Má nó, đây là muốn làm gì? Y tưởng Trì Sính sẽ thôi, ai ngờ chuyện đáng sợ còn ở đằng sau.

Trì Sính thấy ánh mắt né tránh của Ngô Sở Ủy, cười dữ tợn quay đầu y lại.

“Da mặt mỏng thế, còn muốn thao tôi?”

Ngô Sở Ủy nghiêng chặt răng, sợ hễ mở miệng thì sẽ chữ.

Tiếng thở dốc nặng nề của Trì Sính rơi vào tai Ngô Sở Ủy, khiến mặt y đỏ bừng.

“Không cho phép nhắm mắt, nhìn cho kỹ đi.”

Vật tượng trưng phái mạnh lớn đến dọa người còn đang bùng bùng dưng mãnh, màu sắc khá đậm, kinh lạc rõ ràng. Phần đỉnh căng đầy cứng chắc, thay vì nói là bao q*y đầu, không bằng nói là long đầu, có khí thể cuồng bạo nuốt chửng vạn vật.

“Thích không?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nghiêng răng nghiêng lợi, thích, có thể không thích sao? Hai chúng ta cùng đi một con đường, nói sao thì cũng coi như anh em. (Đàn ông luôn thích có jj lớn)

“Thích thì đưa tay đây.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy: “... A?... A!...”

Lúc nắm lấy, nắm ngón tay Ngô Sở Ủy đều cứng đờ.

Trì Sính cuối cùng không làm khó y, chỉ để y nắm một chút rồi buông ra, tay duỗi ra sau lưng Ngô Sở Ủy, bóp phần hông chắc nịch của y, xoa nắn mạnh bạo. Ngô Sở Ủy không theo, Trì Sính liền xoay sợi dây nịt quanh tay giữ lại, đe dọa: “Nhất định muốn tôi hung lên phải không?”

Trên thực tế, Trì Sính thật sự có đủ nhẫn nại với Ngô Sở Ủy, hắn chưa từng phải động tay trước mặt người khác. Bắt đầu từ lúc Ngô Sở Ủy hất cháo lên người hắn, hắn đã cho Ngô Sở Ủy lòng bao dung bất thường, nhẫn nại dùng hoài không cạn, giống như nhường nhịn y, chiều ý y là điều nên làm.

Ngô Sở Ủy vui bộ mặt ẩn nhẫn vào chăn, âm thầm mài răng, sớm muộn cũng có ngày anh sẽ hồi hận!

Lúc gần bùng phát, Trì Sính túm cổ Ngô Sở Ủy ấn lên bụng mình.

Lát sau, tinh dịch trắng nõng bắn ra trước mắt Ngô Sở Ủy, kèm theo sự co giật của thần kinh và rung động tại chỗ da thịt tiếp giáp, cùng với tiếng thở ra sảng khoái cực điểm của Trì Sính.

Trì Sính đi rồi, trước khi đi lại bôi thuốc lên trán cho Ngô Sở Ủy, còn cảnh cáo một câu.

“Nếu còn để tôi thấy cậu lấy đầu làm vũ khí, tôi sẽ chọc cậu thành than tổ ong.”

56. Chương 56 - Cậu Yên Tâm Đi Đi!

Ngày hôm sau, Khương Tiểu Soái đi làm trễ, ngoài phòng khám đã có một hàng người. Khương Tiểu Soái ngại ngừng không ngừng giải thích với bệnh nhân, tối qua thức khuya quá, sáng nay không nghe thấy tiếng chuông báo thức...

Bận rộn xong mấy bệnh nhân đó, Khương Tiểu Soái mới phát hiện, từ lúc vào phòng khám đến giờ vẫn không thấy Ngô Sở Ủy đâu.

Lẽ nào mang người đi rồi?

Khương Tiểu Soái hiện dấu chấm hỏi mở cửa phòng ngủ.

Một người sống hoàn hảo bình thường nằm trên giường.

“Sao cậu còn chưa dậy?”

Khương Tiểu Soái rất buồn bực, bình thường vào giờ này Ngô Sở Ủy đã ăn cơm sáng xong đến trại nuôi rắn rồi.

Ngô Sở Ủy uể oải nói: “Không muốn dậy.”

“Không muốn dậy?” Tim Khương Tiểu Soái đập mạnh không ngừng, mang hai con mắt thâm quầng đen thui lại gần Ngô Sở Ủy, lo lắng sợ hãi hỏi: “Tại sao không muốn dậy?”

Hai mắt Ngô Sở Ủy không tiêu cự nhìn bức tường đối diện, ngữ điệu không chút nhấp nhô nói: “Tôi muốn chết.”

Tim Khương Tiểu Soái thoáng chốc như rút vào hầm băng, hắn túm tay Ngô Sở Ủy, bóp thật chặt.

“Anh ta ấy cậu rồi?”

Ngô Sở Ủy run môi, nói không ra lời.

Khóe mắt Khương Tiểu Soái đều đỏ lên, “VẬY... cậu chảy máu sao?”

Ngô Sở Ủy cuối cùng tìm về được chút thần trí, khàn giọng hỏi: “Anh từng vuốt ra máu?”

“Vuốt?” Khương Tiểu Soái hơi đại ra.

Nhắc đến từ này, khóe miệng khô nứt của Ngô Sở Ủy hơi nhúc nhích chút đỉnh, vẻ mặt thống khổ khó nhận.

“Tối hôm qua, hần vượt trước mặt tôi, còn nhất định bảo tôi phải xem.”

Nói xong, nhận không được rùng mình, kéo chăn phủ lên đầu, cuộn lại như con tôm.

Khương Tiểu Soái thở ra hơi lạnh, bực bội đập lên cái chăn đó.

“Má, tôi còn tưởng bị sao chứ! Rần rần nửa ngày hóa ra chỉ có chút xíu chuyện, thật lãng phí tình cảm!”

Nói xong, miệng huýt sao, cước bộ nhẹ tênh bước ra.

Một tiếng sau, Ngô Sở Ủy vẫn không ra, Khương Tiểu Soái lăm bằm, thứ đó không phải thật sự có chuyện chứ?

Lại bước vào phòng ngủ, Khương Tiểu Soái mới phát hiện, tháng sáu hừng hực, Ngô Sở Ủy lại bọc mình kín kẽ. Hần vội qua kéo chăn lên, mặt thứ đó đỏ bừng, lồng ngực nóng hổi, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

“Không phải... đại Ủy, không đến nỗi này đi, không phải chỉ lái máy bay trước mặt cậu sao? Cậu cứ coi như xem phim đen đi?”

Sự thật chứng minh, chuyện phát sinh trên người Ngô Sở Ủy thật sự sẽ đến nỗi này.

Khương Tiểu Soái cảm nhiệt kể ra xem, ba mươi chín độ rưỡi.

Lúc này hần mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Khương Tiểu Soái ngồi bên giường an ủi Ngô Sở Ủy: “Đồ nhi à! Chuyện này không tính là gì trong giới này cả đâu, cậu đừng dùng tư duy bình thường đánh giá nó. Anh ta tự an ủi trước mặt cậu, cũng không nhất định là muốn sỉ nhục cậu hay gì, chỉ đơn thuần là có cảm giác với cậu thôi.”

Khương Tiểu Soái nói câu này đã trễ rồi, nếu có thể sớm mấy tiếng, có lẽ còn có hiệu quả.

“Không thì... chúng ta ngừng tại đây đi!” Tuy Khương Tiểu Soái cảm thấy đáng tiếc, nhưng thực sự không nhẫn tâm thấy Ngô Sở Ủy miễn cưỡng bản thân, “Với tố chất tâm lý của cậu thật sự không thích hợp làm gay, thành thật nuôi rắn của cậu đi! Đợi đem bán được giá cao, mở một cửa tiệm, làm buôn bán nhỏ, khẳng định có không ít con gái muốn theo cậu.”

Cánh tay yếu ớt miễn cưỡng chống đỡ thân mình ngồi dậy, nhưng ánh mắt Ngô Sở Ủy vẫn buồn bã như xưa.

“Trong từ điển của tôi, không có bốn chữ giữa đường bỏ cuộc.”

Khương Tiểu Soái nói từng chữ: “Cố chấp của cậu khiến tôi có xúc động rơi lệ.”

Ngô Sở Ủy đứng lên, hai chân nhẹ tênh bước ra cửa.

Khương Tiểu Soái vội hỏi: “Cậu đi đâu đó?”

“Về nhà nghỉ dưỡng hai ngày.”

“Không được, cậu còn đang sốt mà.” Khương Tiểu Soái cản Ngô Sở Ủy lại.

Ngô Sở Ủy dùng ánh mắt kiên cường không khuất phục nhìn Khương Tiểu Soái: “Tôi bị là tâm bệnh, truyền dịch uống thuốc không hết được, chỉ có thể nhờ ý chí ngoan cường của tôi khắc phục.”

“Vậy cậu cũng phải lấy chút thuốc chứ.” Khương Tiểu Soái nói.

“Không cần.” Ngô Sở Ủy nhét di động cho Khương Tiểu Soái, “Tạm thời tôi không muốn gặp anh ta, nếu anh ta đến tìm tôi hay gọi điện cho tôi, giúp tôi ứng phó một chút.”

Ánh mắt Khương Tiểu Soái đầy thê lương, “Cậu yên tâm đi đi, nơi này có tôi rồi.”

Ngô Sở Ủy gật đầu, kiên quyết không do dự quay đầu đi, bóng lưng thân tàn chí kiên dần xa trong tầm mắt Khương Tiểu Soái.

57. Chương 57 - Hồ Ly Tinh

Chiều hôm đó, Trì Sính nhét di động vào túi, ôm Túi Dấm Nhỏ vào phòng làm việc.

“Này, Trì Sính!”

Trì Sính quay đầu qua, thấy hoa khôi cảnh sát đứng bên cạnh.

“Có chuyện sao?”

Trong tay hoa khôi cảnh sát là một chồng tài liệu, ngửa đầu trừng Trì Sính: “Chùng nào anh mới giao báo cáo công việc hả? Những người khác trong đội đều đã giao hết rồi, chỉ còn thiếu anh thôi!”

Trì Sính không nói một chữ bỏ đi.

Hoa khôi cảnh sát tức giận dậm chân, “Người kiểu gì thế? Mỗi lần giao báo cáo đều kỳ kèo chậm chạp, cuối cùng còn bắt tôi viết!”

“Đó là cô tự nguyện.” Phương Tín bên cạnh phun ra một câu.

Hoa khôi cảnh sát trừng mắt nhìn hắn, tức giận bưng bưng bỏ đi.

Trì Sính lái xe cảnh sát ra ngoài làm nhiệm vụ, thỉnh thoảng xuống xe khai thông giao thông, phần lớn thời gian đều ở trong xe chơi với Túi Dấm Nhỏ, cũng không cảm thấy nhàm chán. Mấy hôm nay đột nhiên thêm tật xấu, rảnh ra là nhìn di động, cứ như thiếu nam thanh xuân mới chớm yêu.

Hắn cho rằng mình đối với Ngô Sở Ủy chỉ là mới mẻ, vốn nên thế mà, bên cạnh luôn là mấy kẻ lươn lẹo, đột nhiên xuất hiện một người ngốc nghếch, thích thú cũng là khó tránh. Nhưng mấy hôm nay hắn phát hiện tìm mình có chút khác thường, khi gặp mặt thì không cảm thấy gì, khi không gặp cứ nhiên lại bắt đầu nhớ.

Nhớ khi y thổi kẹo đường, hai gò má phồng lên.

Nhớ y ra về nghiêm túc ngồi trong phòng trà xem sách, nhìn một hàng chữ mất mười mấy phút.

Nhớ khi y đánh bóng rổ, phần hông run động.

Nhớ câu nói “tôi cũng không biết tôi có thích đàn ông không, tôi chỉ biết tôi thích anh” của y.

...

Không tự chủ ấn số di động của Ngô Sở Ủy.

Bên kia tiếp rất nhanh, nhưng đối phương không nói.

Trì Sính mở miệng trước: “Làm gì vậy?”

Khương Tiểu Soái học theo giọng Ngô Sở Ủy: “Du lịch.”

“Du lịch?” Trì Sính hơi nghiêm mặt, “Du lịch ở đâu?”

“Bảo Định.” (Còn có hàm ý là nơi yên ổn an toàn)

Trì Sính, “Xa thật.”

Khương Tiểu Soái kinh ngạc một chút, không nghe ra hử, vậy tiếp tục nói, không chừng có thể moi được câu gì đó.

“Tôi hôm đó...” Khương Tiểu Soái muốn nói lại thôi.

Trì Sính rất phối hợp đáp: “Tôi rất sướng.”

Khương Tiểu Soái thanh giọng, “Làm sao để sướng?”

“Lần sau dẫn cậu cùng chơi, cậu sẽ biết.”

Khương Tiểu Soái sững sốt, mẹ, nghe ra rồi? Nghe ra còn nói chuyện với tôi?! Người này thật âm hiểm.

Nửa tiếng sau, Trì Sính trực tiếp lái xe đến phòng khám.

Mỗi lần thấy Trì Sính vào cửa, Khương Tiểu Soái đều cảm thấy gió lạnh lùa vào.

“Người đâu?” Trì Sính hỏi.

Khương Tiểu Soái không thềm ngẩng đầu: “Đã nói đi du lịch rồi.”

Trì Sính biết Khương Tiểu Soái đang nói bậy, nhưng hắn cũng đã quen với quy luật tự nhiên cứ hai ba ngày lại mất tích của Ngô Sở Uy, liền không hỏi thêm nữa, đi thẳng vào phòng trong, dừng lại trước hộp gỗ nhỏ một chút, lấy luôn cả hộp lẫn kẹo đường đi hết.

Khương Tiểu Soái hảo tâm nhắc nhở: “Anh lấy của cậu ấy, trở về cậu ấy chắc chắn nổi nóng với anh.”

Không đau không ngứa đáp trả: “Vậy cứ để cậu ta nổi nóng.”

...

Về phòng làm việc, trên bàn quả nhiên có một phần báo cáo.

Không bao lâu, hoa khô cảnh sát đẩy cửa vào.

“Nộp lên đi!”

Trì Sính dùng mắt ra hiệu hoa khô cảnh sát tự lấy, “Lần sau viết xong trực tiếp nộp luôn, đừng đặt lên bàn tôi nữa.” Hàm ý là, tôi biết do cô viết dùm tôi, khỏi cần thêm bước này.

Hoa khô cảnh sát dẫu môi, không hảo khí lấy đi.

Trì Sính vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc trở ra hoa khô cảnh sát vẫn chưa đi, đếm đi đếm lại báo cáo trong tay, tổng cộng mười mấy phần, đếm không dưới mười lần. Trì Sính không bắt chuyện với cô, trực tiếp mở ngăn tủ, lấy Đại Bảo tâm ái ra, nặn một chút lên tay, xoa đều rồi bôi lên mặt.

Hoa khô cảnh sát ngó trộm Trì Sính, phát hiện ngay cả động tác xoa mặt của hắn cũng rất đàn ông.

“Ôi, tôi phát hiện đàn ông các anh sao luôn thích dùng Đại Bảo thế?” Hoa khô cảnh sát hiếu kỳ lấy nó ngửi ngửi, “Cũng rất thơm, dùng tốt không?”

Trì Sính tùy tiện đáp, “Cũng được.”

“Vậy tôi cũng muốn thử.”

Nói xong dốc ngược chai Đại Bảo lại, nặn một chút lên tay, hoàn toàn không chú ý thấy ánh mắt khác lạ của Trì Sính, hưng phấn bôi lên mặt mình, còn xoa nắn vài cái lên gương mặt trắng nõn.

“Ý?... Thật rất bóng, còn tốt hơn Bạch Sương hơn năm trăm của tôi nhiều.”

Đang nói, chợt liếc thấy một bóng người.

Nhạc Duyệt đã đứng ngoài cửa rất lâu, từ lúc hoa khô cảnh sát cầm chai Đại Bảo khỏi tay Trì Sính, đến lúc dùng xong khen tốt, cô vẫn luôn đứng đó. Từ sau lần hẹn gặp cha mẹ sinh ra mâu thuẫn, hai người vẫn luôn chiến tranh lạnh, Nhạc Duyệt trước kia luôn được gọi là “cao thủ chiến tranh lạnh”, lần này đành cam bại hạ phong, chủ động tìm đến.

Đáng tiếc, lại thấy một cảnh đáng ghét như thế.

“Vậy tôi đi trước.” Hoa khô cảnh sát nói.

Ra đến cửa, chạm mắt với Nhạc Duyệt, Nhạc Duyệt mỉm cười dịu dàng, cười rất độ lượng, cười đặc biệt có phong phạm quý bà. Hoa khô cảnh sát hơi bất ngờ, nhưng vẫn lịch sự cười đáp lại.

58. Chương 58 - Hai Khả Năng

Sáng hôm sau là cuối tuần, Nhạc Duyệt cả ngày ở bên Trì Sính.

Trải qua thời gian lạnh nhạt, Nhạc Duyệt cuối cùng cũng hiểu, tình cảm không phải chỉ dựa vào tình anh nguyện, mà còn cần kinh doanh. Đặc biệt đối với con ngựa hoang như Trì Sính, chỉ dựa vào chút hơi nóng thì không giữ được, phải có thủ đoạn.

Chiều, hai người cùng đi dạo.

Trên đường, Trì Sính nhận được điện thoại của Phương Tín.

“Nguyễn Quân Như xảy ra chuyện rồi...”

Nguyễn Quân Như là hoa khôi cảnh sát thầm yêu Trì Sính, Phương Tín cho Trì Sính biết, sáng hôm nay Nguyễn Quân Như vừa ra ngoài đã bị bắt cóc, giam cầm hơn bốn tiếng mới được thả ra, hiện tại vẫn hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện.

Trì Sính rất bình tĩnh nói: “Được rồi, tôi biết rồi.”

Cúp máy, Nhạc Duyệt lập tức dán lên.

“Điện thoại của ai thế?”

“Một đồng nghiệp.”

Nhạc Duyệt thấy Trì Sính không có gì khác thường, liền lớn gan thò tay lấy di động khỏi túi Trì Sính, sờ lên vẫn còn ấm, chớp đôi mắt hoa đào phóng điện với Trì Sính.

“Gần đây anh mở máy 24 tiếng, có phải vẫn đang đợi em chủ động gọi điện cho anh không?”

Trì Sính bỏ qua vấn đề này, trực tiếp nói: “Lát nữa tôi dẫn em về nhà.”

Nhạc Duyệt giật mình, “Về nhà?”

“Ừ, về nhà tôi.”

Tối đó, Trì Sính rút cuộc dẫn Nhạc Duyệt ra mắt ba mẹ mình.

Vì chuẩn bị khá đầy đủ, Nhạc Duyệt biểu hiện thoải mái tự nhiên, quy củ đúng mực trước mặt ba mẹ Trì Sính, mọi cử chỉ hành động đều thể hiện nền giáo dục tốt đẹp. Trong quá trình ăn cơm, cô cũng rất chú ý đến hình tượng của mình, khi nên nói sẽ chậm rãi nói, khi không nên nói thì yên tĩnh lắng nghe, không hề giọng khách át giọng chủ.

Ba mẹ Trì Sính bình dị gần gũi, vừa không hỏi đến học vấn của Nhạc Duyệt, cũng không quan tâm hoàn cảnh gia đình cô, chỉ nói chuyện giữa cô và Trì Sính, không hề có chút điệu bộ gia đình cao quan.

Có thể nhìn ra, Chung Văn Ngọc rất thích Nhạc Duyệt, ăn cơm xong vẫn luôn nắm tay cô.

“Cô, Trì Sính nói với con cô có da nhờn, chai mỹ phẩm này đặc biệt thích hợp với da nhờn, phù hợp với người vào tuổi cô.”

Nhạc Duyệt đặc biệt chọn loại mỹ phẩm hạng trung, vừa không có vẻ quá mức keo kiệt, lại không đến mức quá xa xỉ. Đối với người có quan niệm tiêu pha rất lý tính như Chung Văn Ngọc là rất thích hợp.

Từ điểm này, Chung Văn Ngọc nhìn ra Nhạc Duyệt rất có lòng.

Trước khi đi, bà kéo tay Trì Sính đặc biệt dặn dò: “Cô gái này không tồi, nên đối xử tốt với người ta.”

Trì Sính không nói gì, đi thẳng.

Trên đường về, Nhạc Duyệt cao hứng quên hết tất cả, chưa từng cảm thấy gió cát Bắc Kinh lại khiến lòng người cuộn trào như thế, con đường kẹt xe phồn hoa náo nhiệt như thế, ngay cả tiếng phụ nữ chửi đồng cũng trở thành âm thanh của những cô nàng sắc sảo, nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt...

Vui vẻ nhảy ra trước mặt Trì Sính, cười tươi hỏi: “Chùng nào anh mới đi gặp nhạc phụ nhạc mẫu của anh?”

Trì Sính đứng lại, lặng lẽ nói: “Ba tên đàn ông mà em tìm tôi đã phế rồi.”

Nụ cười trên mặt Nhạc Duyệt thoáng chốc cứng đờ, ngay cả nói cũng không còn lưu loát.

“Anh... anh nói gì thế? Cái gì... phế... hay không phế?”

Trì Sính vén phần tóc rối trước trán ra sau tai Nhạc Duyệt, động tác dịu dàng khiến Nhạc Duyệt run rẩy không ngừng.

“Sau này còn làm chuyện này nữa, tôi là người đầu tiên phế em.”

Nhạc Duyệt sững sốt không nói nên lời, nhiệt độ trong lòng nhảy lên cực điểm. Một buổi tối vốn ấm áp hạnh phúc, vì lời cảnh cáo đó đột nhiên biến thành đáng sợ nặng nề.

“Cậu đưa cô ấy về nhà trước.” Trì Sính nói với Cương Tử trong xe.

Cương Tử xuống xe mở cửa cho Nhạc Duyệt, Nhạc Duyệt do dự một chút, vẫn ngoan ngoãn lên xe.

Nửa tiếng sau, Cương Tử trở lại.

“Cậu biết hoa khô cảnh sát đó bị Nhạc Duyệt chỉnh, sao không sớm bảo tôi dẫn người đi ngăn cản?”

Trong túi áo Trì Sính chứa hai thứ, một là di động, một là bình Đại Bảo, trên bình Đại Bảo đó còn lưu dấu vân tay của hoa khô cảnh sát kia.

Cương Tử không hỏi tiếp nữa.

Trì Sính vuốt đầu Túi Dấm Nhỏ, rầu rĩ hỏi: “Bảo bảo, hai ngày nay mày thế nào?”

Túi Dấm Nhỏ híp mắt thành đường kẻ, buồn bã lắc đầu, lại ỉu xiu rồi.

“Mấy hôm nay hình như nó rất phờ phạc, không thích cử động.” Cương Tử nói.

Trì Sính lại hỏi Túi Dấm Nhỏ: “Là tao lạnh nhạt mày sao?”

Túi Dấm Nhỏ lật người, lộ ra cái bụng trắng, bày ra bộ dạng không muốn để ý đến anh.

Cương Tử thêm vào một câu: “Không lẽ nhớ đám bạn của nó rồi.”

Sắc mặt Trì Sính biến đổi, lúc này Cương Tử mới ý thức được mình nói sai, Túi Dấm Nhỏ nhớ, Trì Sính có thể không nhớ sao? Rắc của hắn chính là ái sủng của hắn, phi tử của hắn, mất chúng đồng nghĩa với mất đi cả hậu cung.

Thấp thỏm bất an đợi rất lâu, không đợi được truy hỏi tra xét tiến triển, lại đợi được một câu hỏi không chút liên quan.

“Tôi đáng sợ như thế sao?”

Cương Tử ngẩn người, “Tại sao đột nhiên hỏi vậy?”

“Nếu người thích tôi biểu hiện cực độ sợ hãi lúc có tiếp xúc thân mật với tôi, thậm chí làm chuyện tự tổn hại, vậy là nguyên nhân gì? Tiền đề là tôi không hề để lại bất cứ bóng ma bạo lực nào với y.”

Phản ứng đầu tiên của Cương Tử chính là: “Lẽ nào Nhạc Duyệt không cho cậu chạm vào?”

Trì Sính hừ lạnh, cô ta? Vừa gặp mặt đã ước gì banh chân ra cho tôi thao, nếu thật sự có chút dè dặt thì tốt rồi.

“Không liên quan đến cô ta.”

Cương Tử liền mơ hồ, “Cậu còn có loại phiền não này? Trực tiếp cưỡng ép không phải là xong sao?”

Trì Sính dùng ánh mắt nghiêm lệ trách cứ Cương Tử, ông đây nếu nở cưỡng ép thì còn hỏi mi làm gì?

Cương Tử không dám nói bậy nữa, cân nhắc rất lâu mới dám mở miệng.

”Tôi cảm thấy có hai khả năng, một là quá thuần khiết, còn lại là trong lòng có mục đích khác.

59. Chương 59 - Xem Phim Luyện Gan

Suốt một tuần, ngay cả cái bóng của Ngô Sở Ủy Trì Sính cũng không tóm được.

Lại đến cuối tuần, người đến khám bệnh đặc biệt nhiều, Khương Tiểu Soái mới sáng ra đã bắt đầu bận rộn, bù đầu mãi đến trưa, cả miếng nước cũng không kịp uống. Phòng khám vốn không lớn, có một “bệnh nhân” như núi Thái Sơn vẫn ngồi đợi ở đó không đi. Hắn không khám bệnh cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ ngồi nhìn Khương Tiểu Soái, nhìn suốt cả buổi sáng.

Áo Khương Tiểu Soái ướt mồ hôi, không biết là do nóng hay do sợ.

Tiền bệnh nhân cuối cùng đi rồi, trong phòng khám chỉ còn Khương Tiểu Soái và Trì Sính.

“Anh đợi ở đây cũng vô dụng thôi, tôi căn bản không biết cậu ấy đi đâu.”

Trì Sính liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, nhàn nhạt nói: “Mười hai giờ rồi...”

Khương Tiểu Soái nhú mi, đây là chuẩn bị đi sao?

“Cậu nói xem... nếu tôi bắt đầu thương cậu từ lúc này, đến trước khi Đại thiết đầu về, hai chúng ta có thể xong chuyện không?” Tiếng nút cài thắt lưng vang lách cách.

“Cậu ấy về nhà rồi.” Khương Tiểu Soái mài răng.

Trì Sính lấy tay khỏi thắt lưng, cười lạnh một tiếng rồi ra cửa.

Mấy ngày về nhà, Ngô Sở Ủy vẫn co mình trong ổ chăn, trừ xem phim thì là xem phim.

Y đã mang máy tính của Khương Tiểu Soái về, bên trong lưu gần mấy ngàn bộ GV, kiểu nào cũng có. Hai ngày đầu, Ngô Sở Ủy xem một vài bộ khẩu vị nhẹ, lúc xem thì nhe răng mài vuốt, lòng luôn sôi trào. Máy người này nghĩ gì thế? Sau khi xem xong cơm cũng không muốn ăn, đi đại tiện cũng có bóng ma tâm lý.

Sau khi xem mười mấy bộ, Ngô Sở Ủy tê liệt, tới lui chỉ có một dạng, không thú vị. Lại tìm thêm mấy bộ khẩu vị nặng, trối nhỏ sắp song long nhập động, xem xong thì lại mơ ác mộng cả đêm, trong mơ kẻ đang gào thét biến thành mình, khi tỉnh lại quần sịp cũng ướt. Cổ nén khó chịu xem xong mấy bộ, chậm rãi cũng không còn ghê tởm nữa, có lúc còn thêm lời, “Roi này đánh không đủ tàn nhẫn, nên thấm chút nước ớt.”

Mấy hôm nay, khẩu vị nặng cũng trở nên tẻ nhạt vô vị, Ngô Sở Ủy lại mở một bộ khác.

Bên trong xuất hiện một tên đàn ông và một con lừa, Ngô Sở Ủy nôn nóng đợi chủ của con lừa, kết quả đợi mãi không thấy, chỉ thấy con lừa đem tên kia... tay Ngô Sở Ủy đảo chuột, mắt nửa ngày mới nhắm đúng vào dấu X ở góc phải, lặng lẽ tắt nó. Sau đó lại mở khẩu vị nhẹ, đột nhiên cảm thấy thật tốt đẹp

“Phiền cô một chút, xin hỏi nhà Ngô Sở Ủy ở đây sao?”

Giọng nói quen thuộc truyền đến từ bên ngoài, Ngô Sở Ủy chợt dạ, sao anh ta đuổi đến đây được? Đóng máy tính cái cạch, vội vã hoang mang chui khỏi ổ chăn, chậm rãi điều chỉnh hơi thở của mình.

Bà Ngô cười nói với Trì Sính: “Đại Khung chính là con trai tôi, cậu là...”

Trì Sính cảm thấy đại Khung chắc là nhũ danh của Ngô Sở Ủy, thế là cầm đồ đi vào.

“Cháu là đồng nghiệp của cậu ấy.”

“À à.” Bà Ngô khách sáo nói, “Vội mau vào nhà ngồi đi.”

Nhà Ngô Sở Ủy vẫn là kiểu nhà cũ thấp bé, Trì Sính vào nhà còn phải cúi đầu nếu không sẽ đụng phải khung cửa phía trên. Tổng cộng có bốn phòng, không lớn nhưng rất sạch sẽ, phòng ngủ của Ngô Sở Ủy không có giường, chỉ có một cái giường lò vắt ngang nửa căn phòng, Ngô Sở Ủy nằm trên lò đó, bất an nghe động tĩnh bên ngoài.

“Cậu uống nước trước đi, tôi đi gọi đại Khung đây.” Bà Ngô nói, “Thằng bé bệnh đã một tuần rồi, cả ngày nằm trên giường lò, đã mấy hôm không ra ngoài.”

“Đừng gọi cậu ấy.” Trì Sính nói, “Cháu vào xem sao.”

Ngô Sở Ủy quay lưng ra cửa, nghe tiếng bước chân dần lại gần, cuối cùng, cánh tay đầy nhiệt độ vươn ra đặt lên trán y, sau khi xoa mạnh một hồi, mới xoay Ngô Sở Ủy lại đối diện.

Ngô Sở Ủy lại bày ra vẻ mặt độ khó cao ‘rõ ràng rất mong Trì Sính đến nhưng lại khẩu thị tâm phi’: “Sao anh đến đây?”

“Đến thăm cậu.” Trì Sính ngồi bên mép giường lò nhìn Ngô Sở Ủy.

Tầm mắt Ngô Sở Ủy nằm đúng ngay mệnh căn của Trì Sính, không biết sao lại nhớ đến ngẫu pín (bộ phận sinh dục) của con lừa vừa rồi, nếu bị chọc vào, không biết có bị lủng bụng không nữa?!

“Sao lại bệnh?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy thầm đáp, bị pín lừa của anh dọa!

“Mẹ cậu nói cậu đã nằm trên giường mấy ngày, để tôi gửi xem có phải ốm đi rồi không?”

Nói xong, Trì Sính thật sự cúi xuống, vén chăn Ngô Sở Ủy lên, chui hơn nửa người vào, đầu ghé vào cổ Ngô Sở Ủy hít hà, trêu chọc: “Thật thối.”

“Không thể nào.” Ngô Sở Ủy sấn tay áo lên gửi, “Ngày nào tôi cũng tắm.”

Trì Sính gác cằm lên ngực Ngô Sở Ủy, thấy y tích cực như vậy, bất giác vui vẻ.

Lần đầu tiên nhận được nụ cười nhiệt tâm chính diện như thế, Ngô Sở Ủy có chút khó thích ứng, lúc hoảng hốt lại cảm thấy, Trì Sính cũng không quá mức đáng ghét.

60. Chương 60 - Bắt Chim Sẻ

Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng rời khỏi giường, thay quần áo ra ngoài.

“Đây là đất nhà tôi, hiện tại trồng bắp, vài hôm nữa có thể luộc ăn rồi.” Nói rồi ngắt xuống một trái, lột vỏ lấy ruột, gảy ra một hạt bắp, múi màu trắng chảy ra, đưa vào miệng cắn một cái, nhai nhai rồi nói: “Vẫn còn quá non, nhưng rất ngọt, anh nếm thử đi.”

Nói xong đưa đến miệng Trì Sính.

Trì Sính không nhận lấy, trực tiếp cắn lên trái bắp trong tay Ngô Sở Ủy, quả thật rất ngọt. Hàm răng dịch chuyển, lại cắn một miếng, miếng này là cắn lên mu bàn tay Ngô Sở Ủy.

“Không ngọt bằng tay cậu.” Trì Sính vừa nhai vừa cười.

Ngô Sở Ủy ném bắp xuống đất, quay mặt đi không để ý đến Trì Sính nữa.

Trì Sính kẹp cổ Ngô Sở Ủy, quay đầu y lại, cúi đầu muốn hôn, Ngô Sở Ủy rõ ràng muốn tránh đi, Trì Sính liền dùng đôi môi mỏng hàm chứa độ dẻo dai cọ cọ bên tai Ngô Sở Ủy, nhàn nhạt nói: “Mẹ cậu vẫn chưa biết chuyện cậu nghỉ việc đúng không?”

Ngô Sở Ủy lập tức dờ người, ánh mắt sắc bén ném qua Trì Sính.

“Anh dám nói thử coi!”

Trì Sính tì trán lên đầu Ngô Sở Ủy.

“Nếu cậu dám không cho tôi hôn, tôi sẽ dám vạch mặt cậu!”

Nơi cổ họng Ngô Sở Ủy hơi nhích một chút, không nói gì.

Trì Sính hung tợn hôn lên, trong mũi lan tràn mùi chồi bắp, mùi vị sạch sẽ mộc mạc, lại tràn đầy lãng mạn đã tính nồng đậm, kích thích hóc môn phái mạnh tiết ra thật nhiều. Tay Trì Sính lại vòng ra sau người Ngô Sở Ủy, lặng lẽ lướt qua eo, chậm rãi đi đến sau gò núi khiến hần huyết mạch sôi sục.

Không biết có phải do xem GV quá nhiều không, nụ hôn này không mang đến bài xích về tâm lý cho Ngô Sở Ủy.

Tay Trì Sính lại tiếp tục xoa nắn bộ vị mềm nhất trên mông Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy buồn bực lấy tay ngăn cản Trì Sính, chỉ là lần này không còn là kháng cự thuần túy nữa, mà có một chút hương vị vừa cự vừa ngênh.

Chút biến hóa nhỏ này lại khiến tên cáo già Trì Sính cảm thấy hưng phấn đã lâu mới có.

Trên mông đột nhiên mát lạnh, Ngô Sở Ủy còn chưa kịp phản ứng gì, Trì Sính đã lôi đầu sỏ gây họa ra trước.

Ngài Túi Dấm Nhỏ của chúng ta, lúc đầu quần trên vai Trì Sính, sau đó thấy hai người thân mật không có phần nó, trực tiếp nhân lúc người họ Trì nào đó không chú ý đu lên người Ngô Sở Ủy. Lại lặng lẽ bò từ vai Ngô Sở Ủy xuống dưới, cuối cùng dùng cái đầu nhọn nạy lưng quần thun ra, bò lên mông Ngô Sở Ủy.

“Mày đúng là biết chọn sơ hở!” Trì Sính giáo huấn Túi Dấm Nhỏ.

Túi Dấm Nhỏ bị Trì Sính xách lên đầu chúc xuống, thân thể không ngừng lặn lộn, rõ ràng là đang ăn vạ.

Ngô Sở Ủy nhanh chóng bước lại cái lưới ở gần đó, cây gậy gỗ chống lưới đã đổ, hai con chim sẻ bị nhốt bên trong, không ngừng vỗ cánh phành phạch. Ngô Sở Ủy thò tay vào, nhanh chóng bắt một con nhét vào miệng Túi Dấm Nhỏ.

Túi Dấm Nhỏ ăn rất vui vẻ.

Trì Sính mấy hôm nay vẫn luôn đút Túi Dấm Nhỏ mồi hoang dã, chưa từng thấy nó vui vẻ như thế, thực tế từ khi hắn mang Túi Dấm Nhỏ đến đây, bắt đầu từ lúc nhìn thấy Ngô Sở Ủy, cái con này đã rũ sạch buồn bực mấy ngày nay, tinh thần thoáng cái phần chấn.

“Cậu còn dùng cách dân gian này bắt chim sẻ?” Trì Sính hỏi, “Vậy một ngày phải mất bao lâu mới bắt được một túi chim sẻ?”

Nhà anh biết thì tốt, để câu con cá lớn như anh, tôi dễ lắm sao?

Đương nhiên, chắc chắn Ngô Sở Ủy sẽ nói lời khác hẳn.

“Nơi có hoa màu chim sẻ nhiều, không bao lâu đã bay đến vài con, hơn nữa trước nhà tôi có một tổ chim sẻ ngốc, cứ hở ra là chạy đến ống khói, nó không biết chỗ đó trống rỗng, đã mấy lần rớt thẳng lên giường tôi. Anh bắt bằng cách nào? Anh cũng nuôi không ít rắn, chắc có thiết bị tiên tiến đúng không?”

Đang nói, một con chim sẻ không sợ chết đập cánh bay ngang đầu.

Ngô Sở Ủy liền trân mắt nhìn Trì Sính đưa tay chụp con chim sẻ đó, tốc độ phản ứng và trình độ thành thực này quả thật đã chói mù mắt y.

“Cứ bắt như thế.” Trì Sính đáp rất nhẹ nhàng.

Ngô Sở Ủy nghe xong liền thấy nặng nề, con chim sẻ giãy dụa trước khi chết kia càng nhìn càng giống mình, vậy nếu có ngày bại lộ, y còn có thể chạy được sao? Không lẽ phải giống như con chim sẻ này, trực tiếp bị người ta nuốt vào bụng?

61. Chương 61 - Chỗ Nào Lớn Tôi Ngó Chỗ Đó

Lúc về trời đã tối, bà Ngô thò đầu ra khỏi bếp, cười nói với Trì Sính: “Cơm canh sắp chín rồi, ăn xong hãy về!”

Bếp nhà Ngô Sở Ủy rất đơn giản, chỉ có một cái bàn đã tróc sơn, một tủ chén cũ và một cái nồi sắt lớn. Vốn còn có bếp gas và lò vi sóng, nhưng bà Ngô trí nhớ không tốt, người nhà sợ có chuyện nên lấy đi. Nồi sắt này chỉ có thể đun bằng củi, cho nên trên mặt đất đâu đâu cũng là cỏ khô và cành cây, ruồi bay quanh lò.

Cảnh tượng này toàn bộ lọt vào mắt Trì Sính.

Ngô Sở Ủy không kịp được nghĩ, Trì Sính sẽ dùng cách gì cự tuyệt ý tốt của mẹ y.

Nhưng Trì Sính không hề suy nghĩ đã đồng ý.

Ngô Sở Ủy đột nhiên nhớ lại vào lúc này năm ngoái, Nhạc Duyệt lần đầu đến nhà y ăn cơm, lúc đó nhà bếp rất sạch sẽ. Trên lò không có vết dầu, trong tủ chén cũng không có cơm thừa, trên sàn cũng không có củi... nhưng Nhạc Duyệt lại không ở lại, thậm chí ngay cả cửa nhà cũng chưa vào đã quay về nhà ngay đầu hẻm.

“Cần cháu giúp một tay không?” Trì Sính hỏi bà Ngô.

Bà Ngô vội xua tay, “Không cần, không cần, hai đứa ra ngoài đợi đi.”

Ra ngoài rồi, Trì Sính tự nhiên chú ý thấy khung hình treo trên tường, là khung hình rất cũ, bên trong có thể chồng được nhiều bức hình, phần lớn đều là trắng đen. Trì Sính đảo mắt nhìn, dừng lại trên một bức hình bé con ở góc dưới bên trái, đó là ảnh chụp trăm ngày của Ngô Sở Ủy, đôi mắt to đen bóng giống như biết nói, đặc biệt đáng yêu.

“Lúc cậu hơn ba tháng, trứng đã lớn như thế rồi sao?”

Ngô Sở Ủy vừa uống miếng nước, suýt nữa đã phọt ra.

“Anh không thể nhìn chỗ khác được sao hả?”

Trì Sính đáp rất dứt khoát, “Chỗ nào lớn tôi nhìn chỗ đó.”

Ngô Sở Ủy oán hận cắn một miếng lê.

Trì Sính đảo mắt, lại chuyển đến bức hình Ngô Sở Ủy lúc hơn hai tuổi, đẩy xe trúc nhỏ, mặc quần yếm, mông nhỏ nhô cao, bên trên toàn là thịt, lúc đó chắc bị nhéo không ít.

Trì Sính cười không chút ý tốt, “Tôi phát hiện cậu mặc quần yếm rất dễ coi.”

Ngô Sở Ủy đã xem nhiều GV như thế, có thể không biết câu nói của Trì Sính có ý gì sao? Đang thầm mắng, Trì Sính lại vươn đôi tay qua. Ngô Sở Ủy không ngờ, đã hơn hai mươi năm, y vẫn sẽ vì trên mông nhiều thịt mà bị nhéo.

...

Khi ăn cơm, bà Ngô không ngừng gấp đồ ăn cho Trì Sính.

“Thức ăn không quen sao? Cũng không có gì ngon để đãi cháu.”

Trì Sính hiếm khi nói được một câu tiếng người: “Rất ngon.”

Ngô Sở Ủy ngồi bên cạnh, thấy Trì Sính không hề bối mớ ăn đồ trong chén, không khỏi nghĩ, thật ra người này có lúc cũng rất tốt...

“Sao cô không ăn thịt?” Trì Sính hỏi bà Ngô.

Bà Ngô cười cười: “Cô có bệnh tiểu đường, không thể ăn nhiều thịt.”

Trì Sính gật đầu, không nói nữa.

Ăn cơm xong, Ngô Sở Ủy giúp thu dọn chén đĩa, bà Ngô nói với y: “Đồng nghiệp của con tốt lắm, đến nhà chúng ta mang toàn đồ thực dụng, mẹ vốn cũng không thích mấy thứ quà cáp, hộp quà, vừa mắc vừa không thực dụng.”

Ngô Sở Ủy cúi đầu nhìn, dầu ô liu, dầu mè, trứng gà, trứng vịt đóng hộp, trái cây, thịt tươi, tôm bóc vỏ... toàn là những thứ bình thường bà Ngô không nỡ mua, không nỡ ăn, cả bốn túi lớn, đủ cho bà ăn một tháng.

Nếu những thứ này là người khác cho, Ngô Sở Ủy không cảm thấy gì, nhưng lại là của Trì Sính, tên vô lại xa hoa dâm dật, không có tính người đó. Loại kích thích tâm lý này còn cường liệt hơn bị Trì Sính sỉ nhục làm khó.

“Thằng ba à!” Bà Ngô đột nhiên mở miệng, “Sau này con bớt ở cùng đồng nghiệp đó đi.”

Ngô Sở Ủy sững sốt, “Tại sao? Không phải mẹ rất thích anh ta sao?”

“Thì chính vì thích cậu ta.” Bà Ngô ghé lại gần Ngô Sở Ủy nhỏ giọng nói: “Con nghĩ coi, con và cậu ta cùng ra ngoài, ai còn để mắt đến con nữa hả?”

Ngô Sở Ủy: “...”

62. Chương 62 - Tôi Bóp Tôi Bóp Tôi Bóp Bóp Bóp!

Tối hôm đó, sau khi Trì Sính đi không lâu, Ngô Sở Ủy liền về phòng khám.

Khương Tiểu Soái dọn đồ xong vừa định đi, thấy Ngô Sở Ủy về, mặt lộ ra mấy phần vui mừng, tạm thời đặt túi xuống, hiểu kỳ nghe ngóng, “Nghỉ ngơi sao rồi?”

Ngô Sở Ủy đắc ý nói: “Anh thấy sao?”

Khương Tiểu Soái cảm thấy bất ngờ, trưa hôm nay Trì Sính truy hỏi tung tích Ngô Sở Ủy, hẳn còn lo lắng Trì Sính sẽ đi tìm Ngô Sở Ủy gây phiền toái, khiến Ngô Sở Ủy bị kích thích lớn hơn, cuối cùng không về nữa luôn. Ai ngờ Ngô Sở Ủy lại về nhanh như thế, hơn nữa còn rất vui vẻ, lực sinh mạng của đồ đệ hẳn quả nhiên ngoan cường!

“Kẹo đường của tôi đâu rồi?” Tiếng Ngô Sở Ủy vọng ra từ trong phòng.

Khương Tiểu Soái thành thật báo cáo, “Uy mãnh tiên sinh lấy đi rồi.”

“Anh ta dựa vào cái gì mà lấy của tôi chứ?” Ngô Sở Ủy gấp lên.

Quả nhiên là kết quả Khương Tiểu Soái đã dự liệu, thế là hắn lại nhiều chuyện thêm vào một câu: “Tôi đã liên tục cảnh cáo anh ta không thể lấy, nói cậu về nhất định sẽ tức giận, kết quả anh ta chẳng thèm để ý.”

Ngô Sở Ủy phản hận cầm di động lên.

“Ai cho anh lấy kẹo đường của tôi đi hả?”

Bên kia chỉ nghe rạo rạo rạo, người họ Trì nào đó đang nhai dưa leo, không rảnh trả lời.

“Anh cũng không thể lấy đi hết vậy chứ! Dù sao cũng phải để lại cho tôi mấy cái chứ!”

Lại là tiếng nhai rạo rạo, Ngô Sở Ủy sắp cúp máy đến nơi, Trì Sính mới mở miệng.

“Bạn gái tôi cảm thấy kẹo đường cậu thổi lần trước không đẹp, tôi liền đem hết kẹo đường qua cho cô ấy chọn.”

Hung tợn ấn phím cúp, Ngô Sở Ủy tức muốn xanh phổi, chút xíu hảo cảm vất vả lắm mới nảy sinh đối với Trì Sính toàn bộ bị câu nói đó chùi sạch, lập tức vỗ bàn quát: “Sư phụ, chuẩn bị cho tôi một bộ đồ thật đẹp, càng soái càng tốt, ngày mai tôi phải đi dụ dỗ anh ta, không chính anh ta đến choáng váng tôi không mang họ Ngô nữa!”

Ngày hôm sau, Ngô Sở Ủy ăn mặc rất ‘xì tai’ ra ngoài.

Mũ lưỡi trai, áo khoác to rộng, quần harem thụng, tay nghịch quả bóng, phần hông vênh lên run nhẹ theo nhịp điệu, từng dòng điện lưu xẹt xẹt bắn về một cánh cửa sổ trong tòa nhà làm việc của cảnh sát giao thông.

Khi Trì Sính bước ra, Ngô Sở Ủy đang đu trên rổ bóng, chiếc quần lỏng lẻo lộ ra phần bụng màu mật và lưng áo ôm chặt, thấp thoáng thấy được rãnh hông gợi cảm như ẩn như hiện giữa gò hông nhấp nhô.

Ngô Sở Ủy thấy Trì Sính đến, muốn làm một cú nhảy tiêu sái, không ngờ Trì Sính trực tiếp dùng vai tiếp lấy y, cánh tay chắc nịch xoay mạnh, trọng tâm cơ thể Ngô Sở Ủy bị dịch xuống một góc lớn, bên tai là tiếng gió vi vu, đợi khi phản ứng lại thì đầu đã chúc xuống, bị Trì Sính vác trên người.

“Mau buông tôi xuống!”

Bề ngoài thì thô giọng gầm quát, thật ra đang rất dặc ý, bị tôi lừa sang rồi đúng không? Chồng không nổi mị lực của Ngô gia gia tôi rồi đúng không? Đang nghĩ thế, đột nhiên dưới đáy quần chột đau, trứng bị bóp, y liền bực mình, vung quyền đâm vào bắp chân Trì Sính.

Trì Sính vẫn bước vô cùng vững chắc, chân không hề lệch đi, ánh mắt giễu cợt đảo từ trên xuống dưới.

“Ăn mặc lăng lơ thế này không phải vì muốn để tôi thao sao?” Nói rồi lại thò tay vào đũng quần bóp trứng.

Ngô Sở Ủy tức giận duỗi cổ tru lên, theo thói quen lại dùng đầu nện lên đầu gối Trì Sính.

Cứng chọi cứng, ai cũng không dễ chịu.

Máu chốt là trước đó Trì Sính đã từng cảnh cáo, tên này trí nhớ thật tồi!

“Cậu thử nện lần nữa coi!” Trì Sính càng bóp mạnh hơn.

Ngô Sở Ủy vẫn nện, càng đau càng muốn báo thù.

“Cậu nện nữa coi!” Trì Sính thật sự đen mặt, chưa từng thấy ai ương bướng như thế.

Ngô Sở Ủy đau đến mức trán cũng tuôn mồ hôi, nhưng vẫn không chịu xin tha.

Trì Sính vốn còn muốn hạ thủ, nhưng khi thấy khoe mắt ẩm ướt của Ngô Sở Ủy, không hiểu sao lại mềm lòng, tên họ Trì nào đó đời này không biết hai chữ cúi đầu viết như thế nào, cư nhiên lại buông tay đặt thẳng nhóc dăm khiêu khích xuống.

“Để tôi xem xem đầu có cứng thêm nữa không.” Trì Sính đưa tay muốn sờ.

Giờ đến phiên Ngô Sở Ủy đen mặt, cầm túi lên muốn đi, lại bị Trì Sính mạnh mẽ giữ lại, ôm chặt trong lòng không cho động đậy.

“Có ai không biết nghe lời như cậu không chứ?” Giọng nói trầm trầm của Trì Sính vang lên bên tai Ngô Sở Ủy: “Lần trước tôi đã từng nhắc nhở cậu rồi đúng không? Đừng động một chút lại lấy đầu ra nện bậy!”

Ngô Sở Ủy không nói, mỗi cơ thịt trên người đều cứng lại.

Trì Sính giật túi của Ngô Sở Ủy qua, thò tay vào lục lọi, móc ra một hộp đậu khô, bà Ngô tự tay làm.

“Lại đem đậu khô đến cho tôi” Cố ý hỏi.

Ngô Sở Ủy xị mặt: “Ai nói cho anh? Trả cho tôi!”

Trì Sính ném túi lại cho Ngô Sở Ủy, cầm hộp đậu khô ra khỏi sân bóng rổ, ngồi xổm dưới gốc cây, mở nắp lấy ăn, đôi mắt đầy bên bỉ đó thỉnh thoảng lại đảo qua Ngô Sở Ủy.

“Cậu còn không qua đây thì sẽ hết đó.”

Ngô Sở Ủy nhắc chân, hung hãn mài để giày xuống đất lết ra âm vọng suốt quãng.

63. Chương 63 - Vô Lại

Hai người cứ tôi miếng cậu miếng ngồi đó cùng ăn.

Đậu khô trong hộp đã sắp thấy đáy, di động của Trì Sính cũng vang lên, Ngô Sở Ủy đồng tai ngồi cạnh nghe, đối phương vừa mở miệng, y đã nghe ra là tiếng của Nhạc Duyệt.

“Hôm nay anh có tặng ca không?” Nhạc Duyệt hỏi.

Trì Sính nói: “Không tặng ca.”

“Vậy lát nữa em đến tìm anh.”

Trì Sính: “Tôi...”

Lời sau đó còn chưa nói xong, Ngô Sở Ủy đã giả bộ đứng lên muốn đi, kết quả không hiểu sao chân lại vướng phải một viên đá nhỏ, cả người bổ nhào vào Trì Sính, trọng lượng toàn thân đều đè lên cánh tay đang cầm điện thoại của Trì Sính, đầu lại còn húc lên, di động tuột tay bay đi.

“Ui da!”

Ngô Sở Ủy ngã lên đệm thịt người, còn nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên.

Trì Sính có thể không biết ý đồ của Ngô Sở Ủy sao? Không chút dấu vết cười cười, nhặt di động từ nền xi măng lên, vỗ sau đã bị rơi ra, may mà màn hình không vỡ. Trì Sính lắp pin lại, mở máy bình thường, biểu thị chất lượng máy này vô cùng tốt, chẳng có chút vấn đề gì.

Thấy Trì Sính lại muốn bấm gọi, Ngô Sở Ủy vừa ngồi thẳng dậy đột nhiên lại nghiêng người, đầu lại đập lên khuỷu tay Trì Sính.

“Đầu tôi không biết bị sao nữa, đột nhiên choáng váng, ôi ôi ôi, chóng mặt quá chóng mặt quá, tôi không thấy rõ cái gì hết, khẳng định là do đụng phải đầu gối của anh rồi...”

Trì Sính biết Ngô Sở Ủy giả vờ, lại còn lấy ra cái lý do sứt sẹo như thế nữa.

Ném di động sang một bên, để mặc nó vang inh ỏi, cánh tay đặt lên trán Ngô Sở Ủy, kiên nhẫn xoa xoa. Thuốc bôi ở trong túi, trước khi ra khỏi phòng làm việc hẳn đã đặc biệt mang theo, nặn một chút bôi lên trán, cần thận mát xa, để thuốc mau hấp thụ.

Hai cánh tay gian tà của Ngô Sở Ủy lại vươn lên quần Trì Sính, lấy kim băng đã chuẩn bị từ trước cài dính hai ống quần của hai người vào nhau.

“Xong rồi!”

Trì Sính lưu luyến xoa một cái trên cái trán trơn nhẵn của Ngô Sở Ủy, ý bảo y có thể ngồi dậy rồi.

Ngô Sở Ủy giả chết, không hề động dậy.

Trì Sính cúi đầu nhìn bộ dáng vô lại ngốc nghếch của y, thật muốn lột sạch cột lên giường làm một ngày một đêm, ai bảo cậu khiến người ta yêu thích, làm người ta thương tiếc?

Cảm thấy bóng ma phía trên đỉnh đầu, Ngô Sở Ủy nhanh chóng lấy tay che miệng, quả nhiên Trì Sính cắn phập lên mu bàn tay Ngô Sở Ủy, nếu mà cắn lên môi thì chắc chắn là chảy máu rồi.

Ngô Sở Ủy ném qua ánh mắt sắc bén.

Trì Sính cười dữ tợn, ra vẻ đứng lên định đi, đột nhiên cảm thấy quần bị kéo lại, cúi đầu nhìn, cây kim băng mỏng manh đó quả thật lóe mù mắt hắc. Khắp trời đất này, dám quyết đoán lấy cây kim nhỏ xíu đó cài lên quần của sói xám, ngoài kẻ quàng khăn đỏ họ Ngô thì không còn ai.

“Sao lại dính vào rồi?” Trì Sính cố ý tháo ra.

“Đừng đụng bậy bạ!” Ngô Sở Ủy nghiêm giọng ngăn cản, “Quần của tôi mấy chục ngàn một cái đó, làm hư rồi anh phải đền cho tôi!”

Từng thấy kẻ lừa bịp, chưa thấy ai dám lừa thế này cả.

Ngô Sở Ủy đứng lên, rầu rĩ nhìn quần của mình: “Chắc chắc... nguy thật, lỗ kim lớn thế này, nếu cứ tháo bừa, sẽ tạo nên cái lỗ lớn lắm đó! Thế này đi, cứ để nó móc trên đó, lát nữa tìm cửa hàng quần áo, bảo thợ may chuyên nghiệp tháo xuống cho chúng ta, được, quyết định thế đi.”

Tự chủ trương kéo tay Trì Sính vòng lên vai mình, ôm vai bá cổ mà đi.

“Đói rồi.” Trì Sính nói, “Bạn gái của tôi còn nói muốn...”

“Tôi mời anh ăn cơm!” Lập tức hào sảng ngắt lời.

Trong mắt Trì Sính lộ ra vẻ cười: “Mời tôi ăn cái gì?”

“Xiên – que – hầm!”

64. Chương 64 - Ngọn Lửa Không Tên

Bây giờ đã sang tháng bảy, mọi người đều ra ngoài ăn đồ nướng, còn Ngô Sở Ủy lại dẫn Trì Sính đi ăn xiên que hầm. Hết cách a! Đồ nướng mắc lắm, dù sao cũng không phải thật lòng muốn mời, có thể bị được thì bị thôi!

Thời tiết này mà đi ăn xiên que hầm, quả thật không khác gì đi phòng tắm hơi.

Ăn xong, cả người Ngô Sở Ủy giống như mới vừa tắm xong, áo thun chữ T rộng rãi dính lên người, từ cổ áo đến ngực đều ướt đầm. Quên mất bên cạnh còn có một tên sắc lang, theo thói quen kéo áo lên tận ngực, lộ ra cái bụng phẳng lì và phần lớn bờ lưng ướt át, kéo thẳng đến phần mông nhô lên, cái quần xệ đầy đầy lủng lẻo che đi rãnh mông gợi cảm, thuần túy là chơi lửa tự thiêu.

Cổ họng Trì Sính giống như bị nướng, mồ hôi lăn qua hầu kết nhô cao uốn lượn chảy xuống.

“Kéo áo xuống.” Trầm giọng nhắc nhở.

Ngô Sở Ủy nóng đến mức quên hết tất cả, còn kéo cao hơn, đầu nhũ cũng hơi lộ ra.

“Tôi bảo cậu kéo xuống!” Trì Sính hung tợn giật mạnh.

Ngô Sở Ủy không sợ chết kháng nghị, “Tôi nóng!” Nói rồi lại kéo áo lên.

“Cậu nóng đúng không?” Con người đồ kè nhìn Ngô Sở Ủy chằm chằm.

Ngô Sở Ủy đột nhiên cảm thấy chỗ nào đó không đúng, đợi khi phản ứng lại, đã bị Trì Sính áp tải vào trong xe, điều hòa mở lớn nhất, mồ hôi trên người lập tức lạnh đi, bầu không khí kỳ lạ lại khiến nhiệt độ trong xe tăng cao. Trì Sính giận dữ, hung tợn xé áo chữ T của Ngô Sở Ủy, hơi thở nặng nề nói: “Nếu cậu đã nóng như thế, vậy tôi liền lột sạch cậu, cho cậu triệt để mát mẻ.”

“Đừng đụng vào tôi!”

Ngô Sở Ủy tức giận kháng nghị, nắm tay siết vang răng rắc, bảo vệ bản thân không cho phép xâm phạm một phân một mẩu.

Trì Sính đột nhiên phát hiện, so với lửa dục đốt người, trong lòng hắn còn có một ngọn lửa vô danh cháy mạnh hơn. Theo tính tình của hắn lúc trước, vừa rồi khi trên đường, Ngô Sở Ủy dám chọc hắn như thế, hắn đã giày vò lại ngay trên đường, làm nhục y dưới mắt bao người, đó mới gọi là sướng là kích thích. Nhưng lúc này hắn lại tức giận, thật sự tức giận, chỉ vì Ngô Sở Ủy để trần không chút hình tượng như thế, hắn thấy khó chịu.

“Sau này đừng ăn mặc thế này nữa nghe chưa?” Trì Sính đột nhiên phun ra một câu.

Ngô Sở Ủy xụ mặt hỏi: “Tôi mặc vậy thì sao?”

“Cậu hỏi mặc vậy thì sao? Mặc vậy đi khắp hang cùng ngõ hẻm, sợ người khác không nhìn thấy cậu hay sao? Ở trước mặt tôi cậu lẳng lơ thế nào cũng được, nhưng ra ngoài thì phải che đậy kín đáo cho tôi!”

Ngô Sở Úy không hiểu, y chỉ tùy tiện sửa sang một chút, sao lại thành lẳng lơ? Y mặc quần dài áo thun dài sao không thể ra đường chứ?

Trì Sính thấy Ngô Sở Úy còn trợn mắt với mình, liền dè người lên trên, mải rằng chất vấn: “Ai bảo cậu mặc quần xệ đấy?”

“Quần xệ đấy thì sao?” Ngô Sở Úy không phục, “Tôi cũng đâu có để hở chỗ nào!”

“Nhất định phải phơi nguyên cái mông ra mới gọi là hở hang sao?” Lửa ngầm cuộn cuộn trong mắt Trì Sính, “Cậu kéo thấp thêm chút nữa, tôi đã có thể trực tiếp từ đằng sau đâm vào làm cậu rồi!” Nói xong thật sự kéo quần Ngô Sở Úy.

Ngô Sở Úy tức giận khó nén, bóp cổ tay Trì Sính lớn giọng quát: “Tôi cảnh cáo anh, quần của tôi tốn mấy chục ngàn lận đó!”

“Mấy chục ngàn...” Trì Sính chế nhạo nhìn Ngô Sở Úy, “Cậu dứt khoát cắt một mép quần, chúng ta lấy đi ăn một bữa đồ nướng là được.”

Ngô Sở Úy uy hiếp không thành lại chuyển sang giả khổ sở, ánh mắt bi ai vô cùng đáng thương.

“Anh đang chê tôi không có tiền, mời anh đi ăn cũng keo kiệt như vậy chứ gì?”

Trì Sính hỏi vặn lại: “Cậu nói xem?” Nếu tôi thật sự chê cậu thì còn có thể bị một cây kim băng lừa đi sao?

Ngô Sở Úy bất kể cái đó, tôi đây bi phần, tôi đây rét lòng, tôi đây liên chán đời tuyệt vọng ê chề bởi bị gạt bỏ.

Trì Sính bi ai phát hiện, hẳn đã bị trêu chọc đến vậy, mà vẫn bị mấy trò vặt của Ngô Sở Úy bức về, làm sao cũng không xuống tay nổi, thật tà môn! Sau một hồi giằng co, tay đưa ra sau đầu Ngô Sở Úy, cứng rắn ôm lên, chăm chú nhìn nửa ngày, bá đạo hôn y.

Ngô Sở Úy đã càng lúc càng quen hôn Trì Sính.

Trước kia cảm thấy thân mật là chuyện chịu thiệt, đó là cái giá phải trả để câu được con cá lớn, hiện tại hoàn toàn không nghĩ thế nữa. Đầu lưỡi của Trì Sính quả là một báu vật, có thể khuấy trộn trời long đất lở, thư sướng lâm li, hung hãn kịch liệt, mỗi lần dừng lại đều có cảm giác còn chưa thỏa mãn.

Tay Trì Sính trượt lên eo Ngô Sở Úy, ngón tay thô sần cọ cọ quanh da bụng.

Ngô Sở Úy không thoải mái ưỡn ưỡn eo, ấn cổ tay đang hoạt động của Trì Sính.

“Có cảm giác rồi?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Úy mất tự nhiên đáp: “Không quen.”

“Vậy cậu quen cái gì?” Trì Sính thổi hơi vào tai Ngô Sở Úy: “Quen trực tiếp làm? Vậy lần sau cậu đến đừng mặc quần xệ đấy nữa, dứt khoát mặc quần hở đấy luôn đi, thuận tiện!”

May mà trong lòng Ngô Sở Úy có một cái pín lừa làm giới hạn cuối, nếu đổi lại trước kia, y đã sớm dựng sào khởi nghĩa rồi.

Tay Trì Sính đột nhiên nạy lưng quần Ngô Sở Úy lên, không cho Ngô Sở Úy bất cứ thời gian chuẩn bị tâm lý gì, ngón tay thô dài đã chui vào nơi cổ rậm, túm hết toàn bộ lên, sắc giọng chất vấn.

“Cậu ba lần bốn lượt đến chọc tôi, chọc được rồi lại không cho tôi chạm vào, muốn chơi trò mèo gì đây?”

Nghi vấn nên đến vẫn đã đến rồi, Ngô Sở Úy nhất thời không tìm được lời nào hay để lấp liếm, tay Trì Sính vẫn không buông tha trong quần y, châu chấu không đá nổi xe, thực sự hết rồi cách, chỉ đành lật con át chủ bài lên thôi.

“Anh không phải là bạn trai của tôi, dựa vào cái gì phải cho anh đụng vào tôi?”

Một câu nói, đâm thẳng vấn đề.

Sắc mặt Trì Sính biến đổi, rút tay khỏi quần Ngô Sở Ủy, nhìn y chăm chăm.

“Đại Bảo.”

Ngô Sở Ủy không tình nguyện ở một tiếng.

“Sang chỗ tôi đi.” Trì Sính nói, “Lâu lắm rồi tôi không ngủ cùng người khác.”

Ngô Sở Ủy vẫn cứng đầu, “Tôi không đi.”

Anh không chia tay cô ta, tôi sẽ không đi!

“Vậy được rồi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy mải rằng, quả nhiên, người đa tình là bạc tình nhất, cái đồ đứng núi này trông núi nọ, Nhạc Duyệt cũng là đồ mất mùa, không! Cả hai người đều mù mắt hết rồi! Ngô Sở Ủy tức giận bừa bừa mở cửa xuống xe.

Kết quả, vậy còn chưa xong, chuyện đáng giận hơn còn ở phía sau.

Trì Sính theo Ngô Sở Ủy về phòng khám, lại còn bảo y thổi kẹo đường.

“Tôi dùng thời gian ở bên bạn gái đi với cậu, trở về cô ấy nhất định sẽ tức giận, cậu thổi một đóa hoa hồng, tôi đem về dỗ cô ấy.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy mải rằng cười hung tợn, không đến hai mươi phút, lại một kiệt tác ra đời.

Trên que trúc xiên một cái mông sinh động như thật, đưa ra trước mặt Trì Sính.

“Hoa hồng không biết thổi, lấy hoa cúc xài tạm đi.”

...

Tối đó, Trì Sính nằm một mình trên giường, Túi Dấm Nhỏ ngoan ngoãn khoanh mình bên cạnh hắn, nhìn tay hắn không ngừng xoay que trúc, cái mông lớn được thổi kia cứ thế xoay a xoay.

Giống như lúc Ngô Sở Ủy đi trên đường, cái động tác vặn hông lẳng lơ đó.

Đã lâu lắm rồi không có trạng thái cực đoan ngứa đến tận xương ai cũng không gãi hết được chỉ có cái mông đó có thể giải ngứa.

Hắn từng gặp qua vô số người mặc quần xệ đáy, quần chữ T, thậm chí không mặc quần, quỳ dưới đất lắc eo xoắn mông, động tác hạ lưu nào cũng từng thấy, nhưng đều không dám bằng hành động kéo áo lên của Ngô Sở Ủy. Trì Sính cuối cùng cũng cảm thấy, lẳng lơ không phải là diễn ra, mà nó đến từ xương cốt, sự lẳng lơ của Ngô Sở Ủy giấu trong từng lỗ chân lông, phân bố dày đặc toàn thân, nhưng chỉ có kẻ chuyên nghiệp mới có thể thấy được.

Trong phòng chỉ có một mình, Ngô Sở Ủy khoả thân ngồi trên giường, nhìn chăm chăm vào chỗ kín, phần chân lông có hơi sưng đỏ, đó là do bị Trì Sính kéo.

Mẹ nó thật biến thái... Ngô Sở Ủy bắt giác nghĩ.

Đang mắng, điện thoại của biến thái gọi đến.

Ngô Sở Ủy co mình vào chăn, lười biếng a lô.

“Ngủ chưa?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy ngáp một cái, “Đang chuẩn bị ngủ, còn anh?”

“Đang chuẩn bị làm tình.”

Trong đầu Ngô Sở Ủy bùng lên một đống lửa, suýt nữa đã thiêu cháy lông bên dưới.

“Anh làm tình thì gọi điện cho tôi làm gì?”

Trì Sính vuốt ve thân rắn của Túi Dấm Nhỏ, âm u nói: “Muốn bảo cậu cổ vũ cho tôi!”

“Được, không vấn đề.” Ngô Sở Ủy mài rằng, “Đại mỹ nữ bên đó nghe thấy không! Bạn trai của cô không phải là chim tốt gì đâu! Anh ta sờ mông mỹ nữ, túm âm mao đàn ông, chơi cô xong thì trèo tường đi chơi người khác, lưu manh thấy anh ta cũng phải tránh đi...” (Âm mao: lông tại vùng kín)

Máng xong, hung tợn gác má, thật giải hận!

Bên kia cũng đỡ thèm, nhớ đến bộ dáng hung tợn dựng lông của Ngô Sở Ủy, gai nhỏ trong lòng toàn bộ được nhỏ đi, phải nói là rất thư sướng, hẳn ôm Túi Dầm Nhỏ nghỉ ngơi.

Kết quả, hôm sau, Nhạc Duyệt trực tiếp đến phòng làm việc của cảnh sát giao thông bắt người, căn bản không cho Ngô Sở Ủy cơ hội chơi trò tâm nhân, ôm tay Trì Sính rời đi.

Ngô Sở Ủy nhìn theo bóng lưng sóng đôi của họ rất lâu, thần sắc phức tạp.

Xem ra, không làm thật thì không thể hàng phục được tên đó rồi...

65. Chương 65 - Hoàn Đao Đoạt Ái

Trên đường về nhà, Nhạc Duyệt hỏi Trì Sính: “Hôm nay sao lại cho em đến đơn vị tìm anh thế?”

Trì Sính lái xe rất chậm, liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, bóng dáng lác lõng của Ngô Sở Ủy càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng mờ hồ, cho đến khi quẹo mắt, Trì Sính mới hờ hững mở miệng.

“Tôi đưa em về nhà.”

Nhạc Duyệt vô cùng khó hiểu, “Anh bảo em đến tìm anh, là để đưa em về nhà?”

Trì Sính nhẹ vuốt vô lăng, “Nhà em quá hẻo lánh, gần đây nhiều lưu manh, tôi không yên tâm để em về một mình.”

Lòng Nhạc Duyệt như được rót mật, tùy tiện đối đáp: “Lưu manh cũng phải tránh anh.”

Cùng một kiểu nói, dưới tình huống chưa trải qua thương lượng và câu thông, từ miệng hai người nói ra, trước sau cách một ngày. Sự ăn ý này e rằng chỉ có người yêu đã bên nhau bấy năm mới làm được.

Ngón tay Trì Sính khựng lại một chút, ném cho Nhạc Duyệt một ánh mắt không rõ hàm ý.

Nhạc Duyệt nhảy bén bắt được, lập tức hỏi: “Sao thế? Em nói anh là lưu manh không đúng sao? Toàn bộ thiếu gia tại Bắc Kinh này cộng lại cũng không gian xảo bằng anh. Có lúc em cũng hoài nghi, rốt cuộc anh đã từng chơi qua bao nhiêu người? Sao lại nhiều... chiêu xấu như thế... chỉ nghĩ đến thôi cũng nổi da gà.”

Trì Sính nhìn thẳng phía trước, không mặn không nhạt nói: “Em chỉ nghĩ thôi đã ướt rồi sao?”

Nhạc Duyệt đỏ mặt đánh lên tay Trì Sính: “Thấy ghét!”

Trì Sính cười đốt một điếu thuốc.

Nhạc Duyệt cọ cọ mông lên đệm ngồi, ánh mắt tạo cảm giác phiền nhiễu.

“Em không muốn về nhà nữa, em muốn đến chỗ anh.”

Trì Sính bình tĩnh búng tàn thuốc, “Hôm nay không rảnh.”

Nhạc Duyệt chu mỏ, “Anh đã mấy ngày không rảnh rồi.”

Trì Sính lấy một cái hộp trong thùng chứa đồ ở đầu xe đưa cho Nhạc Duyệt, bên trong là công cụ tình thú, thứ này vẫn luôn được chuẩn bị trên xe, chính là để thuận tiện cho dã chiến và chơi run xe.

“Lấy cái này xài tạm mấy ngày trước đi.” Trì Sính nói.

Nhạc Duyệt không vui lắm bầm: “Thứ này dùng nhiều rồi sẽ ỷ lại, sau này đổi lại anh sẽ mất cảm giác.”

Trì Sính cử động đôi môi mỏng tràn đầy vị dương cương: “Ổ chỗ tôi, hoàn toàn có thể đánh tan nỗi lo đó.”
“Cũng chỉ mình anh dám nói thế.”

Nhạc Duyệt chép miệng, thật ra trong lòng thì đang phơi phới, cũng chỉ có bạn trai của cô xứng nói câu này.

Xe mất cả tiếng mới đến nhà Nhạc Duyệt, trước khi xuống xe, Nhạc Duyệt không khỏi cảm khái: “Nhà em quả thật quá hẻo lánh, nếu có nhà trong khu trung tâm thì tốt rồi.”

...

Không ngoài dự liệu của Trì Sính, Ngô Sở Ủy giống như lừa con không nhanh nhay, quất một roi mới chịu đi một bước, không cho chút kích thích thì vẫn luôn lè mề tại chỗ. Còn không phải sao, tối qua thấy hắn và Nhạc Duyệt cùng lái xe về, hôm nay đã không đánh bóng rổ nữa, mà đi thẳng đến bãi đậu xe, nằm trên đầu xe của Trì Sính hút thuốc, rất có khí phách.

Thấy Trì Sính bước qua, Ngô Sở Ủy nhảy xuống, lấy chân dụi tắt điếu thuốc.

“Làm gì vậy?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy lười biếng đảo mắt nhìn quanh, băng quơ nói: “Không có gì, trông xe.”

Trì Sính trực tiếp mở cửa xe chui vào.

Ngô Sở Ủy tì lên cửa sổ xe Trì Sính, con mắt đen bóng nhìn hắn.

“Tôi quyết định bán rần rồi sẽ mua một chiếc xe second hand, xe của anh khi nào thì bán? Bao nhiêu tiền?”

“Mới mua năm ngoài, tính hết thì hơn sáu trăm ngàn.” Trì Sính đáp đúng sự thật.

Ngô Sở Ủy duỗi tay đến vô lăng, tỉ mỉ sờ mó vỏ da bên ngoài.

“Sáu mươi ngàn bán không?”

Trì Sính giữ cánh tay đang làm bậy của Ngô Sở Ủy, nói xa xôi: “Thêm cậu vào thì tôi sẽ bán.”

Ngô Sở Ủy nhú mày, “Để tôi vào ngồi thử đã.”

Đã từng ngồi mấy chục lần rồi, lúc này mới nhớ ra muốn thử, dù là đồ ngu cũng nghe ra được ý có ý khác. Đương nhiên, Ngô Sở Ủy một chút cũng không ngốc, y biết đối phó với loại người như Trì Sính thì phải dùng những mảnh vụn về này.

Sau khi lên xe, Ngô Sở Ủy giả vờ quan sát hoàn cảnh trong xe một chút, cảm thấy chưa nghiệm được đến đâu, lại nói với Trì Sính: “Tôi có thể lái thử không?”

“Tùy tiện.” Trì Sính nói.

Thế là, chiếc xe được lái đến nơi ở của Trì Sính.

“Được, xe không tồi.”

Mục đích cản trở Nhạc Duyệt và Trì Sính gặp mặt đã đạt được, Ngô Sở Ủy định toàn thân trở lui.

Trì Sính nói: “Để tôi đưa cậu về.”

Ngô Sở Ủy vội xua tay: “Đừng để ý, tôi tự về là được rồi.”

“Tôi đang định đi đón bạn gái, cũng thuận đường, lên xe đi.”

Coi như anh lợi hại!... Ngô Sở Ủy thanh giọng, “Tôi hơi khát, hay vào chỗ anh ngồi một lát đi, uống miếng nước hây đi?”

Trì Sính không nói gì, nhìn chằm chằm Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nhìn trả lại.

Một lúc sau, Trì Sính bước đi trước, xách thắt lưng quần Ngô Sở Ủy lôi y vào

66. Chương 66 - Thì Ra Là Thế

Trì Sính đập mở cửa, phòng ngăm như lồng hấp lan tràn mùi vị hóc môn phái mạnh.

Di động vang lên, bị Ngô Sở Ủy giật ra rồi ném mạnh xuống đất.

Y dùng ngực đụng vào Trì Sính, đè Trì Sính lên khung cửa, bá đạo hôn hân, lần đầu tiên chủ động như thế, ngay cả Ngô Sở Ủy cũng không hiểu nguyên do tại sao mình lại mất khống chế như thế. Mồ hôi xâu thành sợi diên cuồng đổ xuống, Ngô Sở Ủy cũng không tính lau đi, giống như một đứa trẻ đói không kén ăn, không theo một cách thức nào mân mê trong môi Trì Sính.

Trì Sính nhìn ra được, Ngô Sở Ủy lần này thật sự nôn nóng.

Ngừng lại một chút, Trì Sính đưa tay bóp mặt Ngô Sở Ủy, trêu chọc: “Cậu là đồ lừa con.”

Cái loại đánh một roi mới bước một bước, chỉ cần không đánh không mắng, thì cứ phơi mông sưởi nắng.

“Tôi là lừa?” Ngô Sở Ủy cười gằn một tiếng, “Không dám cướp danh hiệu của anh.”

Trì Sính híp mắt, “Vậy cậu nói thử xem tại sao tôi là lừa?”

“Đại điều của anh giống như pín lừa.” Thằng bé rất thành thật.

Trì Sính cười không chút phúc hậu, pín lừa... nghiêm ngẫm hai chữ này, lại kéo tay Ngô Sở Ủy qua ấn lên giữa đây quần, ánh mắt cường hãn thiêu đốt gương mặt Ngô Sở Ủy.

“Cậu còn nói bậy, có tin tôi lấy cái pín này quất mông cậu không?”

Ngô Sở Ủy tránh né vấn đề nhạy cảm này: “Tôi đói rồi.”

Trì Sính nhìn đồng hồ, quả thật đã đến giờ cơm, bất luận làm gì cũng phải lấp bụng trước cái đã, đây là nhiệm vụ hàng đầu. Thế là hân vỗ vai Ngô Sở Ủy, nói: “Cậu ở đây đợi, tôi xuống dưới mua đồ ăn.” Yên tâm giao Túi Dấm Nhỏ cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy để Túi Dấm Nhỏ lên cổ, đi dạo quanh căn phòng.

Phải nói Trì Sính này nuôi rắn cũng rất vất vả, vì khiến vật cưng được thoải mái, thà rằng ủy khuất bản thân sống ở nơi ẩm ướt nóng nực này. Xem ra có tiền có địa vị cũng không nhất định được hưởng thụ nhiều, mỗi người đều có cách giãy vò bản thân, ai cũng không ngoại lệ.

Tuy đã đến đây lần thứ hai, nhưng Ngô Sở Ủy vẫn rất xa lạ với căn phòng này, hai chiếc giường, một bức tường, đơn giản như thế. Y muốn thử tìm dấu vết của Nhạc Duyệt, nhưng cái gì cũng không thấy, khắp căn phòng đều là khí tức của động vật máu lạnh. Nhưng so với lần đầu tới đây, nơi này đã có thêm một cái tủ đông, chắc là để đông lạnh nước uống giải khát.

Ngô Sở Ủy mở tủ đông ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến y giật mình.

Trong tủ đông không có nước lạnh, không có kem, chỉ có một cái hộp gỗ nhỏ, bên trên cắm đầy kẹo đường, có cái là Ngô Sở Ủy tặng, có cái là Trì Sính tự lấy. Đại khái là sợ nhiệt độ trong phòng làm đường chảy ra, Trì Sính mới nghĩ ra cách này, cất toàn bộ kẹo đường vào trong tủ đông.

Thì ra hân không tặng kẹo đường cho Nhạc Duyệt.

Rắn hổ mang còn, cục đại tiện còn, hoa cúc cũng còn...

Toàn bộ sống động trước mắt, ngửa đầu nhìn Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy đếm tới đếm lui, không thiếu cái nào.

Trong lòng nổi lên cảm xúc kỳ lạ, bất giác tràn ra khóe môi.

Trì Sính đang đứng bên cửa, nhìn Ngô Sở Ủy cẩn thận từng chút đếm số kẹo đường, khi đếm đến cuối phát hiện không thiếu cây nào, hiểu ý mỉm cười. Sau đó lại quay đầu về, đếm lại lần nữa, khi phát hiện quả thật không thiếu cây nào, thần sắc động dung kia rất mê người. Từ trước đến nay Trì Sính chưa từng biết, tại nơi của hắn, không nhờ xe không nhờ nhà, không nhờ tiền không nhờ jj, chỉ nhờ vào mấy cây kẹo đường không được tặng đã có thể khiến một người trở nên đẹp đến thế.

Liếc thấy bóng dáng Trì Sính, Ngô Sở Ủy lập tức thu lại nụ cười, giả vờ bình tĩnh như thường.

“Mua đồ ăn về rồi sao?”

So với bữa xiên que hầm của Ngô Sở Ủy, đãi ngộ Trì Sính dành cho y thật sự là khác biệt trời đất. Trì Sính ra ngoài một chuyến, chỉ kém chưa dọn nguyên cái siêu thị về. Đủ loại thực phẩm chín, đồ ăn vặt, trái cây, đồ uống... lại đến tiệm cơm, mua đủ các món chiêu bài, chỉ mỗi món chín đã đặt vài kiểu, sợ Ngô Sở Ủy kén ăn.

Ngô Sở Ủy thấy yết hầu căng chặt, lòng nóng lên, có cảm giác khó thở hạ thủ.

“Năm nay tôi đã vào siêu thị ba lần, một lần là thấy người nào đó mặc quần bông có lỗ, một lần là đến nhà cậu, còn lần thứ ba chính là vừa rồi.” Trì Sính nói không hề khoa trương, cơm áo nhà cửa của hắn đều có người lo, rất ít khi tự tiêu tiền mua thứ gì.

Tôi không nghe thấy gì hết, không nghe thấy gì hết... Ngô Sở Ủy tự thôi miên bản thân, cúi đầu lùa cơm.

67. Chương 67 - Đừng Để Tôi Thất Vọng

Sau khi cơm no rượu say, Trì Sính đi tắm.

Ngô Sở Ủy đợi bên ngoài bồn chồn không thôi, ngồi chỗ nào cũng không yên được, nhìn chăm chăm cửa nửa ngày, trong lòng cân nhắc có nên rút lui không? Đúng lúc này, di động của Trì Sính lại vang lên, nằm ngay bên cạnh Ngô Sở Ủy.

Kỳ quái là, Trì Sính không hề lưu số Nhạc Duyệt vào trong danh bạ, không có bất cứ tên gọi nào, chỉ là một con số trơn trụi, nhưng Ngô Sở Ủy vừa nhìn đã nhận ra.

Ma xui quỷ khiến ấn nút nghe.

“Ông xã...”

Chỉ hai chữ này, đã đâm nát thâm tình bảy năm của Ngô Sở Ủy.

Sự chuyên nhất, dịu dàng, không giữ lại gì của y từng trao cho Nhạc Duyệt, nhưng Nhạc Duyệt chỉ từng gọi y là “Ngô mập”, đó là xưng hô thân mật duy nhất. Bây giờ người này ngang ngược bá đạo, trong ngoài bất nhất, lăng nhăng bạc tình, mà cô ấy lại nũng nịu gọi là ông xã.

Đang nghĩ thế, Trì Sính để trần người ra ngoài.

“Điện thoại của ai vậy?”

Ngô Sở Ủy đưa mắt nhìn qua, thần sắc hơi đại ra, thân hình khô ngô của Trì Sính hiện ra trước mắt, tam giác ngược hoàn mỹ, cơ thịt chắc nịch, đường nét tuần mỹ dương cương, như một vị thiên thần cúi nhìn chúng sinh, hùng phong mệnh mệnh, Ngô Sở Ủy nhìn mà đổ kỵ.

Vị thẳng nam này không có một chút tính tự giác, nhìn nóng mắt thì liền sờ lên.

“Làm sao luyện vậy?”

Sau đó, liền bị Trì thiên thần ấn ngã lên giường, đích thân truyền thụ đại pháp luyện cơ.

Tay Trì Sính vuốt ve vài cái ở sau eo Ngô Sở Ủy, lỗ chân lông trên người Ngô Sở Ủy liền nở ra.

“Có sợ nhột không?” Trì Sính hỏi.

Nói đến điểm này, Ngô Sở Ủy rất tự tin.

“Không có, từ nhỏ đã không sợ nhột.”

Ngô Sở Ủy không hề khoác lác, từ nhỏ y đã miễn dịch với việc thọt lét, con nít nhà người ta thì cười lăn lộn trên giường, còn y lại giống như bức tượng điêu khắc bình ổn như thường. Cù! Thoải mái cù! Mí mắt của ông cũng không thêm chớp một cái!

Thế là, Trì Sính thật sự xuống tay, chỉ là chuồn chuồn lướt nước, nhưng thân hình Ngô Sở Ủy lại giống như bị điện giật tê, ngứa ngáy đến mức vai run không ngừng, ngứa ngáy đến mức nói không được một câu hoàn chỉnh.

Thao! Chuyện gì thế này? Ngô Sở Ủy mù mờ.

Nơi Trì Sính chạm đến, đều là những nơi mà Ngô Sở Ủy tự cho là không quan trọng, lỗ tai, cần cổ, xương quai xanh, yết hầu... bình thường cầm lông gà quét lên cũng không có cảm giác, sao bây giờ vào tay hắn liền không chịu nổi như thế chứ?

“Anh bỏ thuốc tôi hả?!” Ánh mắt sắc bén chất vấn.

Trì Sính cười gằn một tiếng, “Đừng tìm cớ cho sự dâm dăng của cậu.”

“Này, anh nói ai dâm dăng hả? Ừm, anh đợi chút đã, chúng...”

Miệng Trì Sính đã ngậm lấy lỗ tai đỏ bừng của Ngô Sở Ủy, ngậm mềm rồi, đầu lưỡi tỉ mỉ phác họa mỗi đường nét của nó, cuối cùng tiến quân thần tốc, điên đảo trời đất. Ngô Sở Ủy thoáng chốc ù tai, chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc của mình.

Quá bất thường... sao lại có cảm giác dữ vậy chứ?

Trì Sính và Ngô Sở Ủy hôn nhau, ngón tay thô ráp cách áo chữ T cọ lên đầu nhũ.

Mồ hôi trên đầu Ngô Sở Ủy lập tức chảy xuống, cơ trên bụng căng lại, hai chân mềm yếu xoắn lại run rẩy như chịu hình. Cao thủ giường chiếu như Trì Sính, thấy Ngô Sở Ủy như thế, cũng hiện vẻ suy ngẫm dừng tay hỏi.

“Sao rồi?”

Ngô Sở Ủy thở không ổn nói: “Mẹ nó quá sướng.”

Trì Sính khàn giọng bật cười: “Cái này đã là gì đâu chứ?”

Nói xong xắn áo sơ mi lên, dùng đầu lưỡi liếm vòng quanh ngực trái, từ to đến nhỏ, không ngừng nhắm vào chính giữa, cuối cùng dừng trên đỉnh đầu nhũ, liếm quanh cọ sát. Tiết tấu trên chọc hòa làm một cùng nhịp độ run rẩy thở dốc của Ngô Sở Ủy, đầu lưỡi chơi đùa đủ rồi lại dùng răng nhẹ cắn, cuối cùng hơi ra sức ngậm chặt hai môi, hút mạnh, vang lên chùn chụt.

Hai chân Ngô Sở Ủy kẹp chặt hai bên hông Trì Sính, đau đớn nhẹ hừ.

“Đừng làm thế.”

Trì Sính lại cứ làm thế, làm xong bên này thì sang bên kia.

Không được rồi... Ngô Sở Ủy sướng đến mức không tìm được phương hướng, trước mắt toàn là mộng của phụ nữ, đã sắp vận vẹo ra hoa rồi.

“Ờ chỗ đó.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính giả vờ không hiểu: “Chỗ nào?”

“Chỗ đó.”

“Chỗ nào?”

“Chỗ đó.”

“Chỗ nào?”

Ngô Sở Ủy: “...!!”

Ma trảo của Trì Sính vươn vào trong quần bò của Ngô Sở Ủy, cọ vào vùng mẫn cảm mềm mại nhất bên trong đùi, lại nén cười dò hỏi: “Chỗ nào?”

Ngô Sở Ủy phun ra từ kẽ răng: “JJ.”

Lúc này Trì Sính mới bỏ qua cho Ngô Sở Ủy, cánh tay xuyên qua vùng rừng rậm, túm lấy chim con gào khóc đòi ăn lời ra, vuốt vuốt, ve ve, đợi đến khi nó đã thẳng đứng cứng cỏi, lại tỉ mỉ nhìn, cũng không nhỏ mà! Màu sắc tươi sáng, hình dáng căng đầy, rất được Trì Sính yêu thích. Thế là hắn kéo quần lót xuống, lộ hẳn khu vực bí mật kia ra.

Ngô Sở Ủy bị Trì Sính nhìn đến khó chịu, lấy tay che lại ngữ khí cứng nhắc nói: “Nhìn cái gì?”

Trì Sính kiên quyết lấy tay Ngô Sở Ủy ra, ấn lên giường, năm ngón tay phối hợp vô cùng khéo léo gỡ trò trên hùng điêu của Ngô Sở Ủy, trêu chọc hết sức trơn tru. Ngón tay thô ráp cọ qua cọ lại trên phần đầu mềm mẫn cảm, lòng bàn tay nóng bỏng vuốt ve từ trên xuống tạo ra điện lưu chảy đến phần gốc, tập trung trêu chọc vào cặp trứng mà hắn đã yêu mến từ lâu, từ ác liệt túm lấy đến đánh theo nhịp nhanh, đánh thẳng vào giữa đùi, sức lực khá lớn.

Người Ngô Sở Ủy co giật như bị dòng điện chạy qua, chưa từng chơi như thế, chưa từng biết thủ dâm cũng có thể sướng khoái như thế.

Không đến năm phút, Ngô Sở Ủy đã ngăn cản tay Trì Sính, phản kháng mãnh liệt.

Y không muốn bắn trước mặt Trì Sính.

Trì Sính lại không chịu buông tha, ngón tay từ trái phải chống đỡ phân thân, muốn “đánh lửa”.

Ngô Sở Ủy thật sự chịu không nổi, kẹp đùi lật người lại, đưa lưng về phía Trì Sính, giấu điếu đi.

Trì Sính kiên quyết lật người Ngô Sở Ủy lại, không thêm phân bua mớ điệu ra, một tay nhanh chóng kéo vuốt, một tay siết thành nắm đấm tì lên vùng đáy chậu, vì để Trì Sính làm hăng thêm, Ngô Sở Ủy vô thức tách chân rộng ra.

“Không được rồi...”

Ngô Sở Ủy né tránh, khó chịu, mỗi lần sắp lên mây thì lại bị triệt binh như đòi mạng, không rảnh để thở dốc, cánh tay ác liệt lại vờn qua, thế đến càng thêm hưng hân, khoái cảm như sóng lớn ập đến sắp đánh ngất Ngô Sở Ủy.

Muốn khóc, muốn chửi tục, muốn đánh người...

Trì Sính thấy Ngô Sở Ủy sắp bạo phát, ngược lại động tác chậm lại, Ngô Sở Ủy không đủ kiên nhẫn uốn éo phần eo, lại bị Trì Sính ấn lại. Hắn muốn Ngô Sở Ủy chậm rãi bắn, hắn muốn xem kỹ vẻ mặt trước và sau khi Ngô Sở Ủy bắn tinh.

Cuối cùng, một dòng dịch trắng bắn ra, gân xanh nổi đầy trên cổ Ngô Sở Ủy, vẻ mặt uốn éo, tiếng hừ nghẹn bật ra không thể nén được.

Trì Sính không buông tay, tiếp tục chậm rãi vuốt, kể đó phần eo kịch liệt run rẩy, dòng dịch thứ hai cũng bắn ra, khắp mông Ngô Sở Ủy toàn là mồ hôi, thấm ướt cả ra giường.

Tiếp theo là lần thứ ba, lần thứ tư... bắn đủ nửa phút, tiếng rên của Ngô Sở Ủy cũng biến điệu.

Cuối cùng, Trì Sính sử dụng luôn hai tay, hợp sức tấn công hai bên, điểm lên mầm lửa cuối cùng dưới hông Ngô Sở Ủy, đốt đến mức Ngô Sở Ủy thần kinh thác loạn, ý chí tan rã. Đến mức mộng y cũng rời khỏi ra giường, phần eo co giật run rẩy cao độ, đến mức mắt y cũng không còn tiêu cự, giọng nói lập tức khàn đi...

Một lúc sau mới bình ổn lại.

“Bắn thật nhiều.” Trì Sính cố ý đưa tay trước mặt Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy thất thần nhìn một lát, hùng dũng run rẩy vài cái, lại đứng lên.

Cái này nằm ngoài dự liệu của Trì Sính, hấn vui ra mặt, ôm cần cổ đỏ bừng của Ngô Sở Ủy, trêu chọc: “Được lắm, là cây súng tốt, còn có thể bắn liên hoàn phát.”

Đàn ông một khi bị khơi lên thú dục, sẽ xé bỏ gương mặt giả dối, lộ ra bản tính hoang dại. Ngô Sở Ủy chưa từng sung sướng như thế, một khi hồi vị lại, nhìn cái gì cũng mang sắc màu đỏ, khiến y nhiệt huyết sôi trào. Trước mắt như có một thiên thần, màu da mê người, phần hông khỏe mạnh chắc nịch, ánh mắt mê hoặc gợi cảm...

Ngô Sở Ủy đưa tay qua.

Trì Sính cười chọc ghẹo: “Còn muốn?”

Vừa hỏi xong, cái hông khỏe mạnh đã bị người ngắt một cái, ánh mắt Ngô Sở Ủy phóng dăng nhìn quanh, không mang chút sợ hãi nào, ngón tay ra sức vuốt ve trên hông Trì Sính, cảm thấy chưa đã nghiệm, lại nhéo xéo vào trong, cuối cùng trực tiếp đến mép hông.

Trên giường Trì Sính, lần đầu tiên có người dám làm thế.

Dám chơi hông của ông, không cần mạng nữa sao?

“Để tôi bắn một phát.” Ngô Sở Ủy đột nhiên mở miệng.

Con người Trì Sính trở nên đen kịt, mắt hổ khiếp người hung hăng trừng Ngô Sở Ủy, “Cậu nói gì?”

Giọng Ngô Sở Ủy đã khàn, âm thanh thô ráp: “Dù sao anh đã làm nhiều người như thế, không có tôi cũng không thiếu, tôi thì chưa từng làm đàn ông, anh để tôi thử cho đã nghiệm.”

“Lấy – tôi – giải – nghiệm?”

Bốn chữ này phun ra từ miệng Trì Sính, mỗi chữ đều có thể vang vọng xung quanh.

Ngô Sở Ủy không có một chút đùa vui nào, “Tôi cảm thấy hông của anh rất chắc, chắc không vấn đề. Nói thật, anh là người đàn ông đầu tiên khiến tôi nảy sinh dục vọng, đừng để tôi thất vọng.”

68. Chương 68 - Xoay Chuyển Chiến Cục

Nghe xong thỉnh cầu của Ngô Sở Ủy, trong đầu Trì Sính chỉ có hai chữ – tìm chết.

Quần bò dẻo dai chắc nịch lại bị Trì Sính xé từ đùi quần thẳng đến ống quần, tạo ra một vết rách thật lớn, đường chỉ bên trên bay theo gió. Mắt Trì Sính đỏ sẫm, hơi thở của hắn như gió lốc tàn phá dùng khí của Ngô Sở Ủy. Trì Sính không lập tức áp đảo Ngô Sở Ủy, mà chậm rãi đè xuống, từng chút từng chút, giống như mây mù trước khi bão ập đến, dần dần bao trùm trên đầu Ngô Sở Ủy, khí áp cường đại bức y đến mức thở không nổi.

Cuối cùng, mãnh hổ bạo động, trực tiếp khiến người nào đó nằm ngửa chống vó.

Tình thế bức bách, Ngô Sở Ủy chỉ đành lùi một bước.

“Anh không muốn thì thôi vậy.”

Đã đến bên miệng người ta rồi, còn vùng móng vuốt quát to: Ông đây hôm nay tâm trạng tốt không đâm mi. Lá gan này, chỉ có mình Ngô Sở Ủy có, cũng đúng với cái tên này chỉ có Ngô Sở Ủy dám lấy.

Nhưng, có lòng có gan không có thực lực, quả thật cũng khiến người rầu rĩ.

Trì Sính khóa chặt hai tay Ngô Sở Ủy, tay gấp lại đè mạnh lên lưng, hai cái màn thầu trắng thật to lộ lộ trong không khí, hai vùng thịt cứng chắc kiên cường căng chặt, kẹp lấy rãnh sâu ở giữa. Cánh tay thô ráp của Trì Sính xoa mạnh lên, không chừa một chỗ nào, lực tay hung hãn, không chút lưu tình.

Ngô Sở Ủy đau đến ngửa cổ, mồ hôi rớt lên ra giường.

Trì Sính hung hãn ấn một chân lên lưng Ngô Sở Ủy, tay thì kéo ngăn tủ ở đầu giường, lấy gel bôi trơn ra.

Tôi biết cái này, tôi biết cái này... đầu Ngô Sở Ủy nổ cái oành, xem nhiều GV như thế, có thể không biết thứ này sao? Tôi thao, muốn làm thật đấy hả! Về mặt y thoả cái trở nên dữ tợn, gân cốt toàn thân đều xoắn lại, liều mạng kêu gào, tôi muốn lật người, nhất định phải lật người, tuyệt đối không thể để hắn làm.

“A – tôi liều mạng với anh!”

Đến bước đường cùng liên liền không cần mạng, Ngô Sở Ủy búng một chùm tóc ngắn ngắn trên đỉnh đầu Trì Sính, hung ác tung lên. Sau lại bị Trì Sính đè lên giường, kẹp chặt xương đầu, vẫn ngoan cường muốn lật người. Dù bị lật lại vẫn tiếp tục cố gắng, như một đấu sĩ cách mạng, ý chí kiên cường, thà chết không thôi.

Mắt Trì Sính như bị đâm hai lưỡi dao, đỏ như máu.

“Ông hôm nay phải thao cậu!”

Ngô Sở Ủy ngoan cường gân cổ nói: “Đừng lấy thứ đã bôi vào mông người khác đến làm bẩn tôi!”

Không dùng đúng không? Trì Sính ném gel bôi trơn xuống đất, gel bắn tung tóe khắp nơi. Ngón tay cứng ngắc trực tiếp vươn tới mật khẩu chặt khít, đâm vào thông đạo khô khan, Ngô Sở Ủy đau đến tru tréo. Tay Trì Sính khựng lại, thật sự còn zin sao? Trong đầu Ngô Sở Ủy chợt lóe tia sáng, thân thể thoả chốc mềm nhũn ra.

Không giãy dựa nữa, không cố sức nữa, thích đâm thì đâm đi.

Nhưng phải nói trước.

“Nếu bây giờ anh thương tôi, hai ta từ nay về sau sẽ là bạn tình*. Nếu anh bằng lòng kéo dài cùng tôi, có lẽ có một ngày tôi sẽ đồng ý sống cùng anh.” (*Nguyên văn: Pháo hữ)

Ngón tay Trì Sính đâm vào trong thịt Ngô Sở Ủy, răng nanh lộ ra: “Cậu dám bàn điều kiện với tôi?”

Ngô Sở Ủy nhắm mắt lại: “Anh có thể không đâm trong lòng.”

Vừa nói xong, trên mông nổi lên trận gió lốc, những cú đét bôm bốp ập đến như mưa, Trì Sính coi như đỡ hận! Mẹ nó một đóa hoa cúc còn non mắc nó gì lại cắm trên giường tôi? Mẹ nó mấy miếng đậu phụ khô của cậu mắc mó gì lại nhét vào túi tôi? Mẹ nó cậu thấy mấy cây kẹo đường không được tặng đó mắc mó gì lại trở nên đẹp như thế?... Cậu tìm đánh đúng không?... Bốp bốp bốp... đánh đả đánh sưng đánh đến da muốn nở ra, cũng khó giải tỏa nỗi hận trong lòng.

Ngô Sở Ủy đau đến kêu quang quác: “Được hay không anh nói một câu dứt khoát đi! Đánh người ta như thế là sao hả?”

Bốp! Lại thêm một phát.

“Cút sang bên kia giường!” Trì Sính thô giọng quát.

Ngô Sở Ủy ngoan ngoãn nằm bên kia giường, đã vững dạ tin tưởng rồi, liền không tránh được đắc ý vài câu.

“Này, làm bạn tình cũng tốt lắm mà! Anh vẫn sẽ yêu đương cùng bạn gái như trước, rút thời gian rảnh gọi tôi qua, hai chúng ta bắn pháo, sướng biết bao?! Phải không?”

Trì Sính, “...”

Lại quay đầu qua, “Tôi muốn làm bạn tình của anh, đến đi đến đi, đến thao tôi đi.”

Ánh mắt Trì Sính trở nên âm trầm, hầu kết run run, “Cậu không sợ tôi bị cậu thuyết phục sao?”

Lập tức câm miệng, quay đầu đi.

69. Chương 69 - Quán Cậu Ta!

Không bao lâu, bên kia giường truyền đến tiếng thở dốc nặng nề.

Ngô Sở Ủy trộm liếc qua, tình cảnh đó khiến mắt y nóng lên, Trì Sính tựa vào đầu giường, gương mặt như được điêu khắc dính mấy giọt mồ hôi, chân mày nhô lên, đôi mắt như ung nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó, bên trong tràn đầy tình dục. Vật lớn giữa chân đứng thẳng thật cao, thô to chắc nịch, không biết có bao nhiêu người từng bị thứ này giày vò kêu cha gọi mẹ, mong nhớ vẩn vương...

Nhưng có người, lại ghét bỏ như giẻ rách, còn dùng đôi mắt to như hạt châu liếc qua.

“Quay đầu đi!”

Lần trước Trì Sính ép Ngô Sở Ủy nhìn, là để kích thích y, nhục nhã y. Hiện tại không muốn để y thấy, sợ bị ánh mắt nóng bỏng đó thiêu sạch ý chí. Hắn đã thao Ngô Sở Ủy trên mấy ngàn mấy trăm lần trong đầu từ lâu rồi, chỉ chưa có hành động thực tiễn thôi. Trì đại thiếu luôn là người quả cảm, đã suy nghĩ thì sẽ thực thi, chỉ có lần này là ngoại lệ.

Nghĩ không thông đoán không được, chỉ là một tên trọc thiếu tâm nhân, thao rồi thì có sao? Thao môn xuất huyết, quây nát ruột, phải khóc kêu... không phải là chuyện vô cùng bình thường sao? Sao đến khi đụng phải y thì lại trở nên huyền diệu như thế chứ?

Trì Sính ghen một bụng lửa, động tác trên tay càng hung hãn, như sắp sửa vuốt ra lửa.

Ngô Sở Ủy nhìn chăm chăm vào bức tường màu trắng, lầm bầm: Anh ta thật muốn... sống cùng mình sao?

Cảm thấy không đành, lại quay đầu qua.

“Để tôi giúp anh.”

Đổi lấy một tiếng quát: “Ồ yên đó.”

Ngô Sở Ủy đã ngồi dậy.

“Anh không cần lo lắng, tôi tự nguyện mà, sẽ không dính dáng đến vấn đề bạn tình.”

Trì Sính âm thầm mài răng, tổ tông sống à! Cậu đừng giày vò nữa! Cậu nhìn tôi như thế, tôi sẽ muốn thao cậu, cậu ghé lại gần tôi, không phải tự tìm chết sao?

“Động đây chút nữa thì thao ngay không thương lượng.”

Phịch một cái cắm lại giường, đưa lưng về phía Trì Sính.

Đây chính là bản chất đặc trưng của thẳng nam, y vĩnh viễn cảm thấy jj quan trọng nhất, thế là đưa môn về phía người khác.

“Nằm thẳng!” Trì Sính cảnh cáo.

Ngô Sở Ủy dựng ngón giữa lên: “Không mắc lừa anh, đừng mơ lừa tôi cử động, tôi rõ quá rồi!”

Trì Sính ghen muốn xuất huyết, bắn ra đầy tay, Túi Dấm Nhỏ cũng kinh sợ, cha nuôi làm sao vậy? Phun nhiều nòng nọc như thế làm bạn với mình!! Trì Sính ôm Túi Dấm Nhỏ qua, dịu dàng xoa đầu đó, lại liếc mắt nhìn cái môn to đối diện, quả nhiên vẫn là cục cứng rắn của hắn ngoan nhất.

Nửa đêm, Ngô Sở Ủy tỉnh dậy đi nhà xí, mò mẫm leo lên giường Trì Sính.

Y không phải cố ý, quả thật là mơ mơ hồ hồ, không tìm đúng chỗ.

Trì Sính thoáng chốc mở to mắt.

Ông đây nghĩa môn cậu đã nửa đêm, vừa mới cảm thấy buồn ngủ, cậu lại chạy lên giường tôi giày vò? Không hề nói quá, dương vật vừa mềm đi không bao lâu của Trì Sính lại đứng lên lần nữa, chỉ cách mặt khẩu nó khát vọng đã lâu chưa đến 3 cm, chỉ cần quyết tâm, tư vị tiêu hồn đó sẽ lập tức đến.

Ngô Sở Ủy lầm bầm vài tiếng, cất vang giọng không chút dấu hiệu.

“Anh trông cho kỹ vào đó!”

Khi tiếp tục lắng nghe, tiếng ngáy dịu nhẹ trôi nổi trong không khí, ai kia đang ngủ rất ngon.

Không cần nói, tên ngu ngốc này khẳng định đang ăn kẹo đường trong mộng.

Ngô Sở Úy không biết, một câu nói mớ trong lúc vô thức của mình đã khiến tim Trì Sính hoàn toàn mềm đi.

Một đêm này thật sự là khó chịu cho Trì Sính.

Đá y xuống giường? Không nỡ. Ôm lấy? Vậy chắc chắn nửa đường sẽ làm luôn. Sờ không được chạm không được, ngủ không được nhìn không được, cuối cùng ký thác hy vọng lên người Túi Dấm Nhỏ, hai kẻ mắt to tròng mắt nhỏ.

Trì Sính: Y chiếm cứ địa bàn của mày, mày phải phản kích chứ! Mày không phải rất giỏi vụ này sao? Quần chặt y, quần thật chặt vào, bức y lên giường đối diện, mau lên!

Túi Dấm Nhỏ uốn người, mò ra chính giữa hai người, lắc lắc cái đuôi, dưới ánh mắt nóng bỏng chăm chú của Trì Sính, vút một cái lao lên người hắn, quần cổ hắn, vòng hết vòng này đến vòng khác.

Trì Sính mài răng, mẹ nó, tao bảo mày quần y! Mày quần tao làm gì?

70. Chương 70 - Tôi Cũng Thích Tên Trọc Đó

Hôm sau trên đường về, Ngô Sở Úy như người mất hồn.

Y nghĩ không ra, sao mình lại cùng Trì Sính làm chuyện đó chứ? Sau đó còn nói những lời đó với hắn, còn ngủ chung một đêm, hiện tại nghĩ đến còn hối hận. Điên rồi, mình nhất định là điên rồi, đang nghĩ thế, lại vương phải bậc thềm dưới chân, lao đảo một chút đã đụng đến phần cơ ở mông.

Đau quá đi!

Chỉ vì đưa ra cái điều kiện bá vương kia mà bị đánh cả mấy trăm cái.

Tiểu cục hoa cũng gặp nạn, tuy chưa bị đâm vào, nhưng bị chọt như vậy cũng đau muốn chết. Đây mới chỉ là lấy tay chọt thôi, nếu dùng đồ thật đâm vào, mẹ ơi, không dám tưởng tượng! Ngô Sở Úy rùng mình ớn lạnh.

Khương Tiểu Soái đứng trước cửa, thú vị nhìn Ngô Sở Úy.

“Cả đêm không về?”

Ngô Sở Úy lúng túng cười, bước vào phòng khám trong ánh mắt thăm dò của Khương Tiểu Soái.

Đúng lúc này có bệnh nhân đến, Khương Tiểu Soái cũng không tiện truy hỏi, một mình Ngô Sở Úy ngồi bên cạnh thất thần, bệnh nhân vừa đi, y đã sắp lại chỗ Khương Tiểu Soái.

“Tiểu Soái, anh sờ tai tôi một chút.”

“Sờ tai cậu?” Khương Tiểu Soái cười, “Tại sao muốn tôi sờ tai cậu?”

Ngô Sở Úy nôn nóng thúc giục: “Anh đừng hỏi, bảo anh sờ thì anh sờ đi.”

Khương Tiểu Soái tùy tiện sờ vài cái.

Không ngứa a!... Ngô Sở Úy âm thầm kinh ngạc, sao lại như thế?

“Cậu rốt cuộc bị sao vậy?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Úy kéo Khương Tiểu Soái vào góc phòng, rất cấp thiết nói: “Anh liếm tôi một cái đi.”

Khương Tiểu Soái nhếch mép: “Liếm ở đâu?”

“Thì liếm lỗ tai.”

Khương Tiểu Soái do dự một chút, vẫn làm theo.

Đầu lưỡi ẩm ướt vừa chạm vào vành tai, Ngô Sở Ủy liền nhớ đến tình cảnh tối qua, bên tai liền tê ngứa, lập tức bảo Khương Tiểu Soái dừng lại, thềm vui mừng, không khỏi lẩm bẩm ra tiếng: “Cũng ngứa, cũng ngứa, vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Khương Tiểu Soái vỗ đầu Ngô Sở Ủy, “Cậu lảm nhảm cái gì đó hả?”

Ngô Sở Ủy nhìn ra cửa, không người, liền kéo Khương Tiểu Soái đến sô pha ngồi, nhỏ giọng nói với hắn: “Tối qua anh ta an ủi cho tôi.”

Cổ họng Khương Tiểu Soái thít chặt, vẻ mặt có chút mất tự nhiên.

“Sướng không?”

Ngô Sở Ủy nghe từ “sướng”, trên người liền nổi một tầng da gà.

Khương Tiểu Soái nhìn Ngô Sở Ủy như thế, liền biết được câu trả lời chính xác.

“An ủi mấy lần? Chỉ một lần? Cậu không an ủi giúp anh ta? Anh ta...”

“Đừng nói nữa.” Ngô Sở Ủy ngắt lời Khương Tiểu Soái, “Anh nói nữa tôi lại có cảm giác.”

Khương Tiểu Soái quả nhiên yên lặng.

Bên này vừa yên lặng, bên kia liền càng dễ nghĩ bậy, Ngô Sở Ủy chống đỡ một hồi, đột nhiên túm tay Khương Tiểu Soái, hưng phấn bồng bồng nói với hắn: “Tiểu Soái, hai chúng ta cũng thử xem đi, thật sự sướng lắm.”

Thật ra người nào đó chỉ là chột dạ, cực lực muốn chứng thực y không chỉ có cảm giác với một mình Trì Sính.

“Khoan ồn đã.” Khương Tiểu Soái đột nhiên nghĩ đến một chuyện, tạm thời ẩn thân thể loi nhoi của Ngô Sở Ủy lại, rất nghiêm túc nói với y: “Tôi nghe được từ chỗ Lý Vượng một vài chuyện về Trì Sính, không biết có ích hay không.”

Nhắc đến vấn đề này, Ngô Sở Ủy lập tức gác tâm trạng vui đùa, thành thật ngồi nghe.

Khương Tiểu Soái nói: “Trì Sính và Quách Thành Vũ quả thật từng có khúc mắc, hai người quen biết từ nhỏ, trước khi vào đại học tình cảm rất tốt. Sau đó có một người là Ôn Thạc xen vào, nghe nói từng có thời gian rất vui vẻ với Trì Sính, vì lên giường với Quách Thành Vũ, dẫn đến hai người chia tay. Sau đó Ôn Thạc ra nước ngoài, Trì Sính ngoài mặt thì vẫn giao hảo với Quách Thành Vũ, nhưng lại luôn âm thầm báo thù. Chỉ cần Quách Thành Vũ nhìn trúng, Trì Sính nhất định nghĩ cách lôi lên giường, bao nhiêu năm nay vẫn vậy.”

Từ trung học đến giờ, Ngô Sở Ủy gơ tay ra đếm, ít nhất cũng mười năm rồi.

“Quách Thành Vũ ngủ với bạn trai của anh ta một lần, anh ta liền tiến công trả thù mười mấy năm?”

Khương Tiểu Soái gật đầu.

Ngô Sở Ủy rét lạnh, người này cũng tàn nhẫn quá! Nếu anh ta biết mình có ý đồ bất chính, sẽ không lộ ra mình sao?

Khương Tiểu Soái nghiêm trọng nói: “Cậu phải suy nghĩ kỹ, thực sự không được thì nhân còn sớm thoát thân đi, loại người này chúng ta không chọc nổi.”

Ngô Sở Ủy nhàn nhạt nói: “Đã đến nước này rồi không còn đường lui nữa.”

Hai người trầm mặc hồi lâu, Ngô Sở Ủy đột nhiên nhớ ra gì đó, liền đứng hình.

“Anh nói hể là người Quách Thành Vũ nhìn trúng, anh ta đều muốn nghĩ cách lôi lên giường!! Vậy anh...”
Muốn nói lại thôi.

“Đừng lo lắng, Quách Thành Vũ đối với tôi chỉ là đùa cho vui, tôi không để ý đến hắn, Trì Sính chắc sẽ không ra tay với tôi.”

Khương Tiểu Soái ra vẻ không hề sợ hãi: “Cho dù anh ta có ra tay với tôi thì sao chứ? Đúng lúc giúp cậu thoát thân luôn! Cậu không muốn, sự phụ đây sẽ gánh giùm cậu!”

Ngô Sở Úy cảm kích rơi nước mắt, suýt nữa đã ba quỳ chín lạy Khương Tiểu Soái.

“Tiểu Soái, anh đối xử với tôi quả thật không có gì đủ diễn tả, tôi sẽ không dùng ngôn từ hoa lệ nào để tán dương anh, tôi chỉ cảm thấy, quen biết anh, cuộc đời tôi đã không uổng phí!”

Khương Tiểu Soái gác chéo chân, nhếch miệng cười.

“Thật ra, tôi cũng thích tên trọc đó.”

Ngô Sở Úy, “...”

71. Chương 71 - Sao Lại Cảm Thấy Mình Giống Kẻ Bán D*m!

Cuối tuần, Ngô Sở Úy về nhà, bà Ngô lại khoe với y: “Đồng nghiệp của con thật tốt.”

Ngô Sở Úy gãi trán, “Sao mẹ còn nhớ anh ta vậy?”

“Mấy hôm trước cậu ta đến nhà mình, còn mang theo không ít đồ.” Nói xong quay sang mở cửa tủ, cẩn thận bưng ra một cái hộp, đặt lên bàn, “Con xem này, số tử linh chi này là người ta tặng đó, nói là có thể hạ đường huyết. Bảo mẹ bớt tiêm insulin, nói thứ đó không tốt cho sức khỏe.”

Ngô Sở Úy vươn tay gầy gầy vài cái, cảm giác rất thô, phía trên còn có dấu vết đầu gối đâm vào, vừa xem là biết mọc hoang. Mấy năm nay linh chi mọc hoang vừa mắc vừa khó tìm, một hộp lớn như thế, tính ra tổn không ít tâm sức!

Đang sững sốt, bà Ngô lại nói tiếp.

“Đại Khung à, bắp nhà ta đã chín rồi, con ra hái vài trái, nấu chín rồi mang cho đồng nghiệp của con.”

Ngô Sở Úy dạ một tiếng.

Gần tối, Ngô Sở Úy xách một túi bắp nấu đến đơn vị của Trì Sính, hôm nay đúng lúc đến phiên hắn trực ca. Thời gian này Ngô Sở Úy thường xuyên đến, ông bác trông cửa cũng đã biết mặt y, thấy người liền nói: Nhân duyên của con tổng thư ký Trì thật tốt, có thằng bạn ngày nào cũng đến đưa đồ cho ăn.

“Nhóc đẹp trai, lại đến rồi?” Ông cất giọng địa phương vui vẻ vỗ vai Ngô Sở Úy.

Gọi là nhóc đẹp trai tuyệt đối không phải gọi bừa, Ngô Sở Úy người ta mỗi lần đến đều ăn mặc rất chau chuốt, trời hè cũng mặc áo sơ mi tay ngắn quần âu, một đôi giày da sáng chói.

“Hái vài trái bắp trong ruộng ở nhà, mang đi nấu, thơm hơn bắp bán trên đường nhiều.” Ngô Sở Úy đặt túi ni lông lên mặt bàn, để mấy đồng nghiệp của Trì Sính tùy tiện lấy.

Trì Sính thấy móng chó của mấy kẻ kia muốn thò vào túi, trầm giọng nhắc nhở: “Đừng vội ăn, trước tiên điền xong biểu công tác cái đã, lát nữa đem lên phòng làm việc của đội trưởng Lý.”

Các đồng nghiệp trêu chọc nhau, “Hôm nay mặt trời mọc ở phía tây hả bây? Trì công tử lại lo chuyện bao đồng kìa.”

“Đúng thế, lần nào không phải là cậu ta điền xong cuối cùng, hôm nay còn bày đặt tích cực nữa.”

“...”

Trì Sính khoác vai Ngô Sở Ủy, gần như cưỡng ép tha y vào phòng làm việc của mình, cửa vừa đóng lại, tiếng thở dốc nặng nề đã đè lên môi.

“Mặc nhiều như thế không nóng sao?” Trì Sính thô lỗ kéo áo sơ mi của Ngô Sở Ủy, hai nút áo văng vèo xuống đất, “Quần cộc, guốc gỗ mát mẻ hơn.”

Ngô Sở Ủy thò tay loay hoay trong đồng phục của Trì Sính, trong lòng thì nóng như lửa đốt.

“Tôi ăn mặc thế này không phải vì giữ thể diện cho anh sao?”

“Cậu là gì của tôi hả? Mở miệng là bảo vì thể diện của tôi...” Trì Sính cắn tai Ngô Sở Ủy, ác liệt kích thích, “Có phần của cậu sao? Ai bảo cậu giữ?”

Lo nhiều làm chi? Cứ sướng trước đã!

“Cậu ghìền đôi tay của tôi phải không?” Trì Sính ấn Ngô Sở Ủy ngã lên bàn làm việc.

Ánh mắt Ngô Sở Ủy đầy xấu xa: “Anh có thể bảo tôi thổi kẹo đường, tôi không thể bảo anh vuốt ống sao? Đều là kỹ thuật như nhau, anh an ủi xong tôi cũng phải an ủi cho anh mà!”

Trì Sính trực tiếp lột quần Ngô Sở Ủy, nâng một chân lên đè trên bàn.

Giữa ban ngày ban mặt, hai chân mở rộng, chỗ kín hở ra lồ lộ, cái chân bị đè cổ sức giật vài lần, kháng nghị: “Đừng giở trò bậy được không? Làm tốt đi.”

“Thiếu thao phát hoảng rồi à?” Vật lớn dưới đáy quần Trì Sính đập mạnh lên mông Ngô Sở Ủy một cái, “Nếu cậu xấu hổ có thể khép chân lại.” Nói xong xấu xa chọc điên.

Ngô Sở Ủy một khi được sướng, lòng xấu hổ gì đó đều trở thành vật ngoài thân, cái chân đó từ bị đè lên bàn đến được gác lên khuỷu tay Trì Sính, góc độ càng lúc càng lớn, động tác càng lúc càng khó đỡ, cứ thế vừa thẹn vừa sướng. Khi bạo phát, chân còn đứng run rẩy lợi hại, suýt nữa mềm nhũn ngã vào lòng Trì Sính.

“Thật dễ chịu.” Ngô Sở Ủy điều chỉnh hơi thở.

Trì Sính thì không thoải mái, vật cứng nóng hổi tì mạnh lên mông Ngô Sở Ủy, không muốn để cậu mặc quần vào.

Ngô Sở Ủy khổ sở một hồi mới xoa dịu được trái tim xao động của Trì Sính.

Sau khi sướng xong, Ngô Sở Ủy luôn cảm thấy trong lòng có hơi ứ khuất, không thể nói được là tại sao.

“Tôi đi đây.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính thay đổi sắc mặt, “Như vậy liền đi?”

“Ừm, lát nữa còn có việc, đàn rắn của tôi đẻ trứng rồi, tôi phải liên hệ thu mua trứng rắn.”

Móng vuốt hổ của Trì Sính cào lên bàn, vạch ra mấy vết cào.

“Vậy cậu đến đây làm gì?”

Đúng đó, tôi đến đây làm gì? Ngô Sở Ủy cũng không hiểu rõ. Cân nhắc một lúc, mới nhớ ra túi bắp nấu kia, đúng, tôi đến để đưa bắp nấu.

Trì Sính trừng mắt nhìn bóng lưng của Ngô Sở Ủy trầm nghĩ, thằng nhóc này gần đây rất chịu khó đến, sướng xong để lại chút đồ ăn rồi bỏ đi, càng nếm mùi càng không biết vị, sao lại cảm thấy mình giống như một kẻ bán d*m vậy?

72. Chương 72 - Bảo Vệ Thức Ăn

Khi Trì Sính ra khỏi phòng làm việc, ai đó vừa mới lấy một trái bắp ra khỏi túi ni lông.

“Tối nay ăn cái này đi.”

Vừa định đưa lên miệng, đã bị một đôi tay giắt lấy, cả tay lẫn bắp đều bị ấn lên bàn, xương bàn tay suýt nữa bị nghiền nát.

“Bắp nấu có gì mà ăn? Lát nữa tôi dẫn cậu ra ngoài ăn.” Trì Sính nói.

Mấy phòng gần đó đều sôi sục, Trì công tử mở miệng mời khách, đãi ngộ có thể kém được sao? Lập tức không ai muốn ăn bắp nấu nữa, toàn bộ để bụng giành cho buổi tối. Trì Sính quả thật không bạc đãi họ, khách sạn năm sao bao luôn hai bàn, rượu ngoại món ngon chiêu đãi, cả đám nói chuyện vui vẻ, Trì Sính thì không ăn cơm, chỉ uống hai ly rượu rồi về.

Cương Tử ngồi trong xe ngáp một cái, liếc nhìn Trì Sính lấy bắp nấu lên ăn.

“Cậu chưa no sao?”

Trì Sính đang cắn rất hứng, làm gì có hơi sức để tâm đến hắn? Hạt bắp thơm ngon, non mịn như cái mông của Ngô Sở Ủy, càng cắn càng thơm, càng nếm càng có vị.

“Thật ra tôi cũng không ăn no.” Cương Tử thò tay vào túi ni lông, “Tôi cũng ăn một trái bắp vậy.”

Không có chút bất ngờ, cổ tay bị nắm lại.

Giây tiếp theo, Trì Sính mở cửa xe ra ngoài.

Cương Tử vẻ mặt mê mang, chuyện gì đây? Nghe nói Trì Sính không phải người xa cách mà! Mỗi lần ăn cơm đều gọi người ăn cùng, không đến mức vì một trái bắp mà trở mặt chứ? Còn chưa nghĩ thông, Trì Sính đã trở lại, tiếp theo một túi ni lông nặng trĩu bị ném qua, mở ra toàn là đồ ăn.

“Ăn cái này.” Trì Sính nói.

Cương Tử càng thêm mù mờ, Trì Sính trúng tà gì vậy? Chạy đi mua cơm về cho hắn? Đúng là khó gặp trong đời! Nhanh chóng chụp ảnh đăng lên weibo, đặc biệt đáng để kỷ niệm a!

Trì Sính lại cầm một trái bắp lên gặm, cắn cắn một hồi, đột nhiên nhớ tới gì đó, liền lấy đi động ra.

Ngô Sở Ủy đưa bắp nấu cho Trì Sính xong thì đến trại nuôi rắn, vì rắn mẹ đẻ trứng cần có đủ không gian, y lại thuê thêm hai căn phòng. Sắp xếp hơn ba tiếng đồng hồ, cuối cùng mới xong việc. Vừa lau mồ hôi vừa bước ra ngoài, trong lòng không khỏi cảm thán. Con người chính là không thể ngồi không a! Ngồi không lâu rồi thịt trên người cũng lười ra, hơi động một chút là toàn thân đau nhức.

Đang nghĩ thế, Trì Sính gọi điện đến.

“Hôm nay mệt chết ông rồi.” Ngô Sở Ủy biếng nhác nói.

Trên mặt Trì Sính lộ ra một chút tươi cười, “Để người khác an ủi cho còn kêu mệt?”

“Ai nói cái đó hả!” Tiếng mài răng ken két, “Làm bao nhiêu việc đây.”

“Làm việc gì?” Trì Sính hỏi.

“Thuê thêm hai phòng khác nuôi rắn, hầu hạ mấy ông rắn, a, không, mấy bà rắn! Khi rắn đẻ trứng quả thật khó chịu, muốn chuyển chỗ cho nó, nó còn cắn tôi, may mà không có độc...”

Trước kia Ngô Sở Ủy luôn không nói gì với Trì Sính, điện thoại suốt nửa tiếng có thể trầm mặc hết hai mươi chín phút, một phút còn lại ho khan hai tiếng rồi thôi. Hiện tại đã có thể nói thêm vài câu, chuyện trong nhà ngoài cửa, Trì Sính thật sự có thể nghe lọt.

“Nhưng có chuyện rất vui đó, tôi tưởng trứng rắn phải nở ra từ miệng, hóa ra không phải! Nó cũng có mông đ*т đó, khi đẻ trứng chỗ đó nở ra rất lớn, cái lỗ kít một phát là ra, he he...”

“Cậu phải học hỏi nó.” Trì Sính nói đầy hàm ý.

“Cút!”

Lúc bắt gặp lại một trái bắp vào bụng, Trì Sính đưa mắt nhìn ra cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Cương Tử liếc mắt nhìn Trì Sính, trong lòng khó hiểu, Trì Sính gần đây không bình thường cho lắm! Trước kia thậm chí được gọi là vua tính giây, gọi điện chưa bao giờ vượt qua một phút, bất kể đối phương còn nói gì hay không, hắn nói xong đã tự cúp máy. Đám bạn thường xuyên lấy chuyện này ra đùa, nói tốc độ cúp điện thoại của Trì Sính cũng nhanh ngang tốc độ bắn tinh của hắn. Hiện tại thì không dùng được nữa, lúc nào cũng dài thật là dài, Cương Tử gọi điện cho hắn, mười lần hết chín lần đang bận máy.

Cái này còn chưa tính là gì, điều khiến Cương Tử không thể tiếp nhận hơn là, Trì Sính cứ nhiên tồn thời gian nói những chuyện vặt vãnh lông gà vổ tỏi này! Không phải hắn ghét nhất là bị người khác lải nhải sao? Sao còn chủ động lải nhải với người khác?

Đang nghĩ thế, Trì Sính lại cầm di động lên.

Ngô Sở Ủy vừa định mắng, giọng nói thấp trầm của Trì Sính dội đến.

“Ngày mai có mưa, ra ngoài nhớ mang theo dù.”

Miệng Ngô Sở Ủy mở mở đóng đóng, đột nhiên không biết nên nói gì mới tốt.

73. Chương 73 - Lời Khách Sáo

Quách Thành Vũ tạm giữ chức trong công ty kiến trúc thuộc thành phố, trên danh nghĩa là giám đốc, nhưng thực tế không đi làm. Gần đây nhận được một đơn hàng lớn, sau khi trúng thầu công trình trực tiếp chuyển thầu, kiếm lời mấy chục triệu. Mua một mảnh đất, dựng một tấm biển, gọi là lạc viên rắn cứng, rắn cứng đủ màu đủ sắc được nuôi thả ở đó, rất nhiều loại rắn quý hiếm khó gặp, với ý đồ chọc tức Trì Sính.

Mấy hôm nay, Quách Thành Vũ chỉ lo dạo lạc viên của mình, ngay cả phòng khám cũng chẳng rảnh ghé đến.

“Nghe nói Trì Giai Lệ mấy ngày nữa sẽ về.” Lý Vượng nói.

Quách Thành Vũ cười hi hi nói: “Vậy thì sẽ náo nhiệt lắm.”

Trì Giai Lệ là chị của Trì Sính, lớn hơn hắn sáu tuổi, bốn năm trước không quan tâm cha mẹ phản đối, kiên quyết gả cho một người da đen, từ đó luôn định cư tại nước ngoài. Năm trước sinh một cặp song sinh, hai nam, một da trắng một da đen, nhìn rất thú vị. Cha mẹ Trì Sính yêu thương muốn chết, cả ngày mong nhớ cháu ngoại, hề ra là giục Trì Giai Lệ về nước.

“Cậu nói xem chị Lệ nghĩ sao không biết? Cứ phải tìm một kẻ đen như thế! Hai lần trước chỉ về nước tôi có đụng phải, ối trời, đen như mực quệt ấy! Còn mặc đồ màu trắng, tôi còn lo lắng màu da của nó rất xuống làm đen quần áo đó.”

Quách Thành Vũ cười hề: “Người da đen jj to.”

“Cũng phải.”

Xe lái khỏi lạc viên lên đường lớn, Lý Vượng bỗng nhớ ra một chuyện, nói với Quách Thành Vũ: “Hai hôm trước bác sĩ kia nghe ngóng cậu với tôi, hỏi dạo này sao cậu không đến, xem ra là mong nhớ cậu rồi.”

Quách Thành Vũ đưa lưỡi liếm liếm răng khểnh: “Cậu ta không thuận tiện nghe ngóng chuyện của Trì Sính sao?”

Lý Vượng nghĩ lại, hình như thật sự có hỏi vài câu.

“Chỉ hỏi giữa cậu và Trì Sính có vướng mắc gì không, tùy tiện nhắc đến thôi, cũng không hỏi nhiều, chủ yếu vẫn là muốn nghe chuyện của cậu.”

Quách Thành Vũ liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ: “Chuyện cậu ta thật sự muốn nói, chính là vài câu tùy tiện nhắc đến đó.”

“Ý của cậu là cậu ta để mắt đến Trì Sính?”

Quách Thành Vũ nói: “Trong phòng khám không phải còn một người nữa sao?”

Lý Vượng lúc này mới nhớ ra lần trước có đụng phải Trì Sính ở phòng khám, lẽ nào hắn không phải nhằm vào Khương Tiểu Soái sao?

Quách Thành Vũ hờ hững nói: “Nhóc hòa thượng kia, rất là ranh đó!”

“Cậu nói tên Ngô Sở Ủy huênh hoang đó hả?” Lý Vượng nghi vấn mãnh liệt: “Tên đó ranh chỗ nào? Sao tôi nhìn không ra?!”

“Đó là do cậu ngu.”

Lý Vượng, “...”

Quách Thành Vũ lại nói: “Cậu có tin không, bây giờ lái xe đi ngang cửa phòng khám, Khương Tiểu Soái nhất định ép chúng ta vào?”

Có lúc, lời của Quách Thành Vũ chỉ giống như nói đùa, nhưng Lý Vượng không thể không tin.

Xe vừa đến, Khương Tiểu Soái liền xuất hiện trước mặt hai người như ảo thuật.

Quách Thành Vũ thắng xe một cái tuyệt đẹp, đầu xe đụng đến vạt áo blouse của Khương Tiểu Soái.

“Xuống xe!” Khương Tiểu Soái gõ cửa sổ xe.

Quách Thành Vũ hạ cửa sổ, tầm mắt trôi dạt lên mặt Khương Tiểu Soái.

“Bác sĩ Khương có ý gì đây? Tôi còn có việc, cậu đừng cản đường!”

Lần này, đến phiên Khương Tiểu Soái chủ động mở miệng.

“Anh mắc phải bệnh rất nghiêm trọng, tôi ngửi được mùi vị hồi quang phản chiếu trên người anh, muốn giữ mạng, đi theo tôi.”

...

Vào phòng khám rồi, Khương Tiểu Soái liền tỏ vẻ nhiệt tình, “Nghe nói anh mở một lạc viên rắn cứng? Có thể vào tham quan một chút không? Anh em của tôi cũng nuôi rắn, muốn học hỏi kinh nghiệm của anh.”

Quách Thành Vũ thò tay vào trong đuôi Khương Tiểu Soái, nói một cách xa xôi: “Đừng nói tham quan, mang đi vài con cũng không thành vấn đề.”

Khương Tiểu Soái cố nhịn cơn giận trong lòng, bình tĩnh đẩy tay Quách Thành Vũ ra.

“Vậy lạc viên của anh ở đâu? Lớn không? Bên trong có rắn gì? Những con rắn đó chỉ để thưởng thức hay có thể bán?...” Những lời râu ria tuôn ra một đồng.

Quách Thành Vũ đặc biệt kiên nhẫn chờ đợi, đợi Khương Tiểu Soái chuyển đề tài lên người Trì Sính.

74. Chương 74 - Ai Vô Sĩ Như Thế?

“Tôi phát hiện bây giờ nuôi rắn là một dạng mốt, cậu ẩm kiểu như anh có phải rất nhiều người nuôi thứ này không?”

Quách Thành Vũ rất thiện lương giúp Khương Tiểu Soái thu nhỏ vòng lại.

“Cũng không có mấy người, phần lớn vẫn nuôi chó nuôi mèo, người phương nam nuôi rắn nhiều hơn. Rất nhiều chủng loại rắn không thích hợp với không khí phương bắc, nuôi chưa được vài ngày đã chết.”

Khương Tiểu Soái rất vừa lòng với câu trả lời của Quách Thành Vũ, chỉ có mấy người, vậy đỡ được nhiều việc lắm.

“Bọn họ nuôi thế nào? Nuôi trong nhà, hay giống anh, đặc biệt làm một cái vườn, nuôi nhiều loại như thế?”

“Phần lớn đều mua một hai con nuôi trong nhà, trừ khi thật sự si mê thứ này, mới nuôi nhiều loại. Nuôi rắn cũng không phải dễ dàng, thói quen sinh hoạt của nhiều loại rắn không giống nhau, rất nhiều loại không thể sống chung. Nuôi rắn thành quy mô đều là những trại nuôi rắn, dựa vào rắn kiếm tiền, những trại nuôi rắn quy mô lớn không vì lợi ích, vậy thì cần phải có đủ tiền tài ủng hộ.”

Nói xong, tay của người họ Quách nào đó lại thò vào trong áo blouse.

Mắt thấy sắp chuyển đề tài lên người Trì Sính, Khương

ng Tiểu Soái chỉ có thể cố gắng nhịn.

“Nghe anh nói thế, vì nuôi rắn mà đặc biệt xây một lạc viên, không tiếc tiền vốn như vậy chỉ có mình anh nhỉ?”

Tay Quách Thành Vũ ấn lên gò núi giữa chân Khương Tiểu Soái, nhàn nhạt đáp một chữ: “Hai.”

“Còn một người nữa à?”

Khương Tiểu Soái nhìn đến mức con ngươi đỏ lên, vất vả lắm mới nín nổi.

“Vậy đó là ai?”

Quách Thành Vũ thở dài: “Không đáng nhắc đến.”

Khương Tiểu Soái ấn lên cánh tay làm bậy của Quách Thành Vũ, hàm răng mài cụt một đoạn.

Quách Thành Vũ chuyển lời: “Nếu cậu cảm thấy hứng thú thì tôi sẽ nói.”

Khương Tiểu Soái cứng đờ một chút, lại buông tay ra.

“Nói đi.”

“Lúc trước, quả thật có hai người, người đó trừ nuôi rắn thì không làm gì cả, thuê một khu vườn nhỏ ở ngoại ô nuôi rắn. Bây giờ chỉ còn mình tôi, rắn của cậu ta đều mất hết rồi, chỉ còn lại một con vẫn mang theo bên mình.”

Đầu Khương Tiểu Soái nổi một tảng mồ hôi: “Người anh nói là ai vậy?”

“Cậu còn không biết sao?” Quách Thành Vũ cười bốn cợt.

Khương Tiểu Soái suýt nữa thổ không nổi! Phí công đi một vòng lớn, còn bị người ta sờ lâu như thế, hôm nay chịu thiệt lớn rồi. Mẹ! Thật quá âm hiểm! Tôi trừ anh tương lai sinh con toàn thân là lỗ đ*t!

“Tại sao rắn của anh ta lại không còn?” Giọng của Ngô Sở Ủy thình lình vang lên bên cạnh.

Quách Thành Vũ nghịch một chiếc bật lửa, băng quơ nói: “Bị ông già cậu ta giấu rồi.”

Ngô Sở Ủy lại hỏi: “Tại sao ba anh ta phải giấu rắn của anh ta?”

“Con trai không lo sự nghiệp, làm cha không thể quản sao?” Quách Thành Vũ giống như đang nói đến một người không hề liên quan.

Sợi dây thần kinh mẫn cảm của Ngô Sở Ủy đột nhiên bị thứ gì đó kéo mạnh.

“Theo như anh nói, không phải anh ta tự nguyện ra làm việc, mà do ba anh ta cưỡng ép sắp đặt?”

Quách Thành Vũ không trả lời, chỉ cười cười nhìn Ngô Sở Ủy, rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Trong phòng chìm vào yên tĩnh, một lúc sau, Khương Tiểu Soái mới mở miệng.

“Tôi cảm thấy người này quá ranh, cậu muốn moi tin từ miệng anh ta rất khó.”

Ngô Sở Ủy thẳng người dậy, “Tôi ra ngoài một chuyến.”

...

Khi nhận được điện thoại, Cương Tử đang ngồi trong nhà vệ sinh chơi điện thoại, nhìn con số này thật quen mắt, không phải là cái vị cả ngày chuyện phiếm với Trì Sính sao? Không dám tiếp tục chậm trễ, Cương Tử nhanh chóng lau móng ra ngoài.

“Anh là vệ sĩ của anh ta?” Ngô Sở Ủy hỏi.

“Tôi không có bản lĩnh đó.” Cương Tử cười cười, “Người ta quyền cước hàng đầu, tay không đối đầu ba bốn gã cũng không vấn đề, làm gì cần vệ sĩ nữa?”

Khó trách toàn thân đều là cơ bắp khỏe mạnh, nắm đấm cũng cứng như thế... Ngô Sở Ủy không khỏi nghĩ.

“Tôi chỉ coi như là người đi theo cậu ta thôi.” Cương Tử nói, “Nếu cậu có chuyện gì, bên cạnh có thêm một người cũng tiện hơn. Tôi đây lại thích tự do, không ngồi nổi ở đơn vị chính quy, nên cả ngày chạy theo mong cậu ta.”

“Vậy anh ta đang làm việc ở đơn vị chính quy sao?” Ngô Sở Ủy hỏi, “Tôi thấy anh ta đã đổi công việc mấy lần rồi.”

“Đổi công việc cũng là do ba cậu ta cưỡng ép sắp đặt, mấy cục cưng của cậu ta đều nằm trong tay ba cậu ta, ông ấy muốn cậu ta đi phía đông cậu ta liền phải đi phía đông, bảo đi phía tây phải đi phía tây, không dám không theo!”

Lòng Ngô Sở Ủy như bị kim đâm, tư vị đặc biệt khó chịu.

Thì ra kíp nổ thôi thúc cậu báo thù chỉ là hư ảo, Trì Sính thật sự không biết cậu là bạn trai cũ của Nhạc Duyệt, những cái gọi là làm khó dễ kia cũng không phải do Nhạc Duyệt xúi bẩy, mà thuần túy chỉ là trùng hợp! Tại sao bây giờ mới ý thức được? Phải nhìn ra từ lâu rồi chứ, loại người làm theo ý mình như Trì Sính, sao có thể để bạn gái bài bố?

Ngô Sở Ủy vừa đi, di động của Cương Tử lại vang lên, là Nhạc Duyệt gọi đến.

“Anh ra đây, tôi có việc hỏi anh.”

Cương Tử cười khó hiểu, sao tôi lại trở nên nóng hổi thế này?

Hai người vừa gặp mặt, Nhạc Duyệt liền thẩm vấn một chuỗi vấn đề như pháo liên hoàn.

“Anh cho tôi biết, có phải Trì Sính lại bị thứ lăng lơ nào dụ dỗ không? Cả ngày anh ấy gọi điện cho ai hử? Di động luôn bận máy! Anh cho tôi biết người đó là ai, yên tâm, tôi sẽ không để dính dáng đến anh! Tôi chỉ muốn biết, ai lại vô sỉ như thế?!”

Cương Tử, “...”

75. Chương 75 - Gặp Trắc Trở

Tối, sau khi lo xong chuyện trại rắn đã hơn mười giờ, Ngô Sở Ủy đi dạo một mình trên phố, nhớ đến thùng linh chi kia, nhớ đến kẹo đường trong tủ đông, nhớ đến “tôi chỉ từng đi siêu thị ba lần”... quá nhiều quá nhiều thứ để nhớ, càng nghĩ càng xoắn xuýt muốn chết!

Vậy có cần tiếp tục không? Đây là vấn đề nghiêm túc nhất bày ra trước mặt Ngô Sở Ủy.

Nếu kết thúc như thế, có cần ngả bài với hần không?

Hai chân không tự chủ đi về chỗ ở của Trì Sính.

Đứng ở cửa, Ngô Sở Ủy lại nghĩ: Trì Sính vì Tú Dấm Nhỏ, có thể ủy khuất mình cả ngày sống trong cái lò nung đó. Vậy khi hần đồng thời mất đi nhiều cục cưng rắn như thế, trong lòng rất khó chịu đi!

Trước khi đẩy cửa, vội hít vài hơi không khí mát lành.

Kết quả sau khi vào, chào đón y không phải là hơi nóng, mà là từng tia mát lạnh và mùi rượu nồng nặc.

Phòng ngủ vô cùng bừa bãi, ra giường gấp khúc rũ xuống đất, bên trên còn có vết máu rõ ràng và tinh dịch chưa khô, Túi Dấm Nhỏ vô thanh vô tức co mình trong hồ thủy tinh. Rất rõ ràng, nơi này không lâu trước vừa trải qua một cuộc tình ái kịch liệt. Ngô Sở Úy không biết người này có phải là Nhạc Duyệt hay không, nhưng y biết, người này không phải mình.

Trì Sính đang rửa mặt ở nhà vệ sinh.

“Tôi đến có phải không đúng lúc không?” Ngô Sở Úy tựa vào khung cửa nhìn Trì Sính.

Trì Sính không nói gì, xung quanh tấm lưng đầy rộng bao trùm làn khí âm u.

“Anh đã làm xong rồi... vậy có phải tôi có thể đi rồi?”

Khi Ngô Sở Úy hỏi ra câu này, bản thân cũng không biết mình có tâm trạng gì.

Trì Sính hung hăng bóp mặt, nghiêng đầu nhìn qua, hai chân mày như thanh kiếm sắc bén còn dính bọt nước, con ngươi đen thui, trắng trẻo thì đỏ kè, đôi môi cương nghị mím chặt, tràn đầy vẻ tiêu điều.

Đánh giá Ngô Sở Úy rất lâu, Trì Sính mặt không biểu cảm mở miệng.

“Đi đi.”

Ngô Sở Úy quyết tâm, đột nhiên có xúc động muốn kích thích Trì Sính thật mạnh.

“Tôi cho anh biết, thật ra hôm nay tôi đến...”

“Tôi không rảnh nghe cậu lải nhải!” Trì Sính đột nhiên nghiêm giọng quát lên, cứng rắn ngắt lời Ngô Sở Úy, “Ông đây tâm trạng không vui, tôi khuyên cậu nên mau biến đi, tránh phải chịu tội.”

Ngô Sở Úy không biết từ đâu nổi lên gan báo, đặt mông ngồi trên ghế bên cạnh.

“Hôm nay tôi vẫn là không đi vậy, tôi ngược lại muốn xem thử, anh có thể cho tôi chịu tội gì!”

Ra giường dính máu rớt dưới chân Ngô Sở Úy.

“Tôi đã phá ba bé còn tơ rồi, có hai người gọi 120 chở đi.” Giọng nói không có bất cứ nhấp nhô nào.

Ngô Sở Úy nổi đầy gân trên cổ, con ngươi lồi ra, tay gác trên ghế nện mạnh xuống.

“Vậy thêm tiếp một người là tôi đi, chỉ cần anh trả phí thuốc thang!”

Câu nói hùng tráng của Ngô Sở Úy khiến mắt Túi Dấm Nhỏ cũng mở banh ra, lập tức ném qua ánh mắt “cậu thật ngu”.

Trên thực tế, Ngô Sở Úy nói xong liền hối hận.

Trì Sính bước lại chỗ Ngô Sở Úy, cánh tay mang đầy tàn bạo nắm lấy cổ áo Ngô Sở Úy, trực tiếp kéo y dậy, ném mạnh lên giường. Bình một tiếng, đại thiết đầu của Ngô Sở Úy đụng lên thành giường, có lẽ do quán tính quá lớn, trong đầu ong ong không dứt, ngay cả cái đầu đã tê dại cũng có cảm giác đau.

“Mẹ nó đều tại anh!” Ngô Sở Úy che đầu tru lên, “Nếu không phải anh cả ngày bôi thuốc bậy bạ cho tôi, đầu tôi căn bản sẽ không biết đau, mẹ nó anh phế đi công phu của tôi rồi!!”

Trì Sính đang định xé áo Ngô Sở Úy, nghe câu này liền ngừng lại.

“Nếu anh không cách nào ngăn ngừa đầu tôi bị thương nữa, thì đừng tự mình đa tình bôi thuốc cho tôi! Nếu anh cũng lấy cái đầu tôi coi như công cụ phát tiết, thì không có tư cách lên án tôi coi nó là vũ khí!” Oán khí không hiểu ra sao từ ngực trào ra, Ngô Sở Úy găm lên, “Toàn thân tôi chỉ có một chỗ này là cứng, anh làm nó mềm rồi, mẹ nó một chút cảm giác an toàn cũng không có! Đều là do anh tạo nghiệt! Trì Sính, tôi thao ông già anh!”

Bình bình bình!

Hung hăng dùng đầu nện lên xương sườn của Trì Sính

76. Chương 76 - Thổ Lộ Nỗi Lòng

Trì Sính bóp chặt cổ Ngô Sở Ủy, ngăn cản y bạo hành, giằng co một lúc, lại dùng sức lớn để ấn đầu Ngô Sở Ủy về lồng ngực mình.

“Hôm nay tâm trạng tôi không tốt, cậu về nhà ngủ một giấc đi, sáng ngày mai tôi đưa cậu đi ăn.”

Ngô Sở Ủy vẫn còn đang chìm trong bi thống của mình chưa kịp thoát ra, lải nhải không dứt, “Đầu tôi là một thành trì cứng chắc, anh bôi thuốc cho tôi, chính là đang từng chút một phá hủy đi năng lực chống tiến công của tôi...”

Trì Sính dùng tay xoa vài cái trên trán Ngô Sở Ủy, hỏi: “Bị đụng đau sao?”

“Này, vừa rồi anh nói tâm trạng không tốt, sao vậy?” Ngô Sở Ủy mới vừa phản ứng lại.

Trì Sính bước thẳng xuống giường, tha Ngô Sở Ủy một mét bảy mươi lăm đang đu trên nách về phía cửa, Ngô Sở Ủy cũng không giãy dụa, cứ mặc Trì Sính mang mình ra ngoài. Sau đó cửa đóng lại, không gian bị ngăn cách, một bên trong một bên ngoài. Một tiếng sau, Trì Sính mở cửa phòng, Ngô Sở Ủy vẫn còn đứng đó.

Kéo mạnh vào trong.

“Hôm nay là sinh nhật cậu ta.” Trì Sính đốt một điếu thuốc, “Lúc trước khi cậu ta tặng Túi Dấm Nhỏ cho tôi, một tay tôi có thể ôm lấy. Chớp mắt đã sáu năm rồi, tính ra ngay cả Túi Dấm Nhỏ có hình dáng ra sao cậu ta cũng không nhớ. Trước kia tôi không có cảm giác gì với rần, vì những năm sống cùng cậu ta luôn tiếp xúc, chậm rãi mới có tình cảm đặc biệt với sinh vật này.”

“Anh và cậu ta ở chung mấy năm?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính nói: “Hơn ba năm thì phải.”

Ba năm... trong lòng Ngô Sở Ủy lặp lại mấy chữ này, Trì Sính và người đó chung sống hơn ba năm, kết quả tổn sáu năm cũng không giải thoát. Mình thì quen đến bảy năm đó, nếu tính theo kiểu này, ít nhất còn phải giãy dụa mười lăm năm nữa!

“Nếu không phải vì cậu ta, tôi và Quách tử cũng không đến mức như hôm nay. Quách tử luôn là người anh em tốt nhất của tôi, lúc nhỏ tôi rút xuống sông, là Quách tử lấy một cành cây kéo tôi lên, lúc đó Quách tử vẫn còn chưa ghi nhớ được.”

Khói thuốc bao phủ mặt Trì Sính, Ngô Sở Ủy không nhìn rõ biểu cảm của hắn, nhưng vẫn nghe được sự nguội lạnh thấu xương trong ngữ khí lạnh nhạt cực điểm đó.

“May mà cậu ta biết điều, ngoan ngoãn cút ra nước ngoài.” Cười lạnh một tiếng, “Nếu cậu ta dám xuất hiện trước mặt tôi, ông lập tức gian cậu ta, thao đến khi hết thở mới thôi!”

Một bình rượu nổ ở góc tường không xa, vụn rơi đầy đất.

Trong ấn tượng của Ngô Sở Ủy, Trì Sính tàn nhẫn, nhưng không nói toạc ra, luôn yên hơi lặng tiếng hạ thủ, sau đó liếm lưỡi dao cười lạnh. Người có thể khiến Trì Sính cuồng loạn, nhất định có bản lĩnh khiến người ta muốn ngừng không được.

Một ngụm rượu trắng cay đến tận lòng, Trì Sính mở miệng hỏi: “Cậu đã từng trải qua tư vị tươi cười đối mặt với tình địch chưa?”

Ngô Sở Ủy trầm trả lời: Không phải là đang trải qua đây sao?!

“Tôi đã được lĩnh hội hơn sáu năm rồi.” Trì Sính nói.

Tôi lĩnh hội hơn sáu tháng rồi... Ngô Sở Ủy nghĩ.

Trì Sính đột nhiên ôm lấy Ngô Sở Ủy, cánh tay siết thật chặt.

“Đại Bảo, vẫn là cậu tốt, người sạch sẽ, tâm cũng sạch sẽ.”

Ngô Sở Ủy, ”... Tôi đi uống nước.’

Trong thùng rác bên cạnh máy nước nóng đều là lõi bắp, những lõi bắp này đều do Ngô Sở Ủy lột ra từng cái, chỉ lướt qua trong lòng cũng nắm được. Bên tai vang lên câu nói đó, “Đừng vội ăn, trước tiên điền xong biểu công tác cái đã, lát nữa đem lên phòng làm việc của đội trưởng Lý.” Lúc đó không để ý, bây giờ đã hiểu ra rồi.

Ly nước này, Ngô Sở Ủy không biết mình đã uống thế nào.

Ngồi lại chỗ cũ, Trì Sính nói rất nhiều chuyện quá khứ, hấn và Uông Thạc, hấn và Quách Thành Vũ, những năm tháng khốn nạn phong sinh thủy khởi đó. Ở trong lòng đã sắp rửa ra rồi, hôm nay đều trút ra hết trước mặt Ngô Sở Ủy, thoải mái thổ lộ hết, cũng triệt để làm chính mình phát nôn.

Sau đó, người họ Ngô nào đó liên tưởng đến bản thân, nhớ lại quá khứ đau lòng năm đó ngồi trên xe lửa màu xanh đi du lịch, ôm Nhạc Duyệt ngủ suốt đường, cánh tay tê không nhắc nổi.

Thế là, khi Trì Sính cúi đầu, nhìn thấy khóe mắt Ngô Sở Ủy đỏ lên.

“Tôi đang nói chuyện của mình, cậu khóc cái gì chứ?” Trì Sính vuốt lên gương mặt Ngô Sở Ủy.

Ai khóc với anh chứ? Tôi đang tự khóc chuyện của mình.

Thấy khóe mắt ầm đỏ của Ngô Sở Ủy, ngay cả cảm xúc của mình cũng chẳng bận tâm nữa, Trì Sính bỗng có chút đau lòng.

“Lớn đầu rồi còn khóc?” Quở trách một câu.

Trong lòng tôi hổ thẹn đó!

Ngô Sở Ủy kéo tay Trì Sính, dự định nhân cơ hội này ngả bài, y thật sự không nhẫn tâm lừa gạt đồng bào của mình nữa.

“Thật ra tôi một chút cũng không sạch sẽ.”

Trì Sính đẩy Ngô Sở Ủy xuống đất, “Vậy thì dơ một lần luôn đi!”

77. Chương 77 - Giày Vò Đồi Mạng

Mặt sàn lạnh lẽo, hai trái tim hỏa nhiệt và nôn nóng.

Di động luôn đặt cạnh đó của Ngô Sở Ủy vang lên, lại bị lỗi tai y tự động chặn lại. Hiểu làm gì đó? Chân tưởng gì đó? Bây giờ ông chỉ muốn giày vò, ai cản ông, ông liều mạng với kẻ đó!

Trì Sính đè lên người Ngô Sở Ủy, tách chân y ra hai bên người, vật cứng cọ nhau, cách hai lớp vải vẫn có thể cảm nhận được sự nóng bỏng đó. Trì Sính đỉnh eo, ma sát chỗ yếu ớt của Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy bị hấn làm cho run rẩy, hơi thở hỗn loạn, thở dốc không ngừng.

Trì Sính cười trên chân Ngô Sở Ủy, cánh tay cầm vật tượng trưng nam tính của hai người cọ vào nhau.

Ngô Sở Ủy đột nhiên ngưỡng cổ, ánh mắt xấu hổ nhìn Trì Sính.

“Không cho anh chơi kiểu đó!”

“Vậy tôi chơi thế nào?” Trì Sính cắn cằm Ngô Sở Ủy, “Cậu không cho tôi cọ, cũng không cho phép tôi tự động thủ sao?” Nói xong bắt đầu hoạt động ngón tay.

“Có người như anh vậy sao chứ?” Ngô Sở Ủy liều mạng nhẫn nhịn hừ lên, nóng nảy kháng nghị, “Anh không thể hành động một mình, để cho tôi sướng xong rồi, lại làm đến cái của anh... a?”

Trì Sính tăng nhanh động tác, “Làm vậy đỡ phiền hơn.”

Nếu so với kết hợp tự nhiên một âm một dương, hai dương vật va chạm thế này, trở nên cấm kỵ, phản nghịch, mâu thuẫn kịch liệt. Nếp nhăn bị kéo bằng ra, xung huyết đỏ bừng, mạch đập nảy lên đánh vào trái tim xôn xao. Ngô Sở Ủy ngưỡng cổ lên, thở dốc hỗn loạn, cái chân bị Trì Sính đè vô thức run rẩy theo nhịp độ tới lui của hắn.

“Thế nào?” Trì Sính cố ý hỏi.

Ngô Sở Ủy mặt đỏ tai hồng, “Đúng là đỡ phiền.”

Vừa dứt lời, cánh tay của Trì Sính đã linh hoạt xoay chuyển, lòng bàn tay ấn lên phần đỉnh, vật nóng dưới thân nghiền lên chỗ yếu ớt của Ngô Sở Ủy, một dòng điện hưng mãnh vọt qua, Ngô Sở Ủy như cầu xin đẩy tay Trì Sính ra.

“Mới vậy đã không được rồi?” Trì Sính nhéo đầu nhũ của Ngô Sở Ủy hỏi: “Vậy nếu tôi dùng miệng, không phải cậu càng phiền hơn sao?”

Nói xong, cúi người xuống, gác hai chân Ngô Sở Ủy lên hai bên đầu.

Trì Sính thích nhất là cảm giác bạo ngược khi lấy cự vật của mình hung hãn đâm vào họng người khác, “cực long” lúc rút ra còn mang theo tơ máu. Nhưng hắn không thích làm chuyện này cho người khác, nói chính xác hơn, mấy năm nay chưa từng có.

Nhưng hắn nguyện ý làm cho Ngô Sở Ủy.

Giống như hắn chưa từng bày tỏ tâm sự với người khác, nhưng hắn lại nói với Đại thiết đầu.

Trong lòng hắn, Đại Bảo khác với người khác.

Phân thân của Ngô Sở Ủy giống như cây kem bắt hạnh, vào miệng Trì Sính xong liền thấy chảy, khoang miệng ẩm áp chặt chề bao lấy, đầu lưỡi ẩm ướt tỉ mỉ liếm lên. Trên miệng Ngô Sở Ủy nổi một lớp mồ hôi, trên mặt là biểu tình dâm dăng sáng khoái đến muốn bùng nổ. Trì Sính gẩy ngón chân y, Ngô Sở Ủy kêu ngao hai tiếng, kích động nhào đến Trì Sính, cười lên ngực hắn.

“Lá gan không nhỏ đâu!” Mắt hổ sắc bén.

Miệng Ngô Sở Ủy lại cọ cọ tới trước, trực tiếp nhét điếu vào miệng Trì Sính.

Sau đó là sướng đến mức vắng tục.

“Thao anh, thao chết anh!”

Đây là lời nói ra từ miệng Ngô Sở Ủy, người thành thật đã từng là học sinh ba tốt, thiếu niên mười tốt, tốt nghiệp đại học trọng điểm, mới nắm tay đã đỏ mặt, hiện tại lại vắn hồng lác eo, không biết đã dâm dăng đến mức nào. Nói thật, cùng Nhạc Duyệt nhiều lần như thế, Ngô Sở Ủy đều chưa từng mất khống chế thế này, dã tính nguyên thủy của đàn ông đều bị Trì Sính gợi lên.

Trì Sính cũng chưa từng nuông chiều một người như thế, ba lần bốn lượt mặc y dùng từ “thao” lên người mình.

Ngô Sở Ủy bị Trì Sính lật người đè xuống, ngực dán lên sàn, lạnh đến run rẩy.

“Làm gì?” Trong lòng có chút hoảng.

Trì Sính trực tiếp nói, “Chơi miệng cậu.”

Ngô Sở Ủy muốn chạy, nhưng một chân bị kẹp lại, hai gò thịt khấp chặt bị tách ra, một đầu lưỡi xông vào. Ngô Sở Ủy giống như con cá giãy chết lẫn lộn uốn éo, “thống khổ” kêu gào như chịu hình, tránh né kích thích cường liệt.

“Cậu thật sự là kẻ xây nhà bên bờ biển.” Trì Sính trêu chọc nhìn Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy thần trí không rõ hỏi, “Có ý gì?”

“Sóng* – đến – nhà – rồi.” (Sóng: Sóng biển, ở đây còn có nghĩa là dâm dăng)

“Má!... A...”

Ngô Sở Ủy cho rằng lần này mình sẽ bị ăn triệt để, Trì Sính nhất định nhân cơ hội xông vào, tiến hành công thành đoạt đất. Nếu là thế, y cũng nhận, cứ coi như bồi thường cho hiểu lầm trước đó. Không ngờ Trì Sính lại bỏ qua cho y, sau khi ngậm cho y cắn, lại điều khiển tay y làm mình cắn ra.

Sau đó thì là cướp đoạt môi lưỡi, cho dù sướng đủ rồi mà vẫn tiếp tục thân thiết, Ngô Sở Ủy cũng không cảm thấy bài xích.

Mùi cồn nồng nặc xông vào mũi, khiến Ngô Sở Ủy cũng say theo, quá trình này kéo dài rất lâu, lâu đến mức mấy lần mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, râu Trì Sính vẫn còn cọ trên mặt y. Lần cuối cùng mở mắt ra, thấy đồng hồ treo tường đã qua 0 giờ, trong lòng không hiểu sao lại thấy an tâm, rồi chìm hẳn vào giấc ngủ.

78. Chương 78 - Nhất Định Phải Giải Quyết Cô Ta Trước!

Giấc ngủ kéo dài đến tận trưa hôm sau, đợi khi Ngô Sở Ủy tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên giường trong phòng khám. Những chuyện xảy ra tối qua hiện tại nghĩ lại đặc biệt không chân thật, không phải mình tìm hấn để ngủ bài sao? Sao lại mơ hồ làm cùng hấn? Làm xong rồi không phải nên ngủ ở chỗ hấn sao? Sao lại về đây rồi?

Càng nghĩ càng không ra, vội mở cửa hỏi Khương Tiểu Soái.

“Anh biết tối qua tôi đi làm gì không?”

Khương Tiểu Soái không thèm ngắt đầu hỏi lại: “Làm gì?”

“Anh không biết à!” Ngô Sở Ủy sụ mặt.

“Tôi làm sao biết đi đâu?” Khương Tiểu Soái cảm thấy Ngô Sở Ủy khẳng định là ngủ nhiều bùng đầu, “Tối qua khi tôi đi cậu vẫn ở phòng khám, sáng hôm nay khi tôi đến cậu vẫn ở phòng khám, cậu nói cậu đi làm gì? Đi ngủ đó.”

Mẹ nó!... Lẽ nào là một giấc mộng xuân?

“Đúng rồi, trên bàn có hai túi đồ ăn, không biết là ai đưa đến.” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy nhớ lại lời Trì Sính nói với mình hôm qua, “Tâm trạng tôi hôm nay không tốt, cậu về nhà ngủ một giấc trước đi, sáng mai tôi sẽ mang đồ ăn cho cậu.”

Ồn ào nửa ngày hóa ra không phải mơ... Ngô Sở Ủy không biết nên cao hứng hay thất vọng, ngồi một mình trên ghế suy nghĩ ngẩn ra, cũng không đi rửa ráy, cứ rối bù bẩn thiếu ngẩn ra đó.

“Này, nghĩ gì đó?” Khương Tiểu Soái vẩy vẩy tay trước mặt Ngô Sở Ủy.

Hai mắt Ngô Sở Ủy vô thần nhìn Khương Tiểu Soái, lo lắng sợ sệt

“Hôm qua tôi đi tìm tay sai của Trì Sính, anh ta nói Trì Sính đổi công việc là vì ba mình, căn bản không liên quan đến tôi.”

“Cho nên sao?” Khương Tiểu Soái lắc nhiệt kế.

Ngô Sở Ủy tì cầm lên lưng ghế, “Cho nên anh ta căn bản không biết Nhạc Duyệt là bạn gái cũ của tôi, gây chuyện với tôi cũng không phải vì Nhạc Duyệt, chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Khương Tiểu Soái kẹp nhiệt kế dưới nách bệnh nhân, nghiêng đầu biểu thị kinh ngạc, “Vậy hai người cũng rất có duyên đúng không?”

Có duyên cũng là nghiệt duyên! Ngô Sở Ủy nhin không được nghĩ.

“Vậy hiện tại cậu định thế nào?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy tỏ rõ mình không biết.

“Có từng nghĩ chấm dứt như thế không?”

Ngô Sở Ủy ngập ngừng, nói: “Cũng có một chút.”

Vừa nói xong, di động liền vang lên.

Khương Tiểu Soái nói, “Quên cho cậu biết, di động của cậu từ sáng tới giờ vẫn reng, tôi thấy là số lạ nên không nghe.”

Số điện thoại này đối với Ngô Sở Ủy mà nói một chút cũng không hề xa lạ, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nằm mơ bị thầy số học bắt chép phạt, cũng toàn viết số này. Lạ thật, sao Nhạc Duyệt biết số điện thoại mới của mình? Ngô Sở Ủy đang rầu rĩ, chuông điện thoại ngừng vang. Nhìn qua nhật ký cuộc gọi, má nó, hơn hai trăm cuộc gọi nhớ, toàn của Nhạc Duyệt, từ tối qua đến thẳng bây giờ.

Lẽ nào bị cô ta biết rồi?

Đang nghĩ thế, di động lại rung lên.

Nhạc Duyệt đang ở bên kia nghiêng răng nghiêng lợi, đồ dân đảng mày muốn giả vờ với tao hả? Có ngon mày tiếp máy của bà coi, bà muốn coi thử mày to gan cỡ nào, ngay cả đàn ông của Nhạc Duyệt này cũng dám cướp.

Sau đó, giọng Ngô Sở Ủy truyền tới.

“A lô?”

Là nam? Nhạc Duyệt nhất thời ngây ngẩn, không nghe ra là giọng Ngô Sở Ủy.

“Anh là ai?” Nhạc Duyệt hỏi.

Ngô Sở Ủy rất bình tĩnh nói ra tên cũ của mình: “Ngô Kỳ Khung.”

Nghe được ba chữ này, Nhạc Duyệt cũng không rõ cảm giác là gì.

“Sao lại là anh?”

Nhạc Duyệt dùng hết mọi thủ đoạn, vất vả cực khổ lắm mới điều tra được số điện thoại quấy rối, lại là bạn trai cũ?

Ngô Sở Ủy cười gằn: “Cô hỏi ai vậy? Điện thoại là do cô gọi đến.”

Nhạc Duyệt không nản chí truy vấn: “Anh vẫn luôn dùng số điện thoại này?”

“Cô dùng chung một số điện thoại với người khác sao?”

Nhạc Duyệt bị lời Ngô Sở Ủy làm nghẹn, ngưng thần trầm tư một hồi, đột nhiên lóe ra gì đó, lập tức buồn bực, “Ngô Kỳ Khung, đồ vô liêm sỉ!”

Ngô Sở Ủy vẫn bình thản nói: “Tôi sao lại vô liêm sỉ?”

“Có phải anh thấy tôi sống quá hạnh phúc, trong lòng bất bình, đặc biệt gọi điện thoại cho bạn trai của tôi để chia rẽ? Ngô Kỳ Khung, tôi cho anh biết, anh bớt giở trò quỷ đi, tôi không bao giờ để mắt đến anh nữa, anh chết tâm đi. Sau này bớt gọi điện cho bạn trai của tôi, bớt nhắc đến tôi trước mặt anh ấy, nếu không anh không xong với tôi đâu.”

Ngô Sở Ủy không biết nên nói gì mới tốt, “Chỉ cần cô không nhắc đến tôi trước mặt anh ta là được.”

“Phi! Anh thật nghĩ mình là đồ ngon sao, tôi nhắc đến anh cũng sợ làm bẩn tai anh ấy đó!”

Ngô Sở Ủy cách một cái cúp máy, ánh mắt sắc bén ném qua Khương Tiểu Soái.

“Tôi nghĩ rõ rồi.”

Khương Tiểu Soái: “Dự định thế nào?”

Trịnh trọng nói ra tám chữ.

“Nhất định phải giải quyết cô ta trước!”

79. Chương 79 - Điều Chỉnh Chiến Thuật

Mấy hôm nay chính là thời kỳ cao điểm răn mẹ đẻ trứng, Ngô Sở Úy bận rộn muốn chết, trước đó có một tiểu sư đệ trông nom là được rồi, y phụ trách ra ngoài tìm khách hàng. Hiện tại hai người luân phiên trực đêm, không chỉ phải gánh vai bà mẹ, giúp đỡ răn mẹ khó sinh sinh trứng thuận lợi, còn phải mang trứng đi ngay lập tức, tránh cho răn mẹ vì đói khát mà ăn luôn trứng. Ngoài ra, dứt thức ăn, dọn dẹp, làm ổ... cái gì cũng phải lo.

Ngô Sở Úy bận đến mức cả miếng nước cũng không kịp uống, cũng không có thời gian bận tâm đến Trì Sính. Buổi tối trước khi ngủ cầm di động lên coi, phát hiện y đã không để ý đến Trì Sính mấy ngày, Trì Sính cũng không chủ động liên lạc với y. Cứ như từ sau ngày “thổ lộ tâm sự” đó, Trì Sính giống như đã bốc hơi mất.

Vì có chuyện chính sự bận rộn, Ngô Sở Úy cũng không rảnh suy nghĩ nguyên do trong đó.

Tối đến, kéo thân thể mệt mỏi về phòng khám, thấy Khương Tiểu Soái đang ngồi cạnh bàn khám bệnh ngủ gật.

“Trẻ thế này rồi sao anh còn chưa về?”

“Đã mấy ngày không gặp cậu rồi.” Khương Tiểu Soái nói.

Thời gian này, Ngô Sở Úy đi sớm về khuya, vừa ra ngoài là đi cả ngày, Khương Tiểu Soái đã rất lâu không tóm được bóng y.

Ngô Sở Úy uống nước ừng ực, thở dốc nói: “Qua vài hôm nữa thì xong hết rồi, tính ra đàn răn lần này của tôi ít nhất cũng bán được hơn ba trăm ngàn, đợi tiền đến tay sẽ lập tức mời anh ra ngoài ăn một bữa.”

“Ồ? Kiếm được nhiều thế à!” Khương Tiểu Soái cười, “Tôi cũng theo cậu nuôi răn cho rồi.”

“Đừng nghĩ thế, không dễ làm vậy đâu, tôi cũng chỉ là nhặt được tiện nghi mà thôi.” Mắt Ngô Sở Úy long long sáng rực, “Tôi định lấy cái này làm nghề phụ, ném cho tiểu sư đệ trông nom, tôi phải mở lối đi khác. Nghề chăn nuôi dù có kiếm tiền nhiều cũng chỉ là ngành sản xuất đứng đầu, tôi dù sao cũng là người văn hóa, không thể làm cái này cả đời!”

“Nói cũng phải.” Khương Tiểu Soái tán đồng, “Kiếm tiền nhiều nhưng không đủ thể diện.”

Ngô Sở Úy cầm khăn lông bước vào nhà vệ sinh, không bao lâu, tiếng nước truyền ra.

Đã quen sống một mình, trước khi tắm Ngô Sở Úy luôn không lấy đồ sạch, đều trần trụi trụi ra ngoài chui vào ổ chăn. Hôm nay tắm xong nhớ tới còn có Khương Tiểu Soái, cũng biết tránh tạo chuyện, khi ra ngoài lấy khăn tắm bọc lại.

Khương Tiểu Soái nghiêng đầu nhìn, thân hình thon dài thể này, vòng eo chắc nịch, cái mông tròn vỉnh lên... mẹ nó thật chuẩn! Lần trước thấy lồng ngực trần của Ngô Sở Úy là hồi còn mùa xuân, sau đó luôn bị che, hôm nay lại lộ ra, ối! Sao đột nhiên lại trở nên nóng bỏng như thế?

“Tôi cảm thấy cậu khỏe mạnh cân đối hơn trước rồi.” Khương Tiểu Soái khen.

Ngô Sở Úy vừa nhìn vào gương cạo râu vừa nói: “Có sao? Có thể do luôn rèn luyện.”

Nói xong còn tự luyện soi soi một hồi.

Khương Tiểu Soái đột nhiên cảm thấy ngay cả động tác cạo râu của Ngô Sở Úy cũng trở nên gợi cảm, lập tức quyết định tối nay không đi nữa.

Hai người chen trên một chiếc giường, Khương Tiểu Soái hỏi Ngô Sở Úy: “Hai cậu thế nào rồi?”

“Mấy hôm nay bận quá, không rảnh để ý tới anh ta.”

Khương Tiểu Soái khó hiểu, “Anh ta không chủ động liên lạc với cậu?”

Ngô Sở Ủy cũng cảm thấy khó hiểu, “Đúng vậy, từ lần trước đến chỗ anh ta, thì không thấy liên lạc.”

“Vậy lần trước cậu đến chỗ anh ta, hai người đã làm gì?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy cố gắng gác lại quá trình hoan ái sau đó, sợ sẽ đứng lên trước mặt Khương Tiểu Soái, tập trung tinh lực nhớ lại cảnh tượng trước đó, sau đó ra vẻ ngẫm nghĩ nói: “Tôi hôm đó anh ta tâm sự với tôi rất nhiều điều, đều là lịch sử tình chưa xốt của anh ta.”

“Có khả năng này không nhỉ?” Khương Tiểu Soái lộ vẻ nghi ngờ, “Người cường thế như anh ta đột nhiên biểu lộ mặt không ai biết cho cậu, sau đó nhớ ra thì thấy không còn mặt mũi gì nữa?”

“Chắc không đi?” Ngô Sở Ủy cười gằn, “Anh ta còn mặt mũi để mất sao?”

Khương Tiểu Soái nhướn cằm, “Không tin cậu gọi điện thoại thử coi.”

Ngô Sở Ủy bán tín bán nghi ấn số Trì Sính.

Một giây đã ấn nghe, đủ thấy tâm lý nôn nóng trông mong cuộc gọi này của đối phương.

“Đang làm gì?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Giọng Trì Sính nghe có vẻ rất nặng nề, “Ăn cơm với bạn.”

“Trễ như thế?” Ngô Sở Ủy kinh ngạc.

Trì Sính rất không kiên nhẫn, “Có chuyện gì không? Không có thì cúp.”

Người anh em ngồi cạnh hắn ồn ào chế giễu, “Trì đại thiếu sao còn biết lịch sự như thế? Trước kia không phải luôn cúp thẳng hay sao? Lần này còn hỏi nữa.”

Âm thanh quá lớn, Ngô Sở Ủy nghe được, móng chân của người anh em kia bị đạp rớt hai cái.

“Có chuyện!” Ngô Sở Ủy thanh giọng, “Tôi hôm đó tôi đến chỗ anh, không phải anh kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện trước kia sao? Trở về tôi lại cân nhắc một hồi, cảm thấy...”

Tút tut tut... bên kia cúp máy.

Ngô Sở Ủy cười xấu xa, vỗ vai Khương Tiểu Soái nói: “Anh nói trúng rồi đó!”

“Tôi đã nói mà, anh ta chắc chắn cảm thấy mất mặt.”

Ngô Sở Ủy nhe răng, “Người này rất dễ trêu.”

Bỏ di động xuống, Trì Sính không nuốt nổi miếng cơm nào nữa, sầm mặt ra ngoài.

Các anh em ngồi đối diện nhin không được hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Cương Tử nói: “Không sao, mấy hôm nay cậu ấy luôn vậy, khi tôi đi cùng cậu ấy, đều phải tránh xa ba mét. Cái mặt đen thui đó!! Cậu mà thấy chắc cũng bị dọa té đái đó.”

“Thôi thôi thôi, đừng quản gì cậu ta, chúng ta ăn tiếp.”

...

Khương Tiểu Soái chợt một cái lên ngực Ngô Sở Ủy, hỏi: “Cậu định thế nào đây?”

Ngô Sở Ủy đang ngẩn người, bị Khương Tiểu Soái chợt một cái giật mình, lập tức ném sang ánh mắt phòng ngừa, “Tôi cho anh biết, đừng chọc bậy, tôi rất miễn cảm đó.”

“Ồ! Ngài không phải là đao thương bất nhập sao? Sao còn biết ngứa nữa?” Nói xong lại hạ thủ với Ngô Sở Ủy.

“Đừng quậy, đừng quậy.” Ngô Sở Ủy nóng đầu, đột nhiên đè Khương Tiểu Soái xuống, đôi mắt đỏ kè trừng hắn, thở dốc, “Không đùa với anh.”

Hai người nhìn gương mặt tuần tú của nhau, đều thất thần trong một thoáng, sau đó cố ý tránh ra, trở lại chủ đề chính.

“Tôi đã chuẩn bị đánh trận lâu dài rồi.” Ngô Sở Ủy nói, “Trì Sính nhất thời không có mấy khả năng sẽ chia tay Nhạc Duyệt.”

Khương Tiểu Soái quái dị, “Tại sao? Anh ta có tình cảm với Nhạc Duyệt?”

“Không có.” Ngô Sở Ủy chắc chắn.

“Vậy tại sao?”

Ngô Sở Ủy không nhanh không chậm nói: “Đám răn cứng mà Trì Sính nuôi lúc trước bị ba anh ta nhốt lại, anh ta muốn bảo đảm an toàn của răn cứng, thì nhất định phải phục tùng an bài của ba mình. Hiện tại anh ta luôn điều tra tung tích răn, một khi tìm được răn rồi, thì khẳng định sẽ vứt bỏ Nhạc Duyệt. Mấu chốt là không tìm được răn, nếu tiếp tục kéo dài, anh ta sẽ lấy Nhạc Duyệt làm con cò, thuyết phục ba mình thả đàn răn đó ra.”

“Cha anh ta nhốt răn của anh ta không phải vì anh ta không lo sự nghiệp sao? Có liên quan gì đến bạn gái chứ? Nhạc Duyệt có năng lực lớn như thế sao? Có thể nắm chắc được ba Trì Sính?”

Ngô Sở Ủy lộ vẻ thận trọng, “Anh sai rồi, khúc mắc trong lòng ba anh ta không phải là công việc của Trì Sính, công việc thì lúc nào xếp không được? Ba anh ta là vì Trì Sính chơi đàn ông, mới bắt anh ta về.”

Khương Tiểu Soái ngạc nhiên, “Là vậy à, vậy chuyện này hơi khó rồi đó. Liệu có khả năng Trì Sính vì muốn ở cùng cậu, mà nguyện ý bỏ đám răn đó không?”

“Không có khả năng này.” Ngô Sở Ủy rất hiện thực, “Răn đối với anh ta có ý nghĩ khác thường, dựa vào chút đánh chút nháo của tôi với anh ta, chưa thể đả động được vị trí của răn trong lòng anh ta.”

“Vậy chuyện này liền khó làm rồi.” Khương Tiểu Soái cảm thán.

Con mắt Ngô Sở Ủy thoáng qua vẻ hung tàn, “Chỉ có thể phá hủy.”

“Phá hủy?”

Ngô Sở Ủy nhìn chằm chằm vào Khương Tiểu Soái: “Anh biết Nhạc Duyệt sợ nhất là gì không?”

Khương Tiểu Soái lắc đầu.

Ngô Sở Ủy nhẹ phun ra một chữ, “Răn.”

Khương Tiểu Soái thầm tắc lưỡi, “Nha đầu này dã tâm thật lớn! Vì cậu được con rể vàng, mà ủy khuất mình phải sớm chiều ở chung với răn. Ngay cả tự ngược cũng dứt khoát như thế, vậy cô ta còn gì không thể làm ra nữa?”

“Có thể nói, cho dù là vì muốn Trì Sính được sống thoải mái hơn, tôi cũng phải trừ bỏ cô ta.”

Khương Tiểu Soái nhẹ ho hai tiếng, “Điểm xuất phát đi lệch rồi, chú ý một chút.”

Ngô Sở Ủy cũng tự ngẩn ra, sau đó giả vờ như không có gì, tiếp tục đề tài vừa rồi.

“Tôi đoán Nhạc Duyệt đặc biệt ghét Túi Dấm Nhỏ, cô ta khẳng định trăm phương ngàn kế muốn xóa sổ Túi Dấm Nhỏ, cho nên chúng ta phải hạ thủ từ đó, dụ Nhạc Duyệt tàn hại Túi Dấm Nhỏ...”

“Sau đó cậu lại oai hùng xuất hiện?” Khương Tiểu Soái tiếp lời.

Ngô Sở Ủy cười tà, “Tất nhiên rồi, Nhị Bảo cũng là người nhà của chúng tôi, làm sao có thể cho cô ta hãm hại?”

“Vấn đề là, cậu làm sao dụ?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Sắc mặt Ngô Sở Ủy biến đổi, trong ngữ khí không tự động mang theo mùi chua.

“Tăng thêm cơ hội ở chung của họ, ổn định địa vị của Nhạc Duyệt trước mặt cha mẹ Trì Sính, đây là tiền đề để kích động mâu thuẫn.”

Khương Tiểu Soái cố ý thăm dò Ngô Sở Úy, “Ý của cậu là, cậu muốn lui ra sau màn?”
“Lấy lui làm tiền.”

80. Chương 80 - Chơi Tâm Nhân

Tối, Ngô Sở Úy một mình bận rộn trong trại nuôi rắn, cổ chân đột nhiên bị thứ gì quăn lấy, cúi đầu nhìn, tiểu Nhị Bảo đang thuận theo chân y bò lên, trườn trườn trườn trườn. Ngô Sở Úy giật mình, vội ôm Túi Dấm Nhỏ vào lòng, vui vẻ hỏi: “Sao mày tới đây?”

Trì Sính ngậm điều thuốc tựa ở cửa, thân hình khôi ngô cao lớn cản hết nửa ánh đèn.

Cách biệt mấy hôm, lại nhìn thấy người họ Trì nào đó đã vô oán vô thù còn có thân cận da thịt với mình, Ngô Sở Úy đột nhiên có chút khó xử, nói không rõ là tại sao.

“Thả nó xuống đi.” Trì Sính nói, “Để nó tự chơi.”

Ngô Sở Úy vừa đặt Túi Dấm Nhỏ xuống đất, con này lại thuận theo quần y trườn lên.

“Nó không vui.” Ngô Sở Úy nói.

Trì Sính bước nhanh sang, đoạt Túi Dấm Nhỏ khỏi lòng Ngô Sở Úy, đưa nó đến ngang đầu, đôi mắt sắc bén đâm thẳng vào nó, tràn đầy yêu thương trách cứ, “Mày lại quăn người!?”

Đuôi Túi Dấm Nhỏ quất phành phạch, đầu lắc lư, nếu biết nói tiếng người sớm đã mở miệng, tôi cứ quăn! Tôi cứ quăn!...

Thấy Nhị Bảo hôm nay không quá nghe lời, Trì Sính đen mặt, điều thuốc bên khố môi nhắm thẳng vào đầu Túi Dấm Nhỏ.

Rắn sợ nhất là khói, Túi Dấm Nhỏ cũng không ngoại lệ.

Không bao lâu, Nhị Bảo uốn người thương tâm muốn chết bò đi.

“Đóng kín hết hồ rắn của cậu, đừng để nó bò vào ăn mất rắn của cậu.”

Ngô Sở Úy lúc này mới nhớ ra, vội đóng kín các hồ rắn.

Hai người ra bên ngoài tìm chỗ mát mẻ ngồi xuống, Trì Sính nghiêng đầu nhìn Ngô Sở Úy, Ngô Sở Úy vừa mới hoạt động mạnh, lúc này ngồi xuống, mồ hôi chảy xuống như giọt nước, cả phần áo trước đều ẩm.

“Ra nhiều mồ hôi như thế?” Trì Sính cọ mu bàn tay lên má Ngô Sở Úy.

Ngô Sở Úy vô thức muốn né, dừng dừng nói: “Đừng lau, càng lau càng nhiều.”

Trì Sính cứ muốn lau, hơn nữa chuyên chú lau những vị trí đặc biệt như cổ, lỗ tai, xương quai xanh, trước ngực. Ngô Sở Úy nóng nảy muốn ngăn cản, Trì Sính lại nắm chặt hai tay y, đôi môi cứng cỏi chạm lên tai Ngô Sở Úy.

“Anh đừng làm vậy.” Ngô Sở Úy cứng mặt trách móc, “Đều là mồ hôi, anh không ghét sao?”

Trì Sính đưa lưỡi liếm hàm răng, xa xôi nói: “Tôi thích ngửi mùi mồ hôi của cậu, khi cậu đến cao trào trên giường đều là mồ hôi, ra giường bên dưới cũng bị cậu cọ ướt.”

Anh... Ngô Sở Úy mải rằng, quyết tâm khiến Trì Sính buồn nôn, “Mồ hôi và nước tiểu là cùng một thành phần, có bản lĩnh ăn uống nước tiểu đi!”

Trì Sính không thèm chớp mắt lấy một cái, “Cậu dám tiểu vào miệng tôi, tôi liền dám uống.”

Ngô Sở Úy co giật một trận, đứng lên muốn đi, lại bị Trì Sính kéo về, ấn chặt xuống, móng vuốt ác ma lượn lơ trên làn da ẩm ướt một hồi, Ngô Sở Úy liền thành thật.

Bão bão cầm dục nhiều ngày trong quần dưới sự vuốt ve cẩn thận càng lúc càng ý chí hiên ngang, gió đêm thổi qua cành cây phát ra tiếng xào xạt, Ngô Sở Ủy giật mình, ấn chặt tay Trì Sính nói: “Hình như có người.”

Trì Sính hoàn toàn không coi ra gì, “Yên tâm, bọn họ càng mắc cỡ hơn cậu.”

Lại một cơn gió thổi đến, lá cây xào xạt, Trì Sính thừa cơ hù dọa Ngô Sở Ủy, “Người đến rồi.”

Ngô Sở Ủy đang ở bờ vực bùng nổ, nghe câu này liền giật nảy, lập tức bắn ra, tiếng thở dốc không nén lại được, lại sợ bị người khác nghe thấy, chỉ có thể vùi mặt vào hõm vai Trì Sính.

Một phút sau, Ngô Sở Ủy mới ngẩng đầu lên, lấy một điều thuốc của Trì Sính, trầm mặc đốt.

“Mấy ngày không gặp rồi.” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy thản nhiên trả lời: “Năm ngày rồi.”

“Đến hôm nay là sáu ngày rồi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy vùi đầu hút thuốc, mắt nhìn giày của Trì Sính, nói câu không chút liên quan.

“Thuốc của anh hút ngon thật, bảy tệ một hộp và bảy mươi tệ một hộp quả nhiên khác nhau.”

Cánh tay to thô ráp của Trì Sính len vào đám tóc ngắn của Ngô Sở Ủy, nghiêng đầu y qua, hỏi: “Trứng rắn bán chưa?”

“Chưa, vẫn chưa bán được giá tốt, thị trường năm nay không tốt lắm, giá thấp hơn cuối năm ngoái nhiều.”

Hàm ý là, thu xếp cho tôi chút đi! Tương lai tôi giàu có rồi, anh không phải cũng được hưởng kế hào quang sao?

Trì Sính cười tận đâu, thật biết cách chơi trò tâm nhãn với tôi! Năm nay tình hình thế nào tôi còn có thể không biết sao?

Ngô Sở Ủy thầm nói: Tôi biết anh rất yêu thích chơi tâm nhãn.

81. Chương 81 - Thật Để Tôi Đi?

Trên đường về, Trì Sính xoa nắn đầu Ngô Sở Ủy một hồi, mớ lông tạp vốn không chỉnh tề bị vò loạn như ổ gà. Ngô Sở Ủy nghiêng đầu mắng Trì Sính, sau đó buồn bực lấy tay gỡ.

“Nên cắt tóc rồi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Qua thời gian bận rộn này thì đi chỉnh lại kiểu tóc.”

“Muốn chỉnh thành kiểu nào?” Trì Sính tùy tiện hỏi.

Ngô Sở Ủy cân nhắc một chút, suy nghĩ thì rất nhiều, vừa muốn chia làm hai bên, lại muốn nhuộm màu hạt dẻ, còn muốn tạo hoa văn xoa bù tự nhiên, tóm lại suy nghĩ thì rất đặc sắc, nhưng hiện thực lại rất tàn khốc. Nhưng trong lòng Trì Sính người ta thì đã thầm nói từ lâu, cậu cứ đi cắt đi! Cậu cắt kiểu gì trở về, tôi cũng đều sẽ cạo sạch bách, cho cậu đốm đáng!

Gió đêm rất mát lạnh, sắp đến lập thu rồi... Ngô Sở Ủy nghĩ, cuối cùng cũng trải qua mùa hè.

Chớp mắt đã chia tay một năm rồi.

Một năm trước còn khổ sở vấn hồi, một năm sau lại có mờ ám với bạn trai người ta.

Thế giới này thật điên cuồng!

Đang nghĩ thế, di động Trì Sính vang lên.

Trề thế này còn có thể là ai? Khẳng định là Nhạc nữ thần độc thủ phòng không kia!

Cô đơn rồi, yếu đuối rồi, khẩn cầu Trì Sính về bên cô.

Ngô Sở Ủy không biết có phải là do thói quen không, chiến thuật đã điều chỉnh, nhưng nghe Nhạc Duyệt nói bên kia, y vẫn có xúc động muốn ném võ di động. May mà Trì Sính nhanh chóng cúp máy, trong thời gian có hạn, Ngô Sở Ủy miễn cưỡng ổn định được cục diện.

Lần này, không đợi Trì Sính mở miệng, Ngô Sở Ủy đã nói trước.

“Mau về đi.”

Lời nói hơi không thật lòng, có chút bất đắc dĩ, nhưng tuyệt đối không phải giả vờ giả vịt.

Ánh mắt Trì Sính xa xôi thâm trầm, bàn tay giữ sau gáy Ngô Sở Ủy, mạnh bạo kéo đến trước mặt mình, kề cái trán cứng cáp lên đầu Ngô Sở Ủy, mùi thuốc trong miệng bay vào mũi Ngô Sở Ủy.

“Thật dễ để tôi đi?”

Ngô Sở Ủy cảm thấy người đứng đây không phải mình, mà là nam chính trong bộ phim nào đó. Vì nhập diễn quá sâu, vẻ mặt cũng không cần ngại trang, hạ bút thành văn.

“Anh đừng quên, anh còn một đàn rắn bị nhốt ở chỗ ba anh đó.”

Bốn mắt nhìn nhau, tình dục thâm sôi trào, tâm sự cuộn trào dữ dội, tư vị khó thể hình dung.

Trì Sính rũ tay cạnh tay Ngô Sở Ủy, lông tơ cọ cọ lông tơ, chỉ cần cổ tay xoay một cái, thì có thể dễ dàng kéo qua, giống hệt lúc đó quyết không buông tay. Thật muốn dứt khoát cho xong, tùy tính thêm một lần, để cô gái đó trốn trong chăn mà khóc đi.

Cuối cùng, vẫn nhịn được.

So với để cô ta khóc một lần, còn không bằng để cô ta khóc cả đời.

Tay Ngô Sở Ủy giật ra khỏi tay Trì Sính, miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, vỗ vai hấn sáng khoái nói: “Mau đi đi, anh không đi tôi cũng không có cách nào đi tắm thay đồ, ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm, tôi phải ngủ sớm một chút.”

Trì Sính đột nhiên ôm eo Ngô Sở Ủy, lực tay vô cùng lớn.

Ngô Sở Ủy húc cùi chỏ vào ngực Trì Sính, gằm lên, “Anh có thời gian lần chân với tôi, nhưng ông đây không rảnh lần chân với anh.”

Nói xong, đẩy Trì Sính ra, oán hận đi đến cửa phòng khám, dưới đế giày mài ra tia lửa, nắm đấm siết rôm rộp. Nghiến răng nghiến răng rồi nghiến răng! Mau cút đi, anh còn không cút, tôi cũng sắp tẩu hỏa nhập ma rồi!

Trì Sính đi thật...

Khi Ngô Sở Ủy tắm, nghe tiếng vang ngoài cửa, tim đập kịch liệt. Không phải lại trở về rồi chứ? Đừng có trở về đó nha! Nếu không phí trắng công sức đó!

Chân trần đứng trên sàn phòng tắm, khẩn trương nghe tiếng động bên ngoài.

Trước khi ra ngoài Trì Sính đưa mắt nhìn nhà vệ sinh một lần, bóng dáng cứng đờ không động đậy của Ngô Sở Ủy ánh lên khung cửa, ngũ quan lập thể rõ ràng, miêu tả sinh động vẻ mặt của y lúc này. Khẩn trương, chờ đợi, sợ hãi, bất an... lúc bước về phía cửa, tìm Trì Sính như bị thứ gì kéo chặt.

Cuối cùng, cửa phòng tắm vẫn đóng chặt chẽ, tình huống Ngô Sở Ủy lo lắng không xảy ra.

Trì Sính đi rồi, ở cửa đặt một cái thùng Nhuyễn Trung Hoa, chính là thuốc mà vừa rồi Ngô Sở Ủy tùy tiện khen ngon.

Đặt mông ngồi lên thùng, tâm trạng ghen ghét khó hiểu.

82. Chương 82 - Cái Này Gọi Là Thoải Mái!

Trì Sính không đi tìm Nhạc Duyệt.

Lái xe được nửa đường thì nhận được điện thoại của Trì Giai Lệ, chị ruột của cưng đã về, nhanh chóng ra sân bay đón nào! Trì Sính xoay đầu xe đến phi trường, đón Trì Giai Lệ cùng hai đứa cháu một trắng một đen về nhà.

“Nào, để ông ngoại ôm cái.”

Trì Viễn Đoan cúi xuống, ôm tiểu Hắc tiểu Bạch lên, một trái một phải hôn cho đã, hôn xong bên này thì sang bên kia, Chung Văn Ngọc nhìn mà nóng mắt nóng lòng, luôn miệng thúc giục Trì Viễn Đoan.

“Hôn vài cái là được rồi, miệng toàn là chân râu.”

Trì Giai Lệ nghe thế khoác tay, “Mẹ, mẹ đừng để ý như thế, con nít không mỏng manh vậy đâu.”

Nhũ danh của tiểu Hắc là Đâu Đâu, nhũ danh của tiểu Bạch là Quyển Quyển, Đâu Đâu khát rồi, kêu muốn uống nước.

“Mẹ đang bận, tìm cậu con đi.” Trì Giai Lệ chỉ Trì Sính.

Trì Sính rót một ly nước cho Đâu Đâu, “Tiểu Hắc, uống đi.”

“Em không thể gọi bằng tên sao?” Trì Giai Lệ không vui, trở về là cứ gọi tiểu Hắc.

Trì Sính chuyên lựa lời Trì Giai Lệ không thích nghe, “Chị phải chú ý một chút, ban đêm đừng dẫn con ra ngoài, coi chừng lạc!”

“Em...”

Chung Văn Ngọc ở bên cạnh cười nói: “Trưa mai cả nhà chúng ta ra ngoài ăn cơm, Trì Sính, con cũng gọi Nhạc Duyệt đi cùng, đúng lúc giới thiệu cho chị con biết luôn.”

“Nhạc Duyệt?” Trì Giai Lệ vẻ mặt hoang mang, “Ai vậy?”

Chung Văn Ngọc cười nói: “Bạn gái của em con.”

Trì Giai Lệ hừ một tiếng, “Mở óc rồi? Không dễ dàng đâu!”

Hôm sau, Trì Sính dẫn Nhạc Duyệt đến, sau khi gặp mặt, Nhạc Duyệt chào hỏi với cha mẹ Trì Sính trước, rồi mới dịu giọng gọi Trì Giai Lệ: “Chị, em là Nhạc Duyệt.”

Trì Giai Lệ cười không nóng không lạnh, so với cách trang điểm tinh xảo của Nhạc Duyệt, cô có thể nói là dễ mặt mộc ra đường. Mái tóc tùy tiện cột lên, một chiếc đầm dài không có bất cứ hoa văn nào, đôi giày đế bằng. Nhưng trong từng hành động, từng lời nói tiếng cười đều để lộ quý khí, thật sự không phải người bình thường có thể giả ra được.

Nhạc Duyệt cúi người, lấy hai món đồ chơi trong túi cho hai đứa trẻ.

“Đây là di mua tặng các con!”

Đâu Đâu và Quyển Quyển vui mừng đón lấy, chơi đùa thích không buông tay.

Trì Giai Lệ đột nhiên đưa tay ra, dùng tiếng Anh giọng Mỹ chính gốc nói với hai đứa trẻ: “Đưa đồ chơi cho mẹ trước, sắp phải ăn cơm rồi, không thể lại đựng vào đồ dơ.”

Nhạc Duyệt nghe hiểu được từ “đồ dơ” đó.

Lúc ăn cơm, cả nhà nói chuyện vui vẻ, Trì Giai Lệ không nói gì nhiều, vẫn bận dứt cho hai đứa con. Nhạc Duyệt luôn cố ý vô tình bắt chuyện với Trì Giai Lệ, Trì Giai Lệ phản ứng lạnh nhạt, Nhạc Duyệt gấp đồ ăn cho Đâu Đâu và Quyển Quyển, Trì Giai Lệ cũng không dứt cho con ăn.

Kết thúc bữa cơm về nhà, Trì Giai Lệ trách mắng cha mẹ một hồi.

“Con nói ba mẹ này, có phải hai người một lần bị rấn cắn thì mười năm sợ dây thừng không? Chuyện của em con và Ông Thạc đã qua sáu năm rồi, không phải nó chỉ đi lầm đường một lần thôi sao? Hai người cần phải sợ đến vậy hả? Tùy tùy tiện tiện chọn một phụ nữ cũng dám gặt đầu? Có thể đừng làm hư con trai mình như vậy không hả?”

Sắc mặt Trì Viễn Đoan không tốt lắm, “Ba mẹ đang ủng hộ nó yêu đương, chưa nói đến chuyện kết hôn. Nó có thể tìm một bạn gái đã là không tồi, cả ngày chui trong ổ rấn, ai chịu theo nó chứ?”

“Đúng vậy đó.” Chung Văn Ngọc chen vào, “Mẹ xem cô gái đó cũng không tồi, điều kiện gia đình bình thường, nhưng rất thông minh, tướng mạo cũng đẹp. Con gái tốt danh môn vọng tộc thì không ít, nhưng em con không vừa mắt!”

“Căn bản không phải là chuyện điều kiện!” Trì Giai Lệ tức giận, “Nếu cô ta thật sự là một cô gái mộc mạc thì cũng tốt, ba mẹ nhìn vẻ mặt thể tục của cô ta đi, chỉ thiếu chưa viết trên trán mấy chữ ‘tôi muốn đu cây to’ thôi!”

“Đừng nói bậy.” Chung Văn Ngọc trừng mắt nhìn Trì Giai Lệ, “Con mới gặp người ta lần đầu, có thể nhìn ra cái gì?”

Trì Giai Lệ không nặng không nhẹ ném lại một câu.

“Không tin thì tự đi mà nhìn.”

Từ bàn tiệc trở về, Nhạc Duyệt thân tâm không yên, buồn bực không vui, đúng lúc này, cô lại nhận được một tin nhắn nặc danh.

“Đừng nằm mơ xuân thu đại mộng của cô nữa, ba mẹ Trì Sính không thể để cô làm con dâu đâu.”

Cái này là do ai gửi đến? Nhạc Duyệt lạnh lùng, trong đầu hiện lên gương mặt của Trì Giai Lệ, cùng thái độ bài xích lạnh nhạt trên bàn ăn hôm nay. Nhưng ngữ khí này, lại không giống của Trì Giai Lệ.

Đang nghĩ thế, lại một tin nhắn gửi đến.

“Cũng không tự nhìn lại xem mình nặng mấy lạng mấy cân.”

Rất nhanh, Nhạc Duyệt lại nhận được tin nhắn thứ ba, thứ tư, thứ năm... ý tứ đại khái đều không có gì khác, chính là khuyên cô nên sớm tỉnh ngộ, đừng nằm mơ mộng đẹp muốn vào danh môn nữa.

Cơn giận vọt lên không thể giữ lại.

“Mày là ai hả? Nói đi! Có bản lĩnh thì lộ thân phận ra, đứng sau lưng múa lưỡi thì có tài cán gì? Mẹ nó tao có gả được hay không liên quan gì đến cái mộng mày hả? Mẹ nó mày thiếu đánh đó hả?...”

Ngô Sở Ủy ném di động sang một bên tùy nó kêu gào, mắt xem trận bóng rổ đặc sắc, ung dung cắn hột dưa, đó gọi là thoải mái!

83. Chương 83 - Thiết Công Kê Ngâm Thơ Đối Đầu

Buổi sáng thứ bảy, Ngô Sở Ủy bán trứng của đàn rắn hổ trâu cho một trại nuôi rắn với giá cao, trại nuôi rắn này rất nổi danh tại đây, lúc trước Trì Viễn Đoan còn từng tới quan sát. Hai hôm trước con trai của ông cũng đến, buông lời rất dứt khoát, “Ông cứ lấy giá này mua trứng của cậu ta, tiền bị lỗ tôi sẽ bù lại cho ông.”

Ông chủ nào dám để hấn bù chứ? Lập tức gồng mình đáp.

“Trứng rắn cậu giới thiệu, bảo đảm đáng giá này.”

Đây là câu nói thật duy nhất mà ông chủ kinh doanh nhiều năm nói ra, giá Trì Sính cho rất cắt cổ, ông chủ tính sơ, lời không lỗ cũng không, không có gì chuẩn hơn nó nữa.

Ngô Sở Ủy ôm một cái thẻ ngân hàng có số dư năm trăm ngàn, tim cũng đổ như tờ tiền giấy.

Ngay cả Khương Tiểu Soái cũng đổ mắt.

“Có quyền lực bên cạnh thật tốt, tiền cũng tới như gió lớn.”

“Đâu có tà như anh nói vậy chứ?” Ngô Sở Ủy cố gắng phản bác, “Tôi đây là công lao nên có.”

Khương Tiểu Soái cười gằn, “Cũng đúng, cậu giúp anh ta trăm yêu trừ ma, anh ta cho cậu chút ích lợi cũng là nên thôi.”

Ngô Sở Ủy hưng phấn bừng bừng cầm tiền lại tính toán.

“Tiền thức ăn quý trước còn thiếu tổng cộng là sáu mươi chín ngàn, coi như bảy mươi ngàn, phí quản lý một trăm ngàn cho sư đệ tôi, vậy là bao nhiêu rồi? Một trăm bảy mươi ngàn. Còn tiền điện nước, tiền thuê nhà, đúng, tôi còn thiếu mẹ tôi mười ngàn...”

Thấy Ngô Sở Ủy bấm máy tính lạch tạch, Khương Tiểu Soái nhin không được nhắc nhở: “Cậu cũng phải mua quà cho anh ta chứ? Người ta đã tận tâm tận lực giúp cậu mà.”

Ngô Sở Ủy run tay, đầu bút vạch một vòng tròn không tình nguyện trên tờ giấy.

“Không cần phải vậy đi? Anh ta không bỏ tiền, không phải chỉ mới dùng miệng thôi sao?”

Khương Tiểu Soái cười bất đắc dĩ, “Người ta không phải lần đầu tiên giúp cậu.”

Ngô Sở Ủy xoắn xuýt nhíu mày, giống như làm một quyết định gian nan.

“Rồi, vậy tôi sẽ rút một phần tiền còn dư ra mua quà cho anh ta.”

Thế là, tiếp tục tính toán, món này món kia, số tiền nhiều thế kia, chốc sau đã không còn. Ôi, làm ăn chính là không giống với lấy tiền lương! Chỗ nào cũng phải dùng tiền. Ngô Sở Ủy lại trừ thêm một khoản lớn tiền vốn, nhìn lại, chỉ còn có một trăm hai mươi ngàn, lại cắt bớt một trăm ngàn, còn lại hai mươi ngàn để tự do tiêu xài.

“Chỉ còn dư có hai mươi ngàn.” Ngô Sở Ủy ngẩng đầu nói với Khương Tiểu Soái.

“Hai mươi ngàn...” Khương Tiểu Soái cân nhắc một lát, “Có thể mua một cái đồng hồ cho anh ta.”

“Anh nói gì?” Ngô Sở Ủy trợn to mắt, “Hai mươi ngàn này đều lấy mua quà cho anh ta? Vậy hai tháng sau tôi ăn cái gì? Uống cái gì? Lỡ đâu có chuyện gấp, trong tay không có tiền mà được sao?”

Khương Tiểu Soái nhẹ ho một tiếng, “Kích động thế làm gì? Cứ như đòi mạng cậu ấy. Tôi còn tưởng hai mươi ngàn này là tiền dư ra, không ngờ ngay cả chi tiêu thường ngày cũng nằm trong đó! Vậy cậu trừ phần tiền này ra trước đi, xem thử còn lại bao nhiêu.”

Ngô Sở Ủy cúi đầu hì hục tính nửa ngày, cuối cùng cho ra kết luận, “Hơn năm ngàn.”

Khương Tiểu Soái sờ cằm, “Hơn năm ngàn không thể tặng đồng hồ nữa, đồng hồ rẻ hơn mười ngàn thì không thể xài, dứt khoát tặng quần áo đi, cái này có thể suy nghĩ.”

Tốn hơn năm ngàn mua quần áo, Ngô Sở Ủy vẫn rất đau trứng.

“Cái này... tôi nhớ ra rồi, tháng sau là sinh nhật mẹ tôi, tôi phải cho bà hai ngàn.”

Thế là, chỉ còn hơn ba ngàn.

Khương Tiểu Soái lại bắt đầu cân nhắc, “Chỉ có thể tặng một đôi giày thôi.”

Hơn ba ngàn một đôi giày, trên trán Ngô Sở Ủy viết đầy “tôi không vui”.

“Mấy hôm trước bận rộn, mời ba nhân công tạm thời, tiền lương vẫn chưa trả.” Nói xong lại trừ đi hơn một ngàn.

Khương Tiểu Soái nhìn, “Vậy thì tặng một con dao cạo râu đi.”

“Đúng rồi, tôi còn đáp ứng sẽ mời anh đi ăn một bữa nữa.”

“Ý? Đồ làm việc nên đổi một bộ.”

“A! Có một chỗ tôi tính sai rồi, vốn phải là 740, tôi viết nhầm thành 470 rồi.”

“...”

Khương Tiểu Soái chống cằm nhìn Ngô Sở Ủy, “Còn bao nhiêu.”

Ngô Sở Ủy chọc chọc lên trán, “Chỉ còn hơn hai trăm sáu mươi đồng thôi, tôi còn phải đi cắt tóc nữa! Cái này... hay tôi tặng anh ta một xâu chuỗi phật?”

Khương Tiểu Soái xoa trán, bị Ngô Sở Ủy chọc tức phát ghen.

“Tôi nói này đại ca, người ta tặng cậu nhiều đồ như thế đó?! Cậu có thể lấy hàng bên lề đường để đền đáp người ta sao?”

“Tôi cũng tặng anh ta không ít đồ!” Ngô Sở Ủy hùng hồn.

Khương Tiểu Soái nhướn mày, “Cậu tặng anh ta cái gì? Kẹo đường? Một nồi cháo hai tệ, có thể ra hai trăm chén! Bắp nấu nhà trồng? Xiên que hầm năm mươi đồng một nồi? Cậu nhìn lại xem người ta tặng mình cái gì!! Chúng ta không nói những thứ trước kia, chỉ nói một thùng Nhuyễn Trung Hoa này, 50 điều, hơn ba mươi ngàn đó!”

Ngô Sở Ủy sáng mắt, “Hay tôi bán một hộp, rồi mua cho anh ta một cái gạt tàn?”

Khương Tiểu Soái bước qua đập tên thiết công kê này một trận, vừa bóp cổ y vừa gào lên, “Mẹ nó tôi lấy gạt tàn đập chết cậu luôn!” Nói xong lại cầm tờ giấy tính toán của Ngô Sở Ủy qua. (*Thiết công kê: Keo kiệt, vất cổ chày ra nước)

Các khoảng đều viết rất rõ ràng, chỉ có một trăm ngàn cuối cùng là không ghi rõ dùng vào gì.

“Một trăm ngàn này dùng làm gì?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy lập tức giật tờ giấy lại, vẻ mặt như bảo vệ con.

“Số tiền này tuyệt đối không thể động vào, đây là tiền riêng của tôi.”

Khương Tiểu Soái chống tay lên bàn, tức giận muốn đứng không vững.

“Đối tượng cũng không còn bóng dáng rồi, dành tiền riêng làm gì? Lại nói, cậu chấp nhận giữ lại một trăm ngàn tiền riêng, mà không nở bỏ ra một trăm tệ cho anh ta sao? Cậu...”

“Được rồi!” Ngô Sở Ủy thật sự không chịu nổi sự lên án của Khương Tiểu Soái, cắn răng dậm chân, hung tợn rút máu mình, “Tôi lấy ra ba trăm tệ trong tiền dành riêng mua cho anh ta một sợi dây nịt được chưa?”

Khương Tiểu Soái: “...”

Cuối tuần, Nhạc Duyệt đặc biệt dẫn Chung Văn Ngọc ra phố.

“Dì à, dì thấy cảm thấy chiếc khăn choàng này thế nào? Con cảm thấy rất thích hợp với dì.”

Chung Văn Ngọc ướm thử, kiểu dáng thực không tồi, nhưng nhìn giá cả, vẫn đặt trở về.

“Hơn hai ngàn mua về một chiếc khăn choàng, quá xa hoa.”

Hai người lại dạo tiếp, Nhạc Duyệt đột nhiên nói với Chung Văn Ngọc: “Dì à, con đi nhà vệ sinh một lát, dì đợi con nhé.”

Chung Văn Ngọc cười gật đầu, đến quầy y phục trẻ em chọn đồ cho con nít, dự định mua hai bộ cho cháu ngoại của mình.

Mấy phút sau, Nhạc Duyệt trở lại, trong tay có thêm một cái túi.

“Dì này, tặng dì đó.”

Chung Văn Ngọc hơi ngạc nhiên, cầm túi xem thử, lập tức lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Con bé này, không phải dì đã nói không cần rồi sao?”

Nhạc Duyệt dẫu môi, ôm tay Chung Văn Ngọc nói: “Hôm qua con mới được nhận lương, tuy không nhiều, nhưng một chiếc khăn choàng vẫn mua nổi.”

Chung Văn Ngọc thương yêu vỗ vỗ mu bàn tay Nhạc Duyệt.

Gần tối, do Nhạc Duyệt khuyến khích, Chung Văn Ngọc cùng cô đến nhà của Trì Sính, ba mẹ con cùng ăn cơm tối. Vốn Trì Sính dự định ra ngoài, mẹ hắt lại ngồi thẳng đến hơn mười giờ tối, cho đến khi tài xế đến đón, mới có ý muốn đi. Trước khi ra ngoài còn đặc biệt dặn dò, “Hai đứa nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thế là, Nhạc Duyệt danh chính ngôn thuận ở lại qua đêm nay.

Đèn treo trên trần đã tắt, chỉ còn lại đèn mờ ảo trên vách, ánh sáng mê ly.

“Em đi tắm.” Nhạc Duyệt ghé vào tai Trì Sính dịu dàng nói.

Trì Sính dọn dẹp sơ căn phòng, khi thẳng người dậy, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra.

Một bộ nội y tình thú lớn gan, bao lấy cơ thể trắng nõn yếu điệu, đầu nhũ lóe vẻ e dè dưới lớp vải mỏng, dây mảnh cột ở bộ vị riêng tư, chỉ cần kéo nhẹ, nhũ hoa gợi cảm mê người sẽ nở rộ, nóng bỏng cuốn hút.

Ánh mắt mang vẻ thô ráp của Trì Sính đảo qua cô gái lẳng lơ trước mặt.

Nhạc Duyệt chính là thích hấn như thế, bình tĩnh ung dung, không vội không hoảng, vào thời khắc nào đó lại bỗng nhiên bùng nổ, hung mãnh như hổ.

Đáng tiếc, hôm nay mãnh hổ này quá mức trầm tĩnh.

Di động lại vang lên vào lúc này.

Nhạc Duyệt thâm trợn trắng mắt, tên nào không có mắt gọi điện thoại vào lúc này?

Còn có thể là ai? Người họ Ngô nào đó trăn trở khó yên, có thể cho người khác ngủ yên sao?

Di động vang ba tiếng thì ngừng lại, Nhạc Duyệt vừa định bước tới, âm báo tin nhắn lại vang lên.

Một bài thơ do Ngô Sở Ủy tự sáng tác đập vào mắt Trì Sính.

”Quân ôm da ngọc ta ôm tường.

Quân thì nhập động ta muốn làm.

Một cây ngọc trụ dựng thẳng trời.

Bạch trọc cô đơn rải khắp giường.”

Thân hình Trì Sính run mạnh, trong lòng nóng bừng, lập tức đưa tay cho Nhạc Duyệt, “Lấy một cây bút cho tôi.”

Thế là, Nhạc Duyệt với bộ đồ khó xử đi chạy việc cho ai đó.

Trì Sính tì lên giường, ánh mắt tập trung vào đầu bút, hấn muốn viết ra một bài thơ đáp trả cho tên yêu tinh kia!

Nhạc Duyệt thấy Trì Sính nhú chặt mày, vẻ mặt nghiêm túc, cho rằng hấn đang làm việc, nào dám ngang nhiên quấy nhiễu chứ? Chỉ có thể ngồi chờ bên cạnh, đợi vị gia này làm xong việc trong tay rồi mới đến làm hạnh cô.

Trì Sính suy nghĩ mất nửa tiếng.

Sau đó, ngón tay thô sần nhẹ gõ ra bốn hàng chữ.

”Một con mỹ hồ vĩnh cuối giường,

Nằm ngửa dạng thân đầy dâm dăng.

Ngặt nổi tẻ nhạt không tư vị,
Hai trái trứng to gài vào lòng.”

84. Chương 84 - An Ủi Lẫn Nhau

Ngô Sở Ủy nhận được bài thơ này, lập tức động mạnh lên giường, má! Má! Má! Nói cái gì cũng không quên nhắc đến hai trái trứng lớn. Trứng của tôi lớn sao? Lớn chỗ nào? Ngô Sở Ủy thò tay vào ổ chăn đo một chút, trong lòng không phục, một chút cũng không lớn, còn kém xa cái pín lừa của anh!

Thế là, ngón tay hung ác đâm chọt bàn phím.

Trì Sính buông di động xuống, thu dọn giấy bút.

Nhạc Duyệt thâm vui, cuối cùng cũng xong rồi, vừa muốn sắp qua, âm báo tin nhắn lại vang lên.

”Nói trứng sao không nói pín?”

Ngày xưa triền miên hiện trước mắt,

Anh đẩy tôi kéo pín cọ pín,

Tôi cọ anh cọ trứng đánh trứng.”

Trong lòng Trì Sính sôi sục sóng lớn, hồn đều sắp bị Ngô Sở Ủy câu đi, tiếp tục mở giấy ra, đã đấu thì đấu cho sướng.

Nhạc Duyệt hoàn toàn không ngờ được, người họ Trì nào đó múa bút thành văn, kỳ thật là đang tán tỉnh. Cô càng không ngờ được, Trì Sính khom người ổn định như thế, nhưng cây gậy bên dưới đã rục rịch từ lâu, không phải vì cô gợi cảm nóng bỏng, mà vì mấy hàng chữ kia.

Lại hơn hai mươi phút, khéo miệng Trì Sính hiện nụ cười dữ tợn.

”Tôi đây khí định tâm tự an,

Một câu dâm ngữ loạn tình tôi,

Dục vọng càn quét giữa khe mộng,

Đánh thẳng một mạch chẳng muốn dừng.”

Ngô Sở Ủy đợi cũng sắp ngủ mất, nghe âm báo tin nhắn, vội cầm di động lên, vừa thấy nội dung lập tức liền có tinh thần. Ngửa đầu gào to ba tiếng, khí thế hào hùng, ý chí hiên ngang.

Nhạc Duyệt thấy Trì Sính xuống giường, thần kinh đang lười biếng lập tức bị gọi tỉnh, ánh mắt nóng bỏng ném qua, nhưng không thể thành công dụ Trì Sính lại đây. Ngược lại do Túi Dấm Nhỏ bị giầy vò, Trì Sính tạm thời dừng bút đến giải cứu nó ra.

Vì Chung Văn Ngọc sợ rắn, Trì Sính tạm thời nhốt Túi Dấm Nhỏ vào hồ kính, lúc này văn chương lai láng, không nhớ đến Nhị Bảo. Lúc này nhân lúc Ngô Sở Ủy bận suy nghĩ, hẳn vội đi an ủi thẳng con.

Thấy Trì Sính ôm Túi Dấm Nhỏ ra, tim Nhạc Duyệt lạnh đi một nửa.

Đợi khi âm báo tin nhắn vang lên lần nữa, tim Nhạc Duyệt hoàn toàn lạnh đi.

Đêm nay, không biết phải trôi qua thế nào.

Trì Sính không biết mệt mỏi làm thơ tán tỉnh trên giấy, Túi Dấm Nhỏ bám trên lưng hắn, ánh mắt lạnh lẽo ném sang Nhạc Duyệt. Hận ý của Nhạc Duyệt với Túi Dấm Nhỏ càng tăng thêm mấy phần, nếu không có thứ động vật máu lạnh chứng mắt này, cô hoàn toàn có thể ghé vào cạnh Trì Sính, lấy giấy bút dưới tay

hắn, khuyên hắn nên sớm nghỉ ngơi. Nhưng bây giờ, chỉ cần cô động đây, Túi Dầm Nhỏ nhất định sẽ ném ánh mắt phòng bị qua, không cho phép vượt giới hạn.

Mấy ngày sau đó, Nhạc Duyệt luôn trôi qua trong nôn nóng và bất an.

Số điện thoại xa lạ gửi tin nặc danh lúc trước thỉnh thoảng sẽ quấy rối cô, mỗi lần đều sẽ dùng vài ngôn từ công kích, chế nhạo Nhạc Duyệt không tự biết mình, sao không đủ chắc còn muốn câu cá lớn, cẩn thận tự lọt xuống mương.

Càng tự mình ám thị, càng không thể khống chế muốn nghĩ về hướng đó, vì cô thực sự không có cảm giác an toàn. Bên phía Trì Sính thì không thể trông mong rồi, hiện tại hắn cũng không thêm lại gần cô. Trì Giai Lệ hiển nhiên không thích cô, không tất yếu phải đụng vào cái đỉnh này, hiện tại người duy nhất có thể trông mong, chính là mẹ của Trì Sính.

Thế là, Nhạc Duyệt điều chỉnh chiến lược.

Không quần lấy Trì Sính nữa, mà đặt tâm tư lên mẹ chồng tương lai.

Nói cũng khéo, Nhạc Duyệt nhận được tin nhắn nặc danh chưa được mấy ngày, Chung Văn Ngọc cũng nhận được một tin nhắn.

“Quản cho tốt con trai bà, đừng để nó đến quấy rối tôi, tôi là đàn ông bình thường.”

Chung Văn Ngọc cả đêm không chợp mắt.

Ngày hôm sau, Nhạc Duyệt gọi điện đến, Chung Văn Ngọc trong lòng run rẩy. Sau khi gặp mặt, thấy Nhạc Duyệt vẫn tươi cười như cũ, nét mặt hồng hào, bà mới yên tâm một chút.

Mấy ngày sau, sự bầu bạn của Nhạc Duyệt mang đến an ủi về mặt tâm lý cho Chung Văn Ngọc rất nhiều.

Mà trong lời nói của Chung Văn Ngọc đã truyền đạt sự chấp nhận và thương yêu cũng khiến Nhạc Duyệt yên tâm phần nào.

Hai người phụ nữ nắm lấy đôi phương như cọng rơm cứu mạng, an ủi lẫn nhau.

85. Chương 85 - Trút Được Cơn Giận

Trại nuôi rắn quen thuộc, trường xưa của Ngô Sở Úy, lại lần nữa đến thăm, nơi đây đã thay đổi. Tất cả phòng rắn đều rỗng, bốc một mùi vị kỳ dị làm người ta buồn nôn, mấy hồ rắn chất bừa ở góc tường, ở trên có vết bẩn lốm đốm. Ông chủ Vương mặc áo ba lỗ, ngồi xổm dưới gốc cây hút thuốc, bà vợ tóc tai rối bù đứng trước cửa phòng, chỉ vào ông chủ Vương mà chửi.

Chỉ ba tháng ngắn ngủi, trại nuôi rắn họ Vương ngày xưa vô cùng nổi danh đã trở thành một trò cười trong ngành.

Đầu tiên là vì kinh doanh phi pháp mà bị thu hồi giấy phép kinh doanh, lại vì thông đồng với người chấp pháp mà bị tạm giam, để gom cho đủ số tiền phạt khổng lồ, chỉ có thể bán bất động sản được mua bằng tiền phi pháp. Bạn tốt ngày xưa như người xa lạ, đồng nghề thì bỏ đá xuống giếng, kẻ đòi nợ thì đến hoại không dứt, học sinh bị lừa đến báo thù... hai vợ chồng ông chủ Vương sống cuộc sống không bằng heo chó.

Người ăn mặc tươm tất, mỉm cười bước vào như Ngô Sở Úy thật sự không thấy nhiều.

“Đến chê cười tôi sao?” Ánh mắt ông chủ Vương âm trầm.

Ngô Sở Úy vẫn cười hi hi, “Thầy nói gì thế kia? Tôi mang đồ đến cho thầy xem thôi.”

Trà Tín Dương thượng đẳng, rượu Ngũ Lương Dịch hàng hiếm, đối với “ân sư” đã khai sáng cho mình, Ngô Sở Úy tuyệt đối không keo kiệt một chút tiền.

Ông chủ Vương chỉ liếc nhìn một cái rồi quay mặt đi, ngữ khí lạnh lùng.

“Lấy đi đi, tôi không nhận nổi quà lớn như thế.”

“Ai không nhận nổi chứ thầy thì nhận nổi mà.” Ngô Sở Ủy nhét vào tay ông chủ Vương, cười tươi: “Không có thầy thì không có hơn năm trăm ngàn trong tay tôi, càng không có đàn rắn ưu tú sắp đưa ra bán. Tôi có thể lấy lại số vốn ban đầu thuận lợi như vậy đều là nhờ thầy hào phóng tài trợ cho. Đây là một chút tâm ý của tôi, thầy nhất định phải nhận.”

Ông chủ Vương co giật khóe môi, vẻ mặt dữ tợn.

“Nhóc con, làm người phải có lòng khoan dung, con đường của cậu còn rất dài, không nhất định phải đi theo kiểu này.”

Ngô Sở Ủy thản nhiên nhìn ông chủ Vương, “Đúng vậy, tôi còn chưa đến ba mươi, đường đời còn dài mà, không nhất định phải đi kiểu này. Nhưng tôi biết, con đường của thầy – cũng chỉ vậy thôi.”

Sắc mặt ông chủ Vương đen thui, vung quyền đâm vào mặt Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy túm cổ tay ông chủ Vương, bóp thật mạnh, ánh mắt sắc bén. Tôi đánh không lại Trì Sính, nhưng còn không trị được lão già sống dai như ông sao?

Nhưng giọng điệu vẫn ra vẻ quan tâm, “Thầy già rồi đừng lôi lôi kéo kéo như thế.”

Ông chủ Vương phun nước bọt, gầm lên, “Muốn giết muốn xẻo tùy cậu, Vương Trung Tường tôi bây giờ không sợ gì hết, cậu có bản lĩnh thì ừi phẳng mấy căn nhà này đi!”

“Thầy hiểu lầm thật đó.” Ngô Sở Ủy không nhanh không chậm nói, “Thầy vẫn còn nhớ chứ? Lúc trước tôi mua của thầy 2000 con rắn loại kém, thầy chính miệng nói với tôi: Đợi ngày sau cậu phát tài rồi, nhớ đừng quên tôi đó. Tuy hiện tại tôi cũng chưa thể tính là phát tài, nhưng so với hoàn cảnh lúc đó quả thật tốt hơn nhiều. Làm người không thể mất gốc, ăn một giọt nước đáng được báo đáp lại cả dòng sông, cho nên hôm nay tôi tới đây.”

Sắc mặt ông chủ Vương cứng như một tấm sắt không biết tức giận.

“Tôi đến đây chỉ vì muốn cảm ơn thầy, cảm ơn thầy đã dạy cho tôi một đạo lý.”

“Làm ăn, thì phải tàn nhẫn với người quen một chút.”

Nói xong câu này, Ngô Sở Ủy nhét quà cho ông chủ Vương đã đại ra, tiêu sái quay người bỏ đi, bước chân vững vàng.

...

Tối đó, Ngô Sở Ủy ở một mình trong phòng khám, tắm rửa xong lại thay chiếc áo ba lỗ có thùng lỗ, mặc chiếc quần bông đã tưa đường chỉ, ngồi trên ghế xem “Shin cậu bé bút chì”.

Tiếng bước chân quen thuộc vang lên ngoài cửa.

Ngô Sở Ủy trợn to mắt, vội kéo ngăn tủ, ném “Shin cậu bé bút chì” vào trong, mở cuốn “Kiêu hãnh và định kiến”. Lại nhanh chóng vọt đến trước tủ quần áo, vội vã thay quần cụt và áo ngủ.

Thật ra, Trì Sính đã đứng ở cửa sổ nhìn cả buổi rồi, thu hết toàn bộ sở thích ăn mặc, khẩu vị đọc sách ấu trĩ, nụ cười dung tục của Ngô Sở Ủy vào mắt.

Lúc này mà còn muốn vẽ hồi hình tượng, quá muộn rồi.

86. Chương 86 - Mắc Kẹt

Trì Sính cố ý đi thật chậm, so với đột nhiên xông vào, thường thức sự nhếch nhác của người nào đó, hẳn càng thích cho y một chút thời gian để chuẩn bị, để y hóa trang xong rồi, xem thử y còn có thể giả ra kiểu nào.

Tìm được đồ ngủ, nhanh chóng phủ lên người.

Trì Sính vào phòng khám bệnh rót một ly nước uống ừng ực, Ngô Sở Ủy kéo kéo áo, bình ổn hơi thở, chậm rãi bước ra cửa phòng ngủ, tựa lên khung cửa, hứng thú nhìn Trì Sính.

“Ngọn gió nào đưa anh đến đây?”

Trì Sính đoán không sai, thằng nhóc này một giây trước còn ủ trên ghế gầy móng chân, giây tiếp theo đã khoanh tay lại, ra vẻ nghiêm chỉnh. Áo ngủ còn chưa cột chặt, cổ áo mở rộng, miến cường lộ ra rãnh ngực mơ hồ. Hai chân hơi bắt chéo nhau, một chân khiễng gót, như thể cho thêm tí nhạc thì có thể nhảy lên.

Trì Sính phát hiện, mỗi một tế bào trên người Ngô Sở Ủy đều có thể mang đến vô tận lạc thú cho hắn.

Ngô Sở Ủy đặt tay lên ngực Trì Sính, ánh mắt sắc bén.

“Đang nói chuyện với anh đó, không nghe thấy sao? Ngọn gió nào đưa anh đến đây?”

Ngụ ý là, mẹ nó anh còn biết đến tìm tôi nữa hả!!

Trì Sính mỉm cười đầy vị dương cương: “Gió dục.”

Hất cằm lên: “Miệng tôn trọng chút đi, đây là nơi văn minh.”

“Văn minh...” Trì Sính vô cùng hứng thú nghiền ngẫm hai chữ này, gọng kiềm bóp chặt chiếc cằm hất lên đó, kê đầu vào cái trán cứng ngắc kia, nhẹ giọng hỏi: “Nơi văn minh sao lại để ra đồ lẳng lơ như cậu?”

“Anh nói ai lẳng lơ?” Nhe nanh múa vuốt.

Ngậm lấy chiếc răng khểnh kia, “Cậu còn không rõ hay sao?”

Giây tiếp theo, cậu trực tiếp bị một đôi tay to xách lên cao, vạt dưới áo ngủ phủ lên mặt, lộ ra hai chân vừa dài vừa thẳng. Quần lót bao chặt mông và trứng, giống như mọc sẵn trên thịt. Nửa che nửa lộ, như lộ như không là gì, chính là kiểu ăn mặc kín kẽ này đây, có thể khiến người ta nóng mắt.

“Trì đầu trọc! Anh thả tôi xuống, tôi đếm đến ba...”

Cậu đếm đến ba trăm tôi cũng bắt kể, Trì Sính chỉ lo móc trứng bảo bối mà hấn tâm tâm niệm niệm ra.

Ngô Sở Ủy giãy dựa kêu gào, phần eo vằn vẹo trên người Trì Sính.

“Cậu sáng tác cho tôi một bài thơ ngẫu hứng nữa, tôi sẽ thả cậu xuống.”

Đỏ mặt gân cổ lên: “Tôi không biết sáng tác.”

Lòng bàn tay xoa vuốt hai quả trứng bảo bối, “Ở sau lưng tôi thì có thể văn chương lai láng, ở trước mặt tôi sao lại không sáng tác được?”

Ngô Sở Ủy bị trêu chọc làm hơi thở trở nên gấp rút, trong lòng thì bốc lửa.

“Thả tôi xuống, tôi tặng cho anh thứ khác.”

“Không lừa anh, tôi bán trứng rắn rồi trích một khoản lớn ra mua một món quà cho anh.”

Trầm mặc một lát, Trì Sính cuối cùng cũng thả Ngô Sở Ủy xuống.

Ngô Sở Ủy vuốt vuốt tóc, lăm bằm lại chỗ tủ quần áo, lấy một cái hộp tinh xảo cạnh đó, mở ra trước mặt Trì Sính, bên trong là một sợi dây nịt.

“Nè, mua cho anh đó.”

Trì Sính cầm lên đánh giá một chút, cười nhìn Ngô Sở Ủy.

“Cậu lấy thứ nát này ra để đổi phó tôi?”

Ngô Sở Ủy lập tức đen mặt, thò tay muốn giật lại.

“Không cần thì dẹp đi, để lại tôi tự xài.” Ra vẻ muốn giật lại.

Trì Sính không cho, ánh mắt được một tắc lẩn một thước nhìn Ngô Sở Ủy chăm chăm, “Sao cậu không tự tay làm một sợi cho tôi?”

“Tôi lấy cái gì để làm cho anh hả?” Ngô Sở Ủy bực bội nói.

Trì Sính không để tâm đáp, “Rắn của cậu lột nhiều da như thế, làm một sợi dây nịt không phải rất dễ sao?”

Như người vừa tỉnh khỏi giấc mộng, Ngô Sở Ủy dấm ngực dậm chân.

“Sao không nói sớm hả, nói sớm thì tôi không cần tốn tiền vô ích rồi.” Đến lúc này vẫn còn đau lòng hơn ba trăm tệ.

Thật ra Trì Sính rất thích, dây nịt rất bình thường, nhưng vì là Ngô Sở Ủy tặng, nên có thêm cảm giác được săn sóc.

Trì Sính mở túi ni lông bọc bên ngoài ra, rũ sợi dây nịt xuống, quần quanh lòng bàn tay, nhẹ nhàng quất lên mông Ngô Sở Ủy một cái.

Ngô Sở Ủy che mông nhe răng quất lên: “Anh quất tôi làm gì?”

“Thử coi dễ xài không.” Lại quất vài cái vào lòng bàn tay.

Ngô Sở Ủy tức điên: “Tôi tặng dây nịt cho anh để anh đi quất người sao hả?”

“Cái này có hai tác dụng, bữa nào cái mông bự của cậu ngứa ngáy, quất vài cái sẽ giải ngứa cho cậu.” Cười không chút phúc hậu.

Ngô Sở Ủy thầ mắg biến thái, quay đi định dọn dẹp tủ, đột nhiên lại bị Trì Sính kéo về.

“Thắt cho tôi đi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy gồng lên, “Anh không có tay hả?”

“Không dễ xài như đôi tay của cậu.” Nói xong nhét dây nịt vào tay Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy cứng người một lúc, rồi vẫn cầm lấy một đầu dây nịt, luồn qua đĩa quần đầu tiên, rồi sang đĩa quần thứ hai, cái chính giữa, cái kế đó, cái cuối cùng... vòng một vòng quanh eo, siết mạnh đến nỗi cài trong cùng, cho ngứa chết!

Tay bị Trì Sính ấn lên dây nịt, giọng nói trầm vang lên bên tai.

“Tối nay tôi không đi nữa.”

Ngô Sở Ủy biết rõ còn cố hỏi: “Tại sao?”

“Bị cậu làm mắc kẹt rồi, còn đi kiểu gì?”

87. Chương 87 - Đã Lâu Mới Ngủ Chung Giường

Nếu nói thông minh, thì phải tính đến Ngô Sở Ủy, người ta tuyệt đối không đuổi Túi Dấm Nhỏ xuống giường, mà trực tiếp dút cho mười mấy con chim béo mập. Túi Dấm Nhỏ no đến mức da bụng cũng sắp nổ, ánh mắt đỏ đần nhìn hai người trên giường, cả động đậy cũng lười.

“Má, đừng chen!” Ngô Sở Ủy bực bội đẩy Trì Sính ra.

Vốn là một chiếc giường đơn, thêm vào thân hình khô ngô của Trì Sính, hai người có thể nằm được mới lạ. Trì Sính vừa lên giường, đã đùn Ngô Sở Ủy vào trong, mặt Ngô Sở Ủy cũng dính lên tường luôn rồi, có thể không nóng sao?

“Đừng chen nữa được không?” Lại gằm lên.

Trì Sính có thể bị tiếng gầm này chấn trụ sao? Tiếp tục đè ép cái bánh nhân thịt người này, Ngô Sở Ủy nhin hết nổi, cuối cùng trực tiếp vùng lên, nằm ngửa trên người Trì Sính. Không lằm dẫu, là nằm ngửa chứ không phải nằm sấp. Cái ót gối lên mặt Trì Sính, mái tóc lộn xộn cổ ý cọ qua cọ lại trên mặt Trì Sính. Còn cho rằng làm thế thật giải hận biết bao, nhưng thật ra người ta đang rất sáng khoái.

Mùi hương của dầu gội bình thường, nhưng lại rất dễ chịu, Trì Sính vùi mặt vào trong mớ tóc của Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy rõ ràng cứng người một chút, y còn đang đợi Trì Sính đập y xuống, ai ngờ hai tay hắn lại vòng lên mới chết.

“Đại Bảo.” Trì Sính nhẹ gọi.

Ngô Sở Ủy khô giọng ừ một tiếng.

“Ngày mai tôi phải cùng lãnh đạo đi công tác, tính ra phải bốn năm ngày mới về được.”

Ngô Sở Ủy không có cảm giác gì quá lớn, đi thì đi đi, anh đi rồi, tôi có thể nghỉ ngơi mấy ngày, làm chút việc chính sự.

Trì Sính lại nói: “Nhạc Duyệt cũng đi cùng tôi.”

Nghe được câu này, Ngô Sở Ủy rõ ràng cứng người. Tuy đã có tâm lý chuẩn bị từ trước, thậm chí cũng tính được chuyện này là do mình thúc đẩy, nhưng lời nói ra từ miệng Trì Sính, đột nhiên lại trở nên khác lạ.

Trầm mặc mất một lúc mới mở miệng, “Tốt lắm, coi như đi nghỉ mát.”

Ngô Sở Ủy đoán không sai, sau khi gửi tin nhắn đó, tính hướng của Trì Sính đã trở thành tâm bệnh của Chung Văn Ngọc. Bà ta trước tiên là tìm đến lãnh đạo của Trì Sính, hỏi lịch trình gần đây, đặc biệt xin cho con trai cơ hội đi công tác, thật ra chính là nghỉ mát trá hình. Sau lại tìm đến Trì Sính, quần chặt không tha bảo hắn mang theo Nhạc Duyệt, Trì Sính không đồng ý, Chung Văn Ngọc sẽ vừa khóc vừa nháo.

Thật ra, Trì Sính biết chuyện đi công tác là bị cớ ý sắp xếp, cũng biết Chung Văn Ngọc lo lắng cái gì. Nhưng hắn không ngờ được, sau lưng còn có một kẻ xúi bẩy, hiện tại đang nằm trong lòng mình, ôm lòng bức bối.

“Đại Bảo.” Trì Sính gọi một tiếng.

Ngô Sở Ủy lặn xuống khỏi người Trì Sính, tiếp tục nằm lên giường, lần này Trì Sính lại chen với y, bất luận hắn chen thế nào y cũng không lên tiếng nữa, chỉ chơi xấu dán dính lên tường.

Trì Sính biết tán tỉnh, biết trêu chọc, biết uy hiếp, biết cưỡng ép... cái gì cũng rành, nhưng hắn chỉ thiếu duy nhất món công phu này, đó chính là dỗ dành. Đời này chưa từng dỗ ai, chưa từng xin lỗi, ngay cả một câu nhận sai cũng không biết nói.

Nhưng lại cứ có người chọt trúng điểm yếu của hắn.

Mặt Ngô Sở Ủy bị véo mạnh, giọng nói thấp trầm vang lên sau lưng.

“Giận rồi?”

Mặt đen, mày nhíu, môi mím, mắt trợn trắng, còn trăng tráo đáp một câu: “Vẫn rất tốt đây!!”

Người sau lại hỏi: “Tốt vậy sao cậu không nhìn tôi một cái?”

Ngô Sở Ủy há miệng, hận không thể cắn rớt một miếng tường.

“Lười nhìn anh! Không thích nhìn anh!”

Nói xong, cả người liền bị lật lại như cái bánh xèo, áo ngủ không biết vị vắn ra mấy đường cong, chỉ còn một sợi dây cột ở eo, lồng ngực phanh rộng. Ánh mắt Trì Sính nóng bỏng nhìn mảnh đất đó, cánh tay sờ lên, cũng là ngực, của Trì Sính thì chắc nịch khỏe mạnh, của Ngô Sở Ủy thì dẻo dai mà tràn đầy đàn hồi, khi xoa cảm giác rất tốt.

“Anh thôi làm mấy trò này đi.” Ngô Sở Ủy đẩy tay Trì Sính đi.

Trì Sính ngậm môi Ngô Sở Ủy, hừ nói: “Cậu thích được làm thế, tại sao tôi không thể làm?”

Tiếng thở dốc của Ngô Sở Ủy toàn bộ bị nuốt vào miệng Trì Sính.

“Trì Sính, tôi rất ghét anh!”

Trì Sính nắm hai cổ tay Ngô Sở Ủy kéo lên trên đỉnh đầu, đầu lưỡi liếm từ xương quai xanh xuống nách, thấm ướt lông nách, còn hạ lưu dùng răng rút ra, đầu lưỡi chui vào tàn phá ở lỗ chân lông. Ngô Sở Ủy ngửa cổ lên, tiếng thở dốc khó nén còn lẫn với tiếng mắng chửi hỗn loạn, quanh quẩn liêu nhân bên tai.

“Toàn thân từ trên xuống dưới không có một chỗ thịt nào không lãng lơ.” Trì Sính bình luận.

Mặt Ngô Sở Ủy đỏ lét, vừa muốn biện giải, miệng lại bị chặn lấy.

Có lẽ do thời gian trước đó thiếu “yêu” nghiêm trọng, tối nay Ngô Sở Ủy không biết bị đùa bỡn mấy lần, trước khi ngủ khoe mắt cũng ẩm ướt. Trì Sính biết trong lòng y vẫn còn tức giận, nhẹ xoa trán y nói: “Ai cũng có thể nổi giận với tôi, nhưng cậu thì không.”

Ngô Sở Ủy mơ mơ hồ hồ bật lại một câu: “Tại sao?”

Trầm mặc rất lâu, Trì Sính mới mở miệng.

“Vì chỉ có cậu tức giận, tôi mới nóng lòng. Tôi đã đáp ứng cậu rồi, tất nhiên sẽ làm được.”

Đáng tiếc, khi Trì Sính nói câu này, Ngô Sở Ủy đã ngủ rồi.

Lâu lắm rồi mới nằm chung giường, ôm nhau mà ngủ.

Túi Dấm Nhỏ xem biểu diễn cực giới hạn suốt đêm, lúc này cũng đã tiêu hóa xong, lắc lắc cái đuôi trường từ từ đầu giường xuống, tìm một khe hở chui vào, cái đầu nhọn dán lên trán Ngô Sở Ủy, vô thanh vô tức nhắm mắt lại.

88. Chương 88 - Má Nó Anh Là Đồ Súc Sinh!

Cái gì gọi là khẩu thị tâm phi? Chính là tối hôm trước còn cảm râm tôi ghét anh! Anh cút cho tôi! Sáng hôm sau người bị mắng tỉnh lại, phát hiện mệnh căn của mình bị người này túm chặt. Xưa có tích cất bào đoạn tụ, Hán Ai Đế tỉnh dậy phát hiện Đồng Hiền đè lên tay áo của mình, sợ đánh thức Đồng Hiền nên cất luôn tay áo, để biểu thị thương yêu.

Nhưng vấn đề là, thứ Trì Sính bị nắm là mệnh căn đó! Dù hấn có thương yêu Đại thiết đầu đến thế nào đi chăng nữa, cũng không thể cất mệnh căn của mình đi?

Thế là, nhẫn tâm nhỏ ra.

Nói “nhỏ” không hề khoa trương chút nào, Trì Sính quay đầu nhìn, trong tay người nào đó toàn là lông.

...

Ngô Sở Ủy ngủ đến khi mặt trời mọc cao mới dậy, máy bay của người ta đã hạ cánh ở tỉnh khác luôn rồi, Ngô Sở Ủy mới không chút tỉnh thần ngồi dậy, lê bước nhũn nhão vào nhà vệ sinh. Vừa đánh răng vừa hỏi hận, tối hôm qua nên dặn dò Túi Dấm Nhỏ vài câu, nhất định phải thay anh trai trông chừng cái tên đó! Chọc tức cái cô đó! Cho cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức tiêu diệt mày, khổ tâm của anh đây mới không lãng phí!

Suốt buổi sáng, ánh mắt Khương Tiểu Soái đều xoay quanh Ngô Sở Ủy, không phải hấn cố ý muốn nhìn, mà là hành vi bất thường của Ngô Sở Ủy hơi bị nặng. Cứ cách một phút là mài răng, ba phút là vỗ má, năm phút thở dài, mười phút bắt đầu cảm râm...

“Khụ khụ...” Khương Tiểu Soái liếc mắt đưa tình.

Ngô Sở Ủy như vừa tỉnh mộng dòm hấn, hỏi: “Sao vậy?”

Khương Tiểu Soái nhiều chuyện: “Tối hôm qua anh ta đến đây hả?”

“Sao anh biết?”

Cười đầy xấu xa: “Cậu đi mà xem trong thùng rác có bao nhiêu giấy vệ sinh.”

Ngô Sở Ủy lập tức khốn quẫn, cúi đầu xoay bút.

“Tiến triển sao rồi?” Khương Tiểu Soái nghe ngóng.

Ngô Sở Ủy cố ra vẻ bình thản nói: “Tiến triển rất tốt, hai người đi nơi khác nghỉ mát rồi.”

Khương Tiểu Soái hừ hừ chọt vào bụng Ngô Sở Ủy: “Nghẹn khuất lắm hả?”

“Tôi nghẹn khuất cái gì?” Lập tức bày ra vẻ mặt trong khỏ tìm vui, “Chuyện đang tiến triển theo hướng tôi chờ đợi, tôi đoán lần này đi công tác cũng được cố ý sắp xếp. Mẹ anh ta đọc được tin nhắn của tôi, nhất định không nhịn nổi, chỉ ước gì lập tức lấy con dâu vào nhà, để tránh cho con trai đi lầm đường.”

Khương Tiểu Soái đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Hôm đó tôi ra ngoài lấy thuốc, hình như có thấy Nhạc Duyệt đi dạo phố với một phụ nữ trung niên, không biết có phải là bà Trì hay không, dù sao rất có phong phạm của phu nhân lãnh đạo.”

“Vậy thì chính là bà ta rồi.” Ngô Sở Ủy liếc mắt, “Xem ra chiêu này của tôi rất hữu ích, tiến hành đồng bộ. Bên này kích thích Nhạc Duyệt, bên kia kích thích mẹ Trì Sính, hai phụ nữ đều có lo nghĩ riêng, quan hệ chắc chắn sẽ gần hơn. Như vậy, mẹ Trì Sính nhất định sẽ cho Nhạc Duyệt ảo giác về con dâu được thừa nhận, Nhạc Duyệt yên tâm rồi, nhất định sẽ hạ thủ với Túi Dấm Nhỏ.”

Khương Tiểu Soái cẩn thận nói: “Cậu chắc chứ?”

“Tôi quá hiểu con người cô ta.” Ngô Sở Ủy hừ lạnh, “Cô ta chỉ cần ném được một chút vị ngọt, lập tức sẽ quên hết tất cả, thả lỏng cảnh giác.”

“Vậy liệu cô ta có ra tay bây giờ luôn không?” Khương Tiểu Soái lại hỏi.

Ngô Sở Ủy rất chắc chắn: “Không! Cô ta không ngốc như thế, khi nghỉ mát chỉ có hai người họ, Túi Dấm Nhỏ nếu xảy ra chuyện, người đầu tiên Trì Sính hoài nghi là cô ta.”

Khương Tiểu Soái càng nghiền ngẫm càng thấy thú vị.

“Cũng có nghĩa là, lần này đi nghỉ mát là thời cơ để kích động mâu thuẫn?”

Nhắc đến cái này, thần sắc Ngô Sở Ủy liền phức tạp.

“Chuyện này thì chắc rồi, bình thường ở chung có thể còn chưa cảm thấy gì, một khi có cơ hội ở riêng lẳng mạn, từng hành động của Túi Dấm Nhỏ đều sẽ khiến Nhạc Duyệt cực độ căm hận. Đây là quá trình áp ủ mâu thuẫn, thời gian càng dài, ủ càng kỹ, bùng phát càng nhanh, cách ‘ngày tận thế’ của cô ta cũng càng ngắn.”

“Cho nên...” Khương Tiểu Soái cố ý ngừng lại, “Cậu hy vọng họ có thể hưởng thụ lần nghỉ mát này, trở về càng trễ càng tốt đúng không?”

Một đao đâm thẳng vào tim a!

Ngô Sở Ủy vung tay, “Tôi ra ngoài khảo sát thị trường một chút, cần phải bán rần rồi, tôi phải nghênh đón mùa xuân thứ hai của đời người.” Vững vàng bước ra cửa, thân hình lăm lệt, bóng lưng tiêu sái.

Đi ra chưa được một trăm mét, oán khí trong ngực không giấu được nữa, lập tức bùng ra.

“Trì Sính, má nó anh là đồ súc sinh!”

89. Chương 89 - Mỗi Người Mỗi Tâm Tư

Trì Sính vừa bước ra khỏi sân bay, đã nhận được điện thoại của Cương Tử.

“Tìm được rắn rồi.”

Trì Sính vẫn bình thản theo lãnh đạo lên xe, nhẹ hỏi: “Tìm được ở chỗ nào?”

“Quân khu.”

Hai chữ ngắn ngủi, trầm mặc kéo dài.

Trước đó Trì Sính cũng từng suy nghĩ đến khả năng này, vì bác hai của hắn giữ chức trong bộ đội, bộ đội cũng có trại nuôi rắn, nuôi thả trong đó, có người trông chừng, khả năng bị phát hiện rất thấp. Nhưng ba hắn và bác hai âm thầm kèn cựa nhau đã rất nhiều năm, bác hai không có con trai, vẫn luôn nóng mắt nhìn Trì Sính, chỉ ước sao hắn không thành thực được. Cho nên khi ba hắn mở miệng nhờ bác hai giúp đỡ, cũng đồng nghĩa tự úp một chậu phân lên đầu mình, thừa nhận Trì Sính không lo sự nghiệp, ông dạy dỗ vô phương.

Nhưng lần này Trì Viễn Đoan thật sự chấp nhận mọi giá, thà không cần mặt mũi, cũng phải hàng phục Trì Sính.

“Sao cậu phát hiện được?” Trì Sính hỏi.

Cương tử nói, “Hôm nay tôi đến thị trường giao dịch, thấy có một tên lái buôn bán một số rắn con rất đặc biệt, hắn thấy tôi có ý muốn mua, liền lên cho tôi biết, giống rắn này rất đáng tiền, đều lấy ra từ trong bộ đội. Phản ứng đầu tiên của tôi chính là đàn rắn của cậu sinh trứng rồi, người trông coi của bộ đội vì muốn kiếm tiền, thuận tiện chuyển tay mấy trứng rắn cho lái buôn.”

“Được, tôi biết rồi.” Trì Sính nói.

Cương Tử nói, “Vây chúng...”

Trì Sính theo thói quen cúp máy.

Ngửa đầu tựa lên lưng ghế, nhắm mắt trầm tư, muốn đem đàn rắn lớn đó bình an ra khỏi bộ đội, không phải là một chuyện dễ. Hiện tại nếu vạch rõ với Trì Viễn Đoan, vậy đàn rắn đó sẽ không còn đường sống, cho nên trước khi hắn nghĩ ra kế sách vẹn toàn, thì vẫn phải kéo dài với Trì Viễn Đoan, cố gắng tiêu trừ lòng phòng bị của ông, để tạo ra điều kiện thuận lợi hơn.

...

Cương Tử vừa ra khỏi chợ giao dịch rắn, Ngô Sở Ủy đã đến nơi.

Bước vào một cái lều bự, dạo một vòng bên trong, chỉ một con rắn sọc quan hỏi: “Năm nay giá bao nhiêu?”

Ông chủ đưa ra hai ngón tay, “Ít hơn số này thì không bán.”

“Mắc vậy sao?” Ngô Sở Ủy chép miệng, “Bên cạnh có chỗ bán 150.”

Ông chủ trừng mắt, “Chắc chắn chất lượng không giống! Nhóc con, cậu xem thử đi, con rắn này nặng hơn một kg rưỡi. Cậu cứ thoải mái đi khắp mấy cái chợ xem, tôi đảm bảo giá mình đưa ra là thực dụng nhất.”

Ngô Sở Ủy cười ha ha đi thẳng.

“Nhóc con, cậu muốn mua thịt rắn hay muốn mua rắn cưng? Rắn cưng thì cậu đến bên này xem, xinh đẹp gấp bội.”

Ngô Sở Ủy dạo sơ qua như thế, thì thấy được một con măng xà lục, nhưng độ rực rỡ kém xa Túi Dấm Nhỏ. Tuy Ngô Sở Ủy mù màu, nhưng độ sáng và bóng của da rắn y vẫn có thể phân biệt được. Măng xà lục thuần chủng như Túi Dấm Nhỏ, ở khu vực này rất hiếm thấy.

Lại đi thêm một đoạn, vài cái hồ kính thu hút lực chú ý của Ngô Sở Ủy.

Xem xong hàng giá rẻ và tạp chủng, khi thấy mấy cái hồ rấn con này, lập tức mắt liền sáng lên. Bị nghề nghiệp ảnh hưởng, Ngô Sở Ủy rảnh rỗi sẽ lên mạng tìm hiểu tư liệu về các loại rấn, đối với những loại rấn quý giá này, Ngô Sở Ủy phần lớn đều có thể nhận ra.

Đồng thời nhìn thấy nhiều như thế, lại thấy lái buôn ăn mặc đơn giản, trong lòng không khỏi kinh ngạc, hẳn ta tìm được số giống rấn quý giá này ở đâu?

“Nhóc con, vừa thấy là biết cậu là người trong nghề, rấn con ở bên này tùy cậu chọn, nếu không đáng tiền thì cho cậu đá tôi đó.”

Ngô Sở Ủy cầm một con rấn không độc đặt trong tay nhìn nhìn, ánh mắt thăm dò đảo qua lái buôn.

“Những con rấn này anh lấy từ đâu ra?”

Lái buôn cười thần bí, “Cậu đừng lo nhiều, dù sao tôi tuyệt đối sẽ không gạt cậu.”

“Vậy thì tôi không dám mua đâu.” Ngô Sở Ủy lại đặt rấn về, “Lỡ đâu là bắt từ bên ngoài, đem về cũng không nuôi sống được, phí trắng nhiều tiền như thế.”

“Cậu cứ yên tâm đi, tuyệt đối là hàng thuần dưỡng!” Lái buôn thề thốt.

Ngô Sở Ủy hơi híp mắt, quyết không buông tha: “Thuần dưỡng? Ai có thể nuôi nhiều giống rấn quý như thế? Chắc chắn là buôn lậu mà có!”

Về mặt lái buôn xoắn xuýt: “Nhóc con, cậu thật sự định mua?”

“Vốn định mua, nhưng anh cứ che che giấu giấu, tôi thấy không đảm bảo, vẫn là thôi đi.” Nói xong quay người định đi.

Tên kia liền gọi lại: “Cậu đợi một chút.”

Ngô Sở Ủy đứng lại, lộ ra nụ cười khó thể phát giác.

“Cậu nhất định bức tôi phải nói thật a!”

“Cái gì mà bức anh chứ?” Ngô Sở Ủy hùng hồn, “Nếu anh đi mua đồ, đồ đó không rõ lai lịch, anh dám mua không? Huống chi động vật này không thể so với hàng hóa, nếu có mang theo mầm bệnh gì, thì rất nguy hiểm!”

Tên lái buôn bắt đầu dĩ thử dài, “Được rồi, cậu qua đây.”

Ngô Sở Ủy sấn lại.

Tên đó lặp lại những lời đã nói với Cương Tử cho Ngô Sở Ủy.

...

Trở lại phòng khám, Ngô Sở Ủy hưng phấn bưng bưng kể lại cho Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái nghe xong giật mình, “Ý của cậu là, đàn rấn đó đã có đầu mối rồi?”

Gật đầu thật mạnh.

“Công sức gán ghép mấy hôm nay đều phí trắng rồi sao?” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy nhú mày, “Tại sao?”

“Hiện tại nếu cậu gọi điện qua, nói chuyện này cho Trì Sính biết, để anh ta tự suy nghĩ làm sao lấy rấn ra không phải xong rồi sao? Dù sao anh ta cũng chỉ lợi dụng Nhạc Duyệt để lèo ba mình trả rấn, hiện tại đã tìm được rấn rồi, Nhạc Duyệt sẽ không còn giá trị lợi dụng nữa, chia tay là điều tất nhiên, mục đích của cậu không phải đã đạt được rồi sao?”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy có chút không bình thường.

“Chuyện này không thể làm thế.”

Khương Tiểu Soái đang đùa một viên thuốc, cố ý truy hỏi một câu.

“Vậy cậu muốn sao?”

Ngô Sở Ủy trầm tư một hồi, nhẹ nhàng nói: “Nếu tôi nói thực tình cho anh ta hay, anh ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp đem đàn rắn về, đến lúc đó mâu thuẫn của anh ta và ba mình sẽ lại tăng cao lần nữa, khó đảm bảo đàn rắn đó sẽ không bị hạ thủ. Tôi cảm thấy tôi nên âm thầm giúp anh ta một tay, nếu đem được đàn rắn đó ra, lại khiến ba anh ta trở thành bên đuối lý, như vậy mới có thể tiêu trừ hậu hoạn.”

Viên thuốc trong tay Khương Tiểu Soái vụt một cái bay lên trán Ngô Sở Ủy.

“Cậu để tay lên ngực tự vấn, cậu muốn để hai người đó chia tay đúng không? Hay là muốn ở cùng anh ta hả?”

Ngô Sở Ủy giật thót, nhưng kỹ xảo diễn cao siêu không cho phép do dự dù chỉ một chút.

“Phí lời, chắc chắn là để hai người họ chia tay rồi!”

Khương Tiểu Soái phản bác: “Vậy cậu còn lo lắng cho đàn rắn đó làm gì nữa? Vừa muốn phân ưu cho người ta, vừa muốn tiêu diệt hậu hoạn về sau, chuyện của người ta có liên quan gì đến cậu chứ?”

Ngô Sở Ủy thẳng lưng ưỡn ngực phản biện: “Tôi đây không phải là muốn hành thiện tích đức sao? Trước đó luôn ám toán anh ta, hiện tại khó khăn lắm mới có cơ hội bù đắp, không thể tranh thủ hả?”

Khương Tiểu Soái tạm thời dời vấn đề đi, hỏi mấu chốt.

“Kế hoạch bên phía Nhạc Duyệt còn tiến hành nữa không?”

Ngô Sở Ủy nhú mày, nói không đau không ngứa.

“Tại sao không tiến hành? Nếu thật sự chia tay rồi, cô nàng đó nhất định sẽ tìm mẹ Trì Sính kể khổ. Nhất định sẽ khiến Trì Sính càng thêm căm ghét cô ta, như thế mới có thể cắt đứt đường lui của cô ta!”

Khương Tiểu Soái nghiêm trọng hoài nghi, tình địch trong lòng Ngô Sở Ủy sớm đã đổi người rồi.

“Vậy chúng ta nói chút thực tế đi.” Khương Tiểu Soái gõ mặt bàn, “Cậu chỉ là một thảo dân, ngay cả một tiểu binh cũng chẳng quen, làm sao lấy rắn ra khỏi quần khu được?”

Ngô Sở Ủy ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Khương Tiểu Soái lại gần.

“Nhiều rắn con như thế đều có thể mang ra thuận lợi, một con thì sao không mang ra được chứ?”

Nghe Ngô Sở Ủy nói thế, Khương Tiểu Soái lại có chút nghiêng ngả.

Thế là, hai anh em bắt đầu bí mật hợp mưu.

...

Trì Sính và Nhạc Duyệt ngồi chuyến bay khác nhau đến nơi, sau khi đến địa điểm, Nhạc Duyệt được xếp ở khách sạn, Trì Sính thì theo lãnh đạo đi khắp nơi, đi xong hình thức, hắn mới gặp mặt Nhạc Duyệt.

Ăn bữa tối xong, hai người tản bộ trên phố.

“Mẹ anh nói, qua một thời gian nữa hai bên cha mẹ gặp nhau, thì chuyện của chúng ta xem như đã quyết định xong.”

Trì Sính ngậm một miếng thuốc, giữa đôi mày lộ ra tia âm u.

“Về rồi nói sau.”

Ném miếng thuốc đi, quay về khách sạn.

Nằm trong bồn tắm mát xa dễ chịu, hưởng thụ cảm giác trơn mịn khi sữa tắm lướt qua da, mong chờ một đêm chỉ có hai người, không có Túy Dấm Nhỏ làm phiền, sẽ lãng mạn mê người biết bao.

“Trì Sính, lấy áo ngủ vào giúp em đi.” Gọi với ra ngoài.

Không ai đáp lời, đôi mắt hoa đào của Nhạc Duyệt phấp phất ánh sáng mê ly, trực tiếp bước khỏi bồn tắm, vòng một cái khăn để che, lộ ra hơn nửa đôi ngực, chỉ che được một khúc chân dài, uốn gò mông gợi cảm bước ra.

“Trì Sính, anh không nghe...”

Chưa nói dứt lời, Nhạc Duyệt đã sững sốt tại chỗ.

Trì Sính lúc này đầu đang cúi, tay đang sờ một thứ, chính là Nhị Bảo chịu trách nhiệm đến quấy rối họ – Dấm gia!

“Không phải nó không đến cùng anh sao?”

“Gửi vận chuyển, thú cưng không thể mang lên máy bay, vừa mới nhận được.”

Nói xong, hôn lên cái đầu nhọn của Túi Dấm Nhỏ, trắng trợn biểu đạt yêu thương và an ủi.

Nhạc Duyệt bùng cháy lửa giận, đã hết nhịn nổi, nhưng vì giữ hình tượng, không bại lộ bản tính ghét rân của mình, cô vẫn ráng kìm lại, xoay người về phòng tắm.

90. Chương 90 - Trời Sinh Một Đôi

Đợi ba ngày, Nhạc Duyệt và Túi Dấm Nhỏ triệt để kết oán thù.

Ban ngày Trì Sính lấy lý do cùng lãnh đạo làm việc mang Túi Dấm Nhỏ ra ngoài dạo chơi, tối về nhà, ăn uống nghỉ ngơi đều không rời người, tắm còn quần lên cổ. Khiến Nhạc Duyệt oán hận nhất là, mỗi lần cô muốn thân mật với Trì Sính, Túi Dấm Nhỏ sẽ nằm trên giường lăn lộn làm nũng, cố tình muốn quấy nhiễu, đợi nó quấy đủ rồi, hưng trí của Nhạc Duyệt cũng không còn.

Tối nay, lại ngủ trong khó chịu.

Nửa đêm, sấm giã chớp giật, một tiếng sấm vang lên bên ngoài cửa sổ sát đất, Nhạc Duyệt giật mình tỉnh giấc.

Trong phòng chợt tối chợt sáng, Nhạc Duyệt cảm thấy hai chân nặng nề, nghĩ là chân đè lên, bèn ngồi dậy chỉnh lại. Kết quả, một tia chớp vụt qua bầu trời, chiếu sáng căn phòng như ban ngày, màu xanh chói mắt đập vào ánh nhìn của Nhạc Duyệt. Túi Dấm Nhỏ đang khoanh mình trên chân của cô, con người tỏa ra ánh sáng u ám, cái lưỡi rắn thè ra, thân thể uốn éo muốn bò tới chỗ Nhạc Duyệt.

“A___!!”

Gần như thét lên theo bản năng, Nhạc Duyệt vô thức muốn ném cả chân lẫn Túi Dấm Nhỏ xuống đất, hai vai không thể khống chế run lên, đôi môi run rẩy không ngừng, thoáng cái toàn thân đều là mồ hôi.

Trì Sính tỉnh, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào Nhạc Duyệt.

Không có đau lòng, không có quan tâm, thậm chí ngay cả an ủi cơ bản nhất cũng không có, chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

Bị hù dọa hồn lìa khỏi xác, tay chân lạnh cóng, Nhạc Duyệt cũng không dám khóc lớn trước mặt Trì Sính.

Chỉ có thể giải thích với hắn, “Vừa rồi sét đánh, thật đáng sợ.”

Vừa nói xong, lại một tiếng sấm vang lên.

Nhân cơ hội thét lên hai tiếng, muốn chứng minh lời vừa rồi là thật.

Túi Dấm Nhỏ bò trở lên giường, cuộn thành một cục, bộ dạng đang tức giận. Trì Sính nhẹ nhàng ôm Túi Dấm Nhỏ vào lòng, cẩn thận kiểm tra xem nó có bị thương gì không, sau khi xác định không có gì đáng ngại, mới nhét Túi Dấm Nhỏ vào trong chăn, xuống giường bước ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Túi Dấm Nhỏ và Nhạc Duyệt bốn mắt nhìn nhau.

Túi Dấm Nhỏ vừa rồi còn bơ phờ ử ử, thoáng chốc lại tràn đầy tinh thần, hai mắt như hai cái lỗ đen cắn nuốt nhiệt độ trong phòng. Nhạc Duyệt phát hiện, Túi Dấm Nhỏ thật sự không giống động vật bình thường, nó dường như rất linh tính, biết rõ ý đồ của cô, sẽ tàn phá ý thức của cô, sẽ khiêu chiến cực hạn nhãn nhện của cô.

Nội tâm cực độ hoảng sợ.

Trì Sính đi sang phòng ngủ khác, tựa vào đầu giường hút thuốc.

Trong lòng trống rỗng.

Đã lâu lắm rồi không có nhớ mong ai trong nhà khi đi xa.

“Đại Bảo” luôn mang theo bên người, một bình rất lớn, đặt trong lòng bàn tay Trì Sính, thoáng chốc trở nên nhỏ bé như thế, giấy dán trên nó không biết đã bị ngón tay thô ráp của Trì Sính vuốt qua bao nhiêu lần, vết chữ cũng mờ đi, có vài chỗ thậm chí còn bị xóa sạch, lóe ánh sáng ảm áp trọc lóc.

Cứ như cái đầu trọc sáng lóe của Ngô Sở Úy, phản xạ ánh sáng mặt trời, làm tan tuyết mùa đông năm ngoái.

Tình cảnh kéo quần lên đến trứng vẫn khiến Trì Sính hồi vị không thôi.

Hắn cúi thắt lưng, quẩn quanh bàn tay, khi có khi không quất lên ra giường, giống như đang quất mông Ngô Sở Úy. Ngược y, thương y, nhìn y khóc, nghe y rên rỉ. Áo tưởng y sẽ ngoan ngoãn nằm dưới người mình, lấy lòng ngậm vật hùng tráng. Áo tưởng y sẽ xoay thắt lưng, khẩu cầu mình đâm xuyên đoạt lấy. Áo tưởng y sẽ ngồi trên người mình, lớn tiếng rít gào, đâm đâm co giật trong sự đâm rút thô bạo...

Hai giờ rưỡi sáng, di động của Ngô Sở Úy vang lên.

Sờ tìm mất nửa phút, mới thấy di động bị đá xuống dưới chân, nhìn cũng không nhìn đã tiếp.

“Thật muốn làm chết cậu.”

Nửa đêm bị điện thoại đánh thức, khi tiếp lại là câu chửi người này, Ngô Sở Úy sao có thể không nóng?

“Mẹ nó tôi còn muốn quất cậu nữa!”

Oán hận cúp máy, vùi đầu tiếp tục ngủ.

Hai phút sau, Ngô Sở Úy giãy dụa thò đầu khỏi ổ chăn, trong ánh mắt là sợ hãi không tên.

Không phải đã bại lộ thân phận rồi chứ?

Ngô Sở Úy đột nhiên nghĩ đến một chuyện, y tạo cơ hội ở riêng cho Trì Sính và Nhạc Duyệt, vô hình trung cũng tăng thêm nguy hiểm bị vạch trần cho mình. Giả như Nhạc Duyệt vô ý nhắc đến y với Trì Sính, bại lộ thân phận bạn trai cũ, người đầu tiên Trì Sính muốn chinh tuyệt đối là y. Giống như cú điện thoại vừa rồi, có phải là đang ám thị...

Nhanh chóng gọi lại.

“Tại sao muốn làm chết tôi?”

Bên kia lặng lẽ đáp lại một câu: “Cậu chính là tai họa.”

Ngô Sở Úy tâm loạn như ma, “Tôi gây tai vạ gì cho anh sao?”

“Trong lòng cậu không phải biết rõ rồi sao?”

Nghe câu này, tay Ngô Sở Úy cũng lạnh đi.

Một lúc sau, hô hấp bên kia bắt đầu nặng nề, trong đầu Ngô Sở Úy xuất hiện gương mặt âm u dọa người đó, con mắt giống như bị đâm hai phát dao, uốn éo đổ bưng tàn bạo thị huyết.

Không kịp phòng bị nói một câu, “Tha cho tôi đi.”

Bốn chữ này nghe vào tai của Trì Sính lang, nghiêm nhiên đã trở thành mùi vị khác, vật giữa chân thành linh thức tỉnh, giọng nói càng thêm trầm khàn, mang theo cảm giác áp bức nồng đậm.

“Cậu xấu như thế, sao có thể dễ dàng tha cho cậu?”

“Anh muốn làm gì tôi?”

Bên kia ngậm điều thuốc, cầm súng, dục hỏa đang cháy.

“Cậu nói xem?”

Bên này sụ mặt, cuộn chân, hơi thở hỗn loạn.

“Không biết.”

Cái gì là trời sinh một đôi? Đây chính là trời sinh một đôi. Một người kinh hoàng sợ hãi, một người hưng phấn bùng bùng, hai cảm xúc hoàn toàn trái ngược cư nhiên lại có thể hoàn hợp không chút lộn cợn nào như thế.

Một tiếng gầm nhẹ truyền đến, tim Ngô Sở Ủy run lên, mẹ nó, còn gầm lên luôn rồi! Lần này triệt để toi rồi!

Đang nghĩ thế, bên kia bất ngờ hỏi một câu.

“Cậu bắn chưa?”

Ngô Sở Ủy đại ra, “Anh nói gì?”

“Vừa rồi chơi nhập thần như thế, lúc này còn giả ngốc với tôi?”

Ngô Sở Ủy, “...”

“Có phải bị tôi ngược hai câu, vuốt càn sướng không?”

Ngô Sở Ủy, “...”

“Có nhớ tôi không?”

Ngô Sở Ủy ném di động lên giường, mẹ nó tôi muốn xẻo anh!!!!

Nhạc Duyệt thấy Trì Sính mãi không về, muốn ra ngoài xem thử, kết quả vừa đứng lên, Túi Dấm Nhỏ đã ngóc đầu dậy. Trì Sính không ở trong phòng, Nhạc Duyệt không cần phải che giấu sợ hãi nữa, cô chậm rãi nhích hai chân, mắt nhìn chăm chăm Túi Dấm Nhỏ, sợ nó đột nhiên tấn công.

Túi Dấm Nhỏ không hề động đậy, ngoan ngoãn nằm đó.

Nhạc Duyệt yên tâm, chậm rãi lết ra cửa.

Đột nhiên, sau lưng truyền đến tiếng xệch xệch, Nhạc Duyệt dừng bước, sống lưng bắt đầu phát lạnh. Xúc cảm rõ ràng của động vật nào đó nhúc nhích bên cổ chân, thuận đà quẩn dần lên, cho đến khi lên đến cổ. Hai chân giống như bị phế rồi, căn bản không động đậy nổi, cổ họng cũng khàn, gọi cũng gọi không ra.

Lạnh, quá lạnh, cả người đều đông cứng.

Trên cổ như có một vật bự vạn cân, tay không dám nâng, mắt không dám mở, cái đầu nhón kè lại gần sát, mắt Nhạc Duyệt đột nhiên trợn to lên, chân không vững ngã ngựa xuống. Bị Túi Dấm Nhỏ quẩn lấy, cô bắt đầu giãy dụa như phát điên, càng bị quẩn, càng giãy dụa muốn thoát...

Khi Trì Sính trở về, Nhạc Duyệt đã chui vào ổ chần, sắc mặt tái nhợt, môi xanh lét.

Túi Dấm Nhỏ đu trên đèn tường, cái đuôi lắc lắc, thần sắc biếng nhác.

...

Trước ngày trở về, Trì Sính đi qua một khu chợ đồ gỗ, nhìn trúng một khúc gỗ tử đàn lớn bằng bàn tay, thăm ước chừng nếu điêu khắc thành vật cầm thì rất tuyệt. Hắn ra ngoài một chuyến, cũng phải mang chút đồ gì về, thế là ra giá cao mua lại.

Được người giới thiệu, Trì Sính liên hệ với nhà điêu khắc nghệ thuật tại đó, cụ họ Chương, đã hơn bảy mươi, bắt đầu học điêu khắc từ mười tuổi, hơn năm mươi năm nay đao khắc không rời tay, sáng tác rất nhiều tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời, có thể nói là đức cao vọng trọng.

Vì biểu đạt tôn trọng, trước khi đến Trì Sính còn đặc biệt mang theo một phần quà.

“Một chút tâm ý của con.”

Cụ Chương cười sáng khoái, “Cậu khách sáo quá, nào nào nào, vào nhà ngồi đi.”

Tuy đã hơn bảy mươi, nhưng lưng cụ Chương vẫn thẳng tắp, bước chân vững vàng. Nhà cửa cũng do đích thân cụ quét dọn, đâu đâu cũng sạch sẽ gọn gàng, trang trí cổ điển trang nhã, rất được chú trọng. Trên giá gỗ bày rất nhiều những tác phẩm của cụ Chương, tạo hình đủ kiểu, sống động như thật, cực có giá trị thưởng thức.

“Nhóc con, uống trà đi.”

“Không dám phiền cụ.”

Thái độ khiêm tốn nhã nhặn của Trì Sính làm cụ Chương rất thích, vì cụ quá nổi tiếng, khách đến phần nhiều là có máu mặt. Con cháu thế gia cũng đến không ít, nhưng ổn trọng như Trì Sính thế này thì rất hiếm thấy.

“Đưa khúc gỗ của cậu cho tôi xem thử.”

Trì Sính giao khúc gỗ tử đàn cho cụ Chương.

Cụ Chương đeo mắt kính lên, xem xét kỹ lưỡng, gật đầu nói: “Chất liệu nhãn nhụy, màu đậm, là đồ tốt, cậu muốn khắc thành cái gì?”

“Hai trái trứng.” Trì Sính nói.

Cụ Chương không hiểu, “Hai trái trứng? Trứng gì? Trứng gà? Trứng vịt? Hay là...”

“Trứng người.”

Khi nói ra hai chữ này, ngữ khí Trì Sính vẫn rất trầm ổn.

Về mặt cụ Chương không thể nói rõ là chấn động hay lúng túng, dù sao rất là khó hiểu.

Trì Sính thông dong giải thích một câu, “Chính là tinh hoàn, cụ hiểu chưa?”

Cụ Chương: “... Hiểu rồi.”

Trước khi đi, cụ Chương vỗ vai Trì Sính, nói đầy hàm ý.

“Tôi làm nghề này đã hơn nửa đời người, lần đầu tiên có người tìm tôi khắc cái này, nhóc con, cậu là nhân tài đó.”

91. Chương 91 - Mãnh Hổ Phá Cửa Sổ Mà Vào

Ngô Sở Úy đi cắt một kiểu tóc vô cùng chói mắt, phần đỉnh chia tầng rõ ràng, hai tai cắt sát sạch sẽ dứt khoát, phối thêm ngũ quan lập thể tương xứng. Đi trên đường, ánh mắt các cô nàng đều đảo quanh người y. Trở về nhìn gương, một gương mặt anh tuấn điển trai xuất hiện trước mắt, không biết có phải đã nhìn quen cái kiểu lôi thôi như lông tạp kia không, đột nhiên ra hình thế này, Ngô Sở Úy vẫn có hơi khó thích ứng, luôn cảm thấy hơi bị đẹp trai quá, khụ khụ...

Vuốt mớ râu lúng phúng dưới cằm, xoay xoay cổ, thưởng thức từ trên xuống dưới mọi góc độ.

Tự luyến được gần mười phút, Ngô Sở Úy đột nhiên ý thức được một vấn đề, thời gian y lần chần trước gương càng lúc càng dài. Trước kia chỉ cần ba phút, tắm rửa kỳ cọ đều xong, mặc đồ vào là đi luôn. Hiện

tại thức dậy đầu tiên là soi gương, quan sát thưởng thức các kiểu, cả ngáp cũng phải thiết kế khẩu hình, càng lúc càng lập dị.

Suy nghĩ đến tâm trạng có thể ẩn chứa sau hành vi này, Ngô Sở Ủy nhanh chóng biến mất khỏi gương.

Vì khá vừa lòng với kiểu tóc của mình, Ngô Sở Ủy chăm sóc bảo vệ nó vô cùng, trước khi ngủ còn phải vuốt phẳng gối, cái ót quy quy củ củ đề lên, sau đó thì không động dậy nữa.

Nửa tiếng sau, vẫn đề đề, y ngủ không được.

Vốn đã không mấy buồn ngủ, giờ nằm với tư thế cứng đờ này, có thể ngủ mới lạ!

Mà hễ không ngủ được, thì sẽ bắt đầu cân nhắc.

Anh ta đã đi được sáu ngày rồi thì phải? Hình như còn không có dấu hiệu sắp về! Có ý gì đây? Chơi nghiệm rồi? Mẹ! Đồ ngon chiêu đãi sẵn, cảnh đẹp để thưởng thức, có là tôi tôi cũng không về nữa! Má nó! Dứt khoát đi làm bên đó luôn là xong, cũng đỡ cho tôi phải lo nghĩ.

Hít sâu một cái, ngủ.

Một phút sau, mắt lại mở ra, hung tợn cầm di động lên.

Trong di động của Ngô Sở Ủy có lưu GV, ban đầu là để rèn luyện ý chí, sau đó thì trở thành thuốc ngủ rất tốt. Tiếng ngâm nga của đàn ông đối với y mà nói chính là luyện nghe tiếng Anh, giao hợp chính là quảng bá thể thao, không có bất cứ cảm giác nào. Luôn luôn xem chưa được mười phút, thì sẽ đi vào chính đề là ngủ.

Nhưng hôm nay lại xem lọt, không chỉ xem lọt, còn liên tưởng đầu đầu.

Tưởng tượng Trì Sính nằm sắp trên giường, kiên nhẫn phục vụ lão nhị của mình, chọt nuốt chọt nhả, vừa hút vừa liếm. Dù sao không có ai chui vào đầu càn quét, ai biết y nổi hứng vì cái gì chứ? Thế là yên tâm thò tay vào trong quần bông, bắt đầu tự đạo diễn.

Trì Sính vừa xuống sân bay liền đi thẳng đến phòng khám, lúc này đang trên đường tới.

Gọi điện cho Ngô Sở Ủy, rất lâu mới có người nghe.

“Đang làm gì?” Câu hỏi ngàn lần như một.

Ngô Sở Ủy cố ý che giấu: “Giờ này trừ ngủ ra còn có thể làm gì?”

Cái danh “kinh thành đệ nhất pháo” của Trì Sính tuyệt đối không phải là hư danh, chỉ dựa vào hơi thở theo tiết tấu lúc nói chuyện của Ngô Sở Ủy, thì hẳn đã nghe ra được y đang làm gì. Đương nhiên, chắc chắn hẳn sẽ không vạch trần, có vài điều nói ra rồi sẽ không còn hứng thú nữa.

“Nhớ tôi không?” Lại hỏi.

Ngô Sở Ủy thầm đáp lại một câu, không chỉ nhớ anh, còn muốn làm anh.

Đột nhiên cảm thấy nóng, liền đá chặn ra, chỉ mặc một cái quần lót.

“Ngày mai tôi về rồi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy tâm động, kích thích bên dưới càng phồng lên, nhưng vẫn cứng miệng nói: “Anh có về hay không liên quan gì đến tôi?”

“Không có tôi, cậu tự vuốt có sướng không?” Cố ý hỏi.

Mặt Ngô Sở Ủy nóng lên, bụng tê đi.

“Ai giống như anh chứ? Trong đầu toàn là chuyện đó! Tôi là người nghiêm chỉnh, có chính sự phải làm, làm gì rảnh mà nghĩ đến chuyện đó?”

Trì Sính đã đứng bên ngoài cửa sổ phòng ngủ của Ngô Sở Ủy, trên mặt lộ ra nụ cười.

“Người nghiêm chỉnh... vậy tôi hỏi cậu, ‘quân thì nhập động ta muốn làm’ là chuyện gì?”

Má! Đây không phải là châm ngòi thổi gió sao? Ngực Ngô Sở Ủy đỏ hồng một mảng, mông cũng phủ lên một tầng mỡ hôi.

Miễn cưỡng ổn định hô hấp nói, “Nếu anh muốn nói cái này, thì tìm người khác đi, tôi không có hứng thú.”

Nói xong nhanh chóng cúp máy.

Dâm niệm lao khỏi bó buộc, cởi quần lót xuống tận cổ chân, hơi thở trở nên nặng nề, biểu tình vô cùng dã tính... đang lúc tình động như thế, đột nhiên có một con mãnh hổ phá cửa sổ mà vào, thân hình rắn rỏi nhảy vọt lên trước cửa sổ. Động tác nhanh đến mức Ngô Sở Ủy không kịp né tránh, cũng không kịp thu tay, không kịp che giấu, không kịp giấu đi biểu cảm phóng dăng, cứ như thế bị người ta túm ngay tại trận.

“Không rảnh, không hứng nghĩ đến chuyện này... vậy ngài đang làm gì đây nhỉ?”

Trên mặt Trì Sính là nụ cười chế nhạo, khiến Ngô Sở Ủy không chón dung thân.

Chút ít mặt mũi gom góp được suốt hơn hai mươi năm nay toàn bộ đều mất sạch vào phút này.

Trì Sính không nói gì cầm tay Ngô Sở Ủy, dùng tay mình thuần thực an ủi.

Cùng là bàn tay năm ngón, cùng làm từ thịt, nhưng đổi sang người khác, tất cả cảm giác đều đảo điên. Thần kinh đã cảm bế sáu ngày nghiêm nhiên bị đánh thức, khoái cảm tăng thêm mấy phần. Vừa rồi cảm xúc của Ngô Sở Ủy còn chưa kịp thu lại, bị Trì Sính làm vài cái, tiếng hừ không thể khống chế lao lên cổ họng, vẻ mặt đau đớn như đang thụ hình.

“Không phải cậu không nhớ tôi sao?” Cố ý hỏi.

Cười đầy ranh ma, đè hơn nửa người Ngô Sở Ủy, dùng đầu gối cứng chắc mò mò hai trái trứng bên dưới.

“Người cậu nhớ không phải tôi?... Thật sự không phải tôi?... Không phải sao?...”

Ngô Sở Ủy bị bức đến tuyệt cảnh, liền nhổ tóc Trì Sính, cả hai xoắn vào nhau.

Hai tay Trì Sính ôm đầu Ngô Sở Ủy, không làm nóng, không chuyển tiếp, trực tiếp thô bạo hôn lên, điên cuồng khuấy động giày vò trong khoang miệng. Làn sóng nóng bức khát cầu ập đến bụng, rất nhiều cảm xúc đều trào ra, Ngô Sở Ủy điên cuồng kéo quần Trì Sính, không mang kết cấu đùa cợt vật lớn phía dưới của hắn, lực tay rất lớn, lực đạo rất nặng, trong kích tình còn xen tạp hận ý nồng đậm.

Trì Sính mặc ý găm cắn trong tiếng rên rỉ của Ngô Sở Ủy, từ cổ xuống đến chân, lại lên đến thịt mềm trên mông, bên tai tràn đầy tiếng rên rỉ của Ngô Sở Ủy, thật là trần trụi, không hề che giấu ra vẻ. Vật lớn của hai người tì vào nhau, đúng như hai câu miêu tả trong bài thơ ngẫu hứng kia, còn bị Trì Sính xấu xa đọc lại, trong lúc xấu hổ khô nóng không khí cũng trở nên càng thêm cuồng nhiệt.

Hơi nóng như lửa cháy đột ngột dâng cao ở bụng, lại nhanh chóng hạ xuống.

Ngô Sở Ủy gục bên giường thở dốc, hận ý trong mắt chưa giảm, nhiệt độ đã lui.

Khi Trì Sính đè lên lần nữa, rõ ràng cảm giác được Ngô Sở Ủy kháng cự.

“Mấy hôm nay tôi không hề chạm vào cô ta.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy bị chột trúng chỗ đau, rõ ràng không thể che giấu, nhưng vẫn phải ra vẻ giả dục.

“Có liên quan gì đến tôi?”

Trì Sính dán vào tai Ngô Sở Ủy, ngữ khí hiếm khi dịu dàng.

“Là vì mong nhớ cậu.”

Bất luận là phụ nữ làm từ nước hay đàn ông làm từ sắt thép, ai cũng khó thể kháng cự sự dịu dàng bá đạo này, huống chi câu này lại nói từ miệng Trì Sính, một chữ ngàn vàng.

Ngô Sở Ủy gục trên gối không nói gì, nhưng cơ thịt trên sống lưng căng cứng đã mềm xuống.

Trì Sính gục trên người Ngô Sở Ủy, lồng ngực chắc nịch và tấm lưng cứng cỏi dán sát vào nhau, phủ một lớp mồ hôi ẩm ướt, nhưng ai cũng không cảm thấy nóng, cứ lặng lẽ ôm nhau như thế.

Đột nhiên, di động của Ngô Sở Ủy truyền ra tiếng thở dốc không bình thường, phá tan bầu không khí hài hòa hiếm có.

Đây chính là cảnh ngộ tham chiếm lợi ích, di động nhái thỉnh thoảng giật kinh phong, hôm nay lại giật rất không đúng lúc, không ai chạm vào nó, GV vừa rồi đã ngừng lại tiếp tục phát, Ngô Sở Ủy thoáng chốc đổ mồ hôi lạnh.

Muốn đưa tay tắt máy, lại bị Trì Sính ấn lại.

“Một mình xem chẳng có bao nhiêu hứng, không bằng xem với tôi.”

Má nó! Cùng xem cái này, còn có thể xem ra được kết cục tốt sao?

Thế là mắt nhắm lại đầu nghiêng đi, “Tôi xem rồi, anh tự xem đi.”

Trì Sính nhẹ cắn lên xương mềm ở tai Ngô Sở Ủy, thăm thì: “Tôi muốn xem cùng cậu.”

Sau đó, đầu bị một đôi tay lớn cường ép quay lại, nhìn vào màn hình di động, kích thích thị giác kiểu mới bắt đầu.

Sự thật chứng minh, coi kiểu này quả thật thú vị hơn coi một mình, một người xem là bộ vị nào đó ngứa, hai người xem là toàn thân đều ngứa, vì thế giao lưu thật sự rất quan trọng.

“Nam diễn viên bị chơi tôi biết.” Trì Sính đột nhiên mở miệng.

Ngô Sở Ủy hơi kinh ngạc, “Sao anh biết?”

“Năm ngoái tôi đến Nhật, cậu ta đang tiếp khách ở Tokyo.”

Trong lòng Ngô Sở Ủy nổi lên ngàn cơn sóng, trong lời trêu cợt còn tự động mang theo mùi chua.

”Được lắm! Đã ngủ đến nước ngoài luôn rồi?”

Trì Sính cười, “Làm đàn ông Nhật, có cảm giác quên mình vì nước, hào tình sảng khoái do báo được mối thù.”

Ngô Sở Ủy mỉm cười, “Mẹ nó anh rất biết cách nói! Vậy thù này anh báo sướng không hả?”

“Không nhớ rõ lắm.”

Má! Phải làm bao nhiêu người mới có thể đến mức này hả?

Trì Sính nhìn ra Ngô Sở Ủy ghen tuông, cố ý trêu chọc y, “Nếu cậu cảm thấy trong lòng không được cân bằng, có thể dùng con số của tôi làm tiêu chuẩn, tìm người ngủ, ngủ đủ thì thôi.”

... Con người Ngô Sở Ủy đen thui, tôi sợ tôi một ngày ngủ một người, ngủ đến chết cũng ngủ không xong.

Thế là đáp, “Dứt khoát như thế này đi, tôi trực tiếp ngủ với anh, dù sao trên người anh cũng chảy đầy tinh dịch và dâm thủy của nhân dân toàn thế giới, ngủ với anh rồi cũng đồng nghĩa ngủ với toàn thế giới.”

Năm phút đồng hồ sau đó, ai kia vì câu nói hùng hồn trắng liệ mà phải trả cái giá bằng máu.

Vất vả lắm mới trộm thở dốc trong ma quỷ, vội vã nhắc nhở.

“Đừng quậy, đừng quậy, xem phim trước đi.”

Chuyển mắt nhìn màn hình, kết quả phát hiện đúng lúc diễn xong màn dạo đầu, ông chú đeo kính đen lấy gel bôi trơn ra.

Do mỗi lần trước khi coi cái này, Ngô Sở Ủy đã ngủ mất rồi, cho nên y quên sau đó còn có một đoạn. Đờ ra ba giây, lại thò tay nhắm vào màn hình.

“Cái này... cũng không có gì đáng xem, đều một kiểu đó thôi, xem nhiều đã ngán rồi.”

Hiếm khi Trì Sính không ngăn cản y, Ngô Sở Ủy lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, trước mắt lại xuất hiện một chiếc di động, màn hình càng lớn càng rõ nét.

“Chỗ tôi có cái khác biệt.”

Ngô Sở Ủy, “...”

92. Chương 92 - Xem Phim Vip

Phim Trì Sính cung cấp quả thật khác biệt.

Trừ kịch cỡ lớn hơn, nội dung thô tục hơn, đặc điểm đột xuất nhất chính là nó là tự quay. “Người tham gia diễn” bên trong toàn là gương mặt của người bản địa, bất luận xấu hổ hay kêu gào, đều là giọng âm Bắc Kinh bản địa. Không có kịch bản hay tập diễn, không khoa trương không ra vẻ, trần trụi chân thật. Xem bộ phim thể này, nghe khẩu âm quen thuộc này, có thể dễ dàng chìm vào trong đó.

Cho nên, so với GV bình thường đương nhiên càng kích thích càng có cảm giác hơn.

“Thấy tướng mạo thằng nhóc đó ra sao?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy gật đầu, ngay từ ban đầu y đã chú ý đến thằng nhóc kia, lúc trước cảm thấy Khương Tiểu Soái đã đủ anh tuấn rồi, nhưng nếu so với thằng nhóc này, thật sự không tính là gì. Bất kể tướng mạo, thân hình hay làn da, đều là nhất lưu. Đừng nói những tên đàn ông có sở thích đặc thù, cho dù Ngô Sở Ủy thấy, cũng cảm thấy hơi ngứa ngáy trong lòng.

Đang nghĩ thế, có một gã móc vật cứng ra đâm vào, song long nhập động.

Thằng nhóc rên rỉ càng thêm kịch liệt, khóc cầu xin tha.

“Đại ca... tha cho em đi... hu... em sắp chết rồi...”

Lòng Ngô Sở Ủy lạnh đi, giác quan cơ thể đột nhiên trở nên dị thường mẫn cảm, đặc biệt là ở khu mông, bị lùm cỏ dày giữa chân Trì Sính giày vò tới lui, ngứa ngáy khó nhịn. Muốn lấy mông đùn Trì Sính ra, nhưng vừa mới nhống mông lên, lại đụng phải cái thứ thô to gì đó, lập tức không dám động đậy một tí nào nữa.

Bộ phim càng lúc càng “đặc sắc”, mấy gã đàn ông chơi một thằng nhóc, thủ pháp cực kỳ tàn bạo hạ lưu.

Ngô Sở Ủy không thể tiếp nhận nổi, nhưng phía dưới lại vô sỉ cứng lên.

Y muốn che giấu sự bỉ ổi của mình, nhưng bị Trì Sính thò tay qua vạch trần.

“Cậu cũng muốn rồi đúng không?” Trì Sính túm lấy tiểu Ủy Ủy.

Ngô Sở Ủy vội vã lắc đầu, “Không muốn, khẩu vị nặng quá.”

Vật lớn của Trì Sính chốc có chốc không cọ cọ lên rãnh mông Ngô Sở Ủy, hai tay giữ chặt lấy y, giọng nói thấp trầm mạnh mẽ: “Nếu tôi muốn thì sao?”

“Không có cửa đâu!” Ngô Sở Ủy vội biểu đạt rõ thái độ, “Lúc trước anh nói với tôi thế nào?”

Lực độ ma sát của Trì Sính càng lúc càng lớn, cọ sừng cả phần thịt mềm bên trong rãnh mông, đỉnh đến mức thân thể Ngô Sở Ủy cũng nhún nhún theo, ván giường cũng phát ra tiếng kéo kẹt không chịu nổi. Trì Sính có thể nhịn đến hôm nay cũng coi như là kỳ tích rồi, nếu không phải lúc trước đã đáp ứng Ngô Sở Ủy, hiện tại sớm đã thao mấy hiệp luôn rồi.

“Đừng cọ nữa!” Ngô Sở Ủy cảm thấy rãnh mông của mình sắp cháy rồi.

Trì Sính vẫn không buông tha, dùng tay bóp nắn hai gò thịt của Ngô Sở Ủy đầy mạnh bạo, vùi vật lớn ở bên trong cọ qua cọ lại, nếp nhăn ở biểu bì bị vuốt phẳng, càng thêm cương cứng thẳng tắp.

Ngô Sở Ủy lộ vẻ thống khổ: “Đau...”

Giây tiếp theo, hai chân Ngô Sở Ủy bị giơ lên cao, đè lên hai bên ngực, mông bị đầu gối của Trì Sính kê lên thật cao, hai cánh mông bị tách ra, mặt khẩu ngang nhiên bại lộ trong tầm mắt Trì Sính.

Mặt Ngô Sở Ủy đỏ bừng, liều mạng giãy dụa.

“Trì Sính, má nó anh bỏ tôi xuống!”

Trì Sính lại nói: “Tôi liêm đó.”

“Không được!” Ngô Sở Ủy gầm lên, “Tôi cho anh biết, nếu anh dám... a...”

Sự thật chứng minh, Trì Sính căn bản không thương lượng với Ngô Sở Ủy, chỉ thông báo cho biết, để y có chuẩn bị tâm lý mà thôi.

Đầu lưỡi của Trì Sính phác họa bên trong đùi Ngô Sở Ủy một hồi, rồi xoay chuyển xung quanh mật khẩu, sau khi đã đủ ẩm ướt, bắt đầu bước vào việc chính. Đầu lưỡi của Trì Sính dày thô mạnh mẽ, nhẹ cuốn lấy, liền công phá phần thịt căng chặt ở cúc khẩu, thò vào bên trong, quấy phá hoành hành ở vách ruột.

Ngô Sở Ủy kêu còn máu lửa hơn cả thăng nhóc trong phim.

“Sướng lắm hả?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy giãy dụa uốn éo, muốn thoát khỏi vây khốn của Trì Sính.

Trì Sính ấn mạnh hai cánh tay kẹp ở hai chân Ngô Sở Ủy, không cho phép một chút phản kháng nào.

“Dùng ngón tay chắc được chứ?” Trì Sính lại nói.

Hai mắt Ngô Sở Ủy đỏ bừng kêu gào, tuyệt đối không được! Lần trước bị Trì Sính chọc mạnh một cái đến bây giờ vẫn còn nhớ, ngón tay của hắn là hung khí lớn thứ hai chỉ kém pín lửa kia mà thôi.

Sự thật chứng minh, Trì Sính lần này lại là thông báo, chứ không phải thương lượng.

Nhưng so với thô bạo cấp thiết lần trước, lần này rất kiên nhẫn cũng rất dịu dàng.

Chưa từng bỏ nhiều công sức với một đóa cúc hoa như thế.

Trì Sính vừa tiếp tục dùng lưỡi liếm mật khẩu, vừa lấy tay vuốt phân thân của Ngô Sở Ủy, vì không có gel bôi trơn, hắn chỉ có thể đợi khi hoàn toàn ẩm ướt, mới dám hoạt động ngón tay.

Cảm giác được cơn đau khi dị vật quen thuộc đâm vào, Ngô Sở Ủy lại lần nữa ngoan cố chống cự.

“Thả lỏng.” Trì Sính vỗ một cái lên mông.

Ngô Sở Ủy tru tréo.

Trì Sính không ngừng lấy nước bọt làm ướt, quan sát phản ứng của Ngô Sở Ủy, cẩn thận thâm nhập vào bên trong. Ngón tay Trì Sính cực dài, không hề thua kém thứ đó của đàn ông bình thường, hơn nữa xương ngón tay rất cứng, các khớp ma sát vách ruột mang đến xúc cảm cũng rất rõ ràng.

Ngô Sở Ủy đột nhiên oằn người lên, thống khổ kêu rên.

Tay Trì Sính mới vào một nửa, nghe được tín hiệu này, liền bắt chấp tiến thẳng.

Ngô Sở Ủy kêu gào, liều mạng đẩy cổ tay Trì Sính.

Trì Sính ấn tay y lại, nhẹ nhàng rút ra một nửa, vẫn ở bộ vị vừa rồi, Ngô Sở Ủy lộ ra biểu cảm cực độ khó nhịn, thịt trên mông không ngừng co giật.

Chính là chỗ này rồi... mắt hồ lóe sáng, ngón tay linh hoạt luật động.

Ngô Sở Ủy ban đầu là đau, sau đó vừa đau vừa ngứa, tiếp theo nữa là tê dại khó tả, đặc biệt là khi ngón tay Trì Sính như chọc như không vào bộ vị đó, trong lòng Ngô Sở Ủy như có hàng ngàn con kiến đang bò, khó chịu muốn chết. Trì Sính lại đùa nghịch vật yếu ớt ở trước, trước sau giáp công, thoáng chốc gió giục mây vùn.

Đã rất lâu Trì Sính không cảm nhận được tư vị ngón tay bị bao chặt chẽ này, thông đạo chật hẹp giống như sợi thắt lưng mà Ngô Sở Ủy tặng cho hắn, quần chặt lấy bàn tay hắn. Đột nhiên hắn có xúc động muốn thương yêu y một phen, không chỉ là trên thân thể, mà còn yêu cầu mãnh liệt về tinh thần.

Miệng Trì Sính cọ cọ lưỡi Ngô Sở Ủy, hỏi: “Thích tôi chơi mông cậu thế này không?”

Ngô Sở Ủy kêu ô ô như đáp lời.

Trì Sính lại xoay người Ngô Sở Ủy về, đè đầu giữa chân mình, Ngô Sở Ủy cũng không biết mình trúng tà gì, cứ nhiên nhìn chăm chăm vật hùng tráng của Trì Sính, mắt dần nóng lên. Giây tiếp theo, miệng bị vật đó mở ra, hơn nửa cây đâm vào đã đâm đến cổ họng, kích cỡ thô bạo thoáng chốc đoạt đi tất cả không gian trong miệng.

Trì Sính nhẹ hừ một tiếng, tay giữ chặt cổ Ngô Sở Ủy.

Nhưng không giống như đối đãi với người khác, hung tợn đè đầu bắt nuốt lấy, đâm đến cổ họng xuất huyết. Hắn thà rằng luồn tay vào tóc Ngô Sở Ủy, vén tóc mái của y lên, thưởng thức rõ ràng dáng vẻ vừa vụng về vừa cố sức này. Tiếp tục trêu ghẹo ngón tay chôn trong người Ngô Sở Ủy, đợi y thống khổ co chặt má, thân dưới sẽ càng thêm hưng phấn trào dâng.

“Đừng đừng đừng... không được rồi... a...”

Ngón tay Trì Sính tấn công nhanh chóng mãnh liệt, khoái cảm xa lạ bỗng bùng lên sau lưng, càng diễn càng mãnh liệt, kích thích khiến Ngô Sở Ủy mất khống chế rên lên, liên tục xin tha. Cuồng triều hưng mãnh một trước một sau giáp công, bụng Ngô Sở Ủy co giật điên cuồng, ngón chân cũng co giật, dư âm chấn động hơn mười giây, sướng không gì tả nổi.

Trì Sính bạo phát thuần túy là do bị dáng vẻ lãng lợ cực điểm của Ngô Sở Ủy kích động mà ra.

Qua rất lâu, hô hấp của Ngô Sở Ủy dần bình ổn lại.

Trì Sính nhẹ liếm mồ hôi trên trán Ngô Sở Ủy, nén cười hỏi: “Mông sướng không?”

Ngô Sở Ủy khó mở miệng, sướng thì sướng, nhưng xong chuyện nhớ lại, vẫn có một chút không tiếp nhận nổi.

“Lúc nào mới đổi sang sướng thật?” Trì Sính truy hỏi.

Con người Ngô Sở Ủy sâu thẳm, hai môi mím chặt, trong lòng thầm đáp, ông đây tuyệt đối không cho anh cơ hội đó!

Bộ phim đã chiếu xong, tự động chuyển sang bộ tiếp theo.

Tiếng kêu gào như mổ heo xuyên qua màng nhĩ, Ngô Sở Ủy nhìn lên màn hình di động, lập tức đại ra. Vẫn là thằng nhóc đó, vẫn là đám người đó, bộ phim vừa rồi chỉ là làm nóng, hiện tại mới gọi là khẩu vị nặng. Đủ loại đạo cụ luân phiên ra diễn, vết máu phủ khắp, ngắt xỉu liên tục, Ngô Sở Ủy xem mà sợ hãi không thôi.

”Mấy... mấy người này là ai vậy hả?”

Trì Sính nhẹ nhàng nói: “Đều là anh em của tôi, quay phim là Cương Tử.”

Ngô Sở Ủy chấn động, y không cách nào tin tưởng, một người có vẻ ôn hòa phúc hậu như Cương Tử lại có thể thần nhiên mục kích cảnh tượng máu tanh này. Y càng không cách nào lý giải, tại sao bọn họ phải có hành vi tàn bạo như vậy với một thằng nhóc? Lẽ nào chỉ cho sướng thôi sao?

Trì Sính không chút hoảng loạn giải thích: “Cậu ta lừa tôi, vì mục đích nào đó mà ở cạnh tôi.”

Thằng nhóc đó chính là tiểu Long.

Câu nói này quả thật giống như nói cho Ngô Sở Ủy nghe, cho dù Trì Sính không hề phát giác.

Ngô Sở Ủy bị dọa hồn lìa khỏi xác, muốn che giấu cũng không che giấu được, tiếng thét bên tai giống như lệ quỷ đòi mạng, từng tiếng đều khùng bố cực điểm. Lẽ nào đây chính là kết cục của mình sao? Cúc hoa bị bạo, ruột bị đâm nát, trên người phủ đầy vết máu, nơi yếu ớt liên tục bị điện kích, chỉ nghĩ thôi cũng thấy đau đó!

Trì Sính cảm giác được sự căng thẳng của Ngô Sở Ủy, trực tiếp tắt máy.

“Cậu sợ cái gì? Tôi lại không đối xử với cậu như thế.”

Ngô Sở Ủy rụt rè, “Lỡ như có một ngày như thế thì sao...”

Trì Sính không nói gì, tay ôm Ngô Sở Ủy siết chặt, đối với hắn, Ngô Sở Ủy hoàn toàn là lo bò trắng răng, một người có thể khiến hắn phải vội thắng xe trên giường, căn bản không cần lo lắng mình bị ngược đãi, đừng nói là lãng nhệch thâm thể kia, cho dù bảo Trì Sính hắn tùy tiện đánh Ngô Sở Ủy một cái, hắn cũng chưa chắc hạ thủ được.

Tối nay, trong lòng Ngô Sở Ủy chính là băng hỏa giao nhau.

Trì Sính hiếm khi dịu dàng như thế, dịu dàng hôn, dịu dàng âu yếm, dịu dàng nói chuyện câu có câu không bên tai. Ngô Sở Ủy đã quá lâu không được ai thương yêu như thế, tim như con tằm bị rút sạch tơ, không còn lại chút gì. Nhưng lại cực độ không có cảm giác an toàn, bóng ma mà bộ phim mang đến không thể xua tan, dù y trầm mê thì cũng liên tục tỉnh lại.

Có phải mình đã nhập diễn quá sâu rồi không? Hơn nửa đêm Ngô Sở Ủy nhìn mặt Trì Sính đặt tay lên ngực tự vấn.

Mỗi lần nhớ lại những khi ở chung, đều sẽ dả kích bản thân mình một phen, rốt cuộc mình muốn làm gì với anh ta chứ? Sao mình lại thế này thế kia với anh ta? Đầu óc mình bị chập mạch rồi chăng? Nhưng lần sau gặp phải tình hình tương tự, vẫn sẽ không kìm lòng được tiếp tục chập mạch, tiếp tục thế này thế kia, tiếp tục tự hỏi lòng.

Diễn và không diễn có khác biệt sao? Anh ta ở ngay đây, tồn tại chân chân thực thực

Ngô Sở Ủy xoắn xuýt cực điểm, như cam chịu vùi đầu vào hõm vai dày rộng của Trì Sính.

Thôi thích sao thì vậy đi!

93. Chương 93 - Vinh Quang Về Đội

Sáng ngày hôm sau, cảm xúc của Ngô Sở Ủy lại mất khống chế lần nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, sau khi tỉnh lại y vô thức sờ đầu, lo lắng tối hôm qua giày vò như thế, kiểu tóc bảo bối sẽ bị rớt. Kết quả vừa sờ liền hoảng lên, cứ như gặp quỷ, chỉ sờ thấy lớp da đầu trơn lóc, một sợi tóc cũng không tìm ra. Ngô Sở Ủy vội vã hoảng loạn chạy vào nhà vệ sinh, nhìn vào gương, ngây dại.

Mới thoát khỏi danh hiệu tên trọc chưa được hai tháng, lại lần nữa vinh quang về đội.

Khương Tiểu Soái bước vào cũng ngẩn ra, “Tối qua gọi tin nhắn nói cắt kiểu tóc mới, tôi còn tràn đầy chờ mong dậy thật sớm, muốn nhanh chóng nhìn thấy phong thái của cậu. Sớm biết thế này, tôi sẽ ngủ nhiều hơn rồi.”

Ngô Sở Ủy nổi lửa, “Tôi quả thật cắt kiểu tóc rất khốc, tối qua còn bánh chộp nửa ngày, kết quả sáng ra tóc không còn sợi nào. Lần đầu tiên tôi vừa lòng với kiểu tóc mới như thế! Sợ dè sợ chạm, tắm cũng không dám dính nước, sợ ảnh hưởng hiệu quả định hình! Má sao mới ngủ một giấc đã không còn rồi!! Phí trắng tiền cắt tóc hôm qua rồi!”

Khương Tiểu Soái nín cười, “Lẽ nào là bệnh rụng tóc?”

“Có bị rụng tóc cũng chỉ rụng một chút, làm sao rụng hết được chứ?”

Bác sĩ Khương giảng giải rất chuyên nghiệp: “Rụng tóc trong vài tình huống hiếm thấy có thể phát triển đến mức cả da đầu thậm chí lông ở những bộ phận khác trên cơ thể đều bị rụng.”

Ngô Sở Ủy kêu gào: “Má nó tôi còn ngửi được mùi kem cạo râu đây này!”

Nhớ đến chuyện này Ngô Sở Ủy liền nổi giận, y có thể không biết là ai làm sao? Tối qua ngủ mơ mơ hồ hồ, trước nửa đêm luôn xoắn xuýt, sau nửa đêm thật sự trụ không nổi, ngủ một phát là không tỉnh nữa. Trong lúc đó còn cảm giác được da đầu có hơi khác thường, nhưng nghĩ là do mới cắt tóc, có lẽ không quen lắm, nên không mấy để tâm.

Nào ngờ một lần sơ suất, lại thăm ngộ độc thủ!

Đang vận khí, đầu sỏ trở lại.

Trên thực tế Trì Sính vẫn không đi đâu, hần chỉ ra ngoài làm chút chuyện, hành lý đồ đạc vẫn còn ở đây.

Ngô Sở Ủy bước vội đến trước mặt Trì Sính, ánh mắt hung hãn khảo vấn hần.

“Tại sao cạo đầu tôi?”

Trì Sính nói rất đương nhiên: “Tôi thích nhìn cậu với kiểu tóc này.”

Ngô Sở Ủy tức giận bắt bình: “Anh thích nhưng tôi không thích! Dựa vào cái gì anh thích thì anh cắt tóc tôi? Má nó tôi cắt tóc là cho một mình anh xem thôi sao?”

Trì Sính đưa tay giữ cái đầu trọc của Ngô Sở Ủy, nói rất bình thản.

“Chính là cho một mình tôi xem.”

Ngô Sở Ủy bên này tức giận trợn mắt, Khương Tiểu Soái bên kia nhếch môi, tôi nói này đồ đệ à, cậu nên trốn trong chăn trốn vui đi! Chỉ cho phép mình anh ta xem?? Vậy không phải nói rõ anh ta đã kệt dính với cậu rồi sao!

Trì Sính ép buộc kéo Ngô Sở Ủy lên xe, dự định cùng y đi ăn sáng.

Trên đường, Ngô Sở Ủy vẫn sầm mặt. Chỉ chơi với Túi Dầm Nhỏ, không thèm nhìn Trì Sính một cái.

Trì Sính dùng khoeo mắt đảo qua Ngô Sở Ủy, bất ngờ nói một câu.

“Tình tình cũng không hiền đâu.”

Ngô Sở Ủy thầm phản bác: Tôi đây đủ hiền lắm rồi! Nếu đổi lại là người khác, đã cho anh một bạt tai từ lâu rồi! Nhưng nghĩ đến lúc này đang là thời gian chiến tranh lạnh, thực lười phân tích cho anh ta, chỉ đảo mắt giả câm giả điếc.

Người có thể khiến Trì Sính nghĩ biện pháp đỡ dành, chỉ có cái tên trọc khoa trương ngang ngược này thôi.

Xe dừng lại trước tiệm cắt tóc, Trì Sính bước thẳng xuống, vào bên trong một lát, tóc trên đầu cũng không còn nữa. Trở về xe, Ngô đầu trọc nhìn thấy Trì đầu trọc, trong lòng lập tức cân bằng, miệng cũng không mím nữa, vẻ mặt tươi hơn, hai người như một cặp tình nhân bước vào quán ăn.

“Cho hai tô mì thịt bò.” Trì Sính nói.

Phục vụ hỏi: “Có cho thịt bò không?”

Đây không phải là phí lời sao? Không bỏ thịt bò còn có thể gọi là mì thịt bò sao? Nếu thật sự kỵ thịt thì sao không trực tiếp gọi mì chay luôn?

Ngô Sở Ủy nhếch môi: “Sao anh không hỏi có cho mì không đi?”

Phục vụ rất hài hước: “Hoàn tục rồi?”

Ngô Sở Ủy ném cho Trì Sính một ánh mắt oán hận.

Quá trình ăn cơm cũng coi như vui vẻ, Ngô Sở Ủy còn cùng Trì Sính tám một chút về kế hoạch sáng tạo tiếp theo. Y rất xem trọng triển vọng của thiết bị chiếu sáng và màn hình hiển thị LED, lại tốt nghiệp chuyên ngành điện lực, lúc làm việc ở xí nghiệp quốc doanh thường xuyên tiếp xúc phương diện này, muốn chen chân vào lĩnh vực này, mở một công ty thương mại.

Trì Sính đùa nghịch món đồ cầm tay mới làm, nhàn nhạt nói: “Suy nghĩ không tệ, chính sách quốc gia cũng đang nghiêng về phương diện này, có thể suy nghĩ.”

Được Trì Sính khẳng định, đột nhiên Ngô Sở Ủy cảm thấy nắm chắc hơn.

Hút sạch cọng mì cuối cùng, húp một chút nước lèo, lau miệng chuẩn bị bỏ đi. Kết quả khi phục vụ thối tiền, Ngô Sở Ủy đột nhiên phát hiện trong tay Trì Sính đang cầm một món đồ, trong lòng hiếu kỳ liền hỏi.

“Anh đang cầm món đồ chơi gì trong tay vậy?”

Trì Sính không nói gì, trong con mắt che giấu ý cười nồng đậm.

Ngô Sở Ủy nhân lúc hẩn không phòng bị giật lấy, tự cho là chiếm được tiện nghi lớn, kết quả vừa thấy rõ, mặt liền xanh đi. Hận không thể ném hai trái trứng lớn này xuống đất, dùng gót giày mài thành bã.

Trì Sính thấy phản ứng của Ngô Sở Ủy, vui không nhịn được.

“Sao cậu biết đây là trứng của cậu?”

Mặt Ngô Sở Ủy đen như đáy nồi, đâm vào bụng Trì Sính hai đấm.

Trì Sính tiếp tục khích tướng: “Cậu cũng nhìn ra kích cỡ của nó có hơi lớn đúng không?”

Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng bùng nổ: “Trì đầu trọc, anh có thôi được hay không hả? Cả ngày đến tối chỉ nói chuyện này!” Ra vẻ muốn đập bể.

“Nếu cậu dám đập bể bảo bối trứng của tôi, tôi sẽ bứt hai trái thật ở phía dưới của cậu.”

“...”

Trên đường về, Ngô Sở Ủy lại không nói chuyện. Đến trước cửa phòng khám, vừa muốn xuống xe liền bị kéo về. Không kiên nhẫn quay đầu qua, một cánh tay đưa tới bên mặt, giữa hai ngón tay kẹp một tấm thẻ.

“Thẻ tín dụng phụ của tôi, nếu cậu cần tiền cứ trực tiếp rút.”

Ngô Sở Ủy lạnh mặt, “Tôi không cần, anh thích cho ai thì cho đi.”

“Tên chủ thẻ chính là cậu, còn có thể cho ai dùng?”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy biến đổi liên tục, ngữ khí vẫn rất cứng cỏi.

“Dù sao tôi cũng không dùng đến, anh hủy đi.”

Ánh mắt Trì Sính trầm xuống, “Không có vốn dùng cái gì mở công ty? Lấy đi, dùng thì dùng, không dùng thì để đó.” Nói xong ngang ngạnh nhét vào túi áo Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy muốn rút ra, Trì Sính lại nắm tay y.

“Hồi này đùa giỡn với cậu, trứng thì to thể mà sao lòng dạ lại nhỏ vậy.”

Ngô Sở Ủy trừng mắt tức giận, lại bị Trì Sính đưa tay vò trán khiến toàn bộ tức giận tiêu tan.

“Vào đi, tôi đi làm.”

Nhìn xe Trì Sính đi xa, lòng Ngô Sở Ủy đầy ngổn ngang.

...

Sau mấy phen suy nghĩ chọn lựa người mua, Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng tung đàn rắn đó ra, tình trạng thị trường năm nay rất tuyệt, tính tổng lại ít cũng có sáu trăm ngàn vào tài khoản. Càng nghĩ càng cảm thấy kế hoạch này đáng để thực hiện, không chỉ câu được người ra, mà đường tài lộ cũng thông.

Tuy vẫn bận rộn chuyện của mình, nhưng Ngô Sở Ủy vẫn mong nhớ đàn rắn của Trì Sính.

Tồn công sức dữ dội mới liên hệ được với tên lái buôn bán rắn con quý giá kia, hai người tìm một quán cơm nói chuyện riêng tư.

“Bán sạch hết rồi.” Lái buôn nói, “Lần trước có một khách hàng lớn, đã bao sạch đàn rắn con đó rồi.”

Ngô Sở Ủy giải thích: “Tôi không phải đến để mua rắn con, tôi muốn mua rắn mẹ.”

“Rắn mẹ?” Lái buôn chau mày.

Ngô Sở Ủy gật đầu: “Tôi rất thích những con rắn lần trước anh đã bán cho tôi, tôi muốn mua con rắn mẹ đó về, anh liên hệ với nhân viên trông coi giúp tôi đi, để anh ta mang rắn mẹ ra cho tôi.”

Lái buôn lập tức khoát tay, “VẬY sao mà được? Bộ đội là nơi nào chứ? Phòng thủ mấy lớp đó. Đồ bên trong nói mang là có thể mang ra được sao?”

Ngô Sở Ủy hỏi vặn lại: “VẬY đàn rắn con đó làm sao lại mang ra được?”

“Cái đó thì khác!” Lái buôn lộ vẻ cẩn thận, “Nói thật với cậu vậy, người bảo anh ta trông coi đàn rắn đó căn bản không phải người trong bộ đội, là trông coi giữ người khác, rắn bên trong đều đã đếm số rồi, thiếu một con cũng không được.”

Ngô Sở Ủy thâm biết rõ, nhưng vẫn ra vẻ kinh ngạc.

“Chuyện này là sao thế?” Ngón tay nhẹ gõ lên bàn, ngừng một chút: “Anh xem thế này được không? Tôi tìm một con rắn cùng chủng loại, đổi với con rắn bên trong. Như vậy, rắn anh ta trông coi không nhiều không ít, vẫn là con số đó.”

Lái buôn tiếp tục lắc đầu, “Cậu vẫn nên chết tâm đi thôi, giống rắn đó đã sắp tiết chủng rồi, cậu đi đâu tìm?”

“VẬY nếu tôi có thể tìm được thì sao?” Ngô Sở Ủy tràn đầy tự tin.

Lái buôn cười gằn, “Nếu cậu thật sự có thể làm được, vậy cần gì phải đổi nữa? Con đó không phải cũng giống vậy sao?”

“Đương nhiên không giống.” Ngô Sở Ủy tìm từ ngữ rất tốt, “Tôi vừa ý con rắn mẹ đó, không phải vừa ý giống rắn đó.”

Lái buôn cảm thấy Ngô Sở Ủy nói chuyện không đầu vào đầu, căn bản không đặt trong lòng, chỉ lo ăn uống, nói đến cuối vẫn khước từ như thế, khỏi cần cân nhắc, chuyện này không có hy vọng!

Ngô Sở Ủy lấy ra hai xấp tiền đặt lên bàn.

“Ồ đó có mấy trăm con rắn, chỉ đổi một con như thế, ai có thể nhìn ra? Lại nói, rắn thường xuyên lột da đổi màu, cho dù có nhìn ra thì lại thế nào? Giống rắn không biến đổi, giá cả không giảm, không lẽ còn có thể đem đi kiểm tra DNA sao?”

Lái buôn đảo mắt nhìn tiền, miệng động đậy, nhưng không nói.

Ngô Sở Ủy lại đặt thêm một xấp, đẩy đến trước mặt hắn ta.

“Rắn tôi chắc chắn có thể tìm được, anh chỉ cần giúp tôi liên hệ với người đó, chuyện khác không cần anh lo lắng.”

Lái buôn do dự một chút, không kiên trì nữa.

“Tôi sẽ cố gắng.”

94. Chương 94 - Cảnh Báo Vô Thanh

Trì Sính đi công tác về chưa được hai ngày, Chung Văn Ngọc đã nhận được tin nhắn nặc danh.

Nội dung không khác mấy với tin nhắn lần trước, chính là cảnh cáo Chung Văn Ngọc nên quản tốt con trai của mình, đừng để hắn tiếp tục quấy rối đàn ông.

Chung Văn Ngọc mới vừa yên lòng không lâu, bởi vì tin nhắn này mà lại loạn lên. Bà không dám nói với Trì Viễn Đoan, sợ với cá tính của Trì Viễn Đoan, một khi biết chuyện này, khẳng định sẽ cãi cộ với Trì Sính. Vạ nhất chỉ vì một tin nhắn quấy rối, vì một chuyện chỉ có thể có, mà khiến cho gia đình tràn đầy âm u chướng khí, thực sự không đáng.

Thế là chờ đến cuối tuần, bà lại gọi Nhạc Duyệt đến.

Nhạc Duyệt vẫn cái kiêu đó, bất luận tâm trạng tốt hay không, chỉ cần gặp mặt Chung Văn Ngọc, luôn luôn là tươi cười.

“Duyệt Duyệt à, con nói thật cho dì đi, con và Trì Sính rốt cuộc sao rồi?”

Nhạc Duyệt giật mình, ngữ khí có chút không tự nhiên.

“Tụi con vẫn vậy thôi.”

Chung Văn Ngọc hơi cấp thiết: “Giữa hai đứa không có mâu thuẫn gì chứ?”

Nhạc Duyệt cẩn thận hỏi: “Dì à, có phải Trì Sính đã nói gì với dì không?”

“Không, từ khi các con về, dì vẫn chưa gặp nó.”

Nhạc Duyệt càng thêm cẩn thận, “Dì à, dì yên tâm đi, tụi con vẫn rất tốt. Ai cũng có cá tính của riêng mình, con chưa từng trông mong Trì Sính có thể nghe theo con mọi điều. Mẹ con thường xuyên nói với con, khi yêu nhau quá nồng nịu, sau khi kết hôn sẽ phải thừa nhận chênh lệch rất lớn. Cho nên con vẫn tiến hành tình cảm này bằng lý trí, chưa từng ảo tưởng những chuyện không chân thật, hai người chỉ cần bên nhau thực tiễn là được.”

Chung Văn Ngọc uống trà, cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“Vẫn là con đủ thông minh, khó trách con trai dì không vừa ý cô gái nào, lại ngấm trúng con.”

Nhạc Duyệt lúng túng cười.

Chung Văn Ngọc lại nói: “Hai đứa chọn ngày đi lấy giấy chứng nhận đi.”

Nhạc Duyệt mừng rỡ, ly trà trong tay cũng muốn cầm không vững, nhưng vẫn cố gắng khắc chế, hỏi dò: “Có phải hơi nhanh không ạ?”

“Không nhanh đâu!” Chung Văn Ngọc nắm tay Nhạc Duyệt: “Dì chấp nhận con là con dâu rồi.”

...

Tối đó, Trì Sính đặt một phòng riêng ở khách sạn, đặc biệt mời một vài người bạn, giới thiệu cho Ngô Sở Ủy quen biết.

“Đây là giám đốc Vương của công ty kỹ thuật quang điện Hợp Thông.”

Giám đốc Vương đứng lên bắt tay Ngô Sở Ủy, đưa cho y một tấm danh thiếp: “Công ty chúng tôi chuyên nghiên cứu và phát triển hệ thống hiển thị LED, nếu cậu có gì cần, có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.”

Ngô Sở Ủy khách sáo cười nói: “Sau này có gì không hiểu, tôi phải thỉnh giáo anh nhiều rồi.”

“Câu này nghe xa lạ quá.” Giám đốc Vương cười sảng khoái, “Cậu của Trì Sính là thầy của tôi, không có ông ấy tôi không thể tạo nên công ty này. Cậu là bạn của Trì Sính cũng có nghĩa là bạn của tôi, sau này chúng ta cùng nghề rồi, cơ hội hợp tác sẽ nhiều hơn.”

Có một người đàn ông cao gầy đứng lên mời rượu Ngô Sở Ủy, lời nói cũng khách sáo vô cùng.

“Tôi là Trương Đăng tổng giám đốc công ty thương mại Quang Thuận, phạm vi kinh doanh chủ yếu của công ty chúng tôi là mảng màn hình hiển thị và đèn tiết kiệm điện, nếu thấy hứng thú có thể đến xem.”

Ngô Sở Ủy cầm danh thiếp ngó qua, tán thưởng: “Công ty các anh rất nổi tiếng ở lĩnh vực này đó! Hai ngày trước tôi lên mạng tra tài liệu, thấy giới thiệu sơ bộ về công ty các anh, còn đặc biệt chú ý một chút.”

Trương Đăng cười khiêm tốn, “Công ty chúng tôi chỉ là đi trước nên giành được tiên cơ, hai năm nay áp lực cạnh tranh rất lớn, có vài công ty mới xuất hiện. Chẳng hạn thương mại Tấn Đạt, vị ngôi chéch đối diện cậu chính là người đứng đầu của họ.”

Ngô Sở Ủy lại đứng lên cụng ly với người đó, đơn giản nói chuyện vài câu.

Bữa cơm vô cùng náo nhiệt, rượu cũng uống không ít, mặt Ngô Sở Ủy đã đỏ, đi đường cũng lảo đảo. Lúc ngồi lên xe rồi vẫn còn chưa hoàn hồn lắm, từng vì một đơn đặt hàng, phải đi khắp nơi cúi đầu hạ giọng, chịu vô số cảnh đóng cửa không tiếp. Hiện tại vừa nổi lên ý định, còn chưa có phương án thực hành thiết thực, cơ hội hợp tác tổng hợp đã chủ động tìm đến.

Loại biến hóa cảnh ngộ này, thật không phải dạ dày bình thường có thể tiêu hóa được.

Trì Sính vừa định vặn nút xoay, Ngô Sở Ủy ở ghế phụ đột nhiên nghiêng đầu, nửa người đều đè lên tay Trì Sính, không để hắn khởi động xe. Trì Sính dùng cái cảm cứng ngắc cọ lên đỉnh đầu sáng bóng của Ngô Sở Ủy, tay vuốt lên mặt y vài cái, hỏi: “Sao rồi? Uống nhiều khó chịu?”

Ngô Sở Ủy cứ ỳ ra như thế, cũng không nói chuyện.

Đôi môi dương cương của Trì Sính di chuyển lên tai Ngô Sở Ủy cọ cọ, mùi rượu phả ra thuận theo lỗ tai thấm vào cả đầu. Vai Ngô Sở Ủy run run, đột nhiên mạnh bạo kéo tay Trì Sính ra, nện trán lên trán Trì Sính, lực đạo rất mạnh.

Chỗ khác không cứng như Trì Sính, nhưng trán thì vẫn có lực sát thương.

Không chỉ nện cho Trì Sính ăn đau, còn tức giận bùng bùng nắm cổ áo hắn chất vấn: “Tại sao phải đối xử tốt với tôi như vậy?”

Trì Sính không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào y.

Ngô Sở Ủy cảm thấy thứ mình vừa uống không phải rượu, là dấm, mùi dấm vọt lên cổ họng phun ra mắt, không biết mình đang ghen cái gì. Người cũng câu được rồi, tình cảm cũng buộc vào rồi, lời nên nói cũng nói rồi, chuyện xấu nên làm cũng làm rồi... không chỉ chưa nhận được báo ứng, mà cuộc sống còn rất nóng bỏng!

Còn có gì không thỏa mãn nữa?

Bao nhiêu cảm xúc trào ra, lại nói không ra nguyên do, đến cuối cùng chỉ có thể đâm mạnh vào ngực Trì Sính, gào lên: “Trán tôi đau.”

Trì Sính vươn năm ngón bóp sau đầu Ngô Sở Ủy, kéo đến trước mặt mình.

“Trán đau trách ai chứ?”

Thô giọng đáp trả: “Trách anh!”

Không có anh tôi đây sẽ sống rất cứng cỏi!

Nếu dựa vào tính khí của Trì Sính lúc trước, sớm đã đánh cho, có cái kiểu hồ đồ này sao? Đối tốt với cậu lại thành ra là tôi không đúng? Cậu đi nghe ngóng thử xem, Trì Sính tôi cho ai một câu dễ nghe, người đó không trộm vui cả đêm? Nhất định phải muốn tôi lấy pin quạt cậu, lấy gót giày đập cậu, cậu mới cảm thấy thoải mái sao?

Ấn y lên đùi mình, ra sức gặm, gặm đến khi y phải chửi rủa liên tục, gặm đến khi y không nói được một câu lưu loát nữa, xe của Trì Sính cũng đã lái đến trước cửa nhà.

Không lấy chìa khóa mở cửa, mà trực tiếp đập ra, sau khi vào trực tiếp ấn lên tường, hơi thở thô ráp cứng cỏi mang theo xúc cảm kim loại, lòng bàn tay thô ráp từ eo mồi dần lên, bá đạo lại dịu dàng.

“Đầu nhũ đã sưng đến thế này rồi?” Cố ý hỏi.

Ngô Sở Ủy ghen hờ một tiếng, hung tợn cắn cắn cổ chắc nịch của Trì Sính.

Nhiệt độ trong phòng vừa bị đốt cháy, tiếng chuông di động lại vang lên.

Thật ra đã sớm biết sẽ có lúc này, ngay từ khi lên xe y đã biết, tối nay không thể ở lại đây. Nghiệt mình đã gieo, thì mình phải tự ăn hậu quả, Ngô Sở Ủy sớm đã chuẩn bị tâm lý.

Trì Sính ra ngoài ban công nghe điện thoại.

Ngô Sở Ủy không có biểu cảm gì rút một bao thuốc bột ra khỏi túi, thuốc này chuyên môn dùng để độc hại rắn, y biết Túi Dấm Nhỏ sẽ không ăn, thế là yên tâm ném túi thuốc đó vào thùng rác ở nhà vệ sinh.

Cả quá trình lặng yên không chút dấu tích, cho đến khi Trì Sính trở vào, Ngô Sở Ủy vẫn giữ tư thế đó.

“Lát nữa mẹ tôi sẽ đến.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy không nói hai lời, cài nút áo rồi đi ra cửa.

Trì Sính đau lòng, kéo y lại, hung tợn ôm lấy.

“Tôi mắc nợ cậu, nhất định sẽ trả.”

Ngô Sở Ủy ngẩn ra, quay đầu bỏ đi.

Hai mươi phút sau, Nhạc Duyệt đến, vào cửa liền hôn lên chỗ Ngô Sở Ủy từng hôn qua.

Trì Sính không có bất cứ phản ứng nào, đi thẳng vào phòng tắm tắm rửa.

Một câu “dì chấp nhận con là con dâu rồi” của Chung Văn Ngọc đã cho Nhạc Duyệt một tấm kim bài miễn tử, Túi Dấm Nhỏ nằm khoanh mình gần đó, nhàn nhã nhìn cô, giống như một sự khiêu chiến không lời. Hơi ẩm của Nhạc Duyệt giảm xuống nghiêm trọng, cô chậm rãi bước lại chỗ Túi Dấm Nhỏ, cúi xuống, lấy một con chim sẻ trong túi ra ném cho nó.

“Ăn đi.” Dịu dàng gọi.

Túi Dấm Nhỏ hất đuôi, ngửi cũng không thèm ngửi, bộ dáng đặc biệt kiêu ngạo

Thế nhưng không ăn?! Nhạc Duyệt kiên nhẫn đẩy đẩy tới miệng Túi Dấm Nhỏ.

“Vừa bắt đó, rất ngon.”

Túi Dấm Nhỏ vẫn không để ý đến cô, trừ Trì Sính và Ngô Sở Ủy dứt cho nó ăn, thì cho dù là đồ tốt, nó cũng không ăn.

Kế hoạch này không thông, Nhạc Duyệt không cam lòng, xem ra phải nghĩ chiêu khác trị nó... đang cân nhắc, tay nắm cửa phòng tắm đột nhiên vang lên tiếng mở, Nhạc Duyệt vội vã nhét con chim sẻ vào túi, ngồi xuống giường, giả vờ như chưa có gì xảy ra.

Nửa đêm, nhân lúc Trì Sính đã ngủ say, Nhạc Duyệt len lén vào nhà vệ sinh, ném chim sẻ vào bồn cầu, xả nước mấy lần mới trôi được.

Trì Sính ngủ rất cảnh giác, động tĩnh khác thường ở nhà vệ sinh khiến thần kinh hắn căng chặt.

Sáng hôm sau, thức dậy vào nhà vệ sinh, cúi nhìn thùng rác, một túi thuốc lặng lẽ nằm bên trong.

95. Chương 95 - Yêu Tinh Trong Yêu Tinh

“Đây là một loại thuốc giết rắn, nhưng hàm lượng thuốc khá thấp, mãng xà lục như Túi Dấm Nhỏ, tính ra phải dùng nhiều lần mới có thể trúng độc chết. Mấy lần đầu triệu chứng trúng độc khá nhẹ, có lẽ chỉ là những phản ứng nhẹ như tiêu chảy, nôn ói. Thời gian kéo dài rồi, lượng độc tích trong người cũng nhiều hơn, đến khi phát giác thì có thể đã không cứu kịp.” Cương Tử nói.

Trì Sính ngắm nghía bột thuốc trong tay, ánh mắt âm trầm, cảm xúc che giấu rất sâu.

Cương Tử cảm thán: “Người này thật to gan, nhưng không có óc, cũng không hiểu rõ tính tình của Túi Dấm Nhỏ, cho nên mới nghĩ ra cái chiêu tệ lậu này.”

Trì Sính lặng lẽ mở miệng: “Nhất định là người có tiếp xúc nhiều lần với tôi, mới sử dụng cách này hạ độc.”

Nói thế, người này là ai không còn gì rõ ràng hơn. Thật ra Trì Sính đã nắm chắc từ lâu, chẳng qua không bắt được tại chỗ, thì hẳn sẽ không dễ dàng vạch trần. Không phải hẳn sợ oan uổng người tốt, mà hẳn lười nghe cô ta xảo biện.

Cương Tử mang ý thăm dò hỏi: “Ý của cậu là, do chị Duyệt làm?”

“Có phải cô ta không, qua mấy ngày nữa sẽ biết thôi.”

Hai người nói chuyện thêm một lát, chủ đề dời lên đàn rắn ở trong bộ đội.

“Tôi đã thay xà đố cột thành công rồi, mấy con rắn đó trông thì không khác gì trước kia, trên thực tế tập tính khác biệt rất lớn. Nuôi thả chung với nhau như thế, chắc chắn sẽ bị vây công, khó tránh khỏi bị rắn của cậu ăn mất. Một khi thiếu số lớn rắn, tên trông coi mắc bệnh lớn gan kia cũng phải vội vã lên báo, ông già biết chuyện này, không rầu rĩ mới lạ.”

Trì Sính nghiêng nát lá trà trong miệng, giữa đôi mày cứng cỏi lộ ra sát khí.

“Gần đây để ý kỹ một chút, một khi bên đó có hành động, chúng ta phải lập tức phản ứng lại.”

Cương Tử lộ vẻ sắc bén: “Yên tâm đi, tốn hơn nửa năm, chính là chờ đợi hôm nay. Không dám nói không chút sơ sót, nhưng tuyệt đối không để xảy ra sự cố gì lớn. Rắn, chúng ta nhất định phải giành về đủ số.”

Yết hầu Trì Sính lên xuống một chút, ánh mắt trở nên dịu đi.

“Dẫn tôi đi xem đàn rắn con mới đón về, nửa năm không gặp, thật có hơi nhớ.”

Cương Tử cười ha ha, cùng Trì Sính lên xe.

...

Ngô Sở Ủy đợi ở phòng khám hơn hai tiếng, đợi đến hơn mười giờ tối, Khương Tiểu Soái mới trở lại.

“Sao rồi?” Ngô Sở Ủy nôn nóng hỏi.

Khương Tiểu Soái đặt hồ kính lên bàn, thở phào nói: “Xong rồi.”

“Không phải hỏi anh cái này...” Ngô Sở Ủy mò lại gần Khương Tiểu Soái, nhỏ giọng hỏi: “Tôi muốn hỏi anh, anh ta có làm gì anh không?”

“Không có!” Khương Tiểu Soái cười bỉ ổi: “Tôi là ai hả? Có thể để anh ta sờ mó sao?”

“Vậy anh trực tiếp đòi, anh ta liền cho?”

Khương Tiểu Soái gật đầu, “Đồng ý rất dứt khoát! Trực tiếp bảo người bỏ vào hồ kính, bê lên xe.”

Ngô Sở Ủy húc vào ngực Khương Tiểu Soái một cái, nháy mắt ra hiệu.

“Quách tử đối với anh không tồi đâu!”

Khương Tiểu Soái sờ lên cái đầu trọc của Ngô Sở Ủy, cười nói: “Có thể tốt như Trì Sính đối với cậu không?”

“Tốt hơn anh ta đối với tôi nhiều!” Ánh mắt Ngô Sở Ủy tràn đầy phấn hận, “Nếu tôi mà xin rắn của anh ta, trăm phần trăm anh ta sẽ không cho tôi, cho dù tôi có thích cỡ nào anh ta cũng sẽ không tặng tôi.”

Khương Tiểu Soái cười hề hề, “Chuyện này không thể quơ đũa cả nắm, Quách Thành Vũ nuôi rắn vì vui, Trì Sính lại nuôi rắn như con, con có thể tùy tiện tặng người khác sao?”

“Đúng đó! Ý nghĩa bất đồng mà! Đối với Quách Thành Vũ mà nói, rắn chính là rắn, đối với Trì đầu trọc mà nói, rắn là người, là phần mong nhớ thuộc riêng một mình anh ta, sao có thể để người khác chấm mút?”

Khương Tiểu Soái ho khan thanh giọng: “Tôi nghĩ thấy mùa chưa đó.”

Hai mắt Ngô Sở Ủy như lưỡi dao, suýt nữa đã cắt lưỡi Khương Tiểu Soái xuống.

“Cậu xem rắn trước đi.” Khương Tiểu Soái nhắc nhở.

Ngô Sở Ủy kéo hồ kính đến trước mặt mình, nhìn ngó kỹ lưỡng con rắn đó, màu sắc tuyệt vời, hoa văn rất xinh đẹp, có hơi luyến tiếc không muốn đưa vào đó chịu chết. Giống rắn quý thể này, nếu mà đem bán, tính ra cũng đáng không ít tiền.

Sư đồ liên tâm, Khương Tiểu Soái liếc sơ là nhìn ra Ngô Sở Ủy đang nghĩ gì.

“Hay chúng ta tìm hàng giả đưa vào? Dù sao cũng chỉ để cho đàn rắn của Trì Sính ăn, thật hay giả có ai biết được?”

Ngô Sở Ủy lắc đầu: “Không thể vì nhỏ mà mất lớn, vì tham chút tiền này mà để người ta nhìn ra vấn đề, đến lúc đó tổn thất là mấy trăm con rắn. Vì kế hoạch này, tôi đã bỏ vào một trăm mấy chục ngàn, còn để ý đến chút lợi ích này sao?”

Khương Tiểu Soái kinh ngạc vô cùng, “Ngô tài nô lúc trước đau thật vì ba trăm tệ tiền mua quà bây giờ lại vì một nụ cười của Trì đầu trọc mà hào phóng bỏ ra cả một trăm mấy chục ngàn?”

Ngô Sở Ủy liếc Khương Tiểu Soái, “Cần bản không phải cùng một chuyện! Một khoản tiền là đầu tư mạo hiểm, một khoản thuần túy là phung phí. Hiện tại bảo tôi mời anh ta ăn một bữa đồ nướng, tôi còn không nở móc ra hai trăm tệ, vì tiêu rồi thì không còn nữa. Nhưng một trăm mấy chục ngàn này thì khác, vụ buôn bán có thể khiến tôi móc tiền, tuyệt đối chỉ lời không lỗ.”

Khương Tiểu Soái hứng thú nhìn Ngô Sở Ủy.

“Cao đầu quả là công hiệu, đầu vừa bóng loáng, người lập tức cũng trở nên tinh ranh.”

Nhớ đến chuyện này Ngô Sở Ủy liền dựng lông, đợi khi mấy chuyện phiền lòng này xử lý xong hết, nhất định phải đến tiệm để nối tóc!

...

Muộn lắm rồi, Khương Tiểu Soái ở lại phòng khám, hai người ngủ chung một chiếc giường.

Ngô Sở Ủy lật người, mặt quay sang Khương Tiểu Soái, nhìn chằm chằm vào hán.

Khương Tiểu Soái cũng thuộc kiểu hình mẫn cảm, dù nhắm mắt vẫn có thể cảm giác được bên mặt bắn tới tầm nhìn nóng bỏng.

“Mất ngủ hả?” Mở miệng hỏi.

Giọng Ngô Sở Ủy thấp trầm, trong con mắt toàn là hơi lạnh.

“Không có, chỉ muốn nhìn anh thôi.”

Nói xong, đột nhiên đưa tay ôm Khương Tiểu Soái, hôn lên môi hán. Ban đầu chỉ như chuồn chuồn lướt nước, sau đó phát hiện Khương Tiểu Soái không kháng cự, lại thò lưỡi vào. Khoang miệng Khương Tiểu Soái không nóng bỏng như Trì Sính, ấm nóng êm dịu, ở bên trong rất thoải mái.

Hôn rồi hôn, tay liền thò vào từ dưới vạt áo ba lỗ của Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái túm tay Ngô Sở Ủy lại, con mắt tỏa ra tia sáng nhợt nhạt xa xăm.

“Nhớ anh ta hả?” Hỏi thẳng không hề kiêng dè.

Ngô Sở Ủy hừ lạnh, “Tôi nhớ anh ta làm gì?”

Khương Tiểu Soái cắn lên trán Ngô Sở Ủy một cái, tiếp tục pha trò, “Chắc không phải cậu lo lắng anh ta thấy túi thuốc đó rồi, không chỉ không trút giận lên Nhạc Duyệt, mà còn bao che dung túng chứ?”

“Vốn dĩ tôi cũng không muốn để anh ta trút giận lên người Nhạc Duyệt vì chuyện này.” Ngô Sở Ủy nói rất vững vàng, “Tôi chỉ muốn ám thị anh ta một chút, bảo anh ta nên lưu ý đến mấy bé tằm cưng thôi. Tôi không hy vọng trước khi tôi thật sự hành động, Nhị Bảo đã xảy ra bất trắc gì. Huống hồ với cá tính của anh ta, khẳng định sẽ không vì một túi thuốc không rõ lai lịch mà chắt vắn Nhạc Duyệt, anh ta luôn hành động rất cẩn thận, nếu thật sự phát hiện dấu vết, khẳng định sẽ loại bỏ khỏi u ác tính lần thật quanh nó, một chút bả cũng không chừa.”

Khương Tiểu Soái đón lấy ánh mắt Ngô Sở Ủy, bất ngờ phun ra một câu.

”Cậu nhìn thấu anh ta như thế, sao đối với lòng mình lại trì độn vậy chứ?

Ngô Sở Ủy không hiểu ý Khương Tiểu Soái.

“Cậu biết tại sao mình mất ngủ, tại sao ghen ghét không?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy không đáp.

“Thật ra bây giờ căn bản cậu không để ý Nhạc Duyệt có phải là bạn gái của Trì Sính nữa không, lòng cậu sáng như gương, cô ta đã định phải làm pháo hôi, có danh phận đó hay không, cô ta đều không thể lật người. Cậu chỉ mượn danh nghĩa mối quan hệ đó để lừa gạt mình, thật ra điều xoắn xuýt trong lòng cậu là thái độ của Trì Sính. Là anh ta vì một đàn rắn, thà rằng hy sinh tình cảm của mình, cũng không ở bên người mình thích.”

“Thật ra Trì Sính chỉ cần buông tha, từ bỏ đàn rắn đó, trận đánh này xem như thắng. Nhưng anh ta lại muốn cậu tổn công tổn sức, muốn cậu chịu nhiều khổ sở, đi đường vòng xa như thế. Cho nên cậu uất ức, cậu khó chịu, cậu không cam tâm vì một đàn động vật máu lạnh mà phải chịu đựng khổ sở.”

“Điều cậu để ý, chẳng qua là độ quan trọng của đàn rắn đó với Trì Sính.”

“Điều cậu đau khổ, không ngoài lòng nhớ nhung khư khư cố chấp đó của Trì Sính.”

Ngô Sở Ủy hận không thể bỏ sọ Khương Tiểu Soái ra, lòi óc ra, người này thật sự tinh quái đến đáng hận!

...

Thời gian gần đây Nhạc Duyệt vẫn luôn ngủ không ngon, ban đêm thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy mình bị rắn độc cắn, bị mãng xà quấn, tỉnh lại cả người toàn là mồ hôi lạnh. Cô đi gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ tâm lý nói rõ với cô, đây là do bị kinh hãi tạo nên, cần phải từ từ điều chỉnh lại, xóa bỏ bóng ma tâm lý.

Nhưng Nhạc Duyệt vốn nóng tính, cô không muốn tiếp tục chờ đợi dù chỉ một chút nào nữa.

Đã ba ngày từ lần bỏ thuốc trước, mỗi đêm Nhạc Duyệt vẫn giật mình tỉnh vì sợ hãi, cô cảm thấy nếu không xóa sổ Túi Dấm Nhỏ, cô sắp mắc bệnh tâm thần luôn rồi. Chung Văn Ngọc đã tỏ thái độ rất rõ, tuần sau cha mẹ hai bên sẽ gặp mặt, rồi quyết định chuyện này, Trì Sính không nói gì, đại khái chính là ngầm đồng ý.

Cho nên, hiện tại hoàn toàn có thể hạ thủ.

Âm thầm liên lạc hai người, giá đưa ra rất cao.

“Chỉ cần có thể khiến con rắn đó chết, bất luận các người dùng cách gì.” Nhạc Duyệt nói.

Một người trong đó làm việc thận trọng, trước khi nhận việc phải tìm hiểu rõ ràng.

“Dùng cách hạ độc có thể không?”

Nhạc Duyệt nói rất cứng, “Có thể hạ độc thì tôi còn tìm các người làm gì? Chính vì nó không ăn đồ ăn người ngoài dứt, tôi mới phải tìm các người. Đừng phí lời, trực tiếp tàn nhẫn, nhất định phải thấy máu!”

Người khác mở miệng, “Nguy hiểm quá lớn, giá tiền này chúng tôi không làm.”

Nhạc Duyệt vì muốn xóa bỏ tâm bệnh, chấp nhận đánh bạc.

“Chỉ cần chuyện này có thể thành, tôi sẽ trả gấp đôi cho hai người.”

96. Chương 96 - Hoàn Thành Nhiệm Vụ Viên Mãn

Khi nhận được điện thoại của Cương Tử, Trì Sính đang lái xe cảnh sát tuần tra trên đường.

“Tình huống có biến, không liên hệ được với tên lính đổi răn nữa, nhân viên trông coi cũng đã đổi, tôi đoán là răn có chuyện gì, bên phía bộ đội kịp thời khắc phục.”

Nghe được tin tức giúp phần chấn như thế, xe của Trì Sính vẫn chạy rất vững, ánh mắt nghiêm túc quan sát tình hình xung quanh, không hề phân tâm.

“Mấy hôm nay để ý sát một chút.” Trì Sính nói.

Cương Tử khá hưng phấn, “Sớm hơn mấy ngày so với tôi dự tính, mới lên đổi hơn hai mươi con răn đã xảy ra dị thường, tôi cứ nghĩ ít nhất phải năm mươi con, mấy kẻ trông chừng của bộ đội quả...”

Nghe tiếng tút tút tút, Cương Tử đành phải câm miệng.

Không hổ là vua tính giây, chuyện lớn như thế cũng không đợi tôi nói xong hãy cúp.

...

Trước sau chênh nhau không đến nửa tiếng, bên Ngô Sở Ủy cũng nhận được tin.

“Không liên hệ được với tên lái buôn đó nữa, đến chỗ ở của anh ta, phát hiện đồ đạc đã dọn đi sạch sẽ, em đoán tên đó muốn chạy. Bên phía bộ đội khẳng định đã có chuyện, em muốn cho thêm vài người để ý kỹ ở đó, anh Ngô, anh thấy sao?”

Ngô Sở Ủy nói: “Cậu tự xem rồi làm đi! Tiền không cần lo lắng, tuyệt đối không thiếu một đồng.”

Đặt di động xuống, Ngô Sở Ủy và Cương Tử đều có chung một suy nghĩ, chuyện tiến triển nhanh hơn cả mong đợi.

Có thể không nhanh sao? Hai bên trong tình huống chưa trải qua thương lượng, suy nghĩ lại giống nhau, anh đổi tôi cũng đổi, ai cũng không can thiệp ai. Thế là đổi rồi đổi, hai mươi mấy con liền biến thành năm mươi mấy con. Trước đó người một nhà sống rất tốt đẹp, đột nhiên ngoại địch xâm nhập, hơn nữa thế lực càng lúc càng lớn mạnh, răn trong hồ liền bắt đầu bạo động.

Đàn răn con mà Trì Sính nuôi, toàn bộ đều có tính tình y chang thằng cha, dám giành địa bàn với tao? Nuốt hết! Ban đầu là một hai hồ răn tàn sát quy mô nhỏ, sau đó biến thành oanh oanh liệt liệt vận động bài ngoại, mấy chục con răn bị đổi vào không một con may mắn sống sót.

Trong một đêm ít đi mấy chục con răn, tên lính trông coi lập tức ngốc lảng.

Biết không thể giấu được, chỉ đành kịp thời báo lên, ngay sau đó đã bị áp giải đi điều tra. Tên lái buôn đồng lõa đợi trong nhà trọ, thấy đã trễ vẫn không liên lạc, liền biết có chuyện, vội vã cuốn gói bỏ trốn.

Lúc này, Ngô Sở Ủy đang mai phục xung quanh chỗ ở của Trì Sính, mấy hôm nay vẫn luôn như thế. Y thường xuyên thấy Nhạc Duyệt từ chỗ này ra ra vào vào, phần lớn thời gian là đi một mình, thỉnh thoảng cũng sẽ ôm tay Trì Sính.

Có lúc Ngô Sở Ủy cũng sẽ dao động, thầm nghĩ dứt khoát thành toàn cho hai người luôn đi! Dù sao ý đồ của Nhạc Duyệt chính là gia thế của Trì Sính, Trì Sính cũng xem Nhạc Duyệt như tấm bia đỡ đạn, hai người coi như hai bên tình nguyện. Nếu không có mình ở giữa quấy phá, có lẽ người ta đã đi đăng ký luôn rồi, đàn răn cưng của Trì Sính cũng sẽ trở về, một chuyện tốt đẹp biết bao!

Dù sao hắn có răn là đủ rồi, cần gì phải làm khó người ta nữa?

Nhưng xoắn xuýt đến cuối, Ngô Sở Ủy vẫn không cách nào đại nghĩa lăm liết rời khỏi đây.

Có lẽ từ trước đến nay y không phải là người lương thiện, có lẽ y trời sinh đã có tật xấu này rồi, có lẽ y chính là cố chấp với đạo lý này, chấp nhất không bỏ... chỉ cần chuyện này không làm xong, chưa đạt đến mục đích, cho dù có làm cho bản thân buồn nôn, y cũng phải tiếp tục theo nó!

...

Mấy hôm nay, Trì Sính trầm mặc bất ngờ, giống như sự yên lặng trước cơn bão, hai cánh tay to lớn thao túng mây mù trên bầu trời, đợi đến thời cơ thích hợp, sẽ tụ chúng lại với nhau, đổ xuống một trận mưa mù mịt.

Hôm nay, mây đen trên đỉnh, ngày tháng tốt lành của ai kia đã hết.

Trì Sính ung dung đi ra từ hành lang, hai tay trống trơn, ánh tịch dương ảm áp chiếu lên mặt hắn, rồi khúc xạ đến chỗ Ngô Sở Ủy, lạnh giống như băng. Ngô Sở Ủy biết, Trì Sính cuối cùng cũng hành động rồi, hắn cố ý tạo ra hiện tượng giả muốn ra ngoài một mình, chính là để cho ai kia tự đâm đầu vào lưới.

Nhìn xe Trì Sính đi xa, tim Ngô Sở Ủy cũng co chặt lại.

Trì Sính lái xe không mục đích, vốn định lái vòng vòng xung quanh, để tiện lát nữa giúp người nhặt xác. Không ngờ càng lái càng xa, đột nhiên lại đi về hướng phòng khám.

Vì xé rách lớp cửa sổ giấy, hắn đã lạnh nhạt Ngô Sở Ủy năm ngày.

Hắn vẫn luôn như thế, vì đạt được một mục đích nào đó, có thể gạt bỏ tất cả nhân tố quấy nhiễu, thoải mái chui vào cái túi chân không. Năm ngày nay, hắn không tìm đến Ngô Sở Ủy lần nào, không gọi một cú điện thoại, không gửi một tin nhắn. Nhưng câu nói “đã từng qua trăm dặm, thì chín mươi dặm chỉ là một nửa”* không phải nói chơi, mắt thấy đã sắp đến lúc không cần nhịn nữa, nhưng sợi dây cung luôn căng chặt trong lòng Trì Sính lại chọn ngay lúc không nên đứt, đứt mất. (Hàm nghĩa: Việc càng gần đến lúc thành công thì càng cần phải nghiêm túc kiên trì.)

Đột nhiên rất muốn gặp tên trọc đó.

Cho dù chỉ lái xe đi ngang qua cửa phòng khám, vội vã đảo mắt nhìn vào trong, không nói một chữ đã đi.

...

Ngô Sở Ủy cũng đoán được Trì Sính khẳng định không đi xa, đang chú tâm quan sát tình huống xung quanh, tìm kiếm nhân vật có hiềm nghi, điện thoại trong túi bỗng vang lên, cầm ra xem, là Trì Sính gọi đến.

“Tôi muốn gặp cậu.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy giật thót: “Anh đang ở đâu?”

“Trước cửa phòng khám.”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy đột biến, vào lúc này hắn chạy đến phòng khám làm gì? Đầu bị lừa đá rồi hả? Đang nghĩ thế, đột nhiên Ngô Sở Ủy thấy có hai người đàn ông thần thần bí bí đi vào hành lang, chân y cũng không tự chủ đi theo.

“Sao không nói gì?” Trì Sính lại hỏi.

Ngô Sở Ủy chỉ đành diễn tiếp, “Đúng lúc tôi cũng đang đến tìm anh, đã sắp đến cửa nhà anh rồi.”

Mí mắt nhướng lên, thấy hai tên kia đang cạy khóa.

“Không tốt, có chuyện rồi!”

Nói xong câu này, Ngô Sở Ủy nhanh chóng nhét di động vào túi, lén lút mò qua.

Trì Sính gọi lại cho Ngô Sở Ủy nhưng không gọi được, đầu như bùng nổ, lý trí chìm vào trạng thái chết cứng. Quay đầu xe với góc độ lớn, bánh xe ma sát tạo ra âm thanh chói tai, nhanh như chớp chạy về.

“Lượng Tử, rần ở đây này.” Một giọng nói truyền ra.

Ngô Sở Ủy thò đầu vào, thấy trong hồ kính trên tủ nhốt một con rắn, cực giống Túi Dầm Nhỏ, nhưng từ ánh mắt Ngô Sở Ủy có thể đoán ra con rắn này tuyệt đối không phải là Túi Dầm Nhỏ. Trong lòng thở ra nhẹ nhõm, Trì Sính quả nhiên đã đánh tráo rắn rồi, như thế, trò hay của y cũng dễ diễn hơn.

Gã đàn ông được gọi là Lượng Tử cầm một ngọn trúc, là công cụ tốt nhất để đánh rắn, có tính dẻo lại có lực mạnh. Tên còn lại gọi là Nhị Khôi, trong tay cầm dao, chuẩn bị đợi rắn bị đánh gần chết rồi, sẽ chém xuống một dao, xách nửa đoạn đi lấy tiền.

Hai người dự định bưng hồ kính lên, đem ra ngoài giết, hạ thủ cũng thuận tiện hơn nhiều. Không ngờ hồ kính này dính trên tủ, căn bản không bẻ xuống được, hơn nữa chất liệu rất cứng, thứ trong tay cũng không đập bể được. Bất đắc dĩ chỉ có thể cạy khóa, đứng trước cửa hồ kính nghiêm trận chờ đợi.

Một lát sau, con rắn lạch xệch bò ra.

Nhị Khôi nháy mắt với Lượng Tử, con người Lượng Tử co rút, cầm ngọn trúc quất vào thất thốn của rắn, vị trí hơi chệch, không chỉ không đánh ngắt rắn, còn chọc giận nó, nó thè lưỡi ra phóng tới cổ chân Lượng Tử. Nhị Khôi sợ hãi, gài lên bảo Lượng Tử cẩn thận dưới chân, Lượng Tử sau khi vất vả né được thì trở nên hung bạo cầm ngọn trúc quất bừa, thân rắn giãy dụa vằn vện trên đất, miệng rắn há to, con mắt tỏa ra tia sáng lạnh lẽo.

Ngô Sở Ủy cảm thấy thời cơ đã đến, nhanh chóng vọt vào.

“Các người muốn làm gì?”

Nhị Khôi thấy có người đến, trong lòng nôn nóng liền trực tiếp cầm dao muốn chém vào thất thốn con rắn.

Sau đó, xảy ra chuyện.

Đây là một con rắn hoang dã, lực sinh mạng và lực bạo phát của nó đều không thể tưởng nổi, rắn bị đứt rồi, đầu rắn lại bay ra, giống như mũi tên lao đi cắn người, hơn nữa sẽ không nhả ra. Túi Dấm Nhỏ là rắn không có độc, nhưng con rắn này có độc, rắn liều chết vật lộn, độc rắn liền dốc hết ra, nửa người Nhị Khôi liền tê đi.

Lượng Tử muốn chạy, nhưng lại không muốn bỏ lại Nhị Khôi, thế là bắt đầu đánh nhau với Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy tay không vung đấm, Lượng Tử dù sao cũng có ngọn trúc, quất lên người Ngô Sở Ủy, quả thật là đau!

Nhưng vì lập công, Ngô Sở Ủy chỉ đành nhịn. Cổ tay ấn chặt yết hầu, đầu gối húc vào bụng, khớp xương vang rảng rắc, ai cũng không chịu thua a.

Lại bị quất một cái, Ngô Sở Ủy nghiêng răng gài lên, đột nhiên nhớ ra mình có Thiết Đầu công cái thế, liền nện trán lên trán Lượng Tử, Lượng Tử trực tiếp bị nện oanh đầu, ngã xuống cạnh Nhị Khôi.

Trong tay Nhị Khôi còn nắm con dao kia.

Độ va chạm quá mạnh, Ngô Sở Ủy cũng hơi choáng váng, còn chưa kịp đứng vững lại, Lượng Tử đột nhiên đỏ mắt nhào tới, lưỡi dao mang theo máu độc nhắm thẳng vào sống mũi. Ngô Sở Ủy liều chết bóp cổ tay Lượng Tử, ngăn cản mũi dao đâm xuống.

Từng giây từng phút trôi qua, Lượng Tử vẫn không giảm lực, Ngô Sở Ủy cũng căng cứng, giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chui vào cổ áo.

Đột nhiên, mắt Lượng Tử đỏ sẫm, mũi dao chuyển hướng.

Tiếng kêu gào không chút dự báo chui vào màng nhĩ, Ngô Sở Ủy vô thức cúi đầu nhìn, Lượng Tử ôm chân lẫn lộn dưới đất, gần như chỉ trong một thoáng, gân chân đã bị con dao trong tay chính mình khứa ra.

Một là trúng độc, hai là gân chân bị khứa ra, cái nào cũng chạy không thoát.

“Ai bảo các người làm chuyện này?” Trì Sính hỏi.

Đã đến mức này, Lượng Tử và Nhị Khôi còn muốn lấy số tiền còn lại kia, không ai lên tiếng.

Trì Sính lại gần Nhị Khôi, dùng gót giày dẫm lên trán hắn, lạnh lẽ nói: “Dùng tiền của tôi trị bệnh, hay lấy tiền của cô ta mua quan tài, tự chọn đi.”

Nhị Khôi hơi động đôi môi xanh tím, không nói ra lời, Lượng Tử thực sự không chống nổi nữa, khóc lóc khai hết.

“Bạn gái của anh, bạn gái của anh không thích con rắn anh nuôi.”

Trong một thoáng, sức lực trên người Ngô Sở Ủy giống như bị rút sạch.

Trì Sính gọi điện cho Cương Tử, bảo hắn đến mang hai người trong nhà đi.

Sau đó sầm mặt đi lại chỗ Ngô Sở Ủy, kéo y vào lòng, vuốt sau đầu y an ủi, từng chút từng chút xóa đi sợ hãi trong lòng y.

Ngô Sở Ủy vừa mới bình tĩnh lại, thì nghe giọng nói trầm thấp của Trì Sính dội từ trên xuống.

“Túi thuốc trong nhà vệ sinh là do cậu ném đúng không?”

Thân thể khẽ giật, đầu óc thoáng chốc trống rỗng.

97. Chương 97 - Thầy Trì Giảng Bài.

Không khí trong phòng cứ đờ mắt mấy phút, Trì Sính đưa tay lau bụi trên mặt Ngô Sở Ủy, kết quả vừa đưa tay lên, Ngô Sở Ủy đã bị dọa giật nảy, hai môi như cái máy phát điện, run rẩy nhịp độ cao.

“Tôi lại không trách cậu, cậu sợ hãi như thế làm gì?”

Một dòng mồ hôi lạnh đổ xuống từ trán Ngô Sở Ủy, nói sớm chứ! Dọa chết gia rồi!

“Nhưng hành động này của cậu khiến tôi đặc biệt không vui.”

Trì Sính đổi giọng, tìm Ngô Sở Ủy lại treo cao lần nữa.

“Anh phát hiện từ lúc nào?”

“Vừa rồi khi gọi điện cho cậu.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy căng chặt yết hầu, “Nếu anh đã biết là do tôi cố ý, làm gì phải vội vã quay về như thế?”

“Cậu nói xem?” Trì Sính lặng lẽ hỏi.

Ngô Sở Ủy mấp máy môi, không nói ra lời.

Giây trước đó còn trầm tĩnh kỳ lạ, một giây sau đã như sấm giằng chớp giật.

“Má nó nếu tôi về trễ một bước thôi, hôm nay cậu chôn xác ở đây rồi!”

Đôi mắt Trì Sính đỏ bừng tức giận găm lên với Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy không nói tiếng nào, khóe mắt có hơi mờ sương.

“Không cần gỡ tâm địa gian xảo đó ra có thể chết hả? Không chính con thiêu thân kia thì chết hả? Cậu không chơi trò anh hùng cứu mỹ nhân, tôi sẽ bớt thích cậu sao? Cậu không chịu một đám, không chịu chút tội, tôi sẽ không đau lòng cậu sao? Nếu cậu thích giầy vò, thích tự ngược, lần sau trực tiếp tìm tôi, tôi cho cậu chơi một lần đủ luôn!”

Lời Trì Sính nói đặc biệt hung, tiểu tâm can của Ngô Sở Ủy giật liên hồi.

Bình ổn cơn giận trong lòng xong, Trì Sính lại nhìn Ngô Sở Ủy, y cúi đầu ủ rũ, giống hệt như bé rần bị bệnh. Tâm hần liền mềm đi, tay dè gầy y kéo vào lòng, Ngô Sở Ủy cứng cổ không chịu qua, Trì Sính lại dùng sức lớn hơn, mới ấn được Ngô Sở Ủy vào lòng.

“Vừa rồi tôi thật sự rất nóng ruột.” Trì Sính hiếm khi nói lời mềm dịu.

Ngô Sở Ủy ngập ngừng, mở miệng: “Túi thuốc đó là để ám thị anh, không phải muốn hại Túi Dấm Nhỏ.”

“Tôi biết.” Trì Sính nhàn nhạt nói, “Sao cậu phát hiện cô ta có ý đồ bắt lương?”

Lúc này, Ngô Sở Ủy tự nhiên không thể nói thật.

“Tôi đoán.” Ngô Sở Ủy nói, “Không ai có thể chịu đựng người yêu của mình ngủ chung giường với vật sống khác, cho dù nó chỉ là động vật.”

“Vậy cậu thì sao?” Trì Sính lại hỏi.

Thần sắc Ngô Sở Ủy đại ra, rất nhanh đã cười nói: “Câu này anh nên hỏi bản thân đi, đối tượng Túi Dấm Nhỏ muốn ngủ chung giường, là tôi, không phải anh.”

Nụ cười xấu xa làm tim Trì Sính ngứa ngáy, thấy Ngô Sở Ủy quay người muốn đi, ngón tay mạnh mẽ móc thắt lưng y lại.

“Đi tắm, kỳ sạch đất trên người.”

Ngô Sở Ủy nói, “Tôi về sẽ tắm.”

Trì Sính hoàn toàn coi lời y là thừa thãi, trực tiếp xách thắt lưng quần mang vào phòng tắm.

“Cởi đồ ra, để tôi xem thử còn bị thương chỗ nào không.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy không cần cởi ra cũng cảm giác được, trên lưng ít nhất cũng có hai vết máu, nhưng dưới ánh mắt áp bức của Trì Sính, y vẫn đành cởi, cởi đến khi chỉ còn một cái quần lót, đứng chính diện với Trì Sính, không có dấu vết rõ ràng, chỉ có đầu gối hơi bị trầy da.

Trì Sính có thể để y lừa gạt được sao? Đưa tay nắm người giật mạnh, dưới mí mắt chính là một đường máu, từ cổ kéo dài thẳng đến xương sườn bên trái, trên eo còn có một đường, nghiêng xuống chui vào trong quần lót. Hai đường máu này một phẩy một móc, vừa đứng ghép thành chữ người – .

Cổ họng nghẹn lại, cảm giác hai đường này quất vào tim mình.

Ngô Sở Ủy cư nhiên lại không sợ chết mà cười.

Trì Sính lên tiếng đầy bất thiện: “Cậu còn cười được?”

Biểu cảm tươi như hoa, ánh mắt phong lưu ngóng nhìn.

“Thấy anh đau lòng, tôi thật đã nghiệm.”

Câu nói này như một phát búa nện vào đầu Trì Sính, choáng váng xây xẩm, muốn bực cũng bực không nổi.

“Vậy tôi cho cậu đã nghiệm luôn.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy muốn trốn cũng không còn kịp, giấy tiếp theo, ngón tay thô sần liền nện nề nghiền lên chỗ bị thương vài cái, Ngô Sở Ủy đau đớn kêu oa oa. Trì Sính đặc biệt phối hợp ra vẻ đau lòng, sau đó tiếp tục chọt mạnh vào chỗ đau của y, nhìn y nhe nanh múa vuốt, liên tục xin tha.

“Xem đủ chưa?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy vội gật đầu, “Đủ rồi đủ rồi.”

Lần này thật sự đã nghiệm.

Trì Sính nhẹ cười, quay sang xả nước vào bồn tắm, Ngô Sở Ủy báo thù nhéo mạnh hai cái lên cái mông chắc nịch của hắn.

Ngồi vào bồn tắm rồi, Trì Sính mới nghiêm túc nhìn Ngô Sở Ủy hỏi: “Đau không?”

Ngô Sở Ủy ngồi khoanh chân giữa hai chân hắn, đưa lưng về phía hắn, rầu rĩ nói: “Hơi hơi.”

Cánh tay ẩm ướt của Trì Sính kéo Ngô Sở Ủy vào lòng, bọt trong tay toàn bộ xoa lên mặt Ngô Sở Ủy.

“Sau này đừng làm thế nữa biết chưa?”

Ngô Sở Ủy đột nhiên nhớ ra, hình như mấy hôm nữa sẽ có thêm một lần, thế là dứt khoát không lên tiếng.

Lòng bàn tay chắc nịch của Trì Sính nhẹ vuốt trên cái đầu trọc của Ngô Sở Ủy, trầm giọng nói: “Cậu làm cái gì vì tôi, chẳng liên quan gì đến việc tôi có thích cậu hay không. Cho dù cậu cả ngày cắn hạt dưa phơi nắng, không làm chuyện gì, tôi cũng vẫn thích cậu.”

Ngô Sở Ủy cố ý hỏi: “Vậy nếu tôi lừa anh, gạt anh, dối anh, đùa anh, anh vẫn thích tôi sao?”

“Vậy tôi càng thích cậu hơn.” Trì Sính nói xa xăm.

Lông mi đen bóng rậm rạp của Ngô Sở Ủy chớp nháy vài cái: “Tại sao?”

Trì Sính cười dữ tợn, “Vì như thế, tôi có thể danh chính ngôn thuận thao cậu.”

Ngô Sở Ủy hung tợn cắn vài phát lên đầu Trì Sính.

Sau đó, bốn mắt nhìn nhau, mang theo nhu cầu mãnh liệt với nhau, mí mắt chậm rãi khép lại. Trì Sính khuấy trộn đầu lưỡi Ngô Sở Ủy, cô đơn trống rỗng mấy hôm trước như được lấp đầy, trong lòng thoáng chốc trở nên tràn đầy, máu trong người cũng nóng lên.

Ngô Sở Ủy bị Trì Sính kẹp dưới nách, mỗi tác da thịt đều được dốc lòng chà rửa ma sát, thoải mái đến híp cả mắt, hơi thở phả ra lại treu đến thần kinh dưới nách Trì Sính.

Trì Sính dán miệng lên tai Ngô Sở Ủy, nhẹ giọng nói: “Mấy hôm nay, tôi rất nhớ cặp mông lớn của cậu.”

Ồi... nếu không có ba cái chữ đó, Ngô Sở Ủy sẽ rất cảm động.

Trì Sính ôm eo Ngô Sở Ủy, ngậm đầu nhũ của y, dịu dàng treu đùa.

Ngô Sở Ủy thoải mái gầm ghè, đầu gối cọ bậy dưới bụng Trì Sính.

“Nhớ tôi không?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy thành thật đáp: “Nhớ.”

Trì Sính lộ ra nụ cười cực có mùi đàn ông, hỏi: “Nhớ chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng nhớ.”

Tiếp tục hỏi: “Nhớ nhất chỗ nào?”

Ngô Sở Ủy liếc mắt nhìn Trì Sính, không nói.

Trì Sính bị ánh mắt của Ngô Sở Ủy câu đến mức sắp không còn hồn, liền ấn y vào trong bồn tắm, đưa lưỡi liếm cổ y, cánh tay vuốt ve hai điểm trước ngực, vật lớn đỉnh giữa hai chân, giày vò làm Ngô Sở Ủy run rẩy liên hồi, nhả nạt không thôi.

“Tôi chưa từng muốn ngủ với một người như thế.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy hé mí mắt, hô hấp không ổn đáp: “Phương thức biểu đạt tình yêu của anh... thật... đặc biệt... thăng thần.”

Khóe môi Trì Sính cong lên, “Điều là đàn ông, tôi nói lời phiến tình cậu có hứng không?”

Ngô Sở Ủy đá đá Trì Sính.

Trì Sính bắt lấy cổ chân Ngô Sở Ủy, kéo ra khỏi mặt nước, tách ngón chân ra, vừa liếm kẽ ngón chân vừa dùng ánh mắt treu chọc Ngô Sở Ủy. Lồng ngực Ngô Sở Ủy đỏ bừng, môi mọng hơi hé, tay mò tới mò lui trong nước, cuối cùng tìm được cây gậy thô bụi kia, giữ chặt lấy, vụng về treu đùa.

Hơi thở gợi cảm của Trì Sính phát ra từ lồng ngực, mơ hồ gọi Đại Bảo.

Ngô Sở Ủy híp mắt, vẻ mặt say mê, đột nhiên, xúc cảm lạnh lẽo hội tụ đến cổ, Ngô Sở Ủy giật mình, trên bụng nở ra từng vòng bọt nước.

Xua bọt nước ra nhìn, Dấm gia gặp hung hóa cát đang quấn chặt cứng trên khúc cây dựng thẳng của y.

Trì Sính trừng mắt hổ thị uy, xách thẳng con lên quả trách.

“Đúng là nên để hai thằng kia bóp chết mày!”

...

Chuyện đã xảy ra được hai ngày, Trì Viễn Đoan mới nhận được điện thoại.

“Em trai à, thật có lỗi, không trông chừng rắn kỹ dùng chú, trong ổ phản rồi, mấy chục con bị nuốt.”

Trì Viễn Đoan giật thót, vội hỏi: “Sao lại bị nuốt?”

“Tôi đoán có thể là thủy thổ không hợp, gần đây đang lúc đổi mùa, chủng rắn quá tạp, lại nuôi chung như thế, không có nhân viên chăm sóc chuyên nghiệp xem chừng, rất dễ xảy ra vấn đề. Hay là... dời chỗ cho chúng nó thử coi?”

Trì Viễn Đoan trầm mặc một hồi, mở miệng: “Ngày mai tôi tìm người lái xe qua lấy, anh nói trước với lính trực đi.”

Cúp máy, lòng đầy tâm sự.

Là cha của Trì Sính, trong lòng con trai nghĩ thế nào, sao ông có thể không biết? Trì Viễn Đoan căn bản không trông mong Trì Sính có thể đi vào một mối tình bình thường, chỉ mong hắn có thể đi xong con đường đời theo đúng trình tự quy củ, đừng có chuyện gì lớn là được.

Hơn nửa đêm gọi điện cho thuộc hạ.

“Phải thêm mấy người qua, trước khi trời sáng vận chuyển rần ra ngoài, nhớ rõ, không được phô trương.”

“Ừm, tôi đã biết.”

...

Đã đến giờ này, Ngô Sở Úy và Trì Sính còn ồn ào trên giường.

Trì Sính lại nghịch cặp trứng gỗ kia, Ngô Sở Úy nhìn mà ngứa mắt, suốt nửa đêm toàn chơi cái thứ đó.

“Anh không ném cũng có thể, vậy cất đi được không hả?”

Trì Sính thò tay xuống, nói xa xăm: “Nếu cậu ngày ngày để tôi sờ hàng thật, tôi sẽ cất thứ hàng giả này đi.”

Ngô Sở Úy cũng không nhất định phải kiên trì chuyện này, trong lòng y đang bấm bàn tính. Bên phía bộ đội có tin tức rồi, y phải đích thân qua xem. Cho nên muốn làm Trì Sính mệt, buồn ngủ, dễ dàng, thuận tiện chuẩn ra.

Thật ra, Trì Sính cũng có suy nghĩ này.

Nếu Ngô Sở Úy giờ này đã ngủ, đợi khi Trì Sính muốn động đây, y đã ngủ rất sâu.

Nhìn thời gian đã xấp xỉ, Trì Sính dỗ: “Được rồi được rồi, tôi cất, mau ngủ đi.”

Trước khi nhắm mắt, Ngô Sở Úy bất ngờ phun ra một câu.

“Thật ra tôi rất yêu thích anh.”

Nói xong, nhanh chóng lật người, đưa lưng về phía Trì Sính, tim đập điên cuồng, triệt để hết ngủ nổi.

Trì Sính cũng phần chần tinh thần, ôm lấy Ngô Sở Úy, thoải mái đợi y chìm vào giấc mộng.

98. Chương 98 - Hễ Chạm Là Phát

Hơn bốn giờ sáng, chuông di động đột nhiên vang lên, Ngô Sở Úy đang híp mắt cũng nhanh chóng mở ra.

Tay Trì Sính ôm quanh người y, cảm thấy tim y đập gia tốc, cánh tay vuốt ve lên xuống ngực vài lần, an ủi nói: “Không sao, điện thoại của tôi, cậu ngủ tiếp đi.”

Nói xong, cầm di động ra ngoài.

“Bên đó có chuyện rồi, vừa rồi chúng tôi thấy sáu chiếc xe tải lái vào bộ đội, thùng xe đóng kín, không nhìn ra bên trong giấu mấy người. Tôi đoán chiếc xe này vào trong để chở rần, tính ra nửa tiếng sau có thể chất xong, mấy người chúng tôi đang ở trong hai căn nhà nát cách khoảng một dặm, còn có một đội người trông chừng trên đường, xe tới lập tức sẽ động thủ.”

Màu mắt Trì Sính trầm xuống, “Tôi qua ngay, các cậu chú ý an toàn.”

Nói xong, cúp máy.

Ngô Sở Ủy nằm yên trên giường, Trì Sính ngồi cạnh vuốt đầu y rất lâu, yêu thương tràn đầy khóe mắt. Đại Bảo, ủy khuất cậu chịu đựng thời gian dài như thế, đợi tôi về rồi, nhất định sẽ xóa bỏ sạch sẽ những thứ chướng mắt, trả cho cậu danh chính ngôn thuận.

Nghe tiếng đóng cửa, Ngô Sở Ủy ngồi dậy.

Sớm như thế, Trì Sính đi làm gì?

Có phải là Trì Viễn Đoan phát hiện tình trạng không đúng, vội vã kêu con trai về nói chuyện? Nếu thật là vậy thì tốt rồi, Trì Sính ở bên đó giữ chân Trì Viễn Đoan, bên này trở lực của Ngô Sở Ủy sẽ giảm đi nhiều. Bất kể thế nào, chỉ cần Trì Sính không ở bên cạnh là được, hẳn không có mặt, thì có thể rũ sạch quan hệ với chuyện mất rần.

Nghĩ thế, nhanh chóng mặc đồ xuống giường.

Vừa định ra ngoài, đã nhận được điện thoại của bên đó.

“Anh ngô, vừa rồi Nhị Ma tử gọi điện cho em, nói cậu ta thấy một chiếc xe tải không phải quân dụng lái vào bộ đội, nghi ngờ chiếc xe này đến để chở rần. Mấy người tụi em đang trốn ở ngã rẽ tại lối đi phía đông nam, lát nữa chiếc xe đó phải lái qua chỗ này, chúng ta có cần động thủ hay không?”

Ngô Sở Ủy bước vội ra ngoài, ung dung nói: “Trước quan sát rõ, đừng vội động thủ, tôi sẽ tới liền.”

...

Trời vừa mờ lung sáng, một chiếc xe tải chậm rãi chạy khỏi bộ đội, trong thùng xe sau chở hai mươi mấy hồ thủy tinh, xen lẫn trong đó còn có mười mấy tên cớm, nằm ngổn ngang trong khoang xe gục gà gục gặt. Xe tải không chạy thẳng lên cao tốc, mà lái theo lối hẹp hướng đông nam.

Một tiếng thảng xe chói tai phá tan yên tĩnh sáng sớm.

Thân xe lay động kịch liệt, hồ thủy tinh va nhau phát ra tiếng vang hỗn tạp, đánh thức mấy tên cớm đang choáng váng. Bầu không khí căng thẳng lan tràn khắp xe, mười mấy tên cớm trao đổi ánh mắt với nhau, toàn bộ đều đề cao trạng thái cảnh giác.

Rất nhanh, bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau.

“Không tốt, có người cướp xe, hai cậu ở trên này trông chừng, còn lại đi theo tôi.”

cửa khoang xe mở ra, mười mấy tên cớm có huấn luyện tay cầm côn cảnh sát nhảy xuống, phía dưới cũng là mười mấy người, đầu xe đã bị đập biến dạng, kính chắn gió vỡ nát, hai tài xế bị kẹt ở giữa, tình trạng vô cùng hỗn loạn.

Trời còn chưa sáng hẳn, những cảnh sát này đều mặc thường phục, ngược lại bọn cướp xe đều mặc đồ đen, toàn bộ là người có huấn luyện. Trên thực tế là hai tốp người, tuy đều mặc đồ đen, nhưng hoa văn ở tay áo khác nhau. Cương Tử chỉ mang theo bốn năm người, còn về sáu bảy người kia từ đâu chui ra, hiện tại không rảnh quan tâm, trước phải đối phó với cớm mới là quan trọng nhất.

Một chiếc xe việt dã siêu dài đậu ở lối đi, một người đàn ông thân hình chắc khỏe chậm rãi bước xuống, bình tĩnh đi vào trong vòng ấu dả, xuất thủ như điện, túm tóc một tên cớm, kéo mạnh, tên kia tru lên một tiếng, lăn lộn hai vòng dưới đất. Người đàn ông không nhìn hắn, giơ chân đá vào ngực một tên cớm khác, tên cớm này bị bắn ngược về thùng xe, côn cảnh sát bay xa mười mấy mét.

Cương Tử thấy người này, liền chấn động, sao Quách Thành Vũ lại tới đây?

Trên thực tế, đội người của Ngô Sở Ủy vẫn luôn án binh bất động, ai cũng không tính toán kỹ lưỡng bằng y. Bắt đầu từ khi Khương Tiểu Soái đến chỗ Quách Thành Vũ xin rần, Ngô Sở Ủy đã tiên liệu được Quách Thành Vũ sẽ phát giác được chuyện này, chắc chắn hắn sẽ chen vào một tay. Cho nên Ngô Sở Ủy dẫn người đến đây mục đích không phải là muốn đao thật súng thật hỏa chiến một phen, mà là muốn nhặt tiện nghi lớn.

Chỉ là y không ngờ, Trì Sính cũng đến.

Lại một chiếc xe dừng ngang đường, một bóng người lăm liết bước xuống, ánh mắt âm trầm bắn lên người hai tên cớm. Một tên cầm côn cảnh sát đánh tới, hắn nhẹ nhàng né tránh, đột ngột nhấc chân lên, đầu gối húc mạnh vào bụng người đó.

Tên cớm này giống như con tôm bị nấu chín, thân thể vận vẹo quỳ xuống đất, liên tục nôn khan. Tên cớm bên cạnh thì ăn một đập dưới cằm, nằm ngửa ra, hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Quách Thành Vũ đảo mắt nhìn Trì Sính, Trì Sính tự nhiên cũng liếc thấy hắn.

Hai người tâm sáng ăn ý hợp bọn tác chiến, giống như đã thương lượng từ trước.

Không bao lâu, Ngô Sở Ủy cũng đuổi đến, đến cùng với y, còn có cứu binh mà hai tên cớm trốn trong thùng xe gọi đến. Mười mấy cảnh sát hình sự bị vực khỏi ổ chần, tóc tai bù xù, mơ mơ màng màng chạy đến điểm phát sinh xung đột.

Rất nhanh, bên đó lại bắt đầu một vòng chiến.

Ngô Sở Ủy hội hợp với người của mình, hỏi thủ lĩnh: “Quách Thành Vũ đến rồi sao?”

“Đến rồi.” Thủ lĩnh nói: “Chiếc xe đó chính là của anh ta.”

Ngô Sở Ủy nhìn theo ánh mắt tên thủ lĩnh, nhưng lại thấy xe của Trì Sính trước tiên.

Sao Trì Sính lại tới đây?

Cây côn trong tay một vị cảnh sát lạng lẽ đập vào phần xương mềm của Trì Sính, người sau trượt một cái, biến mất khỏi mắt cảnh sát.

Cảnh sát giật mình: “Người đâu?”

Một âm thanh đáng sợ vang lên sau lưng.

“Đây này.”

Đầu của vị cảnh sát này còn chưa kịp quay lại, đã bị Trì Sính bóp cổ, sau đầu nện xuống đất, vang lên một tiếng bịch. Tiếp theo tầng da sau đầu phát ra tín hiệu cấp thiết, hai mắt tối đen không biết gì nữa.

Ngô Sở Ủy tận mắt mục kích tất cả, lồng ngực nóng ran, Trì Sính mẹ nó khóc muốn chết luôn! Quen biết lâu như thế, lần đầu tiên mới mắc bệnh hoa si với anh bạn này.

“Anh Ngô, bạn anh đến rồi.”

Ngô Sở Ủy quay đầu qua, thấy Khương Tiểu Soái, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Sao anh lại đến?”

“Xem náo nhiệt.” Khương Tiểu Soái ôm vai Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nôn nóng đỏ mặt gào lên: “Náo nhiệt cái gì chứ? Mau về đi, anh không thấy bên đó đã...”

“Ủa?” Khương Tiểu Soái ngắt lời Ngô Sở Ủy: “Sao Trì Sính cũng đến?”

Ngô Sở Ủy nghẹn họng, tôi làm sao biết?

Cớm bên này bị đánh đến kêu cha gọi mẹ, ai có thể đứng đều tranh thủ chuồn hết. Cửa thùng xe tải bị mở ra, hai tên cớm bên trong cũng bị lôi ra, còn lại là hai mươi mấy hồ thủy tinh mắt to tròng mắt nhỏ với hai tốp người.

“Cướp!”

Một mệnh lệnh phát ra, hai tốp người vốn còn đang hợp tác lại tách thành hai phía đối lập, bắt đầu ẩu đả.

Trì Sính và Quách Thành Vũ như hai bức tượng điêu khắc lặng yên bất động, ngăn cách bằng tên cớm nằm dưới đất bốn mắt nhìn nhau.

Giây tiếp theo, tên cớm đang hôn mê bị một cái chân mạnh bạo đá trúng trúng, bị đau mà tỉnh.

Trên đỉnh đầu là bốn cái chân và những nắm đấm chằng chịt như mưa của cuộc giao đấu hung mãnh.

Bên kia đánh nhau rồi, bên này Ngô Sở Úy không thể tiếp tục ngồi nhìn không quản nữa, thế là vung tay lên, ra lệnh, “Lên cho tôi!”

Mấy gã đàn ông cũng là người luyện võ được Ngô Sở Úy ra giá cao mời đến, chỉ là không nhạy bén như vệ sĩ tư nhân được huấn luyện đặc biệt, thời kỳ tôi luyện quá ngắn, không đoán được trong lòng Ngô Sở Úy nghĩ gì.

“Anh Ngô, chúng ta qua đánh ai đây?”

Ngô Sở Úy trừng mắt, “Phí lời, đánh đám người của Quách Thành Vũ đó!”

“Em biết là đánh đám người của Quách Thành Vũ, mấu chốt là ai là người của Quách Thành Vũ đây?”

Ngô Sở Úy đưa mắt nhìn xong cũng ngó ra, má nó, quần áo cùng một màu, chỉ có màu hoa văn là khác, Ngô Sở Úy bị bệnh mù màu nên không phân biệt được.

“Các cậu dựa vào cảm giác đi!”

Thế là bảy tám người mặt đen thui đi qua đó nhiễu loạn cục thế.

Vốn dĩ, hai bên đánh không phân trên dưới, đột nhiên lòi đầu ra mấy người liên tục đá loạn, cả cục diện đều trở nên rối bời.

Lúc này Cương Tử ý thức được không thể tiếp tục kéo dài thời gian, mang rắn đi mới là điều quan trọng nhất, Lý Vượng cũng ý thức được điểm này, thế là hai người lại đánh nhau ở trước cửa thùng xe.

Khương Tiểu Soái dứt tay vào túi áo, mò được một nắm hạt dưa, chia cho Ngô Sở Úy, hai người vừa cắn hạt dưa vừa quan sát trận chiến.

Ngô Sở Úy gác chéo chân, mắt liếc nhìn hai người không xa, nhin không được tán thưởng.

“Thật không ngờ, thân thủ của Quách tử lại tuyệt như vậy.”

Khương Tiểu Soái nhú mày, “Không Thủ Đạo đai đen năm vạch.”

“Chắc chắc...” Ngô Sở Úy cười tách vỏ hạt dưa trong miệng, “Khoe khoang với tôi đó hử?”

“Tôi khoe khoang anh ta làm gì?” Trên gương mặt anh tuấn tràn đầy khinh thường.

Di động của Ngô Sở Úy vang lên, tốp người kia gọi đến.

“Qua đó đi.” Ngô Sở Úy nói.

Cúp máy, dùng mu bàn tay vỗ vỗ ngực Khương Tiểu Soái, cười đầy xấu xa.

“Có lỗi với Quách tử nhà anh rồi, tôi phải đi cướp rắn đây.”

Khương Tiểu Soái đập một phát lên mông Ngô Sở Úy.

Giờ này phút này, những người Ngô Sở Úy mời đến cũng tìm được tổ chức rồi, lấy nhiều áp ít, bên phía Quách Thành Vũ tự nhiên chịu thiệt. Nhưng thủ hạ của hắn có tinh thần thà chết không khuất phục, mặc kệ nắm đấm nện lên người, giày đinh đá lên chân, cũng phải chen lên thùng xe cướp rắn.

Trì Sính và Quách Thành Vũ vẫn đang đánh nhau không thể tách ra, oán khí tích lũy nhiều năm thoáng chốc như giếng phun, hận không thể đấu đến một chết một sống.

Chính vào lúc này, Ngô Sở Úy cư nhiên dẫn một tốp người xông vào trận doanh.

Mắt Cương Tử lóe tinh quang, cười gần với Lý Vượng, có người giúp đỡ dọn rắn, hắn chỉ cần tập trung tinh lực đối phó với bọn người của Quách Thành Vũ là xong.

Con người Trì Sính đen kịt, sao y lại tới đây?

Một phút xuất thần, chân mày bên trái bị Quách Thành Vũ đâm trúng.

Ngô Sở Úy không dám nhìn Trì Sính, trực tiếp dẫn người dọn rắn.

Trận chiến hai người chìm vào giai đoạn quyết liệt, Trì Sính giành được tiên cơ, một đấm chí mạng ngay mặt Quách Thành Vũ, nhìn vào đôi mắt xung huyết của hắn, cư nhiên cứng lại không động được nữa.

Bốn con mắt đỏ sạm giao vào nhau, giống như sáu năm giấy dựa.

Giằng co một lát, Quách Thành Vũ thả lỏng trước, hất hất cằm, ý bảo Trì Sính nhìn phía sau.

Trì Sính quay đầu, con ngươi muốn nứt, gầm lên.

“Đại Bảo, cẩn thận con mãng xà màu vàng phía sau!”

Ngô Sở Ủy lúc này mới chú ý thấy hồ rấn sau lưng đã mở, bốn năm con mãng xà bò ra, màu nào cũng có, nhưng Ngô Sở Ủy không phân biệt được, con nào màu vàng? Hình như đều là màu vàng.

Đang ngây ra, một con mãng xà màu vàng hung hãn lao tới, trực tiếp quần lên cổ Ngô Sở Ủy.

Một cơn đau như nghẹt thở ập đến cổ họng, mặt Ngô Sở Ủy xanh tím ngã xuống đất.

Hỗn loạn ồn ào tại đó lập tức yên tĩnh.

Không ai dám tiến tới, không ai dám cử động, đây là con rắn lợi hại nhất trong tay Trì Sính.

Năm đó hắn và Ưông Thạc xuất ngoại du lịch, cùng nhau bắt về, còn sớm hơn cả Túi Dấm Nhỏ, mãnh tướng mà Trì Sính sủng ái nhất, lúc này, lại muốn mạng của Ngô Sở Ủy.

99. Chương 99 - Chết Không Chỗ Chôn Thây

Ngô Sở Ủy cảm thấy mình giống như rơi vào hố băng chật hẹp, cả người kẹt trong đó không cách nào cử động, băng đóng xung quanh càng lúc càng nhiều, càng đóng càng cứng. Ngực y bị đè ép, không cách nào hô hấp bình thường, càng lúc càng nghẹt thở, trước mắt lúc rõ lúc mờ hồ. Trong lúc hốt hoảng nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, tay cào loạn trên đất, không tìm được điểm chống đỡ.

Khi Trì Sính chạy đến, cổ Ngô Sở Ủy đã bị mãng xà vàng cắn ra một lỗ máu to, đã chìm vào hôn mê.

Vì là rắn yêu, Trì Sính chưa từng nghĩ rằng nó, cho dù là rắn độc cũng không nhỏ. Răng của con mãng xà này giống như dao cạo râu, kẹp ở cổ Ngô Sở Ủy, không cần dùng lực cũng đã tạo nguyên một dấu máu.

“Đại Hoàng Long, nhả ra.”

Tay Trì Sính bóp ngay bụng mãng xà, giọng nói thấp trầm liên tục ra lệnh với mãng xà, muốn chế phục nó.

Không ngờ, con mãng xà vàng này rời xa Trì Sính quá lâu, trình độ phản xạ với âm thanh của hắn đã rất thấp. Cộng thêm thời gian dài sống trong hoàn cảnh ác liệt, tính khí của nó trở nên vô cùng nóng nảy, tính công kích cực mạnh.

Một dòng bọt máu chảy ra khỏi miệng Ngô Sở Ủy.

Ngực Trì Sính đau như muốn nứt.

Mềm không được chỉ có thể dùng cứng thôi.

Hai tay Trì Sính bóp chặt ở chỗ “tam thôn” của mãng xà, cũng chính là phần cổ ở dưới lưỡi, bức ép nó há to miệng, giải cứu cổ Ngô Sở Ủy. Theo lý thường mà nói, mãng xà chịu tấn công của ngoại lực, sẽ nhanh chóng xoay chuyển mục tiêu, quần lên người Trì Sính. Nhưng con mãng xà này lại cứ nhắm vào Ngô Sở Ủy, bất kể Trì Sính có kích thích nó thế nào, nó chỉ quần lên người Ngô Sở Ủy càng lúc càng chặt.

Khương Tiểu Soái nôn nóng hoảng loạn chạy tới, thấy tình hình trước mắt, ra vẻ muốn lao tới.

Quách Thành Vũ không biết từ đâu chui ra, ôm chặt Khương Tiểu Soái.

“Đừng đi, quá nguy hiểm.”

Khương Tiểu Soái gầm lên.

“Mẹ ki*p các người đều không cứu, tôi còn không qua, đại Úy sẽ mất mạng luôn.”

Quách Thành Vũ cũng đen mặt quát lại.

“Cậu có qua cũng vô dụng! Giờ không phải lúc ồn ào!”

Khương Tiểu Soái liều mạng giãy ra, Quách Thành Vũ mặt không đổi sắc ôm càng chặt.

Một tay Trì Sính hung bạo ấn lên cổ măng xà, tay kia kẹp trên bụng măng xà, muốn nạy thân rắn đang quấn Ngô Sở Úy ra. Nhưng măng xà quyết tâm muốn giết chết Ngô Sở Úy, lực quấn và lực bạo phát lớn kinh người, cho dù với lực tay của Trì Sính cũng không cách nào khiến nó nhích ra một chút.

Lúc này, hấn đột nhiên vô cùng hối hận đã huấn luyện con rắn này trở nên dũng mãnh như thế.

Khương Tiểu Soái đỏ mắt gào lên với Trì Sính.

“Mẹ ki*p anh còn không giết chết nó, đại Úy sẽ tắt thở!”

Nói xong, không biết ai ném đến cạnh chân Trì Sính một con dao.

Thoáng chốc đã bảy năm trôi qua, lúc trước tình cờ gặp ở trong rừng, ánh mắt của nó cũng sắc bén như bây giờ. Lúc đó Ông Thạc thích để nó quấn trên cổ, sau đó Ông Thạc xuất ngoại, con rắn này liền đu trên cổ Trì Sính, đã đu suốt sáu năm.

Nó là chiến thần trên sân đấu rắn, là anh hùng mà người yêu rắn truy lùng, là quả niềm vui mà Trì Sính thích đùa sau những bữa cơm, là kiêu ngạo trong lòng Trì Sính, nhiều năm như thế, dưới một rắn, trên vạn rắn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Ngô Sở Úy đột nhiên mở mắt ra.

Hoang mang không tiêu cự, giống như bị người ta mạnh bạo cạy ra, đôi mắt ngày thường đen bóng không còn bất cứ ánh sáng nào.

Lòng Trì Sính run lên, đột ngột nhặt con dao dưới đất, gầm vang.

Máu văng tung tóe.

Quách Thành Vũ đứng gần đó nhìn thấy cảnh này, ánh mắt rõ ràng biến đổi.

Trì Sính ôm Ngô Sở Úy chạy về chiếc xe đậu bên đường, Quách Thành Vũ đi trước một bước mở cửa xe, lạnh nhạt nói: “Lên chiếc này đi, tôi lái.”

Khương Tiểu Soái cũng vội chen lên.

Mặt Ngô Sở Úy xám như tro, chỗ cổ máu thịt mơ hồ. Thời gian nghẹt thở quá dài, cơ quan ở khoang ngực bị tổn hại. Ngực xanh tím, miệng không ngừng phun bọt máu, ý thức hỗn loạn không rõ.

Trì Sính ôm Ngô Sở Úy vào lòng, giúp y lau sạch máu bẩn trong miệng. Khương Tiểu Soái xé áo sơ mi thành mấy khúc, băng bó quanh cổ Ngô Sở Úy, giúp y cầm máu.

Mí mắt Ngô Sở Úy vô lực rũ xuống, hô hấp cấp bách vô lực, dấu hiệu sinh mạng đang rất yếu.

Về mặt Trì Sính rất trầm ổn, ánh mắt không lo sợ, trông có vẻ chưa nôn nóng đến mức loạn lên. Nhưng Khương Tiểu Soái rõ ràng cảm giác được, tay hắn đang run, run rẩy kịch liệt không cách nào khống chế, càng lúc càng dữ dội theo màu mắt ảm đạm dần của Ngô Sở Úy.

“Đại Bảo, tỉnh lại, đừng ngủ nữa.”

“Bảo bối, nghe lời, chịu đựng một chút, sắp đến bệnh viện rồi.”

“Úy Úy, mở mắt ra, nhìn tôi này, Úy Úy...”

Trì Sính luôn muốn gọi tỉnh ý thức của Ngô Sở Úy, không muốn để y chìm vào hôn mê sâu. Khương Tiểu Soái cũng xoa nắn tay Ngô Sở Úy, nôn nóng gọi tên y, trong tiếng gọi tràn đầy sợ hãi và bất an nồng đậm.

Quách Thành Vũ liếc nhìn vào kính chiếu hậu, bất ngờ phun ra một câu, “Tôi thấy y đủ ghen rồi.”

Khương Tiểu Soái lập tức phát điên, “Má nó anh nói gì hả?” Sợ nhất là nghe thấy cái này, hắn còn chuyên môn lôi ra nói, thuần túy là rảnh quá tìm chữi.

Trì Sính cảm giác cánh tay mình càng lúc càng nặng, lòng run lên duỗi tay xuống dưới, nhắm vào trứng bảo bối bóp mạnh.

Trứng đau trứng đau, là đau đến cực hạn mà đàn ông đều có thể cảm nhận được, lại thi triển bằng gọng kiềm hồ của Trì Sính, trình độ kịch liệt có thể nghĩ được.

Tín hiệu đau đến đâm vào đại não, mắt Ngô Sở Ủy hé ra một đường kẻ, nước mắt bị bức chảy ra.

Khóe mắt Trì Sính cũng đỏ lên, nhìn thẳng vào tầm mắt suy yếu của Ngô Sở Ủy, y nhất định phải gắng gượng.

“Đại Bảo, đau cũng phải nhịn cho tôi, có nghe không?”

Thân thể Ngô Sở Ủy sớm đã mặc kệ rồi, toàn nhờ vào tinh thần chống đỡ, chống đến cuối cùng con người cũng muốn lòi ra, cho đến cực hạn, mí mắt lại rũ xuống.

Trì Sính lại nhấn tâm tiếp tục bóp, bóp nữa bóp mãi, mặt Ngô Sở Ủy vặn vẹo, thống khổ không chịu nổi. Nếu không phải quá mức suy yếu, sớm đã mắng chửi, má nó anh đây là cứu mạng tôi hay là đòi mạng tôi hả?

“Trong cổ họng cậu ấy kẹt đàm máu.” Khương Tiểu Soái nói.

Trì Sính cúi đầu, trực tiếp dùng miệng hút, hút hết mấy lần mới hút sạch sẽ.

“Đại Bảo, khí thế ngang tàng lúc cậu hất cháo lên người tôi hồi trước đâu rồi? Tâm gấu gan báo muốn làm tôi một phát đau rồi? Lấy ra cho ông xem coi! Cậu có giả vờ có láo lếu gì tôi đều thích, nếu cậu dám sợ một chút, ông đây uống công thương cậu rồi!”

Khương Tiểu Soái nghe mà trong lòng chất ngất, nguy hiểm ngay trước mặt, có một người có thể nén đau, nén sợ hãi, ung dung khích lệ, là một chuyện hạnh phúc cỡ nào.

Thế là, hắn cũng ném bỏ tất cả tạp niệm, gia nhập vào.

“Đại Ủy, nghĩ đến sáu trăm ngàn của cậu đi, nghĩ đến tiền dành riêng của cậu đi! Cậu quên rồi? Vì muốn mang rấn ra, cậu còn tự bỏ vào một trăm mấy chục ngàn! Đó là một trăm mấy chục ngàn đó! Có thể ăn bao nhiêu bữa xiên que hầm hả? Có thể thổi bao nhiêu cây kẹo đường hả? Có thể mua bao nhiêu sợi dây nịt hả? Có thể câu bao nhiêu cậu ấm hả?... Cậu nhấn tâm để tên lái buôn đó chuồn mất?”

Quả nhiên là sư đồ liên tâm, mấy lời của Khương Tiểu Soái, tuyệt đối nói trúng tâm khảm Ngô Sở Ủy. Con mắt tên này chậm rãi xoay chuyển, bắt đầu kéo ra bản tính nát của mình.

Quách Thành Vũ ngồi phía trước nghe thế, mặt lộ ra nụ cười, hai tên này, quá buồn cười!

...

Trong sảnh chờ xe, một người đàn ông trung niên đeo một cái túi thật to, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ tây, vẻ mặt khẩn trương. Còn năm phút nữa sẽ kiểm soát vé, thông qua cửa kiểm vé rồi, lên xe lửa rồi, hắn có thể thở ra.

“Chuyến xe số T189 đã bắt đầu kiểm vé, mời mọi người thu gom hành lý chuẩn bị qua trạm kiểm vé.”

Lái buôn thấp thỏm bất an di chuyển trong hàng người, mỗi khi cửa soát vé gần hơn một mét, tim hắn đập nhanh hơn một nhịp. Cuối cùng, vé xe đưa cho nhân viên kiểm tra, chân chừ ba giây, nhận được cái gật đầu chấp nhận, hắn vội cầm vé xe đi vào trong.

“Anh bạn, đợi một chút.”

Âm thanh đột nhiên vang lên sau lưng khiến lái buôn cực độ hoảng loạn, bước chân không khỏi tăng nhanh.

“Này! Anh bạn, tôi nói anh đó, người đeo túi kia.”

Lái buôn vừa muốn chạy, vai đã bị người giữ chặt, cứng ngắc quay đầu, hai bộ đồng phục thẳng tắp đập vào mắt.

“Anh bạn, anh muốn chạy đi đâu vậy?”

Lái buôn run rẩy nói không ra lời.

“Đi thôi!”

Một tiếng cồng tay đóng lại vang lên thanh thúy, hoàn toàn đập nát giấc mơ phát tài của lái buôn.

...

Cương Tử dẫn vài người dọn dẹp hiện trường, lại sắp xếp ổn thỏa cho đàn rắn đã mang về, bận rộn suốt cả ngày, ngay cả miếng nước cũng không kịp uống, di động lại vang lên.

“Nhanh thật!” Cương Tử không khỏi lầu bầu.

Chiếc di động mà hắn đang cầm, là của hai tên có mưu đồ sát hại Túi Dấm Nhỏ hôm đó. Cái này là dùng tạm thời, bên trong chỉ lưu một số. Chỉ cần nó vang, chắc chắn là người đó gọi.

“A lô, tôi nói này, hai người có chuyện gì hả?” Giọng nữ trong vắt truyền đến. “Từ tối qua tôi đã bắt đầu liên lạc với hai người, đến bây giờ mới nghe máy, làm chút chuyện cũng lâu la như vậy sao?”

Cương Tử bảo trì trầm mặc.

“Việc thành hay chưa hả? Nói mau!”

Cương Tử mở miệng, “Thành rồi.”

“Mau mang qua đây cho tôi, tôi phải tận mắt nhìn thấy thi thể của nó, trong lòng mới yên ổn.”

Cúp máy, Nhạc Duyệt tỉ mỉ nghiền ngẫm, luôn cảm thấy chỗ nào không đúng, nhưng lại nghĩ không ra.

Bốn mươi phút sau, tiếng gõ cửa vang lên, Nhạc Duyệt cẩn thận hỏi: “Ai đó?”

“Đòi tiền.” Cương Tử nói.

Nhạc Duyệt cầm tiền trong tay, cẩn thận di chuyển đến cửa.

“Có đem rắn đến không?”

Giọng Cương Tử ổn định, “Đem tới rồi.”

Nhạc Duyệt mở hé cửa, nhìn xuống đất, không thấy cái hộp nào. Nhìn lên trên, trong tay cũng trống rỗng. Cuối cùng ngẩng đầu, lập tức cứng đờ tại chỗ.

Cương Tử cười cười, lời nói ra vẫn ôn hòa khách sáo.

“Chị Duyệt, để chị phí công rồi.”

100. Chương 100 - Ông Đây Là Người Khỏe Mạnh!

Sự việc bại lộ, khi gặp lại Chung Văn Ngọc, Nhạc Duyệt hoàn toàn cười không nổi.

“Dì à, thật ra con rất sợ rắn, vì nhân nhượng Trì Sinh, con luôn nhịn không nói. Con cũng thích nuôi thú cưng nhỏ, con cũng từng nuôi chó nuôi mèo, con biết cảm giác khi thú cưng chết. Nhưng con thật sự bị bức vào đường cùng, từ khi đi công tác về tới giờ, con đã phải đến bệnh viện ba chuyến rồi, dì nhìn sổ khám bệnh này đi.”

Nhạc Duyệt lấy sổ khám bệnh trong túi ra, bên trên ghi rõ chẩn đoán của bác sĩ với chứng sợ hãi của Nhạc Duyệt.

“Lần trước con cùng anh đi công tác, nửa đêm anh ra ngoài gọi điện thoại, nói mãi đến hơn nửa đêm, trong phòng chỉ còn mình con và con rắn đó. Con cũng không biết chọc đến nó lúc nào, nó nhào đến quấn chặt lấy con, vết thâm trên cổ con vẫn còn cho đến bây giờ.” Nói xong chỉ cho Chung Văn Ngọc.

Chung Văn Ngọc nghe thế cũng nhỏ huyết lệ tổ khổ, tự nhiên tràn đầy đồng tình với Nhạc Duyệt.

“Dì có thể hiểu được, dì cũng sợ rắn, dì thấy thứ đó thì nổi hết da gà lên. Chính vì nó, dì cũng không dám tùy tiện đi thăm thằng con. Mỗi lần vào phòng nó, dì luôn cảm thấy đặc biệt ghê rợn. Con nói thử coi, thằng con của dì từ nhỏ chưa từng chịu uất ức gì, vì nuôi thứ đó, còn phải sống ở phòng ngẫm điều kiện kém như vậy, chúng ta cực khổ hơn nửa đời người vậy để làm gì chứ?”

Nhạc Duyệt nắm chặt tay Chung Văn Ngọc, miễn cưỡng rặn ra một nụ cười.

“Dì à, con không sao rồi, sau khi nói chuyện với dì con cũng cảm thấy thoải mái hơn. Dì nhớ đừng nói với Trì Sính con đã đến tìm dì, con không muốn để anh cảm thấy con là người khua môi múa mép sau lưng anh.”

“Vậy dì cũng phải đi tìm nó.” Chung Văn Ngọc kiên quyết, “Không nói chuyện rõ ràng với nó là không được.”

“Dì à, dì đừng như thế. Chuyện này vốn là lỗi của con, con cảm thấy hổ thẹn mới đến tìm dì, dì đừng vì chuyện của con mà tranh cãi với Trì Sính.”

Chung Văn Ngọc sầm mặt nói: “Con có lỗi gì chứ? Nếu đổi lại là dì dì cũng muốn giải quyết con rắn đó. Thật là, vì một con rắn, sống tốt cũng không muốn nữa?”

Nhạc Duyệt khổ sở khấn cầu, “Dì, đừng đi mà. Nếu anh kiên quyết muốn chia tay, dì khuyên không được đâu. Không sao, cho dù chia tay rồi, con cũng sẽ thường xuyên đến thăm dì. Chính là không biết con dạo phổ với dì, dì còn chịu nhận đồ con tặng hay không thôi...” Nói một hồi lại khóc.

Chung Văn Ngọc đau lòng sờ đầu Nhạc Duyệt, ánh mắt kiên định.

“Yên tâm đi, dì chắc chắn đòi công bằng cho con.”

Nhạc Duyệt còn muốn nói gì, Chung Văn Ngọc trực tiếp chặn lại.

“Dì ra ngoài mua chút đồ ăn, tối nay con ở lại ăn cơm.”

Nhạc Duyệt vội đứng lên, “Tối nay con còn công chuyện, không làm phiền dì nữa.”

Chung Văn Ngọc liên tục nín giữ, Nhạc Duyệt thực không tiện cự tuyệt, đành gật đầu đồng ý.

Trì Giai Lệ ở phòng khác đỡ hai đứa con ngủ, lúc này con đã ngủ, Chung Văn Ngọc cũng ra ngoài, cô để xõa tóc đứng trước cửa, cười lạnh với Nhạc Duyệt.

“Giỏi thật! Chuyên nhắm hồng mềm mà bóp.”

Nhạc Duyệt che giấu chột dạ, cố ra vẻ khó hiểu.

“Chị, chị nói gì vậy chứ?”

Trì Giai Lệ tùy tiện dùng một cái kẹp quần tóc lên, phong phạm lãnh diễm tự nhiên hiển lộ.

“Tiên, nhân, yêu tam giới, giữa yêu và yêu còn phân biệt tam lục cửu đẳng, huống chi giữa chúng ta còn cách một cửa ‘người’, tiếng chị của ngài đây nên luận từ chỗ nào nhỉ?”

Mặt Nhạc Duyệt cứng đờ, tay run rẩy, một câu cũng nói không ra.

...

Ngủ một ngày một đêm ở phòng chăm sóc đặc biệt, Ngô Sở Úy cuối cùng cũng tỉnh dậy.

Trì Sính đã theo bác sĩ ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn một mình Khương Tiểu Soái trông coi, tuy tối qua bị Quách Thành Vũ cưỡng ép áp giải về nhà, nhưng Khương Tiểu Soái vẫn cả đêm không chớp mắt. Hiện tại mang hai quả thâm đen thui, không ngừng nhấp dãi nhấp ngắn.

Giọng Ngô Sở Úy căng chặt gọi: “Tiểu Soái.”

Khương Tiểu Soái chấn động, lập tức ghé lại gần Ngô Sở Ủy.

“Tĩnh rồi? Cảm thấy thế nào? Ấm ỨC sao? Khó chịu sao? Muốn uống nước không? Có cần tôi gọi bác sĩ chính đến cho cậu không?”

Cánh tay cầm ống truyền dịch sờ sờ, cuối cùng cũng túm được tay Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái thấy con mắt ảm đạm không ánh sáng của Ngô Sở Ủy, trong lòng chua xót, lại quan tâm hỏi han: “Có phải đặc biệt khó chịu không? Ồi... bình thường đầu đầu nóng sốt, đến chỗ tôi khám còn kêu mẹ ƠI, đừng nói hiện tại như bây giờ.”

Ngô Sở Ủy mấp má môi, cố gắng phun ra mấy chữ.

“Bắt được tên lái buôn đó chưa?”

Huyệt thái dương của Khương Tiểu Soái giật giật hai cái, ồn ào nửa ngày vẫn mong nhớ món tiền đó sao.

“Yên tâm đi, tôi qua bắt được rồi.”

Ngô Sở Ủy lập tức có tinh thần, khẩn cấp hỏi: “Vậy tiền của tôi trở về chưa?”

“Cậu nói xem? Hắn cũng lấy tiền của Trì Sính, dám không giao lên sao? Tôi trộm nghe ngóng một chút, con số thẩm định tổn thất tài sản của cậu là hai trăm ngàn. Nhóc con, cậu quả nhiên kiếm được.”

Trong lòng Ngô Sở Ủy trộm vui, còn giả vờ thâm trầm.

“Tạm chấp nhận được.”

Khương Tiểu Soái cũng không biết nên cười hay không.

Tâm bệnh đã giải, Ngô Sở Ủy mới nhớ tới Trì Sính.

“Anh ta đâu rồi?”

Khương Tiểu Soái nói, “Vừa bị bác sĩ gọi ra ngoài, tính ra đang nói chuyện bệnh tình của cậu.”

“Đúng rồi, tôi bây giờ ra sao rồi?” Lúc này mới nhớ ra để hỏi.

Khương Tiểu Soái sầm mặt. “Phế rồi.”

Ngô Sở Ủy khản trương, lồng ngực bị thương cũng bị ảnh hưởng, trên mặt hiện vẻ đau đớn.

“Ồi, đùa cậu thôi!” Khương Tiểu Soái vội an ủi, “Xương sụn bị gãy, trên cổ bị ngoại thương, không đáng ngại, dưỡng bệnh một tháng là khỏi.”

Ngô Sở Ủy yên tâm, nói nhiều như thế cũng khát nước, nhờ Khương Tiểu Soái rót giùm một ly.

Khương Tiểu Soái vừa rót nước vừa nói: “Hoạn nạn mới thấy chân tình a! Cậu không thấy gương mặt đó của uy mãnh tiên sinh đâu, nôn nóng đến biến dạng luôn. Tôi nói này, anh ta vì cậu mà giết một con rắn cưng đó! Cậu phải bù đắp tổn thất tinh thần cho người ta đó.”

Ngô Sở Ủy nhú chặt mày, ra vẻ nham hiểm không thềm giảng lý.

“Rắn của anh ta tổn thương tôi, mắc mớ gì tôi phải bù đắp? Nếu không phải anh ta do dự không chịu ra tay, tôi có bị quấn đến gãy xương không?”

Khương Tiểu Soái cầm ống hút vào miệng Ngô Sở Ủy, “Mau uống nước đi!”

Ngô Sở Ủy có vết thương trên cổ, nuốt cũng rất vất vả, uống một hớp nghỉ mất một lúc.

“Tiểu Soái, vẫn là anh tốt, những gì anh nói với tôi trên xe tôi đều nghe được. Anh biết không? Có anh ở đó, trong lòng tôi đặc biệt yên ổn.”

Trì Sính vừa về đến cửa, đúng lúc nghe được câu này.

Khương Tiểu Soái cảm giác sau lưng lạnh lẽo, liền biết ai kia đã về.

Trì Sính bình tĩnh đi đến trước giường bệnh, cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Khương Tiểu Soái. Không đến ba phút, lực ý chí của Khương Tiểu Soái âm ỉ sụp đổ, đoan đoan chính chính đặt ly nước lên tủ đứng, nhanh chóng chuẩn mất.

Ngô Sở Ủy ngậm ống hút, nhìn chăm chăm Trì Sính.

Trì Sính cũng nhìn chăm chăm vào y.

Qua một lúc, Ngô Sở Ủy cuối cùng nhịn hết nổi.

“Mau lên đi!”

Trì Sính vẫn trầm mặc không nói.

“Tôi còn chưa uống xong mà.” Ngô Sở Ủy lại nói.

Trì Sính cuối cùng cũng mở miệng. “Uống nó làm gì? Cho cậu khát khô miệng, lần sau cậu mới biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.” Cơn ghen lên rồi, cố tình muốn tìm không vui.

Ngô Sở Ủy có chiêu, trực tiếp thò tay lấy, cố ý ra vẻ động đến vết thương.

“Thành thật chút!” Quả nhiên bị giáo huấn.

Giây tiếp theo, ly được bưng đến cạnh giường, ống hút cắm vào ly, chất lỏng ngọt ngào chảy vào khoang miệng, môi lưỡi khô nứt cũng được thấm ướt lại. Ngừng một lát, lại hút một chút, cố gắng nuốt xuống, lại chờ một lát... Trong bất tri bất giác, tay bưng ly của Trì Sính vẫn giữ yên trạng thái không động cũng đã hơn mười phút.

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Thấy Ngô Sở Ủy uống nước thôi cũng phí sức như thế, lửa trong lòng Trì Sính cũng bị dập tắt.

“Cổ còn đau không?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nói: “Không đau lắm.”

“Ngực thì sao?”

“Không cảm thấy đau, chỉ là hơi nghẹn, cảm thấy như có thứ gì đó quăn lầy.”

Trì Sính nắm tay Ngô Sở Ủy, trong mắt lóe qua đau lòng.

“Xương sườn ở ngực của cậu bị gãy, phải quấn băng.”

Ngô Sở Ủy oán hận, “Tại sao còn đau trứng nữa.”

Trên mặt Trì Sính cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười, “Để tôi xem thử có bóp hư không.”

Nói xong thò tay vào ổ chăn, một đường mò đến giữa chân Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy quá yếu, hành động bất tiện, chỉ có thể để mặt Trì Sính sờ mó.

“Không tốt.” Trì Sính lộ vẻ khó coi, “Có một trái bị dẹp rồi.”

Ngô Sở Ủy cố gắng mắng một tiếng cút.

Trì Sính cười xấu xa, “Hay là ngắt xuống đi? Một dẹp một phòng rất khó coi!”

Ngô Sở Ủy dựng mắt, trong mắt lộ vẻ hung tàn.

“Ông đây là người khỏe mạnh!”

Trì Sính bị Ngô Sở Ủy chọc cười, nụ cười xua tan mây mù trên trán.

101. Chương 101 - Sớm Muộn Cũng Là Của Cậu

Từ khi xe vận chuyển rắn bị cướp, Trì Viễn Đoan không có một đêm ngủ an ổn.

Xe là Trì Sính dẫn người cướp, chuyện này Trì Viễn Đoan vốn có thể nói là xong, nhưng vấn đề mấu chốt là rắn “chết” hơn năm mươi con, hơn nữa là “chết” trong bộ đội. Chỉ riêng điểm này, Trì Viễn Đoan đã trở thành bên đuối lý. Bất kể chuyện rắn chết là do người của bộ đội để lộ tin tức, hay do Trì Sính đặt cạm bẫy, Trì Viễn Đoan đã trở thành kẻ đuối lý. Bất kể chuyện rắn chết là do người của bộ đội để lộ tin tức, hay do Trì Sính đặt cạm bẫy, Trì Viễn Đoan cũng không bằng không cứ chỉ có thể nhận bồi thường.

Làm quan chức nhiều năm, ông vẫn luôn là tấm gương lấy lý phục nhân, về mặt giáo dục con cái cũng như thế. Từ nhỏ đến lớn, Trì Viễn Đoan nói với Trì Sính nhiều nhất là câu: Con có thể phạm sai lầm, nhưng con phải nói cho ba biết lý do con phạm sai lầm, lý do đúng đắn, ba có thể tha thứ cho con vô điều kiện.

Vốn là một câu giáo dục tín điều, kết quả lại trở thành vũ khí để con trai liên tục dùng để thao túng người làm cha.

Cũng như lần này, Trì Viễn Đoan sai trước, nếu ông muốn có lý lẽ để dạy con, thì phải bổ sung số rắn đã chết trước. Nhưng lấy đâu bù vào? Đàn rắn mà Trì Sính đổi đi đều là chủng loại quý hiếm, muốn tìm đầy đủ những giống đó về, rồi giao trả cho Trì Sính không chút hao tổn, so với bảo Trì Viễn Đoan ngậm miệng còn khó hơn.

Ông có thể làm gì?

Lại chẳng hạn, lần trước ông dọn ổ rắn của Trì Sính, lý do là có người báo chuyện Trì Sính dâm loạn nam sinh. Lần này thì sao? Lấy lý do gì để bắt rắn của hắn đi? Ông nói Trì Sính không lo sự nghiệp, nhưng người ta đang làm việc đảng hoàng ở cục cảnh sát giao thông, rắn đến tay rồi cũng không lập tức từ chức. Ông nói Trì Sính tâm lý không bình thường, nhưng người ta cũng đã quen bạn gái, còn đồng ý kết hôn, kết quả cô gái đó không nhịn nổi muốn giết rắn của hắn. Nhìn từ bên ngoài Trì Sính không làm bậy cũng không phải cố ý, Trì Viễn Đoan chỉ có thể nhắm mắt mở một mắt.

Ông lại có thể làm gì?

Trì Viễn Đoan buồn bực nhất là, trong chuyện cướp xe này, một người bạn của Trì Sính còn bị thương, nghe nói tình huống lúc đó rất nguy hiểm. Một khi có người thương vong, cho dù Trì Viễn Đoan ông có lý, ông cũng không có mặt mũi nói gì nữa.

Ông còn có thể làm gì?

...

Hai hôm nay, Trì Sính vẫn luôn ở trong phòng bệnh, y tá cao cấp đã mời, nhưng bị gạt sang một bên không dùng đến, hẳn tự mình bao hết mọi hoạt động sinh hoạt của Ngô Sở Ủy.

Sáng sớm thức dậy, bác sĩ qua kiểm tra, Trì Sính ngồi bên giường giúp sẵn tay áo, bác sĩ rất khách sáo nói một câu: “Chuyện này để cô ấy làm là được rồi.”

“Cô ấy” ở đây là chỉ y tá đứng bên cạnh.

Trì Sính sụ mặt nói: “Tôi tự làm mới yên tâm.”

Trong lòng y tá rất không thoải mái! Không phải chỉ sẵn tay áo thôi sao? Sao tôi có thể không làm được? Tôi còn có thể làm trật khớp cổ tay của anh ta sao? Một đại lão gia rất man, sao làm việc lại tích cực như thế chứ?!

Cương Tử vào cửa, từ phía sau vỗ vai Trì Sính một cái, nhỏ giọng nói: “Ông già đến rồi.”

Trì Sính theo hắn ra ngoài, đứng ở cửa nói: “Cậu cứ nói với ông ấy tôi không có ở đây.”

“Ông ấy đã thấy xe của cậu rồi.”

Trì Sính nghiêm mặt: “Cậu cứ nói đó là do cậu lái đến.”

“Xe của tôi cũng đậu ngay bên cạnh xe cậu mà.”

“Vậy cậu nói tôi không rảnh.”

Cương Tử rất buồn bực, “Ông ấy đã đến hai chuyến rồi, không nói câu nào cũng không thích hợp lắm đi? Lỡ đâu ba cậu nóng lên, lại truy đến phòng bệnh, với độ phô trương và khí thế của ông ấy, dọa đến vị ở bên trong thì sao hả?”

Trì Sính đảo mắt nhìn bên trong, Ngô Sở Ủy đang nghe răng thở hổn hển.

Đột nhiên phát điên, “Tôi đã nói với các người bao nhiêu lần rồi? Khi cởi băng ngực cho cậu ấy thì phải kéo mông xuống một chút, các người cứ dựng cậu ấy như thế, cậu ấy có thể dễ chịu sao?”

Từ khi chuyển đến phòng bệnh vip, nhân viên y tá nào bên trong cũng đều từng bị Trì Sính giáo huấn qua, bất kể tuổi tác nhỏ hay lớn, không nể mặt ai. Hắn vừa mở miệng là không ai dám lên tiếng, không kể vấn đề thân phận, còn có khí thế của hắn. Đừng thấy chưa đến ba mươi tuổi, mặt mà trầm xuống thì còn khiếp người hơn cả thủ lĩnh bộ đội năm sáu chục tuổi nữa.

Y tá nghe Trì Sính quát, vội làm theo ý hắn đưa tay nhích lên mông.

“Được rồi, để tôi làm!”

Trì Sính vẫn bước vào, tự mình làm việc này, tay hắn có thể ôm trọn cả mông Ngô Sở Ủy, đỡ rất vững, Ngô Sở Ủy lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cửa mở, Ngô Sở Ủy vội nhét túi tiền vào trong chăn.

Cương Tử xách hai túi đồ ăn bước vào, bên trong chứa bữa tối của Trì Sính và Ngô Sở Ủy, cẩn thận bày trên tủ đứng, rón ra rón rén ra ngoài.

Ngô Sở Ủy đột nhiên mở miệng: “Cương Tử.”

Cương Tử hơi dừng bước, nghiêng đầu nhìn Ngô Sở Ủy.

“Sao vậy?”

Ngô Sở Ủy vẫy vẫy tay với Cương Tử, vẻ mặt thần bí.

“Muốn nhờ cậu chút chuyện.”

Cương Tử thành thành thật thật đi qua.

Ngô Sở Ủy lại nói: “Chuyện này có thể hơi thiếu đạo đức, cậu nguyện ý giúp tôi chứ?”

Cương Tử dám nói không nguyện ý sao? Trì Sính vừa châm kim dự phòng cho hắn xong, thiếu đạo đức gì chứ, chuyện táng tận lương tâm, nếu Ngô Sở Ủy này làm đều là hợp lý hợp pháp. Người ta bị lừa bị gạt đều mắt nhắm mắt mở, hắn là kẻ biết rõ sự tình có lý do gì để không vinh hạnh chứ?

“Được, cậu nói đi.”

Ngô Sở Ủy ý bảo Cương Tử lại gần, hai người nhỏ giọng nói chuyện cả buổi, cuối cùng Cương Tử triệt để hiểu rõ, dựng ngón cái với Ngô Sở Ủy.

“Nửa đời sau của Trì Sính sớm muộn cũng là của cậu.”

102. Chương 102 - Diệt Cỏ Tận Gốc

Trong túi của Nhạc Duyệt tự dưng xuất hiện một tấm thẻ vàng, tên chủ thẻ là cô, mặt mã quẹt thẻ nằm trên tờ giấy bên ngoài. Nguyên buổi chiều, Nhạc Duyệt đều nhìn tấm thẻ mà ngẩn người.

Chuyện là thế này, buổi trưa Nhạc Duyệt đi tìm Cương Tử, muốn bảo hắn giúp khuyên nhủ Trì Sính, xin Trì Sính gặp mặt mình. Kết quả Cương Tử rất uyển chuyển cự tuyệt, còn ám thị Nhạc Duyệt không có khả năng hòa hợp, bảo cô nên chết tâm đi.

Cuộc nói chuyện kết thúc trong không vui, Cương Tử lái xe đi một mình.

Nhạc Duyệt về nhà, thì phát hiện tấm thẻ đó.

Rốt cuộc có phải là ý của Trì Sính không? Cô không biết, nhưng chủ thẻ chính của tấm thẻ phụ này là Trì Sính không sai.

Mỗi cô gái khi nhận được một tấm thẻ phụ tâm trạng đều không giống nhau, phần lớn sẽ cảm thấy vui mừng, tiền của anh ấy có thể đưa hết cho tôi xài mà không giữ lại gì, một chuyện đáng để kiêu ngạo biết bao. Cũng có người sẽ cảm thấy không thoải mái, cảm thấy chữ “phụ” này đại biểu vị trí phụ thuộc, thể hiện mình không đủ độc lập.

Đối với Nhạc Duyệt mà nói, những tâm trạng đó đều không liên quan đến cô, cô nhận được, chỉ là một khoảng phí chia tay.

Kiêu ngạo trả lại? Quả quyết ném lên người anh ta, bà đây không thiếu chút tiền đó!

Nghĩ thì rất sướng, nhưng Nhạc Duyệt khẳng định không làm được.

Số tiền này xài cũng chia tay, không xài cũng chia tay, tại sao không xài?

Huống hồ cô bỏ ra nhiều tình cảm như thế, chịu nhiều uất ức như thế, số tiền này không chỉ phải xài, hơn nữa phải xài đường hoàng đương nhiên! Nhưng muốn dùng một tấm thẻ để đuổi cô đi, vậy thì không thể. Cô vẫn luôn tin tưởng, hôn lễ là kết hợp của gia đình, Trì Sính không nhất định là người quyết định hôn nhân của bản thân, chỉ có cản chặt tấm kim bài Chung Văn Ngọc không buông, cô sẽ còn có cơ hội trở người.

Ngày hôm sau, Nhạc Duyệt gạt bỏ mây mù trong lòng, cùng bạn thân đi dạo phố.

Đi thẳng đến quầy hàng xa xỉ, điên cuồng đảo qua các loại hàng hiệu, tấm thẻ quẹt đến quẹt đi, quẹt đến mức bạn cũng đỏ mắt.

“Tôi nói này, có cần phải làm người ta nghe tỵ vậy không hả?”

Nhạc Duyệt vung vung tấm thẻ trong tay, trong giọng điệu tràn đầy khoe khoang, “Dù sao có người bỏ tiền, tôi không tiêu cũng là lãng phí.”

“Thẻ phụ này không phải chỉ có giữa vợ chồng, hoặc thân nhân mới có thể làm được sao? Anh ta làm cho cậu một cái, có phải đại biểu... trời ơi! Có phải tôi nên sửa miệng gọi cậu là bà Trì rồi không?”

Tâm hự vinh xoa dịu thương tổn trong lòng, Nhạc Duyệt cười sáng khoái: “Đi, chị dẫn em đi chọn vài món!”

Hai người vừa nói vừa cười đi đến quầy hàng trước mặt.

...

“Cửa hàng này không tồi, đồ cho trẻ em đặc biệt nhiều.” Cương Tử nói với Trì Giai Lệ.

Trì Giai Lệ vừa đỡ hai đứa con, vừa tùy tiện đáp: “Dù sao chị cũng không quen thuộc cửa hàng bên này, em cảm thấy chỗ nào tốt thì chọn chỗ đó vậy.”

Qua vài ngày nữa, Trì Giai Lệ phải về, dự định trước khi đi dẫn con ra ngoài dạo phố, chọn một vài món đồ có ý nghĩa kỷ niệm mang về. Vốn là muốn bảo Trì Sính lái xe chở cô đi chọn đồ, nhưng Trì Sính vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc Ngô Sở Úy, cho nên việc này liền ném cho Cương Tử.

Vào cửa hàng, Cương Tử đưa mắt đánh giá xung quanh.

“Cái áo chen này thế nào? Chị cảm thấy rất hợp với màu da của Đâu Đâu.” Trì Giai Lệ nói.

Cương Tử không mấy để tâm phụ họa: “Rất đẹp.”

Trì Giai Lệ chú ý thấy Cương Tử không yên lòng, ánh mắt vẫn luôn nhìn quanh bất định, xuất phát từ hiếu kỳ, cô cũng nhìn theo ánh mắt Cương Tử, đột nhiên ngừng lại ở một chỗ.

Nhạc Duyệt đứng trên thang máy đi lên, trong tay xách túi to túi nhỏ, nói cười với người bên cạnh.

“Cương Tử, em giúp chị trông hai đứa nhỏ, chị sang đó xem một chút.”

Nói xong, Trì Giai Lệ chìm vào đám đông.

Nhạc Duyệt và bạn nói chuyện đang cao hứng, căn bản không chú ý Trì Giai Lệ theo sau lưng, Trì Giai Lệ nhìn túi tiền trong tay cô, toàn là hàng hiệu, không dưới sáu số căn bản không mua được, nếu không phải Chung Văn Ngọc luôn miệng khen Nhạc Duyệt trước mặt cô, cô thật sự không có hứng thú với tiêu phí cá nhân của Nhạc Duyệt.

Không phải nói tiền lương của cô ta một tháng không đến năm ngàn sao, vì một cái khăn choàng dành cho mẹ chồng tương lai, còn phải tiết kiệm một tháng trời mà? Không phải nói chưa từng mặc hàng hiệu, cả người từ đầu đến chân cộng lại chưa đến một ngàn sao? Không phải nói từ khi thất tình đến giờ luôn rầu rĩ không vui, trừ Chung Văn Ngọc ra không còn gặp ai sao?

Vậy hiện tại cô nàng hám của mặt mày hơn hử, điên cuồng mua sắm đó là ai?

Trì Giai Lệ là người tùy tiện, không dễ tính toán với người khác, nhưng một khi bắt đầu tính toán, thì người đó sẽ chết rất thảm.

“Cương Tử, mau đi mau đi, giúp chị tra xem ghi chép giao dịch của cô gái đó ở cửa hàng này, trọng điểm điều tra tin tức về chủ tài khoản ngân hàng của cô ta, chị muốn xem thử, cô ta có nhiều tiền như thế là từ đâu mà ra.”

Buổi chiều trước khi về nước, Trì Giai Lệ ném mấy tờ giấy xuống trước mặt Chung Văn Ngọc.

“Mẹ tự mình xem đi.”

Chung Văn Ngọc lật xem từng tờ, không khỏi kinh ngạc.

“Con ra ngoài một chuyến, sao lại xài nhiều tiền như thế?”

Trì Giai Lệ hất cằm: “Mẹ nhìn kỹ lại xem, tiền này là ai xài?”

Chung Văn Ngọc hí mắt, kiểm tra kỹ chữ ký của chủ thẻ ở phần giao dịch, thế nhưng là tên của Nhạc Duyệt.

“Này... con lấy ở đâu ra?”

“Đây chính là chuẩn con dâu cần kiệm lo cho gia đình của mẹ đó, một buổi chiều đã xài hơn hai trăm ba mươi sáu ngàn. Biết mình đang quẹt thẻ của ai không? Mẹ mau lau sạch đôi mắt già của mình để nhìn cho kỹ đi! Đó là thẻ của con trai mẹ đó! Cô ta đã chia tay với Trì Sính rồi, còn dám lấy tiền của nó xài như thế, vậy nếu ở bên nhau còn có thể xa xỉ đến mức nào nữa chứ? Con dâu như vậy nếu lấy vào cửa, không cần hai năm, nhà chúng ta sẽ bị nó đào rỗng luôn!”

Chung Văn Ngọc liên tục nhìn tờ giấy trong tay, làm sao cũng không cách nào tin rằng Nhạc Duyệt có thể làm ra chuyện này.

“Cái khăn choàng cổ đó, mẹ còn xem như bảo bối không nỡ sử dụng, nói người ta tốn hơn nửa tháng tiền lương để mua. Mẹ thân yêu của con à! Cô ta đã mấy tháng không đi làm rồi, làm gì có tiền lương chứ? Cô ta dùng chút tiền lẻ trong tài khoản của con trai mẹ để mua cho mẹ đó! Tiết kiệm chi tiêu? Cũng chỉ có mẹ mới tin nổi lời cô ta! Cô ta mà mua ít đi một chút, thì đủ mua được mười cái khăn choàng đó!”

Chung Văn Ngọc tức đến mặt xanh mét, miệng run rẩy liên tục.

“Thật chưa từng thấy qua ai vô liêm sỉ như thế!”

Ngày hôm sau, Trì Giai Lệ vừa đi, Chung Văn Ngọc còn chưa kịp tìm Nhạc Duyệt, cô đã tự đưa mình đến cửa.

Cửa mở, lại là trang phục thanh lệ chất phác, mặt mày ủ ê, bộ dáng không chút tinh thần.

“Di, con lại đến tìm dì rồi. Một mình ở nhà thật buồn quá, con không làm đi phiền chứ?”

Nếu là trước kia, Chung Văn Ngọc nhất định sẽ sờ mặt Nhạc Duyệt, dịu giọng hỏi thăm: “Con bé này, sao rồi? Có gì không vui thì nói với dì đi.”

Hiện tại, lạnh mặt nói một câu.

“Biết tôi phiền, cô còn chạy đến hoài?!”

Nhạc Duyệt bị câu nói này chấn động không nhẹ, trong mắt mang theo mấy phần kinh ngạc.

“Dì à, dì... dì sao vậy?”

Chung Văn Ngọc không có miệng lưỡi nhanh nhạy, không biết nói bóng nói gió, trực tiếp nói rõ ra: “Sau này đừng chạy đến nhà chúng tôi nữa, tôi thấy cô liên buồn nôn!” Nói xong lấy cái khăn choàng đó ra ném trả cho Nhạc Duyệt, “Cái khăn choàng này cô đem về cho mẹ cô xài đi, tôi không có cái vai cứng như thế!”

Nước mắt Nhạc Duyệt xâu thành sợi chảy xuống, “Dì à, con rốt cuộc đã làm sai cái gì?”

Chung Văn Ngọc vẫn chưa đủ nhẫn tâm, thấy người ta chảy nước mắt, ngữ khí cũng hòa hoãn đi nhiều.

“Nể tình chúng ta từng quen biết, tôi khuyên cô một câu: Con gái một sợ lười, hai sợ tham, thích chiếm ích lợi nhỏ, sớm muộn cũng phải bồi mình vào.”

Cửa đóng lại trước mặt Nhạc Duyệt, triệt để cắt đứt mộng phú quý của cô.

...

Đây là vụ làm ăn lỗ vốn duy nhất mà Ngô Sở Ủy làm, tiền trên thẻ là y bỏ vào, tuy đã kịp thời đăng ký hủy, nhưng hai trăm mấy chục ngàn đó vẫn đã bỏ vào. Chẳng qua Ngô Sở Ủy một chút cũng không đau lòng, dù sao thì coi như phí tổn thất tinh thần cho Nhạc Duyệt đi. Như vậy trong lòng cũng không thấy hổ thẹn, chỉ là muốn tiêu tiền mua sự yên tâm, bớt cho sau này chịu báo ứng.

Nhạc Duyệt và Trì Sính cắt đứt hoàn toàn sạch sẽ.

Nghe được tin tức này, Ngô Sở Ủy lại không có cao hứng, y từng vô số lần ảo tưởng giờ phút này sẽ đến, mỗi lần nghĩ đến nó đều rất kích động, nhưng thật sự đến rồi, y lại cảm thấy trong lòng trống trải. Nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, mục đích đã đạt được, y có phải nên toàn thân lui ra không?

Vừa nghĩ đến đây, Ngô Sở Ủy liền có cảm giác mê mang không biết làm sao.

Y thậm chí sợ Khương Tiểu Soái sẽ đến thăm mình, sợ Khương Tiểu Soái cười nhắc nhở: Này! Đồ đệ, sự thành rồi, chúng ta ngừng thôi!

Tôi nên rút lui thế nào đây?

Đang nghĩ thế, Trì Sính vào, phía sau đi theo hai y tá.

“Nên rút ống thông tiểu của cậu rồi.”

Vừa nghe thấy cái này, mặt Ngô Sở Ủy lập tức hiện vẻ đau đớn, ống thông tiểu đó thật sự là giày vò chết y luôn. Cắm vào lúc gây tê, lúc đó không có cảm giác, đợi thuốc tê hết rồi, phía dưới đủ kiểu khó chịu. Mấy hôm nay vừa mới quen một chút, lại phải rút, cái thứ cứng như thế rút ra khỏi cái chỗ mềm như thế, chỉ nghĩ thôi đã thấy thảm liệt a!

“Đừng rút nữa, cứ để vậy đi.” Ngô Sở Ủy cười rụt rè, “Không cần tôi cố sức, nó cũng tự chảy ra, đỡ việc đỡ lắm!”

Trì Sính hất cằm, ý bảo y tá trực tiếp động thủ.

Hai con mắt tròn tròn của Ngô Sở Ủy suýt nữa lồi ra, tay nắm ra giường thành một đóa cúc hoa.

“Thả lỏng.” Trì Sính nói.

Thật ra hẳn còn căng thẳng hơn Ngô Sở Ủy.

Hai phút sau, một tiếng thét thảm thiết vang lên từ phòng bệnh.

Ngô Sở Ủy cuộn thành con tôm trên giường bệnh, trong lòng thầm nói: JJ tôi đau, trứng cũng đau, đại tiểu tiện không thể tự lo, hiện tại không thể rút lui, đợi khỏi rồi tính sau.

103. Chương 103 - Một Giấc Mộng Xuân

Trong chớp mắt, Ngô Sở Úy đã nằm viện nửa tháng rồi.

Vết thương trên cổ đã gần khỏi. Băng ở ngực cũng tháo. Có thể tự do hoạt động trong phòng, nhưng Ngô Sở Úy vẫn cảm thấy mình yếu vô cùng. Có lúc nói chuyện một hồi sẽ ngủ, khi tỉnh lại, Trì Sính đang ngồi cạnh giường bệnh, vẻ mặt dương cương bất kham, đôi mắt trầm tĩnh.

Cánh tay ấm áp mạnh mẽ vuốt lên mặt Ngô Sở Úy, hỏi tỉnh rồi à? Luôn sẽ khiến trái tim trống rỗng của Ngô Sở Úy được lấp đầy.

Lại một đêm, Ngô Sở Úy tỉnh, sau đó không ngủ được nữa.

Y vừa mới nằm mơ, mơ thấy mình đến câu lạc bộ đêm vệt trời (traí gọi), đột nhiên thấy Trì Sính ở đó tiếp khách. Hắn cả người trần truồng, cơ thịt trên người lấp lánh gợi cảm, cái cây bên dưới dựng thẳng uy vũ, trên mặt còn mang theo nụ cười tà ác.

Ngô Sở Úy vừa muốn vào đó, đã bị cởi chỉ còn lại cái quần lót, Trì Sính thò tay vào trong quần lót y sờ, trên chọc, “Lông của cậu rất dày đó!”

Trong mơ, Ngô Sở Úy trở nên rất cơ khát, truy theo đòi Trì Sính phục vụ. Nhưng xét duyệt quá phức tạp, vừa phải xếp hàng, vừa phải điền đơn, còn phải phỏng vấn, Ngô Sở Úy giữa đường bị loại, không những không điền đúng đơn, mà ngay cả phỏng vấn cũng không nói được.

Những người khác đều thông qua, chỉ có Ngô Sở Úy khổ sở tranh đấu.

Sau đó, những người kia nằm thành hàng trên giường, Trì Sính giống như châm kim đâm vào người họ, bắn, rồi rút ra. Liên tiếp người này đến người kia, cái mông chắc nịch nghênh cao, thân thể tràn đầy sức lực. Ngô Sở Úy không biết làm sao trà trộn vào được, xếp ở cuối cùng, trong lòng xoắn xuýt chờ đợi, kết quả đến cái người trước y, cái cây của Trì Sính lại cất ở bên trong không lấy ra được nữa.

Dùng dao xẻo, dùng dùi đâm, dùng kim nạy... cuối cùng cũng ra.

Sau đó Ngô Sở Úy cũng tỉnh.

Trì Sính đang ngủ trên chiếc giường cạnh y, hai chân mày anh tuấn thẳng tắp.

Ngô Sở Úy sờ mặt, hít sâu một cái, mày nằm mơ cái gì vậy chứ?

Trì Sính rất nhanh đã bị động tĩnh bên cạnh đánh thức, Ngô Sở Úy giống như đồ ăn trong nồi, bị một cái xẻng vô hình đảo qua đảo lại, giường cũng sắp bị chín theo.

Trì Sính bước qua, cúi người hỏi: “Sao vậy?”

Âm thanh đột nhiên phát ra dọa Ngô Sở Úy nhảy dựng, hậu môn lập tức rỉ ra mồ hôi tinh mịn.

“Chỗ nào khó chịu sao?”

Thật ra ngay khi Trì Sính mở mắt ra, đã biết “chỗ nào” của Ngô Sở Úy khó chịu. Nhưng hắn cố ý muốn hỏi, hơn nữa hỏi rất dịu dàng thân thiết, cố ý muốn xem đáng về Ngô Sở Úy hổ thẹn tự trách, không dám nói ra.

Ngập ngừng một chút, Ngô Sở Úy mở miệng: “Không sao, chỉ hơi nóng chút thôi.”

Trì Sính nói: “Nóng thì mở chăn ra đi.”

Ngô Sở Úy lập tức kéo góc chăn, chột dạ nói: “Bác sĩ không cho mở ra, sợ bị nhiễm lạnh.”

“Vậy thì ráng nhịn đi, lát nữa sẽ ổn thôi.”

Nói xong tự trở về giường.

Ngô Sở Ủy thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng có chút mất hứng, chỉ vậy đã về rồi? Cũng không quan tâm thêm vài câu? Nếu anh quan tâm thêm vài câu, nói không chừng sẽ nhìn ra vấn đề rồi. Nhìn ra vấn đề, thì đảm bảo sẽ được giải quyết.

Nghĩ thế, lại thanh giọng, nói: “Tôi hơi khát nước.”

Trì Sính rót một ly nước đưa đến miệng Ngô Sở Ủy, nhìn y uống, sau đó lại trở về giường mình, lại nghe Ngô Sở Ủy nói: “Tôi vẫn còn hơi khát.” Trì Sính lại rót cho y một ly, vừa nằm xuống lại nghe y nói khát, thế là không chê phiền lại rót hết ly này đến ly kia, cho đến khi Ngô Sở Ủy không uống được nữa mới thôi.

Mông vừa cọ lên giường, đã nghe bên kia trôi đến một câu xa xăm.

“Anh giỏi lắm.”

Trì Sính cố ý trêu chọc: “Sao tôi lại giỏi?”

Ngô Sở Ủy quay đầu sang, đôi mắt đen xa xăm nhìn Trì Sính.

”Tôi vừa nói nóng vừa nói khát, anh không nhìn ra chút gì sao hả?”

Trì Sính cười dữ tợn, tiểu lẳng lơ này, tự mình trong lòng nổi lửa, còn muốn đốt lên người kẻ khác.

“Cậu cảm thấy tôi nên nhìn ra cái gì hả?”

Đối diện thô giọng quát lên: “Bình thường không phải anh rất ranh sao?”

“Không ranh như cậu.” Cố ý khiêm tốn.

Ngô Sở Ủy cảm hận quay người đi, trong lòng ghen khuất, mẹ anh chắc chắn là giả ngu! Anh chắc chắn đã biết là chuyện gì, cố ý, tuyệt đối là cố ý! Thôi khỏi cần hấn nữa, tự mình động thủ, cơ mà no áo ấm!... Tự khích lệ chừng hai phút, nhanh chóng quay người qua, như đầu hàng bật ra một câu.

“Vừa rồi tôi nằm mơ.”

Nụ cười trên mặt Ngô Sở Ủy lúc này đủ khiến Trì Sính ngồi trong phòng làm việc hồi vị cả ngày.

“Mơ thấy cái gì?”

Ngô Sở Ủy một năm một mười kể ra.

Trì Sính nghe xong, sầm mặt ngoắc ngoắc ngón tay với Ngô Sở Ủy.

“Cậu qua đây.”

Ngô Sở Ủy căng thẳng: “Không phải chỉ nằm mơ anh thành vịt thôi sao? Có cần phải làm dữ với tôi không?”

“Tôi là bảo cậu lên giường tôi nằm.”

Ngô Sở Ủy nhướng mi: “Vậy sao anh không nằm giường tôi?”

“Giường của cậu là giường bệnh, giường đơn, chiếc giường của tôi vừa lớn vừa thoải mái.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy cuối cùng vẫn không thể nén nổi dụ hoặc, chậm rãi nhích sang, hai chân vừa mới chạm giường đã bị Trì Sính ôm vào lòng. Ngực dán sát ngực, một mùi hương hóc môn phả mạnh mẽ liệt lan tràn trong mũi.

“Biết tại sao cậu lại nằm mơ kiểu đó không?” Trì Sính hỏi.

Trong lòng Ngô Sở Ủy hỗn loạn, không nói ra được nguyên do.

“Vì trong tiềm thức cậu nôn nóng được làm tình với tôi.” Trì Sính lại nói, “Trong mơ cậu cần phải hoàn thành những bài xét duyệt đó, thật ra chính là lo nghĩ trong lòng cậu, cậu mơ thấy nhiều người xếp hàng như thế, là do tâm lý cậu căng thẳng sợ tôi bị người ta cướp đi.”

Trong mắt Ngô Sở Ủy hiện rõ mấy phần khinh bỉ.

“Anh nghĩ nhiều rồi đó?!”

Trì Sính đưa tay ra sau lưng Ngô Sở Ủy, bóp cái mông vểnh của y, nói xa xăm: “Tôi lại không nghĩ nhiều, trong lòng cậu tự rõ.” Nói xong lại bóp hai cái, hơn nửa thảng không chạm, lúc này lòng bàn tay cũng nóng lên.

Ngô Sở Ủy thở dốc vài cái, liền một hơi ngậm lấy môi Trì Sính.

Trì Sính có thể ngửi được mùi thuốc nồng đậm trên người Ngô Sở Ủy, và phần xương mềm xốp, lửa dục thiêu cháy nhưng rõ ràng không có sức mấy, đều là biểu hiện suy yếu. Trong lòng đột nhiên có chút không nỡ, liền xoay tay ôm chặt thân thể lão đảo của Ngô Sở Ủy, nghiêm túc nhìn y.

“Thân thể cậu còn chưa khỏi hẳn, đừng làm quá, ngủ đi.”

Ngô Sở Ủy dùng hai chân kẹp lấy một chân Trì Sính, thứ ở giữa nồn nóng cọ lên trên, hàm ý không thể rõ ràng hơn.

Trì Sính rất đau lòng nhìn y, dỗ: “Đợi cậu khỏe rồi sẽ đền bù cho cậu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.”

Đợi tôi khỏe rồi, hai chúng ta cũng chấm dứt, đến lúc đó anh tìm ai để đền bù hả? Nghĩ thế, Ngô Sở Ủy càng nồn nóng, y phải nhân mấy ngày này sướng thêm mấy lần, sau này không còn phúc lợi này nữa.

Trì Sính tâm cứng như tảng đá, thế nhưng cũng không chịu nổi người này mãi như thế.

Cuối cùng thả lỏng: “Chỉ cho một lần, lần sau không ngoại lệ.”

Ngô Sở Ủy nhịn không được gật đầu.

Trì Sính thò tay vào trong quần lót của Ngô Sở Ủy, dịu dàng mân mê một hồi, Ngô Sở Ủy ngậm nga hừ hừ, cuối cùng néo lỗ tai Trì Sính, thô giọng nói: “Liếm cho tôi.”

Trì Sính cúi đầu xuống, tỉ mỉ hầu hạ chủ tử nhỏ này, không bao lâu, Ngô Sở Ủy thống khổ kêu lên: “Muốn ra rồi... a... a...”

Sau khi xong chuyện, Trì Sính hung hăng đánh một cái lên mông Ngô Sở Ủy.

“Thoải mái rồi?”

Ngô Sở Ủy tuy gật đầu, nhưng con mắt vẫn cứ liếc nhìn cái cây giữa chân Trì Sính.

“Của anh cũng đứng rồi kìa.” Nhắc nhở một câu.

Trì Sính nhếch môi cười: “Cậu yếu như thế, tôi không làm phiền cậu đâu.”

Hôm nay Ngô Sở Ủy cũng không biết bị gì, không cần Trì Sính cưỡng ép, đã tự nằm lên bụng Trì Sính, con mắt đảo lên đảo xuống theo tay Trì Sính, nhìn đặc biệt hứng thú.

Trì Sính cố nén khát vọng muốn đâm vào miệng Ngô Sở Ủy.

“Thô chút.” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy cười lộ răng.

Trì Sính giữ sau đầu Ngô Sở Ủy, hỏi: “Muốn tôi dùng thứ này thao cậu sao?”

Giọng Ngô Sở Ủy trầm trầm, “Tôi có thể nói không muốn sao?”

Trì Sính kéo Ngô Sở Ủy lại, âm thanh không nặng không nhẹ, nhưng lại có cảm giác áp bức mạnh mẽ.

“Không thể.”

Ngô Sở Ủy trầm mặc, trầm mặc, phía dưới lại đứng lên.

Trì Sính cười trêu chọc: “Sao cậu lại dám đứng như thế hả?”

Ngô Sở Ủy ác nhân cáo trạng trước, “Ai bảo anh luôn châm ngòi thổi gió.”

“Là ai châm ngòi thổi gió? Ai hả.” Trì Sính đuổi theo Ngô Sở Ủy truy cấn, bức hỏi, “Vừa rồi ai đồng ý chỉ một lần thôi? Cậu giải thích cho tôi coi, đây là chuyện gì hử?” Nói xong lắc lắc cái đó của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy hừ một tiếng, da dầy đợi hầu hạ.

Sau khi hai người song song được thỏa mãn, Ngô Sở Ủy mệt đến mí mắt cũng không muốn mở ra.

Lòng ngực cường tráng của Trì Sính nhấp nhô theo nhịp thở, giọng nói thấp trầm xâu lại bên tai Ngô Sở Ủy.

“Đợi cậu khỏi rồi, sẽ cho cậu một màn chân thật.”

Ngô Sở Ủy trong lúc mơ hồ, có xúc động muốn tự đâm vào ngực mình hai nhát.

104. Chương 104 - Cuối Cùng Cũng Bạo Phát!

Hai ngày trước khi Ngô Sở Ủy xuất viện, Khương Tiểu Soái đặc biệt đến thăm y.

Vì bản thân có viện bận rộn, Khương Tiểu Soái đã một tuần không lộ mặt, trong một tuần này, Ngô Sở Ủy không biết đã chết mấy chục tỷ tế bào não. Trong lòng nhớ mong Khương Tiểu Soái, muốn hẳn đến thăm mình, nhưng hề nghĩ đến việc Khương Tiểu Soái có thể sẽ nói những lời đó với mình, y lại không muốn gặp hẳn nữa.

“Hình như cậu béo lên rồi.” Khương Tiểu Soái nói.

Sắc mặt Ngô Sở Ủy biến đổi: “Thật vậy sao?”

Vội vã đến cái gương trước tủ đứng, nghiêm túc đánh giá, còn sờ sờ bụng, nhìn xem có thêm mấy tầng thịt hay không. Vì từng trải qua quá trình giảm béo thống khổ, Ngô Sở Ủy rất để ý với thân hình của mình. Hiện tại nhìn thấy hình chụp lúc trước cũng sợ hãi, lo mình không lưu ý sẽ lại phồng như xưa.

Khương Tiểu Soái bật cười: “Có cần nôn nóng vậy không hả? Lại không có mập rõ ràng như vậy, có lẽ tôi nhìn nhầm thôi.”

Ngô Sở Ủy nhéo nhéo lên tay mình, nhịn không được thở dài.

“Nằm viện một tháng, thịt trên người cũng giãn ra, nắm đấm cũng chẳng còn sức. Đợi tôi xuất viện rồi, phải ngày ngày đến phòng luyện tập thể thao, mấy chỗ thịt lẻo lẻo này phải luyện cho chắc nịch như trước.”

“Thân hình này luyện tuyệt như thế để cho ai coi vậy?”

Khương Tiểu Soái chỉ hỏi một câu vậy thôi, căn bản không ám chỉ cái gì, nhưng Ngô Sở Ủy lại đặc biệt mẫn cảm, có chút gió thổi cỏ lay cũng đều giật mình. Luôn cảm thấy Khương Tiểu Soái cố ý nói cho y nghe, khi y trả lời cũng trở nên đặc biệt cẩn thận.

“Phòng khám chỉ có hai chúng ta, tôi còn cho ai xem nữa chứ?”

Khương Tiểu Soái không đặt trong lòng, lại hỏi: “Sau khi xuất viện có dự định gì không?”

Ngô Sở Ủy lại giật thót, dự định... đó chính là muốn tôi biểu đạt thái độ phải không? Xong rồi, vấn đề càng lúc càng cực đoan rồi, đây là cố ý muốn dồn tôi vào chỗ chết phải không hả!

Không ngờ, Khương Tiểu Soái theo sát một câu, “Đàn rần của cậu đã bán hết cả rồi, tiền vốn cũng có rồi, nên chọn một ngành khác đi?”

Ngô Sở Ủy thở phào nhẹ nhõm, “Ồn ào nửa ngày hóa ra là nói cái này à!”

“Cậu cho là tôi nói cái gì?” Khương Tiểu Soái rất buồn bực.

Ngô Sở Ủy vội nói: “Không, vừa rồi tôi xuất thần.”

Khương Tiểu Soái ần ần cảm thấy Ngô Sở Ủy có chút bất thường.

“Giấy phép kinh doanh đã có rồi, mặt bằng cũng thuê rồi, tin tuyển dụng cũng đăng rồi, chỉ đợi khởi nghiệp thôi.” Ngô Sở Ủy nói.

Khương Tiểu Soái rất bất ngờ: “Được a! Cậu ở đây nằm viện, vậy mà chuyện gì cũng không chậm trễ!”

Ngô Sở Ủy dùng tay sờ đầu, trong bụng là chột dạ, nhưng lời nói ra lại không có chút chột dạ nào.

“Đừng thấy tôi hành động bất tiện, coi vậy cứ lao tâm không ít đó.”

Trên thực tế người lao tâm nào phải y chứ? Toàn là Trì Sính thu xếp thôi! Nói chính xác hơn là Cương Tử nhà người ta chạy đông chạy tây, bận rộn mọi bề. Y cũng chỉ hơi đề cập một chút, động động tâm nhãn chút, hoạt động phần mặt, để người có mắt nhìn ra, vậy là xong.

“Mặt bằng ở đâu?” Khương Tiểu Soái nghe ngóng.

Ngô Sở Ủy nói: “CBO khu đông.”

Khương Tiểu Soái lại kinh ngạc: “Chỗ đó là vùng cho thuê, mắc lắm!”

“Không mắc bao nhiêu, tôi thuê người quen.”

Khương Tiểu Soái vô cùng nghi ngờ, “Cậu còn có người quen ở đó?”

Ngô Sở Ủy lúng túng thanh giọng, hàm hồ ở một tiếng.

“Ai vậy?”

Muốn tránh né không đáp, kết quả Khương Tiểu Soái bức quá sát, không thể không nói ra một cái tên.

“Trì Sính.”

Khương Tiểu Soái mải răng, “Cậu nói thẳng là anh ta tài trợ cậu không phải xong rồi sao?”

“Ai nói chứ?” Ngô Sở Ủy dựng thẳng sống lưng, “Tôi bỏ tiền.”

Câu này độ đáng tin quá thấp, khó trách Khương Tiểu Soái sẽ hoài nghi.

“Bỏ bao nhiêu tiền?”

Ngô Sở Ủy đưa mắt liếc nhìn cửa sổ, cố ý trấn định nói: “Năm trăm.”

Khương Tiểu Soái lại hỏi: “Năm trăm một ngày hay năm trăm một tháng?”

Mặt bằng lớn như thế, năm trăm một ngày cũng có thể coi là cho không rồi, trừ cha mẹ ruột ra, không ai dám chơi lỗ như thế, nếu năm trăm một tháng, vậy thuần túy chính là trò đùa.

Trầm mặc rất lâu sau, Ngô Sở Ủy mở miệng.

“Ba năm.”

Khương Tiểu Soái vỗ tử cười: “Cậu có thể đùa như thế không?”

Ngô Sở Ủy lại bắt đầu suy nghĩ, luôn cảm thấy Khương Tiểu Soái không đơn giản chỉ cười câu nói của y, bên trong còn xen lẫn hàm ý khác. Quả nhiên là tà tâm động rồi, thì chột dạ đến mức ai cũng muốn đề phòng.

Khương Tiểu Soái thu lại nụ cười, nói nghiêm túc.

“Vậy cậu dự định ở đâu?”

“Không nhất định.” Ngô Sở Ủy nói, “Tôi vẫn muốn ở phòng khám.”

Nói xong, trong lòng lại có chút không nắm chắc, Trì Sính luôn ở chỗ đó chấp hành nhiệm vụ, Khương Tiểu Soái chắc không cảm thấy mình là vì tiện liên lạc với anh ta chứ?

Thật ra Khương Tiểu Soái người ta chỉ muốn hỏi: “Cậu không cảm thấy chạy đi chạy về như thế có hơi xa sao?”

“Tôi mua xe rồi.” Ngô Sở Ủy nói.

Khương Tiểu Soái sáng mắt: “Xe gì.”

“Audi nhập khẩu.”

“Tôi nhớ chiếc đó hơn sáu trăm lặn.”

Ngô Sở Ủy nói: “Tôi mua hàng xài rồi.”

“Toàn bộ mất bao nhiêu tiền?” Khương Tiểu Soái lại hỏi.

“Sau mười ngàn.”

Mắt Khương Tiểu Soái tròn tròn, “Anh hai, tôi nhớ chiếc xe đó năm ngoái mới ra mà? Cậu mua chỗ nào vậy hả? Cậu bảo người ta bán thêm một chiếc đi.” Vừa nói xong, Khương Tiểu Soái lại ngậm miệng, câu này hỏi thật dư thừa mà!

Ngô Sở Ủy thấy Khương Tiểu Soái trầm mặc, trong lòng cũng căng thẳng khó hiểu, luôn cảm thấy trong lòng tên này có giấu chuyện gì đó.

Khương Tiểu Soái liếc nhìn Ngô Sở Ủy, phát hiện ánh mắt Ngô Sở Ủy xoay nhanh hơn bình thường một chút.

“Này, tôi nói...”

Ngô Sở Ủy đột nhiên giật mình: “Cái gì?”

Khương Tiểu Soái nhìn Ngô Sở Ủy một hồi, mở miệng hỏi: “Cậu bị sao vậy?”

“Tôi còn muốn hỏi anh bị sao đó?!” Ngô Sở Ủy chuyển sang oán trách người khác, “Có gì cũng không chịu nói thẳng, luôn quanh co vòng vèo, cố ý muốn làm người ta nôn nóng.”

Khương Tiểu Soái càng hồ đồ, “Tôi quanh co vòng vèo hồi nào?”

Ngô Sở Ủy không nhịn được nữa, nói hết mấy lời giấu trong lòng ra luôn.

“Không phải anh muốn nhắc nhở tôi đã đến lúc rồi sao? Anh muốn tôi nên phân rõ giới hạn với anh ta không phải sao? Được! Bây giờ tôi nói rõ thái độ, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch ban đầu, anh yên tâm rồi chứ.”

Khương Tiểu Soái bị cái kiểu nói chuyện “ở đây không có ba trăm lượng bạc” của Ngô Sở Ủy làm cho hồ đồ luôn.

“Tôi nói này... anh hai, ngài tỉnh ngủ chưa?”

Kéo kéo mí mắt Ngô Sở Ủy, thấy tên này không phải bị chứng quỷ đề!

“Mục đích anh đến đây, không phải chính là muốn tôi nhân còn sớm nên cắt đứt với anh ta sao?”

Khương Tiểu Soái dở khóc dở cười gãi đầu, không biết nên nói gì nữa.

“Cậu còn dự định cắt đứt với anh ta sao?”

Câu nói này khiến Ngô Sở Ủy sững sốt.

“Không phải anh có ý đó sao?”

“Tôi có ý gì?” Khương Tiểu Soái buồn cười, “Đã đến mức này rồi, cậu không ở cùng anh ta luôn đi còn chờ gì nữa hả?”

Thái độ này không chỉ khiến Ngô Sở Ủy giật mình, đồng thời cũng khiến y càng thêm xoắn xuýt.

“Sao tôi phải ở bên anh ta chứ.”

Mấy hôm nay Ngô Sở Ủy luôn suy nghĩ vấn đề này, vẫn không nghĩ ra được lý do nào có thể thuyết phục bản thân.

“Tại sao cậu không muốn ở bên anh ta?”

Khương Tiểu Soái suy nghĩ hoàn toàn ngược lại, hẳn cảm thấy Ngô Sở Ủy căn bản không có lý do nào để cắt đứt với Trì Sính.

Ngô Sở Ủy nghĩ cũng không nghĩ đã nói: “Lúc trước không phải chúng ta đã tính toán hết rồi sao? Tôi muốn ở bên anh ta chỉ vì chia rẽ anh ta và Nhạc Duyệt, đợi họ chia tay rồi, tôi sẽ lui ra. Vậy hiện tại mục đích đã đạt được, theo kế hoạch tôi nên...”

“Cậu quản cái kế hoạch đó làm gì?” Khương Tiểu Soái cường thế ngắt lời, “Chỉ cần cậu vui là được mà!”

Ngô Sở Ủy vẻ mặt cố chấp, “Đây không phải chuyện vui hay không vui, mấu chốt là, tôi thích nữ! Tôi phải cùng phụ nữ yêu đương kết hôn! Tôi và một người đàn ông như anh ta có làm bậy gì cũng không nên chuyện!”

Khương Tiểu Soái bị Ngô Sở Ủy chọc tức lòng bùng, gõ mạnh lên đầu để tự khống chế cảm xúc của mình.

“Vậy trước kia sao cậu lại làm bậy, còn làm lâu như thế, cố sức như thế? Cậu đặt tay lên ngực tự hỏi đi, cậu không có một chút cảm giác nào với anh ta hay sao?”

Ngô Sở Ủy ngẩn người, lại nói: “Cảm giác gì đó tạm thời bỏ qua một bên, chúng ta chỉ đơn thuần bàn chuyện này, trước kia tôi và anh ta làm bậy là vì tôi vẫn luôn có một ả lưới bảo vệ trong lòng, tôi rõ tôi nên làm gì. Hiện tại tôi ở bên anh ta, tôi không biết mình đang làm gì nữa, tôi không tìm được lý do thích hợp!”

Khương Tiểu Soái phát hiện, dù Ngô Sở Ủy có thay đổi thế nào, y vẫn cái kiểu “lỳ” đó không bỏ được.

“Cậu cảm thấy lưới bảo vệ này còn không?”

Một câu đâm trúng phần thịt mềm trong lòng Ngô Sở Ủy.

Khương Tiểu Soái lại nói: “Sớm đã bị dục vọng của cậu, say mê của cậu, trầm luân của cậu đâm nát rồi đúng không? Cái nên vào cái không nên vào toàn bộ đều đã vào rồi, cậu còn phân rõ giới hạn được sao? Cậu tự sờ lên tim mình xem, xem thử bên trong đã hỗn tạp bao nhiêu thứ rồi!”

Ngô Sở Ủy sầm mặt, rất lâu mới mở miệng.

“Tôi thừa nhận, tim tôi đã hơi hơi đi chệch rồi, nhưng tôi không thể ở bên anh ta.”

Khương Tiểu Soái sắp tan vỡ, “Tại sao hả? Sao không thể ở bên nhau?”

Ngô Sở Ủy trầm mặc trầm mặc, cuối cùng bạo phát.

“Tôi mà ở bên anh ta, anh ta đã ghen muốn thao tôi dữ lắm rồi!”

Một phút sau, Khương Tiểu Soái cười tê liệt dưới đất.

105. Chương 105 - Tôi Không Nỡ Để Anh Đi!

Ngô Sở Ủy xuất viện chưa đến hai tuần lễ, “công ty thương mại LEO Sở Ủy” của y chính thức thành lập.

Vốn Nhạc Duyệt không biết chuyện này, kết quả bạn cùng trường của họ nhận được thiệp mời, tưởng Nhạc Duyệt và Ngô Sở Ủy vẫn còn yêu nhau, lập tức gửi tin nhắn đến chúc mừng Nhạc Duyệt, còn liên tục trên đùa vợ tổng giám đốc này vợ tổng giám đốc nọ.

Từ khi chia tay với Trì Sính, Nhạc Duyệt luôn chán nản, cả ngày ủ trong nhà không chịu ra ngoài. Ai cũng không gặp, điện thoại cũng không tiếp. Thấy tin nhắn của bạn học cũ, cảm thấy khó hiểu mới hỏi thêm vài câu.

“Ôi... vẫn chỉ có cậu may mắn thôi, vừa nhìn đã để mắt đến Ngô Kỳ Khung. Một người có năng lực cỡ nào a! Tốt nghiệp xong vào xí nghiệp quốc doanh, không đến ba năm đã có công ty riêng rồi, hơn nữa còn chung

tình với cậu. Hồi chúng ta còn đi học, cậu ấy ngày ngày đứng dưới ký túc xá đợi cậu, trong túi là bữa sáng, ai trong ký túc xá cũng ghen tỵ muốn chết luôn!”

Bạn học còn nhớ cả những chi tiết nhỏ lúc qua lại, nhưng Nhạc Duyệt nghe lại cứ như cách một đời.

Từ trước đến nay chưa từng biết, bất kể là Ngô Kỳ Khung từng thành thật ít thay đổi, hay Ngô Sở Ủy bây giờ dám nghĩ dám làm, trong mắt người khác đều là miếng bánh ngon. Thì ra trong đoạn thời gian mà cô cho rằng không đáng quay đầu nhìn, cô đã từng được người ta ngưỡng mộ, chỉ là bị trái tim mọc cao quá mức xem thường, nếu sớm thức tỉnh một chút thì tốt biết bao.

Lễ khai trương cử hành trước cửa công ty, trung tâm khu thương mại quốc gia CBO, khu vực thành phố tắc đất tắc vàng.

Nhạc Duyệt nhớ rõ, nơi này có bất động sản dưới tên Trì Sính, hơn nữa không chỉ một cái. Cô từng ảo tưởng sẽ rời khỏi ngoại ô, vào ở trong khu biệt thự thành phố xa hoa ngắm cảnh đêm phồn vinh, không ngờ cuối cùng chỉ còn lại một thân hàng hiệu. Hiện tại đi trên phố, đối diện ánh mắt ngưỡng mộ người khác ném tới, sâu trong nội tâm trào lên tự ti sâu đậm.

Đột nhiên cảm thấy mình rất nghèo nàn, nghèo nàn lộ ra từ trong xương, có ăn mặc thế nào cũng không thể bước vào nơi trang nhã nổi.

Khi Nhạc Duyệt đi trong đám đông quan sát, lễ khai trương đã tiến hành được một nửa, lãnh đạo khu ủy đến hiện trường cắt băng khánh thành đọc diễn văn, tập thể nhân viên tuyên thệ, tổng giám đốc công ty bước lên thảm đỏ phát biểu.

Ngô Sở Ủy trước mặt không có bất cứ khái niệm nào trong lòng Nhạc Duyệt. Một người xa lạ hoàn toàn. Tây trang giày da, tóc tai gọn gàng, sống lưng thẳng tắp, bước chân vững vàng, giơ tay nhắc chân đều cách hình tượng Ngô Kỳ Khung trong ấn tượng của cô rất xa. Điểm duy nhất có chút quen biết chính là đôi mắt to đó, cũng từ tê liệt không ánh sáng lúc trước trở thành sắc bén hữu thần hiện tại.

Mấy nhân viên ghép lại thành nhóm, bình luận Ngô Sở Ủy từ đầu đến chân, Nhạc Duyệt vô vai một người.

“Làm phiền anh giúp tôi gọi tổng giám đốc của các anh lại đây một chút.”

Nhân viên này đánh giá Nhạc Duyệt từ đầu đến đuôi một lượt, cảm thấy giống một vị khách hàng, thế là chạy qua gọi Ngô Sở Ủy.

Không bao lâu, Ngô Sở Ủy bình thản bước qua.

Nhạc Duyệt hỏi: “Lát nữa có rảnh không? Tìm chỗ nói chuyện đi.”

“Cô có gì cứ nói đi.” Ngô Sở Ủy rất ôn hòa.

Khóe miệng Nhạc Duyệt lộ ra nụ cười nhạt, ánh mắt cố ý di chuyển trên người Ngô Sở Ủy.

“Anh mặc âu phục rất đẹp.”

Nếu vào một năm trước, sẽ mê đắm choáng váng, hiện tại cảm giác gì cũng không có, chỉ tùy tiện đáp một câu: “Vậy sao? Cảm ơn.”

“Ai, cà vạt của anh bị lệch rồi này.” Nhạc Duyệt vươn tay tới cà vạt của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy né đi: “Để tự tôi làm.”

Nhạc Duyệt nhìn chằm chằm Ngô Sở Ủy một lát, lại nói: “Anh thay đổi rất nhiều.”

Ngô Sở Ủy không mấy bận tâm: “Có lẽ vậy đi.”

Nhạc Duyệt đưa tay che trán, nhắc nhở: “Ở đây hơi nắng nhỉ!”

Nếu là trước kia, Ngô Sở Ủy nhất định sẽ ân cần tìm một tấm giấy phủ lên đầu Nhạc Duyệt, hoặc kéo cô đến chỗ có bóng râm, hiện tại dứt khoát đến một câu.

“Sợ nắng thì nói mau đi.”

Lúc này Trì Sính đang ở trong phòng tiếp khách, còn rầy rà nữa hẳn ta sẽ ra đây mất.

Trong lòng Nhạc Duyệt chua xót, hô hấp cũng mang theo mấy phần đắng chát.

“Lúc trước em rời khỏi anh, không phải vì chê anh nghèo ngứa mắt.”

“Tôi biết.”

“Anh ta không yêu em, em đã chia tay với anh ta rồi.”

“Tôi biết.”

“Anh biết? Thì ra anh vẫn còn quan tâm em như thế.”

“Vì anh ta đang ở cùng với tôi.”

Một tiếng sét đánh thẳng lên đỉnh đầu Nhạc Duyệt, khiến cô đơ như khúc gỗ, vẻ mặt cứng đờ.

“Anh nói gì?”

Ngô Sở Ủy chỉ cửa công ty, lại chỉ chiếc xe đậu gần đó.

“Nơi này chắc cô nhận ra chứ? Chiếc xe này cô cũng nên biết nó là của ai đúng không?” Ngô Sở Ủy lại kéo áo Nhạc Duyệt: “Còn một thân đồ hiệu của cô nữa, thật ra, là do tôi trả tiền.”

Nhạc Duyệt xé họng gào trả: “Anh nói bậy!”

Ngô Sở Ủy cười gằn một tiếng, quay người bỏ đi.

Hai phút sau, Nhạc Duyệt trân mắt nhìn Trì Sính bước ra khỏi cửa công ty, vẫn dáng vẻ như thần linh đó. Chẳng qua hần lại cười, hơn nữa là cười với bạn trai cũ của cô, hai người cùng lên xe.

Thực tế, Trì Sính vừa rời đã thấy cảnh Ngô Sở Ủy và Nhạc Duyệt nói chuyện, trong mắt vụt qua nghi ngờ, nhưng chỉ thoáng qua mà thôi.

Xe lái được nửa đường, Trì Sính hỏi: “Sao cô ta lại đến?”

Ngô Sở Ủy chột dạ nhưng không hề sợ hãi.

“Câu này anh nên hỏi bản thân mình đi.”

Trì Sính liền ngậm miệng không nói nữa.

Sau lễ khai trương, tối lại cử hành một bữa tiệc.

Mở màn rất trịnh trọng, sau đó mọi người ăn uống, không khí trở nên náo nhiệt, không biết ai gọi một tốp model đến, ăn mặc hở hang biểu diễn trên bục của sảnh tiệc, dẫn đến từng đợt hoan hô. Có vài model luôn cố ý vô tình lấy ngực mình cọ lên vai Trì Sính hoặc cố ý đụng vào Trì Sính, Ngô Sở Ủy không biết đã thấy bao nhiêu lần rồi.

Sau đó một mình y ngồi trên sô pha uống rượu, uống một hồi liền uống hơi quá.

Trì Sính vẫn luôn lượn qua lượn lại trong quần thể khách hàng, vì mở đường tài lộ cho Ngô Sở Ủy, đợi khi hần vô thức tìm kiếm Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy đã nghiêng đầu ngủ vì say trên sô pha.

Đi qua, cúi xuống, ngón tay thô ráp búng hai cái lên trán Ngô Sở Ủy.

“Ai bảo cậu uống nhiều như thế hả?”

Ngô Sở Ủy đột nhiên túm tay Trì Sính, gào lên.

“Tôi luyện tiếc anh a!”

Trên mặt Trì Sính xuất hiện nụ cười, luồn tay vào nách Ngô Sở Ủy ôm y lên.

“Tôi cũng luyện tiếc cậu.”

Ngô Sở Ủy gục lên vai Trì Sính, lớn tiếng cao giọng với những tranh treo tường nhanh chóng vút qua: “Ông cho anh biết, ông là người từng bị thương tổn, ông không tin tình cảm! Không tin!” Cố sức đâm hai đâm lên cổ Trì Sính, hung hãn chất vấn: “Anh có tin không hả? Anh tin không hả?”

Trì Sính không nói gì, trực tiếp nhét y vào băng ghế sau.

Ngô Sở Ủy thấy Trì Sính muốn đóng cửa xe, đột nhiên nóng ruột, nắm chặt thắt lưng hắn không buông, nước mắt nước mũi nói: “Đừng đi mà! Anh không thể bỏ tôi ở đây được!”

Trì Sính mềm lòng lại chui vào, kiên nhẫn nói với Ngô Sở Ủy: “Tôi không muốn đi, tôi muốn lên băng ghế trước lái xe.”

“Ồ.” Ngô Sở Ủy buông tay.

Trì Sính vừa mới mở cửa xe, Ngô Sở Ủy lại kéo hắn lại, vẫn cái kiểu nói đó.

“Anh đừng đi! Tôi luyến tiếc anh.”

Trì Sính bình tĩnh tháo thắt lưng xuống, dựng mày trùm mắt, lực uy hiếp mười phần.

”Còn ồn ào nữa, có tin tôi lấy nó quất mông cậu không?”

Không ngờ Ngô Sở Ủy lại cúi đầu nói một câu.

“Quất dù sao cũng tốt hơn thao.”

Trì Sính bực mình cười, ném thắt lưng lên cửa xe, vang lên thanh thúy, sau đó ngồi vào, đóng cửa xe cái rầm, ôm Ngô Sở Ủy dứt khoát đáp ứng, “Không đi nữa, ngồi đây cả đêm vậy.”

Ngô Sở Ủy lập tức thành thật, nghiêm túc nói với Trì Sính: “Tôi hát cho anh nghe, muốn nghe không?”

Lỗi tai Trì Sính không muốn nghe, nhưng trong lòng lại muốn nghe.

“Đưa anh đưa đến ngoài thôn, có một câu muốn dặn dò. Tuy trăm hoa đã nở, nhưng đừng hái hoa dại bên đường! Hãy nhớ tình tôi nhớ lòng tôi, nhớ tôi ngày ngày chờ đợi anh. Tôi đang đợi anh trở lại, nhớ đừng quên tôi...”

“Tôi sợ tôi không kịp ôm anh, cho đến khi cảm thấy được nếp nhăn của anh, dấu vết của năm tháng... nếu cả thế giới tôi cũng có thể từ bỏ, ít nhất còn có anh đáng để tôi trân trọng...”

“Anh nói anh yêu phải người không nên yêu, trong lòng anh tràn đầy vết thương, anh nói anh phạm phải sai lầm không nên có, trong lòng anh tràn đầy hối hận...”

Trì Sính nghe những bài tình ca vừa cũ vừa sến này mất gần hai tiếng đồng hồ.

Sau đó Ngô Sở Ủy hát mệt rồi. Lại muốn tâm sự với Trì Sính? Lải nhải cảm cảm, lời trước không khớp với lời sau. Trì Sính thật không phải người bình thường, Ngô Sở Ủy nói mơ hồ lung tung, hắn lại có thể kết nối được, hai người còn nói chuyện hơn cả tiếng đồng hồ.

Cuối cùng Ngô Sở Ủy lủi vào lòng Trì Sính ngủ, Trì Sính muốn lái xe chở y về nhà. Kết quả vừa động dậy, Ngô Sở Ủy đột nhiên tỉnh, nhìn đắm đắm chăm chăm vào Trì Sính bất thành linh gào lên.

“Tôi không nỡ để anh đi mà!”

Tối nay, Trì Sính không biết đã nghe câu này bao nhiêu lần. Chỉ cần hắn vừa động, Ngô Sở Ủy sẽ tỉnh, tỉnh rồi chính là câu này.

Cuối cùng quyết tâm, dứt khoát đóng cửa xe lại, ôm Ngô Sở Ủy ngồi cả đêm, ngay cả tư thế ngồi cũng không thay đổi.

106. Chương 106 - Nhỏ Củ Cải

Công ty của Ngô Sở Ủy khai trương chưa được mấy ngày, đơn đặt hàng đã ào ào đến như bông tuyết, nhân viên còn chưa quen thuộc hoàn cảnh đã phải cưỡng ép mình bước vào trạng thái. Ngô Sở Ủy làm việc lại

rất tích cực, tất cả đơn hàng đều đích thân kiểm tra, lưu lượng thực chất và an toàn thảo dỡ cũng phải đến nơi xem xét, thỉnh thoảng còn đích thân ra trận, quả thật là dùng sinh mạng để làm tổng giám đốc.

Mấy hôm nay chạy đông chạy tây, đồng hồ sinh học hoàn toàn rối loạn, đừng nói về phòng khám ngủ, ngay cả thời gian đến phòng khám ngó một cái cũng không có.

Bận rộn cả tuần, Khương Tiểu Soái đích thân đến cửa thăm đồ đệ của mình.

“Trương Toàn, cậu và Trịnh Hưởng vào kho mang màn hình số hiệu này ra đi. Tiểu Văn tử, cậu khoan hãy đi, tôi hỏi này, tối qua giám đốc Phương hỏi cậu về chuyện các hạng mục sao?...”

Khương Tiểu Soái còn chưa vào cửa đã nghe Ngô Sở Ủy thao thao không dứt, hỏi vài câu, dặn dò vài câu, bận rộn hết như con quay. Vất vả lắm mới đưa mắt nhìn đến mình, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, lại bị một nữ nhân viên kéo đi.

“Giám đốc Ngô, anh đẹp trai đó là ai vậy?”

Ngô Sở Ủy không ra vẻ, nên nhân viên trước giờ luôn có gì sẽ nói với y.

“Cô đừng mong nhớ, người ta có chủ rồi.”

Nữ nhân viên dừng mắt: “Ai vậy?”

Ngô Sở Ủy gõ lên trán cô một cái, “Có quan hệ gì với cô chứ?”

“Chuyện này...” Cô gái lại chọt lên ngực Ngô Sở Ủy một cái, “Anh cũng có chủ rồi hả?”

Ánh mắt sắc bén đâm qua, ngón tay chọt mạnh lên đồng hồ.

“Bây giờ là giờ làm việc, nên làm gì thì đi làm đi!”

Cuối cùng cũng rảnh được một tý, ngồi trên sofa bên cạnh tán gẫu với Khương Tiểu Soái.

“Ôi chời má ơi, mấy hôm nay bận chết tôi rồi.” Ngô Sở Ủy theo thói quen kéo kéo cà vạt.

Khương Tiểu Soái nhìn y: “Làm việc thì làm việc, đừng quên xử lý tình cảm cá nhân!”

Sao chuyên môn chọn mấy đề tài này vậy, con mắt vừa sáng lên của Ngô Sở Ủy lại tối đi.

Khương Tiểu Soái thấy Ngô Sở Ủy không đáp lời, cố ý dùng cùi chỏ húc y một cái.

“Đây là ý gì đây hả? Đáp ứng hay cự tuyệt?”

Ngô Sở Ủy bóp lon nước trong tay ken két, mở miệng cả buổi vẫn không rặn ra được một chữ.

Khương Tiểu Soái liếc nhìn cái đức hạnh của y, liền biết chuyển đi hôm nay lãng phí rồi.

“Tôi nói hai cậu có thể nào dứt khoát một chút không hả? Sao cứ lẩn tránh mãi vậy?”

Ngô Sở Ủy rất không kiên nhẫn nói, “Tôi bận thế này làm gì rảnh mà suy nghĩ chứ? Huống chi mấy hôm nay anh ta cũng không đến tìm tôi, chỉ gọi mấy cuộc điện thoại, hỏi tình hình bên tôi, cũng không nói gì khác. Người ta chưa bày tỏ rõ thái độ, một mình tôi lo nghĩ cái gì chứ?!”

Trên thực tế mấy hôm nay Trì Sính còn bận hơn Ngô Sở Ủy, bận chuyện điều động công tác.

“Cậu không thể chủ động một chút sao? Khí phách cầm cục đá đập trán của cậu lúc trước đâu hết rồi hả?” Nói xong còn vô thức sờ đầu Ngô Sở Ủy, như kỳ tích phát hiện đầu của y mềm rồi.

“Hề! Tà môn ghê, da chết dày như thế cũng có thể long ra?” Bác sĩ Khương than vãn.

Chuyện này lại chọt trúng lòng Ngô Sở Ủy, da chết cứng thì cứng, nhưng lại có người cứ thích xoa! Hôm nay học được một phương pháp độc môn, ngày mai lại cho một cái máy hoạt huyết, mấy hôm trước thay da luôn bị ngứa, một ngày gọi tám cuộc cảnh cáo không được gãi.

“Hai, Tiểu Soái, tôi hỏi anh một chuyện.” Ngô Sở Ủy đột nhiên mở miệng.

Khương Tiểu Soái bày vẻ rất vui lòng giải đáp tất cả vấn đề tâm lý.

“Cái này, thằng nam có thể bẻ cong đúng không? Sau khi cong rồi còn có thể uốn thẳng không?”

Vấn đề thật uyên thâm, Khương Tiểu Soái chau mày suy nghĩ rất lâu, ngữ khí nặng nề đáp: “Sợ là không thể.”

Ngô Sở Ủy vội hỏi: “Tại sao?”

“Cậu nghĩ đến cái cây bên dưới xem, khi cứng lên rồi cậu có thể uốn cong nó, nhưng nếu nắn thẳng lại không phải sẽ bị gãy sao?”

Đây là kiểu nói chuyện tà môn ngoại đạo do bác sĩ Khương tự chế ra, cư nhiên có thể khiến Ngô Sở Ủy ghen hợm.

Khương Tiểu Soái về nhà, tắm rửa xong ngồi lên giường, di động vang lên, vốn cho là điện thoại quấy rối, kết quả lại thấy là Ngô Sở Ủy gọi đến. Trong lòng nóng lên, chắc không phải là nghĩ thông rồi chứ?

Hưng phấn ấn nút nghe, bên kia truyền đến giọng nói kích động của Ngô Sở Ủy.

“Tiểu Soái, tôi tra được rồi, có thể uốn thẳng đó. Đây là một loại bệnh, về y học gọi là ‘màn trắng dương vật dị thường’, bình thường có thể thông qua phẫu thuật uốn thẳng màn trắng, uốn jj thẳng lại.”

Khương Tiểu Soái: “...”

Ngô Sở Ủy đang nói, trước cửa đột nhiên truyền đến giọng nam thấp trầm.

“Đang nói chuyện với ai, bàn nội dung nóng bỏng như thế?”

Ngô Sở Ủy còn chưa kịp cúp máy, ai đó đã giống như núi Thái Sơn áp xuống, y muốn nhét di động xuống dưới gối đầu, không ngờ bị Trì Sính đoạt đi mất. Ánh mắt đảo qua màn hình, khi quay về Ngô Sở Ủy, đã mang theo khí thế diêm vương gia đòi mạng.

“Cậu thật không sợ hiềm nghi nhỉ.” Trì Sính lạnh lùng mở miệng.

Ngô Sở Ủy không tốt lành nói: “Giữa đàn ông đùa thôi thì sao chứ?”

“Cậu xem tôi là thằng mù sao?” Trì Sính đột nhiên dùng đầu gối đè mạnh lên bụng Ngô Sở Ủy, ấn y lên giường, ánh mắt thô sản đảo qua mặt Ngô Sở Ủy, “Cậu ta cong, cậu nói với cậu ta những thứ này là cố ý muốn đốt lửa sao?”

Mẹ nó, nếu không phải vì anh, tôi có thể nói những thứ này sao?

Ngô Sở Ủy trong lòng tức giận, phản cảm Trì Sính dùng thái độ này nói chuyện với mình, lập tức nắm cổ áo Trì Sính đẩy hẳn ra ngoài, trong mắt mọc gai, toàn thân đầy gai.

Trì Sính cúi thắt lưng xuống, giữa chân mày lộ ra âm hàn.

“Đã nói chuyện kiểu này mấy lần rồi?”

Ngô Sở Ủy không phục, “Anh quản được sao? Ngày ngày nói, đêm đêm nói, đếm không rõ bao nhiêu lần.”

Thắt lưng quất ra tiếng gió bên tai, Ngô Sở Ủy cho rằng Trì Sính muốn quất mình, kết quả Trì Sính chỉ dùng thắt lưng trói hai cổ tay y lại, cưỡng ép đè lên đỉnh đầu, ánh mắt như chim ưng nhìn chăm chăm vào Ngô Sở Ủy.

“Chỉ với cậu ta như vậy có thể thỏa mãn được cậu sao?”

Ngô Sở Ủy căng cổ không nói gì.

Trì Sính giống như con hổ, trực tiếp dùng răng xé áo Ngô Sở Ủy, cắn đầu nhũ non mềm kia. Tuy tức giận, nhưng vẫn không nở ngược đãi, nhiều lắm là mãnh liệt hơn bình thường một chút. Ngô Sở Ủy mới đầu cắn răng không lên tiếng, sau đó miệng Trì Sính cắn đến đùi, thực sự nhịn không được nữa, liền há miệng chửi.

“Má nó anh thực chiến sướng thật bao nhiêu lần như thế, tôi còn chưa tính toán với anh, tôi chỉ động miệng thôi, anh có tư cách gì giáo huấn tôi?”

Trì Sính trả cho một câu: “Đó là trước khi tôi để ý cậu!”

Ngô Sở Ủy còn muốn cãi, lại bị một dòng điện lưu kích trở về, uốn éo phần eo muốn thoát khỏi đầu lưỡi ngang ngược của Trì Sính, xung quanh mặt khẩu ẩm ướt, một ngón tay dựa vào nước bọt làm ẩm chui vào.

“Anh lấy ra cho tôi.” Ngô Sở Ủy cố sức đá Trì Sính.

Trì Sính giữ chặt hai cái chân không thành thật của Ngô Sở Ủy, ngón tay thô sần hung hăng chọt mạnh.

“Còn dám lăng lơ với người khác không?”

Ngô Sở Ủy run mạnh, tiếng mắng chửi cũng biến vị.

“Tôi hỏi cậu nói!” Trì Sính cưỡng ép đâm vào ngón tay thứ hai.

Ngô Sở Ủy thống khổ kêu lên: “Đau, đau..”

Từ này, Trì Sính ở trên giường đã nghe không biết bao nhiêu lần, lúc trước càng nghe càng hưng phấn, hiện tại nghe từ miệng Ngô Sở Ủy, ngoài hưng phấn ra phần nhiều là đau lòng. Vốn hắn cũng không muốn làm thế, biết mấy hôm nay Ngô Sở Ủy vẫn luôn bận rộn, hắn đến chỉ là muốn ôm y ngủ thôi.

Cho nên không làm chuẩn bị trước, cũng không mang theo gel bôi trơn, hai ngón tay chui vào cũng phí sức. Nếu thật sự gượng ép, Ngô Sở Ủy khẳng định phải vào bệnh viện, y mới ra viện được có mấy ngày thôi a.

Nghĩ thế, lại thấy trên ngực Ngô Sở Ủy là vết thâm nhàn nhạt.

“Đại Bảo.” Trì Sính xoay mặt Ngô Sở Ủy lại nhìn thẳng vào mình, ngữ khí cứng rắn: “Nói một câu dịu dàng với tôi, hôm nay sẽ không giày vò cậu nữa.”

Ngô Sở Ủy cứng như thế, cố chấp như thế, thiếu gan như thế, có thể dễ thuyết phục sao?

“Tôi không sai dựa vào cái gì phải thỏa hiệp với anh? Tôi và anh ta chỉ thảo luận vấn đề y học, hai chúng tôi đường đường chính chính, quang minh chính đại! Có bản lĩnh anh giày vò đi! Anh đến đi! Anh thao đi!”

Con mắt Trì Sính sắp xuất huyết.

Ngô Sở Ủy không chịu yếu thế, lại còn cầm lấy cái đó của Trì Sính, cố sức đâm vào trong mông mình. Kết quả, vừa mới vào được một chút, con mắt đã trợn tròn, răng mài ken kết. Cho dù là thế, vẫn cắn răng nhét vào trong, ruột cũng sắp căng nổ rồi, gan phổi xoắn lại thành cục, mới chỉ vào được một phần ba.

Lần đầu tiên trong đời, Trì Sính phải cúi đầu với người khác trên giường.

“Đủ rồi! Tôi tin cậu còn không được sao?”

Ngô Sở Ủy cứng đờ không động, miệng cắn thật chặt.

Trì Sính không dám tùy tiện rút ra, sợ tổn thương Ngô Sở Ủy, để đó cho y tự rút.

Ngô Sở Ủy vẫn không động, uốn thẳng lưng.

Trì Sính chưa từng thấy ai gay gắt như thế, liền đánh mạnh lên mông Ngô Sở Ủy một cái.

“Rút ra, mau lên!”

Cơ thịt căng chặt trên người Ngô Sở Ủy thoáng chốc thả lỏng, tay bóp chặt ra giường tru tréo.

“Đừng hối, rút không ra.”

Trì Sính: “...”

Mười phút sau, dưới sự phối hợp đồng tâm hiệp lực của hai phu phụ, nhiệm vụ gian nan này đã hoàn thành. Trì Sính muốn tắm cho Ngô Sở Ủy, thuận tiện bôi thuốc luôn, Ngô Sở Ủy nói gì cũng không để hắn chạm vào, trong mắt toàn là hận ý.

“Cậu vẫn trách tôi?” Trì Sính nhẹ nhéo tai Ngô Sở Ủy hỏi: “Không phải cậu tự lấy của tôi đâm vào sao?”

Ngô Sở Ủy mài răng, “Tôi hận căn bản không phải chuyện này.”

Trì Sính đợi y nói tiếp.

Ngô Sở Ủy vận khí, oán khí tích lũy cuối cùng cũng bạo phát.

“Vừa rồi khi tôi rút ra ngoài, cái đó của anh tại sao không thể mềm xuống hả? Nếu anh chịu suy nghĩ cho tôi một chút, tôi có cần phải chịu khổ nhiều như thế không hả?”

“Cậu nói cái này sao?” Trì Sính trợn tròn mắt báo.

Ông nếu có thể mềm xuống thì sớm đã mềm rồi! Vì cậu, ông nhịn dễ lắm sao?!

Ngô Sở Ủy không thèm nghe, vùi mặt không để ý đến Trì Sính nữa.

Hôm sau, Ngô Sở Ủy gạt toàn bộ công việc trong tay sang một bên, kéo thân thể thương tích đến thẳng phòng khám. Khương Tiểu Soái vừa ngừng đầu liền ngạc nhiên.

“Dô, hôm nay sao lại rảnh rồi?”

Ánh mắt Ngô Sở Ủy kiên định: “Tôi quyết định rồi, tôi muốn cắt đứt với anh ta.”

Sắc mặt Khương Tiểu Soái biến đổi.

“Cậu xác định? Không hối hận?”

Ngô Sở Ủy vỗ mạnh lên bàn.

“Chuyện này không thương lượng!!!”

107. Chương 107 - Cậu Chính Là Nhóc Tệ Hại Của Tôi

Sáng hôm sau, trước khi Ngô Sở Ủy xuất phát, Khương Tiểu Soái đặc biệt hỏi y một câu: “Muốn đi tìm anh ta hả?”

Ngô Sở Ủy không chút biểu cảm gật đầu.

Khương Tiểu Soái ra vẻ thờ dãi tiếc nuối, bắt luận là chọn bạn đời bình thường, hay chọn bên trong cái vòng này, Trì Sính tuyệt đối là người hàng đầu trong trăm người, bao nhiêu kẻ muốn cũng không sánh nổi. Nhưng, quả thật hơi hung mãnh một chút, loại người này không đánh thì thôi, hễ đánh thì sẽ bị mắc kẹt, sau này đối ai cũng không thấy thỏa mãn.

“Được, vậy cậu tự xem rồi làm đi!” Khương Tiểu Soái nói, “Sáng mai tôi đến tìm cậu.”

Ngô Sở Ủy hỏi: “Tìm tôi làm gì?”

“Sợ cậu nghĩ không thông!” Khương Tiểu Soái tràn đầy lo lắng.

Ngô Sở Ủy thề sắt son, “Anh xem thường tôi quá rồi đó, tôi có sóng to gió lớn gì mà chưa trải qua đâu? Rãnh lớn như thế tôi cũng có thể bước qua, còn sợ một cái hố nhỏ như vậy sao?”

Khương Tiểu Soái gật đầu, “Chúc cậu may mắn.”

Trì Sính trả hết những căn nhà ở ngoại ô, lại dời ở khác tốt hơn cho đàn rắn, như một cái hành lang nhà kính, mỗi phòng đều được thiết kế đúng độ ẩm và cây cối, có thể thỏa mãn hoàn cảnh sinh tồn của các loại rắn khác nhau. Như vậy sẽ tiết kiệm được nhiều việc hơn, không cần phải tỉ mỉ dọn dẹp từng hồ rắn, đặt hết tâm tư lên việc này.

Ngô Sở Ủy tìm rất lâu cuối cùng cũng tìm đến đây.

Trì Sính đang ở trên lầu hai dứt thức ăn, Túi Dám Nhỏ ngửi được mùi của Ngô Sở Ủy đầu tiên, thuận theo cầu thang bò xuống, lắc cái đầu bò thẳng tới chỗ Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy cúi người xuống, Túi Dám Nhỏ bò lên cánh tay y, quấn vài vòng quanh cổ y.

Không bao lâu, Trì Sính bước xuống.

“Đi chơi với anh em của mày đi.” Trì Sính mệnh lệnh Túi Dấm Nhỏ.

Túi Dấm Nhỏ vẫn dính trên người Ngô Sở Ủy không chịu xuống, Trì Sính bóp vài cái lên đuôi nó, Túi Dấm Nhỏ mới không tình nguyện bò xuống, chậm rì rì nhích tới cầu thang, ngừng một chút rồi mới bò lên.

Ngô Sở Ủy vốn mang ý chí sắt đá đến đây biểu đạt rõ, kết quả mới quần lấy Túi Dấm Nhỏ một chút, mặt đã không cứng nổi nữa.

Qua một đêm, khí hung bạo của Trì Sính hoàn toàn không còn, ánh mắt thâm trầm hài hòa, giống hệt dáng vẻ Ngô Sở Ủy thấy mỗi khi tỉnh giấc.

“Sao lại đến đây?”

Ngô Sở Ủy gian nan mở miệng: “Có lời muốn nói với anh.”

Trì Sính nói: “Đợi tôi một lát, tôi đi rửa tay.”

Mông Ngô Sở Ủy vừa chạm vào xô pha, đã bắn lên như quả cầu, chỗ mặt khẩu giống như bị thứ gì chích cho vài phát, đau đớn đến quá dữ, dư âm còn đó. Khi Trì Sính rửa tay xong bước ra, Ngô Sở Ủy còn đang nhe răng nhe miệng.

Thần sắc thay đổi, bước qua ôm Ngô Sở Ủy, hai cánh tay luồn dưới mông y.

“Mông còn đau không?”

Dáng vẻ bề ngệ được dịu dàng thay thế, Ngô Sở Ủy cố nén xúc động muốn tỏ khổ, rắng nín nhịn.

“Không đau.”

Trì Sính xấu xa xoa nắn mông y, Ngô Sở Ủy lập tức nhảy cao ba thước, đâm một phát thật mạnh lên vai Trì Sính, nghiêng răng trách mắng: “Tôi thao bà anh!”

“Bà tôi chết từ lâu rồi.”

Ngô Sở Ủy muốn nhân lúc nóng nảy nói rõ luôn, kết quả Trì Sính lại cứ chọn lúc này mà hôn tới, Ngô Sở Ủy có định lực thể nào bản thân y còn không rõ sao? Một môi hai ngực ba quần lót, nếu cứ tiếp tục hôn như thế, trên cơ bản cơ hội mở miệng lần nữa là rất thấp. Thế là y nắm chặt cái đầu cứng ngắc của Trì Sính kéo mạnh ra ngoài, cuối cùng cũng tách được hai chiếc lưỡi quần lấy nhau.

Trì Sính nhìn chằm chằm vào y, Ngô Sở Ủy cũng nhìn hẩn chằm chằm, hai người nhìn nhau một lúc.

Ngô Sở Ủy vừa muốn mở miệng, lại bị Trì Sính giành trước.

“Tranh hơn thua với tôi?”

Ngô Sở Ủy hít sâu một cái: “Tôi...”

“Có ai ngu như cậu không chứ?” Trì Sính cường thế ngắt lời, “Tôi đã nói sẽ không cưỡng ép cậu thì sẽ không cưỡng ép cậu, tôi cũng không gấp, cậu gấp cái gì?”

Nghe câu này, trong lòng Ngô Sở Ủy nổi lên chút may mắn.

“Vậy nếu tôi vẫn không muốn thì sao? Anh có thể buông tay không?”

Trì Sính nói rất rõ ràng: “Không thể cũng không có khả năng.”

“Tại sao chứ?” Ngô Sở Ủy buồn bực, “Nhất định phải đến bước đó sao? Không làm thế hai chúng ta đều có thể sướng, làm vậy thì chỉ có một người sướng, hà tất phải chịu cái tội đó chứ?”

“Cậu sai rồi.” Trì Sính mài răng, “Không làm nó hai người đều sướng, làm nó rồi cả hai sẽ càng sướng. Đau chỉ là một hai lần đầu, đợi cậu chịu qua rồi, cậu sẽ biết một hai lần đau đó đáng giá thế nào.”

Ngô Sở Ủy bĩu môi, “Vậy đổi sang anh chịu đi.”

Trì Sính trừng mắt hổ nhìn Ngô Sở Ủy, hàm ý rất rõ, tỉ lệ chuyện này xảy ra trên người hẩn là không.

“Đau đớn khi bị gãy xương sụn ở ngực cũng chịu được, chút đau đớn đó có gì mà không chịu đựng được hả?”

Không phải vấn đề đau hay không, mà Ngô Sở Ủy xoắn xuýt là, một người đàn ông như y phải để người khác thương.

Trì Sính nói chậm lại: “Nếu tôi không muốn để cậu đau, tôi sẽ không làm bừa. Muốn không đau chút nào là chuyện không thể, tôi sẽ cố gắng làm để cậu không khóc.”

Giọng điệu “tự tin” như thế, sau khi nghe xong Ngô Sở Ủy lại càng quyết tâm.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cường ép mình mở miệng.

“Hai chúng ta vẫn nên cắt đứt đi.”

Phạm là người đã động tình, nghe được những chữ “chia”, “cắt”, “ly”, đều sẽ chấn động. Cho dù Ngô Sở Ủy là người chủ động mở miệng, cho dù người này là y âm mưu tiếp cận, nhưng khi thật sự nói ra cái từ đó, trong lòng vẫn run rẩy. Nhuệ khí trong mắt cũng không còn, lồng ngực mắc nghẹn, không dám nhìn thẳng vào mắt Trì Sính.

“Chỉ vì không muốn bị thương?”

Ngô Sở Ủy lắc đầu: “Không phải.”

Sắc mặt Trì Sính vẫn coi như bình thản: “Vậy cậu nói ra lý do xem.”

“Vì tôi đã lừa anh.”

Trì Sính kéo đầu Ngô Sở Ủy đến trước mặt mình, ánh mắt như lưỡi dao trực tiếp đâm vào con người Ngô Sở Ủy.

“Cậu lừa tôi cái gì?”

Nếu nói Ngô Sở Ủy sợ bị thương có hơi miễn cưỡng, vậy thì hiện tại y phải thừa nhận, y thật sự sợ rồi.

“Thật ra tôi căn bản không giống như anh đã thấy.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính hỏi: “Vậy cậu như thế nào?”

“Thời gian ở chung với anh, tôi không có một giây phút nào là bản thân mình. Thật ra tôi không thích âm nhạc phương tây cao sang, không thích những tác phẩm chính trị kinh tế đó, không thích mặc chính thức như thế, không muốn mỗi động tác đều phải quý ông như thế, cũng không muốn nói chuyện còn phải nói có lý có lẽ như thế. Thật ra tôi...”

Trì Sính ngắt lời y: “Lẽ nào cậu cho rằng tôi thấy cậu như thế sao?”

Ngô Sở Ủy: “...”

“Trong mắt tôi cậu chính là một tên tệ hại.”

Ngô Sở Ủy: “...”

Trì Sính vượt mạnh lên trán Ngô Sở Ủy, “Tôi thích nhìn cậu mặc quần bông lủng lỗ, kéo đáy quần lên đến tận trứng. Thích nhìn dáng vẻ ngốc nghếch thối kệ đường của cậu, và dáng vẻ cố gắng bắt chím sê. Thích nhìn cậu tính toán chi li từng đồng từng cắc, ôm chân xem truyện tranh. Thích nhìn dáng vẻ dâm dăng chỉ mới liếm hai cái đã chịu không nổi, vắn eo lắc mông của cậu... cậu chính là tên nhóc tệ hại của tôi, tôi mê chính là kiểu tệ hại này của cậu.”

Một phen lời nói kinh thế hãi tục, cảm động tâm phế, chấn động Ngô Sở Ủy.

Ánh mắt trêu chọc của Trì Sính dừng lại trên mặt Ngô Sở Ủy, hỏi: “Còn có gì muốn nói không?”

Ngô Sở Ủy rụt rè lắc đầu.

Sau đó mơ hồ để Trì Sính dẫn mình về công ty, tắm rửa xong nằm sấp trên giường vẫn còn chưa hoàn hồn lại.

Trì Sính kéo quần lót của y xuống, Ngô Sở Ủy muốn ngăn cản theo phản xạ.

“Đừng động đây.” Trì Sính giữ tay Ngô Sở Ủy: “Chỉ bôi thuốc cho cậu thôi.”

Tay Trì Sính áp ám mạnh mẽ, mỗi lần bị nắm lấy, Ngô Sở Úy luôn cảm thấy lồng ngực nóng lên. Y rút tay ra lót dưới mặt mình, nửa gương mặt đều nóng hổi.

Trì Sính tách móng y ra, liếc mắt nhìn, không bị rách, chỉ hơi sưng lên. Tay quét thuốc đưa qua, cơ thịt trên móng Ngô Sở Úy lập tức căng ra thành một hình dáng mê người, Trì Sính đưa lưỡi liếm lên hàm, thật muốn cắn một phát.

Cảm giác lành lạnh hòa hoãn đi sự khó chịu ở sau, Ngô Sở Úy thoải mái nhắm mắt lại.

Giây tiếp theo, thân thể đột nhiên xoay chuyển góc độ lớn, bị người ta ôm ngang trong lòng.

Ngô Sở Úy lập tức đỏ mặt gân cổ gào lên, làm cái gì vậy hả? Tôi đường đường là nam nhi bầy thúoc, bị anh ôm trong lòng như phụ nữ kiểu này, còn ra gì nữa hả?

Trì Sính nén cười: “Tránh cho cậu nằm sắp mệt.”

“Tôi không mệt.” Ngô Sở Úy bị sặc.

“Không được ờn.” Trì Sính đen mặt quả trách, thấy Ngô Sở Úy thành thật rồi, ánh mắt lại trở nên dịu hòa, “Tôi thấy vết thương trên cổ cậu đã khỏi rồi đó.”

Nói xong đưa mặt lại chỗ cổ Ngô Sở Úy, râu cọ tới cọ lui hai má và cằm Ngô Sở Úy, Ngô Sở Úy cảm thấy ngứa, không ngừng lắc lư đầu. Trì Sính thấy trên chỗ nhô gân ở cổ Ngô Sở Úy có một vết sẹo rõ ràng, đau lòng hôn lên, tỉ mỉ liếm láp, từ vết thương trên cổ xuống thẳng đến đầu nhũ. Sau đó, một cánh tay to mò vào bên trong đùi.

Ba điểm đến một lượt, Ngô Sở Úy biết mình xong rồi.

... Sáng hôm sau, Khương Tiểu Soái tràn đầy bất an đến thăm đồ đệ của mình.

Trong đại sảnh toàn là người, Khương Tiểu Soái tìm nửa ngày cũng không thấy Ngô Sở Úy đâu.

Túm một người lại hỏi: “Tổng giám đốc của các cậu đâu?”

“Không biết nữa, từ sáng đến giờ vẫn không thấy anh ta.”

Khương Tiểu Soái đi thẳng lên lầu hai, phòng ngủ của Ngô Sở Úy.

Lúc này Ngô Sở Úy vừa tỉnh không lâu, Trì Sính đang đùa nghịch thứ bừa bừa vào buổi sáng của y, trêu chọc: “Còn rất cứng.”

“Nghẹn tiểu.”

Nói xong kéo tay Trì Sính ra, đứng dậy vào nhà vệ sinh. Móc điều ra khăn cấp giải phóng, đột nhiên áp lực ập đến từ sau lưng, tiếp theo điều đã bị một cánh tay lớn nắm chặt.

“Má, anh muốn làm gì?”

Trì Sính túm chặt Ngô Sở Úy, cầm tì lên hõm vai y, giọng nói trầm ồm mạnh mẽ.

“Vuốt giúp cậu.”

Ngô Sở Úy tức giận: “Không cần, anh cút cho tôi!”

Trì Sính vẫn nắm chặt không buông tay, trong khẩu khí cường thế lại lộ ra vài phần vô lại.

“Tôi muốn nhìn cậu tiểu.”

Nói xong, bắt đầu huýt sáo.

Khương Tiểu Soái gõ cửa phòng, phòng vệ sinh cách âm, hai người không nghe thấy.

Không phải nghĩ không thông thật chứ?

Nghĩ thế, liền tông mạnh cửa mà vào. Trên giường một đồng bừa bộn, không thấy bóng người đâu, nhà vệ sinh truyền đến tiếng nước không bình thường... trước mắt Khương Tiểu Soái lập tức hiện lên vẻ mặt tái

trắng nổi lên trong bồn tắm của Ngô Sở Ủy, mắt lập tức trừng lớn, hỏa tốc xông vào nhà vệ sinh, đá cửa ra gọi lớn.

“Đại Ủy!”

Tiếng nước ngưng bật, bốn ánh mắt bắn qua, hai con là sợ hãi, hai con là âm trầm.

Khương Tiểu Soái nhích từ từ ra cửa.

“Ngại quá, làm phiền rồi.”

Rầm một tiếng đóng cửa, sắc mặt biến thành màu rau cải.

108. Chương 108 - Thông Điệp Cuối Cùng

Mấy ngày sau đó, Ngô Sở Ủy giống như kiến trên chảo nóng, mỗi lần nhớ tới cảnh trong nhà vệ sinh liền nóng ruột bất an. Y cảm thấy mình không còn mặt mũi nào gặp Khương Tiểu Soái, không chỉ thời gian rảnh không về phòng khám, mà ngay cả lúc đi khảo sát thi công ở gần đó cũng phải đi vòng.

Đã cách bảy ngày, lại là cuối tuần, Khương Tiểu Soái trải qua nhiều nghe ngóng, xác định Trì Sính sẽ không xuất hiện ở công ty, cuối cùng mới lê bước chân nặng nề đi thăm đồ đệ, lần này Ngô Sở Ủy muốn trốn cũng không trốn được.

Suốt một buổi sáng, Ngô Sở Ủy đều không ra khỏi phòng làm việc, vẫn luôn bị sự phụ giảng bài.

“Tôi nói này, cậu làm vậy là sao hả? Lâm thời thay đổi ý kiến cũng không nói một tiếng! Giờ hay lắm, tôi như tên ngốc lao vào nhà vệ sinh, còn thấy cảnh không nên nhìn như thế!”

Ngô Sở Ủy bị nói đến mặt ửng mây ê, không đáp tiếng nào.

Khương Tiểu Soái nóng ruột đi qua đi lại trong phòng, sau khi đi vòng vài vòng, lại ngừng trước mặt Ngô Sở Ủy.

“Còn nữa, sau khi xảy ra chuyện cũng không thèm thả rắm một cái, tôi gọi điện cậu cũng không nghe, gửi tin nhắn cũng không trả lời. Đã thế lên QQ còn luôn chơi trò ẩn với tôi, cậu đó quên tôi có mặt mã của cậu hả, có thể đăng nhập vào tài khoản của cậu?”

Cổ Ngô Sở Ủy đã sắp kéo dài đến dưới gầm bàn.

Khương Tiểu Soái bực bực lửa giận, mấy hôm nay hần cũng ghen muốn chết luôn, cả ngày ở phòng khám như một đứa con nít, đợi Trì Sính tìm đến báo thù. Kết quả lo lắng sợ hãi, khổ sở suốt bảy ngày, rốt cuộc lại chẳng có chuyện gì, hại mình còn bị dọa phát bệnh.

Trầm mặc hồi lâu, Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng ghen ra được một câu.

“Không phải tôi không có mặt mũi gặp anh sao!”

Khương Tiểu Soái dấn mạnh vào lòng bàn tay, “Cái gì không có mặt mũi gặp tôi hả? Cậu và anh ta bên nhau là chuyện tốt mà! Tôi vui mừng còn không kịp nữa! Với trình độ thân mật của hai sư đồ chúng ta, thấy anh ta giúp cậu đi tiểu thì có là gì? Cho dù hai người bắn pháo trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không đỏ mặt!” Nói xong câu này liền đỏ mặt.

Ngô Sở Ủy chống trán, vẻ mặt xoắn xuýt đau khổ.

“Mẫu chốt là, hai chúng tôi không ở bên nhau.”

Sắc mặt Khương Tiểu Soái biến đổi, đôi mắt đỏ bừng trừng Ngô Sở Ủy: “Không phải? Tôi nói... cậu đùa với tôi đó hả? Mới tốt vài ngày đã chia tay rồi sao? Vậy không phải tôi đã nhìn uống rồi sao? Chúc lo lắng cả tuần, cuối cùng chẳng được tích sự gì?”

Nếu Trì Sính đến tìm tôi báo thù, mẹ nó tôi oan uổng cỡ nào hả!

Đương nhiên, câu này Khương Tiểu Soái không nói ra, sợ phá hoại hình tượng sư phụ anh minh vĩ ngạn của mình.

Ngô Sở Ủy nói một câu càn chí mạng: “Hai chúng tôi chưa từng bên nhau.”

Khi người ta tức đến một trình độ nhất định, thì sẽ không nổi giận nữa, Khương Tiểu Soái chính là như thế. Hắn phát hiện, Ngô Sở Ủy và Trì Sính thật sự là trời sinh một đôi, cảm rằm rầy rã không nói, tên này còn độc hơn tên kia. Uống hai hộp nước mát, dập tắt lửa trong lòng, đặt mông ngồi xuống ghế, nhìn chằm chằm vào Ngô Sở Ủy.

“Nghĩa là hôm đó cậu đi rồi thì không nói gì cả?”

Ngô Sở Ủy rầu rĩ: “Nói rồi, nên nói đều nói rồi.”

“Anh ta không để ý đến?”

Nói đến chuyện này, Ngô Sở Ủy thống khổ ôm đầu.

“Tôi đã bóc trần trắng trợn mặt xấu của mình, kết quả anh ta nói, anh ta chính là thích tôi tệ hại như vậy. Anh ta còn đổi tên tài khoản mạng, sửa thành ‘cậu là nhóc tệ hại tâm ái của tôi’, hình đại diện cũng chính là hai quả trứng. Cũng không biết anh ta cài phần mềm gì, có ẩn cũng bị anh ta thấy được, rảnh là mở cửa sổ nói chuyện, nhưng mở rồi lại không nói, chỉ để tôi nhìn cái tên tài khoản và hai quả trứng đó, rầu chết tôi rồi...”

Khương Tiểu Soái tìm vui trong khổ, cười đến ứa nước mắt.

“Uống công trước kia tôi khổ tâm tổn sức cải tạo cậu, người ta lại thích kiểu nguyên sinh của cậu hả?”

Ngô Sở Ủy đã không còn tâm trạng nào suy nghĩ những chuyện này, con mắt to tròn nay ảm đạm không ánh sáng, mê mang nhìn xung quanh, thống khổ tìm chỗ để dựa dẫm.

“Vậy sau đó cậu có nói với anh ta muốn cắt đứt không?” Khương Tiểu Soái hỏi.

“Ngày ngày nói, luôn biểu đạt ra, nhưng chẳng ích gì, người ta luôn không xem lời tôi ra gì, nên làm gì thì vẫn làm thế thôi!” Ngô Sở Ủy hít mũi, “Cả ngày nhìn tôi rèn luyện, để tôi luyện thân thể cho tuyệt lên, đợi anh ta thao.”

Khương Tiểu Soái ghé vào tai Ngô Sở Ủy nhỏ giọng nói: “Nếu không thì cậu cho anh ta biết mục đích cậu tiếp cận anh ta đi, đảm bảo sau khi biết chân tướng, anh ta sẽ triệt để chết tâm với cậu.”

“Nếu tôi không thừa nhận, nhiều lần chỉ bị bạo cốc, nếu thừa nhận, cả người cũng bị bạo luôn!”

Khương Tiểu Soái cũng rất sầu não: “Ôi... nói cũng phải! Cho dù hai người về sau có bên nhau, chuyện này cũng là một mối họa ngầm.”

“Tôi đã muốn thừa nhận từ lâu rồi, nhưng không có gan!” Ngô Sở Ủy kéo tay Khương Tiểu Soái, ánh mắt cầu trợ giúp nhìn hắn: “Sư phụ, anh cho tôi mượn lá gan đi, anh trừ tâm bệnh cho tôi đi!”

Khương Tiểu Soái lực bất tòng tâm rút tay mình về, không phải vì sư không chịu giúp cậu, mà hoàn cảnh của vi sư còn nguy hiểm hơn cậu nữa đó!

Hai tiểu tuần nam tự mua dây buộc mình đang rầu rĩ, cửa lại vang lên.

“Tổng giám đốc, có người tìm.”

Ngô Sở Ủy và Khương Tiểu Soái đồng thời sửng sốt, Khương Tiểu Soái cũng chuẩn bị tâm lý sẽ chui xuống gầm bàn luôn rồi.

“Ai vậy?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Thư ký nói: “Một nhân viên giao hàng, nói có vài thứ cần ngài đích thân ký tên.”

Hai người cùng thở ra nhẹ nhõm, Ngô Sở Ủy mở miệng: “Bảo người đó vào đi.”

Không bao lâu, một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục mang giày da, ngũ quan đoan chính bước vào.

“Ngài Ngô, đây là đồ ngài Trì Sính muốn tôi giao cho ngài, xin ngài phải tự mình kiểm tra. Ngài Trì Sính muốn tôi chuyển cáo cho ngài, nội dung như sau: Bất kể mục tiêu xa xôi bao nhiêu, chúng ta đều có thể biến nó thành một mục tiêu nhỏ, mỗi khi hoàn thành một mục tiêu, chúng ta sẽ gần thành công thêm một bước. Tôi tin chắc, thông qua sự đồng tâm hiệp lực của hai chúng ta, nhất định có thể trừ bỏ mọi khó khăn, đạt được thắng lợi sau cùng.”

Ngô Sở Ủy nghe mà mắt nhìn thẳng tắp, cái này là đang nói gì thế hả?

Người kia nói xong, mỉm cười theo tính nghề nghiệp, lịch sự bắt tay với Ngô Sở Ủy.

“Ngài Ngô, chúc ngài và ngài Trì hợp tác vui vẻ.”

Nhân viên đó đi rồi, Ngô Sở Ủy và Khương Tiểu Soái quay mặt nhìn nhau.

“Chuyện gì thế này?” Khương Tiểu Soái mở miệng trước.

Ngô Sở Ủy phát tay, “Tôi cũng không biết, tôi chẳng hiểu anh ta đang nói gì.”

Giở trò gì đây hử?

Ngô Sở Ủy mang theo nghi hoặc mở giấy gói kín mít, lộ ra cái hộp quà vuông vức, lớn cũng bằng một thùng đồ uống. Mở nắp ra, liếc nhìn một đồng hồ bên trong, y liền hóa đá.

Khương Tiểu Soái nhếch môi, lấy từng cái từng cái ra, đặt chỉnh tề lên bàn, nhìn chằm chằm một hồi, không chút dự báo bật cười như điên.

Hắn cảm thấy, quen biết Ngô Sở Ủy, là chuyện vui nhất cả đời này của hắn.

Thứ Trì Sính đưa tới, là mười hai cây gậy mở rộng hậu đình, xếp thành hàng theo thứ tự từ cỡ nhỏ đến cỡ lớn, nhỏ nhất thì giống như ngón tay Trì Sính, thô nhất đã đạt đến mức cổ tay của người bình thường.

Khương Tiểu Soái lúc này lại nhớ đến lời nói của người nhân viên vừa rồi, lập tức cười không thẳng nổi lưng.

“Ôi trời... biến mục tiêu lớn thành mục tiêu nhỏ, đây là muốn một tháng hoàn thành một cây, một năm sau đã đạt đến mục tiêu cuối cùng rồi sao?”

Ngô Sở Ủy khóc không được, mà cười cũng không xong, sầu không nổi, mà vui cũng chẳng được, mặt tê liệt ngồi đó, ánh mắt không cảm xúc đảo qua mặt Khương Tiểu Soái, mở miệng đầy xa xăm: “Sư phụ, anh quên chuyện mở cửa nhà vệ sinh của tôi rồi sao? Còn có hôm đó hai chúng ta nói chuyện điện thoại thảo luận vấn đề uốn thẳng JJ, không may cũng bị anh ta nghe được.”

Tiếng cười của Khương Tiểu Soái lập tức nghẹn lại, ánh mắt thù hận nhìn Ngô Sở Ủy, tại sao phải nhắc nhở tôi? Tại sao phải nhắc nhở tôi?!

...

Hôm nay tăng hầm để xe đặc biệt âm trầm.

Khương Tiểu Soái đưa xe vào, vẻ mặt bất an nhìn cửa thang máy, mỗi chiếc xe mà hắn đi ngang qua đều tỏa ra ánh sáng u ám đáng sợ, giống như đôi mắt của Trì Sính, tại một nơi nào đó, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào hắn.

Khương Tiểu Soái bất giác bước nhanh hơn.

Thang máy đang đi lên, Khương Tiểu Soái cũng sợ hãi không thôi, luôn cảm thấy âm hồn của Trì Sính trôi nổi xung quanh.

Cuối cùng, an toàn vào cửa nhà, Khương Tiểu Soái thở ra nhẹ nhõm.

Vào nhà khóa cửa, uống một chút nước đề sợ hãi, sau đó vào phòng ngủ thay đồ, nhớ ra quần áo vẫn còn phơi ngoài ban công, thế là lại ra ban công.

“A...”

Tiếng thét thảm thiết từ ban công vọng đến tận hành lang.

Khương Tiểu Soái nhìn Trì Sính ngồi trên ban công, sắc mặt như màu đất.

Ban công nhà hần lộ thiên, vì không có con nít, cho nên không có lắp lưới bảo vệ. Đây là lầu mười một đó!

Trì Sính ngồi cheo leo trên mép như thế, vừa rồi Khương Tiểu Soái thét lên như vậy, người bình thường sẽ giật mình té xuống, nhưng Trì Sính vẫn ngồi yên bất động, mắt cũng không chớp.

“Anh là người hay quỷ hả? Từ chỗ nào chui ra?”

Nghe câu hỏi của Khương Tiểu Soái, Trì Sính đặt hai chân xuống đất, hai con mắt tỏa ra ánh sáng u ám không rõ.

“Cậu đoán đi?”

Khương Tiểu Soái lùi về từng bước, từ ban công lùi đến phòng ngủ rồi đến nhà vệ sinh, cho đến khi lưng chạm vào tường, mới coi như dừng lại.

Trì Sính chống một tay lên tường, hoàn toàn bao trùm Khương Tiểu Soái trong bóng râm của mình.

“Hôm đó không phải tôi cố ý xông vào, tôi thật sự không cố ý mà, tôi thấy Ngô Sở Ủy không ở phòng ngủ, phòng ngủ lại rồi tung như thế, tôi sợ cậu ấy nghĩ không thông, cho nên tôi mới...”

“Bình thường hay giúp Ngô Sở Ủy tính kế tôi lắm đúng không?” Lạnh lùng ngắt lời.

Khương Tiểu Soái sợ hãi, vội lắc đầu: “Không, không có, không phải... cậu ấy cũng không tính toán anh, với chỉ số thông minh của hai chúng tôi làm gì có bản lĩnh tính kế anh chứ?”

Ánh mắt giễu cợt của Trì Sính dừng lại trên mặt Khương Tiểu Soái, âm thanh không mặn không nhạt.

“Ngô Sở Ủy uống say rồi, nằm trên xe nói bậy bạ, đều là cảm tạ đại ân đại đức của sư phụ.”

Khương Tiểu Soái đỏ mặt đầy đầu, Đại Ủy à, cậu làm nhiều chuyện thiếu đức như thế, má nó còn dám uống rượu? Lá gan không nhỏ đâu!

Đang nghĩ thế, trên đỉnh đầu lại truyền đến một tiếng chất vấn.

“Cậu đang quen Quách tử?”

Thân hình Khương Tiểu Soái run lên, vội thanh minh: “Tôi không đồng ý với anh ta.”

“Thật không then là sư đồ, làm gì cũng giống nhau.”

Khương Tiểu Soái vừa muốn mở miệng, cổ họng đã bị bóp chặt, lời lên tới môi lại thành tiếng ô ô, gương mặt trước mắt thoáng chốc trở nên âm trầm dọa người.

“Cậu tính kế tôi lâu như thế, chắc nên biết chuyện giữa tôi và Quách tử từ lâu, hễ là người cậu ta nhìn trúng, tôi đều sẽ xuống tay. Nhưng duy chỉ không hạ thủ với cậu, nguyên nhân trong lòng cậu tự rõ. Nhưng hiện tại không có, không có nghĩa sau này cũng vậy. Tôi nói thế, cậu hiểu rõ chưa?”

Khương Tiểu Soái cố gắng hít thở, gương mặt anh tuần uồn ẻo biến dạng.

Tay Trì Sính lại bóp chặt, đưa ra thông điệp cuối cùng.

“Tôi chỉ cho cậu năm ngày, nghĩ biện pháp xóa tâm bệnh của cậu ấy, để cậu ấy cam tâm tình nguyện ở cùng tôi. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ hoàn toàn nản chí, hậu quả khi tôi nản chí chính là, trở về phương thức sống trước đây, tiếp tục thao người của Quách tử.”

Trước mắt Khương Tiểu Soái lúc đen lúc trắng.

Trì Sính nhấn mạnh từng chữ, khích lệ bên tai Khương Tiểu Soái.

“Tôi tin, một sư phụ có thể khiến đồ đệ thành công dụ được tôi, khẳng định có thực lực này.”

109. Chương 109 - Liên Tiếp Xuất Chiếu

Khương Tiểu Soái không ngờ, một đời anh danh của mình, cuối cùng lại rơi vào kết cục tính toán đồ đệ.

Ngô Sở Ủy gọi điện cho Khương Tiểu Soái không được, cho rằng di động của hắn chưa trả phí, cần rằng nạp cho hắn 30 tệ. Kết quả đến hội trường kinh doanh tra cứu, phát hiện số dư của hắn còn hơn 200, hối hận đến xanh cả ruột. Không liên hệ được với Khương Tiểu Soái, Ngô Sở Ủy cũng rất lo lắng, hiện tại là thời kỳ mẫn cảm, có chút gió thổi cỏ lay cũng phải để tâm nhiều hơn.

Chiều hôm đó, Ngô Sở Ủy lái xe hơn một tiếng, cuối cùng cũng đến phòng khám.

Kết quả, cửa phòng khám khóa chặt, Khương Tiểu Soái không đi làm.

Hôm nay là thứ hai, không có lý do nào lại nghỉ cả!

Ngô Sở Ủy lại gọi điện cho Khương Tiểu Soái, vẫn gọi không được, trong lòng thật sự nôn nóng, liền lái xe đến nhà hắn tìm. Thang máy dần lên cao, Ngô Sở Ủy đột nhiên ngửi được khí tức nồng đậm của Trì Sính, khí tức này rất đặc biệt. Mùi vị trên thân người vốn không hề mãnh liệt, nhưng hễ là nơi hắn từng đi qua, luôn sẽ giữ lại khí tức thuộc về hắn.

Hơn nữa, chỉ có y có thể cảm giác được.

Đang nghĩ thế, cửa thang máy mở ra.

Cửa nhà Khương Tiểu Soái không khóa, Ngô Sở Ủy trực tiếp đẩy cửa vào, trong phòng bốc đầy mùi rượu. Ngô Sở Ủy nhớ rõ, Khương Tiểu Soái sống rất điều độ, cho nên rất ít dính vào rượu. Đứng ở cửa gọi một tiếng, không có người đáp, trong lòng nghi hoặc, đi vào mấy phòng cũng không thấy Khương Tiểu Soái, cuối cùng phát hiện hắn ở trên ban công.

“... Tôi nói này, sao anh lại chạy đến đây?” Ngô Sở Ủy kinh ngạc.

Bên cạnh Khương Tiểu Soái là một đồng chai rượu, đều là tạm thời lượm về, trên thực tế miệng chỉ từng chạm vào cái chai đang cầm trong tay. Con mắt đỏ kè, ánh nhìn rời rạc, cuối cùng di chuyển lên mặt Ngô Sở Ủy. Nhìn chằm chằm y một hồi, giơ bình rượu lên, cười gào to, “Anh em, uống chung này!”

Đã quen nhìn dáng vẻ phong lưu tiêu sái của Khương Tiểu Soái, thấy hắn như thế này thật sự chịu không nổi.

Thế là Ngô Sở Ủy đi tới giật lấy bình rượu của Khương Tiểu Soái, cưỡng ép kéo hắn vào nhà, ấn lên giường đắp chăn lại. Kết quả, Ngô Sở Ủy vừa ra khỏi phòng, Khương Tiểu Soái lập tức ngồi dậy, bắt đầu ném đồ trên tủ đầu giường, vừa ném vừa đau lòng. Má ơi! Đợi hai người tốt rồi, nhất định phải bồi thường cho gia đình tiền mừng đó!

Ngô Sở Ủy nghe động tĩnh, lập tức vòng ngược về.

Khương Tiểu Soái vùi đầu trong chăn, bả vai co giật.

Ngô Sở Ủy đau lòng, vỗ lưng Khương Tiểu Soái hỏi: “Tiểu Soái, anh rốt cuộc bị sao vậy? Có chuyện gì cứ nói với tôi đi, giãy vò bản thân như thế làm gì?”

“Nói với cậu cũng vô dụng thôi!” Khương Tiểu Soái ghen ngào trong chăn.

Ngô Sở Ủy ý thức được thật sự xảy ra chuyện, vội khom xuống kiên nhẫn an ủi.

“Tiểu Soái, anh nghe tôi nói, đồ đệ của anh đã không phải là tên đồ đệ yếu ớt vô năng lúc trước nữa, anh phải tin tưởng tôi có thực lực giúp anh xóa bỏ phiền phức, cho tôi cơ hội báo đáp anh được không?”

Khương Tiểu Soái trầm yếu ớt nghĩ, bà cậu, phiền phức là do cậu chọc đến! Nếu cậu không yếu ớt vô năng, thì thành thật để anh ta làm một lần, tiểu gia tôi đâu phải khổ sở thế này chứ?

“Có phải Trì Sính không?” Ngô Sở Ủy đứng lên, “Tôi đi tìm anh ta.”

“Đừng a!”

Khương Tiểu Soái túm tay Ngô Sở Ủy lại, giọng nói khàn khàn chán nản: “Nhất thiết đừng vì chuyện này mà tranh chấp với anh ta, lúc trước tôi đã nói rồi, loại người này chúng ta chọc không nổi, nếu có thể sớm thu tay một chút thì tốt rồi. Nếu có thể sớm thu tay, cần gì có những chuyện như bây giờ chứ? Má nó ngay cả ý định tìm chết tôi cũng có luôn rồi...” Nói xong lại bắt đầu nện ra giường.

Ngô Sở Ủy thấy Khương Tiểu Soái như thế, trong lòng đặc biệt khó chịu.

“Chính là Trì Sính đúng không?” Trong ngữ khí lộ ra sự hung ác.

Khương Tiểu Soái thấy Ngô Sở Ủy lại muốn đứng lên đi, vội kéo y lại, thì hết trọng lượng cơ thể lên người y.

“Đại Ủy, coi như tôi cầu xin cậu, cậu đừng đi được không?”

Ngô Sở Ủy giãy dụa một hồi, Khương Tiểu Soái sống chết không buông tay, cuối cùng không biết làm sao, chỉ đành đề lữa giận xuống trước, bình tĩnh hỏi Khương Tiểu Soái: “Anh cho tôi biết trước đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Khương Tiểu Soái hít sâu một cái, đôi mắt đỏ kè nhìn vào ra giường, hồi lâu sau mới mở miệng nói: “Hôm qua Trì Sính đến tìm tôi, nói đã sắp mất lòng nhẫn nại dành cho cậu rồi, nếu cậu còn không đồng ý với anh ta, anh ta sẽ để tôi gánh lấy!”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy biến đổi, lập tức nổi giận lên tiếng: “Dựa vào cái gì? Chuyện này có liên quan gì đến anh?”

“Vốn dĩ không liên quan, nhưng cậu quên rồi sao? Quách tử có ý đồ với tôi, Trì Sính vẫn luôn giằng co với anh ta. Trước kia là vì có cậu, Trì Sính mới bỏ qua cho tôi, hiện tại cậu chậm chạp không đồng ý, tôi lại chọc đến anh ta, anh ta chắc chắn sẽ chia mũi giáo lên người tôi!”

Nói xong, tan vỡ dùng nắm đấm nện đầu.

“Cậu đừng lo cho tôi nữa, dù sao tôi cũng từng bị người ta thương rồi, trinh tiết của tôi không đáng giá gì, cùng lắm lại bị người ta chơi một lần thôi!”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy cứng đờ, chậm chạp không lên tiếng.

Tử lượng của Khương Tiểu Soái quá kém, chỉ mới uống vài hớp đã bắt đầu say, lại thêm vừa khóc vừa nháo tiêu hao thể lực, không bao lâu đã ngủ mất. Khi tỉnh lại Ngô Sở Ủy đã không còn ở đó, Khương Tiểu Soái ngồi trên giường, nhớ lại trước khi mình ngủ, mơ hồ có nghe thấy Ngô Sở Ủy nói một câu “sư phụ, vì anh cái gì tôi cũng nguyện ý làm”, trong lòng mắc nghẹn, khó chịu không tả nổi.

Ngô Sở Ủy vì hấn, không tiếc cường ép mình tiếp nhận thứ không thể tiếp nhận, mà hấn lại vì bảo toàn bản thân, âm mưu tính kế đồ đệ, bức ép đồ đệ làm chuyện mà y không tình nguyện làm nhất.

Có một thứ khắc cốt ghi tâm, gọi là sư đồ tình thâm.

Đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài, Khương Tiểu Soái không khỏi nghĩ, hiện tại Ngô Sở Ủy có phải đã lên giường của Trì Sính rồi không? Nghĩ rồi nghĩ, khóe mắt có chút ẩm ướt, vừa muốn lau, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói dịu dàng.

“Tiểu Soái, đừng buồn, tôi đã xử lý rồi.”

Khương Tiểu Soái giật mình, không dám tin quay người lại, Ngô Sở Ủy hoàn hảo không thương tổn đứng trước mặt hấn.

“Cậu... cậu về nhanh như vậy sao? Anh ta không giữ cậu lại?”

“Hiện tại vẫn chưa đến lúc giữ tôi lại.” Ngô Sở Ủy nói.

Khương Tiểu Soái nghĩ đến thời hạn năm ngày mà Trì Sính cho mình, trong lòng tựa hồ đã hiểu được thâm ý của câu nói này.

Ngô Sở Ủy lại nói, “Tiểu Soái, anh không muốn biết tôi xử lý như thế nào sao?” Trong ngữ khí lộ ra đại khí liệt hạ sinh bản thân.

Khương Tiểu Soái đau lòng, khóe mắt đỏ lên, “Cậu đừng nói, tôi không muốn nghe.”

Không ngờ, Ngô Sở Ủy lại cười, ánh mắt lấp lóe.

“Cách của tôi, một mũi tên trúng hai cho chim, vừa cởi bỏ tâm kết của anh, lại xóa bỏ tâm bệnh của tôi, không nghe sẽ hối hận!”

Khương Tiểu Soái ần ần có dự cảm không tốt.

Ngô Sở Ủy mang theo mấy phần khoe khoang nói, “Hôm nay tôi đi tìm Quách tử rồi, Quách tử đã đồng ý với tôi, một khi Trì Sính đánh mất nhân nãi với tôi, anh ta nguyện ý quen tôi để bảo toàn anh.”

Khương Tiểu Soái: “...”

“Như vậy, cho dù Trì Sính muốn báo thù Quách tử, cũng sẽ không chĩa mũi giáo vào anh, mà chĩa vào tôi.”

Khương Tiểu Soái từng xem một tin tức thế này, có người thần kinh bị lệch vị trí, đánh răng cũng có thể đạt cao trào, Khương Tiểu Soái cảm thấy Ngô Sở Ủy cách cảnh giới này không còn xa nữa. Lúc này, không có lý do nào không khiến hắn gào thét.

“Mẹ nó cậu trực tiếp đồng ý với Trì Sính không phải xong rồi sao? Làm gì phải trải qua cửa này nữa hả?”

Ánh mắt Ngô Sở Ủy lộ tia sáng: “Anh sai rồi, Trì Sính làm người rất ranh ma, không thể không phòng. Nếu lời của anh ta có thành phần đe dọa bên trong, nếu tôi trực tiếp đồng ý như thế, thì đồng nghĩa với việc mắc lừa anh ta. Không bằng giữ đường lui, xem thử anh ta có thật sự mất lòng kiên nhẫn với tôi không, đến lúc đó lại thuận biến theo cũng không muộn.”

Cậu không muộn, nhưng mẹ nó tôi sẽ muộn!

Khương Tiểu Soái thầm gào thét, tôi thấy không phải là Trì Sính ranh, mà là cậu ranh! Phiền phức do cậu tạo ra, tôi giúp cậu thu dọn đồng bừa bộn, sau đó cậu còn cố làm ra vẻ đại nghĩa lẫm liệt tự mình đứng ra, nhận hết đồng bừa bộn về, cuối cùng công lao sẽ thuộc về cậu?! Chưa thấy ai ranh như cậu!!

Khương Tiểu Soái liếc mắt nhìn đồng hồ, hơn mười hai giờ rồi, ngày hôm nay lãng phí trắng rồi.

Ngày hôm sau, sóng yên gió lặng, cả ngày Trì Sính không lộ mặt, Ngô Sở Ủy hưởng thụ cuộc sống hiếm khi không có ai “đòi nợ”. Buổi tối tắm xong, thoải mái nằm trong ổ chăn, ngủ một giấc mỹ mãn.

Sáng ngày thứ ba, Ngô Sở Ủy ngồi trước máy tính xác minh đơn đặt hàng, Khương Tiểu Soái gọi điện đến.

“Tôi nói này, Đại Ủy, cho cậu biết một tin vui, bảo đảm vui chết cậu.”

Ngô Sở Ủy rất hứng thú: “Chuyện vui gì?”

“Quách tử nói với tôi, chàng răn đó của Trì Sính còn ba ngày nữa sẽ về nước.”

“Chàng răn nào?” Trong giọng điệu làm như vô tâm của Ngô Sở Ủy có xen tạp vài phần căng thẳng.

Khương Tiểu Soái hưng phấn nói: “Cậu nói xem là chàng răn nào? Nguyên phối của Trì Sính đó! Chính là anh đẹp trai họ Ưông đã khiến Trì Sính mong nhớ sáu năm, vì anh ta mà không tiếc trở mặt với anh em của mình! Hôm qua tôi thấy ảnh chụp chung thời còn đi học của ba người họ tại chỗ Quách tử, cái tên Ưông Thạc đó có tướng mạo, chắc chắn... không thể nào hình dung, đẹp cực kỳ!”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy tối tăm, “Anh ta trở về thì thế nào?”

“Cậu nói đi? Nguyên phối của người ta đã trở về rồi, còn có công sức để ý đến chúng ta sao? Như vậy, Trì Sính mất hứng thú với cậu, cũng sẽ không tìm tôi gây phiền toái. Hơn nữa Quách tử cũng có một chân, nói không chừng cũng lôi được anh ta đi, vậy tôi sẽ được giải phóng triệt để, cậu nghĩ xem, đây là một mũi tên bắn ba con chim đó! Đi đâu tìm chuyện tốt như vậy nữa chứ?”

Ngô Sở Ủy cố gắng nhếch môi lên, cười hết sức giả tạo.

“Vậy thì tốt rồi.”

“Đại Ủy, cậu nói xem hai chúng ta có phải rất may mắn không?”

Ngô Sở Ủy máy móc đáp: “Phải.”

Bên kia vui sướng ngâm nga, Ngô Sở Ủy dường như không nghe thấy, y vẫn để di động ở bên tai, đợi khi hoàn hồn lại thì bên kia đã không còn tiếng động.

110. Chương 110 - Quý Ông Lợi Hại

Suốt một ngày, Ngô Sở Ủy đều hoảng hốt không yên, xét duyệt khoản mục liên tục xảy ra sai lầm, cuối cùng không còn kiên nhẫn, trực tiếp ném cho nhân viên làm. Hôm qua còn vui mừng vì không có ai quấy rối, “lén” nhàn được một ngày, hôm nay cũng yên tĩnh, nhưng cảm giác của Ngô Sở Ủy thì đã khác, trở tới trở lui suy nghĩ vấn đề ẩn giấu sau sự yên tĩnh này.

Chiều năm giờ, công ty đúng giờ tan ca.

Thời kỳ khai trương bận rộn khẩn trương hóc búa đã qua, công ty chính thức bước vào quỹ đạo, các bộ môn phân công rõ ràng, chuyện lớn chuyện nhỏ xử lý gọn gàng tuần tự. Nguồn khách hàng không ngừng, xếp đặt thỏa đáng, tiền vốn trở về nhanh chóng, kinh doanh ổn định thuận lợi. Xuất hiện cục diện tốt đẹp này cũng là trong dự liệu, công tác chuẩn bị thời gian trước của Trì Sính làm rất đầy đủ, lót đường quá phẳng quá ổn.

Xưởng cung cấp hàng y từng đích thân đi một chuyến, đồng dạng là một đợt hàng, cái chất lượng tốt sẽ được ưu tiên đưa đến đây, quá trình vận chuyển cũng đặc biệt tốt. Lại thêm nguồn vốn xã hội lớn mạnh trong tay Trì công tử, những đơn vị liên quan cảm được tài liệu tiền củ, không ai không nể mặt Trì công tử.

Nguồn hàng tốt giá thành thấp, vận chuyển đóng gói hiệu quả cao, phục vụ sau tiêu thụ tốt, lại thêm một tổng giám đốc cần cù chịu khó, công ty như thế muốn phát triển không tốt cũng khó.

Trạng thái vận hành của công ty càng lúc càng ổn định, thời gian nhàn rỗi của Ngô Sở Ủy cũng càng lúc càng nhiều, thời gian trước hạn không thể càng bận càng tốt, như vậy có thể dùng lý lẽ đương nhiên để tránh né vài chuyện. Hiện tại hoàn toàn không cần nữa, cho dù có rảnh cũng không ai đến quấy rối, rõ ràng chỉ có hai ngày, cánh cửa khiến thần kinh y luôn căng thẳng đã trở nên quanh quẽ.

Ngô Sở Ủy kiểm tra chốt mở cộng khóa cửa tất cả các phòng một lượt, sau khi xác định an ninh không sai sót, liền trở về phòng ngủ của mình.

Ngồi trước máy tính không biết nên làm gì, đã hai ngày không thấy tên đó mở cửa sổ nói chuyện rồi.

Ngô Sở Ủy không ăn nữa, trực tiếp để online cũng không ai để ý đến y.

Biểu tượng của Trì Sính vẫn luôn tối, hai quả trứng ở trên đó cũng ảm đạm, Ngô Sở Ủy nghĩ, chắc hẳn đã không còn rảnh rồi để phát bệnh thần kinh với máy tính nữa rồi?

Ngồi ngẩn ngơ hơn hai tiếng, vừa định out ra, biểu tượng của Trì Sính đột nhiên sáng lên.

Tay cầm chuột của Ngô Sở Ủy cũng căng chặt, trong lòng tự dưng mong đợi gì đó, chẳng qua ngồi trước máy tính đợi hơn mười phút, biểu tượng đó vẫn sáng, nhưng không có bất cứ phản ứng nào.

Lại qua hai phút, Ngô Sở Ủy đột nhiên phát hiện, biểu tượng của Trì Sính đã đổi, từ hai trái trứng biến thành một con rắn. Tên mạng cũng đổi, đổi thành “cậu là tiểu xà tinh tâm ái của tôi.” Ngay cả chỗ chữ ký cá nhân vốn trống cũng có nội dung, tuy chỉ có năm chữ, nhưng đủ khiến Ngô Sở Ủy cảm thấy gió lốc thổi qua tim.

“Ba ngày, trông, đợi, nhịn.”

Hơi chưa trào lên, Ngô Sở Ủy đóng laptop thật mạnh, răng mài ken két.

“Trông bà anh đó! Ngu ngốc! Đê tiện! Bị người ta đội mũ xanh rồi, còn ngốc nghếch chờ đợi! Khi kể khổ lời nói rất cứng rắn, hiện tại người ta về rồi, lại tiểu xà tinh, tiểu xà tinh phát ngáy lên! Rắn cái đầu anh! Thao! Thao! Thao!”

Đấm mạnh lên bàn ba phát, nện đế giày cồm cộp, mài ra cả đường lửa, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Tắm xong, lửa trong ngực cũng bị dập, tim cũng lạnh đi.

Nằm trong ổ chăn, trên trán lại ngứa, di động ở bên gối, không hề vang.

Dù sao không ai nhắc nhở mình không cần gãi, dứt khoát gãi một lần cho sướng luôn! Vui vẻ gãi, cổ sức gãi, gãi giải hận... gãi đến cuối cùng triệt để không cảm thấy ngứa nữa, móng tay cũng có vết máu, đau đốn cả đêm.

...

Trong chốt cảnh sát giao thông ở cạnh ngã tư, Trì Sính hưng phấn dạt dào lắc xúc xắc, vừa nghe tiếng vang vừa đưa mắt nhìn đường. Dùng lực cổ tay tung xúc xắc lên không, chậm rãi không chế lực đạo, cho đến khi cảm thấy năm viên xúc xắc đều dính lên vách, “cốp” một cái dừng cốc, nhẹ nhàng di chuyển cái cốc, năm viên xúc xắc dựng thẳng thành trụ.

Lại nhàn nhã nhét thêm một viên xúc xắc vào, tiếp tục lắc.

Không bao lâu, cửa chốt được mở ra, một người cảnh sát giao thông bước vào

“Đội trưởng Trì, anh mau ra ngoài xem thử đi, người anh em của anh đã vượt đèn đỏ hơn hai mươi lần rồi, mắt điện tử kêu bíp bíp. Vừa rồi nhân viên hiệp trợ khuyên hai câu, cậu ta lái đi rồi, không bao lâu lại vòng về, tiếp tục chạy qua chạy lại ở đây. Chúng tôi thấy là chiếc xe trước kia của anh, lại là người quen, nên không ai dám lên can!”

Trì Sính làm như không nghe thấy, tiếp tục lắc xúc xắc trong tay.

“Đội trưởng Trì, cứ như vậy hoài cũng không được đâu!” Người kia cẩn thận nhắc nhở.

Trì Sính đột nhiên dừng chiếc cốc dựng xúc xắc trong tay, mở ra, sáu viên xúc xắc dựng thành cột trụ.

Tên cảnh sát giao thông kia nhìn thẳng cả mắt, giật mình kêu lên: “Má ơi, cái này... làm sao mà luyện được vậy?”

Trì Sính đi vòng qua hẻm, trực tiếp ra ngoài.

Ngô Sở Ủy mặc áo sơ mi đen, cổ áo mở rộng, miệng ngậm điều thuốc, gương mặt nghiêng nhìn rất khốc, trên trán là hai cái băng keo cá nhân. Cố ý hạ cửa sổ xe, lái chiếc xe second hand dụ được từ tay Trì Sính, làm mưa làm gió ở ngã tư này.

Từ kính chiếu hậu thấy bóng dáng Trì Sính, y cắn mạnh lên đầu lọc thuốc, điều chỉnh đầu xe lao thẳng qua, xe lẩn bánh tạo một dấu vết dài bên chân Trì Sính.

Trì Sính bình tĩnh nhìn y, cảm xúc che giấu rất sâu.

Ánh mắt sắc bén của Ngô Sở Ủy đảo qua mặt Trì Sính, một lát sau, nhổ mẩu thuốc trong miệng xuống chân Trì Sính, hung tợn tặng cho một câu.

“Giả dối!”

Nói xong, đạp mạnh chân ga, xe lao vút đi không quay đầu nữa.

Hóa ra dạo quanh cả buổi chiều, chỉ vì hai chữ này.

Vượt đèn đỏ Trì Sính dung túng rồi, phun đầu thuốc hẻm cũng không tính toán, nhưng cái cổ áo mở rộng, cái trán dán băng cá nhân đó thì không thể tính như thế. Trì Sính cười dữ tợn, tôi sẽ nhớ món nợ này, ba ngày sau chúng ta cùng tính một lượt.

Trên đường, ba nhân viên hiệp trợ cảnh sát đang chau đầu ghé tai nhau.

“Chiếc xe vừa rồi vượt đèn đỏ hơn hai mươi lần rồi, không ai dám can.”

“Tôi còn thấy chủ nhân của chiếc xe đó phun đầu thuốc xuống chân đội trưởng Trì!”

“Đội trưởng Trì không bắt chiếc xe đó sao?”

“Bắt xe? Đội trưởng Trì còn cười với người đó nữa.”

“Ôi, người đó quá lợi hại rồi!”

...

Mấy hôm trước còn cần cù đến cửa quan tâm, hai hôm nay ngay cả mặt cũng không lộ, qua tìm hẩn hẩn cũng không thèm để ý. Thời gian trước còn trái là thật lòng, phải là nhẫn nại, chưa đến hai ngày đã thay đổi rồi.

Trừ giả dối, Ngô Sở Ủy không nghĩ ra từ nào thích hợp hơn để hình dung Trì Sính.

Tối qua cả đêm không ngủ, vốn cho rằng hôm nay chửi sướng miệng rồi, có thể ngủ một giấc ngon, kết quả trong lòng càng nghẹn. Ngô Sở Ủy nằm trên giường lăn qua lộn lại, nghĩ đến những lời Trì Sính từng nói, càng nghĩ càng thấy hận, con mắt như quả bom nổ vang ở từng góc ngách trong phòng, trời cũng đã sáng.

Ngô Sở Ủy mang hai con mắt đen thui đến công ty, không còn chút dáng vẻ nào của tổng giám đốc, thấy có chút nào không vừa mắt liền chửi phủ đầu một trận. Buổi trưa ăn cơm trong nhà ăn, gọi một phần khoai tây, kết quả bưng đến đậu khô, y nhìn một cái rồi ném đĩa bỏ đi.

Buổi chiều, y đến chỗ ở của Trì Sính, căn phòng ngăm ngăm giống như cái lồng hấp đó.

Chủ nhà cho y biết, Trì Sính trả phòng rồi.

“Trả lúc nào?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Chủ nhà nói: “Mới hai bữa nay.”

“Anh ta có nói vì sao trả phòng không?”

“Còn cần nói sao?” Chủ nhà không mấy để tâm cười nói: “Người ta là con nhà giàu, đến chỗ này cũng chỉ tìm mới mẻ, thể nghiệm cuộc sống, lâu ngày rồi thì ai mà chịu cho nổi chứ?”

Hắn đã ở cái nơi vừa nghẹn vừa ảm này sáu năm rồi, vẫn luôn chịu được, sao đến lúc này lại chịu không nổi nữa? Rõ ràng quá rồi! Chủ rần vừa về, những con rần nhỏ thể thân đều bị giảm tư cách. Hắn có thể ủy khuất chủ rần sống ở chỗ thể này sao? Không phải sẽ khiến hắn đau lòng chết sao!

Đáng thương cho Nhị Bảo, sớm biết tên đó vô lương tâm như thế, thì nên trộm mang Nhị Bảo đi với mình!

Ngô Sở Ủy dẫm chân ga, xe lại lao vút đi, hỏa tốc về công ty, vào phòng ngủ lôi cái thùng tà ác kia rồi mang ra ngoài. Khí thế bùng bùng mở cửa xe, ném thùng vào, lại quay đầu, đi thẳng đến cục cảnh sát giao thông.

...

Hiếm khi có một ngày rảnh rỗi, Trì Viễn Đoan một mình lái xe đến cục cảnh sát giao thông.

Cục trưởng không có mặt, phó cục trưởng vội vàng ra đón khách, vẻ mặt hồ thẹn: “Tổng bí thư Trì, ngài xem ngài đến cũng không nói trước một tiếng, nếu không phải chủ nhiệm Trương gõ cửa, tôi còn không biết nữa.”

Trì Viễn Đoan bình thản đáp: “Tôi chỉ đến tùy tiện ngó qua thôi.”

Phó cục trưởng đưa tay dẫn đường: “Tổng bí thư Trì, mời ngài vào phòng ngồi.”

“Không cần.” Trì Viễn Đoan phát tay, “Anh cho tôi biết phòng làm việc của Trì Sính ở đâu, tôi qua đó xem.”

Trên đường, phó cục trưởng khen Trì Sính như hoa, Trì Viễn Đoan trực tiếp ném qua một câu. “Con tôi ra sao, tôi tự biết rõ.”

Vào phòng làm việc của Trì Sính, rộng rãi sáng sủa, sạch sẽ chỉnh tề, mỗi ngày đều có người chuyên phụ trách dọn dẹp. Điều kiện ưu việt, đãi ngộ đặc thù, bàn làm việc cao cấp hơn những cảnh sát cùng cấp khác, cục giao thông thật không bạc đãi con ông.

“Sau này đừng làm đặc biệt như thế.” Trì Viễn Đoan lạnh mặt nhắc nhở.

Phó cục trưởng gật đầu: “Tất cả mọi người đều được đãi ngộ như vậy, chưa từng đối đãi khác biệt.”

Trì Viễn Đoan bình tĩnh mở ngăn tủ của Trì Sính, bên trong lộn xộn cái gì cũng có, một bình Đại Bảo trở nên đặc biệt bắt mắt. Trì Sính bình thường luôn mang theo người, hai hôm nay ra ngoài không mang theo, sợ Ngô Sở Ủy nhìn thấy sẽ lộ sơ hở.

“Tôi nhớ nó chưa từng bơi những thứ này.” Trì Viễn Đoan lầm bầm một câu.

Phó cục trưởng cười hề hề, “Đám nhóc bây giờ không thể so với chúng ta, đều rất thích đẹp mà.”

Đang nói thế, cửa sổ thủy tinh bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng vỡ thật lớn, hai người vội lùi ra vài bước, đợi khi đứng vững lại, thủy tinh vỡ đầy đất, bên trong còn lẫn lộn một vật hình gậy không rõ.

Phó cục trưởng nhặt lên, giả vờ nghi hoặc.

“Cái... cái này là cái gì vậy?”

Vừa dứt lời, lại tiếng vang vùn vụt, một cây gậy bay vào. Phó cục trưởng bảo vệ Trì Viễn Đoan, muốn chặn giúp ông, kết quả Trì Viễn Đoan tránh cũng không tránh, đưa tay chụp cây gậy đó.

Cầm trong tay so sánh, hai vật hình dạng giống nhau, chỉ có kích thước là khác.

Trì Viễn Đoan vừa thấy nó đã biết thứ này dùng để làm gì, mặt ông liền lúc xanh lúc trắng. Phó cục trưởng ở bên cạnh giả vờ là kẻ tay ngang, luôn ra vẻ không biết gì, khiến Trì Viễn Đoan rất khó chịu.

Ngô Sở Ủy đứng dưới lầu, cầm mười cây mở rộng hậu đình còn lại, hung ác mắng chửi: “Má, chọi chết anh luôn, giữ lại tự xài đi!”

Thế là, từ nhỏ đến lớn, từng cái bay vào cửa sổ phòng làm việc của Trì Sính.

Hai gã đàn ông lớn tuổi bị ném gậy trong phòng, gậy càng lúc càng thô, chọi lên người càng lúc càng đau, cây cuối cùng đứng lúc chọi lên trán phó cục trưởng, suýt nữa bị chọi ngất luôn.

Ngô Sở Ủy nhanh chóng lên xe, đạp chân ga lao đi.

Phó cục trưởng lão đảo lao đến cửa sổ, nhìn bên ngoài gầm lên.

“Bắt tên đó lại cho tôi!”

Phương Tín dẫn theo vài người chạy ra ngoài, vừa muốn lên xe cảnh sát đuổi theo, đột nhiên phát hiện chiếc xe phía trước có chút quen mắt. Mấy cảnh sát bên cạnh cũng thấy rồi, đây không phải là vị gia lợi hại dũng cảm vượt đèn đỏ khiêu khích đội trưởng sao? Có đuổi theo hay không đây?

Phó cục trưởng lại gầm lên: “Tổng bí thư Trì bị tấn công!!! Má nó các cậu không đuổi theo còn đợi gì...”

Chưa nói xong, đã bị Trì Viễn Đoan giữ lại.

“Đừng đuổi theo.”

Còn đuổi theo cái gì nữa? Xe của con trai mình ông có thể không nhận ra hay sao?

Trì Viễn Đoan đen mặt nhặt hết mười hai cây gậy độ thô khác nhau lên, bỏ vào túi, mang ra ngoài.

111. Chương 111 - Thông Suốt

Ngày thứ năm...

Khương Tiểu Soái cảm thấy bản thân là phạm nhân trước khi tử hình, Ngô Sở Ủy chính là người cầm súng đó, Trì Sính là viên đạn không biết lúc nào sẽ bắn ra, toàn chỉ trông vào lực khống chế của tay Ngô Sở Ủy.

Mà có thể giữ vững cánh tay này hay không, thì phải xem màn vật lộn cuối cùng hôm nay.

Lại là một đêm mất ngủ, tìm Ngô Sở Ủy như thủy tinh, vỡ thành từng miếng từng miếng.

Khương Tiểu Soái thấy Ngô Sở Ủy, bất giác sợ hãi, sắc mặt xám vàng, khóe mắt đen thui, đôi môi tái nhợt, con ngươi tối tăm, tóm lại không có một chỗ nào màu sắc bình thường. Thấy Ngô Sở Ủy thê thảm như thế, trong lòng Khương Tiểu Soái lại có mấy phần trộm vui, xem ra chuyến đi hôm nay có hy vọng rồi.

“Đại Ủy à, mấy hôm nay bị sao vậy hả?” Võ mệnh lên vai Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy suýt nữa bị một võ này làm ngã xuống, vất vả đứng vững, một kích chí mạng của Khương Tiểu Soái lại chọi ngay vào tiểu tâm can suy yếu của y, “Ngày tốt lành sắp đến gần, tối nay chúng ta ra ngoài làm một bữa đi!”

Thật ra, cái “ngày tốt lành” mà Khương Tiểu Soái nói, đối với hai người họ, đều không phải ngày tốt.

Sắc mặt Ngô Sở Ủy biến đổi, cổ rặn ra một nụ cười.

“Được đó, phải đi chúc mừng.”

Ngô Sở Ủy càng cố gắng cười vui vẻ, không chút khí thế, Khương Tiểu Soái càng tràn đầy hy vọng, vô cùng gắng sức. Hai người mang tâm tư khác nhau ngồi cạnh nhau, ngoài mặt hi hi ha ha, không chút để tâm, thật ra dây cung trong lòng ai cũng căng chặt cứng.

“Mấy hôm nay Trì Sính không quấy rối anh đúng không?” Ngô Sở Ủy thăm dò.

Khương Tiểu Soái rất nhẹ nhõm nói: “Không có!”

Ngô Sở Ủy thực sự cười không nổi, chỉ có thể miễn cưỡng trưng ra vẻ mặt lạnh nhạt.

“Vậy tốt lắm.”

“Ha ha ha...” Khương Tiểu Soái cười rất sảng khoái: “Vốn tôi còn lo lắng Trì Sính sẽ thay đổi giữa chừng, sau đó tôi nói chuyện với Quách Thành Vũ xong, lại phát hiện nỗi lo này quá dư thừa.”

“Hai người nói chuyện gì?”

Hỏi xong, Ngô Sở Ủy âm thầm vả cho mình một bạt tai, cái miệng tiện của mày đó!

“Còn có thể nói chuyện gì? Nói chút chuyện của ba người họ đó! Tôi phát hiện tôi càng lúc càng có hứng thú với thằng nhóc Uông Thạc kia rồi, trước kia biết anh ta rất đẹp trai, cao cơ. Hiện tại mới biết, hàng này quả thật chính là một kẻ vạn nhân mê!”

Nói xong ghé vào trước mặt Ngô Sở Ủy, hưng phấn bưng bưng khen lấy khen để: “Cậu biết không? Anh ta đặc biệt có tài, trừ nuôi rắn ra, nhạc khí trung tây, cái nào cũng rành. Lúc trung học có mở nhóm nhạc, còn viết mấy bài hát cho Trì Sính.”

Lời này quả thật chính là đâm vào sống lưng Ngô Sở Ủy, với trình độ nghe nhạc có thể ngủ của y, từng xem Diêu Minh là thần tượng ca sĩ, đừng nói viết bài hát, ngay cả hát những bản tình ca vừa xưa vừa sến, cũng hát lạc điệu.

Khương Tiểu Soái tiếp tục kích thích, câu câu trúng chỗ yếu hại.

“Hơn nữa thân thể anh ta cũng rất tốt, lúc học trung học chính là vận động viên cấp một quốc gia, làm gì cũng đặc biệt giỏi! Chậc chậc... chỉ nghe Quách Thành Vũ hình dung, tôi đã chảy nước miếng rồi. Nghe nói hễ là người từng làm tình với anh ta, bất kể lên giường với ai, mắt vừa nhắm lại, trong đầu chỉ còn bóng dáng anh ta, vĩnh viễn không thể xóa đi được.”

Ánh mắt Ngô Sở Ủy đen hấp háy, không thể che giấu được khinh bỉ.

“Có gì phải khoa trương như thế?”

Khương Tiểu Soái lại bắt đầu nói: “Quách tử chỉ ngủ với anh ta một lần, đã hồi tưởng suốt sáu năm, cậu nghĩ xem, Trì Sính ngủ với anh ta ba năm, có thể không hồi tưởng cả đời sao? Ai có thể cắt bỏ mục ung thư đã mọc sâu như thế chứ? Cậu có thể không? Cậu chắc chắn không thể, chỉ với cái thân hình của cậu, vừa nhìn đã thấy không được.”

Ngô Sở Ủy tức tối: “Ông đây cũng không thèm!”

Khương Tiểu Soái thấy tên này sắp dựng lông, liền chuyển sang đâm chỗ mềm của y.

“Hơn nữa lá gan người đó rất lớn, nghe nói từ nhỏ đã nuôi rắn, bị cắn bảy tám lần, có hai lần suýt nữa đi luôn, nhưng người ta không để ý! Vẫn cứ nuôi! Tôi bội phục anh ta điểm này, cái gì cũng không sợ! Cậu thấy Trì Sính đủ dữ không? Ông Thạc ở sau lưng anh ta làm bậy với người đàn ông khác. Cậu dám không? Cậu chắc chắn không dám, ngay cả ở bên anh ta cậu cũng không dám, đừng nói đến chuyện phản bội.”

Mặt Ngô Sở Ủy tím đi, “Đó là do ông đây không vừa mắt anh ta!”

“Phải phải phải, cậu không vừa mắt anh ta.” Khương Tiểu Soái chép môi, “Tôi không phải chỉ đang đùa thôi sao? Cậu gấp cái gì chứ?”

“Ai gấp hả?” Ngô Sở Ủy đỏ mặt gân cổ nói: “Anh từ chỗ nào nhìn ra tôi gấp hả?”

Khương Tiểu Soái thầm nói, tôi từ chỗ nào nhìn không ra cậu gấp hả? Cậu đó chỉ cần lửa giận hừng hực thêm tí nữa, không cần rưới dầu, cũng có thể tự cháy thành đống luôn.

“Cậu xem đi, một vấn đề rất tốt, sao nói một hồi lại mất hứng vậy?” Khương Tiểu Soái giả vờ rầu rĩ, “Đại Ủy à, tôi thấy trạng thái của cậu không đúng lắm! Sao vậy? Trong lòng có chuyện hả?”

Ngô Sở Ủy cười lạnh một tiếng, “Gia hưng phần

quá độ.”

Khương Tiểu Soái lại cân nhắc một hồi, biết đã nói cho cái mặt của Ngô Sở Ủy đen như đáy nồi, mới dứt hai tay vào túi áo, mặt mày hớn hở, soái khí hiên ngang bước ra ngoài.

...

Tối hơn tám giờ, Ngô Sở Ủy kéo thân thể sắp rã xương lên giường, vì thuận lợi vượt qua đêm nay, trước đó y đã uống bốn viên thuốc ngủ. Lên giường nằm không bao lâu đã ngủ, còn nằm mơ.

Mơ thấy y và Trì Sính ngủ trên chiếc giường nhỏ ở phòng khám, Trì Sính nói với y: “Tôi đã đáp ứng cậu, tất nhiên sẽ làm được.”

Nghe xong câu này, Ngô Sở Ủy liền tỉnh, trời vẫn còn tối, kim đồng hồ chỉ mười một giờ.

Ngô Sở Ủy gần như muốn tan vỡ.

Tại sao không thể tỉnh muộn một tiếng nữa?

Đột nhiên nhớ ra cái đêm Trì Sính dốc bầu tâm sự với y, thời gian cũng trôi qua từng chút từng chút như vậy, lúc đó không cảm thấy, sau đó nhìn đồng hồ đã qua 0 giờ, trong lòng đột nhiên bình lặng. Hôm đó là sinh nhật của Ông Thạc, Trì Sính vì anh ta mà tự chuốc say bản thân, nói những lời đó, Ngô Sở Ủy đến giờ vẫn còn nhớ rõ.

Một tiếng, dưới tình trạng không kệt xe, đến căn nhà xa nhất của Trì Sính, mất nửa tiếng đồng hồ, vậy y chỉ cần chịu đựng thêm nửa tiếng nữa, thì có thể không ôm bất cứ mong nhớ gì nữa.

Làm sao chịu?

Sách, điện ảnh, phim truyền ảnh chắc chắn không xem vào, thu dọn phòng thì không có sức, ngẩn người thì cảm thấy phiền lòng... nghĩ đến nghĩ đi, chỉ có dứt tay vào đống quần là con đường cuối cùng. Nếu may mắn, có thể lên hai lần, sẽ vượt qua được nửa tiếng. Nhưng nhìn tình thế hôm nay, có thể thuận lợi lên được đã không tồi rồi.

Ngô Sở Ủy nhắm mắt lại, bắt đầu ảo tưởng đủ loại mộng phụ nữ lắc tới lắc lui trước mặt.

Gái đẹp, gái đẹp... Ngô Sở Ủy thầm nghĩ, nhưng cái thứ trong tay không có chút động tĩnh, trong lòng phiền nhiễu, động tác càng lúc càng thô lỗ, không chỉ không cảm thấy thoải mái còn khiến mình càng thêm khó chịu.

... Ráng nhìn thêm một lát, Ngô Sở Ủy buông thõng hai vai, cam chịu nghĩ: Dung túng bản thân thêm một lần đi, dù sao qua tối hôm nay, y và Trì Sính đã không còn quan hệ gì nữa.

Nghĩ thế, liền cưỡng ép kéo ra bóng dáng Trì Sính trong đầu, tiểu Úy trong tay lập tức sống động.

Chậm rãi, từ tốn, nhớ đến những khoảnh khắc thân mật, chìm đắm trụ lạc trong hồi ức nhu tình.

“Hề là người từng làm tình với anh ta, bắt kể lên giường với ai, hề nhắm mắt lại, trong đầu đều là bóng dáng anh ta, vĩnh viễn không thể xóa đi được.”

“Ai có thể cắt bỏ mục ung thư đã mọc sâu như thế chứ? Cậu có thể không? Cậu chắc chắn không thể.”

Hai câu nói đột nhiên hiện lên triệt để làm loạn tiết tấu của Ngô Sở Úy, y muốn đánh tan những tạp niệm đó, nhưng chuyện không như ý nguyện.

“Nếu anh ta dám xuất hiện trước mặt ông lúc này, ông lập tức gian anh ta, thao đến khi không còn sức thì thôi!”

Trong đầu bắt đầu diễn tình cảnh Trì Sính và Ôn Thạc lăn trên giường, giống như thật sự nhìn thấy, ánh mắt trầm mê sâu thẳm của Trì Sính, tiếng thở dốc thư sướng lâm li, từng tiếng gọi tên Ôn Thạc, vang vọng rõ ràng bên tai.

Thứ trong tay Ngô Sở Úy, thoáng chốc ủ rũ.

Giống như những nguyên tắc, tín điều mà y vẫn luôn tin tưởng, dưới sự giày vò tinh thần lớn mạnh, ủ rũ đến không còn ra hình. Úy khuất, khó chịu, không cam, lo âu... tất cả cảm xúc mặt trái đều trào lên, càng tích càng nhiều trong lồng ngực bị thương, càng lúc càng khó chịu.

Cuối cùng, bùng nổ.

Mười một giờ rưỡi, Ngô Sở Úy cắn răng ngồi dậy, hai mắt lóe sáng, khí thế bồng bồng xông ra cửa. Trong lòng điên cuồng gào thét: Tôi bắt kể anh có biết viết bài hát hay không, bắt kể lá gan anh lớn cỡ nào, bắt kể anh thao sướng bao nhiêu! Anh ta chính là của tôi, là của Ngô gia gia tôi, anh cút xa thật xa cho tôi!

Giật mạnh cửa ra, bước chân cứng lại trong thoáng chốc.

Một thân hình uy vũ cường thế đứng chắn trước cửa, gương mặt như được điêu khắc, hai chân mày bá khí lăm lăm, cười không mang dấu tích.

“Tôi cho rằng phải đến 11:59 cậu mới xông ra, xem ra tôi đã đánh giá cao định lực của cậu rồi.”

Ngô Sở Úy ngẩn người trong một thoáng, đột nhiên gầm lên tức giận, nhào mạnh lên người Trì Sính, hung ác cắn gân cổ hần. Mùi máu tanh xông lên mũi, hàm răng bị nhiễm đỏ cũng không chịu buông ra.

Trì Sính cứ ôm Ngô Sở Úy như thế mặc y cắn.

Qua rất lâu, Ngô Sở Úy nghẹn ngào không cắn nổi nữa, hai giọt lệ nóng hổi chảy vào cổ áo Trì Sính.

Lúc này, Trì Sính đột nhiên thấy hổ thẹn.

Tại sao phải dùng thủ đoạn cứng rắn này bức y vào khuôn khổ? Y chẳng qua chỉ thiếu tâm nhãn một chút, cứng đầu một chút, chậm chạp một chút, chỉ cần thêm một chút kiên nhẫn, tiếp tục mài mòn, tiếp tục dụ dỗ, nói không chừng có thể cởi bỏ khúc mắc trong lòng y. Tại sao phải cứng rắn cắt xẻo y, cả máu lẫn thịt, y có thể không đau sao?

112. Chương 112 - Tiếp Tay Làm Việc Xấu

Qua rất lâu, Ngô Sở Úy mở miệng.

“Anh là của tôi.”

Đôi mắt quét sạch ngàn quân của Trì Sính thoáng chốc trở nên dịu dàng, hai tay nâng má Ngô Sở Úy, cười trầm hai tiếng, vững vàng mở miệng: “Là của cậu.”

Ngô Sở Ủy lại bá đạo thêm một câu: “Anh không thể thao anh ta!”

Trì Sính dán miệng vào tai Ngô Sở Ủy, khí tức thô kệch.

“Không thao cậu ta, chỉ thao cậu.”

Vừa muốn có động tác tiếp theo, Ngô Sở Ủy lại nghiêm túc ngăn cản, mở miệng cường điệu lần nữa.

“Khi anh thao tôi cũng không được nhớ đến anh ta.”

Thằng nhóc này hôm nay sao nhiều lời như thế chứ?

Trì Sính bắt đầu khó hiểu: “Khi tôi thao cậu nghĩ đến cậu ta làm gì?”

“Trong lòng anh tự biết rõ! Tôi cảnh cáo anh, người ta dù có tài cũng không còn quan hệ với anh nữa, từ nay về sau bên tai anh chỉ có tiếng ca mỹ diệu của tôi. Thân thể người ta có tốt anh cũng đừng mong nhớ, vết thương ở cổ và ngực tôi mới là thứ anh phải quan tâm. Anh ta dù có can đảm cũng là chuyện của anh ta, anh không thể lấy thiếu tiết tháo của người khác làm tiêu chuẩn, bóp méo tự tôn tự ái của tôi theo khuôn khổ...”

Từ những lời cảnh cáo hoàn toàn không hiểu nổi này, Trì Sính nhìn ra được một chuyện, Khương Tiểu Soái không chỉ nhiều chuyện, hơn nữa còn là kẻ cuồng ảo tưởng.

Không muốn phá hoại không khí tốt đẹp, Trì Sính lại kéo chủ đề về, tay nắm lấy hai gò thịt trên mông Ngô Sở Ủy, cố ý hỏi: “Sao lại đồng ý để tôi thao rồi?”

Ngô Sở Ủy cúi đầu gãi ngón tay, giọng nói trầm nén.

“Tôi không nói.”

Trì Sính bị dáng vẻ của Ngô Sở Ủy chọc cho ngứa ngáy, xoa nắn mông y, lại hỏi: “Vậy cậu nói cái gì rồi?”

“Tôi chỉ nói anh là của tôi, cái khác không nói gì hết.”

Trì Sính hỏi sát: “Vậy cậu là của tôi sao?”

Ngô Sở Ủy cảm thấy nói với đàn ông những lời này đặc biệt kỳ cục, nhưng lại không thể tránh né khí thế bức người của Trì Sính, chỉ đành không kiên nhẫn đáp một câu: “Anh nói vậy không phải phí lời sao?”

Tiếng cười phát ra từ ngực Trì Sính mang theo bá khí nuốt chửng mọi thứ, tay nhích dần vào bên trong hai mông, ánh mắt sắc bén nhìn kỹ mặt Ngô Sở Ủy.

“Là người của tôi thì cũng phải có bằng chứng, xã hội hiện nay, không có bằng chứng làm sao được? Trong tay cậu không giữ tấm chứng nhận Trì Sính là của tôi, tương lai tôi chạy rồi, cậu đi đâu mà tìm?”

Ngô Sở Ủy hừ lạnh một tiếng, “Chạy vừa hay, tôi lại đi tìm người khác đăng ký.”

Trì Sính đưa tay túm mạnh cổ áo Ngô Sở Ủy, ném lên sô pha bên cạnh, đè lên hôn.

“Tên nào chán sống rồi dám dụ người của Trì Sính tôi?”

Vừa nói xong, người chán sống đã gọi điện thoại đến, Ngô Sở Ủy nhìn giờ, đúng 0 giờ, trong lòng bất giác run lên. Trì Sính cảm giác được sự căng thẳng của y, vội túm chặt tay y.

“Không sao, ba tôi.”

Nói xong, tạm thời đứng lên, bước ra ban công.

“Bây giờ con đang ở đâu?” Trì Viễn Đoan hỏi.

Trì Sính lạnh nhạt đáp: “Chỗ bạn, sao?”

“Lập tức về nhà cho ba.”

“Giờ tôi không rảnh.” Trì Sính cự tuyệt.

Thái độ của Trì Viễn Đoan rất cứng, “Bây giờ con không rảnh về nhà, ngày mai ba sẽ rảnh để đỡ công ty của bạn con.”

Khi Trì Sính từ ban công trở vào, Ngô Sở Ủy còn nằm trên sô pha rất ngoan, tuy thân thể rất mệt mỏi, nhưng trạng thái tinh thần vẫn không tồi, còn đưa tay gọi Trì Sính, “Nào, tiếp tục tạo bằng chứng.”

Nghe được câu này, hai cảm xúc hoàn toàn trái ngược của Trì Sính va chạm vào nhau, bùng nổ ra một đám mây hình nấm.

Ông vất vả tới bây giờ dễ dàng lắm sao? Ông đợi được đến ngày y chủ động mở miệng đã đợi đến sắp bạc tóc rồi! Tay đã vươn về phía ông rồi, mẹ nó ông còn không thể tiếp! Trì Sính âm thầm mài răng, nếu để hẳn biết ai đâm thọc trước mặt Trì Viễn Đoan, phá hoại chuyện tốt của hắn, bất kể nam nữ, tiền gian hậu sát!

“Ba tôi tìm tôi, tôi phải qua đó một chuyến.” Trì Sính nói.

Sắc mặt Ngô Sở Ủy biến đổi, không nhịn được hỏi: “Thật là ba anh tìm anh?”

Trì Sính cho Ngô Sở Ủy một ánh mắt khẳng định.

“Xong chuyện rồi tôi sẽ về, không ngủ lại nhà.”

Ngô Sở Ủy hiếm khi thông cảm như thế, đôi mắt to đen bóng nhìn Trì Sính, “Vậy anh đi nhanh về nhanh, tôi đợi anh.”

Trì Sính cố nén không nở đẩy cửa đi.

Ngô Sở Ủy nói rất thành khẩn, tôi đợi anh về lại ngủ... kết quả chưa được hai phút đã ngủ trên sô pha. Hết cách, mấy hôm trước mất ngủ quá độ, lúc này trong lòng yên tâm rồi, vấn đề thân thể sẽ trở thành nhiệm vụ cấp thiết.

Trì Sính vì mười hai cây gây mở rộng hậu đình mà bị Trì Viễn Đoan thẩm vấn một đêm.

Vốn Trì Viễn Đoan là vô tình tấn công vào lúc Trì Sính “tạo bằng chứng”, nhưng chuyện này rất miễn cảm! Ban ngày không thể lấy ra nói, còn không muốn để Chung Văn Ngọc lá gan nhỏ biết được. Chỉ có thể đợi đến nửa đêm canh ba, Chung Văn Ngọc ngủ rồi, mới gọi Trì Sính về.

Trì Sính mới đầu trưng vẻ mặt lợn chết không sợ nước sôi, kiên quyết thứ này không có liên quan đến hắn.

Trì Viễn Đoan lên tiếng, “Không liên quan đúng không? Vậy con cho ba biết, con bán chiếc xe đó cho ai? Ba trực tiếp tìm người đó.”

Vì bảo vệ Ngô Sở Ủy, Trì Sính chỉ có thể gánh tội thay y.

“Là do con âm thầm sai người khác làm.”

Trì Viễn Đoan lập tức đen mặt, “Tao biết thằng nhóc mày không tốt bụng gì mà! Mày lấy thứ này nện ba mày? Còn nện ngay trước mặt lãnh đạo của mình! Trì Viễn Đoan tao cả đời làm một chuyện không có lợi nhất, chính là sinh thứ tai họa như mày trong nhà tao!”

Trì Sính vẫn bộ dạng mặc ba râu xé.

“Không phải mày thích nện sao? Vậy tốt, hiện tại dùng nắm đấm nện mười hai cây gây dơ bẩn này, nhất định phải nện nát nện gãy, lúc nào nện xong thì khi đó về! Mày không nện cũng được, sáng ngày mai tao sẽ dẫn người đến nện cửa nhà mày, rốt cuộc nện cái nào, mày tự coi rồi làm đi!”

Vì để gây mở rộng có xúc cảm tương tự với thứ đó của mình, Trì Sính đặc biệt chọn dùng chất liệt khá cứng, chính là vì muốn gia tăng lực tương tác của gây mở rộng và đường ruột. Không ngờ, cuối cùng những cây gây này lại thân cận với nắm đấm của hắn, má nó thật sự là cứng! Trì Sính nhứu mày nện hơn bốn tiếng đồng hồ.

...

Sáng sớm, Lý Vượng và Quách Thành Vũ ra ngoài làm việc, trên đường về, Lý Vượng rảnh rỗi nhắc đến Khương Tiểu Soái.

“Cậu ta bị Trì Sính đe dọa.”

Quách Thành Vũ cười không chút tốt lành: “Tôi biết.”

“Biết?” Lý Vượng bình tĩnh, “Đúng rồi, hôm đó Đại thiết đầu tùng tìm cậu.”

Quách Thành Vũ không nói gì, híp mắt nhìn ra cửa sổ xe, không biết đang nghĩ gì.

Lý Vượng lại nói: “Người của cậu sao lại để mặc cậu ta đe dọa?”

Hàm ý là, dù sao cũng phải cho cậu ta biết mặt một chút chứ đúng không?

Quách Thành Vũ liếm khóe môi, dặn dò Lý Vượng: “Đến khu thương mại quốc gia, tôi phải tìm Ngô Sở Ủy nói chuyện.”

...

Ngô Sở Ủy nào biết mười hai cây gậy mở rộng hậu đình đó đã nện lên đầu Trì Viễn Đoan? Trì Sính bên kia chịu giáo huấn, y bên này ngáy pho pho, Trì Sính bên này chịu phạt, y bên kia mài răng. Ngủ một giấc đến sáng, ngay cả tư thế cũng không đổi một lần nào, tỉnh lại mới biết Trì Sính cả đêm không về, di động cũng không lấy đi, không biết tìm ai liên hệ.

Ngô Sở Ủy đi rửa ráy trước, ngủ một giấc ngon lành, tinh thần được bổ sung đầy đủ, lại có tâm trạng soi gương.

Một nhân viên lên lầu hai gõ cửa: “Tổng giám đốc, có người tìm ngài.”

Ngô Sở Ủy xuống lầu, thấy Quách Thành Vũ ngồi trong đại sảnh, đang nói cười với hai nhân viên nữ.

“Sao anh lại đến đây?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Quách Thành Vũ đưa ánh mắt tươi cười nhìn qua, trêu chọc: “Cậu luôn không trả lời tôi, tôi đây không phải là do quá nôn nóng sao? Sao rồi? Khi nào mới ở bên tôi đây?”

Ngô Sở Ủy trịnh trọng thông báo: “Xóa bỏ hiệp nghị, tôi đã ở bên Trì Sính rồi.”

Quách Thành Vũ cười không rõ nghĩa: “Cậu đây là để tôi mừng hụt một trận sao!”

Ngô Sở Ủy thanh giọng, nhắc nhở: “Từ câu từng chữ của anh, đều có thể đưa về tai sự phụ của tôi.”

Quách Thành Vũ cười gằn trong lòng, đồ đại ngu ngốc! Đã bị người ta bán rồi, còn giúp người ta trả giá.

“Tìm chỗ nào nói chuyện đi.” Quách Thành Vũ vỗ vai Ngô Sở Ủy nói, “Một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, bất kể nói sao, hai chúng ta cũng coi như có một lúc tốt đẹp. Mơ hồ theo người khác như thế, cũng phải giải thích cho tôi chứ?”

Tôi lúc nào thì có lúc tốt đẹp với anh hả? Ngô Sở Ủy mơ hồ lên xe của Quách Thành Vũ.

Trên đường, Ngô Sở Ủy hỏi Quách Thành Vũ: “Hôm nay Ưng Thạc về, anh không đi đón sao?”

Quách Thành Vũ ném qua ánh mắt quái dị: “Cậu ta về? Sao tôi không biết?”

“Anh đừng đùa!” Ngô Sở Ủy cười chế nhạo, “Chuyện anh chính miệng nói cho Tiểu Soái, hiện tại còn giả ngốc với tôi?”

Quách Thành Vũ hiểu ra, lập tức cười gằn một tiếng.

“Nếu tôi nói tôi và Khương Tiểu Soái cả tuần rồi không gặp, cậu tin không?”

Ngô Sở Ủy nghĩ cũng không nghĩ đã nói: “Không tin.”

Quách Thành Vũ vỗ gáy Ngô Sở Ủy, quả nhiên đủ ngay thẳng đủ chọc người thương.

Qua một lúc, ánh mắt Ngô Sở Ủy động động, nghiêng đầu nhìn Quách Thành Vũ.

“Lẽ nào không phải anh nói Ưng Thạc đặc biệt có tài, nhạc khí trung tây gì đều tinh thông, còn biết sáng tác bài hát nữa sao?”

Câu này vừa nói ra, Quách Thành Vũ và Lý Vượng đều cười.

“Nếu tôi nói với cậu, cậu ta hát chưa từng đúng điệu, cậu tin không?”

Ngô Sở Ủy vẫn là hai chữ đó: “Không tin.”

“Lúc trung học Ung Thạc chính là vận động viên cấp một quốc gia, chuyện này cũng là anh cho Tiểu Soái biết đúng không?”

Quách Thành Vũ cười nói: “Nếu tôi nói, ngay cả một ngàn mét cậu ta cũng không chạy nổi, cậu tin không?”

Ngô Sở Ủy vẫn lắc đầu.

“Vậy người lên giường với anh ta một lần, hồi tưởng lại sáu năm, phải là anh không?”

Trong xe chìm vào yên tĩnh, một lúc sau, một giọng nói xa xăm vang lên.

“Nếu tôi nói, tôi chưa từng lên giường với cậu ta, cậu tin không?”

Ngô Sở Ủy: “...”

113. Chương 113 - Tôi Chê Anh Bản

Quách Thành Vũ dẫn Ngô Sở Ủy đến một câu lạc bộ khiêu vũ, ban ngày ở đây rất yên tĩnh, chỉ có vài nhân viên phục vụ đi qua đi lại trong các phòng riêng. Quách Thành Vũ hiển nhiên là khách quen ở đây, vừa vào không bao lâu, đã có nhân viên phục vụ tích cực đến chào hỏi.

Ngô Sở Ủy và Quách Thành Vũ vào một phòng riêng, một nam phục vụ lưỡng lự cũng theo vào, lúc có lúc không cò lên người Quách Thành Vũ, hàm ý trêu chọc rất rõ ràng.

Ngô Sở Ủy dù sao cũng là thẳng nam, thấy cảnh này, trong lòng ít nhiều cũng thấy chán ghét.

Quách Thành Vũ ở trước mặt Ngô Sở Ủy vẫn coi như chú ý hình tượng, cảnh cáo nam phục vụ lưỡng lự kia rất rõ ràng.

“Hôm nay thành thật chút cho tôi, tôi đến để nói chuyện.”

Nhóc kia cũng rất nghe lời, nói không ồn là không ồn.

“Anh thường xuyên đến đây à?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Quách Thành Vũ uống rượu, hờ hững nói: “Không đến thường xuyên như Trì Sính.”

Câu này lập tức chọc trúng chỗ ngứa của nhóc lưỡng lự kia, liền vội vã nghe ngóng với Quách Thành Vũ: “Đúng rồi, Trì thiếu sao lâu như vậy chưa đến? Gần đây anh ấy bận cái gì sao? Em nhớ anh ấy muốn chết rồi.”

Quách Thành Vũ cố ý hỏi: “Cậu lại thiếu thao hả?”

Nhóc lưỡng lự cười không chút liêm sỉ: “Đúng vậy! Anh về nói cho Trì thiếu, mong em ngứa, bảo anh ấy mau đến thao.”

Rượu trái cây trong miệng Ngô Sở Ủy phun đầy đất.

Không bao lâu, Quách Thành Vũ nhận được một cuộc điện thoại ra ngoài, bên trong chỉ còn lại Ngô Sở Ủy và nhóc lưỡng lự kia. Nhóc lưỡng lự ngồi gần đó nhìn y cười cười, thấy y không có ý bài xích rõ ràng, rất nhanh liền dính qua.

“Anh là thẳng à?”

Ngô Sở Ủy kéo cánh tay đang gác trên chân ra, mặt không biểu cảm nói: “Phải.”

Nhóc lưỡng lự bĩu môi, “Chưa từng làm với nam sao?”

Ngô Sở Ủy không muốn trả lời vấn đề này, nên hỏi ngược lại cậu ta.

“Trước kia Trì Sính luôn đến nơi này sao?”

Nhóc lăng lơ gật đầu: “Có một thời gian ngày nào cũng đến, tối còn ở lại đây.”

Trong lòng Ngô Sở Ủy đã có hiểu biết rõ ràng, truy sâu vào quá khứ của Trì Sính, chắc chắn là tự tìm không vui, nhưng vẫn không nhận được muốn nghe.

“Anh ta đến đây chơi cái gì?”

“Chơi người đó! Lẽ nào còn thật sự đến đây ca hát khiêu vũ sao!”

Tim Ngô Sở Ủy đột nhiên căng chặt, lại hỏi: “Anh ta chơi cái gì?”

Nhắc đến cái này, nhóc lăng lơ lập tức hứng thú.

“Trì thiếu thích chơi khẩu vị nặng, quần P, SM gì đó đều là chuyện thường như cơm bữa, khi anh queo ở ngoài kia có chú ý thấy căn phòng thứ hai bên phải không? Đó chính là phòng chuyên cung cấp phục vụ đặc biệt. Trì thiếu vừa vào đã có tiếng ma khóc sói tru, chơi rất hứng thú. Kinh điển nhất chính là ”đầu người đuôi rắn’, mấy người bị treo ngược trên không, một con rắn từ phía dưới chui vào, giống như đuôi rắn, đuôi nào ngắn nhất là giành thắng lợi, ai làm rớt ra phải chịu phạt.”

Ngô Sở Ủy suýt nữa trượt khỏi sofa.

Nhóc lăng lơ lại nói: “Chẳng qua tiền Trì thiếu cho nhiều nhất, hơn nữa trừ phục vụ đặc biệt ra chưa từng mắng chửi sỉ nhục phục vụ, cho nên người ở đây đều thích anh ấy, điểm quan trọng nhất là, kỹ thuật của Trì thiếu cực tốt, cho dù chơi đến mức nứt da rách thịt, cũng có thể khiến anh sướng không chịu nổi.” Nói xong mặt lại đỏ lên.

Ánh mắt u ám của Ngô Sở Ủy liếc nhìn nhóc lăng lơ: “Nghe cậu nói vậy, cậu chơi với anh ta không ít đúng không?”

Nhóc lăng lơ vui vẻ ra mặt: “Anh ấy gọi tôi nhiều nhất, anh ấy nói tôi nghe lời, muốn giày vò thế nào thì giày vò thế đó, anh nhìn vết sẹo trên eo tôi đi, là do đầu thuốc của Trì thiếu làm phỏng, anh nhìn cái vòng nhũ này đi, cũng là anh ấy đeo cho tôi. Còn nữa còn nữa, vết máu Trì thiếu quất trên mông tôi hiện tại còn chưa lui hết, không tin tôi cởi cho anh coi.”

Ngô Sở Ủy vội đưa tay: “Không cần.”

Tiếc rằng, muộn rồi, nhóc lăng lơ đã cởi quần, dấu vết “thương yêu” dữ tợn chong chóng khắp cái mông, khiến Ngô Sở Ủy nhìn mà lòng lạnh lẽo.

Quách Thành Vũ nói chuyện điện thoại xong trở về, thấy Ngô Sở Ủy đang muốn ra khỏi phòng.

“Hè, sao cậu lại ra đây?”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy có chút phức tạp: “Công ty có chút chuyện, tôi đi trước, ngày khác lại nói.”

Quách Thành Vũ ném ra một xấp tiền rồi cũng đi.

Khuông Tiểu Soái tối qua gọi điện cho Ngô Sở Ủy, vẫn luôn tắt máy, nghĩ có lẽ hai người đó đang làm chuyện kia, nên cũng không có ý quấy rầy nữa. Kết quả sáng sớm thức dậy gọi, vẫn ở trạng thái tắt máy, Khuông Tiểu Soái cảm thấy lo lắng.

Chuyện này rốt cuộc là thành rồi hay chưa thành hả?

Đang nghĩ thế, một vị khách không mời tìm đến.

Khuông Tiểu Soái liếc mắt nhìn Quách Thành Vũ: “Anh đến làm gì?”

“Cho cậu biết một chuyện vui.”

Ánh mắt Khuông Tiểu Soái xa xăm: “Anh còn có thể có chuyện vui?”

Quách Thành Vũ tự tiện lấy lê trên bàn trà cắn một cái, bâng quơ nói: “Không phải Trì Sính ăn hiếp cậu sao? Tôi đã giúp cậu báo thù rồi. Tôi mời Đại thiết đầu đến ỏ dâm mà Trì Sính thường đi nhất, khiến suy nghĩ của cậu ta rối tung lên. Cậu đoán Đại thiết đầu nghe được những điều kia rồi, có phé Trì Sính đi không?”

Huyệt thái dương của Khương Tiểu Soái nhảy lên một hồi, một dự cảm không hay bao trùm toàn thân.

“Anh... anh dẫn cậu ta đi lúc nào?”

Quách Thành Vũ rất tài tình dời về trước một ngày.

“Chiều hôm qua.”

Khương Tiểu Soái suýt nữa ngã ngựa xuống đất, uống công sáng nay tôi đã làm công tác tư tưởng nhiều như thế, vốn cho rằng chuyện này đã thành công tám chín phần rồi, thế nhưng vào giờ khắc mấu chốt, lại bị Quách Thành Vũ chen vào.

Thất bại trong gang tấc!

Khương Tiểu Soái đã không bận tâm hình tượng nữa, nắm cổ áo Quách Thành Vũ gầm lên.

“Má nó tại sao anh sớm không báo muộn không báo, cứ chọn vào lúc mấu chốt này mà báo! A a a! Mẹ nó có phải anh cố ý muốn xích mích với tôi không hả?”

Quách Thành Vũ bị đá ra, vẫn vẻ mặt cười đắc ý.

Lý Vượng lại không mò nổi suy nghĩ của Quách Thành Vũ: “Tại sao cậu phải nói sớm hơn một ngày?”

Quách Thành Vũ đưa ánh mắt vui vẻ đánh giá ngoài cửa sổ, không nhanh không chậm nói: “Rất rõ ràng, Khương Tiểu Soái còn chưa biết Ngô Sở Ủy và Trì Sính bên nhau. Cậu ta cho rằng tôi đã phá hoại kế hoạch của mình, cậu ta cho rằng Trì Sính còn đến báo thù cậu ta. Cậu nói xem cậu ta mà nôn nóng rồi, có tìm chỗ nào tránh nạn không? Cậu nói cậu ta có thể tìm ai đây?”

Lý Vượng cuối cùng cũng cười: “Chắc chắn là cậu rồi!”

Quách Thành Vũ gãy tàn thuốc, khoe mắt híp lại thành đường âm tà.

“Đại thiết đầu chịu kích thích lớn như thế, liệu có đòi chia tay với Trì Sính không?” Lý Vượng hỏi.

Quách Thành Vũ hồ hững nói: “Cậu quá xem thường năng lực thừa nhận tâm lý của cậu ta, thằng nhóc đó không phải cứng đầu bình thường, thứ cậu ta đã nhận định, thì không dễ dàng từ bỏ.”

Lý Vượng thở dài: “Vậy thật đáng tiếc.”

“Cậu không cảm thấy không chia tay, cuộc sống của Trì Sính càng khó qua hơn sao?” Quách Thành Vũ lại nói.

Ngón tay Lý Vượng chọt lên vô lăng, nhìn vào kính chiếu hậu cười thản nhiên.

“Vẫn là cậu cao cơ hơn.”

Chín giờ sáng, Trì Sính mới ra khỏi nhà, trên nắm đầm mang theo nhiều lỗ to nhỏ, tự nhiên lại ghi thêm một món vào bản tính nợ.

Kết quả, đến công ty của Ngô Sở Ủy, không thấy người đâu, gọi di động cũng không được. Sau đó ở phòng vệ sinh phát hiện di động của Ngô Sở Ủy, thì ra từ tối qua tan ca đến giờ, di động của y vẫn không mở máy. Trì Sính sầm mặt ngồi đợi ở phòng làm việc. Đợi hơn một tiếng, Ngô Sở Ủy mới về.

“Đi đâu vậy?” Xoa cằm hỏi.

Ngô Sở Ủy hung tợn hất tay Trì Sính ra, quay người vào phòng ngủ. Trì Sính kéo Ngô Sở Ủy lại, ấn chặt lên tường, bá đạo hôn lên. Hiện tại trong lòng hắn đang nổi lửa, trên người cũng có lửa, cả người giống như quả cầu lửa, cần có một người giúp hắn tiết hỏa.

Kết quả, người này không những không phối hợp, còn hất một thùng dầu lên người hắn.

“Đừng chạm vào tôi.” Ngô Sở Ủy cứng rắn nói

Trì Sính hít thở rất nặng nề: “Tại sao? Trách tôi tới qua không về?”

“Tôi chê anh bẩn!” Ngô Sở Ủy nói.

Con mắt Trì Sính giống như bị người ta đâm hai nhát dao, lửa giận và ánh máu trộn lẫn tạo nên màu đỏ nồng đậm.

“Cậu nói gì?”

Ngô Sở Ủy nhấn mạnh từng chữ, không mang theo bất cứ do dự nào.

“Tôi – chê – anh – bẩn.”

Trì Sính suýt nữa không thở nổi, Ngô Sở Ủy thềm thâm cho hắn một nhát, chọc đến ba hần, chuyện này hắn còn chưa tính toán với Ngô Sở Ủy đâu, kết quả Ngô Sở Ủy lại buông một câu hung tàn trước.

Chê – tôi – bẩn?

Ba chữ này mang đến chấn động cho Trì Sính không phải một câu nửa chữ có thể hình dung, tính ra không phải là chữ “bẩn” này, mà chính là chữ “chê” đó, ai dám nói với Trì Sính?

Nhưng Ngô Sở Ủy lại dám, cho dù sau khi nói xong bị người ta vặn gãy cổ, y cũng phải nói.

“Tiểu Thiên ở phòng số 6 trong câu lạc bộ khiêu vũ Hào Đế nhờ tôi chuyển lời cho anh, mong cậu ta ngửa, bảo anh mau qua thao.”

Trì Sính đề đầu Ngô Sở Ủy lên tường, hai ánh mắt âm hàn đâm thẳng vào con ngươi của y.

“Cậu còn cần phải đến đó điều tra tôi sao? Hiện tại tôi có thể thẳng thắn cho cậu biết, tôi không cần biết tôi từng chơi bao nhiêu người, lên bao nhiêu giường. Có người bị tôi thao hưng phần quá độ, tinh thần thất thường, hiện tại còn đang nằm ở bệnh viện, cậu có muốn đi xem không? Quá khứ của tôi chính là dơ bẩn như thế, bản chất của tôi chính là hung hiểm tàn bạo như thế. Cậu có tiếp nhận hay không, tôi đều là một người như thế!”

“Vì cậu là người xem cái gì cũng không sao cả, vì cậu là Đại Bảo, cho nên cậu hối hận không kịp rồi.”

Ngô Sở Ủy căng cứng, cuối cùng bạo phát.

“Mẹ nó nếu tôi hối hận thì còn mắng làm gì nữa? Nói anh hai câu thì thế nào? Anh làm những chuyện bẩn như thế, không nên bị mắng sao? Trong lòng tôi không vui nên muốn nói: Tôi chê anh bẩn, tôi chê anh bẩn, tôi chê anh bẩn!”

Bình một tiếng, đóng cửa trước mặt Trì Sính.

114. Chương 114 - Núi Lửa Trì Bùng Nổ

Một tuần lễ này, chuyện Trì Sính hối hận nhất, chính là tối hôm đó vì muốn Ngô Sở Ủy chủ động mở cửa nhào tới, mà đã đứng ở bên ngoài đợi hơn ba tiếng đồng hồ. Nếu không chơi trò thâm sâu, không chơi trò phiền tình, đập cửa vào trước, thì ba tiếng đồng hồ này đủ để cho hắn làm xong chuyện, cũng không đến mức rơi vào cảnh ngộ hiện nay.

Chuyện bị ai nhất trong đời người chẳng ngoài người mà bạn muốn ngủ đúng lúc là người bạn thích.

Gấp? Cũng phải nhin!

Bây giờ không thể dùng cầu lửa để hình dung Trì Sính nữa, nên dùng mặt trời, thấy cái gì cũng muốn “đốt”.

Thứ bảy thức dậy sớm, Cương tử cùng Trì Sính đi làm việc, đi ngang một sạp đồ ăn sáng, Cương Tử đậu xe bên đường, nói với Trì Sính: “Tôi đi mua đồ ăn sáng, cậu ăn cái gì?”

Trì Sính hồ hững nói: “Mua cho cậu là được, tôi ăn rồi.”

Năm phút sau, Cương Tử mang túi lên xe, tay trái lấy một cây dầu cháo quấy khỏi túi, tay phải rút ra hai trái trứng gà, hai tay hợp lại như thế, đường nét của vật nào đó liền hiện ra.

Trì Sính dùng khoeo mắt đảo qua, mầm lửa xao động trong người bắt đầu tác nghiệt, trực tiếp nổ lên đến chân mày.

Cương Tử cảm thấy cường quang dị thường từ bên cạnh bắn tới, nhin không được quay đầu liếc Trì Sính một cái, thấy ánh mắt tên này đang bùng bùng lửa, thiêu đốt đồ ăn trong tay mình, giống như một con mãnh hổ đã đói khát nhiều ngày.

“Cái này, hay cậu cũng ăn một chút đi?”

Trì Sính quay đầu đi, hoàn toàn không để ý đến.

Cương Tử nhét dầu cháo quấy vào miệng, còn chưa kịp cắn, hai ánh mắt nóng bỏng đó lại bắn qua, Cương Tử ngậm dầu cháo quấy quay đầu qua, trong lòng run lên.

Đây... đây là ánh mắt gì vậy?

Ngậm hơn một phút đồng hồ, quai hàm cũng đau nhức, nhưng lại không dám cắn xuống, cứ cảm thấy ăn thứ này không yên tâm.

Cương Tử không mấy nắm chắc, chỉ đành hỏi tiếp: “Cậu rốt cuộc có ăn sáng hay chưa?”

Trì Sính lại dời ánh mắt đi.

Cương Tử vội nhân lúc này nhai nuốt thật lẹ, muốn mau chóng ăn xong, tránh lại bị Trì Sính nhìn chăm chăm nữa. Nhét xong dầu cháo quấy lẫn trái trứng, hai hàm răng hoạt động miệt mài, khi nhai đồ vô ý liếc mắt sang bên cạnh, chỉ một cái nhìn, khiến hắn bị nghẹn.

Đứng quần Trì Sính lúc này đã dựng lên rồi.

Nếu là người đàn ông khác, đột nhiên thấy một vài thứ gây kích thích, bên dưới nổi phản ứng, che che giấu giấu liền qua. Nhưng cái thứ của Trì Sính thì thật sự là không cách nào che giấu, khi ở vào trạng thái bình thường nó đã cùng trình độ với lúc người khác cần phải che giấu, vậy nếu nó ở vào trạng thái hùng dũng, thể thì độ hiển hách đó không cần nói cũng biết.

Cương Tử không thoải mái thanh giọng, trong lòng lo ngại.

Sao Trì Sính lại lên hứng vào lúc này?

Phải nói trong xe này không có cái gì kích thích đến hắn mà?

Giả đồ nhìn xung quanh, lại chạm đến ánh mắt của Trì Sính, đi theo ánh mắt hắn, cúi đầu thấy trái trứng trong tay mình. Lại liên tưởng đến dầu cháo quấy vừa rồi, còn lúc mình ngậm dầu cháo quấy, đôi mắt khác thường của Trì Sính.

Má... không đến mức đó đi?... Mặt Cương Tử đen thui.

Đàn ông nhìn bữa sáng cũng có thể nổi phản ứng, này là đói khát đến trình độ nào rồi?

Cương Tử triệt để mắc nghẹn quả trứng cuối cùng, cả đường đi đều nấc cụt. Sau đó lên đường cao tốc rồi, chiếc xe chạy bình ổn, cuối cùng nhin không được mở miệng.

“Cậu và Ngô Sở Úy vẫn còn bên nhau chứ?”

Trì Sính nhún vai nhướng mày: “Nghe ý của cậu là mong chúng tôi chia tay?”

“Không.” Cương Tử vội bổ sung một câu, “Chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Trì Sính không nói gì, ánh mắt nóng bỏng như sắt đun đảo qua cái mông của con chó mẹ vẫn luôn lắc lư bên ngoài.

Cương Tử vừa nấc cụt vừa nói đùa: “Chắc không đến mức đó đi?”

Trì Sính không hiểu ý của Cương Tử.

Cương Tử hát cảm, âm thị đưng quần của Trì Sính.

Trì Sính lạnh giọng: “Nếu không để chạm vào, cậu nói xem có đến mức đó không?”

Cương Tử lại nắc cụt: “Tại sao không cho chạm?”

Trì Sính không hề che giấu: “Chê tôi bẩn.”

Cương Tử kinh ngạc nhìn miệng Trì Sính, rất khó tin lời này nói ra từ miệng hắn. Trì Sính bị người ta chê? Sao giống trò đùa vậy? Nhưng nhìn sắc mặt Trì Sính, thật sự không phải trò đùa. Bị giật mình không nhẹ, Cương Tử lập tức hết nắc cụt.

Lại một đoạn đường, Cương Tử đánh bạo hỏi: “Tại sao cậu ta chê cậu?”

Trì Sính đốt một điếu thuốc, hung tợn rít vài lần, nét mặt sốt ruột được giấu trong làn khói trắng, âm thanh thấp trầm khàn khàn, lộ ra ngọn lửa nồng đậm.

“Chuyện cũ bị lật ra.”

Cương Tử như rút gân phun ra một câu: “Chắc không phải là gặp báo ứng rồi chứ?”

Con người Trì Sính co rút: “Cậu nói gì?”

Cương Tử đại ra, nhanh chóng lắc đầu: “Cái gì cũng không nói.”

“Cậu lặp lại hai chữ sau chữ ‘gặp’ lần nữa coi.”

Cương Tử, “...”

Lái xe đến khu trung tâm, Trì Sính đảo mắt nhìn một tiệm thuốc, bảo Cương Tử dừng xe.

“Vào tiệm thuốc đó lấy chút thuốc cho tôi.” Trì Sính nói.

Cương Tử cố gắng kéo khóe miệng bị thương, hỏi: “Lấy thuốc gì?”

“Thuốc giảm ham muốn.”

“Có loại thuốc này sao?” Cương Tử tràn đầy hoài nghi.

Trì Sính không biểu cảm nói: “Cậu vào hỏi thầy thuốc, nếu thật sự không có, thì xem có loại thuốc nào có tác dụng phụ như thế này, chẳng hạn dẫn đến tính dục suy giảm, công năng suy kiệt hay không.”

Cơ thịt trên mặt Cương Tử co giật vài cái, hắn lần đầu tiên nghe có người lấy tác dụng phụ trị bệnh.

Năm phút sau, Cương Tử trở về, hai tay trống không.

Ngồi trong xe, áy náy nói với Trì Sính: “Thầy thuốc nói rồi, muốn giảm ham muốn, chỉ có thể áp dụng cách phẫu thuật và thuốc để thiến.”

Trì Sính: “...”

Trầm mặc mấy giây, Cương Tử lấy ra một bình thuốc ngủ trong túi.

“Thầy thuốc còn nói, nếu thật không được, thì uống cái này cho trấn định đi, nếu lửa nhỏ thì có thể uống vài viên, uống xong lập tức có thể ngủ ngay. Nếu lửa lớn thì có thể uống một bình, đời này sẽ không còn bị chuyện này phiền nhiễu nữa.”

...

Tối đến, Cương Tử lại cùng Trì Sính ra ngoài gặp khách.

Đối phương là bạn học cũ của Trì Sính, bình thường không liên lạc nhiều, vì nghe nói công ty của họ đang làm một hạng mục lớn, cần có một lượng lớn thiết bị LED, cho nên muốn thu xếp chuyện này.

Người này cũng không biết nghĩ sao, điểm danh muốn đến câu lạc bộ khiêu vũ Hào Đế để nói chuyện, Trì Sính là bên mời cũng không tiện cự tuyệt.

Trước khi xuống xe, Cương Tử tràn đầy lo lắng liếc nhìn đũng quần của Trì Sính một cái.

“Cậu đang như vậy, đi vào có tiện không?”

Trì Sính sầm mặt mở cửa xe, bước xuống.

Cương Tử cố ý gửi tin nhắn cho Ngô Sở Ủy.

Lúc này Ngô Sở Ủy đã ăn uống no say, nhàn tản vô sự, cũng đang lẩn qua lẩn lại trong phòng ngủ. Lạnh nhạt Trì Sính một tuần lễ rồi, lửa trong lòng cũng tiêu đi gần hết, lửa trên người cũng theo đó mà đến. Trước đó nói chuyện hung tàn bao nhiêu, hiện tại lại thấy hối hận, nhưng thực sự không bỏ được mặt mũi, nên cứ kéo dài như thế.

Nếu Khương Tiểu Soái có ở đây thì tốt rồi, còn có thể chỉ cho mình một con đường sáng, ôi... Khương Tiểu Soái chạy đi đâu rồi chứ? Sao lại biến mất vô thanh vô tức như vậy?

Đang cân nhắc, di động vang lên âm báo có tin nhắn.

Ngô Sở Ủy giật mình, âm thầm chờ đợi gì đó.

Kết quả, tin nhắn là do Cương Tử gửi đến.

“Đại Chí à! Tôi và Trì Sính đã đến câu lạc bộ khiêu vũ Hào Đế rồi, lúc nào thì cậu đến?”

Ngô Sở Ủy còn chưa hiểu là chuyện gì, lại có một tin nhắn đến.

“Xin lỗi, xin lỗi, gửi lộn người rồi.”

Hai tin nhắn đọc liên tục, Ngô Sở Ủy lập tức hiểu ra, mầm lửa trong lòng xoèn xoẹt cháy lên.

Má!! Lại chạy đến chỗ đó???!!! Biết ngay anh chịu không nổi mà!! A a a a!! Tôi muốn làm thịt con chó đực phát tình khắp nơi nhà anh!! Phải đi bắt cái thứ dám tông cửa lao ra đó.

Thấy Trì Sính, nhóc lẳng lơ vui muốn chết, đi sát theo mông Trì Sính, đánh người ta như ruồi, đuổi cũng đuổi không đi. Tên bạn học cũ cũng là người biết chơi, gọi một đám tuần nam mỹ nữ vào phòng, vừa hát vừa nhảy, vô cùng náo nhiệt.

Nhóc lẳng lơ tìm đủ cách cám dỗ Trì Sính, cởi sạch chỉ chừa lại một cái quần lót chữ T, lắc mông nhảy nhót, thỉnh thoảng quay đầu ném mị nhãn. Nếu đổi lại là Ngô Sở Ủy, Trì Sính sớm đã dậm thẳng đấm vào.

Còn mấy tuần nam mỹ nữ khác cũng đang âm thầm đánh chủ ý với Trì Sính, chỉ là không có ngang nhiên như nhóc lẳng lơ đó mà thôi.

Hơn mười phút sau, Ngô Sở Ủy mang theo một đám người xông vào câu lạc bộ.

Vì Cương Tử đã đánh tiếng với bảo vệ từ trước, cho nên sau khi xông vào cả đường đều thông thuận không bị trở ngại, Ngô Sở Ủy chạy thẳng đến phòng mà Trì Sính đang ở, không nói hai lời, đập mở cửa.

“Mùi vị thịt người” nồng nặc ập vào mũi.

Bên trong phải nói là náo nhiệt!

Ăn mặc kiểu nào cũng có, trên sofa, trên bàn trà, trong sảnh khiêu vũ... đâu đâu cũng tản loạn quần áo. Tư thế nào cũng có, đứng có, vạ có, ngồi có, nằm có... nổi bật nhất chính là nhóc lẳng lơ kia, khi ánh mắt Ngô Sở Ủy lao vào, mông người ta đang xoay, đã có thể vạ ra hoa rồi.

Cửa bị đá ra, chớp mắt căn phòng chìm vào yên tĩnh, vẻ mặt tất cả mọi người đều cứng lại vào một phút trước. Ngoại trừ Trì Sính vẫn ngồi vững vàng trên sofa, làm như không thấy cơn giận của Ngô Sở Ủy.

Rất nhanh, đám người ào vào phòng, bắt đầu đánh đấm.

Chẳng qua so với gây chuyện, những người này có trật tự hơn nhiều, không phá đồ, chỉ đánh người, hễ là ai ăn mặc ít vải, ánh mắt không nghiêm chỉnh, đều đánh cho một trận.

Cương Tử canh ngoài cửa, làm yên lòng nhân viên công tác bên ngoài.

“Không sao, chỗ nào bị hư hại chúng tôi sẽ đền.”

Ngô Sở Ủy đi thẳng đến trước mặt Trì Sính, đập nhóc lẳng lơ ngã khỏi sô pha, vớ lấy một sợi dây nịt quất mạnh hai cái lên cặp mông đỏ, nhóc lẳng lơ thét lên chói lói.

“Cậu không phải muốn ăn quất lắm sao? Không phải thích trưng mấy vết thương trên mông lắm sao? Được, hôm nay ông thêm cho cậu hai đường, tranh thủ quất cho cậu một chữ ”tiện“, để lần sau cậu vịn càng thêm hình tượng.”

Nói xong lại quất bốp bốp vài cái, trên thực thể Ngô Sở Ủy không nhấn tâm ra tay quá mạnh, lực đạo kém xa Trì Sính. Nhưng nhóc lẳng lơ lại kêu rất máu lửa, khóc hu hu, vừa khóc vừa nói với Trì Sính.

“Trì thiếu, cứu em với.”

Trì Sính đáp cho một ánh mắt an ủi, hiện tại cậu nhin trước đi, về nhà tôi giúp cậu quất cậu ta.

Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng giải hận, đứng lên quất với đám người kia.

“Đừng đánh nữa!”

Sau đó, hung hãn kéo Trì Sính khỏi sô pha, nói với người trong phòng.

“Các người nhìn cho rõ, đây là người của tôi!”

Vừa nói xong, cả căn phòng đều yên tĩnh, nam thạch trong mắt Trì Sính lặng yên vô thức trào lên, ngọn núi lửa đang ấp ủ bùng nổ.

Ngô Sở Ủy lại buông lời.

“Hai vợ chồng chúng tôi vĩnh biệt các vị, xin lỗi không thể bày tỏ nỗi hổ thẹn sâu sắc gì. Các người mau nhìn anh ta thêm vài cái đi, bước ra khỏi cánh cửa này, các người không còn cơ hội thấy anh ta nữa đâu.”

Nói xong, hỏa tốc kéo Trì Sính ra ngoài, mẹ nó, một ánh mắt cũng không thể tiện nghi các người!

Trước khi lên xe, Trì Sính cố ý hỏi: “Đây là có ý gì?”

“Về nhà tạo bằng chứng! Má nó, không có bằng chứng ra ngoài thật không yên tâm.”

Sau đó, núi lửa Trì bùng nổ.

115. Chương 115 - Thông Dong Mà Đến

Nhiệt độ trong phòng vừa phải, giường lớn mềm mại sạch sẽ.

Vì hôm nay, Trì Sính đặc biệt dọn đến nhà mới, còn bố trí cho Tú Dấm Nhỏ một phòng riêng nhỏ ấm áp thoải mái.

Cảm thấy trước mắt tối đi, Ngô Sở Ủy giật mình, vội kéo cổ tay Trì Sính hỏi: “Làm gì che mắt tôi?”

“Như vậy cảm giác sẽ kích thích hơn, cũng không còn căng thẳng nữa.” Đương nhiên, đây chỉ là một trong những lý do, còn một lý do quan trọng hơn là, hắn không muốn thấy Ngô Sở Ủy khóc.

Cảm thấy giường lắc lư một hồi, có tiếng lòng bàn chân chạm đất, Ngô Sở Ủy đột nhiên phun ra một câu ngu ngốc.

“Anh sẽ không tìm người làm thay anh chứ?”

Trì Sính tức đến buồn cười, ông đây vất vả lắm mới nhin đến hôm nay, còn đi tìm người khác làm thay? Tôi có thù lớn với mình lắm sao?

Nói xong, lấy ra hai viên kẹo trong hộp, trở lại nhét vào miệng Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy ném thấy vị ngọt, lại hỏi: “Không phải là thuốc kích thích chứ?”

Trì Sính cố gắng đè nén, hơi thở nặng nề phả bên tai Ngô Sở Ủy: “Trên giường tôi, không cần dùng đến thứ này. Chỉ là một loại kẹo mà thôi, có thể khiến người ta thả lỏng tinh thần.”

Cụ thể có tác dụng hay không Trì Sính không biết, nhưng hẳn thật sự nguyện ý thử loại kẹo này vì Ngô Sở Ủy. Một người đàn ông uy vũ lạnh lùng, ít nói ít cười, đứng trước một quầy hàng, vì người yêu mà kiên nhẫn chọn một loại kẹo, đã đủ để nói rõ vị trí của người này trong lòng hắn.

Trì Sính nhìn chăm chú vào đôi môi mỏng hơi mấp máy của Ngô Sở Ủy, nhìn một lúc liền cảm thấy ngứa ngáy không chịu nổi, đầu lưỡi dày nặng thò vào cùng hưởng chung viên kẹo với y. Nước bọt ngọt ngào lẫn lộn mùi vị của hai người, dần dung làm một, ấm ủ hương nồng.

Trì Sính hôn một hồi cố ý tách môi Ngô Sở Ủy ra, nhìn phản ứng của y.

Vì mắt bị che, Ngô Sở Ủy không thấy gì, cho rằng Trì Sính vẫn còn đang hôn, nên vẫn cứ hé miệng đợi, sau đó nghe tiếng cười nhẹ bên tai, biết bị đùa, liền đưa tay ra sau gáy Trì Sính, hung tợn ấn xuống.

Hai thân thể nóng hổi vào lúc này đều bị dẫn cháy.

Quần chặt lấy nhau, hô hấp hỗn loạn, gặm cắn, ma sát, ve vuốt trên người đối phương... vì bị lãnh đạm quá lâu, mỗi bộ vị đều như muốn phát cuồng, hận không thể đâm móng tay vào da thịt, ghim răng vào da thịt. Ra giường bị quần rối tung lên, quần áo vướng tay vướng chân đều bị ném xuống đất.

Ngô Sở Ủy không một tác vãi, thân thể khe khẽ run rẩy trong không khí. Vì không nhìn thấy, cho nên giác quan tương đối miễn cảm. Cho dù Trì Sính không có động tác tiếp theo, Ngô Sở Ủy vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của hắn đang di chuyển trên người mình, căng thẳng lại kích thích, xấu hổ lại khát vọng.

Rất nhanh, ánh mắt của Trì Sính đã di chuyển xuống nửa người dưới của Ngô Sở Ủy, tách chân y ra, không chút che giấu nhìn chằm chằm vào chỗ kín của y.

Ngô Sở Ủy thực sự ngượng muốn chết, vô thức muốn che đi, lại bị Trì Sính đè chặt, ngữ khí không cho chống cự.

“Tôi muốn nhìn.”

Ngô Sở Ủy yên tĩnh lại, ánh mắt Trì Sính đầy mạnh mẽ lại có nhiệt độ, bị hắn nhìn chằm chằm vào bộ vị nào, bộ vị đó sẽ ngứa ngáy nóng bỏng. Trì Sính tách hai mông y ra, sống mũi cao gần như chen vào giữa khe mông, nhìn tường tận rõ ràng từng nếp nhăn ở đó.

Bắp thịt ở mông Ngô Sở Ủy không khỏi căng chặt, mặt khẩu cũng vì căng thẳng mà vô thức co rút.

Nghĩ đến lát nữa sẽ được cửa động mê người này hút chặt, vật lớn của Trì Sính đã bồng bồng thức tỉnh, giường cung bật kiêu.

Ngô Sở Ủy bất an lắc chân, ngữ khí nồn nóng: “Tôi cũng muốn nhìn anh.”

Trì Sính nhích đầu đi, ôm tay Ngô Sở Ủy dỗ: “Lát nữa lại cho cậu nhìn.”

Nói xong, đầu lưỡi cuộn lên len vào lỗ tai Ngô Sở Ủy, ngón tay thô sần vân vê đầu nhũ nhô lên, dùng sức rất mạnh, mỗi lần đều khiến Ngô Sở Ủy run rẩy không thôi.

Ngô Sở Ủy thở dốc, ghen hờ, ngón tay tham lam vuốt ve qua lại trên người Trì Sính. Cơ bắp chắc nịch căng đầy đó, lông tóc rậm rạp thô kệch đó, vật tượng trưng đàn ông hung mãnh đó...

Còn có, cặp mông chắc nịch.

Không ai dám sờ mông Trì Sính, Trì Sính cũng bài xích việc này, nhưng hẳn lại thích Ngô Sở Ủy sờ, thích cảm giác ngón tay dẻo dai của Ngô Sở Ủy thân mật với chỗ bí ẩn nhất của mình.

Trì Sính ngồi xổm trên ngực Ngô Sở Ủy, rút súng ra, tách môi Ngô Sở Ủy, lập tức vùi vào hơn nửa, trực tiếp đâm đến cổ họng, Ngô Sở Ủy suýt nữa nghẹn ra.

“Liếm cho thô một chút.” Trì Sính nói.

Thật ra, nó đã đủ thô rồi, bá chiếm đầy khoang miệng của Ngô Sở Ủy, chỉ khi rút ra mới có thể hít thở chút không khí.

Trì Sính tì hai tay lên giường, ánh mắt nóng cháy nhìn chăm chăm dáng vẻ mê người nuốt nuốt nhả nhả của Ngô Sở Ủy. Hô hấp càng lúc càng thô nặng, phần eo đong đưa càng lúc càng nhanh, nghe tiếng ô ô khó chịu do Ngô Sở Ủy phát ra, lại ác liệt bịt mũi y.

Vì miệng bị nhét chặt kín, không có một chút khe hở, mũi lại bị bịt, Ngô Sở Ủy căn bản không thể hô hấp. Nghẹn đến đỏ cả mặt, khó chịu trực tiếp bứt lông Trì Sính.

Trì Sính cuối cùng không nỡ ngược y, thả tay ra để y tiếp tục làm theo cách yêu thích. Thân thể xoay chuyển, đầu vùi vào giữa chân Ngô Sở Ủy, bắt đầu thương yêu bảo bối của y.

Ngô Sở Ủy bên này liếm cho Trì Sính, vốn kỹ thuật cũng không ra sao, bên kia lại bị Trì Sính kích thích, sướng đến quên hết tất cả, chỉ lo kêu ưm ưm, lãnh đạm với tiểu chủ tử của Trì Sính.

Trì Sính biến đổi đủ kiểu chà đạp bảo bối của Ngô Sở Ủy, nhéo thịt mềm bên trong vách đùi, để hai chân Ngô Sở Ủy kẹp chặt lấy cổ cứng rắn của hắn, không ngừng vận eo lắc lư.

“A... dừng...”

Trì Sính vừa mới len đầu lưỡi dày nặng mạnh mẽ vào mật khẩu, thứ của hắn đã bị hàm răng của Ngô Sở Ủy tấn công.

Đâm vào một ngón tay như trừng phạt, vì có tác dụng của gel bôi trơn, đâm vào rất thuận lợi, cảm giác thít chặt làm cho vật dưới chân Trì Sính càng trưởng, trình độ thô to không thể tin nổi sắp chen nổ hai má Ngô Sở Ủy.

Ngón tay thứ hai rõ ràng rất tổn sức, nhưng Trì Sính vẫn kiên nhẫn an ủi nên thuận lợi tiến vào, đợi đến ngón thứ ba, Ngô Sở Ủy rõ ràng ăn không tiêu, thống khổ kẹp chặt hai chân, cự tuyệt động tác của Trì Sính.

Trì Sính trầm giọng nói: “Ngay cả ba ngón cũng không tiếp nhận được, lát nữa dùng thứ thô hơn thì làm sao?”

Ngô Sở Ủy liền thành thật.

Trì Sính đau lòng hôn y, giảm bớt sự căng thẳng và không thích ứng cho y, cưỡng ép đâm vào ba ngón tay, nghe tiếng rên đau đớn của Ngô Sở Ủy, dừng một lát, sau đó tiếp tục đâm vào.

Đợi đến ngón thứ tư, Ngô Sở Ủy nói gì cũng đều không được, liên tục khẩn cầu Trì Sính: “Hay anh trực tiếp đến đi.”

Thật ra thứ đó cũng Trì Sính cũng sắp nổ rồi, từ trước đến nay chưa từng làm giai đoạn chuẩn bị lâu như thế.

Trì Sính dùng cái pín lớn quất vài cái lên mông Ngô Sở Ủy, cố ý trêu chọc: “Quyết định xong rồi?”

Ngô Sở Ủy ôm quyết tâm tất chết gật đầu.

Trì Sính để Ngô Sở Ủy nằm sấp trên người mình, từ dưới đâm lên trên, để giảm bớt cảm giác đau. Nhưng khi tiến vào, vẫn cảm thấy lực cản rất lớn, gel bôi trơn đã dùng hơn nửa bình, mới miễn cưỡng vào được một nửa.

Nhưng vẻ mặt Ngô Sở Ủy lại thần dũng khác thường, cả quá trình hừ cũng không hừ, Trì Sính dừng lại, cho Ngô Sở Ủy thời gian hít thở.

Sau đó, tiếng khóc la tru tréo không chút dự báo vang điếc lỗ nhĩ.

“Anh rút ra ngoài cho tôi! Tôi hối hận rồi, sau này chúng ta đến chết cũng không nên qua lại nữa!...” Ngô Sở Ủy có cung phản xạ quá công lúc này đây mới biết cái gì là đau.

Nhưng đến lúc này thật sự không thể nào rút lui được nữa! Trì Sính nói, nếu còn rút lui cậu sẽ bức tôi đến đường cùng luôn!

Ngô Sở Ủy cảm thấy Trì Sính muốn động, hai tay mạnh bạo siết chặt cổ hắn, “Coi như tôi xin anh, đừng động được không?”

Trì Sính ôm chặt Ngô Sở Ủy, ở trên đau lòng hôn cổ và mặt y, ở dưới lại không cho kháng cự bắt đầu cử động. Ngô Sở Ủy kêu khóc tránh né, Trì Sính một mặt dán vào tai y dịu giọng dỗ dành, một mặt sống chết ấn hông y làm mãnh liệt. Tiếng kêu khóc càng lúc càng lớn.

“Lừa gạt... súc sinh... a... đau... a...”

Trì Sính ấn đầu Ngô Sở Ủy lên hông vai mặc y kêu gào khóc lóc, muốn triệt để chiếm hữu tôi, thì phải khóc vì tôi, đau vì tôi biết chưa?

Một lần thúc vào thô bạo, đi kèm với tiếng kêu khản giọng của Ngô Sở Ủy, hơn nửa cây xâm nhập.

Thít chặt đến cực điểm, co rút đầy mạnh mẽ, tàn phá kiên nhẫn và ý chí của Trì Sính, hần cố gắng đè nén để mình không bạo động, không cấp tốc khai hỏa, toàn dựa vào trái tim nóng cháy ở ngực.

“Đại Bảo...” Trì Sính trầm giọng gọi.

Ngô Sở Ủy đã không còn thừa sức nhẹ đáp một tiếng, trừ đau vẫn là đau, đau đến mức muốn gọi điện cho mẹ y, nói con trai của mẹ bị người ta chinh thật thảm.

Trì Sính đỡ eo Ngô Sở Ủy, bắt đầu húc mạnh lên hông, từng cái từng cái mạnh mẽ hung hãn, âm vang bôm bốp, Ngô Sở Ủy cảm thấy hông mình sắp bốc lửa rồi, nửa người dưới bị cưỡng ép chém làm hai, ruột cũng sắp bị khuấy nát.

“Thao... ngừng... a...”

Ngô Sở Ủy vẫn mắng chữ, vừa mắng vừa cắn xé vai Trì Sính, cắn đến lổm đổm máu, nhưng không biết càng mắng càng cắn Trì Sính làm càng mạnh bạo, thúc đến cũng càng sâu càng triệt để.

Sau đó, lật Ngô Sở Ủy nằm sang một bên, đưa lưng về phía mình.

Ngô Sở Ủy muốn chạy, lại bị tay Trì Sính kẹp chặt ở ngực, không tiếc sức hung hãn đâm tới.

Ngô Sở Ủy đau đến run rẩy, Trì Sính thò tay xuống hông y, thành thực trêu chọc, dời lực chú ý của y. Đầu lưỡi trượt trên cần cổ đầy mồ hôi, tiết tấu dịu dàng chậm rãi hình thành đối lập rõ ràng với sự đâm rút thô bạo.

Mặt trước của Ngô Sở Ủy bị khoái cảm to lớn bao trùm, mặt sau lại bị đau đớn mãnh liệt xâm lấn, hai kích thích giác quan hoàn toàn tương phản va chạm mãnh liệt. Không hề triệt tiêu lẫn nhau, ngược lại càng lúc càng hài hòa.

Mâu thuẫn, kịch liệt, xung đột... giày vò khiến Ngô Sở Ủy muốn phát điên.

Trì Sính lại đè người Ngô Sở Ủy xuống, kịch liệt hôn môi y, tay lau mồ hôi trên trán y, dịu giọng nói: “Bảo bối, tôi sắp chính thức bắt đầu rồi.”

Ngô Sở Ủy suýt nữa tan vỡ, hóa ra quá trình kéo dài mà mình dùng sinh mạng để chịu đựng chỉ là làm nóng!!

Nói xong, Trì Sính nắm cổ chân Ngô Sở Ủy, kéo ra một góc độ lớn, điên cuồng va chạm, mở hết hỏa lực.

Con người Ngô Sở Ủy như muốn nứt, gương mặt vặn vẹo, ngón chân co giật, kêu khản cả giọng. Hông phí sức vặn vẹo trên giường, làm sao cũng không thể tránh được những lần tiến công không chừa chỗ hở.

Đến lúc này rồi, Ngô Sở Ủy còn không quên hỏi một câu: “Anh... biết... tôi là ai không?”

Trì Sính dừng lại, húc một cái thật mạnh, đi hết vào trong, suýt nữa đâm lủng ruột Ngô Sở Ủy.

“Tôi đang thao Đại Bảo của tôi, bảo bối của tôi, Ủy Ủy của tôi.”

Mất và tìm đều bị người này chiếm đầy, si mê, trầm luân, mê muội... tất cả cảm xúc đều trút lên thân người này.

Uy lực của thuốc phiện tinh thần là rất lớn, Ngô Sở Ủy không biết sao lại cứng lên.

Trì Sính bóp hông Ngô Sở Ủy, hung hãn lao đến một trận, nhìn gương mặt tuần tú vặn vẹo đau đớn của Ngô Sở Ủy hỏi: “Vậy cậu thì sao? Cậu đang để ai thao?”

Ngô Sở Úy bị dính đến điểm G, thân mình run lên mãnh liệt, không nói được một câu hoàn chỉnh.

Trì Sính cúi người ôm chặt Ngô Sở Úy, vung dao tung hoành ở mông, súng lớn thô bạo đâm rút, dòng điện lưu vượt quá giới hạn chịu đựng của cơ thể người hoành hành trong cơ thể Ngô Sở Úy, cùng với từng tiếng bức bối theo tiết tấu của Trì Sính.

“Cậu đang để ai thao? Cậu là của ai?”

Khoái cảm điên cuồng dâng trào, đau đớn không thể tiêu trừ, nhiễu loạn thần kinh, lý trí không còn toàn vẹn. Vào giờ khắc này đột nhiên bùng phát, kích thích bắn ra, tan vỡ sụp đổ.

“Trì Sính.”

116. Chương 116 - Sau Phút Sung Sướng

Một tiếng gầm thấp dừng mãnh trầm đục, dịch thể nóng hôi trắng đục bắn lên trước ngực.

Độ rung đưa eo cường độ cao trước khi bùng phát càng thêm hung hãn, đến mức trong một khoảng rất dài sau khi bạo phát, mông Ngô Sở Úy vẫn theo quán tính mà run rẩy một hồi, hai cánh tay thoát lực cũng run rẩy không quy tắc. Giống như đã trải qua một trận đại chiến sinh tử, mệnh thì giữ được rồi, nhưng sức lực trên người đã bị vắt cạn.

Trì Sính thoải mái thở ra một hơi, mồ hôi tinh mịn phủ giữa đôi mày, tô điểm thêm sự gợi cảm cương nghị cho gương mặt này.

Hắn đưa tay tháo đi bọt mắt cho Ngô Sở Úy, thấm ướt, không biết là mồ hôi hay nước mắt, có lẽ cả hai đều có. Dù sao mắt Ngô Sở Úy đã đỏ hồng, ánh mắt vô thần, hơi híp lại, trong lười biếng còn mang theo chút khẩn khoản.

“Thoải mái không?” Trì Sính vuốt mặt Ngô Sở Úy.

Ngô Sở Úy nói xa xăm: “Đừng nói chuyện với tôi.”

Trì Sính rút khăn ướt ở tủ đứng bên cạnh, thân thiết lau mặt cho Ngô Sở Úy, lau cổ, lau tay... tóm lại chỗ nào không quan trọng đều lau, chỗ dơ bẩn lấm đốm nên lau thì lại không thêm chạm đến.

Ngô Sở Úy muốn đưa tay lau đi dịch trắng trên ngực, lại bị Trì Sính cản trở.

Ném sang cho hắn ánh mắt nghi hoặc: “Tại sao không lau?”

Trì Sính không nói gì, cánh tay thô sần vuốt lên ngực Ngô Sở Úy, ngón tay chấm vào dịch thể đó, nhẹ nhàng chậm rãi trượt trên ngực và bụng, trải trét cho khắp nơi đều là nó. Cuối cùng chấm chút dịch thể bết dính, bôi lên đầu nhũ, ngón tay thô ráp xoay chuyển phía trên nó, khiến màu hồng nhạt sạch sẽ kia bị dính vết bẩn đậm mị.

Ngô Sở Úy thở gấp vài tiếng, giữ chặt cổ tay linh hoạt của Trì Sính, hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Chơi cậu.” Trì Sính vừa gặm vai Ngô Sở Úy vừa nói.

Thân thể mới qua hoan ái vô cùng mẫn cảm, bị gặm vai như thế cũng sẽ tê dại khó nhịn, Ngô Sở Úy vịn vẹo giấy dựa, cổ họng thoát lực lên án: “Không phải đã chơi rồi sao?”

Con mắt sâu thẳm của Trì Sính nhìn vào Ngô Sở Úy, giọng nói không nặng không nhẹ, nhưng lại mang theo tà khí làm người ta nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chơi chưa đủ.”

Nói xong, tiếp tục cọ dịch thể ẩm ướt đó lên đầu nhũ, vừa trêu chọc vừa dùng ánh mắt giấu cột nhìn Ngô Sở Úy. Ngô Sở Úy thật sự không muốn tiếp tục giày vò nữa, phía dưới ả ả nhói đau, động cũng không

dám động một chút. Có thể do bị Trì Sính trêu chọc như thế, thân thể ngược lại rất có tinh thần, ngay cả lời cự tuyệt nói ra cũng biến điệu.

“Tôi muốn ngủ.”

Trì Sính ấn ngón tay Ngô Sở Ủy lên đầu nhũ của y, trêu chọc: “Sừng to như thế rồi, có thể ngủ được sao?”

Ngô Sở Ủy muốn giật tay ra, không ngờ lại bị Trì Sính xấu xa ấn chặt, hai ngón tay của Trì Sính đè chặt ngón trỏ của Ngô Sở Ủy, bức bách y cọ cọ lên đầu nhũ của chính mình. Cảm giác xấu hổ mạnh mẽ và kích thích dị thường va chạm đan xen vào nhau, giãy không ra, ỉn nhẫn không được, cuối cùng nhẹ ngâm nga dưới mắt Trì Sính.

“Tự sờ trước mặt tôi có phải rất sướng không?” Trì Sính cố ý làm Ngô Sở Ủy ngượng ngùng.

Ngô Sở Ủy ráng nhịn, ráng nhịn, cuối cùng không gồng nữa, vòng tay ôm cổ Trì Sính. Gương mặt nóng rần cọ cọ lên ngực hắn, hạ thể sừng trướng lại đan vào nhau, thở dốc, gằm thấp, lại một cơn sóng nóng rục ập đến.

“Lại muốn làm cậu rồi, làm sao đây?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy biến sắc, trong con mắt mang theo kháng cự và mâu thuẫn nồng đậm.

“Cái này tuyệt đối không được.”

Tại chỗ tôi, không có gì không được, Trì Sính cười dữ tợn, cưỡng ép lật Ngô Sở Ủy lại, lột ba cái gối dưới bụng, mông giờ lên cao, phần vai chạm giường.

Ngô Sở Ủy nhe răng gầm lên: “Tư thế này mẹ nó quá tiện, buông tôi ra!”

Trì Sính ấn chặt Ngô Sở Ủy, giọng nói thấp trầm mạnh mẽ: “Lần đầu tiên làm cái này thì đừng chọn tư thế, cứ lựa cái nào cảm giác đau nhẹ nhất mà tới thôi. Tư thế này dễ tìm góc độ, khống chế sức lực.”

Nói xong tách mông Ngô Sở Ủy ra, nghe tiếng rên đau đớn của y, rất mê người.

Trì Sính tỉ mỉ nhìn cửa huyết sau khi được thương yêu, không chảy máu, nhưng sưng đỏ, dùng lực tách ra có thể thấy được thịt mềm non nớt bên trong. Hắn thử dùng tay chạm vào một chút, lập tức mang đến tiếng kêu đau đớn của Ngô Sở Ủy.

“Đau sao?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nện lên ra giường: “Có thể không đau sao?”

Vốn cho rằng Trì Sính nể tình y hào phóng hiến thân như thế, có thể thương tiếc cho bộ xương già của y. Không ngờ Trì Sính bình tĩnh trút hết toàn bộ gel bôi trơn còn lại lên mặt sau của Ngô Sở Ủy, xúc cảm lạnh lẽo khiến y giật mình, còn chưa kịp phản ứng, gậy cứng như thép nóng đã hung hăng đâm xuyên thân thể, không một chút lưu tình.

Ngô Sở Ủy kêu oa oa vài tiếng, ngũ quan trên mặt dúm dỏ.

“Đau quá!”

“Đau là đúng rồi.” Trì Sính lại hoạt động, “Chính là muốn cậu đau.”

Ngô Sở Ủy há miệng muốn chửi, lại bị một cú húc của Trì Sính chấn vỡ thần kinh, tín hiệu ngứa ngáy sắc bén đâm vào màng não, bức y phải kêu lên, trong tiếng kêu còn mang theo âm khóc.

Trì Sính xoay đầu y lại, bá đạo hôn hai cái, nói: “Biết tại sao tôi muốn cậu đau không?”

Ngô Sở Ủy hàm hồ nói một chữ “không”.

Kết quả lại bị Trì Sính đâm mạnh một cú chéch xuống, tiếng rên rỉ kịch liệt buột miệng thoát ra.

“Đừng đỉnh nữa... chịu không nổi rồi... a...”

Trì Sính đè người xuống, vùi vào toàn bộ, đâm đến vị trí sâu nhất.

“Cổ áo phanh rộng như thế, mặc lỏng lẻo như thế cho ai xem hả?”

Ngô Sở Ủy đã quên sạch chuyện hôm đó rồi, căn bản không biết Trì Sính đang nói gì.

Trì Sính thấy Ngô Sở Ủy vẫn mơ hồ không rõ, hai tay liền ngắt đầu nhũ của y, húc một trận bạo ngược, thao đến mức thân thể Ngô Sở Ủy nhún nhảy, đầu đòn kêu liên tục.

“Lẳng lơ cho ai xem hả?” Lại một tiếng truy vấn cứng rắn.

Ngô Sở Ủy không thể không trả lời, nếu nói lẳng lơ cho người khác xem, Trì Sính không làm chết y sao? Nhưng nếu nói lẳng lơ cho hắn xem, hắn không phải càng hứng sao? Đang do dự, lại bị húc thật mạnh, vội vã mở miệng.

“Anh.”

Trì Sính cười dữ tợn, ngọn lửa trong mắt cháy lên bùng bùng.

“Vậy ông đây sẽ trừng trị nhóc lẳng lơ cậu!”

Nói xong, thẳng người lên, ôm eo Ngô Sở Ủy, hông dưới bạo động mãnh liệt, tiếng va chạm vang lên rõ ràng, liên miên không dứt, có khí thế uy mãnh chiếm đoạt núi sông.

Trì Sính nói đúng, tư thế này quả thật rất dễ tìm góc độ, hai cẳng chân mạnh mẽ quỳ xuống, phần hông chắc nịch lắc lư trái phải. Cảm giác đau tuy không thể nào xóa đi, nhưng phần lớn đã bị cảm giác xót xót thay thế, tiếng kêu gào của Ngô Sở Ủy dần biến điệu, theo dòng điện lưu quái dị trào lên từng đợt, hông bắt đầu vô thức uốn éo.

“Chỗ đó... chỗ đó... a...”

Một dòng dịch thể trong suốt không màu trào ra, Ngô Sở Ủy ngưỡng cổ, nửa híp mắt, kêu một tiếng thật khoái.

Cuối cùng, mãnh hổ sau lưng cũng bùng phát, húc cho Ngô Sở Ủy ngứa ngáy khó nhịn, bùng lên mạnh mẽ.

Lần này lại bị túm vào lòng, Ngô Sở Ủy không mắng người nữa, một là thực sự không còn sức lực, hai là không biết nên mắng cái gì.

“Lần này sướng không?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nhúc nhích yết hầu, cực độ mệt mỏi gật đầu.

Trì Sính luồn tay vào bên trong vách đùi Ngô Sở Ủy ngắt vài cái, hỏi: “Còn muốn đến không?”

Con mắt Ngô Sở Ủy muốn nứt, mãnh liệt lắc đầu: “Không muốn nữa!!”

Giọng nói thấp trầm của Trì Sính lộ ra dã tính nồng đậm: “Nhưng trên sổ nợ của tôi vẫn còn một khoản.”

Nói xong, không giải thích thêm nâng một chân Ngô Sở Ủy lên, nghiêng người, mặt đối mặt. Tư thế này để tiện giao lưu cự ly gần với Ngô Sở Ủy, dán vào tai y nói những lời bẩn thỉu, nhìn đáng vẻ lẳng lơ xấu hổ của y.

“Không được... tôi sắp chết rồi...” Ngô Sở Ủy đỏ mặt hỏi.

Trì Sính xoa mạnh lên cặp hông chắc nịch của y, cười trầm thấp: “Cậu biết cái hông của cậu thêm được làm cỡ nào không? Từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy, tôi đã muốn làm cậu, muốn đến hôm nay...”

Nói xong, đè cái chân bị nâng lên của Ngô Sở Ủy tới tận ngực, một chân lúi vào giữa hai chân mở rộng, đâm mạnh một cái đến cùng, rồi bắt đầu hoạt động hung mãnh.

Ngô Sở Ủy đã bị sóng to gió lớn phía dưới lật tung, thần trí tan rã, gương mặt vặn vẹo như thụ hình, hoàn toàn không để ý Trì Sính đang nhìn mình chăm chăm. Không kiêng nể gì bày ra vẻ mặt cuồng dã nhất, trong tiếng rên rỉ còn mang theo âm khóc nặng nề, làm Trì Sính mê đắm đến thần hồn điên đảo.

“A a...”

Một dòng dịch trắng bị vắt ra, tiếng gầm tràn đầy cuồng loạn.

Ngô Sở Ủy gần như vừa mới làm xong đã muốn ngủ, sau đó lại bị đau nhức dưới người bức cho tỉnh táo. Cổ họng đã khàn, khóe mắt ẩm ướt, tiểu Ủy tử đã mệt đến không ngẩng đầu nổi, nhưng vẫn bị Trì Sính vô tình quấy rối.

“Cậu biết mười hai cây gậy mở rộng hậu đình mà cậu ném vào phòng làm việc của tôi đã ném lên đầu của ai không hả?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy lắc đầu, y chỉ biết cúc hoa rất đau.

Trì Sính cười đầy âm trầm, tàn nhẫn vực dậy thứ bên dưới của Ngô Sở Ủy.

“Vẫn còn một món nợ, chúng ta có tính hay không?”

Ngô Sở Ủy cong lưng lên, uốn như con tôm, cố gắng gom ra một chút tinh thần cuối cùng khẩn cầu: “Ngày mai, ngày mai được không? Tôi thật sự không được...”

Ánh mắt Trì Sính dụ đi, hôn lên đôi môi mỏng của Ngô Sở Ủy, hỏi: “Mệt rồi?”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

“Chịu không nổi rồi?”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Trì Sính ôm chặt y vào lòng, ánh mắt thương yêu di chuyển trên mặt y, nhẹ nhàng phun ra một câu.

“Vậy cũng phải phạt.”

Sau đó, như cầm thú lại lần nữa thi bạo với mật khẩu đã sưng trướng không chịu nổi kia.

Ngô Sở Ủy triệt để hiểu ra một đạo lý, vật cực tất phản.

Chuyện gì cũng có giới hạn của nó, chẳng hạn chuyện bắn pháo này, thật sự không thể tích trữ. Bạn cho rằng bạn ép người ta một tuần lễ thì rất lợi hại, người ta ghen xong rồi làm bạn cả một đêm, mạng nhỏ của bạn cũng mất hết một nửa.

Phần chạy nước rút cuối cùng, Ngô Sở Ủy đã chìm vào trạng thái bán hôn mê, giác quan thân thể theo điều kiện phản xạ hưng phấn cùng với động tác của Trì Sính, còn tinh thần thì đã sắp tan vỡ.

Sướng đến cực điểm chính là ngược, kích thích đến đỉnh điểm chính là đòi mạng.

Nước mắt của Ngô Sở Ủy bị bức ép phải chảy ra, kêu gào khóc lóc không thở nổi trong sự “thương yêu” thô bạo đến cực điểm của Trì Sính, cuối cùng khi bùng phát cổ họng đã khàn đến không phát ra tiếng, hai chân bị ép chặt còn đang co giật kịch liệt.

Quá mãnh liệt.

Trong đầu chỉ lóe qua ba chữ này, Ngô Sở Ủy liền triệt để ngất đi.

Lần này Trì Sính thật dịu dàng, không xen lẫn một chút giả dối nào, không chỉ rửa sạch tiêu độc cho mật khẩu của Ngô Sở Ủy, còn lấy thuốc cao có chứa nhiều vật liệu quý giá, nhét vào trong người Ngô Sở Ủy, cuối cùng hôn lên trán y một cái.

Tiếc rằng, Ngô Sở Ủy đều không thấy được, đã vội vã chạy đi tìm Chu Công khiêu nại mắng người.

117. Chương 117 - Làm Gì Sớm Muộn Cũng Nhận Quả Báo

Cho dù Trì Sính chuẩn bị rất đầy đủ, cũng làm công tác sau chuyện rất cẩn thận, nhưng tiểu cúc hoa và tiểu tâm can của Ngô Sở Ủy vẫn chịu tổn thương nghiêm trọng. Nằm trên giường suốt một tuần lễ, mỗi ngày chỉ có thể ăn thức ăn lỏng không nói, còn phải ba lần bốn lượt bị Trì Sính tách ra thưởng thức, trêu chọc lưu luyến.

Nhưng đây cũng không phải là điều đau khổ nhất, đau khổ nhất là mỗi lần đi vệ sinh, giống hệt như ra trận. Bất kể đại tiện tiểu tiện, đều thảm liệt như nhau. Đại tiện thì tự nhiên không cần phải nói nhiều, tiểu tiện mới thật sự là một công việc đòi hỏi kỹ thuật.

Tại sao phải nói như thế chứ?

Trước kia khi mông Ngô Sở Ủy còn chưa có chuyện, y không cảm thấy được da thịt ở mặt trước và mặt sau là dính liền với nhau. Kết quả lần đầu tiên đi tiểu sau khi xong chuyện, có thể nói đã chinh y thảm muốn chết.

Mặt trước vừa dụng lực, mặt sau đã co rút lại theo tính phản xạ, mà co một cái liền đau thấu tim, mà nếu thả lỏng thì lại không tiểu được. Mà khi tiểu thì phải một phát sườn sể, một khi ngừng giữa chừng, mặt sau lại co rút, đợi khi vận sức lại đau thêm lần nữa. Cuối cùng toàn bộ trống rỗng, mặt sau vẫn hung hăng co rút...

Mỗi lần kéo quần, đều nước mắt lưng tròng.

Phương pháp chống đau hiệu quả nhất chính là ít uống ít bài tiết nước tiểu, nhưng cách này lại gặp phải phản đối mãnh liệt của tên Trì Sính phủ. Uống ít nước dễ thượng hỏa, thượng hỏa rồi dễ táo bón, táo bón thì cũng chịu tội y vậy, hơn nữa còn thảm liệt hơn nữa.

Cho nên không chỉ phải uống, mà còn phải uống nhiều, mỗi ngày uống ít nhất tám ly nước, nhìn chăm chăm Ngô Sở Ủy uống từng hớp. Uống ít một chút cũng không được. Lại thêm ăn toàn là đồ ăn lỏng như thế, mỗi ngày Ngô Sở Ủy đều phải sống trong nước sôi lửa bỏng.

Chẳng qua Ngô Sở Ủy ngoan cường làm sao có thể bị đánh bại dễ dàng như thế. Nếu đã không thể tránh được phải đi tiểu, thì liền luyện công đi! nỗ lực tu luyện đến cảnh giới một lần sạch sẽ, không gián đoạn, không lưu lại một giọt thừa.

Thế là sáng mỗi ngày, Trì Sính nhắm mắt, đều có thể nghe được một chút động tĩnh như thế.

Đầu tiên là vận khí thời gian dài, sau đó là lăm bầm vài tiếng, tiếng theo là thở dốc một hồi, kèm với nó là tiếng nước chảy gấp rút mạnh mẽ, dứt khoát nhanh nhẹn rồi thu về, lại một hồi thở dốc, sau khi bình ổn hơi thở, chính là tiếng bước chân chậm rãi lên giường.

Cuối cùng, giường lắc lư vài cái, một con sâu bự hì hục leo lên, thở ra như vừa trút được gánh nặng, thoải mái chép miệng, rất nhanh tiếng ngáy nhỏ nhẹ đã vang lên bên cạnh.

Mỗi khi đến lúc này, Trì Sính đều nhịn không được hôn lên mặt Ngô Sở Ủy một cái.

Mấy hôm nay, đại khái là mông đã không còn quá đau, Ngô Sở Ủy lại có tâm trạng suy nghĩ chuyện khác.

“Tôi muốn ăn thịt ba rọi.”

Trì Sính đang bưng hoành thánh nhân chay chợt khựng lại, trầm giọng nói: “Nhịn thêm vài ngày nữa, mới tốt một chút đừng làm vậy.”

“Nhịn hết nổi rồi.” Ngô Sở Ủy cắn hận trừng mắt nhìn cái chén hoành thánh chay kia: “Cả ngày ăn chay, đã sắp biến thành gia súc rồi!”

Cho dù Ngô Sở Ủy nói thế, Trì Sính vẫn quyết tâm không đồng ý.

Kết quả, hơn mười một giờ tối, nhân lúc Trì Sính đi tắm, Ngô Sở Ủy gọi điện thoại cho Cương Tử.

“Mua cho tôi một chén thịt ba rọi đi.”

Cương Tử đại ra, “Vào giờ này, đi đâu mua thịt ba rọi hả?”

“Không phải có chợ đêm sao?” Ngô Sở Ủy nói.

“Tôi sợ thứ đó không sạch sẽ, không phải Trì Sính nói mấy hôm nay dạ dày của cậu không tốt sao?”

Ngô Sở Ủy không chút để tâm: “Không sao, anh mua giúp tôi một phần đi.”

Cúp máy xong, hít hít miệng, trùng đôi đã bắt đầu bò trong bụng.

Trì Sính tấm xong bước ra, thấy Ngô Sở Ủy nằm sấp trên giường, miệng dán lên người Túi Dấm Nhỏ, không biết đang nghĩ cái gì. Bước qua vỗ lên lưng y một cái, Ngô Sở Ủy lập tức phát ra tiếng hừ trầm nén trong ngực.

“Làm gì vậy?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy dùng mũi cọ cọ Túi Dấm Nhỏ, thẩn thờ nói: “Ngửi mùi thịt.”

“Có đói đến mức đó sao?” Trì Sính tựa vào đầu giường, một cẳng chân mạnh mẽ gấp lên, chân khác thì đè lên lưng Ngô Sở Ủy, trêu chọc: “Không phải tôi cũng đã mấy ngày không được ăn ‘thịt’ rồi sao?”

Ngô Sở Ủy tự nhiên biết thịt này không phải thịt kia, lập tức sầm mặt chọi cho một câu.

“Anh có thể gom ăn một lần, tôi nào có bản lĩnh của anh.”

Trì Sính cười gãi cổ Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy liền co chặt cúc hoa, máng liên mồm.

Hơn một giờ tối, Trì Sính ngủ rồi, Ngô Sở Ủy nhón thân thể vụng về vào nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh vừa vang, Trì Sính đã tỉnh, vốn hần ngủ luôn rất cảnh giác, lại thêm Ngô Sở Ủy luôn diễn màn “âm nhạc” buồn cười như thế trong nhà vệ sinh, hẳn có thể không dựng lỗ tai lên nghe sao?

Ngô Sở Ủy mở cửa sổ phòng vệ sinh ra, búng tay ra bên ngoài.

“Cương Tử, tôi ở đây.”

Cương Tử ngẩng đầu lên, một sợi dây thừng treo một cái thùng, từ lầu hai chạm rãi thả xuống.

“Bỏ thịt vào thùng đi.” Ngô Sở Ủy nhỏ giọng nói.

Cương Tử cảm thấy bị ai, sao Trì Sính lại ngược đãi cậu thành thế này?

Cẩn thận kéo dây thừng về, đưa thùng lên đến cửa sổ, ôm chặt lấy, hưng phấn duỗi đầu ra nhe răng khè miệng làm một thế tay ok với Cương Tử.

Mẹ ơi! Đây là thịt đó!

Ngô Sở Ủy bưng trong tay mà nước mắt lưng tròng.

Không cần dùng đũa, trực tiếp lấy tay bóc một miếng cả thịt lẫn mỡ, bóng lưỡng dầu thật mê người! Ngô Sở Ủy chép miệng, bỏ thịt vào mồm, kết quả tay ngoẹo đi, chạy vào miệng người khác.

A... Ngô Sở Ủy nhìn người ngồi xổm bên cạnh, mặt khẩu hung hăng co rút.

“Sao anh tỉnh rồi?”

Hàm răng bén nhọn của Trì Sính nhai thịt nhồm nhoàm, cắn từng cái rất mạnh.

“Cũng rất thơm.”

Ngô Sở Ủy túng quá làm liều, không sợ xấu hổ bóc thêm miếng nữa.

“Vậy tôi cũng ném thử.”

Sau đó lại chạy vào miệng Trì Sính, ngay cả chén thịt cũng bị cướp qua.

Một miếng thịt thềm chết anh hùng hảo hán, Ngô Sở Ủy túm chặt cánh tay Trì Sính, cầm chìa vào miếng thịt nhỏ nhất ở giữa, “Vậy miếng đó đi, tôi chỉ ăn miếng nhỏ đó thôi.”

Con người Trì Sính tỏa ra ánh sáng khiếp người: “Nửa miếng cũng không được.”

Ngô Sở Ủy thấy không có hy vọng, muốn thò tay chấm chút nước thịt, nhanh chóng rút ngón tay ra, lại chui vào miệng người khác.

Thao!

Nửa đêm nửa hôm, Trì Sính cố ý ăn thịt trước mặt người họ Ngô nào đó đã đói bụng cồn cào, ăn hì hục sáng khoái, ăn dào dạt hứng thú.

Ngô Sở Ủy liếc mắt sang bên cạnh, hỏi xa xăm: “Rất thơm đúng không?”

“Tạm được.”

Ăn thịt cũng đao to búa lớn, xâm lấn sông núi như thế, không bao lâu chén thịt đã vào bụng.

Ngô Sở Ủy nuốt nước miếng: “Thơm lắm không?”

Trì Sính không thèm ngẩng đầu lên nói: “Không thơm như cái mông của cậu.”

Ngô Sở Ủy oán hận quay đầu đi.

Trong chén chỉ còn lại miếng thịt cuối cùng, Trì Sính cố ý ho nhẹ một tiếng, Ngô Sở Ủy đưa mắt qua. Trì Sính liếc nhìn Ngô Sở Ủy, khoe miệng mang theo nụ cười trêu chọc, trong tầm mắt nghiêm chặt tử thủ của y, chậm rãi bỏ miếng thịt vào miệng mình. Ngay vào lúc này, Ngô Sở Ủy vẫn còn ảo tưởng Trì Sính sẽ nhào qua, chia một nửa miếng thịt trong miệng cho mình, cho dù đã bị cắn qua, y cũng không chê.

Nhưng, Trì Sính nuốt xuống.

Ngô Sở Ủy vì miếng thịt này, hờn giận suốt nửa đêm, gần sáng mới ngủ được.

Trong mơ đều đang ăn thịt, chân giò heo đầy mỡ, hai hào nửa kg.

Cho dù Trì Sính đã đánh răng, nhưng mùi thịt trong miệng vẫn khó thể xóa bỏ hoàn toàn, Ngô Sở Ủy cứ đưa mũi ngửi, ngửi một hồi, ngửi đến bên miệng Trì Sính.

Ngô Sở Ủy đứng không mắc chứng quỷ đè, Trì Sính đã quen rồi, cảm thấy đôi môi mỏng của Ngô Sở Ủy dán tới, trong lòng liền trào lên một dòng hơi nóng. Nếu một người nửa đêm bị quỷ đè cũng có thể hôn miệng bạn, chứng minh người đó đã yêu bạn đến tận xương.

Cuối cùng cũng tìm được thịt rồi...

A!

Một cú này, khiến mắt Trì Sính cũng xanh luôn.

Sáng hôm sau, cử động khoe môi bị tàn phá chất vấn Cương Tử.

“Ai cho cậu lên đưa thịt cho cậu ấy?”

Cương Tử rất vô tội, “Cậu ta bảo tôi đưa thì tôi đưa.”

Trì Sính phát điên, “Không phải cậu biết cậu ấy không thể ăn thịt sao?”

“Biết mà!” Cương Tử nói.

Trì Sính híp mắt, trong giọng nói tỏa ra hơi lạnh.

“Vậy cậu còn đưa cho cậu ấy?”

Cương Tử ngập ngừng, rụt rè nói: “Không phải cậu từng nói với tôi sao? Chỉ cần là chuyện cậu ta yêu cầu, bất kể đúng hay sai, đều phải làm theo ý cậu ta. Cho dù cậu ta có sai, trong lòng tôi biết rõ là được rồi, không cần nhất thiết phải vạch trần... khụ khụ... là nói như thế đúng không?”

Trì Sính trợn tròn mắt báo, ghen không ra nổi một chữ.

Lái xe về, đi ngang một con đường mỹ thực, nhớ đến tình cảnh Ngô Sở Ủy cắn môi hắn tới qua, đột nhiên đập thẳng xe.

...

Một phần thịt ba rọi bày trước mặt Ngô Sở Ủy.

“Ăn!”

Chữ này, là lời Trì Sính từng nói với Ngô Sở Ủy mà khiến y cảm động nhất.

Giống như một con sói hoang đã đói cực điểm, hoàn toàn không biết no, dùng khí thể gió bão cuốn sạch thịt trong chén.

“Thỏa mãn chưa?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy gật đầu: “Sướng muốn chết!

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng đã lao vào nhà vệ sinh, ngồi trên bồn cầu, mồ hôi lớn như hạt đậu thi nhau chảy xuống, tay túm da đầu, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Làm gì sớm muộn cũng nhận quả báo!

118. Chương 118 - Ôm Sai Người Rồi

Mấy ngày dưỡng sức hoa, người Ngô Sở Ủy nhớ nhất chính là Khương Tiểu Soái.

Thoảng cái đã hơn nửa tháng không thấy hắn, gọi điện thoại tắt máy, thân thể bất tiện, Trì Sính lại không cho ý ra ngoài. Mỗi ngày xe đón xe đưa đến công ty, còn cài một tai mắt trong công ty, thời gian đi làm trông giữ chặt chẽ, đi họp bàn bạc tất cả mọi chuyện đều do thư ký thay thế, kiên quyết không cho ra khỏi cửa.

Nói trắng ra, chính là từ nằm sấp trên giường của Trì Sính chuyển sang nằm trên giường trong phòng làm việc.

Có một hôm, tai mắt này thực sự hiếu kỳ, liền hỏi Ngô Sở Ủy: “Tổng giám đốc Ngô, ngài mới vừa làm xong phẫu thuật rò hậu môn hả?”

Ngô Sở Ủy đen mặt, tên Trì Sính này miệng thiệt thiếu đánh! Chuyện này cũng có thể nói vậy sao? Nếu truyền đến tai nhân viên trong công ty, tổng giám đốc như ý còn mặt mũi gì nữa?

“Không phải.” Trực tiếp phủ nhận.

Tai mắt thở ra nhẹ nhõm: “Không phải thì tốt rồi! Tổng giám đốc Ngô, ngài biết không? Tôi có một người bạn, lúc trước vừa làm xong phẫu thuật rò hậu môn, trời ơi! Phải nói là thảm! Tôi đi ngang phòng bệnh đó, bên trong toàn tru tréo như giết heo!”

Ngô Sở Ủy âm thầm đáp lại một câu xa xăm, cảm ơn, tôi chỉ bị nứt mông thôi.

“Tổng giám đốc Ngô, ngài biết người bạn của tôi tại sao mắc phải cái bệnh này không?”

Ngô Sở Ủy hoàn toàn không thấy hứng thú, chân mày nhíu lên, không để tâm hỏi: “Sao lại bị?”

“Cậu ấy à! Là một G, hơn nữa còn là người nằm dưới.”

Ngô Sở Ủy giật mình, sống lưng nổi lên một cơn khí lạnh.

Tai mắt lại nói tiếp: “Hiện tại đồng nghĩa với có hai lỗ đít, một cái cậu ấy không thể khống chế được, khi không sẽ có thứ từ bên trong chảy ra. Ôi, cũng tại cậu ấy không biết điều độ một chút, khai thác lạm dụng mảnh đất phía sau không chút tiết chế, phá rừng khai hoang, dẫn đến đất màu trời mất.”

Tim Ngô Sở Ủy đập mạnh, trước khi mở miệng suýt nữa đã cắn phải lưỡi.

“Có nghiêm trọng như thế không?”

Nghe câu này, trên mặt tai mắt lộ ra vẻ mặt nghĩ còn sợ.

“Ồi trời! Anh không biết đâu! Những người bệnh đã làm xong phẫu thuật, có vài người hung hãn hết như Trì thiếu vậy, vẫn nằm úp trên giường kêu gào, khóc cha gọi mẹ. Bạn tôi còn coi như nhẹ, nằm viện nửa tháng đã sụt gần năm kg, thấy tôi câu đầu tiên chính là: Ngay cả ý định phê anh ta tôi cũng có rồi!”

Khóe môi Ngô Sở Ủy co giật vài cái, tinh thần nằm trong trạng thái sắp tan rã phân ly.

Tai mắt lại nói tiếp: “Ban đầu cậu ấy chỉ bị nứt móng hơi nhẹ, không mấy chú ý, sau đó thời gian lâu rồi, bệnh tình liền chuyển nặng.”

Ngô Sở Ủy: “...”

Tai mắt thấy sắc mặt Ngô Sở Ủy có chút khác thường, vội giải thích: “Tổng giám đốc Ngô, anh đừng sợ, cậu ấy thuộc trường hợp đặc biệt, anh lại không làm với đàn ông.”

Ngô Sở Ủy: “...”

Tai mắt có chút lúng túng: “Chuyện này, cho dù anh và đàn ông thật sự từng có hành động tương tự, cũng không nhiều lần như cậu ấy đúng không? Cái kiểu không cần mạng, nửa tháng làm một lần, một lần còn muốn đến hai ba lần đó.”

Ngô Sở Ủy: “...”

Tai mắt căng chặt họng lại mở miệng: “Cho dù thật sự làm thế, cũng không nhất định trúng chiêu đúng không? Có bao nhiêu tên đàn ông có mệnh căn vừa thô vừa dài như thế đâu?”

Ngô Sở Ủy: “...”

Dưới sự bảo vệ tận tâm của Trì Sính, thân thể Ngô Sở Ủy đã khỏe hẳn, nhưng bóng ma “rò hậu môn” chung quy không thể xua tan. Mấy hôm nay khi tắm rửa, Ngô Sở Ủy luôn vô thức sờ sờ bên trong, sợ có thêm một cái lỗ.

Lúc này, y càng nhớ Khương Tiểu Soái.

Công ty nhận được một hạng mục lớn, Ngô Sở Ủy rất xem trọng, buổi chiều dẫn nhân viên đi thực địa khảo sát, cho đến tối mới về.

Xe của Trì Sính lạng lẽ đậu ở bên đường.

Đã giữa mùa thu, Ngô Sở Ủy lại đổ mồ hôi nóng.

“Không phải tôi đã gọi điện báo anh về trước sao?” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính duỗi tay ra ngoài cửa sổ, ngắt mạnh lên giữa đôi mày của Ngô Sở Ủy, cười nói: “Toàn thân là mồ hôi, lên xe, tôi chở cậu đi ngâm suối nước nóng.”

Ngô Sở Ủy thầm nói, anh đây là muốn đi ngâm suối nước nóng hay là muốn ngâm tôi hả?

“Tối nay tôi muốn về nhà xem thử, mẹ tôi nhớ tôi.” Ngô Sở Ủy nói.

Thật ra là y nhớ Khương Tiểu Soái, muốn nhân thời gian này nghe ngóng tình trạng của sự phụ mình.

Trầm mặc hồi lâu, Trì Sính mở miệng.

“Vậy được, cậu lên xe đi, tôi đưa cậu về.”

“Không cần đâu.” Ngô Sở Ủy nói: “Tôi tự lái xe về là được.”

Trì Sính kéo tay y: “Cậu quên xe của mình để ở nhà sao?”

Ngô Sở Ủy còn muốn nói gì đó, kết quả bị Trì Sính trực tiếp tha vào từ cửa sổ xe, vóc dáng hơn một mét bảy chui ngang vào xe, còn chưa kịp lật người, đã bị cánh tay mạnh mẽ của Trì Sính lôi vào lòng.

Cửa sổ xe bị nâng lên, đèn xe tắt sạch, không khí bên trong căng thẳng lại kích thích.

Ánh mắt sắc bén của Trì Sính chạm vào đường nhìn của Ngô Sở Ủy, liếc mắt xuống, lộ ra khí thế cuồng bạo muốn cắn nuốt, Ngô Sở Ủy run lên, mẹ nó, xem điệu này là muốn chơi trò rung xe sao?

Ngô Sở Ủy nghĩ đúng rồi, Trì Sính thật sự có ý định đó.

“Mẹ tôi ngủ rất sớm, nếu tôi về trễ hơn, mẹ tôi sẽ nôn nóng.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính hoàn toàn không để ý đến lời y, cúi đầu xuống cần, cần từ chân mày đến xương quai xanh, lại từ xương quai xanh lên đến xương sườn, sau đó trực tiếp trượt đến xương hông. Ngô Sở Ủy xô đẩy, thở gấp, không bao lâu đã chống không được, tay mò vào trong vạt áo của Trì Sính, cố sức xoa nắn cơ ngực của hắn.

Không khí trong xe càng lúc càng nóng, tâm hỏa càng lúc càng bùng.

Lúc này, Trì Sính lại dừng tay, thở nặng nhọc nói: “Bỏ đi, tôi mà làm thì cậu sẽ không xuống được, trừ lại đi.”

Lại trừ? Hiện tại Ngô Sở Ủy nghe thấy cái từ “trừ” này, lông tơ trên người đều dựng hết lên.

Xe chạy trên đường, hai người đều không nói gì, không khí trong xe rất căng thẳng. Thứ của Trì Sính dừng thẳng, Ngô Sở Ủy cũng đã có phản ứng, lúc này không cần thận trọng vào một chút, đều có thể bùng cháy mãnh liệt.

Cuối cùng, xe lái đến trước ngõ.

“Dừng ở đây đi.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính móc tay qua cổ Ngô Sở Ủy lôi y lại, hôn mạnh lên mặt y.

“Tối nay bỏ qua cho cậu trước.”

Trước khi xuống xe Ngô Sở Ủy nhìn Trì Sính một cái, thứ đó của hắn vẫn thẳng đứng, nghĩ lại đoạn đường vừa rồi, thật đáng sợ.

Trì Sính không nhanh không chậm quay đầu xe, nhìn Ngô Sở Ủy đi về phía cửa nhà, thuận tiện nhìn ngôi nhà thấp lùn của y, bên trong tối thui, một chút ánh đèn cũng không có.

Trì Sính vừa đi, Ngô Sở Ủy liền chạy bộ lên chuồn đến phòng khám.

Cửa phòng khám đóng chặt, siêu thị nhỏ bên cạnh còn mở đèn, Ngô Sở Ủy liền chạy vào hỏi thăm.

“Chị gái, cho hỏi thăm với, bác sĩ Khương đó mấy ngày gần đây có mở phòng khám không?”

Cô gái vừa đếm tiền vừa nói: “Không, đã một thời gian không thấy anh ta rồi.”

Lòng Ngô Sở Ủy trĩu nặng, Khương Tiểu Soái rốt cuộc đi đâu rồi? Mấy hôm trước y cũng nhờ người đến nhà Khương Tiểu Soái tìm rồi, kết quả lảng giềng cũng nói thế, Khương Tiểu Soái đã rất lâu không về nhà.

Đang nghĩ thế, con của bà chủ siêu thị ở bên cạnh chen vào một câu.

“Nửa đêm anh ta có từng về, có bữa con tới quán cà phê internet, khi về đã hơn hai giờ, thấy anh ta đứng trước cửa phòng khám, ban đầu con còn tưởng là ăn trộm, trộm kín mít, mất hồi lâu mới biết là bác sĩ Khương.”

Nửa đêm trở về? Đang giờ trò gì đây?

Ngô Sở Ủy tràn đầy nghi hoặc ra khỏi siêu thị, lấy chìa khóa mở cửa phòng khám, trộm chạy vào trong. Đặc biệt nhờ người khóa cửa từ bên ngoài, cũng không mở đèn, mò mẫm đến giường, nằm trên đó đợi Khương Tiểu Soái.

Kết quả, đợi trắng một đêm.

Sáng hôm sau đi làm, Ngô Sở Ủy không chút tinh thần nói với Trì Sính: “Mẹ tôi bị sốt, mấy hôm nay vẫn luôn tiêm thuốc uống thuốc cũng không thấy khỏi. Tôi không yên tâm, muốn về ngủ với bà một tối.”

Trì Sính đặc biệt đáp ứng rất sáng khoái.

Sau đó, Ngô Sở Ủy lại đến phòng khám nằm vùng.

Trong thời gian Ngô Sở Ủy dương thương, cuộc sống của Khương Tiểu Soái cũng không tốt đến đâu, vì trốn tránh sự báo thù của Trì Sính, không tiếc cúi đầu nhờ vả oan gia. Cả ngày đến tối lang thang trong lác viên rắn cứng của Quách Thành Vũ, rồi nơi ở riêng. Xoa bóp, câu cá, nghe nhạc, sống hết như tiểu tam được người ta bao dưỡng.

Chỉ có đến đêm khuya, Khương Tiểu Soái mới dám ra ngoài, trở về phòng khám ngồi một chút, nhìn căn nhà nhỏ bình thân ấm áp của hắn, nhớ đến những láng giềng quen thuộc, lau nước mắt chua xót, sau đó lại trở về.

Tối nay, Khương Tiểu Soái lại ngủ không được, bọc mình kín mít, chỉ lộ ra hai con mắt, lén chuồn ra ngoài. Ngô Sở Ủy mơ mơ hồ hồ sắp ngủ đến nơi, đột nhiên nghe tiếng mở khóa, liền giật mình tỉnh lại.

Cuối cùng cũng trông được anh đến!

Lỗ tai dựng thẳng lên, khẩn trương nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, tiếng bước chân nhẹ nhàng, Khương Tiểu Soái đã vào trong phòng khám, rất nhanh sẽ vào phòng ngủ đúng không? Ngô Sở Ủy nghĩ thế. Kết quả đợi một hồi, tiếng bước chân lại dừng lại.

Ngô Sở Ủy kiềm chế không được, len lén xuống giường, rón ra rón rén ra ngoài cửa. Tì lên khung cửa liếc nhìn ra ngoài, trên chiếc ghế mà Khương Tiểu Soái thường ngồi có một người đang ngồi, vì đèn trong phòng đều tắt, trong phòng rất tối, Ngô Sở Ủy không nhìn rõ dáng vẻ người đó ra sao, nhưng trong lòng đã xác nhận người này chính là Khương Tiểu Soái.

Nửa đêm canh ba len lén trở về? Hơn nữa còn không mở đèn?

Ngô Sở Ủy nhón chân nhích dần lại chỗ người đó, khi chỉ còn cách khoảng một mét, liền bước vội qua, ôm chặt lấy người đó, quát lên.

“Cuối cùng cũng tóm được anh rồi!”

Ngay lúc ôm được, Ngô Sở Ủy liền phát giác không đúng, mẹ nó! Chẳng qua chỉ mới nửa tháng không gặp, thân hình sao lại luyện được cường tráng như vậy? Làm quái gì ngay cả hơi thở cũng nặng như vậy!

Mấy giây sau, một giọng nói lạnh lẽo vang vọng trong phòng.

“Cậu cự tuyệt tôi hai buổi tối, là vì lén tới đây đợi cậu ta xuất hiện, sau đó lại xông ra ôm cậu ta... đúng không?”

119. Chương 119 - Sao Tôi Lại Xui Xẻo Như Thế?

Ngô Sở Ủy nhanh chóng bắn khỏi người Trì Sính, hai con mắt tròn to phát ra ánh sáng quái dị trong bóng đêm.

“Sao lại là anh?”

Câu này không nói còn tốt, nói rồi mặt Trì Sính càng hung.

“Để cậu thất vọng rồi đúng không?”

Ngô Sở Ủy máy móc há miệng: “Thất vọng thì không có, chỉ là có hơi... kinh sợ!”

Nói xong chữ “sợ”, quay đầu bỏ chạy, vừa bước được một bước, cổ áo đã bị tóm lấy, nâng lên làm cho chân cũng lơ lửng trên không, giống như chiếc compa bị người ta quay về. Không muốn mặc người xâu xé, Ngô Sở Ủy còn trả lại hai chiêu cho Trì Sính, nắm đầm vung ra cứng cỏi vô cùng, bấp bệu đảo qua hùng dũng khí thế, tiếc rằng không có tác dụng, căn bản không chạm được vào Trì Sính.

Trì lão gia nhẹ nhàng khống chế Ngô Sở Ủy, ấn mạnh lên bàn khám bệnh, đè chặt cứng rồi bắt đầu lột quần.

Ngô Sở Ủy vịn vẹo giấy dựa trên bàn khám rộng rãi, giống như một con rùa bị lật ngược, liên tục ngửa người ngồi dậy, chính là dậy không nổi. Mắt thấy quần sắp bị lột xuống, Ngô Sở Ủy liều mạng tóm chặt cổ tay Trì Sính.

“Đây là nhà người khác, anh đừng làm bậy!”

Mắt hổ đen kịt của Trì Sính nhìn chăm chăm Ngô Sở Ủy, “Nếu cậu đã không xem mình là người ngoài, thì hà tất tôi phải xem mình là người lạ? Ngoan ngoan nhếch mông để tôi thao năm lần, có thể tha cho cậu không chết.”

Mắt Ngô Sở Ủy suýt nữa bắn ra khỏi tròng, gân cổ hỏi: “Anh nói mấy lần?”

Trì Sính đưa năm ngón tay ra lắc lắc trước mặt Ngô Sở Ủy, sau đó lật mu bàn tay lại, bóp một tiếng đánh lên mông Ngô Sở Ủy. Tiếp theo kéo quần đến tận gót chân, chưa cởi hẳn ra, hai tay kẹp chặt đùi ấn lên bàn.

Ngô Sở Ủy vội mở miệng: “Trì Sính, anh dừng lại trước đi, tôi nói này, chuyện này không thể đâu!”

Đang nói thì mông bị cắn, cần cổ ngưỡng lên, cổ họng nổi lửa, lời sau đó cũng mang theo run rẩy.

“Tôi nói... nghiêm túc đó... Trì Sính... bảo bối... tiểu Trì Trì... Trì đại gia!... Trì đại thiện nhân!... Anh dừng lại trước nghe tôi nói... tôi thật sự có nỗi khổ mà... hu hu...”

Nếu đổi lại là người khác, bị bắt ngay tại trận, còn dám ồn ào như thế, Trì Sính sớm đã quát cho một roi, nhưng người kêu khổ liên mồm một khi biến thành Ngô Sở Ủy, hẳn thật sự không nhẫn tâm nổi.

Cánh tay vẫn ấn chặt, hỏi: “Cậu có nỗi khổ gì?”

Ngô Sở Ủy tuân nỗi khổ tâm ra: “Một nhân viên trong công ty của tôi nói với tôi, một người bạn của cậu ta vì để cho đàn ông làm mất sau quá nhiều lần, hiện tại bị rò hậu môn. Thảm lắm! Trên mông có hai cái lỗ luôn! Anh nói xem nếu tôi biến thành như thế thì làm sao đây?”

Khóe môi Trì Sính xuất hiện một nụ cười không dễ phát giác: “Không sao, hai cái lỗ tôi càng thích, có thể thay phiên thao. Thao hụt một cái rồi đổi sang cái khác, vậy thì không cần phải đợi ngày ngày thế nữa.”

Trong lòng Ngô Sở Ủy nổi lửa! Người kiểu gì đây? Lấy tâm bệnh của người khác làm trò vui!

“Vậy anh đi tìm rò vương trong phòng bệnh của họ đi! Trên mông của cậu ta có bảy cái lỗ, có thể mỗi ngày đổi một cái, một tuần lễ cũng không bị lạnh nhạt. Hơn nữa mỗi cái đều có thể được nghỉ ngơi đầy đủ, dùng trạng thái sung mãn nhất để nghênh đón anh!”

Rõ ràng là lửa giận công tâm mới phun ra câu này, tự cho rằng mình nói rất mạnh bạo, rất châm chích, rất đả thương, không ngờ lại khiến Trì Sính vui vẻ.

Trì Sính không biết phải nói gì mới tốt, hàng này đáng yêu đến mức hẳn phải nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể bấm nát, nhai thành bã rồi nuốt vào bụng, mới có thể chứng minh hẳn yêu thích bao nhiêu.

Lấy gel bôi trơn ra khỏi túi, sờ xuống dưới của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy giật bắn, thế nhưng đến có chuẩn bị trước! Lại nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Trì Sính, trong lòng bình tĩnh đại ngộ.Ồn ào nửa ngày hóa ra đã sớm biết tôi sẽ đến, cố ý chơi trò bắt rùa trong lu.

Thao thao thao thao thao!

Một ngón tay không chút dự báo chui vào, đâm đến chỗ ngứa của y.

“Ừm... ừm... sướng quá...”

Miệng run rẩy, lại bắt đầu kêu sướng

Trước khi Khương Tiểu Soái xuống xe, hẳn cảnh giác nhìn xung quanh, xác định không có một chút dấu vết khả nghi nào, mới yên tâm mở cửa xe.

Đứng trước cửa phòng khám, vừa định dùng chìa khóa mở cửa, đột nhiên phát hiện cửa bị mở, bên trong có động tĩnh.

Không tốt, có chuyện!

Khương Tiểu Soái tì lên cửa nghe ngóng, hình như là tiếng gõ lên bàn, bình bình bình, tiếng gõ dày đặc, có tiết tấu lại mạnh mẽ.

Trong lòng giật nảy, không phải là có trộm chứ?

Trong ngăn kéo của bàn khám bệnh còn đựng hai bình hương kích dục nhập khẩu đó! Giữ gìn hai năm rồi, vẫn không nở lấy ra dùng, tuyệt đối không thể để tên trộm lấy mất!

Nghĩ thế, tháo dây gậy gắn ở trên cửa xuống, giơ lên xông vào.

”Mẹ nó mày không muốn sống nữa đúng không?”

Vào cửa chính là một tiếng gầm to mạnh mẽ đầy sức lực, gây vung lên mở công tác, ánh đèn đến vô cùng bá khí.

Căn phòng lập tức sáng như ban ngày.

Ngô Sở Ủy nằm trên bàn khám, mông trần, trên mông còn dính một cây gậy, thô hơn cả cái cây trong tay Khương Tiểu Soái.

Trì Sính vững như núi Thái Sơn, tay túm chặt cây gậy phía trước của Ngô Sở Ủy, chơi đùa như chốn không người, lời nói ra cũng vững vàng như trước.

“Ai không muốn sống?”

Cây gậy trong tay Khương Tiểu Soái lập tức rút xuống đất.

Trì Sính lại chuyển mắt nhìn gương mặt xấu hổ đỏ bừng của Ngô Sở Ủy, hấn liền rút ra toàn bộ rồi lại húc mạnh vào, bàn khám mà cả bảy tám người cũng không nâng lên nổi lại bị hấn húc cho nhích đi mười mấy cm, húc cho chút xiu can đảm của Khương Tiểu Soái hồn phi phách tán, húc cho cái mông có ý đồ đào thoát của Ngô Sở Ủy tê dại vô lực, run rẩy không thôi.

Sau đó, liền là một phen đưa đẩy khí thế ngất trời, mỗi một lần đều mạnh mẽ dữ dội.

Khương Tiểu Soái cứng đờ hơn ba phút, phần eo chắc nịch của Trì Sính giống như một cái máy được lên dây cót, liên tục chuyển động nhịp độ cao, ngay cả hơi thở cũng không hề ngắt quãng. Không chỉ thế, còn có thể thản nhiên thoải mái nói chuyện với Khương Tiểu Soái.

“Sao rồi? Xem ý của cậu là muốn cùng chúng tôi chơi 3p sao?”

Khương Tiểu Soái lập tức bị chấn đến tận cửa.

“Cái này, làm phiền rồi, các người tiếp tục đi.”

Trên đường đi, nhớ lại tình cảnh vừa rồi, hai chân vẫn còn mềm nhũn, trầm nghe không bằng một thấy a! Uy mãnh tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền! Bây giờ phải làm sao đây? Đàn ông mà ngay cả chuyện bắn pháo cũng làm như giết người thế kia, nếu thật sự muốn giết dạng lang thang không có nhân lực như hắn đây, sợ rằng ngay cả bã xương cũng không còn thừa!

Sao tôi lại xui xẻo như thế chứ? Sao tôi lại liên tục đụng phải hai người họ chứ?

Đội đã!

Khương Tiểu Soái thắng xe thật gấp.

Liên tục đụng phải? Hai người họ? Họ? Hai? Má nó! Bắn pháo đó là hai người họ đó! Khương Tiểu Soái giống như mới vừa vỡ lẽ ra, con mắt bốc tia sáng đỏ máu, dầm chân ga lao đi.

Quách Thành Vũ, tôi thao ba anh!!!!

Khi Khương Tiểu Soái trở về chỗ ở của Quách Thành Vũ thì đã hơn ba giờ sáng, Quách Thành Vũ đã ngủ, Khương Tiểu Soái lại ở bên ngoài điên cuồng gõ cửa, ra về muốn liều mạng.

Một phút sau, cửa chậm rãi mở ra, lộ ra gương mặt buồn ngủ biếng nhác.

“Trẻ như thế đến gõ cửa nhà tôi, còn rên rỉ lớn tiếng như thế, cậu cơ khát đến cỡ nào vậy?”

Khương Tiểu Soái quát lên: “Quách Thành Vũ, mẹ nó anh...”

Còn chưa nói xong, cửa đã bị mở rộng ra, Quách Thành Vũ toàn thân trần truồng đối diện hắn. Một thân thịt chắc nịch, rõ ràng kích thích đến hai con mắt yếu thích phái mạnh của ai đó.

Khương Tiểu Soái mắc nghen.

Quách Thành Vũ tì một tay lên khung cửa, đôi mắt xéch lộ ra tia đỏ tà tính.

“Mẹ nó tôi làm sao? Nói tiếp đi.”

Nhuệ khí của Khương Tiểu Soái giảm đi hơn nửa, ngữ khí cũng chuyển ngoặc.

“Mẹ nó anh... sao lại cởi sạch như vậy?”

Quách Thành Vũ cúi đầu nhìn phía dưới, cố ý thò tay vào trong đám lông nghich vài cái, cười gằn lên tiếng: “Cậu là bác sĩ, nên biết ngữ lỗa tốt cho sức khỏe chứ?”

Khương Tiểu Soái bị động tác hạ lưu của Quách Thành Vũ làm cho tâm phiền ý loạn.

Quách Thành Vũ cố ý hỏi: “Trễ như thế đến tìm tôi, có chuyện gì sao?”

Khương Tiểu Soái nghen hồi lâu, cứng rắn phun ra hai chữ: “Không có.”

Xoay người muốn đi, lại bị Quách Thành Vũ giữ chặt lấy.

“Đã đánh thức tôi rồi, còn không vào nói vài câu thì không mấy thích hợp đúng không?”

Khương Tiểu Soái lạnh mặt tách cánh tay của Quách Thành Vũ ra: “Có gì không thích hợp?”

Quách Thành Vũ không biết mò từ đâu ra một cái bình nhỏ, đưa cho Khương Tiểu Soái nhìn: “Tôi phát hiện trong ngăn tủ của cậu giấu không ít đồ tốt, chẳng hạn cái bình hương kích dục này, tôi rất thích.” Nói xong nhẹ lắc trước mũi Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái đột nhiên cảm thấy, đứng trước mặt mình lúc này không phải là một tên vô lại tươi cười giả tạo, mà là một con rắn hổ mang mang kịch độc.

“Đi thôi!”

Quách Thành Vũ kéo Khương Tiểu Soái mơ mơ hồ hồ vào trong.

Cái môn của Ngô Sở Ủy theo gót cái trán của y, lần đầu tiên tổn thương nghiêm trọng, phải nằm cả tuần lễ mới thấy chuyển tốt. Lần thứ hai cũng cùng một cường độ như thế, nhưng lại chỉ mất ba ngày đã nhảy nhót hoạt bát.

Cái môn sau khi hồi phục không chỉ không có bất cứ hậu di chứng nào, hơn nữa còn chắc nịch dẻo dai hơn cả trước kia. Cái này toàn bộ đều nhờ vào sự tận tâm điều dưỡng của Trì Sính, mỗi ngày mười mấy thứ dược liệu quý giá phối hợp, đủ các loại thủ pháp ma sát khoa học, có thể nói là bỏ vốn thật lớn, quyết chí tạo nên một cái môn chuyên thuộc dành cho Trì lão gia.

120. Chương 120 - Che Giấu Huyền Cơ

Xét thấy môn của Ngô Sở Ủy hồi phục tốt đẹp, Trì Sính thả lỏng trông chừng với y, chuyện nằm ngoài sinh hoạt riêng tư không can thiệp vào một bước, chỉ cần sau khi tan ca đứng giờ về nhà là được.

Như thế, Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng thở ra nhẹ nhõm, cho dù lại bị Khương Tiểu Soái bắt tại trận, còn ở trạng thái khó chịu như thế, nhưng Ngô Sở Ủy cũng không muốn tránh né nữa. Vì thực sự đã quá lâu không nói chuyện với Khương Tiểu Soái rồi, tâm trạng cấp bách muốn được gặp mặt hẳn đã xua tan tất cả lúng túng và hiểu lầm.

Gặp nhiều trắc trở, nghe ngóng mọi nơi, Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng tìm được Khương Tiểu Soái.

Trong nhà ăn tại câu lạc bộ tư nhân của Quách Thành Vũ, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, có thể giảm bớt rất nhiều lúng túng.

“Anh vẫn luôn ở đây sao?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Khương Tiểu Soái bắt đầu nói: “Không ở đây thì còn có thể đi đâu? Ra ngoài đợi vị đó nhà cậu xỏ tôi thành bả à?”

“Tôi đã cùng với anh ta rồi, anh ta chắc sẽ không làm gì anh đi?”

“Cái đó ai mà biết?” Khương Tiểu Soái dùng muỗng khuấy khuấy canh trong chén, “Quách Thành Vũ mẹ nó thật quá đen! Nếu không phải do cái đồ cào phân Quách Thành Vũ đó, tôi cũng không đến mức phải ngồi xổm trên hố xí như bây giờ.”

Ngô Sở Ủy ho nhẹ một tiếng, “Vị von của anh không mấy thích hợp thì phải, chúng ta đang ăn cơm đó.”

“Có cái gì đâu?” Khương Tiểu Soái gõ đĩa, “Đồ ăn của chúng ta xanh xanh đỏ đỏ, cậu còn có thể liên tưởng được đến đâu?”

Ngô Sở Ủy: “Tôi mù màu.”

Khương Tiểu Soái: “...”

Ngô Sở Ủy cũng không tính toán với hắn, trực tiếp hỏi: “Quách tử lừa anh thế nào?”

“Nếu không phải anh ta giấu tin cậu ở cùng Trì Sính, tôi cần phải trốn ở đây mãi sao? Tôi cần phải nửa đêm canh ba lén về phòng khám còn đựng phải hai người cậu sao? Tôi cần phải chạy về gõ cửa phòng ngủ của anh ta sau đó lại...” Khương Tiểu Soái không nói tiếp nữa.

Ngô Sở Ủy rất không lý giải, “Anh tinh như thế, không đến mức bị Quách tử lừa đi? Anh ta nói gì anh cũng tin? Tại sao anh không mở máy gọi điện cho tôi? Anh liên hệ với tôi sớm một chút, thì còn xảy ra chuyện này được sao?”

Khương Tiểu Soái rất không khí thế nói: “Trì Sính bắt tôi trong vòng năm ngày phải giải quyết được cậu, tôi chỉ có thể gạt lương tâm sang một bên để tính kế cậu. Kết quả hai cậu không thành, chuyện lại bại lộ, tôi làm sao dám liên lạc với cậu chứ?”

“Trì Sính bảo anh trong vòng năm ngày phải giải quyết được tôi?” Ngô Sở Ủy lặp lại từng chữ trong lời của Khương Tiểu Soái.

Căn phòng lập tức chìm vào yên tĩnh.

Mấy phút sau, Khương Tiểu Soái đánh bạo hỏi một câu: “Hóa ra cậu không biết à?”

Mặt Ngô Sở Ủy trầm xuống, “Ai nói với anh là tôi biết?”

Ngũ quan của Khương Tiểu Soái xoắn cả vào nhau, ai cho hắn biết? Trừ tên Quách Thành Vũ âm độc nham hiểm, miệng toàn dối trá đó ra, còn có thể là ai? Hắn nhất định đã đoán được mình và Ngô Sở Ủy sẽ nói đến chuyện này, nhất định đoán được mình sẽ nói hớ, tiếp tục tạo nên đủ loại hiểu lầm. Cuối cùng khiến cho bạn bè thân nhân rời bỏ mình, không còn nơi để đi, phải triệt để nương tựa vào hắn.

Thật ra, Quách Thành Vũ người ta hôm đó ở trên xe đã từng ám thị qua rồi, chỉ là do cung phản xạ của đồ đệ hắn quá dài, vẫn cứ vòng vòng cho đến sau khi hắn không đánh mà khai mới đi đến được điểm cuối.

Quả nhiên, Ngô Sở Ủy ném đĩa cơm trong tay lên bàn, phát ra một tiếng bình bực bội.

“Rốt cuộc là chuyện gì hả?”

Dù trong lòng Khương Tiểu Soái có tức giận, cũng phải dằn lòng trước, vốn cho rằng hai người gặp mặt rồi, hiểu lầm sẽ xóa bỏ. Nào ngờ còn có một quả bom hẹn giờ chôn ở đây, hắn cứ thế sẽ bị nổ cho tan theo mây khói, ngay cả chút bã xương cũng không còn.

“Đại Ủy à, cậu nghe tôi nói...”

Khương Tiểu Soái kéo tay Ngô Sở Ủy, thành thành thật thật khai hết chuyện ra, trong đó đoạn Trì Sính uy hiếp hắn thì cố ý khuếch đại thêm mấy phần, để giành được sự đồng tình của Ngô Sở Ủy.

Đến lúc này, Ngô Sở Ủy mới hiểu ra, Trì Sính trăm phương ngàn kế ngăn cản y và Khương Tiểu Soái gặp mặt, không phải vì ghen tuông, mà sợ những chuyện thiếu đạo đức hắn làm bị vạch trần.

“Đại Úy.” Khương Tiểu Soái cẩn thận hỏi: “Có phải cậu rất hận tôi không?”

“Hận thì không đến nỗi, dù sao anh cũng là bị bức ép không còn cách nào, đổi lại là tôi tôi cũng không thể chống đỡ nổi.” Ngô Sở Úy chợt chuyển giọng, “Mẹ nó tôi chính là hối hận đó! Sao tôi lại dễ dàng trúng chiêu như vậy chứ?”

Nói đến cái này Khương Tiểu Soái không thể không thừa nhận, “Trong chuyện này phân lượng của chúng ta chỉ như cái dầu cháo quấy nhỏ, Trì Sính tuyệt đối là dầu cháo quấy lớn, Quách Thành Vũ mẹ nó là bánh chiên loại lớn luôn!”

“Bỏ đi, đến lúc này rồi có tranh luận ai đúng ai sai cũng không còn ý nghĩa, lúc trước tôi tính kế dụ anh ta mắc câu, hiện tại anh ta tính ngược lại tôi, hai chúng tôi coi như hòa rồi.”

Khương Tiểu Soái hơi bất ngờ, “Ý của cậu là cậu không định truy cứu chuyện này nữa?”

“Truy cứu! Tại sao không truy cứu?” Ngô Sở Úy trờ mắt, “Tôi có thể nhân cơ hội này nói rõ mục đích lúc trước tôi tiếp cận anh ta, như vậy, anh ta có hổ thẹn, tôi thì đã nhận sai, hai chúng tôi không phải sẽ sạch đều sao?”

Ngô Sở Úy nói thế, Khương Tiểu Soái cũng thấy mắt sáng lên.

“Đúng đó! Sao tôi không nghĩ đến chứ? Đây quả thật là một cơ hội rất tốt! Tiêu trừ tâm bệnh này rồi, cậu sẽ không còn nỗi lo về sau rồi.”

Ngô Sở Úy cười cười, tiếp tục ăn cơm.

Khương Tiểu Soái kéo đĩa rau trong mâm, con mắt lại bắt đầu xoay chuyển.

“Thân thể không tồi chứ.”

Ngô Sở Úy không hiểu, “Sao đột nhiên nói đến chuyện này?”

Mắt Khương Tiểu Soái lộ tà quang: “Tối hôm đó... gánh vác thể lực lớn như thế, hiện tại còn có thể tràn đầy tinh lực nói chuyện với tôi, không đơn giản nha!”

Ngô Sở Úy gian nan nuốt thức ăn trong miệng, mở miệng nói: “Hiện tại tôi liền hối hận một chuyện, hôm đó tôi đến câu lạc bộ khiêu vũ, sao lại giành anh ta trước mặt mọi người chứ? Nếu tôi để anh ta chơi ở đó thì tốt biết bao, cũng không đến mức phải...” Nói đến chuyện này Ngô Sở Úy liền ướt mắt chưa xót.

Khương Tiểu Soái không có chút đồng cảm nào, còn xấu xa đùa cợt Ngô Sở Úy.

“Tôi nói này, tôi thấy hôm đó cậu rất sướng mà!”

Ngô Sở Úy lập tức mắc nghẹn, mất nửa ngày mới rặn ra được một câu.

“Lúc đó thì rất sướng, sang hôm sau thì chịu tội đó! Anh không biết đâu, mộng cứ như bị lửa đốt...” Nói được một nửa thì nghẹn lại, “À, đúng, anh chắc có kinh nghiệm hơn tôi.” Tiếp tục vùi đầu vào ăn.

Khương Tiểu Soái rất kiêu ngạo nói: “Xin lỗi, tôi thật sự chưa có kinh nghiệm về mặt này, tôi vẫn luôn là người ở trên.”

Cơm trong miệng Ngô Sở Úy phun hết ra, sau đó buông đĩa xuống, kéo tay Khương Tiểu Soái qua, đặt ngang với tay của mình, tay y thô hơn tay của Khương Tiểu Soái cả một vòng.

“Vị bị anh làm chắc rất đàn bà nhỉ?”

Khương Tiểu Soái: “...Cút.”

Qua một lát, hai người đều ăn xong, đến phòng nghỉ ngơi bên cạnh. Ngô Sở Úy nằm trên sofa, mắt nhìn trần nhà, trong lòng hỗn loạn, có rất nhiều lời muốn nói nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Lúc này, Khương Tiểu Soái đột nhiên ở bên cạnh phun ra một câu.

“Đại Úy, tối hôm đó tôi rời khỏi phòng khám, lại về chỗ Quách tử, sau đó... tôi ngủ ở nhà hắn một đêm.”

Ngô Sở Úy cọ một chút rồi ngồi dậy, mắt trờ trợn thật lớn.

“Hai người... làm rồi?”

Khương Tiểu Soái hít sâu một cái, sắc mặt xoắn xuýt.

“Tôi cũng không biết có làm hay không, lúc đó tôi mơ mơ hồ hồ, trực tiếp ngủ mất, tỉnh lại thì trời đã sáng rồi.”

Ngô Sở Ủy dựa vào kinh nghiệm quyền uy của mình nói với Khương Tiểu Soái: “Cho dù lúc đó anh không có ấn tượng, sau đó cũng không có cảm giác gì sao! Anh... chỗ đó đó, không cảm thấy đặc biệt khó chịu sao?”

Khương Tiểu Soái nói qua loa: “Hình như có cảm giác, lại không mấy rõ ràng, hình như là tác dụng tâm lý. Ôi, tôi đã hơn hai năm không làm qua chuyện đó rồi, sớm đã quên mất là cảm giác gì rồi.”

“Hơn hai năm?” Ngô Sở Ủy giật mình, “Vậy anh chịu được sao?”

Khương Tiểu Soái không biết sao lại vui lên, “Hai mươi mấy năm trước của cậu đều chưa từng làm chuyện đó, sao cậu chịu được?”

Ngô Sở Ủy bị câu nói này ghen cho xanh cả mặt.

Khương Tiểu Soái lại nói: “Thật ra tôi vẫn luôn cảm thấy, Quách tử không thích tôi.”

Ngô Sở Ủy nhếch môi: “Anh ta còn phải thích anh hơn nữa sao? Vì muốn lại gần anh, không tiếc làm mình bị thương đến nơi tìm khám bệnh. Anh muốn cái gì thì cho anh cái đó, không muốn cái gì thì lấy lại. Chỉ nói lúc trước chuyện xin răn đó, anh vừa mở miệng, người ta đã không nói hai lời đóng gói tặng anh. Với bụng dạ của anh ta, lúc trước đi cướp răn, chắc đã biết là trò của tôi rồi đúng không? Nhưng vẫn cố chấp mang theo một đám anh em đi giúp đỡ. Khi tôi bị thương, anh ta rõ ràng có thể nhân cơ hội cướp răn, nhưng vẫn đưa tôi đến bệnh viện trước. Anh nghĩ coi, anh ta có thể vì anh tạm thời bỏ xuống thù hận, anh còn muốn phải thế nào nữa chứ?”

Khương Tiểu Soái hoàn toàn suy nghĩ theo kiểu khác.

“Sở dĩ anh ta tiếp cận tôi, chính là vì muốn dẫn dắt sự chú ý của Trì Sính, tiếp tục đấu với Trì Sính. Tôi xin răn của anh ta, sở dĩ anh ta hào phóng cho như thế, là vì trong lòng anh ta biết rõ răn này là để đổi với bảo bối của Trì Sính. Anh ta biết rõ là trò của cậu mà vẫn dẫn anh em đến, là vì bản thân anh ta muốn giúp đỡ. Anh ta đưa cậu đến bệnh viện, hoàn toàn là sợ người nào đó nôn nóng, mà người nào đó, không phải là tôi...”

Ngô Sở Ủy nhin không được chen vào: “Anh rốt cuộc muốn nói gì?”

Khương Tiểu Soái lạnh lùng cười: “Cậu không cảm thấy người anh ta thích là Trì Sính sao?”

Một tia sét đánh thẳng lên đầu Ngô Sở Ủy, khiến da đầu y tê dại.

“Anh hai, anh đừng đùa như vậy được không?”

Khương Tiểu Soái không đổi sắc, “Tôi chỉ nói với cậu một chuyện thôi, cậu nghĩ đi, lúc trước tôi đi xin mấy con răn đó, đều là giống răn hiếm, nhưng chỗ của Quách Thành Vũ đều có đủ, không chỉ có, hơn nữa hình dạng ngoại hình đều không khác gì với của Trì Sính.”

Ngô Sở Ủy sững sờ, không nói được một câu.

Khương Tiểu Soái tiếp tục, “Cậu nghĩ xem, một người, nhớ rõ ràng tất cả mọi loài răn trong vườn răn của người khác, hơn nữa phí tâm phí sức tìm đủ hết về, còn là sau khi xảy ra chuyện Trì Sính mất răn. Cậu nói đi, vườn răn của anh ta có phải chuyên môn chuẩn bị làm kho dự trữ cho Trì Sính hay không? Những con răn đó không phải ngay từ đầu được nuôi để làm vật hy sinh sao?”

Ngô Sở Ủy càng nghe càng thấy ly kỳ, vội ngắt lời.

“Theo như anh nói, bắt đầu từ ngày xây vườn răn này, thì anh ta đã biết đàn răn đó bị giấu ở bộ đội, hơn nữa tiên liệu được Trì Sính sẽ dùng chiêu này? Vậy bụng dạ của anh ta cũng quá sâu rồi đi?”

“Cậu nghĩ sao?”

Ngô Sở Ủy: “...”

121. Chương 121 - Trừ Bỏ Tâm Bệnh

Hai người trầm mặc rất lâu, Ngô Sở Ủy mở miệng tiếp.

“Theo như anh nói, anh chính là công cụ Quách Thành Vũ dùng để thu hút Trì Sính, nếu Trì Sính đã có tôi rồi, có nghĩa sẽ không có ý đồ với người yêu của anh ta nữa, anh liền không còn giá trị lợi dụng nữa, anh ta sẽ bỏ rơi anh ngay lập tức! Nhưng nhìn tình hình hiện tại, anh ta không chỉ không bỏ rơi anh, còn tận tâm tận sức che giấu anh, chuyện này anh giải thích thế nào?”

Khương Tiểu Soái ngẩn người khi nghe câu nghi vấn của Ngô Sở Ủy, nghĩ kỹ lại, hình như cũng thật sự khó nói rõ.

“Có lẽ anh ta cảm thấy sợ dĩ Trì Sính không quấy rối tôi, là vì tôi chưa thật sự quen anh ta, một khi tôi và anh ta xác định quan hệ, không thể đảm bảo Trì Sính có buông được hay chưa.”

Ngô Sở Ủy hừ một tiếng đầy thâm ý từ mũi: “Ý của anh là, một khi Quách Thành Vũ câu được anh, Trì Sính vẫn sẽ trở về làm anh sao?”

Khương Tiểu Soái cười không chút phúc hậu: “Gấp rồi! Gấp rồi kia!”

“Ai gấp hả?” Ngô Sở Ủy lạnh mặt, “Anh mau để Quách tử kích động mâu thuẫn, lôi Trì Sính khỏi người tôi đi, cục hoa của ông đây liền triệt để đón chờ ngày xuân.”

Khương Tiểu Soái bật cười, sau khi cười lại bình tĩnh suy nghĩ một chút liền cảm thấy chuyện này quả thật đáng để cân nhắc lại.

“Này, Đại Ủy, cậu có cảm thấy chuyện của ba người họ hình như không bình thường không?”

Ngô Sở Ủy cũng nghiêm túc lại, hỏi: “Chỗ nào không bình thường?”

“Cậu nghĩ xem, hai người họ vì chuyện của Uông Thạc mà nảy sinh mâu thuẫn, tính đến nay đã bảy năm rồi đúng không? Nhưng cậu có từng nghe họ nói, trong bảy năm nay có người nào trong số họ từng đi tìm Uông Thạc không? Không có đúng không?! Nếu Trì Sính không tìm Uông Thạc, là vì cảm hận hành động của anh ta, vậy tại sao Quách Thành Vũ cũng không tìm?”

Khương Tiểu Soái nói thế, Ngô Sở Ủy cũng cảm thấy nghĩ không thấu.

“Đúng vậy, nếu Quách Thành Vũ muốn báo thù Trì Sính, cách tốt nhất chính là tiếp tục ở bên Uông Thạc.”

Khương Tiểu Soái gõ mạnh lên bàn: “Cho nên nói, vấn đề ở ngay chỗ này! Bình thường mà nói, quan hệ của Quách Thành Vũ và Trì Sính tốt như thế, anh ta cướp đàn ông của Trì Sính, thì phải nên hổ thẹn chứ! Chứ không phải ba lần bốn lượt mưu tính Trì Sính. Nếu nói anh ta thật sự là loại người không nghĩa khí như thế, tỏ rõ muốn gây xích mích với Trì Sính, vậy tại sao anh ta không trực tiếp ở bên Uông Thạc luôn đi?”

Ngô Sở Ủy nhíu mày, hai mắt híp lại.

“Quách Thành Vũ thật sự rất mâu thuẫn! Nếu nói anh ta nhẫn tâm, thì lúc Trì Sính cướp rấn, anh ta quả thật đã giúp đỡ. Nếu nói anh ta thiện tâm, vậy đàn rấn đó lại là do anh ta cố ý giở trò để bị mang đi. Cậu nói thử xem, người này tới lui như vậy là muốn giở trò gì đây?...”

Nói một hồi, mắt Ngô Sở Ủy đột nhiên lóe sáng, túm chặt tay Khương Tiểu Soái.

“Tôi nhớ ra một chuyện, hôm đó trên xe, Quách Thành Vũ từng nói với tôi một câu, anh ta nói anh ta chưa từng ngủ với Uông Thạc.”

Khương Tiểu Soái vỗ mạnh lên đùi: “Vậy thì đúng rồi.”

“Đúng rồi?” Ngô Sở Ủy không hiểu.

Khương Tiểu Soái híp mắt, nói từ tốn: “Chân tướng của chuyện này đã có rồi, Quách Thành Vũ thích Trì Sính! Lúc trước anh ta cần bản chưa từng lên giường với Ônng Thạc, sở dĩ tạo ra hiểu lầm này, chính là muốn Trì Sính tuyệt vọng với Ônng Thạc. Sau đó lại xem Ônng Thạc như một sợi dây thừng, buộc chặt tình cảm nhiều năm của anh ta và Trì Sính, khiến cả hai vướng mắc không rõ.”

“Kiểu đi vòng này hình như hơi lớn thì phải?” Ngô Sở Ủy lau mồ hôi trên trán. “Nếu anh ta thật sự thích Trì Sính, sao không quang minh chính đại nói ra, cần gì phải dùng chiêu này để hủy đi tình cảm của hai người chứ?”

“Cái này thì cậu không hiểu rồi.” Khương Tiểu Soái nói rất lý lẽ: “Có người xuất chiêu thì sẽ có người phản chiêu, chuyện tình cảm này ai cũng không thể nói rõ được. Có lúc một người đối xử tốt với cậu, cậu chưa chắc thích người đó, nhưng người đó đột nhiên làm ra chuyện có lỗi với cậu, cậu lại sẽ nhớ người đó mãi.”

Ngô Sở Ủy không tán đồng quan điểm này, “Lúc trước khi Nhạc Duyệt đối xử với tôi vẫn còn tốt, tôi thật sự thích cô ấy, sau đó cô ấy đối xử với tôi như vậy, tôi càng lúc càng không thích cô ấy nữa.”

Khương Tiểu Soái nói xa xăm: “Cậu cho rằng đầu óc của ai cũng thẳng như cậu hay sao?”

Ngô Sở Ủy khựng lại, hơi không vui nói: “Tôi chỉ cảm thấy, những thứ anh nói rất có lý, nhưng nếu phủ lên người họ, thì vẫn có chút gượng ép. Quách Thành Vũ là dạng đàn ông rất khốc! Anh ta có thể nhìn trúng một người còn cứng hơn cả anh ta sao?”

“Cứng chọi cứng mới có thể tóe lửa, cậu nhìn hai người họ đi, một người thì như rắn hổ mang chúa, một người thì như mãng xà, quần vào nhau rất mất sức!”

“Tôi không thấy vậy.” Ngô Sở Ủy sầm mặt, “Hai người này mà quần vào nhau, khẳng định có một người chết.”

Khương Tiểu Soái cười gằn: “Chuyện cậu không cách nào tưởng tượng được còn ở đằng sau kia.”

Ngô Sở Ủy đợi Khương Tiểu Soái tiếp tục nói rõ.

“Cậu nghĩ đi, Quách Thành Vũ này không tìm Ônng Thạc thì cũng thôi đi, nhưng sao Trì Sính cũng không có động tĩnh gì chứ? Còn nữa, lúc trước Quách Thành Vũ và Ônng Thạc làm chuyện có lỗi với Trì Sính, rốt cuộc là ai cho Trì Sính biết? Hay là Trì Sính tận mắt nhìn thấy? Sao Trì Sính lại chẳng chút nghi ngờ dễ dàng tin tưởng vào chuyện đó như vậy? Nếu lúc trước Trì Sính vì nhất thời tức giận, mất đi lực phán đoán, vậy thì đã nhiều năm qua như thế, Trì Sính cũng đã nguôi giận bình tĩnh lại, sao không thử cân nhắc suy nghĩ lại?”

Ngô Sở Ủy thở dài: “Có lẽ anh ta xem chuyện này là chuyện sĩ nhục trong lòng, không muốn lại đào ra nữa.”

“Giả sử như cậu nói đúng đi.” Khương Tiểu Soái tiếp tục, “Vậy tại sao Trì Sính chỉ báo thù Quách Thành Vũ, mà chưa từng xuống tay với Ônng Thạc?”

Ngô Sở Ủy hững hờ: “Có lẽ anh ta không nữ.”

“Cậu cảm thấy anh ta giống loại người có tính khí như thế sao?”

Khương Tiểu Soái nói thế, Ngô Sở Ủy đột nhiên nghĩ đến những lời mà Trì Sính đã tâm sự với mình.

“Nếu cậu ta dám xuất hiện trước mặt tôi, ông đây lập tức gian cậu ta, thao đến khi không còn thở mới thôi!”

Khương Tiểu Soái còn đang thao thao bất tuyệt: “Hai người họ mở miệng là Ônng Thạc, Ônng Thạc này Ônng Thạc nọ, thật ra người này thật sự quan trọng như thế sao? Tôi cảm thấy anh ta chỉ là một cái bóng mơ hồ, có lẽ nên nói là một sợi dây thừng mà Quách Thành Vũ dùng để buộc Trì Sính. Bề ngoài thì anh ta vẫn luôn bị Trì Sính tính toán, nhưng thật ra anh ta mới là kẻ chủ mưu đứng sau đưa người tình lên giường Trì Sính.”

“Tại sao anh ta phải làm vậy?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Khương Tiểu Soái cười lạnh, “Rất đơn giản, chỉ có đàn ông anh ta tặng, anh ta mới yên tâm! Nhiều năm như thế, trừ bạn tình của Quách Thành Vũ, Trì Sính chưa từng quen một người bạn trai nào đúng không? đương nhiên, cậu là ngoại lệ.”

Ngô Sở Ủy không cách nào gạt đầu xác nhận, “Tất cả những gì anh nói đều là đúng từ góc độ của Quách Thành Vũ, nhưng anh đã quên điều kiện khách quan từ góc độ Trì Sính, anh ta không có ngọc như thế đúng không? Quách Thành Vũ nếu thật sự có tâm tư đó, không thể nào ngay cả một chút Trì Sính cũng không phát hiện được?”

Ánh mắt Khương Tiểu Soái hấp háy, “Đây chính là điểm sáng lớn nhất của chuyện bát quái lần này!”

Ngô Sở Ủy ần ần có một dự cảm không hay ho gì.

Khương Tiểu Soái ghé lại gần Ngô Sở Ủy, nhẹ giọng nói: “Thật ra, trong lòng Trì Sính biết rõ.”

Ngô Sở Ủy giật thót.

“Cậu nghĩ xem hôm đó lúc cướp răn, hai người họ đấu với nhau, bất kể là thể lực hay kỹ năng, Quách Thành Vũ đều hơi kém hơn một bậc, nhưng hai người họ lại đánh ngang tay. Lúc đó cậu đang chuyển răn, có vài chi tiết cậu không chú ý thấy, Trì Sính đã chiếm được tiên cơ, nhưng lại giữ nắm đấm ở ngay trước mặt Quách Thành Vũ, mà không thật sự xuống tay.”

Huyệt thái dương của Ngô Sở Ủy giật liên hồi: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Khương Tiểu Soái dẫm chân, đứng giữa phòng, nói đầy êm dịu.

“Thật ra, Trì Sính cũng thích Quách Thành Vũ.”

Quả bom này nổ thẳng vào đầu Ngô Sở Ủy.

Khương Tiểu Soái nói đầy căn cứ: “Vừa rồi tôi nói rồi, Quách Thành Vũ chính là lấy một sợi dây thừng buộc Trì Sính, trong lòng Trì Sính biết rõ, nhưng lại vờ buông để bắt. Nhiều năm như thế, anh ta lấy cớ là báo thù Quách Thành Vũ, nhưng toàn tổn thương người không liên quan, hai người họ thì hoàn hảo không bị gì.”

Ngô Sở Ủy phản bác một câu cuối cùng, “Nếu đã thế, vậy tại sao không bên nhau đi? Nhất định phải dùng cách này?”

Khương Tiểu Soái nhún vai: “Không cách nào bên nhau đó! Giữa hai người họ còn chen một Ưông Thạc mà! Họ là người thế nào chứ? Đàn ông chân chính cứng cỏi sắt đá, có thể công khai làm chuyện này sao? Cách duy nhất chính là lấy Ưông Thạc làm sợi dây găng bó, ngoài sáng thì đấu, trong tối thì quấn.”

Ngô Sở Ủy bị nói đến hoàn toàn không còn từ ngữ nào.

“Nói vậy tôi là đồ trở ngại đúng không?”

Khương Tiểu Soái bật cười, “Trở về cậu thử thăm dò Trì Sính xem, cứ nói tôi đã ngủ với Quách tử rồi, cậu xem thử Trì Sính có phản ứng gì không.”

“Khỏi thăm dò đi.” Ngô Sở Ủy cổ ra vẻ phóng khoáng ngoáy mũi: “Chúng ta dứt khoát làm mai luôn đi, tác hợp họ lại với nhau, một đôi yêu nhau như thế mà.”

Mắt Khương Tiểu Soái sáng lên, “Được đó! Hiện tại động thủ luôn, nào nào nào, mau nghĩ kế hoạch thiết thực chút đi.”

Ngón tay Ngô Sở Ủy suýt nữa chọt lủng mũi.

Thấy Ngô Sở Ủy sắp không giữ được nữa, Khương Tiểu Soái cũng không trêu y nữa.

“Được rồi được rồi, tôi chỉ nói thế thôi, cậu cứ coi như nghe chuyện cười ấy mà. Rốt cuộc chuyện ra sao, chúng ta là kẻ ngoài cuộc làm sao có thể nói rõ được?”

Ngô Sở Ủy nổi lửa, thào! Tôi thấy anh nói rất rõ ràng!

Khương Tiểu Soái nhìn đồng hồ: “Không còn sớm nữa, cậu mau về đi, tránh cho vị đó nhà cậu nóng ruột.”

Ngô Sở Ủy lúc này mới nhớ ra còn một chuyện gấp phải nói.

“Đúng rồi, Tiểu Soái, tôi hỏi anh, luôn làm chuyện đó có phải sẽ bị rò hậu môn không?”

Khương Tiểu Soái ra vẻ nghiêm túc: “Cái này, không chắc được! Đến nay không có con số chính xác chứng minh quan hệ tất nhiên tồn tại giữa quan hệ hậu môn và rò hậu môn.”

Khương Tiểu Soái nói nhiều như thế, chỉ có câu này là nói đúng tâm sự của Ngô Sở Ủy.

“Nói một ví dụ đơn giản đi, có một người cả ngày làm mấy lần, môn vẫn khỏe. Có người mấy tháng làm một lần, nhưng môn vẫn có lỗi.”

Ngô Sở Ủy vội hỏi: “Vậy anh thấy tôi giống loại nào?”

Khương Tiểu Soái nói: “Cái này thì phải xem tình trạng thực tế của cậu, nói trắng ra, chính là có liên quan đến thói quen làm tình của hai người. Có tiểu công kiên nhẫn phụ trách, mở rộng trước khi làm, mang bao trong khi làm, rửa sạch sau khi làm, trong tình trạng này thì khả năng bị nhiễm bệnh là rất thấp.”

Ngô Sở Ủy vẫn không yên tâm, “Nếu không thì anh xem giúp tôi đi, xem thử coi tôi có dấu hiệu đó hay không.”

Tim Khương Tiểu Soái đập điên cuồng, nhân tố tà ác trong nội tâm bùng phát, nhưng vẫn nhú mào ra vẻ thâm trầm.

“Không tốt lắm thì phải? Lỡ đâu để vị nhà cậu biết, không phải sẽ đâm cho cả người tôi là lỗ sao?”

Ngô Sở Ủy đã không còn bận tâm những chuyện đó, nhất định phải giải quyết vấn đề phiền não này trước.

“Anh ta đi tặn đâu rồi, anh ta lại không đến chỗ Quách tử mà.”

Khương Tiểu Soái giống như phải đưa ra một quyết định gian nan.

“Vậy được rồi, tôi xem giúp cậu.”

Khi xoay đi lấy thùng thuốc, mặt đã vui vẻ nở hoa.

Ngô Sở Ủy nằm sấp, chủ động tuột quần xuống.

“Cậu không thể nằm sấp, cậu phải quỳ, nếu không nhìn không rõ.” Khương Tiểu Soái dùng tư thái cao quý của y giả cứu người che giấu tâm tư bất lương của mình.

Vì xóa bỏ tâm bệnh, Ngô Sở Ủy cũng không bận tâm mặt mũi, quỳ thì quỳ thôi.

Khương Tiểu Soái nhìn thấy dung nhan nơi đó, không khỏi giật mình. Tội sao! Má nó cậu là cố ý muốn khoe khoang đóa cúc hoa của mình có bao nhiêu hoàn mỹ phải không? Mềm mại hồng phấn, phối với hai bờ môn chắc nịch, cái môn kim bài của Trì Sính quả nhiên danh bất hư truyền mà!

“Được chưa?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Khương Tiểu Soái giật mình hoàn hồn, một ngón tay mang bao tay đâm vào, trong lòng giật mình kêu lên: Trời ơi! Chặt quá đi?! Hơn nữa cơ vòng còn đàn hồi như thế! Cậu muốn sư phụ đã chấp tay dâng cậu cho người khác phải cảm thấy ra sao hả!

Ngô Sở Ủy thở dốc nói: “Hơi đau.”

Khương Tiểu Soái luyến tiếc không nỡ rút ngón tay ra, nhịn không được hỏi: “Cậu có chăm sóc không?”

Ngô Sở Ủy nói oang oang: “Trì Sính luôn bôi thuốc cho tôi, bất kể có làm hay không, trước khi ngủ đều nhét vào một đồng thuốc cao, sáng hôm sau tỉnh lại thì đã tan rồi, không có gì không thoải mái.”

Về mặt này Khương Tiểu Soái là nhân sĩ hiểu sâu biết rộng, đương nhiên biết thuốc trong miệng Ngô Sở Ủy là dùng để làm gì. Nghĩ lại tối hôm đó thấy tình cảnh hung hãn kia, và cả tiểu cúc hoa hoàn hảo không thương tổn hiện tại, liền biết Trì Sính đã tốn bao nhiêu công sức về mặt này.

“Anh ta rất săn sóc.” Không khỏi cảm thán.

Ngô Sở Ủy kéo quần lên, sầm mặt nói: “Nếu anh ta thật sự săn sóc, thì không nên làm chuyện này.”

“Cái này khác, đây là con đường tắt yếu phải đi để tăng tiến tình cảm của hai người. Có thể có một người đàn ông có lòng sẵn sàng, nghĩ cách để cậu được thoải mái, là điều đáng quý khó có được. Nên nắm thật chắc, đại Úy, nhớ đừng để tên tiện nhân Quách tử đó cướp mất!”

Ngô Sở Úy: “...”

122. Chương 122 - Bài Phiến Tình

Hôm đó Ngô Sở Úy vì đi gặp Khương Tiểu Soái, cố ý lừa Trì Sính nói mẹ mình bị bệnh. Trì Sính tính tổng lại, Ngô Sở Úy cả ngày bận như thế, rất ít khi có thời gian rảnh về nhà thăm, hẳn cũng đã một thời gian chưa đi thăm bà cụ, thế là hôm sau liền đến nhà y.

Kết quả vừa vào nhà, đã thấy bà Ngô sắc mặt tái nhợt, nói chuyện uể oải vô lực, hai chân sưng như cái bánh màn thầu. Trì Sính không nói hai lời, dẫn bà cụ đi bệnh viện, đến bệnh viện kiểm tra, bệnh tiểu đường của bà cụ khiến cho tim bị suy thoái, may mà đưa đến kịp thời, nếu không thì sẽ nguy hiểm.

Hôm nay đúng lúc bà Ngô xuất viện, Trì Sính lái xe đến đón.

Lên xe, bà Ngô luôn nói mấy lời khách sáo.

“Lại làm phiền con rồi, cô đã nói sẽ tự đón xe về mà.”

Trì Sính lãnh đạm nói: “Không sao, thuận đường.”

Đường huyết của bà Ngô đã hạ, tim hồi phục bình thường, khí sắc lúc đưa đi và đón về cứ như hai người khác biệt. Ngồi trên xe, còn có sức lái nhải liên tục: “Đã nói không đi, không đi, con cứ thúc cô đi. Con xem, lại bắt con cô tốn bao nhiêu là tiền, nó dành chút tiền cũng vất vả lắm.”

Bà Ngô vẫn luôn cho rằng tiền Trì Sính bỏ ra là do Ngô Sở Úy đưa.

Trì Sính nói: “Cậu ấy là con của cô, bỏ tiền trị bệnh cho cô là nên làm.”

Bà Ngô thì không cảm thấy thế: “Con cô còn chưa kết hôn, vẫn là con nít thôi, sao cô có thể để một đứa con nít nuôi dưỡng? Thằng ba nhà cô quá thành thật, không có nhiều suy tính gian xảo, xã hội bây giờ, người thành thật không kiếm được nhiều tiền, chỉ có thể kiếm đủ ăn. Đáng vẻ thành thật của nó giống hệt ba nó, ông nhà cô cũng cái kiểu đó, cả đời toàn chịu thiệt.”

Trì Sính cười gằn trong lòng, thằng ba nhà cô sớm đã biến dị rồi.

Đến nhà, bà Ngô mời Trì Sính vào uống nước, lại nói chuyện với hắn vài câu.

“Con có đối tượng chưa?”

Trì Sính hào phóng thừa nhận, “Có rồi.”

Bà Ngô kêu lên ngưỡng mộ, “Cũng phải, người như con rất được yêu thích mà! Dám nói dám làm, có thể giành được thứ mình muốn. Thằng ba nhà cô thì không được, đối tượng yêu đương bảy năm trời cũng chia tay, con nói xem bảo cô làm sao không nôn nóng cho được!”

Trì Sính hơi híp mắt, “Cậu ấy từng quen người khác bảy năm?”

“Chính thế!” Nói đến chuyện này bà Ngô vẫn đau lòng, “Thằng ba nhà cô còn mang hình con bé về cho cô xem, con gái người ta xinh đẹp vô cùng, đôi mắt như biết nói. Đúng rồi, mấy hôm trước cô còn lấy tấm ảnh đó ra, con đợi chút, cô lấy cho con xem.”

Nói xong, chậm rãi bước đến trước tủ, mở ngăn kéo lục tìm bên trong, mất cả buổi cũng tìm không được.

“Ôi, sao không tìm thấy nhỉ?”

Trì Sính mở miệng khuyên, “Đừng tìm nữa, cô cho con biết hai người họ sao lại chia tay vậy.”

Bà Ngô lên giường ngồi lại, trong mắt tràn đầy hổ thẹn.

“Thằng ba nhà cô luôn nói tính khí không hợp, thật ra trong lòng cô biết rõ, người ta nhất định là chê nhà cô nghèo. Năm ngoái, cô gái đó nói muốn đến nhà ăn cơm, kết quả chỉ đi đến cửa, đột nhiên có chuyện gấp phải về, thằng ba nhà cô cũng đi theo. Từ đó về sau, thằng ba không bao giờ nhắc đến con bé đó nữa.”

Nói một hồi, bà Ngô lấy khăn tay ra lau nước mắt.

“Thằng ba nhà cô cực khổ biết bao chứ! Lúc trước ông nhà cứ nói muốn con trai, muốn con trai, kết quả còn chưa xây nhà mới cho con trai, ông ấy đã xuôi tay không lo nữa. Vì nuôi sống ba đứa nó, hai vợ chồng cô cả năm đều làm việc dưới ruộng, thằng ba nhà cô được nuôi lớn như dê con. Đi học làm việc chưa từng quản đến, đều là nó tự mình bước từng bước.”

Trì Sính nhớ đến lúc mới quen biết Ngô Sở Ủy, y đẩy một chiếc xe hàng, gian nan đẩy lên dốc trong mưa lớn. Bất kể lúc đó là vô ý hay cố ý, dù sao Trì Sính vẫn nhớ gương mặt tuần tú bị nước mưa xối ướt đó.

Bà Ngô lại lải nhải nói rất lâu, Trì Sính cũng không ngại phiền, cứ ngồi nghe thế, biết bà cụ nói mệt rồi, hẳn mới đứng dậy tạm biệt.

Trì Sính đi rồi, bà Ngô lại bắt đầu lục tìm trong ngăn kéo, kết quả phát hiện tấm hình mắc kẹt trong khe hở giữa hai ngăn kéo.

“Vừa rồi muốn xem thì không tìm thấy, đợi người ta đi rồi mới lò đầu ra...”

Kết quả, một tiếng sau, Trì Sính lại về.

“Vừa rồi quên đồ, cái này, là nội y giữ ấm mà con trai cô mua cho cô, bảo con thuận tiện mang qua. Cô thử xem có vừa không? Không vừa thì con lại đi đổi cho cô.” Trì Sính giao nội y giữ ấm vừa mua về cho bà Ngô.

Bà Ngô híp mắt nhìn con số, lập tức gật đầu nói: “Vừa! Vừa! Cô vẫn luôn mặc số này. Vẫn là con trai cô biết thương người, trời lạnh còn biết mua thêm quần áo cho cô.”

Trì Sính gật đầu: “Vây thôi, con đi.”

“Được, đi từ từ thôi, trên đường chú ý lái xe cẩn thận.”

Vào nhà rồi, bà Ngô đảo mắt nhìn bức ảnh trên tủ, lập tức cầm lấy rồi chạy ra ngoài: “Con à, đừng đi, cô còn muốn cho con xem...”

Còn chưa nói xong, xe đã lái ra khỏi cửa.

Bà Ngô thở dốc một hồi mới thở ổn lại, nhìn bức ảnh trên tay, không khỏi thở dài.

“Ôi... cũng đã chia tay rồi, còn để người ta xem làm gì chứ? Giữ lại cũng chỉ phiền lòng, thôi thì ném đi.”

Nhìn qua “đứa con dâu” hệt lần cuối, ném ảnh vào lò đốt luôn.

...

Từ chỗ Khương Tiểu Soái trở về, Ngô Sở Ủy vẫn không quên chuyện hai người họ hợp mưu “lừa gạt”, nghĩ nhất định phải nhân cơ hội này nói rõ mục đích tiếp cận Trì Sính lúc trước, chuyện còn lại về sau hãy nói.

Thế là, tối sau khi về nhà, vẫn luôn ấp ủ bầu không khí xung đột.

Y muốn thảo phạt Trì Sính trước, đợi Trì Sính không còn mặt mũi, hối hận hành động xưa rồi, lại tiến thêm một bước, nói chuyện của mình ra, vừa biểu hiện phong phạm độ lượng, lại chứng tỏ dũng khí trượng phu dám làm dám nhận.

Khi Trì Sính về đã rất muộn, Ngô Sở Ủy lạnh nhạt ngồi chiếm cứ trước bàn viết, phân eo thẳng tắp, đường nét gương mặt nhìn nghiêng rất sắc bén, một thân đầy khí thế.

“Ăn cơm chưa?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy lạnh lùng mở miệng, “Không ăn.”

Y cứ nghĩ Trì Sính sẽ hỏi, tại sao không ăn? Sau đó y sẽ chính đáng gầm lên: Mẹ nó tôi còn ăn nổi sao? Tiếp đó, chính là nổ lửa bom bốp, tranh chấp cứ thế mà tới...

Nào ngờ Trì Sính trực tiếp đặt một túi đồ ăn trước mặt Ngô Sở Ủy, “Đúng lúc, ở dưới lầu tôi đã mua chút đồ ăn, vừa mới nấu xong, mau ăn đi.”

Ngô Sở Ủy trầm nghĩ, sớm không mua, muộn không mua, nhất định phải mua vào lúc này! Không phải cố ý muốn khiến tôi không mở miệng được sao?

“Không ăn.” Phản bác rất có cốt khí.

Trì Sính mở túi đồ ra, một mùi hương thơm nồng phiêu ra.

Ngô Sở Ủy lên nuốt nước miếng, bữa cơm trước đó là ăn ở chỗ Khương Tiểu Soái, lúc đó toàn là nghe Khương Tiểu Soái tung ra những dự đoán khủng bố, bữa cơm ăn cũng chẳng ngon...

Nhưng, vẫn đẩy túi ra, ngữ khí cứng rắn: “Ăn không vô.”

Trì Sính có thể không biết trong lòng Ngô Sở Ủy đang nghĩ gì sao? Hắn cũng dự định sẽ giải thích chuyện rõ ràng, nhưng thấy Ngô Sở Ủy sắp để cây gai đó làm nghẹn chính mình, nên liền cho y một bậc thang bước xuống.

“Có chuyện gì ăn xong rồi nói.” Trì Sính chủ động mở miệng.

Ngô Sở Ủy dùng khước mắt liếc Trì Sính, trong lòng thầm nói: Nếu anh đã chuẩn bị sẽ chịu giáo huấn, vậy Ngô gia gia sẽ ăn no uống đủ, sau đó mới nói chuyện với anh.

Vừa đưa tay muốn lấy, bên tai truyền đến mệnh lệnh.

“Đi rửa tay trước.” Trước kia Trì Sính chưa từng quan tâm đến những chuyện tạp nham này, nhưng từ sau khi có tiếp xúc thân thể với Ngô Sở Ủy, vấn đề đường ruột của y trở thành chuyện lớn hàng đầu mà Trì Sính quan tâm.

“Không dùng đến.”

Móng vuốt chó của Ngô Sở Ủy mở túi ra, trực tiếp nhắm vào một cái móng heo.

Trì Sính không nói nữa, trực tiếp kéo cánh tay đó qua, dùng khăn ướt lau sơ, sau đó thả về.

“Ăn đi.”

Thế là, cái kẻ vừa tự xưng ăn không vô, gặm hai cái móng heo, nửa cân cổ vịt, bảy tám cái chân gà... nếu không phải Trì Sính cản lại, thứ này không biết ăn tới chừng nào.

Ăn xong, vào nhà vệ sinh rửa tay súc miệng, vừa làm vừa ập ủ cảm xúc.

Kết quả, vừa ập ủ xong, Trì Sính có điện thoại, nghe hơn mười phút. Nghe điện thoại xong lại đi tắm, trước khi tắm hỏi Ngô Sở Ủy có muốn tắm chung không, Ngô Sở Ủy lạnh giọng cự tuyệt, Trì Sính cũng không cưỡng ép, tự mình vào phòng tắm.

Không bao lâu, ướt rượt bước ra.

Ngô Sở Ủy vẫn ngồi bên bàn viết, không động đậy, gương mặt căng chặt, đang đợi Trì Sính mở lời trước.

Kết quả, Trì Sính trực tiếp lên giường, tựa vào đầu giường, yên lặng hút thuốc.

Ngô Sở Ủy đảo mắt nhìn hắn, bụng dưới liên căng chặt.

Trì Sính mặc một chiếc quần tứ giác, một chân gấp lên, chân kia duỗi thẳng. Cơ bụng tám múi nhìn thấy rõ ràng, giữa chân gò lên một cục, con cự long chiếm cứ tại đó, lông thì rậm rạp, còn lộ ra ở rìa quần lót. Mạch trên cổ thì chằng chéo, yết hầu nhô lên rục rịch lên xuống, đôi môi mỏng dương cương gợi cảm nhẹ mở, phun ra làn sương mờ.

Đồ lẳng lơ... Ngô Sở Ủy trầm chữi.

Qua một lúc, Trì Sính hút xong điếu thuốc, cuối cùng mở miệng.

“Làm gì đó?”

Ngô Sở Ủy lập tức cứng mặt, ngữ khí cứng rắn: “Chuyện công ty.”

Trì Sính vỗ vị trí trống bên cạnh, nói: “Vậy cậu qua đây ngồi làm.”

“Ngồi đó làm gì?”

Trì Sính vẫn rất bình tĩnh: “Muốn ôm cậu.”

Ngô Sở Ủy sầm mặt: “Không đi.”

Trì Sính chống chân xuống đất, dưới ánh mắt sắc bén của Ngô Sở Ủy, kéo cái ghế của y đến bên giường, chân đang khoanh của Ngô Sở Ủy cũng không thả ra, cứ thế bị “bưng” qua. Ngô Sở Ủy tức khí đảo tay, lại bị Trì Sính vững vàng tiếp được.

“Đừng quậy nữa.” Trì Sính rút quần lót bằng tơ bên cạnh đưa cho Ngô Sở Ủy, “Mặc cái này lên cho tôi xem.”

Bộ nội y giữ ấm này mua cùng với bộ của bà Ngô. Lúc đó Trì Sính thấy cổ áo mùa thu của bà Ngô đã mòn, liền nghĩ đến việc mua đồ cho bà. Sau đó nghĩ đến Ngô Sở Ủy vì đấm dằm, sắp vào đông vẫn mặc áo bông đến mức lạnh run, liền quyết tâm mua cho y một bộ.

Trong lòng Ngô Sở Ủy rất không thoải mái, sớm không mua, muộn không mua, nhất định phải mua hôm nay! Vất vả lắm mới gom được tí lửa, cái bài phiền tình của anh lại dập của tôi rồi!

123. Chương 123 - Khởi Chuyện

Ngô Sở Ủy không tình nguyện mặc vào, thái độ chỉ phô diễn.

Trì Sính cũng không tính toán với y, đưa tay giúp y chỉnh lại thắt lưng quần, vuốt phẳng lại những chỗ bị nhăn, cuối cùng để Ngô Sở Ủy đứng lên, kéo kéo mép quần, coi như đã mặc xong.

Vải tơ tằm dán sát người, kết hợp hoàn mỹ trên thân Ngô Sở Ủy. Vai rộng, eo hẹp, mông vênh, chân dài... nói rõ đầy đủ thân hình này không phải lộ ra, mà là “bao kín” ra.

Điều khiển Trì Sính vừa lòng nhất, y chỉ có thể mặc ở bên trong, để một mình hân thưởng thức.

“Được chưa?” Ngô Sở Ủy không kiên nhẫn hỏi.

Trì Sính không nói gì, vẫn nhìn chăm chăm vào mông của y.

Ngô Sở Ủy tự quyết định cởi ra, kết quả bị Trì Sính cản lại, kéo ngã lên giường.

“Đừng cởi.” tay Trì Sính nhẹ vuốt trên lớp vải trơn tuột che phần mông của Ngô Sở Ủy, giọng nói thấp trầm vang lên bên tai: “Tôi thích nhìn, cứ mặc như thế đi.”

Ngô Sở Ủy biết lúc này nếu còn không mở miệng, thì sẽ triệt để đánh mất cơ hội, thế là vận mạnh cổ tay Trì Sính, xô đẩy, kháng cự, chống đối hiện rất rõ ràng.

Trì Sính cũng không làm khó y, bình tĩnh hòa nhã nói: “Gặp Khương Tiểu Soái rồi?”

Cuối cùng, vấn đề đã bị khởi lên.

Ngô Sở Ủy sầm mặt: “Phải.”

Trì Sính lại hỏi: “Cậu ta cho cậu biết chuyện tôi cưỡng ép cậu ta khuyên cậu?”

“Không phải khuyên, là tính kế!” Ngô Sở Ủy đột nhiên cao giọng.

Ngữ khí của Trì Sính vẫn rất bình thản: “Cho nên cậu cảm thấy tôi đùa cậu, lừa cậu, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn sao?”

Ngô Sở Ủy đẩy mâu thuẫn thẳng cấp thêm một bước.

“Phải! Anh rõ ràng nói sẽ kiên nhẫn với tôi, bất kể lúc nào tôi nghĩ thông anh cũng không để ý, còn nói tuyệt đối không cưỡng ép tôi. Kết quả âm thầm câu kết với Khương Tiểu Soái, cưỡng ép anh ta bức tôi vào khuôn khổ. Tôi vẫn luôn cho rằng anh là đàn ông, bụng dạ thẳng thắn, không ngờ anh lại giả dối như thế, vì thỏa mãn cây củ cải của mình, mà hoàn toàn không bận tâm đến cảm thụ của tôi.”

Nói xong câu này, trong phòng chìm vào yên lặng.

Thật ra lúc này, Ngô Sở Ủy hy vọng Trì Sính lật mặt, hy vọng hắn giảo biện, sau đó Ngô Sở Ủy sẽ phun ra những lời có tính công kích mạnh hơn, triệt để đánh nát phòng tuyến tâm lý của Trì Sính.

Không ngờ, Trì Sính từ đầu đến cuối đều không biểu hiện chút phần nộ nào, cho dù bị Ngô Sở Ủy quở trách như thế, vẫn bình tĩnh nhìn Ngô Sở Ủy, trầm mặc đợi y trút hết toàn bộ oán hận trong lòng ra.

Ngô Sở Ủy nhin không nổi nữa, nện hai phát thật mạnh lên ngực Trì Sính.

“Anh biết mấy hôm đó tôi giẫy dụa nhiều thế nào không, anh biết tôi tưởng lầm người yêu cũ của anh trở về, trong lòng khó chịu thế nào không? Anh lại dùng thủ đoạn ác liệt này để kích thích tôi, xây dựng niềm vui của anh trên nỗi khổ của tôi. Tôi bây giờ hối hận đến xanh cả ruột, lúc đó vì quái gì tôi lại mở cửa ra? Tôi nên nhốt anh ở ngoài cả đêm.”

Sắc mặt Trì Sính cuối cùng biến đổi, cánh tay mạnh mẽ đầy sức lực giữ chặt thân thể Ngô Sở Ủy.

Ngoài mặt Ngô Sở Ủy tức giận không thôi, nhưng trong lòng thì trộm vui, bị người ta sỉ vả như thế, anh còn chịu nổi sao? Có bản lĩnh anh đến đi! Văng tục, chửi bậy, nói xong ông liền vạch trần nội tình của anh, cho anh không chỗ dung thân.

“Tôi thừa nhận, đây là tôi làm không đúng.”

Chuyện khác với ý nguyện, Trì đại thiếu vẫn luôn càn quấy ngang ngược, kiêu ngạo không chịu trối buộc, hôm nay lại chủ động nhận sai.

Ngô Sở Ủy có hơi khó tiếp nhận.

Trì Sính kéo mạnh cánh tay đang đặt trên hai vai Ngô Sở Ủy, kéo y ngã trước mặt mình, thực hiện cự ly không đến ba cm, dùng thái độ thành khẩn nhất xin lỗi y.

“Là tôi quá nôn nóng, tôi sợ chờ quá lâu, cái đầu ngu ngốc ương bướng của cậu không biết lại nghĩ lệch đến đâu. Quan hệ của cậu và Khương Tiểu Soái thân mật như thế, cậu ta là người hiểu rõ cậu nhất, cũng biết chỗ yếu của cậu ở đâu, cho nên tôi mới tìm cậu ta. Đương nhiên, thủ đoạn có hơi cứng rắn, trong lòng tôi cũng rất không đành.”

Ngô Sở Ủy cố giữ vững thần kinh không dao động, tiếp tục mở miệng châm lửa: “Bớt giả vờ giả vịt đi! Nếu anh thật sự không đành, thì lần đầu tiên có thể thao tôi đến bán sống bán chết sao?”

Mặt Trì Sính đã sắp dán hẳn lên mặt Ngô Sở Ủy, hương thơm sữa tắm hòa quyện cùng mùi thuốc, khiến mùi vị dương cương của phái nam đập vào mũi Ngô Sở Ủy.

“Chỉ vì thích cậu, mới muốn thao cậu như thế, vì thương cậu, mới thao hung như thế!”

Một câu giải thích quá khôn nặn, nhưng nói ra từ miệng Trì Sính, lại rất hùng hồn lý lẽ.

Mặt Ngô Sở Ủy đã bị nhiệt khí Trì Sính thổi ra nung chín.

Trì Sính đưa tay giữ sau gáy Ngô Sở Ủy, tiếp theo, mũi chạm mũi, mắt nhìn mắt, một hồi sâu, mài mòn kiên nhẫn của Ngô Sở Ủy, mới cưỡng ép hôn lên. Ngậm đôi môi mỏng của y, trêu chọc đầu lưỡi y, càn quét khoang miệng y, chuyển giao áy náy nồng đậm, bức Ngô Sở Ủy tiếp nhận.

Đợi khi dừng lại, Ngô Sở Ủy còn sót lại chút lý trí, nhưng khí thế gay sự đã không còn đủ nữa.

“Tôi còn cho rằng anh không muốn tôi gặp Khương Tiểu Soái là vì ghen, vì lo lắng cho thân thể của tôi, hóa ra là do sợ sự tình bại lộ! Còn giả vờ giống như thế.”

Câu này thật sự oan uổng Trì Sính, hẳn đẩy Ngô Sở Ủy ngã xuống giường, thở dốc nói: “Nếu tôi thật sự sợ sự tình bại lộ, thì có thể khiến tất cả mọi người đều ngoan ngoãn ngậm miệng, cậu có thể không nghe được một chữ.”

Nói xong, vươn lưỡi liên tục liếm láp lỗ tai Ngô Sở Ủy, khiến ý thức của Ngô Sở Ủy tan rã, thở dốc phì phò. Vậy mà Trì Sính lại cứ liều mạng dụ dàng, dụ dàng ngậm lấy, dụ dàng vòng quanh, khi mút liếm còn phát ra tiếng, dụ dàng đến hút hồn người.

Ngô Sở Ủy triệt để rơi vào vòng vây ngọt ngào của Trì Sính, còn có thể nói gì nữa? Có phun ra được cũng chỉ là những từ đơn mê loạn.

Trì Sính cắn lỗ tai Ngô Sở Ủy, trêu chọc nói: “Vành tai mềm như thế, còn muốn bức bản thân ghi thù? Cậu là thật sự muốn nổi giận với tôi, hay muốn để tôi đẩy cậu đến không xuống được giường hả?”

Kế hoạch nhỏ bé của Ngô Sở Ủy đã không biết bay đến tận đâu rồi.

Sau khi làm xong một lần, đã là chuyện của hơn một tiếng sau, Ngô Sở Ủy trần truồng nằm trong ổ chăn thở dốc, nội y mới mua kia không biết dính bao nhiêu nước miếng, ướt nhẹp còn lấp lánh ánh đêm mờ. Tay Trì Sính vẫn còn luẩn quẩn ở giữa chân Ngô Sở Ủy, ngón tay cọ qua cửa động, khiến Ngô Sở Ủy lại run rẩy một trận.

Lúc này, Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng tìm về một chút thần trí, nhưng cũng ý thức được một vấn đề nghiêm trọng: Y đây là lạng lẹ tha thứ cho Trì Sính, xóa giải hiểu lầm rồi, cắt đứt con đường mình trải sẵn luôn rồi.

“Mấy tiếng kêu cuối cùng của cậu thật dâm dăng.” Trì Sính còn đang nhớ lại.

Ngô Sở Ủy cố gắng ngăn chặn lời tán tỉnh lộ lộ của Trì Sính, cưỡng ép bản thân suy nghĩ đến chính sự. Vừa rồi đã biểu hiện ra không còn tính toán nữa, lúc này lại vẫn canh cánh trong lòng, cũng không khỏi quá vô vị. Không được, mình phải gọi chuyện ra lần nữa, mình phải gây hục hặc, mình phải dồn anh ta vào cục diện bị động.

“Tôi muốn uống nước.” Ngô Sở Ủy đột nhiên mở miệng.

Trì Sính để trần người xuống giường, trong quá trình lấy nước, Ngô Sở Ủy đột nhiên phun ra một câu.

“Quách Thành Vũ thượng Tiểu Soái rồi.”

Cũng coi như Trì Sính xui xẻo, một ly nước yên lành, lại đột ngột bị một vố như thế, cả ly nước liền rớt xuống đất, phát ra một tiếng vỡ, trên ngón tay Trì Sính còn thừa lại phần cán ly.

Tim Ngô Sở Ủy thoáng chốc lạnh đi, không cách nào hình dung cảm xúc trong lòng, cho dù nằm trong chăn vẫn cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. “Tranh chấp” nên có đã có rồi, có thể nhân cơ hội gọi chuyện, nhưng Ngô Sở Ủy lại không nói nổi một câu.

Trì Sính lại rót cho Ngô Sở Ủy ly nước khác, Ngô Sở Ủy thì một chút cũng không uống, mắt đăm đăm nhìn thẳng lên trần nhà, trong đầu liên tục vang dội suy đoán của Khương Tiểu Soái, rõ ràng như mới.

Trì Sính nằm lên giường, phát hiện Ngô Sở Ủy khác thường.

“Hôm nay rốt cuộc cậu sao vậy?” Mở miệng hỏi.

Ngô Sở Ủy quay đầu qua, ánh mắt đen hấp háy bắn thẳng vào Trì Sính, hỏi: “Anh còn hận Ông Thạc không?”

Sắc mặt Trì Sính thay đổi, “Đang yên lành nhắc tới cậu ta làm gì?”

Ngô Sở Ủy thoáng chốc biết được đáp án, lại hỏi: “Vậy anh còn bận tâm anh ta không?”

“Không bận tâm.” Trì Sính trả lời dứt khoát nhanh chóng.

“Nếu anh không bận tâm, tại sao còn hận anh ta?”

Trì Sính khựng lại, nói: “Tôi không bận tâm cậu ta, mà bận tâm chuyện năm đó.”

Ngô Sở Ủy hỏi ra một câu mấu chốt nhất, “Vậy anh hận Quách Thành Vũ không?”

Một sự trầm mặc chí mạng.

Tim Ngô Sở Ủy như bị khoét ra một cái lỗ, rõ ràng làm chuyện này là hai người nhưng Trì Sính chỉ hận Ông Thạc, cái này nói rõ điều gì? Nói rõ hẳn chỉ là dựng cái cớ “hận Ông Thạc”, âm thầm câu kết với Quách Thành Vũ thôi!

Trì Sính thấy gương mặt tái nhợt của Ngô Sở Ủy, hai tay liền ôm đầu y nói: “Đại Bảo, chúng ta đừng nói những chuyện tệ hại trong quá khứ nữa được không? Cậu và bạn gái trước yêu nhau bảy năm, tôi cũng không nhắc tới một chữ, cậu còn muốn tôi phải thế nào nữa?”

Ngô Sở Ủy giật mình, nhìn chằm chằm Trì Sính.

“Anh biết tôi từng có bạn gái quen nhau bảy năm?”

Trì Sính sầm mặt ừ một tiếng.

Ngô Sở Ủy run môi hỏi: “VẬY... anh biết cô ta là ai không?”

“Không biết cũng không muốn biết.” Trì Sính quyết đoán nói.

Ngô Sở Ủy rụt rè hỏi: “Tại sao?”

“Tôi không chịu nổi trong lịch sử mà tôi không cách nào thay đổi, cậu từng có một tình cảm khắc cốt ghi tâm.”

Ngô Sở Ủy cảm thấy, y có thể thẳng thắn vào lúc này, bất kể kết quả ra sao, đều không cần phải tiếp tục che giấu nữa, nhưng trước khi thẳng thắn, y vẫn còn một câu muốn hỏi, không hỏi rõ ràng, y chung quy không cách nào giải tỏa. Vì không chỉ liên quan đến bản thân y, mà còn có Khương Tiểu Soái từng chữa thương tâm lý cho y.

“Tại sao anh để ý chuyện năm đó như thế?”

Mắt Trì Sính trầm như nước, nhìn không ra chút dao động nào.

“Tôi hận nhất là người khác lừa gạt tôi.”

Tim Ngô Sở Ủy bị đập nát bấy, lời nói ra cũng mang theo mùi vị giấy dựa chờ chết.

“Tôi cũng lừa anh không ít đúng không? Nhưng sao anh không làm gì tôi chứ!”

Trì Sính nhàn nhạt nói: “Trong phạm vi tôi có thể khống chế, lừa gạt của cậu không tính là lừa, chỉ gọi là chơi trò tâm nhãn, nhưng nếu vượt qua khỏi phạm vi khống chế của tôi, luôn che giấu tôi gì đó, vậy mới là lừa gạt chân chính.”

Ngô Sở Ủy hoàn toàn tuyệt vọng.

Khi Trì Sính ôm tới, Ngô Sở Ủy vẫn còn trong trạng thái chết cứng.

“Cậu từng lừa tôi?” Trì Sính cố ý hỏi.

Ngô Sở Ủy hé răng, tê liệt ừ một tiếng.

“Lừa thế nào?”

Ngô Sở Ủy ngẩn người rất lâu, nói: “Thật ra lúc trước tôi tiếp cận anh, là có mục đích.”

Tay Trì Sính siết chặt: “Mục đích gì?”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy tái nhợt, môi mở rồi khép cũng không ra được một chữ.

Trì Sính không nhẫn tâm, gương mặt căng cứng thoáng chốc dịu đi, “Bỏ đi, không hù cậu nữa, cậu không phải chỉ vì chia tay với bạn gái cũ, chịu kích thích, muốn mượn bờ vai của tôi thôi sao? Tôi không để ý điểm xuất phát vì tính lợi ích của cậu, tôi không để ý cậu lợi dụng tôi, tôi nguyện ý dẫn ‘dê con’ bị thả nuôi nhà cậu đi ăn cỏ thơm ngon hơn.”

Ý niệm cố gắng chống đỡ của Ngô Sở Ủy lập tức sụp đổ, một người đàn ông biết rõ y chơi trò tâm kế còn thân nhiên dung túng, y không dám đánh mất. Cho dù phải tiếp tục gạt hắn, ngày sau phải trả giá càng

thê thăm hơn, y cũng nhận.

124. Chương 124 - Cuộc Sống Tính Toán Tỉ Mỉ

Mấy hôm nay gió lớn nhiệt độ giảm, phòng khám của Khương Tiểu Soái lại chen đầy người bệnh, bận rộn một buổi sáng, vừa mới ngồi xuống uống miếng nước, lại có một giọng nói vang lên sau lưng.

“Bác sĩ Khương.”

Khương Tiểu Soái đặt ly nước xuống, theo thói quen đáp lời: “Chỗ nào không thoải...”

Đợi khi nhìn rõ người sau lưng, bắt giắc mài răng, lại nhìn cách ăn mặc của y, tây trang giày da, cổ áo ủi phẳng lì, tóc cắt sạch sẽ gọn gàng... không khỏi nắm chặt tay, trêu chọc: “Tổng giám đốc Ngô đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa thật là thất kính!”

Ngô Sở Ủy cười lớn đầy sáng khoái, nhéo mạnh lên mặt Khương Tiểu Soái.

“Sao hôm nay cậu lại rảnh rỗi thế?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy chỉ bên ngoài, nói: “Khu 48 sửa đường, đèn giao thông đều đổi thành đèn tín hiệu LED, công ty chúng tôi nhận hạng mục này. Máy hôm nay nhân viên đang tiến hành thăm dò khảo sát ở vùng này, tôi đến giám sát công việc của họ, cũng thuận đường ghé thăm anh.”

Khương Tiểu Soái cười chọt một cái vào bụng Ngô Sở Ủy, “Công trình chính phủ cũng có thể lấy được, năng lực không nhỏ nha!”

Ngô Sở Ủy vẻ mặt nghiêm túc nói; “Đây là kết quả toàn thể nhân viên công ty đồng tâm nỗ lực.”

Khương Tiểu Soái cười gằn: “Là công lao của một mình Trì đội trưởng đúng không?”

“Ai nói hử?” Ngô Sở Ủy kiên quyết phủ nhận, “Anh ta đã không còn đi làm ở cục giao thông nữa, điều đến cục tài chính rồi.”

“Cục giao thông thì có ý nghĩa gì đâu? Tiền đồ phát triển ở cục tài chính tốt hơn nhiều. Người ta nhất định là vì hạng mục này, mới khổ sở chịu đựng đến hôm nay mới điều nhậm. Trước tiên phải lót đường trải phẳng cho cậu rồi, sau đó mới đến cục tài chính tìm một chức quan, cung cấp điều kiện chính sách tốt đẹp cho con đường phát triển lớn mạnh của công ty cậu. Anh ta chắc là dự tính như thế đi?”

Ngô Sở Ủy hừ lạnh một tiếng, “Anh cũng xem trọng tôi quá rồi đó, anh ta muốn điều nhậm chỉ là chuyện nói một câu, làm gì phải nghĩ nhiều như thế? Nếu thật sự suy nghĩ cũng sẽ không ưu tiên suy nghĩ cho tôi, chắc chắn là cho đàn rần đó, tính ra anh ta cũng tính ngộ rồi, không có địa vị xã hội ổn định, thì không cách nào xây dựng hoàn cảnh sinh hoạt an toàn thoải mái cho đàn con.”

Khương Tiểu Soái cười tinh quái, “Xem cậu chưa loét rồi kìa.”

Ngô Sở Ủy cứng miệng, “Tôi có gì phải chua chít? Tôi hận không thể khiến anh ta ngày ngày đến chỗ đàn rần đó, tốt nhất là ngủ trong ổ rần luôn, bớt trở về gây phiền cho người ta.”

“Ồ, đúng rồi.” Khương Tiểu Soái nhớ ra một chuyện, “Rốt cuộc cậu có thắng thắn với anh ta chưa?”

Nói đến chuyện này, khóe mắt Ngô Sở Ủy cũng mang thêm mấy phần rầu rĩ.

“Hôm đó vốn muốn nói rồi, kết quả anh ta bỏ một liều thuốc mãnh liệt cho tôi, còn chưa mở miệng đã tha thứ luôn rồi. Sau đó tôi nghĩ lại, bỏ đi, cứ để như thế, tôi đã tiêu hủy tất cả những thứ có liên quan đến tôi và Nhạc Duyệt rồi. Tôi và Trì Sính không sinh sống trong cùng một thế giới, người chúng tôi quen biết cũng cách nhau xa lắc xa lơ, không ai sẽ vạch trần chuyện của hai chúng tôi với Trì Sính đâu.”

“Vậy Nhạc Duyệt thì sao? Khương Tiểu Soái nhắc nhở, ”Lỡ đâu cô ta muốn báo thù cậu thì sao?”

Ngô Sở Ủy lắc đầu, “Sẽ không đâu, cô ta nhất định cho rằng Trì Sính đã biết rõ, cố ý thay tôi đả kích báo thù cô ta. Cũng như lúc trước tôi cảm thấy Trì Sính đã biết rõ mọi chuyện rồi đó.”

Khương Tiểu Soái nghĩ lại thấy cũng có lý, “Nếu có thể che giấu, thì đành phải mạo hiểm thôi, tương lai tình cảm của hai cậu ổn định rồi, nói không chừng hôm nào chuyện phiếm sẽ nói chuyện này ra luôn.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

Lại một bệnh nhân đến khám, Khương Tiểu Soái qua khám bệnh, Ngô Sở Ủy ngồi trên ghế uống nước, vừa uống nước vừa đánh giá Khương Tiểu Soái, y cảm thấy Khương Tiểu Soái gầy đi, hồi mùa hè mặc áo blouse đó còn rất hợp người, kết quả hiện tại vào đông, quần áo dày thêm, nhưng áo blouse lại trở nên rộng thùng thình.

Kê đơn cho người bệnh xong, Khương Tiểu Soái lại trở về ngồi.

Ngô Sở Ủy hỏi hân; “Anh và Quách tử rốt cuộc ra sao rồi?”

“Cứ vậy thôi.” Khương Tiểu Soái lấp lửng.

Ngô Sở Ủy rất nôn nóng, “Không phải anh còn cho rằng Quách tử thích Trì Sính chứ?”

“Khó khăn lắm mới gặp nhau, chúng ta đừng nói những chuyện mất hứng này nữa được không?” Khương Tiểu Soái dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn Ngô Sở Ủy, “Kể lại cuộc sống hạnh phúc của cậu đi.”

Ngô Sở Ủy lộ vẻ khốn quẫn, “Tôi có gì mà hạnh phúc chứ?”

“Ngài mở công ty lớn, được cậu ấm bảo hộ, không thiếu tiền, không thiếu tình yêu, còn muốn thế nào nữa?”

Ngô Sở Ủy nói: “Tôi muốn một người vợ.”

Khương Tiểu Soái bật cười, “Cậu được lắm! Cho cậu một người vợ tôi cũng không biết để làm gì! Với cái cây phía trước của cậu, bỏ phế lâu như thế, đã sắp mọc mốc luôn rồi.”

Tổng giám đốc Ngô trước khi vào cửa còn trầm ổn độ lượng, vừa nghe câu này lập tức xù lông.

“Ai nói hả? Lão nhị của tôi vẫn luôn sinh long hoạt hổ! Gần đây tôi đang cố gắng rèn luyện thân thể, tranh thủ sớm ngày lấy được Trì Sính.” Nói rất trịnh trọng mạnh mẽ.

Khương Tiểu Soái cũng không đả kích lòng tự tôn của Ngô Sở Ủy, trực tiếp mỉm cười cho qua.

Hai người đang nói chuyện, một số điện thoại lạ gọi đến di động của Ngô Sở Ủy, tiếp máy thì quả thật là Trì Sính.

“Tôi đang ở ngoài làm việc, di động đứng máy rồi, nạp chút phí cho tôi đi.”

Cầm hận cúp máy, Ngô Sở Ủy ra vẻ tức giận.

Khương Tiểu Soái hỏi: “Chuyện gì đó?”

“Anh nói người này có phải cố ý không? Vừa ra khỏi cửa đã đứng máy, trong túi còn không mang tiền, mỗi lần đều bảo tôi nạp cho anh ta, tìm cách moi tiền từ tôi.”

Khương Tiểu Soái nhe miệng cười, “Trả phí điện thoại có thể tốn của cậu bao nhiêu hả? Đường đường một tổng giám đốc, mỗi ngày thu vào mấy trăm ngàn, còn tính toán chút ít tiền này? Lại nói, Trì Sính là người trong ổ chăn của cậu, hai người còn phải tính toán rõ ràng thế sao?”

Nói đến chuyện này, Ngô Sở Ủy càng nổi giận.

“Ban đầu hai chúng tôi quả thật không tính toán rõ ràng như thế, sau đó tôi phát hiện cứ thế là không được, làm vậy tôi toàn chịu thiệt. Cứ nói chuyện mua cơm đi, khi đến phiên anh ta mua cơm, anh ta nhét vài miếng qua loa là xong, đến phiên tôi mua cơm, anh ta ăn không biết ngừng.”

“Còn tháng trước nữa, anh ta lấy di động nạp đầy của tôi dùng sạch cũng không cho tôi biết, hại lưu lượng của tôi vượt mức, bị trừ bao nhiêu tiền.”

“Phụt...” Khương Tiểu Soái phun nước trong miệng ra, “Chỉ chút ít lưu lượng đó, cậu cũng có thể lấy ra nói hả?”

Ngô Sở Ủy tức muốn chết, “Căn bản không phải là chuyện tiền hay không tiền, mà là vấn đề thái độ của người này. Anh ta nhất định là cố ý! Khi ở nhà, biết tiền điện thoại không còn nhiều, cố ý không nạp, nhất định đợi điện thoại thiếu tiền rồi thì bảo tôi nạp. Hơn nữa bình thường ra ngoài đều mang theo túi tiền, đến khi đi động thiếu tiền thì lại tay không mà đi.”

Khương Tiểu Soái là sư phụ, nghe đồ đệ chỉ trích huyết lệ như thế, không chỉ không có một chút đồng tình, mà còn trộm vui.

Ngô Sở Ủy lại nói: “Tháng trước anh ta mua cho tôi một bộ nội y giữ ấm, tôi không đáp lại cho anh ta chút gì đó, trong lòng anh ta liền không cân bằng. Tháng này cứ cách năm ba hôm là ở trước mặt tôi bày cái quần lông đó ra, vừa nói bị rút nước, vừa nói bị đổ lông, thật ra cái chất liệu quần đó của anh ta rất tốt, độ lớn lại thích hợp, anh ta đang cố ý đàn áp tôi, ép buộc tôi phải tiêu tiền cho anh ta.”

Từ tận đáy lòng Khương Tiểu Soái cảm thấy, nếu chuyện này xảy ra trên người đàn ông khác, khẳng định là sẽ bị người ta ghét. Nhưng một khi xảy ra trên người Trì Sính, thì sao lại mạnh như thế chứ?

“Vậy cậu có tặng anh ta một cái không?” Khương Tiểu Soái cố ý hỏi.

Ngô Sở Ủy sầm mặt, “Không tặng, nếu không anh ta lại quen cái tật xấu đó!”

Khương Tiểu Soái lại cười, “Vậy cậu luôn nộp phí điện thoại cho người ta đúng không? Nếu người ta ở bên ngoài bị dụ đi mất, cậu đi đâu tìm?”

“Cho người dụ đi mất càng tốt!”

Tuy là nói thế, nhưng Ngô Sở Ủy vẫn mở miệng nhờ Khương Tiểu Soái lên mạng nạp tiền.

“Nạp bao nhiêu?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy hất cằm, “Trước xem thử nợ bao nhiêu đi.”

Khương Tiểu Soái nhấn số tài khoản của Trì Sính, tra xem số dư, hiển thị thiếu 29.3.

Ngô Sở Ủy nghĩ cũng không nghĩ đáp: “Nạp 30.”

Khương Tiểu Soái sợ hãi, “Cậu nạp 30? Dư ra chỉ có 7 hào, gửi tin nhắn xong cũng hết luôn!”

Ngô Sở Ủy nghĩ nghĩ, nói: “Vậy nạp thêm 4.9 đi.”

Khương Tiểu Soái suýt nữa trượt khỏi ghế, “Tôi nói này... cậu làm gì phải tính toán chuẩn xác như thế hả? Cho dù không nạp một trăm hai trăm, ít nhất cậu gom cho đủ số đi? Không thể mười tệ, thì năm tệ cũng được mà?”

“Bốn tệ chín.” Ngô Sở Ủy kiên quyết con số này.

Khương Tiểu Soái khó hiểu, “Sao cậu kiên quyết chọn số này vậy?”

“Anh ta gọi đi một hào được hai phút, nhận cuộc gọi thì miễn phí, anh ta chưa từng gửi tin nhắn, trên cơ bản chỉ gọi điện nói chuyện với tôi. Hai chúng tôi nhiều nhất chỉ nói chuyện ba mươi phút, một hào hai phút, nhiều nhất là ba tệ sáu. Anh ta nói chuyện với người khác, chưa từng vượt quá một phút, bốn tệ chín trừ cho ba tệ sáu còn lại một tệ ba, lại thêm bảy hào còn dư trước đó chính là hai tệ, hai tệ này đủ cho anh ta nói chuyện chính sự, nếu anh ta chuyện phiếm với người khác, đúng mấy đáng đời!”

Khương Tiểu Soái dùng ánh mắt sùng bái nhìn Ngô Sở Ủy, hần cảm thấy, Ngô Sở Ủy đã thành tinh rồi!

...

Từ chỗ Khương Tiểu Soái đi ra, Ngô Sở Ủy lại cùng nhân viên đến nơi khác.

Trên đường đi qua một cửa hàng, Ngô Sở Ủy đứng bên ngoài do dự rất lâu, vẫn bước vào.

Vào rồi đi thẳng đến quầy hàng chuyên bán nội y của phái nam, chọn lựa mấy hăng, không phải quá mắc thì là quá mắc. Chọn tới chọn lui, cuối cùng còn lại một hăng cuối cùng, nếu còn không thích hợp nữa thì không mua.

Kết quả, giá cả giống hệt mấy hăng trước, hàm lượng lông cừu cao, không thấp hơn hai ngàn tệ. Hàm lượng lông cừu thấp, Ngô Sở Ủy lại sợ mắc không ảm.

Vừa định đi, đột nhiên thấy quầy giá đặc biệt ở trước cửa.

“Quần lông cừu ở đây đều là hàng không đủ size, là lông cừu thuần chất, hàm lượng cao đến 98%, giá gốc là ba bốn ngàn, hiện tại giá đồng loạt 799 một cái, là lần ưu đãi cao nhất từ lúc mở tiệm đến nay.”

Ngô Sở Ủy chọn lựa trong số đó, dường như kích cỡ đều rất nhỏ, với thể hình hùng hân của Trì Sính, khẳng định nhét không vô. Lục tìm mãi đến dưới cùng, cuối cùng cũng tìm được cái số lớn.

“Cũng không biết có thể mặc vào hay không...” Ngô Sở Ủy lẩm bẩm.

Nhân viên hỏi: “Ngài muốn mua cho mình hay tặng người khác?”

“Tặng người khác.” Ngô Sở Ủy nói.

Nhân viên lại hỏi: “Vậy anh ta cao bao nhiêu nặng bao nhiêu?”

Ngô Sở Ủy nói lấp lửng: “Cao một mét tám mươi lăm? Tám bảy? Cân nặng ít nhất cũng tám chục kg đi... dù sao rất hùng dũng.”

Nhân viên cân nhắc một chút, nói: “Vậy thì size này cũng tầm tầm rồi, hơi chật một chút cũng không sao, quần này độ đàn hồi cao, có mạp hơn cũng mặc được.”

Ngô Sở Ủy không mấy tin tưởng, lại hỏi một câu.

“Vậy nếu không vừa, có thể trả không?”

Nhân viên lộ vẻ áy náy, “Xin lỗi, hàng giảm giá không thể đổi trả, nếu là vấn đề chất lượng, có thể đem đến sửa chữa.”

“Vậy à...”

Ngô Sở Ủy do dự một chút, thực sự không chống đỡ nổi cám dỗ của giảm giá, nên vẫn bỏ tiền mua.

125. Chương 125 - Thiết Công Kê Nam Châm

Trên đường về, Ngô Sở Ủy tính tổng lại, hôm nay là thứ sáu, ngày mai Trì Sính nghỉ, tối nay phải ăn phong phú một chút. Vừa nghĩ đến cái này, Ngô Sở Ủy lại cảm thấy mình chịu thiệt, Trì Sính có hai ngày nghỉ, nhưng công ty của y thì vẫn kinh doanh như thường. Hôm nay đến phiên y mua cơm, y còn phải mua phiếu chúc mừng ngày nghỉ của người ta nữa chứ. Thao!

Vốn dự định mua ba cân thịt dê, nghĩ thế liền đổi thành hai cân.

Bước vào một cửa hàng bán thịt, hỏi: “Thịt dê bao nhiêu tiền một cân?”

Chủ tiệm không suy nghĩ nói: “Bốn mươi lăm tệ một cân.”

“Mắc vậy sao?” Ngô Sở Ủy tròn mắt, “Sao tôi nhớ chỉ hơn ba mươi tệ thôi?”

“Tiền nào của nấy, bốn mươi lăm tệ một cân đều là thịt dê mới mổ, tuyệt đối không trộn lẫn một chút thịt giả nào, không phải tôi nói chứ, với thân phận của cậu bây giờ, chắc không để ý chút tiền đó chứ? Tốn thêm một ít không phải sẽ mua được thứ yên tâm hơn sao? Thịt dê hơn ba mươi tệ một cân tôi đây cũng có, cậu dám mua không?”

Ngô Sở Ủy nói thẳng: “Tôi dám, tôi muốn loại hơn ba mươi đồng một cân, mua hai cân.”

Chủ tiệm: “...”

Lại vào tiệm rau, chuyên chọn mua rau đặc biệt nhũn, Trì Sính thích ăn nhất là lá hương thung. Vì quá mắc, Ngô Sở Ủy nhìn cũng không thèm nhìn, vốn còn muốn mua chút gia vị, sau đó nghĩ lại trong tủ lạnh vẫn còn, nên không tiếp tục tốn tiền nữa.

Cho dù tiết kiệm mọi chỗ, trước khi lên xe Ngô Sở Ủy vẫn lầm bầm một câu, mẹ nó, cuộc sống qua không nổi mà, mới dạo một vòng đã mất một ngàn tệ rồi.

Khi ăn cơm, Ngô Sở Ủy lại ghen một bụng lửa.

Thịt dê để ở bên phía y, mỗi lần đều là y gấp bỏ vào nồi, Trì Sính ra tay luôn luôn nhanh hơn y. Đợi khi đĩa của Ngô Sở Ủy vươn vào nồi, thì không còn sót chút thịt nào, y chỉ đành thêm vào, kết quả lại chưa kịp gấp đã bị Trì Sính giành mất.

Mất thấy hai cân thịt dê sắp mất, Ngô Sở Ủy vẫn chưa ăn được bao nhiêu.

Thế là bỏ một đĩa rau vào, nói với Trì Sính: “Đừng chỉ lo ăn thịt, ăn chút rau đi.”

Sau đó, bản thân dùng đĩa bỏ vào nồi hai miếng thịt, trong quá trình chờ đợi không hề buông đĩa. Kết quả chỉ mới ngẩng người một chút, miếng thịt trong đĩa đã không thấy đâu, ngẩng đầu nhìn, đang bị nhai trong miệng Trì Sính kia.

Thao! Ngô Sở Ủy thầm chửi một tiếng.

Đợi bớt giận rồi, muốn gấp đồ, ngay cả rau cũng bị Trì Sính gấp sạch.

Mà sau đó, Ngô Sở Ủy liều mạng tranh đoạt cùng Trì Sính trong nồi, một bữa cơm mà cứ như đánh nhau.

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy phát hiện gia vị chấm trong chén của mình đã hết, hỏi Trì Sính: “Chỗ anh còn gia vị không?”

Trì Sính thản nhiên lắc lắc túi đựng đã bóp xẹp, sau đó ném vào thùng rác.

Ngô Sở Ủy đen mặt đi lục trong tủ lạnh, lục nửa ngày cũng không có, lại vào nhà bếp tìm, cũng không thấy. Cuối cùng hết cách, chỉ đành trộn chao với tương đậu, ghép chung làm đồ chấm.

Trở về phát hiện, trong đĩa chỉ còn mấy miếng thịt, hỏa tốc dùng đĩa gấp lên, gần như còn chưa kịp bỏ vào trong nồi đã đặt vào bát của mình.

Trì Sính đối diện trầm giọng nói: “Thịt của cậu còn chưa chín đâu, ăn xong sẽ đau bụng, bỏ vào chén một chút đi.”

Bớt giả bộ dùm đi! Thịt mà vào nồi thì chạy không thoát khỏi miệng anh!

Nghĩ thế, gấp tất cả thịt trong chén, quyết tâm nhét vào miệng.

Kết quả, miệng há rộng, thịt lên đến môi rồi, đĩa lại bị người ta cướp đi.

Trì Sính thật sự có thủ pháp tốt, giạt đĩa qua mà không rút một miếng thịt, nhất tề ném vào nồi. Xong rồi lại lấy ra, bỏ vào chén gia vị của mình chấm chấm, ngay trước mặt Ngô Sở Ủy nhàn nhả nhét vào miệng.

Ngô Sở Ủy sững sốt một chút, bóp một tiếng ném đĩa.

“Không ăn nữa!”

Trì Sính ngồi đối diện nhìn Ngô Sở Ủy một lát, khóe miệng lộ ra nụ cười không dễ phát giác, sau đó lặng yên đứng lên, mở tủ lạnh, như diễn xiếc lấy từ ngăn cách đông bên dưới ra mấy hộp thịt dê.

Đẩy đến trước mặt Ngô Sở Ủy, trêu y: “Thật không ăn nữa?”

Ngô Sở Ủy liếc mắt nhìn, không mấy khí thế hỏi: “Ở đâu ra?”

“Cậu nói xem ở đâu ra?”

Trì Sính sớm đã quen, chỉ cần đến phiên Ngô Sở Ủy mua cơm, mười lần thì hết chín lần đều ăn không no.

Lại từ trong tủ ở bếp lấy ra rau đã lật xong từ trước, còn có một cái chén sạch, đổ gia vị hải sản mới mua, thêm một chút nước chấm, đẩy cho Ngô Sở Ủy.

“Lúc này không ai giành với cậu đâu, ăn đi.”

Ngô Sở Ủy cảm thấy cân bằng, chậm rãi ăn thịt, chậm rãi gấp rau.

Thịt dê Trì Sính mua hoàn toàn khác biệt với của Ngô Sở Ủy mua, cho dù không phải nhà nghề, Ngô Sở Ủy cũng có thể nếm được. Thịt Trì Sính mua vừa mỏng vừa non, vị gây đầy đủ. Mớ rau kia cũng giòn và xanh mơn mớn, vừa nhìn đã biết là rau chất lượng được bày trên kệ của siêu thị.

Mỹ mãn ăn một bữa, cùng thu dọn chén bát, cùng vào nhà tắm rửa ráy tắm rửa.

Cởi sạch quần áo, vừa mới đứng dưới vòi sen, Ngô Sở Ủy đã phải nghênh đón ánh mắt trêu chọc của Trì Sính.

“Cậu xem cậu ăn nhiều đến mức bụng nhô lên rồi kìa.”

Ngô Sở Ủy cúi đầu nhìn, lại liếc mắt nhìn bên Trì Sính, không phục nói: “Anh ăn còn nhiều hơn tôi mà! Chỉ là do cơ bụng của anh cứng, không nhô lên nổi mà thôi.”

Trì Sính cười dữ tợn, “Sau cơn tối lượng vận động của tôi lớn, cậu vận động nhiều cỡ nào? Tôi cực khổ cày cấy, làm là công việc thể lực. Cậu thì sao? Lên giường nằm đó, chỉ sử dụng miệng, kêu dâm dăng vài tiếng là xong rồi.”

Ngô Sở Ủy tức giận bất bình, chỉnh nhiệt độ nước xuống thấp nhất, xối thẳng vào Trì Sính.

Sau đó lại bị Trì Sính ấn lên tường, vòi sen xối thẳng vào khe hông, Ngô Sở Ủy giãy dựa uốn éo, mắng chửi liên tục. Trì Sính vận nước lớn, hung tợn kích thích, quyết không buông tha.

Hai người ồn ào, ngã vào bồn tắm, nửa người Ngô Sở Ủy đều chìm trong nước, nửa người thì tựa lên Trì Sính.

“Miệng tôi bị lở rồi.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính đưa tay nâng gương mặt ẩm ướt của Ngô Sở Ủy, trầm giọng nói: “Há miệng tôi xem thử.”

“Nè, nói chuyện cũng đau.”

Người nào đó không an ủi ngược lại đen mặt, “Đau cậu còn ăn nhiều thịt dê như thế? Cậu không biết sẽ nóng trong người sao?”

Ngô Sở Ủy cười hê hê, “Thịt dê anh mua rất ngon.”

“Ngày mai chuyển sang ăn chay.”

Nụ cười trên mặt Ngô Sở Ủy lập tức cứng lại, đầm lên bụng Trì Sính.

“Tôi thao, dựa vào cái gì hả? Hể đến phiên anh mua cơm thì là ăn chay, không phải là muốn lừa tiền của tôi chứ?”

Trì Sính trêu chọc, “Cậu nhiều tiền như thế, không lừa cậu lừa ai?”

“Tôi làm gì có tiền hả, tiền trên sổ sách toàn là của công ty, không phải tài sản cá nhân của tôi.”

Trì Sính cười xoa tiểu điều cho Ngô Sở Ủy, vừa xoa vừa hỏi: “Kim khố của cậu giấu không ít tiền đúng không?”

Ngô Sở Ủy dựng thẳng hai mày, vội lên tiếng: “Anh đừng có ý đồ với tiền của tôi!!”

“Cậu chính là một tên thiết công kê nam châm.” (Thiết công kê: Kê keo kiệt bủn xỉn, kê ở đây là gà, thiết công kê có thể hiểu là không thể nhổ nổi một sợi lông gà nào)

Ngô Sở Ủy đỏ mặt, “Có ý gì?”

“Không chỉ không nhổ một cọng lông, còn đi hít lông trên người công kê khác.”

Ngô Sở Ủy đầu tiên là sưng sốt, sau đó hung tợn đá Trì Sính.

Mỗi lần thấy cái kiểu keo kiệt tính toán chi li của Ngô Sở Ủy, Trì Sính liền ngứa ngáy, muốn nhổ một cọng lông từ người y, không phải hấn thích cọng lông này, mà là muốn nhìn đáng vẻ đau lòng nhe răng khè miệng của y.

Tắm xong, Trì Sính phun thuốc vào miệng Ngô Sở Ủy, vừa phun xong, Ngô Sở Ủy liền phì một tiếng, tùy tiện chửi bậy.

“Cái mùi jg gì vậy? Thật khó ngửi.”

Trì Sính đen mặt tiếp tục bắn lên miệng Ngô Sở Ủy, nói xa xăm: “JJ của cậu là mùi này hả? Nào, để tôi ngửi thử?”

Nói xong đẩy Ngô Sở Ủy lên giường, ra vẻ muốn vạch áo choàng ngủ lên.

“Đừng... đừng quậy...”

Ngô Sở Ủy vội nắm cổ tay Trì Sính, gấp đỏ mặt nói với hắn; “Không phải anh vẫn luôn muốn một cái quần lông mới sao? Tôi mua cho anh rồi, anh thử xem có mặc được không?”

Trì Sính cầm quần lông lên xem, nhỏ hơn một cỡ, nhưng không lên tiếng, cố gắng mặc vào trong ánh mắt trông đợi của Ngô Sở Ủy.

Đúng như nhân viên bán hàng đã nói, loại quần lông cừu này độ giãn cao, mặc vào không có vấn đề gì, eo và chân đều có hơi chặt, nhưng cơ bản có thể chấp nhận. Chỉ là quần này quả thật hơi làm người ta khó xử, hai cái nút bị đỉnh ra, có cảm giác như sắp nổ đến nơi.

Ngô Sở Ủy cũng phát hiện vấn đề này, trong lòng không nhận được nghĩ, mẹ nó mọc jg lớn như thế làm gì?

Trì Sính mở miệng: “Nếu cậu không muốn để tôi thử, tốt nhất nên đổi số lớn hơn.”

Ngô Sở Ủy không muốn nói đây là hàng giảm giá, lại không muốn bỏ tiền mua cái mới, thế là tháo hai cái nút trên quần Trì Sính, lôi cái đó của Trì Sính ra, để lộ ra ngoài.

Lại hỏi: “Còn ghen không?”

Trì Sính lắc đầu.

Ngô Sở Ủy có con mắt rất thoáng. “Vậy cứ mặc như thế đi.”

Cứ mặc như thế đi... mặc như thế... mặc như...

Trì Sính thò tay xuống dưới, lòng bàn tay đỡ cự long, liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy.

“Nếu tôi mặc thế này ra ngoài, cậu yên tâm sao?”

“...”

Nằm lên giường, Ngô Sở Ủy trầm nghĩ: Ông Thạc tặng Trì Sính một con rắn, Trì Sính nuôi đã bảy năm. Vậy nếu mình tặng hắn một cái quần lông cừu, hắn có thể mặc bảy năm không? Nghĩ thế, liền hỏi ra.

Trì Sính nói: “Nếu cậu chỉ mua cho tôi một cái quần này, tôi có thể mặc cả đời.”

Một câu nói cảm động tâm phé biết bao, nhưng nghe vào tai của thiết công kê nam châm đó, lập tức biến vị.

Thao, nghe ý này là chê cái này không tốt, còn muốn tôi mua cho cái khác sao?

Sau khi kịch chiến hơn N hiệp, Ngô Sở Ủy vẫn có thể nói chuyện với Trì Sính vài câu, chứng minh cái mông sắt sắp sửa luyện thành rồi. Đèn đã tắt, mí mắt cũng sắp nhắm lại, Ngô Sở Ủy mới nhớ ra một chuyện.

“Trì Sính, thịt dê nát tôi mua có phải đều bị anh ăn hết không?”

Trì Sính đưa tay đỡ sau gáy Ngô Sở Ủy, hỏi: “Đó là nát sao?”

Thật ra mới vừa ăn hắn đã nhận ra rồi, thịt dê không thuần, bên trong có trộn thịt vịt.

Ngô Sở Ủy không biết cảm giác của mình là gì: “Làm gì anh phải ăn cái đó. Trong tủ lạnh của chúng ta không phải còn rất nhiều thịt dê loại ngon sao?”

“Tôi dám vứt sao?” Trì Sính thấp giọng nói, “Tôi vứt rồi cậu sẽ liều mạng với tôi, không vứt lại đặt trong tủ lạnh, nói không chừng ngày nào đó cậu lại lên ăn.”

Ngô Sở Ủy đặc biệt áy náy, nghiêng rằng nói: “Ngày mai tôi đi đổi quần lông số lớn cho anh.”

Trì Sính cười một tiếng: “Bỏ đi, mặc như vậy rất tốt.”

“Vậy bên trong anh phải mặc dày một chút, cẩn thận lộ gió.”

Trì Sính dùng lòng bàn tay thô ráp cọ cọ sau gáy Ngô Sở Ủy, không nói gì.

Ngô Sở Ủy xoay đầu, lại nói: “Nếu không thì thế này đi? Không phải anh luôn nói tôi chỉ ăn cơm không làm việc sao? Ngày mai tôi đến hầu hạ anh, anh thấy sao?”

Trì Sính ném qua một ánh mắt cực kỳ có vị đàn ông, “Vậy tất nhiên là tốt rồi.”

Thế là, suy nghĩ khác nhau, nhưng đều mang nụ cười giống nhau, hai người ôm nhau ngủ.

126. Chương 126 - Tối Hôm Nay Có Nhiệm Vụ Quan Trọng

Sáng thứ bảy, Trì Sính và Cương Tử cùng đến ngoại ô mua thức ăn cho rắn. Trên đường về gặp phải vụ tai nạn giao thông, cả con đường cao tốc ùn tắc nghiêm trọng, xe hơi trên đường một tắc cũng khó đi. Trì Sính tháo thắt lưng da trên eo xuống, chốc chốc lại quất lên tay mình, phát ra tiếng bốp bốp thanh thúy.

Cương Tử theo bên cạnh Trì Sính đã nhiều năm như thế, trên cơ bản có thể đoán được cảm xúc ẩn giấu sau tất cả động tác của hắn, chẳng hạn như chơi thắt lưng, nói rõ hiện tại hắn đang ngứa tay.

“Cậu ta không thỏa mãn được cậu?” Cương Tử hỏi.

Ánh nhìn sắc bén của Trì Sính bắn ra ngoài cửa sổ, trong giọng nói tràn đầy hơi thở phách mạnh hùng hồn: “Có thể thỏa mãn, chỉ là tay tôi ngứa mà thôi.”

Cương Tử tự nhiên hiểu rõ, cái gọi là “ngứa tay” của Trì Sính, chính là sở thích ngược người khác.

“Cậu có từng đưa ra yêu cầu về mặt này với cậu ta chưa? Hoặc cậu có thể vào lúc cậu ta hưng trí, chậm rãi dẫn dụ cậu ta tiếp nhận phương thức này. Thật ra tôi cảm thấy trong số những đối tượng mà cậu từng qua lại, tính ra điều kiện thân thể của cậu ta là rất tốt. Hơn nữa tính cách ương ngạnh, kiên cường cứng cỏi, năng lực chịu đả kích mạnh.”

Cương Tử nói nhiều như thế, Trì Sính chỉ đáp lại bốn chữ.

“Không xuống tay được.”

Tuy từ khi Trì Sính và Ngô Sở Ủy sống cùng nhau, Cương Tử đã không ít lần “bắt nạt”, nhưng hình tượng của Trì Sính từ tên ác ôn thích ngược chớp mắt chuyển thành người đàn ông năm tốt, hắn vẫn cảm thấy khó mà thích ứng cho nổi.

“Tại sao không xuống tay được?” Cương Tử lại hỏi.

Đáp án mà Trì Sính đưa ra càng khiến hắn bất ngờ.

“Chắc chắn cậu ấy sẽ khóc.”

Cương Tử cầm nín, ai với cậu vào lúc đó mà không phải khóc la tru tréo? Sao nước mắt của cậu ta lại đáng giá như thế chứ?

“Thế này đi.” Cương Tử nghĩ ra một chủ ý, “Hôm nào đó cậu ta chọc lửa cậu rồi, cậu liền nhân cơ hội đó ngược dữ một bữa, sướng cũng sướng rồi, tức giận cũng được trút ra, chuyện rất tốt mà.”

Không ngờ, Trì Sính lại nói: “Cậu ấy rất nghe lời, không có lửa mà trút.”

Cậu ta nghe lời? Cương Tử thầm phun một câu, là cậu ta nghe lời hay là cậu luôn dội nước lên người mình?

“Vậy thì tạo hục hặc đi, chế tạo cơ hội để cậu ta làm chuyện xấu.” Cương Tử nói.

Ánh mắt sắc như lưỡi dao của Trì Sính chuyển sang Cương Tử, hỏi: “Chế tạo thế nào?”

Cương Tử nói: “Tìm một cô gái dụ dỗ cậu ta, cậu lại ra bắt gian.”

Một tiếng “bốp” vang vọng, thuận theo cửa sổ vang đến dưới gầm cầu, khiến hai chàng đang tiểu bậy bị dọa cho đại tiểu run run.

Trì Sính, “Chuyện này nếu thành, tôi ngược cậu đầu tiên.”

Gân cổ của Cương Tử nổi lên, mặt mũi vắn vẹo dữ tợn, roi này quất xuống, hơn nửa chân đều nóng rát.

Lại ket xe hơn nửa tiếng, Cương Tử nói với Trì Sính: “Nếu không chúng ta cũng xuống dưới giải quyết đi? Nhìn kiểu này sẽ không khai thông mau được đâu.”

Trì Sính cũng có ý này, thế là hai người cùng xuống xe.

Tìm một mảnh đất trống, bắt đầu giải quyết như chốn không người.

Cương Tử không cố ý nhìn trộm Trì Sính, thực sự là do động tác của Trì Sính quá mức lưu loát, hẳn ở đây vừa mới cởi từng tầng quần ra, bên kia Trì Sính đã sắp giải quyết xong rồi. Liếc mắt nhìn qua, Trì Sính đã thu điều, nút quần lỏng cườ thì vẫn cứ phanh ra ngang nhiên, trực tiếp kéo khóa bên ngoài luôn.

Cương Tử gian khổ mở miệng: “Tôi nói này, còn chưa cài nút đó.”

Trì Sính hoàn toàn không để ý đến hắn, thắt lưng quất bốp một cái, toàn thân tràn đầy khí thế ngang nhiên.

“Không cần, làm vậy tiểu tiện hơn.”

Nói xong, bỏ lại Cương Tử đang há họng trợn mắt, đi thẳng về xe.

Cả buổi chiều, Ngô Sở Úy đều chôn mình trong phòng tập thể thao.

Về đến công ty, hơi nóng trên người còn chưa tan, cởi áo khoác, lộ ra lớp áo bên trong. Cơ thịt trên cánh tay cộm lên tạo thành đường cong xinh đẹp, rãnh ngực như ẩn như hiện, bụng phẳng tắp chắc nịch, thân hình vô cùng tiêu chuẩn.

Thư ký bên cạnh trừng mắt nhìn y nửa ngày, mặt hiện lên một rặn hồng.

Ngô Sở Úy cố ý trêu chọc: “Thân hình anh đây thế nào?”

Thư ký cười thẹn thùng: “Rất cường tráng.”

Ngô Sở Úy rất thỏa mãn với đáp án này, cũng tràn đầy mong đợi với “hoạt động thể lực” buổi tối.

Thư ký lại hiếu kỳ hỏi y: “Tổng giám đốc Ngô, hôm nay sao anh ở trong phòng tập thể thao lâu như vậy?”

Ngô Sở Úy thoải mái vui vẻ nói: “Tối nay có một nhiệm vụ lớn, tôi phải chuẩn bị thể lực đầy đủ.” Nói xong lại lắc lắc cổ tay linh hoạt, âm vang rắc rắc.

Tan ca rồi, Ngô Sở Úy không vội về nhà, mà đến phòng khám.

Khương Tiểu Soái đang khóa cửa chuẩn bị đi.

Ngô Sở Úy huýt sáo: “Tiểu Soái.”

Khương Tiểu Soái đại ra: “Sao cậu đến đây?”

Ngô Sở Úy chưa xuống xe, chỉ mở cửa sổ, vênh váo nói với Khương Tiểu Soái: “Tối nay gia phải giải quyết Trì Sính, đợi tin tức tốt của gia đi! Lúc đó sẽ ghi lại cho anh, để anh có thể chiêm ngưỡng phong thái của gia.”

Khương Tiểu Soái trừ cười vẫn là cười.

Ngô Sở Ủy không nói thêm câu dư thừa nào, đạp chân ga, anh khí hiên ngang lên đường.

Suốt đường ngâm nga, trong đầu hiện lên một bức xuân cung đồ, cái mộng cường tráng của Trì Sính, cũng sắp bị cái pín nhỏ cứng cỏi của mình chinh phục rồi, vừa nghĩ đến cảnh tượng Trì Sính uốn éo rên rỉ dưới người, Ngô Sở Ủy liền vui không kìm được! Kính chiếu hậu sắp không chứa nổi cái miệng há rộng của y.

Nhưng, còn một phương diện, Ngô Sở Ủy vẫn lấy làm lo lắng.

Đó chính là thời gian kéo dài.

Giống như mỗi lần “kịch chiến”, Ngô Sở Ủy đều bắn nhanh hơn Trì Sính nhiều, gặp bữa nào Trì Sính tình trùng tràn trề, đến một lần có thể khiến Ngô Sở Ủy sướng ba lần. Như vậy không được đâu! Lỡ đâu bên này y bắn rồi, người ta còn chưa đến, vậy cũng thật mất mặt.

Nghĩ thế, Ngô Sở Ủy lại giảm tốc độ xe.

Đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ở không xa có một cửa hàng chuyên bán đồ dùng người lớn, tìm Ngô Sở Ủy đạp gia tốc, lo sợ nhìn quanh, xác định không có ai chú ý, mới chậm rãi lái xe về phía đó.

Sau khi nói rõ mục đích, bà chủ đưa cho y một hộp thuốc.

“Uống nó trước khi làm một tiếng, buổi tối ba bốn lần không vấn đề, hiệu quả kéo dài cũng rất tuyệt.”

Ngô Sở Ủy trả tiền xong vừa muốn ra ngoài, bà chủ lại gọi y lại, giao cho một cái hộp nhỏ, bên trong chứa là nội y tình thú kiểu nữ.

“Khách hàng mới mua một tặng một.”

Ngô Sở Ủy uyển chuyển cự tuyệt: “Cái này thật sự không dùng đến.”

Bà chủ đặc biệt tinh, xoay người lấy ra một cái nội y tình thú kiểu nam trong thùng, đổi với cái trên tay Ngô Sở Ủy, còn đưa cho y một tấm danh thiếp.

“Sau này hãy thường ghé thăm.”

Lên xe rồi, tìm Ngô Sở Ủy vẫn đạp nhanh, lần đầu làm chuyện này, có cảm giác mang tội sâu sắc.

Phải nói y cũng là một người đàn ông bình thường, tuy rằng thời gian kéo dài không bằng Trì Sính, nhưng so với đàn ông bình thường thì hoàn toàn đủ tư cách, sao lại lưu lạc đến mức độ phải dùng thứ này chứ? Nhìn chữ “liệt dương” trên hộp thuốc, trong lòng Ngô Sở Ủy thật sự rất bất bình!

Sao Trì Sính có thể kéo dài dữ vậy? Sao có thể đến nhiều lần như thế? Sao có thể giữ vững uy phong như thế sau khi sử dụng không chút tiết chế nhiều năm? Rất rõ ràng! Chắc chắn hẳn dùng thuốc! Không dùng thuốc có thể đạt đến cảnh giới đó sao? Tôi làm sao tin nổi chứ?

Nghĩ thế, cảm giác mang tội trong lòng Ngô Sở Ủy thoáng chốc biến mất.

...

Trước khi xuống xe, Cương Tử hỏi Trì Sính: “Tối nay là tiệc sinh nhật của Lưu công tử, thư mời đã gửi đến rồi, cậu có đi không?”

Trì Sính liếc mắt nhìn bên ngoài, không biết đang nghĩ gì, khóe môi hiện lên nụ cười không dễ phát hiện.

Cương Tử nhẹ ho một tiếng: “Trì Sính!”

Lúc này Trì Sính mới chuyển mắt qua, hỏi: “Sao?”

Cương Tử ném thư mời lên chân Trì Sính, lặp lại lần nữa.

“Tiệc sinh nhật của Lưu công tử, chín giờ tối nay.”

Trì Sính mở ra nhìn, không nói gì.

Cương Tử không khỏi cảm khái: “Năm ngoái chơi rất high a! Đến hôm nay tôi vẫn còn nhớ Tôn thiên kim cười không lộ răng đó, đến cuối cùng bị chơi đến mức tiểu trước mặt mọi người. Cái màn tạp giao đó, khiến

tôi mấy đêm liền toàn mơ thấy mộng trắng trắng. Nghe nói năm nay lại có thêm không ít tiết mục mới, Lưu công tử đặc biệt thích giở trò, nhưng cậu có thể đi giải buồn, thuận tiện bài trừ "độc khí" trên người."

"Không đi."

Hai chữ dứt khoát gọn gàng.

Không phải đặc biệt muốn chứng minh cái gì, mà là thật sự không hứng thú.

Trì Sính ném thư mời đó lại cho Cương Tử, nói: "Cậu đi, trông chừng Quách tử chút, năm ngoái cậu ta dùng thuốc ngủ quá liều, tên họ Lưu đó không có lòng tốt gì."

Cương Tử gật đầu, "Tôi biết rồi."

Chín giờ tối, Cương Tử đứng giờ đến khách sạn tổ chức tiệc, vừa xuống xe, đã thấy Lý Vượng đứng gần đó gọi điện thoại. Có ý liếc mắt nhìn xung quanh một lát, không thấy Quách Thành Vũ.

Cương Tử và Lý Vượng cũng đã quen biết rất lâu, Trì Sính và Quách Thành Vũ âm thầm đấu đá, nhưng hai người họ không có thù hận gì thực chất. Gặp mặt cũng là nên chào thì chào, nên nói thì nói, thỉnh thoảng cùng uống rượu, quan hệ coi như không tồi.

"Trì Sính đâu?" Lý Vượng mở miệng trước.

Cương Tử nói thẳng: "Không đến."

Lý Vượng lập tức trưng ra vẻ mặt ghen khuất, "Sớm biết cậu ta không đến, tôi sẽ không đi."

Cương Tử nghi ngờ, "Cậu ta đến hay không có liên quan gì đến cậu? Quách Thành Vũ đâu? Cậu ta không đi cùng với cậu sao?"

Lý Vượng nói: "Cậu ta cũng không đến."

Cương Tử cũng thản nhiên nói một câu, sớm biết cậu ta không đến, tôi cũng không đến.

Hỏi: "Tại sao cậu ta không đến?"

Lý Vượng nói: "Làm sao tôi biết? Tại sao Trì Sính không đến?"

Hỏi: "Làm sao tôi biết?"

Lại hỏi: "Cậu đến làm gì?"

Lý Vượng nói: "Tôi nói rồi cậu đừng nói lại cho Trì Sính, Quách tử bảo tôi qua trông chừng, cậu ta sợ Trì Sính dùng thuốc quá liều, cậu thì sao? Sao cậu lại đến?"

Lại đáp: "Tôi nói rồi cậu cũng đừng nói lại cho Quách Thành Vũ, Trì Sính bảo tôi qua trông chừng, cậu ta sợ Quách Thành Vũ dùng thuốc quá liều."

Sau năm giây yên tĩnh, hai người đồng loạt kêu lên.

"Má!"

127. Chương 127 - Hàng Thật Giá Thật

Bữa tối Ngô Sở Ủy ăn rất nhiều.

Vốn dĩ hôm nay ăn chay, kết quả Ngô công kê lần đầu tiên nhỏ xuống một cọng lông, mua về rất nhiều thịt. Hơn nữa toàn bày ở phía mình, để cho Trì Sính đỏ mắt nhìn, một chút cũng không cho hắn ăn.

Trì Sính hỏi: "Tại sao không cho tôi ăn?"

Ngô Sở Ủy vừa gặm xương vừa nói: "Hôm nay tốt nhất anh nên ăn chay."

“Người bị lở miệng là cậu.” Trì Sính nhắc nhở.

Ngô Sở Ủy liếc mắt đưa tình với Trì Sính, “Lát nữa làm công việc thể lực không phải cũng là tôi sao? Phải bù vào cho đáng chứ.”

Trì Sính cười cười không rõ nghĩa, vậy thì đúng là nên ăn nhiều chút.

Kết quả, Ngô Sở Ủy liền ăn quá nhiều.

Phàm là người có thường thức sinh hoạt đều biết, ăn no sẽ buồn ngủ, đói sẽ ngán người. Lượng đồ ăn quá nhiều, máu huyết sẽ đổ xuống dạ dày nhiều, tạo thành tình trạng não không đủ máu, người ta sẽ lơ đãng buồn ngủ. Cộng thêm buổi chiều cường độ vận động quá lớn, lúc này thân thể Ngô Sở Ủy mệt mỏi vô cùng, ừ trên sofa động đậy cũng lười.

Trì Sính xoa cái trán hơi nóng của Ngô Sở Ủy, cố ý hỏi: “Cậu còn được không vậy?”

Ngô Sở Ủy vụt cái mở to mắt: “Không vấn đề, tôi đi tắm.”

Nói thì nói thế, nhưng nằm trong bồn tắm lại suýt ngủ mất, nếu không phải Trì Sính luôn ở bên tai “thúc giục”, Ngô Sở Ủy sớm đã đi gặp Chu Công rồi.

Nhân lúc Trì Sính vào phòng khác tìm đồ, Ngô Sở Ủy vội vực tinh thần, làm tốt tất cả công tác chuẩn bị. Trước tiên là uống thuốc, rồi lại đặt máy quay phim chất lượng cao trên tủ đầu giường, tìm một góc độ quay chụp tốt nhất. Cuối cùng lấy ra chiếc nội y tình thú đó, nhưng lại gặp khó khăn, đây là cho Trì Sính mặc hay là y tự mặc?

Tỉ mỉ cân nhắc dụng ý của bà chủ, bình thường đến chỗ bà mua đồ đều là quần thể khách hàng có quan hệ nam nữ, nếu không bà cũng sẽ không tặng cho mình một chiếc nội y kiểu nữ. Nói thế, nội y tình thú kiểu nam ở chỗ bà ta đều là chuẩn bị cho đàn ông chân chính, vì thể hiện mị lực phái mạnh nổi cộm trên người đàn ông.

Vậy thì nên là mình mặc.

Nghĩ thế, Ngô Sở Ủy liền mặc cái quần đó vào.

Kết quả mặc xong cúi đầu nhìn, thân hình chấn động. Tội sao! Cái này cũng quá tình sắc rồi đó? Ngay cả một miếng vải che xấu hổ cũng không có, phía trước chính là dạng quần lưới, bao được cái j nhưng không bao được sự dâm dăng. Càng đòi mạng hơn là đằng sau, chỉ có một sợi dây, kẹp ở giữa mông, hai cánh mông lồ lộ hết ra.

Tính luôn cả phần lưng quần, cũng không dùng đến một mét vải, cho dù là hàng tặng, cũng không thể lừa người như thế chứ?

Nhưng có một điểm Ngô Sở Ủy rất vừa lòng, mặc trên người y không lớn không nhỏ rất thích hợp, chứng minh cái này là chuẩn bị cho y. Tựa lên đầu giường cúi đầu chờ mong, ánh mắt đảo nhìn phong tình bên dưới, tuy nói hơi hạ lưu một chút, nhưng quả thật càng triển thị hùng phong.

Tiếng bước chân của Trì Sính càng lúc càng rõ ràng.

Không được! Không được! Ngô Sở Ủy đột nhiên đổi ý, vội vã bọc áo choàng ngủ vào.

Trước tiên phải kín kẽ một chút tốt hơn, mới tới đã dâm dăng như thế, Trì Sính sẽ cho rằng y rất nôn nóng.

Trì Sính cầm một cái máy chụp hình đi qua.

Ngô Sở Ủy chỉ lên tủ đầu giường, “Tôi đã chuẩn bị máy quay phim rồi.”

“Cái nào cũng dùng.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy nghĩ lại cũng đúng, lát nữa khi Trì Sính ý loạn tình mê, chụp mấy bức hương diễm cho hần, ngày sau nếu làm chuyện có lỗi với mình, còn có thể lấy ra đe dọa một phen.

Trì Sính tựa lên đầu giường, vừa đốt một điếu thuốc, đã bị Ngô Sở Ủy ngậm mất, hít hà vài hơi, một làn khói trắng lan ra bên miệng, cười đầy dã tính phóng dăng.

Trong ánh mắt Trì Sính nhìn Ngô Sở Ủy mang theo mê luyến nồng đượm.

Ngô Sở Ủy ném điều thuốc đi, đầu lưỡi mang theo hơi nóng nhẹ liếm lên cái cằm lúng phúng râu của Trì Sính, dần dần trượt xuống, luẩn quẩn trên cơ ngực chắc nịch, rồi mới đi thẳng đến đầu nhũ cương cứng.

Ngậm lấy.

Trì Sính thở dốc một tiếng, rũ mắt nhìn dáng vẻ nghiêm túc mút liếm của Ngô Sở Ủy, thật muốn lôi đầu lưỡi linh hoạt đó ra cắn cho một phát, còn muốn thò ngón tay thô ráp vào miệng y hung hăng quấy phá.

Ngô Sở Ủy vùi mặt vào đám lông của Trì Sính cọ cọ, Trì Sính nhíu mày, kéo áo choàng tẩm của Ngô Sở Ủy xuống, lộ ra hơn nửa bờ vai, cường tráng đều đặn, trơn mịn gợi cảm.

Khoang miệng âm áp của Ngô Sở Ủy ngậm mệnh căn của Trì Sính, cự long thoáng chốc bùng lên.

Liếc thấy đường nét quần lót, Trì Sính hít sâu, kéo mạnh xuống, mắt như lưỡi dao đâm vào người, ngọn lửa đỏ sậm bắn phụt lên, nóng cháy nhìn quần lưới sắc tình của ai kia.

“Không tồi đúng không?” Ngô Sở Ủy còn khoe khoang một chút.

Cõi lòng Trì Sính sôi sục gào thét, má tôi thật muốn làm chết cậu!

Ngô Sở Ủy hầu hạ Trì Sính lên hứng rồi, bản thân cũng ngứa ngáy khó nhịn, cầm tay Trì Sính ấn xuống dưới mấy lần đều không có phản ứng, cuối cùng nôn nóng mở miệng: “Anh cũng làm cho tôi đi chứ!”

Trì đại gia đáp trả đầy tiêu sái: “Tự mình làm, tôi không lo gì hết.”

“Bình thường tôi cũng chưa từng bạc đãi anh đúng không?” Ngô Sở Ủy rất bất mãn, “Sao đến phiên anh thì không thèm lo gì hết hả?”

Trì Sính cười thâm, “Bình thường những lúc tôi tự động thủ ít lắm sao?”

Ngô Sở Ủy căng mặt không nói gì.

Trì Sính gấp một chân lên nhìn Ngô Sở Ủy, nói: “Cậu tự tới đi, tôi ngồi đây nhìn.”

Ngô Sở Ủy dùng ánh mắt bao hàm oán hận nhìn Trì Sính.

“Đây là xấu hổ sao? Vậy lát nữa càng kịch liệt, cậu còn tới nổi không? Không được hay là đổi sang tôi vậy.”

Ngô Sở Ủy kéo áo ngủ xuống, lộ ra quần lót nhỏ sắc tình, tay chậm rãi di chuyển lên túi lưới trong ánh mắt nóng cháy của Trì Sính, nhẹ nhàng kéo vài cái, hô hấp lập tức hỗn loạn.

“Tay còn lại cũng đừng để không, vuốt ve đầu nhũ của cậu đi.” Trì Sính ở bên cạnh tận tâm điều giáo, “Lần trước tôi dạy cậu thế nào? Dùng đầu ngón tay, ấn mạnh một chút. Tay bên dưới thì duỗi vào, cổ tay linh hoạt một chút, đừng cái kiểu cũ mãi thế, ngón cái cọ qua phần mềm ở trên, đúng, xoay chuyển...”

Thuốc của Ngô Sở Ủy vừa có tác dụng, thân thể liền bắt đầu trở nên mất cảm vô cùng, phản ứng với ngôn ngữ kích thích của Trì Sính càng cường liệt. Càng muốn đè nén xuống thì càng không đè nén nổi, càng không muốn lên tiếng thì càng ngậm nga rên rỉ, càng bị người ta làm cho xấu hổ thì càng làm ra động tác khó chịu nổi.

Trì Sính cầm máy quay phim, cúi xuống quay giữa hai chân Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy giật mình: “Anh làm gì?”

Muốn che ống kính đi lại bị Trì Sính chặn lại: “Không phải là máy quay của cậu sao?”

“Cái này đừng quay.” Ngô Sở Ủy khẩn cầu.

Ai đó lên cơn nghiện “độc” làm sao chịu bỏ qua cơ hội tốt thế này? Hai chân cưỡng ép tách chân Ngô Sở Ủy, quay phải nói là tử tử, thật sự đã nghiện.

Hiệu quả thuốc càng lúc càng mạnh, phía dưới nóng bỏng khó chịu, Ngô Sở Ủy căn bản không nén nổi, tay túm lấy hạ thể bắt đầu vuốt lên xuống.

Trì Sính đưa ống kính chuyển lên mặt y, đặc tả lại biểu cảm của y, Ngô Sở Ủy thở dốc không hề cố kỵ, còn ngâm nga, ánh mắt mê loạn thông qua ống kính bắn vào con người Trì Sính, khiến tay hắn nhẹ run một chút.

“A___!!”

Ngô Sở Ủy ngửa cổ lên, trong tay là dịch trắng bết dính bị vắt ra, bắn từng đợt lên bụng.

Trì Sính lại mở miệng, “Lấy tay chấm nó, dịch J đó, thò ra lỗ phía sau.”

Ngô Sở Ủy tuy chìm trong tình dục, nhưng năng lực phân tích cơ bản vẫn có, liền phản bác Trì Sính một câu, “Tại sao, lát nữa lại không dùng đến...”

“Không tại sao, chỉ để cậu hưng phấn thêm thôi.”

Ngô Sở Ủy là chim non mới ra khỏi nhà, làm sao đấu lại với lão lươn lẹo thân kinh bách chiến như Trì Sính?

Ngón tay thò vào liền cảm thấy không bình thường, nhưng được hiệu quả cường hãn, cứ thế dùng ngón tay chính mình đâm vào, thịt non phần hồng bị lòi ra, bị phần dây quần lót mỏng manh cọ qua cọ lại, đâm loạn không chịu nổi.

Hơi thở của Trì Sính nóng đến mức sắp đốt cháy chính mình, nhịn không nổi rồi, còn nhịn nữa thì toi mạng luôn.

Đặt máy quay xuống, lật Ngô Sở Ủy lại, cùi chỏ tì mạnh lên lưng y, khiến phần mông y nhô lên cao. Hai tay kéo phần dây che của quần lót, thô lỗ ghì chặt rãnh mông mẫn cảm.

Mông của Ngô Sở Ủy vô thức căng chặt, kẹp lấy, run rẩy như bị điện giật.

“Tôi muốn thao anh, tôi muốn thao anh!” Ngô Sở Ủy kéo ra giường kêu gào.

Dây thần kinh của Trì Sính liền bạo động, túm thắt lưng bóp một tiếng, quất lên chỗ thịt dày nhất. Thắt lưng của hắn quất rất xinh đẹp, âm thanh rất vang, lực độ đầy đủ, nhưng không để lại một chút dấu tích.

Quả nhiên, như trong dự liệu, một tiếng kêu khóc nghẹn ngào truyền đến từ ra giường.

Trì Sính thật muốn liên tiếp quất thêm mấy cái, quất cho Ngô Sở Ủy khóc kêu không ngừng, lớn tiếng xin tha. Nhưng vừa thấy y thò tay lên xoa xoa mông, cuối cùng vẫn mềm lòng, ném thắt lưng trong tay đi.

“Muốn thao anh... thao anh...” Ngô Sở Ủy vẫn chưa chịu im.

Trì Sính đổi sang dùng lòng bàn tay mạnh mẽ đánh, tách mông Ngô Sở Ủy, đặc biệt đánh vào phần non nhất ở bên trong đùi và gần mông.

Đánh đến mức Ngô Sở Ủy kéo cổ kêu la, giấy dựa điên cuồng, chửi bậy không ngừng.

“Đồ Trì Sính súc sinh, mẹ k*ếp anh dám lừa tôi!”

Trì Sính ngắt mạnh vào gốc đùi Ngô Sở Ủy, hỏi: “Tôi nói câu nào lừa cậu?”

Ngô Sở Ủy đau đến mức nhe miệng: “Anh nói lát nữa sẽ để tôi làm công việc thể lực.”

“Tôi cũng đâu phải không để cậu làm chứ!” Cầm thú cười: “Cậu có thể chọn lên trên tự lực cánh sinh.”

Nói xong, tiếp tục ngược đãi xung quanh mông Ngô Sở Ủy.

Lúc này được hiệu quả mạnh, Trì Sính lại dùng sức lớn, Ngô Sở Ủy vừa đau, vừa sướng muốn chết. Y muốn làm Trì Sính, nhưng tay run đến mức ngay cả quần lót cũng không cởi xuống được, đại điều cứ thế bị nhốt trong túi lưới.

Mặt sau chỉ có một sợi dây, Trì Sính dùng ngón tay nhẹ móc lấy, trở ngại đã mất, cường thế chen vào.

Ngô Sở Ủy đưa lưng về phía Trì Sính ngồi dạng chân trên người hắn, Trì Sính vừa đỉnh phần hồng, vừa cầm máy quay quay lại cảnh tượng đâm loạn ở bộ vị giao hợp.

Ngô Sở Ủy vừa thừa nhận khoái cảm tấn công, vừa liều mạng lấy tay che màn hình.

“Đừng quay nữa... đừng quay nữa...”

Trì Sính trầm giọng nói: “Cậu tự động đây thì tôi sẽ không quay nữa.”

Ngô Sở Ủy vừa động phần eo, Trì Sính lại giờ máy quay lên, Ngô Sở Ủy liền khóc xin, Trì Sính nói không quay nữa, nhưng lại liên tục giờ lên khi Ngô Sở Ủy ý loạn tình mê.

Sau đó, được hiệu phát huy sâu sắc, Ngô Sở Ủy đã hoàn toàn loạn tâm trí.

Trì Sính xoay người y lại, nhắm thẳng vào ống kính, phần ngực đỏ hồng, hai đầu nhũ run rẩy, môi mỏng mở ra tùy ý, phát ra tiếng rên dâm dăng không chịu nổi.

“Bảo bối, nhìn ống kính.” Trì Sính nói: “Ông đây quát cậu sướng không?”

Ngô Sở Ủy hàm hồ phát ra một tiếng sướng không mấy rõ ràng.

Trì Sính lại hỏi: “Chỗ nào sướng?”

Ngô Sở Ủy cuồng loạn nuốt lấy không khí, chỗ hầu kết chảy đầy mồ hôi, ánh mắt yêu nghiệt câu lên thần kinh bạo ngược của Trì Sính.

Trì Sính nâng eo Ngô Sở Ủy lên, quát một trận hung hãn, khiến điều đang cứng của Ngô Sở Ủy lắc lư liên tục, phun ra từng đợt chất dịch trong suốt.

Lại hỏi: “Chỗ nào sướng?”

Ngô Sở Ủy vắn vẹo mặt lớn tiếng kêu đầy dâm dăng: “Mông... mông... mông sướng...” Bà chủ kia là người thực tại, thuốc này hàng thật giá thật, lần đầu tiên giúp Ngô Sở Ủy giữ được cùng một nhịp điệu với Trì Sính, bị giày vò suốt cả một đêm. Cơ thịt trên mặt hoạt động quá mãnh liệt, dẫn đến khi ngừng lại, gương mặt cũng tê đi, hoàn toàn không cách nào dùng biểu cảm để truyền đạt cảm xúc.

Đến lúc này rồi, Trì Sính còn cầm máy chụp hình lên, thấp giọng gọi: “Ủy Ủy, mở mắt ra.”

Ngô Sở Ủy cố sức nâng mí mắt lên, ánh mắt mất tinh thần này, cả thân thể tê liệt này, nằm gọn trong ống kính không thể thích hợp hơn. Trì Sính bỏ ngón tay y vào miệng ngậm, ánh mắt như mở như không, chụp thêm vài tấm mới chịu thôi.

Sau đó, khóa máy chụp hình và máy quay phim lại, lục ra thuốc mà Ngô Sở Ủy giấu trong ngăn kéo, trực tiếp ném đi với một ánh mắt phức tạp.

128. Chương 128 - Đột Ngột Lên Giọng

Chiều hôm sau, Ngô Sở Ủy lết thân thể do dùng thuốc quá liều mà phải chịu tác dụng phụ nghiêm trọng vào công ty.

Thư ký đang chỉnh lý văn kiện trong phòng làm việc của Ngô Sở Ủy, thấy y bước vào, tùy tiện quan tâm một câu.

“Tổng giám đốc Ngô, nhiệm vụ trọng đại đó của anh đã hoàn thành chưa?”

Ngô Sở Ủy nhìn cô đầy xa xăm, trong miệng giống như ngậm một họng cát, giọng nói khản đặc.

“Lúc đi làm đừng bàn luận vấn đề ngoài công việc.”

Thư ký bĩu môi, không nói nữa.

Ngô Sở Ủy vội vã tìm chỗ mềm mại ngồi xuống, mấy bước đi vừa nãy quả thật đòi mạng, xung quanh mông và bên trong đùi bị quát cho tím đỏ cả vùng. Khi đi đường khó tránh khỏi sẽ ma sát va chạm với nhau, hận không thể lấy tay tách hai mông ra mà đi, hơn nữa chỗ đó khó chịu còn không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể lặng lẽ chịu đựng.

Công sức tôi qua phí hết! Tiền tiêu không ít, tội cũng chịu không ít, để cho người ta chiếm tiện nghi lớn!
Càng nghĩ càng ghen khuất.

Vết thương trong lòng còn chưa lành, kích thích đòi mạng hơn đã đến, vừa tới giờ tan ca, xe của Khương Tiểu Soái đã đậu trước cửa công ty, Ngô Sở Ủy muốn tránh cũng không còn chỗ tránh.

Khương Tiểu Soái hạ cửa sổ xe xuống, nhìn vào đại sảnh huyết sắc.

“Này, tổng giám đốc Ngô, sao cả ngày nay cậu không lộ mặt vậy hả?” Ngô Sở Ủy âm thầm nghĩ rằng, cầm di động đặt mấy cái báo thức, cố nén cảm giác khó chịu đứng lên, bước nhẹ hắng ra ngoài. Một tay chống lên cửa sổ xe, tay kia chống nạnh, nhìn rất khốc, nhưng thật ra là do đứng không nổi.

“Sáng đi làm tham dự cuộc họp bàn hợp tác thương hiệu, có vài công ty muốn ký hợp đồng với tôi, buổi trưa thì ăn chung với mấy tổng giám đốc, buổi chiều có lãnh đạo chúc mừng tình hình phát triển gần đây, tôi lại bận đi tiếp đãi. Vừa về còn chưa đứng ổn, lại có một đợt hàng mới, còn phải đích thân đi nghiệm thu kiểm tra. Chuyện bên này chưa làm xong, hai hôm trước bên cao ốc Hối Đông...”

Đang nói, báo thức của di động vang lên.

Ngô Sở Ủy giả vờ buồn bực lấy di động khỏi túi, “Anh xem đi, lại có điện thoại rồi. A lô, tổng giám đốc Trương à? A, đúng, lần trước tôi đã nói với Trịnh Long rồi, anh ta chưa đưa qua cho anh sao? Chuyện này phiền đây, anh đợi chút...”

Giả vờ xoay người vào công ty, tóm một người nói vài câu không quan trọng, sau đó vào hành lang thở dốc, lau mồ hôi trên trán, lại phần chân bước ra.

Khương Tiểu Soái lại cứ nhắm vào đề tài đó: “Rốt cuộc cậu đã xử Trì Sính xong chưa? Tôi còn đang đợi tin tức tốt đây.”

Ngô Sở Ủy ném qua một ánh mắt đồ gậy chuyện: “Anh thấy sao?”

“Tôi cảm thấy đủ ghen.” Khương Tiểu Soái coi như khách sáo.

Ngô Sở Ủy khi mũi khinh thường lời thật lòng của Khương Tiểu Soái, cố gắng khiến đôi mắt đục của mình trở nên sáng hơn, gân giọng nói: “Gia không nói khoác, dù có ba tên Trì Sính cũng cực kỳ dễ dàng, anh thấy anh ta rất cứng cỏi đó, nhưng thật ra hoàn toàn chẳng chịu nổi tí nào. Giày vò nửa đêm đã chịu không nổi, liên tục kêu tôi Ngô gia gia này Ngô gia gia nọ...” Lấy tay che mặt.

Khương Tiểu Soái thầm nói: Cậu đây không phải khoác lác thì là cái gì chứ?

Đang nghĩ thế, chuông báo thức của Ngô Sở Ủy lại vang lên.

“A lô, xưởng trưởng Vương, hàng đến rồi? Được được được, danh sách ở chỗ tôi...”

Bước như bay vào đại sảnh, diễn lại bộ trình tự vừa rồi, chưa được hai phút đã đi ra. Vừa đi vừa lẩm bầm, sao lại không có nhân lực như thế? Thấy tôi bận thế này, nhanh chóng chào hỏi rồi đi đi, còn ở đây cảm râm gì nữa?!

“Bận lắm à?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy nhe răng: “Cũng không hẳn! Vẫn có thời gian nói vài câu với anh.”

“Được, vậy tôi cũng không nhiều lời với cậu nữa...”

Mắt Ngô Sở Ủy lóe sáng.

“Cậu trực tiếp đưa đoạn ghi hình tôi qua cho tôi.” Khương Tiểu Soái đưa tay.

Cúc hoa căng chặt, trên trán Ngô Sở Ủy ứa ra một lớp mồ hôi mỏng, tôi thao, cái này cũng nhớ?

Chuông báo thức cuối cùng vang lên, cứu Ngô Sở Ủy một mạng.

“Cục trưởng Vương, ái chà, ái chà... xin lỗi, vừa rồi nói chuyện với bạn, tới ngay đây, tới ngay đây...” Nói xong cho Khương Tiểu Soái một ánh mắt ám thị, nhanh chóng đi xuống hầm để xe, hai hông cố gắng vịn.

Không bao lâu, xe của Khương Tiểu Soái từ sau đuổi tới.

Ngô Sở Ủy nghiêng răng nghiêng lợi, mẹ anh chưa chịu thôi nữa sao? Nhưng khi xe của Khương Tiểu Soái lái đến cạnh, y vẫn cho hắn một nụ cười sáng khoải: “Đoạn ghi hình đó về nhà sẽ gửi cho anh.”

Nghĩ là tùy tiện nói trước đã, sau này sẽ nghĩ biện pháp ứng phó, không ngờ Khương Tiểu Soái lại mở miệng.

“Khỏi gửi cho tôi, tôi đã có rồi.”

Chân Ngô Sở Ủy cứng ngắc, y dừng lại, nhắm mắt lại cũng không thể che giấu được vẻ hãi hùng.

“Từ đâu có?”

Khương Tiểu Soái nói: “Trì Sính gửi cho tôi.”

Mặt Ngô Sở Ủy liền biến thành màu đậu hủ thối.

Khương Tiểu Soái bật cười, tay vỗ mạnh lên vô lăng.

“Thật ra tôi chỉ muốn thông qua biểu cảm của cậu để đoán chừng nội dung trong đoạn ghi hình thôi.”

“...”

Từ khi Trì Sính đổi công việc, liền trở nên rảnh rỗi, chuyện duy nhất để làm chính là viết tư liệu, còn có một đám phụ nữ giống như hoa khôi cảnh sát tranh nhau đến viết hộ, viết còn tốn công tốn sức hơn cả tự mình động thủ.

Cậu ấm như Trì Sính đây, rất ít có ai chịu đến đơn vị từ sáng chín giờ đến chiều năm giờ, họ luôn sẽ dạo chơi ở những nơi nhàn nhã, quan hệ xã hội và nguồn vốn đều được xây dựng từ đó. Người chịu chân chính vui đầu khổ cực ở đơn vị, luôn luôn là dạng nhân viên cơ sở nhỏ suốt đời phải nhìn sắc mặt lãnh đạo, vĩnh viễn không có ngày lên cao được.

Nhưng Trì Sính là một ngoại lệ.

Vốn dĩ trước khi điều nhậm, hắn đã có ác danh bên ngoài, người còn chưa đến, tai tiếng bên lề đã truyền đến các bộ môn, vừa nói phẩm hạnh cực đoan ác liệt, lại nói cuộc sống riêng mục ruỗng không chịu nổi, lại còn nội tâm âm hiểm độc ác... tóm lại từ ngữ tệ hại nào cũng đều ấn lên người hắn, khiến lòng người hoảng sợ.

Có vài nữ nhân viên công vụ tự cho rằng điều kiện cũng không tồi, mỗi ngày ngồi trong phòng làm việc than ngán thở dài, ối trời, nếu anh ta muốn tìm quy tắc mình thì sao? Nếu anh ta cưỡng ép lôi mình lên xe, ép mình làm chuyện đó thì sao?

Nếu mình không theo, liệu anh ta có sử dụng quan hệ để uy hiếp người nhà mình không?

Cho nên, rất nhiều người đều ôm tâm trạng căng thẳng và chờ đợi, đợi chàng rần trong truyền thuyết xuất hiện.

Cho nên họ cảm thấy Trì Sính chắc chắn sẽ chỉ đến để lấy mác, sau đó tiếp tục qua lại những nơi phong lưu, cho nên quan sát tin tức về hắn cứ như xem cuộc thi sắc đẹp. Thậm chí ảo tưởng hôm đó hắn sẽ mặc đồ đen, trên cổ quấn một con rắn độc, ngang tàng hống hách bước vào cục tài chính.

Kết quả hoàn toàn ngược lại, Trì Sính ăn mặc khá tùy tiện, sau lưng không có vệ sĩ, trên người cũng không có rắn độc, không hề rầy rứt với ai, cũng không trừng mắt với ai. Cả người đầy khí thế ngang tàng tự nhiên mà có, hóc môn phái mạnh cháy bùng đầy mắt, chính là dạng đàn ông Bắc Kinh bản địa, hoàn toàn không thể liên tưởng đến lưu manh biến thái.

Càng khiến người ta muốn lột tròng mắt hơn nữa, chính là tác phong của Trì Sính còn cơ bản hơn cả những nhân viên cơ sở nhỏ.

Mỗi ngày đúng giờ đến đơn vị, ngồi ở phòng làm việc cả ngày, công việc hoàn thành đúng giờ đúng lượng, có phải hắn làm hay không không ai biết. Bất kể họp lớn họp nhỏ, hề họp sẽ có mặt, trong cuộc họp chưa từng thì thầm to nhỏ, cũng không ngủ, chỉ ngồi thẳng tắp ở đó.

Ban đầu ai cũng cho rằng hắn chỉ làm ra vẻ, không được vài ngày sẽ trở về nguyên hình, kết quả đã hơn một tháng rồi, mỗi ngày đều như thế. Nói hắn là thần, nhưng khi mở cửa phòng làm việc, thì hắn đã ngồi đó. Nói hắn là người bình thường, nhưng nhìn lại thấy không giống người khác, cụ thể không giống chỗ nào, lại không nhìn ra.

Cuối cùng mấy mỹ nữ công vụ liên tưởng hắn thành sắc lang, đến bây giờ ngay cả di động của hắn cũng chưa gọi được, mỗi ngày đi qua đi lại ở chỗ hắn thường xuất hiện. Mặc áo trễ ngực vấy cực ngắn, Trì Sính đi ngang qua trước mặt thì sẽ cúi người xuống nhặt đồ, Trì Sính đi ngang qua sau lưng thì sẽ chu miệng thắt dây giày, đợi khi đứng lên, Trì Sính đã lên tầng bốn rồi.

Trì Sính quả thật hảo sắc, nhưng sắc tâm của hắn đều bị một người đào rỗng, ngay cả chút bã cũng không còn.

Từ sau khi chụp được mấy tấm hương diễm của Ngô Sở Ủy, Trì Sính liền chìm sâu vào đó không thể tự thoát, giống như Quán Hi ca rảnh rồi lại xem xem phát phát. Cho vào ổ cứng mang vào đơn vị, thời gian đi làm sẽ lấy những đoạn ghi hình đó cắt ghép gia công. (Quán Hi: một diễn viên, từng dính vào vụ tai tiếng ảnh sex rất lớn)

Trong phần cứng di động có hơn 1700 bộ phim G, đây chính là nguyên nhân Trì Sính ở yên trong phòng làm việc chưa từng ra ngoài.

Lại lần nữa nhận được thông báo dự họp, Trì Sính vẫn đeo tai nghe bước ra.

Trên đường, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt đưa tình, đi thẳng vào phòng họp, tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống. Bắt đầu mở mp3 do chính hắn tự chế tác, những lời riêng tư trên giường chiếu của hắn và Ngô Sở Ủy, là kẻ tất sát để trải qua thời gian họp.

Lục tục có người bước vào, một gã không có mắt ngồi cạnh Trì Sính.

Lãnh đạo bắt đầu nói chuyện, tên này một chốc là ngáp, một chốc chơi di động, một chốc lại nói chuyện với người bên cạnh... lại nhìn Trì Sính, từ đầu đến cuối giữ một tư thế ngồi, ánh mắt chuyên chú nhìn lãnh đạo, chưa từng làm bất cứ động tác nhỏ nào.

Không hổ là cậu ấm... tên này nghĩ, những lời nói quan trường này cũng có thể nghe được.

“A... ngứa quá... sâu thêm một chút... làm tôi... hu hu... bảo bối... anh dám dăng nhất đúng không?... Dám dăng... như tôi... a a... Trì Sính... Trì Sính...”

Trong mắt Trì Sính lộ ra ý cười, hắn thích nhất là nghe hai chữ “Trì Sính” phía sau, tua lại nghe tiếp, tua lại nghe tiếp, cứ nghe không ngừng, nghe đến mức tim cũng tê.

Gã bên cạnh ngồi mệt rồi, lại điều chỉnh tư thế, cùi chỏ tì lên tay vịn ghế, mắt nhắm thẳng vào vật lớn hiên ngang giữa chân Trì Sính, không khỏi giật mình.

“Cậu... cậu nghe ông ta nói thôi cũng có thể cương sao?”

Ngữ khí tuy là kinh ngạc, nhưng âm thanh vẫn hạ thấp, dù sao thì đang họp.

Trì Sính đeo tai nghe nên không nghe thấy, gã này lại kéo hắn, chỉ chỉ lãnh đạo bị hói kia.

“Cậu nhìn ông ta mà cũng cương được sao?”

Trì Sính lười giải thích, trực tiếp đáp một câu.

“Tôi muốn thao cậu ta!”

Người mang tai nghe không có khái niệm rõ ràng về âm lượng nói chuyện của mình, luôn luôn đột nhiên lên giọng ở nơi yên tĩnh.

Chẳng hạn câu nói của Trì Sính đã lấn át tiếng nói chuyện của lãnh đạo.

Sau đó, cả phòng họp đều yên tĩnh.

129. Chương 129 - Cậu Không Có Quyền Phát Ngôn

Thời gian trước Ngô Sở Ủy gần như mất tích, hai hôm nay lại bắt đầu liên tục ra vào phòng khám.

Ban đầu Khương Tiểu Soái còn rất vui mừng, đồ đệ đã lâu chưa lộ mặt đột nhiên đến phòng khám chơi, trong lòng cảm thấy đặc biệt nhiệt tình thân thiết. Nhưng khi đến nhiều rồi, cứ cách nửa tiếng sẽ lộ mặt một lần, sau đó dứt khoát ở luôn không đi, Khương Tiểu Soái cũng có chút chán ghét.

Cậu nói đi, cậu là người đã gả đi rồi, khi không chạy về nhà mẹ đẻ hoài làm gì hả?

“Công ty cậu phá sản rồi sao?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy sụ mặt: “Nói gì vậy hả? Ngành kinh doanh của chúng tôi tăng đều, lượng giao dịch cũng tăng cao không ngừng, tình trạng phát triển rất tuyệt đó!”

“Cậu cãi nhau với anh ta?” Khương Tiểu Soái lại hỏi.

Ngô Sở Ủy đầy cảm khái, “Anh không cách nào tưởng nổi sự hài hoà đó đâu, đừng nói cãi nhau, ngay cả đấu võ mồm cũng rất ít xuất hiện.”

Khương Tiểu Soái quả thật không cách nào nghĩ đến dạng hài hoà đó, đầu tiên hẳn cảm thấy hai cá thể này không thể hài hoà, đặc biệt là Trì Sính, chỉ đứng đó thôi cũng đã là mối họa ngầm cho xã hội hài hoà. Ngô Sở Ủy nhìn thì thành thật, thật ra cũng là một tai họa.

Hai người này mà hợp lại, còn có thể hài hoà?

Nhưng Ngô Sở Ủy người ta lại có vẻ không thẹn với lòng.

Khương Tiểu Soái lại hỏi: “Hài hoà vậy sao cậu cứ chạy tới chỗ tôi làm gì?”

Ngô Sở Ủy thở dài nói xa xăm: “Chính là vì quan hệ quá tốt, mới không thể không tránh né.”

Khương Tiểu Soái nhẹ ho một tiếng, “Tôi nói này, hai người đã xác định quan hệ rồi, là người yêu hợp pháp, không cần phải lén lút lút lút đúng không? Tôi lần đầu tiên nghe thấy có người yêu vì quá mức ân ái mà muốn tránh né. Lẽ nào cậu sợ bản thân lạc đường chìm sâu vào? Nhưng tôi thấy với cái kiểu vô tâm vô phề của cậu, cũng không giống có thể chìm vào được.”

“Tôi không hiểu.” Ngô Sở Ủy như khổ đại cừu thâm: “Hai chúng tôi đều là nam.”

Khương Tiểu Soái trợn trắng mắt, “Khi đã bên nhau cậu nghĩ cái gì vậy hả? Lúc này mới xoắn xuýt vấn đề giới tính, không phải là rảnh quá tìm chuyện sao?”

Ngô Sở Ủy biết Khương Tiểu Soái lý giải sai, không khỏi mở miệng giải thích: “Ý của tôi là, chương ngại ‘đồng tính’ không giống như anh đã nghĩ, tôi muốn nói là hai chúng tôi đều là đực, tôi phát tình anh ta cũng phát tình, ai cũng không thu được, sau đó...”

Khương Tiểu Soái cười, “Vậy không phải rất tốt sao? Cậu lên hứng anh ta cũng lên hứng, cuộc sống như vậy mới có kích thích chứ!”

“Kích thích quá mức chính là thảm kịch.” Ngô Sở Ủy mang vẻ mặt không chịu nổi, “Hai chúng tôi mà gặp mặt, thì sẽ giống như hai con chó đực động đực, trong đầu toàn là chuyện đó. Đặc biệt là anh ta, ngày ngày lên hứng, hận không thể vừa tan ca đã làm, đợi khi phải đi làm mới ngừng. Đến cuối tuần, vậy thì thật sự là đòi mạng, từ sáng chán chê đến tận tối, giống y như keo siêu dính ‘Ca Lường Hảo’, không dùng dao không cắt xuống được.”

Khương Tiểu Soái cười như rút gân mặt một lúc, cho đến khi ánh mắt như kim châm của Ngô Sở Ủy bắn qua, mới miễn cưỡng thu lại.

“Cậu không biết trực tiếp cự tuyệt anh ta sao? Cuộc sống tình dục cần có sự hòa hợp của hai người, một người quá xúc động, người còn lại giúp điều hòa. Cậu là một nửa của anh ta, đây là trách nhiệm của cậu!”

Nói đến chuyện này Ngô Sở Ủy liền hồ thẹn, “Nếu tôi phụ trách thì cũng tốt rồi, vấn đề là tôi chưa từng điều hòa, còn đi trợ Trụ hành ác.” Nói xong đầm mạnh lên trán mình.

Khương Tiểu Soái nín cười, lại nói: “Sao tôi thấy Trì Sính cũng không giống loại người đó! Nếu cậu nói anh ta tình trùng dồi dào thì tôi tin, nhưng nếu bảo anh ta suốt hai mươi bốn tiếng dính lấy cậu, tôi thật sự có hơi nghi ngờ. Không phải vì sự xem thường cậu, mà là Trì Sính hoàn toàn không phải dạng người đó.”

“Giày có vừa chân hay không, chỉ có thử mới biết được thôi!” Ngô Sở Ủy đặc biệt cảm khái, “Lúc trước tôi cũng cảm thấy anh ta không phải dạng người đó, thực ra ban đầu anh ta quả thật rất bình thường, kết quả hơn nửa tháng nay, anh ta giống như người lên cơn điên, cả ngày bắt tôi phải làm với anh ta. Làm thôi còn không được, còn muốn quay!”

Nói đến chuyện này, Ngô Sở Ủy lại trở nên kích động.

“Anh không biết đâu, phòng ngủ của chúng tôi bây giờ giống hệt như cái phòng thu, trên bốn vách tường đều là hình bối cảnh, lúc trước chỉ có một cái giường lớn, bây giờ thì nôi, động cây, lồng gì đều có, nếu có người đến, còn cho rằng nhà này của hai thằng điên đó! Anh ta còn bảo tôi lắp một màn hình LSD trên nóc phòng, vừa nằm lên giường là chiếu đoạn phim hai chúng tôi đang làm, tôi cũng không biết phải trốn đi đâu mới tốt.”

Khương Tiểu Soái nghe thấy rất hứng thú, “Cuộc sống của hai người thật tình thú nha!”

Ngô Sở Ủy trợn mắt, “Một lần hai lần là tình thú, nếu ngày ngày đều thế, thì mẹ nó hệt như điên rồi!”

Khương Tiểu Soái chột lên trán Ngô Sở Ủy, “Tôi nhìn ra rồi, cậu đây là đang khoe khoang với tôi.”

“Khoe khoang một tên đàn ông như tôi bị người ta chụp mấy ngàn tấm hình hương diễm sao?”

Khương Tiểu Soái cười ha ha, sau đó vỗ vai Ngô Sở Ủy, “Cố lên! Cách tốt nhất để nắm giữ một người đàn ông chính là vĩnh viễn đừng cho anh ta ăn no.”

Ngô Sở Ủy nhếch khóe môi, “Tôi muốn dứt no anh ta, thì anh ta cũng phải biết no là gì chứ!!”

Đang nói, di động vang lên.

“Nhất định lại là anh ta gửi đến.”

Nói xong mở ra xem, quả nhiên là thế, sắc mặt hơi biến đổi, cố ý lấy tay che đi, sợ Khương Tiểu Soái thấy được. Gửi xong nhanh chóng bỏ vào túi áo, cứ như đang yêu đương vụng trộm.

Khương Tiểu Soái rất hiếu kỳ: “Anh ta trông chừng cậu chặt như thế, cậu còn có thể chạy đến đây hoài vậy à?”

Ngô Sở Ủy nói: “Tôi cũng không biết sao trong ngăn kéo ở tủ đầu giường có một lọ thuốc ngủ, hứng lên là tôi lấy vài viên giã nát trộn vào cơm của anh ta.”

“Tôi hoài nghi đầu óc anh ta chính là vì thế mà hư.” Khương Tiểu Soái nói.

Sắc mặt Ngô Sở Ủy căng chặt: “Thật vậy à?”

Khương Tiểu Soái dồn sức đập y một cái, “Có người hành động như cậu vậy sao? Hôm nay không lẽ cậu cũng bỏ thuốc vào cơm của anh ta?”

“Không, hôm nay không dùng.”

“Sao hôm nay không dùng?”

Ngô Sở Ủy nói: “Tôi quen biết một đồng nghiệp nữ trong đơn vị của anh ta, tôi nhờ cô ta xúi giục lãnh đạo tổ chức một bữa liên hoan, mượn cơ hội này để Trì Sính làm quen với đồng nghiệp một chút. Lãnh đạo cuối cùng cũng đồng ý, chuyện này Trì Sính không thể không đi đúng không?”

Khương Tiểu Soái không ngờ, Trì Sính lúc trước bị Ngô Sở Ủy ngang nhiên lôi đi từ chốn phong lưu, hiện tại lại rơi vào bước đường bị vợ đá ra ngoài, chính là vì phương diện đó quá mạnh.

Sắp đến giờ tan ca, trước cửa phòng Trì Sính chen một đám người, hơn nữa đều là nữ, chau đầu ghé tai, đồn đẩy lẫn nhau, dự định phái đại biểu đi vào nói chuyện liên hoan.

Vốn dĩ trong lòng mọi người đều muốn tranh nhau, nhưng lại kiêng dè, sợ vì vấn đề mị lực cá nhân không thể khiến Trì Sính gật đầu, mắt mặt không nói, còn đánh mất một cơ hội quý giá để tiếp xúc gần gũi.

“Cậu đi đi, Trương Nhiễm, Trì thiếu chỉ từng nói chuyện với mình cậu.”

Trương Nhiễm bình thường rất ít được ai ưa, trong nhà có chút bối cảnh, tướng mạo cũng rất xinh đẹp, cả ngày ở đơn vị sẫm soi ồ ồ. Rất nhiều đàn ông theo đuổi cô ta, cô ta không đồng ý cũng không cự tuyệt, ai cũng để lơ lửng như thế, không biết đã bị người ta nói xấu bao nhiêu sau lưng.

Nhưng lúc này không ai ghét cô ta nữa, toàn muốn cô ta vào, Trì Sính gật đầu đương nhiên là tốt, cho dù cự tuyệt cũng là một chuyện rất đáng vui, cho nên cực lực đứng bên xúi bẩy.

“Trương Nhiễm, chỗ chúng ta chỉ có cậu xinh đẹp nhất, hơn nữa còn ngọt miệng.”

“Đúng đó, hôm đó tôi còn thấy Trì thiếu lén nhìn cậu.”

“Cậu mà mở miệng, có đàn ông nào nở lắc đầu đâu chứ!”

“Vào đi, vào đi.”

“...”

Trong lòng Trương Nhiễm đặc biệt có cảm giác ưu việt, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ không tự tin lắm, tay đặt trên ngực liên tục xác nhận, “Tôi thật sự được sao? Trong lòng tôi không nắm chắc chút nào hết, tôi...”

Bình!

Trực tiếp bị người đẩy vào.

Trương Nhiễm suýt nữa té nhào, bật thốt ra tiếng kêu yêu kiều, cổ tình oán trách vài câu, ám thị cô không phải tự nguyện vào đây.

Kết quả, Trì Sính ngay cả mí mắt cũng chẳng nâng lên, trực tiếp hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Trương Nhiễm cắn môi, giọng nói ngọt ngào chậm rãi tràn ra, “Trì Sính, lãnh đạo sắp xếp bữa liên hoan, tối nay cùng đi ăn cơm đi. Tuy hai chúng ta đã quen thân, nhưng còn rất nhiều người chưa từng nói chuyện với anh. Mượn cơ hội này để mọi người làm quen với anh đi.”

“Không đi.”

Từ chối dứt khoát, ngay cả khe hở để thương lượng cũng không có.

Trương Nhiễm có vẻ sắp không giữ nổi vẻ mặt, lại khẩn cầu: “Đừng như thế mà? Lăn liên hoan này chính là để anh làm quen với mọi người, nếu anh không đi thì còn ý nghĩa gì nữa đâu?”

“Vậy thì mọi người đều khỏi đi.”

Nói xong, xách túi bỏ đi.

Trì Sính vừa lên xe, Cương Tử hỏi: “Đi đâu?”

“Phòng khám.” Trì Sính nói.

Cương Tử khó hiểu, “Không phải nói tối nay có liên hoan sao?”

Ngô Sở Ủy làm việc chính là như thế, tạo thanh thế đặc biệt lớn, chỉ sợ thiên hạ không biết y âm mưu đẩy người yêu của mình vào lùm hoa.

Trì Sính không nói gì, trực tiếp đeo tai nghe, vừa nghe tiếng rên rỉ của Ngô Sở Ủy vừa gửi tin nhắn cho y, thì sao có thể gửi được cái gì dễ nghe?

Đây chính là nguyên nhân vừa rồi Ngô Sở Ủy che không cho Khương Tiểu Soái xem.

Chiều mà Trì Sính dành để đối phó với Ngô Sở Ủy còn cao minh hơn Ngô Sở Ủy đối phó hẳn nhiều, hẳn chưa từng cưỡng ép Ngô Sở Ủy gửi tin nhắn, trực tiếp mở gói 5000 tin nhắn cho y, với bản tính tiết kiệm bần xỉn của thiết công kê nam châm này, tuyệt đối không lãng phí đồ tốt, y chịu để mạng di động TQ hời sao? Cho dù không ăn không uống, y cũng phải gởi cho hết 5000 tin nhắn đó.

Cương Tử thấy vẻ mặt Trì Sính, thì có thể nhìn ra hẳn đang cùng người khác đưa tình.

Trước kia đã xem ngán chuyện phong lưu của Trì Sính, cảm thấy khá mới mẻ và kích thích với độ chuyên tình của hẳn, hiện tại lại nhìn ngán sự kết hợp cố định của hẳn và Ngô Sở Ủy, đột nhiên cảm thấy hứng thú với chuyện ngoại tình của hẳn.

“Cậu đang gửi tin nhắn cho ai vậy?”

Một lúc sau, hai chữ “Đại Bảo” bất ngờ xuất hiện trước mặt Cương Tử.

Ngay cả dạng đàn ông có thể nhẫn nại như Cương Tử cũng chịu không nổi, thử nói đi, cả ngày dính lấy nhau cũng thôi đi, sao cả khi tán tỉnh cũng vẫn tìm người đó? Hai người đều không cần thử sao? Nhiệt tình đến mức này, không sợ tự thiêu chết mình sao?

Đương nhiên, lời nói thẳng thắn như vậy Cương Tử cũng không dám nói ra, chỉ có thể uyển chuyển biểu đạt lo lắng trong nội tâm mình. Người anh em, tôi biết cậu lãng phí bao nhiêu năm rồi, cuối cùng tìm được một mối chân tình, nội tâm vui điên cuồng là không thể diễn tả. Nhưng cũng phải có chừng mực, chuyện đó không thể quá mức! Hiện tại vất vả rồi, lại phải dùng mấy năm để bù vào đó!

Trì Sính nói một câu, khiến những lời còn lại của Cương Tử đều nghẹn trong họng.

“Cậu chưa từng ngủ với cậu ấy, cậu không có quyền phát ngôn.”

130. Chương 130 - Còn Nói Không Phải Đến Để Khoe Khoang?

Sáu giờ tối, trời đã tối đen, Khương Tiểu Soái nhìn ra ngoài, lầm bầm: “Chắc Trì Sính đã tan ca rồi nhỉ?”

Ngô Sở Ủy nói: “Năm giờ đúng giờ tan ca.”

“Vậy tính ra đã đến khách sạn rồi, đồng nghiệp nữ ở đơn vị của Trì Sính có không ít đúng không? Nhiều mỹ nữ vây quanh xum xoe nam thần của các cô ấy, cậu là người sở hữu nam thần, lúc này có suy nghĩ thế nào?”

Cuộn ống giấy đưa tới miệng Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nói như thật: “Tôi rất cảm tạ các cô ấy đã giúp tôi chia sẻ áp lực.”

“Nếu không chỉ là áp lực, mà cả phương diện tài lực thì sao?”

Ngô Sở Ủy hít mạnh một hơi, mặt ghen muốn xanh luôn.

“Vậy tất nhiên là tốt rồi, cầu còn không được mà!”

Khương Tiểu Soái cười rút ống giấy lại, vỗ vai Ngô Sở Ủy nói: “Cậu ở đây trông nhà dùm tôi, tôi ra ngoài mua chút gì ăn, tối nay ăn cơm với cậu xong rồi mới đi.” Nói xong khoác áo ra ngoài.

Ngô Sở Ủy một mình ở lại phòng khám, bên ngoài là đường lộ, xe tới lui không dứt, đặc biệt náo nhiệt, nhưng trong lòng lại trống rỗng. Khương Tiểu Soái không nhắc còn hay, vừa nhắc y liền thật sự có chút hối hận.

Cầm di động lên, hơn nửa tiếng không có tin nhắn chưa đọc nào cả.

Chắc đã vào phòng rồi đi? Khẳng định có không ít nữ đồng nghiệp tiếp cận anh ta, hỏi anh ta: Anh có tình nhân không? Nếu Trì Sính nói không có, mấy cô nàng đó khẳng định sẽ nói: Lừa ai vậy? Chúng tôi không

tin đầu, phạt anh uống một ly. Nếu Trì Sính nói có, họ nhất định sẽ nói: Tồn thương trái tim chúng tôi quá, phạt anh làm một ly.

Mấy ly rượu vào bụng, đói bụng đã nhiều ngày như thế, xung quanh toàn là thịt, có thể giữ nổi sao?

Nghĩ thế, Ngô Sở Ủy lại gửi tin nhắn cho đồng nghiệp nữ của Trì Sính.

“Nếu Trì Sính uống nhiều làm vậy, cô liền quát anh ta!”

Xuất thân rất đáng sợ, nó sẽ khiến cho bạn khi gửi tin nhắn, chọn sai đối tượng gửi, thuận tay gửi tin nhắn vào số của người đó. Ngô Sở Ủy làm chuyện ngu xuẩn này, đợi khi ý thức được, tin nhắn đã gửi đi rồi. Lúc này, y chỉ hận không thể lao ra ngoài bắt đứt cáp điện, ngăn cản tin nhắn này truyền đi.

Đáng tiếc, một giây sau Trì Sính đã nhận được tin nhắn này.

“Nếu Trì Sính uống nhiều làm vậy, cô liền quát anh ta!”

“...”

Lúc này Cương Tử đã thắng xe, Trì Sính bỏ di động vào túi áo, làm như không có gì bước vào phòng khám.

Ngô Sở Ủy đang nôn nóng bất an, bóng dáng Trì Sính đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, nói không rõ là hoảng sợ hay vui mừng, tóm lại tim đập cực nhanh, nhưng lại cảm thấy bình ổn kỳ lạ.

“Tin nhắn tôi gửi vừa rồi anh nhận được chưa?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính đáp: “Tin nhắn gì?” Ra vẻ muốn lấy di động ra khỏi túi.

“Đừng xem, không có gì.”

Ngô Sở Ủy nhanh chóng kéo tay Trì Sính ra khỏi túi, rồi cứ nắm chặt không buông, hỏi: “Sao anh đến đây?”

Trì Sính nắm ngược lại tay Ngô Sở Ủy, hắn vừa mới xuống xe, bàn tay đặc biệt ấm áp.

“Qua đón cậu về nhà.”

Ngữ khí của Trì Sính rất bình thản, nhưng trong lòng Ngô Sở Ủy lại nổi sóng gợn không nhỏ, trong một thoáng, hình như thật sự có một mái nhà mơ mơ hồ hồ. Tuy rằng có hơi sắc tình, có hơi biến thái, nhưng quả thật đó là ổ an lạc của hai kẻ điên bọn họ.

Nghĩ thế, nụ cười liền không giữ được.

Trên đời này chính là có dạng sinh vật đặc thù như thế tồn tại, bọn họ âm mưu toan tính người khác, kết quả kế hoạch thất bại, ngược lại bản thân lại trộm vui, còn không phải là do ăn no rừng mỡ sao?

Trì Sính cảm thấy tay Ngô Sở Ủy hơi lạnh.

Người đàn ông biết quan tâm sẽ nói: “Nào, để tôi sưởi ấm cho.”

Người đàn ông khốc sẽ nói: “Đi, chúng ta ra ngoài sưởi ấm.”

Cuối tháng mười hai, thời tiết Bắc Kinh đã rất lạnh, trên khung bóng rổ phủ một lớp sương mỏng.

Ngô Sở Ủy đã rất lâu không đến đây đánh bóng, hiện tại y toàn đến phòng tập thể thao chính quy, còn có huấn luyện viên ở cạnh chỉ dẫn, đường nét cơ bắp trên người càng lúc càng xinh đẹp.

Nhưng chạy nhảy ở sân bóng rổ rộng rãi lại đơn giản này, tâm trạng của Ngô Sở Ủy đặc biệt thoải mái, máu trên người đều nóng lên, giống như tìm được kích thích mà lúc trước từng liều mình hướng tới.

Tuy mặc rất nhiều, nhưng động tác không bị trở ngại, tránh trái tránh phải trong sự truy kích của Trì Sính, linh hoạt ứng biến, thành thạo điều luyện. Bỗng nhiên xoay người, còn chưa nhảy lên, hông đã bị hai bàn tay giữ chặt.

Một năm trước cũng bị Trì Sính sờ mó kiểu này, lúc đó chỉ cảm thấy tức giận, có mầm lửa xoẹt xoẹt bùng lên. Hiện tại cũng có một mầm lửa xoẹt xoẹt bùng lên, nhưng lại biến thành một loại lửa khác, một loại lửa quý có thể khiến chó động dục.

Ngô Sở Ủy thở gấp vài hơi, nắm cổ tay Trì Sính nói: “Tôi còn muốn chơi một lát nữa.”

Trì Sính không ép y, hiếm khi thấy y hoạt bát vui vẻ, nên để mặc cho con chó đực này vui đùa. Trải qua một năm rèn luyện, hiện tại động tác úp rổ của Ngô Sở Ủy đã nhẹ nhàng ăn khớp, liên mạch lưu loát. Hai tay nắm chặt khung rổ không xuống, cố ý khoe khoang lực cánh tay của mình.

Trong lòng thầm đếm 1, 2, 3, 4...

Khi đếm đến 9, phần eo đột nhiên lắc lư, thân thể mất cân bằng, hai tay trượt khỏi khung rổ.

Trì Sính cứ thế giữ cái mông ấn trên vai, hai tay kẹp chặt eo Ngô Sở Ủy, với tay giữ chặt đùi Ngô Sở Ủy, bước nhanh lên xe.

Ngô Sở Ủy không dám giãy bừa sợ té xuống, lại không muốn bị Trì Sính cưỡng ép như thế, cuối cùng dứt khoát nhấc chân vòng qua đầu Trì Sính, trực tiếp cưỡi trên cổ hắn.

Nếu Cương Tử có ở đây, khẳng định sẽ nói một câu, thẳng nhóc cậu thật vô pháp vô thiên, dám cưỡi trên cổ Trì Sính!

Ngô Sở Ủy không chỉ dám cưỡi, còn dám trêu ghẹo.

Tay men theo hầu kết của Trì Sính xoay vòng vài lần, vòng đến mức trong lòng Trì Sính nổi lửa, nhưng y lại không đau không ngứa nói: “Lúc nhỏ ba tôi cũng nâng tôi thế này, dẫn tôi đến Thiên Kiều xem bán đại lực hoàn, anh biết cái gì là đại lực hoàn không?”

Trì Sính chỉ biết trên cổ của hắn bị cộm hai viên thịt lớn.

Ngô Sở Ủy vẫn tự nói: “Cái người bán đại lực hoàn mặc áo da sát nách, quần đèn lồng, một thân cơ bắp lộ ra, đến giờ tôi vẫn nhớ cái câu người đó quát lên: Nào, nhìn bên này, sao tay tôi lại thô như thế? Sao lại mạnh mẽ như thế? Đây, đây là do uống đại lực hoàn tổ truyền. Ôi, ngài nhìn đại lực hoàn này đi, một gói một xâu tiền, ngài dùng mỗi ngày, dùng hằng tháng, dùng hằng năm, ngài sẽ giống tôi... câu sau thì tôi quên rồi.”

Trì Sính chen vào một câu: “Tôi biết.”

Ngô Sở Ủy kinh ngạc, “Anh biết? Anh cũng từng nghe? Câu sau là gì?”

“Mọc hai trái trứng lớn nặng trình trịch.”

Ngô Sở Ủy đầu tiên là sững sốt, sau đó đột ngột vung hai nắm vào cổ Trì Sính, bà mẹ anh, sao lại kéo lên tôi rồi hả?

Trì Sính đi vòng đường xa, Ngô Sở Ủy nói quá hưng trí nên cũng không phát hiện. Tay sờ má Trì Sính, sờ đến phần râu cứng cứng, đột nhiên nhớ đến người cha đã mất của mình.

“Tôi nhớ ba tôi.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính mở miệng: “Không sao, có ba nuôi đây.”

Ngô Sở Ủy mất nửa ngày mới hiểu ra, “Mẹ, anh nói ai là con hả?”

“Túi Dấm Nhỏ là con của tôi, cậu là anh trai của Túi Dấm Nhỏ, vậy cậu không phải là con tôi thì ai là con tôi?”

Ngô Sở Ủy lấy điều cứng chọt lên cổ Trì Sính, tức giận nói: “Có tin tôi lấy thứ này đâm lỗ trên cổ anh không hả?”

“Không cần dùng tới đâu.” Trì Sính trầm giọng mở miệng: “Dùng hai trái trứng của cậu nện, mỗi bên một hố.”

Ngô Sở Ủy tru lên, tiếp theo bị Trì Sính nhét vào xe.

Khuơng Tiểu Soái đứng cách đó không xa, trân mắt nhìn đồ đệ vừa tổ khổ với mình vui vẻ chui vào trong xe, cái điệu bộ thích chí đó, đã sắp đuổi kịp con chó Bắc Kinh ở nhà hàng xóm tại phố đông rồi.

Thao, còn nói không phải đến đây để khoe khoang?

Âm thầm mài răng, hai chân đá cửa, cơm tối bày lên bàn, tôi ăn một mình!

Một khi Khương Tiểu Soái cảm thấy nghẹn khuất, dạ dày sẽ đặc biệt tốt, hẳn chưa từng nói với Ngô Sở Ủy, hẳn cũng từng có tháng năm trĩu nặng hơn một trăm ký, còn “huy hoàng” hơn Ngô Sở Ủy lúc này nhiều.

Đang nhồm nhoàm ăn uống, nâng mắt lên, đối diện đột nhiên có một người ngồi, suýt nữa khiến Khương Tiểu Soái bị nghẹn.

Tôi thao, mẹ nó anh là quỷ quái từ đâu chui ra? Đi đường không có tiếng động gì hết.

Đôi mắt của Quách Thành Vũ quả thật giống như có ác quỷ ám thân.

“Tại sao bày thái độ này với tôi?”

Khương Tiểu Soái chẳng chút để tâm hỏi: “Thái độ gì?”

“Lạnh nhạt.”

“Không phải tôi vẫn luôn như thế sao?”

Quách Thành Vũ dùng hai ngón tay nhẹ nhàng tách đôi dưa, nói: “Trước kia cũng lạnh, nhưng khác với cái lạnh hiện tại, cụ thể khác ở đâu, trong lòng cậu tự biết.”

Khương Tiểu Soái hừ lạnh: “Anh nói thế, là vẫn chưa đoán ra ý đồ của tôi sao?”

“Bỉ nhân bất tài, còn mong bác sĩ Khương chỉ giáo.”

Khương Tiểu Soái đáp trả rất dứt khoát: “Không rảnh.”

Nói xong, cầm dưa muốn gấp đồ ăn, lại bị Quách Thành Vũ giữ chặt cổ tay, trong mắt lóe hàn quang, ngữ khí đột nhiên chuyển lạnh: “Anh đây là thấy người ta thân mật, trong lòng không thoải mái, đem tôi ra trút giận à?”

Quách Thành Vũ không hiểu gì cả: “Tôi thấy ai thân thiết?”

Khương Tiểu Soái quyết không tha: “Anh dám nói anh không phải theo xe anh ta đến đây?”

“Tôi ra ngoài vào giờ cao điểm tan ca, trên đường bị kẹt xe, tôi làm sao biết tôi đi theo xe nào?”

Khương Tiểu Soái ném dưa: “Bớt giả vờ với tôi đi!”

Quách Thành Vũ phát hiện, giữa hai người họ thật sự có hiểu lầm, hơn nữa hiểu lầm này hình như còn không nhỏ.

131. Chương 131 - Cảm Giác An Toàn

Tháo bỏ lớp vỏ bọc đời, lần đầu tiên Quách Thành Vũ nghiêm túc nói chuyện với Khương Tiểu Soái.

Trong phòng khám thoáng thoảng mùi thuốc khử trùng.

Trầm mặc hồi lâu, Quách Thành Vũ mở miệng: “Tối hôm đó tôi không chạm vào cậu.”

“Tôi biết.” Khương Tiểu Soái lạnh nhạt.

“Biết rồi cậu còn trách tôi?” Quách Thành Vũ chuyển giọng: “Lẽ nào cậu đang trách tôi tối hôm đó không ngủ với cậu?”

Lập tức đổi lấy một tiếng cút.

Qua một lát, không biết Khương Tiểu Soái nghĩ đến điều gì, tự dưng lại cười.

“Thật ra hôm đó trước khi vào nhà anh, tôi đã biết anh sẽ không làm gì tôi, con người khi rơi vào trạng thái tuyệt vọng, sẽ không có tinh thần làm những chuyện đó. Đương nhiên, anh có thể phủ nhận, giống như anh đã phủ nhận anh không đi theo xe của anh ta vậy.”

Quách Thành Vũ không theo kịp suy nghĩ của Khương Tiểu Soái.

“Tuyệt vọng? Tại sao tôi phải tuyệt vọng?”

Khương Tiểu Soái cũng không quanh co nữa, nói thẳng: “Vậy tối hôm đó tôi xông vào nhà anh chất vấn anh, chắc anh đã biết rõ tôi lên chuồn về phòng khám, thấy cảnh tượng không hài hòa, mới vạch trần gian kế của anh. Cho nên vào lúc đó, trong lòng anh rất tuyệt vọng, vì tôi chạy tới hỏi tội, đại biểu cho một quá trình hoan ái bị tôi tận mắt chứng kiến.”

Quách Thành Vũ cười phả một hơi thuốc.

“Hóa ra cậu phát hiện như thế à?”

Khương Tiểu Soái bĩu môi: “Không giả vờ sẽ chết hả?”

Quách Thành Vũ thật khó hiểu: “Rốt cuộc thì tôi giả vờ cái gì?”

Khương Tiểu Soái cười lạnh, lại nói: “Anh biết không? Trì Sính xa Ngô Sở Ủy một tiếng là chịu không nổi rồi. Mỗi ngày anh ta đều bám dính lấy Ngô Sở Ủy, xa nhau một chút là phải gọi điện thoại nói chuyện, tên tài khoản mạng của anh ta là ‘cậu là nhóc tệ hại tâm ái của tôi’, bên trong chỉ có một bạn tốt, chính là Ngô Sở Ủy.”

Câu này ngược lại khiến sắc mặt Quách Thành Vũ thay đổi, ngay lập tức mở miệng hỏi: “Thời kỳ cuối rồi?”

Khương Tiểu Soái bị hỏi ngẩn ra: “Thời kỳ cuối gì?”

Quách Thành Vũ cười cười, “Người ta khi sắp chết sẽ nói lời thật lòng, không mắc phải bệnh hiểm nghèo, sao lại làm chuyện nhân tính hóa thế được.”

Khương Tiểu Soái nói: “Xin lỗi, làm ngài thất vọng rồi, người ta vẫn khỏe mạnh, không bệnh tật.”

“Cậu là muốn biểu đạt lòng ghen tỵ của cậu với tôi đó à?” Quách Thành Vũ hỏi.

Khương Tiểu Soái chẳng chút lưu tình phản bác: “Da mặt của anh có thể dày thêm chút nữa không? Suy nghĩ của bản thân mà cứ luôn đẩy qua cho người khác, tôi đã nói đến nước này rồi, anh thú nhận đi thôi!”

Quách Thành Vũ bị Khương Tiểu Soái làm cho hoang mang khó hiểu, ngẩn ngơ không biết hẳn phải thú nhận cái gì. Thấy Khương Tiểu Soái lúc căng thẳng lúc hưng phấn, trong lòng cũng lo ngại, giờ tay vuốt trán Khương Tiểu Soái, ấm áp, không giống bị bệnh nha!

“Có phải cậu trúng tà rồi không?”

Mặt Khương Tiểu Soái triệt để lạnh đi, vung tay, ngữ khí lạnh nhạt.

“Anh đi đi, tôi không muốn nói chuyện với anh.”

Quách Thành Vũ dùng cái đầu lơ lửng của mình xâu chuỗi tất cả những lời của Khương Tiểu Soái lại với nhau, suy xét cả buổi, thoáng chốc bùng ra một suy nghĩ đáng sợ, suýt nữa thiêu cháy tóc hần.

“Chắc không phải cậu cảm thấy, tôi thích Trì Sính chứ?”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Khương Tiểu Soái cuối cùng cũng trở nên tập trung.

“Cuối cùng anh cũng thừa nhận rồi.”

Quách Thành Vũ không biết nên nói gì mới tốt, lấy điều thuốc cài ở tai bỏ vào miệng, dòn sức hút vài cái, hiện tại hần cần phải bình tĩnh một chút.

Khương Tiểu Soái còn đang lăm bằm: “Nhưng tôi cảm thấy cơ hội của anh không quá lớn, Trì Sính si mê đại Ủy rồi, dù món dưa chua của anh ngâm càng lâu càng ngon, cũng không thể sánh bằng bữa tiệc tình xảo ngôn lạnh đó.”

Quách Thành Vũ không nói gì, bảo trì trầm mặc.

Khương Tiểu Soái lại nói: “Nhân còn sớm rút lui đi, hai anh không hợp thuộc tính, căn bản không thể bên nhau.”

Điều thuốc trong tay Quách Thành Vũ chỉ còn lại một đoạn ngắn.

Khương Tiểu Soái vẫn chưa chịu ngưng, “Thôi thì anh cũng là người bị thương tâm, sau này đến phòng khám, anh đây sẽ bày rượu bày đồ ăn chiêu đãi anh.”

“Sau này tôi sẽ không đến quấy rầy cậu nữa.” Quách Thành Vũ đột nhiên mở miệng.

Khương Tiểu Soái nghiêng ra mấy chữ: “VẬY TÔI CẢM ƠN ANH.”

Quách Thành Vũ nói tiếp: “Cậu nên bỏ thêm nhiều thời gian khám bệnh cho bản thân đi.”

Khương Tiểu Soái: “...”

Quách Thành Vũ cho một bình luận hoàn mỹ với cái độ suy diễn vĩ đại của Khương Tiểu Soái.

“Vậy tôi hỏi cậu, hôm đó cậu thấy hiện trường ‘biểu diễn’ của hai người họ, tại sao lại kích động chạy tới chỗ tôi hỏi tội? Cậu vừa thấy hai người họ thân thiết, tại sao lại tức giận bưng bưng quay đầu về nhà? Khi Ngô Sở Ủy bị rắn độc cắn, tại sao cậu liều mạng chạy tới? Ngô Sở Ủy chơi trò tâm nhân lừa Trì Sính, tại sao cậu sẵn lòng đứng sau bảy mưu tính kế mà không mong chút báo đáp? Theo như suy nghĩ của cậu, có phải tôi cũng nên hỏi một câu, cậu thích Ngô Sở Ủy đúng không?”

Khương Tiểu Soái tức giận không tìm được: “Anh đừng dời vấn đề lên người tôi!”

Quách Thành Vũ lại nói, “Để tôi cho cậu biết tại sao tối hôm đó tôi không ngủ với cậu. Vì cậu bị tôi bỏ thuốc rồi, vẫn luôn gọi tên người khác, tôi thấy cậu đáng thương, không nhẫn tâm hạ thủ.”

“Cút, cút càng xa càng tốt!”

Quách Thành Vũ cười lạnh, “Trước khi tôi đi, tôi còn muốn nhắc nhở cậu một câu: Khuyến đồ đệ của cậu đi, nếu không muốn chuốc phiền toái lớn, nên mau chóng thừa nhận với Trì Sính cậu ta là bạn trai cũ của Nhạc Duyệt.”

Khương Tiểu Soái lộ vẻ kinh hãi, Quách Thành Vũ đã ra đến cửa, hần liền la lên một câu.

“Đợi một chút, mẹ kiếp anh trở lại cho tôi!”...

Sau khi về nhà, Ngô Sở Ủy vẫn luôn nghĩ biện pháp để hạ thủ với di động trong túi áo Trì Sính, muốn nhân lúc Trì Sính không chú ý, xóa đi cái tin nhắn 2B trước đó. Kết quả tìm hoài không thấy cơ hội, mỗi lần đều là vừa thò tay vào, đã bị Trì Sính nắm lại.

Trì Sính kéo tay Ngô Sở Ủy qua, ép buộc cắt móng tay cho y.

Ngô Sở Ủy oán thán đầy miệng, “Vừa mới mọc ra một chút thôi, anh lại cắt của tôi! Cắt sát như thế làm gì chứ? Thư ký của tôi cũng cười tôi, toàn thân trên dưới không có một chỗ nào không hói.”

“Đừng động đây.” Trì Sính căng mặt, “Giữ móng tay để cậu lẳng lơ cho ai xem?”

Ngô Sở Ủy không hiểu, sao y để móng tay lại là lẳng lơ?

“Vậy nhóc lẳng lơ ở câu lạc bộ kia dụ dỗ anh, móng tay cậu ta vừa nhọn vừa dài, không phải anh rất thích sao?”

“Cậu so sánh với cậu ta?” Trì Sính trừng mắt hỏi: “Nếu cậu đặt mình vào cùng một hàng ngũ với cậu ta, vậy hiện tại để tôi quất một trận, rồi muốn để móng tay dài cỡ nào tôi cũng không quản nữa!”

Ngô Sở Ủy sụ mặt không lên tiếng.

Thật ra nguyên nhân chân chính Trì Sính ép Ngô Sở Ủy cắt móng là hôm đó hắn thấy nữ nhân viên của công ty Ngô Sở Ủy nhờ y nạy đồ giúp, Ngô Sở Ủy đặc biệt nhiệt tình giúp đỡ, lúc đó đã dùng móng tay để nạy. Thế là Trì Sính cho ra kết luận, hể là bộ vị nào dư thừa trên người Ngô Sở Ủy, đều có thể trừ bỏ tất.

Ngô Sở Ủy nhân lúc hai tay Trì Sính đều bận rộn trên người mình, thò tay xuống dưới ra giường với qua, trực tiếp nhắm vào túi áo Trì Sính.

“Tay đó cũng đưa qua đây.”

Sau đó hai tay đều bị người ta nắm lấy, cắt cùng lúc!

Cắt xong, Ngô Sở Ủy hỏi: “Anh có nóng không? Nóng thì cởi áo khoác ra đi.”

Trì Sính tựa nghiêng trên đầu giường, đưa mắt ý bảo Ngô Sở Ủy cởi cho mình.

Ngô Sở Ủy cầu còn không được, lập tức thò tay qua.

Vừa mới mở dây kéo, đã bị Trì Sính ấn vào ngực, sau đó Trì Sính lại xấu xa kéo dây kéo lên, “mặc” Ngô Sở Ủy vào trong áo, nghẹn không ra được.

Cho cậu không thành thật ở bên tôi, rảnh rồi chạy ra ngoài đa tình!

Ngô Sở Ủy giãy một hồi thì không động đậy nữa, mặt dán lên ngực Trì Sính, bên trong Trì Sính mặc áo sơ mi, mùi nước giặt thoang thoang, còn xen lẫn mùi vị đặc biệt trên người hắn, ngửi rất dễ chịu.

Khi Trì Sính mở dây kéo ra, áo bên trong đã ẩm ướt một vùng.

Khẩn cấp ấn Ngô Sở Ủy xuống bắt đầu đòi hỏi, hắn từng nhẫn nhịn được, hiện tại hoàn toàn nhịn không được, Ngô Sở Ủy cứ lặng lẽ nuốt chửng lòng nhẫn nại của hắn.

Chưa từng điên cuồng như thế này vì một ai, ngửi mùi hương cơ thể của y thôi cũng có thể hưng phấn đến mức không thể tự thoát.

Ngô Sở Ủy cũng thế, y cũng hoài nghi bản thân bị bỏ thuốc, sự điều giáo của Trì Sính dành cho y đã đạt đến đỉnh cao. Có lúc chỉ mới bị hắn đùa nghịch đầu nhũ, thì đã lên cao trào.

Sau một hồi hoan hợp, Ngô Sở Ủy tựa vào đầu giường, ánh mắt có chút mê mang.

“Anh từng xem bộ phim ‘Cảm quan thế giới’ chưa?”

Trì Sính từng xem, nhưng không nói.

Ngô Sở Ủy lại nói: “Đó là một bộ phim cấm, hai người trong phim truy cầu tình dục không ngừng nghỉ, thậm chí họ còn không ăn không uống để làm tình, nhưng càng làm càng khó thể đạt được thỏa mãn. Cho đến một ngày, hai người họ làm đến cực điểm, cô gái bóp cổ giết chết chàng trai, cắt bỏ bộ phận sinh dục của anh ta, mong được một khắc hoan lạc cuối cùng.”

Trì Sính nói: “Yên tâm, chuyện đó sẽ không xuất hiện trên hai chúng ta.”

“Tại sao?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính nói: “Cậu cắt không được.”

Ngô Sở Ủy: “...”

Trầm mặc nửa ngày, Ngô Sở Ủy lại nói: “Thật ra không phải tôi muốn cưỡng điệu hậu quả của hai người, mà là quá trình, có một chi tiết anh có chú ý không? Hai người họ không ăn không uống để làm tình.”

Trì Sính không có một chút phản ứng nào.

Ngô Sở Ủy lại cưỡng điệu đơn giản ngắn gọn: “Vì làm tình mà không ăn không uống, không ăn không uống!”

Mười lăm phút sau, Trì Sính đặt một phần cơm tối ở cửa hàng thức ăn nhanh dưới lầu đưa tới bên giường cho Ngô Sở Ủy, Ngô gia gia tràn đầy cảm khái. Nằm vắt trên giường ăn vôm ăn vãi, sau đó phát hiện Trì Sính đang nhìn mình, liền có phần xấu hổ.

“Này, tôi từng xem qua một bài viết, nói đến mười hành động sát phong cảnh nhất trên giường. Trong đó có một cái chính là ăn trên giường, cho dù anh chỉ có 50 ký, cũng khiến bạn đời cảm thấy anh là kẻ ham ăn. Hiện tại có phải anh cảm thấy như thế không?”

Trì Sính hờ hững đáp: “Sát phong cảnh cũng rất tốt, bớt cho tôi cả ngày thượng hỏa.”

Ngô Sở Ủy không khỏi mắc nghẹn, nghe ý của hắn, là thật sự rất ghét mình thế này sao?

Ngoài mặt thì không để tâm, nhưng ăn một hồi lại đưa lưng về phía Trì Sính, sau đó rón rén nhích xuống giường.

Trì Sính cảm thấy, có lúc những động tác nhỏ biểu hiện ra trong lúc vô ý của Ngô Sở Ủy đặc biệt có thể khiến hắn xúc động.

Tối trước khi ngủ, Trì Sính đột nhiên cảm khái một câu: “Cậu đã lâu lắm rồi không nhét đồ ăn vặt vào túi áo của tôi nữa.”

Ngô Sở Ủy nói: “Anh sờ túi áo đi.”

Trì Sính sờ thử, thật sự moi ra được hai miếng đậu khô, đương nhiên, hắn biết Ngô Sở Ủy là vì thuận tiện lấy di động đi mới cố ý bỏ vào, nhưng cũng không vạch trần, cố ý trêu chọc một câu.

“Cậu đúng là không uống từng làm kẻ trộm.”

Ngô Sở Ủy lấy di động của Trì Sính, lục tìm phần tin nhắn, mới phát hiện hắn đã xem rồi.

“Anh đúng là cũng không uống từng làm cảnh sát.”

Nói xong câu này, thì không lên tiếng nữa, nhắm mắt giả chết.

Thật lâu sau, Trì Sính mở miệng.

“Tôi biết cậu không có cảm giác an toàn.”

Ngô Sở Ủy đột nhiên thất lòng, lời của Trì Sính đánh thẳng vào chỗ yếu hại, y quả thật không có cảm giác an toàn. Mỗi ngày y hưởng thụ sự thương yêu và quan tâm như thế, nhưng trong đầu lại nghĩ đến khi nào sẽ mất đi.

Y không dám dễ dàng chìm sâu vào tình cảm này, cho nên luôn ám thị bản thân phải giữ tỉnh táo.

“Cậu không cần sợ hãi.” Trì Sính lại nói, “Tôi thật sự có tình cảm với cậu.”

Có lẽ Ngô Sở Ủy vẫn chưa thể nhận định được rõ ràng, câu “có tình cảm” của Trì Sính rốt cuộc có sức nặng bao nhiêu.

132. Chương 132 - Ngô Mắt To

Từ sau khi Trì Sính nói câu này, Ngô Sở Ủy cũng không còn nghĩ lung tung nữa, thật lòng thật dạ qua lại với Trì Sính. Tuy rằng không thể so sánh với thái độ quấn chặt không buông đối với Nhạc Duyệt lúc xưa, nhưng so với những ngày trước đó, Ngô Sở Ủy thật sự “thân” với Trì Sính hơn nhiều.

Công việc của Trì Sính khá rảnh, cho nên hắn thường xuyên lái xe đưa Ngô Sở Ủy đi làm, vì công ty cách nhà khá xa, đúng phải giờ cao điểm đi làm, có thể kẹt cả tiếng đồng hồ. Ngô Sở Ủy ngủ không đủ, vì để y có thể ngủ bù trên đường, sáng mỗi ngày Trì Sính sẽ đưa y đến công ty trước, rồi mới lái xe đến đơn vị.

Mỗi tuần đều có một ngày, Ngô Sở Ủy cũng đưa đón Trì Sính đi làm, không phải là do hôm đó rảnh quá, mà chính là chủ nghĩa đàn ông của Ngô Sở Ủy bùng phát, nhất định phải làm hình thức như thế.

Hai người khi ở cùng rất ít khi nói chuyện công việc, nhưng vẫn âm thầm nhọc lòng vì đối phương.

Trì Sính thật sự tận tâm tận lực cho công ty của Ngô Sở Ủy, chuyện lớn chuyện nhỏ hắn đều lo, cơ bản tương đương với phó tổng giám đốc, có lúc lực uy hiếp còn lớn hơn cả tổng giám đốc chính cống. Ngô Sở Ủy đối với Trì Sính cũng không kém, âm thầm làm quen với rất nhiều đồng nghiệp của Trì Sính, vì y, thái độ của Trì Sính đối với những người đó cũng thay đổi không ít, quan hệ ở đơn vị cũng càng lúc càng tốt.

Hôm nay lại đến ngày chủ nghĩa đàn ông của Ngô Sở Ủy bùng phát, sáng sớm đã ngáp dài thức dậy, nhất định muốn đưa Trì Sính đi làm, lại đụng phải bữa công ty tăng ca, Trì Sính tan ca xong đợi ở trước cửa đơn vị hơn một tiếng, Ngô Sở Ủy vẫn chưa đến. Nếu hắn tự lái xe đi tìm Ngô Sở Ủy, vậy tên đó dám ba ngày không để ý đến hắn lắm.

Cho nên Trì Sính chỉ có thể đợi.

Bảy giờ tối, trong tòa nhà làm việc rất nhiều phòng đã tắt đèn, Ngô Sở Ủy mới vội vã chạy qua.

Đồng nghiệp của Trì Sính là tiểu Phan đúng lúc mới bước ra cửa, thấy xe của Ngô Sở Ủy đậu bên ngoài, không kìm được trêu chọc Trì Sính một câu, “Ngô mắt to lại đến đón cậu hả?”

“Cậu gọi cậu ta là gì?” Trì Sính hỏi.

“Ngô mắt to đó! Cậu nhìn đôi mắt to của cậu ta đi, vừa đen vừa sáng. Hôm đó tôi và Đồng tử uống rượu có nói đến chuyện này, cậu ta nói gương mặt của Ngô mắt to có thể so với bản đồ TQ, hai con mắt đó đã chiếm 8 triệu km², còn lại 1tr6 phân bố những ngũ quan khác, ha ha ha ha...”

Trì Sính nhìn chằm chằm hắn cười, không nói gì cả, bước lên xe Ngô Sở Ủy.

Trong xe riu ra riu rít rất náo nhiệt, Trì Sính biết, không biết Ngô Sở Ủy lại lôi từ đâu ra một túi chim sẻ. Mỗi lần ra ngoài quan sát có một chuyện nhất định sẽ làm chính là tìm tổ chim, sở thích này của y đã truyền khắp công ty.

“Sau này đừng cho nó ăn mấy thứ hoang dã này hoài.” Trì Sính nói: “Dường cho nó kén ăn rồi, sau này dứt thức ăn chế biến nó sẽ không ăn nữa.”

Ngô Sở Ủy không bận tâm, có đồ ngon thì cứ nhét vào miệng Túi Dấm Nhỏ, không có đồ ngon thì để Trì Sính dứt, không cho hắn làm người tốt, dẫn đến Nhị Bảo giờ đây chỉ nhận người anh này, không còn thân thiết mấy với cha nuôi kia nữa.

Đi ngang một tiệm ăn, Ngô Sở Ủy đi chậm lại, suy nghĩ xem tối nay ăn gì.

“Đúng rồi, chúng ta đã rất lâu không ăn bánh nướng nhân hẹ rồi.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính lập tức phủ quyết, “Cậu quên tuần trước đã ăn một lần, cậu trên ăn dưới xả giày vỏ hơn nửa đêm rồi sao? Hẹ bây giờ toàn bị bỏ thuốc, muốn rửa sạch hoàn toàn ít nhất phải ngâm trên nửa tiếng, đầu bếp tiệm ăn có kiên nhẫn như thế sao?”

Ngô Sở Ủy nói: “Tôi không quên, nhưng tôi vẫn muốn ăn.”

“Ăn mầm hẹ.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy nói: “Không thơm bằng hẹ.”

“Một là mầm hẹ, hai là khỏi ăn.” Trì Sính nghiêm giọng.

Ngô Sở Ủy không thèm nghe theo, đột nhiên thắng xe, dừng lại trước tiệm ăn.

Ra về muốn xuống, lại bị Trì Sính níu lại.

“Tôi không trấn áp được cậu phải không?” Giọng Trì Sính trở nên lạnh lẽo.

Ngô Sở Ủy vừa chạm phải ánh mắt của Trì Sính, khí thế giảm đi hơn nửa, hết cách, người bình thường thấy ánh mắt này của Trì Sính, sớm đã cầm một góc bánh mầm hẹ, nước mắt lưng tròng, ngồi xổm trong góc mà ăn. Ngô Sở Ủy coi như lợi hại, bị ánh mắt này uy hiếp, còn dám lùi một bước bàn điều kiện với Trì Sính.

“Tôi mua một bó hẹ về chúng ta tự nướng được không? Tôi sẽ ngâm hơn một tiếng, không tin không rửa sạch được.”

Trì Sính sầm mặt, “Cậu muốn ăn đến vậy sao?”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

“Thà rằng trên ăn dưới xả, cũng phải ăn?”

Ngô Sở Ủy gặt đầu.

Trì Sính cũng hết cách, cái kiểu ‘cố chấp’ của Ngô Sở Ủy cũng không phải ngày một ngày hai, nếu y dự định làm một chuyện, không làm xong sẽ quyết không nghỉ. Cũng như lần trước y muốn ăn thịt, thà rằng ăn xong phải vào nhà vệ sinh tru tréo, cũng phải ăn thịt vào bụng trước. Cho nên Trì Sính vẫn luôn lo lắng một chuyện, Ngô Sở Ủy không hề được mình một lần, có phải cũng sẽ đấu tranh đến chết?

Ngữ khí hòa hoãn đi, hỏi Ngô Sở Ủy: “Bạn biết nướng bánh sao?”

Hiếm khi Trì Sính thả lỏng, Ngô Sở Ủy nhất định phải gặt đầu, thật ra y chỉ từng nhìn bà Ngô làm qua thôi.

Trì Sính lái xe đến một vườn ươm rau hữu cơ, mua hai bó họ xanh biếc không bị bỏ thuốc, nhưng dù là vậy, về vẫn phải ngâm rất lâu.

Hai người chính thức bắt đầu.

Ngô Sở Ủy phụ trách làm bột, Trì Sính phụ trách băm nhân.

Dao gì Trì Sính cũng từng cầm qua, chỉ có mỗi dao nấu ăn là chưa từng rờ tới, dao cầm thì rất ổn, nhưng mà xắt thì lại không ra sao. Ngô Sở Ủy nghiêng đầu nhìn, cố ý sỉ vả: “Họ anh xắt là định đem đi xào hay là lấy làm nhân bánh vậy hả? Có thể nào xắt nhỏ một chút không vậy?”

Trì Sính hỏi vặn lại: “Bạn có thể nhào bột cho mềm thêm một chút không?”

Ngô Sở Ủy không hiểu giả ngốc: “Bột cứng chắc mới không dễ bị bong nhân.”

Nói xong, lại cố sức nặn vài cái.

Trì Sính bắt đầu thêm gia vị vào nhân, hấn ăn mặn, bỏ bao nhiêu muối Ngô Sở Ủy cũng nhìn như không thấy, kết quả vừa nhỏ hai giọt dầu mè, thiết công kê nam châm liền ở bên cạnh kêu réo.

“Anh chậm chút coi, một chai hơn bốn mươi tệ đó!”

Trì Sính nói: “Nếu cậu chê đắt, lần sau chúng ta không mua nhân thịt nữa, trực tiếp cắt một miếng thịt trên cái móng của cậu, cả thịt lẫn mỡ đều có đủ. Nói xong thò tay nhắm vào chỗ thịt dày bóp mạnh hai cái.

Kết quả bóp một cái liền hồng việc, tay Trì Sính đặt lên rồi thì không nỡ lấy xuống, hấn ở dưới nhào Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy ở trên nhào bột, cuối cùng nhào đến mức bột cứng ngắt, có thể chọi ngất cái đầu kim cương của y.

Vốn dĩ Ngô Sở Ủy rất có lòng tin với việc nhào bột của mình, bỏ nhân bánh vào, bao thành bánh bao nhỏ, lại lấy chày cán bột dẹt thành bánh dẹp. Kết quả dẹt quá mạnh, nhân bánh lòi hết cả ra, dính đầy tay Ngô Sở Ủy.

Mẹ, chuyện gì đây?

Ngô Sở Ủy lộ vẻ quần bách, trong ánh mắt trêu ghẹo của Trì Sính, tự điều đình cho mình.

“Không sao, coi như làm bánh pizza luôn.”

Bánh nướng nhân họ bưng lên bàn, Ngô Sở Ủy khó khăn lắm mới cắn được một miếng, cố gắng nhai vài cái, suýt nữa bị mặn chết.

“Mặn quá, anh cho muối nhiều quá rồi.”

Trì Sính đổ một chút dấm vào chén y, nói: “Chấm miếng dấm sẽ không mặn nữa.”

“Ừm, lấy thêm một trái dưa leo.”

Ngô Sở Ủy nói xong cầm một trái dưa leo lên, cắn một miếng dưa leo một miếng bánh, cắn một miếng dưa leo một miếng bánh, ăn ăn một hồi lại bị con chó đực đối diện nhắm trúng. Hậu quả không nói cũng biết, dưa leo chạy vào trong móng, một bữa cơm ăn đến ba tiếng mới coi như xong.

Tối trước khi ngủ, Ngô Sở Ủy đặc biệt nghiêm túc vào nhà vệ sinh đánh răng. Từ khi sống chung với Trì Sính, thói quen sinh hoạt của y trở nên đặc biệt tốt, không phải là do Trì Sính cưỡng ép, mà do y tự nghiêm

với bản thân. Cứ lấy chuyện đánh răng này ra nói đi, y đọc thấy trên tạp chí bảo nếu không làm sạch lưỡi sẽ bị hôi miệng vào sáng sớm. Từ đó về sau, mỗi ngày y đều nghiêm túc làm sạch miệng lưỡi, sau khi đánh răng còn phải súc nước tiêu độc, phải làm sạch hoàn toàn triệt để mới đi ngủ.

Mỗi lần Trì Sính thấy Ngô Sở Ủy cầm bàn chải đánh răng chọt tới chọt lui trong miệng, vẻ mặt cực nghiêm túc, trong lòng rất vui. Ngô Sở Ủy miệng nói là muốn làm tốt vệ sinh cá nhân, thật ra trong lòng Trì Sính sáng như gương, y chẳng qua là sợ mình không hôn y.

Hôm sau, tiểu Phan gọi “Ngô mắt to” đang đi trên đường, không biết sao bị người ta bịt mắt, tiếp theo người đó giơ tay tặng một đấm lên mắt trái của hắn.

Lúc đó đầu óc kêu ong ong, đợi khi mở mắt ra, kẻ đánh lén hắn đã đi mất rồi.

Má! Ai thiếu đạo đức dữ vậy?

Về đến đơn vị soi gương, xung quanh mắt không có dấu xanh tím, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mà không đánh hư. Kết quả nhìn màn hình máy tính chưa bao lâu, mắt trái đã bắt đầu chảy nước mắt, ban đầu còn cho là mỏi mắt, nhỏ một chút thuốc, kết quả chẳng tác dụng, vẫn chảy nước mắt không ngừng, hơn nữa chỉ chảy một con.

Lúc đó tiểu Phan không biết, tuyến nước mắt của hắn bị người ta đánh bể, chỉ biết tìm Đồng tử phòng bên oán thán.

“Mẹ nó, hôm nay tôi xui xẻo muốn chết, trên đường đi làm bị người ta đấm một cái vào mắt, chảy nước mắt cả ngày nay. Nếu hai con cùng chảy thì cũng đỡ, nhưng má nó chỉ chảy có một con, khó chịu muốn chết.”

Vừa nói xong, Đồng tử một mắt ứa lệ nhìn hắn, vì Đồng tử cũng gặp cảnh tương tự.

“Cậu bị mắt bên nào?” Đồng tử hỏi.

“Bên trái, sao vậy?”

“Tôi bị mắt phải.”

“...”

Từ đó về sau, không còn ai dám gọi là “Ngô mắt to” nữa, gặp mặt đều cung cung kính kính gọi một tiếng tổng giám đốc Ngô.

133. Chương 133 - Đồng Hồ Tình Nhân

Đến cuối năm, các xí nghiệp đơn vị lớn đều bận rộn làm tổng kết cuối năm, Ngô Sở Ủy cũng không ngoại lệ. Gần nửa năm nay, công ty phát triển rất tốt đẹp, lợi nhuận rất khả quan, túi tiền riêng của y cũng sắp đầy.

Cho dù là thế, Ngô Sở Ủy vẫn phát hiện ra không ít vấn đề.

Chủ yếu là vấn đề sản phẩm, tuy chất lượng tốt giá thành thấp, nhưng lại thiếu một vài đặc sắc. Ngô Sở Ủy thường xuyên tận mắt kiểm tra hàng, y phát hiện dù có đổi đường mua thể nào đi nữa, sản phẩm đều không mấy khác biệt, quảng cáo về tính năng thì thẳng cấp, nhưng thật ra chỉ đổi nước không đổi thuốc. Có lúc khách hàng đưa ra yêu cầu, nguồn cung ứng hàng hóa hạn chế, không lấy ra được sản phẩm phù hợp tiêu chuẩn, khiến khách hàng mất hứng bỏ đi.

Thứ hai là vấn đề thương hiệu, thời gian này Ngô Sở Ủy không biết đã chạy đi bao nhiêu nơi, cung ứng bao nhiêu hàng hóa. Nhưng đi trên đường, nhìn những thiết bị chiếu sáng đủ hình đủ dạng, không có một cái nào có nhãn hiệu của công ty họ, sự chênh lệch tâm lý đó là rất mạnh mẽ. Không có thương hiệu riêng, xí nghiệp vĩnh viễn không thể nào làm lớn hơn mạnh hơn. Cho nên Ngô Sở Ủy có dự định xây nhà xưởng, chuyển từ công ty kiểu thương mại sang công ty sản xuất, đi con đường sản xuất thực thể, đây mới là xu

thể phát triển tương lai. Y lập kế hoạch cuối năm sẽ đến bờ biển đông nam khảo sát thị trường, học hỏi kinh nghiệm và kỹ thuật, để chuẩn bị đầu tư sản xuất cho năm sau.

Trì Sính nghe được chuyện này phản ứng đầu tiên chính là: “Ủng hộ, nhưng phải do tôi đi cùng.”

Ngô Sở Ủy nói: “Đợi đơn vị của anh cho nghỉ phép, xí nghiệp người ta đã kết thúc công việc từ lâu rồi, đến lúc đó tôi đi khảo sát ai hả?”

“Tôi có thể xin nghỉ để đi cùng cậu.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy quả quyết cự tuyệt, cuối năm chính là thời gian ăn cơm xã giao nhiều nhất, đặc biệt là trong giới chính trị, lôi kéo quan hệ, làm thân nhiều người là rất quan trọng. Huống chi hiện tại đang lúc cao điểm tặng quà, vừa nghĩ đến mấy ngày Trì Sính chạy đông chạy tây cùng mình, sẽ nhận ít đi bao nhiêu quà, có nói sao Ngô Sở Ủy cũng không chịu đồng ý!

“Tôi đi mấy ngày là về thôi.” Ngô Sở Ủy nói: “Tôi sẽ giữ liên lạc với anh mọi lúc mọi nơi.”

Trì Sính không chống được kiểu mềm nắn rắn buông của Ngô Sở Ủy, cuối cùng đồng ý.

Tối mấy hôm nay, Ngô Sở Ủy có thời gian sẽ cầm máy tính bảng lên giường chọt chọt, có lúc giữ một tư thế mệt rồi, sẽ xem Trì Sính là đệm, nằm trên người hấn chọt.

Ban đầu Trì Sính cho rằng Ngô Sở Ủy đang tra tài liệu, sau mới phát hiện y nửa đêm còn híp mắt ở đó chọt chọt chọt.

Trì Sính chống một tay đánh giá y, thấy y lúc thì nhú mày, lúc thì ử rử, lúc thì căng thẳng, lúc thì vui sướng... biểu cảm rất chi là phong phú.

Cuối cùng hết nhịn nổi, đưa tay xoa trán y, hỏi: “Làm gì đó?”

“Đừng đụng!” Ngô Sở Ủy vội giữ cổ tay Trì Sính, rất cẩn thận chọt lên màn hình, tiếp theo cười ha ha nói: “Cuối cùng tôi cũng giành được rồi.”

Trì Sính hỏi: “Giành được cái gì?”

“Vé máy bay giá ưu đãi!” Ngô Sở Ủy ra vẻ như vừa vớ được món hời rất lớn, “Anh biết cuối năm vé máy bay khó giành thế nào không? Vì tám vé được giảm còn bốn phần này, tôi vất vả lắm đó!”

Trì Sính đánh giá y rất lâu, ngay lúc Ngô Sở Ủy sắp sửa xác nhận trả tiền, hấn mới bình tĩnh mở miệng.

“Tôi đã mua cho cậu rồi.”

Tay Ngô Sở Ủy run lên, suýt nữa chọt lên màn hình, may mà rút lại kịp thời.

Sao không nói sớm hử?! Ông vì tám vé này, cả ngày ăn chẳng màng uống chẳng mong, đến ngủ một giấc cũng không ngon! Vậy mà anh lại nói với tôi anh đã mua rồi?! Anh làm vậy không phải là cố ý lừa người ta đó chứ?!

“Anh mua khoang nào?”

Trì Sính không hề suy nghĩ: “Khoang hạng nhất.”

“Tôi biết ngay mà!” Ngô Sở Ủy nện nắm đấm lên giường, “Anh nói đi, tiêu tiền bữa bãi như thế làm gì hả? Chỉ ngồi có hơn hai tiếng, ngồi khoang nào không như nhau?”

Trì Sính nói tiếp: “Vé khứ hồi cũng mua luôn rồi, cậu chỉ có thể trở về vào ngày đó.”

Ngô Sở Ủy cầm vé lên nhìn, ngày về chỉ cách có năm hôm.

“Không đủ dùng đâu, tôi phải đi đến rất nhiều nơi mà.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính sụ mặt nói: “Tôi bất kể, cậu nghĩ biện pháp giải quyết xong mọi chuyện trong vòng năm ngày, làm không xong thì đổi chuyến bay, công ty hàng không này vẫn thu phí đổi chuyến bay với khoang hạng nhất, cậu tự xem rồi làm đi.”

Ngô Sở Ủy hung ác nện hai đấm lên ngực Trì Sính, không nện cho hấn đau, thì còi lòng y sẽ tê.

“Vào mùa này, phía nam ẩm ướt lạnh lẽo, còn không có lò sưởi, cậu chịu nổi sao?”

“Anh xem thường tôi quá rồi đó!” Ngô Sở Ủy không để tâm nói: “Tôi cũng đâu phải lần đầu tiên qua mùa đông ở phía nam, nhớ lại năm đó khi tôi học năm hai, cùng Nhạc...”

“Nhạc gì?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy cứng người một chốc, đột nhiên vùi đầu vào hõm vai Trì Sính.

“Càng lúc càng luyện tiếc anh rồi!”

Vốn dĩ, Trì Sính có thể truy cứu sâu vào chuyện này, nhưng Ngô Sở Ủy đột nhiên ôm hân như vậy, cái gì hân cũng quên hết.

Hôm sau, Trì Sính cùng Ngô Sở Ủy đi dạo phố, thuận tiện mua chút đồ cần dùng trên đường.

Vốn dĩ Ngô Sở Ủy đã đủ cẩn thận rồi, tắm xỉa răng, đồ ngoáy tai cũng hận không thể mang theo tất. Nhưng trong chuyện này, Trì Sính còn tỉ mỉ hơn y, gần như mua đồ suốt quãng đường, thấy cái gì cũng cảm thấy sẽ dùng đến, ngay cả tiệm thuốc cũng không bỏ qua. Thuốc cảm, thuốc phòng bệnh cảm, thuốc trị nứt da, thuốc chống mẫn cảm, thuốc giảm lạnh, thuốc say máy bay... đương nhiên không thể nào thả lỏng bảo dưỡng cho tiểu cục hoa, Ngô Sở Ủy đi một lần hết năm ngày, trở về còn phải đánh một trận dữ dội.

Vào cửa hàng, đi ngang qua quầy chuyên bán đồng hồ Armani, Ngô Sở Ủy dừng lại tùy tiện ngắm nghía, kết quả thật sự nhìn trúng một kiểu.

“Chào anh, đây là kiểu đồng hồ tình nhân thần kỳ, một người điều chỉnh giờ, kim đồng hồ của người kia cũng sẽ xoay theo, rất thần kỳ đó! Cho dù xa xôi cách trở, cũng có thể thỏa mãn ham muốn khổng lồ của anh với người yêu.”

Nghe thì không tồi, nhưng giá tiền này đối với vị Ngô Sở Ủy vì một tấm vé máy bay giá ưu đãi mà phần đầu suốt mấy đêm liền mà nói, quả thật hơi tàn nhẫn, đặc biệt là nếu mua sẽ phải mua hai chiếc...

Liếc mắt nhìn vị bên cạnh, hình như người ta không hề có chút áp lực nào với cái giá này, nếu đã thế, có phải mình nên tỏ ý một chút?

Thế là, Ngô Sở Ủy bắt đầu nói chuyện rôm rả với nhân viên bán hàng, biểu hiện cực kỳ hứng thú với cặp đồng hồ này. Chậm rãi tiêu hao thời gian, đợi Trì Sính mở miệng.

Nhưng hôm nay Trì Sính đặc biệt có định lực, Ngô Sở Ủy ở bên đó nói chuyện, hân liền đứng bên này nghe, không phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy nói với nhân viên bán hàng: “Tôi phải suy nghĩ thêm.”

Nói xong, mang về tiếc nuôi xoay người đi, cố ý lê bước thật chậm, còn cầm di động ra kiểm tra ngày.

“Ừm...” Nói đặc biệt miễn cưỡng, “Hôm nay là ngày Châu Phi thống nhất.”

Hàm ý là, hôm nay là ngày lễ, cho dù không quan hệ gì với hai chúng ta, nó cũng là ngày lễ, là ngày lễ thì phải có quà!

Trì Sính ngừng một chút, nói: “Tôi đi nhà vệ sinh, cậu ở đây đợi tôi.”

Nói xong, đi về hướng quầy bán đồng hồ.

Ngô Sở Ủy thâm vui sướng mắng: Muốn tặng tôi thì nói thẳng đi, còn lấy cớ đi nhà vệ sinh, bày trò tâm thường quá!

Kết quả, Trì Sính trở lại, hai tay trống trơn.

Ngô Sở Ủy đại ra: “Anh... cứ về như vậy?”

“Nếu không thì sao?” Trì Sính hỏi.

A a a a, anh ta thật sự chỉ đi vệ sinh một chuyến mà thôi!

Ngô Sở Ủy lập tức đen mặt, ngữ khí hung tàn: “Đi thôi, còn ngậm ra đó làm gì?”

“Không phải cậu còn muốn mua áo cộc tay sao?”

“Mua cái gì chứ?!” Ngô Sở Ủy vung tay, rất không kiên nhẫn, “Cần thiết lắm sao? Lại không bị đông chết! Hai chúng ta hôm nay làm gì vậy chứ? Mất cả một buổi chiều, toàn mua mấy thứ vô dụng. Có ý nghĩa gì chứ? Hứng lắm à? Đừng ở đây mất mặt nữa, mau đi thôi!”

Bước cộc cộc ra cửa thang máy, Trì Sính rất biết chịu đựng, mặt Ngô Sở Ủy đã thúi như thế rồi, hắn cũng chẳng quan tâm một câu.

Kết quả, cửa thang máy mở ra, Ngô Sở Ủy lại dừng chân.

Đột nhiên quay người, đẩy đồ đang cầm vào lòng Trì Sính, tức giận nói: “Tôi đi nhà vệ sinh!”

“Vừa rồi khi tôi đi sao không đi chung?” Trì Sính cố ý hỏi.

Ngô Sở Ủy không thèm quay đầu nói: “Không muốn nhìn thấy cái pín lừa bự đó của anh!”

Nhưng, trước khi đến quầy bán đồng hồ, Ngô Sở Ủy vẫn vào nhà vệ sinh trước. Y quả thật đang ghen, vừa rồi không cảm thấy, kết quả bị Trì Sính coi thường như thế, hiện tại lại bỗng muốn ra không tìm được.

Vừa đi vừa thầm mắng: Má, cho dù tôi mua đồng hồ rồi cũng sẽ không cho anh, tặng đại cho một cô gái nào đó luôn!

Vào nhà vệ sinh có vách ngăn, vừa mới cởi quần ra, liền cảm thấy sau lưng nổi lên gió lạnh. Còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị một thân hình to lớn ghì chặt vào lòng.

“Anh muốn làm gì?” Ngô Sở Ủy thoáng có dự cảm không hay.

Hơi nóng trong miệng Trì Sính toàn bộ đều phun lên tai Ngô Sở Ủy: “Làm cậu.”

Ngô Sở Ủy không biết con chó đực này vì cái quái gì luôn chọn những chỗ thế này để động dục, cửa bên cạnh phát ra tiếng vang, tiếng nước xè xè truyền đến, bụng Ngô Sở Ủy căng chặt, cổ sức giãy dụa trong lòng Trì Sính.

“Anh ra ngoài mau, tôi nhịn hết nổi rồi.”

Trì Sính không chỉ không đi, còn thò tay lên điều của Ngô Sở Ủy, ác liệt trêu chọc.

Tại nơi công cộng, Ngô Sở Ủy không dám giãy dụa quá mức, sợ người ta nghe tiếng động, chỉ có thể cố nhịn. Nhưng Trì Sính lại quyết không buông tha, càng ở những nơi thế này, hắn càng cảm thấy kích thích, càng có thể gọi lên dục vọng ngược đãi của hắn.

Cẩn cổ Ngô Sở Ủy nhẹ giọng nói: “Vừa rồi đáng về giận dữ của cậu rất là dâm dăng, tôi còn chưa đến cửa nhà vệ sinh đã cương rồi.”

Bên cạnh lại truyền đến tiếng nước, Ngô Sở Ủy suýt nữa mất khống chế trong tay Trì Sính.

Hô hấp càng lúc càng gấp gáp, bụng cũng ghen muốn nổ, Ngô Sở Ủy cố gắng nhịn không lên tiếng. Tại một nơi người đến người đi thế này, làm chuyện khó chịu nổi như thế, lại kích động đến mức không thể tự khống chế.

Một dòng điện mãnh liệt lao đến bụng, cảm giác vừa kích động vừa khó chịu khiến Ngô Sở Ủy suýt ứa lệ, bắn ra rồi, lại liều mạng nhịn để không giải quyết nhu cầu.

Mồ hôi ướt ướt nhìn Trì Sính, mang vẻ tức giận: “Chơi đủ chưa?”

Mong Trì Sính ra ngoài, để y nhanh chóng giải quyết việc gấp của con người.

Không ngờ, Trì Sính lại thò tay vào trong quần Ngô Sở Ủy, hơn nữa là hai tay, tấn công trước sau.

Ngô Sở Ủy lần này thật sự chịu không nổi, run người xin tha: “Đừng quậy nữa... thật sự không nín nổi rồi... muốn tè... không được...”

Trì Sính giữ chặt phía trước của Ngô Sở Ủy, không để y giải phóng, phía sau lại kích thích rất hung hãn.

Ngô Sở Ủy nhện đến tan vỡ, bụng co giật, Trì Sính đột nhiên buông tay, một tiếng “không” bật thốt khỏi miệng, tiếp đó là tiếng nước xè xè, cùng với vẻ mặt kích động đến vặn vẹo, xấu hổ đến nghẹn ngào lúc giải phóng, toàn bộ bị Trì Sính tùy ý thưởng thức.

Quả thật, sướng đến mức Ngô Sở Ủy không còn gì để nói.

Trì Sính ra ngoài trước, Ngô Sở Ủy quần bách theo sau, muốn bùng phát mà không bùng nổi, nghẹn nửa ngày lại nghẹn ra một câu: “Anh dám nói với người khác thử xem!”

Trì Sính cười bờn cợt.

Ngô Sở Ủy căng mặt đi rửa tay, rửa rồi rửa, đột nhiên phát hiện trên cổ tay có thêm một chiếc đồng hồ, lại liếc mắt nhìn qua, trên cổ tay Trì Sính cũng có một chiếc giống vậy.

Mua rồi hả?

Kinh ngạc nhìn Trì Sính: “Anh... đeo cho tôi lúc nào?”

Trì Sính phẩy hết nước trong tay lên mặt Ngô Sở Ủy.

“Cậu cho rằng chỉ có cậu biết kỹ năng này sao?”

Nghe câu này, nhóc trộm tặc hại đỏ mặt.

134. Chương 134 - Thật Không Yên Tâm Được Chút Nào

Mười giờ sáng thứ bảy, chuyến bay của Ngô Sở Ủy cất cánh.

Cả khoang hạng nhất chỉ có tám chỗ ngồi, cách nhau rất rộng, có đủ không gian hoạt động, rất tiện bắt chuyện.

Ngồi bên cạnh Ngô Sở Ủy chính là một cô nàng theo dạng giàu có xinh đẹp điển hình, từ lúc lên máy bay tới giờ, đã có ba hành khách nam đi qua rồi. Còn lại hai vị ngồi yên không làm bậy, một là cụ già, lên chưa bao lâu đã ngủ, còn lại chính là Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy đảo mắt liếc nhìn cô nàng, quả thật rất xinh đẹp, không giống Nhạc Duyệt xinh đẹp đến gai mắt, cô nàng này trông rất thoải mái rất tự nhiên. Tính cách thì yên tĩnh ôn hòa, khí chất xuất chúng nhưng không cao ngạo, tràn đầy cảm giác thân thiết. Bất luận hành khách nam nào bắt chuyện với cô, cô đều lịch sự đáp lời.

Ngô Sở Ủy rất thích dạng phụ nữ này.

Nhưng cũng chỉ đảo mắt nhìn mà thôi, tiểu sắc quỷ trong lòng đã có Trì lão gia trấn áp, nào dám tùy tiện tác nghiệt.

Thật ra khi Ngô Sở Ủy đánh giá cô nàng giàu có xinh đẹp kia, cô ta cũng len lén đánh giá y.

Âu phục ủi phẳng phiu, cà vạt thắt hoàn mỹ không lệch, móng tay cắt sạch sẽ gọn gàng... cho dù chẳng có liên quan gì với Ngô Sở Ủy, toàn là do Trì Sính trang hoàng cho, nhưng với cô ta mà nói vẫn là rất hưởng thụ.

Cô cũng thích dạng đàn ông làm việc kín kẽ, tính cách trầm ổn, chú trọng đến từng chi tiết nhỏ thế này.

Cả năm bay tới bay lui, không biết bị người ta bắt chuyện bao nhiêu lần, nhưng chủ động bắt chuyện với người khác, đối với cô nàng vẫn là lần đầu tiên.

“Đồng hồ của anh rất độc đáo.”

Ngô Sở Ủy hơi kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn cô.

“Cô đang nói tôi sao?”

Cô nàng cười gật đầu, nói chuyện từ tốn chậm rãi, nghe mà chân Ngô Sở Ủy cũng muốn tê đi.

“Có thể tháo ra cho tôi xem thử không?”

Chuyện này nếu diễn ra trên xe lửa màu xanh, một bà mập nhe hàm răng ngả vàng còn dính cọng hệ hỏi y: Có thể cho tôi xem thử chút không? Ngô Sở Ủy thân là thằng béo khăng định sẽ thô giọng đáp một câu: Hàng chợ trời, có gì mà xem?

Nhưng đổi địa điểm, đổi người, đổi đồng hồ, Ngô Sở Ủy lập tức biểu hiện ra thái độ tốt đẹp. Không nhanh không chậm tháo ra, lịch thiệp đưa vào tay cô nàng, không nói thêm một câu, bình tĩnh ngồi lại chỗ cũ.

Qua một lát, cô nàng trả đồng hồ lại.

“Cảm ơn.”

Ngô Sở Ủy nhận được là hai thứ, trừ đồng hồ, còn có một tấm card nhỏ viết số di động.

Mẹ ơi, đây không phải là bức mình phạm tội sao?!!

Nhân tố tà ác gào thét trong lòng, trên mặt thì vẫn thản nhiên bình ổn, cũng nói số của mình cho đối phương. Nhìn như là một cách hồi đáp tùy ý theo phép lịch sự, thật ra lại không khác gì cố ý, cố ý yy luôn cả quần lót mà người ta mặc bên dưới là màu gì.

Vừa xuống máy bay, còn chưa kịp tạm biệt cô nàng, điện thoại của Trì Sính đã đến.

“Đến rồi sao?”

Ngô Sở Ủy thầm nghĩ: Tính giờ thật chuẩn.

“Tôi đã ủy thác bạn đến đón cậu, lát nữa sẽ gửi số di động của cậu ta cho cậu, cậu tự liên hệ với cậu ta. Ở Hạ Môn cậu ta quen biết rất rộng, cũng rất rành rẽ doanh nghiệp tại đó, mấy hôm tới cậu ta sẽ dẫn cậu đi.”

Nói xong, trực tiếp cúp máy.

Ngô Sở Ủy không khỏi lăm bầm, ra khỏi cửa còn tìm người trông chừng.

Trì Sính chính là không thể yên tâm nổi với con chó đực đó, đi đến đâu cũng phải buộc chặt.

Vừa ra cửa đón, bạn của Trì Sính đã đứng gần đó đợi y, trông khoảng chừng hơn ba mươi, mặt vuông vức, có vẻ là người rất thành thật. Hắn cầm hành lý của Ngô Sở Ủy, dẫn y ra bãi đỗ xe.

Anh bạn này ít nói, từ lúc Ngô Sở Ủy lên xe đến khi xuống xe, tổng cộng chỉ nói hai chữ.

“Đến rồi.”

Sau đó đưa cho Ngô Sở Ủy một tấm danh thiếp, rồi lái xe đi.

Ngô Sở Ủy trọ ở một khách sạn sân vườn trên biển, sau khi sắp xếp đồ đạc, nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ rồi, nên đi ăn cơm. Vừa ra khỏi cửa khách sạn, đã nhận được tin nhắn, nhìn lại, chính là do cô nàng kia gửi đến.

Tiểu tâm can của Ngô Sở Ủy đập thành thạch.

“Tôi thuê phòng ở khách sạn Trung Hạ, nếu tiện, ra ngoài cùng ăn cơm đi.”

Ngô Sở Ủy nhìn quanh, mắt chăm chăm nhìn vào hai chữ “Trung Hạ” ở tòa nhà đối diện, cõi lòng run lên.

Đây, đây, đây... cũng quá thuận tiện rồi, nha đầu kia là do Trì Sính phái đến để khảo nghiệm mình sao?

Nghĩ đến buổi chiều cần dùng toàn bộ thời gian để làm chuyện công, Ngô Sở Ủy vẫn áp chế trái tim xao động, thời khắc ghi nhớ mục đích mình đến đây, tuyệt đối không thể vì nhỏ mà mất lớn.

Thế là cắn răng đáp lại: “Để tối hãy nói đi, bây giờ tôi có việc gấp phải làm.”

Kết quả, anh bạn mới đi không lâu lại lái xe về, đưa cho Ngô Sở Ủy một cái túi, bên trong là mấy hộp cơm, là hắn vừa mới đến tiệm cơm đặc sắc tại bản địa mua về.

“Lần trước Trì Sính đến Hạ Môn chúng tôi cùng đến đó ăn cơm, cậu ta nói mùi vị mấy món này không tồi, bảo tôi mua qua cho cậu nếm thử.”

“Khách sáo quá.” Ngô Sở Ủy cảm thấy ngại ngùng, “Biết trước như vậy, tôi nên đi ăn cùng anh.”

“Hôm nay gió rất lớn, có thể sẽ có mưa, cậu mới từ Bắc Kinh qua, vẫn nên ít ra ngoài là hơn.”

Lúc này, Ngô Sở Ủy đặc biệt thấy may mắn vì mình không nóng đầu chạy theo cô nàng kia, nếu mà để Trì Sính biết được, chắc chắn sẽ đuổi giết đến tận Hạ Môn.

Buổi chiều, Ngô Sở Ủy được bạn tốt của Trì Sính đi kèm đến những doanh nghiệp khá có tiếng gần đó, nhận được tiếp đón nhiệt tình. Sau đó người anh em này cũng nói nhiều hơn, tám rất nhiều chuyện liên quan đến lịch trình phát triển và kinh nghiệm của doanh nghiệp, nói rành mạch rõ ràng, giống như là chuyên gia kinh tế học, được Ngô Sở Ủy kính ngưỡng.

Hai người đang nói chuyện vui vẻ, điện thoại của anh ta vang lên, sau khi cúp máy thì nói với Ngô Sở Ủy: “Thật ngại quá, chỗ tôi có chút chuyện, cậu cứ tùy tiện đi xem trước, lát nữa gọi điện cho tôi, tôi đến đón cậu.”

Ngô Sở Ủy vội xua tay, “Không cần làm phiền đâu, lát nữa tôi tự đón xe về, anh cứ đi lo chuyện của mình đi.”

Anh bạn đó vừa đi, di động của Ngô Sở Ủy lại vang lên.

“Bảy giờ tối, tiệm cà phê Thanh Uyển, tôi đợi anh.”

Gió biển ập vào mặt, tìm Ngô Sở Ủy cũng nhấp nhô theo nước biển. Đã mời lần thứ hai rồi, nếu còn không đồng ý với người ta, vậy thiếu tình người quá đi? Dù sao mình cũng là một tổng giám đốc, sao có thể không có phong độ vậy được?

Thế là, che đậy suy tính trong lòng, đáp lời rất kín kẽ.

Vốn định trực tiếp đón xe qua, sau đó thấy vẫn còn sớm, không bằng dạo phố, đến sớm quá ngược lại sẽ thể hiện mình không đủ trầm ổn. Thế là dạo rồi dạo, lại dạo đến một tiệm cắt tóc.

Nhìn thợ cắt tóc đẹp trai múa may cây kéo trong tay, Ngô Sở Ủy ngứa ngáy trong lòng.

Hiện tại Trì Sính đã cho phép y để tóc rồi, nhưng để kiểu tóc nào vẫn phải nghe theo Trì Sính, Ngô Sở Ủy thật ra không mấy vừa lòng với kiểu tóc hiện tại, chính là có xúc động muốn phá bỏ trói buộc, tự mình làm chủ.

Thế là, bước vào tạo một kiểu tóc tạm thời, nghĩ sau khi gặp mặt thì gọi lại như cũ là xong, thuận túy là cho đỡ ngại.

Cô nàng kia đến tiệm cà phê trước, ngồi ở một góc an tĩnh đợi, khi Ngô Sở Ủy bước vào cửa cô ta cũng chưa nhận ra, cho đến khi Ngô Sở Ủy ngồi xuống cười với mình, cô nàng mới kinh ngạc phát hiện đây chính là người mình đang đợi.

Ngô Sở Ủy uốn tóc lên, tuy chỉ uốn một tí, nhưng uốn theo tầng. Phối hợp với ngũ quan lập thể, đôi mắt to đen nhánh, liền có phong phạm soái ca Châu Âu, hơn nữa không hề có cảm giác không phù hợp.

“Sao thế?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Cô nàng cười ngọt ngào, “Không, kiểu tóc này rất hợp với anh.”

Nói xong, lấy di động ra chụp.

Từ sự chú ý nhận được lúc đi trên đường đến việc cô nàng chụp hình, Ngô Sở Ủy đã nhìn ra, kiểu tóc đúng quy củ, vừa xưa về quê mà Trì Sính bắt y để, chính là ngang nhiên bóp chết mị lực cá nhân của y.

...

Mấy hôm nay quả thật phải đi xã giao quá nhiều, mấy bữa cơm to nhỏ gì Trì Sính đều từ chối, nhưng hôm nay hẳn không thể không đi. Vì trên bàn cơm có ba hân, còn có mấy vị lãnh đạo cấp cao, trong đó cũng bao gồm ba của Quách Thành Vũ.

Đương nhiên, Quách Thành Vũ khẳng định cũng phải đi, đây là tiết mục mà cuối năm nào cũng phải diễn. Vì có chuyên xe đưa đón, Cương Tử không cần phải lái xe cho Trì Sính, nhưng Trì Sính đã quen có hần đi theo, cho nên hần và Trì Sính cùng ngồi ở băng ghế sau. Trì Sính trầm mặc hút thuốc, hần ở bên cạnh lướt weibo, vô tình lướt nhìn tin mà Lý Vượng chuyển tải.

Sau đó, ghen hòng.

Lén liếc mắt nhìn gương mặt lạnh lùng của Trì Sính, nhanh chóng ẩn sang trang sau.

Cương Tử thấy được, chính là tấm hình mà cô nàng kia chụp cho Ngô Sở Ủy.

Phải nói chuyện này rất trùng hợp, Ngô Sở Ủy điểm ngộ không phải ai khác, chính là đóa hoa sen trắng trong vòng thiên kim của Bắc Kinh, người theo đuổi rất đông, cô ta tùy tiện đăng một tin lên, cũng dẫn tới phản ứng không nhỏ, càng khỏi nói đến cái tin phiến tình cỡ này.

“Bất ngờ gặp gỡ bạch mã hoàng tử của tôi tại Hạ Môn, cố lên, tình yêu là phải chủ động giành lấy!”

Cương Tử không muốn chính miệng thông báo tin tức có thể dẫn đến sóng thần này cho Trì Sính, nhưng lại không muốn Trì Sính bị lừa không biết gì, thế là, hần rất thất đức chuyển tải.

Trên bàn cơm, Quách Thành Vũ và Trì Sính ngồi đối diện, không biết có phải là do tác dụng tâm lý không, từ sau khi nói chuyện với Khương Tiểu Soái lần đó, Quách Thành Vũ nhìn Trì Sính thế nào cũng thấy khó chịu. Đương nhiên, từ lâu Trì Sính thấy Quách Thành Vũ là đã khó chịu.

Thế là, hai người liên khó chịu nhìn nhau nhiều lần.

Di động của Quách Thành Vũ báo có tin weibo mới, thứ Lý Vượng chuyển tải, hần căn bản không hứng xem. Nhưng Cương Tử chuyển tải, hần phải xem thử.

Sau đó, bình tĩnh đặt di động xuống, nhìn Trì Sính một cái với ánh mắt đầy thâm ý.

Không hổ là đối thủ sống còn nhiều năm, một ánh mắt của Quách Thành Vũ, đã khiến Trì Sính cảm đi động đăng nhập vào weibo.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, ánh mắt Trì Sính chưa từng rời khỏi màn hình di động.

Chỉ ném một chút rượu nổi tiếng, mà giờ hiệu lực thật đủ.

Con chó đực này, đúng là không làm sao yên tâm cho được!

135. Chương 135 - Đây Không Phải Là Đòi Mạng Tôi Sao?

Bữa cơm tiến vào hồi kết, các lãnh đạo khách sáo với nhau vài câu, rồi kéo nhau rời bàn dưới sự điều đở của thư ký.

Trì Viễn Đoan và cha của Quách Thành Vũ đều uống không ít, nhắc đến những chuyện hồi còn trẻ, là đề tài nói hoài không hết.

Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại cha con Trì Sính và cha con Quách Thành Vũ, cha Quách Thành Vũ lên hưng trí, vỗ vai Trì Sính nói: “Con trai, dẫn ba hai đi xem nhà rấn của con đi.”

Từ khi bắt đầu ghi nhớ mọi chuyện, Trì Sính vẫn luôn gọi cha của Quách Thành Vũ là ba hai.

Chỉ mà Trì Viễn Đoan không muốn nghe nhất chính là “rấn”, nếu không phải hôm nay nhờ hơi rượu, không muốn làm bạn cũ cụt hứng, dù chết ông cũng không muốn gặp lại đám nghiệt súc đó.

Sau khi vào nhà rấn, ông Quách biểu hiện cực kỳ hứng thú với đàn rấn cưng tại đó, luôn hỏi đông hỏi tây. Cho dù Quách Thành Vũ cũng nuôi rấn, nhưng ông rất ít hỏi tới, đại khái là vì Quách Thành Vũ chưa từng xem việc nuôi rấn là trọng tâm cuộc sống, cho nên ông Quách cũng không có cảm xúc ác liệt nào với rấn.

Hiện tại nhìn nhiều con rắn đủ màu như thế, mới cảm khái hóa ra rắn cũng có thể xinh đẹp đến vậy.

“Tặng cho ba nuôi một con được không? Ba ôm về nuôi vài ngày, nếu thật sự không nuôi được thì lại đưa về cho con.”

Cho dù biết ông Quách chỉ đang đùa, nhưng sắc mặt Trì Viễn Đoan vẫn thay đổi, cãi nhau với con trai đã nhiều năm, ông hiểu rất rõ tính cách của Trì Sính. Nói gì cũng được nhưng đừng nói rắn, bảo nó bán cha ruột của mình cũng được, nhưng tuyệt đối không thể động đến một con rắn của nó, ai dám động liều mạng với kẻ đó.

Cho nên, Trì Viễn Đoan liên tục dùng ánh mắt trấn áp Trì Sính, không phải là cưỡng ép Trì Sính tặng rắn, mà cảnh cáo hẳn khi cự tuyệt nên nói uyển chuyển khách sáo một chút.

Quách Thành Vũ hôm nay cũng đại phát thiện tâm, ở bên cạnh kéo ông Quách vài cái, thấp giọng nói: “Rắn của người ta đã nuôi bao nhiêu năm rồi, sao nỡ cho ba? Nếu ba muốn nuôi thì cứ đến thẳng vườn rắn của con mà chọn!”

Không ngờ, ông Quách hắt đầu nói một câu: “Ba không thích rắn chỗ con, ba chỉ thích rắn của con nuôi thôi.”

Bầu không khí trở nên lúng túng.

Trì Sính đột nhiên mở miệng, “Trừ con rắn trên cổ tôi, những con khác ba cứ chọn, thích con nào lấy con đó.”

Nghe câu này, cả Quách Thành Vũ cũng biến sắc, càng khỏi nói đến độ kinh ngạc của Trì Viễn Đoan.

Trì Sính thì không hề có một chút ý định đùa cợt nào, còn ôm một con rắn hoàng gia đã nuôi bốn năm đưa cho ông Quách.

“Ba nhìn xem con này thế nào?”

Ông Quách lắc đầu.

Trì Sính lại chọn vài con, đều là màu sắc khá sáng, tính cách khá ôn hòa, hơn nữa là cục cưng đã theo Trì Sính không ít năm. Nhìn Trì Sính không đổi sắc chọn ra hết con này đến con khác, trong lòng Quách Thành Vũ có một cảm xúc khó thể nói rõ.

Kết quả, sau khi lắc đầu vô số lần, ông Quách đột nhiên tập trung nhìn lên cổ Trì Sính.

“Ui, ba vẫn thích con rắn trên người con.”

Vừa nói xong, căn phòng lập tức trở nên yên tĩnh.

Ông Quách dường như căn bản không cảm thấy bầu không khí khác thường, vẫn lấy tay trêu chọc Túi Dấm Nhỏ, Túi Dấm Nhỏ rất nhanh đã trở nên nóng nảy, ánh mắt cũng sắc bén hơn.

Khi tất cả mọi người đều đang lo lắng, ông Quách đột nhiên sáng khoái cười lớn.

“Ba cũng chỉ nói cho vui thôi, ba sao nỡ để con nuôi đau lòng chứ!”

Trì Viễn Đoan lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ông Quách lại nói: “Hơn nữa ba nhìn hoài, thấy rất nhiều giống rắn ở chỗ con đều có ở vườn rắn của tiểu Vũ, hai đứa có phải là mua về từng cặp không hả?”

Màu mắt Trì Sính dần trầm đi, hai đường nhìn bắn thẳng về phía Quách Thành Vũ, trên mặt kẻ kia không có bất cứ biểu cảm nào.

Xem rắn xong, ông Quách và Trì Viễn Đoan xuống phòng khách dưới lầu uống trà, Trì Sính và Quách Thành Vũ lười nghe họ nói mấy chuyện xưa rưng rưng, một trước một sau ra ngoài.

Quách Thành Vũ chú ý thấy sau căn nhà có thêm một dãy hàng rào, khó hiểu hỏi: “Mảnh đất đó rào cho ai vậy?”

Trì Sính hờ hững nói: “Không rào cho ai, là tôi tìm người dựng.”

“Bên trong trồng cái gì?” Quách Thành Vũ hỏi.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân, Trì Sính trút hơn nửa lửa giận lên người Cương Tử, đợi đến lúc xuống tay với Ngô Sở Ủy, sẽ không còn quá nặng nữa, nói đến cùng vẫn là hấn không nữ.

...

Trì Sính đặt cho Ngô Sở Ủy một căn phòng sang trọng, ngồi trên ban công có thể hứng gió biển, cảm giác rất thoải mái. Chẳng qua chỉ hứng gió một mình, ít nhiều gì cũng có cảm giác đơn điệu vô vị.

Ban ngày nóng nẩy, ban đêm bình tĩnh rồi, mới phát hiện Trì Sính vẫn không gọi điện cho y.

Từ sau khi gửi cho y số điện thoại của bạn mình, Trì Sính hầu như không lo đến y nữa.

Ngô Sở Ủy ban ngày hết lần này đến lần khác nhìn di động, là trông mong có thể cùng cô nàng xinh đẹp nhóm thêm nhiều lửa. Hiện tại hết lần này đến lần khác nhìn di động, nhưng trong lòng lại mong sự quan tâm của một người khác.

Di động cuối cùng cũng vang lên, tim Ngô Sở Ủy nhẹ run.

Nhìn thấy số của cô nàng kia, không biết sao, vui không nổi nữa.

Ban ngày sợ Trì Sính gửi tin đến, tối lại sợ tin nhắn không phải của Trì Sính.

Có lẽ chỉ có khi đến lúc trời tối yên tĩnh, mới biết bên nào chỉ là truy cầu kích thích, bên nào là thật sự có tình cảm.

“Tôi đã follow anh trên weibo.”

Nhìn tin nhắn của cô nàng, Ngô Sở Ủy nhàm chán đăng nhập weibo, dự định cũng follow lại theo lịch sự, kết quả hiếm khi thấy tin weibo mà Trì Sính chuyển tải cho người khác.

Lúc trước Trì Sính tạo weibo, là để tuyên truyền cho công ty của Ngô Sở Ủy, rất ít khi đề cập chuyện riêng tư, càng sẽ không rảnh rỗi lướt weibo, chú ý tin tức của người khác, sau đó lại đi chuyển tải.

Cho nên Ngô Sở Ủy đặc biệt hiếu kỳ, nội dung gì có thể nạy được tảng đá cứng ngàn năm Trì Sính đó.

Nhấn vào, đợi một lát, tốc độ mạng không nhanh lắm, bức ảnh tải ra từng chút một.

Đầu tiên là tóc uốn, sau đó là hai chân mày, tiếp theo là đôi mắt đen bóng, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, đợi khi cả gương mặt đều lộ ra, đầu Ngô Sở Ủy nổ búng một cái.

Trời ơi!

Đây không phải là đòi mạng tôi sao?

136. Chương 136 - Vậ Cựu Cứ Đợi Đó!

Lúc này, Ngô Sở Ủy cũng không dám ngồi đợi điện thoại của Trì Sính nữa, chủ động gọi qua.

Trong quá trình đợi điện thoại kết nối, tim đập mạnh như vũ bão.

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, mày càng căng thẳng, thì càng thể hiện mày chột dạ, vốn không có gì cũng làm cho có gì... bình tĩnh thần nhiên giải thích với anh ta, đây chỉ là ngẫu nhiên gặp gỡ mà thôi, cô gái đó một lòng tình nguyện, mày căn bản không có ý định kia.

Điện thoại kết nối!

Lời giải thích buột miệng thốt ra: “Đó chỉ là một cuộc diễn ngộ thôi.”

Trầm mặc một lát, Ngô Sở Ủy đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, y nói sai một chữ rồi.

Lúc này càng không thể căng thẳng, y hùng hồn nói với Trì Sính: “Vừa rồi tôi nhầm, thật ra tôi muốn nói là ngẫu ngộ chứ không phải là diễm ngộ, anh đừng hiểu lầm.” (Ngẫu ngộ: tình cờ gặp gỡ)

Trì Sính còn bình tĩnh hơn y: “Không bằng cậu cứ nói với tôi, cậu chỉ đọc sai âm, từ đó đọc là ngẫu, không phải đọc là diễm.”

“Đúng, đúng!” Trả lời rất trịnh trọng.

Còn đúng? Trì Sính suýt nữa thở không nổi, vốn còn lo lắng nghe giọng của y sẽ không nở nổi giận. Hiện tại xem ra, nỗi lo đó thật sự là dư thừa.

“Mở đối thoại có hình.” Một tiếng ra lệnh đơn giản mạnh mẽ.

Ngô Sở Ủy nào dám tiếp nhận chứ?! Chỉ nghe tiếng thôi đã rét rồi, thấy gương mặt đó không phải sẽ mơ ác mộng cả đêm sao?

“Trong phòng không có mạng.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính ném qua một câu hung tàn, “Cậu là muốn tôi gọi điện thoại cho ông chủ khách sạn của cậu, để ông ta đích thân lấy máy tính cho cậu mở màn hình điện thoại sao?”

Ngô Sở Ủy cũng thấy ghen khuất, nhưng chuyện gì Trì Sính cũng dám làm, y không dám chọc lửa.

Mở chế độ thu hình, hai người nhìn nhau.

Trì Sính nhìn gương mặt Ngô Sở Ủy, ánh mắt vẫn hòa hoãn đi rất nhiều.

Nhưng Ngô Sở Ủy vẫn cảm thấy, nắm đấm của Trì Sính bất cứ lúc nào cũng có thể chui ra khỏi màn hình di động.

“Hai chúng tôi quen biết trên máy bay, cô ta ngồi bên cạnh tôi, đám đàn ông trong khoang đều bắt chuyện với cô ta, chỉ có tôi vẫn ngồi rất quy củ. Là cô ta chủ động nói chuyện với tôi, còn cho tôi số di động của cô ta, không tin anh xem đi!” Ngô Sở Ủy mò tìm tấm card nhỏ đó ở dưới gối, lắc lắc trước màn hình di động.

Vốn dĩ Trì Sính đã nghe vào rồi, kết quả động tác đầy tính ám thị “mò tìm dưới gối” này khiến nỗ lực trước đó mất trắng toàn bộ.

“Tôi chưa từng chủ động gửi tin nhắn cho cô ta, đều là cô ta gửi qua cho tôi, anh xem, anh xem...” Sau đó lại chuyển phát tin nhắn mờ ám mà cô nàng kia gửi cho y qua cho Trì Sính.

Thấy Trì Sính không có bất cứ phản ứng nào với lời giải thích của mình, Ngô Sở Ủy có chút bực bội.

“Bụng dạ anh cũng nhỏ nhen quá thì phải? Không phải chỉ cùng ăn một bữa cơm thôi sao? Anh chưa từng ăn cơm với mỹ nữ sao? Đơn vị của anh có một đồng mỹ nữ cả ngày xoay quanh sau lưng anh, tôi còn chưa nói gì, anh dựa vào cái gì mà lên mặt với tôi?”

Trì Sính vẫn không nói.

Ngô Sở Ủy đen mặt: “Mẹ nó anh có phải là đàn ông hay không hả? Là đàn ông thì đừng né tránh vấn đề như vậy!”

Nói xong câu này, tiếng thở dốc trong di động khiến cho lỗ tai Ngô Sở Ủy tê dại.

Trì Sính cuối cùng mở miệng.

“Bây giờ tôi đi câu lạc bộ đêm.”

Ngô Sở Ủy lập tức giận dữ gầm lên: “Không được! Anh dám đi thử coi!”

Mặt Trì Sính chẳng mang biểu cảm gì: “Tôi chỉ đi uống trà nói chuyện, không làm gì cả.”

“Anh lừa ai hả?” Ngô Sở Ủy gấp lên.

Mặt Trì Sính âm u cực điểm: “Vậy cậu đang lừa ai hả?”

Ngô Sở Ủy sững sốt.

“Tôi nói tôi đi uống trà nói chuyện, cậu không tin, cậu còn muốn tôi tin cậu không có ý đồ với cô ta?”

“Chỗ tôi đi là tiệm cà phê, anh đi câu lạc bộ đêm.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính lại nói: “Trong mắt cậu, chỉ có lên giường rồi mới gọi là ngoại tình đúng không? Vì uống một ly cà phê, đặc biệt uốn tóc, cái này không tính hả?”

Ngô Sở Ủy triệt để hết từ ngữ.

Một tiếng mệnh lệnh không cho phép chống cự.

“Đi gọi đầu!”

Ngô Sở Ủy căng mặt, không thốt tiếng nào vào phòng tắm, bắt đầu mở nước rào rào.

Di động đặt bên cạnh, Trì Sính nhìn cổ họng Ngô Sở Ủy nhích lên nhích xuống theo dòng nước chảy, trầm giọng nói: “Cởi đồ ra.”

“Tôi tắm rồi.” Ngô Sở Ủy phản bác.

Trì Sính lại gầm lên giận dữ: “Tôi bảo cậu cởi ra!”

Ngô Sở Ủy cứng người không động đậy, trên đầu còn dính bọt trắng xóa.

“Có phải bằng chứng chúng ta tạo còn chưa đủ không? Không bổ sung thêm một màn SM thì không có lực uy hiếp với cậu?”

Ngô Sở Ủy lấy tay lau đại qua mặt, tức giận bưng bưng cởi áo ngủ và quần lót, tiếp tục ra chỗ vòi sen xối nước. Vì trong lòng có oán giận, lại bị người ta nhìn chăm chăm như thế, động tác của Ngô Sở Ủy cũng nhanh mạnh và thô lỗ hơn, chưa bao lâu đã gọi xong, rút một cái khăn lông vừa định lau, Trì Sính lại lên tiếng.

“Không cho lau, quay vào tường đứng phạt cho tôi!”

Ngô Sở Ủy đứng thẳng tắp, cái mông chắc nịch căng ra một hình dạng mê người, bọt nước trên đầu chảy theo sống lưng đến tận rãnh mông, làn da màu lúa mạch bị hơi nước bao trùm lấp lóe gợi cảm.

Cho dù trong bụng đầy tức giận, nhưng nhìn thấy cảnh này, Trì Sính vẫn muốn Ngô Sở Ủy đến mức tim gan phèo phổi đều quần đau. Hắn phát hiện, thả Ngô Sở Ủy ra khỏi lòng mình chính là một sai lầm lớn từ đầu đến đuôi.

“Hai tay chống lên tường, nhếch mông lên.”

Ngô Sở Ủy xấu hổ bực bội khó nén, nhưng sau khi đụng phải hai ánh mắt của Trì Sính, vẫn phải làm theo.

“Tự lấy tay quất, quất sưng mới thôi.” Trì Sính lại ra một mệnh lệnh hung tàn.

Lần này, nói gì Ngô Sở Ủy cũng không chịu phối hợp.

“Có ai chế nhạo người khác như anh không hả? Chúng ta có gì thì nói, có hiểu lầm thì bình tĩnh giải thích, chuyện tình cảm sử dụng bạo lực có tác dụng sao? Ai thích đánh thì đánh, dù sao tôi không đánh, thật mọc trên người tôi, người khác không đau lòng nhưng tôi đau lòng đó!”

Trì Sính lại hỏi lần nữa: “Cậu không đánh đúng không?”

Ngô Sở Ủy gân cổ: “Đúng!”

“Vậy cậu cứ đợi đó.”

...

Mấy ngày sau, Ngô Sở Ủy hoàn toàn hiểu được hàm nghĩa của từ “đợi” đó.

Chưa từng cảm thấy, đợi là một chuyện khó chịu như thế, y sợ hãi, lo lắng, uất ức, tức giận... sợ Trì Sính từ chỗ nào đó chui ra, sợ đến mức ngủ cũng không yên. Nhưng lại mong ngóng Trì Sính xuất hiện, mong được giải thích với hắn, mong tảng đá trong lòng được buông xuống. Dưới sự giày vò của đủ loại tâm lý mâu thuẫn đối chọi, Ngô Sở Ủy trải qua năm ngày khó chịu nổi.

Y không còn đáp lại tình cảm của cô nàng kia nữa, Trì Sính cũng không gọi điện cho y nữa.

Không biết là do sợ hãi hay giận dữ, Ngô Sở Ủy lại đi đổi vé máy bay của mình, tốn tiền phí thủ tục, kéo dài ngày trở về, kéo thêm ba ngày mới chịu về.

Về rồi mới biết, trong mấy ngày y đi, công ty gặp phải một phiên phức không nhỏ.

Thư ký nói với Ngô Sở Ủy: “Nghe nói vị khách hàng gây chuyện đó là do Lưu công tử sai khiến, anh ta mang đi một đợt hàng lớn từ công ty chúng ta, sau khi gặp tổn hại bởi nhân tố con người lại đến đây đòi bồi thường. Chúng ta không bồi thường anh ta liền gây sự, khiến công ty từ trên xuống dưới gà chó không ngừng, ảnh hưởng đặc biệt không tốt. Sau đó Trì thiếu đến, đồng ý bồi thường cho khách hàng đó.”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy căng chặt, “Sau đó thì sao? Anh ta bồi thường thật à?”

“Có thể bồi thường sao? Với tính cách của Trì thiếu? Anh ta chịu được chuyện này sao?”

Ngô Sở Ủy nghĩ lại thấy cũng đúng, “Vậy anh ta bãi bình thế nào?”

Nhắc đến chuyện này, thư ký trưng ra vẻ mặt sùng bái.

”Chi tiết cụ thể thì tôi không biết, tôi chỉ nghe nói, Trì thiếu lái xe đi tìm khách hàng đó, đến địa điểm hẹn, trực tiếp mở cốp sau ra, bên trong nhét đầy tiền, trong đồng tiền còn có rất nhiều con rắn độc, nhìn chăm chăm vào vị khách hàng đó.

Trì Thiếu nói với anh ta thế này: Tiền ở đây hết, cậu lấy đi đi!

Khách hàng đó sao dám lấy chứ? Chỉ nhìn thôi đã mềm chân rồi.

Trì Thiếu nói: Đây là do cậu không cần! Rầm một tiếng đóng cốp lại, trực tiếp bỏ đi. Nghe nói hôm sau Lưu công tử bị rắn cắn, không biết là thật hay giả.”

Ngô Sở Ủy lại hỏi: “Anh ta có xích mích gì với Lưu công tử?”

“Hình như chính là vì hôm sinh nhật của Lưu công tử, mời Trì thiếu tham gia tiệc, Trì thiếu không nể mặt, Lưu công tử liền ghi hận.”

Ngô Sở Ủy không hỏi thêm, dặn thư ký đi làm chuyện của mình.

Thật ra, tối hôm đó Trì Sính cúp máy, đã đặt vé máy bay, dự định sáng hôm sau sẽ bay qua. Kết quả xảy ra chuyện thế này, Trì Sính không rời đi được, đành từ bỏ ý định đến Hạ Môn.

Lưu công tử cũng không phải dạng thiện lương, Trì Sính muốn dàn xếp ổn thỏa mà không chịu thiệt, không phải là chuyện đơn giản như thế. Mấy hôm nay một phút hấn cũng không rảnh, cũng chẳng màng đến việc để gọi điện cho Ngô Sở Ủy.

Không chỉ không gọi, hấn còn cảnh cáo người khác không được phép gọi điện cho Ngô Sở Ủy.

Cho nên chuyện xảy ra lớn như thế, Ngô Sở Ủy không nghe được một chút tin tức nào về nó cả.

Lén hẹn gặp cô nàng giàu có xinh đẹp, phân tán tình cảm, kéo dài ba ngày không về chẳng có nguyên do, để Trì Sính giúp y thu dọn mớ lộn xộn này... đủ việc xấu gom lại với nhau, Ngô Sở Ủy càng không dám đi tìm Trì Sính nữa.

Hai ngày trước vẫn luôn trốn ở công ty, tan ca cũng không về chỗ Trì Sính, ăn cơm ngủ nghỉ chỉ một mình.

Mấy hôm nay công ty cho nghỉ, Ngô Sở Ủy lại dọn về nhà, mỗi ngày giúp bà Ngô chuyển hàng tết.

Buổi sáng khi bố trí phòng phát hiện bà Ngô mặc nguyên bộ đồ giữ ấm hàng hiệu, tùy tiện hỏi: “Mẹ, đây là ai mua cho mẹ vậy?”

Bà Ngô nói: “Sao trí nhớ của con còn kém hơn mẹ vậy? Cái này không phải là con mua cho mẹ vào tháng trước sao?”

Ngô Sở Ủy hơi đại ra, một lát mới hỏi: “Ai đưa qua cho mẹ?”

“Đồng nghiệp của con đó! Chính là cậu Trì Sính, đại Trì đó!”

Lòng Ngô Sở Ủy giật giật, sắc mặt vốn không dễ coi gì cũng âm u đi.

“Ủa? Trùng hợp thật!” Bên ngoài lại vang lên tiếng kêu mừng rỡ của bà Ngô: “Cô vừa nhắc tới con xong, con đã tới rồi! Thằng bé này, mỗi lần đến đều mang nhiều đồ như thế, xương sườn tuần trước con tặng cho cô cô vẫn còn cất trong tủ đông chưa ăn đó...”

Ngô Sở Ủy liếc nhìn ra ngoài, thấy một thân hình uy vũ, sắc mặt thoáng cái biến thành màu rau.

Vậy cậu cứ đợi đó, đợi đó... cuối cùng cũng đợi được rồi.

“Thằng ba à! Đồng nghiệp của con đến rồi, còn không mau ra đây?”

Ngô Sở Ủy: “...”

137. Chương 137 - Thi Hành Trừng Phạt Nho Nhỏ

Buổi tối, Trì Sính ăn cơm tối ở nhà Ngô Sở Ủy, bà Ngô đối đãi với hắn còn tốt hơn cả con trai của mình, lấy rượu lương thực mà ông Ngô lúc còn sống tự ủ ra chiêu đãi Trì Sính, còn rót cho hắn hết ly này đến ly kia.

“Sau này rảnh rồi cứ đến nhà ăn một bữa cơm, thằng ba nhà cô luôn khen con, nói con đối xử với nó rất tốt.”

Trì Sính cười như không cười, lại cạn thêm một ly. Ngô Sở Ủy nhìn bà Ngô lại rót rượu cho Trì Sính, vội đưa tay cản lại: “Mẹ, đừng rót cho anh ta nữa, lát nữa uống nhiều rồi thì sao lái xe về được?”

Bà Ngô trừng mắt nhìn Ngô Sở Ủy, “Không dễ được một lần đến nhà ta ăn cơm, còn không để người ta uống cho sáng khoái sao?”

Nói xong quay mặt nhìn Trì Sính, cười ôn hòa: “Không sao, uống thêm vài ly, tối nay ngủ lại đây. Trong phòng phía đông có giường sưởi rất lớn, hai đứa muốn lần thể nào cũng được.”

Vốn dĩ, bà Ngô người ta không có ý đó, nhưng Ngô Sở Ủy lại mắc ghen.

Trì Sính lại cạn một ly, Ngô Sở Ủy nhìn điệu bộ của hắn, đảm bảo không định về.

Vì muốn gom dừng khí, Ngô Sở Ủy cũng rót cho mình một ly, cẩn thận ghi nhớ lời dạy bảo của Khương Tiểu Soái, dạng người tội lỗi chồng chất như y thì không thể uống nhiều, ráng gồng một ly, kết quả vẫn là nhiều.

Choáng váng leo lên giường sưởi, không biết qua bao lâu, bà Ngô đã ngủ, Trì Sính khoanh chân ngồi bên mép giường hút thuốc, hơi thở giàu sang đầy người hoàn toàn không phù hợp với hoàn cảnh đơn giản nơi này.

“Ngồi qua đây.” Ngô Sở Ủy vỗ vị trí cạnh mình, “Đốt lửa cả buổi chiều, đầu giường ấm áp hơn.”

Trì Sính dụi tắt điều thuốc, thật sự qua đó ngồi.

Giường sưởi đã được đốt lửa có nhiệt độ khác hẳn, ngồi lâu rồi cảm thấy mông cũng muốn chín, Ngô Sở Ủy nhích sang bên cạnh, chừa ra một chỗ rộng rãi cho Trì Sính. Cho dù là thế, Trì Sính mình rộng chân dài ngồi vào, Ngô Sở Ủy lập tức bị đùn vào góc, đặc biệt mất cảm giác tồn tại.

Y lại đùn đùn Trì Sính, không phải cố ý muốn giành chỗ, chỉ muốn kề sát Trì Sính một chút, thắt chặt quan hệ, hóa giải hiểu lầm và mâu thuẫn nhiều ngày nay.

Trì Sính vẫn sầm mặt, thật ra trong lòng đã không còn giận từ lâu, chỉ muốn ăn hiếp Ngô Sở Ủy mà thôi.

Ngô Sở Ủy thấy Trì Sính không để ý đến mình, cố ý ra vẻ vô lại đưa cái chân thúi ra lắc lư bên miệng Trì Sính, khiến Trì Sính hiếm khi nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu đổi lại thành người khác, cái chân này đã bị cắt bỏ từ lâu rồi.

Nhưng, muốn tươi cười nịnh nọt cho qua, nghĩ rằng Trì Sính này dễ lừa vậy sao.

Thấy Trì Sính chẳng dao động gì, Ngô Sở Ủy lại vươn vượt qua, nhắc nhở: “Móng tay dài rồi.”

Ánh mắt Trì Sính như một cây kéo, nhìn chăm chăm đầu ngón tay Ngô Sở Ủy một lát, Ngô Sở Ủy cảm thấy thịt cũng muốn bị hấn cắt mất, nhanh chóng rút tay về.

Không biết có phải do uống nhiều rượu không, hôm nay Ngô Sở Ủy đặc biệt hưng phấn, vừa mới nghỉ ngơi không bao lâu, lại thò chân vào giữa chân Trì Sính.

Ra sức mài lên đại điều của Trì Sính, vừa mài vừa cười xấu xa, tổ chức lưu manh hiển lộ hoàn toàn.

Răng nanh của Trì Sính đã thò ra đến miệng, nhưng bị hấn cưỡng ép thu về.

Lúc này bạo phát, có nghĩa là bị Ngô Sở Ủy nắm được. Đến lúc đó dù có trị y, cũng không còn đạt được hiệu quả mong muốn.

Cho nên, có lửa cũng phải gắng nhịn, không đến lúc cần cháy thì tuyệt đối không thể cháy.

Ngô Sở Ủy lại tiếp tục nghỉ ngơi.

Trì Sính cho rằng y cuối cùng cũng thành thật rồi, vừa định mở miệng giành lấy quyền chủ động, đầu Ngô Sở Ủy đột nhiên nghiêng qua tựa vào vai hấn. Trì Sính hơi đại ra, vừa rồi Ngô Sở Ủy làm nhiều chuyện châm lửa như thế, hấn đều có thể thông dong ứng phó, nhưng một động tác thân mật thế này, lại khiến bức tường công sự trong lòng hấn bị phá một lỗ lớn.

Càng đòi mạng hơn là, Ngô Sở Ủy ôm quanh cổ Trì Sính, đặc biệt hưởng thụ treo mình lên người hấn, con mắt to đen bóng ngược lên nhìn hàm râu nhiều ngày chưa cạo của Trì Sính.

Đã quá lâu không thân thiết, đột nhiên dán lên như thế, tim Trì Sính từ trong hàm băng chuyển sang trên lò lửa.

Ý thức được nếu còn không mở miệng, thì sẽ bị nhóc này thu thập, cuối cùng Trì Sính mở miệng.

“Trốn tôi mấy ngày rồi?”

Tay Ngô Sở Ủy cứng lại, chột dạ nói mấy tiếng: “Không trốn anh.”

“Không trốn?” Âm thanh thấp trầm đè lên ngực Ngô Sở Ủy, “Vậy tôi hỏi cậu, hai chúng ta đã bao nhiêu ngày không gặp rồi?”

Ngô Sở Ủy nhớ rất rõ, vì mỗi ngày đều phải khổ sở chịu đựng.

“Mười ba ngày.”

Khi Ngô Sở Ủy nói ra con số này, ngay cả Trì Sính cũng cảm thấy khâm phục định lực của mình.

“Cậu cũng rất nghe lời, tôi bảo cậu đợi đó, cậu liền thành thành thật thật đợi ở nhà.”

Nghe chữ “đợi” này, chút hơi rượu còn sót trên người Ngô Sở Ủy cũng không thể xua đi căng thẳng trong lòng, cánh tay đang ôm Trì Sính rõ ràng cảm giác được gân xanh trên cổ hấn giật giật, từ chóp tim đến bụng tim đều bắt đầu giật giật bất an.

“Từ khi gọi xong cuộc điện thoại đó với anh, tôi không còn liên lạc với cô ta nữa, không tin anh đi kiểm tra đi.”

Thật ra Trì Sính đã biết chuyện này từ lâu, dù sao người trong lòng hấn, không cần cố ý đi tra, đã biết y sẽ làm thế. Chẳng qua có vài chuyện có thể bỏ qua, có vài chuyện thì không dễ như thế.

“Nếu tôi không đến tìm cậu, có phải cậu định trốn ở đây luôn không?”

Ngô Sở Ủy không nói.

Trì Sính đột nhiên nặng giọng: “Tổ chức tâm lý đủ mạnh rồi phải không! Mười ba ngày không gặp cũng có thể bình tĩnh như thế, ăn vẫn ăn uống vẫn uống, còn dám tươi cười nịnh nọt tôi? Cậu thật sự không xem

tôi ra gì nhỉ! Nhìn cậu rắn chắc thế này, chắc rất giỏi chịu đánh đúng không? Đến đã đến rồi, cũng không thể để cậu đợi uống công nhiều ngày như thế.”

Nghe câu này, Ngô Sở Ủy lập tức gấp lên, cũng không màng giải thích, kéo chăn muốn chuồn xuống giường. Kết quả tay vừa để lên mép giường, cái chân thúi tác nghiệt đã bị Trì Sính nắm chặt.

Cây chổi quét nhà sẵn có, vớ lấy đặt lên mông Ngô Sở Ủy.

“Mười ba ngày, mười ba cái, tự mình đếm đi.”

Ngô Sở Ủy vịn vẹo kịch liệt, uốn tới uốn lui như cá chạch, y càng giãy dựa như thế, Trì Sính càng muốn ăn hiếp y.

“Dựa vào cái gì đánh tôi? Có sai đã nhận sai rồi, anh không có quyền đánh người!”

Không có quyền? Cây chổi đánh giá nơi thịt dày nhất.

Trì Sính thật sự không phải nói chơi, lần này quả thật ra tay, Ngô Sở Ủy gân cổ tru lên.

“Đếm!” Trầm giọng ra lệnh.

Ngô Sở Ủy nghiêng rằng không lên tiếng, lại một phát ở chỗ vừa nãy, Ngô Sở Ủy vẫn không chịu thua. Phía sau liên tiếp ba phát, đều là chỗ đó, Ngô Sở Ủy cuối cùng chịu không nổi. Vịn mông giãy dựa, sau khi bị Trì Sính ấn chặt, tiếng khóc chửi cũng xen tạp âm khóc bên trong.

“Mẹ, mẹ, con trai mẹ bị người ta đánh, mau đến cứu con!”

Bà Ngô lảng tai, hơn nữa ở giữa còn có hai căn phòng, căn bản không nghe thấy.

Tiếng kêu réo ngược lại gọi lên ham muốn ngược đãi của Trì Sính, quần cũng bị lột xuống, để lỏa mà đánh. Trừ mông, bên trong đùi, rãnh mông cũng không bỏ qua. Trì Sính đánh nắn bóp đều rất hoàn hảo, đau thì đau thật, nhưng không để lại một vết nào.

Ngô Sở Ủy không dám không đếm nữa, chỉ cần không mở miệng, thì vĩnh viễn sẽ phải bắt đầu từ đầu, hơn nữa đếm sai, vịn vẹo lung tung cũng quay lại từ đầu.

“Một, a, hai, a, ba, a...”

Nơi non nhất bên trong mông bị quất một cái, Ngô Sở Ủy đau tru tréo ầm ĩ, lập tức thò tay ra sau che lại.

“Lấy ra!” Trì Sính nghiêm mặt.

Ngô Sở Ủy không lấy, lần này quất lên tay, đau đến gào liên tục.

Mấy cái cuối cùng, Trì Sính thu sức lại rất nhiều, thật ra ngay từ đầu chỉ dùng sức thế này, nếu thật sự muốn chơi cho đã, Ngô Sở Ủy có thể gào rách họng luôn rồi.

Sau khi đánh xong, Ngô Sở Ủy chui vào ổ chăn, nằm thẳng, tay lót dưới mông. Vừa rồi đau dữ lắm, lúc này trừ nóng ra cũng không có cảm giác đau gì quá lớn, có thể thấy Trì Sính không làm thật.

Cho dù là thế, Ngô Sở Ủy vẫn nhắm chặt mắt đầy oán khí.

Trì Sính nhìn Ngô Sở Ủy, cái chăn y đang trùm rất dày, trên cái chăn cũ còn thêu mấy đóa hoa bự, hiện tại trông có hơi thô tục, nhưng lại khiến gương mặt Ngô Sở Ủy trở nên đặc biệt sạch sẽ, Trì Sính có dự vọng muốn nuốt chửng y.

Cảm thấy có người chui vào ổ chăn, hai chân mày của Ngô Sở Ủy xoắn lại.

“Làm gì?”

Lệ khí trên mặt Trì Sính đã không còn, tay xoa mạnh lên má Ngô Sở Ủy, “Lạnh nhạt tôi hơn mười ngày, chỉ đánh cậu vài cái, cậu còn uất ức đúng không?”

Ngô Sở Ủy cứ nhắm mắt nói: “Anh là người có khuynh hướng bạo lực, thấy gì ngứa mắt là muốn dùng bạo lực giải quyết, tôi phải suy xét có nên tiếp tục với anh hay không.”

Thấy Ngô Sở Ủy ra vẻ thật sự suy ngẫm, Trì Sính cười.

“Tôi đánh cậu không phải vì tức giận, mà vì thích cậu, muốn ăn hiếp cậu.”

“Vậy tôi cũng thích anh!”

Ngô Sở Ủy nói xong dè lên người Trì Sính, đâm mạnh mấy cái lên mông hắn, khi đánh lại đụng phải ánh mắt cháy bỏng của Trì Sính, lực tay càng lúc càng nhỏ, cuối cùng để trên cặp mông chắc nịch đó nhấc buồng đều không xong.

Trì Sính phả hơi rượu vừa nóng vừa nồng lên mặt Ngô Sở Ủy, hỏi một tiếng: “Muốn tôi không?”

Ngô Sở Ủy căn bản không cần nói, cánh tay vô tư dạo một vòng trên người Trì Sính, y cũng nhịn không nổi rồi. Hàm râu vừa cứng vừa dày của Trì Sính liên tục đâm vào chỗ kín mẫn cảm của Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy khó chịu vịn người, trong mắt hiện rõ khát vọng.

Trì Sính quán chặt lấy y, cự long cọ cọ rãnh mông, dán vào tai Ngô Sở Ủy hỏi: “Muốn tôi mạnh bạo làm cậu không?”

Ngô Sở Ủy nuốt nuốt, chữ “ừm” nói không nên lời bị cự long mạnh bạo đâm vào cửa động bức phải thốt ra.

Trì Sính mở hết hỏa lực, làm Ngô Sở Ủy từ trong ổ chần ra đến bên ngoài, từ đầu giường thao đến cuối giường, từ trên giường xuống dưới giường... cuối cùng trực tiếp ôm y lên, cánh tay mạnh mẽ nâng đầu gối y, đôi chân khỏe mạnh chống đỡ, phần eo hung hãn chuyển động lên, từng chút từng chút xuyên đến tận cùng.

“Sâu quá... a... húc đến rồi...”

Sau khi không nhớ rõ đã phóng thích bao nhiêu lần, Ngô Sở Ủy tê liệt nằm trên giường.

Bình thường đến lúc này cũng đã xong rồi, nào ngờ Trì Sính lại thò tay lên mông y.

“Để tôi xem thử bị thao thành thể nào rồi.”

Nói xong tách hai mông ra, trong sự giãy dụa vịn vẹo của Ngô Sở Ủy, lật thịt non bên trong ra, ngón tay thò vào, chặt đến mức Trì Sính muốn vắng tục, quả thật chính là muốn ép khô máu hắn.

Ngô Sở Ủy lại bị Trì Sính lật lại, dùng tư thế mà y cho là tiện nhất để tiếp tục kết hợp với nhau, dây nịt quắt bóp một cái lên mép giường, Ngô Sở Ủy đột nhiên ý thức được gì đó, vịn người giãy dụa không ngừng.

“Không được, dừng... a...” Trì Sính hung hãn đỉnh eo, dây nịt cũng quắt theo động tác bên dưới, Ngô Sở Ủy khóc kêu tránh né, bò đi lại bị Trì Sính lôi về, tiếp tục vừa làm vừa đánh mạnh bạo, tiếng bóp bóp vang lên liên tục.

“Đau... đau... đau...”

Đau đến mức mông nóng rát, đau đến mức ngực cháy bùng, đau đến mức điều giật giật chảy “nước mắt”. Ngô Sở Ủy chu chu mông, rơi vào mắt Trì Sính là lẳng lơ đòi mạng. Hắn lại tách chân Ngô Sở Ủy ra rộng thêm, vạch mông ra quắt vào trong, quắt đến mức Ngô Sở Ủy liên tục xin tha.

“Không được a... Trì Sính... a...”

Cả người Ngô Sở Ủy run rẩy kịch liệt, đột nhiên kêu khóc, không phải vì đau, mà vì kích động đến mức không thể khống chế tiếng kêu của mình, kèm theo đó là một dòng dịch nóng bắn ra, khóc đến mức thở không nổi.

Lửa đã tích mười mấy ngày, cuối cùng cũng bùng lên.

Sáng sớm, khi bà Ngô gõ cửa, Ngô Sở Ủy vừa mới chui vào ổ chần, mông bị tay Trì Sính đau lòng xoa vuốt.

“Con trai, mẹ ra ngoài tản bộ, khóa cửa cho con nha.”

Ngô Sở Ủy cố sức lên tiếng, nhưng không phát nổi chút âm thanh nào.

Lúc này, y chỉ muốn nói với Trì Sính một câu.

Tốt nhất anh đừng để tôi tóm được!

138. Chương 138 - Gia Súc

Qua tết trở về, Khương Tiểu Soái cuối cùng cũng béo tốt lên chút, chiếc cằm nhọn đã đầy đặn không ít, màu da cũng tươi ngon hơn năm ngoái.

Cha mẹ hắn sống ở Thượng Hải, hắn được bà ngoại nuôi dưỡng, chỉ có tết mới về. Mỗi lần về, ba mẹ hắn đều liệu mạng cải thiện bữa ăn cho hắn, không nặng thêm năm cân tuyệt đối không thả về.

“Bác sĩ Khương, đã một thời gian không thấy cậu rồi. Lúc tết cháu gái tôi đến nhà tôi, bảo tôi giới thiệu đối tượng cho nó, tôi lập tức nghĩ đến cậu. Kết quả hỏi thăm người khác mới biết cậu về nhà rồi.”

Bác Triệu mỗi lần đến đều nói muốn làm mai cho Khương Tiểu Soái, Khương Tiểu Soái đã quen rồi.

“Không cần vội, đợi cuộc sống của cháu ổn định rồi hãy nói.”

Bác Triệu nhú mày, “Cậu sống thế này còn chưa ổn định sao? Đã sắp ba mươi rồi, có nhà có xe, bộ dáng lại điển trai, sao vẫn chưa có đối tượng chứ? Nếu cậu còn không tìm, đợi qua ba mươi lăm rồi muốn tìm cũng khó nha!”

Khương Tiểu Soái cười khách sáo: “Thuận theo tự nhiên thôi.”

”Cậu cứ ngồi đợi như thế thì ở đâu ra chứ?”

“Bác đừng lo lắng cho cháu nữa.” Khương Tiểu Soái vừa đẩy bác Triệu vào phòng tiêm, vừa dài giọng nói: “Nên đến cuối cùng sẽ đến thôi...”

Bác Triệu vừa đi, phòng khám liền an tĩnh rất nhiều, Khương Tiểu Soái đột nhiên nhớ tới Ngô Sở Úy. Hình như từ sau khi về nhà ăn tết, thì không gặp tên ngu ngốc đó nữa, điện thoại cũng rất ít gọi, không biết bận rộn vụ gì.

Dùng điện thoại bàn ở phòng khám gọi qua, bên kia tiếp máy lại là giọng nói đầy tính nghề nghiệp.

“Xin chào.”

Khương Tiểu Soái bật cười: “Làm gì đó?”

Ngô Sở Úy thở ra: “Thì ra là anh à! Thời gian này tôi điều phối nhà xưởng, bận điên rồi”. Uống ừng ực mấy ngụm nước, “Doanh nghiệp thực thể thật không dễ làm, đợi mai sau tôi có tiền rồi, tôi cũng đi mua nhà.”

“Cậu còn chưa đủ tiền sao?” Khương Tiểu Soái cười trêu chọc, “Rút chút tiền từ kim khố của cậu ra, mua nhà chắc không tính là gì đi?”

“Tiền trong đó không thể đụng đến, tôi còn phải dùng!”

“Dùng làm gì nữa?” Khương Tiểu Soái cười híp mắt.

Ngô Sở Úy vẫn là câu đó, “Giữ để lấy vợ đó!”

Khương Tiểu Soái còn chưa kịp xem thường Ngô Sở Úy vài câu, một bóng người xuất hiện ở cửa, liếc thấy gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc đó, Khương Tiểu Soái kinh ngạc, tức giận, nôn nóng, bất an... rất nhiều cảm xúc trào lên, khiến hắn triệt để ghen hòng không phát ra tiếng.

“Tiểu Soái, sao anh không nói chuyện nữa?” Ngô Sở Úy ở bên kia hỏi.

Di động của Khương Tiểu Soái trượt khỏi tay, rớt lên bàn khám, phát ra tiếng vang nặng nề.

“Kỳ quái...” Ngô Sở Úy cúp máy trước, lại ấn gọi.

Chuông di động vang lên trong phòng khám rộng rãi, rõ ràng chói tai, người đàn ông kia nghe tiếng nhạc quen thuộc, khóe môi hiện lên nụ cười trào phúng.

“Nhiều năm như thế rồi, em vẫn lấy bài ca này làm nhạc chuông?”

Khương Tiểu Soái không để tâm vấn đề của gã, hỏi thẳng: “Sao anh đến đây?”

“Anh ly hôn rồi.” Người kia nói chẳng đau chẳng ngứa, “Đoạn tuyệt tất cả vì em.”

Khương Tiểu Soái quả thật buồn nôn, trực tiếp ném qua một câu.

“Cút về Thượng Hải của anh, cách xa tôi một chút.”

Người kia hoàn toàn xem thường lời Khương Tiểu Soái, tự dạo quanh phòng khám, đi nhìn từng góc nhỏ, muốn từ trong dấu vết sinh hoạt hai năm nay của Khương Tiểu Soái để phán đoán tình trạng tình cảm của hắn.

“Mẹ kiếp anh đừng đụng vào giá sách của tôi!” Khương Tiểu Soái bực mình.

Người kia tùy tiện rút ra một quyển sách lật vài trang, trêu chọc, “Em vẫn thích xem loại sách dưỡng sinh sức khỏe này sao? Khó trách nhiều năm trôi qua, vẫn ngon miệng như thế. Anh rất hiếu kỳ, mặt sau của em có phải vẫn chặt như thế không?”

Khương Tiểu Soái cầm ống cầm bút ném qua, người kia nhẹ nhàng tránh né, ống cầm bút văng ra ngoài cửa, biến thành vô số mảnh vụn dưới bánh trước của một chiếc xe trời tới.

Quách Thành Vũ cong lưng nhặt mảnh vụn lên, híp mắt đánh giá một lúc, bình tĩnh đi vào trong.

Lúc này Khương Tiểu Soái đang đẩy người kia ra, đỏ mặt gân cổ mắng, người kia vẫn da dày vô sỉ, mạnh bạo ôm chặt Khương Tiểu Soái, mặt không đổi sắc chịu đựng đấm đá của hắn, thể hiện toàn diện hình tượng vô lại.

Quách Thành Vũ đứng trước cửa nhẹ ho một tiếng.

Người kia tạm thời thả Khương Tiểu Soái ra, liếc mắt đánh giá Quách Thành Vũ.

Trên mặt Quách Thành Vũ là nụ cười không rõ nghĩa: “Bác sĩ Khương, từ lúc nào chuyển sang hành nghề bác sĩ thú y vậy? Ngay cả gia súc động vật cũng phải chữa.”

Người kia bước đến trước mặt Quách Thành Vũ, ánh mắt âm trầm nhìn thẳng vào hắn.

Quách Thành Vũ cười ha ha: “Ở đây còn có gia súc tìm tôi xác định thân phận sao?”

Sắc mặt gã ta đen đi, vung nắm đấm, xương cốt vang rôm rốp, nhắm thẳng vào Quách Thành Vũ.

Tơ máu trong mắt Quách Thành Vũ hiện rõ đường nét dữ tợn, tiếp lấy nắm đấm kia, sau đó bóp chặt, nửa cánh tay của gã ta cũng tê dại.

“Để tao nhìn xem chứng nhận gia súc của mày.”

Nói xong túm cổ áo gã ta, giật rách khóa kéo từ chính giữa, không nhanh không chậm thò tay vào, lấy bóp da của gã ra, rút danh thiếp xem.

Quả nhiên, “trùng tên” với người mà tối hôm đó Khương Tiểu Soái đã nói mớ.

“Mạnh Thao...” Quách Thành Vũ nhẹ đọc hai chữ này.

Mạnh Thao nhìn ra được Quách Thành Vũ là người có luyện võ, không muốn xung đột với hắn, nhưng Quách Thành Vũ quả thật quá mức ngang ngược, lại đang ở trước mặt Khương Tiểu Soái, khiến gã cảm thấy không còn mặt mũi.

“Ở đây có chỗ cho mày nói chuyện sao?” Lạnh mặt hỏi.

Quách Thành Vũ vẫn thờ ơ: “Ở đây có người của tao, đương nhiên tao có chỗ lên tiếng.”

“Người của mày?” Mạnh Thao cười lạnh, “Câu này tao khuyên mày đừng nói, thổi phồng chí khí người khác tự diệt uy phong của mình, Khương Tiểu Soái là người thế nào tao hiểu rõ hơn mày, nếu cậu ta có thể yêu đương được trong hai năm này, mày cứ đá tao đi.”

Vừa dứt lời, Quách Thành Vũ chưa phản ứng, Khương Tiểu Soái đã tát một cái.

“Cút!”

Mạnh Thao nắm chặt cổ tay Khương Tiểu Soái, cười ngang ngược.

“Nếu anh rút rồi, không phải em sẽ đứt từng khúc ruột sao?”

Quách Thành Vũ lạnh lùng nhìn cổ tay Khương Tiểu Soái bị Mạnh Thao nắm chặt, yên lặng đứng một bên không lên tiếng.

Mạnh Thao lại cùng Khương Tiểu Soái lôi kéo, giống như cố ý cho Quách Thành Vũ xem, khi ức hiếp Khương Tiểu Soái, cố tình kéo đến cạnh Quách Thành Vũ, có vài lần thậm chí còn dẫm lên chân Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ vẫn đứng yên bất động, không nhìn động tác đầy mỉa mai của Mạnh Thao, chỉ nhìn chăm chăm cổ tay gã. Quả nhiên, trong một lần ma sát, Mạnh Thao đụng vào Quách Thành Vũ, một con dao nhỏ dựng thẳng nhắm vào bụng Quách Thành Vũ.

Bốp!

Con dao rớt xuống đất, Mạnh Thao cúi đầu nhìn, còn chưa kịp phản ứng chuyện ra sao, cổ tay đột nhiên truyền đến đau đớn kịch liệt. Nâng tay lên nhìn, hai con mắt lập tức sung huyết.

Vừa rồi Quách Thành Vũ có nhặt mảnh vỡ của ống cầm bút, lúc này nó đâm thẳng vào cổ tay Mạnh Thao.

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của Mạnh Thao, Quách Thành Vũ túm chặt cổ tay gã, rút mảnh vỡ ra.

Máu phun đầy mặt Mạnh Thao.

Sắc mặt Khương Tiểu Soái thoáng biến đổi, vội vã đến tử lực tìm băng cầm máu.

Mạnh Thao đỏ mắt nói: “Mẹ kiếp mày buông ra, cắt phải động mạch rồi! Đây không còn là chuyện đùa nữa!”

“Tao cũng không đùa với mày!”

Quách Thành Vũ không lạnh không nóng, cầm di động, ấn gọi 120.

“Xin đến xx một chuyến, ở chỗ chúng tôi có người tự sát.”

Mạnh Thao đỏ mặt tía tai quát lên với Quách Thành Vũ: “Không cần gọi xe cấp cứu, tao tự lái xe đến bệnh viện!” Nói xong giật mạnh tay mình, nhưng lại giật không ra.

“Bây giờ muốn đi rồi?” Quách Thành Vũ cười dữ tợn, “Tao thì không muốn bỏ qua cho mày.”

“Đợi xe cấp cứu đến thì tao cũng chết rồi!” Mặt Mạnh Thao tím đi.

“Không nhanh như thế.” Quách Thành Vũ nói xong dồn sức vào tay, lập tức máu chảy như suối, trên mặt thì vẫn là nụ cười nhẹ nhàng, “Yên tâm đi, tao sẽ khống chế tốc độ cho mày.”

Khi Khương Tiểu Soái tìm được băng cầm máu, bị cảnh trước mắt hù dọa, sắc mặt Mạnh Thao tái nhợt, môi liên tục co giật, áo cũng sắp bị máu nhuộm đỏ. Lúc này, tay Quách Thành Vũ vẫn đang bóp ngay chỗ chết người, ra sức nặn máu ra ngoài.

“Anh mau buông anh ta ra!” Khương Tiểu Soái nôn nóng kéo tay Quách Thành Vũ, “Như vậy sẽ chết người.”

Quách Thành Vũ vung tay kéo Khương Tiểu Soái vào lòng, ôm thật chặt, thong dong thản nhiên nói với hắn: “Tôi muốn gã chết lúc nào, gã sẽ chết lúc đó.”

Khương Tiểu Soái sợ hãi nhìn gương mặt Mạnh Thao mất đi sắc máu trước mặt mình, máu chảy đầy đất, gần như đã đạt đến một nửa lượng máu trong người. Theo tốc độ này, không chết mới lạ, thế là lại liều mạng giãy vài cái.

“Gã không chết được.” Quách Thành Vũ lại nói một câu.

Vào giờ phút này, là bác sĩ, Khương Tiểu Soái lại trở nên bình tĩnh bởi ánh mắt kiên định của Quách Thành Vũ.

Kết quả, chuyện chính là rất trùng hợp, bình thường xe cấp cứu trong mười phút chẳng bao giờ tới nơi, hôm nay chưa được năm phút đã đến. Khương Tiểu Soái nghe tiếng còi của xe cấp cứu, đột nhiên không biết lấy sức đâu ra, giãy khỏi tay Quách Thành Vũ, lúc này mới quần băng cầm máu cho Mạnh Thao.

Sau đó lại kéo tay Quách Thành Vũ lên trên cánh tay Mạnh Thao, tạo hình ảnh giả như đang cầm máu cho Mạnh Thao, cho dù máu đã bị Quách Thành Vũ vắt ra gần hết rồi.

Ánh mắt Quách Thành Vũ biến đổi, lúc này, Khương Tiểu Soái thể nhưng còn có thể nhớ đến mình...

Nhân viên điều dưỡng nâng Mạnh Thao chỉ còn thoi thóp lên cán cứu thương.

Khương Tiểu Soái muốn đi theo xe cấp cứu, Quách Thành Vũ cản lại, bảo Lý Vượng đi theo.

Sau khi xe cấp cứu đi rồi, Khương Tiểu Soái ướm mồ hôi ngả lên ghế.

Quách Thành Vũ nhặt cây dao nhỏ dưới đất lên, bắt giác nghĩ, nếu hôm nay hắn không đến, dao này là chuẩn bị cho ai?

Sau một lúc trầm mặc, trong phòng khám vang lên giọng nói lạnh lẽo.

“Một là cho gã chết, hai là tôi sẽ bảo vệ cậu.”

139. Chương 139 - Vực Tinh Thần Lên Nào!

Vì điện thoại bị gián đoạn giữa chừng, gọi lại cũng không thể liên lạc, Ngô Sở Úy khẩn trương, nhét bản phác thảo thiết kế cho kỹ sư, lái xe đến phòng khám. Trước kia cũng có lúc từng không liên lạc được với Khương Tiểu Soái, nhưng vẫn không nôn nóng như bây giờ, dường như ẩn ẩn cảm thấy gì đó, nhất định phải xác nhận Khương Tiểu Soái không có việc gì mới có thể an tâm.

Cuối cùng đến phòng khám, Ngô Sở Úy đóng cửa xe bước vào.

Khương Tiểu Soái hoàn hảo không bị gì ngồi ở cạnh bàn khám bệnh, vui đầu không biết đang làm gì.

Ngô Sở Úy thở phào nhẹ nhõm đồng thời cũng không khỏi bực mình, đổ ụp xuống ngay một câu: “Anh đó sao không nghe điện thoại của tôi? Tôi còn tưởng anh gặp chuyện gì chứ! Má, làm tôi nóng ruột đổ đầy mồ hôi! Lần sau anh...”

Đợi Khương Tiểu Soái ngẩng đầu lên, Ngô Sở Úy thấy mặt hắn, đột nhiên không nói nên lời nữa. Y chưa từng thấy biểu cảm âm u như thế trên mặt Khương Tiểu Soái bao giờ, đôi mắt giống như bị sương mù bao trùm, vô cớ làm người ta nặng nề.

“Anh sao vậy?” Ngô Sở Úy cẩn thận hỏi.

Khương Tiểu Soái cố gắng chỉnh lại vẻ mặt cho bình thường, “Tôi không sao cả!”

Ngô Sở Úy chậm rãi đi tới, ngồi đối diện Khương Tiểu Soái, nhìn thẳng vào hắn, nói: “Tiểu Soái, anh không thể đối xử với tôi như thế, hai chúng ta vừa quen biết tôi đã trút hết tâm sự cho anh rồi.”

Khương Tiểu Soái nói: “Vậy cậu cho tôi biết mật mã kim khóa của cậu đi.”

Ngô Sở Úy lập tức mắc nghẹn, mất nửa ngày mới phun được một câu.

“Căn bản không phải cùng một chuyện.”

Khương Tiểu Soái cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Dưới thế công truy đuổi không tha, mềm nắn rắn buông của Ngô Sở Úy, phòng tuyến tâm lý của Khương Tiểu Soái bị đứt, cuối cùng mở miệng.

“Anh ta lại đến tìm tôi.”

Anh ta? Ngô Sở Ủy cân nhắc một chút: “Anh ta mà anh nói, chắc không phải là... Lý Thao?”

“Mạnh Thao.” Khương Tiểu Soái cải chính.

“Đúng đúng, Mạnh Thao.” Ngô Sở Ủy lộ ra vẻ mặt quái dị, “Thật sự là anh ta sao?”

Lúc trước khi Khương Tiểu Soái nhắc đến người này với Ngô Sở Ủy, cũng từng nói về vài chuyện giữa họ, không phải rất tỉ mỉ, Ngô Sở Ủy đã quên gần hết, chỉ nhớ người này từng có lỗi với Khương Tiểu Soái.

“Vây càng tốt nha!” Ngô Sở Ủy vỗ bàn, hưng phấn nói: “Lúc trước không phải anh từng nói sao? Sớm muộn cũng có một ngày, anh phải rửa sạch mối nhục trước kia. Khó khăn lắm mới trông được cơ hội này! Hiện tại không xẻo anh ta thì còn đợi tới khi nào? Anh phải...”

Thấy sắc mặt càng lúc càng nghiêm trọng của Khương Tiểu Soái, Ngô Sở Ủy cứng họng không nói tiếp được nữa.

Trầm mặc hồi lâu, Khương Tiểu Soái thờ ơ nói: “Người có thể khiến cậu khi nói sau lưng nghiêng răng nghiêng lợi, thì luôn là người khi đứng trước mặt sẽ khiến cậu không thể làm gì.”

“Chẳng lẽ anh vẫn còn tình cảm với anh ta?” Ngô Sở Ủy rất khó hiểu, “Anh ta đối xử với anh như vậy!!”

Khương Tiểu Soái cười lạnh: “Không còn từ lâu rồi.”

“Vây anh còn khó chịu làm gì nữa chứ?”

Khương Tiểu Soái nói: “Không biết, đơn thuần là tự làm khó bản thân thôi.”

Không biết tại sao Khương Tiểu Soái lại có thái độ như thế, làm Ngô Sở Ủy bỗng nhớ tới Trì Sinh.

“Tôi không hiểu, sao các anh ai cũng nghĩ thế cả? Anh nhìn tôi đi, lúc trước bị Nhạc Duyệt tổn thương sâu thế nào, hiện tại thì sao rồi? Còn không phải đã chỉnh cho cô ta sụp đổ sao!”

Khương Tiểu Soái hiện tại mới phát hiện, Ngô Sở Ủy mới là tảng đá cứng chân chính, trình độ kiên cố khiến người ta phải tặc lưỡi.

Ngô Sở Ủy lại nói, “Lúc trước anh giáo dục tôi thế nào? Trứng gà, đập vỡ từ bên ngoài là thức ăn, đập vỡ từ bên trong là sinh mạng. Đồ đệ tôi đã phá vỏ trứng chui ra rồi, sư phụ anh lẽ nào muốn để người ta đem nấu sao?”

Quả nhiên là sư đồ liên tâm, Ngô Sở Ủy nói ra câu này, tuyệt đối có thể chọc đến cỗi lòng Khương Tiểu Soái.

“Được rồi, tôi biết rồi, cậu đi lo chuyện của mình đi.” Ngữ điệu của Khương Tiểu Soái đã nhẹ đi không ít.

Ngô Sở Ủy không đi, “Tôi phải ở bên anh mọi lúc mọi nơi, cho đến khi anh vượt qua khó khăn!”

“Đừng!” Khương Tiểu Soái vội đình chỉ, “Tôi sợ tôi vượt qua khó khăn này rồi, khó khăn lớn hơn sẽ tới, cậu nên đi mau đi, tôi cũng chỉ xoắn xuýt một hồi thôi, thật sự chỉ một lát thôi...”

Nói xong đẩy Ngô Sở Ủy ra ngoài.

Không ngờ, Ngô Sở Ủy lại ôm chầm lấy Khương Tiểu Soái, ôm rất chặt.

“Tiểu Soái, khi tôi khó khăn nhất, là anh vẫn luôn ở cạnh bên khích lệ tôi. Hiện tại anh gặp khó khăn, sao tôi có thể bỏ anh lại một mình chứ? Không cần nói gì cả, anh em đây ở bên anh đến cùng!”

Quách Thành Vũ ra ngoài một chuyến, trở về đúng lúc bắt gặp cảnh này.

Hai nhóc điển trai ôm nhau chặt khít, tay Ngô Sở Ủy còn luôn vỗ vỗ sau đầu Khương Tiểu Soái nhà hấn.

“Cảm ơn cậu bảo quản thay tôi, bây giờ có thể trả cho tôi rồi.”

Quách Thành Vũ đưa tay ra nhìn Ngô Sở Ủy, ý bảo y đưa Khương Tiểu Soái vào lòng mình.

Ngô Sở Ủy vẻ mặt phồng bì nhìn Quách Thành Vũ, “Tôi không yên tâm giao anh ta cho anh.”

“Dù không yên tâm cũng vẫn đáng tin hơn cậu.” Hất cằm ý bảo Ngô Sở Ủy mau thả người.

Ngô Sở Ủy vẫn ôm rất chặt, “Sao tôi không đáng tin?”

“Tiểu cục của cậu quá trắng mịn.” Quách Thành Vũ đột nhiên phun ra một câu.

Ngô Sở Ủy sững sốt một chút, lẽ nào hôm đó lúc để Khương Tiểu Soái kiểm tra “rò hậu môn”, bị Quách Thành Vũ thấy được? Má ơi, không phải chứ? Chỗ đó không phải tiệm ăn sao? Ấy... chỗ đó chính là tiệm ăn tại cậu lạc bộ tư nhân của Quách Thành Vũ...

Quách Thành Vũ nhân lúc Ngô Sở Ủy ngơ ngẩn, kiên quyết lôi Khương Tiểu Soái ra khỏi lòng y.

“Tiểu Soái sẽ do tôi bảo vệ, không cần cậu bận tâm, cậu nên lo lắng cho bản thân mình thì hơn!”

Ngô Sở Ủy cứng miệng, “Tôi có gì phải lo lắng chứ? Chỉ là kiểm tra bình thường, mong tôi đây rất đường hoàng! Anh có ngon thì nói với Trì Sính đi! Không phải anh giỏi nhất là châm ngòi ly gián sao? Dứt khoát làm đến nơi đi, chia cắt hai chúng tôi, anh và anh ta sẽ thành người có tình cuối cùng thành quyền thuộc, tôi và sự phụ của tôi cũng ghép thành một đôi.”

Đầu Khương Tiểu Soái sắp nổ rồi, đang nói cái gì với cái gì thế này? Đau lòng cũng không để cho người ta yên sao!

Quách Thành Vũ một chiêu chế địch.

“Nếu tôi thêm mắm dặm muối chuyện của cậu và Nhạc Duyệt cho cậu ta, khó đảm bảo có thật sự làm đến nơi không.”

Ngô Sở Ủy biến sắc: “Anh... anh có ý gì?”

Còn chưa nghe thấy câu trả lời, đã bị đẩy lùi về phía sau ba bước.

Rầm!

Cửa đóng lại trước mặt y.

Còn có thể là ý gì nữa? Rõ ràng quá rồi! Hiện tại là ban ngày, cái bóng đèn nhà cậu còn ở đây chiếu sáng làm gì?

Sau khi đóng cửa, Khương Tiểu Soái muốn giãy khỏi tay Quách Thành Vũ nhưng không thành công.

Quách Thành Vũ vờ tức giận nhìn Khương Tiểu Soái: “Cậu ta ôm cậu thì cậu đứng yên, tôi ôm thì không được?”

“Không được!”

Quách Thành Vũ không nổi giận cũng không buông tay, nhếch môi lên nói: “Từ nay về sau, tôi sẽ dọn đến đây.”

Khương Tiểu Soái trợn mắt tức giận: “Anh...”

Quách Thành Vũ trực tiếp hôn lên mặt Khương Tiểu Soái, tiếp theo là nhận ngay một bạt tai.

...

Trên đường lái xe về Ngô Sở Ủy vẫn còn vận khí! Trong lòng nóng nảy phát cáu, cũng không biết là tức người ta đuổi mình ra, hay đang lo chuyện của mình đã bị Quách Thành Vũ biết. Sau lại nhớ đến những lời nói nhụt chí của Khương Tiểu Soái, liên tưởng đến Trì Sính và Uông Thạc, lại cảm thấy buồn bực đầy bụng.

Về đến công ty, phát hiện y chỉ ra ngoài có một chút, chuyện chưa xử lý đã chất đống, bận rộn đến tận khi trời tối. Đợi khi Ngô Sở Ủy nhìn thấy đồng hồ đã hiển thị bảy giờ, mới kịp nhớ ra hôm nay phải đi đón Trì Sính.

Đợi Ngô Sở Ủy đến công ty Trì Sính, hần vừa mới ra khỏi tòa nhà, bên cạnh còn có một người đàn ông và một cô gái. Cô gái khoảng hơn hai mươi, tướng mạo bình thường, may mà cô ta bình thường, nếu không với cảm xúc đang rất nóng nảy của Ngô Sở Ủy bây giờ rất có thể sẽ đạp chân ga đạp văng luôn.

Người đàn ông và cô gái kia lên một chiếc xe, Trì Sính qua tìm Ngô Sở Ủy.

Vừa lên xe, thì thấy Ngô Sở Ủy uể oải gục lên vô lăng, vẻ mặt mệt mỏi.

“Qua bên đó ngồi đi, để tôi lái xe.”

Ngô Sở Ủy xuống xe như du hồn, mở cửa xe bên kia, vừa đặt mông xuống liền tê liệt trên ghế, đầu ngửa ra, mắt nhắm lại, không nói chuyện.

Bình thường đến phiên Trì Sính lái xe, tốc độ xe luôn rất nhanh, hôm nay thấy Ngô Sở Ủy rất mệt mỏi, hẳn đặc biệt lái chậm lại, lái rất ổn, ngay cả đá vụn cũng không cán qua.

Trầm mặc nửa đường, Ngô Sở Ủy cuối cùng mở miệng.

“Anh nói xem, có phải chỉ cần không đạt được và mất đi, mới là tốt nhất?”

Trì Sính tùy tiện nói: “Chắc là vậy.”

Ngô Sở Ủy lộp bộp trong lòng, vậy tôi xong rồi, chẳng được cái nào cả.

Trì Sính đảo mắt liếc Ngô Sở Ủy, tuy trong xe không đủ sáng, nhưng hắn vẫn có thể thấy được vẻ mặt dè nén của Ngô Sở Ủy. Từ khi lên xe, hắn đã cảm thấy Ngô Sở Ủy không bình thường, chỉ là không biểu hiện ra quá rõ ràng.

Thật ra, thứ Ngô Sở Ủy thật sự quan tâm, chẳng qua là vị trí của y trong lòng Trì Sính.

Thấy Ngô Sở Ủy như thế, trong lòng Trì Sính có một cảm giác khó thể nói rõ. Cảm xúc của hắn rất khó bị người khác ảnh hưởng, cho dù là người thân khóc trước mặt hắn, hắn cũng chỉ thấy phiền một chút. Nhưng mỗi một biểu cảm của Ngô Sở Ủy, đều giống như cây kim nhỏ rất mảnh nhiều lần đâm vào lòng hắn. Ngô Sở Ủy có giờ trò gậy chuyện thế nào hắn cũng có thể nhìn, nhưng hắn không thể chịu đựng được bất cứ biểu cảm khó chịu nào của Ngô Sở Ủy.

Tìm một khoảnh đất trống, thắng xe đột ngột.

Ngô Sở Ủy nghiêng người tới trước, còn chưa kịp ngồi vững lại, đã bị Trì Sính kéo qua, mặt bị đôi kim thép bóp chặt phát đau.

“Đang nghĩ gì vậy?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy muốn tách tay Trì Sính khỏi mặt mình, kết quả lại bị nhéo một cái, dù có tức giận cũng chẳng có tinh thần bùng ra, rầu rĩ nói: “Không nghĩ gì cả.”

Trì Sính hỏi, “Vậy sao không có chút tinh thần gì hết?”

Ngô Sở Ủy rũ mắt nói: “Mệt.”

Sau khi nói xong, không chỉ không nghe được một câu an ủi, mà trứng còn bị cái kim kia kẹp chặt lấy, tiếp theo là mệnh lệnh không cho phép kháng cự: “Không cho phép như vậy, vực tinh thần lên!”

Ngô Sở Ủy đau đến nhe răng, tức giận nói: “Tôi mệt!”

“Mệt cũng không được, lưng phải thẳng, mắt phải mở to!”

Ngô Sở Ủy tức giận mài răng, cái thứ gì vậy? Đã nói mệt còn muốn tôi phải có tinh thần!

Nhưng chính là có một kẻ lợi hại như thế, hắn tên Trì Sính, vì muốn lòng mình dễ chịu một chút, cưỡng ép người khác phải lộ ra vẻ mặt thoải mái.

140. Chương 140 - Ném Đá Dò Đường

Sau khi về nhà, Ngô Sở Ủy tiếp tục than ngắn thở dài, cơm cũng chẳng ăn bao nhiêu, chuyện bình thường thích làm nhất là khi tắm giành cái vòi sen với Trì Sính, hôm nay cũng ngoan ngoãn đứng hứng nước dưới

cái vôi sen khác không thường dùng. Lên giường từ sớm, tựa vào đầu giường, nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện.

Trì Sính nhìn ra được, cảm xúc của Ngô Sở Ủy có bảy phần giả, ba phần thật.

Nhưng chính ba phần thật này, vẫn khiến hắn bị lôi vào tròng.

Ngô Sở Ủy dùng khoe mắt liếc nhìn Trì Sính, hắn vừa mới cạo râu xong, cằm đặc biệt sạch, sờ lên chắc chắn rất láng. Bỏ đi, thích láng thì láng, dù sao tôi cũng không định chủ động sờ, dù anh có cạo lên người tôi, tôi cũng phải suy nghĩ một chút mới quyết định có để anh cạo hay không.

Suy nghĩ xong vấn đề vô vị này, cuối cùng Ngô Sở Ủy ngã xuống giường, đưa lưng về phía Trì Sính.

Đợi năm phút, không thấy Trì Sính thò tay qua, Ngô Sở Ủy lại lật người qua nhìn Trì Sính, thấy hắn đang chơi điện thoại, trong lòng càng không thoải mái. Tôi đã thế này rồi, anh còn có tâm trạng chơi điện thoại? Má! Lần sau đợi khi anh không vui, tôi cũng xỏ ca khúc của Diêu Minh, vừa xỏ vừa xoắn.

Thật ra Trì Sính đang hỏi thăm nhân viên công ty về hành động của Ngô Sở Ủy cả hôm nay.

“Ôi...”

Trong thời gian không đến nửa tiếng, không biết Ngô Sở Ủy đã thở dài bao nhiêu lần, trở người bao nhiêu lần. Lần trở người cuối cùng, hai ánh mắt sắc bén đen kịt đâm thẳng vào mắt y, Ngô Sở Ủy giật mình, thấy Trì Sính nắm chặt di động, đột nhiên nhớ đến lời cảnh cáo của Quách Thành Vũ, tâm trạng thoáng chốc rơi xuống đáy vực.

Kết quả, Trì Sính chỉ đưa tay ôm lấy Ngô Sở Ủy, trầm giọng ra lệnh: “Đừng quậy nữa, ngủ.”

Ngô Sở Ủy âm thầm thở phào, lại hồi phục về chán nản.

“Ngủ không được.”

Cái kìm thép của Trì Sính lại kẹp chặt hai má Ngô Sở Ủy, hỏi: “Tại sao?”

Ngô Sở Ủy đẩy tay Trì Sính ra, quay đầu đi: “Nói xong càng khó chịu.”

“Khó chịu cũng phải nói.”

Ngô Sở Ủy mím môi đầy ương bướng.

Trì Sính nhìn thấy quầng thâm đen thui của Ngô Sở Ủy, nhớ lại mấy hôm nay y liên tục phải thức khuya làm việc, lòng liền mềm đi, vuốt mặt Ngô Sở Ủy nói: “Không nói cũng được, thành thật ngủ đi.”

Ngô Sở Ủy trợn mắt thật to, mờ đục không ánh sáng.

Trì Sính lại sầm mặt: “Có phải cậu muốn bị đánh không?”

Ngô Sở Ủy khổ sở: “Anh đánh đi, đánh xong tôi có thể sẽ dễ chịu hơn chút.”

Nói thì nói thế, nhưng mông trứng gì đều căng chặt, chuẩn bị hễ Trì Sính vừa vươn tay qua sẽ nhảy tót ngay xuống đất.

Cho dù là thế, với dáng vẻ khổ sở không thể nói rõ của y lúc này, cũng đủ khiến Trì Sính đau lòng một phen.

“Vậy cậu cho tôi biết, tại sao nói rồi càng khó chịu?”

Ngô Sở Ủy cố sức lót đường một câu: “Vì nói xong anh sẽ khó chịu, cho nên trong lòng tôi càng khó chịu.”

Trì Sính nói: “Cậu không nói, sao biết tôi sẽ khó chịu?”

Về mặt Ngô Sở Ủy càng đau đớn: “Chắc chắn anh sẽ khó chịu.”

Cậm bầy bày ra trước mắt, chui vào hay không?

Trì Sính không hổ là cáo già lươn lẹo, lập tức đáp: “Cậu nói trước đi, nói xong tôi sẽ biểu đạt thái độ.”

Nhóc lươn lẹo chữi thăm, vậy không phải đồng nghĩa nói trắng ra sao? Sau đó y mặt ủ mày ê quay người đi, lỗ tai cụp xuống, vai rũ xuống, lưng cong lại, ra vẻ bị ăn hiếp.

“Tôi không muốn để anh khó chịu, cho dù anh đánh chết tôi tôi cũng sẽ không nói.”

Lại một cạm bẫy bày ra trước mắt, chui vào hay không?

Cáo già lươn lẹo bước một chân vào, “Khó chịu hay không không phải tôi có thể không chế, tôi chỉ có thể bảo đảm tôi sẽ không động thủ.”

Nhóc lươn lẹo lập tức thở phào nhẹ nhõm, sự thật chứng minh, y căn bản không quan tâm cáo già lươn lẹo có khó chịu hay không, chỉ cần bản thân không bị đánh, cái khác đều dễ nói.

Ngô Sở Ủy dự định ném ra một viên đá dò đường trước, viên đá này chính là chuyện tiểu cúc bị nhìn lén. Đường dễ đi rồi mới đi tiếp, nói thật chuyện của Nhạc Duyệt luôn. Đường khó đi thì lùi lại, ngày sau trải phẳng đường rồi hãy nói.

“Lúc trước tôi vẫn luôn lo lắng bị rò hậu môn, sau đó gặp mặt Khương Tiểu Soái, nhắc đến chuyện này, anh ta kể cho tôi nghe những chuyện từng thấy từng nghe trong nhiều năm làm nghề y, tôi bị dẫn dắt, lúc đó...”

“Nói trọng điểm.” Trì Sính cường thế cắt lời.

Ngô Sở Ủy ho nhẹ một tiếng, “Tôi để anh ta kiểm tra cho tôi một chút.”

Màu mắt Trì Sính dần trầm: “Kiểm tra?”

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Chính là kiểm tra bình thường của bác sĩ với bệnh nhân, chỉ là chỗ cần kiểm tra hơi đặc biệt. Nhưng cái này ở khoa hậu môn trực tràng cũng là chuyện bình thường, ai cũng không thể tránh được.”

“Cũng chính là cậu ta đã nhìn mông cậu?” Trì Sính chỉ chú ý đến tin tức này, cái khác đều bị che khuất.

Ngô Sở Ủy căng thẳng nói: “Không phải nhìn, là kiểm tra.”

Trên mặt Trì Sính không lộ ra quá nhiều cảm xúc, điều này làm Ngô Sở Ủy âm thầm thở phào.

“Còn nữa, hình như Quách Thành Vũ cũng thấy rồi.”

Sắc mặt Trì Sính đông lại, nhưng vẫn vững như núi Thái Sơn.

Ngô Sở Ủy triệt để thả hết dũng khí nói: “Quách Thành Vũ quá âm hiểm, trong câu lạc bộ của anh ta chỗ nào cũng có camera, nếu tôi biết anh ta giám sát Khương Tiểu Soái chặt chẽ như vậy, tôi đã không cởi quần rồi. Tên đó giỏi nhất chính là châm ngòi ly gián, ai biết anh ta có thêm mắm dặm muối, nói Tiểu Soái cố ý tách mông tôi, thò tay vào trong chọt bậy gì đó hay không? Nếu thật sự nói thế, vậy oan cho tôi quá! Trong lòng anh cũng sẽ rất khó chịu!”

“Cho nên, cậu chính là không đánh tự khai đúng không?” Giọng Trì Sính thần nhiên đến dọa người.

Ngô Sở Ủy ngang nhiên nói: “Cái này... dù sao anh đã từng ngủ qua rất nhiều người của Quách tử, người ta nhìn người của anh một cái, cũng không có gì đúng không?”

“Đúng.” Trì Sính nói xa xăm: “Không có gì với cậu.”

Ngô Sở Ủy ần ần có một dự cảm không hay.

“Nhưng có gì với tôi.”

Ném ra mấy chữ này, mãnh hổ về núi, Võ Đại Lang Ngô Sở Ủy mặc trang phục Võ Tông bị bỏ nhào đề xuống.

“Anh đã nói anh tuyệt đối không động thủ mà!”

“Yên tâm, không động thủ, động súng.”

“Oa a...”

Viên đá ném ra, Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng nhìn ra được, mẹ nó con đường này không hề dễ đi!

...

Sáng hôm sau, Quách Thành Vũ thức dậy chưa bao lâu, đã nhận được điện thoại của Lý Vượng.

“Quách tử, tên đó chạy rồi!”

Quách Thành Vũ cố ý dùng giọng điệu cực nghiêm trọng chất vấn: “Cái gì? Chạy rồi?”

Khương Tiểu Soái ngồi đối diện hắn, trong lòng bất giác thắt chặt.

Quách Thành Vũ giả vờ ra vẻ mắng chửi: “Cậu làm ăn kiểu gì thế hả? Một người bệnh cũng không trông được! Hôm qua lúc nâng đi còn là giờ sống giờ chết, chưa bao lâu đã để gã chạy mất rồi?”

Lý Vượng thành thật nói: “Vừa rồi tôi ngủ gật một chút, gã đi vệ sinh, đợi khi tôi vào nhà vệ sinh, gã đã biến mất rồi, chắc chắn là chạy từ cửa sổ.”

Thật ra, người này là Quách Thành Vũ bảo Lý Vượng cố ý thả đi.

Mục đích rất đơn giản: Thứ nhất, khiến Khương Tiểu Soái thấy căng thẳng, càng dễ nương tựa Quách Thành Vũ. Thứ hai, thả đi rồi lại bắt về, giấu ở chỗ mình, chính cho chết!

Sự thật chứng minh, mục đích đầu tiên đã đạt được, tim Khương Tiểu Soái quả thật treo lên.

Còn cái thứ hai, trong lòng Quách Thành Vũ đã nắm chắc chín phần, người này tám phần đã lọt lưới. Nhưng vì hiệu quả, vẫn phải đổ mắt tía tai gầm vào di động.

“Còn không mau đuổi theo đi?”

Nói xong, vừa định cúp máy, bên kia Lý Vượng đã gọi, giọng lớn đến mức Khương Tiểu Soái cũng nghe thấy.

“Quách tử, Quách tử, đừng cúp máy vội, tôi còn chưa nói xong mà!”

Quách Thành Vũ lại đưa di động lên tai, hỏi: “Còn gì nữa?”

Lý Vượng nói: “Không đuổi kịp.”

Quách Thành Vũ thâm hừ lạnh, làm việc không linh hoạt gì, nhưng diễn kịch thì rất đạt.

“Vậy thì phải thêm nhiều người cùng đuổi theo, tôi không tin nhiều người khỏe mạnh vẫn không bắt được một người bệnh?”

Lý Vượng lại nói: “Gã đã biến mất rồi, muốn đuổi theo cũng không biết từ đâu!”

Sắc mặt Khương Tiểu Soái càng kém.

Quách Thành Vũ cảm thấy có hơi bất thường, liền bước ra ngoài, đứng bên ngoài nói với Lý Vượng, “Cậu có phải điên hơi quá mức không? Tạm tạm là được, đừng diễn hoài không hết, mặt Soái Soái đã bị cậu dọa tái mét rồi.”

“Tôi không hù dọa cậu ta!” Lý Vượng nôn nóng dậm chân, “Mạnh Thao thật sự chạy mất rồi!”

Giọng Quách Thành Vũ trở nên hung tàn: “Cậu nói gì?”

“Tôi ngủ hơi lâu, đợi khi kịp nhận ra, người đã chạy từ lâu rồi!”

Quách Thành Vũ tức giận không nhẹ: “Cậu thật đúng là biết làm hỏng chuyện! Còn không mau đi tìm đi?”

“Đang tìm đó mà!”

Quách Thành Vũ cố thở chậm, cưỡng ép mình phải bình tĩnh.

“Cậu nghe đây, gã mặc đồ bệnh nhân, mục tiêu rõ ràng như thế, không tiện bắt xe ngoài bệnh viện, chắc chắn gã đi không xa. Cậu không cần lái xe đi tìm lung tung, cứ kiểm tra xung quanh bệnh viện, chắc chắn gã đang trốn ở đâu đó.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Quách Thành Vũ đoán đúng, Mạnh Thao thật sự chưa đi xa, gã chỉ ở trong nhà vệ sinh công cộng của bệnh viện, không biết trộm được cái áo lông dài của ai, phủ bên ngoài đồ bệnh nhân, yên lặng hút thuốc.

Gã ở cùng Lý Vương một tối, đã nhìn ra người này không mấy thông minh, thậm chí gã còn đoán được Lý Vương cố ý thả gã chạy. Cho nên không lao ra đường, không chạy vào chỗ kín đáo, mà chọn những nơi nhiều người nhiều chuyện, gã biết Lý Vương sẽ không tìm ra.

Đợi chịu đựng một thời gian nhất định, khi Lý Vương ra ngoài tìm kiếm gã khắp nơi, gã đã có thể an toàn ra khỏi cửa bệnh viện, tùy tiện bắt xe rời khỏi đây.

...

Ngô Sở Ủy bị súng bắn quét cả đêm, trong người vẫn còn sót đạn, đã mang thương tích xông pha chiến đấu.

Hết cách rồi, chuyện lần này rất quan trọng, không đích thân đi một chuyến thì muốn dưỡng thương cũng không yên tâm nổi.

Trên đường, Ngô Sở Ủy vừa lái xe, vừa vận mông, chậm rãi thích ứng khó chịu bên dưới. Sáng nay lại ăn cháo, nín cả buổi rồi, nhưng nhớ đến hiệu ứng liên kết của thịt phần trước và phần sau, y liền không dám đi tiểu. Nhà vệ sinh công cộng ở khu này đều không có vách ngăn, một người tiểu, một hàng người nhìn, y nào dám vào đó để cho mất mặt chứ!

Sau khi đi ngang qua vô số nhà vệ sinh công cộng chen đầy người hơn nữa còn không có vách ngăn, Ngô Sở Ủy ký thác hy vọng cuối cùng vào một bệnh viện bên đường. Bệnh viện là nơi rất chú trọng, nhà vệ sinh chắc sẽ có phòng riêng chứ?

Kết quả, vừa vào cửa nhà vệ sinh, đã bị một người cản lại.

“Anh bạn, có thể đi nhờ xe không?”

Ngô Sở Ủy nín hết nổi rồi, phô diễn cho xong: “Đợi tôi tiểu xong rồi nói.”

Mạnh Thao chính là nhìn ra Ngô Sở Ủy gấp lắm rồi, mới cố ý muốn cản y.

“Cậu không cho tôi đi nhờ xe tôi sẽ không cho cậu tiểu!”

Ngô Sở Ủy bực bội, từng thấy kẻ mất dạy, nhưng chưa thấy ai mất dạy thế này!

“Anh còn cản tôi, tin tôi tiểu lên người anh luôn không?”

Mạnh Thao nhướn mày: “Đến đi!”

Ngô Sở Ủy rất muốn tiểu lên người gã, nhưng nghĩ đến khi tiểu còn phải nhe răng khè miệng, có trút giận cũng chẳng nổi mày được gì, chỉ đành gồng mình đồng ý.

141. Chương 141 - Bây Giờ Đi Thôi!

Sau khi Ngô Sở Ủy nhe răng khè miệng, hô hấp hỗn loạn trong phòng riêng, liền mang vẻ mặt như vừa trút được gánh nặng bước ra. Mạnh Thao vẫn còn đứng bên cạnh bồn rửa tay, thấy Ngô Sở Ủy đi ra, liền ra vẻ rất đương nhiên hất cằm với y, “Đi thôi!”

Má, đi nhờ xe tôi còn khoe mẽ như thế, làm gì có kiểu thế này chứ?!

Nếu không phải trước đó đã đồng ý với gã, nói sao Ngô Sở Ủy cũng sẽ không chở loại người này.

Hai người vừa đến cạnh xe, Mạnh Thao đã ngửi được mùi vị bất thường, ánh mắt cảnh giác nhìn quanh, dừng lại trên người một gã đàn ông đứng cách đó không xa, trùng hợp là, ánh mắt người đó cũng dừng trên đùi gã.

Mạnh Thao đột nhiên ý thức được, bên ngoài áo lông dài của gã còn lộ ra một khúc quần bệnh nhân, lập tức mở cửa xe, thò chân vào, khẩn cấp hỏi thúc Ngô Sở Ủy: “Mau lái xe!”

“Làm gì gấp dữ vậy?” Ngô Sở Ủy vẫn không nhanh không chậm.

Mạnh Thao liên tục quay nhìn, vẻ mặt hết sức căng thẳng, gần như ký thác toàn bộ hy vọng lên vô lăng xe của Ngô Sở Ủy.

“Mau, mau lên đi, có người đang đuổi theo tôi.”

Ngô Sở Ủy bình tĩnh hơn gã nhiều, nhanh chóng khởi động xe, vừa tăng tốc độ vừa trêu chọc: “Anh đang quay phim đó hả?”

Mạnh Thao không bận tâm đến ý, mắt nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu.

Vừa rồi người nhìn theo Mạnh Thao quả thật là Lý Vượng, khi hắn vừa xác định được thân phận đối phương, Mạnh Thao đã ngồi lên xe Ngô Sở Ủy chạy mất. Lý Vượng nhanh chóng thông báo cho mấy anh em khác, bắt đầu tiến hành đuổi theo bao vây chiếc xe kia.

Ngô Sở Ủy không ngờ, người năng lực kém như y cũng có cơ hội đi bão.

“Quẹo phía đông!” Mạnh Thao chỉ huy.

Ngô Sở Ủy nghe lời quẹo sang phía đông, Mạnh Thao đột nhiên khẩn trương lên: “Không phải bảo cậu quẹo phía đông sao? Sao cậu lại quẹo phía tây?”

“Anh hai, bên này là phía đông.”

Mạnh Thao buồn bực xoa trán, “Xin lỗi, tôi nôn nóng quá nên hồ đồ.”

Đối diện với chiếc xe đang đuổi tới từ trước mặt, Ngô Sở Ủy vội vã xoay vô lăng, mạo hiểm lao vút qua sát bên chiếc xe đó, sau đó chui vào hẻm, bắt đầu quẹo cua đủ kiểu.

Lý Vượng nhanh chóng lái theo, vì đường hẹp, xe của hắn lại bị, con đường mà Ngô Sở Ủy lái qua thoải mái chưa chắc hắn đã có thể chạy qua. Đang lúc nôn nóng vô đầu bứt tai, đột nhiên nhận được điện thoại của anh em.

“Vượng tử, sao tôi thấy chiếc xe đó giống của Trì Sính vậy? Cậu có thấy rõ ràng không?”

Lý Vượng thoáng sơ xảy, suýt nữa đụng phải thùng rác.

“Đương nhiên là thấy rõ! Thằng đó có hóa thành tro tôi cũng nhận ra! Là cậu theo lộn xe đúng không?”

“Không sai mà! Tiểu Châu tử và tôi này giờ vẫn theo chiếc xe đó, sao có thể lộn được?”

Lý Vượng lại nói: “Cho tôi biết số xe đó.”

Đối phương đọc liền hai hàng.

Sắc mặt Lý Vượng trở nên kỳ quái, đây chính là chiếc xe cũ của Trì Sính, hiện tại luôn do Ngô Sở Ủy lái. Lê nào thằng đó âm thầm cấu kết với Ngô Sở Ủy, muốn thông qua Ngô Sở Ủy tiếp cận Khương Tiểu Soái?

Vừa nghĩ đến đây, Lý Vượng vội gọi điện cho Quách Thành Vũ, nhất định phải báo lại tình huống khẩn cấp này.

Sau khi Quách Thành Vũ nghe điện thoại, Lý Vượng nói rõ hết thứ cho hắn.

“Được, tôi biết rồi.”

Sau khi cúp máy, Quách Thành Vũ lại ấn số Ngô Sở Ủy.

“Làm gì đó?” Quách Thành Vũ hỏi.

Ngô Sở Ủy không kiên nhẫn nói: “Ra ngoài làm việc, đang lái xe trên đường, có chuyện gì để sau hãy nói!”

“Chỉ một mình cậu à?”

“Còn một người đi nhờ nữa.”

Nói xong, trực tiếp ném di động sang một bên, tiếp tục quẹo trái quẹo phải, lao vun vút trong đủ loại hẻm hóc cứ như mê cung này.

Cảm giác phương hướng của Mạnh Thao vốn đã không mạnh, bị Ngô Sở Ủy đi vòng vèo như thế, càng không tìm nổi phương hướng.

“Cậu có được không đó?” Mạnh Thao biểu thị nghi ngờ với trình độ của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy hừ lạnh, “Kỹ thuật lái xe gì đó thì không dám nói, nhưng con đường này không ai rành rẽ bằng tôi, từ nhỏ tôi đã thích lang thang ở khu này. Trò chơi yêu thích nhất chính là chạy từ hẻm này sang hẻm kia, mỗi con hẻm đều chạy qua hết, còn không thể trùng lặp, ai chạy xong hết coi như người đó thắng.”

Mạnh Thao bật cười chế nhạo, quả thật rất phù hợp với hình tượng lỗ mãng, đầu óc kém nhanh nhạy của Ngô Sở Ủy, ai lại kéo một người xa lạ chạy lung tung thế này? Còn không trả tiền xăng nữa chứ!

Quách Thành Vũ lại gọi điện cho Lý Vượng, bảo hắn: “Đừng đuổi theo nữa.”

“Không đuổi theo nữa?” Lý Vượng phải xác định lần nữa.

Quách Thành Vũ ừ một tiếng rất rõ ràng.

Lý Vượng báo cho những người khác biết, tất cả các xe đều tản đi.

Cảm thấy đã cắt đuôi được toàn bộ những kẻ truy đuổi, Ngô Sở Ủy thở phào, cuối cùng cũng chui ra khỏi hẻm, chạy ra đường lớn.

Lúc này Mạnh Thao mới đánh giá Ngô Sở Ủy, từ đầu đến chân, mỗi vị trí đều không bỏ qua. Đặc biệt là chỗ ở giữa hai chân đó, nhìn đặc biệt tỉ mỉ.

Ngô Sở Ủy vừa rồi căng thẳng quá độ, lúc này vừa thả lỏng, mới nhích nhích cái mông bị tê. Kết quả vừa nhích, liền đụng đến vị trí bị “trúng đạn”, kìm không được phải hít ngược một cái.

Mạnh Thao lộ vẻ giễu cợt, “Lượng vận động tối qua không ít nha!”

Ngô Sở Ủy giật bắn người, trong mắt lóe qua vẻ bất an chột dạ khi làm chuyện bậy.

“Anh... anh có ý gì?”

Mạnh Thao không nói, chỉ cười không rõ nghĩa, gã phát hiện, dáng vẻ ngốc nghếch của Ngô Sở Ủy lúc này rất giống Khương Tiểu Soái năm đó.

Xe hơi lại chạy thêm một đoạn, Ngô Sở Ủy liếc mắt nhìn Mạnh Thao, phát hiện gã đang chỉnh lại lớp băng ở cổ tay. Nhìn vào bên trong mới phát hiện hắn mặc đồ bệnh nhân dưới lớp áo khoác lông dài.

“Chắc không phải anh là bệnh nhân mới chạy khỏi bệnh viện chứ?”

Mạnh Thao cười nhạo: “Cung phản xạ của cậu thật dài đó.”

“Họ đều nói tôi như thế.” Ngô Sở Ủy huênh hoang nói: “Cổ tay anh bị sao vậy? Chẳng lẽ là tự sát sao?”

Mạnh Thao không chút bận tâm gật đầu: “Đúng vậy, cuộc sống quá tuyệt vọng, không có động lực sống tiếp nữa.”

“Tại sao tuyệt vọng? Cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc?”

Mạnh Thao cười lạnh, “Cũng không có gì hạnh phúc hay không.”

Ngô Sở Ủy lại hỏi, “Vừa rồi những người đuổi theo anh không phải là bác sĩ chứ? Anh không ở bệnh viện điều trị, vội vã chạy ra như thế, không lẽ lại muốn đi tự sát nữa?”

Mạnh Thao cảm thấy xe đã chạy đủ xa, xuống ở chỗ này chắc không vấn đề, thế là gật đầu với Ngô Sở Ủy.

“Cho nên cậu mau để tôi xuống xe, tránh cho tôi chết trên xe cậu.”

Ngô Sở Ủy thắng xe đột ngột.

Mạnh Thao đưa tay đến cần gạt cửa, cố sức kéo hai cái, không mở, lại kéo, phát hiện cửa đã khóa.

Lòng ngực bị siết, đột nhiên bị người ôm lấy từ sau lưng.

“Tôi sẽ không cho anh đi!” Ngô Sở Ủy nói, “Tôi không thể trăn mắt nhìn anh làm chuyện ngu ngốc, hãy nghĩ đến người nhà của anh đi, còn có người yêu của anh, anh chết rồi họ sẽ đau khổ cỡ nào chứ!”

“Cậu thật phiền!” Mạnh Thao húc cùi chỏ vào ngực Ngô Sở Ủy: “Tôi chỉ đùa mà thôi.”

Ngô Sở Ủy sống chết ôm chặt không buông, nhân lúc này, y thò tay vào trong thùng dụng cụ lấy dây thừng.

“Tôi không tin, tôi phải đưa anh về bệnh viện, đưa anh về bên cạnh người thân!”

Mạnh Thao tức giận hừ nói: “Cậu bị thiếu gân não hả?”

“Phải!” Mắt Ngô Sở Ủy chuyển sang sắc bén, “Tôi rút sợi gân đó ra để cột anh lại!”

Nói xong, cột chặt hai tay Mạnh Thao trong lúc gã không chút phòng bị.

Nếu là bình thường, Mạnh Thao không thể dễ dàng bị Ngô Sở Ủy khống chế như thế, nhưng vì mất máu quá nhiều tổn thương nguyên khí, lại cho rằng Ngô Sở Ủy chỉ đang giỡn, thả lỏng phòng bị, mới bị Ngô Sở Ủy thừa thời cơ.

Ngô Sở Ủy cột Mạnh Thao hết vòng này sang vòng khác, giống như cái bánh chưng.

Thấy Ngô Sở Ủy muốn làm thật, Mạnh Thao buộc phải mềm giọng.

“Soái ca, đừng quậy, tôi thật sự không đi tự sát, được rồi chứ, mau cởi dây ra cho tôi.”

Ngô Sở Ủy đột nhiên cười thật lớn, tát mạnh lên mặt Mạnh Thao, âm vang lạnh lạnh.

“Mạnh Thao, mày cũng có hôm nay!”

Thấy Ngô Sở Ủy vừa rồi còn vẽ mặt hàm hậu thoáng chốc lộ ra ánh mắt sắc bén, chân mày Mạnh Thao xoắn vào nhau, thẹn quá hóa giận hỏi: “Mày rốt cuộc là ai?”

“Đồ đệ của Khương Tiểu Soái.” Ngô Sở Ủy nói rất trịnh trọng.

“Đồ đệ?” Mạnh Thao đánh giá Ngô Sở Ủy, “Hình như tao chưa từng gặp mày thì phải? Làm sao mày nhận ra tao? Lẽ nào Khương Tiểu Soái từng cho mày xem hình của tao? Tao rất hiểu cậu ta, đúng lý ra cậu ta phải tiêu hủy toàn bộ ký ức về tao mới đúng, mày từ đâu thấy được hình của tao?”

Ngô Sở Ủy đặc biệt chán ghét loại đàn ông mở miệng ngậm miệng là nói “rất hiểu”, giống như nắm chắc người từng yêu gã trong lòng bàn tay, là một chuyện đáng để khoe khoang lắm vậy.

“Trước kia tao chưa từng gặp mày, cũng chưa từng thấy hình của mày, chỉ nhận ra mày trong đoạn đường này thôi.”

Mạnh Thao lộ vẻ khinh thường, thầm nói: Chỉ dựa vào mày? Mày chẳng qua là mèo mù vớ cá rán, kẻ ngu thường gặp may.

Ngô Sở Ủy túm tóc mái của Mạnh Thao, nói: “Biết tại sao tao xác định được thân phận của mày không?”

“Bỏ móng vuốt của mày ra khỏi tóc tao!”

Đối với Mạnh Thao mà nói, làm hỏng kiểu tóc của gã, còn nghiêm trọng hơn cho gã hai đấm.

Ngô Sở Ủy không chỉ không lấy tay ra, còn túm tóc Mạnh Thao, xoay đầu gã sang hướng khác, chỉ vào một kiến trúc mang tính biểu tượng cách đó không xa: “Từ khi thấy qua cái đó chứ? Cảm thấy quen thuộc không?”

Sắc mặt Mạnh Thao thoáng biến đổi, gã có thể chưa thấy sao? Đó chính là bệnh viện, trên đỉnh có một kiến trúc hình cung.

“Với cảm nhận phương hướng của mày, còn dám chạy bừa trên đường à? Tao đã vòng quay khu này bảy tám vòng rồi!”

Mạnh Thao sầm mặt không nói.

Ngô Sở Ủy tiếp tục: “Giọng mày mang đậm khẩu âm Thượng Hải, cảm nhận phương hướng lại kém như thế, hoàn toàn không rành đường xá ở đây, có thể thấy mày đến Bắc Kinh chưa được mấy ngày. Người bình

thường thấy tao nhích mông rên đau, nhiều lắm chỉ cảm thấy tao mắc bệnh trĩ, nhưng mày lại nghĩ đến phương diện đó, chứng minh mày là G. Vừa rồi tao hỏi mày hôn nhân có hạnh phúc hay không, mày hoàn toàn không cảm thấy khó chịu, chứng minh mày là người đã kết hôn. Một người Thượng Hải mới đến Bắc Kinh chưa bao lâu, bản thân là G còn kết hôn với phụ nữ, vừa đến đã kết oán, bị người ta truy đuổi chạy khắp chốn, trừ Mạnh Thao mày ra còn có thể là ai?”

Mạnh Thao tuy cực kỳ không muốn thừa nhận năng lực phán đoán của Ngô Sở Ủy, nhưng trong lòng gã quả thật vẫn chấn động.

Ngô Sở Ủy lại nói: “Đương nhiên, yếu tố quan trọng nhất để tao xác định thân phận của mày, chính là do kiểu cách cặn bã của mày. Rất chính cống! Rất chính tông! Má, là độc nhất vô nhị!”

Nói xong, đập mạnh chân ga.

“Bây giờ đi thôi!”

142. Chương 142 - Đá Tối Đá Lui

Vốn dĩ, Ngô Sở Ủy muốn trực tiếp đưa Mạnh Thao qua chỗ Quách Thành Vũ, nhưng nghĩ đến trạng thái hiện tại của Khương Tiểu Soái, lỡ đâu hấn vì niệm tình cũ, lại thả Mạnh Thao đi, vậy thì quá hời cho thằng này. Hơn nữa trực tiếp đưa cho Quách Thành Vũ, khẳng định hấn sẽ chính gã đến chết, đến lúc đó mình có muốn ra tay cũng không còn cơ hội nữa.

Sau khi nghĩ tới nghĩ lui, quyết định trước khi đưa cho Quách Thành Vũ, phải để mình trút giận cái đã.

Cho nên, trước phải giấu Mạnh Thao đi.

Giấu ở đâu đây? Ở nhà chắc chắn không được, Trì Sính thấy y lén giấu đàn ông, chắc chắn sẽ mất mạng. Xưởng mới xây tuy rộng lớn, nhưng nhiều người phức tạp, Ngô Sở Ủy lo lắng để lộ phong thanh. Chỗ tốt nhất chính là nhà kho dưới hầm của công ty, Trì Sính rất ít xuống đó, hơn nữa có một phòng lưu tài liệu là nơi rất kín đáo, giấu ở đó là thích hợp nhất.

Thế là, trực tiếp lái xe xuống hầm, lôi Mạnh Thao xuống, tha vào phòng lưu tài liệu.

“Buông tay ra, tao tự đi.” Mạnh Thao lạnh lùng nói.

Ngô Sở Ủy liếc nhìn gã: “Rất khí phách đó chứ...”

“Cho dù không khí phách, cũng ngán để mày chạm, tao có bệnh sạch sẽ, ghét nhất là đụng chạm cơ thể với người khác, đặc biệt là thứ hàng từng bị đàn ông khác thượng.”

Mẹ kiếp! Còn ở đây chê tao bẩn?

Ngô Sở Ủy buông Mạnh Thao ra, lùi lại hai bước, giơ chân đập gã xuống. Mạnh Thao lộ vẻ tức giận, còn chưa kịp phản kháng, lại bị đá một cái, lần này gã bị đá lăn mấy vòng.

“Không phải mày không muốn tiếp xúc cơ thể với tao sao? Yên tâm, gia không dùng tay đụng mày, gia đá mày đi, cho đến khi mày vào được phòng lưu tài liệu, tao tha ba mày!”

Nói xong, Ngô Sở Ủy cứ liên tục đá Mạnh Thao đến tận phòng lưu tài liệu.

“Mày cứ ngủ ở đây đi! Tao sẽ đứng giờ đưa nước đưa cơm cho mày, sẽ thường xuyên đến tìm mày tâm sự.”

Nói xong, rầm một cái đóng cửa phòng lại.

Buổi trưa, Ngô Sở Ủy ra ngoài ăn cơm, đặc biệt gói một phần mang về cho Mạnh Thao.

Mở cửa phòng lưu tài liệu, Mạnh Thao ngồi bên trong, sắc mặt âm trầm, mắt nhắm chặt, dáng vẻ lười để ý đến Ngô Sở Ủy.

“Hề, anh bạn, ăn một ít đi!”

Ngô Sở Ủy tốt bụng đặt túi đồ ăn vào tay Mạnh Thao.

Không ngờ, Mạnh Thao ném cái túi xuống đất, cố ý phủi phủi tay, vẻ mặt chán ghét.

“Ngại quá, tao thà đói bụng, cũng không ăn thứ mày từng đựng vào.”

Ngô Sở Ủy đưa đôi mắt âm trầm đánh giá Mạnh Thao, sau đó cầm hộp cơm lên, âm u nói: “Tiền đã tiêu rồi, không ăn không phải lãng phí sao?”

Mạnh Thao mở miệng, “Tao không muốn lặp lại lần nữa.”

“Tổng giám đốc Ngô tao đây là thiết công kê nổi danh xa gần, không nhỏ một cọng lông, thứ tao bỏ tiền mua, không chấp nhận một chút lãng phí nào. Nếu mày không ‘ăn’ thứ tao từng chạm vào, vậy thì ‘mặc’ đi!”

Nói xong, ba món mặn một món rau, cộng thêm một chén canh, toàn bộ hất lên người Mạnh Thao.

Có thể tưởng tượng được Mạnh Thao tức giận cỡ nào.

Nhưng gã không mắng không quạ, chỉ ngồi thẳng ở đó, dùng ánh mắt chế nhạo nhìn Ngô Sở Ủy chăm chăm.

“Hành động hất đồ của mày, đã nói rõ sự bất lực của sư phụ mày với tao.”

Ngô Sở Ủy lập tức nổi giận, được! Mày khí phách lắm! Mày gặp biến không sợ! Tao không có kiên nhẫn đó, cũng không có định lực như thế, ông chính là muốn đánh mày! Dù mày có dùng ánh mắt sỉ nhục tao, dùng phép thắng lợi tinh thần của mày kích thích tao, tao cũng vẫn cứ đánh!!

Bốp bốp rầm bịch! Nắm đấm, cẳng chân cùng chào hỏi, nếu không phải thân thể không tiện, không đánh đến rách đầu chảy máu quyết không chịu thôi.

...

Kết quả, ban ngày lượng vận động quá lớn, buổi tối còn phải tăng ca, Ngô Sở Ủy ngồi trước bàn viết liều mạng ngáp.

“Đừng làm nữa, mau ngủ đi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy miễn cưỡng chống đỡ nói: “Không được, thứ này nhất định phải chỉnh lý cho xong, ngày mai phải đưa cho người ta rồi.”

“Để tôi chỉnh lý cho cậu, cậu đi ngủ đi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy lắc đầu: “Sản phẩm mới kiểu dáng quá nhiều quá phức tạp, có vài cái tôi còn không nhớ nổi, chắc chắn anh không thể chỉnh lý được.”

Nói xong, tiếp tục phấn đấu.

Kết quả, chỉ trong lúc Trì Sính đi tiểu, Ngô Sở Ủy đã gục lên bàn không động đậy nữa. Lại gần nhìn, đang ngủ rất say, miệng còn hơi hé ra, chỉ chưa thối ra mấy cái bong bóng nữa thôi.

Trì Sính nhớ lại sự mệt nhọc của Ngô Sở Ủy gần đây, tối qua còn bị hấn chỉnh như thế, giữa trán xuất hiện vết đau lòng.

Hắn nào biết, Ngô Sở Ủy chính vì giày vò người khác, mới làm lỡ công việc.

Trì Sính ôm Ngô Sở Ủy lên giường, còn hắn thì ngồi xuống bàn lật xem những tài liệu bừa bộn đó.

Túi Dấm Nhỏ chui ra từ căn phòng bên cạnh, thấy đèn phòng này vẫn còn sáng, liền bò xềnh xệch vào. Bình thường vào giờ này, đèn phòng ngủ của Trì Sính đã tắt rồi, bình thường đèn đã tắt, Túi Dấm Nhỏ rất tự giác bò về phòng mình. Nhưng trước khi về, nó luôn phải dạo với Ngô Sở Ủy một chút.

Hôm nay thấy đèn còn sáng, đại khái cho rằng Ngô Sở Ủy còn thức, lại bò lên giường y quạ phá.

Trì Sính liếc nhìn nó, trầm giọng ra lệnh: “Anh mày ngủ rồi, đừng quạ cậu ấy, qua chỗ ba này.”

Thế là, Nhị Bảo rất nghe lời bò xuống, vịn người leo lên vai Trì Sính.

Vì không mấy quen thuộc với sản phẩm mới nghiên cứu ra của công ty Ngô Sở Ủy, còn có một vài công việc cực kỳ nhỏ nhặt nhưng lại không cho phép có một chút sai sót nào mà bình thường Ngô Sở Ủy luôn đích thân làm, Trì Sính hầu như rất ít hỏi đến, dẫn đến nhiệm vụ mà Ngô Sở Ủy chỉ cần nửa tiếng đã có thể hoàn thành, Trì Sính phải lật tài liệu hơn nửa đêm.

Túi Dấm Nhỏ gục trên vai ba nuôi ngủ hơn nửa đêm.

Buổi sáng trời còn chưa sáng, Ngô Sở Ủy đã tỉnh, vội vã hoang mang xuống giường, lại bàn nhin, văn kiện cần chỉnh lý đã in xong đặt trên bàn, kiểm tra qua không sai chỗ nào.

Thở phào nhẹ nhõm, lại ôm Trì Sính ngủ tiếp.

Sáng, khi Trì Sính thoa thuốc cho mông Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy cố ý nhắc nhở, “Hôm nay thoa cho tôi nhiều một chút đi.”

Tay Trì Sính khựng lại, hỏi: “Tại sao?”

Ngô Sở Ủy nào dám nhắc đến nhiệm vụ gian nan đó? Chỉ có thể vùi mặt vào chăn không nói.

Hại Trì Sính cho rằng bản thân xuống tay quá nặng, khiến Ngô Sở Ủy đau không chịu nổi, mới kìm không được bảo hấn thoa nhiều thêm, kết quả uống công đau lòng hết mấy ngày.

Mấy hôm nay, Quách Thành Vũ vẫn ở lại phòng khám, bình thường Khương Tiểu Soái sẽ về nhà, hiện tại cũng bị Quách Thành Vũ cưỡng ép giữ lại phòng khám qua đêm. Nhưng hai người không ngủ cùng phòng, đó là điều kiện duy nhất để Quách Thành Vũ có thể ở lại qua đêm. Khương Tiểu Soái ngủ trong phòng ngủ bên trong, Quách Thành Vũ nằm vắt trên sofa bên ngoài.

Tối nào Khương Tiểu Soái cũng phải tiểu đêm, Quách Thành Vũ vừa nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà vệ sinh, trong lòng liền như có đàn kiến đang bò, ngứa ngáy khó chịu.

Nhưng mỗi lần thấy Khương Tiểu Soái mơ mơ màng màng bước ra khỏi nhà vệ sinh, mang mái tóc rối bù chậm rì rì nhích đến cửa, luôn phải dừng lại một chút, nhìn mình một cái, mới đẩy cửa vào. Quách Thành Vũ lại không nở thật sự làm gì hấn.

Hôm nay lúc nửa đêm, Khương Tiểu Soái lại đi vệ sinh, tiếng nước xè xè truyền tới.

Bụng dưới của Quách Thành Vũ nóng đến khó chịu, liền ngồi dậy, đứng lên ra ban công hút thuốc.

Kết quả, Khương Tiểu Soái quay ra thấy Quách Thành Vũ không còn ở đó, đột nhiên hoảng loạn. Cũng không mở đèn, chỉ một mình đi qua đi lại trong căn phòng tối tăm, cuối cùng lảo đảo ra ban công, đứng phải Quách Thành Vũ đang định quay người trở vào.

Khương Tiểu Soái nhìn chằm chằm vào Quách Thành Vũ, hoảng sợ trong mắt dần lui đi, chậm rãi chuyển sang thản nhiên.

Nhưng quá trình chuyển biến rõ ràng này, lại khiến Quách Thành Vũ đau lòng, ôm siết lấy Khương Tiểu Soái.

“Soái Soái, đừng sợ, tôi ở đây.”

Khương Tiểu Soái chưa từng nghĩ, có một ngày hấn sẽ cảm thấy vô cùng an tâm vì Quách Thành Vũ ở bên cạnh.

Quách Thành Vũ lấy tay vuốt tóc Khương Tiểu Soái, không cẩn thận đụng đến phần gáy, mới phát hiện ở đó đầy mồ hôi lạnh. Lúc này, Quách Thành Vũ mới ý thức được, bóng ma tâm lý mà Mạnh Thao mang đến cho Khương Tiểu Soái, tuyệt đối không chỉ đơn giản là lừa dối và phản bội.

Sáng hôm sau, Khương Tiểu Soái còn chưa tỉnh, xe của Ngô Sở Ủy đã đậu trước cửa phòng khám.

Quách Thành Vũ không cho y vào, mà căn bên ngoài.

“Đến đây làm gì?” Quách Thành Vũ hỏi.

Ngô Sở Ủy đầy khí thế nói: “Đem tên ngu ngốc đó cho anh, làm lỡ công việc của tôi không nói, còn làm tôi nghẹn một bụng lửa! Thứ này quá khó hầu hạ, mềm cứng đều không ăn, thứ cho tôi năng lực có hạn, vẫn đành giao cho anh xử lý thôi!”

Quách Thành Vũ hỏi: “Người đâu?”

“Nhét trong cốp sau.”

Nói xong đi ra sau, vừa muốn mở cốp, đã bị Quách Thành Vũ ấn lại.

“Đừng mở, lười nhìn gã.”

Ngô Sở Ủy khó hiểu: “Không mở cốp sau sao vác gã ra được chứ?”

“Vác gã ra làm gì?”

“Không vác ra sao để ở chỗ anh được?”

“Tôi có nói là muốn để gã ở chỗ tôi sao?” Quách Thành Vũ hơi híp đôi mắt xéch lại.

Ngô Sở Ủy dựng mày lên, chỉ vào mũi Quách Thành Vũ hỏi: “Anh có ý gì đây?”

Quách Thành Vũ túm ngón tay của Ngô Sở Ủy, cười nhẹ nói: “Tôi có ý gì cậu còn chưa nghe ra sao? Ở đây không nhận gã, cậu mang từ đâu đến thì chuyển về đó đi.”

“Hè!” Ngô Sở Ủy xắn tay áo lên, “Anh muốn gạt tôi đúng không? Vận chuyển miễn phí đến cho anh, anh còn muốn trả hàng! Tôi bất kể, anh không nhận tôi đi tìm Tiểu Soái! Dù sao người này tôi không cần nữa, thích cho ai thì cho!”

Vừa muốn xông vào, bị Quách Thành Vũ ôm chặt, không thể động đậy.

“Chuyện này cậu tuyệt đối không thể nhắc đến một chữ với Khương Tiểu Soái!”

Ngô Sở Ủy tức giận trừng mắt nhìn Quách Thành Vũ, nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh đen quá đó! Vì muốn sư phụ tôi dựa dẫm vào anh, anh lại che giấu anh ta, để anh ta sợ hãi lo lắng! Không được, tôi phải nói sự thật cho sư phụ biết...” Nói xong gào to vào trong, “Sư phụ, Tiểu Soái, Tiểu...”

Bị Quách Thành Vũ bịt miệng, tha ra mười mấy mét.

“Nếu cậu dám tiết lộ một chữ, có tin tôi vạch trần chuyện cậu là bạn trai cũ của Nhạc Duyệt không.”

Vừa nghe câu này, Ngô Sở Ủy liền xanh mặt.

“Anh thật âm hiểm!” Ngô Sở Ủy mào rằng, “Coi như tôi nhìn thấu anh rồi! Đợi trừ mối họa này rồi, cho dù anh muốn ở bên Tiểu Soái, tôi cũng sẽ ở giữa châm ngòi ly gián.”

Quách Thành Vũ không chút để ý cười cười, “Cậu nên diệt trừ mối họa trong lòng mình trước đi! Cái đó không trừ, có thể châm ngòi ly gián hay không, không phải do cậu nói là được.”

Ngô Sở Ủy tức giận công tâm, nhưng không dám phun ra, chỉ có thể nén giận, lái xe về.

143. Chương 143 - Gã Đến Chỗ Tôi Chính Là Một Người Chết.

Vừa cự tuyệt Ngô Sở Ủy xong, Quách Thành Vũ đã ra lệnh cho Lý Vượng nhanh chóng bay đến Thượng Hải điều tra thông tin về Mạnh Thao.

“Người Thượng Hải bản xứ, năm nay ba mươi mốt tuổi, kết hôn năm hai mươi tám, lấy một người phụ nữ lớn hơn gã mười hai tuổi, chưa đến ba năm hôn nhân tan vỡ, hiện tại đảm nhận chức giám đốc thị trường của một doanh nghiệp nước ngoài.” Quách Thành Vũ đọc lại một lần.

“Lấy vợ giàu thôi!” Lý Vượng cảm thán, “Vừa thấy đã giống đồ ăn bám rồi.”

Sắc mặt Quách Thành Vũ tối tăm khó dò, ngón tay nhẹ gõ lên bàn, thờ ơ nói: “Chỉ vì điều này, không đến mức khiến Khương Tiểu Soái hận gĩa như vậy đi?”

Lý Vượng gật đầu đồng ý, “Vậy cũng đúng, G vì bị áp lực xã hội mà kết hôn rất nhiều, có gan công khai là thiếu số.”

Quách Thành Vũ vẫn đợi Lý Vượng tiếp tục nói, kết quả Lý Vượng ngừng luôn tại đó.

Theo lý mà nói lần này Lý Vượng đến Thượng Hải điều tra, tốn không ít công sức, sử dụng rất nhiều mối quan hệ, không nên chỉ điều tra được một chút thứ vô nghĩa thế này. Quách Thành Vũ nhìn về mặt muốn nói lại thôi của Lý Vượng, liền biết đảm bảo không phải chuyện tốt.

“Tôi nghe nói trước khi Mạnh Thao kết hôn từng có một lần xung đột kịch liệt với Khương Tiểu Soái, lần xung đột này là dây dẫn cháy khiến họ cuối cùng chia tay và Mạnh Thao kết hôn chớp nhoáng.”

Quách Thành Vũ nhìn chằm chằm Lý Vượng hỏi: “Cậu biết xung đột gì không?”

Sắc mặt Lý Vượng thoáng đổi, dưới ánh mắt áp bức của Quách Thành Vũ, vẫn thành thật gật đầu.

“Sau khi hai người xác định quan hệ, Khương Tiểu Soái vì muốn ở bên Mạnh Thao, đã về Thượng Hải sống bốn năm, trong lúc đó tình cảm của hai người luôn rất tốt đẹp. Cho đến trước hôm Mạnh Thao kết hôn, đột nhiên xảy ra một chuyện, chuyện này khiến Mạnh Thao nản lòng thoái chí với Khương Tiểu Soái, quả quyết vứt bỏ cậu ta, kết hôn với người vợ trước bây giờ.”

“Nói một đồng vô dụng!” Giọng Quách Thành Vũ trở nên sắc bén, “Mẹ kiếp tôi muốn hỏi cậu, rốt cuộc Khương Tiểu Soái bị sao, Mạnh Thao mới đá cậu ta đi!”

Ánh mắt Lý Vượng tối đi, gian nan mở miệng.

“Cậu ta... bị người luân phiên.”

Ngay lúc đó vẻ mặt Quách Thành Vũ biến đổi thật lớn, nhiều năm nay, trừ cái hôm Quách Thành Vũ và Trì Sinh chính thức quây âm lên, Lý Vượng từng thấy hắn biến hóa cảm xúc mãnh liệt thế này, thì lúc khác toàn chỉ là vẻ mặt thản nhiên.

Bầu không khí trong phòng tựa hồ bị rút sạch, không hiểu sao làm người ta khó thở.

Sau một hồi trầm mặc rất dài, Quách Thành Vũ lặng lẽ mở miệng.

“Lúc đó người tham gia vào có những ai?”

Lý Vượng hít sâu một cái, lấy ra một xấp tài liệu trong túi, đặt lên bàn.

“Toàn bộ ở đây không sót ai.”

Nói xong, lại thò tay vào trong tầng kệ, lấy ra một túi giấy da bò, đưa cho Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ rút hình chụp bên trong ra, toàn là hình chụp chung của Mạnh Thao và một người đàn ông khác, ngày tháng của hình là vào hai năm trước, cũng chính là sau khi Mạnh Thao kết hôn không bao lâu, gã đã bắt đầu tăng tị với người đàn ông khác ngoài Khương Tiểu Soái.

Lý Vượng lặng lẽ nói: “Thằng nhóc đó chính là bạn của Khương Tiểu Soái, bình thường quan hệ đặc biệt thân cận với Khương Tiểu Soái, sau khi Mạnh Thao và Khương Tiểu Soái chia tay, gã cũng đoạn tuyệt qua lại với Khương Tiểu Soái. Cho nên tôi cảm thấy, lần cưỡng bức tập thể này là có mưu tính trước, mà Khương Tiểu Soái cũng đã biết chuyện...”

“Ý của cậu là, do thằng nhóc này âm mưu?” Quách Thành Vũ hỏi.

Lý Vượng cẩn thận mở miệng: “Hiện tại trừ thằng nhóc này ra, tôi không nghĩ ra được khả năng nào khác. Có lẽ trước khi Khương Tiểu Soái và Mạnh Thao chia tay, gã đã dần xen vào họ, vì muốn triệt để phá hủy tình cảm của hai người, mới nghĩ ra cái chiêu tồi tệ này.”

Quách Thành Vũ bảo trì trầm mặc.

“Cậu biết, Mạnh Thao có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, nếu gã thấy cảnh tượng dơ bẩn này...”

Lý Vượng không nói tiếp được nữa, hần không ngờ, mình cũng có một ngày dùng cái từ “dơ bẩn” này trong lĩnh vực mà Quách Thành Vũ từng đặt chân vào. Giống như Quách Thành Vũ cũng không ngờ nổi, một cảnh tượng mà hần xem là hết sức bình thường, cũng có một ngày sẽ khiến hần chỉ nghĩ đến thôi đã tâm can vụn xoắn, đau đớn khôn cùng.

Lý Vượng dò hỏi: “Bây giờ nên mang Mạnh Thao ra khỏi chỗ của Ngô Sở Ủy chứ?”

Quách Thành Vũ biểu hiện ra tính nhẫn nại cực mạnh.

“Không.”

“Còn để ở chỗ cậu ta làm gì?” Lý Vượng cũng nôn nóng.

Quách Thành Vũ nói: “Trì Sính còn chưa phát hiện gã.”

Lý Vượng bình tĩnh đại ngộ.

Quách Thành Vũ lại nói: “Người này đến chỗ tôi, chính là một người chết.”

...

Đã đói bụng năm ngày rồi, hôm nay Ngô Sở Ủy đến đưa cơm, Mạnh Thao hiếm khi không ném ra.

Sau đó, Ngô Sở Ủy ngồi xổm trước mặt gã, vui vẻ nhìn gã.

“Hê, chịu hết nổi rồi?”

Mạnh Thao cố gắng giữ vững kiêu ngạo, cho dù vì không chịu nổi đói khát mà phải chấp nhận thức ăn bố thí, cũng vẫn giữ thái độ khinh thường chẳng bận tâm, mặc cho Ngô Sở Ủy chế nhạo bên tai, vẫn chẳng liếc đến y một cái.

Ngô Sở Ủy đã nhằn nhè với gã năm ngày, tính nóng gì cũng bị mài sạch, không còn nổi giận với gã nữa, trực tiếp giật màn thầu ném xuống đất, dẫm lên chà qua chà lại, cho đến khi màn thầu bị bụi đất bao kín.

Sau đó, lấy một cây nhỏ xiên lên, đưa tới miệng Mạnh Thao.

“Ăn đi.”

Mạnh Thao dùng đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm Ngô Sở Ủy một lát, Ngô Sở Ủy thấy gã chậm chạp không mở miệng, giả vờ rút màn thầu về. Kết quả Mạnh Thao đột nhiên kẹp chặt đũa, cố nén nhục nhã to lớn giật màn thầu lại, nhét vào miệng.

Ngô Sở Ủy cười phải nói là xấu xa!

Kết quả, Mạnh Thao ăn xong rồi, còn phát biểu cảm tưởng.

“Con người sống ở chỗ thế nào thì sẽ làm những chuyện thế đó, không phải bất cứ chỗ nào cũng đều thích hợp nói chuyện vệ sinh, chẳng hạn nhà cầu, dù là người sạch sẽ cỡ nào vào đó cũng phải bài tiết, chẳng hạn khi ở trước mặt mày, ruồi cũng tự giác biến thành bọ phân, muốn ăn cơm cũng không thực tế, thứ đã bị tay mày chạm vào, không khác gì với cục shit, cho dù mày không dẫm lên màn thầu, tao ăn vào cũng thấy buồn nôn thôi.”

Ngô Sở Ủy phát hiện, mỗi lần y nói chuyện với Mạnh Thao, đều sẽ dâng trào kích tình, nhiệt huyết sôi sục.

“Thì ra mày xem tao là nhà vệ sinh công cộng?”

Mạnh Thao hừ lạnh, “Nếu không mày thấy sao?”

Ngô Sở Ủy gật đầu: “Được! Nếu mày đã không thấy gì, vậy tao cũng không khách sáo với mày nữa. Hôm đó gặp mặt lần đầu tại nhà vệ sinh công cộng, Ngô gia gia tao vốn muốn tặng cho mày một bãi nước tiểu làm lễ gặp mặt, vì thân thể không tiện khó thể thực hiện, hôm nay liền bù vào.”

Trong mắt Mạnh Thao lộ ra sát khí.

Ngô Sở Ủy vừa muốn cởi quần, đột nhiên ý thức được một chuyện, nếu y đi tiểu trước mặt tiện nhân này, vậy không phải sẽ làm bẩn tiểu kim điều của y sao? Thế là quay người lại, tìm một chai nước khoáng, xè xè rót vào.

Sau đó, trên mặt mang theo nụ cười tà ác, chậm rãi quay lại.

“Tặng mày, đừng chê nhé.”

Từ đỉnh đầu rót xuống, chảy thẳng vào trong cổ.

Cho dù bị sỉ nhục như thế, Mạnh Thao vẫn có thể ưỡn thẳng sống lưng nói.

“So với ở đây chơi trò uy phong, không bằng đi khuyên Khương Tiểu Soái quên tao đi, như vậy mới chân chính đã kích đến tao. Đáng tiếc, mày không có bản lĩnh đó.”

...

Trì Sính cùng lãnh đạo ra ngoài quan sát, trở về không bao lâu, cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ.

“Vào.”

Một cô gái tươi cười bước vào, cô ta chính là cô gái tướng mạo bình thường mà hôm đó Ngô Sở Ủy đến đón Trì Sính đã thấy ở trước cửa. Lúc đó cô ta lên cùng một chiếc xe với người đàn ông kia, người đàn ông đó chính là người đứng đầu của cục tài chính này, cục trưởng Lý. Cô gái này chính là con gái của cục trưởng Lý, Lý Chi Linh.

Từ sau khi gặp mặt Trì Sính, Lý Chi Linh đã nhờ vào thân phận mà luôn tìm cơ tảo mộ một vòng.

Mỗi lần đều phải nói chuyện với Trì Sính vài câu, tuy không biểu thị rõ ràng, nhưng người có mắt đều nhìn ra được, vị thiên kim của cục trưởng nhìn trúng Trì công tử của họ rồi. Cho dù Trì Sính vẫn đối xử với cô ta không lạnh không nóng, Lý Chi Linh vẫn ôm thái độ lạc quan với sự phát triển quan hệ của họ.

“Làm gì thế?” Lý Chi Linh ngồi đối diện Trì Sính nhìn hẩn chằm chằm.

Trì Sính đang lật xem tài liệu mà hôm đó hẩn mất nửa đêm để in lại, mí mắt cũng chẳng buồn nâng lên.

Lý Chi Linh chống cằm trêu chọc: “Anh cũng xem sách sao? Thật không ngờ đó.”

Cô ta đã tốn mấy ngày để làm rõ thông tin về Trì Sính, không hổ là người trong danh môn, đã từng thấy nhiều thứ, sau khi biết về những sự tích ác liệt của Trì Sính, vẫn cho là hiện tượng bình thường. Chẳng qua mấy hôm nay nhiều lần đến thăm, mỗi lần Trì Sính đều xem sách, ngược lại khiến cô ta cảm thấy bất ngờ.

“Chẳng lẽ anh vì em nên muốn cải tà quy chính sao?” Lý Chi Linh hỏi.

Vấn đề nghịch thiên này, cuối cùng cũng khiến Trì Sính mở mắt lớn hơn, nhìn cô ta chăm chú trong nửa phút, không nói gì cả, vì không có gì để nói.

Lý Chi Linh lại hỏi: “Ba em nói cuối tuần muốn mời anh đến nhà ăn bữa cơm, anh có thời gian không?”

“Nói sau đi.”

Đóng sách lại, cầm túi bỏ đi.

Sau đó, Lý Chi Linh lại đuổi theo, cùng lên thang máy với Trì Sính. Không ai dám đường hoàng đi theo Trì Sính như thế, chỉ có cô dám, cho nên cô cảm thấy Trì Sính có ý với mình, vì Trì Sính không đuổi cô đi. Trong mắt cô, Trì Sính chính là loại người đặc biệt khác, ai tiếp cận hẩn hẩn sẽ dùng ánh mắt giết người đuổi người ta đi.

Thật ra, cho dù một đám phụ nữ chen vào thang máy, Trì Sính vẫn nên xem gì thì xem đó.

144. Chương 144 - Quả Nhiên Biết Hưởng Thụ Cuộc Sống Hơn Tôi.

Có một hành vi gọi là leo lên đầu lên cổ, Ngô Sở Ủy chính là người phát ngôn tốt nhất cho hành vi này.

Bắt đầu từ tối hôm đó ngủ gục trên bàn viết, Trì Sính giúp y hoàn thành công việc còn sót lại, Ngô Sở Ủy liền ngày ngày giở lại trò đó. Chỉ cần ngồi trước bàn viết một hồi, chưa đến mười phút đã nhắm mắt lại. Sau đó được Trì Sính ôm lên giường, đợi Trì Sính đi khỏi giường, đôi mắt đen bóng đó liền bắt đầu xoay xoay trong mí mắt, lộ ra tia gian xảo.

Bàn tính của Ngô Sở Ủy gõ rất vang, Trì Sính giúp y “tăng ca”, vừa có thể cho y được nghỉ ngơi đầy đủ, còn có thể ngăn chặn bữa “tiệc lớn” mà tên họ Trì nào đó mỗi đêm đều phải ăn.

Trước kia ban ngày là bận thật, thực sự làm không hết công việc mới mang về nhà, bây giờ rảnh rỗi, có thời gian rảnh cũng không lo làm việc chính, cả ngày đến tối cứ chuồn xuống nhà kho dưới hầm, cố ý giữ lại công việc đến tối cho Trì Sính làm.

Sự thật chứng minh, Trì Sính có chí tiến thủ hơn Ngô Sở Ủy nhiều.

Chỉ vì một câu nói “anh chắc chắn không chính lý được” của Ngô Sở Ủy, Trì Sính liền xem sách hơn một tuần lễ, thuộc như cháo chảy toàn bộ tư liệu sản phẩm mà công ty Ngô Sở Ủy đã chỉ dẫn và mới nghiên cứu ra.

Cho nên hôm đó ngôn luận nghịch thiên mà Lý Chi Linh phun ra cũng có một phần là đúng, Trì Sính quả thật cải tà quy chính rồi, chẳng qua không phải vì cô ta, mà vì một yêu tinh tà ác khác, cải “chính” lại bản thân mình.

Liên tục hơn một tuần lễ, mỗi ngày Ngô Sở Ủy đều có thể nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Tinh thần dường đủ rồi, ngủ no say rồi, hai hôm nay Ngô Sở Ủy bị ôm lên giường, trong lòng không còn trộm vui nữa. Giơ ngón tay lên đếm đếm, hơn một tuần lễ không bị “gây to” hầu hạ rồi, có chút ngứa ngáy.

Thế là, hôm nay Ngô Sở Ủy đặc biệt hoàn thành nhiệm vụ tại công ty, hai tay để không về nhà.

Ăn cơm xong, chủ động hỏi Trì Sính: “Có muốn cùng tắm không?”

Trì Sính nói: “Tôi đợi trước khi ngủ mới tắm.”

Ngô Sở Ủy nói: “Hôm nay lại không cần anh phải thức khuya làm việc nữa.”

“Tôi đã quen ngủ trễ rồi, cậu tắm trước đi.”

Ngô Sở Ủy không tiện nói thêm gì, một mình vào phòng tắm, khi tắm liền làm cho tiểu kim điều cứng lên, vuốt ve cả buổi vẫn chẳng được gì, cuối cùng trườn áo choàng tắm rộng rãi ra ngoài, mắt nhìn chăm chăm vào Trì Sính, móng đặt mạnh xuống giường, tạo ra tiếng vang trầm đục.

Kết quả, Trì Sính không chút phản ứng, đặc biệt bình tĩnh ngồi trước bàn xem sách.

Ngô Sở Ủy đã leo lên giường từ sớm, thực sự rảnh quá không có gì làm, chơi đấu địa chủ hết mấy tiếng, thua sạch năm hạt đậu vàng, Trì Sính vẫn chưa lên giường.

Ngô Sở Ủy đợi không nổi nữa, thúc giục: “Ngủ sớm một chút đi, thức khuya nhiều không tốt cho sức khỏe.”

Trì Sính đáp lại: “Tôi đã quen trước khi ngủ phải làm chút gì đó, nếu không ngủ không ngon.”

“Chúng ta có thể làm chút gì khác mà!” Ngô Sở Ủy ám thị.

Trì Sính vẫn lật sách của mình, không đáp lại cái gì.

Ngô Sở Ủy bĩu môi, thật mất hứng, quay người đi tiếp tục đợi, đợi hơn hai tiếng, đã sắp mê mang ngủ mất, mới cảm thấy được bên giường lay động.

Hé mắt ra nhìn, thấy Trì Sính đã lên giường, lập tức tinh thần vực cao, đặc biệt vỗ vỗ Trì Sính, nhắc nhở: “Tôi còn tỉnh đó.”

Trì Sính không biểu hiện ra chút vui vẻ nào, hoàn toàn thản nhiên lãnh đạm.

“Sao vẫn chưa ngủ?”

“Đang đợi anh đó!” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính tùy tiện hỏi: “Đợi tôi làm gì?”

“Đợi anh ngủ chung đó!” Trong mắt Ngô Sở Ủy lóe lên chút ánh sáng gian tà: “Anh nói đi, chúng ta đã bao lâu không ngủ chung rồi?”

Từ “ngủ” đó đặc biệt nhấn mạnh.

Trì Sính hoàn toàn không nhìn đến Ngô Sở Ủy liếc mắt đưa tình, trực tiếp nằm xuống, tay đặt lên trán Ngô Sở Ủy vuốt một chút, nói: “Vậy thì cùng ngủ thôi.”

Sau đó, tắt đèn.

Trì Sính đưa lưng về phía Ngô Sở Ủy, tiếng thở dốc sau lưng đặc biệt thô, hết như đang nằm cùng với một con bò.

Qua một lát, Ngô Sở Ủy vẫn không ngủ được, đẩy Trì Sính một cái, hỏi: “Anh ngủ rồi hả?”

“Chưa.”

Ngô Sở Ủy lật Trì Sính lại, bản thân cũng xoay người qua, nhìn Trì Sính nói: “Anh lấy ngón tay viết chữ lên lưng tôi, anh viết tôi đoán, xem chúng ta có ăn ý không.”

Đêm khuya không ngủ còn chơi cái này, là đàn ông có j thì đều hiểu là chuyện gì, Trì Sính có thể không biết sao? Nói cách khác, ghen nhiều ngày như thế hẳn có thể không muốn sao? Nhưng muốn thì muốn, nguyên tắc nên có vẫn phải có.

Cậu muốn lạnh nhạt tôi thì lạnh nhạt tôi? Muốn mệt tôi thì mệt tôi? Nghĩ thật đẹp!

Trì Sính không chỉ thò tay viết, hơn nữa ngón tay vạch rất có kỹ thuật, lực đạo nắm giữ thích hợp, chữ viết cũng rất mạnh mẽ.

Ngô Sở Ủy tê hết cả lưng, cổ họng nóng cháy hỏi: “Viết chữ ‘thao’ đúng không?”

Không ngờ, đầu bị cú một cái.

“Nghĩ cái gì đó? Viết chữ ‘xô’, ‘xô’ của xô đấy.” (Cách viết của hai chữ khá tương tự)

Ngô Sở Ủy vừa lúng túng vừa tức giận, cảm thấy bị Trì Sính trêu chọc, tên này nhất định là cố ý.

Nghĩ thế, Ngô Sở Ủy lại lật Trì Sính qua, nói: “Tôi viết anh đoán.”

Trì Sính rất tự biết mình, hẳn biết một khi Ngô Sở Ủy thò ngón tay lên lưng mình, nhất định là một mồi lửa châm lên, cuối cùng cháy thành biển lửa.

Thế là, Trì Sính trực tiếp ấn cổ tay Ngô Sở Ủy lại, nói: “Cậu khỏi viết, tôi trực tiếp đoán cậu muốn viết cái gì luôn.”

Ngô Sở Ủy gật đầu: “Vậy anh đoán đi.”

Trì Sính phun ra ba chữ rất rõ ràng.

“Pín lừa bự.”

Ngô Sở Ủy bắt giác kinh ngạc, má ơi! Sao lại chuẩn vậy chứ? Sao hẳn biết mình muốn viết cái gì chứ? Y cũng không chịu soi gương coi thử, trên mặt mình trừ ba chữ đó ra còn gì nữa?

Cười hê hê, cố ý hỏi: “Sao anh đoán được?”

Ngô Sở Ủy cho rằng Trì Sính sẽ tự nhiên nói tiếp, vì trong đầu tôi đều là cặp trùng lớn của cậu, kết quả Trì Sính chỉ bình tĩnh nói với y: “Đoán bừa.”

Một cơn gió lạnh thổi qua lòng Ngô Sở Ủy.

Y không nản chí, đè nửa người lên người Trì Sính, đánh bạo gọi: “Ba nuôi!”

Một cây dâm còn nện lên đầu Trì Sính, suýt nữa làm hấn ngất luôn.

Nghiêng đầu gầm lên: "Cậu tìm chết đúng không?"

Thật ra Trì Sính muốn nói, có phải cậu muốn tôi và cậu mất mạng không? Xưng hô này có thể gọi bừa sao? Có biết gọi xong hậu quả nghiêm trọng cỡ nào không? Mẹ nó ngay cả ý định đâm nát cậu tôi cũng có rồi, cho cậu dám dâm dăng với tôi!

Ngô Sở Ủy bị tiếng gầm đó bức lùi ba thước, trong lòng vẫn rất không phục.

Anh cho rằng tôi thích gọi anh như thế à? Nâng bồi phận cho anh anh còn không thích! Lần sau trực tiếp gọi anh là cháu trai, cháu trai!

Ngô Sở Ủy khó chịu quay người đi, không để ý đến Trì Sính nữa.

Qua hơn nửa tiếng, lửa trong lòng Ngô Sở Ủy cũng nguôi đi rồi, đột nhiên nhớ ra một chuyện, lại quay sang hỏi Trì Sính: "Này, anh ngủ chưa?"

Trì Sính có thể ngủ được sao? Tiếng "ba nuôi" đó còn đang luẩn quẩn bên lỗ tai đây này.

"Tôi hỏi anh đó!" Ngô Sở Ủy lần này rất nghiêm túc, "Anh nói xem phải làm sao chính một tên đàn ông? Khiến gã muốn sống không được muốn chết không xong."

"Cậu là chỉ phương diện nào? Tinh thần hay thể xác?"

Ngô Sở Ủy nói: "Thể xác, chính là khiến gã cực độ thống khổ, nhưng lại không thể nguy hại đến tính mạng gã, chính xong rồi vẫn còn giống người bình thường, không thiếu tay cũng không cụt chân."

"Vậy thì dùng hình." Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy ớn lạnh: "Dùng thể nào?"

"Kẹp gậy kẹp nhũ, cắm cọc kềm vào niệu đạo, dùng sắt nóng bạo cúc..."

Trì Sính nói mà không đau không ngứa, Ngô Sở Ủy nghe vào lại rét run sợ hãi, vội ngắt lời: "Dừng, mấy cái này huyết tanh quá, không có cái gì nhẹ một chút sao?"

"Nhẹ một chút..." Trì Sính cân nhắc, "Vậy thì chơi côn điện đi."

Ngô Sở Ủy hình như thường xuyên thấy qua thứ này trong phim đen, nhú mày nói: "Liệu có tác dụng ngược không? Tôi thấy có vài người dùng nó còn rất sướng mà."

"Cái cậu nói đó là gậy mát xa." Mắt Trì Sính đã đỏ đến hơi bất thường, "Tôi nói là côn điện."

"Có gì khác nhau chứ?" Ngô Sở Ủy lộ vẻ nghi hoặc, "Không phải đều có điện sao?"

Ngón tay Trì Sính đã chọt ra một lỗ thật sâu trên ra giường, âm u nói: "Cường độ điện không giống."

Ngô Sở Ủy hiểu ra, cường độ của côn điện mạnh hơn.

"Vậy liệu có bị điện giật chết không? Khi bị giật điện có đau đớn nhiều không?"

Hô hấp của Trì Sính đã nhấp nhô rất rõ ràng, giọng nói cũng càng lúc càng trầm đi cộng thêm khản đặc, "Bây giờ nó vẫn là một trong những mảnh khóc mạnh mẽ để thẩm vấn phạm nhân, cậu nói xem có đau đớn không? Nổi bộ phận sinh dục với cực điện, hai phút là ra được ba cân mồ hôi, hơn nữa lại không ngất xỉu, cậu có thể tưởng tượng cảm giác đó..."

Ngô Sở Ủy chỉ mới nghe thôi đã đổ đầy mồ hôi lạnh, càng khỏi nói đích thân thi hành, quả nhiên loại chuyện này vẫn nên để cho Quách Thành Vũ làm đi, y hất nước tiểu thêm mấy lần là được rồi.

Vừa định cưỡng ép mình trấn tĩnh lại, Trì Sính bên kia đã mở miệng.

"Tại sao hỏi tôi cái này?"

Ngô Sở Ủy không khỏi giật bắn, cho rằng Trì Sính đã nhìn ra gì đó, kết quả còn chưa kịp giải thích, đã bị Trì Sính hung hăng ấn xuống. Trong lòng không khỏi nghĩ: Thật tà môn mà, vừa rồi tự tin trên chọc nửa ngày, hấn không có phản ứng, kết quả đang nghiêm túc nói chuyện với hấn, hấn lại lên hứng.

...

Hôm sau là thứ bảy, đã thay mặt tổng giám đốc hơn một tuần lễ, Trì Sính cảm thấy hần tất yếu phải đến công ty Ngô Sở Ủy nhìn xem. Coi thử vị này bình thường bận rộn cái gì, mà đều vác công việc về nhà làm.

Trì Sính vừa vào công ty, bên trong đang nói cười, chuyện phiếm, làm việc riêng... ai cũng cái kiểu dề dề. Trì Sính đi thẳng vào phòng làm việc của Ngô Sở Ủy, mở máy tính của y, kiểm tra lịch sử đã xem.

Xóa hết rồi.

Xóa rồi cũng không sao, Trì Sính có cách tìm ra.

Không đến mười phút, Trì Sính đã lục ra được mấy thứ mà Ngô Sở Ủy lén lén lút lút xem, không hề ngoại lệ toàn là bạo lực. Các cách chinh người, các chiêu ngược đãi, toàn bộ đều hiện trên màn hình.

Trì Sính dịch con chuột ra, nhắm mắt suy nghĩ, sao Ngô Sở Ủy lại chú ý đến thứ này? Y có sở thích này sao? Tối qua khi Ngô Sở Ủy nói với hắn về thứ này, Trì Sính quả thật từng nghĩ thế, nhưng trải qua một đêm, khả năng này liền không còn tồn tại nữa.

Đừng nói mấy thứ khẩu vị nặng này, cho dù chỉ là một cây nến tình thú, đã có thể dọa Ngô Sở Ủy mất mạng rồi. Cứ nói tối qua đi, Trì Sính vừa mới đốt nến lên, Ngô Sở Ủy đã chui vào trong tủ, khóa luôn cửa tủ, gõ thế nào cũng không mở, cho đến khi nến cháy sạch rồi, mới đổ được ra ngoài.

Với cái lá gan kiểu đó, còn dám chú tâm vào những chuyện này?

Đợi thư ký của Ngô Sở Ủy vào, Trì Sính hỏi: “Tổng giám đốc của các người gần đây bận rộn cái gì?”

Mỗi lần nói chuyện với Trì Sính thư ký đều đặc biệt cẩn thận: “Bận rộn những chuyện linh tinh của công ty đó!”

“Có trọng điểm gì khác không?” Trì Sính hỏi.

Thư ký nói: “Trọng điểm khác chính là chuyện xây xưởng.”

Mất hổ híp lại, hỏi tiếp: “Bình thường trừ đi xưởng mới, cậu ấy thường đi những nơi nào?”

Cái này làm khó thư ký rồi, cô vắt óc nghĩ nửa ngày, mới nghĩ ra được một đáp án mơ hồ, còn dùng giọng nói nghi vấn nói ra.

“Nhà kho dưới hầm?”

Năm phút sau, Trì Sính bước xuống hầm. Trừ hàng hóa chất đầy tại đó, còn có một hàng dấu chân dẫn đến sự chú ý của hắn. Hắn phát hiện, trên con đường dẫn đến phòng lưu tài liệu, hình như bị dẫm đặc biệt mạnh bạo!

Ổ khóa vang lên cái rắc, cửa mở ra.

Mạnh Thao hí hóp mắt nhìn ra ngoài.

Trên tay gã bị khóa còng, trên chân là dây xích, trên người không mảnh vải. Không phải Ngô Sở Ủy lột ra, cũng không phải gã muốn cởi, mà vì quần áo trên người thực sự quá thú, bị hun còn không bằng chịu lạnh.

Trì Sính nhìn chằm chằm vào gã, khóe miệng xuất hiện nụ cười lạnh.

Quả nhiên biết hưởng thụ cuộc sống hơn tôi, tôi còn chưa dám nuôi nô lệ tình dục nữa là.

145. Chương 145 - Ông Và Cháu

Mạnh Thao nhìn Trì Sính, ả ả cảm thấy kẻ này có ý đồ không tốt.

“Mày là ai?” Mở miệng liền hỏi.

Trì Sính đứng đối diện Mạnh Thao, thờ ơ nói: “Nghịệm hàng.”

Ở đây vốn là kho dưới hầm, trước đó từng chứa mấy đợt hàng, Mạnh Thao còn nghe thấy tiếng họ nói chuyện bên ngoài, chẳng qua không ai sẽ mở cánh cửa này ra. Nếu Trì Sính đã vào, vậy chứng minh hẳn không phải nghịệm hàng, một là muốn xem náo nhiệt, hai là đến gây sự.

“Hàng ở bên ngoài.” Mạnh Thao nói.

“Tôi chưa từng nghịệm hàng chết, chỉ nghịệm hàng sống.”

Ngữ khí của Trì Sính rất bình thản, nhưng lại mang đến uy hiếp tâm lý cho Mạnh Thao mạnh mẽ hơn những lời chửi mắng của Ngô Sở Ủy. Bị đôi mắt của Trì Sính nhìn chăm chăm, miệng Mạnh Thao muốn độc cũng không độc nổi nữa, chỉ có thể miễn cưỡng giữ bình tĩnh.

“Xem ra hai năm nay, Khương Tiểu Soái học được không ít bản lĩnh, bên cạnh có nhiều kẻ tàn bạo như thế, ai cũng muốn ra mặt thay cậu ta.”

Trì Sính dường như không nghe thấy, nói tiếp lời mình.

“Tôi chỉ đến nghịệm hàng, xem thử vị đó nhà tôi là lỗi hay lời.”

Nói xong, lấy chân móc sợi xích dưới đất, để giày dẫm qua da đầu Mạnh Thao. Mạnh Thao còn chưa kịp phản ứng, sợi xích đó đã vòng thẳng qua cổ gã, lại bị Trì Sính dùng mắt cá móc cả người lên.

Ngô Sở Ủy đang lái xe đến công ty thì nhận được điện thoại của thư ký.

“Tổng giám đốc Ngô, anh mau về xem thử đi, Trì thiếu phát điên rồi!”

Ngô Sở Ủy giật thót, “Chuyện gì?”

Thư ký nôn nóng nói: “Tôi cũng không rõ lắm, Trì thiếu xuống nhà kho dưới hầm, hình như thấy có người lén lút vào phòng lưu tài liệu. Sau đó Trì thiếu đóng cửa lại, ở bên trong thẩm vấn người đó. Sau đó có mấy người xuống dưới nghịệm hàng, nghe tiếng ma kêu quỷ khóc bên trong, toàn bộ bị dọa chạy lên hết.”

Một dòng điện mạnh chảy vào từng lớp da đầu Ngô Sở Ủy, thoáng chốc thiêu chết mấy trăm sợi thần kinh.

Má, sao lại như thế?

Đợi đến trước cửa công ty, dậm ngồi dưới móng Ngô Sở Ủy đã bị mồ hôi thấm ướt.

“Trì Sính đâu?” Ngô Sở Ủy hỏi thư ký: “Vẫn đang ở nhà kho dưới hầm sao?”

Thư ký gật đầu, “Đúng vậy, bây giờ không ai dám vào, tiếng hét đó quá đáng sợ.”

Ngô Sở Ủy hít sâu thở ra, cố gắng khiến mình bình tĩnh hơn.

“Được, tôi đi xem thử.”

Nhấc chân vừa định đi, đột nhiên lại nghĩ đến gì đó, dặn dò thư ký: “Tìm hai người trông cửa, đừng để ai vào đó, ảnh hưởng không tốt.”

Thư ký vội vã gật đầu.

Ngô Sở Ủy ôm trái tim xao động bất an đi xuống hầm, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện, nhất thiết đừng hiểu lầm nha! Đó không phải là tiểu tam mà tôi bao dưỡng đâu, đó là bạn trai cũ của Khương Tiểu Soái, tình địch của Quách Thành Vũ, tôi chỉ bảo quản thay mà thôi!!

Vừa mới mở hé cửa nhà kho, Ngô Sở Ủy đã bị tiếng gào đâm vào màng nhĩ dọa vỡ mật. Giống như con heo nuôi mập chờ mổ thịt, dưới sự truy bắt của dao mổ trong tay chủ, phát ra tiếng hét kiệt lực. Khi liên tưởng lên người Mạnh Thao, một người cao ngạo như thế, lại kêu gào không còn chút hình tượng, trình độ chịu ngược đãi đó là không cách nào tưởng tượng.

Con đường chưa tới hai mươi mét từ cửa hầm xuống phòng lưu tài liệu, Ngô Sở Ủy không biết đi mất bao lâu.

Tiếng kêu hét phát ra vẫn chưa dừng lại, càng lúc càng kịch liệt theo cự ly rút ngắn dần.

Cửa đang mở, tay Ngô Sở Ủy đặt lên nắm đấm cửa, nhẹ đẩy ra một khe hở, thông qua khe hở nhìn vào trong.

Sự thật chứng minh, cao thủ ngược đãi chân chính căn bản không cần chuẩn bị bất cứ đạo cụ nào, tất cả những thứ gần đó đều có thể được hấn sử dụng. Hai sợi xích mấy cục gạch, đã có thể giày vò cho một gã đàn ông ương ngạnh cứng đầu phải xin tha liên tục.

Cùng là cột người, Ngô Sở Ủy cột xích trên tay và chân Mạnh Thao, Trì Sính lại cột xích trên ngón tay vào ngón chân Mạnh Thao.

Hai ngón cái của chân và tay Mạnh Thao đều bị kéo ra sau cột lại, giống như con cá chép trên tranh tết, bị treo chúc đầu xuống, trọng lượng toàn thân đều tập trung vào bốn ngón đó. Không chỉ thế, Trì Sính còn dùng cái móc dùng để treo hàng móc vào mũi Mạnh Thao, ép gã phải ngẩng đầu lên.

Bày ra tư thế độ khó cao như thế trên không, không cần đến năm phút, người đã mồ hôi đầm đìa, thống khổ không chịu nổi.

Nhưng Trì Sính vẫn cảm thấy không đủ, hấn dùng sáu sợi xích khác cột trên trứng của Mạnh Thao, phía dưới cũng treo móc, không móc gì khác, chỉ móc quả cân, một quả rồi một quả, năm cân mười cân hai mươi cân, toàn bộ do hai trái trứng đảm nhận.

Đừng nói dạng hèn nhất như Mạnh Thao, cho dù là một kẻ cao lớn thô kệch, cũng phải gào phải mất ý thức.

“Tha cho tôi đi... tôi chịu hết nổi rồi...”

Mạnh Thao gào đến mức cổ họng cũng muốn xuất huyết, khoảnh khắc bị mồ hôi thấm ướt cho tới bây giờ cũng chưa từng khô.

Trì Sính cười dữ tợn, đá một cái lên mặt Mạnh Thao.

Cả người Mạnh Thao đung đưa trên không, khiến cho mấy quả cân treo trên trứng đó cũng lắc trái lắc phải theo sự dao động của thân thể, giống như đồng hồ kiểu cũ, “quả lắc” rướm từng tia máu đỏ.

“Ông nội... ông nội...”

Mạnh Thao khóc đến suýt mắc nghẹn, vì không thể chịu đựng nổi đau đớn mà nôn thốc không ngừng.

Ngô Sở Ủy bị dọa mềm chân, cảm thấy trứng cũng đã không còn là của mình, giống như hễ không cẩn thận thì nó sẽ rớt khỏi quần. Cho dù không thấy máu, nhưng Ngô Sở Ủy vẫn cảm giác được tiếng xé rách truyền đến từ nơi yếu ớt đó, càng khỏi nói đến Mạnh Thao, ngay cả Ngô Sở Ủy cũng muốn gọi Trì Sính là ông nội.

Quá tàn nhẫn.

Ngô Sở Ủy không cách nào tưởng tượng, một gã đàn ông không rõ lai lịch bị giấu mấy ngày, mà đã bị Trì Sính giày vò như thế. Nếu để hấn biết quan hệ của mình và Nhạc Duyệt, còn không phải sẽ dùng hết toàn bộ Mãn Thanh thập đại khốc hình sao?

Nghĩ đến đây, Ngô Sở Ủy nghiêng người ngã lên bức tường cạnh đó, rồi lại trượt xuống đất. Cuối cùng không biết mình đã đứng lên thế nào, hồn vía đâu đâu rời khỏi hằm thế nào.

Trì Sính cũng coi như phúc hậu, giữ lại cho Mạnh Thao một hơi thở.

Mấy trăm tiếng ông nội không kêu uống phí, Mạnh Thao vừa được thả xuống, đã lộ ra dáng vẻ cháu nội, bắt đầu châm ngòi ly gián.

“Anh không cảm thấy anh bị người ta lợi dụng sao?”

Trì Sính không chút cảm xúc nhìn gã.

Mạnh Thao muốn ngồi dậy cũng không nổi, còn không quên nhắc nhở Trì Sính.

“Quách Thành Vũ giữ tôi ở đây, là vì muốn tạo mâu thuẫn, mượn tay người khác để trị tôi, còn anh ta ngồi đó hưởng thành quả.”

Trì Sính vốn lười phí lời với gã, nhưng thấy đáng vẻ du dương tự cho là đúng của Mạnh Thao, lại hiếm khi hiển ra chút lòng thương hại sắp bị bóp nát, nói thêm vài câu.

“Chắc không phải mày thật sự cho rằng tao ngộ nhận mày là nô lệ tình dục mới chinh mày chứ?”

Mạnh Thao không nói gì, mồ hôi trên trán vẫn đang chảy xuống.

Trì Sính nhặt bình nước khoáng mà Ngô Sở Ủy chứa nước tiểu lên, nhét miệng bình vào miệng Mạnh Thao.

“Hắt nước tiểu cũng phải quay lưng về phía mày rót vào chai, cũng chỉ có mày dám nghĩ về khía cạnh yêu đương vụng trộm. Người của Trì Sính tao, trước giờ chỉ có no chứ không có đói, cho dù mày thật sự xem mình là món ăn ngon, có khẩu vị để ăn hay không còn là chuyện khác đó.”

Mạnh Thao ngay cả sức lực nhả miệng bình ra cũng không còn, chỉ có thể nhắm mắt thở dốc.

Trì Sính dùng ngữ điệu bình thường đến mức không thể bình thường hơn nói với gã: “Tao chinh mày, không vì gì khác, chỉ vì mày đã làm vị đó nhà tao mệt mỏi.”

Nói xong, cười gằn một tiếng, nhấc chân ra ngoài.

Đáng tiếc, những câu cuối cùng Trì Sính nói với Mạnh Thao Ngô Sở Ủy không nghe được, sau khi y ra khỏi hầm, lái xe chạy điên cuồng, cuối cùng phát hiện thiên hạ lớn thế này, lại không tìm được một chỗ yên thân, bắt đắ dĩ lại phải đến phòng khám.

Khương Tiểu Soái đang ngủ trưa, Quách Thành Vũ ngồi bên cạnh giường hắn, nhìn hắn nửa ngày.

Ngô Sở Ủy vừa muốn vào, đã bị bốn vệ sĩ cao to cản đường.

Một trong đó thô giọng hỏi: “Làm gì?”

Ngô Sở Ủy ngẩn ra, từ đâu chui ra nhiều vệ sĩ như thế chứ? Lẽ nào chỗ này cho người khác thuê rồi? Không phải chứ, quây thuốc, bàn chẩn bên trong vẫn còn mà. Đang nghĩ thế, Quách Thành Vũ bước ra.

“Mau cho tôi vào gặp sư phụ của tôi đi.” Ngô Sở Ủy đầy nôn nóng.

Quách Thành Vũ đề phòng nhìn Ngô Sở Ủy, “Gặp cậu ta làm gì?”

“Tôi bây giờ đặc biệt cần anh ta!” Ngô Sở Ủy ứa nước mắt, “Tôi bị đả kích.”

Quách Thành Vũ chẳng có chút lòng đồng tình nào, trực tiếp xoay Ngô Sở Ủy về phía cửa, “Ngài nên làm gì thì đi làm đi, thêm loạn gì chứ? Tôi vừa đỡ Soái Soái vui vẻ được một chút, cậu đừng thêm phiền cho cậu ta nữa.”

“Không được, bây giờ tôi không có anh ta sẽ không sống nổi! Anh ta chính là động lực tinh thần của tôi đó!” Về mặt Ngô Sở Ủy đầy khổ sở.

Quách Thành Vũ quyết tâm rồi, “Đi đi đi, đi chỗ khác chơi.”

Ngô Sở Ủy bực: “Quách Thành Vũ, anh còn dám ngang tàng với tôi? Chuyện anh đùa tôi tôi còn chưa tính nợ với anh đâu! Anh nói đi, anh để Mạnh Thao ở chỗ tôi, có phải là muốn châm ngòi ly gián không?”

Quách Thành Vũ bịt miệng Ngô Sở Ủy, uy hiếp: “Cậu dám nói thêm một câu nữa, có tin tôi vạch trần chuyện của cậu và Nhạc Duyệt không?”

Ngô Sở Ủy oán hận hất tay Quách Thành Vũ ra, nói: “Có bản lĩnh anh nói đi! Gia đã chuẩn bị tâm lý chịu chết rồi, đến đây chính là muốn ở bên sư phụ thêm vài ngày.”

Nói xong lại chen vào trong.

Quách Thành Vũ vừa muốn vác Ngô Sở Ủy lên nhét vào xe, đã nghe một câu chất vấn sau lưng: “Làm gì đó?”

Ngô Sở Ủy vội gào lên: “Sư phụ!”

Lòng Khương Tiểu Soái xao động, chỉ cần nhìn thấy bản mặt của Ngô Sở Ủy, tâm trạng đã tốt hơn nữa. Vội vã bước ra ngoài cửa, không nói một lời kéo Ngô Sở Ủy vào, ôm chặt lấy y.

“Mẹ nó tôi nhớ cậu muốn chết rồi!” Khương Tiểu Soái nước mắt lưng tròng.

Ngô Sở Ủy cũng kích động không thôi, giống như có Khương Tiểu Soái rồi, cái gì cũng không cần sợ nữa.

Quách Thành Vũ sầm mặt đứng một bên, một người chưa dỗ xong, lại đến người khác, sau này nên sửa lại gọi chỗ này là trại tị nạn đi.

146. Chương 146 - Thổ Lộ Thật Lòng

Ngô Sở Ủy vừa đến, Quách Thành Vũ liền triệt để bị lạnh nhạt, thể hiện rõ ràng nhất ở chuyện ngủ. Khi Quách Thành Vũ ở đây, Khương Tiểu Soái chưa từng cho hắn vào phòng ngủ, hiện tại Ngô Sở Ủy đến, hai người trực tiếp ngủ chung giường.

Cái này cũng không tính, Ngô Sở Ủy trực tiếp nói với Quách Thành Vũ: “Hôm nay không cần đến anh, anh về đi!”

Nếu không phải thấy sắc mặt vừa có chút chuyển biến tốt của Khương Tiểu Soái, Quách Thành Vũ thật sự muốn trối gở Ngô Sở Ủy lại bán cho quán bar.

Đã lâu không ngủ chung một ổ chăn, Ngô Sở Ủy và Khương Tiểu Soái đều mất ngủ.

“Anh nói xem anh ta có đi chưa?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Khương Tiểu Soái thờ ơ nói: “Cậu hỏi ai?”

Ngô Sở Ủy nhìn trần nhà nói: “Quách Thành Vũ đó!”

“Làm sao tôi biết?”

Cho dù nói thế, nhưng trong lòng Khương Tiểu Soái lại rất rõ ràng, Quách Thành Vũ nhất định còn bên ngoài. Hắn ngủ không sâu, một chút tiếng động cũng có thể đánh thức hắn, phòng khám đối diện với đường lớn, cả đêm không biết có bao nhiêu xe chạy qua, cho nên Khương Tiểu Soái rất ít khi ngủ ở đây.

Mấy hôm nay buổi tối liên tục tỉnh giấc, mỗi lần đều phải nghe thấy tiếng ngáy nhẹ cùng tiếng trở người ma sát với sofa truyền đến từ bên ngoài mới có thể ngủ tiếp, cho nên Khương Tiểu Soái rất miễn cảm với âm thanh này.

Ngô Sở Ủy nhớ tới cảnh tượng đã xảy ra buổi sáng, trở người ôm Khương Tiểu Soái, ánh mắt đen bóng nhìn chăm chú vào hắn.

“Tiểu Soái, có thể tôi phải cho anh biết một tin không tốt.”

Khương Tiểu Soái ả ả đã cảm giác được gì đó.

Nhận được sự đồng ý ngầm của Khương Tiểu Soái, Ngô Sở Ủy mới tiếp tục nói.

“Bạn trai cũ của anh, có thể... bị Trì Sính chính chết rồi.”

Khương Tiểu Soái cứng người, ánh mắt kinh ngạc bắn vào Ngô Sở Ủy.

“Bị Trì Sính?”

Ngô Sở Ủy muốn nói lại thôi.

“Sao lại bị Trì Sính?” Khương Tiểu Soái nghĩ không thông.

Ngô Sở Ủy chỉ đành nói lại những gì đã thấy hôm nay cho Khương Tiểu Soái, thuận tiện hỏi một câu.

“Tiểu Soái, nếu Trì Sính lỡ tay, thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh có trách anh ta không?”

Khương Tiểu Soái liếc mắt nhìn y, “Hóa ra này giờ cậu là sợ tôi báo thù anh ta sao?”

“Không phải, không...” Ngô Sở Ủy vội giải thích, “Tôi là sợ anh sẽ vì chuyện này mà có bóng ma trong lòng, sau đó chúng ta cũng không thể làm bạn nữa.”

Khương Tiểu Soái ngược lại nhìn thoáng hơn y nhiều.

“Yên tâm đi, Trì Sính và Quách Thành Vũ đều là kẻ âm hiểm, đều có công phu giày vò người rất tốt, biết giữ mức độ chính xác. Cho dù giày vò gần chết nhiều lần, cũng sẽ giữ lại hơi thở cuối cùng, bọn họ sẽ không dấn dấp đến án mạng.”

Điểm này, Ngô Sở Ủy thể nghiệm rất sâu.

Y cũng là sau đó có nghe Cương Tử nói, tên cậu ấm từng sỉ nhục y trên đường, bạn trai cũ Vương Chấn Long của Nhạc Duyệt. Chính vì mắng Trì Sính một câu, trên đường gặp tai nạn, lúc đó đưa đến bệnh viện đã tắt thở rồi, vẫn là được hồi sức tim phổi cứu lại. Hiện tại bị liệt nửa người, cả ngày ngồi trên xe lăn.

Hai người tiếp tục trầm mặc một lúc, Ngô Sở Ủy lại mở miệng.

“Tiểu Soái, tại sao Mạnh Thao chắc chắn anh sẽ không quên được anh ta?”

“Tôi đương nhiên không quên được anh ta.” Khương Tiểu Soái nói, “Tôi ghê tởm anh ta suốt đời.”

“Tại sao?”

Đã đến nước này, Khương Tiểu Soái cũng không thấy cần phải che giấu nữa, người đã tìm đến đây rồi, chút chuyện cũ kia sớm muộn cũng lộ ra. So với để người ta ở sau lưng xuyên tạc nói bậy, còn không bằng thổn thức ở trước mặt mình.

“Cậu thật sự muốn nghe?” Khương Tiểu Soái xác nhận lại.

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Tôi muốn nghe từ lâu rồi.”

Khương Tiểu Soái vận khí, kể lại toàn bộ những chuyện năm đó.

Lần dốc bầu tâm sự này, mang đến chấn động tâm lý cho Ngô Sở Ủy còn hung hãn hơn rất nhiều so với lần Trì Sính thổ lộ. Lần đó Ngô Sở Ủy nghe xong còn khóc, lần này trong lòng khó chịu đến cực điểm, nhưng lại không chảy được một giọt nước mắt.

Y không cách nào tưởng tượng, hai năm nay Khương Tiểu Soái làm sao chịu đựng được.

“Tiểu Soái, lúc đó rất đau đúng không?” Ngô Sở Ủy áp ứng hỏi.

Khương Tiểu Soái nói đúng thật: “Không có cảm giác, là mê gian, tôi hoàn toàn mất ý thức.”

“Vậy khi anh tỉnh lại thì sao? Rất đau đớn đúng không?”

Khương Tiểu Soái vẫn lắc đầu: “Khi tôi tỉnh lại đã là ba ngày sau rồi, đã không còn cảm giác gì từ lâu.”

Ngô Sở Ủy chấn động, ngồi bật dậy, mở to mắt nhìn chằm chằm Khương Tiểu Soái.

“Liệu có phải anh ta lừa anh không? Cố ý muốn tìm cơ để bỏ anh?”

“Hình chụp còn có thể giả sao?”

Ngô Sở Ủy nghiêng răng siết quyền: “Nếu biết trước anh ta là dạng người này, tôi nên lao vào phòng cùng Trì Sính chinh anh ta, chỉ móc quả cân là quá hời cho anh ta rồi! Đáng lý nên trực tiếp chúc đầu anh ta xuống, dùng hai trái trứng đó treo nguyên người!”

Khương Tiểu Soái cười: “Được rồi, nói là được rồi.”

Ngô Sở Ủy vẫn phần hận bất bình: “Anh ta đối xử với anh như vậy, tại sao anh còn nhớ anh ta?”

“Vì không cam tâm, cho nên không chết tâm.”

Ngô Sở Ủy tựa hồ cũng có chút lý giải, lúc trước y đập gạch lên đầu mình nhiều lần, là vì vẫn còn một tia hy vọng. Cho đến khi hy vọng này chậm rãi tan biến, Ngô Sở Ủy ý thức được không yêu thì chính là không yêu nữa, tất cả những gì không cam lòng đều hóa thành hư vô, y mới có thể kiên quyết dứt khoát chia tay.

Mà đối với Khương Tiểu Soái, rất nhiều chuyện, ngay cả một lời nói cũng không có được.

“Mẹ nó tôi thật muốn tìm mấy gã đến làm chết tiểu tiện nhân hãm hại anh!”

“Không còn cần thiết nữa.” Khương Tiểu Soái nói, “Năm trước cậu ta mắc bệnh não, đã giở sống giở chết từ lâu rồi, năm ngoái tôi còn từng thăm cậu ta, cậu ta còn không nhớ nổi tôi là ai.”

Vừa nghe thấy thế, Ngô Sở Ủy cảm thấy cân bằng hơn nhiều.

“Chính là báo ứng! Cậu ta đáng đời lắm!”

Khương Tiểu Soái hít sâu một hơi, ngữ khí thả lỏng không ít.

“Nói xong với cậu, tôi cảm thấy thoải mái hơn nhiều.”

Vừa dứt lời, chân sô pha bên ngoài mài xuống đất phát ra tiếng động chói tai.

Ngực Khương Tiểu Soái căng chặt, lẽ nào Quách Thành Vũ nghe được gì sao? Nghe tiếng bước chân càng đi càng xa, Khương Tiểu Soái đột nhiên bị nỗi sợ hãi không tên bao trùm, cảm thấy như mình đã rơi vào hầm băng.

Ngô Sở Ủy cũng phát hiện cảm xúc của Khương Tiểu Soái biến đổi, y dùng đôi chân ấm áp của mình kẹp chặt đôi chân lạnh lẽo của Khương Tiểu Soái, lại kéo tay hắn đuổi vào trong áo mình, dán lên sống lưng nóng ấm.

“Đừng sợ, có tôi đây.”

Tim Khương Tiểu Soái dần bình tĩnh lại.

Thật ra Quách Thành Vũ không nghe thấy gì, chỉ biết hai tên này đang lặng lẽ nói chuyện, nội dung hẳn cũng đoán được ít nhiều. Thực sự không ngủ được, nên mới đẩy cửa ra ngoài, đứng trên mảnh đất trống ngoài phòng khám hút thuốc.

Hết điếu này sang điếu kia, hút xong nửa hộp thuốc, tiếng hô hấp bên trong dần bình ổn.

Sau đó, hắn vỗ một cái lên khung cửa sổ.

Kết quả, bên trong lập tức vỡ tổ.

Ngô Sở Ủy đang ngủ mơ màng, nghe tiếng động này, liền giật mình tỉnh lại. Cũng hết cách, Trì Sính từng xông vào qua cửa sổ, y có bóng ma tâm lý đó!

“Má ơi, có phải Trì Sính tới không?”

Ngô Sở Ủy vừa rồi còn nghiêm túc nói “đừng sợ, có tôi đây”, lúc này lại sợ hãi kêu lên trước, lật người lao xuống giường, đi vòng mấy vòng trong phòng, cuối cùng chui xuống gầm giường.

“Nhớ đừng nói tôi ở đây nha!” Lại lấy ba cái hộp giày chồng lên che trước mặt.

Khương Tiểu Soái cũng thấy sợ hãi, nhưng hắn nghĩ đến một người khác, chẳng qua hắn vẫn còn chút lý trí, biết Mạnh Thao vừa bị giày vò xong, không thể nào nhảy nhót đến đây. Cho dù là thế, Khương Tiểu Soái vẫn nhìn ra cửa sổ một cái.

Bên ngoài không có gì cả.

Thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đi trở về, cũng kéo con chuột bụi dưới gầm giường ra.

Thật ra, khi Khương Tiểu Soái nhìn ra ngoài, Quách Thành Vũ đang đứng cách đó không xa nhìn hắn. Ánh mắt hoảng loạn không yên của Khương Tiểu Soái khiến Quách Thành Vũ vừa có cảm giác thỏa mãn vừa không khỏi đau lòng.

Thật ra ngay từ đầu, Quách Thành Vũ thật sự không mấy thật tâm với Khương Tiểu Soái, chỉ đến tìm vui.

Không biết bắt đầu từ khi nào, vị trí của người này trong lòng hắn đã thay đổi.

Có lẽ bắt đầu từ lúc Khương Tiểu Soái ném mấy trăm ngàn ra ngoài cửa, có lẽ bắt đầu từ lúc hắn cố gắng quên mình muốn đi cứu Ngô Sở Úy bị răn cản, có lẽ bắt đầu từ đêm hôm đó khi ôm mình, hắn nghẹn ngào khóc lóc gọi tên người khác...

Một chiếc xe đậu lại trước cửa phòng khám, bóng người quen thuộc bước ra.

Quách Thành Vũ lạnh lùng nhìn Trì Sính, lòng bàn tay mạnh mẽ đè lên ngực Trì Sính, ngăn cản hắn tiến vào.

Trì Sính bình tĩnh nhìn Quách Thành Vũ, miệng mang đầy mùi thuốc súng.

“Ngay cả tôi cậu cũng dám cản?”

Quách Thành Vũ lạnh lẽo nói: “Ai đến cản kẻ đó.”

Trì Sính không lộ chút cảm xúc nào đưa tay tới ngực mình, hung tợn vặn cổ tay Quách Thành Vũ. Quách Thành Vũ thản nhiên bất động, để mặc Trì Sính ra sức kéo đẩy, xương ngón tay cũng muốn trật khớp, nhưng vẫn như cây đinh đóng lên ngực Trì Sính.

Không nhượng bộ không phản kích, chỉ sợ phát ra chút tiếng động nào, đánh thức Khương Tiểu Soái vừa mới ngủ.

Trì Sính nhìn ra được, Quách Thành Vũ thà rằng bản thân chịu thiệt, cũng muốn bảo vệ người đang ở bên trong.

“Không hổ là tình thánh, đánh bài si tình thật vang, khó trách trái tim kiểu nào cũng có thể bị cậu nạy ra.”

“Quá khen.” Quách Thành Vũ cười khoác vai Trì Sính: “Không bì nổi với cậu, người tôi nuôi là người bị kẻ khác lừa gạt hãm hại, cậu lại đặc biệt nuôi người chuyên đi lừa gạt hãm hại người khác, cậu kích thích hơn tôi.”

Trì Sính rút ra hai điều thuốc, đưa cho Quách Thành Vũ một điều, bỏ một điều vào miệng mình.

“Tôi không phải đến tìm người, tôi đến để đưa người cho cậu.”

Quách Thành Vũ liếc nhìn trong xe, lập tức hiểu ý Trì Sính.

“Tôi cảnh cáo cậu.” Trì Sính lại mở miệng, “Người này, cậu muốn chinh thể nào thì chinh, tàn bạo nhẫn tâm thể nào không thành vấn đề. Nhưng nhớ rõ, để mạng gã lại, nếu gã chết, kẻ tiếp theo chính là cậu.”

Những lời của Trì Sính tuyệt đối là nhắc nhở thiện ý, nếu Quách Thành Vũ thật sự làm Mạnh Thao chết, chắc chắn lại để lại bóng ma cho Khương Tiểu Soái.

Quách Thành Vũ hừ lạnh: “Nếu tôi không làm thế thì sao?”

“Tôi không bận tâm cậu làm thế nào.” Trì Sính ném điều thuốc đi vào trong.

Quách Thành Vũ chậm rãi theo sau, trầm nghĩ: Bộ cậu ít bận tâm lắm sao?

Trì Sính nhẹ đẩy cửa phòng ngủ, Khương Tiểu Soái hơi động đậy, Ngô Sở Úy thì ngủ hệt như heo chết, một chân còn kéo rê dưới đất.

Trì Sính vốn muốn trực tiếp xách cổ áo kéo vào xe, nhưng tuân theo tinh thần nhân đạo chủ nghĩa, vẫn ôm con heo này lên mang ra xe, trực tiếp đi đến lò mổ.

Quách Thành Vũ chui vào phòng ngủ, bù vào chỗ trống, nằm ở vị trí của Ngô Sở Úy.

Khương Tiểu Soái ban đầu cảm thấy cạnh giường trống trơn, lấy tay sờ sờ, sờ được một người. Chân tiếp tục chen vào giữa đùi, tay tiếp tục dán lên sau lưng, ấm áp, yên tâm ngủ tiếp.

147. Chương 147 - Lột Bỏ Từng Tầng

Sáng sớm, một tia sáng chói mắt rơi vào phòng, Mạnh Thao hí mắt tỉnh lại.

Hoàn cảnh trong phòng đã thay đổi, quần áo cũng đổi. Rất rõ ràng, gã lại rơi vào tay một người khác.

Nhìn bên ngoài, Mạnh Thao hoàn hảo không tổn thương, không có gì khác biệt với lúc mới tới, chỉ là trên cổ tay có thêm một vết sẹo. Chỉ có bản thân gã biết, gã ngồi không thẳng đứng không nổi, tiểu tiện cũng không thể đi bình thường, đã vào trạng thái bán tàn phế.

Không bao lâu, có bảy tám người vào phòng.

Lý Vượng khom người xuống, bóp hàm Mạnh Thao hỏi: “Biết đây là đâu không?”

Mạnh Thao nhìn Lý Vượng một lát, sau đó thản nhiên nhắm mắt lại, trong lòng gã hiểu rõ chỗ này là đâu, nhưng lười mở miệng.

“Không biết?” Lý Vượng cười lạnh, “Vậy tao sẽ cho mày biết rõ.”

Nói xong, lấy từ trong túi ra một con rắn, không dài, chỉ nhỏ bằng ngón tay, bị Lý Vượng xách đuôi đưa tới trước mặt Mạnh Thao. Lưỡi rắn không ngừng đâm lên mặt Mạnh Thao, Lý Vượng đột nhiên bóp đuôi rắn, cái đầu nhọn của con rắn lập tức nhảy lên mặt Mạnh Thao, cắn một cái thật mạnh.

Mạnh Thao ngửi được mùi máu tanh, không kìm được lấy tay xoa mặt, xoa được một bãi máu.

“Có độc?” Hỏi Lý Vượng.

Lý Vượng cười ha ha: “Mày nghĩ thật lạc quan, tao có thể độc chết mày nhẹ nhàng vậy sao?”

Nói xong, hất cằm lên, hai người đàn ông bên cạnh bước qua, một người ấn Mạnh Thao xuống, một người lột quần. Lý Vượng khom người nhìn, vui vẻ hỏi: “Đóa cúc già của mày vẫn chưa được nở đúng không?”

Mạnh Thao tức giận trừng mắt nhìn Lý Vượng: “Mẹ kiếp tụi bây cũng chỉ biết những trò hạ tiện này thôi!”

“Trò thế nào thì đối phó người thế ấy, loại người như mày còn trông mong được thanh cao sao?”

Vừa dứt lời, một người đàn ông bên cạnh không biết bơi cái gì lên chỗ kín của Mạnh Thao, con rắn trong tay Lý Vượng vừa ngửi thấy, cái đầu nhọn liền trực tiếp chui vào bên trong huyết.

Mạnh Thao vặn vẹo người, kêu gào đầy kinh hoàng.

Lý Vượng cười dữ tợn, bóp mạnh đuôi rắn, nó lập tức cắn xé bên trong đường ruột của Mạnh Thao. Lý Vượng không ngừng bóp, con rắn không ngừng chui vào trong, trên đường chui vẫn cắn không ngừng, cuối cùng chỉ còn lại cái đuôi nhọn là nằm trong tay Lý Vượng.

Mạnh Thao đau đớn lăn lộn, tiếng kêu gào vang vọng khắp phòng.

Lúc này, Quách Thành Vũ vưng vàng bước vào, ngồi trên sô pha, bưng một ly nước chậm rãi uống.

Lý Vượng càng bóp mạnh thêm, vừa bóp vừa hỏi Quách Thành Vũ: “Quách tử, cậu xem cái mông gã vện này, thật thâm dăng!” Nói xong lại đánh một cái lên mông Mạnh Thao, “Tay của tao còn chưa chạm vào mày đâu, mày lẳng lơ cái gì?”

Quả thật, nếu không nhìn kỹ, rất khó thấy được cái đuôi rắn trong tay Lý Vượng, cũng không thấy được hơn nửa thân rắn đang tàn phá bên trong đường ruột Mạnh Thao, chỉ thấy Mạnh Thao một mình vặn vẹo tới lui.

Cũng giống như Trì Sính chinh Mạnh Thao bán chết, nhưng người ngoài nhìn vào thì vẫn thấy bình yên vô sự.

“Quách Thành Vũ... mày sẽ gặp báo ứng... a...”

Quách Thành Vũ không nói gì, chỉ cười.

Mạnh Thao tiếp tục mắng chửi: “Mày làm thế... Khương Tiểu... Soái... sẽ hận chết mày... a...”

Quách Thành Vũ vẫn không để ý đến gã.

Lý Vượng bóp cái đuôi rắn trong tay, đột nhiên hù dọa: “Tao thả tay ra rồi!”

Con người Mạnh Thao muốn nứt, hai chân run rẩy đòi mạng.

Lý Vượng bật cười chế nhạo, rút mạnh con rắn ra trong tiếng kêu gào kiệt lực của Mạnh Thao, ném ra ngoài cửa sổ, sau đó vỗ vỗ phần hông co giật không ngừng của Mạnh Thao.

“Nhớ kỹ, đây là lạc viên rắn cứng của Quách gia, vừa rồi là quà gặp mặt.”

Mạnh Thao nằm bệt dưới đất, đường ruột đau đớn, đau đến mức nói không nên lời.

Lý Vượng bị người gọi ra ngoài, căn phòng chìm vào tĩnh mịch.

Quách Thành Vũ vẫn ngồi trên sô pha uống trà của hắn, giống như chỉ đến đây để xem náo nhiệt, tất cả đều không liên quan đến hắn.

Mạnh Thao bị chỉnh cho hư bộ phận sinh dục, đó là họa tự tìm do trốn trong phòng lưu tài liệu của người ta “yêu đương vụng trộm”. Đường ruột Mạnh Thao bị cắn cho thương tích khắp nơi, đó là do rắn “mất khổng chế” chui vào. Mạnh Thao bị mất gần mấy cân máu, đó là do gã nghĩ không thông đi “tự sát”...

Từ đầu đến cuối, Quách Thành Vũ dường như chưa từng tham gia vào.

Nhưng chính cái kẻ “tâm địa thiện lương”, tốt bụng gọi xe cấp cứu này, ngồi mặt đối mặt với Mạnh Thao, không nói một lời nào, lại mang đến cảm giác sợ hãi sâu tận xương cho Mạnh Thao.

Cuối cùng, Mạnh Thao không nhịn nổi nữa, mở miệng hỏi trước.

“Rốt cuộc mày muốn sao?”

Quách Thành Vũ vẫn không nói.

Lúc này, Lý Vượng vào, ghé vào tai Quách Thành Vũ nói: “Mấy kẻ đó toàn bộ bị giam giữ hình sự vì dính líu đến tội cường bức rồi. Vào tù với cái tội danh này, cơ hội bị luân phiên nhiều lắm, nào cần đến chúng ta phải động thủ?”

Quách Thành Vũ thờ ơ nói: “Cuộc sống ‘tốt đẹp’ của chúng mới vừa bắt đầu thôi.”

“Còn một chuyện.”

Lý Vượng lại lắc nhai một trận.

Quách Thành Vũ nghe xong, ném cho Mạnh Thao một ánh mắt không rõ nghĩa.

Ánh mắt này, suýt nữa đẩy đổ trụ chống tinh thần của Mạnh Thao.

Nhưng, Quách Thành Vũ vẫn không nói gì, ngồi trên sô pha như người ngoài cuộc.

Lý Vượng mở máy tính lên trước, kết nối với nơi khác, rồi mở màn hình điện tử lên.

Trước mắt Mạnh Thao đột ngột sáng lên, trên màn hình lớn bắt đầu xuất hiện cảnh tượng quen thuộc, ở đại sảnh lầu một của doanh nghiệp nước ngoài nơi gã đang giữ chức, trên bức tường chính giữa có một màn hình hiển thị rất lớn, đang như thường lệ chiếu các tin tức.

Mắt Mạnh Thao đột ngột biến sắc, trong mắt lộ ra sợ hãi và bất an cực độ.

Lý Vượng lại chuyển sang một cảnh khác, trên đó xuất hiện một gương mặt quen thuộc, đó là đồng nghiệp của Mạnh Thao, máy tính của hắn kết nối với màn hình hiển thị của đại sảnh, nội dung trình chiếu là do hắn điều khiển.

“Thấy rồi chứ?” Lý Vượng âm u nói: “Chỉ cần tao kết nối với cậu ta, bảo cậu ta chiếu cảnh bên này, nhân viên của mày sẽ được mở mắt rồi.”

Từ khi Mạnh Thao bị bắt đến nay, cho dù bị Trì Sính giày vò đến mức sống không bằng chết, đều chưa từng có vẻ mặt gớm guốc như bây giờ.

“Tụi bây rớt cuộc muốn làm gì? A a...”

Mạnh Thao càng điên cuồng, Lý Vượng càng thần nhiên.

“Không làm gì cả, tự đạo diễn một vở kịch, để cho lãnh đạo và các nhân viên của mày được xem hiện trường trực tiếp.”

Mạnh Thao triệt để tan vỡ, cả đời gã xem trọng nhất chính bộ mặt này, gã sống chính là cho người khác xem. Đám người này sỉ nhục gã sao cũng được, nhưng không thể dẫm đạp lên tôn nghiêm của gã tại lãnh địa mà gã kiêu ngạo nhất.

“Tụi bây dám làm thế, tao lập tức đập đầu chết!”

Lý Vượng và Quách Thành Vũ trao đổi ánh mắt, sau đó không hề do dự kết nối, màn hình thoáng chốc chuyển đổi.

Mạnh Thao hoảng sợ nhìn trên màn hình lộ ra đôi mắt to đầy sợ hãi của mình, hai tay gã ôm đầu, đau đớn gục dưới đất kêu gào. Lý Vượng lại tàn bạo túm tóc gã, cưỡng ép gã ngẩng đầu nhìn màn hình.

“Không phải mày muốn đập đầu chết sao? Đập đi! Đập ngay bây giờ đi!”

Thân thể đang run rẩy cứng lại trong thoáng chốc, Mạnh Thao thấy có hai nhân viên ngạc nhiên đi lại trước màn hình chau đầu ghé tai, đầu gã liền nổ oành một cái. Không khống chế được đập xuống đất, nhưng không phải tự sát, mà là đập đầu, liên tục đập đầu cho Lý Vượng.

“Cầu xin mày, tắt đi, tắt nó đi.”

Lý Vượng đáp trả đầy chế nhạo: “Vì giữ gìn thể diện trước mặt người quen, có thể lắc đuôi cầu xin trước mặt kẻ xa lạ, mày thật đủ hư vinh.”

Trước màn hình hiển thị của công ty càng lúc càng tụ tập nhiều người, Mạnh Thao đã bị kích thích đến mức gần như điên cuồng, mặt gục dưới đất, kêu khóc đầy tuyệt vọng: “Khương Tiểu Soái đâu? Tiểu Soái! Tiểu Soái!... Cậu hiểu lầm tôi rồi, tôi căn bản không ở bên Triệu Lô...”

Triệu Lô chính là nghiệt quả mà Khương Tiểu Soái kết bạn không cẩn thận gieo phải.

Quách Thành Vũ ra hiệu cho Lý Vượng, Lý Vượng quả quyết ngắt kết nối giữa hai bên.

Nửa tiếng sau, Khương Tiểu Soái bước vào căn phòng này.

Lúc này, Mạnh Thao đã bị cưỡng chế ấn lên ghế, ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ đàng hoàng đối diện Khương Tiểu Soái, chỉ là sắc mặt có hơi u ám mà thôi.

“Tiểu Soái, có phải cậu vẫn luôn cho rằng, tôi và Triệu Lô đã bắt đầu tăng tị với nhau trước khi chúng ta chia tay? Là Triệu Lô tìm người hại cậu, lại chụp hình lại cho tôi xem, để tôi thấy hình rồi chán ghét cậu, cuối cùng mới khiến chúng ta chia tay không?”

Khương Tiểu Soái lạnh mặt hỏi lại: “Nếu không thì sao?”

“Thật ra đều chỉ do một mình tôi làm.” Mạnh Thao nói.

Ánh mắt Khương Tiểu Soái cứng lại.

Mạnh Thao tiếp tục: “Là tôi tìm những kẻ đó, là tôi bảo họ chụp hình lại, rồi gửi cho tôi. Triệu Lô quả thật thích tôi, nhưng tôi không có cảm giác với cậu ta, sau khi chúng ta chia tay tôi mới bắt đầu với cậu ta, chính là vì muốn lấy cậu ta làm bia đỡ đạn, để cậu tưởng lầm chuyện đó do cậu ta làm, tôi chỉ là kẻ bị mê hoặc mà thôi.”

Khương Tiểu Soái chẳng có chút phập phồng nào, giọng nói vẫn bình tĩnh như vừa rồi.

“Tại sao?” Hắn hỏi Mạnh Thao.

Mạnh Thao nói: “Vì tôi muốn kết hôn, tôi muốn có sự tôn trọng và địa vị xã hội mà người bình thường có. Nhưng lúc đó cậu quá ngu ngốc, ngốc đến mức tôi không cần mở miệng cũng có thể đoán được khi tôi nói ra hai chữ ‘kết hôn’, cậu sẽ dùng ánh mắt căm phẫn và khinh bỉ thế nào để nhìn tôi. Tôi không muốn

phá hoại hình tượng của tôi trong lòng cậu. tôi muốn để cậu cảm thấy tôi không phải là người tầm thường, không phải kẻ khiếm nhược, để cậu cho rằng tôi kết hôn là hành động báo thù sau khi bị cậu tổn thương.

148. Chương 148 - Băng Hỏa Lương Trọng Thiên

“Tiểu Soái, cậu biết không? Tất cả những gì tôi làm đều là vì duy trì quan hệ của chúng ta. Tôi không muốn xa cậu, lại không muốn mất đi địa vị xã hội ưu việt, tôi chỉ có thể làm thế.”

“Tôi thật lòng với cậu, nhưng lòng tự ái của tôi không cho phép tôi khổ sở cầu xin cậu chấp nhận hôn nhân của tôi, tiếp tục cùng tôi yêu đương vụng trộm. Chỉ có khiến cậu sống trong bóng ma của tôi, cậu mới không thể sống cùng người đàn ông khác, tôi mới có đủ thời gian bỏ người đàn bà đó, tiếp tục mối duyên cùng cậu.”

“Anh cảm thấy có thể sao?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Cổ họng Mạnh Thao sặc máu, “Tại sao không thể? Nếu không có người cản trở giữa chừng, hôm đó tôi đến phòng khám tìm cậu, đã có thể nói rõ chân tướng rồi. Thật ra năm đó bọn họ căn bản không đụng vào cậu, hình chụp kia chỉ là cố ý tạo dáng để chụp, tình dịch trên đó cũng là do họ tự bắn ra.”

Thân hình Khương Tiểu Soái rung mạnh: “Ai có thể chứng minh?”

“Quách Thành Vũ có thể chứng minh.” Mạnh Thao dùng ánh mắt chắc chắn đảo qua Quách Thành Vũ gần đó, “Mấy gã đàn ông tôi tìm đều là thẳng, họ căn bản không có hứng thú với đàn ông.”

Quách Thành Vũ không nói gì, Lý Vượng mở miệng thay.

“Không sai, sau khi bị bắt, mấy kẻ đó đã kiểm tra khuynh hướng tình dục ba lần, đều hiển thị là bình thường.”

Một tia sét đánh thẳng lên đầu Khương Tiểu Soái, khiến toàn thân hắn tê dại, rất lâu sau mới hồi phục tri giác.

“Cho nên lúc trước anh giữ đường lui, muốn đợi anh công thành danh toại rồi, sẽ bỏ người phụ nữ kia. Sau đó dùng cái gọi là ‘chân tướng’ này đến tìm tôi, cho tôi biết đó chỉ là hiểu lầm, cho tôi biết anh là vì tôi mới ly hôn, đợi tôi vui mừng rơi nước mắt, sẽ cùng anh gương vỡ lại lành đúng không?”

Mạnh Thao không nói gì, nhưng ánh mắt đã ngầm thừa nhận cách nói của Khương Tiểu Soái.

“Vậy tức là anh cho rằng không có họ vạch trần anh, tôi sẽ có thể tiếp nối duyên xưa với anh sao?” Khương Tiểu Soái lại hỏi.

Mạnh Thao nói: “Tiểu Soái, bất luận tôi từng làm gì, tấm lòng của tôi dành cho cậu là thật, hai năm nay không lúc nào tôi không nhớ cậu. Tôi biết cậu cũng nhớ tôi, tôi biết cậu không thể buông tôi được, cho nên tôi mới không chê bai chuyện trước kia, bỏ qua tất cả lo nghĩ, chạy đến đây tìm cậu.”

“Không chê bai chuyện trước kia?” Khương Tiểu Soái cười gằn, “Từ ‘chê’ của anh dùng thật hay, anh có tư cách gì chê tôi? Với chức giám đốc thị trường mà tiền lương còn không bằng một con rắn? Với lai lịch cá nhân từng kết hôn ăn bám vào người vợ giàu? Hay là lịch sử ngoại tình phong phú đa dạng của anh?”

Lời này vừa nói xong, người trong phòng đều cười.

Lý Vượng nhin không được xen vào, “Anh hai, anh ra ngoài hít thở đi, với điều kiện của anh, có mấy người không chê anh hả?”

Mạnh Thao không bận tâm những lời chế nhạo này, ánh mắt chỉ nhìn mình Khương Tiểu Soái.

“Dùng dùng chiếc mặt nạ lạnh lùng ra uy đó trùm lên trái tim chất phác đơn hậu của cậu, dù cậu có nhe nanh múa vuốt thế nào đi nữa, tim cậu vẫn mềm, cậu vẫn là Khương Tiểu Soái mà tôi quen biết ngày xưa. Tiểu Soái, tôi biết trước kia tôi để cậu yêu quá mức thấp kém, quá yếu ớt, tôi biết trong lòng cậu bất bình,

cậu không cách nào giải phóng. Tôi có thể ở trước mặt nhiều người thế này xin lỗi cậu, cúi đầu với cậu, một lần nữa khấn cầu cậu trở về bên tôi.”

Lý Vượng chỉ ước gì được cắt bỏ hai lỗ tai của mình, Quách Thành Vũ thì vẫn bình tĩnh như không.

Khương Tiểu Soái đột nhiên lại gần Mạnh Thao, nhẹ giọng nói: “Nếu tôi nói với anh, thật ra mấy hôm nay anh bị người ta giày vò, tôi biết hết, anh còn dám muốn tôi không?”

Đôi môi xanh tím của Mạnh Thao run rẩy không ngừng: “Không thể nào!”

Khương Tiểu Soái cười, “Tính nằng trước sau đều mất rồi đúng không? Đại tiểu tiện đều không cách nào bài tiết bình thường đúng không? Ngồi không thẳng đứng không nổi đúng không? Với thân thể tàn phế cấp độ hai của anh bây giờ, anh dám muốn tôi, tôi cũng không dám muốn anh.”

Nói xong, vỗ vỗ tay, quay người đi ra cửa.

Mạnh Thao muốn kéo Khương Tiểu Soái lại, nhưng ngay cả cánh tay cũng không nhấc lên nổi, chỉ có thể kêu gào đứt ruột đứt gan: “Tiểu Soái, cậu không thể đi như thế, cậu đi rồi bọn họ sẽ không bỏ qua cho tôi, Tiểu Soái, cậu không thể đối xử với tôi như thế!”

Khương Tiểu Soái đẩy cửa ra ngoài, hít không khí trong lành.

Thoáng chốc, cái gì cũng buông xuống được.

Trước kia từng nghĩ đến đủ loại khả năng, khả năng nào cũng khiến hấn đau như dao cắt, hấn cho rằng vào lúc Mạnh Thao chính miệng thừa nhận, hấn sẽ hoàn toàn tuyệt vọng, sụp đổ tan vỡ. Không ngờ một chân tướng còn xấu xí hơn tưởng tượng, lại khiến hấn được giải phóng, giống như một thân cây mục rữa bị nhổ bật gốc, cả người đều nhẹ nhõm.

Thật ra, từ lâu đã không còn yêu rồi.

Chỉ là thiếu một thời cơ thích đáng, để bản thân hoàn toàn chấp nhận sự thật này.

Quách Thành Vũ cũng đứng lên bước ra.

Trong phòng chỉ còn lại Lý Vượng và bảy tám người đàn ông, những người này đã được huấn luyện mặc quần áo tươm tất, đeo mặt nạ, từ khắp mọi hướng chậm rãi lại gần Mạnh Thao.

Sắc mặt Mạnh Thao trắng như giấy: “Các người, muốn làm gì?”

Lý Vượng nói thay họ: “Yên tâm đi, bọn họ cũng là trai thẳng, bọn họ cũng sẽ không động đến mày, cũng chỉ là vuốt vài cái đối diện ống kính, rồi bắn lên người mày mà thôi.”

“Không!!!” Mạnh Thao gào rách họng: “Các người là đồ mất nhân tính!”

“Đồ mất nhân tính?” Lý Vượng cười: “Tội tao đây chỉ học theo mày, hơn nữa phúc hậu hơn mày nhiều, tội tao tuyệt đối sẽ không cho mày uống những thứ thuốc cấm đó, tội tao sẽ cho mày tỉnh táo nhìn thẳng vào màn hình lớn, trải nghiệm hiệu quả chấn động này.”

Mạnh Thao bị bảy tám người ấn xuống đất, giãy dụa như con thú bị vây khốn.

“Đừng bức tao... đừng bức tao... a...”

Lý Vượng không đổi sắc đi lại máy tính, ngón tay cố ý dừng một chút trên con chuột, sau đó dưới ánh mắt sợ hãi của Mạnh Thao, nhẹ đặt ngón tay xuống.

“Kết nối.”

Tia sáng chói mắt bắn qua, Mạnh Thao kêu khóc tuyệt vọng.

“Tiểu Soái, cứu tôi, cứu tôi...”

Khương Tiểu Soái đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, Quách Thành Vũ quả nhiên ở sau lưng.

“Tối qua ai cho anh ngủ trên giường tôi?” Lạnh giọng chất vấn.

Quách Thành Vũ đi lại đối diện Khương Tiểu Soái, đứng rất gần, giọng nói rất nhẹ, giống như tơ bõ công anh thổi lên lỗ tai.

“Tôi dậy sớm hơn cậu, sao cậu biết tôi ngủ trên giường cậu?”

Khương Tiểu Soái căng chặt cổ họng, ánh mắt vẫn xa xăm, nhưng bên trong đã có ánh sáng nhàn nhạt.

“Vì mùi vị cột nhũ trên người anh, đại gia tôi sáng dậy đã ngủ thấy rồi.”

Chóp mũi Quách Thành Vũ đụng lên trán Khương Tiểu Soái, hầu kết nhúc nhích trước mặt hắn.

“Mũi của đại gia cậu thật ‘nhạy’, tối qua lúc chui vào lòng tôi thì không ngủ thấy, đợi tôi đi rồi mới ngủ ra. Lẽ nào mũi cậu cũng giống như lòng cậu, thích đi đường vòng với tôi?”

Khương Tiểu Soái nghiêng người tới trước, cắn mạnh lên cổ họng Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ nhẹ gằm một tiếng đau đớn mà ngọt ngào.

Khương Tiểu Soái thừa cơ chuồn khỏi ngực Quách Thành Vũ, chạy đi, vừa chạy vừa cười to không chút hình tượng, nụ cười giống như lúc Quách Thành Vũ không có mặt, Khương Tiểu Soái đã lộ ra với Ngô Sở Úy.

“Không đi vòng với anh, sao có thể nhét kín cái bụng dạ như than tổ ong của anh chứ?”

La xong, chạy càng vui vẻ.

Nhìn Khương Tiểu Soái vui vẻ trong vườn, những tơ máu trong mắt Quách Thành Vũ đều bị ý cười xua đi.

So với Khương Tiểu Soái, Ngô Sở Úy quả thật khổ sở hơn nhiều.

Trong phòng ngủ của họ có một cái nôi được bện bằng dây thừng, là để thỏa mãn sở thích quay chụp của “Trì Quán Hy” mà đặc biệt thiết kế. Tối qua Trì Sính mang Ngô Sở Úy về, liền đặt y vào trong cái nôi đó.

Ban đầu Ngô Sở Úy cảm thấy rất thoải mái, dùng đùa thật say sưa. Sau đó càng ngủ càng mệt, cảm thấy cứ như dây thừng không bao nổi mình, cuối cùng khó chịu đến mức phải tỉnh ngủ, phát hiện cái nôi chỉ còn lại bốn sợi dây thừng, phần lưới bên dưới đã bị Trì Sính cắt sạch. Y giống như một con heo, bị lột sạch sẽ, tứ chi chống trời, treo trên hai cái giá.

“Anh muốn làm gì?” Ngô Sở Úy căng thẳng nhìn Trì Sính.

Trì Sính vung phiến dao, “Mổ cậu.”

Nói xong, phiến dao cọ cọ vài cái trên mông Ngô Sở Úy, Ngô Sở Úy bị dọa run mông, mang đến kích thích thị giác cực lớn cho hắn.

Trì Sính đẩy hai giá sắt chuyển động sang hai bên, tứ chi Ngô Sở Úy bị dây thừng cột chặt lập tức bị kéo ra hai bên, bày ra một chữ 卐 khó chịu nổi.

Trì Sính lại lấy máy chụp hình ra.

Ngô Sở Úy đỏ bừng mặt cố sức cầu xin: “Đừng chụp, đừng chụp, mắt mắt lắm.”

“Cậu còn biết xấu hổ sao?” Trì Sính cười âm trầm: “Cậu không biết đúng không, tối nào cậu cũng ngủ ra cái tướng này. Tối qua tôi ôm cậu từ giường phòng khám về, chân cậu còn banh rộng hơn cả bây giờ.”

Ngô Sở Úy ấp úng nói không ra lời.

Trì Sính lại nói: “Với tướng ngủ của cậu, còn dám chạy lên giường người ta cho mắt mắt hả?”

Nói xong, lại đẩy giá sắt sang hai bên, Ngô Sở Úy bị bức dạng thẳng chân, hai đùi bị căng đau đớn, liên tục kêu réo: “Đừng đẩy, đừng đẩy nữa, còn đẩy nữa sẽ bị phân thân đó.”

Trì Sính đột nhiên cảm thấy, tập luyện thể này cũng không tồi, sau này độ dẻo dai tốt hơn, có thể làm động tác độ khó càng cao.

Thế là, lại đẩy sang hai bên.

Đùi Ngô Sở Ủy bị căng thành một đường mê người, lông ở phần gốc đều dựng hết lên, lỗ chân lông nở rộng, cảnh quang chỗ kín bị thưởng thức không sót gì. Trì Sính nhìn đến mức con người nóng lên, Ngô Sở Ủy thì đau đến kêu réo không ngừng.

Một nhóm lửa, một cái quạt, có thể không cháy được sao?

Thế là, Trì Sính cứ thế rong ruổi trên người Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy lại không thể làm ngơ cuộc rong ruổi của Trì Sính. Ban đầu là đau, sau đó là đau ngứa đan xen, đến cuối cùng xương cốt cũng tê.

Trì Sính dùng tư thế dạng chân hung tàn thao một trận, lại dịch giá sắt về, đẩy hai đùi Ngô Sở Ủy lại sát nhau. Hai cánh của Ngô Sở Ủy vô thức căng chặt, Trì Sính sướng đến mức liên mồm văng tục.

“Mẹ nó thật chặt, gia đã sắp bị cậu kẹp gãy rồi...”

Nói xong lại đỡ eo Ngô Sở Ủy hung hăng va đụng, âm vang bôm bốp làm ily thoải mái.

Ngô Sở Ủy bị thao tứ chia đang bừa, mông vằn vẹo, mồ hôi ướt đầm.

“Sướng quá... ngay chỗ đó... còn muốn... còn muốn...”

Ngay khi Ngô Sở Ủy sắp lên đến đỉnh, Trì Sính lại cột chặt phần đầu mệnh căn của y, còn cưỡng ép Ngô Sở Ủy uống rất nhiều nước, vừa làm mãnh liệt vừa ấn chặt chỗ bàng quang của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy bị nghẹn giẫy dụa kêu gào, giá sắt ma sát mặt đất phát ra tiếng két két.

“Không được, muốn tiểu, muốn bắn... hu hu...”

Trì Sính không những không cho, còn liều mạng kích thích.

“Ai bảo cậu dám tiểu trước mặt người khác?”

Ngô Sở Ủy gấp đổ mồ hôi: “Tôi quay lưng về phía anh ta... không ở trước mặt... không...”

“Cậu còn muốn ở trước mặt?” Trì Sính húc mạnh một cái.

“Không có... không có... hu hu...”

Trì Sính chơi đến mức Ngô Sở Ủy kêu gào suýt tắt thở, mới đột ngột kéo dây thừng.

Một dòng nước bắn thẳng ra, mông Ngô Sở Ủy run rẩy không thôi, sướng đến mức muốn ngất.

Đợi được giải cứu xuống, người đã muốn rã xương.

Đụng phải một tên thế này, mẹ nó đúng là xui xẻo tám đời!

Trong lòng Ngô Sở Ủy vẫn là suy nghĩ đó.

Anh đừng để tôi tóm được!

149. Chương 149 - Chỉ Mới Giờ Này Thôi Sao?

Thoảng cái hai tháng trôi qua, xưởng mới của Ngô Sở Ủy đã xây xong, và bắt đầu sản xuất hàng.

Vì công ty không ngừng mở rộng quy mô, không ngừng nâng cao lợi nhuận, càng lúc càng có danh tiếng trong giới tài chính, hội tuyển dụng cũng thu hút không ít sinh viên giỏi đến phỏng vấn.

Trong đó một người tên Lâm Ngạn Duệ đặc biệt được Ngô Sở Ủy thưởng thức, dáng vẻ tháo vát, làm việc gì cũng dứt khoát nhanh chóng, chủ yếu là hai người nói chuyện hợp nhau. Bình thường ở công ty đảm nhận chức trợ lý tổng giám đốc, giúp Ngô Sở Ủy giải quyết một vài nhiệm vụ lật vật nhưng quan trọng, thỉnh thoảng còn làm tài xế cho y.

Lâm Ngạn Duệ rất sùng bái Ngô Sở Ủy, vì hai người tốt nghiệp cùng một trường, lại cùng một khoa. Hiện tại Ngô Sở Ủy đã có công ty của riêng mình, Lâm Ngạn Duệ vẫn còn đang khổ sở phần đầu.

“Tổng giám đốc Ngô, anh đến nhà tôi ăn cơm đi, tôi hay nhắc về anh với mẹ, bà đặc biệt muốn gặp anh.”

Ngô Sở Ủy rất khách sáo: “Như vậy có phải không tiện lắm không.”

Lâm Ngạn Duệ thấy vẻ mặt Ngô Sở Ủy, cảm thấy có hy vọng, vội nói: “Vậy thì hôm nay đi, tôi gọi điện cho mẹ tôi, nói bà đi mua thức ăn bây giờ luôn.”

“Khoan hãy gọi!” Ngô Sở Ủy lấy di động ra: “Tôi phải xem thử có kế hoạch nào khác không.”

Kế hoạch khác mà y nói, chính là trừ bị trước, tránh cho Trì công tử nào đó thân như mảnh hổ, tìm lại nhon như kim, thủ đoạn thì đúng là đàn ông, nhưng lại rồi hơi y hết đàn bà đột nhiên xông vào nhà dân, dọa cho mẹ người ta gặp gì bất trắc.

Kết quả, y còn chưa gọi đi, Trì Sính đã gọi điện tới.

“Tối nay đơn vị có bữa tiệc, tôi phải tán gẫu với lãnh đạo rồi mới ra được, trễ một chút mới đến đón cậu.”

Ngô Sở Ủy vui vẻ ngay: “Anh cứ theo lãnh đạo đi uống đi, đến giờ tôi sẽ tới đón anh.”

Nói xong, nhanh chóng cúp máy, ra hiệu ok với Lâm Ngạn Duệ.

Buổi tối tan ca, Lâm Ngạn Duệ lái xe, chở Ngô Sở Ủy đến nhà hắn.

“Tổng giám đốc Ngô, điều kiện nhà tôi kém lắm, chỉ là mấy gian nhà trệt, anh đừng chê bai.”

“Làm sao có chuyện đó được?” Ngô Sở Ủy soi kính chiếu hậu chỉnh lại cà vạt, băng quơ nói: “Nhà tôi cũng là mấy gian nhà trệt, đến bây giờ còn chưa mua nhà lầu mới.”

Lâm Ngạn Duệ kinh ngạc: “Không thể nào đi? Anh giàu như thế, ngay cả nhà cũng không mua?”

“Ôi, bây giờ tùy tiện tìm một căn nhà vị trí tốt, không gian lớn thì đều hơn mười triệu. Mới đây vừa mới có chút dư dả thì đều đem đi xây xưởng mới rồi, bây giờ lại phải nhập thiết bị, tiền hàng đợt trước cũng sắp đến kỳ, có chỗ nào không phải dùng tiền đâu?”

Ngô Sở Ủy chỉ không nói, tiểu kim khố của y cũng có tiền, không lúc nào không ôm giấc mộng nhà quê dành tiền cưới vợ.

Lâm Ngạn Duệ gật đầu: “Cũng đúng, tôi luôn cho rằng công ty của anh đã sáng lập được vài năm rồi, bây giờ nghĩ lại mới nhận ra còn chưa đến một năm. Thật ra phát triển được đến thế này, đã không hề đơn giản rồi.”

Ngô Sở Ủy lại bảnh chọe giơ ngón tay ra nhìn, móng tay được cắt rất chỉnh tề.

“Hơn nữa tôi mua nhà cũng không biết cho ai ở, mẹ tôi ở không quen, mỗi lần ở bên nhà chị hai tôi đều chưa được một tuần lễ đã chạy về, cảm thấy ngột ngạt không chịu nổi, không vui vẻ bằng nhà trệt. Hơn nữa bà còn cho rằng tôi đang đi làm ở doanh nghiệp nhà nước, nếu tôi nói tôi mua nhà, chắc chắn bà sẽ cho rằng tôi mượn tiền để mua, sẽ không ngủ được vì nợ tiền nhà.”

Lâm Ngạn Duệ rất ngạc nhiên: “Mẹ anh không biết anh mở công ty?”

“Không biết.”

“Tại sao anh không cho bà biết.”

Ngô Sở Ủy thở dài, “Cậu không biết đâu, người vào thời đại của bà rất cứng nhắc, luôn cảm thấy thành thật đi làm mới bảo đảm. Dù làm ăn có lớn thế nào, cũng có khả năng phá sản trong một đêm, bà rất thích lo lắng, tôi không dám cho bà biết.”

“Mẹ tôi cũng thế.” Lâm Ngạn Duệ nói: “Bây giờ bà vẫn còn trách tôi đã bỏ việc ở doanh nghiệp nhà nước, thật ra loại người không có quan hệ như tôi, chịu đựng ba năm trời ở doanh nghiệp nhà nước không có ích lợi, tiền lương không đến hai ngàn, còn không kiếm được nhiều bằng sạp đồ ăn của mẹ tôi, nhưng bà cảm thấy như vậy mới là thỏa đáng.”

Ngô Sở Ủy chỉ cười không nói.

Xe hơi chạy vào một con hẻm nhỏ, thật đúng như Lâm Ngạn Duệ đã hình dung, điều kiện nhà hẻm quả thật không tốt lắm. Hơn nữa trong vườn rất lộn xộn, chỗ nào cũng đặt đồ đạc bừa bãi chưa kịp thu dọn. Trước cửa còn để một chiếc xe đồ ăn, phía trên đặt bếp lò nhỏ và nồi chén muôi bồn, nhìn là biết đồ bà Lâm dùng để bán.

Ngô Sở Ủy lập tức nhớ đến những ngày tháng mình làm người bán hàng rong.

Nghe ngoài cửa có tiếng động, bà Lâm mặc áo khoác dính đầy dầu mỡ bước ra, vừa thấy Ngô Sở Ủy liền sững sốt, cảm thấy khá quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã từng gặp ở đâu.

“Chào cô.” Ngô Sở Ủy mở miệng trước.

Bà Lâm bỏ xuống ánh mắt thăm dò, cười nói với Ngô Sở Ủy: “Chào cậu chào cậu, mau vào nhà ngồi.”

Lúc ăn cơm, bà Lâm vẫn luôn nhìn Ngô Sở Ủy chằm chằm, sau đó bị Lâm Ngạn Duệ phát hiện, lập tức hỏi mẹ mình ngay: “Mẹ cứ luôn nhìn người ta làm gì?”

Bà Lâm nói: “Mẹ cảm thấy đã từng gặp qua cậu ta rồi.”

“Mẹ gặp anh ta ở đâu được? Công ty người ta ở CBD, mẹ chỉ bán đồ ăn sáng ở khu thành tây, căn bản không đụng nhau được.”

Nhưng Ngô Sở Ủy lại mở miệng nói: “Đúng, cháu vẫn còn nhớ cô.”

Lâm Ngạn Duệ kinh ngạc.

Ngô Sở Ủy thản nhiên nhắc nhở bà Lâm: “Cô còn nhớ chứ? Lúc trước cháu cùng cô bày sạp bán đồ ăn sáng, vì cháu đến sớm, chiếm vị trí của cô, lúc đó cô còn rất tức giận.”

Bà Lâm lập tức nhớ ra, thoáng cái lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Cậu... cậu là thằng nhóc đó?”

Ngô Sở Ủy cười gật đầu.

Bà Lâm quả thật không dám tin, cấp trên mà con trai bà mỗi ngày nhắc đến đều khó che giấu sùng bái, lại là thằng nhóc bán hàng mà lúc trước bà khinh thường nhất. Lúc đó có một dạo Ngô Sở Ủy là đề tài trong miệng bà, gặp người là nhắc, mỗi lần nhắc đến đều so sánh với con trai của mình, thốn thức bấy giờ không đi học thì đúng là không có tương lai.

Những lời đã nói lúc đó, bây giờ bà Lâm nhớ đến, mặt già liền không biết phải giấu đi đâu.

“Một thanh niên khỏe mạnh, làm gì không tốt? Lại đến đây bán cháo... có ăn học vẫn tốt hơn, con trai tôi tốt nghiệp khoa chính quy, hiện tại làm việc ở doanh nghiệp nhà nước, mỗi ngày đều ngồi văn phòng, đâu có phải chịu cực thế này? Tôi nói này, đây chính là mạng nghèo trời sinh...”

Kết quả, kẻ bán hàng rong đã có tiền đồ, con trai bà lại chẳng góc đầu nổi trong doanh nghiệp nhà nước, còn đi kiếm miếng ăn từ kẻ mạng nghèo trời sinh.

Ngô Sở Ủy lại chẳng ghi thù, đặc biệt khách sáo gấp một miếng thịt cho bà Lâm.

“Này, cô, cô ăn nhiều thêm đi.”

Miếng thịt này, bà Lâm khó mà nuốt nổi.

Sau khi cơm no rượu say, Ngô Sở Ủy ra khỏi nhà Lâm Ngạn Duệ, tâm trạng đặc biệt sáng khoái, không chỉ nở mày nở mặt với “đồng nghiệp cũ” một phen, mà quan trọng hơn là khi nhìn lại quá khứ mới phát hiện ra sự trưởng thành của mình.

Trải qua chuyển biến của một năm nay, gặp phải chuyện gì y cũng không còn nôn nóng bất an như trước kia nữa, dù vẫn đề có lớn cũng có thể ung dung đối mặt. Cuộc sống luôn phát triển về hướng tích cực, mỗi ngày đều tràn đầy tốt đẹp.

Lái xe đến trước khách sạn, nhìn đồng hồ tình nhân, hơn bảy giờ một chút.

Trì Sính gọi điện nói, trễ nhất là tám giờ hấn sẽ ra.

Thế là, Ngô Sở Ủy rất tự nhiên chỉnh đồng hồ đến tám giờ.

Y bên này điều chỉnh, bên kia đồng hồ của Trì Sính cũng chỉnh theo.

Bữa tiệc này tuy nói là tiệc của đơn vị, nhưng thật ra lại giống một bữa tiệc gia đình, vì Lý Chi Linh mời Trì Sính đến nhà ăn cơm bị từ chối, vì thế mới nghĩ ra cách này. Năn nỉ ba cô ta tổ chức một bữa tiệc, gọi thêm vài lãnh đạo làm bài trí, lúc này mới mời được Trì đại công tử.

Trì Sính uống rượu được một nửa, theo thói quen nhìn đồng hồ, đã tám giờ rồi.

Lập tức đứng dậy cáo từ: “Cục trưởng Lý, tôi còn việc bận, phải đi trước rồi.”

Lý Chi Linh vẫn chưa nói được với Trì Sính mấy câu, chưa chuốt say được hấn, sao nỡ để hấn đi?

“Nhanh vậy sao?! Em còn có chuyện chưa nói với anh mà.”

Trì Sính thờ ơ đáp: “Hôm khác đi.”

Lý Chi Linh kéo tay áo ba mình, nhờ ông giúp giữ người lại.

Kết quả, cục trưởng Lý vừa mở miệng, chân Trì Sính đã bước ra ngoài cửa, không chừa lại cho ông một chút không gian nào để thi triển tình thương của cha.

Lý Chi Linh không nản chí, lại đuổi theo ra ngoài.

Trì Sính đã ra đến trước cửa khách sạn, đang xuống bậc thang, đột nhiên một cổ lực mạnh ập đến lưng. Nếu không phải bước chân Trì Sính rất vững, thì đã bị Lý Chi Linh đụng cho té xuống bậc thang.

Lý Chi Linh lúng túng chỉnh lại quần áo, ngực phập phồng thở dốc.

“Xin lỗi, chạy nhanh quá.”

Trì Sính không nói gì, tiếp tục bước xuống.

Lý Chi Linh lại đuổi theo, cứng đầu nói đùa.

“Anh đi nhanh thật đó.”

Trì Sính đứng lại khi cách xe Ngô Sở Ủy chưa đến hai mét, hỏi Lý Chi Linh: “Cô còn có việc gì sao?”

Lý Chi Linh lắc đầu, cố gắng cười ngọt hơn một chút.

“Không có việc gì, chỉ là muốn ra tiễn anh thôi.”

“Vậy thì tiễn đến đây thôi, xe đón tôi đã đến rồi.”

Trì Sính lên xe, Lý Chi Linh vẫn không vào trong, đứng gần đó vẫy tay với Trì Sính trong xe, từ lúc Ngô Sở Ủy quay đầu xe đến khi chạy đi, Lý Chi Linh vẫn không buông tay xuống.

Tuy tướng mạo của Lý Chi Linh bình thường, Ngô Sở Ủy chỉ từng gặp cô một lần, nhưng vừa nhìn đã nhận ra. Đây không phải là cô gái hai tháng trước, dùng tướng mạo xoa dịu cảm xúc của mình sao?

Cổ ý hỏi Trì Sính: “Cô gái đó là ai vậy? Nhan sắc tầm thường như vậy cũng dám ra tiễn anh, tố chất tâm lý thật không tồi nha!”

Trì Sính nói: “Con gái của cục trưởng Lý.”

Lòng Ngô Sở Ủy nổi sóng cuộn cuộn, nhưng ngoài mặt vẫn ung dung, không hỏi thêm câu nào nữa.

Trì Sính lại hỏi Ngô Sở Ủy: “Thời gian tăng ca còn có thể chỉnh lại tóc?”

Ngô Sở Ủy giật mình: “Ánh mắt anh có thể dừng tốt như vậy được không, tôi chỉ phát hiện tóc hai bên không bằng nhau, nên có cắt chút ít thôi mà, tổng cộng không đến mười sợi tóc!”

“Kết quả mười sợi tóc đó còn rớt hết vào trong cổ, đúng không?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nhún vai, khó trách vừa rồi luôn cảm thấy ngứa, thì ra là chưa phải sạch.

“Thối giúp tôi đi.” Ngô Sở Ủy nói.

Kết quả, Trì Sính thối một cái, Ngô Sở Ủy tránh một cái, Trì Sính thối một cái, Ngô Sở Ủy tránh một cái. Trì Sính bắt đắc dĩ chỉ có thể ấn cổ Ngô Sở Ủy lại, dùng bàn tay thô ráp lấy từng sợi tóc vụn bên trong ra. Buổi tối lúc thân mật, Ngô Sở Ủy lên chỉnh đồng hồ lại đúng giờ.

Chỉ có chỉnh giờ lại vào lúc này, mới không bị Trì Sính phát hiện, vì hắn vừa nhìn đồng hồ, sẽ cảm thấy vui quên trời đất.

“Mới giờ này thôi sao? Vậy chúng ta làm một phát nữa.”

150. Chương 150 - Dám Giành Đồ Của Tôi? Trị Cô Không Thương Lượng!

Tháng sáu tháng bảy, lại đến mùa hạnh đào chín.

Trong vườn nhà Ngô Sở Ủy có trồng một cây hạnh đào, vừa đến hạ tuần tháng sáu, hạnh đào chỉ chít có thể nặng trĩu cả cành. Ngô Sở Ủy thích ăn hạnh đào nhất, rảnh rỗi lại đi vòng vòng dưới gốc hạnh đào, vừa hái vừa ăn, đi hai vòng có thể ăn hơn một cân.

Năm nay vì công ty bận rộn, Ngô Sở Ủy không có thời gian rảnh đi dưới gốc hạnh đào hái ăn, sau khi về nhà liền hái sạch hạnh đào, vác hai bao lớn chặt nhích lên xe.

Bà Ngô chạy bước nhỏ tới bên xe Ngô Sở Ủy, nôn nóng hỏi: “Con lấy đi hết sao?”

Ngô Sở Ủy nói: “Nếu không để lại cho ai ăn chứ? Mẹ có bệnh tiểu đường, bác sĩ không cho mẹ ăn trái cây có hàm lượng đường cao.”

“Không phải mẹ ăn.” Bà Ngô nói: “Là cháu ngoại của con thích ăn, con quên rồi hả?”

Ngô Sở Ủy sụ mặt nói: “Không phải mẹ đã cho chị một sọt rồi sao? Sao còn mong nhớ đến chút ít trên xe con làm gì? Chẳng lẽ mẹ chỉ thương cháu trai của mẹ, không còn thương con trai của mẹ nữa?”

Bà Ngô bối rối, thằng con này sao lại thay đổi rồi? Trước kia hạnh đào vừa chín đầu tiên sẽ đưa cho chị nó, chuyện gì cũng nghĩ cho người khác trước, bây giờ sao lại học cách bảo vệ thức ăn thế nào?

Hết cách, trước kia không ai nghĩ đến y, y chỉ có thể suy nghĩ cho người khác trước. Bây giờ có người chiều quen rồi, y nghiêm nhiên sẽ cho rằng tất cả đồ tốt đều là của mình.

“Con còn phải đưa một ít cho Trì Sính nữa.” Ngô Sở Ủy tìm cho mình một lý do bá chiếm.

Vừa nghe câu này, chân mày bà Ngô lập tức giãn ra.

“Con nên nói sớm chứ! Trong phòng phía tây còn nửa thùng đó, mẹ đặc biệt giữ lại cho đại Trì.”

Ngô Sở Ủy oán: “Sao mẹ lại thiên vị như thế chứ? Con mới hái hai bao mẹ đã không vui, kết quả lại lén lút giữ lại nửa thùng cho Trì Sính!”

“Cái thằng này! Mẹ không vui chỗ nào?” Bà Ngô đánh một cái lên lưng Ngô Sở Ủy, “Nếu con nói còn có phần của đại Trì, mẹ có thể không vui sao?”

Ngô Sở Ủy đen mặt, nói vậy chẳng phải là không vui sao?

Trên đường về phòng, bà Ngô lại nói: “Mấy hôm trước đại Trì lại đến thăm mẹ, còn mang bác sĩ đến kiểm tra cho mẹ. Cậu ta nói sau này sẽ nhờ bác sĩ định kỳ đến nhà kiểm tra cho mẹ, mẹ khỏi phải chạy đến bệnh viện. Con nói xem sao đại Trì lại đối xử với con tốt vậy?”

Ngô Sở Ủy nhẹ ho hai tiếng, để che giấu mất tự nhiên trong lòng.

“Anh ta à, đối xử với ai cũng tốt.”

Bà Ngô lại nói: “Vậy con có từng đi thăm ba mẹ cậu ta chưa?”

Ngô Sở Ủy suýt nữa cắn phải lưỡi, đi thăm ba mẹ anh ta? Con làm sao có lá gan đó chứ! Khỏi nói đến thân phận địa vị nhà người ta, chỉ nói đến trách nhiệm của mười hai cây gậy mở rộng hậuu đình kia, y đã không gánh nổi rồi!

“Chuyện này, không cần thiết.” Ngô Sở Ủy phô diễn.

Bà Ngô nhú mày: “Cái gì mà bảo không cần thiết hả? Cái thằng này không hiểu biết gì hết! Người ta luôn đến đây thăm mẹ, con không đi thăm ba mẹ người ta, thích hợp sao?”

“Loại dân thường như con, nên chạy đi coi tin tức Bắc Kinh xem ra đáng tin hơn.”

“Thằng nhóc này lại lằm bằm gì đó hả?”

Ngô Sở Ủy lắc đầu: “Không, con nói ba mẹ anh ta rất bận, đợi người ta có thời gian thì con sẽ đến.”

Kéo mấy chục cân hạnh nhân về công ty, trước khi xuống xe ước lượng một chút, nửa thùng đó quả nhiên còn nặng hơn hai bao của mình, thế là Ngô Sở Ủy lại lấy một phần trong nửa thùng đó bỏ vào túi của mình.

Cho dù là thế, y nhìn số hạnh nhân còn lại trong thùng, vẫn cảm thấy hơi đau lòng.

Hôm nay là thứ năm, là ngày mỗi tuần Ngô Sở Ủy sẽ đi đón Trì Sính.

Sau khi tan ca, y lái xe đến đơn vị của Trì Sính, giữa đường bị kẹt xe, Ngô Sở Ủy nhân thời gian này lại lên ăn không ít trong phần của Trì Sính.

Kết quả, khi đến trước cửa cục tài chính, lại có hơn nửa cân vào bụng Ngô Sở Ủy.

Trì Sính vừa xuống bậc thang, Ngô Sở Ủy đã thò đầu ra cửa sổ xe.

“Quả hạnh đào của nhà tôi, ném thử xem có ngon không.”

Nói xong ném một quả cho Trì Sính.

Trì Sính trực tiếp đón lấy bằng miệng, cắn miếng lớn, nhai nuốt, rồi gật đầu.

“Mùi vị không tệ.”

Ngô Sở Ủy âm u: “Sao không nhả hạt?”

Trì Sính thờ ơ: “Còn có hạt sao?”

Má, chưa từng thấy ai thế này, Ngô Sở Ủy đen mặt nhìn Trì Sính.

Trì Sính vừa định lên xe, Ngô Sở Ủy vội mở miệng nói: “Khoan hãy lên, mang thùng hạnh nhân ở cốp sau vào phòng làm việc của anh, để ban ngày ăn.”

“Cậu ôm em trai cậu trước này.” Nói xong đưa Túi Dấm Nhỏ cho Ngô Sở Ủy.

Không biết có phải do mùa màng thủy thổ không hợp không, mỗi khi đến tháng này, Túi Dấm Nhỏ đặc biệt thích dính người. Mấy hôm nay Trì Sính luôn mang nó đến đơn vị, bình thường đeo nó chơi mấy tính, ngay cả điều hòa cũng tiết kiệm.

Ngô Sở Ủy tách một quả hạnh nhân, bên trong có một con sâu, đúng lúc nhét vào miệng Túi Dấm Nhỏ.

Đại Bảo ăn hạnh, Nhị Bảo ăn sâu, một gia đình ấm áp đầy tình thương.

Trì Sính vác thùng ra ngoài, đúng lúc đụng phải Lý Chi Linh vừa mới từ bên trong đi ra.

Một lần đụng phải là tình cờ, hai lần chạm mặt là duyên phận, lần này cũng chạm mặt thì phải nói lại. Ngô Sở Ủy bất giác nghĩ, một tuần lễ tôi mới đến một lần, sao lại trùng hợp luôn đụng phải cô ta như thế? Rõ ràng quá rồi, chắc chắn có người ngày ngày chơi xấu ở đây.

“Ôi, trùng hợp thế!” Lý Chi Linh cười chào hỏi Trì Sính.

Trì Sính gật đầu với cô ta, vừa định đi vào trong, Lý Chi Linh quả nhiên lại kéo hấn.

”Trong cái thùng của anh là gì vậy? Mùi rất thơm!

Trì Sính đáp ngắn gọn: “Hạnh đào.”

Người bình thường bị hỏi thế, đều sẽ thêm một câu: Cô cũng ném thử đi! Trì Sính không mở miệng, liền chứng minh hẳn căn bản không muốn cho Lý Chi Linh ăn. Nhưng Lý Chi Linh không cảm thấy thế, cô cho rằng Trì Sính không mở miệng là do cá tính tạo ra, đối với loại đàn ông này không thể kiêu ngạo, phải nhiệt tình hào phóng, chủ động mở miệng thay người ta.

“Ôi! Tôi cũng muốn ném thử.”

Ngô Sở Ủy oán thầm, cô còn có thể giả vờ thêm chút nữa không? Bình thường đồ ăn của cô toàn là đặc biệt cung cấp, có đến mức phải kích động kiểu đó với hàng què của bách tính nghèo khổ chúng tôi sao?

Lý Chi Linh trực tiếp thò tay vào thùng, lấy một quả đưa vào miệng.

“Chưa rửa.” Trì Sính nhắc nhở.

Lý Chi Linh không để ý: “Không sao, vừa thấy là biết đồ thiên nhiên không ô nhiễm, khẳng định không có thuốc trừ sâu.”

Ngô Sở Ủy mài răng, mắt cô đúng là bén!

Lý Chi Linh ăn xong một quả, kêu to rất ngon, lại thò tay vào trong thùng của Trì Sính.

Nếu là lúc bình thường, chắc chắn Trì Sính sẽ trực tiếp bỏ đi, cô thích nói tôi keo kiệt thì nói đi, dù sao thứ Đại Bảo cho tuyệt đối không tặng ra ngoài. Nhưng hôm nay Ngô Sở Ủy ở đây, Trì Sính vẫn không thể biểu hiện vẻ mặt bảo vệ thức ăn ra, người khác không dám xem thường Trì công tử hấn, nhưng Ngô Sở Ủy dám.

Thế là trực tiếp nhét vài quả vào trong túi váy của Lý Chi Linh, rồi vác thùng bỏ đi.

Mặt Ngô Sở Ủy lập tức đen thui, má, ông còn không nỡ cho anh ta ăn, cô lại dám giành mất! Nhìn túi váy của Lý Chi Linh phồng lên, Ngô Sở Ủy đau lòng hết biết!

Nhưng, đợi Trì Sính lên xe rồi, y liền trở lại bình thường.

Giống như không có việc gì, nên nói thì nói nên cười thì cười, hoàn toàn không nhắc đến chuyện vừa rồi.

Hôm sau, Ngô Sở Ủy dậy sớm, không vì gì khác, chỉ vì đưa đón Trì Sính, điều tra tình hình quân địch.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, xe vừa lái đến đơn vị của Trì Sính, Lý Chi Linh lại từ chỗ nào chui ra.

“Có ăn sáng chưa?” Trong tay cầm một cái túi: “Bánh bao canh bảo mẫu nhà tôi làm, đặc biệt ngon, có muốn ném thử không?”

Trì Sính lạnh nhạt đáp: “Đã ăn rồi.”

Thấy Lý Chi Linh lại muốn cùng Trì Sính bước vào, Ngô Sở Ủy thò đầu ra ngoài xe, cố ý huýt sáo một cái.

Lý Chi Linh vô thức nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại trên người Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy hiểu rõ tốc độ của Trì Sính, lúc này chắc chắn hẳn đã lên đến lầu ba rồi, thế là yên tâm gọi Lý Chi Linh: “Chị dâu, tôi còn chưa ăn sáng.”

Lý Chi Linh kinh ngạc chỉ vào bản thân: “Anh đang gọi tôi?”

“Ở đây trừ cô ra còn người khác sao?”

Lý Chi Linh âm thầm vui sướng, nhưng không biểu lộ quá mức, vẫn khá cẩn trọng lại xe Ngô Sở Ủy, thăm dò: “Vừa rồi anh gọi tôi...”

“Chị dâu đó!” Ngô Sở Ủy dứt khoát nói.

Lý Chi Linh giả bộ tức giận nói: “Gọi vậy gì đó? Ai là anh của anh hả?”

Ngô Sở Ủy cười rất xấu xa: “Cô còn không biết sao?”

Lý Chi Linh đỏ mặt: “Thôi đi, bát tự còn chưa xem mà.”

Ngô Sở Ủy cười lạnh, yên tâm đi, cả hy vọng xem cũng không có đâu.

Nhưng vẫn đặc biệt dẻo mềm nói một câu: “Đây không phải chuyện sớm muộn sao?”

“Trì Sính nói với anh về chuyện của hai chúng tôi sao?” Lý Chi Linh căng thẳng thăm dò.

Má, nghe ý cô, hai người còn có chuyện gì để nói hả?

Nổi tức giận thoáng qua trong mắt Ngô Sở Ủy, tiếp tục trêu cợt: “Bụng tôi vẫn còn đói đây này, không nhớ ra cái gì hết đó.”

Lý Chi Linh bĩu môi: “Được rồi, cho anh hết.”

Nói xong nhét vào xe Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy căn bản không đói, chỉ là khơi chuyện mà thôi.

“Cô biết tại sao Trì Sính không ăn bánh bao canh cô cho anh ta không?”

Lý Chi Linh huênh hoang nói: “Không phải anh ấy đã ăn sáng rồi sao?”

Ngô Sở Ủy nói: “Cái gì chứ! Anh ta không thích ăn bánh bao.”

Mắt Lý Chi Linh sáng lên: “Vậy anh ấy thích ăn cái gì?”

“Nhiều lắm, các loại đậu, bánh gạo khô, hạt dẻ cười, hạt dưa, xiên que này...” Ngô Sở Ủy nói một đồng thứ mình thích ăn.

“Anh ấy thích ăn vặt sao?” Lý Chi Linh rất ngạc nhiên.

Thật ra thức ăn vặt Trì Sính thích chỉ có đậu khô, Ngô Sở Ủy còn chưa nói.

Lý Chi Linh nhanh chóng đi vào một siêu thị gần đó, vì làm “người tốt” đến cùng, Ngô Sở Ủy cũng vào theo, ngay cả Trì Sính thích ăn nhãn hiệu nào cũng nói cho Lý Chi Linh.

Đợi Lý Chi Linh đi rồi, Ngô Sở Ủy liền mua lại mỗi thứ mà Lý Chi Linh từng mua.

Khi đưa vào phòng làm việc của Trì Sính, Trì Sính không có ở đó, cửa phòng làm việc của hắn đóng chặt.

Lý Chi Linh đặt đồ lên bàn làm việc của Trì Sính, để lại một mẫu giấy.

“Em tặng anh đó! Nhất định phải ăn hết nha.”

Sau đó vui vẻ ra ngoài.

Đợi Trì Sính trở về, mẫu giấy đã không còn, trên bàn đặt hai túi đồ ăn vặt, bình thường Trì Sính thường xuyên nhận được những thứ này, trên cơ bản đều sẽ ném cho phòng làm việc khác để người ta tranh nhau. Vì người tặng quà chắc chắn là ở đơn vị này, mục đích hắn làm thế chính là ám thị cho vị đó, sau này bớt làm mấy chuyện không có ý nghĩa này đi.

Kết quả, mở ra nhìn thử, đều là thứ Đại Bảo thích ăn.

Ánh mắt biến đổi, hiếm khi nhận hết.

151. Chương 151 - Làm Ra Vẽ

Lý Chi Linh đi không bao lâu, Ngô Sở Ủy liền xách túi đồ ăn vặt giống hệt vậy đi dạo ở mấy phòng làm việc cạnh phòng Trì Sính, phân chia đồ kiểm tình cảm, xây dựng một hình tượng tốt đoàn kết thân ái cho Trì Sính.

“Lại phát đồ ăn hả?” Đồng chí tiểu Trương cách vách Trì Sính trêu chọc: “Lần này lại là ai ‘tài trợ’ vậy?”

Ngô Sở Ủy nháy mắt với hắn: “Anh nói đi?”

Đồng chí tiểu Trương lập tức cười ha ha: “Hóa ra là thiên kim của cục trưởng thưởng cho, vậy tôi phải ăn nhiều hơn mới được, bình thường đều là chúng tôi tặng quà cho cô ta, khó khăn lắm mới đến phiên chúng tôi chiếm tiện nghi của cô ta.”

Trong lòng Ngô Sở Ủy vừa ghen khuất vừa cao hứng, cao hứng là đồng nghiệp của Trì Sính phối hợp như thế, ghen khuất là đưa đẩy giữa Lý Chi Linh và Trì Sính đã đến mức đi sâu lòng người như thế.

Buổi tối khi Ngô Sở Ủy đến đón Trì Sính, Trì Sính quả nhiên ném túi đồ ăn vặt cho y.

“Anh mua cho tôi?” Ngô Sở Ủy cố ý hỏi.

Trì Sính nói: “Không biết ai đặt trên bàn tôi.”

Ngô Sở Ủy vui vẻ: “Thật tốt, đều là thứ tôi thích ăn.”

Muốn hỏi tại sao Ngô Sở Ủy không trực tiếp chia túi đồ ăn vặt này cho đồng nghiệp của Trì Sính, làm gì phải tự mình đi mua một phần giống hệt sao? Đó là vì ăn đồ người ta tặng cảm thấy ngon hơn!

Tối nay tắm xong, Trì Sính không cho Ngô Sở Ủy mặc đồ, để y trần truồng nằm sấp trên giường. Sau đó tách móng, đổ một chút chất lỏng không rõ lên tay, bôi lên cửa vào của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy run rẩy, nghiêng đầu nhìn Trì Sính.

“Anh đang làm gì vậy?”

Trì Sính lắc cái ly trong tay: “Nước ép hạnh đào tôi mật chế, có thể khiến màu sắc ở chỗ kín thêm đẹp hơn.”

Ngô Sở Ủy không nghe thấy phần sau, chỉ nghe được mấy chữ “nước ép hạnh đào” đã lập tức nắm cổ tay Trì Sính, hỏi: “Vừa rồi anh nói là nước ép gì? Nước ép hạnh đào? Nước ép hạnh đào ở đâu ra?”

“Thì ép ra, nhiều hạnh đào như thế, chỉ ăn thôi không dùng rất lãng phí.” Trì Sính nói: “Đương nhiên, hạnh đào chỉ là nguyên liệu chính, tôi còn phối hợp thêm vài thứ khác. Cậu không biết hạnh đào có thể chăm sóc sắc đẹp sao? Thật ra trong thành phần của rất nhiều loại mỹ phẩm đều có dầu hạnh đào.”

Ngô Sở Ủy không quan tâm cái này, y chỉ quan tâm hạnh đào của mình, vì cái khỉ gì còn chưa đi qua miệng y, đã trực tiếp đến đoạn cuối của hệ tiêu hóa rồi?! A a a!!! Trả hạnh đào cho tôi!! Đồ súc sinh phí phạm của trời nhà anh!!

Trì Sính tiếp tục động tác trong tay, bôi xong bên ngoài lại bôi bên trong, bình thường hẳn thích tách đóa cúc ra nhìn thật non bên trong, cho nên trong trong ngoài ngoài đều mềm mại.

Nhưng Ngô Sở Ủy hoàn toàn không phối hợp, còn đang xoắn xuýt những hạnh đào bảo bối của mình.

“Anh dựa vào cái gì lại tàn phá thứ tôi thích ăn hả?”

Trì Sính nói: “Vì thứ tôi thích ăn.”

Ngô Sở Ủy tức chết: “Một cái móng mà thôi, cần phải tiêu hao như thế làm gì? Màu nào không phải làm?”

“Cái này không giống.” Trì Sính dấn vào tai Ngô Sở Ủy nói: “Màu sắc tươi ngon, tôi càng thích liếm.”

Lần này Ngô Sở Ủy hết từ ngữ luôn.

Nằm trên giường trầm nghĩ, anh cứ đợi đó, đợi tôi tìm được chứng cứ hùng hồn rằng anh và Lý Chi Linh âm thầm cấu kết, ông nhất định sẽ xử anh! Thay đổi những chiêu này thêm lợi hại rồi trả hết lên người anh!

...

Không ngoài dự liệu của Ngô Sở Ủy, hôm sau, Lý Chi Linh đến phòng làm việc của Trì Sính kiểm tra thành quả.

Kết quả, trên bàn làm việc trống không.

Oa, thật sự ăn sạch hết rồi à?

Nhưng Lý Chi Linh cúi đầu nhìn, hạt hạnh nhân trong thùng rác vẫn là của hôm qua, chứng minh Trì Sính không ném một chút rác nào vào thùng. Cái này rõ ràng không thích hợp, vì trong số đồ ăn vặt mà Lý Chi Linh mua cho hắn có hạt dễ cười, hạt dưa các loại, không thể không tạo ra một chút rác nào được?

Lại lục tìm trong tủ và ngăn kéo của Trì Sính, vẫn không thấy.

Lý Chi Linh tựa vào khung cửa âm thầm cân nhắc, lẽ nào hắn mang đồ ăn vặt về nhà ăn rồi?

Hoặc là không ăn, cất ở chỗ nào rồi?

Đang nghĩ thế, tiểu Trương cách vách bước ra, thấy Lý Chi Linh, liền kích động nói hớ.

“Công chúa Lý, cho hỏi một chút, hạt dưa đó cô mua ở đâu vậy? Hương vị quả là đích thực.”

Lý Chi Linh giật thót, “Anh nói hạt dưa gì?”

Tiểu Trương chỉ bao hạt dưa trong thùng rác, nói: “Chính là loại hạt dưa này, không phải là cô mua cho Trì thiếu sao? Trì thiếu chia cho tôi ăn.”

Lý Chi Linh khoanh tay, ra vẻ muốn tra khảo.

“Có phải khi Trì Sính sang phòng anh ăn, anh chủ động mở miệng xin không?”

Tiểu Trương cười: “Đại công chúa à, cô đang đùa với tôi sao? Trì thiếu cho tôi hết cả túi, còn có...” Nói xong lại chỉ chỉ kẹo sơn tra trên bàn: “Cũng là Trì thiếu cho tôi.”

Sắc mặt Lý Chi Linh trở nên khó coi.

Tiểu Trương thấy tình hình không đúng, vội biện tội cho mình.

“Không phải chỉ mình tôi ăn, phòng đối diện, còn có phòng bên cạnh, dù sao mấy phòng gần đây đều được chia. Nếu cô vào, người ta chắc chắn sẽ vỗ tay hoan nghênh.”

Lý Chi Linh tức giận nói không nên lời, nghiêng đầu đi ra ngoài.

Tiểu Trương gọi theo: “Cô còn chưa cho tôi biết hạt dưa mua ở chỗ nào đó!”

Trong đầu Lý Chi Linh đã không còn hạt dưa, toàn bộ là nắm đấm!

...

Kết quả, vừa ra khỏi đơn vị Trì Sính, thì thấy xe của Ngô Sở Ủy đậu gần đó.

“Chị dâu!” Ngô Sở Ủy lại đánh tiếng chào hỏi cô.

Lý Chi Linh tức giận, bước qua hỏi tội Ngô Sở Ủy.

“Không phải anh nói Trì Sính thích ăn những đồ ăn vặt đó nhất sao? Sao tôi tặng anh ấy lại đem chia hết cho người khác chứ?”

“Chuyện này à?” Ngô Sở Ủy cố ý ra vẻ khó xử, “Tôi đang muốn nói với cô đây, sau này cô đừng đặt đồ lên bàn làm việc của Trì Sính. Bình thường anh ta rất hào phóng, thứ gì cũng đều chia cho đồng nghiệp ăn, sau đó mọi người đều theo thói quen lấy đồ trên bàn anh ta để ăn, trước giờ không cần nói tiếng nào.”

Lý Chi Linh cảm thấy cân bằng không ít.

“Thì ra là thế à!”

“Đúng vậy.” Ngô Sở Ủy cười cười, “Cô nghĩ anh ta ghét đồ cô tặng sao?”

Lý Chi Linh bĩu môi: “Không phải tôi cảm thấy anh ấy sẽ ghét, mà cho rằng anh ấy không để tâm.”

Ngô Sở Ủy an ủi như một người anh tri tâm: “Người như anh ta là miệng như dao lòng như đậu hũ, tối qua hai chúng tôi cùng ăn cơm, anh ta còn khen cô với tôi. Nói cô đặc biệt tỉ mỉ, hiểu rất rõ khẩu vị của anh ta.”

Lý Chi Linh đỏ mặt: “Còn không phải nhờ anh nhắc nhở sao.”

Ngô Sở Ủy cười phúc hậu: “Cái này tôi không dám nói, nói rồi tổn thương anh ta lắm!”

Lòng tin cùng thiện cảm của Lý Chi Linh dành cho Ngô Sở Ủy dâng lên thật cao, không khỏi dò hỏi thêm vài câu.

“Anh là tài xế của Trì Sính sao?”

Ngô Sở Ủy chần chừ một chút, nói: “Coi như vậy đi, kiêm luôn trợ lý sinh hoạt.”

Còn kiêm cả chức bạn giường và con trai nuôi.

Mắt Lý Chi Linh sáng lên, “Vậy anh rất thân với Trì Sính đúng không? Trừ thỉnh thoảng đưa đón anh ấy đi làm, bình thường có ở cạnh anh ấy nhiều không?”

“Chắc là rất nhiều.” Ngô Sở Ủy nói khiêm tốn: “Thường xuyên cùng ăn cơm, anh ta ra ngoài làm việc cũng sẽ gọi tôi, thỉnh thoảng cùng đánh bài này nọ.”

Ngô Sở Ủy đã rất rất khiêm tốn rồi, nhưng vẫn khiến Lý Chi Linh ngưỡng mộ muốn chết.

“Vậy anh có thể giúp tôi chuyển đồ cho anh ấy không?”

Ngô Sở Ủy không cần suy nghĩ nói: “Đương nhiên có thể rồi, nguyện ý ra sức cho chị dâu!”

Câu này dụ cho Lý Chi Linh vui đến quên phương hướng.

Cô vội vào xe bàn kỹ hơn với Ngô Sở Ủy. Hỏi y Trì Sính còn thích ăn thứ gì, Ngô Sở Ủy hồi báo toàn bộ không sót một cái nào trong số thứ mình thích ăn. Trừ đồ ăn vặt, trái cây và đồ ăn chính cũng nói rõ không sai sót, tóm lại chỗ có thể chiếm hơi thì sẽ không bỏ qua.

Cuối cùng, nhớ lại bánh bao canh ăn hôm qua, lại nhắc Lý Chi Linh một câu.

“Hôm qua lúc ăn cơm anh ta khen bánh bao canh bảo mẫu nhà cô làm rất ngon.”

Lý Chi Linh khó hiểu: “Không phải anh nói Trì Sính không thích ăn bánh bao sao?”

Ngô Sở Ủy giải thích thế này: “Cô cũng không xem thử coi bánh bao đó là do ai tặng! Ở trước mặt cô thì anh ta không ăn, kết quả tôi mới ăn vài cái anh ta đã muốn liêu mạng với tôi rồi! Nói là: Bánh bao tiểu Linh tặng cậu cũng dám ăn? Lấy ra đây, dù không thích ăn tôi cũng phải ăn hết.”

Lý Chi Linh bị hai chữ “tiểu Linh” làm choáng váng mất phương hướng, lập tức nói với Ngô Sở Ủy: “Vậy ngày mai tôi nhờ bảo mẫu làm thêm một chút, làm luôn phần cho anh.”

“Cảm ơn chị dâu nha.”

Cảm ơn chị dâu giúp tôi tiết kiệm tiền cơm ngày mai.

Mấy ngày sau đó, Lý Chi Linh liền làm theo những gì Ngô Sở Ủy nói, mỗi ngày đều mua rất nhiều đồ ăn ngon, trực tiếp đưa cho Ngô Sở Ủy mang về cho Trì Sính. Ngô Sở Ủy không chỉ được ăn đồ ăn vặt miễn phí mấy bữa, hơn nữa tiết kiệm được rất nhiều tiền. Nhưng y cũng coi như “phúc hậu”, mỗi lần Lý Chi Linh tặng đồ, y đều chị dâu này chị dâu kia, lại tạo thêm chút không khí hào nhoáng, để Lý Chi Linh lầm tưởng rằng cô ta và Trì Sính đã là chàng có tình thiếp có ý, chỉ còn chưa đâm rách lớp cửa sổ giấy này thôi.

Nhưng, có lúc Lý Chi Linh cũng trầm nghĩ, tại sao luôn cảm thấy thái độ của Trì Sính đối với cô không có gì cải biến? Giống như tất cả chuyện biến đều biết được từ miệng Ngô Sở Ủy, còn ở chỗ Trì Sính, vẫn chỉ nhận được bộ mặt lạnh nhạt kia.

Thế là, sau một tuần lễ tiêu tiền như nước, Lý Chi Linh đã không kìm nổi nữa.

“Tại sao tôi gọi điện cho Trì Sính, anh ấy luôn không nghe?”

Ngô Sở Ủy nói: “Đây là thói quen của anh ta, vừa về đến nhà sẽ chuyển di động sang chế độ yên lặng, không thích thời gian nghỉ ngơi bị phá rồi đột ngột. Cô có thể add tài khoản mạng của anh ta, loại người không thích nói chuyện như anh ta, luôn quen trò chuyện trên mạng.”

Lý Chi Linh nghe thế, trong lòng thoải mái hơn không ít.

”Vậy được, anh cho tôi biết tài khoản mạng của anh ấy đi.

Thế là, Ngô Sở Ủy cho Lý Chi Linh biết tài khoản mạng của mình.

152. Chương 152 - Tôi Là Dây Thường Em Là Ngựa

Buổi tối, Ngô Sở Ủy dùng di động đăng nhập tài khoản của mình, quả nhiên thấy Lý Chi Linh add y.

Nickname là “Ngựa Phi Diên Cuồng”.

Ngô Sở Ủy ban đầu còn chưa phản ứng kịp, loại khuê tú nhà giàu như Lý Chi Linh sao lại lấy cái nickname khí thế như vậy? Sau đó tra một chút mới biết, đây là một cách giải thích trong từ “rong ruổi”. (Rong ruổi: đồng âm với từ Trì Sính)

Thế là, Ngô Sở Ủy cũng đổi tên tài khoản mạng, thành “Dây Thường”.

Bên này vừa mới xong xác nhận, bên kia đã gửi đến một gương mặt cười dễ thương.

Nôn nóng thật... Ngô Sở Ủy nghĩ, tuy tôi cũng rất muốn nhanh chóng làm cô nhụt chí, nhưng vì để Trì Sính diễn giống thêm chút nữa, tôi phải kìm nén một chút mới tốt.

Năm phút sau, Ngô Sở Ủy mới gửi qua một dấu chấm câu.

Ngựa Phi Diên Cuồng: Có ý gì?

Dây Thường: Không.

Ngựa Phi Diên Cuồng: Đã ăn chân giò lát lên men em mua hôm nay rồi chứ?

Dây Thường: Ừ.

Ngựa Phi Diên Cuồng: Ngon không?

Dây Thường: Ừ.

Ngựa Phi Diên Cuồng: ...

Lúc này, Túi Dấm Nhỏ đang “thân mật” cọ trên da bụng của Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy giống như một cái lò than, vừa đến mùa hè liền bốc khói.

Nhị Bảo thích nóng, Đại Bảo ham mát, hai đứa dờ hơi trời sinh một đôi.

Ba nuôi bên cạnh nhìn mà nóng mắt, cũng không biết là ghen tỵ với Nhị Bảo dính lấy Đại Bảo, hay ghen tỵ Đại Bảo bảo vệ Nhị Bảo. Tóm lại trong lòng chua lè, thò tay qua, ý đồ muốn xách Túi Dấm Nhỏ đi, kết quả gặp phải kháng nghị kịch liệt của Ngô Sở Ủy.

“Đừng đem đi, nó đi rồi tôi sẽ nóng.”

“Nóng thì mở điều hòa.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình di động nói: “Tôi hứng điều hòa rất dễ tiêu chảy.”

Phàm là chuyện có liên quan đến đường ruột, hù dọa đảm bảo chuẩn, Trì Sính tuyệt đối thu tay.

Di động lại truyền đến âm báo có tin.

Ngựa Phi Diên Cuồng: Bình thường sao anh cứ lạnh nhạt với em vậy?

Dây Thường: Không.

Ngựa Phi Diên Cuồng: Rõ ràng là có.

“Dây Thừng” vừa định trả lời, cái đầu không thành thật của Túi Dấm Nhỏ nạy mép quần lót của Ngô Sở Ủy lên chui vào, thấy được trứng lớn, còn là hai trái, rất vui, há miệng cắn một phát.

Dây Thừng: A a a a.

Ngựa Phi Diên Cuồng: ??? Chuyện gì vậy?

Ngô Sở Ủy lau mồ hôi trên trán, đáp lại một chữ “gấp”.

Ngựa Phi Diên Cuồng: Gấp cái gì?

Ngô Sở Ủy vừa bấm được một chữ, điểm mẫn cảm bên ngực trái bị răng Trì Sính cắn chặt, thân thể không khỏi run rẩy vài cái, ngón tay chọt chọt trên màn hình.

Sau đó, với trình độ cực cao chọt ra được bốn chữ “gấp muốn thao em”, hơn nữa còn gửi qua.

Không cần nghi ngờ tính trùng hợp của chuyện đáng sợ này, từ “gấp” là Ngô Sở Ủy tự bấm ra, chữ “muốn” đó là hệ thống tự động phối hợp. Câu này lại là câu chuyên dùng vào lúc tán tỉnh của Ngô Sở Ủy và Trì Sính khi xa cách hai nơi, cho nên “thao em” nằm ở vị trí hàng đầu được sử dụng nhiều nhất, thế là...

Ánh mắt tối tăm của Trì Sính đảo qua mặt Ngô Sở Ủy, âm u hỏi: “Nói chuyện với ai đó?”

“Không ai cả.” Ngô Sở Ủy nhét di động xuống dưới gối.

Trì Sính cợt nhả nói: “Gọi ba nuôi.”

Ngô Sở Ủy sững sốt: “Không phải anh không thích nghe xưng hô này sao? Lần trước tôi chỉ đùa với anh thôi anh đã mắng tôi rồi, còn nói tôi tìm chết.” Ngô Sở Ủy rất là ghi thù.

Tay Trì Sính bao kín lấy trái trứng mềm mại, nói: “Chính vì quá kích thích, cho nên không dám nghe.”

Ngô Sở Ủy vừa nghe vậy liền không dám gọi.

“Nếu cậu cảm thấy gọi ba nuôi không đủ thân, vậy gọi ba cũng được.”

Ngô Sở Ủy xấu hổ bực bội không thôi: “Anh biến thái quá!”

“Gọi hay không?”

Ra vẻ ngang ngược: “Chết cũng không gọi.”

“Không gọi đúng không? Vậy tôi thao cậu đến khi cậu gọi mới thôi!”

Ba giờ rưỡi sáng, sau khi bị Trì Sính oanh tạc diên cuồng bốn vòng, Ngô Sở Ủy cuối cùng phát ra “tín hiệu” đầu hàng.

“Ba nuôi... ba nuôi...”

“Chỉ gọi thôi không được.” Trì Sính xấu xa cực điểm, “Cậu phải nói xem ba nuôi đang làm gì đây?”

Ngô Sở Ủy nào mở miệng được? Tiếng ba nuôi này đã khiến y đỏ cả mặt rồi.

“Không nói?”

Khai hỏa động cơ điện ở eo, liên tục húc mạnh không gián đoạn, lột sạch sẽ lớp da mặt không còn lại bao nhiêu của Ngô Sở Ủy.

“Ba nuôi... đang... làm tôi...”

Chỉ với câu nói này, lại khiến Trì Sính hưng phấn hết nửa đêm sau.

Ngủ thẳng đến trưa ngày hôm sau mới tỉnh, Ngô Sở Ủy cảm di động lên, nhìn thấy tin nhắn gửi đến ồ ạt, lập tức giật bắn.

Ngựa Phi Diên Cuồng: Anh... sao anh có thể nói với em như thế? Em khác những người bạn tình từng ở bên anh, tuy em không để ý những sự tích ác liệt của anh, nhưng em vẫn luôn biết bảo vệ bản thân. Em biết đàn ông có nhu cầu về mặt đó là rất bình thường, nhưng có thể đừng nói như vậy với một xử nữ hay không? Anh sẽ khiến em sợ hãi lo lắng, không biết làm sao.

Ngựa Phi Diên Cuồng: Tại sao không nói gì? Giận em sao? Cho dù là vậy em cũng phải nói, cho dù chúng ta thật sự yêu nhau, em cũng không dễ dàng cho anh chạm vào, đối với anh hay với em đều là một sự tôn trọng.

Ngựa Phi Diên Cuồng: Sao không để ý đến em? Anh muốn em đến vậy sao?

Ngựa Phi Diên Cuồng: Anh còn trầm mặc nữa em cũng có chút sợ hãi đó.

Ngựa Phi Diên Cuồng: A a... ngủ không được rồi.

Sau đó toàn là biểu cảm phát cuồng, phát cuồng cả một đêm...

Ngô Sở Ủy lau mồ hôi trên trán, nha đầu này còn giỏi tưởng tượng hơn mình.

Kết quả, buổi chiều vừa đến công ty, đã thấy Lý Chi Linh ngồi trên sofa đại sảnh, nói chuyện với Lâm Ngạn Duệ.

“Tổng giám đốc của chúng tôi đến rồi.” Lâm Ngạn Duệ nói.

Lý Chi Linh quay đầu qua, hai vòng mắt đen thui đã sắp vượt qua lông mày mở rộng lên đến trán.

“Anh còn nói anh là tài xế của Trì Sính, rõ ràng là tổng giám đốc mà.”

Ngô Sở Ủy tiếp tục khiêm tốn: “Giám đốc của cái công ty nhỏ rách nát như thế này thì gọi là giám đốc gì chứ?”

“Giám đốc công ty nhỏ thì không phải giám đốc sao?” Lý Chi Linh rất biết khen ngợi: “Người ta chỉ là giám đốc trong phòng công tác thôi mà đã rất hăng hái rồi kìa.”

“Tôi thấy tinh thần cô không tốt lắm, tối qua không ngủ ngon sao?” Ngô Sở Ủy cố ý hỏi.

Lý Chi Linh liền xoắn xuýt: “Đúng vậy, tối qua rầu rĩ cả đêm.”

Ngô Sở Ủy dẫn Lý Chi Linh vào phòng làm việc của mình, đóng cửa nói chuyện riêng.

“Sao rồi?”

Lý Chi Linh thở dài, cho Ngô Sở Ủy biết về tin nhắn ô long kia.

“Anh nói xem, rốt cuộc anh ấy có ý gì? Có phải nghĩ tôi là loại phụ nữ tùy tiện không?”

Ngô Sở Ủy trầm nói: Ngại quá, là tôi gửi lộn mà thôi.

Nhưng vẫn đón ý hòa lời cùng tâm lý tìm ngược của Lý Chi Linh: “Đây là suy nghĩ bình thường của đàn ông.”

Lý Chi Linh rầu rĩ: “Bình thường lúc anh ấy ở đơn vị, hoặc thời gian rảnh rỗi, có phải hay có những phụ nữ lẳng lơ dâm đang quyến rũ anh ấy không? Có phải anh ấy luôn vương mắc không rõ với người ta không?”

Ngô Sở Ủy cười: “Không có, chuyện này đều là nghe sai đồn sai thôi, căn bản không đúng sự thật. Cả ngày tôi ở cạnh Trì Sính, cũng không thấy anh ta từng làm chuyện gì không nghiêm túc với người phụ nữ nào!”

Lý Chi Linh lại hỏi: “Thật vậy sao?”

“Tôi có thể lừa cô sao?”

Lý Chi Linh vừa nghe thế, lập tức bỏ xuống gánh nặng trong lòng, nói chuyện cũng trở nên có sức lực hơn.

”Thật ra tôi quanh quẩn bên cạnh Trì Sính lâu như thế, ít nhiều gì cũng nhìn ra được, những phụ nữ ở đơn vị đều thâm yêu anh ấy, nhưng lại có mấy ai dám ngang nhiên quyến rũ anh ấy đâu?”

Ngô Sở Ủy oán thầm: Phải, người ta không có tố chất tâm lý như cô.

Lý Chi Linh nói tiếp: “Không phải tôi làm cao kiêu ngạo, chúng ta nói thật luôn vậy, những người đó có hy vọng sao? Cường cường liên hôn là phép tắc ở giới quan chức, mấy kẻ đó cả ngày lẫn lộn trong giới chính trị, không biết bản thân mình đang ở vị trí nào sao? Tôi đoán trong lòng họ cũng biết rõ, quyến rũ được

cũng chỉ bị người ta chơi đùa, còn không bằng tìm một chỗ thích hợp để gả. Cho đến bây giờ, người có thể đến gần ranh giới kết hôn với Trì Sính, cũng chỉ có mình tôi.”

Những lời này, hoàn toàn đảo lộn hình tượng “không tự tin” của Lý Chi Linh, cũng khiến Ngô Sở Ủy hiểu ra, loại tính ưu việt mọc ra từ rễ này, sẽ không bị tiêu diệt sau một lần đả kích.

Lý Chi Linh lại hỏi: “Này, anh nói xem tình dục của Trì Sính... có phải đặc biệt mạnh không?”

Vấn đề này, Ngô Sở Ủy có quyền phát ngôn nhất.

“Cô nói xem?” Dùng ngữ khí phản vấn cường điệu.

Lý Chi Linh đỏ mặt, “Vậy khi anh ấy cùng người khác vào lúc đó, có phải đặc biệt mạnh mẽ không? Tôi cảm thấy có lúc ánh mắt của anh ấy đặc biệt biến thái hạ lưu, rất sợ anh ấy cũng như vậy trên giường, anh nói xem liệu anh ấy có mấy sở thích ác liệt không?”

Cô không phải xử nữ sao? Ngô Sở Ủy thầm chế nhạo, xử nữ có thể suy nghĩ thấu đáo như thế sao?

Lý Chi Linh lặng lẽ nói với Ngô Sở Ủy: “Hôm đó tôi đến phòng làm việc của anh ấy, đi lên bàn làm việc xem đồ, anh ấy ngồi đối diện tôi. Tôi quên mất mình mặc áo trễ ngực, cũng không màng che lại, kết quả tôi phát hiện chỗ đó của anh ấy... có phản ứng, hơn nữa còn khá lớn...” Nói xong còn dùng tay tả một chút.

Ngô Sở Ủy thật muốn ấn đầu Lý Chi Linh xuống đất dầm dẫm dẫm, cô biết cái đầu đó! Đó chính là khi anh ta không có phản ứng! Nếu khi anh ta có phản ứng mà mới chỉ khá lớn như thế, mẹ nó tôi còn cần phải chịu tội sao!

Mấy ngày sau, buổi tối Ngô Sở Ủy dùng thân phận Trì Sính làm trò mờ ám với tình địch, nhìn cô ta giả vờ đơn thuần giả vờ kín kẽ mà không vạch trần. Ban ngày lại dùng thân phận khuê mật tán gẫu với con gái cục trưởng. Yên lặng nhìn đủ kiểu khoe khoang đủ kiểu nhiều chuyện.

Buổi tối hôm nào đó, “Dây Thừng” nhận được một tin nhắn của “Ngựa Phi Điên Cuồng”.

“Ngày mai là sinh nhật của em.”

Cuối cùng Ngô Sở Ủy quyết định, phải dùng sợi dây thừng này ghim con ngựa đó lại, rồi cho cái vị vừa cầm roi đã sợ run trên lưng ngựa gã chết, nhanh chóng kết thúc ngày tháng vừa mệt vừa kinh người này.

153. Chương 153 - Trận Chiến Tuyệt Đẹp

Sáng hôm sau, Ngô Sở Ủy gặp Lý Chi Linh, liền đưa cho cô một chiếc hộp gấm.

“Trì Sính bảo tôi đưa cho cô.”

Lý Chi Linh lộ vẻ vui mừng, nhưng lập tức lại bĩu môi.

“Một chút thành ý cũng không có, quà sinh nhật sao lại nhờ người khác đưa giùm? Anh ấy không thể đích thân đưa cho tôi sao?”

Ngô Sở Ủy hơi lấy làm khó xử: “Cái này... tôi đoán anh ta mắc cỡ đi. Cô nghĩ xem, thời gian này tôi là người liên lạc bắt cầu giữa hai người, dù sao còn một tầng cửa sổ giấy chưa đâm rách, cô cũng phải cho Trì Sính cơ hội biểu đạt thái độ chứ?”

Lý Chi Linh lập tức hiểu ám thị của Ngô Sở Ủy, vui sướng nói: “Tối hôm nay tôi muốn tổ chức tiệc sinh nhật, đúng lúc mượn thời cơ này, anh nhất định phải nói Trì Sính đến dự.”

Ngô Sở Ủy xoa mày, “Chuyện này tôi thông báo không hay lắm đi?”

Lý Chi Linh nghĩ nghĩ: “Cũng đúng, vậy tôi đến đơn vị tìm anh ấy, chính miệng nói cho anh ấy biết.”

Ngô Sở Ủy không khỏi nghĩ, nếu Trì Sính không đồng ý đến dự tiệc, liền chứng minh hẳn thật sự không có một chút suy nghĩ nào với Lý Chi Linh, vậy Ngô Sở Ủy nhất định sẽ cố gắng hết sức có thể để khuyên hẳn đi, sau khi chuyện thành cũng sẽ không tính toán gì với hẳn nữa.

Giả dụ Trì Sính vui vẻ đồng ý, bất kể là xuất phát từ tình cảm cá nhân hay mặt mũi lãnh đạo, đều chứng minh hẳn có một chút cổ kị với Lý Chi Linh, ngày sau ắt trở thành mối họa ngầm. Tuy lấy những chuyện này đi trách Trì Sính thì có hơi gượng ép. Nhưng đối với Ngô Sở Ủy chỉ mong tóm được điểm yếu của Trì Sính đến phát điên mà nói, đây đã là cơ hội tốt duy nhất có thể lấy ra để trừng trị Trì Sính, báo mối thù ngược đãi.

“Đúng rồi, anh đem cái này trả cho Trì Sính đi.” Lý Chi Linh nói.

Ngô Sở Ủy rất cảm kích với sự phối hợp của Lý Chi Linh, nha đầu này, càng lúc càng vào quỹ đạo rồi.

“Đúng, nếu cô muốn tổ chức lễ sinh nhật, món quà này tặng đi thế này sẽ trở nên không đủ thành ý.”

Lý Chi Linh đỏ mặt: “Khi anh trả cho Trì Sính, nhất định phải nói, không phải tôi không muốn nhận, chỉ là hiện tại không muốn lấy. Đến lúc nào nên tặng, trong lòng anh ấy phải tự hiểu.”

Ngô Sở Ủy cười: “Yên tâm đi, anh ta không hiểu tôi cũng làm cho anh ta hiểu.”

Chiều năm giờ, Ngô Sở Ủy nhận được điện thoại của Trì Sính.

“Tối nay không ăn cơm chung với cậu rồi.”

Ngô Sở Ủy căng cứng người, hỏi: “Anh muốn đi đâu?”

“Sinh nhật bạn.”

Nghe câu này, Ngô Sở Ủy không còn hỏi thêm nữa, trực tiếp cúp máy. Cho dù đây là kết quả tốt nhất, vừa không cần y phải lãng phí mồm mép, còn có thể tóm được điểm yếu có lẽ có của Trì Sính. Nhưng vừa nghĩ đến Trì Sính vui vẻ đồng ý như thế, trong lòng Ngô Sở Ủy vẫn cảm thấy rất không thoải mái.

Nhưng, dù có không thoải mái cũng phải vực tinh thần dậy, dù sao đây là trận chiến cuối cùng.

Nhất định phải kết thúc cho thật đẹp.

Nghĩ đến đây, Ngô Sở Ủy lập tức rời khỏi công ty, về nhà vào phòng ngủ bố trí tất cả. Sau đó vội vã tới mai phục ở khách sạn mà Lý Chi Linh tổ chức tiệc sinh nhật, đậu xe ở một góc thật kín, thuê một căn phòng ở đối diện khách sạn, kê một cái kính viễn vọng độ rõ cao, tỉ mỉ quan sát động tĩnh đối diện.

Khoảng bảy giờ, bạn bè của Lý Chi Linh đến hội trường tiệc.

Bề trên thì chỉ có cha mẹ của Lý Chi Linh, điều này làm Ngô Sở Ủy thầm thở ra, nếu bề trên quá nhiều thì không dễ thu dọn. Những người còn lại là khuê mật của Lý Chi Linh, đồng nghiệp, bạn cùng trường... tổng cộng không đến hai mươi người.

Thêm nữa chính là Trì Sính và các đồng nghiệp của hẳn, trọng điểm là mấy phòng làm việc ở kế bên phòng Trì Sính, còn có những phụ nữ độc thân có tướng mạo không tồi trong đơn vị. Mục đích mời những người này rất rõ ràng, tuyên bố quyền sở hữu của cô ta, để cho những kẻ bình thường có mắt không trông, luôn ở sau lưng cô nói này nói nọ triệt để cảm miện.

Ngô Sở Ủy nhìn thấy rõ qua kính viễn vọng, Lý Chi Linh mặt mày rạng rỡ nói gì đó với những khuê mật đứng quanh mình, cho dù Ngô Sở Ủy không nghe thấy, cũng có thể đoán được ít nhiều.

“Trì Sính? Hình như tôi từng nghe về người này.”

“Đúng vậy, người này rất nổi danh trong giới các cậu ấm, nghe nói cực kỳ thích rắn, hơn nữa rắn không rời người.”

“A! Không phải chứ? Thật đáng sợ, tôi vừa nghĩ đến rắn đã nổi da gà toàn thân rồi. Linh nhi, cậu không sợ sao?”

Lý Chi Linh cười thản nhiên, “Mỗi lần anh ấy gặp mặt tôi, đều sẽ nhốt con rắn lại trước, sẽ không dọa tôi.”

“Oa, Linh nhi, cậu thật lợi hại, người hung dữ như thế cũng tóm được.”

Lý Chi Linh bĩu môi: “Nào có? Người ta còn chưa thừa nhận nữa kìa, ai biết có phải tôi tự mình đa tình hay không?”

“Ôi trời! Nghe cậu nói đi, không phải nói đã đưa nhẫn luôn rồi sao?”

Lời này vừa nổ ra, tay Lý Chi Linh lập tức bị mười mấy người tranh nhau quan sát, tiếng đùa giỡn vang lên không ngừng, “Ồ đâu? Ở đâu? Tụi này muốn xem!”

Lý Chi Linh vất vả giải cứu cánh tay của mình ra, đỏ mặt nói: “Gấp cái gì vậy chứ? Anh ấy còn chưa tặng mà!”

Lại một đồng tiếng kêu mắt húng.

Lý Chi Linh lập tức bổ sung: “Nhưng hôm nay anh ấy sẽ tặng.”

“Ôi, không phải là cầu hôn cậu trước mặt tụi mình chứ?”

Lại một vòng đùa giỡn sôi nổi.

“Tiết lộ một tí đi, bao nhiêu carat, kiểu dáng thế nào?”

Lý Chi Linh dựa vào trí nhớ nói: “Không phải kim cương, dường như là ngọc lục bảo, xung quanh có một vòng hoa văn hình rắn, mặt trong của nhẫn mới là logo tên tôi. Ài chà tôi cũng không nhớ rõ nữa, đến lúc đó không phải sẽ biết sao?”

Đang nói thế, Trì Sính và hai đồng nghiệp cùng bước vào.

Dùng “máy giảm thanh” để hình dung khí thế của Trì Sính thì không còn gì thích hợp hơn, từ khi hần bước vào cửa, trên đường đi tất cả đều yên lặng. Gần như ai nhìn thấy hần, cũng không tự chủ được mà ngậm miệng, không phải do người này đẹp trai đến mức nghịch thiên, chỉ là do hần có một cảm giác uy hiếp khiến người ta nói không nên lời.

Trì Sính chỉ đi đến trước mặt cục trưởng Lý, nói vài câu khách sáo, sau đó tìm một vị trí ngồi xuống, tự mình hút thuốc.

Trong ống kính của Ngô Sở Ủy cũng xuất hiện Trì Sính, thần kinh liên căng chặt, khác với mọi người, y hoàn toàn quan sát Trì Sính từ một góc độ khác. Má, còn thay đồ mới nữa! Nhìn cái điệu bộ ra vẻ uy bức của anh đi! Hút thuốc còn không cần dùng tay kẹp, muốn thể hiện anh đẹp trai cỡ nào phải không?

Tuy nói thế, nhưng Ngô Sở Ủy vẫn nhìn chằm chằm Trì Sính không ít.

Đại sảnh càng thêm nhiều người, càng thể hiện người này xuất chúng.

Trì Sính tùy ý quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt âm lạnh tập trung lên trên hai cái ống kính màu đen.

Ngô Sở Ủy trực tiếp nhìn thẳng vào mắt Trì Sính qua một lớp cửa sổ, trong lòng không khỏi sợ hãi, vội vã quay ống kính sang chỗ khác.

Qua một lát, quay lại nhìn, Trì Sính đã đổi chỗ rồi.

Vuốt vuốt ngực, sợ hãi không đâu thôi.

Mọi người đến đủ, tiệc sinh nhật chính thức bắt đầu.

Không có gì khác biệt với tiệc sinh nhật bình thường, nhiều lắm là thức ăn tinh xảo hơn, kiểu hoa chúc mừng nhiều hơn thôi. Bình thường cục trưởng Lý luôn quen nghiêm túc, hôm nay cũng hiếm khi lộ ra vẻ mặt hòa ái, còn hát một khúc ca sinh nhật cho con gái dưới yêu cầu của mọi người, thể hiện rõ vai người cha hiền từ.

Hai tiếng đồng hồ qua đi, bình rượu đã thấy đầy, không khí trong phòng càng lúc càng nóng.

Không biết ai dẫn đầu, mọi người liền bắt đầu đùa giỡn.

“Bày tỏ, bày tỏ, bày tỏ...”

Vì là tiệc buffet, mỗi người đều không có vị trí cố định, cho nên dù rất nhiều ánh mắt tập trung lên người Trì Sính, vai chính này vẫn như người không liên quan gấp đồ ăn vào đĩa.

“Trì thiếu, đừng tránh né nữa, quà của anh đâu?”

“Đúng đó, nhẫn của Linh Linh của chúng tôi đâu?”

Lý Chi Linh kéo kéo khuê mật đang đùa giỡn, xấu hổ nói: “Đừng quây.”

“Nhanh lên đi, đeo nhẫn đi, chúng tôi không đợi nổi nữa rồi.”

Trì Sính bị một đám người bu quanh, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thế, nói chính xác hơn là lạnh nhạt.

“Nhẫn gì?”

“Giả ngọc có phải không?” Một cô gái có gương mặt như cái bánh uống hơi nhiều, huênh hoang nói: “Linh nhi của chúng tôi nói rồi, anh đã chuẩn bị xong nhẫn từ lâu, lẽ nào còn muốn chúng tôi lục soát trên người?”

Cô ta vừa nói xong, mấy cô gái đều ào đến, nhưng một ánh mắt sắc bén của Trì Sính khiến toàn bộ chấn động lùi về.

Thái độ rất cứng rắn.

“Tôi không biết các cô đang nói đến nhẫn gì.”

Nếu câu này là do người khác nói, những người này còn có gan tiếp tục quây, kết quả nói ra từ miệng Trì Sính, hơi lạnh thoáng chốc lan ra, muốn cứu vãn cũng không kịp.

Lý Chi Linh đột nhiên vô cùng lúng túng, rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc này, một hộp gấm bắt đầu được chuyển vào từ ngoài cửa, người chuyển nhỏ giọng nói với người được chuyển: “Lên đưa chiếc nhẫn này cho Trì thiếu, để anh ta tạm dùng nó thay thế, cứ nói là anh ta tặng, đừng để Lý đại tiểu thư không thoát ra được.”

Hơn nữa những người chuyển chiếc hộp gấm từ đầu này, lại là những người đứng xung quanh cục trưởng Lý, động tác thần bí lén lút, không khỏi khiến cục trưởng Lý sinh lòng nghi ngờ.

Rất nhanh, hộp gấm được chuyển đến đám người đang ồn ào, lại chuyển đến tay cô gái mặt bánh kia, cô ta uống nhiều rồi, còn nhét hộp gấm cho tiểu Trương uống càng nhiều hơn, giọng nói căn bản không biết đề thấp, người xung quanh đều nghe thấy cả.

“Lên đưa chiếc nhẫn này cho Trì thiếu, cứ nói là anh ta tặng, đừng để Linh nhi của chúng ta mất mặt trước mọi người!”

Lời này lập tức tạo nên một tràng cười xung quanh, những người đứng hơi xa một chút còn không nghe rõ, hỏi: “Thứ gì vậy? Thần bí như thế? Có phải là nhẫn Trì thiếu tặng không?”

Tiểu Trương đã lên cơn say lập tức giơ cao hộp gấm, lớn tiếng nói: “Nào phải do Trì thiếu của chúng ta chủ động tặng chứ? Là vừa rồi có người lên chuyển vào, nói là để Trì thiếu của chúng ta nhận, rồi giả vờ tặng cho Lý đại công chúa, mẹ nó đúng là trò hay ha ha ha...”

Mặt Lý Chi Linh lập tức đỏ bừng, vội mở miệng giải thích, lại bị tiếng cười đùa của đồng nghiệp Trì Sính đè xuống.

Không biết ai mở hộp gấm ra, lấy ra một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn này lập tức bị mọi người tranh nhau, người biết nhìn hàng vừa nhìn đã nhận ra, cũng chỉ đáng một trăm tệ, nhưng kiểu dáng hoàn toàn không sai lệch với Lý Chi Linh đã hình dung.

“Cái này là pha lê thì phải? Đâu phải ngọc lục bảo chứ?”

“Tôi thấy thật sự có hoa văn hình rắn.”

“Nhìn bên trong này, a, là logo của Linh nhi.”

“Linh nhi, chẳng lẽ chiếc nhẫn này là chiếc nhẫn mà cậu nói Trì thiếu muốn tặng cho cậu sao?”

Lý Chi Linh xấu hổ bực bội khó nén, còn chưa phát tác, tiểu Trương đã nóng ruột trước, “Trì thiếu của chúng ta có thể lấy hàng rẻ tiền này đi lừa người khác sao? Các cô cũng thật là, diễn kịch cũng không chuyển hàng thật, không phải cố ý muốn hủy hình tượng của Trì thiếu sao?”

Lúc này, đám khêu mặt quanh Lý Chi Linh liền vỡ tổ.

“Chuyện gì vậy chứ? Không phải nói là Trì thiếu chủ động tặng sao?”

“Cậu nhìn gương mặt của Trì thiếu đi, giống muốn chủ động tặng sao? Ngay cả nhăn anh ta cũng nói là không biết.”

“A, hình như thật sự không rõ ràng như Linh nhi nói, lẽ nào?”

“Xuyt... đừng nói bậy, cứ coi như không biết đi.”

Lý Chi Linh không khống chế được cảm xúc bước lại chỗ Trì Sính, tức giận nói: “Trì Sính, anh có ý gì?”

Trì Sính sầm mặt vặn ngược: “Cô có ý gì?”

“Anh đã làm gì trong lòng anh tự biết rồi!” Lý Chi Linh chảy nước mắt trước mặt mọi người: “Không thích tôi, lúc trước cần gì phải nhận đồ tôi tặng anh? Tôi chưa từng thấy người đàn ông nào giả dối như anh, giả dối!”

Trì Sính trực tiếp móc hai xấp tiền trong bóp đặt lên bàn, ung dung mở miệng: “Nhăn tôi mua, còn lại cứ coi như tôi trả cho đồ ăn vặt cô đã mua cho tôi, nếu không đủ sau này bù thêm.”

Lý Chi Linh tức giận dậm chân mắng chửi: “Trì Sính, anh dám gạt tôi, anh là đồ vô sỉ, tôi hận anh!”

Trì Sính không để ý đến cô ta, lạnh mặt đi qua đám đông, trước khi đi còn không quên chào cục trưởng Lý một tiếng.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng Trì Sính sẽ gặp chuyện, không ngờ cục trưởng Lý lại chủ động đứng lên kéo tay Trì Sính, về mặt áy náy nói: “Tiểu Trì à! Linh nhi nó là do chúng tôi chiều hư, cậu đừng để trong lòng.”

Vợ cục trưởng cũng đầy xấu hổ, bà vẫn luôn ngồi cạnh cục trưởng Lý, màn những người đó lén lút chuyển hộp gấm bà thấy rất rõ, con gái của mình làm ra chuyện này, quả thật khiến họ không còn mặt mũi nào.

“Đúng vậy, con gái mà, ít nhiều gì cũng có lòng hư vinh.”

Trì Sính không nói gì, đi thẳng ra khỏi cửa sảnh tiệc.

Lý Chi Linh vừa khóc vừa la: “Ba, anh ta ăn hiếp con ba cũng không quản sao?!”

Cục trưởng Lý xanh mặt: “Ba nên quản con thì có!”

“Ba, ba cũng cảm thấy con vô lý gây sự sao?” Lý Chi Linh hỏi.

“Ba cũng muốn tin con gái của mình, nhưng con chịu yên sao?” Nói đến chuyện này cục trưởng Lý liền nổi giận, “Chuyện về con dính lấy Trì Sính nhà người ta đã lan truyền ra hình ra dạng trong cục rồi, tạo nên ảnh hưởng xấu cỡ nào con biết không? Ba vẫn luôn nhìn không nhắc đến, con còn càng quậy càng không biết dừng...”

Lý Chi Linh bừng tỉnh nhận ra, đây là kẻ cầm chịch thiệt.

“Ba cho con biết!” Cục trưởng Lý nghiêm giọng cảnh cáo Lý Chi Linh: “Sau này đừng mong bước vào cục nửa bước, nếu ba còn nghe thấy lời đồn thổi nào về con và Trì Sính, nhất định không bỏ qua dễ dàng.”

Lý Chi Linh khóc la: “Yên tâm, ba muốn con đi con cũng không đi, đánh chết con cũng không đi!”

154. Chương 154 - Đạo Cao Một Thuốc Ma Cao Một Trượng

Ngô Sở Ủy về nhà trước Trì Sính một bước, trong lòng tuy có chút kích động, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ bình tĩnh lạnh nhạt. Tuy đã ăn tối rồi, nhưng khi về vẫn mua một phần, đặt trên bàn cơm, chậm rãi ăn, ra vẻ không có hứng.

Nửa tiếng sau, Trì Sính mới vào nhà.

Toàn thân tỏa ra mùi rượu nồng nặc, nhưng bước chân rất vững, ý thức cũng rất tỉnh táo.

Hắn về nhà liền vào phòng ngủ thay đồ, thay xong đứng ngoài ban công hút một điếu thuốc, thấy Ngô Sở Ủy vẫn không ra, liền dập thuốc, bước vào phòng ăn.

Ngô Sở Ủy nghe tiếng cửa vang, nghiêng đầu nhìn, không nói gì, lại quay đầu qua tiếp tục ăn.

Trì Sính ngồi đối diện Ngô Sở Ủy hỏi y: “Trễ như vậy rồi mới ăn cơm?”

Ngô Sở Ủy trầm mặc gặt đầu, gấp một cọng rau bỏ vào miệng nhai hơn trăm lần, diễn vẻ nhạt nhẽo vô vị cực kỳ tinh tế.

Trì Sính nhìn chằm chằm y một hồi, ngữ khí vẫn ôn hòa.

“Trước đó làm gì?”

Ngô Sở Ủy thờ ơ nói: “Đợi anh.”

Trì Sính thấy Ngô Sở Ủy mặt ủ mây ê, mềm lòng đưa tay qua, vuốt ve vài cái trên mặt y, nhận lấy sự bài xích rõ ràng của Ngô Sở Ủy.

“Giận tôi sao?” Trì Sính tiếp tục hỏi: “Giận tôi chỉ lo đi ăn sinh nhật người khác mà không lo cho cậu?”

Vốn dĩ, trong lòng Ngô Sở Ủy chẳng có một chút oán giận nào, mà còn trộm vui, kết quả Trì Sính nói thế, trong lòng liền thật sự trào lên chút vị chua. Đặt đĩa xuống không ăn nữa, ném một bàn đồ ăn thừa lại cho Trì Sính, cất bước nặng nề trầm mặc yên lặng về phòng ngủ.

Tắm rửa xong lên giường, nằm quay lưng về phía Trì Sính, giữa hai người có thể chạy qua một chiếc xe lửa.

Toàn thân Ngô Sở Ủy đều tỏa ra làn khí âm u, trưng cái vẻ thích kiêu chuyện đã làm chuyện xấu còn chối bậy bầy rồi đi hắt chậu phân lên đầu người khác.

Một người thích kiêu chuyện, sau lưng nhất định có một người càng lợi hại hơn để mặc y kiêu chuyện.

Trì Sính chính là vị đó.

Hắn thò cẳng chân mạnh mẽ qua, gác lên eo Ngô Sở Ủy, lòng bàn chân dừng trước bụng Ngô Sở Ủy, móc mạnh. Ngô Sở Ủy liền giống như cái chiếu, lăn lóc hai vòng, trực tiếp lăn vào lòng Trì Sính.

Trì Sính thò tay vào trong áo Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy ra sức đẩy Trì Sính, trong mắt lộ ra hằn học.

“Bớt chạm tôi!”

Trì Sính biết rõ còn cố hỏi: “Tại sao không cho chạm?”

Trong giọng điệu của Ngô Sở Ủy mang sủng mang cơn: “Ai cho anh đi tham gia tiệc sinh nhật của cô ta? Ai cho anh uống nhiều rượu như thế, còn về trễ như thế hả? Anh biết rõ cô ta thích anh còn chấp nhận lời mời của cô ta! Anh như vậy có gì khác với việc tôi tình cờ gặp gỡ cô gái kia? Cho phép anh chinh tôi? Liền không cho phép tôi lạnh nhạt anh sao?”

Bỏ qua hành vi cản trở bên trong, lời Ngô Sở Ủy quả thật cũng rất có lý.

Trì Sính ôm chặt thân thể phản kháng của Ngô Sở Ủy, ngữ khí bình ổn nói: “Tôi tham dự tiệc sinh nhật của cô ta thuần túy là nể mặt lãnh đạo, không liên quan đến cô ta.”

“Anh nói gì cũng có lý hết!” Ngô Sở Ủy quyết không tha: “Sau này lãnh đạo của anh lại lợi dụng chức vụ mời anh đến nhà họ ăn cơm, có phải anh cũng lắc mông qua đó không?”

“Cũng không phải ông ta chưa mời tôi đến, tôi có đi hay không trong lòng cậu tự biết rõ.”

Ngô Sở Ủy nhìn ra được, trình độ nói chuyện của Trì Sính cực cao, gần như không chỗ tấn công. Nếu đã không tìm được chỗ hở nào, vậy ông cũng không phí lời với anh nữa, trực tiếp cường luôn!

Răng rắc!

Hai tiếng vang thanh thúy, Trì Sính còn chưa kịp hoàn hồn, hai tay đã bị Ngô Sở Ủy còng lên song giường.

Tay nghề trộm vặt cuối cùng thành công!

Nghĩ đến thân thủ của Trì Sính, chỉ còng tay không bảo đảm, thế là cột chân lại luôn.

“Tôi bất kể anh xuất phát từ tâm lý nào, dù sao anh đi dự tiệc sinh nhật của người khác tôi liền không vui! Tôi làm sao biết anh uống bao nhiêu rượu chứ? Tôi làm sao biết anh có đi tản hơi rượu không? Anh có thể lấy một bức hình ra để ấn định tội danh có thể có của tôi, tàn nhẫn ngược đãi tôi, ông hôm nay cũng phải cho anh nếm thử mùi vị giống thế.”

Nói xong, lấy vật dụng ra.

Một sợi dây điện nhỏ, một bình tương ớt.

Đừng cho rằng dây điện là lấy để chích Trì Sính, Ngô Sở Ủy không có lá gan đó, sợi dây điện mềm cứng vừa phải này dùng để quất người. Thừ càng mảnh quất lên người càng giác đau càng dữ, hơn nữa sẽ không bị tổn thương thực chất nào. So với dây nịt, tính ưu việt của nó nằm ở chỗ dây nịt chỉ có thể chọn quất những chỗ thịt dày, dây điện thì có thể chọn những chỗ thịt mỏng mà quất.

Còn về tương ớt, hàm lượng ớt rất thấp, nhưng cảm giác nóng rát mang đến cho da thịt vẫn không thể xem thường.

Vì muốn tăng thêm cảm giác đau đớn chịu phạt cho Trì Sính, Ngô Sở Ủy quyết định trước sẽ cho hắn hứng thú đã, đến lúc đó lại động thủ, cảm giác đó mới gọi là giày vò nha.

“Vì tham dự tiệc sinh nhật, còn đặc biệt thay đồ?” Nhe răng hở ra.

Ngô Sở Ủy không quên mối thù lúc trước phanh ngực lộ nhũ và thay kiểu tóc mới bị Trì Sính trị cho một trận, vất vả lắm mới tóm được cơ hội hắn thay bộ đồ cuốn hút này, nhất định phải tính sổ món nợ này.

“Sao cậu biết tôi thay đồ?” Trì Sính cố ý hỏi.

Khi hắn tham dự tiệc sinh nhật quả thật có thay đồ, nhưng sau khi về nhà đã đổi lại, hơn nữa trong quá trình đổi lại Ngô Sở Ủy vẫn trốn trong phòng ăn, căn bản không thể nào thấy được.

Ngô Sở Ủy rung lên: “Anh để ý tôi làm sao biết được làm gì? Dù sao anh đã thay! Hừ... anh nói thế lại nhắc nhở tôi, anh không chột dạ thì mắc mớ gì phải đổi đồ lại hả? Cố ý che giấu tôi phải không?”

Nói xong, thô lỗ xé quần áo Trì Sính, lột sạch sẽ, tùy tiện ném qua một bên, nam thần trần trụi liền hiển lộ trước mắt y.

Ngô Sở Ủy không hề che giấu sắc tâm của đàn ông, ánh mắt tà ác trắng trợn qua lại trên người Trì Sính, cột nhả trên ghẹo: “Ngực anh rất căng, màu sắc cơ thịt cũng rất mê người, dương cụ to lớn uy mãnh, lông rậm đen bóng.”

Nếu là người khác dùng những từ ngữ cứng nhắc khô khan này để ve vãn, Trì Sính nhất định đập người đó ra ngoài cửa, hoặc là cười đến mức không nhịn được. Nhưng lời này nói ra từ miệng Ngô Sở Ủy, Trì Sính lại có thể sở được rất nhiều vị trong đó, thêm thưởng, quyến rũ, uy hiếp, giày vò...

Hô hấp thô đi, lòng bàn tay siết lại thành nắm đấm.

Ngô Sở Ủy nghe tiếng còng vang, dục vọng chinh phục mạnh mẽ trào lên trong lòng, một chân vắt ngang qua eo Trì Sính, cười trên bụng Trì Sính, lấy tinh dầu thúc tình đổ lên tay.

Sau đó, bắt đầu bôi từ lỗ tai Trì Sính, sau đó là cổ, hầu kết cứng cỏi, cuối cùng đến ngực, bàn tay ẩm ướt mạnh mẽ xoa nắn ngực Trì Sính, móng tay thỉnh thoảng xẹt qua điểm nổi lên ở giữa.

Đôi môi mỏng đầy vị dương cương của Trì Sính phát ra tiếng thở dốc nặng nề, ngọn lửa đỏ rực che mờ hai mắt.

Ngô Sở Ủy cười ghé vào tai Trì Sính, nhẹ giọng trêu chọc: “Âm thanh của anh rất gợi cảm.”

Đối với Trì Sính mà nói, thứ gợi cảm chính là động tác mang tính xâm phạm của Ngô Sở Ủy, khiến hơi nóng ở bụng hắn liên tục tăng lên.

Hắn đột nhiên nổi lên một cảm giác nguy cơ sâu sắc, cảm thấy nếu còn không ngăn chặn, tiếp tục để nó phát triển, Ngô Sở Ủy rất có thể sẽ biến thân thành yêu, ngay cả ma như hắn cũng không thể trấn trụ yêu nghiệt này.

“Tôi thích vẻ mặt ẩn nhẫn của anh bây giờ.” Ngô Sở Ủy vẫn đang chìm trong si mê.

Cổ tay Trì Sính bị còng tay ma sát ra mấy đường máu.

Ngô Sở Ủy thỏa mãn nhìn vật lớn của Trì Sính đứng lên, dựng thẳng, nhắm đúng con người nóng hổi của Ngô Sở Ủy. Y cười lạnh một tiếng, lấy sợi dây điện đỏ lên, thử quất một cái lên vật cứng của Trì Sính.

Trì Sính cong người, tiếng hừ không kịp nén lại bật khỏi miệng.

Ngô Sở Ủy dùng khoeo mắt liếc nhìn vẻ mặt đau đớn của Trì Sính, trong lòng vẫn có chút không nỡ, hỏi: “Đau sao?”

Trì Sính yên lặng không nói, trên cổ đã gồng ra một đường gân mạnh mẽ.

Phản ứng này gọi tỉnh thú tính của Ngô Sở Ủy, y cầm dây điện lên, quất bôm bốp vài cái. Vừa quất vừa giáo huấn cái pín lừa này: “Cho mày khi không động dục! Cho mày tối nào cũng ngược đãi tao! Quất chết mày! Quất chết mày!”

Nhìn Trì Sính nghiêng răng nghiêng lợi, bắp thịt trên chân cứng đờ như sắt, trong lòng Ngô Sở Ủy quả thật là nghiến.

Chỉ quất không đủ, còn phải bôi tương ớt, bôi xong tiếp tục quất, quất đến mức song giường và còng tay va nhau vang lên âm thanh keng keng thật lớn, giống như lập tức sẽ bị gãy.

Trì Sính quả thật đau, nhưng nếu so sánh, thì sướng đến mức đòi mạng.

Dưới sự kích thích của dây điện quất và tương ớt, dưới hông đã giống như cháy, thiêu cho huyết mạch Trì Sính sôi trào. Vào lúc này, Ngô Sở Ủy lại đi ngậm nguồn lửa của hắn, nhiệt độ thoáng cái tăng cao, Trì Sính suýt nữa bắn ra.

Ngô Sở Ủy vừa mút liếm trêu chọc, vừa dùng ánh mắt trêu chọc Trì Sính.

... Muốn hả? Nhưng không cho anh!

Nói xong, cột một vòng lên vật lớn của Trì Sính, cột phía trên trứng, kích thích nhưng không cho phát tiết.

Sau đó ngồi xổm trên cổ Trì Sính, nhét tiểu thú đã cứng ngắc từ lâu vào miệng Trì Sính, ôm đầu hắn hung tợn đâm rút một phen, tràn đầy phong phạm nữ vương mệnh lệnh Trì Sính.

“Đầu lưỡi linh hoạt chút coi, cố sức liếm cho tôi...”

Dáng vẻ của Ngô Sở Ủy khiến Trì Sính mê mẩn.

Sau một phen vui sướng hung bạo, Ngô Sở Ủy lại dời mắt xuống thân dưới của Trì Sính, lấy dây điện ra, tiếp tục giày vò cục thịt của hắn.

Cho anh cả ngày đến tối lấy trứng lớn của tôi ra nói! Hôm nay tôi cũng phải trị anh!

Ném dây điện đi, dùng miệng ngậm, cắn cắn thật vang.

Giường lớn lay động kịch liệt.

Tay Ngô Sở Ủy bắt đầu chơi đùa cặp móng chắc nịch của Trì Sính, vỗ bốp bốp hai cái, nhìn Trì Sính một cái, Trì Sính càng lấy mắt hổ trừng y, y càng dốc gan vào tay báo của mình.

“Hôm nay cũng nên đến phiên tôi ăn anh một lần rồi.”

Giọng của Trì Sính lộ ra sự âm trầm: “Đừng mơ.”

“Cái này không phải anh nói là được.” Ngô Sở Ủy vui vẻ nghịch còng tay: “Thép nhập khẩu, trừ khi anh vặn gãy cổ tay, nếu không đừng mong thoát được.”

Nói xong, ngón tay hung tợn đâm vào cửa động của Trì Sính.

Trì Sính hung ác nhe răng nanh: “Tôi cảnh cáo cậu, đừng chơi lửa tự thiêu.”

“Ha ha ha... cảnh cáo của anh còn có ý nghĩa sao?”

Trì Sính siết nắm đấm rôm rộp.

Ngô Sở Ủy liếc nhìn hắn, đầy khí thế: “Không phải anh là tay đâm bóc cấp bầy sao? Hôm nay sao lại sợ hãi như thế? Có bản lĩnh anh vặn gãy còng tay đi, để tôi được mở rộng tầm mắt.”

Còng tay vang lanh lảnh.

Ngô Sở Ủy cười càn rỡ, hoàn toàn không bận tâm Trì Sính giãy dụa, đưa tay lấy gel bôi trơn.

Rầm một tiếng, ngay cả mặt đất cũng muốn lay động.

Thân hình Ngô Sở Ủy run rẩy kịch liệt, nghiêng đầu nhìn.

“Oa!!”

Y bị dọa suýt nữa rớt xuống giường, Trì Sính đã... đã ngồi dậy rồi!

Đôi môi tự mang máy phát điện lại bắt đầu run rẩy nhịp độ cao: “Anh... anh... anh...”

“Anh” nửa ngày cũng không nói được một câu trôi chảy.

Hai tay Trì Sính quả thật đã tự do, nhưng còng tay chưa mở, song giường quả thật cũng là chất liệu cứng, không nhìn ra được tổn hại rõ ràng nào.

“Biết tôi làm thế nào không?” Trì lão gia hỏi.

Ngô Sở Ủy vừa rồi còn diều võ giường oai, lúc này giống như con chuột lớn chạy loạn khắp nơi.

Trì lão gia túm lấy con chuột đó, xách áo y kéo lên giường, tay vuốt song giường âm u nói: “Trước khi cậu về nhà bố trí, tôi đã cửa đứt chỗ tiếp giáp của từng song giường rồi.”

Ngô Sở Ủy: “...”

155. Chương 155 - Tự Ăn “ác” Quả

Ngô Sở Ủy lại mất một lần oan uổng, mua nhiều thứ như thế, cuối cùng đều là chuẩn bị cho người ta.

Trì Sính còng hai tay Ngô Sở Ủy lên thanh ngang ở đầu giường, nửa người trên bị treo. Cổ chân và cẳng chân bị gập lại cột với nhau, bắt ép hai chân mở rộng.

Trì Sính lấy sợi dây điện nhỏ đó, tùy ý quất vài cái vào lòng bàn tay, con người âm trầm nhìn vào ánh mắt thấp thỏm bất an của Ngô Sở Ủy.

“Thứ này không tồi, có đủ lực quất, không cần lo lắng quất hư.”

Mặt Ngô Sở Ủy đỏ như máu: “Cái này cũng có thể quất hư, hơn nữa còn đau hơn cả dây nịt.”

“Vậy sao?” Trì Sính dùng đoạn cuối rũ xuống của dây điện chọt lên ngực Ngô Sở Ủy, hỏi: “Khi cậu quất tôi sao không thấy lo nghĩ nhiều như thế?”

“Vì tôi không dùng sức, vừa rồi tôi chỉ quất cho vui thôi.” Ngô Sở Ủy biện giải.

Trì Sính cười dữ tợn: “Vậy tôi cũng không dùng sức.”

“Tôi mới không tin!” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính cắn mũi Ngô Sở Ủy hỏi ngược lại: “Vậy tôi sẽ tin sao?”

Ngô Sở Ủy sững sốt một chút, mắt thấy tay Trì Sính đã giơ lên, vội la: “Đừng!”

Bốp!

Nhát đầu tiên chuẩn xác đánh qua điểm đỏ trên ngực trái.

“Đau.” Ngô Sở Ủy nhú chặt mày.

“Giả vờ cái gì?” Trì Sính lấy chân dè lên phần eo lay động của Ngô Sở Ủy, âm u nói: “Còn chưa chính thức bắt đầu đâu, cái đau chân chính còn ở phía sau kia.”

Nói xong, cổ tay Trì Sính chính thức dùng sức, mỗi lần đều vừa tàn nhẫn vừa chuẩn xác đánh lên đầu nhũ. Hơn nữa hấn không giống Ngô Sở Ủy tập trung tấn công, mà kéo dài cân đối, quất xong một lần, đợi cơn đau hoàn toàn trôi qua rồi mới quất tiếp.

“Đau... Trì Sính... hu hu...”

Ngô Sở Ủy run cả người, vẻ mặt đau đớn, liên tục xin Trì Sính tha cho.

“Đau à?” Trì Sính tạm thời dừng động tác.

Ngô Sở Ủy gật đầu, khoe mắt ảm ướt, trước ngực đỏ lét, đầu nhũ sưng không chịu nổi.

“Vậy chúng ta bôi một chút chống đau.” Trì Sính nói xong cầm chai tương ớt lên.

Ngô Sở Ủy trợn to mắt, dài giọng khẩn cầu: “Đừng, đừng, a...”

Trì Sính trực tiếp đổ tương ớt lên hai điểm trước ngực Ngô Sở Ủy, lại dùng ngón cái thô sần ma sát lên trên, tăng nhanh tốc độ hấp thụ.

Ngô Sở Ủy cảm thấy hai quả trước ngực bị hai ngọn lửa thiêu cháy, không chỉ là đau, còn có một loại kích thích khó thể hình dung đang xé nát thần kinh y, khiến tiếng kêu đau của y chứa đầy màu sắc tình dục nồng đậm.

Cồng tay gõ lên song giường vang âm ỉ, dẫn đến thú tính điên cuồng của Trì Sính.

Hấn dịch dây điện xuống giữa chân Ngô Sở Ủy, một tay nắm lấy chỗ yếu ớt của Ngô Sở Ủy, tay kia thao túng dây điện, nhắm vào phần đỉnh mẫn cảm nhất.

Ngô Sở Ủy gào lên: “Không được đâu!”

Trì Sính cười âm trầm: “Quất tôi được? Quất cậu thì không được?”

Nói xong, bốp một cái.

Không nghiêng không lệch, vừa đúng lúc đáp lên chỗ lõi nhỏ đang tiết ra dịch thể trong suốt.

Một ngọn sóng nóng hừng hực điên cuồng ập đến, Ngô Sở Ủy thoáng chốc rơi lệ, hai tay liều mạng lắc cồng.

“Đau... đau mà...”

Trì Sính lại nhắm dây điện vào đúng vị trí đó, nói: “Gần đây làm những gì sau lưng tôi? Khai báo toàn bộ, thiếu một cái đánh thêm một cái.”

“Ăn bánh bao canh cô ta mua cho anh... hu hu... lén anh gửi tin nhắn cho cô ta... hu hu... tặng nhẫn giả cho cô ta...”

Ngô Sở Ủy khai báo một cái, Trì Sính liền quát mạnh một cái, Ngô Sở Ủy kêu gào xong lại tiếp tục khai báo.

“Đủ rồi... đủ rồi... đừng quát nữa...”

Trì Sính trực tiếp chấm chấm dây điện vào bình tương ớt, sau đó hung tợn ấn hai đùi bị cột của Ngô Sở Ủy lên ngực, phần hông giờ lên cao, cửa động hồng hào lộ ra dưới tầm mắt Trì Sính.

Ngô Sở Ủy liều mạng giãy dụa, kêu gào liên tục, chỗ này thật sự không thể quát đâu! Chỗ thần kinh phân bố dày đặc nhất, bình thường chạm một cái đã chịu không nổi, đừng nói là kích thích mãnh liệt như thế.

“Đừng... đừng... cầu xin anh...”

Trước mặt cảm thú mà nói những lời này, bản thân nó đã là ám thị trợ Trụ hành ác. Trì Sính chỉ nhìn Ngô Sở Ủy một cái, dưới ánh mắt cực độ hoảng sợ của y, chậm rãi giờ dây điện lên.

Bốp!

Một dòng điện bén nhọn ập đến, Ngô Sở Ủy suýt nữa ngất xỉu.

Cửa cóc giống như bị vô số con sâu gặm cắn, nóng rát, ngứa ngáy khó chịu. Cặp hông run rẩy rịn ra từng hạt mồ hôi li ti, bên trong hông đỏ hồng cả khoảng, tô điểm cho nụ hoa ở giữa càng thêm dâm mị yêu diễm.

“Tôi sai rồi... lần sau không dám nữa... Trì Sính... Trì Sính thương... hu hu...”

Trì Sính cảm thấy đã đánh đủ rồi, chắc sẽ ghi nhớ lâu dài, liền ném dây điện đi, đầu lưỡi ẩm nóng càng quét ở cửa động đã sưng đỏ, coi như an ủi cũng coi như một sự “trừng phạt” khác.

Hơi nóng cuộn cuộn ập đến đốt cho Ngô Sở Ủy run rẩy không thôi.

Trì Sính cảm trứng run lên, nhét vào cửa động của Ngô Sở Ủy, rồi chỉnh lên mức cao nhất.

Ngô Sở Ủy thất thanh kêu réo, hai tay lắc còng vang leng keng, eo nhúc nhích không chịu khống chế, dáng vẻ gấp không chờ nổi câu mất hồn Trì Sính.

Trên giường, Trì Sính trước giờ là vương giả, có thể khiến hân rối loạn, chỉ mới có mình Ngô Sở Ủy.

Ánh mắt chưa thỏa khát vọng cùng nóng cháy của Ngô Sở Ủy ném về phía Trì Sính, hô hấp nóng hổi thiêu đốt cả không khí xung quanh.

Trì Sính cố đè nén dục vọng ngược đãi điên cuồng trong lòng, ngồi vững bên cạnh nhìn Ngô Sở Ủy.

“Sao rồi?”

Ngô Sở Ủy nắm lấy cự long của Trì Sính, vuốt ve tới lui.

“Muốn cái này.”

Trì Sính thở không ổn nữa: “Không phải cậu muốn thưởng tôi sao? Còn muốn cái này làm gì?”

“Không thưởng được, mau vào đi, vào đi!” Nôn nóng gấp gáp.

Trì Sính tiếp tục nhịn, dù bên dưới có đau cũng nhịn.

Ngô Sở Ủy bị dòng điện hoành hành trong người và ánh mắt nóng cháy của Trì Sính làm cho đến cao trào, dịch trắng bắn ra, cùng tới tiếng rên cao vút của Ngô Sở Ủy.

“Trì Sính... Trì Sính...”

Trước giờ Trì Sính không có lực kháng cự với cao trào của Ngô Sở Ủy, đặc biệt là khi Ngô Sở Ủy kêu mấy tiếng Trì Sính đó trong lúc ý thức không rõ, có thể thoáng chốc công hãm ý chí của hân.

Thực sự không nhịn được nữa rồi.

Trì Sính không rút trứng run ra, mà trực tiếp vùi cự long vào.

Ngô Sở Ủy ngửa cổ thật cong, còng tay cọ trên thanh ngang mài ra từng vết trắng.

“Sâu quá!!!”

Sự thật chứng minh, không có sâu nhất, chỉ có sâu hơn, Trì Sính cường thể va chạm, nâng âm lượng của Ngô Sở Ủy lên cao nhất.

Kích thích mà trứng run mang đến cho đoạn trước của cự long cũng khiến Trì Sính thở ồ ồ, hai người thực hiện một màn “kịch chiến” chân chính.

Bất kể động tác bên dưới của Trì Sính có hung hãn thô bạo cỡ nào, hắn vẫn vô thức hôn Ngô Sở Ủy, kết nối miệng lưỡi với y. Đây là kết hợp cao độ của thân thể và tâm, trong lòng Trì Sính chất đầy tình yêu, yêu sâu sắc bao nhiêu, thì mong muốn chà đạp giày vò y càng điên cuồng bấy nhiêu.

“Bảo bối ngoan.”

Ngược với ngữ khí dịu dàng, Trì Sính đỡ eo Ngô Sở Ủy thực hiện một màn “thương yêu” mãnh liệt đến khi bảo bối của hắn vì kích động mà phải kêu khóc không ngừng.

“Không được rồi... không được rồi...”

Ngô Sở Ủy bị dòng điện mạnh kích thích mất khống chế kêu lớn, vặn eo tránh né tấn công của Trì Sính, cả móng đều sắp rời khỏi giường. Cự long của Trì Sính vẫn gào thét va chạm tới trước, húc cho phần móng lơ lửng trên không của Ngô Sở Ủy run rẩy liên hồi.

“A a a...”

Một viên đạn nổ trong bụng, mấy điểm liên kết của hai thân thể bị đốt cháy, rung động đến mấy chục giây, một màn “thiên địa đồng xuân” vui sướng tràn trề.

Đến sau nửa đêm, Ngô Sở Ủy triệt để tê liệt rồi, nằm sấp trên người Trì Sính, khóe mắt ẩm ướt.

“Xem chút tiền đồ của cậu kìa!” Trì Sính giả bộ tức giận bóp mặt Ngô Sở Ủy, “Chỉ cho cậu mấy cái đã khóc rồi? Chút can đảm giày vò trước đó đâu rồi?”

Ngô Sở Ủy không nói gì, đầu nghiêng sang một bên.

Trì Sính cười cắn một cái lên trán Ngô Sở Ủy, dõ: “Không phải tôi cũng để cho cậu ngược nhiều rồi sao?”

“Nhưng anh không để tôi thượng!” Ngô Sở Ủy vẫn phần hậm bất bình vì chuyện này.

Thần sắc Trì Sính đại ra.

Ngô Sở Ủy vùi mặt vào hõm vai Trì Sính, kêu lên một tiếng đặc biệt đau lòng: “Anh không thể để tôi ăn một lần sao? Cho dù chỉ một lần cũng được.”

Trì Sính luồn tay vào tóc Ngô Sở Ủy, hỏi: “Cậu muốn làm tôi một lần đến vậy sao? Cho dù tôi cực độ phản cảm?”

Ngô Sở Ủy nói: “Trước kia tôi cũng cực độ phản cảm, nhưng tôi vì anh nên đã nguyện ý rồi. Nếu anh vẫn phản đối tôi làm chuyện này, tôi sẽ cảm thấy tình cảm của chúng ta có khiếm khuyết không hoàn chỉnh.”

Trì Sính siết chặt tay đang ôm Ngô Sở Ủy, nói: “Mỗi người đều có một ranh giới chịu đựng, công phá ranh giới của đối phương, không phải lúc nào cũng có nghĩa là chinh phục, có lúc cũng là một sự tàn phá và hủy diệt.”

Ngô Sở Ủy khoác tay: “Bớt nói với tôi những thứ này đi, tôi không hiểu, tôi chỉ muốn làm anh.”

Trì Sính sụ mặt xuống: “Không cho phép nói chuyện này nữa, ngủ trước đi.”

Ngô Sở Ủy vẫn quyết không chịu nhắm mắt.

“Ủy Ủy.”

Hai chữ này gọi bằng giọng điệu cảnh cáo.

Ngô Sở Ủy thăm mắng mấy tiếng, sau đó không cam lòng nhắm mắt lại, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Trì Sính thì hút thuốc suốt hai tiếng mới chợp mắt.

156. Chương 156 - Chương 156: Chàng Rắn

Cuối tuần, Ngô Sở Ủy lái xe đến phòng khám, muốn xem thử sư phụ nhiều ngày không lộ mặt của y gần đây đang bận cái gì.

Kết quả, áo blouse thì vẫn là áo blouse đó, nhưng người thì không phải là người đó nữa.

“À, anh tìm bác sĩ Khương sao? Anh ta ra ngoài xem phim rồi.”

Ngô Sở Ủy hỏi: “Cậu là?”

“Tôi là bác sĩ thực tập, làm trợ thủ cho bác sĩ Khương.”

Ngô Sở Ủy đánh giá cậu ta lần nữa, không khỏi cảm khái: Quách Thành Vũ thật sự là phí công tốn sức, tìm ở đâu ra một người đàn ông xấu xí cỡ này? Hắn cũng không sợ buổi tối Khương Tiểu Soái sẽ thấy ác mộng sao?

Xú nam rất xấu, nhưng rất dịu dàng.

Không những bưng cho Ngô Sở Ủy một ly nước, còn nói với y: “Bác sĩ Khương ra ngoài một lúc rồi, tính ra sắp về.”

Ngô Sở Ủy nói cảm ơn, bưng ly uống nước, bắt đầu chuyện trò với xú nam.

“Gần đây Khương Tiểu Soái bận cái gì?”

“Anh ta à?” Xú nam chậm rãi nói: “Hai tuần trước đi nghỉ mát ở Maldives, vừa mới trở về vài ngày thôi. Thật ngưỡng mộ bác sĩ Khương, ra ngoài du lịch còn có thể bao chuyên xe, còn có hướng dẫn viên riêng và trợ lý bên người.”

Dùng hai từ ghen tỵ để hình dung tâm trạng của Ngô Sở Ủy lúc này thì không còn gì thích hợp hơn.

“Má nó!”

Đừng nói xú nam ngưỡng mộ, Ngô Sở Ủy cũng sắp bị bong bóng chưa nổ đầu, sao lại có thể khi dễ người ta như vậy chứ!

Y ban ngày ở công ty mệt như một con chó, tối về nhà cũng mệt như một con chó. Cùng ở bên một hộ nuôi rắn, sao người ta thì ăn uống vui chơi? Y lại khổ sở thế này?

Đang nghĩ thế, Khương Tiểu Soái cất bước nhẹ tênh đi vào phòng khám.

“Đại Ủy, đến lúc nào vậy?”

Ngô Sở Ủy ngược mắt lên, giỏi lắm! Chỉ mấy ngày không gặp, đã như thay da đổi thịt. Gương mặt tuần tú hừng hực khí thế, sắc mặt hồng hào no đủ, ánh mắt phong thái linh hoạt. Từ trong ra ngoài đều lộ hơi thở hạnh phúc tẩm mình trong tình yêu, tập trung ngàn vạn sủng ái trên người.

“Cuộc sống thật thoải mái nha.” Trong giọng Ngô Sở Ủy mang đầy mùi chua.

Khương Tiểu Soái nói đầy hàm súc: “Cứ xem như vậy đi.”

Ngô Sở Ủy cắn răng: “Có tin tôi quát anh không?”

Khương Tiểu Soái không để tâm cười cười, mà sau đó quay sang xú nam dặn dò vài chuyện, tiếp theo vào phòng trong thay đồ, Ngô Sở Ủy cũng theo vào. Không vì gì khác, mà muốn dòm lén biến hóa thân thể của Khương Tiểu Soái.

Cảm thấy sau lưng có tiếng bước chân, Khương Tiểu Soái đại ra.

“Sao cậu lại vào?”

Ngô Sở Ủy xoa tay, cười vô cùng âm tà.

“Xem thử cúc hoa của anh được dưỡng thành thể nào rồi.”

Khương Tiểu Soái bật cười: “Cậu nghĩ đi đâu vậy hả? Giữa tôi và Quách tử không có chuyện đó.”

“Lừa ai hả?” Ngô Sở Ủy nói rồi kéo cổ áo Khương Tiểu Soái, nhìn thấy một vết đỏ, nhẹ ho một tiếng, “Thấy không? Đây chính là bằng chứng thép.”

“Thép cái gì mà thép? Đây là muối chích đó!”

Ngô Sở Ủy đương nhiên không tin.

Khương Tiểu Soái cởi cổ áo, lộ ra một khoanh ngực, trực tiếp cho Ngô Sở Ủy xem.

“Nếu thật sự muốn hôn thì không thể chỉ hôn một chút như vậy đúng không? Cậu nhìn kỹ đi, chính là muối chích.” Nói xong lại giơ bụng lên cho Ngô Sở Ủy xem, “Cậu coi, ở đây cũng có một vết, cũng là muối chích.”

Ngô Sở Ủy bán tín bán nghi: “Hai người rốt cuộc sao rồi?”

“Chính là như thế.” Khương Tiểu Soái nói.

“Cái gì mà chính là như thế? Rốt cuộc đã quen nhau chưa?”

Khương Tiểu Soái chờ người một lúc, qua loa nói: “Coi như vậy đi.”

Ngô Sở Ủy dán mắt nhìn Khương Tiểu Soái thay đồ, nhìn thấy nửa người trên của hắn để trần, làn da trắng nõn mịn màng, không tìm được sờ một cái, sờ cho Khương Tiểu Soái nhảy ra ba thước.

“Cậu đừng chạm vào tôi chứ!” Khương Tiểu Soái cảnh cáo: “Cả người tôi đều sợ ngứa.”

Hai người từng chơi trò cù lét, một người tê như khúc gỗ, một người mẫn cảm không thôi, hiện tại khúc gỗ cũng biết đau biết ngứa rồi, kẻ mẫn cảm không thôi thì vẫn không cho người khác chạm vào.

Khương Tiểu Soái thay đồ xong, hai người ngồi trên sofa bên ngoài nói chuyện.

Ngô Sở Ủy hỏi: “Vừa rồi hai người cùng đi xem phim?”

“Phải.” Khương Tiểu Soái gật đầu.

Ngô Sở Ủy nói: “Đã tốt đẹp như vậy rồi còn chưa có tiếp xúc thân thể, ai tin chứ? Tôi và Trì Sính ở bên nhau là nóng lên, anh ta cũng chưa từng dẫn tôi đi xem phim.”

Đã thế cả ngày đến tối tự biên tự diễn, yy cũng phải tìm mình.

Khương Tiểu Soái nói: “Cùng xem phim thì sao? Hai chúng tôi không xem cùng một bộ, anh ta xem của anh ta, tôi xem của tôi.”

Khóe môi Ngô Sở Ủy giật giật: “Anh hai, anh không đùa chứ?”

“Cậu thấy tôi giống đang đùa lắm à?” Khương Tiểu Soái vẻ mặt nghiêm túc.

Ngô Sở Ủy dở khóc dở cười: “Không phải... tôi nói, hai người nghĩ gì vậy? Khó khăn lắm mới tay nắm tay cùng đi xem phim, nhưng không coi cùng một bộ? Hai người có tật xấu sao?”

“Cậu mới có tật xấu đó!” Khương Tiểu Soái nói rất đương nhiên, “Vì sao phải xem cùng một bộ? Bộ phim anh ta thích xem tôi không thích xem, bộ phim tôi thích xem anh ta không thích xem!”

“Tình nhân đi xem phim không phải là do muốn tạo không khí sao? Anh thật sự nghĩ là để đi xem phim à?”

“Tôi đi là để xem phim, tôi tốn tiền, vì cái gì phải xem một bộ phim mình không thích?”

Ngô Sở Ủy hoàn toàn câm nín.

Khương Tiểu Soái lại nói: “Vậy tôi hỏi cậu, bảo cậu xem một bộ phim cậu không thích, ích lợi duy nhất là cậu có thể ngồi cùng anh ta, cậu nguyện ý bỏ tiền công cốc vậy sao?”

Câu này triệt để đánh thẳng vào thiết công kê nam châm.

Còn cần phải nói sao? Chắc chắn là không nguyện ý rồi! Ngô Sở Ủy hận không thể một mình vào rạp chiếu phim, cho dù ngồi bên cạnh là mấy ông mấy bà, cũng khiến y cảm thấy mới mẻ!

“Rõ quá rồi đó.” Khương Tiểu Soái khoác tay.

Ngô Sở Ủy: “... Rốt cuộc tại sao anh không cho Quách tử chạm vào?”

Khương Tiểu Soái cầm một hộp thuốc nhỏ, thờ ơ nói: “Tâm anh ta không sạch.”

“Phí lời, tâm ai sạch mà còn muốn làm chuyện đó nữa?”

“Không phải ý này.” Khương Tiểu Soái hít sâu một cái, “Tôi luôn cảm thấy anh ta không dùng một trăm phần trăm thành tâm dành cho tôi, trong lòng anh ta vẫn còn một khu vực thuộc về người khác.”

Ngô Sở Ủy ước đoán: “Chẳng lẽ anh vẫn cảm thấy Quách Thành Vũ thích Trì Sính sao?”

“Khả năng này vẫn có.” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy ghen nửa ngày mới ghen được một câu.

“Anh không hổ là sư phụ của tôi.”

Anh rút gân hơn tôi!

Quách Thành Vũ cũng gặp phải hoàn cảnh giống Trì Sính, khi không có người yêu thì còn có thể lên ăn miếng thịt, có người yêu rồi ngược lại phải sống cuộc sống như hòa thượng. Sợ thượng hỏa nên cả ngày ăn chay, sợ loạn tình không dám dính thanh lâu, chăm cho người yêu trắng trắng mịn mịn, nhưng chỉ là làm một chuyện tốt, không cầu hồi báo.

Lý Vượng cũng nôn nóng thay Quách Thành Vũ: “Quách tử, khi nào thì cậu mới có thể ăn no đây?”

“Tôi căn bản chưa từng ăn, ở đâu ra no?”

Lý Vượng ghen hòng.

“Ở đâu ra no?”

Lý Vượng bị tiếng gầm đột ngột dọa cho đổ mồ hôi lạnh.

Lập tức ngậm miệng, chuyên tâm lái xe.

Ánh mắt nóng cháy của Quách Thành Vũ bắn ra ngoài cửa sổ, hẳn không có vận may tốt như Trì Sính, vừa đảo mắt đã có thể đảo qua được mông chó mẹ. Hắn nhìn thấy là bóng lưng một người, hơn nữa ánh mắt lập tức lạnh đi.

“Dừng xe.” Quách Thành Vũ nói.

Lý Vượng nói: “Chỗ này không cho dừng xe!”

“Tôi bảo cậu dừng xe!” Lại gầm lên.

Đàn ông có thận nổi lửa không thể chọc, Lý Vượng vẫn ngoan ngoãn đạp thắng.

“Cậu đi trước đi.”

Nói xong câu này, Quách Thành Vũ mở cửa xe bước xuống, trực tiếp nhảy qua con lươn, dùng tư thế gần như ngang tàng đi qua hàng xe dày đặc.

Lý Vượng vốn muốn xem thử Quách Thành Vũ nôn nóng như thế là đi đâu, nhưng ngặt nỗi xe phía sau bóp còi dữ quá, hắn chỉ đành dầm chân ga đi tiếp. Đợi khi qua khỏi con lươn đi sang đường đối diện, Quách Thành Vũ đã không còn bóng dáng từ lâu.

Quách Thành Vũ ban đầu đi rất vội, đợi khi lại gần bóng người đó, bước chân lại trở nên chậm đi, trong mắt ẩn ẩn lộ ra hoài nghi.

Rốt cuộc có phải hay không?

Đang nghĩ thế, người phía trước quay đầu.

Hai người đồng thời sững sốt.

Hồi lâu sau, người đối diện mới thăm dò thử gọi.

“Quách tử?”

Quách Thành Vũ bước tới nắm cổ áo người đó, trong hàm răng tỏa ra hơi thở máu tanh nồng đậm.

“Cậu còn biết trở về sao?”

Uông Thạc nắm tay Quách Thành Vũ, nắm nửa ngày, cánh tay móc lên cổ Quách Thành Vũ, ngực đụng ngực, ôm chặt lấy, trái tim đập mạnh đến mức đủ để đập vỡ đá lát dưới chân.

Sau lúc kích động, cảm xúc của hai người dần hồi phục lại bình thường.

Uông Thạc trêu chọc hân: “Cậu có thể nhìn sơ qua đã nhận ra tôi trong đám đông như thế à? Không đơn giản nha!”

Câu này không phải tự hào, y quả thật là loại người nếu chìm trong đám đông thì không thể tìm ra, tướng mạo bình thường, quần áo bình thường, từng hành động cử chỉ đều giống người qua đường bình thường, nhiều năm nay vẫn như thế.

Quách Thành Vũ nói: “Cậu bước đi luôn như thế, cứ như không có chân vậy, nuôi rắn nhiều rồi, tự nhiên vừa nhìn tôi đã có thể phân biệt cậu với người bình thường.”

Uông Thạc chỉ cười không nói.

Quách Thành Vũ bắt một chiếc xe, dẫn Uông Thạc đến lạc viên rắn cưng của mình.

Uông Thạc chọn một lúc trong vườn, cảm thán: “Rắn tốt không ít đâu.”

Nói xong, huyết sáo một tiếng thật dài.

Mười mấy con rắn trườn lệch xệch tới, vây quanh dưới chân và trên người Uông Thạc, có một con rắn ngàn năm không để ý đến người cũng bị tiếng huyết sáo của Uông Thạc dụ qua, nhiệt tình giống như uống lộn thuốc.

Quách Thành Vũ không khỏi cảm thán, trên người Uông Thạc có một lực hút đặc biệt, chuyên sinh ra vì rắn. Rắn có tính công kích càng mạnh, vào tay y rồi lập tức trở nên ngoan ngoãn thành thật.

157. Chương 157 - Thản Nhiên Một Cách Bất Ngờ

Xem rắn xong, Quách Thành Vũ mời Uông Thạc đến hoa viên ngoài sân uống trà.

Hai người ngồi đối diện, Uông Thạc đánh giá toàn thân Quách Thành Vũ một lượt, không biết có thấy được cái gì hay không, đột nhiên mỉm cười đầy hàm ý.

“Cười cái gì?” Quách Thành Vũ hỏi.

Uông Thạc nói: “Sao cậu càng lớn càng rút thế này?”

“Cái gì là càng lớn càng rút?” Quách Thành Vũ khó hiểu: “Chiều cao của tôi không rút mà? Năm cậu đi tôi cao một mét bảy tám, hiện tại một mét tám hai, nói sao thì cũng cao hơn mấy cm đó.”

“Tôi không phải nói chiều cao, tôi nói gương mặt này.”

“Mặt?”

Uông Thạc gật đầu: “Tôi nhớ rõ, trước kia lúc còn đi học, trong ba chúng ta cậu thuộc dạng già nhất. Lúc đó hai chúng tôi luôn lấy chuyện này ra đùa cậu, nói cậu mười bảy mười tám mà giống hệt như hai mươi

mấy. Bây giờ chúng ta đã sắp ba mươi rồi, cậu ngược lại giống như mới hai mươi, không phải là càng lớn càng rút sao?”

“Thì ra là chuyện này à.” Quách Thành Vũ đùa: “Đó là vì cậu lão hóa quá nhanh.”

Uông Thạc bắt đầu xoa xoa mặt, thở dài: “Không sai, mấy năm nay ở nước ngoài toàn chịu tội thôi.”

“Chả thấy ai vô liêm sỉ như cậu.” Quách Thành Vũ cười lạnh: “Cậu là người tiêu dao nhất, già nhanh là do thiếu đức.”

Uông Thạc không để ý cười cười, gác chân lên ban công, đầu tựa vào một cột đèn, toàn thân tìm không ra một khúc xương nào. Hoàn toàn không giống tư thế ngồi của người, mà giống một con rắn.

“Tôi phát hiện cậu ra ngoài nhiều năm, âm điệu Bắc Kinh không hề giảm.” Quách Thành Vũ nói.

Uông Thạc híp mắt, lưỡi biếng nói: “Tôi đã trở về nửa năm rồi.”

Điều này thật sự khiến Quách Thành Vũ chấn động.

“Nói thế, lúc tết cậu đã về rồi?”

Uông Thạc ừ một tiếng.

Hóa ra lời nói dối mà Khương Tiểu Soái chế ra để giúp Trì Sính tóm được Ngô Sở Ủy, lại trở thành sự thật, Quách Thành Vũ không khỏi cảm khái: “Cậu mai phục thật đủ sâu.”

“Cái gì mà mai phục hả?” Uông Thạc nói không đau không ngứa, “Ở Bắc Kinh tôi cũng có nhà, sao không thể quay về ở chứ?”

Quách Thành Vũ nhếch môi: “Nhưng tôi đoán cậu cũng sắp về rồi.”

Uông Thạc liếc mắt nhìn Quách Thành Vũ: “Sao lại đoán được?”

Quách Thành Vũ châm một điếu thuốc, vừa hút vừa không mặn không nhạt nói: “Con ngựa bị ghìm sáu năm đã được người ta giải thoát, nếu cậu còn không về truy đuổi, ngựa sẽ bị người ta dắt đi, cậu muốn đuổi cũng không kịp nữa.”

“Không cần!” Uông Thạc đưa tay ngăn cản, “Nếu tôi thật sự muốn truy đuổi, nửa năm trước đã ra tay rồi, không cần đợi đến bây giờ. Lúc đó muốn truy đuổi chỉ là chuyện giành lại dây cương, bây giờ cho dù có giành lại dây cương, ngựa cũng không đi theo tôi nữa rồi.”

“Cậu không phải rất thích chơi trò mạo hiểm sao?”

Uông Thạc nói: “Vài ngày nữa tôi sẽ về nước.”

Quách Thành Vũ híp mắt: “Cậu không gặp Trì Sính một lần rồi đi sao?”

“Có gặp hay không cũng vậy.”

Quách Thành Vũ vờ đầu thuốc, thờ ơ nói: “Cậu đi không được.”

Thái độ của Uông Thạc vẫn biếng nhác: “Sao cậu biết.”

“Tôi biết.” Nói rất trịnh trọng.

Qua rất lâu, trên môi Uông Thạc mới xuất hiện nụ cười.

“Quách tử, tôi đặc biệt ghét độ thông minh của cậu, thật là người ta ưa không nổi.”

Hai người lại nói chuyện một lát, Uông Thạc đứng lên tạm biệt.

Trên đường ra cửa, Uông Thạc nhìn trúng một con rắn độc màu đen.

“Con rắn đó không tệ, tặng tôi đi.”

“Không phải vài ngày nữa cậu sẽ về nước sao?” Quách Thành Vũ cố ý nhắc nhở: “Con rắn này rất độc, cậu lấy khỏi chỗ tôi cũng không mang về được, dứt khoát để nuôi ở đây đi.”

Uông Thạc cân nhắc một chút: “Cũng đúng.”

Khương Tiểu Soái đứng lúc qua đây tìm Quách Thành Vũ, từ rất xa đã thấy Uông Thạc và Quách Thành Vũ đi về phía này.

“Người yêu của tôi.” Quách Thành Vũ chỉ cho Uông Thạc.

Uông Thạc liếc nhìn Khương Tiểu Soái, vỗ mạnh một cái lên vai Quách Thành Vũ.

“Có phúc nha, ánh mắt nhóc này rất thuần.”

“Nhóc?” Quách Thành Vũ cười gằn: “Lớn hơn cậu một tuổi đó.”

Uông Thạc không khỏi cảm khái: “Hai người các cậu đúng là xứng đôi, đứng chung với nhau cứ như mấy đứa nhóc vậy.”

“Có cần giới thiệu cho hai người làm quen không?” Quách Thành Vũ hỏi.

Uông Thạc: “Không cần, tôi sợ tôi nhìn trúng cậu ta.”

Nói xong, nhanh chóng tránh khỏi Quách Thành Vũ, đi song song vượt qua Khương Tiểu Soái.

Uông Thạc đi rồi, Khương Tiểu Soái còn đặc biệt quay đầu nhìn y, tùy tiện hỏi Quách Thành Vũ: “Lại có một người đến xem vườn sao?”

“Cái gì mà xem vườn?” Quách Thành Vũ nói: “Đó là bạn học cũ của tôi.”

Khương Tiểu Soái cho một đánh giá đúng trọng tâm: “Tướng mạo thật giống phục vụ.”

“Phải.” Quách Thành Vũ cười, “Lúc trước cũng phục vụ Trì Sính ba năm rồi.”

Khương Tiểu Soái đại ra, rất nhanh đã phản ứng lại, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Uông Thạc?”

Quách Thành Vũ néo mặt Khương Tiểu Soái: “Thông minh.”

Khương Tiểu Soái có vẻ như lâm đại địch.

Quách Thành Vũ cảm thấy ngọt ngào, cố ý hỏi: “Sao rồi? Có cảm giác nguy cơ?”

Khương Tiểu Soái hừ lạnh: “Đây là tình địch của anh, tôi đang lo cho anh.”

Ban đầu Quách Thành Vũ chưa kịp hiểu ra, sau đó suy xét lại, mới vỡ lẽ câu nói của Khương Tiểu Soái có ý gì. Hóa ra vẫn còn đang chui vào trong ngõ cụt thế à!

Đang rầu, một nhân viên chăm sóc rần đột ngột vội vã chạy vào.

“Ngài Quách, không tốt rồi, Bò Cạp Đen không biết mắc chứng gì, liều mạng chui ra khỏi vườn, cảnh thể nào cũng không được. Đợi khi tôi đeo bao tay phòng hộ muốn bắt nó, nó đã chạy mất dạng rồi.”

Bò Cạp Đen chính là con rần mà Uông Thạc nhìn trúng, Quách Thành Vũ không cần đoán cũng biết, con rần đó nhất định đã bị Uông Thạc dụ đi rồi. Rần mà y nhìn trúng, không có con nào không đi theo y.

“Được rồi, anh đi trước đi.”

Nhân viên chăm sóc rần lo âu: “Ngài Quách, ngài nói xem nó chui ra ngoài có đi cắn người hay không? Con rần đó có độc tính rất mạnh, nếu không tôi ra ngoài tìm thử xem sao?”

“Không cần tìm.” Thái độ của Quách Thành Vũ rất rõ ràng, “Nó sẽ không chạy lung tung khắp nơi, anh làm việc của anh đi.”

Buổi chiều, Ngô Sở Ủy đang ở phòng làm việc điền biểu, thư ký đến gõ cửa.

“Tổng giám đốc, bác sĩ Khương đến.”

Ngô Sở Ủy nói: “Mời anh ta vào.”

Không bao lâu, Khương Tiểu Soái xuất hiện trong tầm mắt.

Ngô Sở Úy đuổi lưng, đặt mông lên sô pha, gọi Khương Tiểu Soái qua.

Ánh mắt Khương Tiểu Soái âm trầm, giống như trứng tà.

Ngô Sở Úy phát hiện Khương Tiểu Soái bất thường, ôm mạnh tay hắn, hỏi: “Sao vậy hả?”

“Hôm nay tôi gặp phải một người ở vườn rân của Quách Thành Vũ.” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Úy không mấy bận tâm: “Ai vậy?”

“Cậu phải chuẩn bị tâm lý đi.” Khương Tiểu Soái lộ vẻ lo sợ.

Ngô Sở Úy rất khó hiểu: “Rốt cuộc là ai hả?”

“Người yêu xưa của Trì Sính, ngài Uông.”

Ngô Sở Úy cắt một miếng dưa hấu đông lạnh lên cắn, nói với Khương Tiểu Soái: “Rất giải khát, ăn một miếng đi.”

Ra vẻ muốn cắt cho Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái ấn tay y lại, nói: “Tôi không đùa với cậu.”

“Tôi biết!” Ngô Sở Úy huênh hoang nói: “Về thì về thôi, anh ta về thì mắc mớ gì đến hai chúng ta? Lẽ nào còn vì một người không quen biết, ngay cả dưa hấu cũng không ăn?”

Sự bình tĩnh của Ngô Sở Úy khiến tâm trạng Khương Tiểu Soái thoáng chốc trở nên thoải mái hơn nhiều, xem ra sự lo lắng của hắn là dư thừa, đồ đệ của hắn cường đại hơn hắn tưởng tượng nhiều.

Vui vẻ ăn hai miếng dưa hấu, Ngô Sở Úy hỏi Khương Tiểu Soái: “Maldives vui không?”

“Chỗ đó có gì mà vui, chỉ có phong cảnh đẹp, thích hợp nghỉ ngơi và nghỉ mát. Không có khu vui chơi cỡ lớn gì, người bình thường đến đó chỉ để sưởi nắng, đọc sách, ngủ. Ồi, đúng rồi, ngâm nước, câu cá còn có một vài trò chơi trên nước cũng có thể chơi.”

Ngô Sở Úy trưng vẻ thèm khát: “Thật muốn đi nha!”

“Cậu bảo Trì Sính đi cùng cậu đó, nhân viên công vụ như họ có rất nhiều thời gian rảnh đúng không?” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Úy thở dài: “Anh ta có nhưng tôi không có.”

“Cậu có thể tìm người quản lý thay cậu, đây là công ty cỡ lớn rồi, không có cậu thì không vận hành được hay sao?”

“Có thể vận hành thì có thể vận hành, nhưng không phải tôi sợ làm lỡ chuyện sao?”

Khương Tiểu Soái cũng mệt thay cho Ngô Sở Úy: “Cậu lại không thiếu ăn cũng không thiếu mặc, liều mạng như thế làm gì?”

“Tôi phải xây dựng một vùng giang sơn cho con trai của tôi đó!” Ánh mắt Ngô Sở Úy nóng cháy, “Tôi muốn cho con trai của tôi trở thành cậu ấm, anh xem cuộc đời Trì Sính có phải rất đầy đủ không! Tôi cũng muốn con trai tôi giống như hắn.”

Khương Tiểu Soái bật cười: “Con trai ở đâu ra hả?”

“Vợ tôi sinh cho tôi đó!”

“Lại nữa rồi.”

Buổi tối, Trì Sính và Ngô Sở Úy cùng ăn mì sốt tương, mì là do bà Ngô làm, tương là do Chung Văn Ngọc nấu. Trì Sính phụ trách luộc mì, Ngô Sở Úy phụ trách bào sợi dưa leo.

Mỗi lần Trì Sính đều sẽ trộn mì cho Ngô Sở Úy ăn, nhìn thì rất săn sóc, thật ra chỉ là không muốn để Ngô Sở Úy lén lút thêm tương ớt. Ngô Sở Úy vừa ăn cay sẽ thượng hỏa, táo bón cộng thêm lỡ miệng, hai cái miệng trên dưới đều không cách nào dùng, Trì Sính làm sao chịu?

“Thêm cho tôi chút tương ớt.” Ngô Sở Ủy quả nhiên mở miệng yêu cầu.

Trì Sính không để ý đến y, trộn xong đưa chén qua cho y.

Ngô Sở Ủy không động, dùng ánh mắt trông mong nhìn Trì Sính thêm một muỗng tương ớt thật đầy vào chén của hắn.

“Có phải cậu muốn để tôi nhét cho cậu không?” Thái độ của Trì Sính rất cứng.

Ngô Sở Ủy vẫn không động đũa.

Trì Sính ăn một mình, một chén mì đã vào bụng, mì của Ngô Sở Ủy thì vẫn bị bỏ đó.

“Tương mẹ tôi nấu mỗi lần đều bỏ rất nhiều thịt, không ăn sẽ thiệt đó.” Trì Sính hạ giọng đi nhiều.

Ngô Sở Ủy vẫn cứng đầu: “Mì không có tương ớt ăn không ngon.”

Lại một chén mì vào bụng, Trì Sính đảo mắt nhìn đối diện, mì đều đã dính thành tảng rồi.

Trầm giọng nói: “Đưa chén qua đây.”

Ngô Sở Ủy vui vẻ đẩy chén qua.

Trì Sính cảnh cáo: “Chỉ có thể cho một ít.”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Bình thường Ngô Sở Ủy có thể ăn ba chén lớn, hôm nay lại chỉ ăn hai chén rưỡi, còn nửa chén cố ý để lại đó.

Trì Sính hỏi: “Có việc?”

“Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ vừa mới từ Maldives về.”

Trì Sính thờ ơ nói: “Lần trước tôi hỏi cậu có muốn đi du lịch không, là cậu nói không đi.”

“Tôi không rảnh.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính gác đũa, nhìn Ngô Sở Ủy nói: “Thế này đi, đợi công ty cậu cho nghỉ phép năm, tôi dẫn cậu đi Hawaii lướt sóng.”

Mắt Ngô Sở Ủy sáng rỡ: “Thật sao?”

“Lừa cậu làm gì?”

Ngô Sở Ủy vừa vui lên, nửa chén mì còn lại rất nhanh đã bị hút sạch.

158. Chương 158 - Ba Người Chạm Mặt

Về tin Ông Thạc trở về, Quách Thành Vũ là người biết đầu tiên, mà sau đó là Lý Vượng, sau nữa là Cương Tử. Nhưng tất cả mọi người đều rất ăn kỷ không nói cho Trì Sính, đến cuối cùng lại là Ngô Sở Ủy cho Trì Sính biết chuyện này. Lúc này chỉ còn một hôm nữa là Ông Thạc về nước, nếu Ngô Sở Ủy ngậm miệng không nói, người này sẽ biến mất trong tầm mắt của mọi người, ai cũng xem như y chưa từng trở về.

“Muốn thao thì nên tranh thủ thời gian mà thao, còn không thao sẽ không còn cơ hội nữa.” Ngô Sở Ủy cố ý nói.

Ánh mắt âm trầm nhìn vào Ngô Sở Ủy, Trì Sính hỏi: “Tôi thao ai đây?”

Ngô Sở Ủy thiếu đánh nhắc nhở: “Tôi nhớ ai đó vào một ngày kỷ niệm nào đó từng nói qua câu gì đó, nếu cậu ta dám xuất hiện trước mặt tôi, ông lập tức cưỡng bức cậu ta, thao cho đến khi hết thở mới thôi!”

Vừa nói cái này, còn không sợ chết mô phỏng lại vẻ mặt Trì Sính lúc đó.

Trì Sính bóp cổ Ngô Sở Ủy, đẩy y lên đầu giường, âm u nói: “Lúc trước tôi cho rằng thao chết cậu ta là một chuyện rất giải hận, cho đến khi thao cậu rồi tôi mới phát hiện, thao cậu ta đối với tôi mà nói là một sự trừng phạt.”

“Bớt nói mấy lời đẹp đẽ này với tôi đi!” Ngô Sở Ủy cố sức kéo cổ áo Trì Sính: “Anh nói không hứng thú để che giấu rằng anh không đành lòng, có bản lĩnh anh đi cưỡng anh ta đi! Mẹ nó nếu anh là đàn ông, anh liền thao anh ta đi!”

Trì Sính bóp cằm Ngô Sở Ủy, ánh mắt âm lạnh.

“Cậu thích tự ngược thế này sao? Nếu tôi thật sự bùng phát theo đúng con đường mà cậu ngằm vạch ra, tổn thương cậu một lần, trong lòng cậu mới thoải mái sao?”

Ngô Sở Ủy gật đầu: “Không sai, tôi hiện tại muốn thấy anh dưng lông.”

Nói xong, vò tóc Trì Sính, vò từ trước ra sau, vò từ sau ra trước, vò từ bên tai lên đỉnh đầu, từ đỉnh đầu đè xuống tai. Rồi lại bôi hai đường đen lên mặt, làm ra bộ dạng của người vừa bị sét đánh.

Trì Sính không nói gì, nhìn Ngô Sở Ủy chăm chú.

Ngô Sở Ủy lại nói: “Anh biết hình tượng của anh lúc này nói thay cho đạo lý gì không? Giả vờ khóc, giả vờ khóc bị sét đánh! Ha ha ha...”

Cười xong, hung tợn cắn lên cổ Trì Sính một cái, suýt nữa cắn rớt một miếng thịt.

Trì Sính giữ chặt cổ Ngô Sở Ủy, giọng nói ôn hòa khác thường.

“Đừng sợ.” Trì Sính nói: “Trong lòng tôi đã không còn khe hở rồi.”

Trước kia bên phía Trì Sính có chút gió thổi cỏ lay nào, bên Ngô Sở Ủy nhất định là sấm sét oanh đầu, không đổ một cơn mưa lớn thì tuyệt đối không thôi. Nhưng lần này không biết tại sao, từ khi Ngô Sở Ủy nghe được tin này tới giờ, trong lòng vẫn rất dửng dưng.

Giống như hôm đó đã nói với Khương Tiểu Soái: “Làm gì lại quá để ý anh ta?”

Uông Thạc chẳng qua là thiết bị điều khiển từ xa chuyên dùng để cung cấp rắc rối cho cuộc sống nhàn tản vô sự của hai vợ chồng, bữa nào đặt lộn vị trí, ai thấy ngứa mắt thì cầm lên ném xuống đất. Ném xong hai vợ chồng vẫn là hai vợ chồng, ai lại quá để ý đến một thiết bị điều khiển từ xa?

Hôm sau, cách biệt bảy năm, ba bạn học cũ ngồi cùng một chỗ ăn cơm nói chuyện.

Cảnh tượng đặc biệt hài hòa, giống như chưa từng có bất cứ vướng mắc nào.

Uông Thạc nói với Trì Sính: “Hình như cậu đen hơn trước kia một chút, tôi nhớ lúc trước cậu trắng hơn tôi.”

“Bây giờ tôi vẫn trắng hơn cậu.” Trì Sính nói.

Uông Thạc không tin, kéo tay Trì Sính qua so với mình, lập tức chịu đả kích lớn.

“Má, tôi đã đen đến mức này rồi sao?”

Quách Thành Vũ ở bên cạnh cười trêu chọc: “Cậu giống như khoai lang khô phơi trên nóc nhà kiểu cũ, vừa đen vừa gãy, làm nữ thì làm không được, để nam làm thì lại không có gì để làm.”

“Miệng cậu tiện quá!” Uông Thạc nói: “Tôi gãy nhưng thịt không ít, chỉ là hơi nhỏ xương thôi, trên người vẫn có gia vị, lúc trước không phải cậu thao rất sướng hay sao?”

“Cậu không nói tôi cũng quên mất, quả thật rất sướng, toàn thân trên dưới sờ không thấy một khúc xương, hai chân muốn tách thể nào thì tách.” Quách Thành Vũ cười đầy hàm ý: “Tiếc rằng tôi chỉ sướng một lần, không có phúc như Trì Sính, sướng liền ba năm.”

Trì Sính như người không liên quan, nhàn nhã hút thuốc, hỏi Uông Thạc: “Trở về một mình?”

“Về cùng anh tôi.” Uông Thạc nói: “Một mình nào dám về.”

Quách Thành Vũ nói: “Đến giờ tôi vẫn còn nhớ, hồi trung học cậu bị người ta ăn hiếp, anh cậu đến trường ăn cậu xuống dưới lan can đập cho một trận, rồi đánh những kẻ dám ăn hiếp cậu phải khóc quỳ cầu xin, từ đó về sau, trong trường không còn ai dám chọc cậu nữa.”

“Cái này gọi là cách ngược đãi tinh thần.” Ông Thạc nói: “Người ăn hiếp tôi thấy anh tôi ngay cả em ruột cũng đánh như thế, lúc đó bị dọa ngu luôn, cho rằng anh tôi sẽ trừng trị cậu ta. Kết quả đợi hai năm, nhìn thấy cột cờ là đổ đầy mồ hôi lạnh, sau đó chịu hết nổi, tự trừng trị mình, vừa chuyển trường vừa quen không ít đồ lưu manh, bây giờ còn ngồi không đó.”

“Cho nên nói anh cậu là nhân tài.” Quách Thành Vũ nói.

Trì Sính hỏi: “Bây giờ anh ta vẫn đánh cậu như thế sao?”

“Bữa nào bức mình, thỉnh thoảng sẽ đâm đá vài cái, tôi cũng không còn để tâm.”

Trì Sính trầm mặc.

Ông Thạc lại nhớ ra một chuyện, nói với Quách Thành Vũ và Trì Sính: “Tôi nghe nói người yêu mà hai cậu tìm được lần này là hai sư đồ hả! Thật thú vị, hai cậu sao luôn làm chuyện thế này vậy? Trước kia lúc đi học cũng cùng theo đuổi một cặp song sinh, chả phân biệt nổi ai là ai, bây giờ lại chơi thầy trò, muốn thể hiện quan hệ của hai cậu rất tốt hả?”

Quách Thành Vũ khoác vai Trì Sính, nhướn nhướn mày nhìn Ông Thạc.

“Không sai, quan hệ của hai chúng tôi vẫn tốt như thế.”

Ông Thạc nhìn chằm chằm hai người một lát, đột nhiên lộ ra nụ cười không rõ nghĩa, mà sau đó thì không nói gì nữa.

Trò chuyện đến hơn mười giờ tối, ba người mới ra khỏi câu lạc bộ, một giây trước còn giao nắm đấm cùng nhau, cười cáo biệt. Đợi khi vừa quay người, sắc mặt toàn bộ đều chuyển biến một trăm tám mươi độ, ba người đi về ba hướng khác nhau.

Mười phút sau, Quách Thành Vũ đi sang con đường của Ông Thạc, Ông Thạc lại đi sang con đường của Trì Sính.

Sắc mặt Trì Sính cực kỳ lạnh lẽo, xe chạy được nửa đường, đột nhiên thắng lại.

Ông Thạc xuống khỏi chiếc xe phía sau, bước lại cạnh xe Trì Sính, nửa người tựa lên xe.

Ánh mắt Trì Sính bắn qua cửa kính, nhìn thấy một gương mặt tươi cười cợt nhả.

Đẩy mạnh cửa ra, Ông Thạc lão đảo về sau vài bước, nặng nề đập lên vách tường phía sau.

“Tại sao đột nhiên biến mất? Một lần đi là cả bảy năm? Cậu có mặt mũi thuê phòng với cậu ta, nhưng không còn mặt mũi ở đây tiếp tục hạ tiện?” Cuối cùng Trì Sính cũng nói ra lời đã nghẹn bảy năm.

Ông Thạc nói: “Tôi có mặt mũi nhưng không có gan, tôi sợ tôi ở lại đây sẽ bị cậu thao chết.”

“Tôi thao cậu cũng thấy bản jj!”

Ông Thạc lộ ra nụ cười không nghiêm túc: “Tôi cũng cảm thấy vinh hạnh vì làm bản jj của cậu, tôi cầu xin Trì đại nhân cậu thao tiểu nhân một lần đi.”

Trì Sính xách cổ áo Ông Thạc ném y xuống đất, âm trầm sỉ nhục: “Cậu chính là con điếm!”

“Tôi chính là con điếm ngàn người cười vạ người thao.” Trong mắt Ông Thạc lóe ra tia tối tăm: “Khẩu vị của tôi là do bị cậu chăm ra, bảy năm nay không biết đã bị bao nhiêu người thao, nhưng không có một ai có thể thỏa mãn tôi, nên tôi mới muốn để cậu thao tôi thêm lần nữa, cho dù phải liếm ngón chân cậu cũng được, chỉ cần cậu chịu thưởng cho tôi jj này.”

Nói xong, thật sự gục xuống dưới chân Trì Sính, tay vuốt dần lên bắp đùi chắc nịch, ánh mắt ma quỷ nhìn chằm chằm vào con người Trì Sính.

Lửa giận trong ngực Trì Sính bốc lên ngàn ngút, suýt nữa đã túm đầu Ôn Thạc kéo xuống, lúc này, một cánh tay đeo bao tay màu đen đột nhiên xuất hiện dưới tầm mắt Trì Sính.

“Giao cậu ta cho tôi.” Yêu cầu lịch sự lễ độ.

Trì Sính híp mắt lại, nhìn gương mặt đầy cảm giác lạnh lẽo kia.

Áo ba lỗ chống đạn màu đen, súng truy kích G36 mũi nhọn quốc tế, từ trong ra ngoài được võ trang đến tận chân răng.

“Để tôi quản lý cậu ta là được rồi.”

Nói xong, người đàn ông đó không lộ chút cảm xúc tát một cái lên mặt Ôn Thạc, trong không khí truyền đến âm vang đáng sợ của cơ thịt bị tát. Từ vụn vụn giấy dựa đến hoàn toàn hôn mê, chỉ là chuyện chớp mắt.

Ánh mắt Trì Sính như dung làm một thể cùng bóng đêm, không thể nhìn rõ cảm xúc trong đó.

Một phút sau, người đàn ông đó đột nhiên móc eo Ôn Thạc, dưới ánh mắt chú mục lạnh lùng của Trì Sính, ném người trong lòng ra sau.

Rầm một tiếng.

Ôn Thạc ngã đứng trên nóc xe của người đó, không lệch một chút nào, tứ chi mở rộng, nằm sấp ở đó.

Trì Sính chưa kịp động một bước, họng súng đã nhắm vào giữa trán hắn, còn có ánh mắt lạnh như nước của người đàn ông đó.

“Thêm phiền phức cho cậu rồi.” Người đàn ông đó vẫn rất khách sáo.

Nói xong, quay người đi, nổ súng lên bầu trời.

Còn chưa mang em trai ruột xuống khỏi nóc xe, đã trực tiếp đạp chân ga lái đi.

Khi Trì Sính về nhà, Ngô Sở Ủy vẫn chưa ngủ, đang gục trên bàn thổi kẹo đường, không khí đầy tia ngọt.

Trên giá gỗ nhỏ cắm đầy kẹo đường, cái nào cũng là rắn, dài ngắn khác nhau, thô mảnh đủ kiểu, hơn nữa đều được tô màu. Dùng để phân biệt sự khác nhau giữa chúng.

“Sao lại thổi nhiều thế?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nói: “Tôi muốn thổi hết mỗi con rắn trong nhà rắn của anh, thổi đủ một bộ.”

“Sao đột nhiên lại có suy nghĩ này?”

Ngô Sở Ủy thổi rất nghiêm túc, má phồng cả lên, thổi xong mới mở miệng.

“Không có nguyên nhân, chỉ là cảm thấy vui.”

159. Chương 159 - Thăm Viếng “tiền Bối”

Ôn Thạc bị một bạt tai của anh mình là Ôn Trầm đánh cho chấn động não, hôn mê suốt hai ngày mới tỉnh. Vốn dĩ dự định hôm đó khởi hành, vì một bạt tai đó, kế hoạch về nước bị hủy bỏ, quả nhiên đúng với câu nói của Quách Thành Vũ – cậu không đi được.

Ôn Trầm sắp xếp Ôn Thạc tại một bệnh viện ở Bắc Kinh, trong lúc đó luôn ở bên bảo vệ, giống như một bức tượng điêu khắc ngồi yên không hề động đậy. Mỗi bác sĩ và y tá bước vào kiểm tra đều phải vận khí trước, cứ cảm thấy chuyển này có đi không về.

Trong hai ngày lúc Ôn Thạc hôn mê, Quách Thành Vũ có đến thăm y.

Sau đó Khương Tiểu Soái báo tin cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy không rõ vết thương trên đầu Ông Thạc do đâu mà có, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có liên quan đến Trì Sính. Thế là ôm một bó hoa tươi, xách một giỏ hoa quả, đích thân đến bệnh viện thăm người cũ của Trì Sính.

“Xin hỏi, Ông Thạc nằm ở phòng bệnh nào?”

Y tá trực ban nói với Ngô Sở Ủy: “Phòng 309, đi thẳng vào, phòng thứ hai từ dưới đếm lên là nó.”

Ngô Sở Ủy bước qua phòng bệnh đó, đến trước cửa nhẹ gõ.

Một lát sau, cửa được mở ra.

Trước mắt Ngô Sở Ủy xuất hiện cái cổ của một người đàn ông, đường vân cơ bắp trên đó giống như dùng bút vẽ ra, chắc nịch dẻo dai có hơi không thật. Thân cao một mét chín mươi tư, Ngô Sở Ủy chỉ có thể ngẩng đầu chào hỏi hân.

“Xin hỏi...”

Một làn gió âm lạnh thổi qua mặt, Ngô Sở Ủy bị bức phải lùi ba bước.

Không khoa trương chút nào, sau khi Ngô Sở Ủy thấy rõ mặt Ông Trầm, lời phía sau đều mắc nghẹn, thoáng chốc có xúc động muốn bỏ chạy. Không có mãnh nhất, chỉ có mãnh hơn.

Vốn tưởng Trì Sính đã đủ khiếp người rồi, nhưng nếu so với vị trước mắt, Trì Sính thoáng cái đã biến thành anh bạn hiền hòa, hơn nữa Trì Sính còn biết nói biết cười, còn bộ mặt người này cứ như được tạc ra, hoàn toàn không có khả năng hoạt động.

Ngược với gương mặt của hân, lời Ông Trầm nói ra rất khách sáo.

“Xin hỏi cậu tìm ai?”

“Ông... Ông... Ông...”

Ngô Sở Ủy học tiếng chó sủa nửa ngày. (Ông: đồng âm với tiếng chó sủa.)

Khóe môi Ông Trầm xuất hiện nụ cười không dễ phát giác.

Trước đó Khương Tiểu Soái đã từng nói với Ngô Sở Ủy rồi, khi Ông Thạc nằm viện, luôn có anh trai y theo cùng. Nếu anh trai y có đáng về này, vậy Ông Thạc... Ngô Sở Ủy không dám suy nghĩ.

Ông Thạc vừa tỉnh, híp mắt nhìn ra cửa, người bước vào là một tên tuấn tú sáng sủa.

Thấy Ông Thạc, Ngô Sở Ủy giật mình, đi nhầm phòng bệnh rồi chăng? Cảm giác đầu tiên là người này quá bình thường, cách biệt rất xa với hình tượng của Ông Thạc trong đầu y. Cảm giác thứ hai là hai người này hoàn toàn không giống hai anh em, một người uy vũ khỏe mạnh, một người âm u gầy yếu, tinh thần diện mạo đều kém nhau mấy bậc. Nhưng trên bảng thông tin người bệnh dán ở đầu giường rõ ràng viết “Ông Thạc”.

Ông Thạc “mai phục” ở Bắc Kinh đã nửa năm, đương nhiên từng gặp Ngô Sở Ủy.

“Cậu là Ngô Sở Ủy?”

Lúc này Ngô Sở Ủy mới xác định thân phận Ông Thạc, đặt hoa và giỏ trái cây sang một bên, trình trọng đưa tay ra cho Ông Thạc. “Xin chào.”

Ông Thạc bật cười: “Đừng để ý, người Bắc Kinh gốc chúng ta không có lệ này.”

Ngô Sở Ủy vẫn kiên trì: “Dù sao cũng là tiền bối, chút phép lịch sự vẫn cần phải có.”

Ông Thạc cười hê hê cả nửa ngày, cười đến mức đầu cũng đau.

Một giọng nói có lực xuyên thấu vang lên trong phòng: “Bác sĩ cảm cảm xúc quá khích.”

Nụ cười trên mặt Ông Thạc vụt tắt, nghiêng đầu ném một câu cho Ông Trầm: “Anh rút ra ngoài cho tôi, đừng ở đây chướng mắt.”

Câu này không làm gì được Ông Trầm, ngược lại dọa Ngô Sở Ủy ném gập bất trắc luôn, y không biết Ông Thạc lấy đâu ra cái gan đó, dám nói lời này với phần tử khủng bố kia?

Càng nằm ngoài dự liệu của Ngô Sở Ủy là, Ông Trầm không hề tức giận.

“Anh có thể không nói chuyện, nhưng anh không thể ra ngoài.” Nói xong, ngồi xuống cách Ngô Sở Ủy không đến một mét, mở giỏ hoa quả y tặng, lấy ra một trái thơm, dùng tay không lột vỏ, động tác vô cùng nhanh chóng. Ngô Sở Ủy có cảm giác sợ hãi nơm nớp.

“Không sao, anh ta không cần người.” Ông Thạc ở cạnh nhắc nhở.

Ngô Sở Ủy lúng túng cười: “À, đầu anh sao rồi?”

Ông Thạc nói: “Cũng được, phép cộng trừ dưới mười không vấn đề.”

“Vậy để tôi kiểm tra.” Ngô Sở Ủy nói. “Trên cây có một con khỉ, dưới đất có một con khỉ, cộng lại là mấy con khỉ?”

“Xem thường tôi?” Ông Thạc nhếch môi, “Tuy tôi sống ở nước ngoài, nhưng vẫn luôn hướng về tổ quốc. Mỗi năm vào tối giao thừa luôn đứng tám giờ xem tiết mục đón xuân, chưa từng bỏ lỡ năm nào.”

Sau khi chuyện phiếm vài câu đơn giản, tâm trạng của Ngô Sở Ủy thả lỏng hơn nhiều. “Tôi phát hiện tôi rất có thiện cảm với anh.” Ngô Sở Ủy nói.

Ông Thạc hỏi: “Tại sao?”

Ngô Sở Ủy nói: “Có thể là vì bề ngoài của anh cũng chẳng có gì đặc biệt.” Ngô Sở Ủy không nhịn được cười.

Ông Thạc không hề tức giận xú nào, hỏi: “Yên ổn với Trì Sính bao lâu rồi?”

Ngô Sở Ủy cân nhắc: “Hơn nửa năm rồi thì phải.”

Ông Thạc trêu chọc: “Dự định khi nào chia tay?”

“Anh đoán đi.” Ngô Sở Ủy nói.

Ông Thạc suy xét một chút, nói: “Chắc cuối năm.”

“Nhanh vậy à?” Ngô Sở Ủy tỏ vẻ kinh ngạc.

Ông Thạc nói như đùa: “Tôi đoán kế hoạch đi Hawaii lướt sóng của cậu sẽ bị hủy.”

Ngô Sở Ủy nhẹ híp mắt: “Sao anh biết tôi muốn đi Hawaii?” Kế hoạch du lịch này y chỉ từng nói với Trì Sính.

Ông Thạc không mẫn không nhạt đáp: “Sự phụ của cậu và Quách tử vừa từ Maldives về, cậu nhìn mà nóng mắt, chắc chắn yêu cầu Trì Sính đi du lịch, Trì Sính thích nhất là lướt sóng, nơi đầu tiên chọn lựa chính là Hawaii. Công ty cậu bận rộn như thế, bây giờ chắc chắn cậu không có thời gian đi, chỉ có thể chờ cuối năm.”

Ngô Sở Ủy chỉ muốn biết một chỗ: “Sao anh đoán được tôi sẽ đưa ra yêu cầu đó với Trì Sính?”

Ông Thạc sờ đầu Ngô Sở Ủy, nói: “Vì cậu chỉ là một đứa con nít”.

“Con nít không dám nhận, dù sao chỉ trông trẻ hơn anh một chút thôi.” Ngô Sở Ủy khiêm tốn.

Ông Thạc lại cười, nghiêng đầu nói với Ông Trầm: “Đừng chỉ lo ngồi đó ăn, lột cho khách một trái...”

Còn chưa nói xong, đã phát hiện giỏ trái cây trống không. Ngô Sở Ủy cũng kinh ngạc phát hiện ra tình huống này, ban đầu còn tưởng mình nhìn lầm, kết quả thấy hai cái thùng rác đều chất đầy vỏ trái cây, kìm không được phải nuốt nước bọt. Anh hai, cho dù tôi keo kiệt, mua ít một chút, cũng đừng chế nhạo tôi vậy chứ?

Ông Thạc đột nhiên nhớ ra gì đó, hiếu kỳ hỏi Ngô Sở Ủy: “Tại sao bọn họ lại gọi cậu là Đại thiết đầu?”

“Vì tôi có thể dùng đầu nện vỡ cục gạch.” Tuy công phu này đã bị phế rồi, nhưng khi nhắc tới Ngô Sở Ủy vẫn rất tự hào.

Ông Thạch cười: “Vậy cậu có thể mài giữa với anh tôi một chút, anh ta cũng có bản lĩnh này.”

Ngô Sở Ủy rất kinh ngạc nhìn Ông Trầm, ngay sau đó lại cảm thấy sự kinh ngạc này là không cần thiết, bản thân thân thể đó đã giống một khối sắt, toàn thân từ trên xuống dưới có chỗ nào không cứng đâu? Không dám đối thoại với Ông Trầm, Ngô Sở Ủy liền hỏi thăm Ông Thạch, “Anh ta có thể đập vỡ mấy cục gạch một lần?”

“Anh ta không đập vỡ gạch.” Ông Thạch nói.

Ngô Sở Ủy hỏi: “Vậy đập cái gì?”

“Tấm thép.”

“...”

Chỗ này không thể tiếp tục ở rồi, Ngô Sở Ủy nhìn đồng hồ, nhanh chóng đứng lên nói với Ông Thạch: “Tôi còn chút chuyện phải làm, hôm khác lại đến thăm anh.”

“Hai ngày nữa tôi xuất viện rồi, hôm khác tôi sẽ đến thăm cậu.” Ông Thạch nói.

Ngô Sở Ủy gật đầu: “Vậy được, tôi đi trước.”

“Đợi một chút.” Ông Thạch đột nhiên nhớ ra một chuyện, “Giúp tôi chuyển lời cho Trì Sính, nói với cậu ta tối hôm đó tôi chỉ đùa cho vui, đừng xem là nghiêm túc.”

Ngô Sở Ủy gật đầu: “Biết rồi.”

“Ông Trầm, ra ngoài tiễn.” Ông Thạch nói.

Ngô Sở Ủy vội xua tay: “Không cần làm phiền.” Cho dù nói thế, Ông Trầm vẫn đưa Ngô Sở Ủy ra ngoài.

Ngô Sở Ủy vừa định đi, Ông Trầm đột nhiên mở miệng: “Tại sao cậu lại tên là Ngô Sở Ủy?”

Ngô Sở Ủy lập tức nghẹn họng, suy nghĩ nửa ngày mới nói: “Vì tôi không mấy coi trọng cái tên, cho nên tôi mới tên là Ngô Sở Ủy.” Ông Trầm không nói gì, quay người trở vào. Ngô Sở Ủy cảm thấy khó hiểu, trong đầu người này đang suy nghĩ cái gì thế?

Bãi đậu xe dưới hầm của bệnh viện rất lớn, chỗ đậu xe tốt đều bị xe của đơn vị chủ chốt bá chiếm, Ngô Sở Ủy phải đi vòng mất một lúc mới vòng đến chỗ gần lối vào. Khi y chuẩn bị lái xe đi, đột nhiên đảo mắt thấy xe của Trì Sính, nằm cách lối vào không xa, đậu ở vị trí vô cùng tốt, rất dễ chú ý thấy. Ngô Sở Ủy giảm tốc độ, vừa lái ra ngoài, vừa bấm gọi Trì Sính: “Anh đang ở đâu?”

Trì Sính nói: “Ở đơn vị.”

Trong lòng Ngô Sở Ủy lộp độp.

“Tôi sắp họp, lát nữa lại nói.” Trực tiếp cúp máy.

Ngô Sở Ủy ném di động lên ghế phó lái, dẫm chân ga lao ra đường.

Sau khi Trì Sính cúp máy, bà Ngô lập tức hỏi hân: “Có phải thằng ba gọi đến không?”

“Dạ.”

Bà Ngô vội hỏi: “Con không nói cho nó biết cô đang ở đây chứ?”

“Không.” Trì Sính nói: “Cô yên tâm đi.”

Bà Ngô rầu rĩ: “Lần này cũng không biết sao lại nặng như thế, nếu không phải cô nôn ra dịch vàng, sẽ không làm phiền con phải qua chỗ cô đi bệnh viện kiểm tra. Cô sợ để bệnh kéo dài thêm, đến lúc đó càng khó trị.”

Trì Sính không nói gì, thấy bác sĩ quen đã tới, liền dìu bà Ngô vào phòng chẩn.

160. Chương 160 - Kể Phụ Tình

Mãi cho đến mười giờ tối, kết quả chẩn đoán của bà Ngô mới được đưa ra.

“Tình trạng không mấy lạc quan.” Bác sĩ điều trị chính nói: “Chẩn đoán bước đầu là bệnh tiểu đường dẫn đến ung thư tụy, bác gái cũng đã lớn tuổi rồi, không kiến nghị phẫu thuật.”

Nghe tin này, lòng Trì Sính thất lại.

“Cách khác thì sao?” Trì Sính nói: “Phí điều trị không cần phải lo, chỉ cần có thể kéo dài tuổi thọ cho cô, giảm bớt đau đớn cho cô.”

Bác sĩ điều trị chính nói đầy khách quan: “Chúng ung thư này trái ngược với khối u ác tính, hiệu quả trị liệu quả thật kém hơn, hiệu quả hóa trị liệu cũng không rõ ràng. Vừa rồi tôi đã nói, bác gái đã hơn bảy mươi rồi, hóa trị liệu có thể sẽ gia tăng gánh nặng tâm lý cho bác, ngược lại sẽ phản tác dụng. Vẫn nên chú tâm vào mục đích cố gắng giảm đau đớn, nâng cao chất lượng cuộc sống của bác, dù sao thời gian không còn dài nữa.”

Trì Sính trầm giọng hỏi: “Trị liệu theo cách này, đại khái cô còn có thể sống bao lâu?”

“Chắc không vượt qua nửa năm.”

Trên đường về, trong đầu Trì Sính chỉ còn lại hai chữ... nửa năm.

Trong sáu tháng tới, hai chữ này không có ý nghĩa thực tế, qua sáu tháng nữa, bảo bối của hần sẽ trở thành cỏ. Cha không còn, mẹ cũng sắp qua đời, hai người chị đã gả cho người ta từ lâu, y sẽ trở thành một người cô độc hoàn toàn. Trên cái thế giới này, sự an toàn và tình cảm quyến thuộc mà người thân mang đến không có tình cảm nào có thể thay thế được. Thật không dám tưởng tượng bóng dáng lẻ loi hiu quạnh khi Ngô Sở Ủy khoác lên người bộ áo tang.

Lúc Trì Sính về nhà, đã qua 0 giờ.

Ngô Sở Ủy còn chưa ngủ, lại gục trước bàn viết thối kệ đường, Túi Dấm Nhỏ đu trên cổ y. Tư liệu thì xem không vào, chơi máy tính lại cảm thấy không hứng, Ngô Sở Ủy chỉ có thể thối kệ đường để giết thời gian, vì trong đầu có một con số mục tiêu khổng lồ, đang trong quá trình từng bước từng bước hoàn thành mục tiêu, thời gian cứ thế bất tri bất giác trôi qua.

Đồng hồ của Ngô Sở Ủy chỉ hơn một giờ, nhanh hơn một tiếng so với đồng hồ treo tường. Đây là lần đầu tiên sau khi Ngô Sở Ủy lên chính giờ, Trì Sính vẫn về trễ.

“Anh đi đâu vậy?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính ôm cả Đại Bảo và Nhị Bảo vào lòng, dịu giọng nói: “Cùng lãnh đạo ra ngoài.”

Ngô Sở Ủy trừng hần: “Vị ‘lãnh đạo’ của anh thật khó hầu hạ.”

“Đương nhiên rồi, cô ta nói một tôi không dám nói hai, cô ta bảo tôi đi theo, tôi phải một bước không rời.”

Ngô Sở Ủy giống như mới từ hũ dấm chui ra, toàn thân đều bốc mùi chua lét. “Tôi về công ty ngủ.” Tức giận bưng bưng đi ra cửa.

Chưa đi được hai bước đã bị cánh tay mạnh mẽ của Trì Sính giam vào lòng, ôm chặt cứng, không cho phép giãy dụa một chút nào, động tác của Trì Sính rất cứng rắn, nhưng giọng điệu lại rất ôn hòa, vượt quá sự ôn hòa bình thường. “Sau này không để cậu đợi muộn như thế nữa.”

Đối với thói quen làm theo ý mình, rất ít khi để ý đến suy nghĩ của người bên cạnh của Trì Sính, một câu đảm bảo có nghĩa là biểu đạt tình cảm rất sâu. Nhưng lọt vào tai Ngô Sở Ủy, thì chính là một sự che giấu. Má, anh cũng có ngày chột dạ, cũng có lúc phải dùng lời này lừa người khác!

Ngô Sở Ủy thầm khóc âm ỉ, khóc thành một người lệ, nhưng trên mặt lại không có một chút biến hóa cảm xúc nào.

Kể địch càng bình tĩnh thông dong, y càng không thể tự loạn bước chân. Không phải chỉ là ở bệnh viện một lát thôi sao? Không phải chỉ là ôn chuyện cũ thôi sao? Cứ xem như ông đây ban cho anh đi! Nghĩ thế,

Ngô Sở Ủy vỗ vai Trì Sính một cái, cực kỳ gian nan nói: “Lần sau chú ý là được.” Nói xong liền bị Trì Sính tha vào phòng tắm.

Ngô Sở Ủy phát hiện, hôm nay Trì Sính đặc biệt bất thường, giữa mùa hè còn muốn ôm y ngâm trong bồn tắm nóng hổi, xoa lưng cho y, mát xa không nói, còn luôn cạo tai y, nói những lời chua muốn chết. Trì Sính càng như thế, Ngô Sở Ủy càng khó chịu, má, rốt cuộc anh đã làm gì sau lưng tôi? Chột dạ đến cỡ này!

Tắm xong, ai cũng không buồn ngủ, liền tựa vào đầu giường nói chuyện.

Ngô Sở Ủy nói: “Hôm nay tôi đến bệnh viện thăm Ông Thạc.”

“Thăm cậu ta làm gì?” Trì Sính nhú mày. Ngô Sở Ủy liếc mắt nhìn Trì Sính, sợ rồi hả? Căng thẳng rồi hả? Sợ tôi vạch trần anh đúng không? Hừ...

“Tôi cảm thấy Ông Thạc rất được.” Ngô Sở Ủy cố ý nói. Trì Sính không để ý đến y, chỉ lo hút thuốc.

Ngô Sở Ủy lại nói: “Tôi còn gặp anh của anh ta, đúng rồi, tôi hỏi anh, anh của Ông Thạc là anh ruột sao? Sao hai anh em khác nhau dữ vậy?”

“Là anh ruột.” Trì Sính thờ ơ nói: “Cậu nhìn kỹ hơn sẽ phát hiện hai người họ rất giống, chỉ là Ông Thạc không thể hiện rõ mà thôi.”

“Vậy Ông Trầm đó thể hiện hơi quá rõ rồi đúng không? Ngô Sở Ủy hiện tại nhắc đến thôi cũng thấy sợ, “Anh ta dùng tay không lột thơm!! Nghe nói còn dùng đầu đập tẩm thép!!”

Trì Sính phả khói thuốc trong miệng lên mặt Ngô Sở Ủy, làm y ho sù sụ. Sau khi bị Ngô Sở Ủy đánh cho một trận, Trì Sính không nhanh không chậm nói: “Ông Trầm quả thật rất tài ba, thứ cậu thấy chỉ là một góc băng sơn thôi, anh ta còn rất nhiều tuyệt kỹ độc môn cậu có nghĩ cũng không dám nghĩ.” Ngô Sở Ủy không khỏi tròn to mắt: “Anh ta rốt cuộc làm gì vậy?”

“Nghe nói từng làm vệ sĩ cận thân của người lãnh đạo ở nước ngoài, bây giờ thì không rõ, từ nhỏ anh ta đã học võ, năm mười mấy tuổi đã thường xuyên được mời tham gia các loại lưu diễn võ thuật. Khi bước lên võ đài thi đấu ở Châu Âu đã được nhắm đến, sau đó thì giữ lại đó.”

Vệ sĩ cận thân cho người lãnh đạo... Ngô Sở Ủy sùng bái, thật không phải là việc người bình thường có thể làm! Khó trách động tác của anh ta lại cứng nhắc như thế, vẻ mặt cũng cứng đờ, thì ra là thói quen nghề nghiệp. “Tôi cảm thấy đầu óc anh ta rất dần.” Ngô Sở Ủy nói.

“Đần?” Trì Sính cười gằn: “Anh ta có độ nhạy bén rất cao với hoàn cảnh xung quanh, cậu thấy anh ta lột trái cây, thật ra anh ta đang dùng tay kiểm tra độ an toàn của trái cây, trong lòng bàn tay anh ta có giấu lựu đạn mini, chỉ cần có một chút tình huống bất thường, tốc độ phản ứng của anh ta tuyệt đối vượt qua sự tưởng tượng của cậu.” Ngô Sở Ủy lúc này mới biết tại sao Ông Trầm ăn nhiều trái cây trong một lần như thế.

“Lực phán đoán của loại người này cực kỳ nhạy bén, gần như vừa nhìn đã có thể phân biệt được đặc tính của cậu, giống như một con tắc kè bông, gặp mạnh thì mạnh, gặp yếu thì yếu. Khi đối thủ rất cường đại, anh ta sẽ biểu hiện năng lực khác hẳn bình thường, khi đối thủ rất yếu rất yếu, bọn họ vì cân đối quan hệ, hòa hoãn không khí, sẽ tự động cất đi lòng phòng bị, biểu hiện ra vẻ mặt đơn thuần dễ gần.”

Ngô Sở Ủy liếc mắt nhìn Trì Sính: “Anh nói ai yếu hả?” Trì Sính cười dữ tợn: “Cậu cũng không yếu đâu? Nghe ra được rồi kìa?”

Ngô Sở Ủy thực thi quyền cước với Trì Sính, kết quả gặp Trì Sính dùng võ lực trấn áp, cuối cùng bị vò thành một cục, bắt lực bị người ta kẹp giữa hai tay, chỉ còn mỗi cái đầu có thể chuyển động.

“Anh nói thế, tôi càng tán thưởng anh ta.” Ngô Sở Ủy nói.

Ánh mắt âm u của Trì Sính chiếu thẳng vào mặt Ngô Sở Ủy: “Cậu nói gì?”

“Ban đầu tôi sùng bái thân thủ anh ta, anh nói thế, tôi phát hiện người này quả thật quá hoàn mỹ. Có thể nói vài câu với người đàn ông giống như thần ấy, cũng không uống kiếp này.” Nói xong, ngẩng đầu chạm phải mắt Trì Sính, lập tức sợ vỡ mặt: “Không, anh hiểu lầm rồi, ý của tôi là, loại đàn ông này chỉ thích hợp

làm người tình trong mộng, không thích hợp đem ra hiện thực... không không không, không phải người tình, chỉ là đối tượng yy, cũng không đúng, hình dung sao đây trời?...”

Còn chưa nghĩ ra, đã bị người ẩn xuống giường với tư thế uốn éo. Vốn cho rằng không tránh khỏi một trận chà đạp, kết quả Trì Sính lại dịu dàng bất ngờ. Lần đầu tiên trên giường Ngô Sở Ủy được Trì Sính bảo vệ và thương yêu như thế. Không giở trò bày, không chơi khẩu vị nặng, Trì Sính ôm Ngô Sở Ủy vào lòng, hôn rất lâu rất lâu. Tất cả vị trí nhạy cảm đều được kiên nhẫn tỉ mỉ thương yêu và hôn liếm, cuối cùng mài Ngô Sở Ủy tê hết cả xương, cả người trôi nổi bồng bênh, hoàn toàn chìm đắm trong vòng dịu dàng của Trì Sính.

Nghe tiếng rên rỉ mang âm khóc bên tai, Trì Sính trừ cảm thấy kích thích, còn có một chút đau lòng. Không còn cố ý “ức hiếp” y, bắt y nôn nóng khó nhịn, bắt y giãy dụa kêu khóc... mà cho y vui sướng cực điểm nhất, hưởng thụ triệt để nhất, cho y sướng muốn chết, trừ sướng ra không cảm thấy được gì khác. Trì Sính ôm Ngô Sở Ủy rất chặt, luôn kết nối miệng lưỡi với y, nghe y kích động không ngừng nói những lời dâm dăng.

“Sướng quá...” Ngô Sở Ủy quả thật dễ chịu đến không thể dễ chịu hơn, cắn mó râu lúng phúng dưới cằm Trì Sính thấp giọng khóc kêu: “Trì Sính... anh làm tôi sướng quá...”

“Bảo bối... bảo bối... bảo bối...” Mỗi lần Trì Sính gọi, sẽ nhắm vào điểm chết người của Ngô Sở Ủy mà húc mạnh một cái. Ngô Sở Ủy kích động không cách nào tự khống chế, kêu rên một hồi rồi ứa nước mắt. “Trì Sính, nếu tôi làm chuyện gì xấu bị anh biết, anh có trừng trị tôi không?”

“Không.” Trì Sính cắn lỗ tai Ngô Sở Ủy nhẹ giọng nói: “Không nữa.”

Khi Trì Sính dừng lại, thân dưới vẫn còn cứng ngắc, nhưng Ngô Sở Ủy đã mệt muốn chết, đây là lần đầu tiên hân chân chính dừng tay vào lúc Ngô Sở Ủy kêu dừng.

Trừ rửa sạch người cho Ngô Sở Ủy, bôi một vài thứ bảo vệ, Trì Sính còn hiếm khi dỗ y ngủ.

Ngô Sở Ủy khó được hưởng thụ, khi Trì Sính nhìn y chăm chăm, y thậm chí có cảm giác sợ hãi không tên, y cảm thấy Trì Sính đang dùng cảm xúc bất thường cho y biết: Xin lỗi, tôi chuẩn bị rời xa cậu rồi. Cho nên tuy cực kỳ mệt mỏi, Ngô Sở Ủy lại ngủ không hề yên ổn. Tiếng vang nhỏ khi Trì Sính chỉnh kim đồng hồ y cũng nghe được rõ ràng.

Khi trời sắp sáng, Ngô Sở Ủy cảm thấy giường hơi lay động, híp mắt nhìn sang bên cạnh, Trì Sính đứng một mình ở cửa sổ hút thuốc. Trì Sính hút đã nửa tiếng, y nhìn chăm chăm nửa tiếng. Tôi đây khiến anh khó xử rồi sao? Nếu thật là thế, anh cứ nói thẳng, tôi sẽ không nói gì đi thẳng. Nghĩ thế, người lệ trong lòng Ngô Sở Ủy “tự đa tình” kêu gào hu hu một trận. Đáng thương cho Trì Sính, đứng ở cửa sổ suy xét nên làm sao trị bệnh cho bà Ngô, lại biến mình thành kẻ phụ tình.

161. Chương 161 - Thật Ra Người Cũng Có Độc

Tuy Trì Sính đã dọn ra khỏi ngoại ô từ lâu, nhưng lúc đó phòng ở còn chưa đến hạn trả, hẳn cũng chưa trả, mấy hôm nay đã đến hạn, chủ nhà liên tục gọi điện thúc giục Cương Tử, vì Trì Sính để lại đó không ít đồ, hẳn không dám tùy tiện dọn ra ngoài, nên hồi người bên này mau qua dọn dẹp.

Trên đường chạy ra ngoại ô, Cương Tử hỏi Trì Sính: “Cậu biết ai là người đầu tiên phát hiện Ôn Thạc ở Bắc Kinh không?”

“Phát hiện?” Trì Sính liếc mắt nhìn Cương Tử: “Không phải sau khi cậu ta về thì đi tìm Quách Thành Vũ sao?”

“Không phải, Lý Vượng nói với tôi, là lúc Quách Thành Vũ lái xe trên đường phát hiện Ôn Thạc, vượt qua con lươn băng qua đường cản cậu ta lại, lúc đó nếu Quách Thành Vũ không cản cậu ta lại, Ôn Thạc đã bỏ đi rồi.”

Trì Sính hừ lạnh: “Mất cậu ta tốt thật.”

“Lý Vương cũng khó hiểu lắm.” Cương Tử nói: “Đã xa nhau bảy năm rồi, Quách Thành Vũ còn có thể vừa nhìn đã nhận ra Ông Thạc trong đám đông, hơn nữa còn là lúc đang lái xe, thật tài ba!”

Nhiệt độ trên mặt Trì Sính càng lúc càng thấp, Cương Tử liếc mắt thấy, do dự có nên tiếp tục nói về sau hay không.

“Nói.” Số từ mệnh lệnh càng ngắn, khả năng chống lại càng nhỏ.

Chân mày Trì Sính nhú chặt thành hai đường lạnh lẽo, tim giống như trời đêm bên ngoài, thò tay không thấy năm ngón. Sau khi quẹo qua mấy ngã rẽ, cuối cùng cũng đến mấy căn nhà trệt mà Trì Sính từng thuê, tính tổng lại, Trì Sính cũng ở đây được bốn năm rồi, đồ đạc này nọ cũng bố trí không ít. Gia cụ còn được, ai muốn thì cho người đó mang đi, mấu chốt là nuôi rắn thời gian dài, phòng ở âm u ẩm ướt, rất nhiều chỗ có vết nứt, mấy hôm nay vẫn bận rộn tu sửa. Sau khi xuống xe, Cương Tử liền cùng những người đó chỉnh lý lại.

Trì Sính một mình dạo khắp nơi, tuy rằng trước kia sống ở đây vì muốn an tĩnh, nhưng sống nhiều năm như thế, dù có lạnh nhạt cũng có tình cảm. Nước trong hồ nhỏ trước cửa đã dâng lên, trước kia vào mùa này, trong nước sẽ thò ra rất nhiều cái đầu nho nhỏ, đó đều là các con của rắn, bơi qua bơi lại bên trong. Trì Sính ngồi xổm cạnh hồ hút thuốc, nhìn mặt hồ lấp lánh tia đen thẫm trong sắc đêm bao trùm.

Thoáng chốc này, Trì Sính đột nhiên có một ảo giác, nhận lầm Ông Thạc vẫn là cái người không am hiểu sự đời lúc xưa.

Hắn vẫn nhớ một câu nói, chỉ có người trong lòng cực kỳ sạch sẽ, mới có thể ở gần tiếp xúc không hề hỷ với động vật. Nếu không phải có một chuỗi sự việc xảy ra sau đó, hắn vẫn sẽ cho rằng đây là chân lý.

“Tại sao ở đây nửa năm cũng không lộ mặt?” Trì Sính hỏi.

Ông Thạc thờ ơ nói với Trì Sính: “Tôi thường xuyên lộ mặt ở đây, là cậu không đến mà thôi.”

“Rắn đã chuyển nhà rồi, tại sao tôi còn phải đến đây?” Trì Sính đột nhiên nặng giọng.

Ông Thạc lại cười: “Tâm cậu cũng dọn nhà rồi, sao có thể phát hiện được tôi?”

Trì Sính ngẩn ra một chốc, lặng lẽ mở miệng: “Trở về đi.”

Nói xong, quay người đi ra xa, đi được mười mấy bước, ánh mắt đột nhiên trở nên hung tàn, bước vội trở về, khom xuống túm cổ áo Ông Thạc, gầm lên: “Cút!”

Ông Thạc vẫn nằm dưới đất, cố sức gạt tay Trì Sính ra khỏi cổ áo, lỗ tai vẫn dán lên mặt cỏ. “Cậu biết không? Nhịp độ bước đi của cậu không hề thay đổi, một giây ba bước 161 cm.”

Trì Sính chậm rãi đứng lên, quyết định cách xa cái kẻ khiến hắn không thể bình tĩnh này.

“Đại Hoàng Long chết rồi.” Ông Thạc nói sau lưng Trì Sính. Bước chân Trì Sính không hề dừng. Ông Thạc đột nhiên đứng lên, lao về phía Trì Sính, nhào lên người hắn bóp cổ hắn, mắt đỏ bừng gầm lên: “Trì Sính, mẹ kiếp cậu không phải người, cậu lại giết chết Đại Hoàng Long!!”

Trì Sính gằn từng chữ: “Bắt đầu từ lúc cậu làm ra chuyện đó, rắn ở đây đều nên chết.”

Ông Thạc đột nhiên đưa con rắn độc đã nuôi được nửa năm trong tay lên miệng, cắn một phát vào chỗ thất thốn. Máu rắn bắn lên mặt Trì Sính. Con người Trì Sính co rút, tiếng gầm chấn động đến mức mặt đất cũng muốn lay động: “Mẹ kiếp cậu không muốn sống nữa sao?!”

Ông Thạc vẫn bình tĩnh nói: “Cậu không biết sao? Thật ra người cũng có độc.” Nói xong, ném con rắn đã chết trong tay xuống đất, đôi môi dính máu mãnh liệt dán lên môi Trì Sính.

...

Ngô Sở Úy đang nói chuyện với Khương Tiểu Soái, đột nhiên lại mắc tiểu, vào nhà vệ sinh xè xè giải quyết, về mặt thoải mái bước ra, còn chưa đến cửa nhà vệ sinh, sắc mặt lại biến đổi. “Má!” Vội vã lao về bồn cầu, trân mắt nhìn nước cuốn đi dòng nước hoàng kim khó khăn lắm mới vắt ra được của y. Về mặt xoắn xuýt bước ra, đặt chai nước lên bàn, nói với Khương Tiểu Soái: “Cho tôi mượn chút nước tiểu.”

“Cái gì?” Khương Tiểu Soái ngẩn ra.

Ngô Sở Ủy nói: “Có nước tiểu không?”

“Đang muốn đi tiểu.” Khương Tiểu Soái ra vẻ muốn đứng lên.

“Đừng đi!” Ngô Sở Ủy đột nhiên cản Khương Tiểu Soái lại, đưa chai nước khoáng vào đũng quần hắn: “Tiểu vào đây, tiểu vào đây.”

Mặt Khương Tiểu Soái đen thui: “Anh hai, tôi không có hứng thú ác liệt như anh.”

“Thật sự có việc gấp cần dùng mà!” Ngô Sở Ủy kể lại cho Khương Tiểu Soái nghe về yêu cầu mà Trì Sính đưa ra trước đó. Khương Tiểu Soái không khỏi nói: “Anh ta ghen thật dữ nha?”

“Anh ta chính là cố ý muốn gây phiền cho tôi, thấy tôi ngứa mắt.”

“Vậy cậu còn nghe lời anh ta làm gì?” Khương Tiểu Soái nói rồi định ném chai nước đi. Ngô Sở Ủy vội cản lại: “Mẹ bà nó tôi cũng không muốn nghe lời anh ta, mấu chốt ở chỗ nếu tôi không mang một chai nước tiểu về, chắc chắn anh ta lại nghĩ cách bức tôi phải vắt nước tiểu trong lúc không nên đi tiểu.”

Bên dưới Khương Tiểu Soái căng chặt, ánh mắt âm tà nói: “Chắc không phải cậu từng bị anh ta chơi đến mất khống chế tiểu ra chứ?”

Khóe môi Ngô Sở Ủy giật giật vài cái: “Anh hỏi cái này làm gì?”

Khương Tiểu Soái cười hê hê: “Suýt nữa quên, tôi còn từng được thấy anh ta giúp cậu tiểu.”

Ngô Sở Ủy đảo một vòng trên bụng Khương Tiểu Soái, suýt nữa bức cho Khương Tiểu Soái phải ra luôn.

“Không đùa nữa không đùa nữa...” Khương Tiểu Soái đầu hàng, “Tôi cho cậu nước tiểu còn không được sao?” Nói xong mang chai nước khoáng vào nhà vệ sinh.

Ngô Sở Ủy dán sau cửa muốn nhìn trộm, bị Khương Tiểu Soái xua ra: “Đi đi đi, nhìn cái gì mà nhìn?”

Ngô Sở Ủy cười xấu xa: “Lúc đi nhà vệ sinh công cộng không phải anh cũng bị nhiều đàn ông thấy sao? Sợ cái gì? Cho tôi nhìn đi.” Khương Tiểu Soái đập Ngô Sở Ủy ra ngoài.

162. Chương 162 - Một Đêm Hồn Loạn

Khương Tiểu Soái tiểu xong vẫn chưa đầy chai nước khoáng, Ngô Sở Ủy lại mở tủ lạnh ra tìm, chỉ thấy hai chai bia, liền đem ra tu ừng ực.

Khương Tiểu Soái cảm thấy tư thế uống bia của Ngô Sở Ủy, không phải muốn chế tạo “nước tiểu”, mà giống như có tâm sự gì đó.

“Sao vậy đại Ủy?”

Ngô Sở Ủy ợ một cái, ngạc nhiên nhìn Khương Tiểu Soái: “Sao vậy cái gì?”

“Tôi thấy cậu không bình thường!” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy bâng quơ đáp: “Không phải tôi vừa nói rồi sao? Phải rót đầy chai mới về được.”

Khương Tiểu Soái không yên tâm, thăm dò: “Ông Thạc đó đi chưa?”

Ánh mắt Ngô Sở Ủy đại ra trong một lúc: “Không biết.”

“Cậu từng đến bệnh viện thăm anh ta đúng không? Người đó thế nào? Có phải đặc biệt bình thường không?”

Ngô Sở Ủy trầm mặc hồi lâu, nói: “Cũng được.”

“Trong lòng uất nghẹn, sẽ dẫn đến công năng giảm sút, tỉ lệ tinh trùng sống thấp, ảnh hưởng đến sinh dục sau này.” Bác sĩ Khương nói.

Sắc mặt Ngô Sở Ủy biến đổi, cuối cùng cũng mở miệng: “Mấy lời này tôi sẽ xem như đang nói vì con trai lớn của tôi.”

Khương Tiểu Soái bật cười, thật dễ lừa. Ngô Sở Ủy kể lại một năm một mười chuyện hôm đó đến bệnh viện đựng phải xe riêng của Trì Sính, còn đặc biệt cường điệu một loạt hành vi bất thường của Trì Sính. Hoàn toàn thờ ơ với giờ trên đồng hồ tình nhân, trở về lại dịu dàng kỳ lạ, nửa đêm thức dậy hút thuốc...

Khương Tiểu Soái nói: “Liệu có phải có hiểu lầm gì không?”

“Có hiểu lầm gì chứ?” Ngô Sở Ủy hừ lạnh: “Tôi đặc biệt hỏi rồi, hôm đó anh ta vẫn không đến đơn vị, từ lúc tôi thấy xe anh ta ở bệnh viện cho đến hơn mười hai giờ tối, anh ta vẫn ở bệnh viện, tôi hoài nghi anh ta đã thấy tôi rồi, chỉ là không dám lộ diện, nếu không lúc về cũng không cần phải dịu dàng như thế.”

“Đây không giống tác phong của Trì Sính đâu!” Khương Tiểu Soái nói khách quan: “Nếu Trì Sính thật sự bận tâm Ông Thạc, muốn đi thăm Ông Thạc, anh ta sẽ xem là việc đương nhiên, cho dù anh ta chột dạ, anh ta cũng sẽ không để cậu nhìn ra.”

Ngô Sở Ủy cân nhắc, hình như cũng có lý.

“Cậu không hỏi anh ta sao?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy lắc đầu: “Cần gì phải hỏi, tôi cứ coi như không biết.”

Khương Tiểu Soái tốt bụng nhắc nhở: “Rất nhiều hiểu lầm đều nảy sinh như thế, tích lũy nhiều rồi, luôn không giải quyết, tín nhiệm nên có cũng bị mài mòn, bây giờ cậu có thể đi thám thính, không phải anh ta đến chỗ nhà cũ dọn đồ sao? Đúng lúc không có mặt cậu, hai người họ nếu thật sự có chút gì đó, chắc chắn sẽ nhân lúc này vụng trộm yêu đương.”

Lòng Ngô Sở Ủy lộp bộp một chút: “Đi thật à? Lỡ bắt được thì sao?”

“Vậy thì về nhà lấy vợ thôi!”

Ngô Sở Ủy lập tức vỗ bàn: “Tốt nhất có thể bắt gian tại giường, vậy ngày mai tôi sẽ đi đăng ký kết hôn.” Nói xong, đi về phía cửa.

Khương Tiểu Soái đuổi theo: “Này, nước tiểu của cậu.”

Ngô Sở Ủy nhìn lại cười: “Không, là nước tiểu của anh.”

...

Trên đường chạy đến ngoại ô, Ngô Sở Ủy còn bị lạc một khúc, vòng rất lâu mới vòng về. Ngô Sở Ủy bực mình mắng: “Má, nếu thật sự không có chút ‘phát hiện bất ngờ’ nào, vậy thì thật có lỗi với tiền xăng đã tiêu phí!”

Nói thì nói thế, thật ra trong lòng y, vị trí của Trì Sính vẫn rất vững chắc. Y cảm thấy dù Trì Sính có loạn tình thế nào, hẳn cũng là đàn ông! Là đàn ông thì sẽ không làm mấy chuyện thừa cơ bắt chớ! Cho nên trước khi xuống xe, y vẫn không có cảm giác khẩn trương gì, bước cạn bước sâu đi về phía hồ nước, Ngô Sở Ủy đối với nơi này không mấy quen thuộc, mùa hè thường xuyên đổ mưa, lại thêm trời tối, chân dẫm phải rất nhiều bùn, bước chân càng lúc càng nặng. Giọng nói quen thuộc bất ngờ chui vào tai y.

“Mùi cậu vẫn là mùi vị năm đó.” Ông Thạc nói.

Trì Sính không nói gì, tự mình hút thuốc.

Ngô Sở Ủy đứng cách đó không xa, thấy hai người ngồi với nhau, bờ hồ, hoa sen, liễu rũ, gió mát... không khí thật tốt, cảnh đêm thật đẹp. Ngô Sở Ủy quay trở về, bùn sinh vừa mới dẫm qua, lại phải dẫm lên lần nữa, y không khỏi tự cười nhạo mình, cho mày không biết nhớ kỹ! Đáng đời mày dính sinh dầy chân! Sau đó lặng lẽ khởi động xe đi về. Thật tốt... không lãng phí tiền xăng. Vẫn chưa muộn, một chút cũng không muộn, mình vẫn chưa rơi vào, mình vẫn giữ tỉnh táo, mình đã biết người đó không đáng tin từ lâu, mình cần bản không đặt quá nhiều tình cảm vào... đang nghĩ thế, người lệ trong lòng lại không chịu khống chế,

nhảy tọt ra. Sau đó không nén được nữa, Ngô Sở Ủy thành linh thăng xe, gục lên vô lăng thất thanh khóc. Một thằng nam, khi y đồng ý để người làm, thật ra đã giao ra toàn bộ của mình, bây giờ Ngô Sở Ủy mới nhận ra, y cứ bị người ta lừa một cách không rõ ràng như thế. Chẳng qua cũng tốt, tim y bị người ta chà đạp vô số lần, đã đủ cứng cỏi. Ngô Sở Ủy lau nước mắt, tiếp tục lên đường. Trì Sính, anh nhớ đó, tôi sẽ không để anh sống tốt!

...

Cương Tử thấy không còn sớm nữa, gọi điện cho Trì Sính: “Chúng ta có nên về chưa?”

Trì Sính không nói gì, trực tiếp cúp máy.

Uông Thạc nói: “Cậu đi đi.”

“Cùng đi thôi.” Trì Sính lạnh nhạt nói: “Giường trong mấy căn nhà đó đã dọn đi hết rồi, cậu không có chỗ ngủ.”

“Tôi ngủ ở đây mấy đêm, chưa từng chạm vào cái giường bị vô số mông đè qua của cậu.”

Trì Sính không nói gì, bỏ đi.

Uông Thạc đột nhiên mở miệng lần nữa: “Trì Sính, trước giờ cậu chỉ hỏi tôi tại sao bỏ đi nhiều năm như thế, nhưng chưa từng hỏi tôi tại sao làm ra chuyện đó với Quách tử.”

Trì Sính quét mắt nhìn hồ nước, một bóng người hao gầy, lẻ loi in trên mặt hồ.

...

Hai giờ bốn mươi phút sáng, Khương Tiểu Soái nghe tiếng chuông cửa, mơ màng ra mở cửa. Vừa đi vừa nghĩ: Trễ vậy rồi ai đến gõ cửa? Lẽ nào là đại Ủy thấy gì đó, chạy đến cầu an ủi sao? Nhìn qua lỗ mắt mèo một cái, cảm thấy quen mặt nhưng lại không nhớ ra.

“Ai vậy?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Bên ngoài vang lên một tiếng: “Người xem vườn.”

Người xem vườn? Xem vườn gì? Vườn rảnh của Quách Thành Vũ? Không phải Quách Thành Vũ đã an bài chỗ ở cho họ rồi sao? Sao còn chạy đến chỗ mình? Khương Tiểu Soái tràn đầy hoài nghi mở cửa.

Uông Thạc khoác vai Khương Tiểu Soái bước vào trong: “Không có chỗ ở, đến chỗ cậu cọ một đêm.”

Đợi khi Khương Tiểu Soái phản ứng lại người này là ai, Uông Thạc đã cởi giày lên giường rồi.

“Này... tôi nói này... chuyện này là sao hả?” Khương Tiểu Soái buồn bực, tôi với anh không quen biết, nửa đêm anh chạy đến đây, chẳng nói cái gì trực tiếp cởi giày lên giường, dựa vào cái gì hả? Anh dựa vào cái gì mà ngủ trên giường tôi?”

“Tôi thích cậu.” Uông Thạc nói.

Khương Tiểu Soái thầm mải rắng, mẹ nó tôi cũng thích Ngô Ngạn Tổ (diễn viên) này, không phải tôi vẫn thành thật ngủ trên giường mình sao?

“Má, nhích sang bên kia, chừa cho tôi một chỗ.”

...

Ngô Sở Ủy không về nhà, mà ngủ lại chỗ Quách Thành Vũ một đêm, không cần cảm thấy khó hiểu, Quách Thành Vũ còn khó hiểu hơn bạn, nửa đêm tràn đầy mong đợi mở cửa, kết quả không mong được Khương Tiểu Soái, lại mong được đồ đệ của hắn.

“Sao vậy? Ngài đây là muốn bán thân báo ân sư phụ sao?” Quách Thành Vũ hỏi.

Ngô Sở Ủy nặng nề gục đầu lên vai Quách Thành Vũ, lười biếng nói: “Có một chút ý định đó.”

Này, tôi nói nha, chuyện gì đây hả? Quách Thành Vũ mở rộng hai tay, không dám chạm vào Ngô Sở Ủy một cái, lỡ đâu Khương Tiểu Soái lấy tên này ra khảo nghiệm mình thì sao?

Ngô Sở Ủy bắt kể chuyện đó, bò lên giường lớn xa hoa của Quách Thành Vũ vùi đầu ngủ. Sau đó ngủ say rồi, còn cởi quần áo ra, chỉ để lại một cái quần lót, phơi mông ra cho Quách Thành Vũ đã nhiều ngày không ăn mặn.

Quách Thành Vũ nhớ lại lúc trước thấy được cảnh tượng mịn màng này trong camera, đốm lửa trong lòng cọ nhau xoèn xoẹt. Nếu không phải ảnh để trần ngả vàng của Khương Tiểu Soái đang xoắn tóc trong lòng, hẳn thật sự có dấu hiệu sắp không cầm giữ nổi.

Vì muốn đè nén lửa trong lòng, Quách Thành Vũ đi pha cho mình một ly trà, khi rót nước, không cẩn thận chạm đến chai tinh dầu thúc tỉnh mà lúc trước lục thấy trong tủ của Khương Tiểu Soái, nó lăn lông lốc trên bàn, Quách Thành Vũ giật mình, nhanh chóng tiếp lấy. Nhưng ngật nổi ở góc bàn có hai đường vân lồi lên, cái chai chuyển hướng, trực tiếp rớt xuống đất.

Xoảng! Vỡ rồi! Tinh dầu lan đầy đất!

Ngô Sở Ủy không kiên nhẫn phì phò: “Làm gì vậy?”

“Không sao, cậu tự bảo trọng.” Nói xong, Quách Thành Vũ mở cửa ra ngoài.

“Lúc này mới hơn bốn giờ... đi đâu đây?” Quách Thành Vũ trầm nghĩ.

Từ đây lái xe đến nhà Khương Tiểu Soái, chẳng qua chỉ mất nửa tiếng, đến đó cũng chỉ mới bốn giờ rưỡi, với thời gian nghỉ ngơi của Khương Tiểu Soái, lúc này đang ngủ rất ngon, cứ thế qua làm phiền cũng không tốt nhỉ? Nhưng Quách Thành Vũ đặc biệt muốn thấy hai lọn tóc xoắn lúc Khương Tiểu Soái ngủ mơ màng màng. Trước mắt cũng chính nhờ hai lọn tóc xoắn đó mới có thể xóa được cái mông bự trong đầu Quách Thành Vũ, thế là hắn lái xe lên đường.

163. Chương 163 - Đây Là Muốn Tạo Phản Sao?

Uông Thạc chỉ ngủ hơn hai tiếng đã tỉnh, nghiêng người nhìn Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái cảm thấy trên mặt ngứa ngứa, đưa tay gãi trán, nghiêng người quay lưng về phía Uông Thạc. Nằm chưa bao lâu, cảm thấy không thoải mái lại xoay về, thuận tiện tặng một bạt tai lên mặt Uông Thạc.

Không phải Khương Tiểu Soái cố ý, hắn nằm mơ thấy Quách Thành Vũ kim ốc tàng “kiều”.

Uông Thạc mãi mãi răng, đứng dậy xuống giường.

Khương Tiểu Soái nghe có tiếng nước trong phòng vệ sinh, lập tức tỉnh lại.

Má, tối qua mình không tắt nước sao?

Khương Tiểu Soái ngủ mơ màng, đã quên bég chuyện ai đó nửa đêm tự tiện xông vào nhà dân.

Lại trước cửa nhà vệ sinh, thấy Uông Thạc, lập tức đỡ người, mắt hồi lâu mới phản ứng lại.

Lần này hoàn toàn ngủ không nổi nữa, tựa vào cửa nhìn Uông Thạc dùng nước súc miệng vệ sinh.

“Này anh có phải có chút tật xấu không hả?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Uông Thạc không hiểu: “Sao vậy?”

“Anh nói xem là sao? Anh đến chỗ tôi làm gì? Khách sạn và nhà khách đầy đường, nhất định phải đến chỗ tôi để tiết kiệm mấy trăm tệ sao!” Giọng điệu khá khách sáo.

Uông Thạc mở vòi nước rửa tay.

“Tôi cho anh biết, tôi ghét người khác dùng sản phẩm chăm sóc da của tôi.”

Nếu thật muốn Khương Tiểu Soái tính toán kỹ lại, thì nửa chai sữa rửa mặt đó của hắn đều do Ngô Sở Ủy xài.

“Yên tâm, tôi chỉ rửa tay thôi.” Ôn Thạc không đau không ngứa: “Thứ hai thứ tư thứ sáu tôi rửa mặt, thứ ba thứ năm thứ bảy tôi nghỉ ngơi, chủ nhật thì xem tâm trạng, hôm nay là thứ năm, coi như cậu may mắn.”

Khương Tiểu Soái phản kích: “Năm đó ánh mắt Trì Sính thật tốt.”

“Sao cậu không nói là ánh mắt Quách tử tốt?” Ôn Thạc cố ý nhắc nhở.

Khương Tiểu Soái ngược lại rất nhẹ nhàng: “Vì người Quách tử thích không phải anh.”

“Đây chính là nguyên nhân tôi đến đây cọ một đêm.” Ôn Thạc bước ra cửa nói với Khương Tiểu Soái: “Trong rất nhiều người, chỉ có cậu thông minh.”

Nói xong đi ra ngoài, vừa mở cửa ra, đã thấy Quách Thành Vũ đứng bên ngoài.

Hai người đồng loạt sửng sốt.

Mặt Quách Thành Vũ lập tức sụp xuống, đưa mắt sắt nhìn vào trong, Khương Tiểu Soái mặc áo ngủ đi lung tung bên trong. Hai kẻ chẳng chút liên quan, lại cùng xuất hiện trong tầm mắt hắn, hơn nữa còn tự nhiên như thế, không có một chút cảm giác không phù hợp nào.

“Good morning.” Ôn Thạc nói.

Nói xong đi thẳng vào thang máy.

Quách Thành Vũ đảo ánh mắt hung tợn dữ dần qua.

Ôn Thạc lại nói thêm một câu: “Bye!”

Má, đây là muốn tạo phản hử?

Quách Thành Vũ đen mặt hỏi Khương Tiểu Soái: “Sao cậu ta lại ngủ ở chỗ cậu?”

Khương Tiểu Soái vênh hai lọn tóc xoắn hỏi lại: “Anh đang bực vì anh ta ngủ với tôi, hay đang bực vì tôi ngủ với anh ta hả?”

“Cậu nói đi?” Trong giọng nói của Quách Thành Vũ hàm chứa mấy phần tức giận.

“Nếu tôi nói anh không nên tức giận, anh nên vui mừng thì sao, tình địch của anh chạy đến chỗ tôi ngủ, chứng minh người yêu của anh không cần anh ta!”

Lời này vừa nói xong, Khương Tiểu Soái đã bị Quách Thành Vũ ấn vào góc tường, hai lọn tóc xoắn bị bàn tay đè xuống, phần ót tì lên đường vân gỗ ghè hỗn tạp trên tường. Mùi vị phách mạnh nồng đậm dồn đến bên miệng Khương Tiểu Soái, khi chưa kịp tránh né đã bị người ta cạy răng, đầu lưỡi ẩm ướt xông vào, thoáng chốc làm loạn hơi thở của Khương Tiểu Soái.

Dòng điện từ bụng chạy đến ngón tay, Quách Thành Vũ đột nhiên đưa tay sờ soạng trước ngực Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái lập tức run lên như chạm phải điện, móng tay suýt nữa đã khoét một miếng thịt trên gáy Quách Thành Vũ.

“Mẫn cảm vậy sao?” Quách Thành Vũ trêu chọc.

Khương Tiểu Soái mở rộng năm ngón, trực tiếp dán tay lên mặt Quách Thành Vũ, mạnh bạo đẩy ra ngoài.

Quách Thành Vũ lại muốn hôn tiếp, Khương Tiểu Soái đột nhiên phun ra một câu.

“Ngay cả Ôn Thạc cũng khen tôi thông minh, anh còn không thừa nhận anh thích Trì Sính.”

Trước kia khi Khương Tiểu Soái nói chuyện này với Quách Thành Vũ, Quách Thành Vũ luôn bực mình, bắt đắc dĩ, phần hận... cuối cùng đành bỏ mặc. Kết quả hôm nay Khương Tiểu Soái lại nhắc đến chuyện này, sắc mặt Quách Thành Vũ rõ ràng biến đổi.

“Cậu nói gì?”

Khương Tiểu Soái nhấn mạnh từng chữ cho hắn: “Ông Thạc nói, trong rất nhiều người, chỉ có mình tôi là người thông minh.”

Nghe xong câu này, Quách Thành Vũ đột nhiên buông Khương Tiểu Soái ra.

Ngắn người một chốc, không nói hai lời, bịch bịch bịch bước ra khỏi cửa.

...

Khi Trì Sính về nhà đã sắp một giờ rồi, Ngô Sở Ủy còn chưa về, gọi điện cho y thì không ai nghe, phòng khám và công ty đều đi rồi, hoàn toàn không thấy bóng dáng Ngô Sở Ủy. Giữa mày Trì Sính rịn ra những hạt mồ hôi kín mít, ánh mắt sắc bén, lái xe đến nhà Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái vừa tiễn vị gia thứ hai đi, vị thứ ba lại đến.

Mẹ nó! Khương Tiểu Soái thầm chửi, các người có thể đến chung một lượt không hả? Từng người từng người, rèn luyện tố chất tâm lý cho tôi sao?

“Ngô Sở Ủy đâu?” Trì Sính hỏi.

Khương Tiểu Soái khó hiểu: “Người của anh, đến chỗ tôi tìm làm gì?”

Câu nói này nện hai phát thật mạnh vào lòng Trì Sính.

Hắn vẫn coi như trấn tĩnh nói với Khương Tiểu Soái: “Không phải tối qua cậu ấy đến tìm cậu nói chuyện sao?”

“Đúng vậy, nhưng hơn mười giờ đã đi rồi.” Khương Tiểu Soái nói.

Cơ thịt trên mặt Trì Sính chìm vào trạng thái đông cứng.

Khương Tiểu Soái đột nhiên ý thức được gì đó, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ.

“Chẳng lẽ đến giờ đại Ủy vẫn chưa trở về sao?”

Trì Sính cố rặn ra mấy phần kiên nhẫn hỏi Khương Tiểu Soái: “Tối qua cậu nói những gì với cậu ấy?”

“Cậu ta nói cậu ta muốn rót nước tiểu về, sau đó không tiểu đủ, cậu ta liền uống hai chai bia lớn, tiếp theo...”

Tiếp theo thì Khương Tiểu Soái không dám nói nữa, vì nó dính đến vấn đề rình trộm, lỡ đâu Ngô Sở Ủy không có chuyện gì, hắn ở đây nói không lựa lời, có thể sẽ đâm một cây gai vào trong tình cảm của họ.

Hơn nữa Khương Tiểu Soái rất hiểu Ngô Sở Ủy, y chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì, nhất định trốn ở đâu ngủ như heo thối.

Khí áp cường đại bao trùm trên đỉnh đầu, Trì Sính nặng nề hỏi: “Tiếp theo là cái gì?”

Khương Tiểu Soái khéo léo di chuyển mũi giáo: “Tiếp theo thì cậu ấy không gom đủ, thế là bảo tôi tiểu vào chai nước khoáng... khụ khụ...” Mới sáng sớm đã nói cái này thật lúng túng.

Trì Sính quay người, nhanh chóng bước xuống lầu.

Khương Tiểu Soái cũng xuống theo, nhưng hắn đi thang máy, vậy mà đợi hắn đến lầu một, Trì Sính đã lái xe đi mất, xem ra, Trì Sính gấp lắm rồi.

Khương Tiểu Soái cũng rất nôn nóng, tuy rằng Ngô Sở Ủy sẽ không nghĩ quẩn, nhưng một đêm không về, chắc chắn cũng gặp chuyện không nhỏ, hắn phải đi xem thử.

Vấn đề là... đi đâu?

Giả dụ Ngô Sở Ủy chịu kích thích khi ra ngoại ô, rất có thể y sẽ dừng lại ở đó hoặc dừng giữa đường không đi nữa. Cho dù y có về rồi, chỗ đó khẳng định cũng sẽ có dấu vết trước khi y đi.

Thế là Khương Tiểu Soái quyết định lái xe ra ngoại ô.

Trì Sính lái xe đi chỉ là giả bộ, thực tế hắn vẫn luôn âm thầm theo dõi Khương Tiểu Soái, hắn biết Khương Tiểu Soái chắc chắn nhìn ra cái gì. So với lãng phí thời gian trực tiếp hỏi, còn không bằng theo đuôi Khương Tiểu Soái, xem thử Khương Tiểu Soái rốt cuộc đi đâu.

Xe của Khương Tiểu Soái lái được nửa đường, Trì Sính đã hiểu hắn muốn đi đâu, liền đạp mạnh chân ga tăng tốc, chạy thẳng đến ngoại ô.

Đáng thương cho Khương Tiểu Soái, chỉ ra đường sáng cho người ta, bản thân thì lại lạc đường. Trì Sính đã đến nơi rồi, Khương Tiểu Soái còn đang đi vòng ở giữa đường.

Từ nhà trệt đến hồ nước, mười hai hàng dấu chân nhìn mà thấy hoảng.

Đôi giày mà Ngô Sở Ủy mang chính là do Trì Sính mua cho, hoa văn trên đó Trì Sính rõ ràng hơn ai hết, cho dù Ngô Sở Ủy không mang giày, chân trần bước đi, Trì Sính cũng có thể phân biệt được dấu chân của Ngô Sở Ủy.

Bốn hàng dấu giày hai đến hai về này, hoàn toàn không nhịp nhàng với tám hàng dấu chân khác, tám hàng dấu chân kia đều ổn định vững vàng, sâu cạn đồng nhất. Còn bốn hàng này nghiêng nghiêng xẹo xẹo, sâu cạn không đều. Có một bãi sinh đã khô, hai hướng đi về đều có mấy dấu chân, thậm chí Trì Sính có thể tưởng tượng được bước chân loạng choạng, đáng vẽ thậm hại dẫm đúng vào một hố sinh của Ngô Sở Ủy lúc quay về.

Đang nghĩ thế, Cương Tử gọi điện đến.

“Trì thiếu, cậu mau trở về một chuyến, Ngô Sở Ủy xảy ra chút chuyện.”

Vừa nghe câu này, sắc mặt Trì Sính biến đổi, vô cùng nóng ruột chạy trở về.

Muốn hỏi chuyện này tại sao là Cương Tử thông báo cho Trì Sính, thì nói cũng trùng hợp, mới sáng ra Lý Vượng đã đến tìm Quách Thành Vũ, nhưng chờ mãi không thấy bóng dáng hắn, thế là trực tiếp vào phòng ngủ của hắn. Vừa vào đã hoảng lên, Ngô Sở Ủy giống như sói đói bỏ nhào tới, kéo áo Lý Vượng muốn lột ra.

Vừa nhìn thấy vị tổ tông sống này, Lý Vượng cũng không dám chọc luôn! Hắn mau chóng chui ra ngoài, đóng kín cửa. Sau đó hắn lại gọi điện cho Cương Tử, Cương Tử vốn muốn giúp Trì Sính đi đón người, kết quả vừa vào phòng gặp phải tình trạng giống thế, trong tình thế bất đắc dĩ chỉ có thể gọi điện cho Trì Sính.

Khi Trì Sính chạy đến, Ngô Sở Ủy giống như chó điên mắc bệnh chó dại bị người ta nhốt trong phòng không cho ra. Trì Sính đạp cửa xông vào, Ngô Sở Ủy đang nằm trên giường thở ngược.

Tinh dầu thúc tình của Khương Tiểu Soái thật sự là hàng tốt, nhỏ một giọt đã có thể đảm bảo một đêm, hưởng chi cả chai đều rải dưới đất. Đừng nói Ngô Sở Ủy không chịu nổi trên chọc, cho dù là loại cáo già lươn lẹo như Trì Sính bước vào cũng thấy hơi choáng.

“Nóng quá... nóng quá...”

Từ khi Quách Thành Vũ đi đến giờ, đã gần năm sáu tiếng, vừa rồi Ngô Sở Ủy còn có thể lao ra cửa lột quần áo người ta, bây giờ đã hoàn toàn không còn sức, chỉ có thể lăn lộn trên giường.

Khi Trì Sính ôm Ngô Sở Ủy lên, Ngô Sở Ủy đã không còn tỉnh táo.

Cương Tử lái xe, Trì Sính ôm Ngô Sở Ủy ngồi ở ghế sau.

Sắc mặt Ngô Sở Ủy đỏ bừng, ngực nóng cháy, không ngừng đổ mồ hôi, Trì Sính tức giận không chỗ trút, nhưng lại không kìm được đau lòng, chỉ có thể vừa lau mồ hôi cho y, vừa kiên nhẫn an ủi.

“Sắp về đến nhà rồi, lát nữa sẽ mát nhanh thôi.”

Ngô Sở Ủy đã cào ra ba đường máu trên da ngực của Trì Sính, lại banh áo hắn ra, vùi đầu vào trong cổ mạnh lên đầu nhũ hắn, trong hàm răng đều dính tơ máu.

Trì Sính cố nén không lên tiếng.

“Nóng quá... nóng quá...” Ngô Sở Ủy lại rên rĩ.

Đừng nói y nóng, Cương Tử phía trước cũng đổ mồ hôi.

Trì Sính bóp mặt Ngô Sở Ủy hỏi: “Ủy Ủy, cậu biết tôi là ai không?”

Ngô Sở Ủy há miệng thở phì phò, nói mơ hồ không rõ: “Tôi muốn thao anh... tôi muốn thao anh...”

Nói xong liều mạng giãy dụa, mạnh bạo bứt hai nhúm tóc khỏi đầu Trì Sính.

Cương Tử ghen hòng.

Vì câu này trước kia hắn cũng từng nghe rồi, lúc đó hắn còn nghĩ, lẽ đâu Ngô Sở Ủy ý thức hỗn loạn, nói ra lời này trước mặt Trì Sính, hậu quả sẽ như thế nào.

“Tôi muốn thao anh...” Ngô Sở Ủy lại gào lên.

Cương Tử nhịn không được rùng mình.

Trì Sính gắng nuốt xuống, trước mặt người ngoài vẫn không lên tiếng, mặc cho hình tượng của mình hoàn toàn điên đảo trước mặt thủ hạ, xanh mặt cố nén về đến nhà.

164. Chương 164 - Một Cái Tết

Sau khi về nhà, Trì Sính đặt Ngô Sở Ủy lên giường trước, rồi quay vào phòng tắm. Kết quả vừa mở vòi nước, cái người nào đó liền từ phía sau điên cuồng nhào tới, liều mạng kéo lưng quần hắn, hai tay tự động hóa thành cái kìm, nắm cào hoành hành trên phần mông Trì Sính.

Thật hết cách với cậu!

Trì Sính không dám tùy tiện đặt Ngô Sở Ủy ở một nơi nào đó, chỉ có thể kẹp chặt nách, bất kể là lấy khăn tắm hay tìm quần áo, vẫn lôi phần tử nguy hiểm này theo cạnh.

Ngô Sở Ủy nào chịu thành thật chờ chứ? Gặm cắn cấu xé, quyền đấm cước đá trên người Trì Sính. Cũng may là Trì Sính, nếu đổi thành đàn ông bình thường, đã cho một phát ngất xỉu từ lâu.

Tay Trì Sính khuấy khuấy trong nước, ầm ập, có thể tắm rồi.

Thế là lột quần áo Ngô Sở Ủy ra, ấn y vào nước.

“Oa a a, lạnh chết tôi rồi!!!”

Ngô Sở Ủy đột ngột chui ra khỏi nước, văng nước đầy người Trì Sính.

Trì Sính lại xả thêm chút nước nóng, Ngô Sở Ủy vào rồi vẫn kêu lạnh, Trì Sính lúc này mới phản ứng ra, thân thể Ngô Sở Ủy nóng dọa người, bất kể nhiệt độ nước cao bao nhiêu đối với y mà nói đều là lạnh.

Ngô Sở Ủy lại bắt đầu đập nước, nửa bồn nước đều bị trào ra ngoài.

“Ngồi yên chờ đi!” Trì Sính đen mặt: “Lạnh cũng phải nhịn cho tôi!”

Vì nhiệt độ cơ thể quá cao, Trì Sính dự định giảm nhiệt độ vật lý cho Ngô Sở Ủy trước, để tránh lát nữa xảy ra sơ sót gì. Hơn nữa hắn muốn mượn cơ hội này kiểm tra thân thể Ngô Sở Ủy một chút, xem thử trong thời gian hắn không có mặt, có người nào khác “chạm” vào y không.

May mà, bộ vị mấu chốt không có gì khác thường.

Chỉ là có chỗ bị xanh tím hoặc có vết đỏ, nhưng cũng đều do Ngô Sở Ủy không cẩn thận va phải, hoặc tự lấy tay cào.

“Mau... mau...” Ngô Sở Ủy nôn nóng thúc giục.

Trì Sính gác hai chân Ngô Sở Ủy lên hai thành bồn tắm, vùi mặt vào trong nước ấm, còn chưa ngậm mệnh căn của Ngô Sở Ủy vào, chỉ mới dùng râu cọ một chút lên nếp nhăn bên ngoài, Ngô Sở Ủy đã bắn rồi.

Dáng vẻ kích động của Ngô Sở Ủy đốt Trì Sính cháy bùng bùng, vừa nghĩ bộ dạng này của y có thể bị người nào đó phá cửa vào thấy được, hoặc tiếng rên rỉ mê người đúng lúc bị kẻ canh cửa nào đó nghe thấy, hẳn liền có xúc động muốn xé nát Ngô Sở Ủy.

Nhờ lực nổi của nước đỡ mông Ngô Sở Ủy, vật hùng tráng thuận lợi tiến vào, cảm giác nóng cháy bén nhọn và lực hút chặt chẽ mạnh mẽ cùng ập đến, điên cuồng xé nát thần kinh bên dưới của Trì Sính, khiến hắn không khỏi gào gào.

Ngô Sở Ủy cũng kích động không thể tự khống chế, cái cây dựng thẳng gần như cách một lúc lại bắn ra một lần, sau khi mềm xuống rất nhanh lại dựng lên lần nữa, phần eo kích động vận tới vận lui, thừa nhận vui sướng cuồng nhiệt.

“Tôi muốn thao anh... tôi muốn thao anh...”

Ngô Sở Ủy vẫn cảm lòng không đậu yêu cầu, “yêu” mà Trì Sính cho y khiến thân thể y có thể thỏa mãn, nhưng tâm lý vẫn không thể thỏa mãn.

Trì Sính kiên nhẫn an ủi: “Bây giờ cậu không thể chịu nổi kích thích mạnh như thế.”

“Chịu được... chịu được...” Ngô Sở Ủy không chờ đợi nổi.

“Chịu được cũng không thể.” Trì Sính giả vờ tức giận nói: “Bây giờ cậu đang mơ hồ, cho dù làm thật, sau này có nói cũng không có sức nặng.”

Ngô Sở Ủy lập tức không mơ hồ nữa: “Ý của anh là sau này có thể làm?”

Trì Sính không nói gì, lật người Ngô Sở Ủy lại tiếp tục làm.

Nước trong bồn từ nóng chuyển sang lạnh, thân thể Ngô Sở Ủy cũng đã hạ mấy độ, nhưng nhiệt độ vẫn chưa hoàn toàn xóa đi, khi nằm lên giường còn khó chịu giãy dụa vặn vẹo, mông giờ thật cao, đợi Trì Sính đến an ủi lần nữa.

Trì Sính phải cần đến lực nhấn nạy mạnh cỡ nào mới có thể cự tuyệt dụ hoặc ngang nhiên của Ngô Sở Ủy?

Bên dưới trường đến phát đau, nhưng vẫn tạm thời ngừng lại, tiếp tục chơi như thế, thân thể Ngô Sở Ủy chắc chắn ăn không tiêu.

Vừa nghĩ đến Ngô Sở Ủy mấy ngày sau sẽ nằm trên người kêu khổ than trời, Trì Sính quả quyết sang phòng bên cạnh, lấy một vài viên thuốc “khu hỏa” trộn vào nước đường, lừa Ngô Sở Ủy uống.

Qua một lát sau, Ngô Sở Ủy mới dần bình tĩnh lại, chìm vào giấc ngủ.

Trì Sính không hề cảm thấy buồn ngủ, hắn gọi điện cho Lý Vượng, hỏi toàn bộ quá trình sự việc. Không ngoài dự liệu, Ngô Sở Ủy trở về từ ngoại ô liền chạy thẳng đến nhà Quách Thành Vũ, không lâu sau Quách Thành Vũ liền ra khỏi nhà.

Trong lúc đó đã xảy ra cái gì, Trì Sính không cách nào biết được.

Chẳng qua hắn vẫn giữ được lý trí cơ bản, Ngô Sở Ủy chán chán sẽ không có gì với Quách Thành Vũ, dù sao quan hệ sư đồ còn bày ra trước mắt, Ngô Sở Ủy dù có xúc động cũng sẽ không lấy bạn đời của Khương Tiểu Soái ra phát tiết.

Nhưng tức giận là nhất định, hơn nữa không phải giận bình thường.

Đừng nói Ngô Sở Ủy thật sự có gì với Quách Thành Vũ, chỉ mỗi chuyện Ngô Sở Ủy sau khi chịu đả kích không chịu hỏi rõ tình huống, trực tiếp chạy lên giường người khác, đã khiến hắn cực kỳ khó chịu.

Hiện tại dục vọng chiếm hữu của hắn với Ngô Sở Ủy đã đến mức tính toán chi li, chỉ cần nghiêm trọng thêm chút nữa, thì sẽ phát triển theo xu hướng bệnh biến thái.

Sáng hôm sau, Ngô Sở Ủy mới tỉnh lại.

Đúng như Trì Sính nghĩ, Ngô Sở Ủy không biết gì về chuyện xảy ra hôm qua, trí nhớ của y vẫn dừng lại vào tối hôm trước. Y chỉ nhớ mình đến miếu của Quách Thành Vũ, sau đó đã xảy ra chuyện gì thì không hề biết, y cho rằng chỉ ngủ một đêm, bây giờ lại là sáng hôm sau nữa rồi.

Trì Sính ngồi bên cạnh, vì hôm nay trong thành phố có cuộc họp quan trọng, hắn mặc trang phục chỉnh chu, điểm thêm mấy phần nghiêm túc cho thân hình uy vũ.

Ngô Sở Ủy chỉ liếc hắn một cái, liền biết hắn đã nắm được tất cả chứng cứ mình đang đem xông vào nhà riêng của Quách Thành Vũ, y không mở miệng giải thích một câu, chỉ nằm đó ra vẻ không hề gì mặc quần mớ xẻ.

“Cậu rốt cuộc đã thấy cái gì?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy đương nhiên hiểu, Trì Sính đang hỏi thành quả nhìn trộm ở bên hồ của y.

Nhưng y vẫn nói rất lạnh nhạt: “Tôi không biết anh đang hỏi cái gì.”

Trì Sính đã cho Ngô Sở Ủy một bậc thang leo xuống, cho dù y có chất vấn hay tùy tính cũng được, chỉ cần nói chuyện đó ra. Nhưng Ngô Sở Ủy căn bản không thèm nhận, ngay cả bậc thang Trì Sính hắn cho cũng dám không nhận!

Trì Sính lập tức không kìm nổi nữa, đen mặt nói một câu: “Mẹ nó cậu tìm đánh!”

Nói xong, lật người Ngô Sở Ủy lại, tét một cái lên mông Ngô Sở Ủy.

Còn về cú đánh này mạnh bao nhiêu, nhìn sắc mặt sau đó của Trì Sính là biết.

Đời này hắn không biết đã đánh bao nhiêu người rồi, máu đã từng dính qua đổ hết vào bồn cũng có thể dìm chết người, nhưng chỉ với một cái tét chỉ có bảy phần lực, lại làm hắn sợ hãi. Sau khi thu tay, hắn không dám nhìn Ngô Sở Ủy một cái, không phải chột dạ, mà đột nhiên không muốn biết mình đánh mạnh cỡ nào.

Ngô Sở Ủy không khóc không nháo không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nằm đó, đợi cơn đau chậm rãi trôi qua.

Trì Sính đi thẳng ra ngoài.

Cương Tử đang đợi ở trước cửa, Trì Sính đi được vài bước, đột nhiên dừng lại.

“Cậu vào đó giúp tôi lấy cặp da ra.” Trì lão gia phân phó.

Thật ra hắn cố ý đặt cặp da bên gối Ngô Sở Ủy.

Cương Tử vào lấy cặp da của Trì Sính, còn chào Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy cười cười với hắn.

Lên xe rồi, Trì Sính vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng.

“Khi cậu vào trong cậu ta có biểu cảm gì?”

Cương Tử bị hỏi sững ra: “Biểu cảm? Không có biểu cảm gì hết?”

Trì Sính dường như rất khó mở miệng: “Có khóc không?”

“Khóc?” Cương Tử khựng lại: “Không có khóc, cậu ta còn cười với tôi mà.”

Trì Sính không nói gì nữa.

So ra, Ngô Sở Ủy nghĩ thoáng hơn nhiều.

Trì Sính đi chưa bao lâu, y đã mặc đồ vào trở về công ty, tuy thân thể hơi suy yếu, nhưng có là gì cũng không thể mài mòn nhiệt tình kiếm tiền của y. Từ sau đêm hôm trước thấy cảnh đó bên bờ hồ, y càng thêm kiên định suy nghĩ này, cái gì cũng không đáng tin bằng tiền. Thứ tiền này là bán một phần sức có một phần thu hoạch, thứ khác thì không nhất định.

“Tổng giám đốc, có khách hàng muốn gặp anh.” Quầy phục vụ gọi qua.

Ngô Sở Ủy thờ ơ hỏi: “Ai vậy?”

“Ngài Ưông Thạc.”

Ngô Sở Ủy đại ra, nhưng nhanh chóng hồi phục bình thường.

“Mời anh ta đến phòng làm việc của tôi.”

Uông Thạc nhẹ nhàng bước vào.

Ngô Sở Ủy pha một ly trà cho y, vào phòng liền khách sáo chào hỏi một tiếng.

“Mời ngồi.”

Uông Thạc không có một chút xa lạ nào, nửa nằm nửa ngồi trên sô pha, con người y chính là như thế. Ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, cứ giống như bị bệnh thoái hóa xương.

“Đầu anh sao rồi?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Uông Thạc cười nói: “Đã không có việc gì rồi.”

Ngô Sở Ủy gật đầu: “Vậy anh đến tìm tôi...”

“Cổ vũ cho cậu đó!” Uông Thạc nói: “Khi tôi bị bệnh cậu từng đến thăm tôi, bây giờ tôi khỏe rồi, cũng nên đến quan tâm đến việc làm ăn của cậu.”

Ngô Sở Ủy rất hào phóng: “Không cần khách sáo với tôi, đồ ở đây anh nhìn trúng cái nào thì cứ lấy đi. Sản phẩm mới chúng tôi vừa nghiên cứu không bao lâu, còn chưa có quá nhiều thứ có thể đem ra.”

“Khiêm tốn vậy sao?” Uông Thạc nhếch môi: “Vừa rồi ở dưới tôi thấy rất nhiều kiểu hàng, tôi rất thích thiết kế của vài sản phẩm, chẳng hạn cái này.”

Nói xong chỉ ngón đèn tường nhỏ ở tầng trên cùng trong tủ trưng bày, đó là sản phẩm mới ra tháng trước.

Ngô Sở Ủy nghiêng đầu nhìn, đó cũng chính là cái mà Trì Sính thích nhất.

“Cái này là tôi thiết kế.” Ngô Sở Ủy rất tự hào, “Ánh đèn do cái đèn này tỏa ra sẽ dần thay đổi cường độ, nhìn từ xa giống như quả đào, thích hợp đặt trong phòng người lớn tuổi, ngụ ý trường thọ.” Một ý niệm thiết kế rất giản dị.

Uông Thạc cười: “Sao tôi lại thấy giống như mông cậu vậy?”

Màu mắt Ngô Sở Ủy dần trầm, có cần phải ăn ý như thế không? Lúc trước Trì Sính cũng nói thế.

“Tổng cộng tôi chọn ra hai mươi mấy kiểu sản phẩm, mỗi cái đều có ký hiệu ở trên, cậu xem qua đi.” Uông Thạc đưa tờ đơn cho Ngô Sở Ủy, “Nếu không sai tôi sẽ trả tiền.”

Ngô Sở Ủy sững sốt: “Anh thật sự muốn sao?”

“Tôi giống đang đùa lắm à?”

“Anh mua nhiều thế làm gì?” Ngô Sở Ủy khó hiểu.

Uông Thạc nói: “Anh tôi nhận một nhiệm vụ ở đây, có thể phải ở lại một thời gian. Tôi định chỉnh sửa lại căn nhà trước kia một chút, cho nên đến chỗ cậu xem đèn.”

Sự khinh bỉ thoáng qua trong mắt Ngô Sở Ủy, thay vào đó là nụ cười hào phóng.

“Khỏi trả tiền đi, coi như tôi tặng anh.”

“Như vậy không hay lắm.” Uông Thạc cười.

Ngô Sở Ủy cũng cười: “Còn khách sáo với tôi làm gì? Tiểu Lâm.” Gọi ra ngoài.

Lâm Ngạn Duệ bước vào.

“Trực tiếp đưa số hàng này qua cho ngài Uông.”

Lâm Ngạn Duệ gật đầu, quay người định đi, Ngô Sở Ủy bỗng gọi hần lại.

“Đừng quên dẫn theo hai nhân viên lắp đặt, nhất định phải làm xong trước khi tan ca.”

165. Chương 165 - Khói Súng Cuồn Cuộn

Lâm Ngạn Duệ đi không bao lâu, Ngô Sở Ủy liền nhận được một cuộc gọi, sau khi cúp máy cậu nói với Uông Thạc: “Chỗ tôi còn chút việc bận, không thể nói chuyện với anh nữa.”

“Không sao, cậu đi làm việc đi.” Uông Thạc nói: “Tôi uống xong ly trà này sẽ đi.”

Ngô Sở Ủy không nói thêm nữa, đi thẳng ra ngoài.

Kết quả, ở bên ngoài bận rộn hơn hai tiếng, đợi đến lúc về, phát hiện Uông Thạc vẫn chưa đi. Không chỉ chưa đi, còn tựa trên sofa của cậu mà ngủ.

Ngô Sở Ủy chửi thầm: Anh thật không biết xem mình là người ngoài nhĩ!

Nhưng, nghĩ thì nghĩ thế, Ngô Sở Ủy vẫn rất tốt bụng, sợ Uông Thạc bị lạnh, tìm một cái áo phủ lên cho cậu. Sau đó ngồi vào bàn làm việc tiếp tục công tác, rất nhiều văn kiện cần xử lý, cũng không có hơi sức để ý đến Uông Thạc nữa.

Kết quả, Ngô Sở Ủy tiếp tục bận rộn hơn một tiếng, Uông Thạc vẫn chưa tỉnh.

Ngô Sở Ủy liếc mắt nhìn cậu ta, phát hiện tên này không phải cố ý giả ngủ vì muốn chọc giận người khác, mà thật sự ngủ rất ngon. Vừa rồi Ngô Sở Ủy dịch gạt tàn, di chuyển bàn, cậu ta không hề động đậy chút nào.

Ngô Sở Ủy oán thầm, tôi đã đủ vô tâm vô phế rồi, còn khe hở trong lòng anh thì đã đủ nhét anh trai của anh vào rồi!

Quay người lại đó, muốn đánh thức Uông Thạc, tay giơ lên rồi, đột nhiên ngừng lại giữa không trung. Đừng thấy tướng mạo Uông Thạc không có gì đặc biệt mà lắm, khi ngủ vẫn rất đáng yêu, lông mi giống như cái màn cửa nhỏ, vừa đen vừa dày phủ trên mắt.

Bỏ đi, để anh tự nhiên tỉnh luôn.

Ngô Sở Ủy đứng lên định đi, đột nhiên bị Uông Thạc níu tay lại.

Nghiêng đầu qua, Uông Thạc đã tỉnh, lưỡi biếng cười cười.

Cho dù trước đó từng thấy cậu ta và Trì Sính hẹn hò bên bờ hồ, bây giờ Ngô Sở Ủy cũng không thể ghét cậu ta được. Ngô Sở Ủy tự động chuyển sai lầm lên người Trì Sính, cho tình địch đủ tôn trọng và bao dung.

Uông Thạc lấy cái áo phủ trên người lên nhìn, hỏi: “Áo của cậu?”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Uông Thạc không đau không ngứa nói: “Vừa nhìn đã biết là Trì Sính mua, trình độ thưởng thức của cậu ta nhiều năm nay vẫn không thay đổi, trước kia thích loại hoa văn mờ này, gần như mỗi cái áo đều có.”

“Chỗ nào có hoa văn mờ?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Uông Thạc chỉ cho Ngô Sở Ủy.

“Rõ ràng thế này cậu cũng không phát hiện?”

Dù có rõ ràng hơn nữa thì đối với Ngô Sở Ủy mà nói cũng chẳng khác gì, vì màu nền dưới hoa văn mờ là màu xanh, mà hoa văn mờ thì màu vàng, Ngô Sở Ủy căn bản không thể phân biệt được hai màu sắc này.

Không muốn bị người ta biết mình mù màu, Ngô Sở Ủy dời đề tài.

“Không phải anh nói uống trà xong sẽ đi sao?”

Uông Thạc nói: “Đúng vậy, tôi còn chưa uống xong mà.”

Ngô Sở Ủy nghiêng đầu nhìn, quả nhiên vẫn còn lại một chút ở dưới đáy, từng thấy kẻ mặt dày vô sỉ, nhưng chưa từng thấy ai vô sỉ mặt dày cỡ này, khó trách ủ hủ dầm bảy năm trời mới đổ ra ngoài.

Cười hê hê: “Anh thật hài hước.”

Uông Thạc cũng cười: “Cậu thật thuần khiết.”

“Không thuần khiết bằng anh.” Ngô Sở Ủy sờ đầu Uông Thạc: “Bộ dạng anh lúc ngủ vừa rồi khiến tôi cũng tự thẹn thua kém.”

“Không ganh với cậu nữa.” Uông Thạc nói ra thực tình: “Mấy hôm nay Quách tử luôn đuổi theo tôi, tôi thực sự chịu không nổi sự quấy rối của cậu ta, nên chạy đến chỗ cậu tị nạn.”

Vừa nhắc đến Quách Thành Vũ, sắc mặt Ngô Sở Ủy ngược lại trở nên thận trọng, vì quan hệ của Quách Thành Vũ và Khương Tiểu Soái, cậu không chỉ phải suy nghĩ cho mình, còn phải thời thời khắc khắc nhớ đến vị sự phụ không làm cho người ta bớt lo được kia!

“Tại sao anh ta lại đuổi theo anh?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Uông Thạc nói: “Vì chút chuyện tệ hại năm đó.”

Cho dù trong lòng rất xem trọng, nhưng ngữ khí của Ngô Sở Ủy lại giống như hóng chuyện.

“Rốt cuộc anh có thích Quách Thành Vũ không?”

Uông Thạc trầm mặc hồi lâu, hỏi vặn lại: “Cậu nói xem cái gì là thích? Cái gì là yêu?”

Ngô Sở Ủy lắc đầu: “Không có trình độ cao như anh, không tổng kết được.”

Uông Thạc tu luyện đã bảy năm, thật sự tổng kết ra được một câu.

“Thích chính là nghĩ thứ không có đạo lý thành thứ có đạo lý, yêu chính là nghĩ thứ có đạo lý thành thứ không có đạo lý.”

“Cao thâm quá.” Ngô Sở Ủy đốt một điều thuốc: “Anh giải thích cho tôi đi.”

Uông Thạc nói: “Cái này rất dễ hiểu, thích chính là bao dung nhường nhịn không hạn chế, bất cứ chỗ thiếu sót nào của cậu trong mắt cậu ta đều là ưu điểm, bất cứ chuyện hoang đường nào cậu làm cậu ta đều cảm thấy có lý. Yêu thì ngược lại, nó là tính toán chi li một cách vô lý, một hành động rất bình thường của cậu cũng có thể tạo nên gió tanh mưa máu. Nói đơn giản, thích, chính là một người chấp nhận bình tĩnh vì cậu. Yêu, chính là một người chấp nhận không bình tĩnh vì cậu.”

Ngô Sở Ủy đã hiểu rồi, tên này ném đá giấu tay ám thị cho mình, tình cảm của Trì Sính dành cho mình chỉ dừng lại ở tầng thích mà thôi.

Nhưng Ngô Sở Ủy tiếp tục giả ngốc, tiếp tục tiểu bạch, tiếp tục vỗ tay khen hay cho Uông Thạc.

“Quả nhiên là tình thánh nha! Nói về tình cảm cũng có thể rập khuôn quy tắc.”

“Không dám, bị người ta ép dữ quá, dù có ngu ngốc cỡ nào cũng trở nên linh hoạt, cậu phải cố gắng nha nhóc khả ái...” Uông Thạc vỗ đầu Ngô Sở Ủy: “Luôn bị quản cũng không phải là chuyện gì tốt.”

“Anh coi trọng tôi rồi.” Ngô Sở Ủy bĩu môi: “Anh ta đã không để ý đến tôi hai ngày rồi.”

“Chính vì cậu ngủ một đêm ở chỗ Quách tử?” Uông Thạc nói.

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Uông Thạc cười: “Tôi không trông mong cậu có thể khiến cậu ta xoắn xuýt bảy năm, bảy ngày là đủ.”

Ngô Sở Ủy giả vờ nghe không hiểu: “Không đâu, sao có thể dần vặt nhiều ngày vậy? Anh ta chịu được tôi cũng chịu không được. Tình cảm gì đó trước đặt qua một bên, cái vụ bắn pháo anh ta thật giỏi lắm đó! Sao tôi có thể bỏ ‘kinh thành đệ nhất pháo’ không dùng, tự đi mài súng chứ?”

Uông Thạc cười một tiếng: “Chuyện này cậu phải cảm ơn tôi, nếu không có điều giáo bảy năm nay, cậu ta không có bản lĩnh jđó! Trước kia khi cậu ta ở bên tôi, làm mười lần hết chín lần đều chảy máu.”

Ngô Sở Ủy cười chế nhạo: “Anh ta cũng có khi ngốc như thế sao?”

“Ha ha... thứ cậu không hiểu còn nhiều lắm.” Uông Thạc nói không đau không ngứa: “Cậu biết không? Cậu ta không chỉ ngốc, còn nói nhiều nữa, cả ngày lải nhải bên tai tôi, còn phiền hơn cả mẹ tôi. Hơn nữa cậu ta

đặc biệt nhỏ nhen, một chút chuyện nhỏ thôi cũng tính toán với tôi, chúng tôi cứ năm ba bữa lại cãi nhau, có khi cãi dữ quá còn dùng đến dao.”

Nói xong mở nút áo trước ngực, chỉ cho Ngô Sở Ủy ba vết thương.

“Đây đều là nghiệt do cậu ta tạo ra năm đó, chính vì tôi nói thêm vài câu với một người đàn ông khác.”

Lực đả kích của những vết sẹo này mang đến cho Ngô Sở Ủy, còn mãnh liệt hơn những vết roi trên mông của nhóc lăng lơ ở câu lạc bộ.

Nhưng phản ứng của cậu, lại bình thản hơn lúc đó nhiều, dùng ánh mắt đồng tình nhìn Uông Thạc.

“Vậy ba năm đó anh thật vất vả nhỉ.”

Uông Thạc lại nói: “Đó chính là lý do vì sao sau khi tôi làm chuyện đó, không nói tiếng nào đã chạy đi, đổi lại là cậu cậu dám ở lại sao? Nhưng hiện tại nghĩ lại, tôi cũng thấy rất có lỗi với mấy đứa trẻ đã chịu ngược thay tôi sau đó. Thật ra trước kia cậu ta không khẩu vị nặng như thế, từ sau khi xảy ra chuyện đó, cậu ta mới nghiện SM. Ôi, đúng rồi, cậu ta từng ngược đãi cậu chưa?”

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Ngô Sở Ủy nói: “Anh ta vẫn chưa yêu cầu cao như thế với tôi.”

“Vậy thì tốt.” Uông Thạc cười lạnh: “Tôi cứ tưởng cậu ta cũng từng đưa ra yêu cầu này với cậu chứ.”

Đang nói chuyện, Lâm Ngạn Duệ gõ cửa, nói có người tìm.

Khi Ngô Sở Ủy ra ngoài, cổ hất lấy hất để, trong lòng mới dễ chịu một chút.

Kết quả, đi xuống lầu một lại không thấy ai.

“Không phải cậu nói có người tìm tôi sao?” Hỏi Lâm Ngạn Duệ: “Người đâu?”

Lâm Ngạn Duệ khó hiểu: “Chính là Lý chủ nhiệm của phòng nhân sự kỹ thuật Tấn Đạt, vừa rồi còn ngồi ở đây mà. Có phải đã ra ngoài rồi không? Tôi ra ngoài xem giúp anh.”

“Không cần đâu, tôi tự đi tìm.”

Ngô Sở Ủy đang muốn ra ngoài thoáng khí, trong phòng quá nặng nề.

Kết quả, dạo một vòng bên ngoài, không thấy Lý chủ nhiệm, ngược lại thấy một bức tượng điêu khắc quen thuộc trước một chiếc xe nào đó, vẻ mặt vẫn lạnh lẽo như cũ.

“Này!” Ngô Sở Ủy chào Uông Trầm, “Thần tượng.”

Uông Trầm nhìn cậu một cái, không nói gì.

Ngô Sở Ủy bước qua, đột nhiên phát hiện trên lỗ tai Uông Trầm có cài một cây kẹo đường, sát thủ mặt lạnh thế này, trên tai lại cài cây kẹo đường, chắc không phải là vũ khí gì đó chứ?

Ngô Sở Ủy rất do dự, bây giờ cậu quả thật rất muốn nó, vì trong lòng khổ đắng, cần một thứ ngọt để tưới nhuần.

Trực tiếp xin? Sợ người ta không cho.

Vậy nên làm sao? Tay nghề trộm vặt thôi!

Thế là, sau khi Uông Trầm quay người đi, Ngô Sở Ủy đưa tay qua.

Vấn đề đã tới, vóc dáng quá cao với không tới a.

Thế là, Ngô Sở Ủy liền nhảy nhảy sau lưng Uông Trầm.

Sau đó, Uông Trầm sắc bén quay người.

Lúc này Ngô Sở Ủy đang nhảy, bị dọa không vững trọng tâm, tay vô thức quơ bậy, bắt được một tay duỗi ngang của Uông Trầm...

Sau đó, cậu bị treo ở trên, hai chân lơ lửng.

Hơn nữa tay Ông Trầm bị một độ nặng lớn như thế đè lên, vậy mà không hề cong lại, vẫn duỗi thẳng. Dưới ánh mắt chú mục kinh hãi của Ngô Sở Úy, nó còn chậm rãi nâng cao lên, kéo dài khoảng cách giữa hai chân Ngô Sở Úy với mặt đất.

Má ơi, cũng quá mạnh mẽ rồi đi!

Ngô Sở Úy cảm thấy thứ mình bắt được không phải cánh tay, mà là một cây xà đơn.

Sau đó, cậu lại phát hiện, kẻo đường gần ngay trước mắt, duỗi tay là có thể chạm vào.

Đợi khi Ông Trầm đặt Ngô Sở Úy xuống, kẻo đường đã vào miệng Ngô Sở Úy rồi.

“Cảm ơn.” Ngô Sở Úy cười híp mắt nói với Ông Trầm.

Ông Trầm vẫn vẻ mặt liệt như cũ, chăm chú nhìn Ngô Sở Úy ăn.

Ông Thạc đột nhiên sầm mặt bước qua, bước thẳng lên xe, rầm một tiếng đóng cửa lại.

“Em anh lên xe rồi, anh nên đi thôi.” Ngô Sở Úy nói với thần tượng.

Ông Trầm cuối cùng mở miệng, vẫn là câu đó.

“Tại sao cậu tên là Ngô Sở Úy?”

Ngô Sở Úy trợn mắt: “Này, anh bị sao vậy hả? Lần trước không phải tôi đã nói với anh rồi sao?”

Ông Trầm không nói tiếp nữa, nhảy vọt lên, từ bên này xe “bay” qua bên kia xe, trực tiếp mở cửa chui vào.

“Người này...”

Ngô Sở Úy hừ một tiếng, nhai cây kẹo rôm rốp.

166. Chương 166 - Biến Hóa

Sau cái tết đó, đã liên tục ba ngày Trì Sính không để ý đến Ngô Sở Úy.

Thời gian nghỉ ngơi của hai người vẫn như bình thường, nên đi làm thì đi làm, nên về nhà thì về nhà, nên ăn cơm thì ăn cơm, nên ngủ thì ngủ, chỉ là không còn giao lưu không còn làm tình.

Trì Sính không phải muốn ra vẻ cho Ngô Sở Úy xem, để cậu phản tỉnh ra gì đó từ chuyện này. Đấu tranh tâm lý của hắn bây giờ, hết như lúc đánh Ngô Sở Úy xong không dám nhìn cậu. Tầng đá cứng ngàn năm này, ngay cả búa bổ đục đẽo đều bình an không thương tích, ác ở chỗ chỉ một ánh mắt uất ức của ai đó, lại khiến nó trên bờ nứt vỡ.

So với sự giãy dụa của Trì Sính, Ngô Sở Úy ngược lại nhẹ nhõm hơn nhiều, không để ý thì không để ý, tôi còn vui vì được yên tĩnh. Cũng không biết có phải do ám thị tâm lý mà Ông Thạc tạo ra không, Ngô Sở Úy vậy mà lại mơ hồ trông đợi Trì Sính mở lời giảng hòa muộn một chút, kết thúc cuộc sống không bình yên này muộn một chút.

Tiếc rằng, Trì Sính chịu không nổi.

Ba này, tay cọ lên làn da căng chặt trơn mịn không thể tiếp tục mò xuống, bên dưới đụng phải phần mỏng chắc nịch không thể bóp bóp bóp, không thể lén ăn mặn lúc đi làm, không thể ăn tối trần trụi sau khi đi làm về, máy ảnh đã bỏ mặc rất lâu, quần hồ đáy trong tủ không biết cho ai mặc, cuộc sống như vậy sao mà chịu cho nổi?!

Điểm quan trọng nhất là, hôm nay hắn đi thăm bà Ngô, bà hể mở miệng ra là nhắc đến con trai mình.

Thế là, Trì Sính động tay chân vào ống nước ở phòng tắm.

Khi Ngô Sở Ủy tắm, nước lúc lạnh lúc nóng, khi lạnh thì giống như nước đá, lúc nóng lại có thể bỏng một lớp da. Bình thường ở nhà có thứ gì hư đều là Trì Sính sửa, Ngô Sở Ủy một là lười làm, hai là không sửa được.

Nhưng cậu ta không muốn chủ động mở miệng nói chuyện với Trì Sính, thế là quyết định tự động thủ.

Tháo vỏ ngoài xuống, phát hiện máy cảm ứng nhiệt độ hình như xảy ra chút vấn đề, thế là cầm bàn chải đánh răng của Trì Sính vào chọc chọc chọc, sau đó rửa rửa lại cho hần rồi đặt trở về.

Cảm giác sửa tốt rồi, đậy nắp lại tiếp tục tắm.

Ừm, độ ấm hình như rất vừa.

“A a__!!”

Không đến mười giây, Ngô Sở Ủy bị bỏng giặt bắn, nhảy vọt ra cửa, đấu tranh tâm lý một lúc, len lén hé mở cửa, con mắt to xoay tròn liếc ra ngoài.

Trì Sính đang ngồi trên sofa chơi máy tính, gương mặt như được điêu khắc lộ ra khí chất cuồng bạo.

Ngô Sở Ủy thanh giọng, không nói ra tiếng, quay đầu lại nhìn, phòng tắm hầm hầm hơi nóng, đã có thể chứng bảnh bao luôn rồi. Thế là lại quay đầu qua, khổ sở mở miệng: “Máy nước nóng hư rồi.”

Qua hồi lâu, Trì Sính mới đứng lên, cất bước vững vàng vào phòng tắm. Trước tiên khóa van lại, bắt đầu sửa máy nước nóng, vốn một phút là có thể làm xong, nhưng cứ lách cách lách cách gần mười phút.

Ngô Sở Ủy có chút nôn nóng, đi qua xem thử.

Trì Sính liếc mắt nhìn, Ngô Sở Ủy ngồi xổm bên cạnh hần, bên dưới đang lộ cậu nhỏ.

Không phải Ngô Sở Ủy cố ý quyến rũ Trì Sính, vì trên người cậu đầy bọt, không cách nào khoác áo lên. Hơn nữa cậu muốn xem thử Trì Sính sửa thế nào, lần sau ống nước có hư nữa thì có thể tự lực cánh sinh.

Đang nghĩ thế, nước chảy, nhiệt độ hồi phục trạng thái dễ chịu.

Ngô Sở Ủy nhìn Trì Sính một cái, muốn nói gì đó mà nói không nên lời.

Trì Sính ấn cậu xuống, làm như không có chuyện gì cọ tóc rửa mông cho cậu.

Da thịt căng cứng đột nhiên thả lỏng, quả nhiên, Uông Thạc vẫn đánh giá cao cậu rồi, bảy ngày? Bây giờ chỉ mới ba ngày, Trì Sính đã dễ dàng tha thứ cho cậu.

Trong lòng dâng lên cảm giác chua xót không tên.

Trì Sính cho rằng Ngô Sở Ủy vẫn còn đang ghi thù vụ đánh kia, thế là xoa mông cậu, trầm giọng hỏi: “Còn đau sao?”

Ngô Sở Ủy khó chịu đáp lại: “Đã không đau từ lâu rồi.”

Trì Sính không nói gì nữa.

Ngô Sở Ủy đột nhiên mở miệng: ” Sao anh không hỏi tôi tại sao hôm đó lại chạy đến chỗ Quách Thành Vũ?”

Trì Sính trầm mặc.

Ngô Sở Ủy lại nói: “Tại sao anh không nổi giận với tôi? Không đuổi tôi đi hay chế nhạo tôi?”

Trì Sính hoàn toàn xem những câu chất vấn của Ngô Sở Ủy là làm nũng, hần cho rằng Ngô Sở Ủy chỉ muốn nghe hần nói một câu “tôi không nổi” hoặc ” tôi đau lòng” này nọ. Vì không nói ra được, thế là hần trực tiếp dùng hành động chứng minh, hôn hít liếm láp, xoa đỉnh cọ ngâm...

Ngô Sở Ủy phát hiện, Trì Sính đối với cậu thật sự đủ dung túng, đủ bình tĩnh, bất kể xảy ra chuyện gì, đều có thể phát ngôn cẩn thận, một cây jj giải quyết tất cả vấn đề.

Trước khi ngủ, Trì Sính phát hiện khoe miệng Ngô Sở Ủy nhếch lên, nhưng lại không giống đang cười.

“Sao còn chưa ngủ?” Trì Sính nâng má Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy quay đầu nhìn Trì Sính, ánh mắt nóng cháy.

“Tôi đang nghĩ đáng về anh lúc cảm rằm.”

Trì Sính lập tức đáp lại: “Ông Thạc từng tìm cậu?”

Đã bảy năm rồi, chỉ dựa vào một chữ “cảm rằm” đã có thể nghĩ đến đối phương, sự ăn ý đáng sợ này, khiến Ngô Sở Ủy không thể không tin lời của Ông Thạc toàn bộ là thật.

“Tôi đã nói với cậu rồi.” Trì Sính rất dứt khoát: “Tôi chỉ nhớ mãi không quên chuyện đó, chứ không phải người. Nếu tôi không thích cậu, bây giờ đã có thể đạp cậu ra ngoài cửa, không cần bất cứ lý do nào.”

Trì Sính nói nhiều như thế, Ngô Sở Ủy chỉ nghe được một chữ - thích.

Hình như, thật sự chưa từng nghe Trì Sính nói qua chữ “yêu” đó.

“Tôi tin anh.”

Ngô Sở Ủy cười cười, đưa tay móc cổ Trì Sính, tiếp tục làm.

...

Mấy ngày sau, Trì Sính phát hiện Ngô Sở Ủy thay đổi rồi.

Cậu không còn ngủ nướng, không còn cần Trì Sính phải dán tay lên bụng mới ồn ào thức dậy, mà tinh thần phấn chấn nhảy vọt khỏi giường. Cậu không còn keo kiệt, Trì Sính bảo cậu trả phí điện thoại, cậu nộp một lần năm ngàn tệ, triệt để nhét kín miệng Trì Sính. Cậu không còn kén ăn, chuyên chọn ăn những thứ thanh đạm dễ tiêu hóa, cay nóng rõ cũng không rõ. Cậu không còn thân mật với Túi Dấm Nhỏ nữa, không để ý vụ hề ra ngoài là bắt chim nữa, xưng hô Nhị Bảo cũng ít nghe cậu gọi...

Điểm quan trọng nhất, bất kể Trì Sính đi sớm hay về khuya, cậu không còn hỏi qua nữa.

Mỗi ngày Trì Sính về đến nhà, đều nhìn thấy một gương mặt tươi cười sáng lạn, quyết không còn gây sự về những chuyện lông gà vỏ tỏi nữa, phối hợp trên giường khá ăn ý. Bất luận Trì Sính đưa ra nhiều yêu cầu ác liệt cỡ nào, Ngô Sở Ủy luôn thỏa mãn, bất kể Trì Sính bảo cậu nói nhiều lời dâm dăng thô tục, cậu không hề suy nghĩ đều mở miệng nói hết...

Trước kia Trì Sính cảm thấy Ngô Sở Ủy là con lừa, quát một cái đi một bước. Hiện tại cảm thấy cậu là một con rùa, mới thò đầu ra chưa được mấy ngày, lại co vào trong cái mai cứng ngắc kia.

Ngô Sở Ủy phát hiện Trì Sính cũng thay đổi rồi, chút tính nóng còn lại của hắn đã không còn, hắn càng lúc càng bình tĩnh, càng lúc càng dung túng cậu. Hắn luôn thúc giục cậu về nhà thăm bà Ngô, còn trong lúc đó hắn đi làm gì, Ngô Sở Ủy không hề biết.

Lại một đêm sáng khoái tràn trề.

Sáng hôm sau, người Ngô Sở Ủy giống như bị rã xương, nhưng nghe tiếng chuông báo thức, cậu vẫn cố chống đỡ ngồi dậy, nhưng rất nhanh lại bị Trì Sính ấn xuống.

“Ngủ thêm một chút đi.”

“Không ngủ nữa.” Ngô Sở Ủy xoa mắt: “Hôm nay là thứ năm, tôi phải đưa anh đi làm.”

“Không cần cậu đưa, cậu thành thật ngủ cho tôi.”

Trì Sính xin nghỉ một ngày, ôm Ngô Sở Ủy ngủ nguyên buổi sáng.

Ăn cơm trưa xong, Trì Sính nói: “Tối nay phải tham gia tụ hội của bạn hồi trung học.”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Trong khoảng thời gian này động tác mà cậu làm nhiều nhất chính là gật đầu.

Trì Sính lại nói: “Nếu thực sự muộn quá thì đừng đợi tôi, về nhà ngủ với mẹ cậu một đêm đi.”

Ngô Sở Ủy vẫn gật đầu.

Trì Sính nhìn chằm chằm cậu một lúc, hỏi: “Cậu không vui?”

“Không có!” Ngô Sở Ủy trông còn hưng phấn hơn Trì Sính: “Bạn học cũ tụ hội rất tốt! Tình bạn tình anh em thời trung học là thuần chất nhất, nhớ đừng cắt đứt quan hệ, sau này có muốn làm quen với những người bạn như thế cũng khó.”

Trì Sính không nói gì, quay người về phòng thay đồ.

...

Ngô Sở Ủy về công ty, Lâm Ngạn Duệ nói với cậu: “Vừa rồi ngài Ông gọi điện đến, nói giấy dán trên nóc của anh ta đã đổi rồi, muốn đổi luôn kiểu dáng của mấy ngọn đèn đó.”

“Anh ta có nói đổi sang kiểu nào không?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Lâm Ngạn Duệ lắc đầu: “Anh ta nói để anh xem là được.”

Ngô Sở Ủy cân nhắc một lát, viết đơn đưa cho Lâm Ngạn Duệ.

“Cậu đến kho lấy theo những quy cách này.”

Lâm Ngạn Duệ gật đầu, cầm đơn ra ngoài.

Ngô Sở Ủy lại đứng lên: “Đợi đã, tôi cùng đi xem với cậu luôn, Ông Thạc đưa cậu chìa khóa rồi sao?”

“Đưa rồi.” Lâm Ngạn Duệ đáp: “Lần trước khi lắp đặt đã đưa, vẫn chưa trả lại.”

Chiều hơn bốn giờ, Lâm Ngạn Duệ dẫn Ngô Sở Ủy đến nhà Ông Thạc, khu nhà này đã có tuổi rồi, vì bên trong đều là kiểu hộ lớn trên ba trăm mét vuông, cho nên toàn là những người quyền quý sống.

Sau khi vào, Lâm Ngạn Duệ và hai nhân viên khác thương lượng nên bố trí ra sao.

Ngô Sở Ủy đi qua đi lại các phòng, phòng ngủ còn chưa đựng vào, gia cụ bên trong đều đã hoàn chỉnh rồi, cho nên bình thường Ông Thạc sẽ sống ở đây. Ngô Sở Ủy đứng trước cửa sổ chạm đất nhìn ra ngoài, ở không xa chính là cục tài chính, cũng có nghĩa trong nửa năm nay, Ông Thạc không cần ra khỏi cửa, đã có thể thấy bóng dáng Trì Sính ra ra vào vào.

Ngô Sở Ủy bước khỏi cửa sổ, ngồi lên sofa đánh giá quanh phòng ngủ.

Bài trí đều là kiểu dáng lưu hành sáu bảy năm trước, có thể nhìn ra lúc đó hoàn cảnh gia đình của Ông Thạc rất tốt, một màn hình tinh thể lỏng thật lớn treo trên vách tường, phía dưới có máy phát đĩa.

Còn có máy quay phim và máy chụp hình đã có mùi thời gian, đều nằm trong tủ kính trong suốt, khiến Ngô Sở Ủy vừa nhìn đã chú ý đến. Thì ra, sáu bảy năm trước, Trì Sính đã có sở thích này rồi.

Ngô Sở Ủy bước qua, kéo ngăn tủ phía dưới, mở không ra, ở trên có mặt mã.

Biết rõ đây có thể là bẫy của Ông Thạc, nhưng Ngô Sở Ủy vẫn quyết tâm chui vào đó.

Hết cách rồi, lực dự dõ quá lớn.

Thử tên, ngày sinh của Trì Sính, tên của Ông Thạc, tên của hai người, thậm chí thử luôn tên của Quách Thành Vũ... kết quả vẫn không đúng.

Ngô Sở Ủy vừa định từ bỏ, đột nhiên rút gân, đặt chung tên của Trì Sính và Quách Thành Vũ lại với nhau.

Sau đó, vào được rồi!

Ngô Sở Ủy bắt giác cười lạnh, trong lòng anh chứa hai người, cũng không sợ mệt chết.

Sau đó lấy máy quay phim và máy chụp hình ra, quả nhiên thấy từng chồng ảnh và từng cái đĩa.

Nhưng không có dám ô như Ngô Sở Ủy tưởng tượng, những ảnh chụp này phần lớn đều là hình chụp chung của ba người, mức độ lớn nhất cũng chẳng qua là Trì Sính ôm Ông Thạc, hoặc hôn, tuy không quá mức nhưng rất ngọt ngào.

Sau đó, cậu lại bỏ đĩa vào máy.

Lập tức, Trì Sính và Uông Thạc xuất hiện trên màn hình.

Ngô Sở Ủy thất lòng, đã kích thị giác quá lớn, cái này được quay vào năm đầu họ quen nhau, cũng chính là khi Trì Sính chỉ có mười bảy mười tám tuổi, so với hiện tại cứ như thể hai người. Cho dù lúc đó đã tràn đầy khí thế, nhưng không hề có chút âm u nào, mùi vị mặt trời tỏa khắp người đó chói mù mắt Ngô Sở Ủy.

Cậu không cách nào tưởng tượng, Trì Sính có thể lộ ra nụ cười sạch sẽ sáng khoái như thế.

Cậu càng không cách nào tưởng tượng, Uông Thạc lúc đó lại thanh thuần chất phác như thế, Uông Thạc đứng trong đàn rần, cùng một đàn rần đùa nghịch hết sức đáng yêu.

Cảnh tượng chuyển sang bờ biển, Quách Thành Vũ giữ máy quay, cho dù ống kính hơi xa một chút, Ngô Sở Ủy vẫn thấy được cảnh Trì Sính ôm đầu Uông Thạc, hôn lên tóc mai của cậu ta.

Quách Thành Vũ huyết sáo một tiếng, cao giọng hô: “Này, làm một vài cái cấp hạn chế đi.”

Sau đó Ngô Sở Ủy thấy áo của Uông Thạc trôi trên sóng biển, liền nhảy qua đoạn này.

Tiếp theo, Quách Thành Vũ cũng xuất hiện trong ống kính, người giữ máy quay đổi thành Uông Thạc. Điều khiến Ngô Sở Ủy phải rớt tròn mắt là, Trì Sính thế nhưng lại hát, hơn nữa hát hay như thế, Quách Thành Vũ thì biết khiêu vũ, hơn nữa nhảy lóa mắt như thế. Hai thằng nhóc tuổi trẻ cuồng nhiệt, nhảy nhót trong máy quay, chơi vô cùng High.

167. Chương 167 - Phân Tích Tỉ Mỉ

Sau đó, Ngô Sở Ủy lại phát hiện một điểm.

Tất cả những VCD và hình chụp này, không có cảnh nào Uông Thạc và Trì Sính ở một mình cùng nhau, dường như chỗ nào cũng có mặt Quách Thành Vũ. Dù vẫn có một vài cảnh chỉ có Uông Thạc và Trì Sính, nhưng cũng rất rõ ràng là không phải tự chụp, đều do người thứ ba cầm máy, người này hẳn là Quách Thành Vũ.

Điểm này thể hiện ở cuối mỗi đoạn video, liền có tiếng Quách Thành Vũ đưa ra cùng một câu hỏi.

“Tôi nói, vì sao hai người lần nào cũng đều nhờ tôi chụp? Tự chụp không được sao?”

Trì Sính rất thoải mái cười cười, “Tự chụp thì không thể thay đổi góc độ, lên hình không đẹp.”

Về sau Quách Thành Vũ cũng không nói gì nữa, ba người cùng đi vào nhà Trì Sính, vui vẻ ngồi cùng một chỗ ăn uống nói chuyện phiếm, còn uống nhiều rượu. Có thể thấy, trong ba người bọn họ, Uông Thạc có tửu lượng tốt nhất, hai người kia nói chuyện đã bắt đầu là nhè.

Ăn uống no đủ, ba người lại bắt đầu ồn ào, Quách Thành Vũ cầm máy quay phim, màn ảnh hướng về Trì Sính và Uông Thạc.

“Hôn môi, hôn môi...”

Sau đó Ngô Sở Ủy chứng kiến Trì Sính say mê hôn hít Uông Thạc, màn ảnh kéo đến gần, gần đến nỗi có thể thấy rõ hai người mút lấy lưỡi đối phương như thế nào. Ngô Sở Ủy dường như với mỗi lần tiến vào, con mắt nheo lại chỉ còn một khe nhỏ, nhìn vào khuôn mặt gợi cảm, mị hoặc kia của Trì Sính.

“Cần núm vú, nhanh lên nào, tôi muốn xem bú sữa mẹ.” Quách Thành Vũ tính xấu nổi lên.

Sau đó, Trì Sính thật sự xốc vạt áo Uông Thạc lên và cần lấy.

Ngô Sở Ủy chợt cảm thấy Trì Sính cần không phải ngực Uông Thạc, mà là ruột gan của mình, bị anh ta cần đến máu thịt lẫn lộn. Dù vậy, cậu vẫn cố nén không nhìn xuống.

Giữa phim có một đoạn , là cảnh thức dậy vào buổi sáng, do Ông Thạc cầm máy quay.

Trì Sính thành linh ngồi xuống kể vai với Quách Thành Vũ.

“Tổng công đại nhân.” Ông Thạc với giọng đùa giỡn nói với Trì Sính, “Hôn Quách Tử một cái, tôi muốn thấy cậu hôn Quách Tử.”

Quách Thành Vũ híp mắt quay qua phía Ông Thạc cười cười, vẻ âm hiểm.

“Tổng công đại nhân” Trì Sính, cũng vòng tay qua cổ Quách Thành Vũ ghì chặt, mạnh mẽ kéo mắt anh ta lại gần, cười một cái, dùng bờ môi đón lấy làm môi mỏng của Quách Thành Vũ đang áp tới.

Ngô Sở Ủy có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở nặng nề của Ông Thạc, trái ngược hoàn toàn với giọng điệu đùa cợt của anh ta.

Nhưng Trì Sính thật sự say mê, say mê cắn lấy bờ môi Quách Thành Vũ.

Sau đó, màn ảnh thoáng run lên, lòng Ngô Sở Ủy tâm thoáng run lên.

Tiếp sau đó, Trì Sính vẫn không rời đôi môi Quách Thành Vũ, mà lại tách hàm răng của anh ta, dùng đầu lưỡi tiến vào dò xét.

Quách Thành Vũ bóp chặt cổ Trì Sính, mạnh mẽ cùng anh ta đưa đẩy lưỡi.

Cảnh xuân phóng đảng, mãnh liệt, lộ ra lãng mạn nhiệt tình, phô bày trên màn ảnh.

Màn ảnh ngày càng run, mấy lần đã xoay ngược lại 90 độ, cũng đồng đem ruột gan Ngô Sở Ủy giày vò đến hỗn loạn.

Chỉ còn lại đĩa cuối cùng, Ngô Sở Ủy không biết bản thân sẽ xem tiếp hay không.

Đầu óc choáng váng, trước mắt lúc đen lúc trắng.

Tay nắm lại răng rắc, cậu không cam lòng.

Vì vậy, đã bỏ cái đĩa cuối cùng vào.

Ngày tháng hiển thị trong đĩa này có khoảng cách rất lớn, không như những đĩa trước, cách vài ngày lại quay một đoạn, khung cảnh mỗi lần đều khác nhau. Còn khung cảnh trong đĩa này lại rất tập trung, dường như đều là nhà Trì Sính, khoảng cách thời gian rất dài, có khi một hai tháng, lớn nhất là nửa năm.

Có lẽ tình cảm của bọn họ đã qua giai đoạn ngọt ngào, chính là giai đoạn cãi nhau mà Ông Thạc đã nói.

Trong đĩa này, Ngô Sở Ủy cảm nhận rõ ràng thay đổi trong khung ảnh của Ông Thạc, ánh mắt trở nên đa nghi, tính tình trở nên miễn cưỡng. Cậu còn phát hiện đồ dùng trong nhà Trì Sính một thời gian ngắn lại thay mới, trên người hai người cách một đoạn thời gian lại có thêm một mảnh tím xanh hoặc là vết sẹo.

Thay đổi lớn nhất là Quách Thành Vũ không còn là người quay video chính nữa.

Ngô Sở Ủy cảm giác lòng mình ngày càng lạnh, dấy lên một nỗi lo sợ không tên.

Sau đó màn hình lại thay đổi, camera vẫn mở, nhưng hình ảnh chỉ toàn màu đen. Ngô Sở Ủy có thể nghe rõ tiếng hít thở của hai người phát ra, một người đang tỉnh, một người đang ngủ. Rất rõ ràng, hơi thở nhẹ nhàng là của Trì Sính, còn có tiếng ngáy rất nhỏ, là do Trì Sính phát ra khi say rượu.

Đây là một đoạn ghi hình rất dài, khoảng chừng hơn hai tiếng, hẳn là quay ở trong phòng tối.

Ngô Sở Ủy rất kiên nhẫn, tua nhanh từ từ, tua đến thời điểm nào đó, đột nhiên nghe được trong bóng tối phát ra một đoạn đối thoại.

Ông Thạc hỏi: “Trì Sính, trong lòng cậu, ai là người quan trọng nhất?”

Thật lâu sau, Ngô Sở Ủy mới nghe được Trì Sính dùng ngữ điệu tràn ngập men say hừ ra hai chữ.

“Quách Tử.”

Tiếp theo, video im lặng, dừng lại.

Trong lòng Ngô Sở Ủy tại thời khắc này bỗng nảy lên.

Cậu đứng dậy đem đĩa cất lại, nhưng do bước không vững, liền bị trượt chân ngã ra đất, cái ót đập vào phía trên góc tủ TV.

Lâm Ngạn Duệ nghe động, nhanh chóng chạy vào.

“Ngô tổng, anh bị sao vậy?”

“Không sao, không sao.” Ngô Sở Ủy vội vàng đứng dậy, “Cậu cứ đi làm việc của mình, tôi đang tìm vài món đồ.”

Lâm Ngạn Duệ đi khỏi, Ngô Sở Ủy vội vàng đem đĩa cùng ảnh chụp trả về chỗ cũ, nhưng đến lúc đặt cái đĩa cuối cùng vào, Ngô Sở Ủy lại do dự.

“Lâm Tử, tôi ra ngoài một chút, sẽ quay lại ngay.”

Lâm Ngạn Duệ gật gật đầu.

Rất nhanh, Ngô Sở Ủy đã mua được một cái đĩa trắng từ tiệm tạp hóa công cộng. Sau khi trở về, cậu chép nội dung trong cái đĩa cuối cùng sang cái đĩa mới, rồi mới đem cái đĩa này trả về chỗ cũ.

Kiểm tra lại lần cuối, xác nhận mọi thứ đã đâu vào đấy, Ngô Sở Ủy mới rời khỏi phòng Ông Thạc.

...

Buổi họp mặt trường cấp 3, có Trì Sính, có Quách Thành Vũ, cũng có Ông Thạc.

Bởi vì đã lâu không gặp Ông Thạc, một số bạn học nghe cậu trở về, mới cố ý tổ chức họp mặt. Những nhân vật cộm cán trong lớp trước đây, giờ vẫn là tiêu điểm chú ý của các bạn học như cũ. Lúc trước ba người làm mưa làm gió, nhiều người không dám cùng họ đùa giỡn, giờ tất cả đều đã trưởng thành, chín chắn, loại trêu ghẹo gì cũng có thể mạnh dạn nói ra.

“Cật lão đại, trước kia bọn tôi cứ tưởng cậu và Quách Thành Vũ là một đôi.”

“Ha ha ha... Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy vậy, cậu và Quách Tử đi vệ sinh cũng dùng chung một bồn.”

“Tôi đặc biệt ấn tượng đặc biệt, có lần trường chúng ta tổ chức lao động, khi cả bọn trở về tắm rửa. Đến khi lớp chúng ta tắm rửa, phòng tắm vừa hay thiếu một cái, thầy giáo hỏi có hai bạn nào có thể tắm chung không, mọi người đều chỉ định cậu và Quách Tử.”

“Lúc đó chúng tôi còn chứng kiến cậu bà Quách Tử so chim, còn đánh cuộc xem của ai to hơn, người chiến thắng sẽ trở thành Tổng công đại nhân.”

Một nhóm phụ nữ cũng ở bên cạnh nói vào.

“Các cậu thật xấu xa.”

“Thì ra ngọn nguồn của Tổng công đại nhân lại là như vậy.”

Trì Sính ngậm một chiếc dưa, im lặng nghe mọi người tán gẫu, Quách Thành Vũ tập trung chơi đùa với bình rượu, hoàn toàn không quan tâm đến những lời này. Ông Thạc ghé vào giữa hai người, lúc lắc chùm chìa khóa hình rắn, miễn cưỡng ha ha, thỉnh thoảng còn góp thêm phần náo nhiệt.

“Ông Thạc.” Phương Tín cười trêu chọc, “Chúng tôi lúc đó ở sau lưng gọi cậu là Ông Tiểu Tam, ai bảo cậu chen vào giữa Tổng công đại nhân và Quách Tử?”

Ông Thạc ranh mãnh cười cười, “Thì ra tôi chính là người thứ ba.”

Nói xong ôm lấy Quách Tử, bộ dạng e thẹn giống như có chuyện như vậy.

Chiếc dưa Trì Sính đang ngậm trong miệng, rắc một tiếng, gãy đôi.

Sau đó bọn họ còn yêu cầu Trì Sính hát một bài, Trì Sính thẳng thừng từ chối.

“Mấy năm này hút thuốc nhiều, cổ họng bị hư rồi, không thể hát được nữa.”

Bọn họ lại yêu cầu Quách Thành Vũ khiêu vũ.

“Đừng giỡn.” Quách Thành Vũ nói, “Hình tượng của tôi hiện giờ rất quan trọng, mấy chỗ thể này không phù hợp.”

Uông Thạc cũng đùa giỡn, “Sao phải khổ sở như vậy? Các cậu đừng có được nước làm tới, can đảm hợp tác biểu diễn giữa sân trường, làm ngàn vạn thiếu nữ xinh đẹp si mê lúc trước đi đâu rồi?”

Không chịu nổi mọi người thúc ép, hai người bước lên biểu diễn một đoạn.

Quả thật, một khiêm tốn bằng bốn tự kiêu, chất giọng sáng ngời của Trì Sính, âm thanh trầm thấp xuyên thấu tim gan khiến thiếu phụ nghe thấy đều phải mềm lòng, giống như gặp gỡ một lần cả đời rung động. Quách Thành Vũ hẳn là phát triển ngược, không chỉ khuôn mặt không nếp nhăn, cả tay chân cũng đều toát lên nét trẻ trung, tùy tiện múa vài đường cũng khiến bốn bề kinh ngạc. May Khương Tiểu Soái không nhìn thấy, nếu thấy chắc sẽ lập tức choáng váng, tên cục súc này, lại có thể có bộ dạng này à?

Bảy năm rồi mà giai điệu, nhịp điệu cùng bước nhảy phối hợp không chê vào đâu được.

...

Buổi họp mặt kết thúc, ba người lại sánh vai rời khỏi, vừa khuất ánh mắt mọi người, liền đường ai nấy đi.

Đầu tiên Quách Thành Vũ đi tìm Uông Thạc, không thấy cậu đâu, lập tức đoán ra cậu đi tìm Trì Sính rồi.

Lúc này, anh trực tiếp chạy đi tìm Trì Sính.

Quả nhiên, thoáng thấy Uông Thạc ở trước ngã tư.

Cậu hướng về phía Trì Sính đang đứng lặng im đi tới, chân dường như không rời mặt đất, giống như đang trượt đi như rắn, âm thanh truyền đến tai Trì Sính.

Ở một chỗ tắm tới, Trì Sính mạnh mẽ ấn Uông Thạc vào tường, bàn tay lớn bóp chặt cổ cậu.

“Con mẹ nó, vì sao lại như vậy?”

Uông Thạc không giãy dụa, chỉ nhìn chăm chăm vào Trì Sính.

Vài phút sau, trong không khí truyền đến tiếng khóc đứt quãng của Uông Thạc.

“Trì Sính, mẹ kiếp!!”

Hai hàng nước mắt trượt đến mu bàn tay Trì Sính, tay cậu bất ngờ buông lỏng, Uông Thạc trượt rơi trên mặt đất.

Quách Thành Vũ đứng cách đó không xa, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chú.

“Cậu không có ngủ với nó không?” Trì Sính đột nhiên nắm lấy cổ áo Uông Thạc, nâng cậu lên trước mặt mình, “Dù cậu gật đầu hay lắc đầu, chỉ cần cậu nói một tiếng, tôi sẽ tha thứ cho cậu.”

“Anh không phải đã chứng kiến tất cả sao?” Uông Thạc nói.

Trì Sính hung hăng đem Uông Thạc ném xuống đất, quay đầu bước đi.

Tiếng khóc sau lưng khiến đêm tối trước mặt Trì Sính mở một lỗ hổng lớn.

Quách Thành Vũ bước tới, ôm lấy Uông Thạc đưa lên xe của mình.

...

Ngô Sở Ủy thật ra ở cách đó không xa, nhưng cậu đối mọi việc diễn ra lại không hay biết, trong mắt lúc này chỉ quan tâm đến thân tượng của mình.

“Chiều nay tôi đập đầu vào góc bàn, đầu u lên một cục lớn.” Ngô Sở Ủy nói, “Thiết Đầu Công của tôi coi như bỏ đi, nghe nói anh có thể dùng đầu phá tấm thép, tôi muốn bái anh làm thầy, học môn công phu này.”

Không ngờ, Uông Trầm nói: “Cái này hại cho thân thể, tôi sẽ dạy cậu cái khác.”

Ngô Sở Ủy hai mắt tỏa ánh sáng, “Thật sao? Lợi hại không? Dễ học không? Có thể dùng làm tuyệt chiêu không?”

Hỏi một tràng, Uông Trẫm cũng không có phản ứng.

Trực tiếp mở cửa xe, lấy ra một đôi bao tay cao su, thổi hơi vào, thổi xong bỏ vào trong xe, đóng cửa xe lại, tay cầm một cây kim thép, ngay trước mắt Ngô Sở Ủy lóe lên một cái, sau đó dùng tay phát lực, kim thép xuyên qua cửa kính ô tô, bắn nổ bao tay cao su bên trong.

Ngô Sở Ủy nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

“Cái này... Cái này... Cái này... có phải mảnh khoe gì không?”

Uông Trẫm lại biểu diễn lần tuyệt chiêu vừa rồi, kim thép xuyên thủy tinh.

Chân Ngô Sở Ủy mềm nhũn, “Anh làm sao làm được vậy?”

“Kỹ xảo dùng lực.” Uông Trẫm giải thích ngắn gọn.

Ngô Sở Ủy túm lấy bàn tay to của anh ta, để lên tay mình quan sát một lúc, nói: “Có phải vừa rồi đã nhanh tay giấu cái gì đi đúng không?”

168. Chương 168 - Chỉ Hận Gặp Nhau Quá Muộn

Sáng hôm sau, Ngô Sở Ủy thức dậy, mặt trời rọi qua cửa sổ chiếu xuống mặt thảm, cả căn phòng đều sáng rõ. Rõ ràng là một ngày đẹp trời, nhưng Ngô Sở Ủy lại cảm thấy u ám, tim đập thình thịch, như có cái gì ở trong ngực, cảm giác bị đè nén.

Ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ra lý do khiến mình cảm thấy áp lực.

Trì Sính đang im lặng đứng dựa vào phía đầu giường, áo ngủ mặc như không mặc, lộ ra cơ ngực vạm vỡ, chân mày nhíu chặt, mắt như một cái hồ đen sâu không thấy đáy, nhìn không rõ tâm tình bên trong. Khoe miệng khe động, râu mọc lĩa chĩa như những lưỡi dao nhỏ đầy đặc, tựa như sẵn sàng chém bất cứ ai làm anh ta phật ý.

Ngô Sở Ủy vốn không quan tâm với buổi họp mặt tối qua, vươn tay ôm lấy Trì Sính, dán nửa mặt vào ngực anh ta, tay theo chỗ hở nơi cổ áo luồn vào trong, vuốt ve bên hông và thắt lưng Trì Sính.

Cử chỉ thân thiết đó khiến khó chịu trong lòng Trì Sính giảm đi không ít.

“Tối qua làm gì?”

“Anh hỏi tôi hả?” Ngô Sở Ủy lười biếng trả lời.

Trì Sính dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cậu, “Không phải sao?”

Ngô Sở Ủy thẳng thắn nói: “Tôi cũng định đi đón anh, sợ anh uống say không thể lái xe. Sau đó nửa đường gặp được thần tượng, định chỉ nói chuyện vài câu. Kết quả phát hiện anh ta có một môn tuyệt kỹ, tôi đặc biệt thấy hứng thú nên bái sư học nghệ, nhờ anh ta chỉ môn công phu này.”

Ngô Sở Ủy thành thành thật thật giải thích, kể lại tỉ mỉ, không hề giấu giếm. Khiến Trì Sính không thể nói gì, muốn giận cũng không được, chỉ có thể im lặng, lại phờ ra một nụ cười mê người, mắt mũi cứng đờ, hơi thở đều ngừng lại.

Ngô Sở Ủy còn nói: “Anh không biết anh ta lợi hại thế nào đâu, có thể dùng kim sắt phá kính, lại còn ghim mảnh kính vỡ lên bao tay cao su ở đối diện! Anh chờ đó, để tôi lấy đạo cụ ra biểu diễn cho anh xem. Thật sự đáng nể!”

Nói rồi, tìm lấy bao tay cao su, kim sắt, kính tối qua để trên giường.

“Quái, tôi nhớ để ở tủ đầu giường trước khi đi ngủ, đâu rồi ta? Trì Sính, anh thấy... đạo... đạo cụ... đâu không?”

Nói đến đó, Ngô Sở Ủy liếc Trì Sính một cái, bỗng thấy mặt anh ta đã đen lại.

“Tôi ném đi rồi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy vô cùng kinh ngạc, “Sao lại ném đi?”

“Cậu luyện nó làm gì?” Trì Sính trừng mắt, “Không hành hạ bản thân không được à?”

“Tôi thấy cũng hay mà!” Ngô Sở Ủy bày ra dáng vẻ thản nhiên.

Lửa giận trong lòng Trì Sính lại nổi lên, “Là cậu thấy trò này hay, hay là thấy hán chơi hay?”

Ngô Sở Ủy cười hì hì, “Anh ta chơi cũng rất hay.”

Mặt Trì Sính lạnh đến cực điểm, giọng như muốn bùng nổ.

“Không — cho — chơi.”

Ba chữ này phát ra như tiếng súng, sức uy hiếp cực lớn.

Nếu là Ngô Sở Ủy trước đây, cậu nhất định sẽ một câu tại sao, có thể sẽ cãi tay đôi với Trì Sính. Nhờ vậy, Trì Sính có thể đem tất cả bức dọc trong người bộc phát ra.

Nhưng lần này Ngô Sở Ủy lại không như vậy.

Trả lời ngay, “Không chơi thì không chơi.”

Tự nhiên lại nghe lời như vậy, ngược lại khiến Trì Sính ghen lại.

Ngô Sở Ủy cầm lấy tay Trì Sính đặt lên ót mình, nói: “Chiều hôm qua bị ngã một cái, sau ót xưng lên một cục.”

Trắng trợn làm nũng, chỉ có một mục đích —— ghen chết anh!

Ngô Sở Ủy nắm tay Trì Sính xoa xoa ót mình, sau đó thả tay mình ra, mắt lim dim nhìn Trì Sính.

Trì Sính nhìn thấy bộ dạng đó của cậu, sao có thể dừng lại? Chỉ có thể nín giận tiếp tục xoa.

Định bụng xoa xong sẽ tiếp tục “thăm vấn”, kết quả Ngô Sở Ủy lại ngủ thiếp đi, bộ dạng như người vô tội, còn đặc biệt dựa lên bụng Trì Sính mà ngủ.

Trì Sính chợt nhận ra, anh chưa bắt được điểm yếu của Ngô Sở Ủy.

...

Buổi chiều, Ngô Sở Ủy trên đường đến công ty, mua một rương bao tay cao su, hai tấm kính lớn và hơn mười hộp kim sắt, hoàn toàn không quan tâm đến những lời Trì Sính nói.

Đến công ty luyện tiếp.

Phòng làm việc vang lên những tiếng bùm bùm, kim sắt bay khắp nơi, chóc lát lại có tiếng đổ vỡ.

Chiều hôm sau, Ngô Sở Ủy lấy lý do thay đèn, chạy như điên đến nhà Uông Thạc, cửa vừa mở ra liền thấy ngày ánh mắt u ám, Ngô Sở Ủy ngược lại, lại nở nụ cười sáng lạn.

“Anh cũng ở đây à?”

Uông Thạc đứng dựa ở cửa, ánh mắt lười biếng đánh giá Ngô Sở Ủy, “Cái gì mà tôi ‘cũng’ ở đây? Đây là nhà tôi, không lẽ cầu tới đây tìm Trì Sính?”

“Không phải.” Ngô Sở Ủy ngượng ngùng cười cười, “Tôi tới tìm anh của anh.”

Sắc mặt Uông Thạc thoáng đổi, “Cậu tìm anh ấy làm gì?”

“Học nghề a!” Ngô Sở Ủy lúc lắc “đạo cụ” trong tay.

Uông Thạc chỉ chỉ lên cằm, “Anh ấy ở trong phòng ngủ đó.”

“Tôi ngồi ở ngoài đợi.”

Nói rồi liền đi vào, ngồi xuống ghế sa lon, ngàng đầu nhìn lên trần nhà, hỏi Uông Thạc: “Mấy cái đèn này đổi thế nào? Có được không?”

“Được.” Uông Thạc nói thẳng, “Cậu cũng rất biết phối màu.”

Ngô Sở Ủy cũng thật thà, “Tôi có phối màu gì đâu, chỉ chọn cùng một màu giống nhau.”

Uông Thạc đánh mắt liếc một cái, mấy cái đèn này màu sắc khác nhau, đâu có cùng màu? Chỉ là Ngô Sở Ủy bị mù màu nặng, cho rằng chỉ cần hình dạng đèn giống nhau, thì màu sắc không khác biệt lắm.

Nếu nói về “môn phối màu”, chỉ là mèo mù vớ phải chuột chết (ăn may).

Hai người ngồi đối diện nhau, từ lúc xem những video đó, ác cảm của Ngô Sở Ủy đối với Uông Thạc đã giảm đi không ít.

“Tôi nghĩ, hiểu lầm trước đây giữa anh và Trì Sính, tôi sẽ giúp các anh làm sáng tỏ.” Ngô Sở Ủy nói.

Uông Thạc không những không cảm ơn, còn lấy vấn đề nhảy cảm trên chọc Ngô Sở Ủy.

“Cậu muốn tôi và Trì Sính làm lành?”

“Gì chứ.” Ngô Sở Ủy khá lịch sự.

Uông Thạc bước đến bên tai Ngô Sở Ủy, nhẹ giọng hỏi: “Nếu như tôi bơi nhọ cậu? Rồi cho cậu cơ hội giải thích thì sao?”

Ngô Sở Ủy nở nụ cười thánh thiện, “Tôi sẽ vẫn giúp anh làm cho rõ, tôi tin chắc giữa anh và Quách Tử là trong sạch, ta sẽ điều tra rõ việc này, trả lại cho anh sự trong sạch.”

“Tôi rất hoan nghênh cậu giúp tôi giải bày.” Uông Thạc nhéo nhéo mặt Ngô Sở Ủy, “Nhưng tôi vẫn muốn tiếp tục bơi nhọ cậu, thì sao?”

Ngô Sở Ủy vẫn phô ra bộ mặt chính trực, “Anh thích bơi nhọ thì bơi nhọ, tính tôi nhìn việc không nhìn người, tôi có nguyên tắc của mình. Tôi sẽ không vì lợi ích bản thân mà giấu diếm sự thật, tôi thà bản thân đau khổ, cũng không muốn Trì Sính khổ đau.”

“Cậu quả là người si tình.” Uông Thạc cười như không cười nhìn Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy bộc lộ ánh mắt khâm phục, “Không bằng anh, tiền bối.”

Uông Thạc cũng lộ ra nụ cười sáng lạng, “Được rồi, không tranh luận với cậu nữa, tôi đi kêu anh tôi.”

“Khoan, cứ để thần tượng của tôi ngủ thẳng giấc.”

“Vậy cậu chuẩn bị một cái vòng hoa đi.” Uông Thạc nói, “Anh ta tới giờ chưa từng tự thức dậy, nếu tôi không gọi, anh ta có thể sẽ ngủ mãi như vậy.”

Ngô Sở Ủy, “...”

Chỉ ba phút sau, Uông Trầm từ trong phòng đi ra, nửa người trên để trần, phía dưới mặc một cái quần rộng thùng thình.

Ánh mắt Uông Thạc lập dán lên người anh ta, thân hình săn chắc, lượng mỡ chắc không quá 8%, có thể nói là có cơ ngực và cơ bụng hoàn mỹ nhất trên thế giới.

Người ta từng nói, “thẳng nhỏ” với chiều cao tỷ lệ thuận, còn cân nặng thì ngược lại. Trì Sính cao một mét tám bảy, “cái ấy” dài nhiều đó; thân tượng cao một mét chín ba, vậy thì...

Ho khan một cái... Ngô Sở Ủy cười gian tà.

Uông Thạc lật tẩy Ngô Sở Ủy, “Nhìn chằm chằm đùng quần người khác có thể vui vẻ như vậy, Trì Sính cũng dám yên tâm để cậu ra ngoài một mình à.”

Ngô Sở Ủy cười hắc hắc hai tiếng.

Sau đó, Ông Trầm bắt đầu kiểm tra thành quả khổ luyện của Ngô Sở Ủy hai ngày nay. Anh ta không để Ngô Sở Ủy dùng kim sắt xuyên kính, mà cho cậu dùng kim sắt ném bao cát trước, chỉ cần có thể ghim lên được là đạt.

Ngô Sở Ủy đứng cách bao cát một thước, bắt đầu lắc cổ tay.

Kết quả, kim sắt bay đâu thì bay, chứ không trúng bao cát, cho dù trúng, cũng không có thể ghim vào được.

“Hai bữa này tôi luyện nhiều quá, có chút quá sức, hiện giờ cổ tay một chút lực cũng không có.”

Ông Trầm xoa xoa cổ tay cậu, nói: “Không phải do tập luyện, là lực tay cậu phát ra không đúng. Cứ tập thế này không chỉ có không thể tăng lực cổ tay, còn dễ bị thương.”

Ngô Sở Ủy tự nhiên cảm thấy, được Ông Trầm xoa nhẹ hai cái, cổ tay đã thoải mái hơn.

“Để tôi chỉ cho cậu.” Ông Trầm nói.

Ngô Sở Ủy thụ sủng nhược kinh, còn chưa hết ngạc nhiên, Ông Trầm đã cầm lấy tay cậu, vẩy nhẹ cổ tay, kim sắt liền nhanh chóng bay vút đi.

Sau đó, Ông Trầm từ từ đi tới trước bao cát, gỡ kim sắt ở phía trên xuống.

Rất nhanh, những hạt cát nhỏ chảy ra, giữa bao cát và mặt đất tạo thành một sợi tơ thẳng tắp.

“Wow.” Ngô Sở Ủy vỗ tay khen hay.

Ông Trầm mặt không đổi đi tới phía sau Ngô Sở Ủy, thân hình cao lớn ôm lấy cậu vào trong, tiếp tục cầm tay cậu vẩy cổ tay bắn bao cát.

Năm phút sau, trên bao cát ghim một vòng kim sắt.

“Cậu tự gỡ ra đi.” Ông Trầm vỗ vỗ đầu Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nghe lời đi tới, gỡ từng cây từng cây ra, đến khi gỡ xong, kính ngạc phát hiện các sợi tơ cát chảy xuống thành một vòng, cát chảy trên mặt đất tạo thành hình một chữ “Tâm”.

Nhanh tay lấy điện thoại ra chụp một tấm.

Sau đó quét ai ánh mắt ngưỡng mộ về phía Ông Trầm, “Có thể cho tôi xin số điện thoại của anh không?”

Ông Trầm không để ý tới Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy hơi thất vọng.

Trước khi đi, Ông Trầm cầm một quả bóng trong tay về phía Ngô Sở Ủy.

“Ba” một tiếng.

Quả bóng nổ tung, khiến Ngô Sở Ủy giật mình.

Kết quả, quả bóng nổ, rơi ra một quả táo, rơi trúng đầu Ngô Sở Ủy.

Sau khi Ngô Sở Ủy cầm lấy, tim liền đập thành thịch.

“Cảm ơn.”

Ông Trầm không nói gì thêm, nhìn Ngô Sở Ủy đi khỏi.

Ngô Sở Ủy đứng ở cửa thang máy, vừa muốn cầm một cái, bỗng phát hiện trên quả táo có rất nhiều lỗ nhỏ, như là do kim sắt ghim vào. Nhìn kỹ lại, những lỗ nhỏ này ghim thành một con số.

Rất rõ ràng, đây là số điện thoại của Ông Trầm.

Ngô Sở Ủy khó nén cảm động với tâm ý của Ông Trầm, người này thật thú vị, lúc đầu Ngô Sở Ủy định lưu số Ông Trầm vào điện thoại, về nhà sẽ ghi nhớ kỹ, sau đó xóa đi, tránh để Trì Sính nhìn thấy. Kết quả

Ông Trầm trực tiếp khắc số lên quả táo, vì vậy, Ngô Sở Ủy vội vã ăn quả táo, trước đó đã ghi nhớ kỹ số điện thoại.

Cắn vào một cái, trong lòng không khỏi xúc động, bà ngoại nó, gặp nhau quá muộn! !

169. Chương 169 - Một Trái Táo Dẫn Phát

Ngô Sở Ủy đi rồi, Ông Thạc từ căn phòng bên cạnh đi sang, nhìn chăm chăm Ông Trầm nói.

” Nhìn anh như vậy, có vẻ rất thích cậu ta.?”

Ông Trầm không nói gì, bình thần đeo giày.

” Diện mạo đẹp trai, đầu óc thông minh, mắt to chớp chớp, đặc biệt thích người ta rồi đúng không?” Ông Thạc lại hỏi.

Ông Trầm vẫn không nói gì, ánh mắt nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng liếc qua, nhìn người kia so với Ngô Sở Ủy như cùng một người.

” Ông Trầm, con mẹ nó, anh bị câm hay sao?” Ông Thạc nổi giận.

Ông Trầm rút cuộc cũng mở miệng, nhưng sự thực chứng minh anh ta mở miệng không khác gì im lặng.

” Cậu nói không sai.” Ông Trầm nói.

Ông Thạc mặt đen đi, theo thói quen gào rít hướng Ông Trầm nói, ” Má nó! anh đúng là muốn kiếm chuyện không vui hả? Tôi phát hiện, Trì Sính so với anh thì tính cách chân thật với tình cảm, anh đúng là gặp đối thủ mạnh, ngu ngốc chính là ngu ngốc. Anh nhìn anh xem rõ ngu ngốc, chưa thấy ai ngu ngốc như vậy!”

Ông Trầm đeo xong một bên giày, lại cầm lên một bên giày khác đeo.

Ông Thạc lại mắng, ” Anh như con tắc kè hoa! Gặp gì biến đấy! Gặp cậu ta thì biến thành một con lợn!”

Ông Trầm đứng lên, mắt nhìn xuống Ông Thạc.

” Nên tôi nhìn thấy cậu liền muốn đánh cậu.”

Ông Thạc trong lòng nổi giận bùng lên, ngao ngao đánh về phía Ông Trầm.

” Má nó! Ông Trầm anh vừa nói cái gì? Anh nói lại lần nữa xem! Đừng tưởng anh cao lớn hơn tôi vài đốt xương thì tôi không dám đánh anh, tôi gọi một đám rắn đến cắn chết anh!”

Ông Trầm dùng bàn tay to túm cổ Ông Thạc nói, ” Cậu đến giờ uống thuốc rồi.”

Ông Thạc bị Ông Trầm túm cổ, miệng mở rộng, bập bẹ nói không thành tiếng. Ông Trầm cứ như thể kéo theo Ông Thạc , ngồi xuống tìm thuốc an thần, lấy ra trực tiếp nhét vào trong miệng Ông Thạc, nước miếng cũng không cho nuốt, cứ như thể để viên thuốc trôi xuống dạ dày.

Buông Ông Thạc ra một lúc, cậu ta lại đen mặt mắng to.

” Ông Trầm anh đánh tôi đi! Từ nhỏ đến lớn chỉ biết bắt nạt em trai anh, không trách mẹ mắng anh là đồ trắng mắt (Bạch nhả lang), anh chính là đồ trắng mắt! Mẹ nó!..... Anh muốn làm gì.....A..aaa”

Ông Thạc bị Ông Trầm đẩy vào cột treo bao cát, từng câu kim bắn về phía Ông Thạc ghim cậu vào tường đối diện.

” Ông Trầm, tôi cảnh cáo anh!” Ông Thạc cả mặt nghẹn đỏ, ” Anh mau mau thả tôi xuống, không tôi huyết sát gọi bầy rắn của tôi đến cắn chết anh.”

Ông Trầm vẫn tiếp tục phi cây kim về phía Ông Thạc đang vằn vẹo người.

Uông Thạc chưa kịp huyết sáo thì cây kim liền phi tới qua yết hầu, đang định tiếp tục thì một cây kim nữa phi qua, liều chết một hồi, cả mười cây kim bay vượt qua cổ trâm lên tường đối diện.

” A..a...a... Anh có tin tôi trực tiếp gọi điện mách mẹ không?. Tôi nhất định phải kể tội anh!!” Uông Thạc vung loạn đôi tay, ” Mẹ mẹ.... Anh con lại ức hiếp con, mẹ mau đến bảo ban anh ấy!”

Sau một hồi nháo nhác, Uông Thạc cũng yên lặng.

Uông Trẫm đi tới bên cạnh Uông Thạc, yên lặng nhìn cậu đang bị những hạt cát nhỏ mịn phủ lên mặt đen mặt lại.

Uông Thạc đặc biệt ủy khuất, ” Mẹ nó, nhiều năm như vậy vốc đáng tôi không lớn lên được là vì cái gì hả? Còn không phải vì anh từ nhỏ đến lớn đều đối với tôi như vậy, tôi có thể lớn được hay không?”

Uông Trẫm và Uông Thạc từ nhỏ hay đánh nhau, mỗi lần đánh nhau, Uông Thạc đều nhắc đến việc này.

Lần này, Uông Trẫm cũng cho cậu một lời giải thích.

” Hai chúng ta ăn uống như nhau, chỉ là tôi cung cấp đến toàn bộ cơ thể, còn cậu thì dùng chúng để phát triển nội tâm.”

.....

Trở lại công ty, Ngô Sở Ủy cầm quả táo đặt lên bàn làm việc ngấm đi ngấm lại nhiều lần, càng ngấm càng thích.

Mãi đến trước bữa tối, cậu mới cắn một miếng, quả thật ngọt đến tận đáy tim.

Dẫn đến cậu một chút cũng không đói bụng.

” Quan trọng không phải do việc huấn luyện, mà do cách dùng lực sai. Như thế không những không giúp cải thiện lực tay, mà còn có thể bị thương cổ tay...”

Trong tai vang lên lời “thần tượng” dạy bảo, Ngô Sở Ủy suy nghĩ một chút, mà bắt đầu vô thức hơi run run cổ tay. Không cẩn thận, chiếc đĩa vèo một cái bay qua, trực tiếp nhắm vào mặt Trì Sính.

Trì Sính dùng hai ngón tay kẹp lấy đĩa của Ngô Sở Ủy, bình tĩnh nhìn cậu ta.

” Cầm không chắc.” Ngô Sở Ủy cười cười một tiếng.

Người khác cầm đĩa không chắc thì rớt xuống đất, Ngô Sở Ủy cầm đĩa không chắc thì nhắm mặt người ta mà phi, Trì Sính đương nhiên không chịu trả chiếc đĩa lại.

Ngô Sở Ủy không thể làm gì khác liền cầm đĩa lấy về, nhưng Trì Sính lại không buông tay.

Trì Sính dùng lực rất chuẩn, biết rằng với lực cầm này Ngô Sở Ủy sẽ không thể lấy đĩa lại nhưng Ngô Sở Ủy điều chỉnh góc độ dùng lực trên cổ tay, vậy là lấy được chiếc đĩa ra.

Xem ra, đã có thầy giỏi chỉ đạo rồi.

Ngô Sở Ủy không nghĩ tới, Trì Sính không đi ra khỏi nhà, không phái người theo dõi, chỉ cần một đôi đĩa bay ra ngoài, liền biết cậu ” Vượt đèn đỏ” ..

Đương nhiên, Trì Sính không chất vấn Ngô Sở Ủy, chỉ cho một cảnh cáo đặc biệt.

” Lần sau đừng chơi trò nguy hiểm như vậy.”

Ngô Sở Ủy rất huênh hoang đáp lại: “Suýt nữa chọc vào mắt anh phải không?”

Không phải là suýt nữa, mà là đã, cắm thẳng vào tim rồi.

.....

Buổi tối, Ngô Sở Ủy một mình tắm, điện thoại di động của cậu đột nhiên vang lên.

Trì Sính cầm lên xem. Không lưu số, tin nhắn ngắn gửi đến ngắn gọn.

“Quả táo ăn ngon không?”

Trì Sính trực tiếp thay Ngô Sở Ủy trả lời tin nhắn.

“Cậu tốt nhất nên đổi số điện thoại, đừng để tôi tra được cậu là ai.”

Sau đó Trì Sính cho số điện thoại vào danh sách chặn.

Buổi tối, Ngô Sở Ủy nằm lý trên giường, mắt thỉnh thoảng liếc nhìn cái điện thoại di động. Cậu vừa về đã gửi tin nhắn cho Ưông Trầm số điện thoại của mình, như rất lâu lại không thấy tin nhắn lại.

Trì Sính liếc mắt qua bên cạnh, Ngô Sở Ủy giả vờ đang chơi trò chơi.

Nếu như, Ngô Sở Ủy đường hoàng cùng người kia nói chuyện phiếm, Trì Sính cũng không cảm thấy gì, nhưng rõ ràng cố ý để Trì Sính ghen. Nhưng vấn đề là Ngô Sở Ủy không hề nghĩ đến việc đó, cậu giấu giấu điểm điểm thân thân bí bí, cậu tương đối dễ phòng Trì Sính, cậu gửi tin nhắn lập tức xóa đi ngay, ánh mắt che dấu không có một chút đáng về kịch cớm ý tứ nào.

Tối muộn, Ngô Sở Ủy đã ngủ, Trì Sính gọi điện cho Ưông Thạc.

” Buổi chiều Ngô Sở Ủy đến nhà cậu? ”.

Ưông Thạc im lặng một hồi mới nói, ” Anh hỏi tôi không phải là đang tìm người ngược đãi hay sao? Cậu ta không có tới, tôi cũng sẽ nói cậu ta tới, cậu ta không có nhìn chăm chăm vào đũng quần anh trai tôi, tôi cũng sẽ nói cậu ta nhìn, cậu ta không cùng anh trai tôi tay trong tay luyện tập kỹ thuật, tôi cũng sẽ nói bọn họ tình tình ý ý làm vậy.... Trì Sính, anh như vậy đã đủ hiểu chưa!. Chỉ vì một quả táo lại hiển nhiên chủ động gọi điện cho tôi? ”.

” Tin nhắn là do cậu gửi đến? ” Trì Sính hỏi.

Ưông Thạc nói, ” Anh sẽ vì tôi đen tình địch, mà nhận điện thoại của người anh yêu chứng minh anh cậu ta quan tâm đến tình địch của anh bao nhiêu sao? ”

Trì Sính im lặng nửa ngày, nói: ” Bảo anh trai cậu vất vả đi. ”

Sau đó liền cúp điện thoại.

Ưông Thạc cúp điện thoại, nhin không được nhếch mép cười một tiếng, bảo anh trai tôi vất vả đi? Anh có thể làm gì táo nhà tôi chắc. ”

Không hiểu nổi nụ cười mấy giây đi qua, ném mạnh điện thoại xuống tầng dưới.

Đây là điện thoại Ưông Trầm cho Ưông Thạc, chống va đập, chống nước rất tốt, đã bị Ưông Thạc ném rất nhiều lần, mỗi lần đều không bị gì lại hoàn hảo trở về trên tay Ưông Thạc.

Lần này tao xem mày có hỏng không!..

Ưông Thạc mất ngủ, cuộn tròn trên ghế salon sáng hôm sau mơ màng tỉnh ngủ, chợt nghe thấy tiếng chuông cửa.

Mở cửa, bên ngoài đứng có rất nhiều người vận chuyển.

” Chào buổi sáng, chúng tôi là người của nông trại “Trái cây xanh” , đây là táo ngài đặt. ”

Vừa nói xong, mười mấy người nối đuôi nhau vào, trên tay bê thùng táo đặt vào trong phòng. Rất nhanh, nhóm người này đi ra ngoài, trong thang máy lần lượt nhóm khác đi ra, toàn là thùng táo bê vào nhà.

Ưông Thạc trở mắt nhìn thùng táo chất đầy nhà cậu, một phòng, hai phòng...

” Này, tôi hỏi, các cậu muốn làm cái gì? ”

Ưông Thạc bị dồn đến phòng ngủ Ưông Trầm giậm chân hét lớn: ” Ưông Trầm, anh còn ngủ được nữa hả? Nhà chúng ta sắp bị bao vây bảo táo rồi, tôi thao ông nội anh, anh may dậy cho ông! ”

Kết quả Ưông Trầm vừa mở mắt ra, táo đã được chất lên tận giường.

Bên kia phì phò thở ra, mười mấy người kia đẩy thùng táo vương vãi lên giường Ưông Trầm.

Ưông Thạc đánh hai đánh mạnh bạo lên ngực Ưông Trầm.

“Đều tại anh làm chuyện tốt! Mau mau dậy mở một con đường cho tôi, không hai chúng ta làm sao đi ra ngoài đây?”

Vừa nói xong không biết ma xui quỷ khiến gì mười mấy cái thùng táo kia tự nhiên nứt ra, táo trong thùng đua nhau đề lên người bọn họ.

Trong căn phòng trở thành đại dương táo.

Uông Trẫm rất bình tĩnh đứng lên, mở cửa sổ ra, trực tiếp nhảy xuống từ tầng bốn. Một bác gái nhìn thấy sợ hãi, nhưng hai chân anh ta vững vàng chạm đất.

Sau đó đi về phía trước vài bước đặt tay lên vai một tên nhóc vừa nhật điện thoại di động.

” Cảm ơn, đây là điện thoại di động của tôi..”

” Anh chứng minh như thế nào hả... hả”

Tên nhóc vừa nói vừa bị ấn đầu quay lại, lời trong cổ họng cũng thế mà thay đổi theo.

” Đại ca đại ca... tôi biết đây là di động của anh, chỉ là giúp anh nhật lên thôi..”

Uông Thạc vẫn đứng trên cửa sổ tru tréo lên,” Con mẹ nó Uông Trẫm anh đi rồi, tôi ra ngoài kiếm gì đây hả? Tôi phải làm thế nào?. AAAA!”

Đang gầm mồm lên, táo lại ùn ùn lăn tới. Uông Thạc bị chen tới gần cái bàn viết.

Táo vẫn đang cuồn cuộn không ngừng vọt tới, Uông Thạc không thể làm gì hơn là nhảy vào cái thùng táo.

Lúc này mới nghe được bên kia có tiếng vọng qua.

” Ngài Uông, táo của ngài đã đủ, chúng tôi đi.”

Uông Thạc ngẩng đầu nhìn lên, cả căn nhà cậu chỉ còn chứa duy nhất mộ không gian cho cái thùng này, cũng chính cái thùng này do anh cậu lấy đựng táo, bên trong còn mấy chục quả táo của nhà mình, chật hết sức. Cậu muốn ném cũng không có chỗ mà ném đi, chỗ nào cũng là táo, trên táo dưới táo, về cơ bản thì cậu đang bị táo ” Chôn sống”

” Bảo anh cậu vớt táo đi.”

Uông Thạc lúc này mới đỡ người hiểu hàm ý sâu xa câu nói của Trì Sính.

Thằng cha hần, quả thật biết tính toán ra tay bất phàm a!. Uông Thạc nghĩ đến không thể không bội phục. Bởi vì cậu phát hiện cái thùng này có thể chứa được cậu, nhưng đổi lại là anh trai cậu mà thân thể to lớn, nếu không vớt hết táo đi, khẳng định bị táo chôn sống mà tắc thở.

Hung hăng cầm một quả táo lên cắn một miếng.

Có phúc cũng là cho một mình anh hưởng, gặp nạn lại cho một mình tôi gánh, Uông Trẫm, tôi đời này chắc chết trong tay anh!...

170. Chương 170 - Sĩ Khả Sát Bất Khả Nhục

* (Kể sĩ thà chết chứ không chịu nhục)

Sự thật chứng minh, lời cảnh cáo của Trì Sính lại một lần nữa mất đi hiệu lực với Ngô Sở Ủy.

Sau khi Ngô Sở Ủy về đến công ty, vẫn tiếp tục luyện kim đâm qua thủy tinh của cậu ta, gần như thích thú đến mức quên ăn quên ngủ. Trừ những công việc bắt buộc cậu phải làm, những công việc khác đều để cho nhân viên làm, cậu chỉ một lòng luyện trò chơi này. Sau khi Khương Tiểu Soái mai phục nhiều ngày, cuối cùng cũng lộ diện.

Khương Tiểu Soái vừa bước xuống xe, đã nhận lấy vô số ánh mắt chú ý, trên đường đi từ cửa công ty lên tầng hai, gần như mọi người ai cũng quay lại nhìn cậu. Rất ra dáng sư phụ, bị vô số ánh mắt truy đuổi như thế, vẫn có thể giữ bình tĩnh, giữ gương mặt phong độ thu hút đi đến trước cửa phòng làm việc của đệ tử.

Cộc cộc cộc ! Gõ lên cửa liên tiếp.

Bên trong phòng làm việc cũng đáp lại ba tiếng bộp bộp bộp.

Khương Tiểu Soái ngậy người, trực tiếp mở cửa xông vào.

Ngay tức thì bị cảnh tượng trước mặt dọa cho chấn động.

Trên tường treo đầy bóng bay, có cái vừa được bơm hơi, có cái đã nổ, hộp kim sắt còn bày loạn trên nền nhà, kim khí ánh lên đầu cũng thấy.

Ngô Sở Ủy thỏa thích vẩy cổ tay trên một tấm bìa các tông, hiện tại cậu ta không trông chờ có thể xuyên qua lớp thủy tinh, chỉ cần xuyên qua tấm bìa các tông kia đâm vỡ bong bay là được.

“Tôi hỏi này... cậu đang làm gì đó ?”

Nghe thấy tiếng Khương Tiểu Soái, Ngô Sở Ủy vui vẻ hưng phấn quay đầu qua, vừa thấy người trước mắt liền kinh hãi.

Tạo hình của Khương Tiểu Soái cực chất, cặp kính BLANC & ECLARE kiểu cổ điển gọng đen khung vuông, tóc xoắn nhuộm màu vàng, mặc âu phục ba lớp và giày da kiểu thể thao, làm Ngô Sở Ủy chói mắt.

“Mẹ nó, anh làm gì đấy?”

Ngô Sở Ủy cầm tay Khương Tiểu Soái xoay qua xoay lại, nhìn lên nhìn xuống từ mọi khía cạnh.

“Câu dẫn kẻ ngốc đó!” Khương Tiểu Soái vui vẻ đáp.

Ngô Sở Ủy giật lấy nhúm tóc quăn của anh ta, nói: “Câu dẫn kẻ ngốc làm gì?”

“Chơi chứ còn làm gì.” Khương Tiểu Soái nói: “Bây giờ tất cả mọi người trong phòng khám đã giúp tôi đóng cửa rồi, tôi có nhiều thời gian rảnh rỗi như thế, không câu dẫn kẻ ngốc thì làm gì nữa? Mấy hôm trước tôi nhìn thấy một cậu bé rất dễ thương ở quán bar, vừa mười sáu mười bảy tuổi, da căng mịn tràn trề sức sống, có thể vắt ra sữa luôn ấy.”

Ngô Sở Ủy hừ cười một tiếng: “Tôi thấy mặt anh cũng có khi vắt ra sữa đó, Quách tử phải vắt máu trên mặt anh luôn.”

‘Không có!’ Khương Tiểu Soái nói không đến nơi đến chốn, “Anh ta cũng không còn hơi sức đó, tình yêu tay ba đã đủ cho anh ta bận rộn ngập đầu rồi.

Ngô Sở Ủy im lặng không nói.

Khương Tiểu Soái phát hiện, trước kia cậu nói với Ngô Sở Ủy chuyện của Quách Thành Vũ và Trì Sính, Ngô Sở Ủy luôn coi thường cậu. Hôm nay nhắc lại chuyện này, Ngô Sở Ủy lại không bày tỏ bất kỳ thái độ nào.

Lẽ nào cậu ta cuối cùng cũng chấp nhận cách nói này sao ?

“Này, không lẽ cậu cũng nhìn ra được manh mối gì rồi sao?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy ngoắc ngoắc ngón tay trở ý bảo Khương Tiểu Soái đến gần mình rồi đẩy ghế cho cậu ta ngồi trước máy tính, bỏ VCD vào máy tính, chiếu lại đoạn video ngày hôm đó cho Khương Tiểu Soái xem.

“Tôi không thấy trong video này có Quách Thành Vũ!” Khương Tiểu Soái nói khó hiểu.

Ngô Sở Ủy tua đến phần cuối, cho Khương Tiểu Soái nghe đoạn cuối của video

Khương Tiểu Soái nghe xong cũng thần sắc đại biến.

“Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi.” Khương Tiểu Soái đập mạnh lên bàn: “Hai người này quả nhiên có gian tình mà.”

Ngô Sở Ủy kể lại cho Khương Tiểu Soái nghe về những đoạn video mà cậu đã xem, hai thầy trò vứt bỏ chuyện cá nhân qua một bên, nằm sấp trên bàn bắt đầu khách quan phân tích chuyện này.

“Tôi cảm thấy khả năng Trì Sính thích Quách Thành Vũ rất cao...” Ngô Sở Ủy nói, “Từ những đoạn video này, tôi lại hoàn toàn không cảm nhận được Quách tử có suy nghĩ đặc biệt với Trì Sính. Nếu anh thích anh em của anh, anh có thể bình tĩnh quay chụp cảnh ân ái của người đó với ai khác sao?”

“Chuyện này nếu là Quách tử thì rất có khả năng.” Khương Tiểu Soái cần nhằn: “Người này quá ác ma tà đạo, chuyện gì anh ta cũng làm ra được.”

Ngô Sở Ủy khinh thường suy luận của Khương Tiểu Soái: “Anh mới tiếp xúc thân mật với anh ta vài lần, đủ hiểu anh ta sao? Cũng chưa từng ngủ chung một chăn, anh có quyền gì lên tiếng nói người ta?”

“Ai nói hai chúng tôi chưa từng ngủ chung một chăn?” Khương Tiểu Soái uất hận gào mồm dưng lên.

Ngô Sở Ủy bắt được bài liền truy hỏi: “Ngủ chung lúc nào hả? Quách tử chơi có tốt không? Hai người một lần làm mấy trận...?”

Ánh mắt Khương Tiểu Soái sâu kín: “Vấn đề này lát thảo luận, chúng ta nói chuyện chính kia trước.”

“Đừng a!” Ngô Sở Ủy lòng như lửa đốt: “Tôi muốn nghe a! Chuyện lớn như vậy anh đều...”

“Ông Thạc!”

Hai chữ Ông Thạc kia, ngay tức khắc dập tắt độ hóng hớt của Ngô Sở Ủy không thương tiếc.

Khương Tiểu Soái lại nói: “Tôi cảm thấy trước kia Ông Thạc và Trì Sính chia tay, chắc chắn có liên quan đến Quách Thành Vũ. Hoặc là do Quách Thành Vũ cố ý ngủ với Ông Thạc, để Trì Sính chia tay Ông Thạc. Hoặc là chính Ông Thạc cố ý sắp đặt ra chuyện hiểu lầm này, để Trì Sính và Quách Thành Vũ trở mặt thành thù, đây chính là hai khả năng.”

Ngô Sở Ủy ngay tức khắc cho một cái kết: “Chắc chắn là cái sau.”

“Nói vậy thôi chứ cũng chưa chắc vì chưa có bằng chứng gì!” Khương Tiểu Soái thở dài: “Cậu cũng chỉ theo đoạn video để đoán, không có chứng cứ xác thực. Cho là cậu có lý do đầy đủ, nhưng Ông Thạc anh ta không thừa nhận thì cũng hết cách thôi! Biết đầu trước kia do chịu kích thích, xúc động không thể kìm được mà chạy đến dâng mông cho Quách tử thì sao?”

“Hiện tại nói nguyên nhân không ý nghĩa nữa gì nữa.” Ánh mắt Ngô Sở Ủy trở nên vô cùng sắc bén: “Tôi chỉ muốn biết kết quả.”

“Cậu cảm thấy sao?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy nói chắc như đinh đóng cột: “Không hề ngủ.”

“Cho nên sao?” Khương Tiểu Soái tiếp tục hỏi.

Ngô Sở Ủy ánh mắt nhấp nháy, “Cho nên tôi phải đem chân tướng sự thật điều tra ra, còn trả cho Quách Tử trong sạch.”

“Cậu đừng quên.” Khương Tiểu Soái thận trọng nhắc nhở: “Cậu trả trong sạch cho Quách tử, cũng chẳng khác nào đem hiểu lầm giữa Ông Thạc và Trì Sính giải trừ.”

“Tôi biết chứ.” Ngô Sở Ủy mặt không đổi sắc: “Tôi muốn giải trừ hiểu lầm cho Ông Thạc, sau khi xem những đoạn video đó, tôi phát hiện tình cảm của Ông Thạc vô cùng sâu đậm dành cho Trì Sính, anh ta không thể phản bội Trì Sính.”

“Ông Thạc không phải dạng lương thiện.” Khương Tiểu Soái nói: “Cậu có từng nghe câu chuyện về người nông dân và con rắn chưa? Ông Thạc chính là con rắn đó, cậu đối tốt với anh ta, anh ta không những không báo đáp mà có thể nhân cơ hội quay lại cắn cậu.”

Ngô Sở Ủy thần nhiên nói: “Tôi sẽ làm cho anh ta khổ thế cắn được nữa.”

Khương Tiểu Soái im lặng, không nói gì nữa.

Căn phòng chìm vào yên tĩnh, không khí bắt đầu chút nặng nề, đột nhiên một quả bóng bay nổ.

Mọi sự chú ý của Khương Tiểu Soái ngay liền bị phân tâm.

“Cậu rất cuộc làm gì vậy? Luyện đâm bong bay? Sau này khi đi hội chùa sẽ chơi nhận thưởng hả?”

Ngô Sở Ủy nhếch miệng cười: “Sao anh lại nghĩ tôi theo đuổi nghề đó?”

Khương Tiểu Soái bật cười theo: “Vậy cậu dùng làm gì?”

Ngô Sở Ủy kể lại chuyện hôm gặp thần tượng, và cả những gì đã thấy cho Khương Tiểu Soái, trong lời nói thảnh thơi lộ ra nồng đậm quý mến dành cho Ưông Trầm. Khương Tiểu Soái ho nhẹ: “Cậu đang nói về con người sao? Sao tôi nghe giống như cậu nói về Iron man vậy?”

“Nói như thế nào đây nhỉ?” Ngô Sở Ủy không để ý, “Nếu anh nhìn thấy anh ta, sẽ không nghi ngờ trong lời tôi nói. Anh không biết anh ta khóc cỡ nào đâu. Ồi.. không thể dùng bất kỳ từ ngữ nào thể hiện được, chỉ có nghĩ đến thôi mà tôi muốn ngay lập tức đầu thai lại”

Khương Tiểu Soái ần ần ngực Ngô Sở Ủy, hỏi: “Động lòng rồi hả?”

Ngô Sở Ủy úp mặt xuống bàn: “Không chắc lắm.”

“Cậu không phải thật đi?”

Ngô Sở Ủy cười nhưng không nói gì.

“Tôi bảo này, cậu đừng có ngu ngốc, nếu Trì Sính mà biết, cậu hối hận không kịp!”

“Có lẽ, trước khi tôi hối hận, anh ta đã không cần tôi nữa.” Ngô Sở Ủy dùng kim đâm lên bàn liên tục rồi nói tiếp: “Tôi chỉ đang cho anh ta một con đường đi, tránh đến lúc anh ta không tìm được lý do nào để đuổi tôi.”

Khương Tiểu Soái có chút đau lòng.

“Tôi thấy tình cảm của Trì Sính dành cho cậu không thể là giả, bây giờ tôi vẫn nhớ lần cậu bị rấn cấn, những lời Trì Sính nói với cậu, lúc đó rất xúc động.”

“Thực ra cũng không phải là giả.” Ngô Sở Ủy nói: “Anh ta nói với tôi có thể động tâm can anh, những lời đó nói với người khác cũng có thể động tâm can tôi. Anh ta đối với ai cũng không phải giả, rất cuộc đâu mới là thật, chỉ có trong lòng anh ta mới rõ nhất.”

.....

Khương Tiểu Soái vừa đi chưa bao lâu, Trì Sính đã đến công ty của Ngô Sở Ủy.

Lúc ấy Ngô Sở Ủy vẫn ở phòng làm việc tập đâm bóng bay, tiếng nổ bộp bộp truyền thẳng xuống tầng dưới.

Thư ký đi từ tầng hai bước xuống, thấy Trì Sính liền lên tiếng chào.

Trì Sính gọi cô lại: “Tổng giám đốc của các người đâu?”

“Đang ở trong phòng làm việc.”

“Đang làm gì vậy?” Trì Sính hỏi.

Thư ký muốn nói gì đó lại thôi, vì Ngô Sở Ủy đã dặn dò cô trước, nếu Trì Sính hỏi, nhất định không được bảo cậu ta đang học đâm kim qua thủy tinh.

Trì Sính đã đoán được tám chín phần, lập tức đi thẳng lên tầng trên.

Đang đi lại có người chạy nhanh vượt qua anh ta, chạy thẳng đến phòng làm việc của Ngô Sở Ủy.

Trì Sính nhanh chân hơn, túm cổ áo người muốn báo tin, ném sang lối cầu thang.

Sau đó, lặng lẽ mở cửa phòng làm việc.

Ngô Sở Ủy đang tập luyện rất chú tâm, mắt nhìn không rời vào quả bóng bay, hoàn toàn không phát hiện ra người phía sau.

Trì Sính trực tiếp tháo cà vạt, tay giữ sau cổ Ngô Sở Ủy, dùng cà vạt bịt mắt cậu ta. Rồi lấy ga trải salon màu đen, bỏ Ngô Sở Ủy quần lại, lấy thắt lưng siết lại, vác lên đi ra ngoài.

Toàn bộ quá trình không quá ba phút.

Không ai biết Trì Sính mang theo Ngô Sở Ủy đi, đều cho rằng Trì đại thiếu gia đích thân đến lấy hàng.

Trì Sính ấn Ngô Sở Ủy vào xe, Ngô Sở Ủy lúc này mới phản ứng lại kêu lớn.

“Anh... anh là ai hả? Anh muốn bắt cóc tôi sao?”

Trì Sính không nói gì, đen mặt khởi động xe.

Ngô Sở Ủy nghe tiếng nổ máy, trong lòng càng hoảng.

“Tôi cho anh biết, ‘Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục’, nhưng anh không thể động đến tiền trong công ty của tôi. Không thể động đến nguồn vốn công ty của tôi, không có cửa đâu!”

Trì Sính muốn đập cho cái con người thà rằng bị bắt cóc cũng không chịu lùi ra một xu một hào nào này.

Im lặng một lát, Ngô Sở Ủy lại mở miệng.

“Đại ca, sao tôi nghe tiếng thở của anh hơi quen tai nhỉ?”

Trì Sính vẫn im lặng.

Ngô Sở Ủy lại hỏi: “Đại ca, anh có phải là người nhà Trì lão gia không?”

Trì Sính không nói gì.

“Không phải hả...” Ngô Sở Ủy lại hỏi: “Vậy anh họ gì?”

Trì Sính cuối cùng cũng mở miệng:

“Đồ.”

Còn có họ hả? Ngô Sở Ủy lại hỏi: “Vậy anh tên gì?”

“Phu” (Dịch là * đồ tể * người mổ lợn)

“...”

171. Chương 171 - Ngụy Cơ Ẩn Náu

Người thấy được một mùi quen thuộc của sữa rửa mặt ” Đại Bảo ” , nét mặt cậu cũng bớt căng thẳng, biết được đã về nhà và người ” Bắt cóc ” chính là tên Trì nghiệt súc.

Cà vạt được tháo ra, Ngô Sở Ủy ngược mắt lên nhìn đây đúng là đầu giường nhà mình.

So với sợ hãi lúc này, bây giờ Ngô Sở Ủy lần này một chút cũng không sợ, không những không sợ, liền quay 180 độ nhìn Trì Sính tức giận nói, ” Một chút cũng không bắt ngờ gì?”

” Bắt ngờ?” Trì Sính nheo hai mắt lại.

Ngô Sở Ủy xấu hổ đến đỏ mặt, nói: ” Anh dùng loại phương thức này ” Bắt cóc ” tôi, không phải đang nghĩ cho tôi một bất ngờ hay sao? Làm sao? Bất ngờ ở chỗ nào hả?”

Ngó mắt bốn phía, xác định không có gì bất ngờ lao qua, Ngô Sở Ủy hơi thất vọng mới nói, ” Thật sự không có gì?”

Trì Sính nếu mà bị bệnh tim , thì đã bị Ngô Sở Ủy làm tức chết rồi.

Ngô Sở Ủy hai tay bị trói phía sau lưng cũng không tỏ ra sợ hãi hoảng loạn, giãy dụa gì cả, cứ như vậy lẳng lặng nằm trên giường, gương mặt úp trên giường, đôi mắt hơi híp xuống, nhìn qua rất thoải mái.

Trì Sinh giọng nói âm trầm trong phòng vang lên, "Muốn bắt ngờ đúng không? Có cái này cho cậu."

Nói rồi, ra khỏi phòng đem những thứ lấy từ công ty Ngô Sở Ủy vào giờ lên "Tang vật" được mang đến đặt dưới tầm mắt Ngô Sở Ủy. Rất rõ ràng, Trì Sinh muốn đem "Án tử" này thẩm vấn.

Ngô Sở Ủy bĩu môi, "Không bắt ngờ, tôi đều gặp qua rồi."

Trì Sinh không cùng cậu tranh cãi, mở ngăn kéo tủ đầu giường ra lấy ra một cái trứng rung kích dục và một bộ cảm biến nhỏ.

"Dùng làm cái gì vậy?" Ngô Sở Ủy mắt lộ ra vẻ hiếu kỳ.

"Lát nữa cậu sẽ biết."

Nói xong, Trì Sinh đem dịch bôi trơn thoa lên khắp trứng rung, từ tiểu cục hoa Ngô Sở Ủy đẩy vào, một mực đẩy đến nơi sâu nhất.

Ngô Sở Ủy không những không bài xích, mà còn ưỡn mông lên đón nhận vật lạ xâm chiếm.

"Sao không di chuyển hả?"

Trì Sinh không đáp lại, đưa qua một quả bóng bay, để ngay dưới xương cụt dưới phía mông cậu ta, sau đó dùng kim đâm nhẹ nhàng một cái, quả bóng bay nổ bang* một cái.

Cảm giác cái mông một trận tê dại truyền tới, theo bản năng Ngô Sở Ủy co rút tiểu cục huyết, trứng rung bên trong lập tức rung lên chấn động.

"A....." Ngô Sở Ủy nhện không được kêu lên một tiếng đau đớn.

Trì Sinh trong tay siết cái điều khiển cảm ứng kia, cái điều khiển này với trứng rung kia là một vật liên quan đến nhau, một khi trứng rung chịu kích thích bắt đầu rung động, nó sẽ sáng đèn đỏ. Mặt trên còn có các mức rung mạnh nhẹ khác nhau. Trì Sinh có thể nhìn ra tiểu cục Ngô Sở Ủy chịu lực rung đánh vào, anh đoán cậu ta đang rất khẩn trương.

Một quả bóng bay nổ mạnh đi qua, lại một quả nữa được trói vào mông Ngô Sở Ủy ngay miệng tiểu cục.

Trì Sinh thấy Ngô Sở Ủy ánh mắt khẩn trương, cần đưa cây kim đâm từ từ chậm chậm, trong quá trình này Ngô Sở Ủy khẩn trương cao độ, bên trong trứng rung liên tục rung động. Ngô Sở Ủy một bên hưởng thụ cảm giác thích thú trên cơ thể, còn một bên tinh thần dần vật thống khổ.

Có vẻ như, không có quá nhiều lực sát thương.

Ngô Sở Ủy mới đầu cũng nghĩ như vậy, nhưng càng ngày số lượng bóng bay càng tăng nhanh, Trì Sinh càng đâm bóng bay nổ nhanh hơn, Ngô Sở Ủy mới phát hiện đây không phải chuyện đùa.

Bóng bóng oanh tạc càng nhanh làm Ngô Sở Ủy khẩn trương hô hấp càng lúc càng khó, ngực bị đè nén đến khó có thể chịu được, như muốn ngắt đến nơi. Trứng rung trong hậu huyết cường độ rung rung càng ngày càng lớn, thân thể kích thích càng ngày càng mãnh liệt, liên hồi liên hồi làm cho việc hít thở của Ngô Sở Ủy càng ngày càng khó, mà thở càng dốc thì lại càng làm cho trứng rung càng kích thích, làm nó càng ra sức chấn động kịch liệt hơn...

Cứ như vậy một vòng tròn luẩn quẩn không thể thoát ra, Ngô Sở Ủy vừa thoải mái vừa thống khổ, vừa thống khổ lại cực thoải mái, sinh lực như sắp bị rút cạn.

Vì vậy cậu ta bắt đầu cầu xin khoan dung, thực sự không thể chịu được nữa nên cậu ta mới nhẹ nhàng, nũng nịu nói.

"Trì Sinh.....anh buông tôi ra..... tôi không thở nổi... cầu xin anh....." Ngô Sở Ủy thống khổ vịn vịn giường, mồ hôi từng hạt từng hạt lớn như hạt đỗ từ tay chảy ngấm lên ga giường.

Trì Sinh cố nén đau lòng nói: "Cậu suy nghĩ cẩn thận xem đã làm sai điều gì rồi hãy cầu xin tôi."

Nói xong, lại đem hai mươi mấy bong bóng đã căng tròn không khí, đâm nổ liên tiếp xung quanh mông Ngô Sở Ủy.

Trì Sính lúc này chưa làm gì mà Ngô Sở Ủy đã bắt đầu khẩn trương

càng căng thẳng thì trứng rung lại bắt đầu "làm việc". Đường như không có thời gian mà thở, thì kim thép sáng chói trên tay Trì Sính lại đưa đến lắc lắc.

Rõ ràng là Ngô Sở Ủy rất kích thích bởi vũ khí sắc bén kia, nhưng hiện tại thứ cậu sợ hãi nhất, không muốn nhìn nhất cũng chính là kim thép và bong bóng.

Trì Sính như một giáo sư tâm lý học, anh ta biết lúc nào chích và chính như thế nào, cho tinh thần Ngô Sở Ủy giãy vò dữ dội hơn nữa. Hai mươi quả bong bóng, tốc độ thay đổi liên tục ở miệng tiểu cúc hoa Ngô Sở Ủy mà nổ mạnh, lại tăng cảm giác tra tấn hành hạ.

"Tôi đã suy nghĩ cẩn thận...." Ngô Sở Ủy dường như sụp đổ, gào khóc, "Tôi không chơi kim thép thủy tinh.... không bao giờ chơi nữa.... . Ô... ô. . ."

Trì Sính vẫn như trước không nhanh không chậm tiến hành động tác trong tay.

Ngô Sở Ủy cảm giác như sắp tắc thở, đầu óc choáng váng, mười lần thở thì chín lần không ra hơi, có thể lẫn đùng ra chết ngay tức khắc. Không những vậy, từ phía duvois liên tục truyền đến từng đợt kích thích mạnh mẽ, khiến Ngô Sở Ủy muốn phát điên, miệng thì cố gắng hít từng ngụm từng ngụm không khí đến mặt đỏ ửng, vành tai hồng hào.

"Trì Sính... anh không đau lòng tôi sao?... " Ngô Sở Ủy nghẹn ngào van xin.

Trong thâm tâm Trì Sính quá trình này đều không phải ngược Ngô Sở Ủy, mà ngược lại như là ngược chính mình.

Một mặt anh ta rất đau lòng Ngô Sở Ủy, mỗi lần âm thanh cầu xin của Ngô Sở Ủy vang lên đều như mũi dao đâm thẳng vào tim anh. Mặt khác anh ta lại cảm thấy giải hận, Ngô Sở Ủy hít thở không thông thống khổ điên cuồng mà lại làm anh kích thích thần kinh bên dưới. Anh muốn nhìn xem biểu tình của Ngô Sở Ủy khi không thể chịu được như thế nào, nhưng lại sợ trông thấy loại biểu tình này.

Vốn Trì Sính còn tính đem Ngô Sở Ủy ép buộc đến hấp hối mới dừng tay, làm cho cậu cảm thấy được một chút cảm giác cái chết đã đến, mà triệt để đối với những thứ này nộ sinh ra cảm giác sợ hãi. (Anh quá đã man rồi đấy, đừng vì mấy cái bong bóng mà lấy cớ hành hạ em nó.)

Kết quả, thời điểm nghe thấy giọng nói Ngô Sở Ủy to rõ như vậy, Trì Sính liền cởi tay trói cho Ngô Sở Ủy, bàn tay to giữ eo Ngô Sở Ủy, hung hăng đâm vào.

Như hạn hán lâu năm gặp được cơn mưa, Ngô Sở Ủy thoải mái dễ chịu ngao ngao kêu lớn.

Một hồi say sưa vui vẻ, "Dùng cách xử phạt về thể xác" đi qua, Ngô Sở Ủy ghé vào ngực Trì Sính thở hổn hển, chờ cho hô hấp đều đặn trở lại, cậu nói một câu làm Trì Sính trong lòng phun máu.

"Thật thoải mái" Ngô Sở Ủy nói.(Sung sướng)

Trì Sính toàn thân máu huyết đảo ngược, anh lần thứ hai lại bóp cổ Ngô Sở Ủy một tay đặt lên giường một tay với kim thép.

Ngô Sở Ủy sợ tới mức ngao ngao kêu to, "Đừng.... tôi không luyện, tôi thực sự không luyện."

Trì Sính nín nhịn vài ngày rồi cuộc cũng bùng phát.

"Cậu như thế nào lại không chịu nghe lời như vậy? Cậu có biết luyện cái này rất dễ bị đâm vào tay không?"

Tạm thời không nói đến việc Trì Sính chính có làm Ngô Sở Ủy tâm phục khẩu phục hay không, nhưng phải nói Ngô Sở Ủy đối với hai thứ vận dụng kia thật sự sợ. Chứng minh rằng lần này cảnh cáo cậu có tác dụng, đừng nói là tiếp tục luyện, chỉ cần thấy kim thép và bong bóng lá gan đều run rẩy.

"Thế nhưng, tôi không luyện, người khác lại bắt tôi luyện."

” Ai dám bắt cậu.?” Trì Sính dáng vẻ lạnh lẽo làm cho nhiệt độ căn phòng giảm đi vài độ,” Ai dám bắt cậu, cậu nói cho tôi biết! Con mẹ nó, tôi băm nó!”

Ngô Sở Ủy trong lòng bốc lên một trận, tôi chỉ sợ anh đến lúc đó không nở bầm. Càng nghĩ như vậy, Ngô Sở Ủy càng không muốn nói thật.

“Không ai muốn bắt buộc tôi, là tôi tự mình lo bò trắng răng.”

Mặc dù Ngô Sở Ủy đôi với cảnh báo của Trì Sính triệt để phục tùng, đối với anh ngoan ngoãn nói lời phục tùng, nhưng Trì Sính vẫn cảm thấy Ngô Sở Ủy có gì đó không bình thường, nội tâm của cậu anh đã không thể nắm bắt được nữa.

Trước khi ngủ, Ngô Sở Ủy đột nhiên hỏi Trì Sính:” Trước kia vì cái gì mà bất hòa với Quách Thành Vũ.”

Trì Sính đang định hút thuốc, lúc này nghe lại bình tĩnh, tay cầm bật lửa dừng lại một chút.

” Cậu nói cái gì?”

Ngô Sở Ủy to gan mở miệng, ” Tôi thấy anh và Quách Thành Vũ rất xứng.”

Cổ họng Trì Sính mắc nghẹn từ trước cộng với bây giờ thì máu phun tới.

Anh ta không còn lời nào để nói, trực tiếp đem cái người tỉnh táo (bớt lo) nhét vào ổ chăn, dùng tất cả phương pháp dỗ ngủ. (dụ dỗ)

Ngày hôm sau, Trì Sính đưa Ngô Sở Ủy đi bệnh viện.

Khoa thần kinh, gặp một vị bác sĩ là em họ của mẹ, bình thường tiếp xúc rất ít, nếu không phải là Ngô Sở Ủy trước khi ngủ nói một câu như vậy, Trì Sính cũng không nghĩ ra mình còn một người thân thích.

Đi họ cho Ngô Sở Ủy làm các loại kiểm tra thông thường, sau đó lại hỏi cậu mấy vấn đề, Ngô Sở Ủy vô cùng hợp tác.

Sau đó đi họ đi tìm Trì Sính, nói:” Cậu ta rất bình thường, thần kinh mọi phương diện đều không có bất cứ điều gì có vấn đề.”

Trì Sính nhăn lông mày,” Ngài khẳng định?”

” Tôi khẳng định cậu ta không có vấn đề gì.” Đi họ nói xong lại liếc mắt nhìn Trì Sính, bà dịu dàng nói:” Nếu không cậu cũng nhân thể làm kiểm tra.”

Trì Sính, “.....”

Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi, Ôn Trầm và Ôn Thạc đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng khám.

Trì Sính và Ôn Trầm ánh mắt chạm nhau, rất giống loại” Hai hổ tranh nhau, tất có một con bị thương” ý tứ hàm súc, mặc dù hai người sắc mặt đều vô cùng bình thản.

Dù sao cũng là người quen, không qua chào hỏi có vẻ không lễ phép, vì vậy Ngô Sở Ủy lôi Trì Sính đi tới.

” Hai người ai đến đây khám bệnh?.” Ngô Sở Ủy hỏi.

Ôn Thạc mở miệng nói, ” Tôi”

” Thật đúng dịp ha!” Ngô Sở Ủy nói tiếp,” Các anh như thế nào lại cùng chọn cái bệnh viện này, khoa này, lại là vị bác sĩ này.”

Ôn Thạc nhàn nhạt trả lời, ” Vì ta trước khi ra nước ngoài liền đi tìm bà vài lần, tương đối tin tưởng vị bác sĩ này.”

Trì Sính bị năm chữ ” trước khi ra nước ngoài” một chút kích động, ánh mắt nhìn về phía Ôn Thạc.

Ôn Thạc cũng không thêm ý liếc mắt nhìn Trì Sính.

Ánh mắt Ngô Sở Ủy liếc qua Ôn Thạc, trực tiếp dán tới người Ôn Trầm.

Sau đó, vụng trộm liếc nhìn với anh ta.

Khóe mắt Ưông Trầm phát ra một tia không dễ phát hiện ý cười.

172. Chương 172 - Tiểu Hộ Vệ Trung Thành Ở Cửa Hậu

Từ bệnh viện vừa về đến nhà, Trì Sính lại lấy trứng rung ra.

Ngô Sở Ủy thần kinh căng thẳng, hỏi:” Anh muốn làm gì nữa?”

Trì Sính hất hất cằm, ý bảo Ngô Sở Ủy nhét cái này vào tiểu cút.

” Cái gì vậy?” Ngô Sở Ủy kinh hãi, Anh muốn tôi mang theo cái này đến công ty? Tôi có một cuộc họp quan trọng với nhân viên, còn phải đàm phán với khách hàng, anh muốn tôi trước mặt mọi người phải làm sao?”

Trì Sính thản nhiên trả lời, ” Tinh thần của cậu không đạt khẩn trương hưng phấn nó sẽ không rung.”

” Tôi muốn đi vệ sinh thì làm sao đây?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính vẫn như trước bình tĩnh nói, ” Yên tâm, cậu sáng sớm đã vệ sinh, trừ khi cậu cố ý ăn đồ làm tiêu chảy gì đó thì cả ngày đảm bảo sẽ không đi lần hai.”

Bởi vì được ân cần chăm sóc mà sự trao đổi chất của Ngô Sở Ủy và Trì Sính cũng gần như nhau, chuồng báo thức được đặt như nhau, không thể trốn tránh, cũng không thể tự do tùy ý làm việc đến giờ là đầu vào đó.

” Chỉ khi nào cậu ở cùng tôi cậu mới được phép rút cái này ra, còn mọi lúc mọi nơi đều phải mang. Điều khiển ở trong tay tôi chỉ cần cậu nén lấy ra, tôi ắt biết.”

Ngô Sở Ủy bực mình nói:” Anh đây là không tin tưởng tôi.”

”Tôi không phải không tin tưởng mà là lo lắng.”

”Cũng chẳng khác gì nhau, không phải sao?” Ngô Sở Ủy hỏi lại.

Trì Sính trầm trầm nói, ” Có hay không tự cậu rõ, cậu tốt nhất suy nghĩ một chút.”

Ngô Sở Ủy hít một hơi sâu, trước khi vấn đề giữa ba người chưa được giải quyết, cậu không muốn cùng Trì Sính cãi vã. Cậu đã chỉnh lại sách lược, trước kia là bên ngoài chống đối, nhưng bên trong thì khuất phục, bây giờ thì bên ngoài khuất phục, bên trong chống đối.

” Phải mang bao lâu?” Ngô Sở Ủy khó chịu hỏi.

”Đến khi nào tôi thấy cậu đủ nghe lời.”

Ngô Sở Ủy thực sự nhét trứng rung vào, dọc đường đến công ty Ngô Sở Ủy cật lực co chặt tiểu cút, nhưng bên trong trứng rung không hề có phản ứng gì. Ngô Sở Ủy lại tưởng rằng hay là Trì Sính chỉ dọa cậu sợ, anh ta căn bản không mở công tắc trứng rung, hay là đang muốn uy hiếp tinh thần cậu mà thôi.

Chạy đến công ty, phía dưới Ngô Sở Ủy vẫn bình yên vô sự.

Cậu yên tâm bước nhanh vào công ty.

Trở vào phòng làm việc, ngồi trên ghế cậu có rút tiểu cút, bên trong trứng rung vẫn nguyên vẹn không động dậy.

Ngô Sở Ủy triệt để yên tâm.

Vừa mới đặt cặp tài liệu xuống, thư ký mở bước đến giúp cậu chỉnh sửa văn kiện.

Hôm nay thư ký mặc đầm bó sát, cơ thể lồ lộ đường cong hoàn mỹ, một đợt sóng nhiệt gọi trong lòng Ngô Sở Ủy ập đến, tiểu cút Ngô Sở Ủy co rút lại, trứng rung bên trong đột nhiên rung liên hồi mãnh liệt.

Mẹ nó! linh quá thể.... Ngô Sở Ủy hô hấp căng thẳng.

“Tổng giám đốc Ngô, anh làm sao vậy?” Cô thư ký ngọt ngào hỏi.

Ngô Sở Ủy đưa tay đỡ trán, “Không có việc gì.”

Kết quả, càng tự nhắc bản thân không nên nhìn, cái mông cong của thư ký càng hiện ra trước mắt, trứng rung bên trong lại càng kịch liệt rung, càng kịch liệt rung Ngô Sở Ủy lại càng muốn nhìn,... Vì vậy mà.....

Mặt đỏ tai hồng, mồ hôi đầm đìa, hô hấp nặng nề, khá quẩn bách và xấu hổ.

“Cái kia... cô đi làm việc của mình đi... tôi... tôi tự làm là được.” Ngô Sở Ủy nói mãi mới ra những lời này, ngữ âm có chút thay đổi.

Thư ký vẽ mặt thân thiện sáp lại gần Ngô Sở Ủy xem. “Tổng giám đốc Ngô, anh có chỗ nào khó chịu hay sao?”

Tôi nhìn thấy cô liền khó chịu... Ngô Sở Ủy thầm nghĩ không nói.

” Có muốn tôi bắt mạch xem sao không? Tôi từng học qua đông y.”

“Đừng !!..” Ngô Sở Ủy vội vàng ngăn cản, “Tôi chỉ bị mồ hôi trộm mà thôi.”

“Mồ hôi trộm chỉ khi ngủ mới có, anh bây giờ đang tỉnh mà.” Thư ký đưa mắt đào hoa không ngừng chớp chớp.” Tổng giám đốc Ngô, hay là anh bị chứng thân hư hả?”

Ngô Sở Ủy cảm giác vật nhỏ trong quần ngẩng đầu, vội vàng lấy chân kẹp chặt lại, hàm răng kin kít nghiến.

” Việc này.... thôi được rồi, cô ra ngoài trước đi....”

Thư ký xác nhận một câu cuối cùng, “Thật sự không có việc gì chứ?”

” Không có việc gì.”

Bốn chữ này Ngô Sở Ủy như gào lên, cậu ta cũng không phải cố tình huênh hoang, mà là cũng đang muốn “Gào”..

Cuối cùng thư ký đi ra ngoài, đống quần Ngô Sở Ủy đã dựng lên, vội vàng vào nhà vệ sinh giải quyết. Kết quả vừa dựng phía trước phía sau lại rung kịch liệt, Ngô Sở Ủy vừa thoải mái vừa khó chịu giằng co một trận, mới miễn cưỡng lăm lăm làm cho trứng rung yên lặng không rung nữa.

Từ phòng vệ sinh đi ra, cậu nằm trên ghế salon như quả bóng bị trút hết hơi, phía dưới hạ thân tuy rằng đã sóng yên biển lặng, nhưng Ngô Sở Ủy trong lòng lại có chút trống rỗng. Đại khái bởi trước đây có hứng thú, đều có Trì Sính giải trừ cho, lần này không có, đột nhiên thấy không thể thích ứng.

Ở công ty cậu chưa từng nghĩ đến Trì Sính nhiều như lúc này.

Lâm Ngạn Duệ gõ cửa phòng, thông báo cho Ngô Sở Ủy.

“Tổng giám đốc Ngô, các bộ phận phụ trách đã có mặt tại phòng họp, chúng ta có lên xuất phát không?”

Ngô Sở Ủy nghe xong mồ hôi đổ như mưa, vì bình thường họp thì cậu thích nhất là lén nhìn ngực nữ nhân viên. Hiện tại đặt trước tình huống này mà bước vào phòng họp thì chịu sao được.

“Được rồi, cậu ở bên ngoài chờ một lát, tôi đến ngay đây.”

Nói xong, Ngô Sở Ủy vào nhà vệ sinh lén lấy trứng rung ra.

Làm như vậy một lúc chắc cũng không thể phát hiện?.

Bên kia Trì Sính, điều khiển cũng tắt, móng hồ gõ nhẹ lên mặt bàn mấy cái, cầm điện thoại di động lên.

Ngô Sở Ủy vừa định đi ra ngoài thì nghe thấy tiếng Lâm Ngạn Duệ nói:” Tổng giám đốc Ngô, vừa Trì đại thiếu gia gọi điện cho tôi, bảo tôi nhắc nhở anh, cái gì cần mang theo thì đừng quên mang theo.”

Mẹ nó!.... Ngô Sở Ủy trong lòng thầm chửi một tiếng, quay đầu trở lại phòng vệ sinh.

Điều tệ hại nhất chưa đến.

Ngô Sở Ủy đi vào phòng họp, như muốn trọc mù đôi mắt, vì hầu hết nữ nhân viên đều mặc áo cổ trễ.

Tổng giám đốc trẻ mà đẹp trai như vậy, ai mà không muốn dụ dỗ một chút?

Ngô Sở Ủy khá lo lắng ngồi vào vị trí chính giữa, còn chưa kịp lên tiếng, Tiểu Thanh người của phòng tạp vụ bưng tới một chén nước cho Ngô Sở Ủy, buổi lớn trước mặt ộp thẳng vào mắt Ngô Sở Ủy, tiểu súc Ngô Sở Ủy chợt lại co rút, trứng rung lại bắt đầu hung dữ ” Nhắc nhở”.

Cuộc họp ngày hôm nay như muốn đòi mạng Ngô Sở Ủy.

Lúc kết thúc các nhân viên công ty đều vỗ tay ầm ầm.

Lâm Ngạn Duệ thay đại biểu nhân viên tán dương Ngô Sở Ủy,” Tổng giám đốc Ngô, hôm nay anh phát biểu vô cùng tuyệt vời, bình thường ngữ điệu của anh không có trầm bổng, chúng tôi nghe đến buồn ngủ. Hôm nay anh vừa phát biểu, trầm bổng du dương, cảm xúc mạnh mẽ sôi sục, biểu tình vô cùng phong phú, chúng tôi nghe mà rất hứng thú.”

Ngô Sở Ủy muốn tìm ngay cái lỗ mà chui xuống.

Sau khi nhân viên đều đi hết, Ngô Sở Ủy xoa xoa mồ hôi trên trán, nói với Lâm Ngạn Duệ:”Tôi bảo cậu đi làm một việc, lập tức ra thông lệnh mới nhất cho tôi, tất cả nhân viên nữ công ty từ nay về sau cấm không được mặc quần áo hở hang đi làm, đi họp nhất định phải mặc đồng phục, ai làm sai trừ một tháng lương.”

Lâm Ngạn Duệ vô cùng kinh ngạc,” Anh không phải nói quy định tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở công ty chúng ta hay sao

?”

” Hoàn cảnh đưa đẩy thôi.!” Ngô Sở Ủy vỗ vai Lâm Ngạn Duệ,” Cậu trách thì trách tổng giám đốc Lôi của cậu đi, quy định này là do anh ta quyết định.” (ở đây Lôi còn có nghĩa là thiên lôi, sấm sét, chắc mĩ mai Trì đại thiếu gia nhà ta)

Nói xong vẻ mặt nặng nề đi ra ngoài.

Chạng vạng gần tối, Ngô Sở Ủy đến tìm Khương Tiểu Soái, kể chuyện bi thảm cho anh ta biết, Khương Tiểu Soái còn không có chút thương cảm nào mà lăn ra cười lớn..

” Anh nha có chút lương taaqm được không?” Ngô Sở Ủy sạm mặt, “Đồ chơi kia để trong cơ thể không dễ chịu tý nào đâu.”

Khương Tiểu Soái không những không thương xót đồ nhi, mà cố ý trêu cợt cậu ta. Vốn hai người ngồi im, kết quả đợi Ngô Sở Ủy kêu khổ xong, Khương Tiểu Soái lấy tay không chịu để cậu yên liên tiếp quấy rầy nơi mẫn cảm của Ngô Sở Ủy, khiến cho Trứng rung lại bắt đầu hoạt động sau một hồi được nghỉ ngơi, chơi đùa Ngô Sở Ủy đến thống khổ vô cùng.

”Đừng nháo, đừng nháo...” Ngô Sở Ủy nhe răng trợn mắt. (Đừng làm rộn: kiểu như đừng quấy phá nữa..)

Khương Tiểu Soái cuối cùng cũng tha cho cậu ta, gương mặt đẹp trai hiện lên nụ cười gia ác, càng nhìn Ngô Sở Ủy càng thấy đáng yêu.

”Tôi đã biết vì sao Trì Sính lại hay bắt lạt cậu, nhìn vẻ dâm dăng của cậu khiến người khác rất thích thú.”

”Cút đi.” Ngô Sở Ủy xù lông.

Khương tiểu Soái cười hì hì hai tiếng rồi hỏi,” Cậu đến đây chính là muốn khỏe khoắn đồ chơi công nghệ cao cắm vào mông hả.?”

” Cái gì thế?” Ngô Sở Ủy nghiêm mặt, “Tôi tìm anh là có chuyện đứng đắn quan trọng.”

Nói rồi lấy trong cặp tài liệu ra bệnh án được lại, đây là Ngô Sở Ủy lừa lấy được từ chỗ dì họ Trì Sính, hồ sơ bệnh án từ bảy năm trước của Ônng Thạc, mở ra để truocs mặt Khương Tiểu Soái.

”Này, anh là bác sĩ, anh giúp tôi phân tích một chút bệnh tình năm xưa của Ônng Thạc.”

Khương Tiểu Soái cầm bệnh án lên lật đi lật lại mấy lần, thần sắc càng ngày càng nghiêm trọng, anh ta đối với kết quả bệnh án này vô cùng quen thuộc. Chứng u uất trầm cảm, OCD- rối loạn ám ảnh cưỡng chế, thần kinh phân liệt mức độ nhẹ....

Những bệnh này đều xuất hiện ở trên người anh ta, nhìn qua có vẻ không ảnh hưởng gì đến cuộc sống hàng ngày, nhưng bệnh nhân lại chịu đau khổ cực lớn.

Khương Tiểu Soái cũng từng mắc những chứng bệnh này khi chia tay với Mạnh Thao, lúc đó tâm tình không tốt tích tụ một lần, sau đó mất ngủ nghiêm trọng, thậm chí xuất hiện ảo giác.

Sau đó mới phát hiện vấn đề nghiêm trọng lên mới đi khám, sau đó phải rất lâu sau mới có thể điều tiết được bệnh tình mới giảm đi đôi chút. Bây giờ nghĩ lại ngày đó, trong lòng lại sợ hãi vô cùng.

Uông Thạc xuất hiện những bệnh trạng này là vì trước đây chia tay với Trì Sính, tuy rằng tùy thời điểm mà mỗi chứng bệnh lại khác nhau, nhưng thống khổ phải chịu thì không khác biệt quá lớn.

Cho nên Khương Tiểu Soái có thể cảm nhận được nỗi đau mà Uông Thạc đã phải chịu đựng.

“Anh nói xem, Trì Sính trước đây sao lòng dạ ác độc* vậy.?” Ngô Sở Ủy đột nhiên hỏi. (*sắt đá, nhẫn tâm)

Khương Tiểu Soái khách quan nói, “Chuyện này và lòng dạ độc ác không giống nhau, có người tâm lý tốt chịu đựng tốt, sóng to gió lớn không sợ hãi, như cậu vậy. Nhưng cũng có người rất miễn cảm, một chút gió thổi qua cũng thành bệnh, như Uông Thạc. Đối với con người mà nói, mười bảy mười tám tuổi không cảm giác được cuộc sống áp lực, trong đầu lại không biết khái niệm bệnh tâm thần. Tôi nghĩ Trì Sính không phải không động lòng, mà căn bản không ý thức được những việc này.”

“Tôi nghĩ Trì Sính rất tinh tế, một chút gió nhẹ thổi qua cỏ lay nhẹ anh ta đều có thể nhận thấy được.”

Ngô Sở Ủy đối với điểm này chắc chắn không chút nghi ngờ, như mấy ngày gần đây mà nói, Trì Sính gần như đã khống chế cậu giận đến sôi máu rồi.

“Đó là bởi vì cuộc sống rất từng trải.” Khương Tiểu Soái giải thích, “Nói cách khác, cậu đến bên anh ta khi anh ta đã được tôi luyện một thời gian dài, đã biết làm sao chăm sóc người yêu rồi.”

Ngô Sở Ủy ngẫm nghĩ một lúc mới cẩn thận nói, “Nói cách khác thì cũng chính vì những cản trở về tinh thần này đã làm cho Uông Thạc có những hành động tiêu cực.” (Tự nhiên thấy thương Uông tiên sinh quá)

Khương Tiểu Soái gật nhẹ đầu, “Tám chín phần là như vậy.”

Ngô Sở Ủy cảm bệnh án suy nghĩ.

” Nhưng cậu vẫn chưa có cớ nào chứng minh anh ta và Quách Tử có trải qua việc kia hay không?” Khương Tiểu Soái nói một câu trùng vấn đề, đây cũng là điểm mà Ngô Sở Ủy nhúc đầu, như có vẻ rất quan trọng nhưng lại như không có gì liên quan đến nhau.

Hai người đang nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng động cơ xe.

Ngô Sở Ủy nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của thần tượng, không khỏi giật mình, sau đó trứng rung bắt đầu tàn sát bữa bãi. Còn chưa kịp bình phục thì Uông Thạc từ trên xe bước xuống, trứng rung hưng phấn tột độ ở thành ruột chơi đùa kịch liệt.

“Nhanh,.. cất những thứ này đi...” Khương Tiểu Soái nhắc nhở.

Ngô Sở Ủy hô hấp loạn nhịp vợ bệnh án cất vào trong cặp tài liệu, sau đó hàm răng trên hàm răng dưới va đập cách cạnh, cuối cùng cũng kìm chế lắng xuống, lúc này Uông Thạc vừa đẩy cửa bước vào.

173. Chương 173 - Em Tôi Bị Em Anh Lừa Đi Rồi

Ngô Sở Ủy nhìn Uông Thạc hỏi, “Anh đến đây làm gì?”

Uông Thạc ôm vai Khương Tiểu Soái, nói: “Tìm anh ta.”

“Tìm anh ta. ?” Ngô Sở Ủy thêm buồn bực, “Anh tìm anh ta làm gì. ?”

Ông Thạc khoe miệng dương lên vui vẻ nói, “Cậu còn không biết hả? Bây giờ tôi với cậu ta rất thân thiết. ?”

Khương Tiểu Soái hiểu ý xấu của Ông Thạc, “Ai thân thiết với anh hả? Tôi biết anh sao. ?”

“Đã ngủ chung một ổ chăn, còn không thân thiết hay sao?” Ông Thạc tựa cằm vào vai Khương Tiểu Soái cố ý đưa mắt liếc Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy lập tức xù lông, “Sư phụ, anh thật giỏi, nhanh như vậy đã đứng núi này trông núi nọ?”

Khương Tiểu Soái còn chưa kịp mở miệng, Ông Thạc đã thay cậu ta nói, “Cậu sau này chừa lại một chút đầu óc, đừng cái gì cũng kể cho Tiểu Soái, không chừng có ngày cậu ta bán đứng cậu.”

“ . . . ” Ngô Sở Ủy đập cửa đi ra ngoài.

Trước khi đi vẫn còn đáp cho Khương Tiểu Soái một cái nhìn thâm thúy, ám chỉ anh ta tận lực mà cạy miệng Ông Thạc một chút manh mối, nhanh chóng chấm dứt việc này.

Vì vậy, Khương Tiểu Soái rất biết phối hợp mà đuổi theo hai bước, sốt ruột hô lên.

“Đại Ủy, cậu quay lại đây cho tôi.”

Ngô Sở Ủy cũng không hề quay đầu lại mà nhìn sân bóng rổ rồi đến đó.

Khương Tiểu Soái vẽ mặt xoắn xuýt bĩu môi lẩm bẩm một câu, “Cái cậu này lòng dạ thật hẹp hòi.”

“Được rồi, đừng diễn, tôi đều nhìn ra.” Ông Thạc miễn cưỡng nói.

Khương Tiểu Soái mặt cứng đờ, quay đầu lại nhìn Ông Thạc cười cười. .

“Mất cú vọ.” (Ý là mất rất tinh)

Ông Thạc yên lặng nhìn Khương Tiểu một lúc, đột nhiên đưa tay lên mặt anh ta nhéo một cái.

“Tôi biết vì sao Quách Tử thích cậu.”

Khương Tiểu Soái hỏi, “ Vì sao.”

“Cậu quan tâm hả! ” Ông Thạc hừ lạnh một tiếng.

Khương Tiểu Soái không cam lòng, “Tôi đương nhiên biết tôi như thế nào cũng không thể xía vào. ?”

Ông Thạc đặt móng ngả người xuống ghế salon, hoàn toàn không để ý Khương Tiểu Soái mơ màng và phát cáu, tự nhiên ăn chum nho mà Khương Tiểu Soái vừa rửa.

Khương Tiểu Soái oán thăm: Trách không được lại có thể cùng động vật chơi đùa cùng nhau, căn bản thì người và động vật không có chung suy nghĩ.

.

Ngô Sở Ủy hưng hăng đi ra bên ngoài, một mặt là để cho Khương Tiểu Soái và Ông Thạc ngồi một chỗ ” Trao đổi”, về mặt khác cũng là bởi cậu thấy thần tượng ở bên ngoài.

Ôm một quả bóng rổ đi tới trước mặt Ông Trầm, ngửa cổ hỏi: “Anh ném được không?”

Câu hỏi hoàn toàn vô nghĩa, nếu như không thể ném được thì chứng tỏ người cao mét chín không phải rất uống phí hay sao.

Ông Trầm căn bản không muốn trả lời.

Vì vậy Ngô Sở Ủy cầm một trái bóng đi đến đối diện sân bóng rổ, trong chốc lát trên sân truyền đến âm thanh nện xuống của quả bóng. Ông Trầm đứng đó ánh mắt bình tĩnh nhìn, thân hình đẹp trai của Ngô Sở Ủy ở trên sân bóng rổ toát ra vẻ vui vẻ, ánh mắt nheo lại tràn đầy sức sống.

Nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, Ngô Sở Ủy bắt đầu thể hiện trình độ chơi bóng của mình, hướng đến cái giỏ ném một cái.

Sau đó, nhặt lại bóng truyền cho Ông Trầm, hát cảm khiêu khích.

Uông Trẫm trực tiếp từ bên cạnh cậu ta đi qua, đi tới bên dưới cột giỏ bóng rổ, tại chỗ lấy đà chụp cái giỏ, cột bóng rổ rỗng rắc kêu lên một tiếng rất lớn, thép bẻ một đường bị Uông Trẫm kéo xuống, tạo thành hình cung.

Sau đó, Ngô Sở Ủy tay nắm chắc lại.

Ngô Sở Ủy bị động tác rút bóng vào rổ quá tàn bạo của Uông Trẫm tiểu cú kích động co rúm lại, sau đó không thể cửu vãn được. Nghĩ che dấu che dấu không được, nghĩ khắc chế khắc chế không xong, chỉ có thể nghiêng rằng trợn mắt thống khổ, giữ trọng lượng trên chân.

Uông Trẫm nhìn ra Ngô Sở Ủy khác thường, nắm lấy tay cậu hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Ngô Sở Ủy cảm nhận được bàn tay ấm áp của Uông Trẫm, trứng rung chấn động mạnh hơn, chịu không nổi. . . thực sự chịu không nổi. . . . Ngô Sở Ủy bị nôn nóng vây quanh.

Cuối cùng nghĩ đến một biện pháp... . . đánh bóng rổ, chỉ có vận động mới có thể giảm bớt căng thẳng, che giấu hạ thân đang ” bối rối ”. .

Vì vậy, Ngô Sở Ủy bắt đầu liều mạng chạy trên sân bóng rổ rất sôi nổi.

Cuối cùng thì cậu nhóc vừa ngẩng cao đầu cũng dần dần ủ rũ yên vị, Ngô Sở Ủy lại hưng phấn lên rất nhiều, đoạt lấy bóng trên tay Uông Trẫm, ném một cái ở cự ly xa rất đẹp, bóng rổ vũng vàng rơi vào giỏ, lúc rơi xuống đất đặc ý huyết sáo.

Sau đó, cạch một cái.

Ngô Sở Ủy vừa vận động quá mạnh, trứng rung bị rơi ra ngoài.

Chờ cậu hiểu được chuyện gì xảy ra thì trứng rung đã từ ống quần thật sự rơi xuống mặt đất, hơn nữa lại vù vù kêu. Nhét vào tiểu cú cả ngày không thấy âm thanh nào kêu, đúng lúc rơi ra thì vù vù kêu chói tai, tiếng động cũng đủ làm cho Ngô Sở Ủy mặt nóng ran như sắp bị nướng chín.

Uông Trẫm ánh mắt tự nhiên nhìn một cái vật thể trên mặt đất. “Kia là cái gì?” Cố ý hỏi.

Ngô Sở Ủy thấy Uông Trẫm đang đi đến, thấy nguy cấp, trực tiếp đập một đập cho bẹp dí.

“Không có gì, hình như một con sâu già, bay bám vào chân tôi.”

Uông Trẫm hạ thấp giọng nói, “Một con thật lớn.”

” Đó là. . . . anh một thời gian dài như vậy mới về nước, không rõ ràng lắm tình hình bên này. Tôi nghĩ Bắc Kinh những năm gần đây ô nhiễm môi trường thật nghiêm trọng, nhiều loài sâu cũng bị biến dị, ngày trước chuột cũng bé bé bằng cái thẻ ATM bây giờ cái chấu rửa mặt cũng không thể đựng nổi.”

Uông Trẫm gõ một cái lên đầu Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy sợ rằng Uông Trẫm đuổi cùng giết tận, liền dơ tay trước mặt Uông Trẫm nhìn anh ta.

“Sao vậy?” Uông Trẫm hỏi.

“Mỗi lần gặp mặt anh đều tặng tôi đồ giỡn tôi cũng muốn”: Ngô Sở Ủy nói.

“Không có.” Uông Trẫm thẳng thắn nói.

“Việc này không được a!” Ngô Sở Ủy đùa giỡn: “Mọi lần đều có, lần này sao lại không chứ? Nhanh lấy ra đi, cái gì cũng được.”

Vừa nói xong, quả bóng rổ trên tay Uông Trẫm nổ mạnh một cái, Ngô Sở Ủy thất kinh giật mình, hồn chưa kịp nhập xác, Uông Trẫm cầm quả bóng rổ cho vào một cái túi đưa cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy vui mừng như điên, nhưng vẫn chưa tin vào mắt mình hỏi Uông Trẫm: “Thật sự cho tôi?”

Uông Trẫm nhẹ gật đầu.

Ngô Sở Ủy vui thích cầm lên đùa nghịch rất lâu, cũng may là trứng rung đã bị đẩy ra ngoài, không còn ở bên trong vách ruột cậu, dù không bị cậu đập hỏng thì cũng bị tiểu cú của cậu bóp cho hỏng.

Vừa tan ca xong Trì Sính liền đến phòng khám tìm Ngô Sở Ủy, đang đi được nửa đường thì điều khiển trứng rung tắt.

Xe dừng ở đối diện sân bóng rổ, Trì Sính liếc mắt qua cửa xe nhìn sân bóng rổ.

Hình bóng hai người kia lọt vào mắt anh ta.

Hình ảnh Ngô Sở Ủy vui tươi chơi đùa đã rất lâu anh ta không nhìn thấy, hiện tại, lại xuất hiện trước mặt người khác vô cùng vui vẻ.

Trì Sính như đập lút vô lăng, đồng tử đen đi không nhìn thấy ánh sáng, vừa mới xuống xe, Tiểu Dấm Chua siết chặt như muốn giết người. Mới đầu chỉ quay cuồng giấy dựa, sau đó thì cắn xé quần áo anh ta.

Rất nhiều năm rồi, Tiểu Dấm Chua cũng thỉnh thoảng làm nũng, nhưng chưa bao giờ có hành động bạo ngược như hôm nay.

Trì Sính đem Tiểu Dấm Chua giữ chặt lại kiểm tra trên người nó xem có bị thương hay không.

Trong lúc kiểm tra, Tiểu Dấm Chua đột nhiên bò xuống, xông thẳng vào phòng khám.

Một lát sau, Ông Thạc trên vai quần Tiểu Dấm Chua đi ra ngoài, Tiểu Dấm Chua rất ngoan ngoãn trên vai cậu ta, mặt lười biếng y như Ông Thạc một biểu hiện giống nhau.

Trì Sính giọng âm trầm không thể kháng cự ra lệnh cho Ông Thạc.

“Đưa nó cho tôi.”

Ông Thạc trả lại Tiểu Dấm Chua, sau đó xoa xoa mông nó một cái, Tiểu Dấm Chua như bị trúng tà, rúc đầu vào cổ Trì Sính, đuôi lại vòng qua người Ông Thạc quấn lại. Sau đó Ông Thạc ngã người về phía trước liền bị Tiểu Dấm Chua ra sức quần chặt lại, liền bện hai người vào nhau.

Ông Thạc ngẩng mặt lên nhìn Trì Sính, vừa lúc chạm vào ánh mắt lạnh người của anh.

“Tôi rất muốn mình là Tiểu Dấm Chua, được anh chăm sóc nuông chiều bảy năm.”

Trì Sính rất rõ ràng nói cho Ông Thạc, “Là cậu đã phá hủy tình cảm của chúng ta, chẳng thể trách ai được.”

“Đúng.” Ông Thạc cười lạnh lẽo, “Là tôi không có đạo đức, tôi ti tiện, không liêm sỉ, đáng đời tôi.... nói vậy anh thoải mái chưa?”

“Cậu như thế nào đó là chuyện của cậu, không quan hệ đến tôi.”

“Sao phải nói ra những lời làm tổn thương tình cảm như vậy.” Ông Thạc vẫn không tỏ ra thái độ gì nói: “Nói gì thì nói chúng ta cũng từng là bạn, chúng ta đã từ có lỗi với nhau, Tiểu Dấm Chua cũng là con của chúng ta.... tình cảm như vậy anh không thể giữ lại chút thể diện cho tôi sao hả?”

Trì Sính định gỡ đuôi của Tiểu Dấm Chua đang quấn trên người Ông Thạc nhưng tay Ông Thạc lại giữ lại.

“Nếu con đã không vui về khi ba mẹ nó chia tay, hay anh liền đưa tôi đến nhà rắn thử đi! Tôi thấy trong đó có rất nhiều rắn truoacs đây tôi để lại, mẹ con thâm tình xa nhau nhiều năm như vậy, tôi cũng nên đi thăm bọn nhỏ rồi.” (Ông Thạc đúng là tiện thụ trong truyền thuyết mà, càng thanh cao càng nói những lời làm tổn thương mình cũng chính là muốn làm tổn thương người khác, để người ta khắc sâu hình ảnh mình vào không thể thoát ra được, chỉ những con tiện thụ mới nghĩ ra trò này... nhưng lại rất thương cảm cho Ông Thạc là sao.....)

Ngô Sở Ủy nhìn thấy xe Trì Sính đậu ở phía xa, nhanh đi về phía đó.

Lúc này, Tiểu Dấm Chua đang cắn cắn thân mật trên mặt Ông Thạc, sự thân mật này khác với sự thân mật đối với Ngô Sở Ủy, không phải làm nũng đòi chim sẻ, không phải muốn làm cậu vui, mà là thân mật ỷ lại, triệt để xuất phát từ bản năng.

Sau đó, cậu nhìn thấy Trì Sính và Ông Thạc cùng lên xe, ngay sau đó, chiếc xe chạy đi.

Xe vừa đi được một đoạn, di động Trì Sính rung lên, vừa thấy số bác sĩ, trong lòng vô cùng căng thẳng.

“Tình trạng bác gái không tốt lắm, nếu tiện thì qua bệnh viện ngay.”

Trì Sính rất nhanh phanh xe lại.

Ném cho Ông Thạc chìa khóa xe và chìa khóa vườn rần, không giải thích, trực tiếp đi xuống xe, biến mất trong đêm tối.

Bên ngoài trời bắt đầu mưa.....

Ông Thạc vuốt ve Tiểu Dầm Chua, mắt nhìn ra ngoài...

Khương Tiểu Soái nghĩ rằng Ngô Sở Úy đã về cùng Trì Sính, nên khóa cửa phòng khám.

Thật ra Ngô Sở Úy không hề đi, cậu ngồi ôm gối dưới sân bóng rổ, mưa đã ướt hết người.... ánh mắt vô định.

Ông Trầm vừa đi được một lúc lại quay lại.

Bước đến bên cạnh Ngô Sở Úy chìa tay ra cho cậu.

Ngô Sở Úy không nắm lấy.

“Vì sao lại muốn gặp mưa?” Ông Trầm hỏi.

Ngô Sở Úy nói: “Tôi luôn ngồi tại đây, chính là mưa tự rơi, không phải do tôi.”

“Vậy vì sao lại không tránh mưa?”

“Mưa ở mọi nơi, tránh đi đâu bây giờ?”

Ông Trầm không nói gì nữa, liền kéo Ngô Sở Úy dậy, bế cậu để lên xe mình.

Ngô Sở Úy lấp bắp nói, “Người của tôi bị em trai anh bắt đi rồi.”

174. Chương 174 - Âm Toán Kiểu Khác

Ông Trầm ôm Ngô Sở Úy về nhà mình, để cậu ngủ ở phòng của Ông Thạc.

Ngô Sở Úy xả nước ấm tắm, rồi thay quần áo sạch sẽ, thoải mái chui vào chăn. Không đến hai phút bắt đầu ngủ, Ông Trầm nhìn cậu một lúc, xác định cậu đã ngủ say rồi mới quay lại phòng mình.

Đêm đã khuya, mưa mới tạnh.

Ông Trầm không ngủ được, đi ra phòng khách rót nước, nhìn Ngô Sở Úy ngồi ôm gối trên cửa sổ sát đất, mắt nhìn ra ngoài. Lọn tóc tối màu đỉnh đầu bay bay theo từng cơn gió thổi qua, lưng vững vàng không tựa thành cửa, nhìn như một đứa trẻ vô cùng cô độc và lại vô cùng quật cường, ai thấy cũng đau lòng.

“Không phải vừa mới ngủ một chút sao?” Ông Trầm hỏi: “Sao lại tỉnh rồi?”

Ngô Sở Úy nhàn nhạt nói: “Hết mưa rồi, ngủ không được.”

Đúng vậy, vừa rồi khi mưa to gió giạt, sấm chớp đùng đùng, Ngô Sở Úy lại ngủ rất yên. Hiện tại lại vô cùng yên tĩnh, lại không ngủ được. Tai giống như bị ảo giác, cứ nghe có tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân cộp cộp đi vào phòng ngủ, nhưng cậu cứ đợi, đợi rất lâu rồi lại rất lâu qua đi, cửa phòng không có một ai mở, đến tiếng gõ cửa cũng không có.

Cho nên, cậu ra ngoài ngồi đợi.

Ông Trầm dĩ nhiên biết Ngô Sở Ủy nghĩ cái gì, tình trạng này của cậu, rất giống Ông Thạc mỗi ngày đều vậy không chút sai lệch. Trong nửa năm qua, không biết bao đêm, Ông Thạc như hồn ma đi tới đi lui trong phòng, ngóng chờ một lúc nào đó có người mở cửa đi vào, nói một tiếng: Tôi cuối cùng cũng tìm ra cậu rồi.

Đều như hai đứa nhỏ kiêu hãnh nhưng vô cùng nhát gan, chỉ là đang đeo hai chiếc mặt nạ khác nhau mà thôi.

“Ông Thạc giờ này sẽ không trở về.” Ông Trầm nhìn Ngô Sở Ủy nói: “Một người vì trời mưa mà ngủ bên ngoài, sẽ không vì nửa đêm mưa tạnh mà liền giẫm bùn đi về nhà.”

“Tôi không phải nghi ngờ anh ta ở cùng với Trì Sính.” Ngô Sở Ủy giấu đầu lòi đuôi, “Tôi chỉ sợ nửa đêm anh ta về, nhìn tôi ngủ trên giường của anh ta, sẽ không thoải mái.”

Ông Trầm trầm lặng nói: “Yên tâm, cậu ta không hay để ý như vậy, bình thường ngay cả chân cậu ta cũng lười rửa, cậu không chê cậu ta là tốt rồi.”

Ngô Sở Ủy nhẹ gật đầu, lặng lẽ đi về giường của Ông Thạc.

Vào lúc này, Trì Sính vẫn còn đang đi đi lại lại cửa phòng bệnh của bà Ngô.

Chưa đến một tháng, bà Ngô gầy đi trông thấy, Trì Sính cho bà nằm một phòng thường, lại âm thầm cho phục vụ đặc biệt, vì sợ bà Ngô sẽ xót tiền.

Khi Trì Sính chạy tới, bà Ngô đã trên non dưới hải, sốt cao không ngừng, đã rơi vào hôn mê.

Vừa rồi tình hình mới chuyển biến tốt hơn, vừa tỉnh lại đã kéo tay Trì Sính nói: “Đại Trì à! Con nghìn vạn lần xin đừng nói chuyện này với thằng út nhà chúng ta, vạn nhất ngày nào đó cô chết, thằng út cũng chỉ buồn vài ngày, nhưng nếu bây giờ con cho nó biết, nó sẽ phải chịu từ giờ đến ngày cô chết.”

Những lời này, không biết bà Ngô đã nói với Trì Sính bao nhiêu lần.

Bà lấy tiền cất dưới đáy hòm trong nhà ra, cho rằng đủ chống đỡ đến khi bà qua đời, kỳ thực còn không đủ phí thuốc thang một ngày. Số tiền Ngô Sở Ủy cho bà bà vẫn không nỡ lấy ra dùng, luôn miệng dặn dò Trì Sính dùng thuốc rẻ thôi, ở phòng bệnh thường, tiền phải giữ lại cho con trai bà cưới vợ.

Trì Sính không nói cho Ngô Sở Ủy biết, cũng không phải hoàn toàn để bà cụ yên tâm, còn có một nguyên nhân khác xuất phát từ tư tâm của anh. Anh không muốn khiến Ngô Sở Ủy đau lòng, cho dù anh biết bà Ngô đặc biệt muốn gặp con trai, anh cũng không muốn đưa Ngô Sở Ủy qua, để cậu thấy bệnh tình nguy kịch của mẹ.

Nhưng ngày hôm nay, nhìn thấy bà Ngô chỉ còn hấp hối thoi thóp, Trì Sính bỗng nhiên có chút dao động.

Về tắt đầu thuốc, anh cầm điện thoại lên gọi Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy rất nhanh nghe máy, âm thanh lúng túng, không giống vẻ chưa tỉnh ngủ, mà giống như là không hề ngủ.

Nghe tiếng Ngô Sở Ủy, lòng đau như những cơn sóng biển dồn dập đánh vào người Trì Sính, không còn tức giận lúc đứng bên ngoài sân bóng rổ. Lúc này anh chỉ tập trung nghĩ về một thứ, là Đại Bảo không còn mẹ rồi sẽ ra sao.

“Đang ở đâu?” Thanh âm của Trì Sính vẫn trầm ổn như vậy.

Ngô Sở Ủy nói: “Ở nhà.”

“Đang ngủ hả?”

Một tiếng ừ nhỏ phát ra từ cổ họng Ngô Sở Ủy.

Trì Sính nói: “Tôi ở ngoài có chút việc, không thể về, nửa đêm trời lạnh, lấy cái chăn dày trong tủ ra đắp.”

“Tôi không lấy trứng rung ra nữa, vẫn thành thật đặt nó bên trong.” Ngô Sở Ủy nói.

Mặc dù biết Ngô Sở Ủy đang nói dối, Trì Sính vẫn như cũ nén bực bội nói một chữ: “Ngoan.”

Tiếp đó, cuộc gọi ngắt.

Ngô Sở Ủy buông điện thoại xuống, lẩm nhẩm một câu.

“Anh rõ ràng đã biết điều khiển tất, biết rõ trứng rung sớm đã không còn trong người tôi. Anh và anh ta ở bên nhau, luôn luôn bao dung với tôi như thế này.....”

Đẩy điện thoại qua một bên, Ngô Sở Ủy lại đem những cái đĩa CD đó ra.

Dù trong lòng vô cùng khó chịu nhưng cậu dựa vào tinh thần cực kỳ lớn kia, nhất định phải tìm cho ra sự thật này.

Lần này, Ngô Sở Ủy không tua qua bất cứ một đoạn nào nữa, bất kể một chi tiết nhỏ nhất nào cậu cũng không bỏ. Để tiết kiệm thời gian, cơ hội ngàn năm có được này cậu chỉnh màn hình chia nhỏ thành chín khung nhỏ xem một lần được chín đoạn.

Kết quả, khi hình ảnh nhiều ra, khung cảnh nhiều hơn cậu lại có cảm giác rất khác.

Lúc đầu hình ảnh Trì Sính và Quách Thành Vũ hôn nhau mà cậu xem tựa như nhát dao máu chốt trời đáng xuống nhưng nếu so với hình ảnh tràn ngập lúc Trì Sính và Ông Thạc ầm áp mặn lòng thì nó quá nhỏ bé không đáng kể gì.

Chỉ khi mang so sánh những hình ảnh này với nhau cậu mới phát hiện rằng đối với đây một màn tình ý kia thì cái này như một nốt nhạc lẻ loi ngoài ý muốn trong một bản nhạc trăm nốt.

Nhưng khi video chạy đến một khoảng thời gian nào đó, nó lại biến thành cái gai trong mắt cây kim ăn sâu vào da thịt, người nào lại tua lại đĩa để tìm lại cân bằng chứ?

Nhìn từ một khía cạnh khác, cái nhìn chủ quan lại thay đổi biến hóa một trời một vực.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Trì Sính rất yêu Ông Thạc.

Biết đâu, Ông Thạc mất hơn sáu năm mới hiểu ra được nên mới nỗ lực hàn gắn với Trì Sính.

Ngô Sở Ủy cho chiếc CD cuối cùng vào, tiếp tục chỉnh thành chín màn khung hình, mỗi màn hình đều đen thui. Sự rộn rã vui vẻ của mấy CD trước, CD này vắng lặng khiến người ta buồn bã không thôi.

Nếu đổi thành Ngô Sở Ủy cậu cũng không cam lòng.

Trời bên ngoài đã bắt đầu ló những tia sáng đầu tiên của một ngày, Ngô Sở Ủy đặt trống CD về chỗ cũ, mặc lại quần áo bị ướt tối qua, như không có việc gì đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Ông Thạc đã về, vừa về liền đi thẳng vào phòng ngủ Ông Trẫm.

Anh ta có một sở thích vô cùng biến thái đó là gào to mồm đánh thức Ông Trẫm dậy.

Kết quả là hôm nay Ông Trẫm dậy vô cùng sớm đang loay hoay nghịch nghịch trứng rung.

“Cái gì đây?” Ông Thạc hỏi.

Ông Trẫm nhàn nhạt nói: “Rơi ra từ trong mộng Ngô Sở Ủy, bị cậu ta đập hỏng, anh đã sửa lại cho cậu ta rồi.” Nói xong, dùng bàn tay to to bóp một cái trứng rung đột nhiên rung động.

Ông Thạc rất đoán được cái này dùng để làm gì, trong nháy mắt giận tím mặt.

“Mẹ nó! Thứ rơi ra từ trong mộng cậu ta anh cũng dám đụng vào? Tay anh thật tiện.”

Ông Trẫm không để ý đến cậu ta, ném cho Ông Thạc chiếc điện thoại đã bị cậu ném từ trên tầng trên xuống tầng dưới.

“Đây là của cậu, cũng đã sửa xong.”

Ông Thạc âm thầm tổn hơi thừa lời, thật giống yêu quái! Vỡ nát như thế cũng có thể sửa được?

Thấy Ông Trẫm định trả trứng rung cho Ngô Sở Ủy, Ông Thạc đột nhiên đoạt lấy.

“Đưa đây, để tôi trả cho cậu ta.”

Nói xong, đi về phòng ngủ của mình, sờ mó một hồi, chờ Ngô Sở Ủy từ phòng vệ sinh đi ra, cậu ta đang ưỡn ngực ngồi trên giường.

“Anh đã về?” Ngô Sở Ủy nói: “Tối qua trời mưa lớn, phòng khám lại khóa cửa, không có chỗ đi, liền tá túc nhờ chỗ anh một đêm.”

Uông Thạc cười híp mắt: “Yên tâm, tôi sẽ không nói Trì Sính biết.”

Ngô Sở Ủy ngượng ngùng cười: “Thật sự cảm ơn anh.”

“Cái này.” Uông Thạc lắc lắc trứng rung trong tay: “Là của cậu đúng không?”

Ngô Sở Ủy hồi hộp khó nói: “Cái này. . . vậy.... sao lại ở chỗ anh?”

“Anh tôi bảo tôi đưa cho cậu.” Uông Thạc tiếp tục cười.

Mặt Ngô Sở Ủy trong nháy mắt đỏ như quả cà chua, mẹ nó!, Uông Trẫm không nhạt rồi mang về nhà chứ?

“Cậu gặp được quý nhân rồi, anh tôi có một đôi tay thần kỳ, bất kể vật nào hỏng hóc cỡ nào cũng có thể sửa lại không một chút sai lệch.” Nói xong trả cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy không khỏi giật mình kinh hãi, thứ này là hàng đặc biệt hiếm, cậu đã nghĩ Uông Trẫm vừa mua về, triệt để giống như ban đầu không một chút hỏng hóc, một vết tích cũng không để lại.

Đây như một cái cọc giữa con sông đang chảy siết, cậu không biết sau khi về nhà ăn nói với Trì Sính kiểu gì.

“Thay tôi cảm ơn anh của anh.” Ngô Sở Ủy nói.

Uông Thạc rầu rĩ nói, “Cậu tự đi mà cảm ơn, anh tôi đang đứng ngay sau lưng cậu kìa.”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy chợt biến, cũng không dám liếc Uông Trẫm lấy một cái, cầm đầu chạy khỏi cửa, bỏ lại hai người phía sau.

. . .

Trì Sính khi về đến nhà, Ngô Sở Ủy đã nằm trên giường, trứng rung không chút vết tích hỏng hóc đặt trên tủ đầu giường, quần áo mặc hôm qua để bên giường, giống như cả đêm vẫn ngủ ở nhà.

Nghe được tiếng bước chân, Ngô Sở Ủy hơi nheo nheo mắt lại chỉ hờ một khe nhỏ, rất nhanh lại nhắm lại, giả vờ như vẫn còn ngủ.

Trì Sính đi đến bên cạnh giường, vuốt vuốt má Ngô Sở Ủy vài cái, rất lạnh, vừa chạm vào là biết mới từ bên ngoài về. Cũng thấy không sao hết, cho dù Ngô Sở Ủy ngủ ở ngoài, anh cũng không trách cứ gì, dù sao Ngô Sở Ủy không thích ngủ một mình, mà anh cả đêm qua ở ngoài không về.

Thấy trứng rung đặt trên tủ đầu giường, Trì Sính không so đo tính toán với cậu, cũng coi như cậu vừa lấy ra.

Thuận tay cầm lấy, xoay xoay một vòng nhìn qua.

Bỗng nhiên phát hiện trên trứng rung màu xanh biếc có thêm một chữ đỏ màu đỏ.

“Bảo.”

Mà cái chữ này, cũng không phải chữ Ngô Sở Ủy tự khắc lên, rõ ràng là người khác khắc lên.

Mặt của Trì Sính ngay lập tức không còn lộ ra vẻ gì.

175. Chương 175 - Tương Kế Tật Kế

Chiều hôm sau, Ngô Sở Ủy đi siêu thị, “rộng tay” mua một đồng hồ ăn ngon, lại đến cửa hàng mua cho bà Ngô quần áo mới, xách theo túi lớn túi nhỏ về nhà.

Bệnh tình mẹ Ngô cũng đã khá hơn nên đã xuất viện. Bà không thích ở trong bệnh viện, một là vì buồn chán, hai là sợ thằng con về nhà biết được sinh lo. Vì vậy mà trước giờ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ mẹ Ngô sẽ không đến bệnh viện, thường sẽ gọi bác sĩ đến tận nhà khám.

Ngô Sở Ủy vừa vào cửa đã nói: “Mẹ, sao mẹ lại gầy như vậy?”

“Thì do chứng tiểu đường nên mới còn da bọc xương thế này.”

“Trước đây mẹ đâu có ốm dữ vậy?” Ngô Sở Ủy đau lòng, “Có phải mẹ ăn không ngon không? Đừng quá nghe lời bác sĩ, muốn ăn gì thì ăn đó, kiêng cử quá sẽ bị thiếu dinh dưỡng.”

Bà Ngô nở nụ cười hiền hậu, “Mẹ từng này tuổi rồi, cần gì dinh dưỡng với không dinh dưỡng? Chỉ cần ăn no là được.”

“Vậy cũng không được, tuổi càng lớn càng phải chú trọng dinh dưỡng.”

Ngô Sở Ủy vừa nói vừa lấy đồ ăn ra, mở cửa tủ lạnh, định bỏ đồ ăn vào liền phát hiện tủ lạnh đã đầy tràn. Tháng trước cậu vừa đổi sang tủ lạnh lớn, vì cái cũ thường không đủ chỗ cất đồ. Không nghĩ tới, đổi sang tủ lạnh lớn, vẫn không đủ chỗ cất đồ như trước.

Hơn nữa cậu còn phát hiện trong tủ lạnh có các loại thuốc bổ như đông trùng hạ thảo và huyết yến. “Mẹ, cái này ai đem đến vậy?”

Bà Ngô nói, “Là Đại Trì! Mấy thứ trong tủ lạnh, hơn phân nửa cũng là do Đại Trì đem tới.”

“Anh ta đến đây lúc nào?” Ngô Sở Ủy hỏi.

“Đại Trì tới rất thường xuyên, hầu như ngày nào cũng tới, cậu ta nói do thay đổi công việc, rảnh rỗi không có chuyện gì, nên đến thăm mẹ.” Sợ Ngô Sở Ủy suy nghĩ nhiều, bà Ngô còn cố ý nói thêm vài câu, “Đại Trì nói thích ăn cơm do mẹ nấu, mỗi ngày đều đến đây ăn cơm xong rồi mới đi.”

Ngô Sở Ủy im lặng không nói.

Bà Ngô thấy cậu nhìn chằm chằm đông trùng hạ thảo và huyết yến, nhin không được than, “Đừng đụng vô mấy gia vị này, mỗi lần mẹ nấu cánh, Đại Trì đều bỏ vào một chút, mẹ không thích mùi vị này lắm. Nếu không phải nể lòng tốt của người ta, thì mẹ đã quăng đi rồi.”

“Đừng quăng!” Ngô Sở Ủy nhìn chằm chằm, “Mấy cái này đều là thuốc bổ rất quý, mấy vạn đồng một cân đó.”

Bà Ngô vừa nghe xong xem chút ngất xỉu, “Cái gì?”

Ngô Sở Ủy vội vàng trấn an, “Không sao, mẹ không cần lo lắng quá, mấy thứ này do cậu hai của Trì Sính bán, không lấy tiền, không lấy tiền...” Nói rồi đỡ mẹ Ngô ngồi xuống.

Dù vậy, Bà Ngô vẫn là không nhin được lâu bầu, “Vay nhất định là đồ tốt, mấy thứ Đại Trì đem tới chưa có món nào kém chất lượng. Bởi mẹ nói, con quen được cậu Đại Trì này, đúng là phúc tu từ kiếp trước, giống như lấy được vợ tốt.”

Ngô Sở Ủy oán thầm: Nếu chẳng phải con mẹ là vợ người ta, anh ta đâu có tốt vậy.

Hai người đi vào phòng ngủ, Ngô Sở Ủy lại đem quần áo mới ra. “Trời bắt đầu lạnh rồi, con mua cho mẹ mấy bộ đồ, đều dựa theo số đo trước đây, giờ mặc vào chắc sẽ hơi rộng?”

Ngô Sở Ủy đem ra.

Bà Ngô đánh lên tay Ngô Sở Ủy một cái, “Cái thẳng này, lại phung phí tiền? Cái áo ấm năm ngoái con mua cho mẹ còn mặc được mà.”

Năm ngoái. . . . Ngô Sở Ủy ngẩn người nhớ lại, lần đó là do Trì Sính mua cho bà Ngô, nên bà cũng cho là do mình mua. Việc này giống như mới hôm qua, không nghĩ tới mới đó đã một năm, cậu và Trì Sính đã ở với nhau lâu như vậy. Thời gian trôi qua thật nhanh. . .

Thấy cậu ngẩn ra, bà Ngô hung hăng vỗ đầu cậu một cái.

Ngô Sở Ủy đau quá la lên, “Đau, sao mẹ đánh con?”

Bà Ngô nói: “Đem mấy bộ quần áo trả lại, mẹ không mặc, đừng có phung phí tiền bạc.”

“Sao lại là phung phí tiền bạc?” Ngô Sở Ủy mặt không vui, “Con đâu có mua hoa, mua nhẫn tặng mẹ, đây đều là mấy món cần thiết, mẹ quan tâm đến tiền làm chi? Con nói với mẹ, con được tăng lương, được lãnh đạo đề bạt, thưởng năm nay nhiều gấp đôi so với năm ngoái lận.”

Vừa nghe lời này, bà Ngô liền tỉnh lại. “Con được đề bạt? Ôi, xem tiền đồ con trai tôi kìa! Con chờ chút, mẹ nấu cái gì ngon ngon cho ăn.” Nói rồi mang theo bộ dáng vui vẻ đi vào nhà bếp.

Hai tuần không về nhà, Ngô Sở Ủy bỗng nhiên phát hiện bếp nhà cậu rất sạch sẽ. Bức tường xám trước kia, giờ đã được ốp gạch sứ trắng. Tuy rằng cái lò nấu vẫn là cái lò trước kia, nhưng bên cạnh lò có xây thêm một cái máng xi măng, chuyên dùng để nhét củi, để tránh rơm rạ bay lung tung. Những chỗ khác cũng đều thay đổi chút ít, đều rất hữu dụng.

Ngô Sở Ủy tự biết là ai đã tốt như vậy, đến cả những việc này cũng quan tâm chu đáo.

“Con ra phòng khách xem TV đi, để mẹ làm một mình được rồi.” Tay bà Ngô cầm thau nước hơi run, nhưng bà cố kìm lại, kêu Ngô Sở Ủy mau ra ngoài.

Ngô Sở Ủy không đi, “Không sao, để con giúp mẹ một tay, lâu lâu mới làm một lần.” Nói rồi xăng tay áo lên.

Bà Ngô cầm lấy cổ tay cậu, thái độ rất cương quyết, “Từ nhỏ đến lớn, mẹ có để con làm mấy việc này chưa? Nhà mình có khó khăn hơn nữa, cũng không có thể để con trai mẹ mệt mỏi! Cái tay này của con là dùng để viết chữ, mau về phòng nghỉ ngơi đi.” Lời này Ngô Sở Ủy không biết đã nghe bao nhiêu lần rồi.

“Con đâu còn đi học nữa, viết chữ gì chứ?” Ngô Sở Ủy ngoan cố không đi.

Bà Ngô còn kiên quyết hơn Ngô Sở Ủy, “Tay của con cũng không phải để làm mấy việc này, giữ đó mà kiếm tiền, đi đi đi. . . ra ngoài nhà ngồi chờ, còn đi vô nữa mẹ đánh à.”

“Lão thái thái à, nóng tính quá đi.” Ngô Sở Ủy đi ra được một lúc, bà Ngô liền lấy điện thoại di động ra, gọi cho bác sĩ.

”Hôm nay không cần mang cơm đến cho tôi, ở nhà tôi tự nấu đồ ăn rồi.

Bác sĩ nói: “Phiền bà nói lại với Trì Sính, chúng tôi không gánh nổi trách nhiệm này.”

“Dạ dạ, tôi biết rồi.” Mẹ Ngô ậm ừ rồi cúp máy, sau đó đem điện thoại bỏ vào túi, không thèm quan tâm tới.

Thật ra, thời gian gần đây, việc ăn uống mỗi ngày của bà Ngô đều có người chăm lo, bác sĩ mỗi ngày đều đem tới ba bữa cơm đầy dinh dưỡng, vừa giúp bà Ngô đỡ nấu ăn cực nhọc, vừa có thể để bà ăn đồ ăn tốt cho sức khỏe. Nhưng bà không muốn Ngô Sở Ủy biết, dù có chút vất vả, bà cũng không thấy mệt chút nào, trong lòng vui vẻ, liền thoải mái như uống thuốc giảm đau. Con mình thành công, lại được đề bạt.

Tối bữa ăn, bà Ngô sợ con mình lo, hơn nữa tâm tình tốt, nên ăn nhiều hơn bình thường một chút. Kết quả là ăn không tiêu, đến tối bụng đau không chịu được. Ngô Sở Ủy nằm cạnh bà Ngô ngủ ngon lành. Bà Ngô nhìn đau quay đầu nhìn con, cảm thấy con mình đặc biệt đáng yêu, càng nhìn càng thích.

Ngô Sở Ủy nửa đêm thức dậy đi vệ sinh, quay vào thấy bà Ngô khom lưng, trên mặt biểu hiện đau đớn. Liên lại gần bà Ngô kiểm tra, kết quả sờ thấy mặt đầy mồ hôi.

“Mẹ, mẹ sao vậy?” Ngô Sở Ủy sắc mặt căng thẳng.

Bà Ngô xua tay, “Không sao, mẹ vừa mơ thấy ba của con, thấy ba của con dựng giàn dưa ở sau vườn. Nhìn ổng cứng cáp khỏe mạnh, cứ như hồi còn trẻ, mẹ vui quá nên lăn qua lăn lại thì tỉnh dậy.”

Ngô Sở Ủy lúc này mới an tâm, chui lại vào chăn của mình, mắt đen mở to nhìn chăm chăm trần nhà, “Con cũng nhớ ba.”

Bà Ngô nói, “Thật muốn sớm đi gặp ba của con.”

“Mẹ nói gì vậy?” Ngô Sở Ủy cau mày, “Có ai tự nguyện rửa mình như mẹ không?”

“Mẹ thấy mấy ngày này ở nhà có một mình, thật sự rất buồn chán, muốn tìm người nói chuyện cũng không có.”

Ngô Sở Ủy đau đớn trong lòng, “Mẹ, con mua cho mẹ căn nhà, sau đó con với mẹ ở chung một chỗ được không? Chỗ này cách công ty con xa quá, đi tới đi lui rất bất tiện.”

“Nói ngu ngốc cái gì vậy?” bà Ngô nắm lấy tay Ngô Sở Ủy, “Mới có chút tiền lương đã dắc ý! Tạm thời cứ để dành đó, chừng nào có đủ rồi hãy mua. Giờ con có mua nhà, mẹ cũng không ở. Mẹ không nỡ rời khỏi đây, luyến tiếc ba của con. Ít nhiều cũng ở hơn năm mươi năm rồi, mẹ có chết cũng phải chết ở đây.”

Ngô Sở Ủy biết có nói cũng không lay chuyển được bà Ngô, đành im lặng.

“Mẹ hiện giờ chỉ mong con mẹ lấy được một cô vợ đẹp, giống cái cô gì trong hình, tên gì nhỉ?” bà Ngô cố gắng nhưng không nhớ ra, ngày nào cũng nhắc, giờ nói quên là quên.

Ngô Sở Ủy nói, “Mẹ, sau này con sẽ lấy vợ đẹp hơn cô ấy.”

Bà Ngô vừa nghe lời này, cơn đau giảm đi hơn một nửa. “Được vật thì tốt.”

Ngô Sở Ủy còn nói, “Con sẽ mua một căn nhà lớn, rước mẹ vô ở chung, đến lúc đó mẹ đừng nói không được, không được cũng phải ở. Còn phải trông cháu giúp tụi con? Mẹ đừng quên, mẹ còn có thằng cháu lớn nè, một thằng cháu trắng trẻo mập mập, mềm mại, ấm trong tay giống như miếng đậu hũ. . . Mặc sức để trí tưởng tượng bay xa, đến lúc Ngô Sở Ủy quay đầu lại, bà Ngô đã ngủ rồi.

176. Chương 176 - Về Nhà Thăm Mẹ

Trì đại lão gia không thoát khỏi cái lưới mà Ủy Ủy quăng ra được đâu.. Càng dẩy ra càng đau đớn, càng không để ý càng khó chịu, càng cứng rắn lại càng dễ mềm lòng. Càng mềm lòng ôn nhu thì càng mắc lưới... Chạy đâu cho thoát... Ủy Ủy cố lên sắp được ăn kem của chồng rồi.. Há miệng ra mà chuẩn bị ăn kem nào... Đùa thế thôi mọi người đọc truyện vui về... Nhớ 8 cùng ta cho nó bớt bức xúc...

Quách Thành Vũ đi nước ngoài công tác hơn nửa tháng, vừa gặp Lý Vượng, câu đầu tiên hỏi là: “Soái Soái gần đây như thế nào?”

Lý Vượng suy nghĩ hồi lâu mới thở ra một câu, “Ứng biến.” (Thích ứng gì gì đó kiểu như là đã hóa hồ ly tinh ấy, cũng có thể hiểu là ở chỗ Soái Soái xảy ra chuyện gì đó khó nói....)

“Tại sao lại ứng biến hả?” Quách Thành Vũ nghiêng đầu nhìn Lý Vượng, “Mấy ngày hôm nay tôi bận không gọi điện cho cậu ấy, có phải cậu ấy giận tôi rồi không?”

Lý Vượng ho nhẹ một tiếng, “Không có, người ta khá tốt.”

Quách Thành Vũ nghe Lý Vượng nói sắc mùi dấm chua, biết là có chuyện: “Thế nào tốt hả?”

Lý Vượng thận trọng mở lời, “Tốt đến mức có thể cậu cũng không nhận ra luôn.”

Quách Thành Vũ chỉ tay, “Đi phòng khám trước.”

Vì vậy, xe trực tiếp chạy từ sân bay đến phòng khám của Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái tâm trạng chán ngán ngồi nghịch nghịch chai thuốc, nghe tiếng xe, hướng nhìn ra ngoài một cái, mắt sáng lên. Nhưng chờ người trên xe xuống, cậu ta thu ngay tia sáng vui mừng lại, tiếp tục dăng về kiêu ngạo làm biếng.

Quách Thành Vũ rảo chân bước đến, điện thoại của Khương Tiểu Soái lại vang lên. Liếc Quách Thành Vũ một cái, Khương Tiểu Soái chậm rãi cầm điện thoại lên.

“Xin chào?”

“Tôi đây, để làm gì?”

“Bảo tôi đi ra ngoài? Tôi không đi đâu. Là ai trên mạng nói hôm qua đến? Làm tôi đợi cả một ngày trời.”

Khương Tiểu Soái ngoáy ngoáy lọn tóc xoăn, đồ vest bó sát vô cùng thu hút, vui vẻ lắc lắc chân, dáng vẻ lười biếng thờ ơ nhìn Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ không buồn không vội, kéo ghế ngồi xuống, híp mắt nhìn Khương Tiểu Soái đang thản nhiên nói chuyện điện thoại “ve vãn” trước mặt anh ta

“Cậu biết hôm qua cậu không đến, tôi đã rất thất vọng không hả?”

“Thời tiết không tốt? Thời tiết không tốt là cái có hay sao?”

“Bây giờ cậu đến tìm tôi, tôi cũng không thèm gặp cậu, ai cho cậu hôm qua lỡ hẹn?”

“Đồ đó thích tặng ai thì tặng, tôi không thèm.”

“Yô..., sao cậu lại như vậy hả? Tôi đã nói không cần, cậu vẫn còn cầu xin muốn tặng tôi.”

“Được rồi.... được rồi, thấy cậu đáng thương đồ đó tôi nhận, cậu cứ đặt ở siêu thị nhỏ gần đó đi. Không cần đến chỗ tôi lộ mặt, lười nhìn mặt cậu.”

Hất điện thoại qua một bên, giả bộ ngạc nhiên nhìn Quách Thành Vũ: “Yô..., anh đến đấy hả? đến lúc nào vậy?”

“Từ lúc cậu bắt đầu nhận điện thoại của người chuyển phát nhanh.” Quách Thành Vũ nói.

Khương Tiểu Soái làm mặt xấu, “Cái gì mà điện thoại của chuyển phát nhanh hả?”

Quách Thành Vũ liếm răng cười cười, “Cuộc điện thoại vừa nhận, không phải là nhân viên chuyển phát nhanh gọi cho cậu sao?”

Mẹ nó! . . . Khương Tiểu Soái lòng tức giận mắng thầm, trêu đùa lão già gian xảo này thật chẳng có gì thú vị, chơi một chút chiến dịch tư tưởng cũng bị anh ta nhìn ra.

“Cái gì mà nhân viên chuyển phát nhanh?” Khương Tiểu Soái tiếp tục giả bộ, “Suy nghĩ của anh sao nghèo nghèo vậy? Vòng đi đâu vậy hả?”

Vừa dứt lời, ngoài cửa truyền đến tiếng hỏi rất to của nhân viên chuyển phát nhanh, “Ai là Khương Tiểu Soái?”

Khương Tiểu Soái vác cái mặt tái xanh ra cửa, tức giận nói: “Đã bảo anh đặt ở siêu thị bên cạnh không phải sao? Sao anh lại đến trước cửa của tôi?”

Anh chàng chuyển phát có gương mặt vuông vức, ục ịch hơi thấp lại hơi mập, ánh mắt chế nhạo đánh giá Khương Tiểu Soái: “Anh không muốn nhìn thấy tôi, nhưng tôi muốn nhìn thấy anh. Xem như tôi đã nhìn ra, chuyển phát nhiều hàng, gặp nhiều người... loại nào cũng có...” Nói xong, dồn sức vặn cái ga xe, rồi lái xe đi, vết xe đi để lại một đường phía sau!

Khương Tiểu Soái còn chưa kịp quay vào, phía sau đã truyền lên tiếng trêu đùa trầm âm của Quách Thành Vũ: “Tôi thấy không phải đầu óc tôi nghèo, mà lọn tóc trên đầu cậu quá xoăn.”

Khương Tiểu Soái không nói ra lời, đen mặt ngồi xuống salon.

Quách Thành Vũ đi qua, đặt tay lên đầu Khương Tiểu Soái vuốt vuốt một cái, nói, “Tôi muốn vuốt phẳng lọn tóc xoăn của cậu rồi làm sao bây giờ?”

Khương Tiểu Soái cắn răng: “Anh dám!!!!!!!!!!!!”

Quách Thành Vũ kề sát tai Khương Tiểu Soái nhẹ nhàng kích thích hỏi, “Lông bên dưới của cậu có đúng hay không cũng xoăn như thế?”

Khương Tiểu Soái đâm mạnh một cái như đánh ra lửa, Quách Thành Vũ vui vẻ đón lấy, sau đó liền đem Khương Tiểu Soái dùng sức mà ôm lấy, nhe răng cà cả lên trán Khương Tiểu Soái mấy cái âu yếm nói “Nhớ cậu!!!!”

Khương Tiểu Soái lại nói: “Tối hôm trước, Ông Thạc lại ở chỗ tôi ngủ.”

Quách Thành Vũ trầm mặt xuống “Sao cậu và cậu ta lại thân thiết với nhau?”

“Nôn nóng cái gì?” Khương Tiểu Soái liếc mắt nhìn Quách Thành Vũ: “Tôi phát hiện anh và Trì Sính đều có chung một tâm bệnh, cứ nhắc đến Ông Thạc lại xù lông, hai người sợ anh ta vạch trần nội tình hả?”

“Cậu lại nữa rồi.....” Quách Thành Vũ nghiêng rằng: “Tôi có nội tình gì sợ bị vạch trần chứ?”

“Phải... phải phải.... .” Khương Tiểu Soái vội vàng ngừng lại không cho nói tiếp “Anh không cần nói với tôi mấy việc này, tôi cho anh xem một thứ trước.” Nói xong, đưa bệnh án cho Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ nhìn lướt qua, sắc mặt thay đổi, bấp thính trên đùi chặt căng lại, cả phần lưng cũng thẳng tắp căng lại.

“Bệnh án này cậu lấy được từ đâu?”

Khương Tiểu Soái nói: “Ngô Sở Ủy lừa được từ chỗ di họ của Trì Sính, bảy năm trước, từ nửa năm trước khi Ông Thạc đi ra nước ngoài, hầu như vài ngày lại đến đó một lần báo cáo.”

Quách Thành Vũ như mới vừa biết được chuyện này, trong con mắt đang nhìn bệnh án lộ ra mấy phần khiếp sợ. Anh ta lại nhìn phần chẩn đoán chứng bệnh của bác sĩ và phần khai của bệnh nhân, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

“Trước đây quan hệ của ba anh tốt như thế, chuyện lớn vậy mà anh cũng không biết sao?” Lời này bị Khương Tiểu Soái nói trúng, việc này Quách Thành Vũ quả thật không biết gì. Anh ta chỉ nhớ rõ trước Trì Sính và Ông Thạc rất hay cãi nhau, mỗi lần cãi nhau xong, Trì Sính lần nào cũng đến chỗ anh ta uống rượu, uống rất nhiều rồi lại gọi Quách tử Quách tử, hỏi anh ta cái gì cũng không nói.

“Anh giỏi nhìn người lắm cơ lúc này đi đâu hết rồi?” Khương Tiểu Soái tra hỏi.

Quách Thành Vũ mặt lạnh nói: “Mấy chiêu đó là sau này mới biết được.”

“Mẹ nó..!” Khương Tiểu Soái âm thầm tổn hơi thừa lời, “Ông Thạc thật là có bản lĩnh, anh ta lần này đi, đã luyện cho anh với Trì Sính một tuyệt kỹ cao siêu nhá, nói anh ta là thần không có sai một tý nào.”

177. Chương 177 - Nhân Viên Chuyển Phát Bì Thúc

Quách Thành Vũ trầm mặt một lúc mới mở miệng nói với Khương Tiểu Soái, “Tôi phải đi tìm Ông Thạc, lần trước chưa kịp hỏi rõ chuyện, tôi đã bận việc rồi.”

Khương Tiểu Soái gật gù đầu ủng hộ.

Quách Thành Vũ không yên tâm hỏi Khương Tiểu Soái một câu, “Cậu không ngại nếu tôi tìm cậu ta nói chuyện chứ?”

Lý Vượng ở bên ngoài nghe xong cũng cảm thấy mất mặt thay, Quách đại ca ơi Quách đại ca, anh bình thường khích phách hùng hổ dám nghĩ liền làm không cần hỏi ý kiến ai. Những thứ mạnh mẽ đều ném cho chó gặm rồi hay sao hả? Nhìn dáng vẻ e dè của cậu bây giờ đi, tôi cũng thấy mất mặt thay cho cậu.

Khương Tiểu Soái ôm nắm đấm, “Đại ca à..., tôi ước gì anh đi, hiện tại đang là lúc cần dùng đến anh đó! Mau mang cái đầu lươn lẹo của anh đi ! Tôi mong mỗi vụ này kết thúc đến bạc đầu mất.”

Quách Thành Vũ cầm những tờ bệnh án đó, sắc mặt nghiêm trọng đi ra từ phòng khám. . .

Hiện tại, Cương Tử so sánh quan hệ của Ngô Sở Ủy và Trì Sính bằng thời gian anh ta ở cùng với mình bao nhiêu lâu. Thời gian càng ngắn, chứng minh quan hệ của anh ta và Ngô Sở Ủy càng tốt, thời gian càng dài, thì chính là vấn đề giữa hai người càng lớn.

Vì một cái đã hai tuần trôi qua, mỗi ngày Cương Tử đều có thể thấy Trì Sính, chứng minh tình hình vô cùng căng thẳng.

Xe đang chạy trên đường, mắt thấy lại sắp đến ngã rẽ đó, rẽ bên trái thì lập tức đến nhà Trì Sính, rẽ bên phải cũng chỉ hai trăm mét là đến công ty Ngô Sở Ủy.

Cương Tử cứ theo thói quen hỏi một câu, “Đi bên nào?” Ánh mắt Trì Sính rõ ràng chỉ về hướng phía trái. Cương Tử rẽ trái, kết quả ở ngay đầu đường có ba chiếc xe nối liền, không thể nhúc nhích được một phân. Nhìn tình trạng này, trong một lúc cũng không thể đi tiếp được nữa, Cương Tử châm điếu thuốc, đưa cho Trì Sính.

Trì Sính không cầm, mắt nhìn ra ngoài cửa xe, về hướng công ty của Ngô Sở Ủy.

“Đã hai tuần lễ không gặp rồi hả?” Cương Tử hỏi.

Trì Sính đưa mắt quay lại, nhàn nhạt nói, “Đến nhà người khác ngủ một đêm, lạnh nhạt với cậu ta hai tuần, không nhiều lắm.”

“Nghiêm trọng như vậy hả?” Cương Tử khiếp sợ, “Cậu không định hàng phục cậu ta?”

“Nếu tôi không đuổi cậu ta đi, hiện tại cậu ta đã nằm trong bệnh viện!”

Cương Tử phục rất phục độ khoan dung của Trì Sính, bây giờ thấy anh ta đàn ông ra rất nhiều, nếu là trước kia thì người này không bước ra khỏi cửa được đã phải què quặt không nhích nổi rồi.

“Gan cậu ta càng ngày càng lớn, cậu không chinh cậu ta có ngày bị cười đầu cười cổ.” (Ồ sao em lại ghét anh Cương Tử thế này, cái mỏ anh sắp bị xéo luôn rồi...)

Ánh mắt Trì Sính trầm trầm, nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Cậu ta mà có cái gan đó? chỉ là đang muốn chọc giận tôi thôi.”

Cương Tử bất đắc dĩ cười cười: “Nếu đã không đi được ngay hay chúng ta đến công ty cậu ấy xem sao? Tiễn đón cậu ấy về nhà luôn?”

Trì Sính dừng một chút, nói, “Để cậu ấy ở nhà với mẹ một vài ngày đi, để chăm sóc mẹ tốt hơn.”

Cương Tử hiểu nhanh, tức giận là nhỏ, hiểu kính cha mẹ là lớn, Trì Sính coi như là đã tận tâm khổ sở lắm rồi.

Hai người im lặng một lát, Cương Tử bỗng nhiên căng thẳng, nói: “Tôi cảm thấy trước cửa công ty hình như có chuyện gì thì phải, không bình thường lắm? Rất đông người tập trung ở đó.”

Trì Sính nói: “Cậu xuống xem một chút đi.”

“Cậu không đi?” Cương Tử hỏi.

Trì Sính không nói gì cả, bây giờ anh nhớ Ngô Sở Ủy đến mức lục phủ ngũ tạng đều sung huyết cả, thật sự nếu xuống dưới nhìn, khẳng định không thể kìm chế mà chạy đến.

Cương Tử hiểu ý, nhanh nhẹ mà xuống xe, đi về phía công ty Ngô Sở Ủy. Nửa tiếng sau trở lại ngồi vào xe.

Trì Sính hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Cương Tử nói: “Cũng không phải chuyện gì lớn, một khách hàng đặt một số đèn, kết quả bị sai màu, nên đến công ty làm to chuyện. Không chịu đổi lại mà còn bắt bồi thường một khoản tổn thất kinh phí lắp đặt, nói công ty bọn họ đều chịu tổn thất, làm lỡ công việc của người ta, và đòi một khoản bồi thường lớn.”

Trì Sính hừ lạnh một tiếng, “Giải quyết sao rồi? Bồi thường tiền chưa?”

“Bồi thường rồi.” Cương Tử nói. “Ngô Sở Ủy không có ở công ty, tôi làm chủ, nhiều người tập trung như vậy không xoa dịu họ không được. Người kia chạy đi rồi, tôi đã sắp xếp người đợi rồi, chỉ lấy tiền của chúng ta sao có đủ sức nuốt trôi.”

Trì Sính nheo hai mắt lại, “Màu mà cũng có thể giao sai được?”

“Ai biết?” Cương Tử nói: “Lâm Ngạn Duệ nói với tôi, số đèn này là do Ngô Sở Ủy tự mình chọn. Không chỉ có một lần, chỉ cần là buôn bán qua tay cậu ta, màu sắc chuẩn đều sai lệch.”

Trì Sính trầm lặng một lúc, trong ánh mắt trần định từng điểm từng điểm bị phá vỡ.

“Mặc quần lót màu hồng kiểu này, không phải lẳng lơ thì là cái gì?”, “Nói gì thế? Quần của tôi màu xám.”, “Cậu vượt đèn đỏ”, “Không thể nào (Pu khửà lờ), tôi đi cùng với cái xe bên cạnh mà”, “Cậu vượt đèn đỏ, cậu không nhìn đèn tín hiệu mà nhìn xe người khác làm gì hả?”, “Đại Bảo, cẩn thận con mãng xà màu vàng.”

“ . . .” Trì Sính đột nhiên ý thức được cái gì đó.

Đúng lúc này, điện thoại đột nhiên vang lên, điện thoại của bác sĩ gọi tới, “Cậu mau đến xem thử đi, tình trạng bác gái có chiều hướng xấu, con trai bác cũng đi cùng. Có một y tá mới chuyển đến, tôi quên chưa nhắc nhở cô ta, hình như cô ta lỡ miệng, cậu trai đó.... có thể đã biết.....

178. Chương 178 - Hòa Giải

Khi Trì Sính một lát đã đến bệnh viện, Ngô Sở Ủy ngồi ôm gối mặt thì vùi lên đầu gối, cô độc đến lạ thường.

“Đã biết?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nhìn ngang với tầm quần Trì Sính, mặt không ngẩng lên, cũng không nói bất cứ điều gì.

Trì tay đặt tay lên đầu Ngô Sở Ủy, dồn sức ấn đầu cậu xuống.... “Kiên cường một chút, bệnh có thể chữa.”

Ngô Sở Ủy vẫn cúi đầu không nhìn Trì Sính cũng không nói lời nào.

Trì Sính trầm ảm trấn an, thương xót Ngô Sở Ủy, “Không sao đâu, có phải chuyện gì lớn lắm đâu? Đã không chịu được nữa rồi hả.”

Ngô Sở Ủy ngược mắt hỗn độn lên ngang eo Trì Sính, nhìn vào một điểm cứ như vậy... ngưng trôi tại thời điểm đó.

Trì Sính cốc mạnh lên trán Ngô Sở Ủy một cái, “Cậu còn như vậy, mẹ cậu sẽ lo lắng cho cậu.”

Nghe những lời này, Ngô Sở Ủy rốt cục cũng bạo phát, dầm một dầm mạnh vào mặt Trì Sính.

Trì Sính sùng sững bất động, Ngô Sở Ủy lại đau lòng đến tê liệt không chút cảm giác. Sau đó cậu lại dồn sức túm lấy anh ta, ôm đầu Trì Sính mạnh mẽ đánh, nhéo hai tai anh, túm tóc anh giật, cào cào lên mặt anh. (4)

“Con mẹ nó! .. anh không phải chán tôi không lo lắng cho tôi nữa sao hả? Anh không phải đánh đuổi tôi đi rồi sao? Ai cho anh đến đây? Ai bảo anh đến đây? Anh cút đi... cút đi..... . .” Thanh âm của Ngô Sở Ủy từ run run rồi nghẹn ngào, không thể chặn nước mắt rơi cuối cùng cũng gào khóc, nó cũng như một cái khoan bê tông vậy cứ thế khoan vào đâm vào lòng Trì Sính, ghim ở một chỗ rồi lại ấn sâu hơn rồi lại lan tỏa ra cả cơ thể anh, càng ngày càng kịch liệt tổn thương nghiêm trọng, lại như từng lưỡi dao nam, nhẹ nhàng rạch từng thớ tim anh đến thống khổ quần quai....

Nói rồi lại nói, rồi Ngô Sở Ủy không nói nổi nữa, cậu cắn lên cổ Trì Sính, nước mắt nước mũi, tơ máu trộn lẫn vào nhau, bị thương tràn ngập hành lang hai người đang ở.....

Trì Sính không nỡ nói nặng lời nữa trực tiếp ôm Ngô Sở Ủy đi về một góc tối yên lặng, tay ôm gáy cậu ôn nhu dỗ dành cậu, “Ủy Ủy đúng là kiên cường nhất, chút chuyện này không là gì, chúng ta có điều kiện kinh tế có thể chạy chữa cho mẹ . Chỉ cần tâm trạng của mẹ cậu tốt, sống thêm mấy năm không thành vấn đề.”

Cương Tử đứng bên cạnh cũng khuyến khích, “Đúng vậy, gần nhà tôi có một bà cụ, hơn bao mươi tuổi đã phát hiện ung thư, không có tiền điều trị, hiện tại bây giờ vẫn còn sống, đã hơn tám mươi tuổi rồi kìa.”

Ngô Sở Ủy khóc đến nghẹn ngào oán giận Trì Sính, “Anh không cho tôi biết sớm hơn một chút? Sao lại không nói cho tôi biết sớm hơn?”

Trì Sính ra dấu cho Cương Tử, bảo cậu đi lấy khăn mặt đến đây.

Một lát sau, Cương Tử đưa Trì Sính một túi khăn giấy, Trì Sính lấy ra hai tờ lau nước mũi cho Ngô Sở Ủy, ôn nhu dỗ dành, “Xì ra đi. . . không đau buồn nữa nghe không? Cậu xem người ta đều quay ra nhìn cậu kìa, một chàng trai lớn rồi khóc thành vậy xem có khó coi không hả?”

Ngô Sở Ủy xì mũi xong mới hít thở thoải mái hơn, nhưng không thể khống chế được vai đang run run, Trì Sính bảo Cương Tử lấy khăn bông thấm nước ấm, lấy lau mặt cho Ngô Sở Ủy.

Qua một lúc sau, Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng mắt vẫn vô hồn không thần sắc gì.. cứ như không có điểm tập trung của võng mạc vậy.

“Cậu bị bệnh mù màu?” Trì Sính cuối cùng cũng hỏi ra lời.

Ngô Sở Ủy nhìn Trì Sính với ánh mắt sáng hơn đôi chút nhưng lại có chút lạnh lạnh, nói: “Anh mà không biết chuyện này, có đúng là anh vẫn không đến tìm tôi phải không?”

“Lúc nào tôi đến tìm cậu còn phụ thuộc xem cuộc đời này tôi có thể chia tay với cậu hay không.” (2)

Ngô Sở Ủy im lặng không nói, gắng gượng điều chỉnh tâm trạng của mình, muốn đến lúc mẹ cậu tỉnh dậy thấy cậu vui vẻ nhất. Vào thời điểm này thì cho mẹ khuôn mặt vui vẻ của cậu vẫn là phương pháp chữa trị, hiệu thảo nhất.

“Tôi muốn đổi bác sĩ giỏi nhất cho mẹ tôi, đổi phòng bệnh tốt nhất loại VIP, không kể bao nhiêu tiền.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính nói: “Đúng rồi.” Ngô Sở Ủy hít hai hơi sâu, lòng cũng dễ chịu hơn.

Không thể không nói, Trì Sính nói thì luôn có trọng lượng trong lòng cậu, trước khi anh đến, ở đây bao nhiêu người đã từng khuyên nhủ Ngô Sở Ủy, đến cả bác sĩ trưởng khoa, nhưng cậu không lọt tai câu nào. Trì Sính dỗ dành an ủi một câu bằng người khác nói trăm câu, dù đều là lời nói để trấn an cậu tạm thời, nếu nói ra từ miệng Trì Sính vẫn có uy lực trấn an cho cậu cảm giác an toàn hơn người khác nói, nó như một loại thuốc thần kinh đặc biệt hữu hiệu đối với Ngô Sở Ủy.

Trì Sính nắm lấy tay Ngô Sở Ủy, nói, “Chờ cho mẹ cậu tình hình tốt lên một chút, về nhà với tôi nhé.”

“Tôi không cùng anh trở về.” Ngô Sở Ủy trầm mặt.

Trì Sính nhéo một cái mạnh lên gáy cậu, hỏi: “Vì sao không nói cho tôi biết cậu bệnh mù màu?”

“Vì sao phải nói cho anh biết?” Ngô Sở Ủy tức giận nói, “Với loại xấu xa như anh, tôi nói cho anh biết rồi, chắc chắn anh sẽ cố tình chỉnh tôi, không chừng còn bắt tôi mặc mấy cái đồ màu sắc biến thái nào đó.”

Trì Sính vốn không nghĩ theo hướng này, Ngô Sở Ủy lại tự nhiên nhắc đến, Trì Sính cũng không thể không nhớ mà tạc vào trong lòng.

Ngô Sở Ủy nhìn Trì Sính một cái, thấy anh lộ ra nụ cười tối tăm, liền đâm vào bụng anh một cái, “Anh lại suy nghĩ xấu xa gì đấy hả?”

Trì Sính nắm chặt tay của Ngô Sở Ủy, cười nói: “Trong lòng cậu không có ý đồ xấu, làm sao biết được ý đồ xấu trong lòng tôi?”

Ngô Sở Ủy bực mình nói không ra lời. Rất nhanh, y tá chuyên biệt coi sóc ra nói với Trì Sính: “Bác gái tỉnh rồi.”

Ngô Sở Ủy đứng bật dậy, luống cuống đi vào.

Trì Sính kéo cậu lại, cảnh cáo nói, “Nếu cậu dám khóc, tôi ngay lập tức đem chuyện hai chúng ta nói cho mẹ cậu biết.”

Ngô Sở Ủy thực sự bị câu này bắt được, sau khi đi vào, nhìn gương mặt tiêu tụy gầy đến xanh xao vàng vọt, nước mắt thiếu chút nữa trào ra.

Nhưng Trì đại thiếu gia đang uy chấn phía sau, Ngô Sở Ủy không dám tùy tiện hành động, gắng gượng hết sức nuốt nước mắt vào trong, “Mẹ, mẹ đã tỉnh? Thấy đỡ hơn tý nào không?”

Bà Ngô cười với Ngô Sở Ủy: “Mẹ không có việc gì.”

Ngô Sở Ủy gật đầu; “Mẹ con là khỏe mạnh nhất! Có thể có chuyện gì được chứ?”

Bà Ngô vốn lo lắng nhưng nghe thấy Ngô Sở Ủy nói vậy cũng an tâm phần nào.

Trước khi đi, bà Ngô kéo tay Trì Sính nói: “Cảm ơn con giúp dì giấu thằng út, nếu nó biết chuyện này, dì không cách nào an tâm nữa.”

Trì Sính nắm lấy tay bà Ngô chỉ im lặng không nói gì.

...

“Cuối cùng tôi cũng bắt được cậu.” Quách Thành Vũ nói với Ưông Thạc.

Ưông Thạc hừ lạnh một tiếng “Cái gì mà túm với bắt, cứ như là tôi chạy nợ cậu không bằng...”

“Có chạy hay không thì tự cậu hiểu.” Quách Thành Vũ quăng chồng tài liệu bệnh án lên trước mặt Ưông Thạc, “Cậu giải thích cho tôi, chuyện gì xảy ra đây?”

Ưông Thạc vẫn thanh cao như không có chuyện gì, “Bệnh tâm lý ai chả có hả?, cậu chưa từng đi khám bác sĩ tâm lý, cho nên cậu cảm thấy cậu không có bệnh. Tôi nhiều năm nay vẫn luôn uống thuốc điều tiết thần kinh, hôm nay ra ngoài quên uống thuốc, cậu mà làm tôi điên lên là tôi cắn chết cậu, nói năng cẩn thận chút.”

“Đừng vờ vịt trước mặt tôi.” Quách Thành Vũ nghịch nghịch ấm trà nói, “Tôi cũng nể mặt cậu đủ rồi, cậu cố tình hại tôi tôi cũng không chấp với cậu đã bảy năm rồi, nhưng đừng có không biết điều.”

“Này, sao anh không có trách nhiệm như vậy hả?” Ưông Thạc lăm mồm trêu chọc, “Định bắt nạt tôi không phải đàn bà phụ nữ, có bị súng anh nã đạn vào cũng không thể có thai để chứng minh đúng không?”

Quách Thành Vũ ném ánh mắt giễu cợt qua, “Nhà cậu không có tiền mua thuốc phải dùng thuốc giả hàng kém chất lượng sao?, Tôi nói này, thần kinh thì không nên dùng thuốc giả, càng uống càng thần kinh..”

Ưông Thạc sầm sầm, “Anh khẳng định bảy năm trước tôi với anh không ngủ với nhau, mà anh chịu để yên cho tôi hại anh à, với cái lão ngoặt ngoẹo của anh mà lại chịu để tôi thao túng à..?”

“Anh đây chẳng phải tương kế tự kế sao?.” Quách Thành Vũ cười châm biếm, “Cậu không biến đi bảy năm như thế thì sao tôi với Trì Sính có thể vướng mắc những bảy năm chứ? Không phải có một câu tục ngữ là vì yêu sinh hận sao? Tôi đang chứng minh cho cậu thấy xem có thể từ hận thành yêu không.”

Sắc mặt Ưông Thạc biến đổi, tổn hơi thừa lời hung dữ ném ra một câu, “Anh quả nhiên có gì đó không bình thường với Trì Sính.”

Quách Thành Vũ đơn giản nhìn ra được động cơ “Gây án” của Ưông Thạc, ném trả một câu, “Cậu quả nhiên vì chuyện này mà hăm hại tôi.”

Một hồi lâu sau, Ưông Thạc phát hiện mình bị Quách Thành vũ thông cổ, chạy cũng không kịp nữa.

Quách Thành Vũ không nhanh không chậm nói, “Tôi hôm nay cho cậu biết tại sao bảy năm nay tôi không bóc trần cậu, vì tôi có ý vị tình người hơn cậu. Tôi thừa biết cậu lợi dụng tôi, lợi dụng chuyện của tôi và cậu để kích động Trì Sính, khiến cậu ta nhiều năm không thể buông được cậu. Tâm lý của tôi mạnh hơn cậu, đó là lý do mà tôi nhường cậu. Nhưng tôi cũng không ngờ, cậu lại thật sự muốn hăm hại tôi, hơn nữa còn vì một lý do vớ vẩn phong phanh không chính xác này.”

“Lý do vớ vẩn?” Ưông Thạc cười nói, “Phong phanh nhưng suýt nữa thôi cũng thành bão đến nơi rồi, năm ấy nó quật tôi tan tác. Hai anh thì tốt đến mức làm tôi phát ốm, nằm trên người tôi, giường của tôi, nhưng gọi tên lại gọi tên của anh, cả đêm đó cứ gọi Quách tử Quách tử, tôi đã muốn luộc chín anh mà ăn.”

Quách Thành Vũ vung tay hất cả chén trà đi, bay thẳng đến giữa bộ trà.. không lệch một li.

“Đó là vì cậu ta uống rượu say, lúc đó ngày nào các cậu cũng cãi nhau, cậu ta đến chỗ tôi uống rượu, uống sau rồi bên cạnh chỉ có tôi không gọi tôi thì gọi ông già cậu à..?”

Uông Thạc khoanh tay, “Khi anh ta uống sau trong mắt cũng chỉ có anh thôi.”

Quách Thành Vũ tặng cho cậu ta bốn chữ, “Tán hươu tán vượn.” (ý là nói chuyện phiếm)

“Anh ta có thể lợi hại mà chia tay tôi những bảy năm, nhưng cũng không nhấn tâm chân chính làm tổn thương anh, Quách Thành Vũ, anh vẫn còn chưa hiểu ra chuyện?” Uông Thạc giữ nguyên ý định của mình.

Quách Thành Vũ phất phất tay “Khỏi đi, tôi không tranh cãi với cậu về chuyện này nữa, tâm lý những kẻ thần kinh như cậu thật đặc biệt tôi đây không tiếp thu được.”

Uông Thạc nhú mày, “Rất tốt đã học được Khương Tiểu Soái của anh không ít.”

“Không cần.” Quách Thành Vũ nói: “Nội tâm tôi không đủ rộng, nhét vào nữa sẽ không chứa nổi, vạn nhất ngày nào đó nó nhỏ hơn cả nội tâm cậu, đem cậu hãm hại lại thì sao bây giờ?”

Uông Thạc chẳng hề để ý, “Anh lấy gì chứng minh hai chúng ta không ngủ với nhau? Trên JB của anh có dán tem bảo hành hay sao?”

“Cậu đúng là nghiện tự hãm hại chính mình?” Quách Thành Vũ hỏi.

Uông Thạc nói, “Tôi không muốn để anh giải oan cho tôi, tẩy trắng cho tôi.”

Quách Thành Vũ không lời nào để nói.

“Anh hận tôi không?” Uông Thạc hỏi.

“Người bệnh thần kinh có giết người cũng không phạm pháp thì chút chuyện kia tôi tính với cậu làm gì?”

179. Chương 179 - Một Câu Nói Còn Thiếu

Khi Trì Sính một lát đã đến bệnh viện, Ngô Sở Ủy ngồi ôm gối mặt thì vùi lên đầu gối, cô độc đến lạ thường.

“Đã biết?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nhìn ngang với tầm quần Trì Sính, mặt không ngẩng lên, cũng không nói bất cứ điều gì.

Trì tay đặt tay lên đầu Ngô Sở Ủy, dồn sức ấn đầu cậu xuống.... “Kiên cường một chút, bệnh có thể chữa.”

Ngô Sở Ủy vẫn cúi đầu không nhìn Trì Sính cũng không nói lời nào.

Trì Sính trầm âm trấn an, thương xót Ngô Sở Ủy, “Không sao đâu, có phải chuyện gì lớn lắm đâu? Đã không chịu được nữa rồi hả.”

Ngô Sở Ủy ngược mắt hỗn độn lên ngang eo Trì Sính, nhìn vào một điểm cứ như vậy... ngưng trôi tại thời điểm đó.

Trì Sính cốc mạnh lên trán Ngô Sở Ủy một cái, “Cậu còn như vậy, mẹ cậu sẽ lo lắng cho cậu.”

Nghe những lời này, Ngô Sở Ủy rốt cục cũng bạo phát, đâm một đâm mạnh vào mặt Trì Sính.

Trì Sính sùng sững bất động, Ngô Sở Ủy lại đau lòng đến tê liệt không chút cảm giác. Sau đó cậu lại dồn sức túm lấy anh ta, ôm đầu Trì Sính mạnh mẽ đánh, nhéo hai tai anh, túm tóc anh giật, cào cào lên mặt anh. (4)

“Con mẹ nó! .. anh không phải chán tôi không lo lắng cho tôi nữa sao hả? Anh không phải đánh đuổi tôi đi rồi sao? Ai cho anh đến đây? Ai bảo anh đến đây? Anh cút đi... cút đi..... . .” Thanh âm của Ngô Sở Ủy từ run run rồi nghẹn ngào, không thể chặn nước mắt rơi cuối cùng cũng gào khóc, nó cũng như một cái khoan bê tông vậy cứ thế khoan vào đâm vào lòng Trì Sính, ghim ở một chỗ rồi lại ẩn sâu hơn rồi lại lan tỏa

ra cả cơ thể anh, càng ngày càng kịch liệt tổn thương nghiêm trọng, lại như từng lưỡi dao nam, nhẹ nhàng rạch từng thớ tim anh đến thống khổ quặn quai....

Nói rồi lại nói, rồi Ngô Sở Ủy không nói nổi nữa, cậu cắn lên cổ Trì Sính, nước mắt nước mũi, tơ máu trộn lẫn vào nhau, bị thương tràn ngập hành lang hai người đang ở.....

Trì Sính không nỡ nói nặng lời nữa trực tiếp ôm Ngô Sở Ủy đi về một góc tối yên lặng, tay ôm gáy cậu ôn nhu dỗ dành cậu, “Ủy Ủy đúng là kiên cường nhất, chút chuyện này không là gì, chúng ta có điều kiện kinh tế có thể chạy chữa cho mẹ . Chỉ cần tâm trạng của mẹ cậu tốt, sống thêm mấy năm không thành vấn đề.”

Cương Tử đứng bên cạnh cũng khuyến khích, “Đúng vậy, gần nhà tôi có một bà cụ, hơn bao mươi tuổi đã phát hiện ung thư, không có tiền điều trị, hiện tại bây giờ vẫn còn sống, đã hơn tám mươi tuổi rồi kìa.”

Ngô Sở Ủy khóc đến nghẹn ngào oán giận Trì Sính, “Anh không cho tôi biết sớm hơn một chút? Sao lại không nói cho tôi biết sớm hơn?”

Trì Sính ra dấu cho Cương Tử, bảo cậu đi lấy khăn mặt đến đây.

Một lát sau, Cương Tử đưa Trì Sính một túi khăn giấy, Trì Sính lấy ra hai tờ lau nước mũi cho Ngô Sở Ủy, ôn nhu dỗ dành, “Xì ra đi. . . không đau buồn nữa nghe không? Cậu xem người ta đều quay ra nhìn cậu kìa, một chàng trai lớn rồi khóc thành vậy xem có khó coi không hả?”

Ngô Sở Ủy xì mũi xong mới hít thở thoải mái hơn, nhưng không thể khống chế được vai đang run run, Trì Sính bảo Cương Tử lấy khăn bông thấm nước ấm, lấy lau mặt cho Ngô Sở Ủy.

Qua một lúc sau, Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng bình tĩnh lại, nhưng mắt vẫn vô hồn không thần sắc gì.. cứ như không có điểm tập trung của võng mạc vậy.

“Cậu bị bệnh mù màu?” Trì Sính cuối cùng cũng hỏi ra lời.

Ngô Sở Ủy nhìn Trì Sính với ánh mắt sáng hơn đôi chút nhưng lại có chút lạnh lạnh, nói: “Anh mà không biết chuyện này, có đúng là anh vẫn không đến tìm tôi phải không?”

“Lúc nào tôi đến tìm cậu còn phụ thuộc xem cuộc đời này tôi có thể chia tay với cậu hay không.” (2)

Ngô Sở Ủy im lặng không nói, gắng gượng điều chỉnh tâm trạng của mình, muốn đến lúc mẹ cậu tỉnh dậy thấy cậu vui vẻ nhất. Vào thời điểm này thì cho mẹ khuôn mặt vui vẻ của cậu vẫn là phương pháp chữa trị, hiệu quả nhất.

“Tôi muốn đổi bác sĩ giỏi nhất cho mẹ tôi, đổi phòng bệnh tốt nhất loại VIP, không kể bao nhiêu tiền.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính nói: “Đúng rồi.” Ngô Sở Ủy hít hai hơi sâu, lòng cũng dễ chịu hơn.

Không thể không nói, Trì Sính nói thì luôn có trọng lượng trong lòng cậu, trước khi anh đến, ở đây bao nhiêu người đã từng khuyên nhủ Ngô Sở Ủy, đến cả bác sĩ trưởng khoa, nhưng cậu không lọt tai câu nào. Trì Sính dỗ dành an ủi một câu bằng người khác nói trăm câu, dù đều là lời nói để trấn an cậu tạm thời, nếu nói ra từ miệng Trì Sính vẫn có uy lực trấn an cho cậu cảm giác an toàn hơn người khác nói, nó như một loại thuốc thần kinh đặc biệt hữu hiệu đối với Ngô Sở Ủy.

Trì Sính nắm lấy tay Ngô Sở Ủy, nói, “Chờ cho mẹ cậu tình hình tốt lên một chút, về nhà với tôi nhé.”

“Tôi không cùng anh trở về.” Ngô Sở Ủy trầm mặt.

Trì Sính nhéo một cái mạnh lên gáy cậu, hỏi: “Vì sao không nói cho tôi biết cậu bệnh mù màu?”

“Vì sao phải nói cho anh biết?” Ngô Sở Ủy tức giận nói, “Với loại xấu xa như anh, tôi nói cho anh biết rồi, chắc chắn anh sẽ cố tình chỉnh tôi, không chừng còn bắt tôi mặc mấy cái đồ màu sắc biến thái nào đó.”

Trì Sính vốn không nghĩ theo hướng này, Ngô Sở Ủy lại tự nhiên nhắc đến, Trì Sính cũng không thể không nhớ mà tạc vào trong lòng.

Ngô Sở Ủy nhìn Trì Sính một cái, thấy anh lộ ra nụ cười tối tăm, liền đâm vào bụng anh một cái, “Anh lại suy nghĩ xấu xa gì đấy hả.?”

Trì Sính nắm chặt tay của Ngô Sở Ủy, cười nói: “Trong lòng cậu không có ý đồ xấu, làm sao biết được ý đồ xấu trong lòng tôi?”

Ngô Sở Ủy bực mình nói không ra lời. Rất nhanh, y tá chuyên biệt coi sóc ra nói với Trì Sính: “Bác gái tỉnh rồi.”

Ngô Sở Ủy đứng bật dậy, luống cuống đi vào.

Trì Sính kéo cậu lại, cảnh cáo nói, “Nếu cậu dám khóc, tôi ngay lập tức đem chuyện hai chúng ta nói cho mẹ cậu biết.”

Ngô Sở Ủy thực sự bị câu này bắt được, sau khi đi vào, nhìn gương mặt tiêu tụy gầy đến xanh xao vàng vọt, nước mắt thiếu chút nữa trào ra.

Nhưng Trì đại thiếu gia đang uy chấn phía sau, Ngô Sở Ủy không dám tùy tiện hành động, gắng gượng hết sức nuốt nước mắt vào trong, “Mẹ, mẹ đã tỉnh? Thấy đỡ hơn tý nào không?”

Bà Ngô cười với Ngô Sở Ủy: “Mẹ không có việc gì.”

Ngô Sở Ủy gạt đầu; “Mẹ con là khỏe mạnh nhất! Có thể có chuyện gì được chứ?”

Bà Ngô vốn lo lắng nhưng nghe thấy Ngô Sở Ủy nói vậy cũng an tâm phần nào.

Trước khi đi, bà Ngô kéo tay Trì Sính nói: “Cảm ơn con giúp dì giấu thằng út, nếu nó biết chuyện này, dì không cách nào an tâm nữa.”

Trì Sính nắm lấy tay bà Ngô chỉ im lặng không nói gì.

. . .

“Cuối cùng tôi cũng bắt được cậu.” Quách Thành Vũ nói với Uông Thạc.

Uông Thạc hừ lạnh một tiếng “Cái gì mà túm với bắt, cứ như là tôi chạy nợ cậu không bằng...”

“Có chạy hay không thì tự cậu hiểu.” Quách Thành Vũ quăng chồng tài liệu bệnh án lên trước mặt Uông Thạc, “Cậu giải thích cho tôi, chuyện gì xảy ra đây?”

Uông Thạc vẫn thanh cao như không có chuyện gì, “Bệnh tâm lý ai chả có hả?, cậu chưa từng đi khám bác sĩ tâm lý, cho nên cậu cảm thấy cậu không có bệnh. Tôi nhiều năm nay vẫn luôn uống thuốc điều tiết thần kinh, hôm nay ra ngoài quên uống thuốc, cậu mà làm tôi điên lên là tôi cắn chết cậu, nói năng cẩn thận chút.”

“Đừng vờ vịt trước mặt tôi.” Quách Thành Vũ nghịch nghịch ấm trà nói, “Tôi cũng nể mặt cậu đủ rồi, cậu cố tình hại tôi tôi cũng không chấp với cậu đã bảy năm rồi, nhưng đừng có không biết điều.”

“Này, sao anh không có trách nhiệm như vậy hả?” Uông Thạc lăm mồm trêu chọc, “Định bắt nạt tôi không phải đàn bà phụ nữ, có bị súng anh nã đạn vào cũng không thể có thai để chứng minh đúng không?”

Quách Thành Vũ ném ánh mắt giễu cợt qua, “Nhà cậu không có tiền mua thuốc phải dùng thuốc giả hàng kém chất lượng sao?, Tôi nói này, thần kinh thì không nên dùng thuốc giả, càng uống càng thần kinh..”

Uông Thạc sàu lão, “Anh khẳng định bảy năm trước tôi với anh không ngủ với nhau, mà anh chịu để yên cho tôi hại anh à, với cái lão ngoặt ngoẹo của anh mà lại chịu để tôi thao túng à..?”

“Anh đây chẳng phải tương kế tự kế sao?.” Quách Thành Vũ cười châm biếm, “Cậu không biến đi bảy năm như thế thì sao tôi với Trì Sính có thể vướng mắc những bảy năm chứ? Không phải có một câu tục ngữ là vì yêu sinh hận sao? Tôi đang chứng minh cho cậu thấy xem có thể từ hận thành yêu không.”

Sắc mặt Uông Thạc biến đổi, tổn hơi thừa lời hung dữ ném ra một câu, “Anh quả nhiên có gì đó không bình thường với Trì Sính.”

Quách Thành Vũ đơn giản nhìn ra được động cơ “Gây án” của Uông Thạc, ném trả một câu, “Cậu quả nhiên vì chuyện này mà hãm hại tôi.”

Một hồi lâu sau, Uông Thạc phát hiện mình bị Quách Thành Vũ thông cổ, chạy cũng không kịp nữa.

Quách Thành Vũ không nhanh không chậm nói, “Tôi hôm nay cho cậu biết tại sao bảy năm nay tôi không bóc trần cậu, vì tôi có ý vị tình người hơn cậu. Tôi thừa biết cậu lợi dụng tôi, lợi dụng chuyện của tôi và cậu để kích động Trì Sính, khiến cậu ta nhiều năm không thể buông được cậu. Tâm lý của tôi mạnh hơn cậu, đó là lý do mà tôi nhường cậu. Nhưng tôi cũng không ngờ, cậu lại thật sự muốn hãm hại tôi, hơn nữa còn vì một lý do vô phong phanh không chính xác này.”

“Lý do vô vớ?” Ông Thạc cười nói, “Phong phanh nhưng suýt nữa thôi cũng thành bão đến nơi rồi, năm ấy nó quật tôi tan tác. Hai anh thì tốt đến mức làm tôi phát ốm, nằm trên người tôi, giường của tôi, nhưng gọi tên lại gọi tên của anh, cả đêm đó cứ gọi Quách tử Quách tử, tôi đã muốn luộc chín anh mà ăn.”

Quách Thành Vũ vung tay hất cả chén trà đi, bay thẳng đến giữa bộ trà.. không lệch một li.

“Đó là vì cậu ta uống rượu say, lúc đó ngày nào các cậu cũng cãi nhau, cậu ta đến chỗ tôi uống rượu, uống sau rồi bên cạnh chỉ có tôi không gọi tôi thì gọi ông già cậu à..?”

Ông Thạc khoanh tay, “Khi anh ta uống say trong mắt cũng chỉ có anh thôi.”

Quách Thành Vũ tặng cho cậu ta bốn chữ, “Tán hươu tán vượn.” (ý là nói chuyện phiếm)

“Anh ta có thể lợi hại mà chia tay tôi những bảy năm, nhưng cũng không nhấn tâm chân chính làm tổn thương anh, Quách Thành Vũ, anh vẫn còn chưa hiểu ra chuyện?” Ông Thạc giữ nguyên ý định của mình.

Quách Thành Vũ phát phát tay “Khỏi đi, tôi không tranh cãi với cậu về chuyện này nữa, tâm lý những kẻ thần kinh như cậu thật đặc biệt tôi đây không tiếp thu được.”

Ông Thạc nhún mày, “Rất tốt đã học được Khương Tiểu Soái của anh không ít.”

“Không cần.” Quách Thành Vũ nói: “Nội tâm tôi không đủ rộng, nhét vào nữa sẽ không chứa nổi, vạn nhất ngày nào đó nó nhỏ hơn cả nội tâm cậu, đem cậu hãm hại lại thì sao bây giờ?”

Ông Thạc chẳng hề để ý, “Anh lấy gì chứng minh hai chúng ta không ngủ với nhau? Trên JB của anh có dán tem bảo hành hay sao?”

“Cậu đúng là nghiệm tự hãm hại chính mình?” Quách Thành Vũ hỏi.

Ông Thạc nói, “Tôi không muốn để anh giải oan cho tôi, tẩy trắng cho tôi.”

Quách Thành Vũ không lời nào để nói.

“Anh hận tôi không?” Ông Thạc hỏi.

“Người bệnh thần kinh có giết người cũng không phạm pháp thì chút chuyện kia tôi tính với cậu làm gì?”

Ngô Sở Ủy giao hoàn toàn mọi việc công ty cho Lâm Ngạn Duệ quản lý, cậu ta chỉ thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm tình hình công việc, Trì Sính thì buổi sáng đi làm bình thường tối về lại qua bệnh viện ngủ lại với Ngô Sở Ủy.

Bên cạnh có con trai bảo mới có khác, qua mấy ngày bà Ngô bình phục vô cùng nhanh, sắc mặt trở tốt hơn mấy hôm trước nhiều. Bình thường ở lại bệnh viện thấy không thoải mái, vừa đỡ một chút đã cương quyết trở về nhà, lần này Ngô Sở Ủy nhất quyết không để bà về còn khuyên bà ở lại điều trị, bà tích cực phối hợp bác sĩ trị liệu, không làm gì liên đi dạo quanh khuôn viên bệnh viện, tinh thần cũng vì thế mà được vui vui vẻ vẻ...

Tuy rằng chị của Ngô Sở Ủy cũng đến bệnh viện trông nom bà Ngô, Ngô Sở Ủy cũng nhất quyết không xa mẹ nửa bước ở lại chăm sóc phụ cho chị, tối ngủ cũng rất dễ tỉnh, có một chút động tĩnh gì liền tỉnh dậy.

Phòng của bà Ngô là phòng đặc biệt rất lớn, ở trong có phòng dành cho bệnh nhân lại còn có phòng dành người nhà. Phòng bệnh chính có hai giường, một cái bà Ngô nằm còn một giường còn lại là cho hai chị em Ngô Sở Ủy thay phiên nhau ngủ, dù sao thì con trai chăm mẹ cũng bất tiện hơn con gái chăm.

Ngô Sở Ủy và Trì Sính ngủ trong phòng dành cho người nhà, có một tấm kính ngăn cách giữa hai phòng, đối diện có chuyện gì đều có thể nghe được.

Ít ngày trước, trong lòng Ngô Sở Ủy luôn không vui, Trì Sính có nhu cầu cũng cố nén nhịn.

Hai ngày này, bệnh tình của bà Ngô cũng chuyển biến tốt đẹp, trong lòng Ngô Sở Úy cũng vì thế tốt lên rất nhiều, Trì Sính lại phơn phớt dục xuân muốn làm. (Chuẩn bị.. hi hí * cười dâm)

Buổi tối, hai người ngủ chung ổ chăn, tay Trì Sính không ngừng luồn tay vào trong áo Ngô Sở Úy sờ loạn.

Ngô Sở Úy cũng có chút khô nóng khó chịu, nhưng khổ nỗi tường mỏng vách thùng, “Thái hậu” thì đang ở bên ngoài, “Hoàng thượng” có to gan thì cũng không dám nhúc nhích, chẳng may bà Ngô hay chị gái ở bên cạnh nghe được, mà mạnh mẽ đè tay Trì Sính lại.

“Đừng làm vậy.” (Đừng nghịch)

Trì Sính tỉnh bơ như chẳng nghe thấy, mũi cao thẳng đẹp đẽ hít hà ở cổ Ngô Sở Úy, âm thanh mê mê dục vọng lan tỏa “Thật là thơm.”

Hơi phả ra từ mũi Trì Sính ấm ấm lan tỏa sang Ngô Sở Úy thì vừa vịn thành lửa thiêu đốt, xoay cổ né tránh việc quấy rối trắng trợn này.

Trì Sính còn đang hít hà chỗ hõm cổ, “Có mùi thơm của bùn đất.”

“Ý của anh chính là trên người tôi bẩn thỉu chứ gì?” Ngô Sở Úy liếc mắt nhìn Trì Sính.

Trì Sính nói khe khẽ, “Tôi rất thích hương thơm này trên người cậu, nó trên người cậu lại đầy ý vị thơm tho.”

Ngô Sở Úy nắm tóc Trì Sính, nói, “Anh đi hôn ông cụ ăn xin ở trên cầu vượt đi, cả ngày quỳ rạp trên đất, bùn đất bầu đầy người, ý vị thơm nồng trên người còn hơn tôi tám chín phần.

Nói xong, Trì Sính còn không làm gì, tự mình cậu cười khúc khích đến đỏ cả mặt.

Đã rất lâu Trì Sính không thấy Ngô Sở Úy cười như vậy, trong lòng nóng lên như núi lửa phun trào, hận không thể vịn về cậu, vịn về cậu thành một cục lớn bằng nắm tay, mỗi ngày cất trong trong túi, bất kể đi đến đâu cũng đều mang theo.

Trì Sính gặm gặm lên cổ Ngô Sở Úy, phát ra những âm thanh quyến rũ.

Ngô Sở Úy giật mình, lập tức đưa tay lên môi dụi thẳng một đường rồi chu mỏ.

“Xuyt..... muốn chết sao?”

Trì Sính thật ra không hề để ý tiếng “xuyt” của Ngô Sở Úy, chỉ nhìn cái mỏ chu lên “xuyt” đáng yêu kia, nhin không được dùng tay mình bóp cằm cậu, nói, “Thật muốn nhét vào miệng cậu.” (vụ mời ăn kem trong truyền thuyết...BJ đó.. đừng hỏi vấn đề nhạy cảm này.. hi hí * mặt dâm.)

Ngô Sở Úy hung hăng nghiêng đầu qua chỗ khác không để ý đến anh, Trì Sính luồn tay vào trong quần ngủ của Ngô Sở Úy, ở nhúm lông mà kéo kéo, bối bối, nhéo mấy cái, làm Ngô Sở Úy liên tiếp nheo mắt, nghiêng rắng, còn không dám kêu lên.

“JB của tôi không dùng lâu rồi, đã gỉ sắt rồi.” Trì Sính hạ lưu nói, “Lấy lỗ nhỏ của cậu mài cho tôi đi.” (Hạ lưu quá hạ lưu)

Ngô Sở Úy phẫn nộ nói, “Tự lấy tay mài.”

“Tay tôi mài không sướng.” Trì Sính đầy mê hoặc nói “Cậu đến mài cho tôi đi.”

Không cho phép Ngô Sở Úy kịp phản kháng, Trì Sính trực tiếp đem tay cậu dúi vào quần mình, làm cậu cảm nhận được vật lớn phồng lên nóng hổi và hơi thở đàn ông mạnh mẽ.

Ngô Sở Úy nắm trong tay cây gậy thô to của Trì Sính, nhìn không được mà miên man bất định nhớ về những lần ân ái vui sướng trước kia.

Trì Sính hạ lưu hỏi, “Có phải đang nghĩ tới tôi đang phang* mông cậu hay không?”

Ngô Sở Úy kín đáo im lặng, cũng không muốn nhìn Trì Sính.

Một lát sau, Trì Sính đem hai đùi Ngô Sở Úy tách ra.

Ngô Sở Ủy ngay lập tức sợ hãi ôm hông Trì Sính lại, vội vàng ngăn cản, “Đừng a! Mẹ tôi đang ở bên ngoài, vạn nhất bà nghe thấy thì làm sao? Hơn nữa chị tôi cũng ở đây.”

Trì Sính nói: “Không có việc gì, tôi không di chuyển, tôi chỉ muốn cậu ngậm cho tôi.”

Ngô Sở Ủy không làm theo, Trì Sính dùng vật cứng ma sát giữa hai chân cậu.

Ngay sau đó cây gậy căng phồng cứng rắn để ngay cửa miệng tiểu súc, Ngô Sở Ủy hung hăng run rẩy, lưng eo vẹo sang một bên, thực sự chịu không được nữa, khom lưng đi xuống giường, nhón nhón mũi chân đi ra ngoài, Trì Sính đi phía sau cậu.

Đã hơn hai giờ đêm, tĩnh lặng đến không còn một âm thanh nào phát ra, ở một bãi cỏ xanh kín đáo trong bệnh viện, phơi phới mùi vị dục tình hoang dã, gió mát lòng thì nóng, trạng thái vừa căng cứng vừa phiền tình nồng đượm, ôn nhu lại kích thích mãnh liệt.

Ngô Sở Ủy tựa vào một gốc cây, một chân chống xuống đất, chân còn lại bị Trì Sính nâng lên..., từ phía sau đâm mạnh vào hung hăng ra vào, tiếng phàn phạch mông chạm đùi thô bạo làm màn đêm yên tĩnh thêm phần tình thú kịch liệt đến khó thở nổi.... không gian xung quanh cũng như một phần ái ngại cho hai thân thể cường tráng kích tình đầy ma lực.

Ngô Sở Ủy lần đầu chơi trò tình thú dã chiến hoang dại này, cũng bởi nhớ nhung đã lâu ngày kích động mãnh liệt đến độ cào cấu thân cây kia đến gỗ cũng cũng có dấu móng tay cào cào.

Trì Sính đem hai tay ôm cào trên thân cây của Ngô Sở Ủy lại, cánh tay mạnh mẽ siết chặt ôm eo cậu, làm cho lưng cậu dán chặt vào ngực rắn chắc của anh, rút ngắn khoảng cách giữa hai trái tim đang đập dồn dập, cảm nhận được ngay hai bộ phận giao nhau kia một lực sát thương vô cùng lớn...

“A a. . . sâu quá. ư ư.... nhanh quá.... ư ư..”

Trì Sính lại đem Ngô Sở Ủy thả xuống đất, mùa thu sương sớm rất nhiều, đọng lại trên mặt cỏ lấm tấm hơi sương, cỏ rất lạnh, Trì Sính sợ lạnh đến cái mông bảo bối, liền dùng đôi tay đệm ở phía dưới, thụ hưởng mồ hôi chảy ròng ròng từ bờ mông của Ngô Sở Ủy kích thích lại đẩy lên một bậc cao, cao hứng mãnh liệt.

“Có nhớ tôi không?” Trì Sính vừa động vừa hỏi.

(Thắc mắc lớn sao mấy anh công toàn ép hỏi người ta vào lúc này nhỉ.... 9 truyện thì 10 truyện đều cứ đến lúc thúc đẩy tình cảm thì hỏi mấy câu... có nhớ tôi không?.. có sướng không?.. Mẹ... không nhớ không sướng lại để anh quần cho nát cục à...*rất ngàn chấm* ai đọc đoạn này buồn tẻ nhé...)))

Ngô Sở Ủy vừa rên rĩ vừa ngang ngạnh không chịu nói.

.....

“Ồ.. ơ..... không thèm nhớ..... ”

Trì Sính hái một cọng cỏ, dùng ngón cỏ cọ cọ lên đầu vú của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy ngứa ngứa vạn vạn ông ẹo thất lưng, Trì Sính tấn công phía sau kịch liệt hơn, tiểu súc co rút không kịp khép lại.

“Có nhớ không?”

Ngô Sở Ủy thừa nhận.. “Nhớ..... rất nhớ.”

“Tôi nhớ cậu, nhớ muốn điên rồi.” Trì Sính nói.

Đêm càng khuya những lời kích tình ngọt ngào, luôn luôn khiến con người ta say mê không thể tỉnh táo..

Ngô Sở Ủy không ý thức được mình đã xuất ra bao nhiêu lần, trời tờ mờ sáng, thảm cỏ xanh tươi mơn mởn đã bị hai người san phẳng nát tươm.

.....

Mấy ngày nay, Ưông Thạc như ma cà rồng, sáng thì ở trong nhà không thò mặt ra ngoài, buổi tối thì ra ngoài hoạt động. Tối hôm qua mang bài tây ra bói, sáng Ưông Trầm ra ngoài một mình, Ưông Thạc thì ở nhà một mình ngủ vật ngủ vờ.

Mới ngủ được một lát, chuông cửa reo lên...

Cầu kính đi ra ngoài mở cửa vừa mở ra thì ánh mắt chuyển từ cầu kính sang sừng sốt...

Trì Sính thân hình cao lớn thâm trầm im lặng đứng trước cửa ánh mắt như lửa đốt cháy thần kinh khốn đốn của Ưông Thạc.

“Chính xác!..., thật sự đã tìm đến cửa. Bói không sai..” Ưông Thạc cười.

Trì Sính mặt không thay đổi nhìn cậu ta.

“Mời vào...” Ưông Thạc thả tay.

Trì Sính đứng ở cửa hỏi, “Chữ trên trứng rung là do cậu viết?”

Ưông Thạc ngay thẳng thừa nhận, “Do tôi viết, tôi chính là muốn anh hiểu lầm cậu ta, muốn anh biết cậu ta đêm hôm tới nhà tôi ngủ không về. Không chỉ có như vậy, tôi còn cố ý đặt CD quay chuyện chúng ta lúc xưa ở tủ kính, cố dụ cậu ta xem, xem ngày trước anh tuổi trẻ hăng hái đã lăn lộn trên giường với tôi sung mãn như thế nào.” (Quá ti tiện, nhưng vẫn thương cảm)

“Rốt cuộc cậu muốn làm trò gì?” Thanh âm Trì Sính không mạnh bạo, nhưng lại thấy được độ lạnh thấu xương.. không chút tình cảm.

Ưông Thạc cười lạnh một tiếng, “Đùa thôi, nhìn hai người đánh cãi nhau tôi vui vẻ, rất vui vẻ.”

Trì Sính bóp cổ Ưông Thạc, bóp đến từng cơ máu trên cổ hằn lên, đồng tử cũng bị tia máu hằn lên như muốn bóp nổ cả con mắt.

Mặc dù như vậy nhưng Ưông Thạc lại vô cùng bình tĩnh không chút sợ hãi phun ra một chữ..

“Tiếp.”

Chỉ cần Trì Sính tăng thêm một phần nhỏ lực nữa cổ Ưông Thạc ắt gãy lìa, không thể cứu chữa...

Nhưng tay anh cứng lại rồi.

Ưông Thạc đã không thể thở nổi nữa, vẫn hơi hé nụ cười lạnh đón nhận thần nhiên vô cùng.

“Kiên quyết.”

Chỉ cần Trì Sính giữ thêm nửa phút nữa, Ưông Thạc sẽ tắc thở ngay lập tức, sau này sẽ không còn ai dám quấy rối anh và Ngô Sở Ủy nữa, mọi chuyện sẽ chấm dứt. Với Trì Sính giết một mạng người là chuyện quá nhỏ, với gia cảnh của anh ta thì có thể hiển nhiên mà làm chứ không nói là Ưông Thạc còn không có quốc tịch Trung Quốc đại lục.

Nhưng anh vẫn nói lỏng bàn tay.

“Đừng đem thứ tôi đã làm tổn thương cậu ra mà dùng để làm trò với tình cảm trước kia của chúng ta, tôi đối với cậu chỉ còn sự tôn trọng, tôn trọng cậu đã vì tôi chờ đợi sáu năm. Cũng nhắc cho cậu luôn, là sáu năm không phải bảy năm, bắt đầu từ năm ngoái, chỗ này của tôi...” Trì Sính chỉ vào ngực mình, “Đã không còn là của cậu nữa.”

“Anh đối với tôi thật sự chỉ có tôn trọng hả?” Ưông Thạc ép hỏi, “Một người trong đời có bao nhiêu lần sáu năm? Thêm vào hơn ba năm chúng ta bên nhau cũng tròn mười năm! Trì Sính, tôi hỏi anh, anh có thể cắt sạch tôi khỏi tim anh được sao? Anh sống ở tầng hầm sáu năm, mỗi ngày nóng hơn bao mươi độ, cảm giác bốc hơi đó anh thật sự có thể quên hết không để lại một chút hả?”

Trì Sính mở miệng, “Tất nhiên thứ làm tôi không thể quên được năm đó không phải là cậu, mà là sự phản bội và chạy trốn của cậu năm đó.”

Một câu nói, nước mắt Ưông Thạc liền trào ra.. khô mắt từ hồng chuyển đỏ. Giọng nghẹn đi...

“Anh đối với cậu ta là bao dung che trở vĩnh viễn là như vậy, thương tổn dành cho tôi lại vĩnh viễn không có chút lưu tình.”

Trì Sính nói, “Yêu sinh hận, nhưng hận quá sâu, không còn nảy sinh tình yêu được nữa.”

Uông Thạc gật đầu, “Vậy được, tôi xin anh một việc cuối cùng.”

“Nói.”

“Anh đứng nơi này, nói với tôi một câu rõ ràng, anh không còn yêu tôi nữa.”

Trì Sính hỏi lại, “Lời này nhất định phải nói ra cậu mới hiểu được hả?”

Cho dù Trì Sính nói đến mức này, Uông Thạc vẫn rất kiên trì như trước.

“Tôi chỉ muốn nghe chính miệng anh nói ra, chỉ cần nghe xong tôi lập tức đi vào dọn dẹp đồ đạc, cuộc đời này không bao giờ gặp lại dù là một lần.”

Trì Sính im lặng không nói.

Uông Thạc từng chữ từng chữ dạy anh.

“Anh cứ nói thế này, Trì Sính tôi không yêu cậu nữa.”

180. Chương 180 - Âm Hiệu

Bà Ngô xuất viện, Ngô Sở Úy lại tới công ty làm việc, buổi tối thì về nhà với mẹ như trước.

Khương Tiểu Soái vừa nghe nói Ngô Sở Úy trở lại công ty, liền chạy ngay tới.

“Tình hình mẹ cậu sao rồi?”

Ngô Sở Úy cười nói: “Rất tốt, bệnh tình cơ bản đã được khống chế.”

“Lần trước tôi vào bệnh viện thăm mẹ cậu, đã thấy có tinh thần hơn lúc mới vào viện, loại bệnh này ở trong bệnh viện lâu cũng không tốt. Hoàn cảnh bệnh viện, không bệnh cũng sinh ra bệnh, tâm tình tốt so với uống thuốc còn tốt hơn, không có việc gì thì ở cạnh mẹ cậu nhiều một chút.”

Ngô Sở Úy gật đầu, “Tôi mỗi tối đều về nhà, mẹ tôi giờ giống như con nít, phải có tôi dỗ mới chịu ngủ.”

“Đứa bé nhỏ, lão ngoan đồng sao.”

Khương Tiểu Soái ngồi trên ghế sa lon nghỉ ngơi một lúc.

Ngô Sở Úy dọn dẹp phòng làm việc lại một chút, tuy mỗi ngày đều có người tới quét dọn, nhưng dù gì cũng là phòng của mình, có nhiều chỗ vẫn phải tự mình dọn dẹp mới thấy an tâm.

Trong khi lục lọi ngăn kéo, vô tình lại thấy cái đĩa CD.

Cầm lên nhìn, nói với Khương Tiểu Soái: “Tôi vẫn cảm thấy cái đĩa CD này có vấn đề.”

“Có vấn đề gì?” Khương Tiểu Soái hỏi, “Không phải cậu đã xem rất nhiều lần sao? Đến cả số lần thử của hai người lúc ngủ cũng thuộc lòng rồi ấy chứ?”

“Chắc là tôi để sót gì đó.” Ngô Sở Úy nói.

Khương Tiểu Soái thở dài, “Là do cậu muốn thấy sự việc tối hôm đó của Uông Thạc và Quách Thành Vũ, nhưng mà trong đây không có, cho nên mới cảm thấy sót gì đó, chứ thật ra cậu đều xem rồi.”

“Cậu nói xem, có khi nào tôi xem một bản không đầy đủ không?”

Khương Tiểu Soái nghe rằng, “Cậu hỏi ai đây? Tôi còn chưa xem qua bản gốc.”

Ngô Sở Ủy buồn bực, “Rõ ràng tôi đã chép lại tất cả rồi mà.”

“Được rồi, nói về chuyện này.” Khương Tiểu Soái vỗ tay Ngô Sở Ủy, “Tôi có thể nói với cậu một sự thật.”

“Sự thật gì?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Khương Tiểu Soái ngồi xuống, hắng giọng một cái, vẻ âm trầm nói: “Ngày đó Quách Tử đi tìm Ôn Thạc, nói chuyện về vấn đề năm đó của hai người, Ôn Thạc cơ bản đã thừa nhận nguyên nhân hành động phản bội Trì Sính là vì Quách Tử, còn về việc hai người bọn họ có xảy ra việc gì không, Ôn Thạc không có thái độ rõ ràng.”

“Cậu nói mấy lời này không phải là vô ích sao!” Ngô Sở Ủy ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Quách Tử này? Anh ta cũng là người trong cuộc! Có ngu hay không anh ta cũng không biết sao?”

“Hôm đó anh ta say, say rồi thì cái gì cũng không biết, đến khi tỉnh lại thì mọi việc đã rồi.” Khương Tiểu Soái nói, “Ngược lại anh ta có khẳng định là không làm, ai biết anh ta nói có thật hay không?”

Ngô Sở Ủy im lặng không nói.

Khương Tiểu Soái nói tiếp: “Cậu nói xem Ôn Thạc có suy nghĩ gì? Nếu anh ta không làm, sao để đến bây giờ mới làm sáng tỏ? Sau khi Trì Sính nghe xong, có thể đối với anh ta còn một chút tình cảm.”

“Anh ta có nói không làm, Quách Tử cũng nói không làm, vấn đề là Trì Sính có tin không?” Ngô Sở Ủy nói, “Tôi thấy giữa bệnh mù màu của tôi với chuyện của Ôn Thạc không khác gì nhau?”

Khương Tiểu Soái có phần khó hiểu, “Hai chuyện này có liên quan gì?”

“Đương nhiên là có.” Ngô Sở Ủy nói, “Cậu nghĩ xem, tôi biết chữ trên quả trứng là do Ôn Thạc viết, vì sao tôi không thể nói với Trì Sính? Sự việc xảy ra ở trên người tôi, tôi là bị cáo, tôi tự bào chữa, lời nói có hiệu lực pháp lý không? Cũng theo ý đó, Quách Tử là đồng phạm, lời của anh ta có hiệu lực pháp lý không?”

Khương Tiểu Soái nhận ra chân lý, “Cũng đúng ha, huống hồ những việc này do anh ta mà ra, dù anh ta có giải thích như thế nào đi nữa đều không tránh khỏi liên can, có nói cũng vô ích, không chừng tội còn thêm một bậc.”

“Thì đó!” Ngô Sở Ủy âm thầm lý sự, “Nên tên nhóc này muốn mượn tay tôi tra ra chân tướng, để tôi đưa ra chứng cứ. Là phe đối địch, lời của tôi rất có sức thuyết phục.”

Khương Tiểu Soái trừng mắt, “Vậy cậu còn giúp anh ta? Đây không phải là mang đá đập chân mình sao?”

“Tôi mặc kệ.” Ngô Sở Ủy kiên quyết, “Việc này tôi không biết thì thôi, nếu tôi đã biết, phải làm rõ vấn đề, tìm ra chân tướng sự việc.”

“Cậu điều tra từ đâu?” Khương Tiểu Soái nói, “Quán rượu không may bị hủy, ông chủ cũng không biết đã chạy đi đâu, dù tìm thấy ông ấy, những chuyện phát sinh bảy năm trước, chưa chắc đã biết?”

“Ôn Thạc nhất định có chứng cứ.” Ngô Sở Ủy ánh mắt chắc chắn.

Khương Tiểu Soái phản bác, “Nếu anh ta có chứng cứ thì sớm đã đưa ra, anh ta chính là vì không có chứng cứ, mới có ý định làm phiền cậu. Cái này gọi là đấu tranh tâm lý kéo dài, thời gian lâu dài, chỉ có một kết quả, cậu nhất định sẽ mắc bệnh tinh thần. Tin tôi đi, tôi là bác sĩ, tôi còn tự mình trải qua. Mau chóng quên đi việc này, cái gì cũng mặc kệ, nếu không người thua thiệt sẽ là cậu.”

Ngô Sở Ủy ngoan cố, “Anh ta nhất định có chứng cứ, chỉ là chưa đến lúc cần thiết, chỉ cần đến thời điểm anh ta nhất định sẽ đem ra.”

“Nếu thật sự đến lúc đó, cậu sẽ hoàn toàn bị anh ta dắt mũi.” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy mất lộ ra vẻ tỉnh anh, “Còn chưa biết là ai dắt mũi ai đâu.”

Khương Tiểu Soái cảm thấy hơi tức ngực, đột nhiên nhớ tới một việc.

“Đúng rồi, Trì Sính đã đi gặp Ôn Thạc, anh ta có nói với cậu chưa?”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy trầm xuống, “Việc này anh ta có thể nói với tôi sao?”

“Là do Ông Thạc đổ oan cho cậu, nên Trì Sinh tìm Ông Thạc tính sổ.” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy hỏi, “Kết quả ra sao? Anh ta làm gì Ông Thạc?”

Khương Tiểu Soái ho nhẹ một tiếng, nói: “Hình như... không có.”

Ngô Sở Ủy ấn mạnh con dấu lên văn kiện, ấn ra một dấu đỏ au.

“Tôi biết rồi!”

Nói xong, ném con dấu sang bên, cầm văn kiện khí thế đi xuống lầu dưới, nhét vào tay Lâm Ngạn Duệ. Sau đó chạy vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh rửa mặt, tâm tình ổn định một chút mới rời đi.

“Ngô tổng, bên ngoài có người tìm.”

Ngô Sở Ủy ra tới cửa công ty, thấy Ông Trầm ở phía xa, tim đập loạn.

“Thấy không?” nhỏ giọng nói với Khương Tiểu Soái, “Đây chính là thần tượng của tôi.”

Khương Tiểu Soái hai mắt nổ tung, “Người này mà cậu cũng dám dây vào?”

Ngô Sở Ủy đi tới chào hỏi Ông Trầm, trong xe còn có một người khác, cứ tưởng là Ông Thạc, kết quả lại là một ông lão người nước ngoài sáu mươi bảy mươi tuổi đi tới, ôm lấy Ngô Sở Ủy và Khương Tiểu Soái.

Sau khi vào trong, Ông Trầm nói với Ngô Sở Ủy: “Đây là một người bạn thân của tôi ở nước ngoài, ông ấy là chuyên gia về ung bướu tuyến tụy, tôi đã nghe nói về trường hợp của mẹ cậu, nên mời ông ấy đến khám thử.”

Ngô Sở Ủy lòng đầy cảm kích, đứng dậy cầm lấy tay ngài chuyên gia.

“Thật ngại quá, phiền ngài từ nước ngoài tới đây một chuyến...”

Khương Tiểu Soái khều khều Ngô Sở Ủy, “Nói tiếng Anh ấy, ông ấy nghe không hiểu.”

Ngô Sở Ủy cố gắng gom góp vốn từ của mình, nhưng mãi cũng không nói được thành câu.

Ông Trầm liền thay Ngô Sở Ủy biểu đạt cảm ơn đối với ngài chuyên gia.

Khương Tiểu Soái cũng là một bác sĩ, tự nhiên cũng tò mò với ngài chuyên gia, dùng tiếng Anh bập bẹ hỏi tên ông.

Ngài chuyên gia rất ôn hòa trả lời Khương Tiểu Soái.

Ông Trầm nói với Ngô Sở Ủy: “Ông ấy vừa xuống máy bay, tôi đưa ông ấy về nghỉ ngơi, cậu có gấp lắm không?”

“Không gấp không gấp.” Ngô Sở Ủy vội vàng xua tay.

Ông Trầm không nói gì thêm, đỡ ngài chuyên gia lên xe.

Ngô Sở Ủy đứng ở cửa xe, yên lặng nhìn Ông Trầm một hồi.

“Sao lại giúp tôi?”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Ông Trầm nói.

Ngô Sở Ủy rơi nước mắt.

Ông Trầm dùng tay vỗ nhẹ đầu Ngô Sở Ủy một cái.

“Cậu vì sao gọi là Ngô Sở Ủy?”

Hắc! Anh lại hỏi cái này?

Khương Tiểu Soái từ máy vi tính tra ra thông tin vị bác sĩ này, liền kinh ngạc.

“Đại Ủy, cậu mau đến xem, người này có phải là ông bác sĩ vừa rồi không?”

Ngô Sở Ủy nhìn thoáng qua, nói: “Hình như vậy, tôi nhìn người ngoại quốc nào cũng giống như nhau.”

Khương Tiểu Soái không khỏi thán phục, “Thật lợi hại, ông ta là chuyên gia của khoa ung bướu não nổi tiếng thế giới a! Quanh năm suốt tháng đi khắp thế giới, những người có thân phận địa vị cũng chưa chắc mời được vị giáo sư lỗi lạc này!”

“Lợi hại vậy sao!” Ngô Sở Ủy cũng có chút khiếp sợ.

Khương Tiểu Soái chỉ vào màn hình máy vi tính, “Cậu tự xem đi! Lần trước ông ấy tới Trung Quốc còn có lãnh đạo mời ông ấy đến giảng bài.”

Ngô Sở Ủy cảm thấy kinh sợ.

“Thần tượng của cậu làm sao mời được?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy suy đoán, “Chẳng phải anh ta từng làm vệ sĩ cho các cấp lãnh đạo sao? Thường xuyên tiếp xúc với nhiều nhân sĩ quyền quý, tôi đoán chắc là quen biết thông qua cách này.”

“Cậu thật tốt số.” Khương Tiểu Soái vỗ vỗ vai Ngô Sở Ủy, “Đến anh của tình địch cũng lo lắng cho cậu, khả năng đập gạch của cậu thật sự có giá trị, cậu chắc chắn phải cảm ơn Nhạc Duyệt, không có cô ấy con đường thăng tiến của cậu không thể rộng mở như bây giờ.”

Trong lòng Ngô Sở Ủy hơi đắc ý, nhưng không biểu hiện ra mặt.

“Tôi thắc mắc một việc, cậu nói thần tượng của tôi sao lúc nào cũng hỏi một vấn đề siêu nhàm chán chứ?”

“Vấn đề gì?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Anh ta luôn hỏi tôi vì sao gọi là Ngô Sở Ủy?”

Khương Tiểu Soái khẽ cười khúc khích, “Chắc chắn là do thích trêu cậu rồi! Có hứng thú với cậu, thấy cậu cũng thú vị, nên mới hỏi đi hỏi lại một câu.”

Ngô Sở Ủy bĩu môi, “Thật không?”

“Hay đó là một ám hiệu?” Khương Tiểu Soái cười hắc hắc, “Vậy anh ta mắc bệnh nghề nặng rồi, đến giao tiếp thường ngày cũng làm cho thần bí như vậy.”

Ngô Sở Ủy không nói.

Khương Tiểu Soái cố ý trêu cậu, “Cậu vì sao gọi là Ngô Sở Ủy?”

“Biến đi.” Ngô Sở Ủy cười cười tặng Khương Tiểu Soái một quyền.

Sau đó, nằm dài lên bàn, tự nhiên lại khơi ra hỏi vấn đề nhàm chán này.

Tôi vì sao gọi là Ngô Sở Ủy đây? Tôi vì sao đổi tên này? Bởi vì tôi lúc trước gọi là Ngô Kỳ Khung, bị bạn gái trước đây chê cười, bị đã kích, quyết định vùng lên, vì vậy mới sửa lại thành một cái tên khiến lòng người phấn chấn...

Suy nghĩ một chút, sắc mặt Ngô Sở Ủy đột nhiên thay đổi.

Khương Tiểu Soái trong nháy mắt liền ý thức được gì đó.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, trưng ra bộ dạng kinh khủng.

“Không lẽ anh ta biết vì sao cậu đổi tên?” Khương Tiểu Soái nói ra suy nghĩ trong lòng.

Tuy là Ngô Sở Ủy cũng nghĩ như vậy, cùng Khương Tiểu Soái không hẹn mà cùng nói, lại khiến cậu một phen run bắn người.

“Nói cách khác, anh ta biết chuyện của tôi Nhạc Duyệt?”

Khương Tiểu Soái tiếp lời, “Ông Thạc nhất định cũng biết.”

Ngô Sở Ủy vừa nghĩ, Ông Thạc ở đây nửa năm...

Nửa năm a! Chuyện gì cũng có thể điều tra ra? Từ lần đầu cậu gặp Ông Trầm, Ông Trầm đã hỏi câu này, nói cách khác, Ông Thạc ngay từ đầu đã có chuẩn bị.

“Chẳng lẽ thật sự là ám hiệu?” Khương Tiểu Soái nghĩ không ra, “Nếu Ông Thạc biết, anh ta vì sao không vạch trần cậu?” Ngô Sở Ủy kinh ngạc.

“Hắn là chưa đến lúc.”

181. Chương 181 - Cầu Đại Thần Ân Sủng

Nhá nhem tối, Ông Trầm đưa ngài chuyên gia đi ăn, rồi đưa ngài đi xung quanh dạo một vòng thưởng thức cảnh đêm Bắc Kinh. Trở về nhà đã hơn mười hai giờ đêm, đúng thời điểm con ma cà rồng nhà mình hoạt động, Ông Thạc tinh thần tỉnh táo vô cùng dồi dào, nằm úp trên tấm thảm ở phòng khách cùng hai con rắn chơi đùa với chúng rất vui vẻ.

Ông Trầm vừa đi đến, Ông Thạc mặt trầm xuống.

“Anh làm gì thế hả?”

Ông Trầm không để ý đến cậu ta, vẫn thản nhiên đi vào phòng thay quần áo.

Ông Thạc tức giận đi theo sau, đứng khoảng cách không xa nhìn Ông Trầm từ từ cởi quần áo trên người xuống, dáng vẻ vô cùng bình tĩnh, trên mặt vẫn không biểu tình điều gì.

“Casbin có phải chính anh mời tối không?”

Ông Trầm thuận miệng trả lời, “Đúng.”

“Con mẹ nó, anh rốt cuộc nghĩ cái gì thế hả?” Ông Thạc rống giận, “Anh có phải anh tôi không vậy?”

Ông Trầm mặc quần ở nhà vào, ở trần, cơ ngực hoàn mỹ quay hướng về phía mặt của Ông Thạc.

“Anh có là anh cậu hay không, thì chuyện anh giúp cậu ta không liên quan đến nhau. Giúp việc nhỏ coi như tình nghĩa, giúp việc lớn coi như đạo đức, cậu đối với cậu ta có bất đồng thì cũng không thể vì thế mà lại trút vạ lên người mẹ đang bệnh nặng của cậu ta.”

“Ai nói với anh tôi muốn nói đến việc này?” Ông Thạc nóng nảy, “Tôi giận chính là vì anh lừa gạt tôi.”

Ông Trầm không nói gì im lặng, mặt lạnh đi ra phòng khách uống nước.

Ông Thạc chặn ở bình nước trước, không cho Ông Trầm rót, tiếp tục quay đến anh ta mắng.

“Ai không có đạo đức? Là tôi không có đạo đức hay là anh lòng dạ hẹp hòi.? Có điểm nào khác nhau? Đều như nhau cả thôi! Tôi có là người không rõ phải trái không nói lý lẽ thì cũng không đến mức ngăn cản anh mời người chữa bệnh cho mẹ cậu ta..!”

Ông Trầm đẩy Ông Thạc sang một bên, tiếp tục rót nước.

“Ở trong lòng anh, có người em là tôi dù một chút không hả?”

Ông Trầm không nói gì lấy cái chén đoạt về, hai hơi uống cạn, rồi để chén xuống xoay người đi đến salon.

Ông Thạc vẫn đi phía sau sang sảng nói.

“Gọi điện cho anh anh không nhận, nhắn tin anh không trả lời, cuối cùng lại còn tắt điện thoại. Anh để phòng ai hả? Để phòng tôi đấy hả? Sợ tôi nhúng tay phá hoại? Sợ đầu óc tôi giờ trở xấu xa? Tôi thực sự thiếu đạo đức đến mức này hả? Ông Trầm, hôm nay anh phải cho tôi lời giải thích, không thì việc này không thể để yên.”

Ông Trầm vẫn im lặng mở ngăn kéo.

“Anh vẫn không chịu mở miệng đúng không? Không còn lời nào thì để tôi gọi mẹ để mẹ chủ trì công đạo (bảo vệ công lý), tôi muốn cho bà biết con trai bà để giúp người ngoài, mà đến cả em trai mình cũng để phòng...”

Soạt!

Ông Trầm trực tiếp dùng băng dính dán lên miệng Ông Thạc.

.....

Ông Thạc tức giận trừng mắt, nắm tay đập mạnh vào đầu Ông Trầm.

Ông Trầm cứ thế đứng dậy đi vào phòng, chẳng muốn nghe người điên nói.

Ông Thạc thử gỡ băng dính ra, nhưng Ông Trầm dùng lực quá thật mạnh, dính như rất chắc. Ông Thạc ngồi xuống một lúc, cảm giác hai mép thịt bên miệng cũng tê tê như bị xé ra. Vừa mới định gỡ băng dính ra lại đau đến không chịu nổi, chạy đến cửa phòng Ông Trầm, đập mạnh lên cửa phòng.

Ông Trầm không để ý tới cậu, vẫn bình tĩnh ung dung ngồi nghịch máy tính.

Ông Thạc đập, đập một hồi, lại quay ra phòng khách nằm trên thảm, mắt trừng nhìn trần nhà, lòng đầy oán hận.

Khoảng hai tiếng đồng hồ sau, Ông Trầm không thấy bên ngoài không động tĩnh gì, liền mở cửa đi ra.

Ông Thạc đang nằm trên thảm ngủ.

Bao nhiêu ngày rồi đây là lần đầu tiên đêm cậu ta ngủ, cũng bởi vì miệng bị gắn băng dính, không thể nói chuyện, tinh thần vô cùng mệt mỏi, hơn nữa giằng co lâu như vậy, mí mắt tự nhiên khép lại.

Ông Trầm lặng lẽ nhìn Ông Thạc nằm trên đất, nghiêng người cuộn tròn, trong lòng ôm một con rắn, từ lớn đến bé tư thế ngủ đều như nhau.

Người ta nói, tư thế ngủ như vậy là do không có cảm giác an toàn.

Ông Trầm cúi người vòng tay ôm Ông Thạc, bế cậu về phòng ngủ.

Chỉ có lúc Ông Thạc ngủ Ông Trầm mới ôm cậu vào trong lòng. Anh lấy một ít dầu ăn bôi lên xung quanh miệng Ông Thạc, đợi cho hoàn toàn tan ra sau đó, băng dính trực tiếp liền bóc được ra.

Nhẹ nhàng dùng ngón tay xoa xoa lên bên môi vết hằn lại.

Ông Thạc nói mơ hừ ra hai tiếng.

“Trì Sính...”

Ông Trầm ánh mắt dịu dàng, lập tức lại lạnh đi. (WTF.. cái gì thế... yêu em trai mình hả...)

.....

Sáng hôm sau, Casbin đến khám bệnh cho bà Ngô, Ông Thạc cũng đi theo.

Lúc trước kiểm tra và bàn luận phương án điều trị, Ông Thạc vẫn luôn ngồi trong xe hơi, không xuống dưới quầy rồi. Liền gửi cho Trì Sính một tin nhắn, nói cho anh ta biết Ông Trầm đã mời cho bà Ngô một vị bác sĩ nổi tiếng chữa bệnh.

Đợi Ông Trầm với Casbin vừa nói vừa cười đi tới, Ông Thạc nhìn tình hình có vẻ hài lòng, mở cửa xe đi xuống.

Ngô Sở Úy vừa tiễn hai người ra cửa, thấy được cách đó không xa Ông Thạc đi đến.

Lát sau, Ông Trầm đưa Casbin trở về khách sạn, ông thạc cố ý không đi theo.

Ngô Sở Úy phân vân một lát, mà Ông Thạc đã đi đến.

“Mẹ cậu tình hình thế nào rồi?” Ông Thạc quan tâm một câu.

Ngô Sở Úy gật đầu, “Rất tốt.”

“Vậy tôi an tâm.” Ông Thạc vỗ vỗ vai Ngô Sở Ủy, “Tôi chỉ sợ lại vô tình nó ra những lời làm tổn thương cậu, lại có người bảo tôi cố tình làm tổn thương cậu.”

“Anh suy nghĩ nhiều rồi.” Ngô Sở Ủy ôn hòa cười cười.

Ông Thạc thở dài, “Mạng của cậu cũng tốt thật, tôi viết trên trứng rung một vài ngày, Trì Sính liền phát hiện cậu bị mù màu.”

“Người ngốc có phúc của người ngốc.” Ngô Sở Ủy nói.

“Cũng đúng.” Ông Thạc không thể không thừa nhận, “Trì Sính vì việc đó mà đến sỉ vả* tôi một trận.” (xem thường)

“Anh đừng để trong lòng.” , Ngô Sở Ủy an ủi Ông Thạc, “Anh ta là người như vậy ắt nói cộc cằn nhưng tim như đậu hũ, lời nói giận giữ nhưng lòng lại không để bụng.”

“Không cần phân tích cách của anh ta cho tôi, tôi so với cậu thì rất hiểu anh ta.” Ông Thạc tủm tỉm cười, “Tôi bảo anh ta ngay trước mặt tôi chính miệng nói không còn yêu tôi nữa, anh ta đều không nói lên lời, cậu bảo xem người này lòng đã dao động chưa?”

Ngô Sở Ủy mặt không biến sắc, “Nếu như là tôi, tôi cũng không muốn cự tuyệt một người chân thành yêu tôi.”

“Đừng như vậy.” Ông Thạc hơi hột, “Đừng đem hai chữ ‘Chân thành’ gán cho tôi, tôi có quá thì cũng chỉ muốn chiếm lấy cái JB to lớn kia thôi.” (Tiện nhân, nhưng mình cũng muốn.)

Ngô Sở Ủy nói, “Anh cũng đừng xóa sạch mọi lỗi lực của mình như vậy, tôi biết anh nhiều năm nay cũng không dễ chịu gì, tôi tin tưởng anh trước đây không có phản bội Trì Sính, anh nhất định có nỗi khổ tâm của mình.”

Ông Thạc đùa cợt cười cười, “Cậu đúng là vẫn không biết sợ, tôi không để tâm cậu tiếp tục làm sạch cho tôi, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến việc tôi tiếp tục giở trò xấu với cậu đâu. Tôi sẽ không cảm ơn cũng sẽ không thông cảm, cậu là ‘Thánh mẫu’, tôi là rắn độc, chúng ta không thể chung đường.”

Anh như thế nào lại là rắn độc hả.?” Ngô Sở Ủy đúng là bị “Thánh mẫu” nhập hồn, “Anh đã biết chuyện tôi và Nhạc Duyệt, lại không cho Trì Sính biết, có thể thấy anh là người nội tâm rất tốt.”

Ông Thạc vẽ mặt hồ thẹn không dám nhận, “Tôi chính là muốn để cho cậu tự mình nói cho Trì Sính chuyện này. Tôi khuyên cậu nhanh nhanh mà nói trong khi anh ta vẫn còn thích cậu, trong khi anh ta vẫn còn có thể dung túng bao bọc cậu mà nói ra. Đừng để đến lúc anh ta yêu cậu hơn nữa rồi, cậu cũng không tránh được kết cục như tôi đâu.”

“Cảm ơn anh đã nhắc nhở.” Ngô Sở Ủy nói.

Ông Thạc cười cười không nói bất kỳ cái gì nữa, leo ngay lên một chiếc taxi đi.

Ngô Sở Ủy yên lặng nhìn xe taxi nghênh ngang đi, Ông Thạc tình thế bất buộc mà quay đầu lại vẫy vẫy tay tạm biệt.

.....

Buổi tối sau khi tan làm, Ngô Sở Ủy chưa về nhà, mà đi vào một cửa hàng.

Thoáng qua đã tháng mười một, chớp mắt qua lại đã đến mùa đông.

Lại đến xem mua quần áo giữ nhiệt.

Ngô Sở Ủy lần này vào cửa hàng không nói hai lời đi thẳng đến khu bán quần áo nam sang trọng nhất. Chọn một cái quần lót tốt nhất, giá cũng không thèm nhìn, cầm ra quầy thanh toán quẹt thẻ tính tiền.

Trì Sính buổi tối về đến nhà, lần đầu tiên phát hiện Ngô Sở Ủy đã về đến nhà.

Cậu ta lại ngồi trước bàn viết chữ thối kẹo đường, chăm chú vào công việc, miệng phồng phồng thối thối..

Trên mặt đã thổi được rất nhiều khắp nhà bày biện đủ thứ hình dạng kẹo đường trên cơ bản thì toàn là rắn là rắn, nhìn đã biết không giống Tiểu Dấm Chua.

Ngô Sở Ủy thổi rất nhiều rất nhiều lần, cuối cùng cũng không nhìn ra hình dạng của Tiểu Dấm Chua, bởi vì Tiểu Dấm Chua thật sự rất đẹp.

“Hôm nay sao lại không ở nhà ngủ.” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Hai chị của tôi đều trở về, còn dẫn theo mấy nhóc con, nhà không đủ chỗ ngủ, mẹ tôi liền đá dít tôi đi.”

“Ăn cơm chưa?” Trì Sính lại hỏi.

Ngô Sở Ủy gật gật đầu, “Ăn bánh bao với cháo hạt kê rồi.”

“Tôi xem xem ăn bao nhiêu nào?”

Nói xong tay ôm hông Ngô Sở Ủy, trực tiếp như thế ôm không chịu buông cần cần vành tai của cậu ta nói, “Năm cái bánh bao nhân cải trắng, một chén cháo nhỏ, cộng thêm một bát dưa leo muối, có đúng không?”

Ngô Sở Ủy khiếp sợ, “Anh đúng là thần!!!”

Trì Sính nhe răng cười một tiếng, ôm eo Ngô Sở Ủy đứng lên một cái, vác lên vai đi thẳng đến phòng tắm.

Sau khi giặt sạch sẽ phơi khô, Ngô Sở Ủy bảo Trì Sính thử cái quần lót cậu mới mua cho anh.

Trì Sính ngấm một lúc, nói, “Rất vừa vặn.”

Ngô Sở Ủy hỏi, “Năm ngoái tôi mua cho anh cái quần kia đâu? Cái quần không nhét vừa JB đấy?”

Trì Sính lấy ra từ dưới gối đưa cho Ngô Sở Ủy.

“Tôi thử xem nếu có thể xỏ vừa cho tôi nhé.”

Lúc này Trì Sính cự tuyệt, “Cậu muốn tôi sẽ mua cho cậu cái mới, sao lại để cậu mặc lại đồ của tôi được?” Thực tế thì Trì Sính không muốn cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy hướng sang người bên cạnh nói, “Nó là đồ tốt. tôi sao lại không thể mặc lại chứ.”

Nói xong đứng lên thử luôn, nhắc đến cái quần lót giữ nhiệt chất lượng cũng không tồi, co giãn tốt, Trì Sính chân to hơn chân Ngô Sở Ủy, năm ngoái mặc có ba tháng, năm nay Ngô Sở Ủy xỏ vào chật căng bó sát lên đùi.

” Hoàn toàn vừa vặn, tuy ống quần hơi dài một chút.” Ngô Sở Ủy tự nói với mình, càng đem quần kéo kéo lên càng làm cho hai viên trứng lộ ra còn xoa xao cái mông, nói “Sẵn sàng chờ đâm vào.”

Trì Sính bị bộ dạng đáng yêu của Ngô Sở Ủy chọc cười, bàn tay to lớn trực tiếp kéo chân Ngô Sở Ủy làm cậu ngã vào lòng mình, tay vuốt vuốt gò má cậu hỏi, “Sao lại mặc quần lót tôi đã mặc qua?”

” Quần áo của anh mặc ấm hơn.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính cắn cắn bờ môi mỏng đáng yêu của Ngô Sở Ủy.

Hôn chán hôn chê, Ngô Sở Ủy mới đẩy Trì Sính ra, “Thử quần tôi mua cho anh đi.”

Trì Sính vốn không muốn thử, bởi hiện tại anh liền muốn cùng Ngô Sở Ủy da thịt âu yếm, mặc rồi lại phải cởi. Nhưng thấy ánh mắt mong chờ của Ngô Sở Ủy, không thể làm gì khác hơn là nén lại cự vật rục rịch bật dậy ở phía dưới, cầm lấy quần mặc thử.

Nhân dịp Trì Sính thử quần Ngô Sở Ủy cầm lấy điện thoại của anh ta xem một chút.

Trì Sính chưa bao giờ xóa tin nhắn, Uông Thạc gửi cho anh cái nào vẫn còn cái đó, hơn nữa đều đã đọc rồi.

Chờ Trì Sính mặc xong thì Ngô Sở Ủy đã trả điện thoại về chỗ cũ.

Trì Sính có đôi chân dài, thẳng tắp tấp sừng sững đứng trước mặt Ngô Sở Ủy, đường cong cơ thể săn chắc, quần co giãn bó sát cơ thể, trông rất hợp, vừa nhìn Ngô Sở Ủy nước miếng văng khắp nơi nuốt còn chưa kịp nuốt xuống, kích thích đến tận óc.

Ôm mạnh một chân Trì Sính cắn một cái,” Ba ba.”

Trì Sính bị Ngô Sở Ủy làm cho tâm can ngứa ngáy, chân to đá mông Ngô Sở Ủy hai cái.

” Muốn được phang* đúng không?”

Ngô Sở Ủy hai tay ôm chân kia, tiếp tục ôm lấy, hạ lưu cười nói một tiếng.” Cầu xin “ba ba” ân sủng.”

Sau đó liền bị Trì Sính đè lên giường, triệt để ” Trừng phạt” một bữa.

Xuất ra mấy lần, Ngô Sở Ủy và Trì Sính dựa vào đầu giường nghỉ ngơi một lúc.

“Tôi thấy Ông Thạc gửi tin nhắn cho anh.” Nhô Sở Ủy nói,“Anh sao lại không tức giận với tôi.?”

“Sao tôi lại phải tức giận với cậu?” Trì Sính hút một hơi thuốc rồi phả khói lên mặt Ngô Sở Ủy,“Cậu không chạy đi tìm người ta, rõ ràng không nhờ người ta tìm bác sĩ cho, là anh ta tự muốn giúp đỡ, bác sĩ lại tốt như vậy chữa trị cho mẹ, tôi có gì mà không vui?.”

Ngô Sở Ủy miệng ngậm điếu thuốc cũng phả lên mặt Trì Sính rồi nói.

“Anh đối với tôi thật bao dung.”

Trì Sính nhàn nhạt nói,“Tôi hoàn toàn không bao dung, tôi chỉ phân rõ phải trái.”

Ngô Sở Ủy bắt đầu thả ra làn khói im lìm,” Đúng nhỉ, anh đối với tôi thật phân rõ trái phải....”

” Cậu mong muốn tôi nói không phân phải trái rõ ràng thật không.?” Trì Sính híp mắt nghiêng sang phía Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy vội lắc lắc đầu, sau đó muốn nói gì đó nhưng lại ngưng lại.

Biết rất rõ ràng Ông Thạc không có tác dụng gì, nhưng Ngô Sở Ủy lại không muốn đem chuyện Nhạc Duyệt làm rõ, lúc sợ Trì Sính sẽ tha thứ cho cậu, lúc lại sợ anh ta không tha thứ cho cậu, chẳng khác nào đưa mình vào bẫy của Ông Thạc, dù có tan xương lát thịt cậu cũng không muốn quỳ gối đầu hàng.

“Có chuyện gì thì nói mau, tôi lập tức hút xong điếu thuốc, không nắm chặt cơ hội lần sau không còn đâu.”

Ngô Sở Ủy trực tiếp rút điếu thuốc trên miệng Trì Sính ra, hung hăng hít hai hơi sau đó đem khói thổi vào trong miệng Trì Sính, đồng thời mê hoặc cả hai người.

182. Chương 182 - Gió Nổi Mây Vần

Hết giờ làm việc, Ngô Sở Ủy ngồi một mình trong phòng làm việc, nhàm chán loay hoay với đĩa CD, nhiều lần đưa vào rồi lại rút ra, lúc chạy lúc dừng. Đúng như lời Khương Tiểu Soái, việc này rất nhanh trở thành chứng ngại trong lòng Ngô Sở Ủy, nếu như “không sớm kết án”, sớm muộn gì cũng bị bệnh tâm thần.

Sau khi rút ra, Ngô Sở Ủy không cam lòng, lại đưa vào.

Vì đã xem nhiều lần, nên cũng chẳng còn hứng thú mở màn hình, Ngô Sở Ủy hy vọng một ngày nào đó, trong lúc cậu đưa vào, sẽ có một video ẩn đột nhiên phát lên, chính là “chân tướng” mà cậu một mực tìm kiếm, thì tốt biết bao.

Video ẩn... Ngô Sở Ủy tự nhủ thầm với mình.

Đột nhiên hai mắt sáng rực, tim đập loạn.

Đúng rồi! Dung lượng đĩa CD còn trống nhiều như vậy, bên trong rất có khả năng có dữ liệu ẩn! Ngô Sở Ủy phi thường kích động trượt con chuột, sử dụng các phương pháp tra tìm dữ liệu ẩn.

Cuối cùng phát hiện, không có.

Chưa từ bỏ ý định, còn tính dung lượng video, kết quả phát hiện cùng với dung lượng đã sử dụng bằng nhau, cũng có nghĩa là bên trong không có bất kỳ dữ liệu ẩn nào...

Hy vọng vừa dấy lên của Ngô Sở Ủy liền tan vỡ.

“Ngô tổng, bên ngoài có người đẹp đến tìm ngài.”

Người đẹp? Tâm tình không vui của Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng lắng xuống, theo Lâm Ngạn Duệ đi xuống lầu, nhìn quanh toàn bộ phòng khách, đều không thấy ai, liền thúc một cú vào bụng Lâm Ngạn Duệ.

“Người đẹp ở đâu?”

“Cô ấy ở bên ngoài, chưa được anh cho phép không dám đi vào.”

Ngô Sở Ủy vừa nghe nở nụ cười, “Ui, còn ngại ngần mắc cỡ nữa?”

Nói rồi đi ra ngoài đường.

Sau khi ra ngoài, quét mắt một cái, liền thấy người đẹp mà Lâm Ngạn Duệ nói, tự nhiên, vô cùng hối hận khi chưa gặp, mà chỉ đánh giá dựa trên lời nói đó.

Nhạc Duyệt chào Ngô Sở Ủy, “Đã lâu không gặp.”

Ngô Sở Ủy cũng cố giữ hòa khí, “Đúng vậy, đã lâu không gặp, sao cô tìm được chỗ này?”

Nhạc Duyệt nói: “Nhà em sửa lại, đang cần lắp đèn, có người giới thiệu cho em sản phẩm của công ty các anh, em mới tới xem thử, cũng nhân tiện ghé thăm anh luôn.”

Tới “thật là đúng lúc”, Ngô Sở Ủy nghĩ thầm.

“Anh gần đây khỏe không?” Nhạc Duyệt hỏi.

Ngô Sở Ủy cười cười, “Ăn chơi suốt ngày, còn cô?”

“Em hả? Nói sao đây, vẫn như vậy.”

Ngô Sở Ủy phát hiện, Nhạc Duyệt so với năm ngoái thay đổi rất lớn, ánh mắt không còn xảo quyệt, giọng nói cũng không sắc bén như trước, cử chỉ có chút giống như lúc mới quen biết cô, mặc dù cậu biết đây là giả tạo.

“Tôi dẫn cô vào xem đèn.” Ngô Sở Ủy nói.

Nhạc Duyệt gật đầu, theo Ngô Sở Ủy đi vào.

Ngô Sở Ủy gọi Lâm Ngạn Duệ đem các sản phẩm đèn tới, kiên trì cẩn thận giới thiệu cho cô từng sản phẩm, ánh mắt Nhạc Duyệt dao động bất định, thường liếc qua Ngô Sở Ủy, nhìn ngũ quan anh tuấn của cậu, dường như xa cách đã lâu.

“Mấy cái đèn này cô cứ lấy đi, tôi tặng cô.” Ngô Sở Ủy nói.

Nhạc Duyệt hơi khách khí, “Vậy không được hay cho lắm.”

“Có gì mà ngại?”

Không biết có phải là trước đây bị Nhạc Duyệt mắng là keo kiệt nhiều quá hay không, khiến ám ảnh trong lòng Ngô Sở Ủy đối với Nhạc Duyệt luôn rất lớn. Dù là phỉ chia tay trước đây, hay là mấy cái đèn này, chỉ cần là đưa cho Nhạc Duyệt, cậu đều không bận tâm.

Xe Trì Sính đang cách đó không xa tiến tới.

Nhạc Duyệt nghiêng đầu thấy khuôn mặt quen thuộc trong kính chiếu hậu, vội vàng nói với Ngô Sở Ủy: “Anh cứ đi làm việc của mình, em đi trước.”

Nói rồi xoay người, lưng hướng về phía Trì Sính nhanh chóng rời khỏi.

Nhưng làm vậy cũng không tránh được việc Trì Sính thấy cô, liếc mắt liền nhận ra Nhạc Duyệt.

Lúc Ngô Sở Ủy lên xe, Trì Sính hỏi cậu “Nhạc Duyệt sao lại tới đây?”

“Nhà cô ấy sửa lại, được người ta giới thiệu, đến tìm tôi mua đèn.”

Trì Sính lộ vẻ nghi hoặc, “Cô ta biết quan hệ giữa tôi với cậu, còn tới tìm cậu mua đèn?”

“Ông Thạc không phải cũng tới mua đèn sao?” Ngô Sở Ủy khéo léo đem phán đoán mâu thuẫn ném cho Trì Sính, “Thường thì tình địch mua đèn, tôi đều tặng không, tôi nghĩ chắc cô ta nghe được tin này, nên mới vội vàng tới đây kiếm lợi lộc.”

“Cậu cũng thật rộng lượng.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy hất đầu một cú, “Là học theo anh thôi.”

Đùi bị bóp một cái, kêu to hai tiếng, rồi trở lại bình thường, nói nói cười cười như cũ.

Tối hai hôm nay, Tiểu Dấm Chua không ngủ một mình một phòng, mà leo lên giường Trì Sính và Ngô Sở Ủy. Nếu là trước đây Trì Sính sẽ đuổi ngay ra ngoài, hai ngày này lại để mặc nó quấy rối.

Nửa đêm, Ngô Sở Ủy tỉnh lại, thấy Tiểu Dấm Chua quần trên người Trì Sính, còn quần rất chặt.

Bàn tay lớn của Trì Sính thì ôm lấy nó, cả hai thoát nhìn đặc biệt ấm áp.

Ngô Sở Ủy ngược lại thành kẻ dư thừa.

Thời gian này, Tiểu Dấm Chua vẫn luôn kề cận Ngô Sở Ủy, không biết từ lúc nào, nó lại bám dính lấy Trì Sính. Là từ khi nó gặp Ông Thạc lần thứ hai, hay là từ khi Ngô Sở Ủy về nhà, nó theo thói quen bám lấy Trì Sính, chiếm luôn phần giường còn trống.

...

Mấy ngày sau, Nhạc Duyệt lại đem theo quà đi thăm bà Ngô, không hề báo trước cho Ngô Sở Ủy.

Bà Ngô đang cầm một cây gậy từ sân đi vào trong nhà, Nhạc Duyệt nhanh chân đuổi theo, khoác lấy cánh tay bà Ngô, quay đầu cười với bà, “Dì à.”

Bà Ngô thẩn kinh ngạc, cô gái nào đây?

Nhìn kỹ lại, không phải là cô gái trong hình sao! Cảm thấy như đang nằm mơ, vuốt vuốt ngực một trận mới hoàn hồn lại.

“Cô...”

Nhạc Duyệt khẽ cười, “Con nghe nói dì bị bệnh, nên cố ý tới thăm dì.”

Môi bà Ngô run lên, không nói gì, để Nhạc Duyệt đỡ mình vào nhà.

Hai người ngồi trên giường, nói chuyện câu được câu mất.

Nhạc Duyệt nói: “Dì à, thật ra con và Ngô Kỳ Khung... A, không, Ngô Sở Ủy, hiện có chút hiểu lầm. Con và anh ấy hai năm qua vẫn luôn qua lại, con vẫn nhớ anh ấy, anh ấy cũng vẫn nhớ con. Nếu không thì sao hai năm nay anh ấy không có bạn gái? Hơn nữa con cũng vẫn độc thân.”

Bà Ngô nhìn Nhạc Duyệt cười cười.

Nhạc Duyệt lại nói: “Dì à, nói thật, con hồi hận đã chia tay với Ngô Sở Ủy, tui con đều có ý tái hợp, nhưng không ai chịu bỏ đi sĩ diện. Con trai dì cũng thật là người cố chấp, con vừa nói muốn chia tay, anh ấy liền không vui chủ động tán thành. Con là con gái, ý kiến cũng là con đưa ra, có chút không thích hợp?”

Bà Ngô gật đầu.

Nhạc Duyệt kéo tay mẹ Ngô, nhẹ nhàng cầu xin, “Dì à, nếu dì thấy con cũng không tệ lắm, xin giúp con khuyên con trai dì với, con là thật lòng muốn ở cùng anh ấy.”

Bà Ngô không biết có phải do quá kích động hay không, một lúc lâu cũng không nói được lời gì.

Nhạc Duyệt tiếp tục ngon ngọt, “Dì à, dì nên sớm nói giúp con với! Con trai dì tốt như vậy, nếu để người khác cướp đi, con lúc đó muốn khóc cũng khóc không được.”

...

Hôm nay sinh nhật Quách Thành Vũ, tiệc sinh nhật đãi ngay tại nhà Quách Thành Vũ.

Không giống năm rồi, tiệc sinh nhật Quách Thành Vũ năm nay được đơn giản hóa, cha mẹ và các cô dì chú bác đều không mời, dù sao hai thế hệ cũng không dễ hòa nhập. Chỉ còn lại một ít bạn bè, đương nhiên không ngoại trừ Trì Sính và Uông Thạc, tuy không quen biết Uông Trầm, nhưng Uông Thạc ra ngoài đều có Uông Trầm theo bảo vệ, cho nên Quách Thành Vũ cũng mời cả Uông Trầm.

Lúc đầu, cả đám cùng nhau ăn uống ca hát, sau do uống rượu nhiều, bắt đầu tùm năm tùm ba chuyện trò.

Uông Thạc, Trì Sính và Quách Thành Vũ vây quanh một cái bàn nhỏ, Uông Trầm ngồi dựa trên một cái ghế cách bọn họ không xa, từ đầu đến cuối chưa từng mở miệng nói câu nào.

“Hôm nay hình như cũng là kỷ niệm mười năm hai chúng ta quen nhau.” Uông Thạc nói với Trì Sính, “Tôi nhớ rõ là hai ta chính thức xác nhận quan hệ tại tiệc sinh nhật Quách Tử.”

Trì Sính còn chưa lên tiếng, Quách Thành Vũ lại mở miệng trước.

“Tính ngày kỷ niệm quen nhau sao vậy? Hai người tổng cộng mới được mấy năm? Ở giữa có một chỗ hổng lớn, cậu cũng dám nói chung chung mười năm?”

Uông Thạc cười nhạt, “Đều là mấy người nói có chỗ hổng, với ta mà nói không có chỗ hổng.”

Nói xong, dốc một ly rượu, cảm thấy tỉnh táo như trước.

Ánh mắt Trì Sính một mực nhìn chằm chằm một chỗ, không thấy rõ tâm tình thực sự bên trong.

“Tôi phát hiện, bài hát Mười Năm thực sự rất hợp với tôi, mười năm trước, chúng ta từ người xa lạ đầu đầu, dần dần thân thiết; mười năm sau, chúng ta là bằng hữu, còn có thể ân cần thăm hỏi...”

Nói tới, tự nhiên bắt đầu ngân nga, đúng như Quách Thành Vũ, Uông Thạc hát căn bản không hay. Tuy nhiên tình cảm biểu đạt rất đúng chỗ, hát hai câu thì nghẹn ngào, đang hát liền buông rơi ly rượu trong tay, gục lên bàn rượu nghẹn ngào đau khổ.

Cả phòng tiệc ai cũng uống say, cũng có người gào khóc, sẽ không ai để ý Uông Thạc vừa khóc.

Nhưng lại có người để ý.

Trong lòng Trì Sính cũng thất lại, giờ khắc này cũng có phần suy sụp.

Từ khi Uông Thạc nhắc đến mười năm này, anh cũng tham dự trong đó.

Sắc mặt Quách Thành Vũ thay đổi, vừa đưa tay ra sau lưng Uông Thạc, lòng bàn tay phía dưới liền trống không.

Uông Trầm hành động rất nhanh, một tay xách lấy Uông Thạc, đụng vào cột thủy tinh bên cạnh. Sau đó hung hăng tát một cái vào mặt Uông Thạc, khóe miệng thỉnh thoảng rách một mảng, trên cổ áo máu và nước mắt hòa lẫn.

Ngay sau đó là hai đám, từng đám đánh ra, tiếng hự hự rung động, nháy mắt Uông Thạc ngất đi.

Uông Trầm vẫn không buông tha, lại đè Uông Thạc xuống đất đánh.

Trì Sính ở bên cạnh yên lặng nhìn ra ngoài một lúc, như một kíp nổ đột nhiên bị kích nổ, mắt hồ dử tợn, bật đứng lên, cầm lấy một cái ghế ném vào Uông Trầm.

Tưởng là một tiếng răng rắc (gãy xương) hoá ra là một tiếng rầm.

Cái ghế vỡ vụn, đến đỉnh thép cũng bị cắt thành hai đoạn, may mà là Uông Trầm, nếu là người khác thì đã sớm gãy lưng.

Uông Trẫm cuồng long bạo khởi, dùng mũi giày chém thẳng vào mặt Trì Sính.

Trì Sính mãnh hổ cuồng phác, một chưởng quét ngang ba sườn Uông Trẫm.

Trận đấu này áp ủ đã lâu, kiềm chế quá sâu, đến khi bạo phát thì không thể vãn hồi. Mặt bàn, chân ghế bay ngang phòng, ai đó trúng phải đều hét thảm một tiếng. Trong phòng huyết quang tận trời, có mấy người la hét sợ hãi.

Tiệc sinh nhật Quách Thành Vũ lần này Khương Tiểu Soái không có tham gia, biết đâu cậu ngay từ đầu đã đoán được sẽ xảy ra chuyện.

Chỉ không biết từ lúc nào, Khương Tiểu Soái lại tự nhiên xuất hiện ở cửa, theo sau cậu, còn có Ngô Sở Ủy tinh thần hoảng hốt.

Toàn bộ quá trình, Ngô Sở Ủy đều thấy được.

Ngay từ khi Uông Trẫm ra tay đánh Uông Thạc, Trì Sính nổi giận, đến khi Uông Trẫm bắt đầu đánh nhau kịch liệt.

Ngô Sở Ủy tới giờ chưa từng thấy ánh mắt Trì Sính hung bạo thế này, cũng không biết là ngạc nhiên hay kinh sợ, mọi người đều ôm đầu chạy ra ngoài, chỉ có Ngô Sở Ủy đứng lì lì bất động.

Cho đến khi Trì Sính thấy hấn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ngô Sở Ủy mới xoay người, đi nhanh ra cửa.

Đến giờ phút này, Ngô Sở Ủy mới phát hiện, Trì Sính đối với mình không có bao dung như vậy. Giữa anh ta và Uông Trẫm xảy ra “tình huống ngoài ý muốn” này, Trì Sính đều là nhịn rồi lại nhịn, thậm chí ngay cả một câu hung dữ cũng chưa từng nói với Uông Trẫm. Mà khi cú đấm của Uông Trẫm đánh vào Uông Thạc, Trì Sính trong nháy mắt liền không nhịn được.

Tựa như một trận thi đấu võ đài đặc sắc, hai phe đối đầu là Trì Sính và Uông Trẫm, thắng thua thật ra là giữa cậu và Uông Thạc.

Ánh mắt này của Ngô Sở Ủy trước khi bỏ đi, khiến cả đời này Trì Sính không thể nào quên, nó sẽ như khắc cốt ghi tâm.

Một chút phân tâm, ngực liền trúng một đấm của Uông Trẫm, phun đến cổ họng, lại nuốt trở vào.

Quách Thành Vũ mắt rơm nước. Sải bước nhảy tới, tham gia vào trận hỗn chiến.

Khương Tiểu Soái hấp tấp chạy xuống lầu, tới khi đuổi kịp Ngô Sở Ủy, cậu đã lên xe.

“Đại Ủy, cậu muốn đi đâu?” Khương Tiểu Soái gấp đến độ dùng tay đấm vào cửa xe.

Ngô Sở Ủy ánh mắt mờ mờ nhìn hấn, lời nói ra lại không chút sợ sệt.

“Cậu yên tâm, trăm bước đã đi được chín mươi, tôi sẽ đi hết mười bước này.”

183. Chương 183 - Bụi Bặm Lắng Động

Con người càng những lúc tuyệt vọng nhất, cùng cực nhất thì ý thức lại vô cùng tỉnh táo, rất nhiều chuyện rắc rối khó gỡ thì vào lúc này lại thuận tiện được gỡ rối. Ngô Sở Ủy chạy xe được nửa đường, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng, đạp chân ga hết cỡ lao vù vù..

Hai mươi phút sau cậu đã đến nhà Uông Thạc.

Cái chìa khóa lúc trước công ty lắp đặt đèn cho Ông Thạc được anh ta đưa cho, đến bây giờ vẫn chưa trả lại, Ngô Sở Ủy trực tiếp dùng nó mở cửa, bên trong đèn thì mở, nhưng không có một tiếng động nào, điềm nhiên im ắng.

Cậu rất nhanh chạy đến phòng ngủ của Ông Thạc, mở tủ kính lấy ra ổ đĩa CD, vội vàng tìm kiếm.

Cuối cùng rốt cuộc cũng tìm được một cái đĩa CD.

Nhanh chóng bỏ vào máy tính xem, cửa sổ video được bật lên, vẫn là những cảnh tượng như những chiếc CD trước cậu xem.

Nhưng Ngô Sở Ủy rõ ràng thấy, chiếc đĩa CD này có vấn đề, không gian trống hầu như không có, nhưng các file video tổng cộng lại chưa đến một lữa dung lượng CD.

Rành rành cái đĩa CD này còn chứa các file video ẩn, trước đây đã từng xem qua cách giải nén các file ẩn.

Và lần trước đã từng cùng Trì Sính và Quách Thành Vũ giải văn kiện mật mã.

Một file video hoàn hảo không tốn chút sức nào hiện lên, Ngô Sở Ủy trong lòng phẳng phất một tia ngập ngừng.

Rất nhanh sau đó trên màn hình, Trì Sính, Quách Thành Vũ và Ông Thạc cùng xuất hiện trên đó.

Đây là một đoạn video được cắt ra từ camera giám sát ở phòng quản lý của một khách sạn nào đó, chẳng biết trước kia là Ông Thạc tìm người quản lý xin cắt cho đoạn video đó. Video chất lượng rất tốt, ba người nói chuyện âm thanh cũng nghe được rất rõ ràng.

Một lúc sau, người phục vụ gõ cửa, đưa rượu tới.

Giống như những video trước đây đã xem, ba người họ vây quanh bàn ăn vừa uống vừa trò chuyện, trong lúc Trì Sính và Quách Thành Vũ thay phiên nhau chúc rượu cho Ông Thạc, nhưng tửu lượng của Ông Thạc vô cùng lớn, liên tiếp nhận cả hai chén rượu của hai người, cuối cùng người say lại là Trì Sính và Quách Thành Vũ.

Ngay sau đó, ba người lên hai cái giường.

Ông Thạc và Trì Sính ngủ trên một cái giường, Quách Thành Vũ một mình nằm trên một cái giường.

Tiếng ngáy to từ video truyền ra.

Ông Thạc là người cuối cùng đi ngủ, anh ta vừa ôm Trì Sính thì một âm thanh từ Trì Sính phát ra.

“Quách tử...” (vỡ mặt.. ba ba Trì quả này vỡ mặt.)

Sau đó, Trì Sính ôm lấy Ông Thạc, liên tục gọi Quách tử, không biết gọi bao nhiêu câu.

Ông Thạc mặt từ hồng hồng lập tức trắng bạch, cắt không một giọt máu. (Do uống rượu thôi không phải xấu hổ mà đỏ mặt)

Ánh mắt của anh ta trợn lên, từ bên trong từ từ lấp đầy bằng tuyệt vọng, Ngô Sở Ủy nhìn không rời anh mắt của Ông Thạc, hình như rất giống mình bây giờ. Chỉ có điều cậu vẫn vững vàng ngồi chỗ này bất động, còn Ông Thạc lại hành động tiêu cực. (cực đoạn)

Anh ta từ trên giường bước xuống, không được năm phút ánh sáng lại sáng lên lần nữa.

Đã là căn phòng khác.

Ông Thạc diu Quách Thành Vũ ném lên trên giường, cởi bỏ quần áo của mình rồi cởi quần áo của anh ta, hai người trần truồng hai cơ thể ôm nhau ở một chỗ, vẫn không nhúc nhích, hơn ba tiếng đồng hồ vẫn nguyên vẹn như vậy.

Sau đó cửa phòng bị Trì Sính đá văng, mặt đen đi xuất hiện ở ngay trước cửa.

Sau đó, video cũng im bật rồi tắt.

Ngô Sở Ủy trong lòng vùng lên một cái ngay lập tức lại chết cứng.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của cậu.

Một tiếng Quách tử, một chuyện hiểu lầm, một chút xúc động, phá hủy tình cảm ba người sáu năm.

.....

Ngô Sở Ủy đi ra ngoài được một lát ngay sau đó Trì Sính cũng xông ra ngoài, trên người bầm tím không dưới mười chỗ, trên cổ tay truyền đến âm thanh xương gãy nứt ra, lúc lái xe tay cầm vô lăng còn kịch liệt run run.

Nhưng anh ta tìm khắp cùng đường góc phố đều không thấy bóng dáng Ngô Sở Ủy.

Anh thế nào cũng không nghĩ ra lúc này Ngô Sở Ủy còn có thể đến nhà Ưông Thạc, bình tĩnh phân tích từng chuyện từng chuyện mối quan hệ không liên quan đến mình.

Mãi cho đến khi mặt trời mọc, cánh tay Trì Sính sưng lên đến gần biến dạng, máu trên người như đọng lại toàn bộ ở đó, nhưng vẫn chưa tìm được Ngô Sở Ủy.

Ngửa đầu tựa vào ghế ngồi, ép buộc mình tỉnh táo và bình tĩnh.

Ngô Sở Ủy dù có xúc động như thế nào thì cũng sẽ không chạy trốn mất tích, dù sao ở nhà còn mẹ già bị bệnh, cho dù cậu có chạy đi đâu thì cũng phải về nhà.

Nghĩ đến đây, Trì Sính lái thẳng xe đến nhà Ngô Sở Ủy.

Lại sợ dọa đến bà Ngô, Trì Sính dừng ở giữa đường thay quần áo, vệ sinh vết máu trên người sạch sẽ.

Bà Ngô cũng đang rối rắm một mình, vừa thấy Trì Sính như thấy được vị cứu tinh, nhất định nắm lấy tay anh không buông.

“Đại Trì, con có biết không?”

Trì Sính trong lòng vô cùng căng thẳng, cho rằng Ngô Sở Ủy đã xảy ra chuyện gì, vội hỏi, “Làm sao vậy, dì?!”

Bà Ngô thở dài nói, “Hôm trước người yêu cũ của thằng út không biết làm sao lại chạy đến đây, tặng quà cho dì, ngọt ngào nói chuyện với dì không rời.”

Trì Sính sắc mặt thay đổi, “Sau đó thì sao ạ?”

“Sau đó cô ấy nói, cô ấy không quên được thằng út muốn cùng Ủy Ủy nhà dì quay lại. Nói cô ấy và thằng út hai năm nay vẫn có liên lạc, thằng út cũng có ý định quay lại. Không cho dì nói một câu liên tục nói liên tục nói không ngừng.”

“Vẫn luôn liên lạc?” Hai hàng lông mày của Trì Sính nheo lại.

Bà Ngô gật đầu, “Đúng vậy, dì trước có nhắc qua với con, cô ấy rất đẹp hai đứa nó trước kia từng yêu nhau bảy năm liền.”

Trì Sính trầm mặt im lặng không nói gì.

Bà Ngô lại nói, “Con nói xem cô gái này đúng thật là, trước kia cô ấy coi thường thằng út nhà dì, chê nhà dì nghèo hèn. Hiện tại thằng út nhà dì thăng chức, đáng đáp cũng càng ngày càng tuần tú, cô ấy lại dính sát. Còn nói ban đầu chỉ là hiểu lầm. Còn nói thằng út nhà dì thật sự rất tốt, nghe được mà trong lòng dì ghen khuất.”

“Dì đừng để bụng.” Trì Sính trầm âm lên tiếng khuyên nhủ, “Người như vậy có rất nhiều.”

“Đúng vậy, bây giờ con người ta rất thực tế.”

Sau đó bà Ngô than thở, đột nhiên phát hiện giữa hai lông mày của Trì Sính có vết máu rất lớn, sốt ruột hỏi, “Ôi ôi, trên lông mày con bị làm sao vậy? Nhanh đi xem qua xem nào.”

“Không có việc gì ạ.” Trì Sính níu lấy tay bà Ngô lại, cố ý hỏi, “Dì không phải vẫn mong muốn Sở Ủy nhanh nhanh cưới vợ hay sao? Xinh đẹp như vậy lại chủ động đến tận cửa, sao dì còn bực bội?”

“Nghĩ thì nghĩ vậy chứ cũng không thể nói được.” Bà Ngô nghiêm trang nói, “Chuyện cưới xin không thể cấp tốc được, người thì có nhưng cũng không thể chọn bừa ai được! Người như Nhạc Duyệt con nói thì có thể đồng ý hay sao? Cô ta muốn chia tay thì chia tay, muốn quay lại thì liền quay lại, cái loại người này thì tuyệt đối không thể chấp nhận!”

Trì Sính rùng mình một cái, “Dì vừa nói tên là gì ạ?”

“Nhạc Duyệt hả! Vốn dì đã quên tên cô ta, kết quả hôm nay lại liền nhớ ra.”

Trì Sính vẫn có chút không thể tin được, cố hỏi: “Là Nhạc Duyệt, Duyệt Duyệt? Là tên thật cũng như tên gọi hàng ngày?”

“Là tên thật.” Bà Ngô đặc biệt rõ ràng nói với Trì Sính, “Cô ta họ Nhạc tên Duyệt, cùng với thằng út nhà dì học đại học, rồi yêu nhau được bảy năm rồi.”

Trì Sính trong đầu như có vật gì oanh tạc.. rồi bùng nổ.

Bà Ngô nắm lấy tay Trì Sính hăng hái căn dặn, “Con hãy khuyên nhủ thằng út nhà dì, đừng để nó làm chuyện ngu ngốc gì với cái con bé này, sau này thằng út sẽ không có quả ngon quả ngọt mà ăn. Con làm cho nó đừng có nhớ thương cô ta, cũng không được liên lạc với cô ta. Nó rất nghe lời con nói, con khuyên nó khẳng định nghe theo.”

Trì Sính không biết bản thân mình bằng cách nào đi ra khỏi nhà Ngô Sở Ủy.

Xe phóng trên đường, Trì Sính trong đầu ong ong quanh quẩn những lời bà Ngô nói.

“Cô ta và thằng út nhà dì hai năm qua vẫn luôn giữ liên lạc. Thằng út cũng có ý muốn quay lại.”

“Cô ta họ Nhạc, tên Duyệt, và cùng thằng út nhà dì là bạn học đại học, cũng yêu nhau được bảy năm rồi.”

“Làm cho nó đừng có nhớ thương cô ta, cũng không được liên lạc với cô ta.”

.....

Trì Sính không dám nghĩ nữa, bà Ngô nói Nhạc Duyệt là bạn gái trước đây của cậu ta, nếu quả thực là như vậy, thì mục đích tiếp cận mình của Ngô Sở Ủy trước đây.....

Trì Sính đạp chân ga, chạy nhanh gió đến phòng khám.

Quách Thành Vũ ở đó cũng đau thương buồn thiu, Khương Tiểu Soái đến bây giờ cũng chưa trở về.

Phòng khám chỉ có một mình người phụ giúp bận rộn, Trì Sính người đầy tàn bạo đi vào, người phụ giúp phòng khám ngẩng đầu nhìn một cái sợ đến lùi vài bước.

“Xin hỏi... anh có chỗ nào không thoải mái...?”

Trì Sính mặt không thay đổi nói, “Trong lòng không thoải mái...”

“Anh muốn điều trị? hay là uống thuốc...?”

Trì Sính nói thẳng, “Cậu đi ra ngoài là được.”

Người phụ việc phòng khám cứng đờ không nhúc nhích.

Trì Sính ánh mắt lạnh lẽo thấu xương quay đầu nhìn sang, chỉ một ngón tay hướng ra ngoài cửa.

Người phụ việc phòng khám gần như té chạy đi.

Trì Sính trực tiếp đi vào buồng trong, lực tung mọi thứ, ngăn kéo tủ cũng bị đập nát, bất kể phát hiện chỗ nào khả nghi. Sau đó anh ta cúi xuống gầm giường phát hiện một cái hòm lớn.

Trên cái hòm bị khóa hai cái ổ khóa, đều bị Trì Sính trực tiếp đâm phá hỏng.

Bên trong có hai chồng sách, lúc ban đầu còn nghĩ là, Ngô Sở Ủy muốn tạo thiện cảm với mình, quyết chí muốn đọc sách để cùng Trì Sính có chung quan điểm, sách đại học cũng mang ra đọc hăng hái.”

Bên trong sách vẫn còn kẹp kẹp lại, trước đây Trì Sính rất cảm động, hiện tại nhìn lại chỉ thấy đầy mùi "Âm mưu."

Trì Sính lật lật, lật qua có ảnh chụp chung.

Trong tấm hình có hai người như muốn chọc mù mắt anh ta.

Dùng khí từng từng không thể đập ngã, đột nhiên ở trong lòng sụp đổ hoàn toàn.

Sau đó, anh tiếp tục tìm kiếm, đột nhiên lật đến một xấp tài liệu tổng kết rất dày.

"Trì Sính, nam, hai mươi tám tuổi, nhân viên nhà nước, ba họ Trì sống xa nhau, bí thư thành phố, ngay thẳng chính trực, thường ngày rất thích nuôi rắn, biệt danh "Chàng rắn...."

"Hôm nay thu hoạch: Dùng qua "Chiến thuật quanh co" Thù cưng của anh ta đã tạo thói quen do mình dứt đồ ăn cho, anh ta cũng đã quen với việc mình "bắt chuyện." Đây là một khởi đầu vô cùng tốt đẹp, tôi nếu không ngừng cố gắng, sớm ngày chia sẻ đôi câu nam nữ."

"Tận dụng mọi khả năng lợi dụng quyền thế mưu tài trong tay Trì Sính."

"Phương châm của mình là: Lợi dụng anh ta, giày vò anh ta, đùa giỡn anh ta, lừa gạt anh ta, cuối cùng thì đá đít anh ta."

"....."

Hai người cùng tính toán, chỉ là Trì Sính tính toán ở trong lòng, còn Ngô Sở Ủy tính toán trên giấy.

Kương Tiểu Soái đã từng nhắc nhở, không phải cái gì cũng nên viết hết vào giấy như thế.

Ngô Sở Ủy nói, "Trí nhớ tốt không bằng bút viết ra để nhớ mãi."

Trì Sính siết những "Chứng cứ phạm tội" trong tay thật lâu im lặng không nói lời nào.

Người phụ việc phòng khám vừa ra khỏi cửa đã lập tức gọi điện cho Kương Tiểu Soái cho cậu ta biết thành phần khủng bố vừa vào phòng khám.

Kương Tiểu Soái lập tức lại gọi cho Ngô Sở Ủy nói cho cậu ta biết Trì Sính đang ở phòng khám.

Ngô Sở Ủy nhận được điện thoại, cậu cũng đang trên đường đến gặp Trì Sính, cậu rời nhà Ông Thạc cũng được bảy tám tiếng rồi.

Buông điện thoại xuống, hít một hơi, rồi lên xe.

Xe chạy trên đường rất nhanh, Ngô Sở Ủy nhìn lướt qua trong túi sách đĩa CD, trong lòng lặng trối.

Đi hết bước này, thì hoàn toàn chấm dứt.

Đứng ở trước cửa, Ngô Sở Ủy rất bình tĩnh, không chút xao động.

Cửa từ bên trong cài chốt lên, đẩy không thể đẩy ra, trực tiếp dùng cùi chỏ đập vào, cửa ầm một tiếng mở ra.

Trì Sính ngồi ngay ngắn ở trước bàn chuẩn đoán bệnh, lẳng lặng nhìn Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy chết chân tại cửa.

184. Chương 184 - Hiện Tại Bù Cho Cậu

Ý là bù đắp cho Ông Thạc đấy..... ác không???

Sau một lúc im lặng như tờ, Trì Sính đột nhiên mở miệng, thanh âm tựa như tiếng niệm chú vang lên lúc nửa đêm, khủng bố khiến người khác tức lộn ruột.

“Sao không lại đây?”

Ngô Sở Ủy nhìn một xấp thật dày “chứng cứ phạm tội” trong tay Trì Sính, thật thà trả lời.

“Không dám lại.”

Trì Sính neho mắt nhìn khắp người cậu, “Cậu còn có chuyện không dám làm sao?”

Ngô Sở Ủy không nói gì.

“Lại đây.” giọng Trì Sính vẫn còn nhẹ nhàng.

Ngô Sở Ủy giây phút bước tới ấy mang theo một sự quả quyết.

Trì Sính thản nhiên nhìn Ngô Sở Ủy bước từng bước tới gần, vẫn là bộ mặt đó, anh cho rằng vẻ mặt trên gương mặt đó vĩnh viễn không gạt được anh. Hiện tại xem ra, anh là tự mình cho là thế, khả năng nắm bắt người khác mà anh từng dương dương tự đắc này, đối với Ngô Sở Ủy chỉ như trò cười.

“Đây đều là những chuyện đã diễn ra?” Trì Sính đem những “tổng kết kinh nghiệm” đặt vào tay Hèn Mọn Ủy, “Cậu mau giải thích rõ ràng cho tôi.”

Ngô Sở Ủy cúi đầu nhìn trang giấy, ghi lại rõ ràng căn kế hoạch của cậu lúc đầu, cũng như những lời chửi rủa và gièm pha Trì Sính.

Vốn dĩ đã nghĩ sẵn những lời giải thích, giờ bỗng nhận thấy, có nói gì cũng đều vô ích.

“Không phải anh đều thấy hết rồi sao?” Ngô Sở Ủy nói.

Gương mặt âm trầm của Trì Sính chợt đen lại, cái bàn bị anh dùng chân đá văng hơn một thước, gương mặt thật thà của Ngô Sở Ủy trong nháy mắt bị kéo lại trước mặt Trì Sính.

“Tôi thấy cái gì?” tiếng Trì Sính hô như sấm bên tai, “Tôi nhìn thấy gì?”

Ngô Sở Ủy nói: “Thấy được mục đích tôi tiếp cận anh.”

“Cậu và cô ta hai năm qua vẫn còn liên lạc? Hai năm nay cậu vẫn nhớ cô ta? Cậu vẫn muốn tái hợp với cô ta?”

Đau khổ trong mắt Trì Sính như hồng thủy gào thét, cả người còn có vô số sẹo lớn sẹo nhỏ thi nhau lòi ra, tựa như từng cây từng cây đinh ghim vào lòng Ngô Sở Ủy, máu thịt lẫn lộn.

“Đúng vậy, anh nói đúng hết.” Ngô Sở Ủy thành thật thú nhận.

Giờ này phút này, Trì Sính muốn đem Ngô Sở Ủy ra băm vằm, muốn dè cậu ra fuck cho đến chết, muốn đem cậu bỏ vào nồi nấu, nhìn cậu giãy dụa trong nước sôi kêu khóc thảm thiết, cuối cùng sẽ đem tất cả xương thịt trên người nuốt hết vào bụng.

Ánh mắt khó chịu của Trì Sính rực đỏ kịch liệt.

Thế nhưng khi tay anh nắm lấy cổ Ngô Sở Ủy, cảm giác chạm vào da thịt quen thuộc, mọi thứ trong lòng ngay tức khắc sụp đổ.

“Tôi mặc kệ cậu ban đầu có mục đích, cậu nói cho tôi biết, từ đầu đến giờ, cậu có thật lòng yêu tôi không? Dù chỉ một ngày một phút một giây cũng được. Chỉ cần cậu gạt đầu, mọi chuyện coi như bỏ qua.”

Trong lòng Ngô Sở Ủy như đang đứng trên một khối băng, càng ngày càng lạnh.

“Không có, tôi trước ở cùng anh, là vì trả thù anh và Nhạc Duyệt. Bây giờ ở cùng anh, là muốn lợi dụng anh, lợi dụng địa vị xã hội của anh giúp tôi kiếm tiền. Chờ đến khi tôi kiếm đủ, có thể thỏa mãn yêu cầu của Nhạc Duyệt, tôi sẽ tiếp tục đến với với cô ta. Tôi là trai thẳng, sao có thể ở cùng anh cả đời?”

Gương mặt xám xịt của Trì Sính lộ ra tuyệt vọng cùng cực, giọng nói không nén được run run.

“Ngô Sở Ủy, cậu thắng rồi, cậu có thể chui trong chăn mà cười vui vẻ rồi. Tôi rộng rãi thừa nhận với cậu, tôi hiện tại sống không bằng chết! Thủ đoạn của cậu quá cao, tôi thua tâm phục khẩu phục, là đáng đời tôi, tôi tự làm tự chịu!”

“Sống không bằng chết...” Ngô Sở Ủy hai mắt đỏ ngầu hỏi lại, “Anh có yêu tôi sao? Mấy người các anh tự hỏi lại lòng mình đi. Những từ này có thể nói với tôi sao?”

“Đúng vậy...” Trì Sinh gật đầu, “Tôi chưa từng yêu cậu? Cậu tìm người khác qua đêm, tôi chưa từng trừng phạt cậu; cậu ngang nhiên không xem tôi vào đầu làm chuyện vụng trộm, tôi chưa mắng chửi cậu; đánh cậu một cái tát thì phải khó chịu mấy ngày, thà là đuổi cậu đi cũng không muốn nổi nóng với cậu... Con mẹ nó những việc đó không phải là yêu sao?”

Trong lòng Ngô Sở Ủy bị những lời này đánh cho tan tác.

Hai tay Trì Sinh siết chặt vai Ngô Sở Ủy, ánh mắt quả quyết nhìn cậu.

“Có phải cậu cho rằng tôi yêu cậu ta không yêu cậu? Có phải cậu thấy tôi đối xử với cậu quá tốt, không đủ chứng minh tình cảm sâu nặng ra sao? Từ hôm nay trở đi tôi sẽ đối lại! Tôi sẽ đối xử tốt với cậu ta, bao dung với cậu ta, tôi vĩnh viễn không muốn gặp cậu, hai ta cả đời không qua lại với nhau!”

Ngô Sở Ủy lúc này mới có thể phản ứng, lời Trì Sinh một khi nói ra, sẽ không thể rút lại.

“Có việc này, tôi đã giúp anh tìm ra sự thật, bảy năm trước, Ôn Thạc không có cùng Quách Tử làm ra chuyện đó. Chúc mừng anh, ám ảnh nhiều năm cuối cùng có thể giải trừ, anh có thể danh chính ngôn thuận tái hợp cùng anh ta.”

Trì Sinh cầm lấy đĩa CD, cười méo mó.

“Tôi thật vui mừng, tôi vui đến không biết nên nói gì. Ngô Sở Ủy, tôi cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã tốt với tôi như vậy, cảm ơn cậu trải đường cho tôi...”

“Hai ta, cứ như vậy đi.”

Nói xong, xoay người ra khỏi cửa.

Đến khi Trì Sinh đi khuất tầm mắt, Ngô Sở Ủy mới quay ra đường gào khóc một tiếng.

“Mẹ kiếp, tôi có yêu anh hay không, anh còn không tự biết sao?”

Tay đặt trên khung cửa, miễn cưỡng duy trì tư thế đứng yên.

Bây giờ, đã thật sự kết thúc.

Trong lòng kiên quyết, tim cũng đã chết.

...

Sau khi trở về, Trì Sinh cho đĩa CD vào máy xem, sau khi xem xong ôm Tiểu Dầm Chua đi tìm Ôn Thạc.

Ôn Thạc nằm trên ghế salon ngủ, không hề nhận thấy tiếng bước chân trong phòng.

Trì Sinh lặng lẽ đi tới, ngồi xổm xuống cạnh ghế salon, cầm lấy cánh tay Ôn Thạc đang buông lỏng trên sofa, yên lặng nhìn chăm chú vào mặt anh, hơn bốn mươi phút sau, Ôn Thạc mới mở mắt.

“Trì Sinh?” Ôn Thạc mơ hồ hỏi.

Trì Sinh so với trước, sắc mặt dịu dàng hơn nhiều.

“Là tôi.”

Ôn Thạc ngáp một cái, ngồi dậy, cùng Trì Sinh bốn mắt nhìn nhau.

“Trận gió độc nào hôm nay đưa anh tới vậy?”

Trì Sinh trầm giọng nói, “Tôi nên đến sớm hơn không phải sao? Để cậu chờ mất bảy năm.”

Ôn Thạc không nói gì, ôm lấy Tiểu Dầm Chua từ trong ngực Trì Sinh, ra sức mút lấy phía ngoài miệng của nó. Tiểu Dầm Chua sau đó liền có chút hăng hái, trườn dần lên đến cổ Ôn Thạc, quấn chặt lấy cậu.

Trì Sinh ngồi vào lòng Ôn Thạc, giống như năm đó, đem cả trọng lượng cơ thể dựa vào người cậu.

“Cậu còn nhớ lúc tôi mới đưa Tiểu Dầm Chua cho cậu, nó màu gì không?”

Trì Sính suy nghĩ một chút, nói: “Hắn là hoa văn màu vàng.”

“Đúng vậy, trí nhớ rất tốt!”

Uông Thạc chọc chọc vào gáy Trì Sính, rồi cười hắc hắc một hồi, cười đến thoải mái như hai người lúc trước.

“Tôi rất thích dáng điệu của cậu như vậy.” Trì Sính nghiêng đầu nhìn Uông Thạc, “Vốn dĩ là một đứa trẻ dễ thương, cần gì phải biến thành một người không ra gì.”

“Không phải do anh chọc giận sao?” Uông Thạc hừ một tiếng.

Trì Sính nắm chặt lấy tay Uông Thạc, “Sau này cứ như vậy đi, đừng rầu rĩ nữa.”

“Tôi rầu rĩ vì ai chứ? Còn không phải là anh sao? Tôi nói con người anh sao giỏi thay đổi thế? Khi vậy khi khác, hôm nay thế này ngày mai thế kia, người bình thường cũng bị anh làm cho phát điên.”

Trì Sính ôm lấy vai Uông Thạc, nói: “Sau này vĩnh viễn sẽ là thái độ này, không thay đổi.”

Uông Thạc cố ý hỏi: “Là thái độ gì?”

“Cậu không nhận ra sao?” Trì Sính hỏi lại.

Uông Thạc hừ lạnh một tiếng, “Anh không nói sao tôi biết?”

“Được rồi, ta còn nói với cậu thiếu một câu.” Trì Sính đột nhiên nhớ ra, “Từ giờ sẽ bù đắp cho cậu.”

Uông Thạc có chút gấp gáp, “Nói gì vậy?”

Trì Sính lần thứ hai ngồi xổm người xuống, hai mắt đối diện mặt Uông Thạc, yên lặng nhìn một lúc.

“Thạc Thạc, tôi không yêu cậu.”

Mặt Uông Thạc trong tích tắc không chút biểu tình.

Trì Sính lấy đĩa CD từ trong túi áo ra, đặt vào tay Uông Thạc.

“Tôi xem đoạn phim này rồi, tôi hiện giờ một chút hoài niệm cũng không có. Tôi vướng mắc đáp án này nhiều năm như vậy, giờ Ngô Sở Ủy cho tôi đáp án. Tôi mới nhận ra, tôi thật sự không yêu cậu.”

Uông Thạc kinh ngạc, nói không nên lời.

Tay Trì Sính an ủi trên mặt Uông Thạc hai cái, nói: “Hay là cậu cũng đã sớm không còn yêu tôi, chỉ vì đĩa CD này vẫn ở trong tay cậu, cậu mới mượn cớ không cam tâm.”

“Trì Sính, anh thật độc ác.” Uông Thạc nói.

Trì Sính trầm mắt nhìn cậu, “Không phải tôi ác, là Ngô Sở Ủy ác, cậu ấy cắt đứt mọi khả năng tái hợp giữa tôi và cậu. Tôi hôm nay mới phát hiện, thật ra cậu rất đơn giản, nếu đem so với cậu ấy, cậu thật sự chưa đủ xấu xa*.” (Hư hỏng)

Uông Thạc khóc, “Bởi vì tôi yêu anh hơn cậu ta.”

“Tôi biết.” Trì Sính lấy tay lau nước mắt cho Uông Thạc, “Cậu ấy sở dĩ để mặc cậu đổ oan, tất cả những việc này chỉ là vì muốn tôi nhận thức rõ ràng hơn tôi quan tâm cậu ấy bao nhiêu, cậu ấy làm việc tốt cho cậu nhưng thật ra là muốn triệt để đá cậu ra khỏi trái tim tôi... Thế nhưng tôi thật sự yêu cậu ấy làm sao bây giờ?”

Uông Thạc khóc không thành tiếng.

Trì Sính ôm cậu thật chặt.

“Cậu không phải nói ta chỉ quan tâm vì sao cậu bỏ đi bảy năm, lại nhất quyết không hỏi vì sao cậu và Quách Tử làm ra việc đó sao? Hiện tại tôi cho cậu biết đáp án, bởi vì cậu thật sự đã làm tôi tổn thương, là do sự dứt khoát của cậu chứ không phải vì cậu phản bội. Tôi hận vì cậu không lời giải thích, liền bỏ đi bảy năm.”

Uông Thạc thực sự hối hận, hối hận vì đến bản thân mình là ai cũng không biết.

“Trong lòng tôi cho tới giờ hoàn toàn không có lỗi hổng, sáu năm này đều hướng về cậu, mà cậu lại không bảo vệ nó. Giờ nó chạy mất, hoàn toàn thuộc về Ngô Sở Ủy, vô luận cậu ấy tổn thương tôi bao nhiêu, trong lòng tôi cũng sẽ không cảm thấy gượng ép.”

Nước mắt Ông Thạc không thể chảy ra.

“Anh đừng nói nữa.”

Trì Sinh hung hăng hôn vào miệng Tiểu Dầm Chua một cái.

“Đứa nhỏ này trả lại cho cậu, cậu đem đi đi.”

Nói xong, tay vô đầu Ông Thạc một cái, xoay người đi ra ngoài.

Dứt khoát, kiên quyết.

Chấm dứt, tất cả.

185. Chương 185 - Một Cây Kẹo Đường

Ba ngày liên tiếp, Ông Thạc không ăn không uống, cũng không tắm.

Trì Sinh cương quyết trả Tiểu Dầm Chua cho cậu ta, Tiểu Dầm Chua rất yêu thích đích lấy Ông Thạc. Kết quả ngày thứ ba đến Tiểu Dầm Chua cũng ghét bỏ Ông Thạc không chịu tắm rửa, nằm sấp một bên không chơi với cậu ta.

Ông Trầm cũng để yên cho Ông Thạc ba ngày.

Ông Thạc bên này tuyệt thực không ăn không uống, Ông Trầm bên kia cần ăn thì ăn cần uống thì uống, Ông Thạc ở lì trong phòng, Ông Trầm không có việc gì thì lại ra ngoài đi dạo, Ông Thạc không thêm rửa mặt, Ông Trầm một ngày tắm hai lần, tinh lực sáng khoái rồi rào..

Ngày hôm nay, thấy Ông Thạc từ sân nhà leo lên salon mà khí lực không có một chút, Ông Trầm cuối cùng cũng phá vỡ ba ngày im lặng.

“Cậu xem cậu bây giờ ra cái dạng gì rồi hả.?”

Ông Thạc xa xôi nói một câu, “Anh không thất tình thì làm sao biết được.? Đừng nói chuyện không đâu.”

“Chuyện như vậy không thể xảy ra trên người tôi, xác xuất gần như bằng không.” Ông Trầm nói.

Ông Thạc hừ lạnh một tiếng, “Là anh chưa từng yêu thì lấy cái gì mà thất tình hả.?”

“Bởi vậy mà tôi không bị tình cảm lưu luyến.”

“Vậy anh đi kiểm đi.” Ánh mắt Ông Thạc giễu cợt nhìn qua, “Anh chả nhẽ xác định cả đời này độc thân.”

Ông Trầm nói, “Tôi thà rằng cả đời này độc thân, cũng không muốn như cậu sống như thế này.”

Ông Thạc tổn hơi thừa lời, “Anh có tư cách gì mà coi thường tôi.?”

“Cậu có tư cách gì mà để tôi coi trọng cậu.?” Ông Trầm hỏi vặn lại.

Ông Thạc tức giận, “Ông Trầm tôi nói cho anh biết, anh khỏi cần ở trước mắt tôi hàng ngày đắc chí, anh có điểm nào tốt đẹp hay không? Tôi cho anh biết, mẹ đã sớm không có dự định nhận anh là người thân con trai. Nếu không phải tôi thương hại anh, luôn nói tốt cho anh trước mặt mẹ, anh đã sớm bị đuổi đi rồi.”

Ông Trầm đi tới, ngồi xổm trước mặt Ông Thạc, ánh mắt sáng kiên cường nhìn vào cậu ta.

“Cậu ôn ào như vậy, càng thấy lựa chọn của Trì Sinh là đúng.”

Ông Thạc trong nháy mắt mặt biến sắc, ném qua cho Ông Trầm một cái tát.

Ông Trầm nắm lấy cổ tay Ông Thạc, giọng nói lạnh cứng mà nói, “Đừng để cái bàn tay bẩn của cậu lộn xộn.”

Nói xong trực tiếp ôm Ông Thạc đến phòng tắm, trong bồn tắm đã xả đầy nước, ném Ông Thạc vào, kì cọ cho cậu như đang tắm cho lợn không một chút nhẹ nhàng sẵn sóc thương tiếc.

Lúc nhỏ, Ông Thạc ghét nhất một chuyện đó là Ông Trầm tắm cho cậu, anh ta luyện võ từ nhỏ bàn tay to bị chai lại. kì cọ như muốn lột da, mỗi lần tắm xong trên người đều lấm tẩm tơ máu.

Nhưng bà Ông lại vô cùng thích con trai lớn tắm cho con út, bởi vì con út nó quá lười, trên người đều dính đầy bùn đất, nếu không phải bàn tay to của anh trai kì cọ thì không thể sạch sẽ. (Đã hiểu vì sao ba ba Sính thích mùi bùn đất trên người Ủy rồi...ha ha.. *Jus for fun*)

Đã qua nhiều năm như vậy rồi, dù là thời thiếu niên, hay trưởng thành thì vẫn như trước, hai anh em vẫn trần truồng tắm rửa, không hề bí mật. Mà Ông Trầm đem Ông Thạc tắm, cũng giống như hồi bé đều như nhau, từ tiểu JB và cái mông, trứng* đều kì cọ chất sát không thương tiếc. (Trứng không phải trứng rung nha... là hai viên trứng đó.. *Hi hi.. mặc dù mấy bạn cũng biết thừa..)

Mỗi lần kì cọ đến bên dưới, Ông Thạc đều tức giận chửi rửa một tiếng.

“Có thể hay không nhẹ nhẹ một chút..? Anh muốn nó rụng luôn xuống hả?”

Lần này cũng không ngoại lệ.

Nhưng ngày trước thì im lặng trầm mặc không nói gì, lần này Ông Trầm một câu đáp lại.

“Có một khúc bé như vậy, có rụng hay không thì có khác gì nhau?”

Ông Thạc bực bội không cam lòng, “Tôi bây giờ là chưa có phản ứng, chờ khi nào giờ cao cũng không ngần một chút thể này đâu.”

“Cậu nghĩ tôi là con gái.” Như thế nào lại không biết hay sao?” Ông Trầm lấy sữa tắm xoa lên người cậu ta.

Ông Thạc hoàn toàn không phục, “Ai so với anh cũng ngần hả? Tôi mà so với người khác cũng coi là dài đấy chứ.”

“Ngô Sở Ủy so với của cậu đều dài hơn.”

“Anh nói cái gì?” Ông Thạc trong ánh mắt toát ra vẻ tức giận, “Anh đã từng đo hả?”

“Không cần đo, liếc mắt liền biết.”

Khuôn mặt Ông Thạc hóa đen, “Con mẹ nó!, anh vẫn còn chăm chú nhìn đũng quần cậu ta.”

“Đâu cũng nhìn.” Ông Trầm nói, “Cậu ta nhìn khỏe mạnh hơn cậu, dễ nhìn hơn cậu, nếu là tôi tôi cũng chọn cậu ta.”

Không biết là vì rất đói hay là vì bị Ông Trầm làm tức giận, Ông Thạc hơi choáng váng trong bồn tắm. Bây giờ đối với cậu ta người đang thua cuộc mà nói thì điều cấm kị nhất chính là nghe nói có người mạnh hơn mình.

“Vậy anh mau đuổi theo cậu ta đi, anh và Trì Sính cùng sinh tử quyết đấu đi.”

Ông Thạc trong giọng nói không có một chút tình cảm, chỉ nghe được có chút ghen.

Ông Trầm im lặng không nói, lật người Ông Thạc lại đem cậu ghé dựa vào thành bồn tắm.

Ông Thạc mặt âm u, không một tia sắc tố.

Qua một lúc không nghe thấy Ông Trầm đáp lại, Ông Thạc lại nói thêm một câu.

“Trái tim tôi đã chết.”

Ông Trầm nói, “Cậu có thật đem phần tình cảm kia coi ra sao đi nữa, tôi cũng không thèm khuyên bảo* cậu.” (An ủi)

“Ai cần anh khuyên bảo hả?” Ông Thạc liếc mắt lườm Ông Trầm.

Ông Trầm nói, “Cậu còn nhớ hai ta lúc nhỏ rất hay tranh nhau kẹo mút không?”

“Anh có ý gì?” Ông Thạc không hiểu.

Ông Trầm không nói gì, cầm lấy khăn tắm trùm lên đầu Ông Thạc, rồi đi ra ngoài.

Hơn một giờ đêm, con ma cà rồng cũng xuất động, liên tiếp ba ngày không ăn, ngày hôm nay đột nhiên không chịu được nữa. Đi tới phòng bếp, mở hộp đồ ăn giữ nhiệt ra, lập tức vui vẻ, vẫn còn có sủi cảo, hơn nữa còn nóng hổi.

Mùi thơm liền bay đến phòng Ông Trầm.

Ông Trầm chưa đi ngủ, kỳ thực anh ta muốn xem một chút, Ông Thạc tâm tàm ý lạnh rốt cuộc nghiêm trọng đến mức nào. Hiện tại xem ra, hơn phân nửa coi như không có việc gì.

Như lời anh ta chưa nói xong lúc vừa rồi, khi còn bé anh và Ông Thạc tranh nhau một cây kẹo mút, bẻ ra chia đôi thì mới phát hiện một lớn một bé, hai người đều muốn miếng lớn hơn, Vì vậy liền đem cây kẹo lớn hơn kia bẻ đi một ít, để cho hai cây bằng nhau không ai tị ai,.. thì cây kẹo còn lại lại lớn hơn cây kẹo vừa bị bẻ bớt đi, Vì vậy mà càng bẻ đi lại càng ít đi.....

Bẻ tới bẻ lui, đến cuối cùng không ai được ăn miếng nào.

Ông Trầm rất không hài lòng, Ông Thạc lại vỗ tay vui vẻ.

Bởi vì trong lòng của Ông Thạc thì chiến giữ so với hưởng thụ quan trọng hơn. Ngay cả hai người đều được ăn, nhưng ăn ít đi một miếng đối với Ông Thạc thì đó là một đả kích vô cùng to lớn, nếu như ai cũng không được ăn, trong lòng cậu ta ngược lại lại vô cùng thoải mái cân bằng.

.....

Hơn nửa tháng trôi qua, Ngô Sở Úy mỗi ngày chỉ đi hai nơi, một là công ty hai là về nhà.

Ở tại nhà trị liệu, tinh thần bà Ngô lại vô cùng tốt, tuy rằng bệnh có chiều hướng xấu đi, nhưng so với sự thống khổ của nguwoif bệnh ung thư giai đoạn cuối mà nói, bà xem như là rất hạnh phúc.

Ngô Sở Úy có bà Ngô bên cạnh mỗi ngày, ngày cô đơn buồn tẻ cũng bớt đi phần nào.

Mấy ngày gần đây Ngô Sở Úy phát hiện bà Ngô càng ngày càng chóng quên.

Trước đây bà đem đồ đạc trong nhà sắp xếp gọn gàng ngay ngắn, đồ đạc để ở nơi nào đều nhớ rõ ràng. Hiện tại hoàn toàn không nhớ một chút nào, một giấy trước mới để ở nơi nào đó, một giấy sau đã không thể tìm ra.

Ví như ngày hôm qua mà nói, bà Ngô cầm một chiếc quần chạy sang nhà hàng xóm nói là đồ nhà hàng xóm phơi bay qua nhà bà, nhất quyết lại đem quần trả cho nhà người ta. Khiến cho hàng xóm đỏ mặt cười, cuối cùng lại đưa cho Ngô Sở Úy mang về.

Nửa đêm, bà Ngô tỉnh dậy, sốt ruột gọi Ngô Sở Úy dậy túm tay nói, “Ông nó!... xem xem có phải con trai đang khóc không hả?”

Ngô Sở Úy mở đèn, mê mê tỉnh tỉnh mà nhìn bà Ngô.

“Mẹ, mẹ lại mơ thấy ác mộng hả?”

Bà Ngô lại kéo tay Ngô Sở Úy nói, “Ông nó..., ngày kia đi mua cho con trai cái giường nhỏ đặt ở phòng ngủ chung ta đi.”

Ngô Sở Úy vừa muốn cười vừa muốn khóc..

Sáng hôm sau, Ông Trầm đến công ty Ngô Sở Úy tìm cậu, hai người cùng đi ăn trưa.

“Mẹ cậu tình tình thế nào rồi?”

Ngô Sở Úy nói, “Ngoại trừ đầu óc có chút không minh mẫn, những cái khác đều tốt.”

“Không minh mẫn thế nào?” Ông Trầm hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Hay gọi tôi là ba tôi.” Nói xong không nhịn được cười.

Ông Trầm không nói gì chỉ im lặng.

Một lát sau, Ngô Sở Ủy thở dài hỏi Ông Trầm, “Anh nói xem tôi phải làm gì cho mẹ tôi bây giờ? Bà hiện tại không thiếu thứ gì, đủ ăn đủ mặc, tôi chỉ muốn để mẹ tôi trong giai đoạn này mỗi ngày thật vui vẻ sống, anh tìm cho tôi một vài cách đi.”

“Vì sao lại bảo tôi giúp cậu nghĩ.” Ông Trầm hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Vì ở trong lòng tôi anh như một vị thần, không gì không thể làm được. Anh luôn mang cho tôi vui vẻ tốt đẹp, tôi tin tưởng anh có thể làm cho mẹ tôi cũng vui vẻ.”

Ông Trầm suy nghĩ một chút, “Cậu nghe thấy mẹ cậu hay gọi ba cậu, chứng tỏ bà rất nhớ ba cậu, cậu nếu có thể đóng giả ba cậu tôi nghĩ mẹ cậu sẽ rất vui.”

Ngô Sở Ủy trềnh lớn mắt, “Cái này cũng có thể hả?”

Cái này đối với Ông Trầm như ăn một bữa sáng, trước đây anh ta đã từng làm nhiệm vụ ngầm, hóa trang* cơ bản là một kỹ năng không thể thiếu. (Dịch dung)

Hơn nửa ngày trôi qua, Ông Trầm đưa gương cho Ngô Sở Ủy soi.

Ngô Sở Ủy kinh hãi, cảm gần như rơi xuống,..... đây..... cái này cũng có thể hả.? Cậu ta quay lại cái gương gào khóc, ba ơi ba.! Anh ta sao có thể lại hóa trang sống động đến như vậy.”

Buổi tối, Ngô Sở Ủy cứ để như thế mà về nhà, bà Ngô cũng như vậy mà vui vẻ ăn hơn một bát cơm lớn.

Ngô Sở Ủy một miếng cơm cũng chưa ăn.

Ngày hôm sau cậu dẫn theo Khương Tiểu Soái cùng đi tìm Ông Trầm.

“Anh có thể đem anh ta hóa trang thành bạn gái của tôi được không?.”

Khương Tiểu Soái kinh ngạc, “Cậu nói cái gì?.”

Làm bộ đi ra, lại bị Ngô Sở Ủy túm lại.

“Giúp một chuyện, giúp một chuyện đi mà, cố gắng giúp tôi báo một phần hiếu cho mẹ tôi nhé?.”

Khương Tiểu Soái không chịu nổi đòn đánh nhõng nhẽo của Ngô Sở Ủy, liền đồng ý giúp.. Vô cùng khiếm cưỡng..

Kết quả sau khi về nhà, bà Ngô như trước không nhìn ra một điểm bất thường, cao hứng vui vẻ cùng Khương Tiểu Soái nói, “Con đáng yêu quá, so với Nhạc Duyệt trước kia còn hơn nhiều. Ông nhà ta ra đồng làm việc, ông ấy về mà thấy con thì còn ưng hơn cả dì.”

Bà Ngô quên ai thì quên chứ chưa từng quên Nhạc Duyệt.

Hễ là làm tổn thương con trai bà thì bà không thể quên được. (Khóc luôn... thương hai mẹ con quá... Sính ơi anh rúc ở đâu..)

Sau khi tiễn Khương Tiểu Soái ra ngoài, Ngô Sở Ủy vỗ vai cậu ta cười lớn một trận.

“Cậu nha, diễn thật giống.”

Vừa liếc nhìn Khương Tiểu Soái một cái lại cười.

Khương Tiểu Soái thân hình như chị đại, chỉ vào mũi Ngô Sở Ủy mà mắng chửi, “Không còn gì để nói cậu, cậu chuyện gì cũng dám làm, lừa thầy phản bạn.” (cậu khinh sư diệt tổ,.. đồ súc sinh)

“Ha ha.....” Ngô Sở Ủy vỗ vỗ vai Khương Tiểu Soái nói, “Ông Trầm thật là một nhân tài, tinh thông mọi thứ, nhìn anh ta đêm cậu biến hóa, chưa từng có cô gái nào xinh đẹp như vậy.”

“CÚT...!”

Khương Tiểu Soái mặc dù mắng nhưng vẫn không thể không thừa nhận, “Ông Trầm đúng hoàn hảo như nam thần vậy.”

Ngô Sở Ủy gật đầu tán thành, “Quen biết anh ta nhiều ngày như vậy, càng ngày càng hứng thú.”

“Cậu và Trì Sinh cứ như vậy coi như kết thúc hả?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy không có biểu hiện nào cả, “Anh ta không cần tôi nữa, tôi có thể làm gì nữa đây.”

“Có định quen với ai khác không?” Khương Tiểu Soái chớp chớp mắt.

Ngô Sở Ủy nhếch khóe miệng, “Thật là có chút ít ý nghĩ như thế.”

186. Chương 186 - Ăn Mì Ăn Ra Cảm Ngộ

Thời tiết càng ngày càng lạnh lẽo, hơi ẩm trong nhà Ngô Sở Ủy, thua xa hơi ẩm trong biệt thự sang trọng. Sử dụng điều hòa thời gian dài thì khó chịu, dùng hệ thống sưởi điện lại sợ mẹ bị điện giật, vì vậy chỉ có thể vừa vào cửa liền mang dép, mau chóng chui vào chăn ngủ, cố chịu đựng cho qua cái giá lạnh của đêm đông dài dằng dặc.

Tối hôm đó, Ngô Sở Ủy cứ lặn qua lộn lại không ngủ được.

Trong chăn rất ấm, sau lưng còn đắp cả mồ hôi, nhưng tay chân vẫn cứ lạnh, che thế nào cũng không ấm lên.

Cậu với tay chặn bà Ngô, phát hiện tay bà nóng hổi, vì vậy lấy tay áp lên tay bà, một lát sau lại duỗi chân duỗi vào, cuối cùng cả người đều chui vào chăn bà Ngô.

Bà Ngô nắm lấy tay Ngô Sở Ủy, gọi khẽ một tiếng mơ hồ.

“Đại Trì.”

Ngô Sở Ủy toàn thân cứng đờ, yên lặng nhìn bà Ngô.

“Mẹ, mẹ dậy chưa?”

Bà Ngô không nói gì.

Ngô Sở Ủy lại ôm bà Ngô ngủ một lúc, đột nhiên cảm thấy cả người bà Ngô không phải ấm, mà là nóng. Ngô Sở Ủy đưa tay lên trán bà Ngô, nhất thời kinh hoàng.

“Mẹ, mẹ...”

Kêu mấy tiếng, bà Ngô cũng không tỉnh.

Ngô Sở Ủy cấp tốc mặc quần áo xuống giường, bế bà Ngô ra xe, lái thẳng đến bệnh viện.

Chờ bên ngoài phòng cấp cứu hơn một giờ, Ngô Sở Ủy nghĩ đủ thứ chuyện, trong lòng như bị một khối đá lớn đè ép, muốn khóc, khóc không được. Cậu chỉ mặc một cái áo sơ mi, một cái quần tây đã ra ngoài, tay cầm bật lửa không thể không chế run run, một lúc lâu mới châm được điếu thuốc.

Bác sĩ đi ra, nói với Ngô Sở Ủy: “Bà cụ không có nguy hiểm tới tính mạng, chỉ cần nằm viện quan sát vài ngày.”

Gánh nặng trong lòng Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng giảm bớt.

Ngày hôm sau, bà Ngô được chuyển tới khu phòng bệnh, mặc dù không được tự do như ở nhà, nhưng dù sao cũng không phải chịu lạnh, hơn nữa bên cạnh bà Ngô có bác sĩ trông coi, thời gian Ngô Sở Ủy đến công ty cũng đỡ phải lo lắng.

Buổi trưa, Ngô Sở Ủy đút cho bà Ngô ăn cháo tổ yến.

Bà Ngô vừa ăn được hai thìa, lại mở miệng kêu một tiếng.

“Đại Trì.”

Tim Ngô Sở Ủy khẽ run, hỏi bà Ngô: “Mẹ vẫn nhớ ai là Đại Trì sao?”

Bà Ngô chỉ chỉ cháo, lại lắc đầu.

Trong đầu bà vốn không còn ấn tượng chính xác về Trì Sính, bởi Trì Sính gần một tháng không có tới thăm bà, nhưng bà vẫn nhớ rõ tổ yến mà Trì Sính tặng, nhớ rõ vì không thích mùi vị này.

Buổi tối, Anh rể và chị của Ngô Sở Ủy tới, còn mang theo cô con gái đã học đại học đến.

“Chú út, hôm nay ba chúng tôi sẽ trông chừng mẹ, chú về nghỉ một đêm đi.”

Ngô Sở Ủy nói, “Không sao, để em trực đêm cho, mọi người ngày mai không phải đều phải đi làm sao?”

“Ngày mai là chủ nhật, chị với anh rể chú đều không đi làm, cháu gái em cũng nghỉ.”

Ngô Sở Ủy vừa nhìn hai cái giường trong phòng bệnh, liền bất đắc dĩ đồng ý.

Công ty còn rất nhiều phòng, phòng cũng rất lớn, nhưng Ngô Sở Ủy không muốn về đó, đành đến phòng khám.

Đã hơn mười một giờ, gió lạnh đến thấu xương, sân bóng rổ không có một bóng người, vài ngọn đèn lạnh lẽo sáng mờ mờ lại tăng thêm vẻ lạnh lẽo của ngày đông. Ngô Sở Ủy cầm lấy một quả bóng rổ, một mình vờn quả bóng quanh sân, một cú nhảy vô cùng đẹp mắt, hai tay bám lên khung bóng rổ.

“.....4....3....2....1....”

Vẫn đếm đến 0, Ngô Sở Ủy vẫn đu trên đó, không còn có bờ vai rộng đỡ cậu nữa, cũng không còn ai cho cậu cưỡi lên cổ nữa.

“Yô nhìn đây này, cánh tay tôi sao lại to vậy? Sao lại hăng hái vậy? Yô cái này là do uống thuốc tăng lực gia truyền. Yô..... mọi người nhìn thuốc tăng lực này đi, một gói một đồng, mọi người uống mỗi ngày, uống mỗi tháng, uống mỗi năm, thì sẽ giống như tôi. . . những lời sau sau tôi đã quên.”

“Tôi biết.”

“Anh biết? Anh cũng từng nghe qua? Câu phía sau là gì?”

“Nuôi hai quả trứng thịt * nặng trĩu.” (Cái này mọi người tự nghĩ.. trứng thịt là gì nhé.. dịch thô thì nó hơi thiếu)

“Tôi nhớ ba tôi.”

“Không có việc gì, có ba nuôi đây.”

“Mẹ, anh kêu ai là con hả?”

“Tiểu Dấm Chua là con tôi, cậu là anh trai của nó, cậu không phải con tôi thì ai là con tôi?”

“Có tin tôi lấy cái này chọc thủng cổ anh không?”

“Không cần dùng, dùng hai quả trứng thịt của cậu, đập mỗi bên một hố.”

Ngô Sở Ủy nhặt quả bóng rổ lên, cô đơn đi về phía phòng khám, vừa đến cửa, trên chân đột nhiên trầm xuống, cúi đầu nhìn, liền ngậy ngô ra.

Tiểu Dấm Chua khoanh vòng trên cổ chân cậu, mắt híp lại, đáng vẻ mặt mỗi không chịu di chuyển.

Khi Trì Sính nói câu kia “Cả đời không qua lại với nhau”, Ngô Sở Ủy cũng cố nén không khóc, nhưng khi cậu ôm Tiểu Dấm Chua vào lòng, phát hiện cả người nó lạnh toát, đột nhiên không kìm được rơi nước mắt.

“Mày bò từ đâu tới?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Tiểu Dấm Chua không biết nói, chỉ biết chui chui vào ống quần Ngô Sở Ủy.

Bình thường trên người Tiểu Dấm Chua đã lạnh như băng, hiện tại càng lạnh đến tận xương, lạnh đến độ chân Ngô Sở Ủy cũng run run lên. Vội vàng kéo nó ra khỏi ống quần, tìm một cái thảm đắp lên cho nó.

Rắn muốn ngủ đông, Ngô Sở Ủy nghĩ ngợi nên làm ổ cho nó trước, hay đem nó về nhà trước.

Trong chốc lát, tiếng xe vang lên ở bên ngoài, Ngô Sở Ủy nhìn qua, Ông Trầm xuất hiện trong ánh mắt cậu.

“Tiểu Dấm Chua có phải bỏ tới chỗ cậu không?”

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Vừa mới bỏ tới, anh muốn đưa nó về hả?”

Ông Trầm lắc đầu, “Để nó ở nhà tâm tư nó cũng không chịu, cậu du nó ngủ đi, để nó ngủ đông ở chỗ cậu.”

“Là anh cố tình đem nó thả ở đây hả?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Ông Trầm nói, “Đều không phải, tôi không thấy nó trong nhà thì mới ra ngoài tìm..”

Ngô Sở Ủy buồn bực, “Không phải nó mỗi ngày đều quần lấy Ông Thạc hả?”

“Rắn cũng hiểu tính nết con người, nó xem cậu là người thân, đối với Ông Thạc, thì cũng như đối với con rắn khác, chỉ là bạn bè mà thôi. Nó quần lấy Ông Thạc, bắt quá có thể là cảm thấy mới mẻ, vài ngày còn có thể, thời gian dài không ở nổi nữa. Nó đã buồn chán ủ rũ ở nhà khá lâu rồi, mỗi ngày đều chón khắp nơi, tôi đoán nó len lén bỏ đi.”

Ngô Sở Ủy phát hiện, cậu mỗi lần nghe Ông Trầm nói, trong lòng đặc biệt thoải mái dễ chịu.

“Có quà không?” Liền chìa tay về phía Ông Trầm.

Ông Trầm vừa rồi còn tay không đi vào, không biết từ đâu liền biến ra một cây kẹo đặc biệt dài.

Ngô Sở Ủy vừa mừng vừa hoảng, “Ái chà, bây giờ còn bán loại kẹo này hả? Cái này tôi được ăn lúc bé đó.”

Nói xong nhận lấy, yêu thích không buông tay nhìn qua nhìn lại một trận.

Sau đó cắn một cái, khen: “AA..! Ngọt vô cùng!”

Kẹo dài như vậy, một người cứ ăn thì không có ý tứ gì, Ngô Sở Ủy liền bẻ một miếng, đưa miếng dài cho Ông Trầm.

Ông Trầm nói, “Tôi không ăn, cậu ăn đi.”

Ngô Sở Ủy vui vẻ, “Tôi chỉ đợi câu này củ anh.”

Ông Trầm im lặng nhìn Ngô Sở Ủy.

Cậu quả nhiên so với Ông Thạc thông minh hơn.

Trước khi đi, Ông Trầm lại từ trên xe lấy xuống một thùng kẹo, ấn vào trong lòng Ngô Sở Ủy.

“Dem kẹo này cho mẹ cậu, mẹ cậu nhất định rất thích.”

Nói xong, lái xe đi.

Ngày hôm sau, Ngô Sở Ủy mang kẹo đến bệnh viện, quả nhiên không ngoài suy đoán của Ông Trầm. Bà Ngô thấy thứ này siêu cấp vui vẻ, so với những thứ khác thì có phần vui vẻ hơn rất nhiều.

Bây giờ trong đầu của bà Ngô, đã không còn nhớ những năm gần đây nữa, bà đã hoàn toàn biến thành một đứa bé, cũng không còn.... lo lắng Ngô Sở Ủy có lấy vợ hay không, có còn dành tiền mua nhà, bà chỉ biết cầm cây kẹo cười khúc khích, bất kể ai đến bà cũng lấy ra khoe...

Ngô Sở Ủy tâm trạng cực tốt, chủ động mời Ông Trầm ăn cơm.

Hai người ngồi trong quán mì gia truyền kiểu Bắc Kinh ngoài bệnh viện ăn mì.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Ngô Sở Ủy khen Ông Trầm thông minh.

“Tôi nghĩ anh rất giỏi, anh nói tôi hóa trang thành ba tôi mẹ tôi sẽ vui, bà thật sự vui vẻ. Anh nói mẹ tôi thích kẹo, bà đặc biệt yêu thích”

Ông Trầm chỉ gật đầu, chưa từng biểu cảm hơn thế.

Ngô Sở Ủy thử hỏi, “Anh lợi hại như vậy, không có bạn gái hả?”

“Không ai muốn quen một người bạn trai như tôi.” (Diên à... em... em đây... ai yêu anh Trầm thì giờ tay...)

“Tại sao?” Ngô Sở Ủy không giải thích được.

Ông Trầm nói, “Công việc của tôi có tính bí mật cao, nơi ở không cố định, có ai muốn tìm một người đàn ông mờ mờ ám ám làm người yêu.”

Ngô Sở Ủy đối với những người đó rất coi thường, đúng là loại không biết nhìn người.

“Có chút cảm giác thần thần bí bí, cuộc sống mới cảm xúc tình cảm mới mãnh liệt rồi rào, mới không nhàm chán. Tôi thấy anh người toàn là tuyệt kỹ, thỉnh thoảng lại biến hóa ảo thuật, hơn lại rất thông minh, chuyện gì cũng có lường được... nghĩ rất chuẩn.. không lệch đi đâu được.....”

Im lặng nghe Ngô Sở Ủy nói xong, Ông Trầm mở miệng lần nữa.

“Trong lòng tôi đã có người rồi.”

Ngô Sở Ủy trừng mắt: “Ai thế?”

“Tôi muốn nói là cậu, cậu có tin không?”

Mặc dù Ngô Sở Ủy không tin, nhưng trong lòng trong tim cũng đập thành thịch, đập liên hồi.

Ông Trầm không nói thêm nữa, Ngô Sở Ủy cũng không hỏi thêm gì, hai người tự lo ăn mì của mình, bắt tri bắt giác, Ngô Sở Ủy bên này đã hai bát mì trôi xuống bụng.

“Phục vụ, thêm một bát nữa.” Ngô Sở Ủy nói.

Ông Trầm nhìn cậu, hỏi: “Có thể ăn như vậy sao?”

Ngô Sở Ủy nói: “Tôi bình thường có thể ăn ba bát lớn.”

Ông Trầm không nói gì.

Bát mì thứ ba được bung lên, Ngô Sở Ủy húp xùm xụp đặc biệt vui vẻ, không biết nhớ đến gương mặt bà Ngô tươi cười, hay nhớ đến lời bày tỏ như đùa của Ông Trầm vừa nãy, nói chung ăn rất hứng thú.

Nhưng khi ăn được nửa bát, Ngô Sở Ủy đột nhiên dừng lại.

Ông Trầm nhìn cậu ,hỏi: “Tại sao dừng lại?”

Đột nhiên một tư vị khó chịu xông lên tận cổ, Ngô Sở Ủy cũng không nuốt trôi được nữa.

“Có phải ăn phải đồ không sạch hả?” Ông Trầm lại hỏi.

Ngô Sở Ủy lắc đầu.

Ông Trầm không tiếp tục hỏi nữa, cúi xuống ăn mì trong bát mình.

Ngô Sở Ủy bỗng nhiên phát hiện, lời của Ông Trầm câu nào cũng như là chân lý.

Giờ khắc này đây, bất luận bao nhiêu cây kẹo ngọt cũng không thể nào trung hòa nỗi khổ tâm đắng ngắt trong cậu, bất luận có bao nhiêu tuyệt kỹ cũng không thể khiến cậu nhảy cẫng hoan hô vui vẻ nữa, bất luận là có bao nhiêu bất ngờ đối với cậu mà nói đều nhạt nhẽo vô vị.....

Có một vài người, chỉ thích hợp để làm thần tượng, khi nào tâm trạng tinh thần bạn sung túc, người ấy mới xuất hiện trong giấc mơ của bạn, làm cho bạn vô cùng hạnh phúc, chìm đắm trong những bọt nước đó. Khi tìm bạn bị khứa vào một vết lớn, thậm chí đâm nát toàn bộ, những thứ gọi là bất ngờ vui vẻ, động lòng thì cũng không thể nào mà chữa trị được những vết thương đã ăn vào trong tim kia, sẽ không thể nào còn chọn vẹn như trước nữa.

Bởi vì không còn chọn vẹn, mới có thể bị bạn nắm một góc cạnh, vũng vàng ở trong lòng bàn tay.

Thông minh không bằng hiểu rõ.

Cái cậu cần, bắt quá là khi cậu để thừa lại nửa bát mì, có người hỏi cậu ba chữ.

“Có chuyện gì?” (Em đã khóc.... hu hu... Ngược tiếp đi....))

Ngô Sở Ủy vui đầu, ăn tiếp bát mỳ còn dư, ăn lấy ăn để không phải vì đói, mà vì chỉ có ăn mới thôi nghĩ đến chuyện khác.

Ăn xong, Ông Trầm nói với Ngô Sở Ủy: “Qua vài ngày nữa có thể tôi sẽ xuất ngoại, Ông Thạc sẽ đi cùng.”

Ngô Sở Ủy không biết sao mình lại cảm thấy mất mát, lạc lõng... lòng có chút trống rỗng..

“Sau này anh sẽ về thăm tôi chứ?”

“Sẽ.”

Trước khi khởi động xe, Ông Trầm liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy.

“Cậu so với Ông Thạc cậu mạnh mẽ kiên cường hơn nó, Trì Sinh có thể cho cậu cảm giác an toàn, nhưng cảm giác an toàn mà Ông Thạc muốn chỉ có tôi mới có thể cho nó.”

187. Chương 187 - Có Gian Tình

Hết giờ làm việc, Trì Sinh đi vào thang máy, bên cạnh chỉ có Tiểu Trương theo sau đi vào.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, tiểu Trương cứ thế tự nói tự nghe.

“Hôm nay là thứ năm, Ngô Sở Ủy đến đón anh hả?”

Trì Sinh không chút phản ứng, mặt hồ hững đi ra khỏi thang máy.

Dừng lại ở cửa tòa nhà cơ quan, Trì Sinh nghĩ buổi tối đi đâu ăn, lại có một đồng nghiệp đến gần anh ta, “Trì thiếu gia, chờ tổng giám đốc Ngô đến đón hả?” (Có cần phải thể không anh kia.)

Trì Sinh liếc mắt nhìn cậu kia một cái, cậu bạn đồng nghiệp xám xịt mặt lại.

Trên đường gần đến nhà, Trì Sinh định gần đây mua chút rượu và thức ăn mang về, vừa đi qua một nhà hàng bán đồ ăn sẵn, bà chủ quán vừa vịn đứng bên ngoài cửa trên người mặc tạp dề, nhìn thấy Trì Sinh nhìn anh cười nhìn anh chào hỏi.

“Vừa tan làm hả? Sao đến có một mình, mới có nồi thịt lừ ngon lắm.”

Trì Sinh đi vào, nhìn bên trong tủ kính đựng đồ ăn, có món Ngô Sở Ủy đặc biệt thích là đùi vịt quay.

Bà chủ quán thấy Trì Sinh nhìn chằm chằm đùi vịt quay, liền hỏi, “Muốn ăn cái này sao?”

Trì Sinh tùy ý gật đầu một cái.

“Ăn nhiều hay ít?” bà chủ quán hỏi.

Trì Sinh nói, “Bác lấy sao cũng được.”

Bà chủ quán một bên vừa gấp đùi vịt quay vừa nói, “Cậu và tiểu Ngô mua đồ không giống nhau, nếu là tiểu Ngô mua hả, cậu ấy không nói lấy sao cũng được. Cậu ấy phải nói: Cho tôi chín lạng, nhiều cũng không được. Nếu như cân mà vượt qua, cậu ấy im bất không lên tiếng, nếu như cân mà thiếu một ít, cậu ấy tuyệt đối không để yên, mắt xe xét cái cân mới chịu trả tiền.”

Bà chủ quán lại nói tiếp.

“Tiểu Ngô người này đặc biệt buồn cười, mua cái gì cũng đều mua lẻ chín, tôi hỏi cậu ấy sao lại không mua mười cho tròn? Cậu ấy nói nhà có hai người mười không chia nổi. Tôi bảo mua mười không chia được thế mua chín có thể chia sao? Mỗi người bốn chiếc không phải là tám hay sao? Sau đó cậu ấy liền lén lén nói với tôi, bà đem cái lớn nhất phết tương ớt lên cho con,... ha ha ha ha.....”

Bà chủ quán lại cười nói, “Đúng thế, tôi quay vào lấy tiền lẻ trả lại cậu ta đã gặm xong cái đùi vịt ngon lành rồi, ra khỏi cửa còn quay lại nói một câu, nếu như anh chàng cao lớn đi cùng con đến ăn, đừng nói con ở đây ăn vụng một cái đùi vịt nhé.”

Bà chủ lại thêm một câu, “Càng không được nói con ăn tương ớt đó.”

“Đúng.. đúng đúng!”

“Ha... ha...ha...”

Không chút kiêng kỵ vừa cân cho Trì Sính vừa pha trò, cũng không để ý sắc mặt của anh ta không bình thường chút nào.

Trước khi đi, bà chủ vẫn hướng Trì Sính hỏi một câu.

“Mấy hôm nay không thấy tiểu Ngô, cậu ấy có phải dời đi rồi không?”

Trì Sính ừm một tiếng.

“Ờ..... tôi nói mà, trước đây vài ngày không đến không sao, lâu như vậy không đến tôi lại nhớ cậu ấy. Lần trước cậu ấy nói muốn ăn xôi hấp lá sen, kết quả đã bán hết rồi, tôi bảo cậu ấy ngày mai trở lại, rút cuộc đợi mãi không thấy cậu ấy đến.....”

Bà chủ vẫn còn đang cầu nhàu, Trì Sính đã đi ra đến cửa.

Trước đây ở cùng Ngô Sở Ủy, Trì Sính thỉnh thoảng có mua chút nguyên liệu về, hai người tại nhà tự mày mò làm bánh bao, người làm nhân người làm vỏ bánh, không quan trọng là hình dạng ra sao đều ăn đặc biệt ngon. Hiện tại anh một mình, vào phòng bếp còn lười, Ngô Sở Ủy trước khi đi có mua một túi khoai tây để trong tủ, mùa đông không dễ hỏng nhưng cũng đã bị héo.

Người nào kia, khi thỉnh thoảng đi ra ngoài hay “về nhà mẹ đẻ” một vài hôm, anh đối với cậu ấy vừa đau lòng vừa có chút vui vẻ, nhưng đến khi cậu đi thật rồi thì trong lòng lại không còn một chút hương vị hạnh phúc, thay vào đó có một chút dư vị thất bại...

Tên “Ngô Sở Ủy” ở trong lòng Trì Sính như một khối thuốc nổ, mặc dù tự mình tạo ra, tự mình chà đạp, cũng theo đó mà tự phát nổ.

Cậu ta đi rất thẳng thắn không chút ngoảnh đầu, trên giá sách tràn ngập kẹo đường cậu thói.

Mấy trăm cái đều là hình dạng con rắn, có con ngược đầu nhỏ, có con vểnh đuôi lên, hình dạng cái nào cũng không giống nhau. Không biết làm như thế nào mà cậu ấy có thể phân biệt được màu sắc từng con rắn, lại có thể thổi được mấy trăm kẹo đường liền hình dạng mỗi con đều được ghi khắc trong lòng.

Trì Sính ăn cơm xong quay đi tắm, mở tủ quần áo, quần giữ nhiệt Ngô Sở Ủy mau cho anh vẫn gấp gọn để ở nơi đó.

Trước đây không mặc vì không lỗ mặc, hiện tại không mặc, vì không muốn mặc.

Ngô Sở Ủy chưa từng mang cái gì đi, chỉ mang duy nhất cái quần lông cừu mà Trì Sính năm ngoái mua cho cậu mang theo.

Chúng tỏ cho thấy Ngô Sở Ủy cố ý muốn đi, không phải do Trì Sính đoạn tuyệt.

Chính vì điểm này mà Trì Sính không tìm được lý do nào mắt nhắm mắt mở tha thứ cho cậu.

...

Quách Thành Vũ tay đang cầm gậy golf, Lý Vượng ghé vào tai anh ta nói nhỏ, “Khương tiểu Soái đến.”

Cái gậy golf trên tay hơi “cạch” một tiếng.

Quách Thành Vũ nhặt gậy ném cho Lý Vượng, đi nhanh ra ngoài, lúc đầu còn tủm tủm cười, đến cửa rồi lại nhanh nhẹn đem dướng về vui tươi thu vào, thần sắc lạnh lạnh lùng lùng đi ra ngoài.

Phải nói anh ta cũng có tính kiên nhẫn cực cao, từ hôm chuyện anh và Trì Sính được Ngô Sở Ủy làm sáng tỏ, cố tình ỷ vào một thân vô tội, cứ thế là một tháng liền không có liên hệ gì với Khương Tiểu Soái.

Như anh nghĩ trong lòng, chính tôi bị cậu hiểu lầm, hiện tại cậu đã biết chuyện gì xảy ra, muốn tìm tôi thì tự chủ động đến tìm không phải sao? (Đã đi còn làm khách.)

Kết quả Khương Tiểu Soái thật đúng mò đến cửa, Quách Thành Vũ không thể không mượn cơ hội ngàn vàng này túm lấy cậu ta hay sao?

Thế nên câu đầu tiên khi nhìn thấy Khương Tiểu Soái, Quách Thành Vũ nói là, “Đến đây làm gì?”

Khương Tiểu Soái cười nói, “Không làm gì, nhìn anh một cái.”

Quách Thành Vũ rất cố gắng mới giữ được khuôn mặt cứng rắn, kỳ thực sớm đã bị nụ cười của Khương Tiểu Soái mê hoặc nghiền nát thành một vũng nước rồi.

Trong lòng suy nghĩ: Nhìn cậu ta đáng vẻ lẳng lơ một chút, thật sự muốn đem cậu trói tay lại ném lên giường ra sức phang*. (xxx đó)

Ngoài miệng lại nói, “Nhìn tôi xong rồi, có thể đi.”

“Lâu như vậy không gặp, xem ra anh vẫn còn sống.” Khương Tiểu Soái mồm miệng không tha cho người khác.

Quách Thành Vũ tay chống bên cửa, ánh mắt chăm biếm nhìn mặt Khương Tiểu Soái.

“Trước đây bị người ta nghĩ oan nghĩ uổng, tôi sống vẫn cứ tốt, hiện tại chân tướng rõ ràng, cuộc sống của tôi lại càng vui vẻ khỏe mạnh.”

Khương Tiểu Soái thâm mắng chữ: Mẹ nó, không phải tất cả lộn xộn đều do anh hả? JB cũng chỉ dài hơn một chút, chẳng nhẽ vì cái này mà đặc ý lên mặt? Nếu không đem trứng của anh bóp nát, có phải anh bay lên tận trời rồi không hả? (Định làm cao với Khương sư phụ hả.?)

Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng Khương Tiểu Soái vẫn giữ lại cho Quách Thành Vũ một chút mặt mũi.

“Chuyện ngày trước coi như bỏ qua, chúng ta vào trong nói chuyện đi.” Nói xong nôi Quách Thành Vũ đi vào trong.

Quách Thành Vũ đẩy đẩy tay Khương Tiểu Soái, ngữ khí vẫn có chút giả vờ đánh lại. (Đánh đá)

“Ai nói với cậu chuyện cũ sẽ bỏ qua hả? Ai muốn nói chuyện với cậu hả? Cậu không phải bảo tôi và Trì Sính có gian tình hay sao? Đi.. đi... đi..... đi về đi, đừng làm tốn thời gian của tôi, tôi nội tâm dơ bẩn, không xứng với cậu như một đóa sen trắng.”

Khương Tiểu Soái mặc kệ việc kia, vẫn cắm đầu đi vào trong.

Quách Thành Vũ trong lòng vô cùng vui sướng, miệng lại không buông tha.

“Ai cho cậu vào trong? Này, cậu, người này như thế nào lại không có một chút mặt mũi hả? Tôi xem da mặt cậu rất dày, cũng đủ làm một nồi nhân sủi chảo nha.? Tôi nói cho cậu biết này Khương Tiểu Soái nói cho cậu một sự thật, tôi và Trì Sính có gian tình, hai chúng tôi đã đi lại nhiều năm liếc mắt đưa tình. Trước đây cậu nói tôi, tôi còn không cảm thấy gì, hiện tại cậu vừa nói tôi lại phát hiện ra, tôi còn rất chân thành yêu thích Trì Sính.”

“Được ... được.... được..... Anh, đi nhanh đi, có ai làm kì đà cản mũi hả? Nhanh mà đi gặp Trì Sính nói cho anh ta nghe!”

Khương tiểu Soái đen mặt trừng mắt nhìn Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ bóp cằm cậu ta.

“Cậu trừng mắt với tôi như vậy làm gì? Tôi đã nói với cậu, nói rõ cho cậu, hiện tại cậu hối hận cũng đã muộn, trong lòng tôi chỉ có Trì Sính, cậu đi mà chui vào chăn mà nằm khóc đi.”

Khương Tiểu Soái rốt cuộc cũng bạo phát tức giận mắng ra miệng, “Quách Thành Vũ, anh đừng có làm quá.”

“Tôi có gì quá đáng? Tôi nói tất cả đều thành thật!”

Hai người một hồi to tiếng, đột nhiên một âm thanh vang lên.

“Tôi có thể chứng minh.”

Quách Thành Vũ rung mình một cái.

Trì Sính bước từ sau cửa đến, một tay ôm lấy vai Quách Thành Vũ, mặt dửng mành híp híp mắt nhìn Khương Tiểu Soái.

“Quách Tử là của tôi, cậu không cần ở đây vướng bận.”

“Tôi nói.....” Quách Thành Vũ hạ giọng hỏi... “Cậu sao lại đến đây?”

“Cậu không thấy sao mà hỏi?” Trì Sính bình tĩnh vô tư nói, “Tôi ngay cả chăn ga, đồ đạc đều mang đến đây, sau này sẽ ở đây với cậu.”

Quách Thành Vũ trầm mặt nói, “Cậu diễn sâu quá rồi, nhà tôi da mặt mỏng không chịu được đùa giỡn của cậu đâu.”

“Ai nói với cậu tôi diễn hả?”

Trì Sính mạnh mẽ nói xong, liền hướng phía sau Quách Thành Vũ hô to với người vận chuyển, “Mang lên tầng sáu nhà Quách Thành Vũ tìm một phòng riêng cho tôi, đừng có nhầm lẫn.”

Quách Thành Vũ quay đầu nhìn, không phải chứ! Chăn ga gối đệm, giường, thảm, tủ quần áo, tủ giày, giá sách..... thật đầy đủ!

“Không phải là , cậu đến đây thật chứ?”

Bên này chưa hỏi được ra kết quả, bên kia Khương Tiểu Soái quay đầu đi ra ngoài.

Quách Thành Vũ vừa muốn đuổi theo, đã bị Trì Sính cầm khữu tay kéo lại, kéo anh ta quay lại, vừa kéo vừa nói, “Khỏi phải nuông chiều tệ xấu cậu ta.” (Muốn vả cho ba ba Sính một cái quá.. vợ chồng nhà mình không lo.. đi lo cho người khác..)

Quách Thành Vũ tức giận không cam lòng, “Ai nuông chiều hả? Tôi có nuông chiều cậu sao?”

Trì Sính hai tay lớn áp đầu Quách Thành Vũ, ép buộc anh ta nhìn lại.

“Tôi, Trì Sính, cho cậu ân điểm, cho cậu theo tôi một mình nói chuyện, không đủ tư cách hay sao?”

Quách Thành Vũ nói lỏng vai, dùng sức đâm lên ngực Trì Sính một đâm.

“Cậu rất biết chọn thời điểm, sớm không đến muộn không đến, hết lần này đến lần khác chọn đúng lúc này mà đến.”

Nói xong, hai người cùng nhau lên tầng.

188. Chương 188 - Kỳ Đà Cẩn Mũi

Xa nhau bảy năm liền, rất nhiều năm như vậy rồi hai người mới cùng đứng duwois một vôi hoa sen tím chung như hồi trước.

Hai thân thể cường tráng màu mật ong đủ làm cho tất cả phái nữ gào thét chói tai lại đứng cũng một nơi thì chỉ làm mức độ thêm trầm trọng hơn mà thôi, bắp thịt săn chắc bị nước làm ướt tạo lên vẻ sáng bóng mê người. Quách Thành Vũ tay cầm vôi nước xi về phía mặt Trì Sính, tóc anh te bị ướt dính lên da đầu, các đường nét tinh tế trên cơ thể, gương mặt được rửa sạch, ngũ quan hài hòa đẹp dễ hiện lên, chất đàn ông càng mãnh liệt phả ra.

Quách Thành Vũ đưa tay vuốt vuốt cự vật của Trì Sính một cái đầu gối, “Tổng công đại nhân vẫn uy mãnh như trước nhỉ.”

Trì Sính một tay bóp mạnh cổ Quách Thành Vũ, ánh mắt lướt trên khuôn mặt anh ta, âm u hỏi, “Như thế này đã đạt tiêu chuẩn để phang* cậu chưa. ?” ’

Quách Thành Vũ một chân đá lên hông Trì Sính.

“Tôi mới là người phang* cậu thì có.”

Hai người cứ như trở về thời mười bảy mười tám tuổi vậy, không còn một chút tính toán và tâm địa nào, thân thiết ở cùng một phòng tắm vui vẻ cười đùa như hai đứa bạn thời niên thiếu vô lo vô nghĩ.

Tắm xong, Quách Thành Vũ cũng Trì Sính đến phòng thư giãn, gọi cho người mát-xa đến xoa bóp.

Trì Sính nằm sấp trên giường cho người đắp bóp, mắt hơi him hip lại, giữa hai lông mày tràn đầy vẻ mệt mỏi, nhảu nhó.

Quách Thành Vũ đưa cho cậu ta một liều thuốc.

Trì Sính hút một ngụm, thở ra một làn khói bay ngập phòng.

“Hút như vậy có được không?”

Quách Thành Vũ đùa nói, “Tôi làm kinh doanh, dùng đồ xa xỉ như vậy cũng bình thường, cậu làm công chức nhà nước, tiền đen nhét đầy túi mà cũng thấy vậy sao?”

Trì Sính cười nhưng không nói gì.

Quách Thành Vũ lại hỏi, “Bao lâu không tìm người xoa bóp rồi? .”

Trì Sính gãi tay bung tăn thuốc, nhàn nhạt mở miệng, “Không nhớ rõ.”

“Cuộc sống cậu thật quá nhạt nhẽo nha! Bao nhiêu nhóc mười bảy mười tám cậu nuôi đâu rồi hả? Đem phang trong hai tuần cũng chưa hết kia đâu rồi. ?” Quách Thành Vũ nói. (Gì mà nhiều thế, cái này muốn đập ba ba Sính lần 1)

Trì Sính trở mình lại, ánh mắt cương ngạnh nhìn trần nhà.

“Đã muốn fuck thì fuck ai chả được, đều có thể fuck đến hoa mắt, nát óc, nếu không có hứng fuck thì fuck cả đám thì cũng không thể fuck như mong muốn.” (để fuck cho nó sướng. . nghe thao với phang nó có vẻ hơi Tàu)

Quách Thành Vũ sắc bén nhìn biểu hiện của Trì Sính.

“Cậu lên mặt với ai đó?”

Trì Sính con mắt hàm chứa ý cười nhìn lại, “Anh còn muốn bắt tôi phải nói ra hả?”

Quách Thành Vũ trong lòng nghĩ: Tôi còn chưa được ăn thì tôi àm sao mà tự hào được chứ.

Quách Thành Vũ phun ra một câu, “Cậu chỉ có cái việc này là triển vọng.”

“Tôi không gấp gáp gì?” Quách Thành Vũ lơ đãng, “Cuộc sống còn dài, tôi cũng không thích ăn đồ bẩn, tôi vẫn chờ cậu ta chấp nhận tôi.”

Trì Sính suy nghĩ một chút, “Cũng tốt, có một chút hi vọng chờ đợi cũng không tồi, tôi hiện tại ngay cả hy vọng nhỏ nhoi cũng mất.”

“Hai cậu... ...”

Trì Sính ngay lập tức ngắt lời, “Đừng nhắc đến cậu ta với tôi.”

“Đến mức này sao?” Quách Thành Vũ hỏi, “Bao nhiêu chuyện hả?”

Trì Sính hừ lạnh một tiếng, “Thử xem Khương Tiểu Soái chính miệng nói một câu không yêu cậu, cậu xem xem có cảm giác gì hả. ?”

“Hai chúng tôi không có đỡ người như hai cậu, có yêu hay không cũng không hờ cái là nói ra. Chính là cậu ta thật sự nói như vậy, thì tôi cũng không nhỏ mọn như cậu mà để ý, không yêu tôi, tôi liều mạng làm cậu ta yêu tôi.”

Trì Sính dập tắt điều thuốc, “Không phải tôi lòng dạ hẹp hòi, mà cậu là đồ dễ tiện.”

“Phẩm chất có dễ tiện vẫn có người theo, cậu phẩm chất tốt đẹp như này lại bị bỏ rơi.”

Trì Sính trở mình nằm nghiêng, lấy ra một con dao găm nhỏ, vẩy vẩy nói một câu, “Cậu định tìm cái chết hả. ?”

Quách Thành Vĩten mặt lộ ra dáng vẻ cười cười.

Xoa bóp xong, Trì Sính một cách tự nhiên lên giường Quách Thành Vĩ, vén chăn chui vào.

“Này, tôi nói, cậu cũng không coi bản thân mình là người ngoài hả. ?”

Trì Sính phun ra một câu, “Tôi đối với cậu mà nói vẫn coi như người ngoài hả?”

“Không phải người ngoài thì cũng không phải vợ tôi nha. ! Quay về giường cậu mà ngủ, có thể ngủ cùng sao hả?”

Trì Sính nói, “Trước đây chúng ta ngủ chung còn ít hả?”

Nói xong một tay đẩy Quách Thành Vĩ sang một bên.

“Tôi lại nghĩ đến một chuyện,” Quách Thành Vĩ cười như không cười, “Cậu nằm ở cái chỗ này, trước đây Ngô Sở Ủy đã từng nằm qua nha, đêm hôm đó... A....nhớ lại JB tôi lại ngứa ngáy, cậu nói xem cái mông cậu ta sao lại to như vậy hả? Vừa to vừa tròn, cái này mà bóp thì rất thích hả? !”

Vừa dứt lời, bên người tiếng dây lưng kêu, may mắn là phản ứng nhanh và kịp thời, không để cho Trì Sính trở mình qua, dây lưng mà quất xuống lưng thì, đau cũng không kịp nữa.

Quách Thành Vĩ không chịu thua thiệt, nói thêm một câu.

“Hai người cao lớn trong giữa phòng của tôi, tôi cũng chỉ may mắn được thưởng thức thôi.”

Trì Sính liếc mắt nhìn anh ta một cái, “Vạch áo cho người xem lưng đúng không?”

“Tôi vẫn muốn đặc biệt cùng cậu thảo luận kinh nghiệm, cậu làm như thế nào? Dựa vào kích thước của cậu, mẹ nó, cậu ta chắc có một đêm vô cùng tồi tệ? Nhìn cái kia phần hông kích thích, thực sự là muốn nghiền nát Quách đại gia tôi.”

“Cũng không phải ai cũng có thể làm được, bị tôi làm nhiều lần, cơ bản sẽ không còn chúm chím và khít nữa, nhưng cậu ta là ngoại lệ. Nguyên nhân một phần do tôi, một phần do cậu ấy, đúng là cái mông trăm năm khó gặp.” (Chừa cái thói đa dâm đi ba ba ơi. . . con đau lòng lắm. .)

Quách Thành Vĩ vẻ mặt cười xấu xa.

“Vừa rồi ai nói không cho tôi nhắc đến cậu ta. ? Hiện tại lại luôn miệng khen cậu ta.”

Trì Sính vẫn mặt ung dung, “Tôi đang nói về những chuyện cậu ta làm và thân thể cậu ta không hề liên quan đến nhau, cậu ta có đào mộ tổ tiên nhà tôi lên, thì mông cậu ta đẹp vẫn là nó rất đẹp, hiển nhiên không thể thay đổi được.”

“Cậu nghĩ sao?” Quách Thành Vĩ hỏi.

Trì Sính không trực tiếp trả lời, chỉ mặt mờ cảm khán một câu.

“Tìm không ra một ‘miếng thịt’ ngon như vậy.”

Quách Thành Vĩ bản thân lại nghĩ đến mùi vị ‘miếng thịt’ Khương Tiểu Soái.

Trì Sính lại mở miệng nói, “Dựa vào kinh nghiệm giường chiếu nhiều năm của tôi thì Khương Tiểu Soái cũng không tệ, nhìn rất lãng mạn.”

Quách Thành Vĩ găm từng câu từng chữ nói, “Việc này, với cậu, thật không có liên quan.”

Trì Sính cười cười, không nói gì.

Hai người trầm mặc im lặng một lúc.

Trì Sính đột nhiên mở miệng hỏi, “Đau không?”

Quách Thành Vũ vô cùng kinh ngạc, “Hỏi ai hả?”

“Không có cảm giác.” Trì Sính nói.

Quách Thành Vũ rất nhanh thì ngủ thiếp đi.

Trì Sính vén chăn lên liếc mắt nhìn, vừa quất một dây lưng không lưu lại một dấu vết hồng nào. Quả nhiên da đã đủ thô ráp, đủ dày, nếu là Ngô Sở Ủy, một quất như vậy thì phải kêu gào ba ngày.

Nửa đêm, Quách Thành Vũ tỉnh dậy nhưng không mở mắt, bên cạnh phát ra tiếng động rít thuốc. Anh ta trực tiếp bắt tay đưa tới miệng Trì Sính giật điều thuốc ra, chuẩn xác không sai lệch ném vào cái gạt tàn thuốc.

“Đi ngủ.” Quách Thành Vũ lạnh giọng nói.

Trì Sính im lặng gằm mặt nhìn anh ta một lúc, trong lòng thầm nghĩ: Quách tử, nếu hai chúng ta không giải hòa, vui vẻ trở lại, hiện tại tôi lại không được hút thuốc.

Mấy ngày sau, Khương Tiểu Soái chẳng biết nghĩ gì, lại đi tìm Quách Thành Vũ. (Cá bắt đầu cắn câu)

Trước khi đến còn gọi điện xác nhận một chút.

“Anh tối hôm nay có rảnh rồi không? Nếu có người khác, thì tôi không đến đâu.”

Quách Thành Vũ vui mừng ra mặt đáp, “Không có ai, chỉ có một mình tôi ở nhà.”

Vừa mới cắn rứt một chút, Quách Thành Vũ lại hơi lo lắng, anh ta mỗi ngày đều cùng Trì Sính cùng chăn cùng gối, đuổi cậu ta đi thì không đành lòng, để cậu ta ở lại thì quá vướng chân vướng tay mà cản trở, có thể trách ai đây?”

Suy nghĩ một lát, ánh mắt lóe sáng ngay lập tức gọi điện cho Lý Vượng.

“Chọn cho tôi một em rồi mang qua đây, cho Trì thiếu gia của cậu cải thiện bữa ăn.”

“Nam hay nữ?” Lý Vượng hỏi.

Trì Sính vừa lúc đi vào.

Quách Thành Vũ thuận miệng hỏi anh ta một câu, “Nam hay nữ?”

Trì Sính trong nháy mắt liền hiểu ý, thuận miệng trả lời, “Nữ đi, Nam có chút rắc rối.” (Lại bắt đầu ăn tạp rồi..ghét rồi.)

Lý Vượng bên kia đầu dây nghe được câu trả lời, lại hỏi, “Có yêu cầu đặc biệt gì không?”

Quách Thành Vũ lần thứ hai chuyển ánh mắt thắc mắc ném về phía Trì Sính.

Trì Sính nói, “Ngực lớn một chút.”

Hai mươi phút sau, Lý Vượng thành thật mà đưa đến mấy em tươi trẻ cũng tầm hai mươi tuổi, hơn hết lại là những người vô cùng sành điệu, non nớt cậu ta không dám tìm, sợ kinh nghiệm thì ít mà gan dạ thì không có thì không chịu được đại bác* của Trì Sính.

Một cô gái xinh đẹp đi theo Trì Sính vào phòng bên cạnh.

Quách Thành Vũ còn đặt rất nhiều đồ chơi ở phòng, nào là nội y tình thú, đạo cụ SM, thuốc kích dục các loại, sợ Trì Sính chơi không đã, nhanh ra ngoài lại làm hỏng việc của anh ta.

Rất nhanh Khương Tiểu Soái cũng tới.

Quách Thành Vũ lúc này cũng tỏ ra vui mừng quá mức, sợ Trì Sính chơi nhanh, tuy rằng dựa vào tốc độ của Trì Sính thì cũng không đến nỗi, nhưng cũng sợ chuyện ngoài ý muốn. Nếu Khương Tiểu Soái đã lần thứ hai tìm đến mình, chứng minh cậu ta biết sai, cũng phải cho cậu ta một cơ hội, “Hồi cải làm người.” chứ.

Vì vậy mà khi Khương Tiểu Soái vừa bước vào cửa, Quách Thành Vũ liền đẩy cậu vào góc tường hôn đến.

Khương Tiểu Soái giãy giụa một hồi, đại khái cảm thấy mùi vị không tồi, liền cứ để Quách Thành Vũ tiến tới. (đừng ai làm hỏng việc nhá)

Kết quả, Quách Thành Vũ tay còn chưa kịp đưa đến phía dưới, phòng bên trong truyền đến một âm thanh không bình thường.

“Ầm” một tiếng. Cửa bị đập ra.

Trì thiếu gia một tiếng như mệnh lệnh, “Nhanh nhẹn mà rút cho tôi!”

Khương Tiểu Soái thân hình chấn động, đẩy Quách Thành Vũ ra.

“Không phải anh bảo chỉ có một mình anh hả?” (ba ba Sính bóng đèn ghê luôn... bực rồi..)

Quách Thành Vũ còn chưa kịp giải thích, phía ngoài truyền đến giọng một cô gái xinh đẹp thút thít khóc, tiếp theo đó Trì Sính tiến vào.

“Không phải là..... cậu làm thế nào đi ra?” Quách Thành Vũ kinh ngạc kinh động.

Trì Sính trợn mắt hướng về phía cô gái trẻ đẹp.

“Nói năng run rẩy nghe rất khó chịu.”

Quách Thành Vũ xấu hổ, “Người ta còn chưa cởi quần áo ra mà cậu đã đá ra ngoài rồi hả?”

“Vừa mở miệng liền thấy khó chịu thì làm sao mà chơi?”

Quách Thành Vũ trên trán lấm tấm mồ hôi, mặt đen đi.

“Cậu không phải nói ngực lớn là được sao? Tìm được ngực khủng cho cậu rồi, cậu còn bám theo tôi mà không buông tha hả, cậu không phải cố ý bôi lông tìm vết hay sao?”

Trì Sính xỏ đôi dép lên bên giường, động tác vô cùng nhanh nhẹn.

“Hai người làm gì thì làm, tôi không làm phiền.”

Nói xong, mở cửa lách cách bỏ đi, đặc biệt mạnh bạo châm điếu thuốc hút.

Khương Tiểu Soái nhìn chằm chằm đôi giày trên kệ hai số đặc biệt lớn một hồi, lại đưa mắt dời về phía Quách Thành Vũ.

“Quách Thành Vũ, anh giỏi lắm.”

Dứt lời xoay người đi ra khỏi phòng, ầm một tiếng, cũng mạnh mẽ đóng cửa.

189. Chương 189 - Con Sẻ Không Lấy Vợ

Hai lần liên tiếp bị Quách Thành Vũ *ức hiếp* làm cho tức giận, bực bội, Khương Tiểu Soái không chịu nổi chạy đến Ngõ Sở Ủy kêu khổ.

“Tôi rất cuộc biết vì sao Ông Thạc trước đây xù lông liền bỏ đi sáu năm rồi, gặp phải trường hợp này là ai đi nữa cũng bỏ đi. Đừng nói là sáu năm, sáu mươi năm cũng không nhiều, không không, phải cả đời không trở lại. Cậu không nhìn thấy hai người họ tình cảm nồng nàn sức lực hăng hái đâu, nếu tôi nói, trước đây Trì Sính không phải vì tức giận với Ông Thạc mà tìm người khác chơi, khẳng định là tức giận Quách Thành Vũ xong cùng người khác ngủ.”

Ngô Sở Ủy đưa cho Khương Tiểu Soái một cốc nước.

“Thôi.. thôi.. xin bớt giận, xin bớt giận.”

Khương Tiểu Soái ừng ực tu hai hơi lớn cốc nước, trong lòng cũng thoải mái hơn đôi chút.

Lại nhìn lên Ngô Sở Ủy, nhận ra người này vô cùng bình thản, rõ ràng là cùng hội cùng thuyền, Khương Tiểu Soái bên này như bị bệnh tâm thần, Ngô Sở Ủy bên kia vẫn điềm nhiên như không có gì.

Dùng cánh tay đẩy đẩy cậu ta một cái, “Này, cậu không ghen khuất ghen khuất hả?”

“Tôi ghen khuất cái gì?” Ngô Sở Ủy nhàn nhạt trả lời, “Hai chúng tôi lại không chung một chỗ, anh ta yêu ai ngủ với ai, là tự do của anh ta. Cậu không giống với tôi, cậu và Quách tử cuộc sống đôi lứa cũng đang tốt đẹp, thấy có người cản trở, đương nhiên nóng lòng.”

“Tốt đẹp gì?” Khương Tiểu Soái lên tiếng phủ nhận, “Có Trì Sính không thể tốt đẹp được, cậu không nhìn anh ta đặc ý ra cái dạng gì đâu, há miệng là: Quách tử là của tôi, cậu đừng ở chỗ này mà cản trở, cậu trực tiếp đi đi.....”

Nói rồi nói, Khương Tiểu Soái có nói cũng không được nữa. Bởi vì cậu phát hiện Ngô Sở Ủy không chú tâm đến lời cậu nói chỉ cúi xuống chăm chú nhìn bảng biểu tài liệu, cơ bản là không hề nghe. Hay là Ngô Sở Ủy vẫn nghe, bắt quả là cố tình lảng tránh, lười tham dự.

Bên cạnh thấy âm thanh hơi ngừng, Ngô Sở Ủy buồn bực hỏi, “Tại sao lại không nói nữa.”

“Không có gì, không muốn nói.” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy thả bảng biểu xuống hòa nhã nhìn Khương Tiểu Soái giải thích, “Tôi vẫn đang nghe, chỉ là tay và đầu vẫn đang làm việc, tôi muốn làm nhanh vấn đề này rồi còn giao cho bộ công thương phê duyệt.”

“Vậy cậu làm nhanh, chờ cậu làm xong rồi nói chuyện.”

Ngô Sở Ủy giả bộ nghiêm túc nhìn bảng biểu, Khương Tiểu Soái nhìn ra được, tầm mắt của cậu căn bản không tập trung.

”Đại Ủy, Nếu không thì đến nhà Quách tử cùng Trì Sính nói chuyện.? Hai người giải hòa đi.

Vừa lời tôi nói chỉ là đùa giỡn, kỳ thực hai người bọn họ không có gì, Trì Sính trong lòng chỉ có một mình cậu. Ngày hôm qua Quách tử còn tìm cho Trì Sính một cô nàng, không được năm phút đồng hồ đã bị anh ta đá ra ngoài, nói giọng cô ta run rẩy, tôi nghĩ anh ta chỉ là kiểm cố, anh ta khẳng định đã nghĩ cùng cậu giải hòa.....”

Ngô Sở Ủy chuyển hướng cuộc nói chuyện này sang đề tài khác.

“Cậu nói xem, vì sao Nhạc Duyệt tìm tôi đúng một lần, rồi lại không hề thấy bóng dáng tăm hơi đâu?”

Khương Tiểu Soái trừng mắt, “Cậu không định cùng cô ta tái hợp chứ?”

“Cậu nghĩ đi đâu vậy.” Ngô Sở Ủy nói, “Tôi chính là bực tức vì sao cô ta chỉ lộ mặt hai lần rồi liền trốn đi.? Mấy ngày nay tôi mọi đường ngõ hẻm đều hỏi tin tức cô ta nhưng lại không hề có một chút tin tức nào của cô ta cả.”

“Nhất định là làm điều trái lương tâm rồi trốn đi rồi.” Khương Tiểu Soái nói, “Cô ta lần này xuất hiện có một cái mục đích——cố tình phá hoại. Nói trắng ra, cô ta có thể bị người ta lợi dụng, hoặc cô ta chủ động tìm người khác câu kết.”

“Cậu nói tôi cũng biết.” Ngô Sở Ủy vẫn còn cau mày, “Nhưng bây giờ chuyện đã xong, cô ta cần gì phải trốn nữa.?”

“Vậy mà cũng phải hỏi. Sợ Trì Sính trả thù cô thì trốn chứ làm sao nữa.”

Ngô Sở Ủy lại nói, “Thế nhưng với thực lực của cô ta thì cô ta có thể trốn đi đâu? Tôi cũng không phải tùy tiện đi tìm, tôi huy động rất nhiều người cố gắng tìm.”

Khương Tiểu Soái suy đoán, “VẬY CHÍNH LÀ CÓ NGƯỜI SỢ CÔ TA ĐỂ LỘ BÍ MẬT, CỐC Ý ĐEM CÔ TA GIAM LẠI, HƠN NỮA NGƯỜI NÀY BẢN LĨNH CŨNG KHÔNG HỀ NHỎ.”

“Người nào?” Ngô Sở Ủy hỏi.

“CẬU KHÔNG PHẢI BIẾT RÕ MÀ CÒN HỎI TÔI SAO?” KHƯƠNG TIỂU SOÁI NÓI, “NGOÀI UÔNG THẠC RA THÌ CÒN AI KHÁC?”

“UÔNG THẠC CHẮC KHÔNG PHẢI ĐI, CÒN GIAM CÔ TA LÀM GÌ?”

Khương Tiểu Soái nói, “LÀM SAO CẬU BIẾT UÔNG THẠC KHÔNG GIẤU? ANH TA LẦN TRƯỚC CÓ NÓI CHUYỆN ANH QUAY VỀ NƯỚC CÒN GÌ, KẾT QUẢ ĐỘT NHIÊN ĐÃ VÀO BỆNH VIỆN, VẬY MÀ ĐỢI NỬA NĂM RỒI MÀ CÒN CHƯA CHỊU ĐI?”

Ngô Sở Ủy im lặng không nói gì.

Khương Tiểu Soái mới vừa đi, Ngô Sở Ủy liền đi xem Tiểu Dấm Chua.

Tiểu Dấm Chua ngủ đông, nằm trong tủ kính không hề nhúc nhích, Ngô Sở Ủy sợ hãi phát hiện Tiểu Dấm Chua như vậy, liền đem tủ kính cất trong một cái hộp giấy lớn rồi vải vụn đến che đậy lại.

CẬU CÁCH NGÀY LẠI GỖ ĐÓNG ĐỒ ĐẠC RA NHÌN BÊN TRONG MỘT CÁI, THẤY TIỂU DẤM CHUA NGOAN NGOÃN NẪM SẤP Ở BÊN TRONG NGỦ, LẠI CHUYỀN TÂM MÀ ĐI LÀM CHUYỆN KHÁC.

Hôm nay quay lại nhìn, đột nhiên ngáy ngáy cả người.

Cái hộp không còn chỗ cũ nữa.

Ngô Sở Ủy cuống cuống đi ra ngoài tìm khắp nơi, khắp công ty chạy tìm nhân viên vệ sinh.

Thứ Ký hỏi, “LÀM SAO VẬY, TỔNG GIÁM ĐỐC NGÔ?”

“CÔ ĐI VÀO PHÒNG LÀM VIỆC CỦA TÔI? CÓ ĐỘNG VÀO MỘT CÁI HỘP GIẤY LỚN KHÔNG?”

“KHÔNG Ạ, TÔI SÁNG SỚM ĐI VÀO NỘP TÀI LIỆU, KHÔNG DI CHUYỂN BẤT CỨ THỨ GÌ.”

Ngô Sở Ủy gấp đến độ đầu lấm tấm mồ hôi.

Lâm Ngạn Duệ cũng vừa đi đến, sau khi hỏi rõ tình huống, mở miệng nói, “DÌ DỌN VỆ SINH VÀO PHÒNG LÀM VIỆC CỦA ANH QUÉT DỌN, TÔI THẤY BÀ CÓ BÊ RA MỘT THÙNG BÌA LỚN, CÒN TRÁCH CỨ SAO LẠI LẶNG VẬY, LIỀN ĐEM MỌI THỨ PHÉ PHẨM BÊN TRONG ĐỔ RA.”

Ngô Sở Ủy mặt cắt không còn giọt máu.

Thứ ký hỏi, “BÊN TRONG KHÔNG PHẢI CÓ THỨ GÌ RẤT QUAN TRỌNG CHỨ? CÁI DÌ DỌN VỆ SINH THẬT LÀ, CŨNG KHÔNG HỎI XEM ĐÃ ĐEM ĐI RA NGOÀI.....”

Còn chưa nói hết câu, Ngô Sở Ủy liền chạy xông ra ngoài.

Chạy đến thùng rác bên cạnh, may là cái xe rác còn chưa tới lấy rác thải trông chất đi, nếu lấy đi, cậu phải đi ra chỗ đổ rác để tìm về em trai cậu, trách nhiệm không hề nhỏ!”

Nghĩ thôi, không nói hai lời bắt đầu tìm kiếm trong đồng rác.

Lâm Ngạn Duệ cầm xẻng đi phía sau, vừa đến nơi liền kinh ngạc. Bình thường tổng giám đốc cử chỉ nhẹ nhàng khéo léo, rất có ý thức ra dáng một tổng giám đốc, cả người chui vào thùng rác, liều mạng tìm bởi cái gì đó.

“TỔNG GIÁM ĐỐC, TÔI LẤY XẼNG TỚI RỒI, ANH MAU RA ĐÂY, BÊN TRONG RẤT BẮN!”

Ngô Sở Ủy rơ tay chặn lại, “KHÔNG ĐƯỢC, CẬU DỪNG XẼNG RẤT CỨNG, VẠN NHẤT ĐEM THỦY TINH VỠ THÌ RẤT PHIỀN TOÁI.” VỪA NÓI LẠI CÚI XUỐNG TÌM KIẾM.

Lâm Ngạn Duệ ngửi thấy mùi thối bốc lên, cậu không biết là bên trong có cái gì quý giá mà Ngô Sở Ủy nỗ lực tìm kiếm lại vô cùng nghiêm trọng.

Rốt cục, Ngô Sở Ủy kích động hô to lên...

“TÌM THẤY NÓ RỒI... TÌM THẤY RỒI...”

Nói xong, như nhặt được vật báu ôm tử kính vào trong lòng, không để ý đến người bên cạnh đang cất lực thu dọn rác cậu bối ra, vội vàng mở tử kính xem.

May bên trong có đám cỏ, thời gian cũng không quá lâu, Tiểu Dấm Chua khẳng định phải khó chịu ở bên trong.

Xác định Tiểu Dấm Chua còn thở, Ngô Sở Ủy ôm trong lòng không chịu buông.

.....

Trời lạnh lẽo, số lần bà Ngô đến bệnh viện lại càng thường xuyên hơn.

Trước cứ hai ba tuần lại đến bệnh viện một lần ở liền hai ngày mới ra viện, bây giờ thì cứ hai ba ngày lại vào viện, mỗi lần ở thêm một tuần liền, bệnh tình mới có thể thuyên giảm mà ổn định lại.

Hơn nữa bà Ngô càng ngày càng không minh mẫn, đến cả Ngô Sở Ủy là ai cũng không biết.

Có đôi lúc nhìn bà Ngô nằm trên giường bệnh rên rỉ đau đớn, Ngô Sở Ủy hận không thể sớm một chút giúp bà giải thoát, nhưng mỗi khi nghĩ đến bà rời khỏi thế giới này, cậu lại không còn một người thân, lại cũng không có một ai nhớ thương Ngô Sở Ủy đặc biệt sợ hãi điều chuyện này. (Lại ứa nước mắt.. mẹ Ủy Ủy cố lên.)

Đã ở trong bệnh viện được mấy hôm rồi, nghe bà Ngô rầm rì, nói gì cậu cũng không hiểu.

Hôm nay là thứ bảy, Trì Sính không đến câu lạc bộ bóng của Quách Thành Vũ, mà lái xe đến bệnh viện.

Biết rõ sẽ đụng với người “Cả đời không qua lại với nhau”, nhưng Trì Sính vẫn phải tới, bởi vì bấm đầu ngón tay tính toán, bà Ngô ngày không còn nhiều, nếu không đến gặp khả năng thật sự không thể thấy nữa.

Không cầm theo quà, cũng không vào thăm chỉ đứng ngoài nhìn vào.

Bà Ngô nằm trên giường bệnh, gầy đến da bọc xương, da xanh xao.

Còn nhớ lần đầu tiên đến nhà Ngô Sở Ủy ăn cơm, bà Ngô thân thể béo tốt diện mạo dễ nhìn, tinh thần lại vô cùng tốt. Thấm thoát đã hai năm trôi qua, cảnh thì còn người thì đã không còn như trước. Anh một người ngoài cũng vô cùng đau xót thương tâm, còn chưa nói người ngồi bên cạnh giường bệnh chăm sóc.

Bà Ngô ánh mắt mờ dẫn hướng Trì Sính nhìn sang, nhìn trong chốc lát, ánh mắt đột nhiên có thần thái. Cánh tay gầy yếu dơ lên, run rẩy ngón tay hướng Trì Sính.

Trong miệng lẩm bẩm, như là đang nói điều gì.

Lòng Trì Sính đau nhức như bị dao đâm, như bị xé rách ra.

Anh biết, bà Ngô nhận ra anh.

Nếu như không phải từ hành lang đột nhiên có tiếng chân quen thuộc truyền đến, Trì Sính nhất định sẽ đi vào đáp lại lời bà Ngô một tiếng.

Ngô Sở Ủy đi tới cửa phòng bệnh thì Trì Sính đã không còn ở đó nữa.

Cậu quay đầu nhìn ra cửa cầu thang, chỉ quét qua thấy một cái bóng mờ nhạt.

Không khí từ cửa bay vào tràn ngập hương vị quen thuộc của Trì Sính làm lòng của Ngô Sở Ủy run lên một hồi.

Hôm nay, ngày mười chín tháng mười hai, bà Ngô xuất viện.

Về đến nhà, tinh thần bà Ngô lại đặc biệt tốt, bước đi sống lưng đều thẳng, mắt lấp lánh toát lên vẻ nhanh nhẹn. Làm cho Ngô Sở Ủy cũng vui vẻ theo, bà Ngô nhận ra Ngô Sở Ủy hơn nữa lại luôn miệng gọi thẳng út thẳng út, “thẳng út” được gọi rất giòn giã.

“Mẹ làm cho con bữa cơm ăn.” bà Ngô nói.

Ngô Sở Ủy nói, “Mẹ mới đỡ được một tý, đừng đi đi lại lại nhiều.”

“Mẹ nghĩ tinh thần mẹ đặc biệt tốt, trên người đặc biệt thấy khỏe khoắn, không vận động chút thấy không thoải mái.”

Ngô Sở Úy không thể làm gì khác là cứ tùy bà làm.

Buổi tối bao nhiêu món ăn ngon được dọn lên.

Bà Ngô hỏi, “Khi nào cho mẹ một cô vợ đây hả?”

Ngô Sở Úy cười, “Nhanh thôi.”

Bà Ngô vừa nghe thấy lời này, vui vẻ ăn hơn một bát cơm.

Trước lúc đi ngủ, bà Ngô kéo tay Ngô Sở Úy hỏi, “47 ngày rồi không nhìn thấy Đại Trì, cậu ấy có đúng là đang rất bận không?”

Trong nháy mắt, Ngô Sở Úy bỗng nhiên thấy bà Ngô vô cùng minh mẫn thực sự nhớ được từng ngày Trì Sính chưa tới chơi.

“Vâng, rất bận rộn.”

Bà Ngô chỉ ừm một tiếng, không nói gì nữa rất nhanh liền đi ngủ.

Nửa đêm, Ngô Sở Úy tỉnh dậy, tay đưa vào trong chăn của bà Ngô, thấy lạnh.

Trong phút chốc đó, cậu hy vọng đây không phải là cơn ác mộng mà cậu thường xuyên mơ thấy. (Thương Úy Úy của em quá cơ...)

Nhưng mà, cậu lại không tài nào chớp mắt được nữa.

Ngồi dậy, đắp chăn cho bà Ngô.

Sau đó xuống giường quỳ lạy đập đầu ba cái.

“Mẹ, xin lỗi, con trai bất hiếu, con lừa mẹ, con có thể sẽ không cưới vợ, xin mẹ tha thứ cho con.”

190. Chương 190 - Cuối Cùng Đã Hòa Giải

Ngày an táng bà Ngô, Trì Sính cũng đi đến.

Nhưng mà anh ấy không tham dự vào nghi lễ nhập táng, mà dừng xe ở gần hẻm, từ cửa xe nhìn đoàn xe tang lễ trầm chậm đi, bầu không khí bi thương tràn ngập con đường tiễn đưa.

Người thân kêu gào trong đau đớn, khóc ngất cả đi, duy nhất Ngô Sở Úy không rơi một giọt nước mắt nào, ánh mắt vô định nhìn phía trước, ai nhìn cũng thấy toát lên một vẻ vô cùng cô độc, cô độc đến lạnh người, làm những người đưa tiễn cũng không cầm được nước mắt, nhưng cậu lại luôn tỏ ra cứng rắn, trên mặt không có bất cứ biểu cảm nào. Chính vì thế mà nó như một lưỡi nam sắc bén cửa nhẹ từng nhát từng nhát vào lòng Trì Sính, vết thương chưa kịp lành thì vết dao lại tiếp tục khía vào, cứ thế mà dày vò anh, để lại những vết máu đỏ, những vết thương hở mãi mãi không thể khép lại, cả đời này anh nhớ nhất cũng chính là giây phút này.

Từ hôm nay trở đi, Ngô Sở Úy chính thức mồ côi, trở thành người cô độc.

Sẽ không còn một người yêu cậu không cần lý do, cho dù sau này cậu có lấy vợ sinh con, bạn bè bên mình, nhưng sẽ không con nơi chốn an toàn nhất, nơi cậu là chính mình, nơi có người mẹ thương yêu cậu mãi mãi không còn nữa.

Trì Sính đau lòng không thể nhìn thẳng, chờ cho đoàn xe tiễn đưa đi thật xa, anh mới khởi động xe chạy đi.

Ngày hôm sau, Trì Sính mặc âu phục đen, đeo kính đen, vẻ mặt nghiêm lạnh đến nghĩa trang nơi an táng bà Ngô, theo anh có Cương Tử trên tay ôm một vòng hoa trắng.

Trên vòng hoa viết: Cả cuộc đời chỉ khóc người thân yêu, cỏ xanh không vùi lấp linh hồn mẹ- con trai Trì Sính kính viếng.

Trì Sính im lặng không nói một câu, chỉ quỳ xuống cúi lạy trước bia mộ bà Ngô một cái thật lâu.

Sau đó, lặng lẽ đi khỏi nghĩa trang.

Một tuần sau đó, Ngô Sở Ủy luôn luôn mắt hồng mắt vía, người trong trạng thái nhìn thẳng, không đau thương, không buồn tủi, chỉ là không còn cảm xúc.

Cơm vẫn ăn, ngủ vẫn ngủ, nhưng chỉ là ngoài việc đó ra thì cậu chỉ ngồi lặng một chỗ nhìn xa xa ngoài cửa sổ, cứ như vậy nếu không có ai gọi, thì cứ như thế ngồi cả tiếng đồng hồ. Nhiều lúc khi thư ký đi vào phòng cậu vẫn nhìn xa xăm, đến khi thư ký hỏi mới hoàn hồn.

Đã đến cuối năm, mấy hôm nay công việc của công ty rất bừa bộn, nhân viên công ty cũng thương xót Ngô Sở Ủy lỗi đầu mất mẹ, mà làm việc đều tận chức tận trách, khả năng giúp được đến đâu đều tận lực làm việc đến đó. Lâm Ngạn Duệ hầu như làm mọi việc giúp cho Ngô Sở Ủy, mỗi ngày đều bận tới mất tối mũi, bảo đảm Ngô Sở Ủy có thêm nhiều thời gian hơn để thả lỏng và nghỉ ngơi.

Mấy ngày nay, Khương Tiểu Soái cứ hết giờ làm việc đều công ty, cũng sẽ cùng Ngô Sở Ủy ngủ lại đó.

Ban đêm lúc ngủ, Khương Tiểu Soái không ngủ yên được, một đêm tỉnh dậy nhiều lần, kiểm tra Ngô Sở Ủy có sao hay không.

Ngô Sở Ủy thoảng trông thì có vẻ ngủ rất sâu, hô hấp đều đều bình phẳng, nhưng Khương Tiểu Soái luôn cảm thấy cậu không ngủ.

.....

Khoảng thời gian này năm ngoái, đến bây giờ đã là một năm rồi, tính đi tính lại thì Ônng Thạc đã đợi ở đây một năm rồi.

Chuyến bay hôm nay, không đi thì cũng không thể trả lại vé được.

Trước khi đi, anh ta vẫn đến công ty Ngô Sở Ủy một chuyến.

Ngô Sở Ủy đang cùng khách hàng trò chuyện, khuôn mặt vẫn không có biểu hiện bất thường nào, với khách hàng vẫn có thể cười nói bình thường.

Bất quá, Ônng cũng biết tin mẹ cậu qua đời, nên cùng Ônng Trầm đi phúng viếng.

Mặc dù như vậy, anh ta vẫn không thể không nói ra.

“Một chiều cuối cùng này của cậu, thật là độc ác.”

Ngô Sở Ủy mặt không thay đổi nhìn anh ta.

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì?.”

Ônng Thạc không lưu tình chút nào, “Làm nhiều chuyện thất đức, rơi vào đường cùng hôm nay cũng đáng đời cậu.”

Ngô Sở Ủy không một lời chống đỡ.

Ônng Thạc còn nói, “Tôi rõ ràng cho cậu biết, Nhạc Duyệt không phải tôi tìm đến, tôi không hèn hạ như vậy, tôi có hung ác đến đâu cũng không để Trì Sính bị đả kích đến như vậy.”

Nói xong, quay đầu rời đi.

Không biết là đối với mười năm tình cảm kia có kết thúc như vậy, hay không chịu được mất bảy năm mưu kế hoang phí, Ônng Thạc ngồi lên xe, nước mắt cứ thế mà chảy ra, không thể cầm lại được.

Lần này Ônng Trầm không còn bạo lực mà đánh Ônng Thạc nữa, anh đưa tay ôm Ônng Thạc vào lòng.

“Anh đưa em về nhà.” Ônng Trầm nói.

Ônng Thạc lại được đà mà khóc rống lên..

Tất cả như kết thúc vậy, cậu cũng phải đem tình yêu mười năm kia, đem trái tim Trì Sính mà lấy ra khỏi cơ thể, nó đã ăn sâu vào máu thịt cậu rồi, lần này lại dùng từng mũi dao nhọn mà cậy nó ra, một chút cũng không để lại..... Trì Sính tạm biệt....

.....

Ngô Sở Ủy một mình trở về phòng làm việc.

Vẫn cứ ngồi xuống ghế, ngồi nhìn ra cửa sổ ánh mắt không thể tập trung được mà nhìn xa xa.

Không biết thời gian trôi qua bao nhiêu lâu, lúc này là mấy giờ nữa, nhưng cậu biết ngay sau đó cánh cửa văn phòng mở ra, một người làm tinh thần cậu một lần nữa trở lại hiện thực, khi nhìn thấy anh ruột gan cậu lại đau nhói.

Lần đầu tiên trong đời, Trì Sính chính thức đầu hàng với một người. (Vui chưa mọi người ... cho cười vào mặt anh một phát..)

Cho nên khoảng khắc bước vào cửa, đáy lòng anh ta vẫn chứa một tia dư hận.

Ngô Sở Ủy trầm tư ngay lập tức bị kéo trở về, yên lặng nhìn Trì Sính một lát.

Hỏi, “Anh tới đây làm gì?”

Trì Sính cứng rắn đáp lại, “Tôi xem trò cười của cậu.”

“Hôm nay Ônong Thạc xuất ngoại, anh nhanh mà đến sân bay, nếu không sẽ không kịp nữa.”

“Không cần vội.” Trì Sính nói, “Tôi còn chưa nhìn thấy cậu khó chịu, đau lòng ra sao, tôi làm có thể an tâm đi tìm và xuất ngoại với Ônong Thạc được?”

Tuy biết rõ Trì Sính chỉ đang tức giận mà nói như vậy, Ngô Sở Ủy vẫn không thể khống chế cảm xúc của mình được.

“Vậy anh xem đi, xem một lần cho đủ đi.”

Trì Sính chỉ quét mắt nhìn cậu một cái rồi lại nhìn qua chỗ khác.

“Nhìn cái vẻ hốc hác của cậu xem, trước đây còn miễn cưỡng nhìn được, hiện tại một chút hình người cũng không có.”

Trước mặt Ngô Sở Ủy có một cái gương, cậu nhìn mình trong gương, tóc rối tung, sắc mặt u ám, hai mắt thâm quầng, quả thật không nhìn ra người, bị người khác ghét bỏ chê bai cũng là bình thường.

Cậu im lặng không nói.

Trì Sính không có chút đau lòng, tiếp tục đả kích Ngô Sở Ủy.

“Cậu không biết, nhìn cậu như vậy tôi rất vui vẻ dễ chịu.”

Ngô Sở Ủy im lặng, tiếp tục không nói gì.

Trì Sính liếc mắt mình qua, phát hiện cậu đang khóc.

Chẳng qua không có âm thanh, nước mắt theo sống mũi chảy xuống, ngưng tụ thành từng giọt lớn trên chóp mũi, cuối cùng rơi lên bàn làm việc, cũng rơi đến lòng của Trì Sính.

Trong lòng khó chịu đến đâu, chỉ có bản thân biết.

Trì Sính nén đau lòng thương sót lại tiếp tục hung ác nói, “Cậu khóc đi, cậu càng khóc tôi càng vui vẻ cao hứng, tôi hôm nay đến đây để xem cậu khóc.”

Ngô Sở Ủy cũng muốn nhịn xuống, nhưng nước mắt cứ thế lại càng rơi xuống.

“Lừa dối tình cảm của người khác, khó chịu là đáng đời, không còn ai thương cậu.”

(Mở mồm 1 câu nữa là con vả ba ba Sính vỡ mồm... vừa vừa phai phải thôi chứ..)

Những lời này giống như vụn một van nước không đóng lại, ...nước mắt Ngô Sở Ủy trút xuống, càng không thể khóa lại cái van nước đó được,..... nước mắt cứ thế chảy ra không ngừng.

Trì Sinh khó chịu đến cực điểm, bước đến bên cạnh Ngô Sở Ủy, đưa tay túm tóc sau gáy dùng sức kéo ngửa đầu cậu lên, ép cậu ngửa mặt lên, lực tay rất lớn không thể kháng cự.

“Không được khóc, nghe không?” Trì Sinh tức giận mắng.

Ngô Sở Ủy hoàn toàn không nghe, nước mắt như thế mà chảy xuống càng nhiều hơn.

Trì Sinh đánh một cái lên mũi Ngô Sở Ủy, âm thanh to rống lên.

“Tôi bảo cậu đừng khóc, cậu không nghe thấy hả?”

Căn bản không tác dụng, hành động của Trì Sinh hoàn toàn là chất xúc tác, làm Ngô Sở Ủy từ yên lặng rơi nước mắt đến nghẹn khóc, rồi không kìm chế được mà gào khóc, một tiếng khóc phá hủy đi phòng tuyến trong lòng Trì Sinh.

Anh không nói những lời hung ác nữa, cánh tay mạnh mẽ đem Ngô Sở Ủy ôm vào lòng, bàn tay to cũng không túm tóc cậu mà đưa lên mặt lau những giọt nước mắt của Ngô Sở Ủy.

Giọng nói vô cùng ôn nhu không thể kìm nén tiếp được, mang theo nồng đậm yêu thương, lại có chút đau lòng.

“Ủy Ủy, đừng khóc.”

Ngô Sở Ủy nghẹn khóc không ngừng, nước mắt tích nhiều ngày, cuối cùng lại trong lòng Trì Sinh mà tuôn ra.

Trì Sinh nhìn cậu khóc như vậy mà khóe mắt đều đỏ nước mắt cũng suýt rơi ra, giọng nói đã trở lên run rẩy.

“Bảo bối, đừng khóc có được không hả?”

Ngô Sở Ủy khóc đến mức nghẹn, nấc lên từng hồi, khóc tới hô hấp không thông, khóc tới trời đất u ám, chỉ còn có một bờ vai cho cậu dựa vào.

“Ủy Ủy, Ủy Ủy, tôi ở đây.....Nghe lời, đừng khóc nữa.”

Lòng Trì Sinh cái gì cũng không còn, những lời lừa dối không còn, cũng không nói những lời hung ác nữa, những lời tự tôn dần ông.....Bị bộ dạng yếu đuối của người mình yêu trệt để phá hủy, không để lại một chút nào.

Giờ này khắc này, Trì Sinh mới ý thức được, anh yêu Ngô Sở Ủy đến thấu xương tủy, da thịt đều hợp làm một, một khi tách ra máu sẽ chảy không ngừng, đau đớn sẽ như vậy mà dày xéo cả hai.

Anh ta cúi đầu xuống, che lại môi Ngô Sở Ủy, nuốt những âm thanh nấc lên nghẹn ngào của cậu vào trong, vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

Nhớ đến ngày bà Ngô mất, câu cần anh đến đường nào, cần một bờ vai cho cậu ra sao... cần một anh bên cạnh cậu vượt qua đau khổ mất mát.

Những lời an ủi của Trì Sinh, tiếng khóc của Ngô Sở Ủy dần dần nhỏ đi, mí mắt càng ngày càng dụi đi, rồi nặng trĩu.

Cuối cùng, tiếng khóc nức nở đổi thành tiếng hô hấp đều đều.

Trì Sinh nhẹ nhàng lau khóe mắt đầm nước của cậu, muốn đặt cậu lên salon, vào phòng vệ sinh lấy khăn mặt. Kết quả vừa rút tay khỏi người Ngô Sở Ủy, đã bị cậu vững vàng nắm lấy.

“Đừng đi.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sinh trầm giọng nói, “Tôi không đi, tôi lấy khăn lau mặt cho cậu.”

Ngô Sở Ủy vẫn chỉ nói một câu, “Đừng đi.”

Trì Sính không biết phải làm sao, “Cậu nhìn xem bộ mặt mình khóc thành thế nào rồi? Nếu tôi không lau cho cậu, cứ nhìn cậu thế này, lòng lại thêm chán ghét!”

Ngô Sở Ủy im lặng không nói gì.

Nghiêm mặt một lúc, giọng Trì Sính mềm nhũn ra.

“Được được được, không chán ghét, không chán ghét, tôi đùa thôi mà. Mũi thò lò bong bóng như thế này, cậu vẫn là đẹp trai.”

Ngô Sở Ủy đưa tay lên mũi, quả thật có một bong bóng mũi thò ra, tay quẹt một cái vỡ ra, sau đó lấy hết nước mũi quẹt lên mặt Trì Sính.

Đời này, Trì đại thiếu gia chưa từng bị ngược đã đến mức này.

Buổi tối, Khương Tiểu Soái lại tới ngủ với Ngô Sở Ủy.

Trì Sính đã sớm chui vào trong chăn của Ngô Sở Ủy, đèn ngủ cũng đã tắt.

“Sớm như vậy đã ngủ hả?”

Khương Tiểu Soái nhỏ giọng lầu bầu một câu, sợ quấy rầy Ngô Sở Ủy, cậu ta cũng không mở đèn, trực tiếp cởi sạch quần áo không mặc gì, vén chăn chui vào.

Sau đó, cảm giác hôm nay giường hơi chật, để lại cho cậu ta một chút không đủ nằm.

Đẩy đẩy sang một bên, kết quả không đẩy nổi.

Cách tay vòng qua ôm, cảm giác khác lạ.

1...2....3 giây sau.

Khương Tiểu Soái từ trên giường nhảy bật dậy một cái.

191. Chương 191 - Không Dĩ Thì Có Thể Làm Gì?

Một người bình thường nếu gặp chuyện buồn sẽ khóc, chuyện vui sẽ cười, độ phản ứng tâm trạng luôn vậy. Nghe xong một câu truyện cười sẽ cười, đọc một câu truyện buồn sẽ buồn.

Ngô Sở Ủy thì khác, cậu ta có độ phản ứng chậm chạp hơn.

Hôm ở tang lễ bà Ngô Trì Sính nhìn về mặt u ám không rơi một giọt nước mắt của Ngô Sở Ủy ánh mắt vô định, kỳ thực thì không phải đau buồn quá độ, mà là cảm giác mọi việc trước mắt cứ như chưa từng xảy ra vậy, vẫn chưa chấp nhận được sự thật này. Kết quả sau khi khóc xong, Ngô Sở Ủy mới nhận rằng, mẹ cậu thực sự không còn, bất kể sau khi tan làm cậu về nhà đều không thấy bà Ngô ở nhà chờ, không thấy thân hình bà đi đi lại lại phòng bếp, không thấy mùi vị quen thuộc của bà nữa.

Trì Sính đến đúng thời điểm, khi hai người bọn họ giải hòa thì cũng đúng lúc Ngô Sở Ủy đau thương nhất, nỗi đau mất người thân mới bắt đầu dầy vò cậu, nó bắt đầu hiện rõ hơn trong tiềm thức của cậu, mẹ cậu đã mất, người quan trọng nhất cuộc đời này bỏ cậu đi.

.

Mấy ngày này Ngô Sở Ủy cho công ty nghỉ đông, đơn vị Trì Sính cũng được nghỉ, đáng ra là một kỳ nghỉ vui vẻ, nhưng Ngô Sở Ủy mỗi ngày đều là buồn bực khó chịu không vui, làm gì cũng không có tinh thần, tất cả mọi việc như một cỗ máy ánh mắt vô hồn không điểm nhìn.

Hơn nữa tinh thần lại vô cùng mất cảm, chỉ cần nhìn thấy một chút hình ảnh, hành động liên quan đến bà Ngô, tinh thần Ngô Sở Ủy lại xuống dốc không phanh, không tài nào vực dậy được, rất lâu mới có thể lại phục hồi được.

Ví như ngày hôm nọ, hai người đang ngồi trên salon xem phim hài, Ngô Sở Ủy đang có chút vui vẻ, đột nhiên trên màn hình hiện lên quảng cáo, mà cái quảng cáo này mẹ cậu rất thích, mỗi lần có là lại chăm chú xem, Ngô Sở Ủy sắc mặt đột nhiên u ám vô cùng, trầm mặc im lặng đi về phòng ngủ.

Có nhiều lúc còn có thể tự dưng phát cáu, đang ăn cơm liền ném chiếc đũa trên tay đi.

Trì Sính những ngày này luôn luôn nỗ lực làm cho cậu vui vẻ, tỏ ra hết sức kiên trì, bất kể Ngô Sở Ủy có những hành động tiêu cực nào anh đều không nóng nảy, chịu đựng, cũng không hướng Ngô Sở Ủy mà nổi cáu.

Ngô Sở Ủy lại dựa vào có chuyện đau buồn mà trong lòng có chuyện không vui liền ra sức mà trút ra.

Cậu cứ bám dính lấy Trì Sính, bất kể là đi đâu, rất sợ cảm giác ở một mình, sợ một lúc vô tình nào đó mà lạc mất.

Chớp mắt đã đến cuối năm, tuy rằng quà cáp được tặng rất nhiều, trong nhà chất thành núi, nhưng để Ngô Sở Ủy tâm tình vui vẻ chút mà Trì Sính mấy hôm nay đều dẫn cậu ra ngoài shopping. (Em cũng muốn như thế. . .)

Buổi sáng thì đi dạo trong siêu thị, hai người đi phía trước chọn đồ, Cương Tử đi phía sau đẩy xe.

Ngô Sở Ủy cơ bản không cần lên tiếng, ánh mắt hướng đến đâu, tất cả mọi đồ không kể cái gì đều được chất vào trong xe đẩy.

Trì Sính biết cậu rất thích ăn quả anh đào loại to, hơn hai trăm tệ một cân anh đào to mong liên tiếp lấy hai túi lớn để trong xe, Ngô Sở Ủy lúc đầu im lặng không nói gì, cứ để yên cho Trì Sính chọn, cuois cùng không chịu được, nhẹ kéo tay anh lại.

“Đắt quá, mua ít một chút đi mà.”

Có lúc, Ngô Sở Ủy chủ động mở miệng nói một câu, lòng Trì Sính trấn động rất nhiều, dù có tốn bao nhiêu tiền cũng tiếc.

“Có muốn uống chút gì không?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Trước đây đây đều là đồ cấm, đồ uống nhiều chất không tốt dễ béo phì, ảnh hưởng vóc người là chuyện nhỏ, quan trọng là có thể làm thể trạng không tốt xương cốt yếu đi. Ngô nhớ đến lúc “Vận động kịch liệt”, lại không thể chịu được, xương cốt yếu làm sao chịu được?

(Hạ lưu,. . quá hạ lưu rồi ba ba ơi. . .)

Nhưng hiện tại tâm tình Ngô Sở Ủy lại đang vui vẻ, chỉ cần làm cậu vui vẻ anh có thể can tâm tình nguyện, uống bao nhiêu cũng được.

Trì Sính không xem không nhìn trực tiếp với đồ uống Ngô Sở Ủy thích bỏ vào trong xe.

“Mua một chai Coca lớn nữa.” Ngô Sở Ủy mở miệng yêu cầu. (Mới đầu dịch cái này, mò mãi không ra khả nhạc là cái gì cơ.. buồn cười, thế là tìm trên baidu từ gốc nó ra hình ảnh mới biết, kiểu mới dịch lên hơi ngu... lại cứ tưởng là thương hiệu nào đó của TQ cơ, nhưng lại không nghĩ ra tìm trên Google cũng thấy haha..)

Việc này nếu là bình thường thì cậu đã bị anh mắng rồi.

“Uống gì mà uống hả? Uống cả một chai coca lớn béo lên cả cân thịt, béo để ai xem?”

Trì Sính không phải người hay nói những lời ngọt ngào dễ nghe trái với lương tâm, không như những người đàn ông khác anh nói rất thẳng không thể nói bất kể cậu thành cái dạng gì thì tôi vẫn yêu cậu. Anh thường trực tiếp nói thẳng thừng, béo ra một cân thịt thì tôi không thèm nhìn cậu nữa, cậu tự suy xét mà làm đi.”

Bây giờ thì không được, Ngô Sở Ủy bảo mua là mua, hơn nữa là mua một chai lớn.

Vừa định kéo xe đi, Ngô Sở Ủy liền cản lại.

“Đừng đi, từ từ đã, mua cái này đi giá đặc biệt rẻ, mua chai lớn tặng một chai nhỏ.”

Thôi được rồi, hai chai thì hai chai.

Trì Sính hiềm khi tính tình vui vẻ, “Được, cậu muốn mua cái gì liền mua cái đó.”

Ngô Sở Ủy trên mặt cũng vui vẻ lên một chút.

Sau đó hai người lại qua quầy hoa quả, Ngô Sở Ủy nhìn thùng măng cụt.

“Không biết măng cụt này ăn có ngon hay không.?”

Trì Sính không nói hai lời, trực tiếp cầm một quả lên tách ra đưa lên miệng Ngô Sở Ủy cho cậu thử.

Người bán hàng vội vàng, “Này, hoa quả của chúng tôi không được ăn thử.”

Trì Sính liếc mắt qua người bán hàng, người bán hàng liền không dám lên tiếng.

Trì Sính hỏi Ngô Sở Ủy, “Ngon không.?”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Trì Sính hất hất cằm, ý bảo Cường Tử dọn sạch quầy măng cụt, không cần để ý đến giá cả, người bán hàng không thốt lên lời. (Hu hu đọc mà ghen tỵ...)

Trì Sính lại dẫn cậu qua khu mỹ phẩm nam giới cao cấp, Ngô Sở Ủy và Ưông Thạc có một điểm rất khác nhau, đó chính là đối với gương mặt rất chú trọng bảo vệ. Một người coi việc rửa mặt hàng ngày rất tốn sức, có tinh thần mới chịu rửa. Một người rửa mặt như một công trình vĩ đại, mỗi ngày đều ra sức hoàn thành.

Hơn nữa cậu đối với mặt của Trì Sính và mặt của cậu thì cũng vô cùng khác biệt.

Mặt của Trì Sính tùy tiện chăm sóc, cái gì lợi ích thực tế thì mua cái đó. Một lọ ‘Đại Bảo’ dùng hai năm.

Đối với gương mặt cậu lại vô cùng nghiêm túc, không cần hàng xách tay nước ngoài, đầu tiên phải đọc kỹ hướng dẫn sử dụng, công thức sản phẩm, công dụng sản phẩm ra sao. Cho nên những vết gạch đập vào đầu hai năm trước cũng đã mịn màng trở lại, đến sẹo mờ cũng không còn thấy nữa.

“Quý khách, cậu trước đây có làn da mặt ong khỏe mạnh, không biết có phải do mệt nhọc quá độ hay không mà dẫn đến màu da cậu có chút xạm đen đi, đây là sản phẩm mới, có thể kích thích làn da phục hồi sức sống, làm sáng da bóng đẹp.”

Ngô Sở Ủy cầm lên xem qua, rồi đưa cho Trì Sính xem qua một cái.

“Anh thấy thế nào.?”

Trì Sính trực tiếp rút thẻ đưa cho người bán hàng tính tiền.

“Chờ một chút”

Ngô Sở Ủy lại cầm lấy một ... chai khác lên, công dụng, thành phần giống nhau, xem đi xem lại, lầm bầm nói, “Chai này 990 tệ 50ml, chai kia 1345 tệ 70ml, 990 chia 50, một năm là năm, năm chín bốn mươi lăm, năm tám bốn mươi, tổng lại là 19 tệ 8 hào 1ml, 1345 chia cho 70, một bảy là bảy, bảy chín sáu mươi ba, hai bảy mười bốn, tổng lại là 19 tệ 2 hào 1ml....” (Tính không sai 1 số nào.. Ủy Ủy quá giỏi..)

Ngô Sở Ủy bấm bấm ngón tay tính toán, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Trì Sính chính là rất thích hàng động tính toán chi li này của Ngô Sở Ủy, cậu càng tính toán chi li chứng tỏ tinh thần cậu đã tốt lên rất nhiều. Vậy nên anh không nói chen vào, đứng một bên nhìn cậu.

Kết quả, chờ Ngô Sở Ủy vất vả mà tính đi tính lại, đột nhiên phát hiện bản thân lại quên mất một điều.

“Ai trả tiền?” Trì Sính hỏi.

Trì Sính quơ quơ cái thẻ trong tay.

“Tôi cũng phải tính.”

Không ngờ như thế vừa mới đó tâm tư còn không tốt.

Ngô Sở Ủy tâm tình thay đổi tốt hơn vui vẻ hơn rất nhiều, xách theo túi mỹ phẩm vừa mua vui vẻ đi ra.

Cậu vừa đi ra cái, bên này bên kia mấy người bán hàng tụ hội lại buôn chuyện, cậu nghe thấy người này người kia nói chuyện khoe khoang với nhau, “Chắc chắn là một đôi, ôi cha mẹ ôi, yêu quá đi thôi, tôi vừa chụp được một vài tấm hình, các cậu nhìn này, anh công ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú tiểu thụ.”

Đồng thời bốn phía gào rú chói tai.

“Ôi ôi, thật là ôn nhu, ghen tỵ chết đi được.”

“Vừa hai người bọn họ đi tới tôi đã nhìn chăm chăm họ, anh công cực đàn ông mạnh mẽ, tiểu thụ cũng siêu cấp dễ thương.”

“Các cậu nhìn cái ảnh này đi, tiểu thụ đôi mắt một mý thần sắc long lanh, đặc biệt rất lãng lợ.”

” A...a... thật sự không thể chịu được..”

“ ... ”

Lúc trước, Ngô Sở Ủy từ quầy mỹ phẩm cao cấp đi ra tâm tình đặc biệt vui vẻ, kết quả vừa đi qua khu bán quần áo nam, rồi lại qua quầy bán quần áo trung niên. Trong đó có cheo một bộ quần áo năm ngoái cậu mua cho bà Ngô, bà Ngô vẫn chưa mặc vẫn gấp gọn để trong ngăn tủ, đến khi xuống mở vẫn chưa mặc qua một lần.

Người bán hàng thấy Ngô Sở Ủy đứng yên bất động nhìn vào, liền đi tới chào hỏi.

“Quý khách, cần gì cứ vào xem, hiện tại cửa hàng đang sale mừng năm mới, có mua cho mẹ cậu một bộ quần áo mới không?” (Sale- giảm giá)

Ngô Sở Ủy vừa mới dụ lại khuôn mặt ngay lập tức lại trầm xuống u ám.

Trì Sính dường như muốn đem cái người bán hàng này bóp chết.

.....

Buổi tối đi ngủ, Trì Sính ôm Ngô Sở Ủy, vô cùng muốn làm* một chút.

Ngô Sở Ủy ánh mắt âm đạm nhìn Trì Sính nói, “Tôi không có hứng thú.”

Trì Sính đương nhiên sẽ không ép buộc Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy đột nhiên cảm thấy rất có lỗi với Trì Sính.

“Tôi sẽ ổn.” Ngô Sở Ủy vỗ vỗ ngực mình, “Tôi tin rằng, một thời gian ngắn nữa thôi tôi sẽ ổn.”

Nói xong, chui vào chăn nằm nhớ mẹ mình.

Trì Sính xuống giường, lấy ra món đồ chơi hình tiểu yêu, Cương Tử mua ở một cửa hàng đồ chơi rất thú vị, nghĩ muốn trêu chọc một chút cho Ngô Sở Ủy vui vẻ lên, làm tinh thần cậu dễ chịu hơn một chút.

“Người đâm mông cậu ta, cậu ta sẽ kêu la.”

Trì Sính trước đó chưa từng thử qua, dù sao anh ta cũng không am hiểu chơi mấy trò ấu trĩ này.

Ngô Sở Ủy đưa mắt nhìn sang, thật sự rất vui mừng, khóe miệng nhìn không được mà khẽ nhếch lên.

Sau đó, thật sự đâm đâm một cái nhẹ nhẹ.

Kết quả, tiểu yêu lại kêu lên.

“Con trai... con trai...! con trai... con trai...!”

Nếu là người khác, nghe xong tiếng gọi này khẳng định vừa tức vừa vui, dám lợi dụng tôi? Nhưng vừa mới trải qua đau khổ mất mẹ, chịu tang trong cô đơn lạnh lẽo, một tiếng ‘Con trai’ như là đang cửa vào tìm cậu.

Tiểu yêu vừa gọi một tiếng, lòng Trì Sính liền hiện hai chữ———Xong rồi!

Quả nhiên, Ngô Sở Ủy chui trở về chăn, bây giờ thì triệt để không lên tiếng, không âm thanh phát ra im lặng vẫn là im lặng.

.....

Ngày hôm sau, Trì Sính tới tìm Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái ánh mắt đề phòng nhìn anh ta, "Anh muốn làm gì?"

"Cho cậu một cơ hội." Trì Sính nói, "Ngô Sở Ủy mỗi ngày rầu rĩ không vui, cậu hiểu rõ cậu ấy nhất, cậu nói cho tôi làm thế nào để cho tâm trạng của cậu ấy khá lên một chút."

Khương Tiểu Soái suy nghĩ chỉ chốc nói, "Cậu ấy thích nghe hát, anh không phải rất am hiểu ca hát hay sao? Trở về chỉ cần hát hai bài cho cậu ấy nghe." (Soái ơi ... anh vẫn bị ATSM hả... nhưng em lại yêu thương anh nhất.)

Trì Sính không nói gì.

Khương Tiểu Soái nhắc nhở, "Cậu ấy không thích nghe mấy bài tao nhã, rất thích nghe mấy bài hát quảng cáo gọi đầu, sữa tắm, mấy bài nhạc pop, tốt nhất là chọn mấy bài từ vài năm trước đã được phổ thông tất cả mọi người đều biết, anh biết, cậu ấy phản ứng chậm, không nhanh nhạy lắm."

"Chẳng hạn?" Trì Sính hỏi.

Khương Tiểu Soái suy nghĩ một chút, "Có Big city, small love này, tôi trước đã nghe cậu ta từng hát qua." (Bài này của Vương Lực Hoàn nghe hay dã man con ngan... tìm ngay nghe nhé..link dưới cmt.. đang bị bắn loạn bài này)

Vì vậy, Trì Sính sau khi trở về liền học, bởi vì lâu lắm không hát, chất nhạc trong người cũng phần nào giảm, phải nghe đi nghe lại nhiều lần mới bắt đầu hát.

Lần đầu làm chuyện như thế này, đã lớn tuổi rồi, như vậy như hát dỗ trẻ con vậy.

Mạnh mẽ và dịu dàng cùng trên một người, lại thêm giọng hát truyền cảm, quả thực say lòng của Ngô Sở Ủy.

"Lọn tóc đen ấy được em quấn thành vòng tròn, như quấn lại tất cả tình cảm của em trong đó, dù cách nhau bởi tấm rèm thưa nhưng những lời anh trao không hề giả dối, những ngôi nhà ngói xám trông thật bình yên, ngọn đèn sáng chính là gương mặt diễm lệ của em, cuộc đời phiêu dạt cuối cùng cũng tìm được điểm dừng, nụ cười của em xưa tan đi những mệt mỏi trong anh....."

Ngô Sở Ủy cảm giác trước mắt của mình bao nhiêu cách hoa hồng bay bay, như tìm về thửa mới rung động..

"Anh sẽ không nói câu 'Thiên trường địa cửu', để tránh em cảm thấy anh không chân thành, nghĩ giản đơn như thế nào thì cứ giản đơn như thế, đó là triết lý mà mẹ đã nói với anh...."

Ngô Sở Ủy đang say sưa nghe, đột nhiên, ánh mắt hơi cúi xuống.

Đó là triết lý mà 'mẹ' đã nói với anh..... Đó là triết lý mà 'mẹ' đã nói với anh.....Đó là triết lý mà 'mẹ' đã nói với anh..... Liên tục lặp lại...

Luyện đặc biệt trôi chảy xuôi tai, chờ đến khi hát ra mới phát hiện không thích hợp.

Trì Sính ghen hòng...

Trước mắt Ngô Sở Ủy cánh hồng đỏ thắm rơi lại như mưa đá, sét như đánh lên đầu cậu.

Sau đó, lại chui vào chăn len lén lau nước mắt đi.

Trì Sính im lặng không biết nói sao, cái lời bài hát chết tiệt!, nhất định phải là triết lý của mẹ hay sao? Sao không phải là ông ngoại mày hả? Sao không phải hai cụ lớn nhà mày hả?

Suy nghĩ một lúc anh lại lập tức trở về thực tế, dĩ, có lên dỗ không?

192. Chương 192 - Lướt Sóng

Gần tết âm lịch, nhà nào nhà nấy đều nói cười rôm rả, đối với người vừa mất mẹ như Ngô Sở Úy mà nói, mùa xuân này chính là những ngày đau thương nhất. Hai chị của cậu tuy rằng cũng mất mẹ, tuy nhiên ai cũng còn có gia đình riêng, tết này nhất định là ở nhà mình, vì vậy còn lại một mình Ngô Sở Úy.

Để chấm dứt những ngày nhạy cảm này, Trì Sính quyết định không ở nhà ăn tết, trực tiếp thông báo với cha mẹ, cùng Ngô Sở Úy bay sang Hawaii, thực hiện lời hứa với cậu trước đây.

Ngồi hơn mười tiếng máy bay, vừa đặt chân lên mảnh đất này, trong lòng Ngô Sở Úy cũng thoải mái không ít.

Trì Sính lúc du học ở Mỹ, cũng thường đến Hawaii lướt sóng, cho nên biết rất rõ chỗ này.

Hai người nghỉ ngơi một ngày, ngày thứ hai lái xe lên bờ biển phía bắc Hawaii.

Phong cảnh dọc đường rất đẹp, xa xa biển xanh biếc, mây trắng lững lờ, rừng dừa dọc bờ biển xanh um, so với cảnh mùa đông hiu quạnh ở Trung Quốc, nơi đây chính là bừng bừng sức sống.

Mùa đông ở Hawaii thường có mưa nhiều, Ngô Sở Úy và Trì Sính khá may mắn, ngày khởi hành trời trong quang đãng, ánh mặt trời chiếu trên mặt biển như hoa. Có mấy phụ nữ địa phương mặc quần dài bản xứ, cũng có mấy cô mặc bikini nóng bỏng, còn có mấy chú nhóc Hawaii da màu đồng sáng bóng.

Buổi sáng sóng biển cũng không lớn, Trì Sính liền cùng Ngô Sở Úy ngồi trên bờ biển phơi nắng.

Hai người mặc áo tình nhân, áo ba lỗ đi biển màu xanh nhạt, quần đi biển rộng thùng thình, kính mát cực lớn, một người mặc thì oai phong, một người mặc quê không chịu được.

Ở đây không có không khí cả nhà quay quần dịp lễ tết như Trung Quốc, mỗi người đều tự do không ai cản trở, nhún nhảy giữa sóng biển cuộn cuộn, đuổi bắt đùa giỡn, trong lòng Ngô Sở Úy tự nhiên sáng khoái không ít.

Trì Sính đến cửa hàng trên bãi biển mua cho Ngô Sở Úy lon nước trái cây đóng hộp.

Ngô Sở Úy đã lâu không được ăn thứ ngon thế này.

“Ngọt lắm, có muốn thử không?” Ngô Sở Úy hỏi Trì Sính.

Trì Sính lắc đầu, không cần nếm, nhìn người ăn là thấy ngọt rồi.

Ngô Sở Úy dùng đầu lưỡi liếm nước trái cây quanh miệng, nhìn thấy trong lòng Trì Sính đang ngứa ngáy.

“Này, anh nhìn đi, cát ở đây đều là những viên đá nhỏ được mài nhẵn.” Ngô Sở Úy nắm tay đưa đến trước mặt Trì Sính.

Trì Sính nói: “Cũng có thể dùng để xoa bóp.”

Nói rồi túm chân Ngô Sở Úy kéo lại, cởi dép của cậu ra, vốc lên một nắm cát, chà xát lên lòng bàn chân Ngô Sở Úy, khiến Ngô Sở Úy lặn qua lặn lại trên đất.

“Được rồi... Được rồi...” Ngô Sở Úy vừa cười vừa xin tha.

Trì Sính nhẹ giọng hỏi bên tai Ngô Sở Úy: “Hiện giờ có hứng không?”

Mới đó đã hơn hai tháng không gần gũi, đột nhiên bị đùa giỡn nên có chút không quen, Ngô Sở Úy cố ý quay mặt qua hướng khác, ngực như thiêu như đốt.

Con mắt nóng hừng hực của Trì Sính nhìn cậu chằm chằm một lúc, không nói gì.

Tối gần trưa, mặt trời ngày càng chói, Ngô Sở Úy đi dạo một vòng ở khu bán hàng trên bãi biển, đến lúc quay về chỗ ngồi, thì đã đầm đìa mồ hôi.

Trì Sính đã sớm cởi áo đi biển ra, bắp thịt rắn chắc được ánh mặt trời chiếu rọi cùng với mồ hôi tó vễ, hiện lên khêu gợi sáng bóng, anh nằm trên bờ cát, tám mũi cơ bụng trướng ra bộ dáng sẵn chắc.

Ngô Sở Ủy thấy đổ kị, liền vốc một nắm cát, thả vào rốn Trì Sính.

Trì Sính dùng sức cắn vào cái tay đang quấy phá của Ngô Sở Ủy một cái, Ngô Sở Ủy nghe răng rỗng giập.

Đúng lúc có người đẹp mặc bikini nóng bỏng từ bên này đi qua, ánh mắt quyến rũ dính lên nửa thân trên để trần của Trì Sính trong một lúc, sau lại hôn gió Ngô Sở Ủy.

Ánh mắt Ngô Sở Ủy vẫn dõi theo nàng tới khi ngồi xuống chỗ không xa bên cạnh.

Sau đó đưa tay sang hai bên, làm bộ như muốn cởi áo ra.

Trì Sính nhanh tay lẹ mắt liền đè cậu xuống, hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

“Tôi nóng, tôi cũng muốn cởi áo ra.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính quyết đoán cự tuyệt, “Cậu không được cởi.”

“Vì sao anh cởi được, tôi thì không thể?” Ngô Sở Ủy phản bác.

Trì Sính khó thể giải thích, “Chính là không thể cởi.”

“Ha, hôm nay tôi muốn cởi!”

Ngô đại gia cố sức chống lại Trì Sính, nói nhất định phải cởi.

Đã lâu như vậy, đây là lần đầu Trì Sính đen mặt với cậu.

“Ồm như cây tằm, cởi ra không sợ mất mặt sao?”

Ngô Sở Ủy cũng giận, “Anh nhìn bên kia kìa, so với tôi còn xấu hơn, người ta không phải cũng cởi trần sao? Còn người kia nữa, thân hình béo tốt, cũng chỉ mặc một cái quần bơi nhỏ... Tôi qua bên kia cởi cũng không được sao? Tôi sẽ cách xa anh một chút, không để anh mất mặt đâu!”

Vừa đứng lên, lại bị Trì Sính đè ra đất.

“Nóng đến vậy sao?” ánh mắt hung hãn của Trì Sính trừng Ngô Sở Ủy, “Cậu là vì muốn mát mẻ hay là muốn quyến rũ người khác?”

Ngô Sở Ủy nghe rằng, “Anh có thể nóng tôi thì không thể sao? Anh có thể cởi tôi thì không thể cởi? Đều là đàn ông, sao không thể cởi trần?”

Trì Sính trước mặt nhiều người, một tay túm lấy Ngô Sở Ủy kéo đi, tay còn ngắt đầu vú cậu một cái.

Ngô Sở Ủy đau đến tê tái.

“Biết vì sao tôi không cho cậu cởi không?” giọng trầm thấp của Trì Sính xông vào tai Ngô Sở Ủy, “Bởi vì ngực cậu quá gợi cảm, tôi không muốn cho người khác nhìn thấy.”

Ngô Sở Ủy lại càng không phục.

“Vậy sao anh có thể tùy tiện cởi, tùy tiện để người khác nhìn?”

Trì Sính yên lặng nhìn cậu một hồi, Ngô Sở Ủy không chút sợ hãi đối mặt.

Mấy giây sau, Trì Sính tự mặc áo vào.

Khóe miệng Ngô Sở Ủy hơi cong lên, vậy là được rồi, lần sau anh còn để người khác nhìn thấy cơ bắp của anh, tôi sẽ lại dùng chiêu này trị anh!

...

Buổi chiều, sóng biển đánh cao hơn mười thước.

Trì Sính mang hai tấm ván lướt sóng, tấm dài cho Ngô Sở Ủy, tấm ngắn cho chính mình.

Ngô Sở Ủy ngồi trên bờ biển uống bia, ăn bắp, nhìn các cao thủ lướt sóng nhún nhảy giữa sóng biển cuộn cuộn, tư thế hiên ngang oai hùng, đã sớm nóng lòng muốn thử.

Trì Sính thấy Ngô Sở Ủy muốn gấp đi xuống, vội níu cậu lại, giảng giải tỉ mỉ các yếu lĩnh lần nữa.

“Nhớ hết chưa?” hỏi Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy gật đầu liên tục, “Nhớ rồi, nhớ rồi.”

“Nói lại tôi nghe một lần.” Trì Sính ra lệnh.

Ngô Sở Ủy sốt ruột, “Nói lại thì tốn thời gian lắm, anh coi mọi người đều ra chơi lâu rồi, tôi còn đứng đây phí thời gian, lát nữa hết sóng mất.”

“Cậu yên tâm, từ giờ tới tối, sóng chỉ càng lúc càng lớn. Nghe lời, nói lại những lời tôi nói một lần.”

Ngô Sở Ủy chỉ còn cách nói qua loa đại khái một lần.

Quả nhiên bị Trì Sính giữ lại không cho đi, đến khi toàn bộ đều nhớ kỹ, mới để cậu xuống biển.

Hai người cùng nằm sấp trên ván lướt sóng, chậm rãi bơi ra biển.

Dần dần, sóng biển bắt đầu đẩy ván lướt sóng trượt đi, Ngô Sở Ủy khá hưng phấn, một con sóng cao như núi kéo tới, Ngô Sở Ủy đột nhiên hết hồn, mất hết bình tĩnh. Không phải chứ? Sóng cao như vậy? A a a... Trời đất ơi!

Vốn cần nên nhớ, cần ở trước mặt ngọn sóng đứng lên, nhưng Ngô Sở Ủy một khi sợ hãi thì cái gì cũng quên hết, như một con rùa nằm trên ván lướt sóng, kết quả bị sóng nhấn chìm, may mà bị đánh vào phía bờ biển.

Dùng sức xoa mặt một cái, lại nhìn qua chỗ Trì Sính.

Trì Sính nhàn nhã, thoải mái ở lướt trên mặt nước thành một đường parabol tuyệt đẹp, thân thể anh như la bàn có thể định hướng, cong vừa đủ rất co dãn, thật sự như dính vào ván lướt sóng. Phía sau tạo thành một con sóng hình ống cực lớn, anh nhảy lên một cái, xoay tròn bốc lên, ở trên hoa sóng có độ cao hai tầng lầu thực hiện một động tác có độ khó cao động tác, sóng lớn qua đi tiếp tục trượt nhanh.

Toàn bộ quá trình chấn động lòng người, say sưa thích thú, thật sự khoa trương.

Ngô Sở Ủy đổ kị đến đỏ cả mắt.

Không cam lòng, tiếp tục trượt ra biển, một hoa sóng đánh tới, cậu dừng cảm rỗng to hơn, chậm rãi nâng người lên, rồi một chân cũng đứng lên, tiếp đó chân kia cũng đứng lên.

“A a a... Thành công, tôi thành công rồi!”

Vừa kêu hai tiếng lại sóng nhấn chìm, uống hai ngụm nước biển.

Trì Sính đứng ở đằng xa nhìn cậu cười.

Ngô Sở Ủy ló đầu từ dưới biển, liền thấy được nụ cười này của Trì Sính.

Nụ cười rạng rỡ đơn thuần, tình cảm dạt dào chưa từng thấy, hình như trong tích tắc trở về lúc mười bảy mười tám tuổi, cái thời chưa trải qua những trắc trở và thăng trầm, những năm tháng không chút ràng buộc.

Trì Sính tại giờ này khắc này, ánh mặt trời chiếu khắp người, có chút mê người.

Ngô Sở Ủy lại bò lên trên ván lướt sóng, lần này không còn sợ nữa, nhanh chóng đứng lên, cảm nhận chân đạp sóng lớn, không sợ khó khăn, kích động lao về phía trước.

“Thật là thoải mái!” Ngô Sở Ủy quay về phía sóng biển hô to.

Trì Sính trượt rồi lại trượt đến bên cạnh Ngô Sở Ủy, ván dài ván ngắn đụng nhau, cùng trở mình té vào trong sóng, cánh tay Trì Sính ôm lấy hông Ngô Sở Ủy, đem cậu lên mặt biển.

Ngô Sở Ủy phun ra một ngụm nước biển, sau đó hung hăng tát cần lên mặt Trì Sính một cái.

Tay Trì Sính vỗ về gương mặt ướt nhẹp của Ngô Sở Ủy, cảm giác như hồn phách bị khí khái bức người trên khuôn mặt tuần tú này hút đi.

Lại một đợt sóng kéo tới, Ngô Sở Ủy kêu lên hai tiếng.

“Sóng tới, sóng tới.”

Sau đó, một con sóng cao bảy tám mét trong tích tắc ập xuống, Ngô Sở Ủy ôm chặt lấy Trì Sính, cảm thụ sức mạng của con sóng lớn ập lên người.

Chờ sóng vừa đi, Ngô Sở Ủy lại ngẩng đầu lên cười ha ha.

Không biết vì sao muốn cười, cảm giác tất cả áo lực và buồn khổ trong lòng vào giờ khắc này đều tan thành mây khói.

Thế giới của cậu tựa như một bài hát, mất tinh thần và nghèo túng chỉ là một nốt nhạc trầm nho nhỏ, cả bài hát đều là tích cực hướng lên, tràn ngập mong muốn và vui sướng.

Lúc lên bờ, Ngô Sở Ủy và Trì Sính viết tên lên ván lướt sóng rồi đẩy ra biển.

Buổi tối, hai người cùng nhau xem dân bản xứ biểu diễn múa váy cỏ.

Váy trong múa váy cỏ là dùng một loại lá cây nhiệt đới đặc biệt ở Hawaii bện thành, các cô gái Hawaii vòng hoa, mặc váy không có tay, trước ngực mang theo tràng hoa và vỏ sò, chân không mang giày, bộ dạng thướt tha của miền biển phía nam.

“Lúc trước tôi đã xem điệu múa cổ phong cách cổ xưa nhất.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy hỏi, “Phong cách cổ xưa như thế nào?”

“Các cô gái Hawaii cổ xưa múa váy cỏ không có mặc áo, chỉ mặc váy cỏ, hiện tại không được vậy. Bất quá nếu như cậu chịu bỏ tiền, vẫn sẽ có loại phục vụ đặc biệt này.”

Ngô Sở Ủy đổ kị đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh là muốn khoe với tôi đúng không? Ta cũng phải xem!”

Trì Sính sao có thể để cậu cái này? Liền làm mặt lạnh giả chết.

Ngô Sở Ủy không thể làm gì khác hơn là cứ xem loại múa váy cỏ mặc quần áo này đỡ thèm, động tác múa váy cỏ khá mê người. Khi thì vui vẻ dâng trào, khi thì thư giãn lưu loát, tựa như sóng biển phập phồng, tràn ngập hơi thở sống động.

Ngô Sở Ủy vừa thưởng thức, vừa tưởng tượng trong đầu dáng vẻ lác mông gợi tình của mấy cô không mặc áo, nghĩ một hồi cổ họng liền khô khốc, tay chọt chọt vào eo Trì Sính.

“Ha, quay về khách sạn không?”

“Sớm vậy đã về?” Trì Sính cố ý hỏi.

Ngô Sở Ủy có chút mất tự nhiên nói, “Còn chưa muốn về? Đã mấy giờ rồi? Nhìn một đám phụ nữ ông ọ có gì hay?”

Trì Sính chỉ cười không nói.

Trở lại khách sạn, tắm rửa xong, Ngô Sở Ủy cũng lười mặc quần áo, mông trần dính trên giường.

“Nhanh lên.” Hồn hên thúc giục Trì Sính.

Hai bàn tay to của Trì Sính hung hăng bóp lấy cổ tay Ngô Sở Ủy, đặt sang hai bên đầu Ngô Sở Ủy, trong mắt tích tắc hiện lên ánh quỷ dị.

“Cậu còn quên một việc?”

Ngô Sở Ủy trừng mắt nhìn, “Chuyện gì?”

“Chuyện Nhạc Duyệt cứ như vậy sao?” Trì Sính xa xôi, “Vụ lừa gạt lớn như vậy, cậu tưởng nói bỏ là bỏ sao? Nhờ quan hệ với tốn chút tiền, cậu nghĩ có thể mơ hồ cho qua sao?”

Ngô Sở Ủy mặt lộ vẻ đau khổ, thống thiết.

“Tôi là nghĩ đến mẹ.”

Cạch! Trực tiếp còng lấy tay.

“Hôm qua bà báo mộng cho tôi, nhờ tôi chuyển lời với cậu, cậu đó, hãy thành thành thật thật chịu phạt!”

193. Chương 193 - Ngược Một Trận

Ngô Sở Ủy hai cổ tay bị còng lại, bị Trì Sính trói áp lên phía sau đầu.

Trì Sính nhảy qua ngồi trên người Ngô Sở Ủy, cặm cứng rắn cạ cạ lên ngực Ngô Sở Ủy, ánh mắt sắc lạnh vừa đầy mùi vị dục tình lại chứa đầy tình yêu và khao khát, ôn nhu và mãnh mẽ hòa vào nhau, hơi thở ấm nóng hướng lên gương mặt Ngô Sở Ủy một cảm giác vô cùng kích thích, nhưng cũng lại thấy có chút gai người.

Chân Ngô Sở Ủy mềm mại cọ cọ lên bắp đùi săn chắc của Trì Sính dịu ngọt nũng nịu, “Xem này nơi này của tôi đang rất mong nhớ anh đến thỏa mãn, đừng phạt có được không?”

Người đàn ông lạnh lùng đôi khi cũng không thể chịu được những lời mê hoặc quyến rũ ngọt ngào như dụ dỗ, nhất là người đối diện nũng nịu lại là người anh yêu nhất, thương nhất, trong tim lại chỉ có mình cậu.

“Cậu nhớ tôi như thế nào.?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy cười rộ lên đẹp trai mê người, lẳng lơ nói, “Lúc nào cũng nhớ, buổi sáng muốn, tối lại nhớ, tự an ủi bản thân* lại càng nhớ hơn.” (Thủ dâm thì nghe thô.)

Trì Sính hùng mạnh suýt nữa bị Ngô Sở Ủy đánh bại.

“Nhớ tôi sao không đến tìm tôi.?”

Ngô Sở Ủy tránh né vấn đề này, hỏi lại Trì Sính, “Anh nghĩ tôi không muốn chắc.?”

Trì Sính cạ cạ răng lên cằm Ngô Sở Ủy, trầm trầm nói, “Nhớ cậu, nhớ đằm sau hơn. Cậu càng làm tôi tức giận, tôi càng nhớ tiểu cục của cậu, muốn triệt để chơi hỏng cậu, cho cậu không dám..... lẳng lơ cùng người khác.”

Nói xong, bàn tay to thô ráp tác hai chân Ngô Sở Ủy, ngón tay nhẹ nhàng chà sát cửa miệng bí hiểm kia một chút.

Hơn hai tháng không thân mật ân ái, cơ thể đặc biệt mẫn cảm, Trì Sính cũng chỉ mới nhẹ nhàng chạm vào, eo lưng Ngô Sở Ủy liền mạnh mẽ run run cong lên, trên mặt hiện ra vẻ khó chịu đau đớn.

Trì Sính ánh mắt cười nhạo nhìn lên, đùa giỡn nói, “Thật lẳng lơ.”

Ngô Sở Ủy lập tức đáp lại một câu, “Anh mới lẳng lơ đấy.!”

Kết quả, lời vừa dứt, hai đùi liền bị Trì Sính nâng lên cao.

Ngô Sở Ủy mặt lộ ra vẻ kinh hãi, lập tức duỗi chân đạp đạp phản kháng.

“Đừng buột, đừng buột lên.”

Trì Sính một tay nắm lại đè chặt, nửa người đè lên, giọng nói dịu dàng, thái độ mạnh mẽ cường thế.

“Ngoan ngoan, lần này nhất định phải phạt.”

Ngô Sở Ủy nheo lông mày kháng nghị.

Trì Sính vẻ mặt lạnh lạnh, “Cậu cảm thấy bản thân cậu có nên chịu phạt hay không.?”

Ngô Sở Ủy không nói lời nào, chỉ im lặng.

“Phạt một lần coi như kết thúc, được không?” (Chịu không hay không chịu thì vẫn chết.)

Ngô Sở Ủy giằng co thật lâu mới nhẹ gật đầu.

Trì Sính trực tiếp mở ngăn kéo. lấy ra đạo cụ đã chuẩn bị từ trước đó.

Ngô Sở Ủy vừa nhìn thấy ngọn nến, lúc này mới sợ hãi kêu lên hai tiếng.

“Không,... không, tôi sợ nóng.”

Trì Sính hỏi cậu, “Vậy sao trước đây lừa dối tôi lại không sợ?”

“Tôi không phải không sợ, mà là không dám nói sự thật cho anh biết.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính thờ ơ nói, “Chuyện bại lộ rồi, cậu cũng đâu theo tôi giải thích hả!”

“Tôi.....không.....”

Ngô Sở Ủy còn muốn nói cái gì đó, Trì Sính đã dùng miệng ngăn lại lời cậu, nồng nàn đậm đà hôn sâu, đầu lưỡi khảy đảo bên trong khoang miệng quăn quýt kịch liệt, lại vô cùng dịu dàng, như đang thì thầm nói đây là nhớ nhung, đây là khao khát, mong ngóng. Là tình yêu anh dành cho cậu.

Cơ thể căng cứng của Ngô Sở Ủy dần dần thả lỏng thoải mái hơn rất nhiều, cậu tin tưởng Trì Sính sẽ không tổn thương mình, đơn giản chỉ là đùa một chút thôi.

Dần dần, Trì Sính từ miệng Ngô Sở Ủy tách ra, miệng ngậm một viên đá lạnh, tiếp tục du ngoạn trên cơ thể Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy ánh mắt mơ màng nhìn hành động của Trì Sính.

Cảm giác tê buốt lại kích thích, thị giác, xúc giác cùng lúc đánh tới, Ngô Sở Ủy khó chịu rên rỉ một tiếng.

Viên đá nhỏ trong miệng Trì Sính ác liệt dừng lại trên núm vú Ngô Sở Ủy mà dầy vò.

Eo lưng Ngô Sở Ủy kích động kịch liệt run run lên, da gà trên cơ thể trong nháy mắt đã nổi lên.

“Lạnh quá..... đừng.....”

Trì Sính cúi xuống miệng huyệt Ngô Sở Ủy, thẳng thắn chăm chú nhìn ngắm tiểu cục phần hồng bóng đẹp, mong manh nhưng săn chắc mà anh đã yêu thương chăm sóc nó như thế nào.

Ngô Sở Ủy khuôn mặt đẹp trai thoáng ửng đỏ, hai tay bị còng cùng đưa xuống nắm lấy tóc Trì Sính.

“Đừng nhìn nữa.”

Trì Sính đùa giỡn nói, “Hơn hai tháng không có vĩnh mộng lãng lơ với tôi, bây giờ còn biết ngượng ngùng?”

Ngô Sở Ủy thẹn quá hóa giận, “Ông già anh!”

“Còn có tinh thần mà mắng chửi người hả? Xem ra cậu cũng không sợ hả!”

Trì Sính cười nói, liền đem viên đá đẩy một cái vào tiểu cục nhỏ của Ngô Sở Ủy. (Vãi ~..)

Ngô Sở Ủy bị viên đá làm cho thịt mộng phát run. muốn đem viên đá “Phun” ra ngoài, lại bị Trì Sính nghiêm lệnh quát, bảo ngưng lại.

“Để tôi nhìn cậu ‘kẹo’ nó!”

Ngô Sở Ủy khó khăn giãy dụa vặn vẹo eo lưng.

“Lạnh..... đừng..... buồn, rất buồn.....”

Trì Sính phát lên mộng Ngô Sở Ủy một cái mạnh, giọng nói nghiêm khắc.

“Không được lắc.!”

“Đều không phải tôi muốn lắc.... Là không thể tự chủ được A...aaa...”

Trì Sính lại phát cái thứ hai, kết quả Ngô Sở Ủy vận vẹo, run run ác liệt hơn, âm thanh rên rỉ lại pha chút nghẹn ngào, kích thích máu bạo dâm trong người Trì Sính hơn. (BDSM, dục vọng ngược đãi)

“Không chịu nổi nữa.....”

Ngô Sở Ủy lúc này cần nhất một vật ấm nóng, đến để loại bỏ cái lạnh trong thành ruột.

Trì Sính đầu lưỡi vừa đúng lúc mà thỏa mãn yêu cầu của Ngô Sở Ủy, vừa ấm nóng vừa kích thích.

Trải qua lạnh lạnh sau đó lại ấm áp, trực tiếp làm cho nhiệt độ bên trong vách ruột lại càng tăng thêm, tinh thần Ngô Sở Ủy lại càng nóng hơn bao giờ hết, đầu lưỡi Trì Sính ôn hòa nhẹ nhàng, vừa mới chạm vào, Ngô Sở Ủy liền phát ra tiếng rên rỉ cao vút, trong ánh mắt nhuộm đầy màu sắc dâm dăng lăng lợ.

“Thoải mái... Thật là thoải mái... Sâu hơn một chút...”

Cùng lúc đó, bàn tay to của Trì Sính lại bắt đầu xoa bóp Ngô Sở Ủy, lực tay vừa phải, mấy vị trí then chốt trên người đều được chăm sóc chu đáo, khiến khớp xương toàn thân Ngô Sở Ủy đều thả lỏng.

Tới khi thân thể mềm oặt lại làm ngược lại, cường độ tăng gấp đôi so với bình thường. Ngô Sở Ủy rên rỉ thỏa mãn, thỏa mãn, vẫn cứ là thỏa mãn... điên cuồng kích thích, lại điên cuồng sung sướng.... vừa day dứt vừa sáng khoái...mơ mơ hồ hồ... nhưng chưa bao giờ chạm đến đỉnh... chỉ cần gần đến lại dừng lại... vô cùng bứt dứt...

Trì Sính lúc này mới với ngọn nến đã được đốt lên, nghiêng bốn mươi lăm độ, nhỏ một giọt sáp nóng chảy trên cổ Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy ngay lập tức tỉnh lại sau cơn mê man sung sướng, cảm giác bỏng rát làm cậu khóc thành tiếng. (Ba ba Sính quá ác)

“Nóng!!!!!!!!!!!!!!.. Ô.....”

Trì Sính xoay tròn ngọn nến đến bên cạnh núm vú của Ngô Sở Ủy nhỏ một giọt.

Ngô Sở Ủy cổ gàn lên từng sợi cơ hiện lên, vẻ mặt biểu cảm cực độ đau đớn.

Thấy ngọn nến đang từ từ tiến lại gần, Ngô Sở Ủy ôm cổ tay Trì Sính van xin khổ sở, “Đừng nhỏ, đừng nhỏ nữa, nóng quá, bỏng chết tôi.”

Trì Sính lại đem hai tay Ngô Sở Ủy ghim lên sau đỉnh đầu. Lại cầm ngọn nến đã chảy sáp nóng, nhỏ từng giọt, từng giọt xung quanh núm vú hồng đỏ của Ngô Sở Ủy, mỗi lần lại nhỏ thêm mấy giọt sáp nóng.

Ngô Sở Ủy thét chói tai gào khóc kịch liệt, cánh tay bị Trì Sính đè lại điên cuồng mà giãy dụa, cổ gàn lên từng sợi máu bó cơ rõ ràng, gương mặt vận vẹo, trong mắt Trì Sính lại đặc biệt kích thích hấp dẫn, dục vọng lan tỏa.

Trì Sính dùng tay véo véo núm vú hồng đỏ của Ngô Sở Ủy, ngọn nến lại chậm rãi tiến lại gần.

Ngô Sở Ủy liều mạng lấy tay ngăn cản cánh tay của Trì Sính, nói như cầu xin van nài tha thứ.

“Đừng nhỏ chỗ đó, tôi rất miễn cảm,.. ôi ôi.....”

Lời này quả thực nghe rất ngóng bỏng, Ngô Sở Ủy trong ánh mắt hiện lên thấp thỏm lo sợ, Trì Sính chậm rãi cầm ngọn nến nghiêng.

Tách!!!! (Tiếng nhỏ giọt)

Một giọt sáp nóng cực lớn tưới lên chính diện núm vú của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy kịch liệt kêu khóc một tiếng, cậu nhỏ cứng rắn dưới sự kích thích kịch liệt kia đã sớm bắn ra chất lỏng trong suốt, Trì Sính nhận thấy được một “Tín hiệu”, cười một tiếng đầy dâm tà, tiếp tục đưa ngọn nến đến gần. (Ôi cha mẹ ơi, em dịch chương này xong chắc em chết... SUỐNG chết..)

Một giọt sáp nóng nhỏ xuống nơi miễn cảm của Ngô Sở Ủy, cậu vận vẹo eo lưng khóc rống xin tha, dưới móng vuốt đầm một mảng lớn, đáng vẻ thương vô cùng lại càng làm cho Trì Sính muốn “Yêu thương” cậu hơn nữa.

Ngô Sở Ủy thấy Trì Sính cầm ngòn nển đưa xuống phía dưới, chợt lấy tay che kín nơi mà bản thân cậu đã thêm muốn cự vật cứng rắn ân sủng.

“Không được!”

Trì Sính ánh mắt quyết liệt quay sang nhìn, giọng nói ồm ồm định lại rất có uy lực.

“Lấy ra.”

Ngô Sở Ủy sống chết liều mạng chống đỡ không buông tay.

Trì Sính cầm lấy roi da nhỏ đã chuẩn bị trước đó, hung hăng hướng mu bàn tay Ngô Sở Ủy đánh, Ngô Sở Ủy đau buốt cấp tốc thu tay về, một roi rơi vào đùi non của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy đau kêu một tiếng, nước mắt cũng rớt xuống.

Trì Sính dừng tay lại trên không một chốc lát, hỏi, “Đau hả?”

Ngô Sở Ủy liều mạng gật đầu.

Kết quả, roi da trên tay Trì Sính liền thay đổi phương hướng, đổi thành khối thịt mông mềm nhất của Ngô Sở Ủy, không một chút lưu tình đánh tới, hơn nữa mạnh mẽ ra lệnh cho Ngô Sở Ủy không được nhúc nhích, một bên đánh một bên muốn cậu phải thú tội.

Khi sáp nóng đông lại tất nhiên lại tiếp tục nhỏ sáp, khả dĩ làm vậy để giảm bớt cảm giác bỏng rát trên da.

Mặc dù như vậy, lúc sáp nóng được nhỏ lên đầu khác cậu nhỏ* Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy vẫn còn trợn trừng mắt, nghẹn một lúc lâu mới kêu gào khóc lên tiếng. (Không phải bao quy đầu nhé)

“AAAA..... hu hu.....”

Trì Sính vẫn chưa hạ thủ lưu tình, tiếp tục ra sức trừng phạt nghiêm khắc hành vi lừa gạt.

Sáp nóng nhỏ vào đầu khác cậu nhỏ, lên bìu trứng*, vùng giữa tiểu cút và cậu nhỏ mạnh mẽ bị tàn sát, mỗi một giọt sáp nóng đổ chảy đầy những nơi mẫn cảm nhất của Ngô Sở Ủy, làm cho thân thể trần truồng của cậu càng thể thâm lại càng dâm mỹ.(hội âm= vùng nằm giữa trứng và tiểu cút đó chỗ này đặc biệt nhạy cảm... ai có thì có thể tự tìm hiểu...)

Ngô Sở Ủy trước đầu khác bị nóng rát khóc, phần mông phía sau cũng vặn vẹo, ga giường cũng vì thế mà bị nhàu nát, trên người mồ hôi đầm đìa, cổ họng phát ra âm thanh vừa khóc vừa van xin.

“Không chịu nổi nữa..... hu hu...”

Trì Sính giọng nói nghiêm nghị vặn hỏi, “Biết sai rồi sao?”

“Đã biết..... hu hu..... Không dám lừa dối anh.....”

Vừa nói xong, Trì Sính đã nâng mông cậu lên, gần như tạo với ga giường một góc chín mươi độ, ép cậu nhìn thẳng đến tiểu cút của mình bị anh chơi, gia tăng kích thích bạo ngược.

“Đừng ! Đừng!” Ngô Sở Ủy khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng.

Mặt càng ngượng ngùng lại càng kích thích thú tính trong người Trì Sính, anh không những dừng tay mà còn dùng ngón tay đâm vào tiểu cút Ngô Sở Ủy, sáp nóng nhỏ lên thịt non hồng hào, đang co bóp.

Ngô Sở Ủy không khống chế được gằm rú, tiểu cút co rút kích thích, liền bắn ra.

Sau đó, Trì Sính từ nơi mẫn cảm nhất trên người Ngô Sở Ủy mà tàn sát bừa bãi, sáp nóng nhỏ vào tiểu cút, roi da bóp bóp vang dội. Ngô Sở Ủy đã triệt để từ bỏ lòng xấu hổ, đầu điên cuồng lắc lắc, hai cặp chân kịch liệt co giật giãy giụa, dịch trắng vắng khắp nơi, tiếng khóc vang vang không dứt.

”Trì Sính... hu hu..... Tôi biết sai rồi.....ôi ôi.... Không dám không dám...Tha cho tôi.....

ôi ôi..... Muốn chết.”

Cuối cùng, hung hăng một roi, công việc kết thúc. (Sợ quá. hu hu thật sự rất sợ.... em sợ chương H rồi.... Nhưng SUỐNG...)

Khoảng khắc này, bờ mông Ngô Sở Ủy diên cuồng mà co rúm lại, chân tay tê liệt hạ xuống.

.....

Lâu lắm mới chịu kích thích mãnh liệt này, Ngô Sở Ủy nhất thời có chút mệt lả, trên người khắp nơi âm ẩm đau mỗi, tũn thân nằm thẳng chân trên giường.

Trì Sính cười ôm Ngô Sở Ủy kéo vào lòng. (Cười cái shit ấy ba ba.... con từ ba luôn...)

“Anh quá độc ác.” Ngô Sở Ủy lên án nói, “Tôi không có dự định qua lại với anh nữa.”

“Đến mức này sao?” Trì Sính lau lau mồ hôi trên mặt cho cậu, “Cậu không phải rất thích hả?”

Ngô Sở Ủy chết cũng không thừa nhận.

Thật ra thì, Trì Sính dùng ngọn nến cũng là nhiệt độ nóng chảy thấp với Ngô Sở Ủy, căn bản sẽ không bỏng được da, hơn nữa lại có tác dụng thanh nhiệt bài độc có tác dụng điều dưỡng cực tốt. Về phần roi, Trì Sính cũng không dùng quá mạnh tay, điều hòa độ mạnh yếu rất chuẩn, làm cho Ngô Sở Ủy kêu sống kêu chết, hơn nửa phần đều là sướng.

“Đi, tôi đưa cậu đi xả hơi.”

Ngô Sở Ủy người đầy sấp đã khô kết vẩy, Trì Sính kiên trì cẩn thận giúp cậu kì cọ, tắm tấp, tất cả đều được kì sạch sẽ, hai người lại nằm vào bể tắm rộng lớn mát-xa.

Nước nóng bọt khí sôi sùng sục bốc lên, Ngô Sở Ủy hơi híp mắt, làm biếng không muốn nói chuyện.

Giọng của Trì Sính so với vừa rồi dịu dàng đi rất nhiều.

“Sau này có việc gì cứ thẳng thắn nói, đừng để trong lòng, sống như vậy không phải rất mệt mỏi hay sao?” (Con lại yêu ba ba rồi mặc dù con vẫn bị ám ảnh chút...Sướng ha ha.. em bị ám ảnh sướng)

Ngô Sở Ủy sắc mặt buồn bực trầm trầm không lên tiếng, chỉ im lặng.

Trì Sính vỗ về sau gáy của cậu hỏi, “Tôi đáng sợ như vậy sao?”

Vừa nghe lời này, Ngô Sở Ủy bật dậy mắt trợn trừng, ánh mắt vô cùng hung hãn ném cho Trì Sính một câu trả lời, “Anh nghĩ xem? Anh không phải đang nói mấy lời vô ích hay sao!!!!?”

Trì Sính bị vẻ mặt đáng yêu này của Ngô Sở Ủy chọc cười, tay hắt hắt nước vào mặt Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy tức giận đến nhắm đầu Trì Sính đánh đánh, ấn đầu anh vào trong nước.

Trì Sính cũng không tức giận, tùy cho Ngô Sở Ủy làm loạn.

Một lát sau, Ngô Sở Ủy lại không biết ngưng ngừng xấu hổ mà ôm lấy Trì Sính.

“Sau này, tôi giúp cậu thư thái đầu óc, cậu giúp tôi thỏa mãn như hôm nay.”

Những lời này vô cùng bình thường, rất bình thường, nhưng xuất phát từ miệng Trì Sính, đột nhiên làm Ngô Sở Ủy rất cảm động.

Ngô Sở Ủy lại hôn lên môi Trì Sính, ngọt ngào say sưa, kích thích, nhẹ nhàng đi vào tim anh.

Hai người trong bồn tắm lớn mây mưa một trận, lại đi đến phòng ngủ trên giường lớn.

Đèn trong phòng sáng rất ấm áp, ngoài cửa sổ là biển, sóng biển vỗ vào bờ, âm thanh hai trái tim loạn nhịp kích thích đảo điên, mây mưa triền miên, tình yêu tràn ngập, vui, sướng, hạnh phúc.

“Vừa một chút cũng không thích!” Ngô Sở Ủy chẳng biết tại sao lại không thích nổi cách Trì Sính đối với cậu nghiêm phạt, giọng nói buồn bực trầm trầm, “Tôi không thích loại thoải mái này.”

Trì Sính trên mặt lộ ra dáng đáp cười cười, “Vậy cậu thích loại nào?”

Ngô Sở Ủy ánh mắt sáng lên đảo quanh dâm dăng, liếc Trì Sính một lát, đánh chiếm ý chí của anh sau đó mạnh mẽ nghiêng người, đè lên người Trì Sính.

194. Chương 194 - Kém Thông Minh

“Cũng nên cho tôi hoàn thành tâm nguyện luôn không?” Ngô Sở Úy nói.

Trì Sính biết rõ còn hỏi, “Hoàn thành tâm nguyện gì?”

Ngô Sở Úy đưa tay lên hông Trì Sính, vỗ nhẹ hai cái, nháy mắt với Trì Sính.

“Hiểu không?”

Hiểu thì hiểu rồi, nhưng Trì Sính lại nói.

“Tâm nguyện của cậu đã hoàn thành, không cần hoàn thành lần thứ hai.”

Ngô Sở Úy tái mặt, “Hoàn thành lúc nào? Sao tôi lại không biết?”

Ngón tay của Trì Sính vân vê qua lại trên eo Ngô Sở Úy, khiến eo Ngô Sở Úy không ngừng run rẩy.

“Lần trước ở chỗ Quách Tử, thuốc kích dục đồ đầy đất, lúc tôi thấy cậu thì cậu đã hít phải quá nhiều, lại mê man quá sâu, nếu tôi không để cậu phản công sẽ không thể giải lượng thuốc lớn như thế, vì vậy tôi đã anh dũng hiến thân.”

Trì Sính thoải mái ở trước mặt người yêu “thừa nhận” bị thông*, thật là một đột phá có tính lịch sử.

Ngô Sở Úy không đồng ý, “Tôi một chút ấn tượng đều không có?”

“Ngày đó cậu mơ mơ hồ hồ, đã làm gì đều không nhớ rõ.”

Đây đều là lời nói thật, bởi vì lúc Ngô Sở Úy tỉnh lại, ngoại trừ thân thể đau nhức, biết rõ bản thân đã làm việc đó, còn lại cái gì cũng không biết.

Nhưng cậu cũng không ngốc, nên lúc này mới phản bác lời Trì Sính.

“Anh dựa vào mấy câu trúng thuốc nên mơ mơ hồ hồ, anh nói đã ngủ là đã ngủ sao? Không có chứng cứ tôi không tin.”

Vì Trì Sính biết rõ Ngô Sở Úy không phải ngốc, Trì Sính thật sự đưa “chứng cứ” ra .

Lấy điện thoại di động ra, chọn một đoạn ghi âm mở lên.

Giọng Trì Sính trầm thấp từ bên trong truyền đến.

“Nếu sau này cậu không thừa nhận thì sao?”

Ngô Sở Úy nói, “Yên tâm đi, tôi làm xong sẽ thừa nhận.”

Nghe được đoạn đối thoại này, Ngô Sở Úy nhất thời cả kinh.

“Là thật sao? !”

Thật ra đoạn ghi âm này là do Ngô Sở Úy muốn Trì Sính đồng ý nên nói vậy, phía sau còn có một câu, nhưng Trì Sính không thu lại.

Tình huống thật sự là:

” Nếu sau này cậu không thừa nhận thì sao?”

” Yên tâm đi, tôi làm xong sẽ thừa nhận.”

“Vậy cũng không được.”

Mấy chữ “Vậy cũng không được” này không có trong đoạn ghi âm, thế là cả đoạn ghi âm bỗng chốc từ trưng cầu ý kiến biến thành hai người đã làm xong việc đó, Trì Sính cần xoa dịu tâm lý.

Ngô Sở Úy cầm lấy điện thoại có chứa đoạn ghi âm, nghe đi nghe lại.

Còn để ý, xem kỹ ngày ghi âm, kết quả thật là ngày hôm đó.

Quả nhiên, so với Trì Sính, cậu còn thua một cái đầu.

“Sao có thể!” Ngô Sở Ủy có chút không thể tin, “Tôi đã sớm đề được anh?”

Thật ra để Trì Sính gạt đầu là một việc rất không dễ dàng.

Nhưng vì để ổn định tâm tình Ngô Sở Ủy, anh chỉ còn cách làm như vậy, bởi vì tâm lý Ngô Sở Ủy một ngày không ổn định, cũng ảnh hưởng đến thân thể cậu.

Ngô Sở Ủy kích động không thôi, dùng sức xoa xoa cánh tay Trì Sính truy hỏi.

“Biểu hiện của tôi lúc đó ra sao? Có mạnh mẽ không? Tôi nói với anh, đừng thấy thằng nhỏ của tôi không dài bằng anh, nhưng cũng linh hoạt lắm, dùng tốt vô cùng! Ha ha, chắc anh không tin, nếu tôi ra sức, ba năm người chưa chắc làm hơn tôi.”(ATSM rồi Ủy Ủy)

Trì Sính miễn cưỡng gạt đầu, nói hòa với cậu.

“Tạm tạm.”

Trì Sính rất ít khi khen ai, nếu từ miệng anh nói ra tạm tạm, thì ý nghĩa chính là hài lòng.

“Khá lắm!” Ngô Sở Ủy còn đang tự kỷ, “Tôi vậy mà có thể đề được anh? Thế vậy mà có thể đề được ”tổng công đại nhân“? Vậy chẳng phải tôi có thể chinh phục đàn ông khắp thiên hạ sao?”

Trì Sính ho nhẹ một tiếng, “Đừng khoa trương như vậy.”

Ngô Sở Ủy cũng cố gắng đè nén tâm tình kích động, giọng trầm ổn nói: “Đúng đúng đúng, anh là đệ nhất pháo thành phố, tôi chẳng phải là chinh phục toàn bộ già trẻ Bắc Kinh sao.” (Ủy Ủy động kinh)

Trì Sính, “...”

Đối với Ngô Sở Ủy mà nói, cảm giác đề được Trì Sính cũng không quan trọng, dù sao cậu cũng là trai thẳng, đề được một người đàn ông cao lớn cũng không hẳn là thoải mái. Then chốt chính là cảm giác thành tựu này, vốn liếng khoa trương thế này, một khi phát sinh, sau này có thể ngẩng cao thẳng nhỏ làm đàn ông.

Dù bị Trì Sính đề còn không sợ, dù sao tôi cũng từng đề được anh!

Có điều cậu vẫn có chút cảm giác chưa thỏa mãn, dù sao lúc đó ý thức không rõ ràng, sau còn muốn tìm hiểu kỹ.

Vì vậy vân vê cằm Trì Sính hỏi: “Lúc đó anh có rên rỉ không?”

Trì Sính gạt đầu.

“Anh rên rỉ ra sao?” Ngô Sở Ủy hào hứng hỏi.

Trì Sính nói: “Bình thường cậu rên rỉ thế nào, thì tôi rên rỉ như vậy.”

Mắt Ngô Sở Ủy lúc này tỏa sáng, “Anh rên rỉ như vậy thật sao?”

Trì Sính cả đời chưa từng cười thoải mái như vậy.

Ngô Sở Ủy lúc này mới phát hiện, biểu hiện của cậu đã... tự bán đứng mình.

Một giây sau, cả người bị Trì Sính đè bên dưới.

“Tôi thật muốn fuck chết cậu! Để cậu đùa cợt thế này...” Trì Sính vừa trêu đùa trứ, vừa liếm dọc từ eo đến bên trong khe mông Ngô Sở Ủy, ánh lửa trong mắt ngày càng mãnh liệt.

Ngô Sở Ủy cũng bị Trì Sính khơi lên dục vọng, trên thực tế sau khi bị ngược đãi vừa rồi, dục vọng cũng vắng đâu mất.

Trì Sính hôn vành tai Ngô Sở Ủy, hàm răng ma sát sụn tai cậu phát ra tiếng chụt chụt.

“Ư...” Ngô Sở Ủy dùng chân quần lấy hông Trì Sính.

Trì Sính híp đôi mắt vô cùng có thần, nhẹ giọng nói bên tai Ngô Sở Ủy mấy lời gợi tình: “Cậu nói xem, nếu cậu mặc váy cỏ khiêu vũ, so với mấy bà mấy cô có gợi tình hơn không?”

Ngô Sở Ủy then quá hóa giận, “Anh so sánh tôi với đàn bà?”

“Ai nói múa váy cỏ váy phải là nữ? Cậu không thấy phía sau có mấy chú nhóc xếp hàng sao?” Trì Sính tiếp tục châm ngòi thổi gió, “Bởi vì bọn họ không so được cậu, tôi mới muốn thấy cậu mặc.”

“Tôi không muốn mặc.” Ngô Sở Ủy bĩu môi.

Trì Sính không nói lời nào, ngón tay to vuốt ve xương cùng Ngô Sở Ủy, rõ ràng có ý xúi giục.

Ngô Sở Ủy nhịn không được khiêu khích của Trì Sính, cuối cùng vẫn nói ra.

“Anh mặc tôi sẽ mặc.”

Trì Sính vốn đã chuẩn bị hai cái, loại so với váy khiêu vũ khác biệt rất lớn, đầu tiên là ngắn, giống như một vòng lá cây quấn quanh eo, bộ phận bên dưới nửa kín nửa hở, lộ ra vẻ nguyên thủy gợi tình, kích thích mạnh mẽ.

Ngô Sở Ủy ốm hơn so với trước, eo nhỏ hơn, cái mông càng cong rõ hơn, lá cây dài mảnh khoác lên mông, để lộ phong tình bên trong, mạnh mẽ kích thích hai mắt Trì Sính.

Mà thằng nhỏ trong quần Trì Sính hơi ngẩng lên, ẩn hiện trong lá cây, lộ ra vẻ nguy hiểm, cũng khiến Ngô Sở Ủy căng thẳng.

Hai người “hoang dại” ôm lấy nhau.

Đầu lưỡi Trì Sính linh hoạt đùa giỡn đầu vú Ngô Sở Ủy, cảm thụ mùi vị tiêu hồn này không lâu Ngô Sở Ủy trong nháy mắt kêu rên thành tiếng, tay cũng thuận thể đưa lên cơ ngực Trì Sính mạnh mẽ xoa nắn.

Trì Sính mút đầu vú bên trái Ngô Sở Ủy cương to, nhưng bên phải vẫn để mặc.

Thật ra đầu vú bên phải của Ngô Sở Ủy mềm cảm hơn so với bên trái.

Ngô Sở Ủy không vừa lòng, chỉ còn cách dùng tay ôm lấy đầu Trì Sính chuyển sang bên phải, giọng mơ hồ cầu xin, “Mút mút bên này... Mạnh chút... A a a...”

Thằng nhỏ của Trì Sính hùng hực khí thế, ở trong bụi cỏ gào thét dựng lên.

“Muốn tôi mút thằng nhỏ của cậu sao?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy ngượng ngùng cười, “Sao anh biết?”

Trì Sính nhéo bấp đùi Ngô Sở Ủy một cái, không mở miệng giải thích.

Bị khoang miệng ẩm áp của Trì Sính bao vây không lâu sau đó, Ngô Sở Ủy suýt nữa bắn ra.

Đầu lưỡi Trì Sính đánh mạnh vào đầu khác nhạy cảm của Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy nhột nhột phát ra tiếng rên rỉ, cái mông run lên một cái, lá cây không ngừng vuốt mặt Trì Sính, cũng khiến tâm tình anh xao động.

“Đừng... muốn ra...” Ngô Sở Ủy ý loạn tình mê run run mông lên.

Trì Sính sao có thể để Ngô Sở Ủy hao tổn thể lực nhanh như vậy? Vì vậy xoay người, dựa vào đầu giường, ôm lấy đầu Ngô Sở Ủy, để cậu ngậm lấy thằng nhỏ của mình.

Chưa được nửa cây, Ngô Sở Ủy đã khó thở.

Trì Sính thở mạnh, ôm chặt đầu Ngô Sở Ủy, thằng nhỏ ra vào rất nhanh trong miệng cậu.

Ngô Sở Ủy bị sặc ô ô kêu to, Trì Sính một lúc lâu mới buông cậu ra.

“Đau hết cả hàm rồi.” Ngô Sở Ủy lên án nói.

Trì Sính nói: “Vậy cậu dùng đầu lưỡi liếm.”

Ngô Sở Ủy vừa lè lưỡi, Trì Sính lại ra lệnh: “Quỳ.”

“Tôi không làm, vậy ti tiện lắm!” Ngô Sở Ủy kháng nghị.

Trì Sính nắm lấy cằm cậu nói: “Chính là thích bộ dáng ti tiện của cậu, nhanh một chút, vênh mông lên đi, tôi muốn nhìn.”

Ngô Sở Ủy càng chống đối, Trì Sính càng hưng phấn, càng muốn cậu xấu hổ.

“Không nghe lời tôi đành phải ra tay.”

Ở trên giường, Ngô Sở Ủy vẫn không thể không sợ cường quyền, dù sao danh xưng đệ nhất pháo của Trì Sính không phải là giả, hậu quả của việc chống đối chỉ có thêm thua thiệt. Hơn nữa trong ý thức của Ngô Sở Ủy, cậu đã từng đề Trì Sính, có bị Trì Sính bắt nạt một chút, trong lòng cũng không quá khó khăn để chấp nhận.

Vì vậy thuận theo ý Trì Sính, từ nằm biến thành quỳ.

Trì Sính xốc váy cổ của Ngô Sở Ủy lên, lộ ra cặp mông tròn trịa vun cao, ánh mắt mê man nhìn chăm chăm, nghĩ đến dáng vẻ vận vẹo dâm đăng của cậu.

Rốt cục, Trì Sính thưởng thức được rồi lúc, một tay kéo mông Ngô Sở Ủy lại trước mặt.

“Mấy ngày này không có tôi, có tự thỏa mãn không.”

Ngô Sở Ủy lắc đầu, “Không có.”

“Thật sự không có?” Trì Sính lại hỏi.

Ngô Sở Ủy xấu hổ và giận dữ không thôi, một cước đá thẳng thẳng nhỏ của Trì Sính. Kết quả bị lá cây trong quần anh ta quần lấy, không rút chân về được, lại để cho Trì Sính đem cái chân còn lại kéo về hướng ngược lại, ép hai chân mở rộng để lộ rõ hoa cúc hồng nhạt.

195. Chương 195 - Ngô Ra Một Đạo Lý

Trì Sính mới chỉ nhìn, cự long* đã căng phồng đau nhức. (Cứ để là cự long cho nó hoành tráng, nhắc đến cự long là nhắc đến JJ của ba ba Sính, nhắc đến cậu nhỏ là nhắc đến JJ của Ủy Ủy..)

Anh dùng cành lá cây mềm mềm ác liệt trêu đùa vách mông Ngô Sở Ủy, rồi lại trêu đùa nhẹ nhẹ ở miệng tiểu cúc, từ từ rê một đường dọc đùi non mà chà sát, càng làm càng nhìn thì vật nóng hổi cứng rắn bị nhốt trong quần lại căng lên trong đó và nhiệt liệt phản ứng, như một con rồng hùng hổ gầm rú muốn thoát khỏi cái xiềng xích đang giam giữ mình.

Sự thực chứng minh, cái mông của Ngô Sở Ủy không dám tự ý di chuyển, nó như tê cứng bị Trì thiếu gia trêu đùa. Trì Sính đâm một ngón tay vào trong mép ruột, lại bị tiểu cúc co bóp kịch liệt bài xích ra.

“Đau” Ngô Sở Ủy đẩy cánh tay của Trì Sính ra.

Trì Sính lại dốc ngược chai dịch bôi trơn bơm ra rất nhiều, cứ như lần đầu tiên làm tình vậy, kiên trì cẩn thận chu đáo mà mở rộng vách ruột cho cậu. Mặc dù dưới thân cự long đã cứng rắn nóng hổi giống như bàn là, nhưng anh vẫn như trước, mạnh mẽ chịu đựng cơn kích thích điên cuồng phía dưới.

Lúc ngón tay thô ráp của Trì Sính ra vào cửa động của Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy mê man rên rỉ, túm lấy tay Trì Sính ấn ấn vào, dịch trắng chảy xuống tay Trì Sính vô cùng dâm mỹ.

Phản ứng kích động kịch liệt này của Ngô Sở Ủy như chứng minh xa nhau mấy ngày cậu có bấy nhiêu “nhớ nhung” Trì Sính.

Trì Sính đối với hành động này của Ngô Sở Ủy vô cùng thích thú, càng tăng thêm tốc độ ngón tay ra vào mạnh mẽ, chà sát lên vách ruột cậu một trận.

Ngô Sở Ủy vừa phóng ra một trận, vật nhỏ bé mềm nhũn lại rất nhanh dựng thẳng cứng rắn, quay đầu nhìn Trì Sính ánh mắt tràn đầy khao khát thêm muốn.

“Muốn sao?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Nhanh lên một chút đâm vào.... ừm.”

Trì Sính nói, “Cậu mặc váy cổ này ngoáy ngoáy cái mông, tôi liền thỏa mãn cậu.”

Ngô Sở Ủy ngượng ngừng không thôi, lập tức nằm lỳ trên giường giả chết. Kết quả ngón tay Trì Sính bên trong cơ thể cậu hướng đến điểm mẫn cảm hung hăng đâm đâm chọc chọc, kích thích cực điểm. Ngô Sở Ủy lập tức không chịu nổi, lần thứ hai thẹn thùng mà cong chân dậy.

Nhưng mà cũng chỉ lắc lắc coi như có cái eo, hơi vắn vẹo.

Trì Sính con người như chứa lửa, ý chí triệt để bị cặp mông săn chắc lại mềm mại rung rung lẳng lơ một lần nữa đánh bại không còn một chút đường lui, kéo hông của Ngô Sở Ủy mãnh liệt một thúc đâm thẳng cự long vào cái ‘phập’.

Hai người trong phút chốc đó cùng điên cuồng, cùng sáng khoái, tiểu súc được an ủi lấp đầy, cự long được bao trọn ấm nóng. Rên rĩ gầm rú cũng không thành tiếng.

Xa nhau hai tháng, không có một chút nào tạp niệm, thân thể cùng trái tim hoàn toàn hòa làm một, làm cho say mê không ngừng.

“Thật sâu...” Ngô Sở Ủy rên rĩ một tiếng, theo bản năng dâm dăng.

Mặc dù như vậy, cậu vẫn hấy hấy cái mông lên một chút, làm cho Trì Sính càng đâm sâu hơn, thâm nhập mãnh liệt hơn.

Trì Sính đột nhiên thô bạo thúc thúc đâm đâm, như đã tóm được con mồi sau khi mất nhiều thời gian rình mồi, cứ như vậy mà cắn xé, mỗi một cú thúc đều đến tận cùng vách ruột, mạnh mẽ kịch liệt lại có chút yêu thương, mồ hôi lấm tấm trên lưng chảy xuống hòa với mồ hôi trên bụng Ngô Sở Ủy nhễ nhại kích tình. Tốc độ mỗi lúc một nhanh hơn, như thủy triều dâng lên, một cơn sóng vừa qua cơn sóng sau lại tới, cứ thế mà đâm tàn sát, Ngô Sở Ủy tiếng rên rĩ khoái cảm ngắc ngứ rồi thành thổ dốc. .

“A a a a...”

Trì Sính nắm lấy hai tay Ngô Sở Ủy, nằm ở trên người cậu, xâm nhập từ phía sau, một bên hung hãn phàn phạch đâm tới, một bên hỏi Ngô Sở Ủy, “Chơi có đủ sướng hay không?”

Ngô Sở Ủy ừm ừm không thể nói lên thành tiếng.

Trì Sính lại gia tăng tốc độ mạnh mẽ hơn, bóp bóp phàn phạch như sấm vang giữa da thịt, giường cũng rung lên.

“Có đủ sướng hay không?”

Ngô Sở Ủy sụp đổ mà rên rĩ tiếng kêu phá tan cổ họng, “Đủ rồi,... đủ rồi...”

Trì Sính lại để cho Ngô Sở Ủy nằm trên người mình, nằm ở phía dưới nhìn cậu dâm dăng làm lắc eo lên xuống, lá cây theo luật động của cậu mà từ từ quét lên hai háng chân bành ra, cậu nhỏ của Ngô Sở Ủy lúc ẩn lúc hiện dưới cái váy cổ. Trì Sính vén cái váy cổ lên, nhìn cậu nhỏ của Ngô Sở Ủy theo nhịp lên xuống mà vùng vùng không ngừng, lại đặc biệt kích thích anh, cự long cứ thế mà cứng rắn hơn, trưởng to hơn, lại thô bạo hơn.

Trì Sính tay hung hăng nhéo nhéo núm vú Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy thoải mái kêu gào rên rĩ kích tình tăng lên.

” Đờng đau...”

Trì Sính vẫn như trước dùng bàn tay to thô ráp hung hăng nắn bóp, hông lại tăng thêm lực đẩy đẩy lên như một máy khoan công suất lớn, Ngô Sở Ủy thân thể chơi với mờ hồ nghiêng ngã, sắc mặt nhợt nhạt mà kịch liệt rên rĩ.

” “A a a a... Muốn bắn...”

Ngô Sở Ủy chịu không nổi loại kích thích mạnh mẽ này, muốn từ trên người Trì Sính rút cự long của anh ra khỏi cơ thể. Kết quả lại bị Trì Sính ôm chặt hông lại, mạnh mẽ ép ngồi xuống, lại một trận mãnh liệt chà xát đâm vào.

Ngô Sở Ủy mông run rẩy không ngừng, đằng đằng đã hơn nửa tiếng đồng hồ, tiếng rên rĩ cũng vì thế mà khàn đặc.

Trì Sính không có ý định bỏ qua cho cậu, đẩy một cái làm cậu ngã ra giường, tiếp tục đặt cậu dưới thân mạnh mẽ làm. Ngô Sở Ủy vòng tay chặt chẽ ôm lấy cổ Trì Sính, ý thức hỗn loạn mà nói những lời dâm dăng lẳng lơ.

“Trì Sính..... JB của anh thật lớn.... Nóng quá... Thoải mái...”

Trì Sính bị những lời này của Ngô Sở Ủy mê hoặc, ngay cả bản thân là ai cũng không biết, đã từng ngủ qua rất nhiều người, dâm dăng cũng rất nhiều nhưng chưa gặp ai lại dâm dăng như Ngô Sở Ủy, tìm liền nhanh chóng bị bóp không còn mảnh vụn nhỏ nào.

Hai người ôm nhau, cùng nhau đạt đến cao trào, giường lớn cũng rung mạnh.

Kết quả, Trì Sính vừa mới rút cự long ra khỏi vách ruột Ngô Sở Ủy, nghe thấy tiếng nước nổ, cự long lại lần thứ hai dựng lên thẳng đứng, cứng rắn không khoan dung.

Lần này anh thử một vài tư thế mới, anh bắt Ngô Sở Ủy chống hai chân tạo thế trung bình tấn, bản thân thì nửa ngồi xổm, từ phía sau xâm nhập rất sâu, mạnh mẽ hướng về phía trước chà xát kịch liệt.

Ngô Sở Ủy sao có thể đứng vững, nhiều lần ngã ngồi lên đùi Trì Sính, loại đánh dã chiến này làm cho Trì Sính vô cùng cao hứng kích thích. Anh tiếp tục đâm vào điểm mẫn cảm của Ngô Sở Ủy, đâm đến khi Ngô Sở Ủy rên rĩ né tránh, nhiều lần chịu không nổi đều muốn chạy, lại bị Trì Sính kéo trở lại tiếp tục mạnh mẽ làm.

Loại tư thế này giống như động vật giao phối, người ta không khỏi xấu hổ, hơn nữa lại dồn hết trọng tâm lên thắt lưng và chân, một chút vững vàng cũng không có cảm giác, tư thế này quả thật rất khó thực hiện. Thật cũng muốn đứng lên thì đứng lên, nằm ra thì nằm ra thoải mái mà làm, nếu cứ làm kiểu này thì có khi cuồng loạn mất, nhưng không hiểu sao lại rất kích thích, nhưng kích thích đến không chịu được.

“Tôi không chịu nổi...” Ngô Sở Ủy cào cào bầm bầm lên bắp tay săn chắc của Trì Sính mấy vết, tơ máu cũng hằn lên, cậu rên rĩ kêu gào, “Muốn chơi chết tôi.... aaaaa hả...”

“Sớm thôi” Trì Sính nói, “Cậu chịu đựng như thế này, cả đời cũng không nhiều.”

Vừa dứt lời, cánh tay khoác chân Ngô Sở Ủy lên, nhắc cả người cậu lên tạo tư thế, “giúp đi tiểu” * tư thế này đâm lên từ phía sau mạnh bạo, lực ra vào mạnh đến kinh người. (Tư thế như bé trẻ em xiết ị.)

Ngô Sở Ủy bị chơi đầu óc mê man, quên hết tất cả, đầu điên cuồng mà lắc lư, rên rĩ rồi đến hô hấp khó khăn, cơ thể không thể khống chế được giống như vừa run rẩy vừa co thắt kịch tình, mỗi lần đổi một tư thế khác lại bắn ra một lần.

Có lẽ do kìm nén quá lâu, hiện tại, Trì Sính thật sự đem Ngô Sở Ủy chơi đến “hồng”.

Ngô Sở Ủy nửa thân dưới như bị tiêm thuốc tê, chỉ là không phải không có ý thức cảm giác, mà là cảm giác quá mạnh, kích thích vô cùng lại liên tiếp, liên tiếp đến không thể phân tán hết được xúc cảm, bất kể Trì Sính đâm húc như thế nào kích thích vào điểm mẫn cảm hay không thì Ngô Sở Ủy đều sẽ bắn ra từng dòng từng dòng dịch thể trắng đục, kích thích liên tục kích thích, điên cuồng liên tiếp điên cuồng, lên đỉnh hết lần này đến lần khác.

Cho dù Trì Sính ‘công lực thâm hậu’, cũng là lần đầu tiên chơi được đến cảnh giới kinh thiên động địa này.

Ngô Sở Ủy thân thể vẫn run rẩy, hai má ửng hồng, ánh mắt mê man như bị trúng tà đầy mị hoặc.

Trì Sính mắt chăm chăm nhìn Ngô Sở Ủy không di chuyển, nhìn thế nào cũng thấy chưa đủ.

Ngô Sở Ủy lúc này thật sự sợ, Trì Sính bên kia khẽ động, cậu liền hết sức đề phòng. (Chết cười... hí hí...)

“Đừng có chạm vào tôi.” Ngô Sở Ủy giọng mang chút nức nở.

Trì Sính cố ý nói, “Hay tôi đưa cậu đi kiểm tra xem sao? Có phải giây thần kinh bị loạn rồi không?” (Vì người em Ủy bị tê, không còn cảm giác ý.... cười đau ruột..)

“Không được! !” Ngô Sở Ủy bi thương, “Nhờ ra bác sĩ khám cho tôi, phát hiện ra, tôi việc kia, không phải cả bệnh viện cười nhạo hay sao? Tôi còn có thể làm người như thế nào nữa hả?”

Trì Sính hỏi, “Vậy cậu chịu đựng được không?”

Ngô Sở Ủy nói, “Chỉ cần anh không động vào tôi sẽ không sao, sáng mai thì chắc sẽ ổn.”

“Hiện tại đã là sáng sớm rồi.” Trì Sính chỉ chỉ bên ngoài.

Ngô Sở Ủy nghẹn ngào một tiếng, thói quen đi tiểu lúc sáng sớm không thể bỏ.

“Làm sao bây giờ?”

Ngô Sở Ủy động cũng không dám động, hai chân đều trong trạng thái tê dại, đừng nói có thể đứng lên, nghiêng người một chút cũng là quá sức.

Trì Sính nói, “Hay tôi bế cậu đi nhé.” Nói rồi đưa tay tới.

Ngô Sở Ủy ngao ngao kêu lên một tiếng, “Đừng..... đừng động vào tôi.”

Cuối cùng, Trì Sính “vạn bất đắc dĩ” cầm một bình hoa nhỏ trở lại.

“Tiểu vào đây.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy không có lực đẩy đẩy tay của Trì Sính, “Anh để tôi, tôi tự làm, anh quay mặt ra đằng kia.”

Trì Sính đưa bình hoa cho Ngô Sở Ủy.

Kết quả, tay Ngô Sở Ủy run run rẩy rẩy kịch liệt, căn bản không thể cầm được.

Đường cùng ngô tận, mặt dày nói với Trì Sính.

“Vẫn là.... anh cứ đến đây đi.”

Trì Sính cầm bình hoa để dưới cậu nhỏ của Ngô Sở Ủy, nhìn bình hoa ánh mắt ẩn náu một tia dâm tà.

Ngô Sở Ủy dự cảm không tốt cảm thấy nếu cứ như vậy mà tiểu thì kiểu gì cũng xảy ra “tình huống ngoài ý muốn”, cho nên chậm chạp không dám tiểu.

“Không tiểu được?” Trì Sính cười cười, “Vẫn muốn tôi giúp cậu bóp cho nó ra?”

“Không phải,... Không phải..., aaa...”

Trì Sính nói là làm, bóp bóp, tay lại búp một cái, Ngô Sở Ủy lập tức trợn mắt, nhanh chóng sồn ra trong quần một ít, nước tiểu xối xả vào bình hoa tạo âm thanh tồ tồ, kèm theo là tiếng Ngô Sở Ủy không khống chế được rên rỉ sảng khoái, eo liên tiếp rung mình mấy cái, như là đang chịu đựng thống khổ cực lớn, sắc mặt nhăn nhó, tất cả “trò hề” đều bị Trì Sính nhìn không sót một chút.

Giải quyết xong xuôi, Trì Sính lắc lắc bình hoa, ánh mắt đùa cợt nhìn Ngô Sở Ủy.

“Lần đầu tiên thấy người đi tiểu lại có thể thoải mái như vậy.”

Ngô Sở Ủy dùng chăn che đầu lại.

Trì Sính lại đưa tay xuống dưới, “Tôi lắc lắc cho cậu.”

Ngô Sở Ủy gào khóc kêu la, “Nghìn vạn lần đừng ah..., không làm... ah!!!”

Không có biện pháp, Trì Sính bị vẻ dâm đang khi đi tiểu của Ngô Sở Ủy kích thích lòng lại nổi lên dục vọng không thể kìm chế, Ngô Sở Ủy càng không chịu nổi anh lại càng muốn kích thích chỗ mẫn cảm của cậu.

Hậu quả có thể tưởng tượng, Ngô Sở Ủy bị một trận lớn ập tới kích thích mãnh liệt, hai chân không còn lực dạn ra, lập tức ngắt lịm.

Liên hôn mê từ sáng sớm hôm trước đến sáng ngày hôm sau, nếu tính đúng ra thì đã trải qua ba cái sáng sớm. Hơn hai mươi giờ hôn mê, cuối cùng nửa thân dưới thần kinh cũng trở lại trạng thái bình thường.

Sau khi tỉnh lại cơ thể Ngô Sở Ủy thật sự rệu rã, mỗi nhừ.

Giờ khắc này cậu nhận ra một cái đạo lý.

“Đáng sợ nhất không phải chia tay, mà là hợp lại! ! !”

196. Chương 196 - Mười Tệ Tiêu Vật

Ngô Sở Ủy và Trì Sính ở lại Hawaii thêm hai tuần nữa, lúc trở về đã là mười bảy tháng giêng, Tết âm lịch đã kết thúc hoàn toàn rồi, tất cả các đơn vị đều làm việc trở lại bình thường.

Công ty Ngô Sở Ủy cũng chính thức buôn bán trở lại, từ lúc bà Ngô mất, mọi việc trong nội bộ công ty hầu hết đều do Lâm Ngạn Duệ phụ trách. Ngô Sở Ủy dự định từ bây giờ những chuyện vụn vặt đều giao hết cho cậu ấy, còn mình sẽ đi khảo sát thị trường, làm công ty phát triển lên một tầm mới.

Khương Tiểu Soái mừng năm mới ở quê đã lên trở lại Bắc Kinh.

Ngô Sở Ủy liền đi tìm cậu ta, phát hiện sau năm mới, hai người khác nhau hoàn toàn. Khương Tiểu Soái da trắng trẻo mượt mà lại béo lên trông thấy, Ngô Sở Ủy thì đen và gầy hơn.

“Đi chơi thế nào?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy thờ ơ trả lời, “Thì có chuyện gì nữa chứ.”

Có chuyện gì nữa là sao? Khương Tiểu Soái ánh mắt tà tà liếc nhìn Ngô Sở Ủy, nhìn cậu vừa đen vừa gầy đi, mắt to tròn lại đầy khí thế hơn so với lúc trước. Làm cho đau thương khi bà Ngô mất của Ngô Sở Ủy giảm đi nhiều như vậy, có thể thấy được Trì Sính đã tổn không ít thời gian và tâm tư.

“Cậu thế nào rồi hả?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Khương Tiểu Soái buông tay, “Tôi vẫn luôn như vậy thôi!” Ngô Sở Ủy quay đầu lại nhìn chằm chằm Khương Tiểu Soái nói, “Này, có chuyện tôi vẫn muốn hỏi cậu, cậu và Quách tử, rốt cuộc có cái kia kia không hả?”

Khương Tiểu Soái cố ý giả ngu, “Cái nào hả.?”

Ngô Sở Ủy hai tay nắm lại một chỗ, bàn tay nắm lại ngón trở thì chọc chọc vào giữa nắm tay dâm tà cố ý dùng tay ám chỉ mấy việc hạ lưu. (Thông ass ý..)

“Cái việc này này.”

Khương Tiểu Soái cười khúc khích vui một chút, cho Ngô Sở Ủy một câu trả lời rất lạnh.

“Không có.”

Ngô Sở Ủy khuôn mặt hơi nheo lại, “Chậm trễ cái gì nữa hả.?”

“Tôi còn chưa sốt ruột, cậu gấp gấp cái gì?”

Ngô Sở Ủy bĩu môi, không lưu tình mà công kích Khương Tiểu Soái.

“Đạo đức giả hả? Cậu cũng không phải trai trinh, cậu cũng không phải thẳng nam. Cậu chưa từng nghe qua bài hát này sao? Trời còn vượn sắc xanh chiếu rọi mọi nơi, những bông hoa như mây năm mới được một lần chúm chím đưa nở, chim én mỹ lệ e ấp bay về phương nào, thanh xuân của chúng ta cũng như chim én bay mãi không trở lại, thanh xuân của tôi.....”

“Được, được, được...!!!” Khương Tiểu Soái cắt đứt lời Ngô Sở Ủy, “Đại ca à, cậu hát bài hát này với nói chuyện cùng tôi thế này có liên quan gì hả?”

“Có chứ!” Ngô Sở Ủy giải thích cho Khương Tiểu Soái,” Cậu không nghe ca từ ẩn chứa trong bài này sao? Những bông hoa chúm chím đua nở, không phải giống tiểu cúc của cậu đang mở rộng chờ người ta ân sủng hả, bao nhiêu năm rồi, tiểu cúc của cậu không có ai nhìn qua rồi. (Quá hạ lưu rồi Ủy Ủy ơi. Không liên quan gì đến nhau hết...)

Khương Tiểu Soái quỳnh lên, quả nhiên, mọi bộ phận của con người đều không thể ngừng hoạt động, cơ thể không hoạt động liền sinh lười, đầu óc không hoạt động liền dần độn.

Mới mấy ngày trước thôi Ôn Thạc trở về, đầu óc Ngô Sở Ủy xoay chuyển mọi hướng! Lập kế hoạch tác chiến, mưu tính sâu xa. Kết quả bị người ta nuông chiều quá, dây thần kinh lại biến thành rễ cây cổ thụ.

Ngô Sở Ủy đột nhiên nhớ tới cái gì đó, chọc chọc Khương Tiểu Soái.

“Này, nói cho cậu một chuyện này.”

Khương Tiểu Soái nhìn Ngô Sở Ủy, chờ cậu tiếp tục kể chuyện.

Ngô Sở Ủy đầu tiên cười thần thần bí bí, sau đó ghé sát vào tai Khương Tiểu Soái.

“Tôi phản công được Trì Sính rồi.”

Khương Tiểu Soái cười khà khà hơn nửa ngày liền, không phải vui vẻ thay cho đệ tử mà căn bản không tin Ngô Sở Ủy nói.

“Thực mà, tôi không lừa cậu.”

Ngô Sở Ủy nói, rút điện thoại từ trong túi ra đem đoạn ghi âm tới cho Khương Tiểu Soái nghe.

Khương Tiểu Soái nghe không hiểu.

“Vậy làm sao đã nói lên việc cậu phản công anh ta?” (Soái Soái quá tỉnh luôn, nhưng vẫn cute.)

Ngô Sở Ủy đem mọi chuyện kể lại một lần hết sạch cho Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái nghe xong ngạc nhiên vô cùng, bởi vì cậu hiểu rõ hương kích dục của cậu có uy lực mạnh mẽ như thế nào, nếu như vào tình huống hôm đó, Ngô Sở Ủy có dục vọng mãnh liệt không thể kìm chế được, thì Trì Sính có cam tâm tình nguyện “hy sinh” cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có điều, uy mãnh tiên sinh* bị người ta đặt dưới thân, loại hình ảnh cậu ta hoàn toàn chưa hình dung ra thôi.

Khương Tiểu Soái nói, “Tôi phải nói là cậu cũng thật là lợi hại.”

Sư phụ và đồ đệ quả nhiên cùng một loại tư duy hệ thống giống nhau. (Ý là ATSM)

Ngô Sở Ủy lại bắt đầu vẽ hươu vẽ vượn, thêm mắm thêm muối, bao nhiêu tư tưởng trong đầu đều đem kể cho Khương Tiểu Soái, không để lại một chút nào, còn tiện thể nhắc nhở Khương Tiểu Soái, “Dù sao thì cũng đừng nói cho ai nghe, anh ta da mặt mỏng, không chịu được trêu chọc.”

Khương Tiểu Soái gật đầu.

Sau đó lại hỏi Ngô Sở Ủy, “Cậu nói nếu tôi muốn đem Quách tử ngữ, anh ta có thể không ý không?”

Ngô Sở Ủy cười châm một điếu thuốc.

“Khả năng không cao lắm.”

Khương Tiểu Soái mặt trầm xuống , “Vì sao?”

Ngô Sở Ủy chậm rãi nhả khói, “Quách tử rất đàn ông! Anh ta có thể để cho cậu đè hả?”

Khương Tiểu Soái tranh cãi vô ích, “Trì Sính không đàn ông hả? Anh ta tại sao để cậu đè?”

Ngô Sở Ủy nhún nhún vai, “Bởi vì tôi so với anh ta cũng rất đàn ông!”

Khương Tiểu Soái, “.....”

Hai người lại im lặng một lúc không nói chuyện, sau đó Khương Tiểu Soái đem đề tài kéo trở về.

“Yô, này cậu nói xem, Quách tử cái kia, có lớn hay không?” (Đau ruột.... hí hí..)

Ngô Sở Ủy trừng mắt, ” Đại ca.. cậu hỏi ai? Muốn tôi nói cho cậu là lớn à, cậu định lừa tôi à? Hơn nữa, anh ta không phải đã cưỡi quần trước mặt cậu rồi hay sao? Cậu còn không biết lớn hay nhỏ?”

“Tôi lại không chú ý xem.”

Kỳ thực Khương Tiểu Soái đã nhìn, nhưng cậu không muốn tiếp thu sự thật đó, cậu muốn Ngô Sở Ủy nhìn của cây gậy của Trì Sính rồi khách quan so sánh với Quách Thành Vũ thì thầm cho cậu biết để cho cậu có chút tâm lý chuẩn bị thoải mái hơn.

Kết quả, Ngô Sở Ủy vỗ vỗ vai Khương Tiểu Soái.

“Cậu yên tâm, khẳng định khá lớn.”

Khương Tiểu Soái lấm tấm mồ hôi trên trán.

Ngô Sở Ủy thấy Khương Tiểu Soái sắc mặt có chút biến đổi, còn nói, “Cậu suy nghĩ một chút, năm đó bọn họ cùng rèn luyện, thể nên gậy của anh ta và Trì Sính chắc chắn cũng tương đối, chứng minh hai người ngang sức thôi! Cơ bản mắt thường không thể nhận ra sự chênh lệch, khác biệt cũng không quá một cm.”

Khương Tiểu Soái sắc mặt càng khó coi.

Hơn nửa ngày mới nhả ra được một câu, “Trì Sính cái kia lớn ra sao?”

Ngô Sở Ủy đỡ trán, “Cậu không phải đã từng nhìn qua rồi hay sao?”

Ngô Sở Ủy không đề cập tới thì thôi, nói tới lại làm cho Khương Tiểu Soái một kích thích mạnh mẽ. Bởi vì cậu nhìn Quách Thành Vũ lúc trạng thái mềm nhũn, mà lại nhìn Trì Sính đứng lúc anh ta “tinh thần” dồi dào cương cứng, cho nên thị giác bị lực mạnh tác động mà không thể so sánh.

Ngô Sở Ủy núc này mới hiểu được.

“Này, không phải cậu sợ Quách tử quá mạnh mẽ nên mới không dám cùng anh ta làm hả?”

Khương Tiểu Soái bật người lên, lộ ra vẻ khinh thường, “Nói cái gì đó? Sự phụ cậu có thể sợ cái này sao? Muốn đề cũng là tôi đề anh ta.”

“Vậy cậu vẫn còn để ý của anh ta lớn hay nhỏ làm gì? Trực tiếp quan tâm tới cái mông anh ta có chặt có khít hay không là được rồi, không phải sao?” Ngô Sở Ủy lớn miệng nói.

Khương Tiểu Soái phát hiện, cậu gần đèn thị rạng, gần mực thì đen, những lời này không hề nói suông, nghĩ ban đầu Ngô Sở Ủy thuần khiết như một cậu trai mới lớn, bị đàn ông hôn một cái cũng mơ mơ hồ hồ dần dần ở trong nhà không chịu gặp ai. Lúc này đây, cũng mới đây thôi, nói chuyện về JB, chuyện ân ái với đàn ông mặt lại không đỏ sặc, tim không đập nhanh.

(Cuộc nói chuyện của hai tiểu thụ dâm đẳng)

Ngô Sở Ủy lại nói, “Việc lớn hay bé không hề quyết định điều gì, có người gậy to rất to, không được ba giây đồng hồ đã bắn. Có người gậy bình thường phổ thông, làm lại như mãnh hổ mạnh mẽ kịch liệt! Ví dụ như tôi đây! Trì Sính khỏe mạnh như vậy, không phải cũng bị tôi đè hay sao?”

Nói rồi lại giơ bắp tay lên trước mặt Khương Tiểu Soái khoe khoang.

Khương Tiểu Soái túng quần, cậu đáng ra phải tặng cho Ngô Sở Ủy một câu khắc trực tiếp lên mặt cậu ta bốn chữ.

“Tôi vừa phản công.”

Khương Tiểu Soái lại hỏi Ngô Sở Ủy, “Bằng cảm giác mà nói, thì cậu thấy trình độ của Quách tử như thế nào?”

Ngô Sở Ủy vốn muốn khẳng định rằng không hề kém, nhưng cậu nghĩ Khương Tiểu Soái không cần thiết phải nghe.

Vì vậy nói, “Làm liền là biết ngay.”

Khương Tiểu Soái sắc mặt dịu đi một ít.

Ngô Sở Ủy còn nói, “Anh ta có thể mạnh như Trì Sính hay không? Không phải tôi đều vẫn còn sống hay sao?”

Khương Tiểu Soái mồ hôi dử dội chảy ra.

“Yên tâm đi.” Ngô Sở Ủy an ủi Khương Tiểu Soái, “Quách tử vừa nhìn đã biết là rất dịu dàng ôn nhu, người có kiên nhẫn, bất kể cậu đề anh ta, hay anh ta đề cậu, hai người khẳng định sẽ hạnh phúc. Nhanh chóng làm việc đi, xong xuôi nói cho tôi chi tiết một chút nhé.”

Nói xong cười dâm tà.

Khương Tiểu Soái nhe răng, “Cậu đấy làm gì thì đi làm đi.”

Ngô Sở Ủy nói, “Tôi thật sự phải đi rồi, cậu nhất định đừng đem chuyện kia kể cho người khác nghe nhé! Nhớ kỹ, ghi nhớ kỹ vào!”

Khương Tiểu Soái không nhịn được phát tay một cái, “Được rồi được rồi, tôi biết rồi.”

.....

Từ phòng khám đi ra, Ngô Sở Ủy tinh thần sáng khoái đi tìm Trì Sính.

Gần đây cậu thường xuyên chạy đến đơn vị của Trì Sính, hiện tại công ty cậu và cơ quan Trì Sính đang kết hợp hỗ trợ lẫn nhau, muốn phát triển công ty nhất định phải có sự ủng hộ của chính sách nhà nước cơ quan chính phủ. Không biết bao nhiêu công ty, tập đoàn lớn đều quà lớn quà nhỏ mang đến đơn vị Trì Sính, Ngô Sở Ủy hoàn toàn ngược lại, quà cáp không mất nhiều, cậu cũng đi cửa sau đút lót giúp cậu mở rộng đường tiền tài, mở rộng thị trường, nhưng tiền ít đi, đồng tiền lớn lại chạy về. (Ủy Ủy bán thân chứ gì nữa, không có chồng thì đi bán sắt vụn, đi bán cháo nhé..)

Từ lúc ở Hawaii trở về, Ngô Sở Ủy liền ban bố với Trì Sính ba điều luật lệ.

Sau đó, tiền trong nhà đều do một mình Ngô Sở Ủy quản, tất cả tiền của Trì Sính đều phải nộp hết lên, bất kể là tiền lương hay thu nhập quỹ đen. Ngô Sở Ủy nói như đài, “Đó là ngăn chặn anh tham ô hủ bại”. Nhưng thật ra là cậu đang “tham ô” tiền của Trì Sính.

Mỗi ngày chỉ cấp cho Trì Sính mười tệ tiền tiêu vặt.

Cũng chính là Trì Sính ngày nào đó đói bụng, trên đường đi định mua một cái bánh rán cũng phải suy nghĩ đắn đo như người keo kiệt bủn xỉn.

“Tổng giám đốc Ngô, đến đây ạ?” Tiểu Trương biết Ngô Sở Ủy đến tìm Trì Sính liền hô lớn.

Ngô Sở Ủy nhìn trong tay anh ta cầm theo cái giỏ, hỏi, “Đây là cái gì hả?”

“A.... cấp trên tặng hoa quả.”

Ngô Sở Ủy một vẻ biểu tình hâm mộ, “Các anh thật là tốt, cứ cách năm ba hôm lại phát đồ đặc.”

“Tôi đây cấp dưới nhỏ bé, chỉ chờ đợi cấp trên tặng quà thôi. Sao có thể so với tổng giám đốc như anh chứ? Anh muốn ăn hoa quả chỉ cần vung tay một cái lên là cả một xe đến.”

“Làm gì mà cậu nói khoa trương như vậy?” Ngô Sở Ủy nói, “Tôi có mua cũng chỉ là mua tặng cho nhân viên, là tặng cho người khác, đời này làm gì có ai tặng đồ cho tôi.”

Hai người nói chuyện rồi cùng vào thang máy.

Ngô Sở Ủy hỏi, “Các cậu nhân viên nhà nước tiền đen quỹ đỏ nhiều thu nhập như vậy, cậu thể nào suốt ngày đùa kêu khổ hả?”

Tiểu Trương nói, “Tôi nào có thu nhập đen hả? Người chính xác có thu nhập đen chính là Trì Sính đó.”

Ngô Sở Ủy lại bắt đầu nói bóng nói gió.

“Vậy anh ta thu nhập đen chủ yếu từ những phương diện nào?”

“.....”

Hai người trò chuyện một chút, đã đến cửa phòng làm việc của Trì Sính.

Đẩy cửa đi vào, Trì Sính đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ra.

Ngô Sở Ủy mở miệng hỏi, “Nghe nói đơn vị các anh phát quà?”

Trì Sính căn bản không rõ ràng lắm việc này, bởi vì đồ của anh đều có người mang đến tận cửa, rất ít khi bản thân tự đi nhận. Cho nên anh thấy bên cạnh bốn người bốn giỏ hoa quả mới biết được phát quà.

“Ừ, cậu đi xem, có thích ăn cái này không?”

Ngô Sở Ủy đi tìm, hai giỏ nho, hai giỏ lê, cậu cũng không quá thích ăn.

Có chút uể oải.

Trì Sính vừa nhìn cái ánh mắt này của Ngô Sở Ủy, liền biết cậu không thích ăn đồ này.

Đi tới mở cái giỏ nhìn một cái, sau đó ôm lấy hai giỏ nho đi ra ngoài.

Ngồi trên xe, Ngô Sở Ủy hỏi Trì Sính, “Anh mang cho ba mẹ anh giỏ quả này hả?”

Trì Sính lắc đầu, “Cho Quách tử, cậu ta thích ăn nho.”

Ngô Sở Ủy mặt trầm xuống không hé răng.

Lái qua một cái ngã rẽ, Ngô Sở Ủy đột nhiên mở miệng.

“Tôi cũng thích ăn nho.”

Trì Sính liếc nhìn cậu, quả nhiên đựng vào lòng dạ hẹp hòi.

“Cho Quách tử hai giỏ, tôi đưa cậu đi mua.” (Này con không vui đâu nhé ba ba, không ăn cũng không muốn cho.. Không được cho. *Mặt xấu tính*.)

“Anh có tiền hả?” Ngô Sở Ủy gãi đúng chỗ ngứa.

Trì Sính lấy tay vớ trong túi áo khoác, một tẹt cũng không có, chỉ móc ra một túi đồ ăn vặt.

Ném cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy vừa nhìn, là một túi bò khô, giá mười tẹt. (Ý ba ba là có bao nhiêu tiền đều cho Ủy Ủy nhà mình hết, đồ không ăn được sao không mang cho người khác, con bớt giận rồi.. lại yêu rồi..)

Tâm tình trong nháy mắt lại vui vẻ trở lại.

“Mình mang nho đến cho Quách tử đi.!”

197. Chương 197 - Eq Cao

Ngô Sở Ủy đi không bao lâu, Khương Tiểu Soái ngay lập tức đi tìm Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ đang bận đem vườn rần bán đi, tiện thể đem luôn mảnh đất này bán đi luôn, Khương Tiểu Soái cảm thấy buồn bực, liền hướng Quách Thành Vũ hỏi, “Đang tốt bán đi làm gì?”

“Gần đây đang thiếu tiền”. Quách Thành Vũ nói.

Khương Tiểu Soái không tin, “Anh còn có lúc thiếu tiền hả?”

“Mua hai căn nhà, nói chính xác là mua một căn tặng một căn.”

“Anh nhiều căn hộ như vậy, vẫn còn mua?”

Quách Thành Vũ nói, “Mua cho cậu.”

Khương Tiểu Soái cho là anh ta đang đùa, kết quả nhìn vào ánh mắt Quách Thành Vũ mới đột nhiên phát hiện đây là sự thật.

“Đủ rồi..... tôi nói này, Quách Thành Vũ, con mẹ nó, anh đừng đem nó cho tôi, tôi cũng có nhà rồi.”

Quách Thành Vũ không nói lời nào.

“Tôi cho anh biết này, coi như là anh tặng không, tôi cũng không cần, anh thích cho ai thì cho.”

Quách Thành Vũ lên tiếng, “Yên tâm đi, nhà đã tặng rồi, cậu không cần phải nghĩ,”

Khương Tiểu Soái nhin không được hỏi, “Tặng người nào?”

“Nhạc Duyệt”.

“Nhạc Duyệt? Anh với cô ta thì liên quan gì đến nhau? Khoan đợi một lát.....” Khương Tiểu Soái đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, mắt lóe lên tia sáng, “Nhạc Duyệt không phải là anh mời tới hả?”

“Không phải vậy hả?” Quách Thành Vũ cười mỉm. (*Dịch câu này muốn chữ thề ghê... mỗi từ cỡ 10 nghĩa chọn mãi mới được..)

“Náo loạn nửa ngày cô ta thật sự bị anh giam lại, không trách được Ngô Sở Ủy có làm thế nào, nhờ cậy bao nhiêu quan hệ cũng không thể nào mà tìm được. Anh cũng quá nham hiểm!” Khương Tiểu Soái không nghĩ ra, “Anh làm sao lại muốn mượn cô ta phá hoại hả?”

“Ai bảo tôi mượn cô ta để phá hoại?” Quách Thành Vũ vặn lại. “Sự xuất hiện của cô ta đối với Ngô Sở Ủy mà nói, không phải chuyện gì xấu gì cả, chẳng phải sao?”

Khương Tiểu Soái sững sờ bẽ tắc không nói lên lời.

Quách Thành Vũ lại nói, “Uông Thạc hại tôi bảy năm, tôi đâm cậu ta một dao, cũng không có gì quá đáng phải không?”

Khương Tiểu Soái lại một lần nữa nghĩ Quách Thành Vũ quá nguy hiểm, người này có thù ắt báo, hễ là bạn chọc giận anh ta, anh ta sẽ nghĩ các biện pháp ở sau lưng bạn đâm một dao, nhưng lại có thể đâm mà quỷ không biết thần không hay. (Rùng mình nhẹ... vẫn yêu anh Quách cơ...)

“Anh sao có thể xác định được thời điểm Trì Sính biết việc này, không sợ dưới sự tức giận mà đá Ngô Sở Ủy? Hay là ngày từ đầu không quản việc Ngô Sở Ủy sống chết ra sao? Một lòng một dạ muốn cho bạn thân biết sự thật?”

“Tôi mà muốn cho Trì Sính biết sự thật đã sớm nói cho cậu ta biết, hà tất phải đợi ngày đó?”

Khương Tiểu Soái còn không dám tin tưởng, “Vậy sao anh có thể xác định Trì Sính biết chuyện này nhất định sẽ cùng Uông Thạc chấm dứt tất cả?”

“Cậu gợi ý cho tôi.”

“Tôi?” Khương Tiểu Soái kinh ngạc.

Quách Thành Vũ hỏi, “Còn nhớ Mạnh Thao không?”

Khương Tiểu Soái anh tuấn lông mày hơi nheo lại, “Đang yên đang lành nhắc đến anh ta làm gì?”

“Cậu làm thế nào triệt để quên anh ta đi?” Quách Thành Vũ nói bóng gió Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái chợt tỉnh ngộ, Mạnh Thao vứt bỏ cậu ba năm liền, cậu vẫn tâm tâm niệm niệm không thể quên anh ta. Mãi đến khi anh ta đến tìm cậu lần nữa, mọi việc chân tướng rõ ràng rồi cậu mới triệt để loại bỏ anh ta ra khỏi lòng, không còn chút vương bận, không còn chút tình cảm nào.

Kỳ thực, suy nghĩ kỹ một chút, hai chuyện này không phải đều có tính chất như nhau hay sao?.

Quách Thành Vũ nói tiếp, “Uông Thạc là một người thông minh, cậu ta tính toán quét một đường vòng vô cùng đẹp mắt, năm ấy không chào mà bỏ Trì Sính sáu năm. Sau khi trở về một cái, ngay lập tức dùng tay

kẻ khác giải oan cho mình, làm sáng tỏ chuyện năm đó chỉ là một hiểu lầm, tính toán dự định nói lại tình xưa với Trì Sính. Kỳ thực, cậu ta bỏ đi sáu năm liền, đơn giản chính là hoàn thành duy nhất một việc: loại trừ tôi, mối họa lớn trong lòng.”

Khương Tiểu Soái nói, “VẬY mà cậu ta cũng có thể bỏ đi liền sáu năm luôn!”

“Sáu năm thì làm sao? Cậu ta khi đến Bắc Kinh rồi, còn có thể chịu nhịn kích thích kéo dài sáu tháng, cậu cho rằng đối với cậu ta sáu năm đã thấm thoát vào đâu?”

Khương Tiểu Soái không cách nào tưởng tượng nội tâm Ônng Thạc có bao nhiêu cực đoan biến thái.

“Ở nơi này sáu tháng, cậu ta đem kế hoạch đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng không chút hờ mà ra tay. Đầu tiên là tìm hiểu tình hình thực tế từng người, sau đó cố ý sắp xếp để một người nào đó bắt gặp cậu ta như vô tình lại là cố ý, tiếp theo lợi dụng Ngô Sở Ủy giải oan cho cậu ta. Trong quá trình này không ngừng mà bôi đen Ngô Sở Ủy, tạo bức tường ngăn cách tình cảm bọn họ. Nhìn thì cứ tưởng nước chảy ắt thành sông, không sợ hờ chút nào, nhưng kỳ thực ngay từ đầu hướng đi đã sai rồi.”

Khương Tiểu Soái thuận theo dòng suy nghĩ của Quách Thành Vũ mà nói:

“Cậu ta cảm thấy cho đi và nhận lại mới là hạnh phúc, nhưng cậu ta không biết rằng, chỉ có cho đi mà không nhận lại mới là cách tốt nhất, Cậu ta có ý nghĩa quý giá đối với Trì Sính chính ở chỗ ”Mất đi“, thứ mà Trì Sính mãi không có được, hoàn toàn không thể nắm giữ trong lòng bàn tay, mà con người ta thường thì thứ gì càng không có được thì càng đáng quý, nếu Ngô Sở Ủy phá vỡ yếu tố này của Ônng Thạc, như vậy cậu ta sẽ không còn một chút giá trị nào đối với Trì Sính nữa.”

“Có thể nói như vậy”. Quách Thành Vũ nói tiếp, “Nhưng tôi nghĩ lực tác động vẫn còn chưa đủ, vì vậy mà quân bài Nhạc Duyệt mới được tung ra. Tình huống lúc đó, chuyện của Ônng Thạc đã được giải quyết, Trì Sính đối với cậu ta không còn bận tâm gì. Nếu như chuyện Nhạc Duyệt bị vạch trần, Trì Sính tin là thật, thì Ngô Sở Ủy đối với cậu ta mà nói thì chẳng khác nào ‘Không có đến, lại mất đi*’. Tầm quan trọng của cậu ta trong lòng Trì Sính trong nháy mắt lại tăng lên gấp bội. Trì Sính có thể nhẫn tâm với cậu ta hay sao? Cậu cho rằng đem chuyện này làm rõ vào thời điểm này thì tốt hay sao? Nếu như sự sai lầm lúc trước được thừa nhận, vậy nó chỉ có thể biến thành tảng đá, đè lên ngực Trì Sính rất nhiều năm. Hiện tại làm rõ, chẳng khác nào từ cái bất lợi biến thành có lợi, đem nhược điểm của người khác biến thành vũ khí sắc bén trong tay mình, đạt được hiệu quả cao nhất. Tôi nghĩ đạo lý này, Ngô Sở Ủy cũng hiểu.” (*=tôi không có được thì cậu cũng mất tất cả)

Khương Tiểu Soái trước đây cho rằng bản thân là một người có IQ cao, bây giờ cùng Quách Thành Vũ so ra, quả thực chỉ giống như một tay mơ*. (tân binh)

Nhưng mà có chuyện cậu vẫn canh cánh trong lòng.

“Anh làm như vậy, là vì trả thù Ônng Thạc nhiều một chút hay vẫn là vì hạnh phúc của bạn thân?”

Quách Thành Vũ cười nhéo gò má của Khương Tiểu Soái một cái, “Cậu muốn nói gì?”

Khương Tiểu Soái đập bàn, “Tiên sư nhà anh! Anh vì hạnh phúc của Trì Sính mà ném đi một căn nhà? Thế tôi nói căn nhà cho Nhạc Duyệt là mua, của tôi mới là tặng thì sao?”

“Cậu có thấy ai đi mua nhà ba bốn triệu tệ, lại mang biếu tặng căn nhà sáu bảy chục triệu tệ chưa?”

Khương Tiểu Soái không nghe câu phía sau sáu bảy chục triệu tệ, chỉ chăm chăm để ý vào câu trước ba bốn triệu tệ.

“Chết tiệt, anh thật sự có thể biếu không cho một cô ta ba bốn triệu tệ?”

Quách Thành Vũ an ủi cậu, “Chịu thiệt là phúc, có vài người bản lĩnh không lớn, nhưng đơn giản không lên chọc, hơn nữa như vậy cũng coi như có tình người. Còn nói nữa, người ta Nhạc Duyệt cũng không thoải mái gì, làm Ngô Sở Ủy tính toán lâu như vậy, sau đó còn phải thấp tha thấp thỏm mà sống, một căn nhà cũng không coi là nhiều.”

“Anh nghĩ ngăn chặn miệng cô ta thì bớt một nỗi lo cho Trì Sính hả? Anh sợ bạn thân của anh bị mưu toan kẻ hiểm hả?” Khương Tiểu Soái không nghe theo quyết không buông tha.

Quách Thành Vũ thở ra một hơi dài, “Cậu lại nghĩ tôi dùng Nhạc Duyệt chính là để chia rẽ Ngô Sở Úy và Trì Sính, chỉ cố tình phá hoại phải không, mới cố tìm một lý do khiên cưỡng như vậy để giải thích?”

Khương Tiểu Soái hầm hừ mà nói, “Nếu tôi nói anh chính là muốn như vậy, nói không chừng anh cũng tặng tôi căn nhà cũng vì chặn cửa miệng tôi, để cho tôi cầm đồ của anh không lời nào để nói.”

“Ừm.. là..” Quách Thành Vũ cố tình chọc giận Khương Tiểu Soái, “Tôi bán vườn rấn là bởi vì nó đối với tôi không còn giá trị lợi dụng, trước đây xây nó lên chính là để làm vật hy sinh cho Trì Sính, nếu rấn cậu ta chết thì chuyển qua.”

Khương Tiểu Soái sắc mặt đột nhiên hóa đen, “Quách Thành Vũ, anh lập tức đem căn nhà tặng tôi thu hồi về, thích cho ai thì cho, ông đây không thêm!”

“Giấy tờ bất động sản mang tên cậu, cậu tình nguyện nộp ba trăm vạn tệ phí sang tên, tôi không ngại thu hồi lại.”

Khương Tiểu Soái nghiêng răng nghiêng lợi định quay đầu đi.

Quách Thành Vũ một tay ôm lấy cậu, hung hăng lòi vào trong lòng, bàn tay to siết chặt gò má của cậu, yên lặng nhìn cậu.

“Đừng đối đầu với tôi nữa được không? Đừng chơi trò tâm nhãn với tôi nữa có được hay không? Cậu cứ như thế làm tôi tức giận, tôi thật sự không cần cậu nữa.”

Khương Tiểu Soái cố ý hơn thua, “Cậu còn không được, mong anh nhanh nhẹn mà thay đổi người.”

“Mạnh Thao từ chỗ tôi chạy đi rồi.” Quách Thành Vũ không có ý tốt nhắc nhở, “Cậu nói xem, cậu ta có hay không nửa đêm bò đến cửa nhà cậu?”

Khương Tiểu Soái thân hình rùng mình, giả bộ bình tĩnh mà quay về trừng Quách Thành Vũ.

“Ít có giả thần giả quỷ! Cậu ta cũng chưa có chết!!”

“Nhưng cậu ta tàn phế.” Quách Thành Vũ nói, “Cậu ta hiện tại sống với chết cũng không khác gì nhau, mỗi ngày giống như một cỗ thi thể, ánh mắt vô hồn nhìn thẳng, nói cũng là mấy từ không phải của người sống... gì mà... ngài chúa ngài chúa..”

Khương Tiểu Soái ánh mắt dao động bất định, “Ít có hù dọa người thôi!!”

Quách Thành Vũ tay ôm cổ Khương Tiểu Soái áp cậu vào lòng, cảm nhận tiếng tim đập thịch thịch thịch loạn lên.

“Ai hù dọa cậu? Cha mẹ cậu ta đều tới, cậu nói cha mẹ cậu ta thấy bản thân con trai như vậy, trong lòng sẽ nghĩ như thế nào hả? Ai làm con ta hại thành như vậy? Ta liên liệu mạng già này, cũng phải đem người đó ra băm làm trăm mảnh!”

Khương Tiểu Soái tim đập loạn mấy nhịp, bắt đầu ám chỉ bản thân.

Anh ta tuyệt đối là hù dọa mình! Mình không được sợ, mình mà sợ thì anh ta sẽ thành công mà cười nhạo.

Mấy phút sau, Khương Tiểu Soái hô hấp ổn định.

“Tôi đi về nhà, cúi chào ngài chúa!”

Ngẩng đầu mà bước đi tới cửa, quay đầu huyết sáo đáng tươi cười cho Quách Thành Vũ yên tâm.

Quách Thành Vũ thật muốn ngay lúc này liền đem Khương Tiểu Soái ôm vào trong, chẳng qua anh ta đợi đã lâu như vậy, cũng không nóng lòng nhất thời.

Buổi tối, Khương Tiểu Soái về đến nhà, lại cảm thấy gió lạnh một trận.

Vào cửa nhà, đem tắt cả đèn trong nhà bật sáng.

Kết quả, trên cửa sổ đột nhiên xuất hiện hé ra mặt người.

Khương Tiểu Soái gào lên một tiếng thất thanh, ngồi phịch xuống góc tường.

Kết quả, gương mặt trương phềnh kia lại không có.

Một lúc sau, Khương Tiểu Soái mới bình tĩnh trở lại huyết áp bình thường.

Cậu run rẩy hai chân đi tới trước cửa sổ, cả gan nhìn ra phía ngoài, bóng người cũng không có.

Ban này mặt người.....

Khương Tiểu Soái toàn thân nổi da gà lên.

Cậu liền tâm hoảng ý loạn chạy vào phòng ngủ, cửa sổ hé ra một tấm poster bị gió thổi lẳng lặng rơi xuống từ phía ngoài lối đi bộ.

Khương Tiểu Soái ngay cả TV đều không xem, cũng không nghịch máy tính, liền chui vào ổ chăn.

Mơ mơ màng màng vừa muốn ngủ, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa bộp bộp bộp.

Khương Tiểu Soái chợt kinh hãi, lúc cậu ngồi dậy tiếng đập cửa lại ngừng.

Kết quả, khi cậu lại lấy tay kéo chăn trùm lên đầu, tiếng đập cửa lại vang lên, còn kèm theo âm trầm người phụ nữ khóc lóc....

“Con tôi, con trai của tôi, cuộc sống của con sao lại khổ sở như vậy hả?”

Khương Tiểu Soái ở trong chăn mồ hôi đầm đìa.

Lý Vượng ở bên ngoài ngáp.

Quách Thành Vũ cũng thật là, buổi tối không cho người ta ngủ, bắt cậu ta ở đây với một cái máy thu âm ở cửa nhà người ta phát tín hiệu, tốn năm tệ mua hoa quả khấn cúng tìm một bác gái thu một đoạn ghi âm.

Nhưng cách mỗi mười phút lại phát một lần, cứ một lần phát lại gõ cửa một lần.

Đến lần thứ chín, Khương Tiểu Soái sợ đến mệt lả.

Chờ lần thứ mười vang lên, Khương Tiểu Soái từ trên giường lăn xuống.

Lý Vượng hoàn thành nhiệm vụ liền rời đi.

Cậu ta vừa mới đi, Khương Tiểu Soái liền lao đảo chạy vào thang máy.

198. Chương 198 - Khoan Gõ Lấy Lừa

Khương Tiểu Soái vừa đưa tay lên, còn chưa chạm vào cửa, cửa đã mở ra.

Quách Thành Vũ xuất hiện trước mặt Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái vốn muốn gõ cửa, trong lúc chờ người ra mở cửa sẽ ổn định tâm tình một chút, nghĩ ra một cái lý do để ngủ lại một đêm. Không ngờ Quách Thành Vũ chẳng cho cậu chút thời gian chuẩn bị nào, mọi lo âu thấp thỏm đều hiện rõ mồn một trên mặt cậu.

Trong nhất thời, mọi tâm tình giận dữ, oan ức, không cam lòng đều đồng loạt dâng lên, Khương Tiểu Soái trong nháy mắt vứt bỏ hình tượng, không chút kiêng kỵ rống to với Quách Thành Vũ.

“Quách Thành Vũ, tôi ghét anh, anh đùa giỡn người khác đùa đến nghiện rồi đúng không? Chuyên môn đánh vào nhược điểm của người khác, anh có thấy vui không? Có thấy vui không?” Vừa nói vừa đánh Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ không giận, không buồn, cũng không đánh trả, để mặc Khương Tiểu Soái đánh chửi, chờ cậu giải tỏa hết, vòng tay, trực tiếp ôm cậu vào phòng.

Quách Thành Vũ cuối cùng cũng đạt được mong muốn, đem Khương Tiểu Soái vào chăn của mình.

Không vội đem người đang bị đè bên dưới “ăn” ngay, mà chỉ nghiêng đầu lẳng lẳng nhìn cậu chăm chú.

Khương Tiểu Soái mặc áo vải trắng, cả khuôn mặt rất sạch sẽ, đường cong trên gò má cậu rất nhu hòa, đôi môi hơi nhô cao mang theo một vẻ kiêu ngạo đặc biệt.

Có lẽ là đột nhiên nhận thấy, hoặc là đã sớm nhận ra, rốt cục không kềm được, Khương Tiểu Soái quay mặt đi, trong ánh mắt nhẹ nhàng lộ ra u buồn.

“Nhìn tôi làm gì?”

Tay Quách Thành Vũ đưa về phía gò má Khương Tiểu Soái, trong khi cậu chống cự thì xoa xoa vỗ vỗ về gương mặt nhẵn nhụi của cậu.

“Thích cậu.”

Khương Tiểu Soái đem ánh mắt dời đi, không tự nhiên nhìn về phía trần nhà.

“Anh thì ai mà không thích?”

Quách Thành Vũ cười trêu chọc, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy Khương Tiểu Soái.

“Cậu là người đầu tiên tôi thích.”

Lời Quách Thành Vũ nói là thật lòng.

Khương Tiểu Soái là người đầu tiên, có thể kích động dây thần kinh tình cảm của anh, khiến anh cam tâm nhẫn nại chờ đợi, cẩn thận tỉ mỉ theo dõi tâm tư tình cảm của cậu, thích thú mọi hành động của cậu khiến trái tim mình chấn động.

Nhưng Khương Tiểu Soái lại nói: “Anh không phải người đầu tiên của tôi.”

“Không sao cả.” Quách Thành Vũ rộng lượng, “Miễn là người cuối cùng là được.”

Khương Tiểu Soái cố nhịn nhưng không được, khuôn mặt anh tuần khê mỉm cười.

“Thật là mắc ói!”

“Cả người cậu tê rần rồi? Nào, để tôi chữa cho cậu.”

Quách Thành Vũ nói xong liền gãi gãi Khương Tiểu Soái.

Thế này thật là muốn lấy mạng Khương Tiểu Soái mà, cả người cậu ngứa ngáy, Quách Thành Vũ không chết không tha, Khương Tiểu Soái chịu không nổi lăn lộn khắp giường. Cười điên cuồng, đến mức mặt đỏ tía tai, vừa thở hổn hển vừa cười vừa chửi rủa, cứ như một người bị thần kinh.

Người sợ nhột thì thấy rồi, nhưng chưa thấy ai sợ nhột đến vậy.

Quách Thành Vũ nói: “Người cậu nhạy cảm như vậy, hẳn là rất khao khát chuyện yêu đương nhỉ?”

Khương Tiểu Soái không e dè, “Đúng vậy, tôi rất khao khát, tôi đã sớm nghĩ tới việc đè anh ra.”

Quách Thành Vũ cười nhéo nhéo mặt Khương Tiểu Soái.

“Nhìn cho kỹ, còn nói mớ.”

Khương Tiểu Soái đầu đầy mây đen.

“Sao lại là nói mớ? Anh có thể nghĩ tới, sao tôi không thể chứ? Của tôi đâu có ngắn hơn anh?”

Quách Thành Vũ về mặt vô tội, “Tôi đâu có cấm cậu, ai cũng có quyền mơ mộng, tôi có thể cấm sao, cũng không thể quản suy nghĩ của cậu!”

Khương Tiểu Soái càng nghe càng thấy không đúng, cuối cùng giận quá, liền bán đứng Ngô Sở Úy.

“Trì Sính nhà anh cũng để cho Ngô Sở Úy đè, sao anh không thể vì tôi mà hiến thân một lần chứ?”

Sắc mặt Quách Thành Vũ chợt thay đổi, “Cậu nói gì?”

Khương Tiểu Soái đoán được Quách Thành Vũ nghe tin này sẽ rất kích động, thế nhưng vì quá kích, chỉ muốn anh ta không thoải mái một chút.

“Người của anh bị đề, anh thấy kích động à?”

Quách Thành Vũ dở khóc dở cười, “Tôi không phải kích động, tôi chỉ muốn hỏi cậu, tin đồn này cậu nghe từ đâu?”

“Tin đồn?” Khương Tiểu Soái trưng ra vẻ mặt cao ngạo giùm đồ đệ, “Chính miệng người trong cuộc thừa nhận, sao lại là lời đồn?”

“Người trong cuộc, người trong cuộc nào? Là tên đầu sất đó à? Lời của cậu ta mà cậu cũng tin? Dù lời cậu ta nói là sự thật, khẳng định là do Trì Sính lừa. Tôi hiểu rất rõ Trì Sính, cậu ta là người cứng nhắc, cổ bản không có khả năng chịu đề.”

Khương Tiểu Soái không tranh cãi với Quách Thành Vũ, trực tiếp đưa ra chứng cứ.

Đây là đoạn ghi âm cậu lén chép lại từ điện thoại của Ngô Sở Úy, cũng không có ý bán đứng đồ đệ, chỉ là cần khi nguy cấp.

Sau khi đưa ra, sợ Quách Thành Vũ không tin, còn đem diễn biến sự việc từ đầu đến cuối kể lại cho anh nghe.

Tinh dầu là do Quách Thành Vũ làm vỡ, khả năng kích dục cũng là bản thân anh ta cảm thụ, theo lý thuyết anh hẳn là tin tưởng hơn Khương Tiểu Soái. Chỉ là anh nhà nghe xong đoạn ghi âm, liền có thể đoán ra đây là đoạn ghi âm bị Trì Sính cắt xén câu chữ.

“Bây giờ tin chưa?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Quách Thành Vũ gật đầu, “Tin tin.”

Khương Tiểu Soái vội dặn dò, “Nhớ kỹ! Ngàn vạn lần không được nói cho Trì Sính! Nếu không Đại Úy sẽ gặp họa.

“Yên tâm đi, tôi không nhiều chuyện giống ai đó.”

“Ý anh muốn nói ai?” Khương Tiểu Soái trừng mắt.

Quách Thành Vũ cắn lỗ tai cậu.

Khương Tiểu Soái miễn cưỡng né tránh, cả người trong nháy mắt khấn nguyện.

“Tôi cho anh biết, tôi tới đây chính là ngủ nhờ một đêm, người đừng mơ nhân lúc tôi ngủ mà làm cái gì. Nếu không thương lượng xong vai vế, anh đừng hòng dựng thẳng nhổ!”

“Cậu nói lại hai chữ cuối xem.” Quách Thành Vũ đặc biệt thích nghe Khương Tiểu Soái nói tục.

Nói nguyên một câu thì rất thuận miệng, nhưng để Khương Tiểu Soái nói riêng ra, cậu thật sự không thể mở miệng.

“Ngủ!”

Cái chăn được kéo qua khỏi mắt, chỉ chừa lại cái trán trơn bóng.

Quách Thành Vũ âu yếm hôn lên trán Khương Tiểu Soái một cái, cũng không làm tiếp bất cứ động tác gì. Nói thật, anh có thể nhịn được, hơn phân nửa là vì không nỡ làm Khương Tiểu Soái đau. Trong lòng anh, Khương Tiểu Soái chưa từng bị người khác xâm phạm đến chỗ đó, mỏng manh cao quý, cần phải cẩn thận bồi dưỡng và che chở. (Đau lòng thay anh Quách)

.....

Chiều hôm sau, Trì Sính cùng lãnh đạo đi thị sát tình hình, trên đường về muốn hút thuốc, phát hiện không có bật lửa, vì vậy chạy xe đến một tiệm tạp hóa.

Sau khi đi vào, thuận tay cầm lên hai túi đậu khô rang muối.

Lúc ra quầy tính tiền, nói với người bán hàng: “Cho thêm một cái bật lửa.”

Người bán hàng nói: “Tổng cộng là 11.”

Trì Sính hỏi: “Bật lửa bao nhiêu tiền?”

“Hai đồng một cái.”

“Một đồng được không?” Trì Sính nói, “Tôi không có tiền lẻ.”

Người bán hàng nhẹ nhàng thuyết: “Không sao, tiền chẵn tôi cũng thối được.”

Trì Sính dừng trong chốc lát, “Vậy cậu cho tôi một bao diêm đi.” (Cười tuột mồ... khổ thân ba ba.. con yêu ba ba...)

Lái xe trở về thì trời đã tối, lúc này chính là giờ cao điểm kẹt xe, vì vậy Trì Sính quyết định rẽ vào đường nhỏ. Trên đường nhỏ này toàn là ‘gà’, mới giờ này, đã có mấy người đẹp hết thời ăn mặc lòe loẹt ra đường kiếm khách.

Cũng không biết có phải mùi vị “đệ nhất pháo” của Trì Sính quá nồng hay không, mà cô khoảng trên ba mươi trực tiếp bước ra lối đi bộ chặn xe Trì Sính.

Trì Sính vội đạp phanh, lúc kéo kính xe xuống, liền ngửi thấy mùi phấn son dung tục.

Cô ả cười khanh khách nói: “Đại ca, đến đây giải trí một chút đi, chúng tôi dịch vụ gì cũng có.”

“Phục vụ có lấy tiền không?” Trì Sính hỏi.

Cô ả sắc mặt cứng đờ.

Trì Sính đạp mạnh ga, khiến cát bụi tung cao hai thước, tất cả đều dính lên người cô ả.

Kết quả, chỉ vì một hộp diêm, lại khiến Trì Sính rơi vào chỗ này.

Hôm nay công ty Ngô Sở Ủy có tiệc, buổi tối không thể ăn cơm với Trì Sính, Trì Sính không còn tiền, chỉ có thể đến chỗ Quách Thành Vũ ăn cơm.(yêu ba ba lần 2)

Phía trước biệt thự của Quách Thành Vũ có đoạn đường đá cuội, Trì Sính dễ dàng nhặt hai cục đá lên, cách cách cọ xát vài cái, tia lửa bắn ra, bèn vào đầu thuốc, vậy mà lại châm được.

Sau đó, liền tiện tay ném cục đá đi.

Rất là phong cách.

Quách Thành Vũ chính là đứng ở cửa chờ Trì Sính, toàn bộ quá trình đều thấy được.

Nheo mắt hài hước nói, “Châm thuốc cũng điệu nghệ vậy?”

“Cậu mà nghèo như tôi, cậu cũng có thể điệu nghệ.”

“Là ý gì?” Quách Thành Vũ nghe không hiểu.

Trì Sính mặt không đổi sắc tim không đập nhanh đem chuyện bị quản thúc chi tiêu nói với Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ sau khi nghe xong, cười trên đau khổ của người khác.

Trì Sính cũng bóc mẽ anh, “Tối qua Khương Tiểu Soái đến đây hả?”

“Ừ, chủ động tới.”

Quách Thành Vũ có chút khoe khoang.

Trì Sính ném qua ánh mắt trêu đùa, “Lại không làm được gì hả?”

“Sao cậu biết?”

Trì Sính hừ lạnh một tiếng, “Tôi thấy thể căn cước của cậu ta ở trên giường cậu, đoán ra cậu ta tối qua ngủ ở đây. Nếu cậu làm được gì cậu ta, cậu ta có thể rời khỏi phòng được sao.”

“Con mắt cậu cũng sắc sảo lắm.”

Trì Sính dùng sức vỗ vào hông Quách Thành Vũ một cái.

“Tôi con mẹ nó cũng muốn làm giùm cậu!”

Quách Thành Vũ dùng cánh tay đánh vào phía dưới Trì Sính một cái, hai người vừa nói vừa cười đi đến nhà hàng.

Lúc ăn cơm, Quách Thành Vũ liên tục gấp đồ ăn cho Trì Sính, giống như sợ cậu ăn không đủ no. Thật ra Trì Sính một ngày ba bữa đều rất sung túc, về mặt ăn uống này, Ngô Sở Ủy chưa bao giờ miễn cưỡng.

Dù sao, khí lực cũng cơ bản tốt.

Đang ăn, Quách Thành Vũ đột nhiên nhớ tới một việc.

“Ha, nghe nói cậu để Ngô Sở Ủy dè hả?”

Trì Sính đem cả ngụm rượu trong miệng nuốt ực xuống bụng.

“Cậu nghe ai nói?”

Quách Thành Vũ không nói, trực tiếp mở đoạn ghi âm lén từ Khương Tiểu Soái cho Trì Sính nghe.

Trì Sính sau khi nghe xong, không nói hai lời, đem rượu còn dư trong ly đổ hết vào miệng.

199. Chương 199 - Cái Thẻ Vô Song

Trước khi Trì Sính đi, Quách Thành Vũ đưa cho anh một cái thẻ ATM.

“Trong thẻ này còn chút tiền, cậu cầm lấy mà dùng tạm.”

Trì Sính khóe miệng hiện lên một tia cười khế, “Được rồi, Tôi muốn lấy tiền từ chỗ của cậu ta không phải rất dễ dàng hay sao? Tôi chính là can tâm tình nguyện nhìn cậu ta tính toán chi li, coi như đồ dành trẻ con.”

Quách Thành Vũ vỗ vỗ vai Trì Sính.

“Đứa nhỏ này nhà cậu không dễ dụ.”

Trì Sính đến khách sạn, Ngô Sở Ủy vừa vịn từ bên trong đi ra, vai hơi nghiêng nghiêng choáng váng, vừa nhìn đã biết uống không ít.

Nội bộ công ty mở tiệc chiêu đãi lãnh đạo hay tập thể phòng ban tổ chức ăn mừng, đều đặt ở khách sạn này. Lâu ngày, đến người quét dọn vệ sinh cũng quen mặt Ngô Sở Ủy.

Mỗi lần thấy cậu đến đều hỏi, “Ông chủ Ngô có người yêu chưa hả?”.

Ngô Sở Ủy nói, “Chưa có, người nhanh nhanh mai cho tôi một người đi.”

Bình thường không có Trì Sính ở đó, cậu đều trả lời như vậy, hôm nay Trì Sính tới, cậu vẫn trả lời như vậy.

Sau khi lên xe, bị Trì Sính tóm vào trong lòng, hai chân bị cưỡng bức tách ra, còn chưa kịp phản ứng, liền nếm được mùi vị món ngon——chân hổ hầm trứng vàng. (Tay ba ba Sính bóp trứng Ủy Ủy đó)

Ngô Sở Ủy đau đến gào khóc lớn tiếng.

“Không có người yêu đúng không?” Trì Sính giọng nói âm trầm từ phía sau chườn tới.

Ngô Sở Ủy một bên kêu đau một bên cầu xin tha thứ.

“Có, có, có,... tôi nói sai.”

Nhìn Ngô Sở Ủy đau đến lông mày nheo lại tạo thành một đường thẳng, Trì Sính mới thả tay ra.

“Lần sau cậu mà nói như vậy nữa, tôi ngay lập tức đem cậu vào trong xe chơi, nửa thân trên của cậu vất ra ngoài cửa sổ xe, cho mọi người nhìn thấy. Để mọi người nhớ luôn một lần, lần sau khỏi phải hỏi lại.” (Phải thế thì Ủy Ủy mới bớt lảng lơ.)

Ngô Sở Ủy chậm chạp kẹp kẹp chân lại, đau đón một hồi đi qua, nếu là ngày thường cậu khẳng định mặt xị ra trên đường về nhà. Nhưng hôm nay cậu uống rượu lại đặc biệt rộng lượng, hết đau cũng không mang thù tức giận, tiếp tục cùng Trì Sính cười cười nói nói.

Tắm rửa xong ngồi ở trên giường, Ngô Sở Ủy cắn cắn đậu khô rang muối.

“Trước khi ngủ còn ăn cái gì, để đây mai ăn.”

Ngô Sở Ủy nói, “Nhân dịp nó còn giòn thì phải ăn, không để ngày mai nó ỉu ăn không ngon.”

“Cậu yên tâm, Bắc Kinh thời tiết khô như thế này, có để đến tuần sau cũng không ỉu được.” Trì Sính ra vẻ muốn giật lại.

Ngô Sở Ủy không chịu buông tay, “Vừa rồi tôi phải tiếp rượu, chưa ăn được cái gì vào bụng.”

“Vây cũng không được, đưa qua đây.” Trì Sính giọng nói tăng thêm trọng lượng.

Ngô Sở Ủy nói vẻ thật đáng thương, “Tôi chỉ ăn một miếng cuối cùng nữa được không? Chỉ một miếng thôi.”

Trì Sính dương dương hất cằm, ý bảo Ngô Sở Ủy muốn ăn thì ăn nhanh lên.

Ngô Sở Ủy từ bên trong lấy ra một vốc lớn, xoa xoa vỏ đi, phải thật sạch, nhét vào miệng Trì Sính, nửa ngón tay đều vào miệng anh.

Vì vậy, Ngô Sở Ủy được toại nguyện mà đem nửa túi đậu khô rang muối ăn.

Từ lúc biết Ngô Sở Ủy bị bệnh mù màu, Trì Sính dẫn cậu đi qua rất nhiều bệnh viện.

Bởi vì bệnh mù màu không có thuốc đặc trị, cho nên Trì Sính ngoài việc đưa Ngô Sở Ủy đi khám định kỳ, hàng ngày trước khi đi ngủ anh cũng dùng ngón tay xoa bóp cho cậu.

Ngô Sở Ủy ngại phiền phức, liền nằm trên giường bất động.

“Tôi buồn ngủ.”

Trì Sính không nói một câu nào, trực tiếp kéo cậu dậy, bắt cậu thành thật ngồi ngay ngắn.

Ngô Sở Ủy thật không nhịn được nói, “Tôi đã như vậy hai mươi mấy năm, cũng không thấy nó bất tiện! Cần gì phân biệt nhiều màu sắc như vậy? Ít một chút khỏi hoa mắt.”

“Cậu ngay cả cánh hoa với lá hoa còn không phân biệt được, hai cái mắt to tròn để làm gì hả?”

Ngô Sở Ủy nói, “Tôi có thể đeo kính áp tròng để chữa mà! Đôi lúc cũng có thể phân biệt được màu đỏ và màu xanh lá đấy!”

Trì Sính vừa nghe lời này khuôn mặt càng thêm lạnh.

“Tuyệt đối không được đeo! Đôi mắt đẹp như vậy, đeo vào biến dạng làm sao đây hả?”

Ngô Sở Ủy có thể chịu đựng được mắng chửi, nhưng lại không chịu được khen ngợi, vừa nghe “Đẹp” một chữ, trong lòng len lén run lên một cái.

“Vây được, anh nhanh lên xoa bóp cho tôi đi.”

Trì Sính ngồi sau lưng Ngô Sở Ủy, hai ngón tay đặt ở dưới hai mắt Ngô Sở Ủy cách khoảng hai cm, nhẹ nhàng chậm rãi vân vê xoa xoa. Một trình tự lặp đi lặp lại, xong rồi thì kiên nhẫn kiểm tra năng lực nhận biết màu sắc của Ngô Sở Ủy, từ màu sắc đơn giản đến của các vận dụng trong nhà rồi đến quyển tranh màu do bác sĩ đưa cho.

“Ờ này hai bên trái phải đều cùng một màu?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy đã có thể cảm giác được một chút màu sắc khác khác.

“Bên trái đậm hơn bên phải một chút.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính sợ Ngô Sở Ủy nói bừa mà trúng, lại lật qua trang cùng màu.

“Ờ này xem? Hai bên trái phải màu sắc có như nhau không?”

Ngô Sở Ủy rất khổ não, “Ờ này không nhìn ra.”

Trì Sính vẫn chưa yên tâm, lại tiếp tục lật qua một trang màu sắc khác nhau.

Cổ ý hỏi, “Ờ này thì sao? Trái phải màu sắc giống nhau không?”

Ngô Sở Ủy yên lặng nhìn một lúc, một hồi không dám xác định hình dạng.

“Tôi sao lại cảm giác bên dưới với bên trên màu sắc không giống nhau hả?”

Trì Sính trên mặt lộ ra một tia cười cười.... Hơn nửa tháng trị liệu, tình trạng mù màu của Ngô Sở Ủy cũng cải thiện không ít. Trước đây mắt nhìn vật gì cũng âm u trầm trầm xám tro, hiện tại mặc dù một số màu vẫn chưa nhận ra được vẫn là màu xám tro, nhưng cũng có thể phát hiện mức độ màu sắc rồi.

Đem quyển tranh kiểm tra bệnh mù màu cất vào ngăn kéo, Trì Sính phát hiện bên trong có một cái bật lửa hình cây nấm, được gói lại vẫn chưa mở ra, vừa nhìn biết mua tặng cho mình.

Kỳ thực đây mới là nguyên nhân chủ yếu Trì Sính can tâm tình nguyện cầm mười tệ tiền tiêu vặt, có thể xem người quản tiền kia có bất kỳ thời khắc nào nghĩ đến mình không.

Trì Sính cổ ý hướng Ngô Sở Ủy hỏi, “Đây là cái gì?”

Ngô Sở Ủy nói, “Cái bật lửa.”

“JB hay cái bật lửa.?”

Ngô Sở Ủy nhìn lên cái nấm nhỏ nhỏ một lát mới hiểu được ý tứ của Trì Sính.

“Dựa vào cái gì hả? Đây là cái nấm nhỏ! !”

“Tôi làm sao mà nhìn như JB.?” Trì Sính cổ ý trêu chọc đến cùng.

Ngô Sở Ủy hàm hồ, “Anh nhìn cái gì không giống JB hả?”

Trì Sính đem cái bật lửa nhỏ đặt lên quả trứng gỗ lần trước cậu thuê trạm trở, không lớn không bé, kích thước đặc biệt ăn khớp.

“Vây đã đủ.”

Ngô Sở Ủy lúc đầu mặt vẫn cố giữ nghiêm chỉnh, sau lại thấy Trì Sính đem hai vật đặt cùng một chỗ, đúng thật giống cái vật kia, cũng không giữ mặt mũi mà cười theo mấy tiếng.

Trì Sính thưởng thức cái bật lửa kia, đùa cợt nói, “Tôi thật muốn đem cái này cắm vào móng cậu, cho cậu cháy rụi.”

Ngô Sở Ủy rượu bốc lên não, đáp lại một câu.

“Cháy rụi làm thế nào mà đâm?”

Trì Sính động tác hung hãn ôm Ngô Sở Ủy vào lòng, giọng nói như sấm vang đập vào trong tai Ngô Sở Ủy.

“Cháy rụi rồi sẽ không đâm, trực tiếp ăn.”

Ngô Sở Ủy hai gò má nóng lên ửng hồng, nghiêng đầu một cái, mắt liếc Trì Sính một cái lảng lơ đâm dăng đây mị hoặc.

Lúc này, bên trong cơ ngực săn chắc của Trì Sính không phải là trái tim mà là một quả cầu lửa lớn. Anh dùng toàn bộ sức lực ý chí liều mạng mà gội nước lên, ngăn chặn ngọn lửa tàn sát bừa bãi.

Thấy Trì Sính chậm chạp không hề nhúc nhích làm, Ngô Sở Ủy đầu óc hư hỏng phóng đảng mà đem chân giương cao trước mặt Trì Sính.

Trì Sính giọng ra lệnh trầm thấp, “Đem ngay cái chân nhỏ bé của cậu thu về.”

Ngô Sở Ủy sau khi uống rượu thì không còn để ý mặt mũi, Trì Sính càng không cho cậu làm, cậu càng phải đem chân hướng miệng Trì Sính cọ cọ. Cuối cùng bị Trì Sính hung hăng hất ngã xuống giường, vẫn còn khúc khích cười không yên.

“Chơi đùa rất thích phải không?” Trì Sính ánh mắt thâm tà.

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Rất thích.”

“Tôi thấy cậu bây giờ rất vui.”

Ngô Sở Ủy miệng huýt sáo, “Rất vui.”

Trì Sính cười theo, chỉ là cười không phải là do buồn cười.

“Đem bản sao ghi âm của tôi truyền khắp nơi, chuyện thầm kín trong nhà cũng có thể mang cho người khác nghe, phản công được một lần thành ra nghiện, có thể không vui hay sao?”

Ngô Sở Ủy lúc đầu không để ý vẫn còn gật gật đầu, sau lại thấy không ổn, nụ cười trên mặt từ từ tắt dần, cả người lạnh toát đi. Lại nhìn lên xem sắc mặt của Trì Sính, lập tức ông chủ biến thành đầy tớ nhỏ bé.

“Sao... anh.. biết.. được.?” Nói không lên lời hỏi Trì Sính.

Trì Sính lẳng lặng nói, “Có người đem bản ghi âm gửi đến điện thoại của tôi.”

Ngô Sở Ủy vẻ mặt tăng động giao hoạt, cố ý đánh lạc hướng, dùng mọi biểu cảm trên khuôn mặt kết hợp với hai tiếng cười gượng, “Này, trùng hợp như vậy hả.” Xoay người nhảy chồm lên chuẩn bị chạy.

Kết quả, cái chân vừa cọt nhả mặt Trì Sính bị anh tóm lại.

“Xem ra không quản cái miệng của cậu không thể được.” (Màn H bắt đầu, lên giường trùm chăn đọc truyện, nhớ giấy và bạch máu.)

Ngô Sở Ủy gào khóc kêu lên một tiếng, miệng đã bị Trì Sính dùng cự long lấp đầy. (Quả là khóc... SUỐNG..)

Đắm vào một cái sâu đến cuống họng, giữ cho miệng mở rộng hết cỡ trong thời gian dài, mức độ thống khổ như thế nào hoàn toàn có thể tưởng tượng được! Hơn nữa Trì Sính không những phân đầu to, mà thời gian cứng cũng lâu. Ngô Sở Ủy khổ cực xì xụp cây cây nửa ngày, ngoại trừ việc cự long càng lúc càng lớn, thì chẳng có một chút tiến triển nào.

Vì vậy, ảnh để lại bắt đầu diễn. (Ý nói Ủy Ủy là diễn viên chuyên nghiệp)

Ngô Sở Ủy hai hàng lông mày gắt gao tụ lại một chỗ, xung quanh mí mắt cố nặn ra nếp nhăn, mắt nheo lại, bên trong tràn đầy chịu đựng và thống khổ. Trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra tiếng nước nở khàn khàn, theo nhịp ra vào trong miệng mà cậu ta hát bài ca thảm thiết tang thương như bị ức hiếp. (Bà Sài Kê Dẫn cũng giỏi thật... em phải há miệng trước gương thử xem mắt nó nheo lại kiểu gì.. đến chết mất...)

Kết quả, Trì Sính bị vẻ mặt này kích thích thú tính tăng lên, bàn tay to túm gáy Ngô Sở Ủy hung hăng nhấn* một cái.

Sau đó thì biểu tình của Ngô Sở Ủy không còn là giả bộ nữa. (Ngu thì phải chịu thôi, con ủng hộ ba ba Sính, đâm mạnh vào, chuyện vợ chồng còn đi kể cho người khác nghe... Ủy Ủy đúng là ngu vẫn hoàn ngu... haha.. thôi thế ba ba mới có cơ mà làm mấy chuyện hạ lưu này...)

Một hiệp qua đi, Ngô Sở Ủy nước mắt giàn giụa, lúc này cảm xúc lớn nhất của cậu chính là: Một người bạn đáng tin hay không, không phải tình nghĩa sâu đậm như thế nào, mà phải xem cậu ta có phải kẻ ba hoa hay không.

Trì Sính nắm cằm Ngô Sở Ủy hỏi, “JB chồng lớn hay không?”

Ngô Sở Ủy bị một chữ “Chồng” làm hôn mê, hơn nữa nguyên do cũng là uống một chút rượu, rất lâu mới kịp phản ứng kịp. Chồng ở đâu? Ai là chồng?

“Đang hỏi cậu đó.” Trì Sính đem mặt của Ngô Sở Ủy xoay lại đối mặt với cự long, hỏi lại. “JB chồng có lớn hay không?”

Ngô Sở Ủy trả lời một cách mỹ mãn tuyệt vời.

“Có một không hai.”

Trì Sính cười ha ha, ôm Ngô Sở Ủy hôn mấy cái.

“Vậy cậu ăn no không?”

Ngô Sở Ủy gật đầu một cách nhanh chóng.

Trì Sính để tay Ngô Sở Ủy nắm lấy cự vật của anh, ghé vào tai cậu hỏi, “Vậy tôi phải làm sao bây giờ?”

Ngô Sở Ủy thầm nghĩ: Anh có bao giờ thiếu hụt hay sao? Đường như vô tận dùng không thể cạn kiệt, may tôi là đàn ông, nếu tôi mà đổi thành phụ nữ thì chạy ra ngoài đường đều là con trai của anh.

Trì Sính đưa chân đến bên trong mông Ngô Sở Ủy cọ cọ chà xát, hỏi, “Cái miệng nhỏ phía dưới ăn no rồi sao?”

Ngô Sở Ủy một câu không nói, căn bản chưa từng ăn, thì no thế nào hả?

“Cho cậu một cơ hội, nếu cậu có thể giúp Quách tử mau chóng túm được sư phụ cậu, tôi liền thay đổi miệng cho cậu.” Ngô Sở Ủy gật đầu, không phải vì dâm dăng mà khuất phục uy quyền của Trì Sính, chính xác thì cậu cũng muốn đem Khương Tiểu Soái đưa lên giường Quách Thành Vũ.

200. Chương 200 - Đại Bảo Xuất Kỳ Chiêu

Sáng hôm sau, quai hàm Ngô Sở Ủy sưng lên.

Ăn gì cũng đau, nói cũng đau, nuốt nước bọt cũng muốn rơi nước mắt.

Nếu là người bình thường, đã sớm kêu khổ thấu trời. Nhưng đối với người lạc quan như Ngô Sở Ủy, phản ứng đầu tiên không phải oán giận, mà là vui vẻ.

“May là ngày hôm qua ăn hết hai túi đậu khô rang muối, nếu không hôm nay muốn cũng không nhai được.” (Ủy rất tỉnh và đẹp trai.)

Hai ngày sau, Ngô Sở Ủy vẫn âm thầm tìm cách dụ dỗ Khương Tiểu Soái, cậu so với Khương Tiểu Soái làm việc thận trọng hơn. Khương Tiểu Soái lúc đầu dụ dỗ cậu, hoàn toàn là dựa vào linh cảm, trong thời gian dài các biện pháp lần lượt thử qua, cuối cùng còn bị Quách Thành Vũ dắt mũi. Ngô Sở Ủy không làm việc không chắc chắn, dùng phần lớn thời gian lên kế hoạch, tuy mất thời gian nhưng hiệu quả, khi mọi việc đều chuẩn bị kỹ càng mới ra tay, tranh thủ một chiêu hạ địch.

Ngô Sở Ủy mỗi sáng ra khỏi cửa đều xem hoàng lịch, hôm nay cũng không ngoại lệ.

“Thích hợp đi săn.”

Tốt rồi! Chính là hôm nay, Ngô Sở Ủy võ trang đầy đủ đi đến phòng khám.

Khương Tiểu Soái đang quét dọn phòng khám, thấy một người đeo khẩu trang đi đến.

“Yô ngài bị cảm sao?” Khách khí hỏi.

Mí mắt Ngô Sở Ủy vén lên, để lộ tròng mắt to có thể thấy rõ, Khương Tiểu Soái lúc này mới nhận ra.

“Không phải.....Cậu sao lại ăn mặc thế này?”

Khương Tiểu Soái định gỡ khẩu trang Ngô Sở Ủy xuống, Ngô Sở Ủy không cho gỡ.

“Không sao đâu, phòng khám của tôi đều khử độc mỗi ngày, không cần sợ có vi khuẩn.”

Ngô Sở Ủy cố sức mở miệng, “Không phải sợ vi khuẩn.”

Khương Tiểu Soái cảm giác được hai má Ngô Sở Ủy hơi sưng, lại hỏi: “Viêm tuyến nước bọt sao?”

Ngô Sở Ủy khoát khoát tay, bày ra vẻ mặt thống khổ ghé vào bàn khám bệnh.

“Rất cuộc bị làm sao?” Ánh mắt Khương Tiểu Soái ân cần nhìn chăm chú Ngô Sở Ủy.

Trong mắt Ngô Sở Ủy thể hiện chưa xót khổ sở bất tận.

Khương Tiểu Soái nổi nóng, “Cậu rất cuộc có nói không?.”

Ngô Sở Ủy nói: “Tôi muốn chia tay với Trì Sính.”

Khương Tiểu Soái nhất thời cả kinh, “Vì sao?”

“Không chịu được ngược đãi của anh ta.”

Khương Tiểu Soái mặt lộ vẻ nghi hoặc, “Là ngược đãi hay là ngọt ngào nghiêm phạt? Cậu đừng có mà giả vờ kể khổ để khoe khoang nha?”

Ngô Sở Ủy phát ra điệu cười chán chường.

“Tôi có cái gì để khoe khoang chứ?”

Khương Tiểu Soái vẫn mang giọng điệu như trước hỏi: “Anh ngược đãi cậu thế nào?”

Ngô Sở Ủy thở dài, “Tình cảm thật không thể vượt qua thử thách thời gian.”

“Mới có mấy ngày? Lần trước cậu tới đây còn khoe khoang việc Trì Sính chấp nhận nằm dưới, thời gian cũng không lâu, sao mới mấy ngày đã sinh chuyện?”

“Thật ra tình cảm giữa bọn tôi đã sớm có vấn đề, chỉ là tôi vẫn chịu đựng chưa nói mà thôi.”

Khương Tiểu Soái bày ra vẻ mặt muốn nghe rõ.

Ngô Sở Ủy không dám làm quá, chỉ là rất bất đắc dĩ nói với Khương Tiểu Soái, “Từ lúc từ Hawaii trở về, thái độ của anh ta đối với tôi đã thay đổi. Lúc chúng tôi vừa làm lành, anh ta việc gì đều nghe theo tôi, tính tình đặc biệt tốt. Kết quả sau khi trở về, anh ta nhìn tôi chỗ nào cũng không vừa mắt, luôn luôn xoi mói tôi.”

“Lúc ở Hawaii, tôi sợ nắng đen da, anh ta luôn nói, đen mới khỏe mạnh, cơ bản đối với cậu đen một chút cũng dễ nhìn. Kết quả đến khi tôi bị dấm nắng, anh ta liền mỗi ngày xem thường tôi, nói gương mặt tôi giống như con lừa đen, làm anh ta đặc biệt chán ghét.”

“Còn có, hồi trước tôi muốn ăn muốn uống anh ta đều không cản, nói nói mập mập chút cũng không sao, kết quả tôi vừa tăng 2 cân, anh ta liền ép tôi đi tập thể hình mỗi ngày, nói nếu như tôi lại mập nữa, anh ta thấy tôi đều không cứng nổi. Còn chề công phu trên giường của tôi không tốt, bắt tôi xem phim học hỏi...”

Khương Tiểu Soái vui vẻ cười hắc hắc một trận, không hề đồng tình.

“Tôi hiểu rồi, là do tình cảm hai người tiến vào một giai đoạn mới. Cậu nghĩ đi, trước kia nhà cậu xảy ra chuyện lớn như vậy, anh ta có thể không dụ dỗ cậu sao? Lời nói lúc ấy hơn phân nửa là giả, thái độ hiện tại mới là thật. Dù có chút tàn nhẫn, nhưng việc này hai người không hề bí mật, là biểu hiện đối đãi thành thật.”

“Cậu không hiểu rõ tình huống.” tâm tình Ngô Sở Ủy không cải thiện chút nào, “Dù tình tình cảm thật sự chuyển sang bình lặng, thì vẫn có thể nhận ra quan tâm và yêu mến. Nhưng bây giờ tôi thật sự cái gì cũng không cảm thấy, tôi nghĩ anh ta đối với tôi, từ lâu chỉ là miễn cưỡng.”

“Là cậu quá nhạy cảm.” Khương Tiểu Soái vỗ vai Ngô Sở Ủy, “Tình yêu lúc cuồng nhiệt lo được lo mất là chuyện thường xảy ra, đừng vội vàng xét đoán, đôi khi suy nghĩ của cậu sẽ rất phiền diện . Nghĩ lại Ưông Thạc, anh ta là ví dụ tốt nhất.”

Ngô Sở Ủy lắc đầu, “Ưông Thạc coi như không đi, hai người bọn họ cũng không duy trì tới hôm nay, hay là Ưông Thạc nhìn ra tình cảm bọn người thay đổi, mới ra hạ sách này .”

Khương Tiểu Soái nói, “Tôi nhận thấy hai người là thiếu sự trao đổi.”

“Anh ta đã lười nghe tôi nói chuyện rồi.”

“Cái thứ cảm tình này, nó là rất kỳ diệu, có đôi khi lạnh lùng ám áp chỉ do một ý nghĩ. Lượng kích thích tổ sinh dục nam phân bố không đều, có lúc cậu cho là chán ghét, bắt quá chỉ là biểu hiện bên ngoài của việc thiếu kích thích tổ nam. Tình cảm giống như điện tâm đồ hình sin, có lên có xuống, muốn tình cảm được lâu dài, thì không thể duy trì ở một biên độ sóng, nhất định phải có đi lên có tụt xuống.”

Ngô Sở Ủy oán thầm: để xem cậu ra đáng cái gì!

Để thúc đẩy lần bàn luận này với Khương Tiểu Soái, Ngô Sở Ủy bùng nổ mãnh liệt một phen.

“Theo như cậu nói cái sóng ngắn đi xuống này quá tàn nhẫn, cậu biết không? Lúc trước khi anh ta làm tình với tôi, đều nghĩ tới cảm giác của tôi, chỉ cần tôi không ra anh ta tuyệt đối không ra. Nhưng bây giờ anh ta hoàn toàn không như vậy, anh ta tới màn dạo đầu cũng lười làm, bình thường còn muốn tôi tự mở rộng, sau khi thỏa mãn cũng không quan tâm đến tôi nữa.”

Lời này coi như là nói Khương Tiểu Soái, bởi vì Ngô Sở Ủy cơ bản không đề cập tới chuyện trên giường, dù sao cũng là đàn ông, còn là trai thẳng, nếu không phải thực sự không chịu được, chắc là sẽ không đem mấy từ cấm mở rộng, màn dạo đầu nói ra miệng.

Khương Tiểu Soái lo âu cực độ, “Nếu đã đến mức này? Vậy anh ta cũng hơi quá đáng? Cậu xác định gần đây không chọc giận anh ta? Biết đâu anh ta giận cậu mới có ý như vậy?”

“Coi như là có, anh ta cũng không có thể đánh tôi?” Ngô Sở Ủy khó khăn mở miệng.

Khương Tiểu Soái ngây ngẩn cả người, “Cậu nói cái gì?”

Ngô Sở Ủy thừa dịp có người vào phòng khám bệnh, liền tháo khẩu trang xuống, lộ ra hai má sưng vù, kết quả chờ Khương Tiểu Soái muốn kiểm tra cẩn thận, cậu liền cấp tốc đeo lên. Ngại vì có người ở đó, Khương Tiểu Soái cũng không tiện để cho Ngô Sở Ủy tháo xuống nữa.

Ngô Sở Ủy thuyết: “Ngày hôm qua chân của tôi cọ vào gối anh ta, anh ta liền bắt tôi đi giặt, tôi không chịu giặt, anh ta liền đánh tôi.”

Ngô Sở Ủy diễn rất giống thật, rơm rớm nước mắt, hai ngày này cậu ở nhà để luyện tập màn khóc lóc này. Khiến cho Trì Sính khần trương mấy lần, cho là Ngô Sở Ủy bị oan ức gì.(Ảnh đế.... Phải trao ngay giải thành tựu chọn đời...)

Khương Tiểu Soái vỗ mạnh bàn một cái, “Khốn kiếp, anh ta sao như vậy? ! !”

Ngô Sở Ủy ghen ngào nói: “Ta có biết đâu? Muốn bôi lông tìm vết làm nhục tôi thôi? Anh ta nói chân tôi bẩn, thật ra chân tôi cơ bản không có bẩn, chính là sau khi đi Hawaii phơi nắng đen, anh ta hay chê tôi đen!”

Khương Tiểu Soái càng nghe càng muốn đánh người.

“Shit, con mẹ nó, anh ta có tư cách gì chê cậu bẩn? Mấy việc lùm xùm của anh ta còn chưa truy cứu, anh ta còn ở đó huênh hoang .”

Ngô Sở Ủy nói: “Hơn nữa hẳn còn so sánh tôi với cậu, toàn ở trước mặt tôi khen cậu. Nói cậu da trắng, nói cậu đáng người đẹp, sau đó nói tôi đứng trước mặt cậu, nhìn sao cũng không giống người.”

Anh chàng phụ việc phòng khám bên cạnh nghe không nổi nữa.

“Gì chứ? Vậy mà cũng nói được? Tôi thấy cậu so với bác sĩ Khương đều đẹp trai! Bác sĩ Khương thuộc về dạng anh tuấn thâm trầm, cậu thuộc về dạng khí chất rạng ngời.”

Ngô Sở Ủy cảm ơn liếc nhìn anh chàng phụ việc phòng khám, lòng thầm nghĩ: tâm hồn anh càng ngày càng đẹp.

Khương Tiểu Soái cũng nói: “Đúng vậy, tôi cũng thấy cậu so với tôi không kém, anh ta sao lại nói vậy với cậu?”

“Anh ta đâu phải ở trước mặt tôi khen cậu có 1 lần, cậu chưa nghe à, đàn ông đều không thích ăn cỏ gần hang? Anh ta nhìn tôi chán rồi, thấy cậu vừa tươi trẻ vừa quyến rũ nên rất ham.”

“Đừng có kéo tôi vào, anh ta là muốn làm cậu ghen.” Khương Tiểu Soái càng nói càng tức giận, cuối cùng mày cau chặt, cắn răng nói: “Cậu mấy ngày này cứ để mặc anh ta, đến ở với tôi, xem anh ta nói sao? !”

Buổi tối, Ngô Sở Ủy thật sự tới chỗ Khương Tiểu Soái.

Cậu chuyển di động sang chế độ im lặng, cố ý không nhận điện thoại của Trì Sính, đợi đến khi Khương Tiểu Soái đi tắm, cậu liền lén ra ban công kêu Trì Sính đánh tới.

Trì Sính hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Ngô Sở Ủy vừa lén liếc phòng tắm, vừa nhỏ giọng nói: “Tôi đang lấy công chuộc tội.”

“Cậu là lấy công chuộc tội hay là tội thêm một bậc?” giọng Trì Sính lộ ra vài phần tức giận, “Có việc gì ban ngày không làm được sao? Cần phải ở lại đến đêm hôm khuya khoắt.”

“Đây là kế hoạch của tôi, anh phải phối hợp với tôi.” Ngô Sở Ủy len lén nói.

“Cậu đi tìm người khác phối hợp, tôi phối hợp không được, tôi hiện chỉ muốn đâm cậu.”

Ngô Sở Ủy quỳnh lên, “Việc này ngoài anh ra không ai có thể, anh không muốn phối hợp cũng phải phối hợp.”

“Tôi cũng ngoài cậu không thể đâm ai, cậu không muốn về cũng phải về.”

Ngô Sở Ủy tổn hơi thừa lời, “Anh không thể nghỉ vài ngày sao?”

“Cậu có thể vài ngày không ăn cơm sao?”

“Cái này giống nhau sao? Vài ngày không ăn cơm sẽ chết, vài ngày không làm chuyện đó thì chết sao?”

“Chết chứ, hai cái bánh bao của cậu chính là thức ăn tinh thần của tôi, một ngày không gặm sẽ chết đói.”

Ngô Sở Ủy vừa muốn chửi thề, Khương Tiểu Soái đột nhiên từ phòng tắm đi ra, đi thẳng ra sân thượng, khiến cậu trở tay không kịp.

Vì vậy, Ngô Sở Ủy một giây biến thành tiện thụ, tự ngược đãi chính mình.

“Anh làm vậy là sao? Tôi cả ngày không gặp mặt, tôi gọi điện cho anh, anh còn chê tôi phiền? Tôi nếu không cần anh, có thể gọi điện cho anh sao? Anh không thể chậm đánh răng một chút sao? Tôi gọi điện cản trở anh đánh răng, tôi.....” (Khổ cho ba ba rồi..)

“Anh ta cúp máy.” Nói với Khương Tiểu Soái.

Trên thực tế Trì Sính bên kia vẫn còn nghe, cảm giác trong lòng có thể nghĩ! Anh ta bình thường ngắt máy bất kỳ ai, chưa từng ngắt máy Ngô Sở Ủy, kết quả bị cậu ta lên án.

Sau đó, Ngô Sở Ủy làm bộ bấm một số không có thật, gọi đi gọi lại không ai nghe.

Khương Tiểu Soái với tay đoạt lấy điện thoại của cậu, tức giận nói, “Cậu có cần cuồng cuồng vậy không? Cậu có cần vì chút tình cảm này, lại thành ra như vậy! Tôi cho cậu đến đây ở, là để cậu lơ đi anh ta, cậu lại chủ động gọi điện cho anh ta? Chẳng phải là cậu tự hạ thấp mình sao?”

Ngô Sở Ủy thấy đuối lý, tiếp tục giật điện thoại với Khương Tiểu Soái.

“Cậu đưa đây! Tôi phải hỏi anh ta cho rõ, tôi hỏi xem anh ta nghĩ gì.”

Khương Tiểu Soái cứng rắn, “Không được gọi, muốn gọi tôi gọi giùm cậu!”

Nói xong, Khương Tiểu Soái đi qua phòng khác, đánh phịch một cái lên cửa, khí thế cầm di động lên.

Kết quả, cậu gọi cho Trì Sính, một tiếng liền bắt máy.

“Trì Sính, con mẹ anh có phải là đàn ông không? Anh đánh Đại Úy ra như vậy? Trước đây tôi vẫn cảm thấy anh rất đàn ông, giờ mới phát hiện anh chỉ là một tên cặn bã!”

Kết quả, Trì Sính nghe xong, chỉ là yếu ớt nói ba chữ.

“Tiểu Soái à?”

Không biết vì sao, Khương Tiểu Soái nghe xong thấy cả người không được tự nhiên.

“Đã trễ vậy không đi ngủ, gọi điện cho tôi làm gì?”

Khương Tiểu Soái nổi nóng, “Anh nói xem tôi gọi cho anh làm gì? Đại Úy ở đang ở chỗ tôi đây!”

Trì Sính hoàn toàn không phản ứng với lời cậu nói, chỉ hỏi: “Cậu và Quách Tử vẫn chưa lên giường?”

“Anh hỏi cái này làm gì?”

Trì Sính nói: “Quan tâm độ rộng khít ở dưới của cậu một chút thôi.”

Khương Tiểu Soái trong nháy mắt bị những lời này làm cho bối rối.

Chờ đến lúc cậu muốn trả lời Trì Sính, hỏi Trì Sính, bên kia đã cúp máy.

Trở lại phòng khách, thấy Ngô Sở Úy sững sờ tại chỗ, Khương Tiểu Soái đột nhiên có loại cảm giác tội lỗi.

“Anh ta bắt máy không?” Ngô Sở Úy hỏi.

Khương Tiểu Soái lắc đầu.

Ngô Sở Úy không nói gì nữa, lê bước chân nặng nề trở về phòng ngủ.

201. Chương 201 - Tự Sát

Liên tiếp vài ngày, Ngô Sở Úy đều cùng ở chung một chỗ với Khương Tiểu Soái.

Ở trước mặt Khương Tiểu Soái, Ngô Sở Úy chưa bao giờ gọi điện liên lạc với Trì Sính, mỗi ngày đều thở dài than ngắn, kêu than trời đất. Sau lưng Khương Tiểu Soái liền lập tức gọi điện cho Trì Sính, hờn ha hờn hở, vượn vẹo ngây ngây kêu ca.

Trái với Khương Tiểu Soái nôn nóng kích động, thì Ngô Sở Úy lại vô cùng bình tĩnh, không gấp gáp.

Khương Tiểu Soái cho rằng giam Ngô Sở Úy ở đây, Trì Sính nhiều lần nhẫn lại được vài ngày, sẽ đến đón Ngô Sở Úy trở về. Nhưng chiêu này của cậu căn bản không dùng được, Trì Sính lần này quyết tâm làm người đàn ông tồi tệ, đối với tình hình của Ngô Sở Úy chẳng hỏi han.

Có một người thất tình bên cạnh, Khương Tiểu Soái cũng không dám thường xuyên liên lạc với Quách Thành Vũ, lại càng lại không dám đến nhà Quách Thành Vũ, sợ Ngô Sở Úy nhìn thấy lại buồn bã đau khổ. Trước đây nghĩ Quách Thành Vũ thật chững măt, để anh không làm phiền còn xù lông trợn mắt không thương tiếc mà mắng chửi, xua như xua tà, đuổi như đuổi ma, giờ thì mấy mày liền không có động tĩnh gì, đúng là có chút nhớ anh ta.

Có một câu nói vô cùng chính xác, đàn ông giống như mợ cả*, đến ngày không đến thì mong ngóng, đến khi đến rồi thì lại thấy khó chịu phiền phức. (Mợ cả*= Kinh nguyệt)

...

Nếu nói nhớ, thì không có ai có thể so được với Trì Sính, anh đối với Ngô Sở Ủy nhớ đến mức lục phủ ngũ tạng như bị xé ra.

Rõ ràng là vợ chồng hợp pháp, mà lại giống như yêu đương vụng trộm, thời gian ở bên nhau còn không có, Trì Sính đã không thể đem người trở về, đến điện thoại muốn gọi cũng không thể gọi thoải mái. Khốn khó nhất là buổi tối, tinh trùng sớm đã đem Trì Sính cắn chết, Ngô Sở Ủy bên kia vẫn tiếp tục mà từ chối cuộc gọi.

Cuối cùng, tối hôm đó, Ngô Sở Ủy lẽ mề cũng không được.

Thấy Khương Tiểu Soái đã ngủ say, hô hấp đều đều, Ngô Sở Ủy một mình đi vào phòng tắm, khóa trái cửa lại.

Bồn tắm xả đầy nước, hơi ẩm mờ mờ bay lên, cậu dựa lưng bên bồn tắm, videocall nói chuyện phiếm với Trì Sính.

Trì Sính rất muốn đem Ngô Sở Ủy trong điện thoại kéo ra ngoài mà đâm.

“Cậu vẫn chưa xong việc?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Việc này không gấp được, nhanh quá có vẻ không thật, sư phụ tôi cũng là người rất tinh ý, nhất định sẽ phát hiện ra.”

“Cho cậu thêm ba ngày, không được tôi lập tức bỏ thuốc sư phụ cậu, trối cậu ta đem đến giường Quách tử.” (Hint ngập mặt với anh Quách rồi ba ba ơi... anh em tốt cũng làm gì đến mức thế...)

Ngô Sở Ủy bĩu môi, “Anh có tư tư cách gì mà cùng tôi ra điều kiện? Tôi bây giờ đang giúp anh em anh, cũng chẳng phải anh em tôi. Trước không phải anh bảo tôi lấy công chọc tội hay sao? Được chứ! Tôi đã vạch kế hoạch ra cả rồi, hao tổn nhiều tâm huyết như vậy, anh bây giờ lại muốn phá hoại thành quả lao động của tôi!”

“Tôi cho rằng kế hoạch lần này của cậu tổn thất quá lớn, không đáng giá.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy nheo lông mày, “Ba ngày rất hà khắc rồi, năm ngày có được không?” (Ủy ủy muốn tinh trùng cắn chết ba ba Sính đây..)

“Tôi chỉ có thể xa cậu ba ngày nữa, chỉ có thể là ba ngày, cậu xem thế có phù hợp không?” Trì Sính thái độ cứng rắn.

Ngô Sở Ủy buồn bực cầm lấy một hộp sữa, ừng ực tu hai hơi, bổ sung năng lượng. Cậu bạn ngày giả bộ không có khẩu vị ăn uống, đến cơm cũng không dám ăn nhiều, kết quả đến thời điểm này đói bụng không ngủ được. Hôm nay cũng không tệ lắm, Khương Tiểu Soái lấy sữa tươi tắm, may vẫn còn dư một hộp, Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng giải được cơn thèm.

Bồi uống quá nhanh, bên mép của Ngô Sở Ủy để lại một vòng sữa đọng lại. Nhìn vừa ngây thơ vừa lẳng lơ.

“Bên mép có sữa, liếm.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy vươn đầu lưỡi tìm xung quanh môi một vòng.

Một vòng này trực tiếp đem con sói dâm trong lòng Trì Sính thả ra.

“Còn nữa không?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính nói, “Có, cậu lại liếm đi.”

Ngô Sở Ủy lại lè lưỡi liếm liếm.

“Con mẹ nó, tôi thật muốn đâm cậu!” Trì Sính nhịn không được mà bạo phát thô tục.

Ngô Sở Ủy lưỡi biếng híp mắt hướng về điện thoại, sâu kín nói, “Đến đâm thôi!”

Anh không phải là bay trên trời, hay chui xuống đất, không gì là không làm được hay sao? Có bản lĩnh đến đâm thôi!”

Trì Sính vút ra một câu đầy khí phách, mạnh mẽ.

“Cậu chờ, ba ngày sau.” (Vỡ mặt nhé Ủy Ủy của ta..)

Ngô Sở Ủy vừa nghĩ, ba ngày sau lại phải lần nữa đi vào hang cọp, nhanh mà tranh thủ thời cơ này bắt nạt Trì Sính đi.

Vì vậy, ghé vào thành bồn tắm nằm lên trên, dâm dăng lẳng lơ, mắt đưa tình nhìn Trì Sính.

“Tôi không kịp đợi làm sao bây giờ?”

Trì Sính giọng nói cũng khàn khàn đi, “Cậu như thế này mời gọi tôi, không sợ tôi ngay bây giờ đi tìm cậu?”

Ngô Sở Ủy không đứng đắn, tùy tiện hờ hững cười, cợt nhả.

“Anh không do dự không đến làm cho cố gắng của tôi thất bại trong gang tấc.”

Trì Sính thật muốn đem cái miệng dâm dăng này của Ngô Sở Ủy dâm mạnh mẽ cho nhừ tử.

“Vậy cậu có chịu được tử thân khi không có cây JB của tôi không?”

Ngô Sở Ủy nghe được những lời này của Trì Sính, cố ý đem điện thoại hướng xuống phía dưới, để cho anh thấy núm vú hồng hào của bản thân cậu, sau đó thở hổn hển nói, “Tôi với anh không phải cùng nhau tử thân hay sao?”

(À hóa ra là đang chatsex... ha ha..)

Trì Sính đã nhìn ra là Ngô Sở Ủy cố ý.

Nếu đã như vậy, vậy thì tương kế tự kế, bình thường ở trước mặt anh, cậu ta không dám cợt nhả như vậy, hôm nay thừa cơ hội này cố ý dâm dăng rồi thành nghiện hả.

“Tôi muốn xem cái pín lừa của anh.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính thuận ý của cậu, đưa tay vào trong quần cảm cự long đã dựng đứng kéo ra.

Ngô Sở Ủy hô hấp rối loạn, không kìm chế được thở dốc, ừm ừm mấy tiếng.

“Tôi cũng muốn nhìn cái mông của cậu.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy cố ý chặn lại cơn thèm của anh ta, “Không cho xem.”

“Nghe lời.” Trì Sính giọng nói dịu dàng xuống, “Tay vắt qua khửu chân, quỳ gối trong bồn tắm.”

Ngô Sở Ủy vốn ban đầu không muốn làm ra tư thế khó như vậy, nhưng vừa nghĩ tới muốn làm cho Trì Sính không dễ chịu, liền có bất cứ giá nào nét mặt phụng phịu làm theo yêu cầu của Trì Sính.

“Cái mông di chuyển hướng qua trước màn hình, tôi không thấy rõ lắm.”

Ngô Sở Ủy ngoan ngoãn mà vênh mông qua.

Trì Sính lại nói, “Tách mông ra cho tôi xem một chút.”

Ngô Sở Ủy quay đầu ném cho Trì Sính một ánh mắt xấu hổ và giận dữ.

Trì Sính suýt nữa bắn ra. (Nhanh thế.. ba ba.. từ từ..)

Ngô Sở Ủy thấy mặt của Trì Sính kiên nhẫn khó nhìn, trong lòng rất có cảm giác thành tựu, do dự một chút vẫn là đem bàn tay đến phía trước, chậm rãi tách hai bên mông ra, lộ ra vách mông sexy và tiểu cục nóng bỏng, hồng hào chúm chím, hơi co rút, bên ngoài ẩm ướt sáng bóng.

Trì Sính chỉ nhìn thôi mà tròng mắt đều đỏ lên.

“Được chưa?” Ngô Sở Ủy có chút mệt mỏi.

Trì Sính nói, “Đâm một ngón tay vào trong, mở rộng ra một chút, tôi muốn nhìn xem những gì bên trong.”

Ngô Sở Ủy rướn người lại nói một câu.

“Nhét vào không lọt, mấy ngày không dụng, nó lại trở lên khít chặt.”

Trì Sính lửa bùng lên, mức độ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra.

Kết quả, hai người đang chơi High, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

“Đại Úy, đại Úy.”

Ngô Sở Úy bắt ngờ, cấp tốc đưa điện thoại di động và hộp sữa ném ra ngoài cửa sổ.

Lúc Trì Sính nghe được phịch một tiếng cửa phòng mở, sau đó là tút tút tút tín hiệu máy bận, có hàm ý muốn anh phải chịu đựng qua một đêm dài vô nhứt từ lúc chào đời tới nay.

Ngô Sở Úy ngay tức khắc chui vào bồn tắm, đem mặt ngụp trong nước tứ chi tự do mở rộng.

Khương Tiểu Soái gọi vài câu không ai trả lời, cuối cùng cấp bách, một cước đá văng cánh cửa.

“Đại Úy! ! !”

Gào một tiếng hét lên, Khương Tiểu Soái cấp tốc diu Ngô Sở Úy từ trong nước vớt dậy.

Sau đó, làm sạch khoang miệng cho cậu, hô hấp nhân tạo, xoa bóp lồng ngực nhiều lần, cuối cùng cố sức công cậu lên dốc ngược đầu xuống chạy xung quanh phòng, làm cho nước đọng trong miệng Ngô Sở Úy tổng ra.

Ngô Sở Úy lấy đâu ra nước đọng? Căn bản là không có dàn dựng, vốn còn muốn giả bộ một lúc, nhưng Khương Tiểu Soái dốc đầu cậu đến độ muốn nôn ra sữa, Vì vậy đành phải yếu ớt mà mở miệng ngăn Khương Tiểu Soái lại.

Đặt Ngô Sở Úy xuống, Khương Tiểu Soái đầu đã đầy mồ hôi.

Thấy bộ dạng sốt ruột của Khương Tiểu Soái, trong lòng Ngô Sở Úy chỉ có một ý nghĩ: Quách tử, anh nha! tốt nhất nỗ lực một chút, nếu không tôi giết chết anh!

Ngày hôm sau, Khương Tiểu Soái dẫn Ngô Sở Úy đi bệnh viện làm tất cả kiểm tra tổng thể, tốn không ít tiền, Ngô Sở Úy đau lòng xem chút nữa rơi nước mắt. Càng không ngừng an ủi bản thân: Quên đi, của đi thay người, tiền này coi như lễ vật.

Buổi chiều, Khương Tiểu Soái đi ngay tìm Trì Sính.

Vào phòng làm việc của anh, không nói hai lời, đi tới liền hướng trên mặt của Trì Sính cho một đấm.

Sau đó, tâm tình kích động đến hủy diệt chất vấn Trì Sính, “Đại Úy tự tử anh có biết không?”

Nếu như nói Ngô Sở Úy là ảnh đế, Trì Sính nhất định là lão làng trong ngành diễn xuất.

Rõ ràng tim giật mạnh, lại thờ ơ nhả ra bốn chữ vô cùng nhuần nhuyễn.

“Đã chết rồi hả?”

Khương Tiểu Soái cảm hận túm cổ áo sơ-mi Trì Sính, nghiêng răng nói rằng: “Đã chết tôi còn có thể đi tìm anh hay sao? Đã chết tôi liền trực tiếp tìm anh cho anh hai dao, làm thành tai nạn y khoa lập tức ‘bồi táng’ cùng cậu ấy!” (*Chôn cùng, nhưng mà xem Võ Tắc Thiên thấy từ ‘bồi táng’ nghe nó kinh hơn....)

Vừa nói xong, liền túm huyệt áo Trì Sính làm cho hai cái cúc của áo bên trong bung ra, cơ ngực rắn chắc hở ra, bắp thịt màu mật ong vô cùng khỏe khoắn.

Trì Sính đầu tiên liếc mắt xuống cơ ngực mình nhìn qua, sau đó đem ánh mắt nhìn về phía Khương Tiểu Soái, đồng tử ngang nhau cố ý nhìn cậu.

Khương Tiểu Soái có thể đọc không ra ý tứ trong ánh mắt Trì Sính này sao? Lúc này đem tay buông lỏng ra.

“Trì Sính, con mẹ nó anh chính là súc sinh!” (Súc vật)

Trì Sính không nói lời nào, dừng lại đốt một điếu thuốc, xa xôi hỏi, “Tự sát thế nào? Nói tôi nghe một chút.”

Khương Tiểu Soái nói: “Suýt nữa chết đuối.”

Tuy rằng đây là cách giả vờ tự tử duy nhất không tạo ra tổn thương thân thể, nhưng lòng Trì Sính vẫn như bị dao cứa, xé rách ra, trời mới biết cái người kia có thật sự hay không uống mấy ngụm nước?

Có điều, anh không nhanh không chậm nhả ra một làn khói, cho dù là nhà tâm lý học cũng khó mà tìm ra kẻ hở mờ ám từ anh ta.

Trầm mặc một lát qua đi, Trì Sính đột nhiên nở nụ cười.

Nụ cười của anh trong nháy mắt chọc giận Khương Tiểu Soái.

“Trì Sính, anh rốt cuộc còn có phải là con người không hả?”

Trì Sính nói, “Cậu ta dù cho có ngâm nước như thế nào đi nữa, cũng không ngâm ra được làn da trắng như cậu.”

Khương Tiểu Soái máu toàn thân đều đảo ngược.

Trì Sính không để cho cậu bắt kể một chút thời gian tiêu hóa cái gì, nói tiếp, “Cậu ta có làm vậy thì cũng là hàng xài rồi. Không giống cậu? Hai chân khép chặt thế này... chỉ có những thứ không thể chạm tới mới khiến người ta thêm khát.”

“Trì Sính, tôi mới biết được, hóa ra anh nông cạn như thế!”

“Đàn ông không phải đều là nông cạn?” Trì Sính nhe răng cười một tiếng, “Cậu đi mua thịt, mong muốn mua thịt tươi hay là mong muốn mua thịt thối, thịt người ta nhai rồi.”

Khương Tiểu Soái vẫn là không cách nào tiếp thu, “Chẳng nhẽ anh ở cùng cậu ta cũng chỉ để ăn thịt thối sao? Giữa các anh không có tình cảm hay sao?”

“Tại sao không có cảm tình?” Trì Sính rộng rãi thừa nhận, “Không có tình cảm tôi đã sớm đá cậu ta! Cũng bởi vì có tình cảm, tôi mới chịu kể cả không nói ra. Nhưng cái này cũng không gây trở ngại cho tôi yêu thích cậu, không trở ngại tôi mỗi lần đâm cậu ta, trong đầu toàn nghĩ đến cậu.”

Khương Tiểu Soái gắng gượng mà lùi hai bước.

Có lẽ lời này nghe vào trong tai người khác thì vô cùng vô liêm sỉ, nhưng đối với Khương Tiểu Soái mà nói, bị đàn ông vứt bỏ chính là kinh nghiệm mà mình đã từ nếm trải. Không thẳng thắn nói lời chia tay mà lại dùng các thủ đoạn ép đối phương từ bỏ, tên súc sinh đó cậu từng yêu sâu đậm.

Cậu không muốn để cho Ngô Sở Ủy chịu đau khổ giống như vậy.

Vì vậy cậu gặm từng chữ nói với Trì Sính, “Tôi không có khả năng thích loại người như anh.”

Tôi cũng không có khả năng cướp Quách tử của cậu, cho nên tôi không cần cậu phải thích tôi.” Trì Sính nói.

Khương Tiểu Soái thở gấp, “Vậy anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Trì Sính một tay đẩy Khương Tiểu Soái đến góc tường, bàn tay to nhẹ nhàng bóp cổ họng của cậu.

“Không biết lý do tại sao, Quách tử hay mọi người, tôi đều muốn ngủ. Nhất là cậu, tôi thích chia sẻ cậu với người khác, cậu hứng thú đem Quách tử ngược đãi, khẩu vị của tôi cũng là đem người khác ngược đãi.”

Mặt của Khương Tiểu Soái kìm nén từ hồng chuyển sang tím, nghẹn ứ cổ.

Trì Sính lại cảm khái một câu, “Nếu như Ngô Sở Ủy có dáng vẻ rụt rè căng thẳng này của cậu thì tốt biết bao! Tôi cũng sẽ không đối với cậu ta không có nửa điểm mong đợi.”

“Anh đối với tôi cũng không cần có kỳ vọng, hay mong đợi gì hết! !” Khương Tiểu Soái cau giận mà đẩy Trì Sính, “Tôi cũng không thanh cao như anh, tôi không biết và không nhớ đã từng ngủ với bao nhiêu người nữa.”

“Nói miệng không bằng chứng minh, không bằng để cho tôi tới kiểm nghiệm thân thể.” Tay của Trì Sính chậm rãi rời xuống.

Khương Tiểu Soái liều mạng chống cự, “Tôi cho anh biết, Trì Sính, anh tốt nhất đừng ép tôi! Tôi mà điên lên cái gì cũng có thể làm được!”

Tay của Trì Sính còn chưa chạm đến bộ phận trọng yếu liền ngừng lại, rất hăng hái nhìn chăm chăm Khương Tiểu Soái.

“Cùng nhiều người ngủ qua như vậy rồi mà còn sợ thành ra thế này?”

Khương Tiểu Soái thở gấp, nói không ra lời.

“Cậu để bảo vệ trình tiết hành động đừng cảm quên mình, Ngô Sở Ủy như thế nào lại không học được hả?” Trì Sính nhìn Khương Tiểu Soái trong ánh mắt tràn đầy vẻ khô hài ám muội.

Khương Tiểu Soái đem nắm đấm nắm chặt kêu răng rắc.

Trì Sính còn nói, “Sau này cậu ít tới tìm tôi, cậu xuất hiện càng thường xuyên tôi lại càng không muốn gặp Ngô Sở Ủy.”

Khương Tiểu Soái nhấn nhin đến xuất huyết bên trong.

“Bất kể như thế nào, xin gặp mặt Ngô Sở Ủy một lần, cậu ta hiện tại tâm tình vô cùng sa sút.”

Trì Sính vờ tắt tàn thuốc, hơi khom người, khuôn mặt đến gần Khương Tiểu Soái, dữ khoảng cách với mặt cậu không được hai cm.

“Nếu như cậu mở miệng, tôi bằng lòng gặp mặt.”

202. Chương 202 - Oh Yeah!

Buổi tối, Khương Tiểu Soái liền sắp xếp cho Trì Sính và Ngô Sở Ủy gặp mặt.

Địa điểm ngay ở nhà Khương Tiểu Soái.

” Hai người trước tiên nói chuyện đi, tôi đi ra ngoài một chút.”

Nói là nói như vậy, Khương Tiểu Soái kỳ thực cũng không có đi xa, ôm cửa như con mèo con nghe trộm động tĩnh bên trong. (Cũng không ngu lắm nhỉ.)

Trì Sính vừa muốn ôm, Ngô Sở Ủy liền dùng một tay ngăn lại trên lồng ngực của anh, giọng mũi nhẹ nhẹ thì thầm nói, “Tôi bị cảm, không muốn lây sang anh.”

Trì Sính nheo lông mày, “Làm sao bị cảm?”

“Ngày hôm qua ngâm mình trong bồn tắm thời gian quá lâu, sau đó người trần truồng để cho Tiểu Soái cấp cứu một trận.”

Mặt của Trì Sính trong nháy mắt liền trầm xuống, tức giận hung hăng một câu.

“Cậu liền để cậu ta làm hả!”

Ngô Sở Ủy vội vàng níu tay anh lại giải thích, “Đều là vì mong muốn của anh.”

Trì Sính rất muốn mắng chửi: Con mẹ nó, sao lại là tôi hả? Cậu không phải đang đổ thừa lên đầu tôi!.

Vì vậy một tay siết chặt tay Ngô Sở Ủy lại, một tay đưa đến phía sau cậu hướng về cái mông phát một cái ‘đét’.

Cái phát này đơn thuần chỉ có tiếng mà không có lực, Trì Sính chỉ dùng chưa đến ba phần lực, Ngô Sở Ủy chính là cố làm ra vẻ mà khóc thét thảm thiết một tiếng.

Khương Tiểu Soái ở bên ngoài nghe được rất rõ ràng.

“Tôi bị cảm, không muốn lây sang anh.”

“Làm sao bị cảm?”

“Ngày hôm qua ngẫm mình trong bồn tắm thời gian quá lâu, sau đó người trần trồng để cho Tiểu Soái cấp cứu một trận.”

“Cậu liền để cho cậu ta làm hả.”

“Cậu liền để cậu ta làm hả!”

“Đét!”

“.....”

Tục ngữ nói thật đúng, tai nghe không bằng mắt thấy. Nếu như chỉ ở bên ngoài nghe, không nhìn tình huống bên trong, thì sẽ tạo ra sự mơ hồ hiểu lầm rất lớn!

Khương Tiểu Soái không nói lời nào, đẩy cửa đi vào.

Hay tay Ngô Sở Ủy đang ôm mộng nhanh chóng chuyển lên ôm mặt, một mặt biểu lộ oan ức vô cùng ủy khuất.

Khương Tiểu Soái tức giận không kềm được, “Trì Sính, ông đây, đánh chết anh!”

Nhặt cây chổi lau nhà liền xông đến phía Trì Sính.

Ngô Sở Ủy liền mạng ngăn cản Khương Tiểu Soái.

“Tiểu Soái, cậu đừng xen vào, đây là chuyện giữa tôi và anh ta.”

Khương Tiểu Soái gào to suýt nữa thì thủng màng nhĩ của Ngô Sở Ủy.

“Anh ta đã như vậy, cậu vẫn còn bảo vệ anh ta?”

Ngô Sở Ủy cũng nóng nảy.

“Không cần cậu quan tâm, chuyện của tôi, tôi tự biết giải quyết, cùng lắm thì liền chia tay!”

Ngô Sở Ủy diễn quá sâu, làm cho người nào đó đứng sau nghe hai từ “Chia tay” tim cũng giật giật, lòng cũng nhói một cái.

Khương Tiểu Soái ánh mắt căm thù nhìn Trì Sính.

Trì Sính vẫn hướng ánh mắt tán tỉnh nhìn cậu.

Khương Tiểu Soái lúc này mới phát hiện, quần áo của cậu bị Ngô Sở Ủy kéo kéo, rốn cũng hở ra hết.

Tức giận ném cái chổi lau nhà xuống đất, chỉnh lại quần áo.

“Hai người muốn yêu đương thế nào thì yêu đương, tôi không quản.”

Nói xong đá cửa bỏ đi.

Lúc này đi thật sự.

Trong phòng chỉ còn lại hai người là Trì Sính và Ngô Sở Ủy, Mặt của Trì Sính vẫn bình tĩnh, còn đang vì chuyện cảm lạnh của Ngô Sở Ủy canh cánh trong lòng. Hơn nữa câu nói kia “Người trần trồng để cho Khương Tiểu Soái cấp cứu.” làm cho lòng Trì Sính cực độ buồn bực, tức giận.

Ngô Sở Ủy đi qua, dùng ngón tay chọc chọc Trì Sính.

“Này, sao anh không nói cái gì?”

Trì Sính quét mắt nhìn cậu một cái, bất ngờ làm Ngô Sở Ủy phải lùi lại một bước.

Một lúc sau, chờ Trì Sính đưa ánh mắt trở về, Ngô Sở Ủy cả gan sấn sổ tới. Đầu tiên là ngồi bên cạnh Trì Sính, thấy anh không có ý xua đuổi, lại gối đầu lên đùi của anh.

“Tối hôm qua bị nước vào tai, khó chịu quá, anh lấy ra giúp tôi.”

Vành tai mềm mại của Ngô Sở Ủy dán lên bắp đùi Trì Sính, cơ mặt của Trì Sính không căng lên được, tay đưa lên gò má Ngô Sở Ủy vân vê, sau đó đem cậu ôm thật chặt vào trong lòng.

Ôm nhau rất lâu, Trì Sính đem tay luồn vào trong áo của Ngô Sở Ủy, vuốt ve gấp gáp, kích thích liên hồi. Chờ tay của Trì Sính đưa đến lưng quần Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy lập tức đè lại tay anh.

“Đừng luồn vào trong, nhờ nó thức dậy thì làm sao bây giờ?”

Trì Sính quả thực không luồn vào trong, chính xác thì anh đem quần Ngô Sở Ủy cởi ra, cởi đến phía dưới trứng thịt, toàn bộ nơi riêng tư đều lộ ra, ánh mắt nóng bỏng của Ngô Sở Ủy có chút thẹn thùng.

“Tiểu bảo bối* ngâm nước cũng nở to ra rồi.” (JB đó)

Ngô Sở Ủy xấu hổ ném cho Trì Sính một đấm, vội vàng túm túm quần.

Trì Sính không cho túm, “Tôi còn muốn nhìn một chút.”

Ngô Sở Ủy tìm một cái cớ, “Tôi bị cảm, không thể để nhiễm lạnh.”

Nói xong, lại vội vội vàng vàng đem quần mặc vào.

Trì Sính thấy sắc mặt Ngô Sở Ủy thực sự không tốt lắm, cũng liền cứng rắn chịu đựng không làm gì nữa, cứ như vậy ôm cậu ta, nhìn cậu có vẻ buồn ngủ, thật muốn đem cậu cho vào túi quần đưa về nhà. (Thế không phải tại ba ba bắt Ủy Ủy của con đi giúp *bạn trai* ba ba hả?... khó chịu,... làm Ủy Ủy chịu khổ mấy ngày liền..)

Khương Tiểu Soái ở trên đường vòng vo một vòng lớn, lửa trong lòng cũng dịu đi vài phần, nhưng có chút không yên tâm Ngô Sở Ủy ở nhà, Vì vậy xoay người đi về.

Mới vừa đi tới gần ngõ, liền thấy Lý Vượng ở gần đó gọi điện thoại.

“Sao cậu lại tới đây?”

Lý Vượng vội vàng chặn đường, “Cậu ở đâu vậy hả? Không thấy tôi gọi điện cho cậu hả?”

“Điện thoại tôi để trong nhà.” Khương Tiểu Soái nói, “Cậu có chuyện gì hay sao?”

Lý Vượng mở cửa xe, mang ra một cái thùng.

“Quách tử nghe nói cậu gần đây nóng người, đặc biệt bảo tôi mang cho cậu ít hoa quả, đây đều là hai chúng tôi buổi chiều đến tận vườn cây hái về, có quả mâm xôi, dâu tây và ít táo.”

Tuy rằng bên ngoài ngọn đèn rất tối, Khương Tiểu Soái vẫn thấy mâm xôi đỏ chót, dâu tây mọng nước, táo lại vừa to vừa tròn.

“Anh ta sao không tự mình mang đến?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Lý Vượng nói, “Không phải cậu bảo anh ta bớt tới tìm cậu hay sao?”

Nghe nói như thế, Khương Tiểu Soái chẳng biết làm sao mà trong lòng có chút se lại.

“Được, vậy cậu đưa cho tôi.”

Lý Vượng nói, “Tôi giúp cậu mang lên nhà.”

Khương Tiểu Soái nghĩ đến trên nhà có hai người đang ở đó, vội vàng đem thùng trái cây ôm tới.

“Không cần, tôi tự mang lên là được rồi, cậu lái xe chậm một chút.”

Nói xong, xoay người đi vào.

Lúc vào thang máy, Khương Tiểu Soái lấy ra một quả dâu tây chà chà lên áo, vội vã nhét vào miệng.

Ừm, thật ngọt.

Tâm tình có khá hơn một chút.

Từ lúc điện thoại của Khương Tiểu Soái đổ chuông, Ngô Sở Ủy liền tỉnh, rất nhanh nhảy lên đi tới nhìn một cái, đúng lúc Lý Vượng gọi điện thoại tới, chuông đổ ba lần liên tiếp rồi ngừng, chứng tỏ hai người họ gặp nhau dưới cửa. (Quá tỉnh...)

Vì vậy võ vai Trì Sính dãn dò nói, “Lát nữa anh nghe thấy tiếng cửa phòng mở, nhanh chóng đá tôi một đá, nghe không?”

Trì Sính yên lặng nhìn Ngô Sở Ủy, không nói lời nào.

Vừa lúc ngủ Ngô Sở Ủy ngạt mũi không thở được, chỉ há to miệng mà hô hấp, Trì Sính nhìn liền rất đau lòng. Lúc này còn bảo anh lại đá Ngô Sở Ủy một đá, anh làm sao có thể hạ chân đây?

Ngô Sở Ủy còn nói, “Anh không cần dùng quá nhiều lực, chỉ cần đem tôi đá ra ngoài là nhiệm vụ hoàn thành.”

“.....”

Im lặng một lúc lâu, Trì Sính mới mở miệng.

“Cậu tự đi mà bay ra ngoài đi.” (yêu thế ba ba ơi..)

“.....”

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng ‘tinh tinh’ nhắc nhở thang máy mở cửa.

“Mau chuẩn bị sẵn sàng, Tiểu Soái tới rồi!”

Ngô Sở Ủy nói xong, dùng đầu đập đập lên cửa mấy cái, sau đó làm bộ kêu gào vài tiếng.

(Chuẩn tiện thụ là đây...)

Khương Tiểu Soái trong lòng căng thẳng.

Cậu còn chưa kịp đẩy cửa ra, thì cửa đã bị một lực mạnh đẩy ra, thân thể Ngô Sở Ủy bay ra ngoài, nặng nề mà đập vào người Khương Tiểu Soái, tảo trong tay Khương Tiểu Soái rơi đầy trên nền đất.

Trì Sính một chân vững vàng hạ cánh xuống đất.

Khương Tiểu Soái hết sức kinh ngạc, một quả cầu lửa tức giận hình thành, đau lòng cho mấy quả táo của cậu, càng đau lòng cho Ngô Sở Ủy.

Liền đi tới liều mạng với Trì Sính.

Ngô Sở Ủy từ phía sau gắt gao ôm lấy Khương Tiểu Soái, vội vàng khuyên nhủ, “Tiểu Soái, đừng đại dột, cậu đánh không lại anh ta.”

Khương Tiểu Soái vùng vẫy mãi không thoát ra được, cuối cùng hướng Trì Sính ném một câu hung ác.

“Trì Sính, tôi không để yên cho anh!”

Không ngờ, Trì Sính thờ ơ đáp lại hai chữ.

“Hoan nghênh.”

Sau đó, liền vững vàng bước qua, khí thế hiên ngang bước vào thang máy.

Khương Tiểu Soái ở cửa mắng chử rất lâu, cuối cùng thấy Ngô Sở Ủy không rên một tiếng, nằm thẳng cẳng tại chỗ, Khương Tiểu Soái rốt cuộc dừng lại, đau lòng nhìn Ngô Sở Ủy hỏi, “Cậu không sao chứ?”

Ngô Sở Ủy lắc đầu.

Khương Tiểu Soái nhặt từng quả táo lăn trên đất một lên, nhiều quả đã bị đập, sứt mẻ, đau lòng vô cùng.

Ngô Sở Ủy rất hổ thẹn mà nói, “Tiểu Soái, thật xin lỗi.”

Khương Tiểu Soái nói, “Nói với tôi cái này làm gì?”

Ngô Sở Ủy thật sự áy náy.

Chẳng qua hổ thẹn thì hổ thẹn, kế hoạch vẫn còn, nhất định phải tiếp tục, tuy rằng quá trình có chút tàn nhẫn, nhưng mục đích là mục đích là thiện ý. Giống như trước đây không có Khương Tiểu Soái bán đứng Ngô Sở Ủy, sẽ không có Ngô Sở Ủy ngày hôm nay hạnh phúc.

Ngồi lên trên giường, Khương Tiểu Soái lấy ra một quả táo, đem chỗ dập chỗ hỏng khoét đi, cắn một miếng lớn. (Tưởng lấy ra cho Ủy Ủy ăn cơ.. cười đau mề..)

Rất giòn, rất ngọt.

Ngô Sở Ủy mắt mong chờ nhìn nhìn.

Khương Tiểu Soái hỏi, “Muốn ăn hay sao?”

Ngô Sở Ủy có thể không muốn ăn hay sao? Cũng bởi vì muốn gặp Trì Sính, cơm tối chưa từng ăn, thấy lúc sau vẫn phải giả bộ không có khẩu vị, muốn ăn cũng phải lắc đầu nói, không muốn ăn.

Khương Tiểu Soái thở dài.

“Hai người vừa nói chuyện gì?”

Ngô Sở Ủy nằm ở trên giường, ánh mắt ngây ngốc nhìn lên trần nhà.

“Không nói chuyện gì.”

Khương Tiểu Soái lại hỏi, “Vậy cậu đã có dự định gì không?”

Ngô Sở Ủy ưu sầu mà nói, “Tôi có lẽ thực sự muốn chia tay với anh ta, cứ kéo dài như thế này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Khương Tiểu Soái biến sắc, “Muốn tôi giúp không?”

Ngô Sở Ủy nói, “Quay lại thì không khó, nhưng trong tim anh ta cơ bản không có tôi, cậu biết không? Vừa tôi với anh ta nói chuyện, anh ta thậm chí còn ôm cái gối tựa trên salon mà nói: Vừa ngủ đã biết mùi vị trên người Khương Tiểu Soái.”

Khương Tiểu Soái trong lòng trào lên một cái, táo trong miệng cũng không nuốt trôi.

Ngô Sở Ủy còn nói, “Tiểu Soái, tôi nghĩ Trì Sính thích cậu, hay là trước đây anh ta ngăn cậu đi tìm Quách tử, không phải là vì Quách tử, mà là vì cậu.”

“Cậu đừng có đoán mò.” Khương Tiểu Soái trong lòng có chút hoảng.

Ngô Sở Ủy cười đau khổ, “Tôi không phải là đoán mò, anh ta không chỉ một lần trước mặt tôi khen cậu. Vừa rồi chúng tôi cãi nhau, Trì Sính còn nói tôi mặt dày mày dạn, nói tôi dù cho có phân nửa rứt rề của cậu, anh ta cũng không đến mức như thế này với tôi.”

Khương Tiểu Soái hừ lạnh một tiếng, “Rứt rề? Ngày mai tôi phải đi tìm Quách tử ngủ!!” (Cá đã cắn câu... chuẩn bị về với chồng thôi..Ủy Ủy..tình tròng sắp cắn chết ba ba rồi..)

Ngô Sở Ủy trong lòng kích động một trận vui mừng, vẫn kiên trì khuyên can Khương Tiểu Soái.

“Đừng đừng.. nghìn vạn lần đừng.! Tôi nói với cậu, không thể để cho anh ta dễ dàng đạt được cậu. Anh ta đem cậu ngủ xong, khẳng định sẽ không trân trọng cậu, tôi chính là ví dụ tốt nhất, điển hình nhất, cậu không thể cùng Quách tử ngủ được!!”

Nói xong, trong lòng thầm thêm một câu: Cậu cũng đừng nghe lời tôi.!

Khương Tiểu Soái gương mặt kiêu ngạo nói, “Tôi lại càng muốn ngủ, tôi chính là muốn xem xem, ngủ xong anh ta biến cái loại gì?”

Ngô Sở Ủy trong lòng reo hò một tiếng.

“Oh Yeah!!!”

Trên mặt vẫn là một vẻ buồn đau, tinh thần sa sút.

Trước lúc đi ngủ, Khương Tiểu Soái kéo tay Ngô Sở Ủy nói, “Đại Ủy, cậu yên tâm đi, cậu có chia tay với Trì Sính, tôi cũng không dính một tẹo nào quan hệ với anh ta, tôi nhất định phải cùng anh ta triệt để phân rõ giới hạn. ! ! !”

203. Chương 203 - Dồn Vào Chỗ Chết Để Sống Lại

Ngô Sở Ủy lại mất ngủ, một mặt là hưng phấn quá độ, mặt khác là do đói.

Nằm trên giường trở mình đi, trở mình lại, cuối cùng Khương Tiểu Soái bị đánh thức.

Quay mặt lại, tay vân vê lọn tóc xoăn hỏi, “Đại Ủy, cậu làm sao vậy?”

Ngô Sở Ủy thở dài, “Không có việc gì, cậu ngủ tiếp đi.”

“Cậu vẫn còn nghĩ đến anh ta?”

“Không có.” Ngô Sở Ủy giọng nhàn nhạt thờ ơ nói.

Khương Tiểu Soái có thể hiểu được Ngô Sở Ủy đang đau khổ, dù sao cậu cũng từng trải qua.

“Đừng suy nghĩ nhiều, ngủ đi.”

Khương Tiểu Soái nắm lấy tay của Ngô Sở Ủy.

Tay của Ngô Sở Ủy vừa rời khỏi bụng, âm thanh ‘ọt ọt’ truyền đến tai Khương Tiểu Soái.

“Tiếng gì vậy.?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Không có việc gì, bụng có chút khó chịu, tôi đi nhà vệ sinh lát.”

Khương Tiểu Soái liền để Ngô Sở Ủy đi.

Kỳ thực, Ngô Sở Ủy căn bản không đi vào nhà vệ sinh, mà là đi tìm đồ ăn, một mình ở dưới bếp vụng vụng trộm trộm hơn nửa ngày, đều không tìm được một chút thức ăn. Cuối cùng đem đồ đặc trong bếp lật tung lên, liền thấy một thùng hoa quả.

Quên đi, hoa quả thì hoa quả, chỉ cần có thể lấp đầy dạ dày là được rồi.

Thế nên, Ngô Sở Ủy cầm lấy một quả táo liền gặm.

Người đang đói bụng, táo ăn vẫn thấy ngon vô cùng, hơn nữa mấy ngày qua bị Khương Tiểu Soái kìm kẹp lâu như vậy, Ngô Sở Ủy ăn không dứt. Vừa ăn xong một quả thấy chưa đủ, lại ăn thêm một quả, vẫn thấy chưa đủ, lại cầm một quả lên.

Ăn một mạch, Ngô Sở Ủy mới phát hiện được mùi vị cũng không tồi.

Sáng sớm hôm sau, Khương Tiểu Soái lúc thức dậy, Ngô Sở Ủy đã đến công ty.

Khương Tiểu Soái rửa mặt xong, chuẩn bị đem hai quả táo đến phòng khám.

Kết quả kiểm tra ra, có vẻ thiếu mấy quả.

Khương Tiểu Soái cuộc sống sinh hoạt là một người rất cẩn thận không hay chú tâm đến mấy chuyện lật vật, không giống như Ngô Sở Ủy tính toán chi li, đối với đồ trong nhà đều không có gì là khái niệm quan tâm để ý chi tiết, chi li. Nhưng Quách Thành Vũ tặng gì đó thì khác, Khương Tiểu Soái ngày hôm qua từng quả từng quả nhặt lên, mỗi quả đều làm cậu đau lòng một trận, có lẽ vậy mà số lượng nhớ rõ ràng.

Thiếu ba quả.

Trong một đêm bốc hơi mất ba quả!

Chẳng lẽ là Ngô Sở Ủy sáng sớm mang đi?

Không có khả năng chứ Cậu ta ngay cả cơm đều không nuốt trôi, làm gì có tâm tư nào mà ăn hoa quả? Hơn nữa, tối hôm qua lúc mình ăn cũng hỏi cậu ta, cậu ta một chút hứng thú cũng không có mà!

Đang nghĩ ngợi, Khương Tiểu Soái đột nhiên liếc sang thùng rác..... ba lõi táo.

Khương Tiểu Soái hơi nheo cặp mắt lại, lại bắt đầu vận hành đầu óc suy nghĩ tỉ mỉ, tự dừng bản chất tưởng tượng điên cuồng lại phát huy được. Thông suốt một chi tiết nho nhỏ, cậu ta có thể nhìn ra phía sau có một vài điểm đáng ngờ. (Không ngu quá nhỉ, hay do Ủy quá đói.)

Buổi trưa tan tầm, Ngô Sở Ủy theo thường lệ buồn bã mà đi vào phòng khám.

Khương Tiểu Soái ăn mặc rất chỉnh tề, đang chuẩn bị đi ra khỏi cửa.

Ngô Sở Ủy giả vờ vô cùng kinh ngạc, “Cậu đang muốn đi đâu thế?”

Khương Tiểu Soái nói, “Đi tìm Quách tử.”

“Oh!”

Ngô Sở Ủy vẻ rất mất mát lên tiếng, như không tin vào tai mình lại có chút cảm thông Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái muốn từ trên mặt của Ngô Sở Ủy tìm ra sơ hở, nhưng cái gì cũng chưa tìm ra.

Nhắc chân vừa muốn đi, lại bị Ngô Sở Ủy kéo lại.

“Cậu thực sự muốn đi hả?”

Khương Tiểu Soái gật đầu, “Hơn nữa buổi tối tôi không về.”

Ngô Sở Ủy hỏi, “Cậu đã suy nghĩ rõ ràng?”

Khương Tiểu Soái nói, “Nghĩ đến vô cùng rõ ràng.”

Nói xong, nắm lấy tay của Ngô Sở Ủy siết chặt một cái, nghênh ngang lái xe đi.

Đến khi xe của Khương Tiểu Soái không thấy bóng dáng, Ngô Sở Ủy mới lộ ra một nụ cười giảo hoạt.

Buổi trưa, Ngô Sở Ủy thỏa mãn ăn no một bữa cơm, buổi chiều, chịu không được đặc ý lại chạy quay về công ty.

Vừa ngồi xuống bàn làm việc liền cấp tốc gọi điện cho Trì Sính.

“Tôi sớm hoàn thành nhiệm vụ, Tiểu Soái đi tìm Quách tử rồi.”

Giọng của Trì Sính vẫn bình tĩnh vững vàng, ổn định.

“Ý cậu là tôi có thể sớm đi gặp cậu.?”

Ngô Sở Ủy hé miệng cười âm thầm.

“Anh thấy thế nào?”

Hơn hai mươi phút sau, xe Trì Sính dừng ở cửa công ty của Ngô Sở Ủy.

Vừa vào phòng làm việc, ngay cả cửa không đóng, Trì Sính và Ngô Sở Ủy mãnh liệt quần quýt ôm ấp ở trong phòng, Trì Sính ở trên cổ Ngô Sở Ủy cắn cắn gặm gặm in dấu răng, tay của Ngô Sở Ủy luồn vào trong quần Trì Sính ra sức giật giật nhúm lông.

“Cậu không sợ đây là âm mưu của sư phụ cậu vạch ra?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy chắc chắn tuyên bố rằng, “Yên tâm đi, cậu ta không có cái đầu óc đấy.”

“Nhờ ra sau này cậu ta biết sự thật, oán hận cậu thì làm sao bây giờ?” Trì Sính lại hỏi. (ba ba đừng ăn nữa, hỏi lắm thế, ăn thì ăn đi lại còn sỡ...)

Ngô Sở Ủy hừ lạnh một tiếng, “Cậu ta dựa vào cái gì mà oán hận tôi? Trước đây nếu không có cậu ta, tôi có thể rơi vào trong tay anh hay sao? Cũng nên để cho cậu ta nếm chút đau khổ, hơn nữa muốn cho Quách tử sửa cái tật lảm nhảm của cậu ta đi.” (Ủy quá là ác mà..)

Nói xong, liền ôm cổ Trì Sính nhảy lên người anh hôn chụt một cái, rồi vui mừng hú hú lên mấy tiếng kích động.

Đột nhiên, cửa ầm một tiếng, cách cửa bị đập tung ra.

Bóng dáng thịnh nộ của Khương Tiểu Soái xuất hiện ở cửa.

Ngô Sở Ủy bỗng nhiên bất ngờ, cấp tốc từ trên người Trì Sính nhảy xuống.

Đáng tiếc, Khương Tiểu Soái mọi thứ đều thấy được, cái gì cũng đều nghe được. Từ lúc Ngô Sở Ủy rời phòng khám lái xe tới công ty, Khương Tiểu Soái vẫn luôn đi theo sau lưng cậu. Quả nhiên, Ngô Sở Ủy đến công ty trong chốc lát, xe Trì Sính cũng đến ngay sau đó không nhanh không chậm.

Ngô Sở Ủy kinh ngạc nhìn Khương Tiểu Soái nửa ngày không nói ra một câu.

Khương Tiểu Soái liền nói bốn chữ.

“Hai người thật giỏi ! ! !”

Nói xong, mặt lạnh quay đầu đi khỏi.

Ngô Sở Ủy đuổi theo ngay lập tức, không ngừng cùng cậu ta giải thích, từ phòng làm việc vẫn giải thích đến tận cửa công ty, trên đường không biết bị Khương Tiểu Soái quăng cho bao nhiêu cái tát, nói bao nhiêu câu khó nghe.

Mãi cho đến khi Khương Tiểu Soái lên xe, Ngô Sở Ủy vẫn ở cửa sổ xe miệng khốn khổ cầu xin.

“Tiểu Soái, cậu cũng đừng giận tôi mà! Tôi không phải cố ý!” (Tôi cố tình)

Khương Tiểu Soái không nói hai lời, nhả chân ga đạp mạnh một cái, để Ngô Sở Ủy lại một mình xụ mặt nhìn xuống đất.

Khó chịu không đến một phút đồng hồ, Ngô Sở Ủy xoa bóp gương mặt một cái, lại hào hứng trở về phòng làm việc.

“Mau, nhanh gọi cho Quách tử, thực hiện bước tiếp theo kế hoạch.”

Sau khi đi ra từ công ty của Ngô Sở Ủy, Khương Tiểu Soái liền đem di động tắt nguồn, bao cảm xúc cấp bậc đều xuất hiện, cứ thế lái xe đi đến khi trời nhá nhem tối. Thời điểm này, tất cả mọi xe cộ đều thẳng hàng chạy về nhà, xe Khương Tiểu Soái chen nhau trong dòng xe tấp nập, cậu hướng mắt ra ngoài cửa xe, trong lòng chỉ thấy nhớ nhà, nỗi nhớ khi không còn ai để tin tưởng, không ai bên cậu.

Nhà của cậu ở chốn nào? (Hơi thương Soái 1 tý... chỉ 1 tý thôi..)

Mặc dù vẫn còn cha mẹ, nhưng cha mẹ cậu ở thành phố khác cách xa cậu, Ngô Sở Ủy tuy rằng không còn cha mẹ nhưng cậu lại có người yêu thương.

Vừa nghĩ tới Ngô Sở Ủy, lại nghĩ tới buổi chiều nghe được những lời này, Khương Tiểu Soái từng đột trái tim như bị đóng băng.

Cậu không có ý định về nhà, bởi vì mấy ngày hôm nay tối nào cậu cũng cùng ngủ với Ngô Sở Ủy, cậu không muốn nằm chung trên cái giường kia, mà đòi lại thì không đành lòng.

Vì vậy lái xe trở về phòng khám.

Hơn mười giờ tối, Khương Tiểu Soái dựa ở trước cửa sổ, nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng cãi vã âm ỉ.

Nếu như bình thường, Khương Tiểu Soái nhất định là người đầu tiên xông ra xem náo nhiệt. Nhưng hiện tại hoàn toàn không có hứng thú, hờ hững thờ ơ, âm ỉ hay không âm ỉ, náo nhiệt hay không náo nhiệt, với cậu thì có liên quan gì?

Lúc này, Khương Tiểu Soái mới đem di động bật lên.

Điện thoại vừa mới mở lên đã hiện rất nhiều cuộc gọi nhỡ, đều là của Lý Vượng, hơn nữa cách đây không lâu.

Khương Tiểu Soái căng thẳng trong lòng.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng bình rượu vỡ.

Khương Tiểu Soái lúc này mới cảm giác không thích hợp, nằm úp sấp đến trước cửa sổ tỉ mỉ nghe một chút, cảm giác tiếng cãi vã có chút quen tai.

Một lát sau, Lý Vượng lại gọi điện thoại tới.

“Tiểu Soái, Quách tử có ở chỗ cậu không?”

Khương Tiểu Soái nói, “Không có, tôi chưa gặp anh ta, làm sao vậy?”

“Anh ta vừa tiếng trước nhận một cuộc điện thoại, đột nhiên tức giận bùng bùng ra ngoài, không cho tôi theo. Tôi sợ anh ta xảy ra chuyện, cho nên gọi điện hỏi cậu một chút.”

Hai người đang nói, bên ngoài lại truyền tới một tiếng thét chói tai.

Khương Tiểu Soái để di động xuống, nhanh chóng vọt ra ngoài.

Đối diện phòng khám ngay trên sân bóng rổ, Quách Thành Vũ và Trì Sính đang đánh nhau.

Khương Tiểu Soái đứng ở cách đó không xa sững sờ nhìn, bên tai đều là tiếng gào thét của Quách Thành Vũ.

“Các cậu làm như vậy còn gọi là con người hay sao? Các cậu lừa gạt cậu ấy làm gì? Cậu ấy bị thương tổn các cậu không biết hay sao? Các cậu vẫn còn cố bắt cậu ấy nhớ lại quá khứ trước đây, làm thủ đoạn kích động cậu ấy! !”

(Biết là kế hoạch nhưng vẫn cảm động.. hu hu Quách ơi....)

“Trì Sính, tôi cho cậu biết, tôi Quách Thành Vũ thà rằng không ngủ với cậu ấy, cũng không muốn để cho cậu ấy đau khổ!”

“Ai cũng không được phép ức hiếp Soái Soái, cho dù cậu Trì Sính, cũng không được!”

“.....”

Mấy ngày nay, cảnh ngộ gặp nhiều, chuyện không vui cũng nhiều, trái tim lạnh như băng, mấy câu nói đó của Quách Thành Vũ, cuối cùng Khương Tiểu Soái lòng lạnh như băng cũng có chút ấm áp. Trong nhất thời, tất cả ủy khuất trong lòng, vấn đề Trì Sính và Quách Thành Vũ thân thiết với nhau, Ngô Sở Ủy tính kế “Trả thù” cậu, đều bị mấy câu nói đó của Quách Thành Vũ lau sạch.

Trước đây, Quách Thành Vũ ở trong lòng hắn chỉ là một kẻ cuồng vọng tự đại, nhiều tiền nhiều tài, đầu óc hơn người. (Cao phú suất đấy)

Nhưng hôm nay nói những lời kia, trong nháy mắt hình ảnh Quách Thành Vũ ở trong lòng Khương Tiểu Soái cao lên một bậc, biến thành có tình có nghĩa, là người đàn ông xứng đáng để cậu có thể chấp nhận hi sinh tất cả.”

Nghĩ như vậy, Khương Tiểu Soái rút cuộc mở miệng.

“Đừng đánh nhau nữa.”

Trì Sính đã sớm đánh mệt mỏi, nhưng để đạt được hiệu quả tốt nhất, vẫn cắn răng kiên trì một lúc, đến lúc Khương Tiểu Soái đi tới trước mặt anh mới bằng lòng ngừng tay.

Khương Tiểu Soái cũng không thèm liếc nhìn Trì Sính một cái, trực tiếp kéo tay của Quách Thành Vũ.

“Đi, chúng ta về nhà.”

Quách Thành Vũ có chút rần đến đâu cũng bị câu nói đó đâm thẳng vào buồng tim xuống lục phủ ngũ tạng mà kích động.

“Về nhà nào?”

Khương Tiểu Soái liếc mắt lườm anh ta, “Nhà của anh, anh vẫn còn không biết hay sao?”

Quách Thành Vũ lộ ra nụ cười hiểm thấy, lại đơn giản thuần khiết như vậy.

Đợi hai người đi xa, Ngô Sở Ủy mới từ bồn hoa phía sau chạy đến, mạnh mẽ nhảy lên trên người Trì Sính, cười ha ha một trận, kích động không thôi mà nhéo cổ Trì Sính hỏi, “Tôi giỏi không?”

Trì Sính gật đầu.

Ngô Sở Ủy vừa vui vẻ, vừa cười ở trên vai Trì Sính, huýt sáo về nhà.>Lúc vào thang máy, Khương Tiểu Soái lấy ra một quả dâu tây chà chà lên áo, vội vã nhét vào miệng.

Ừm, thật ngọt.

Tâm tình có khá hơn một chút.

Từ lúc điện thoại của Khương Tiểu Soái đổ chuông, Ngô Sở Ủy liền tỉnh, rất nhanh nhảy lên đi tới nhìn một cái, đúng lúc Lý Vượng gọi điện thoại tới, chuông đổ ba lần liên tiếp rồi ngừng, chứng tỏ hai người họ gặp nhau dưới cửa.(Quá tình...)

Vì vậy võ vai Trì Sính dặn dò nói, “Lát nữa anh nghe thấy tiếng cửa phòng mở, nhanh chóng đá tôi một đá, nghe không?”

Trì Sính yên lặng nhìn Ngô Sở Ủy, không nói lời nào.

Vừa lúc ngủ Ngô Sở Ủy ngạt mũi không thở được, chỉ há to miệng mà hô hấp, Trì Sính nhìn liền rất đau lòng. Lúc này còn bảo anh lại đá Ngô Sở Ủy một đá, anh làm sao có thể hạ chân đây?

Ngô Sở Ủy còn nói, “Anh không cần dùng quá nhiều lực, chỉ cần đem tôi đá ra ngoài là nhiệm vụ hoàn thành.”

“.....”

Im lặng một lúc lâu, Trì Sính mới mở miệng.

“Cậu tự đi mà bay ra ngoài đi.” (yêu thế ba ba ơi..)

“.....”

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng ‘tinh tinh’ nhắc nhở thang máy mở cửa.

“Mau chuẩn bị sẵn sàng, Tiểu Soái tới rồi!”

Ngô Sở Ủy nói xong, dùng đầu đập đập lên cửa mấy cái, sau đó làm bộ kêu gào vài tiếng.

(Chuẩn tiện thụ là đây...)

Khương Tiểu Soái trong lòng căng thẳng.

Cậu còn chưa kịp đẩy cửa ra, thì cửa đã bị một lực mạnh đẩy ra, thân thể Ngô Sở Ủy bay ra ngoài, nặng nề mà đập vào người Khương Tiểu Soái, tảo trong tay Khương Tiểu Soái rơi đầy trên nền đất.

Trì Sính một chân vững vàng hạ cánh xuống đất.

Khương Tiểu Soái hết sức kinh ngạc, một quả cầu lửa tức giận hình thành, đau lòng cho mấy quả táo của cậu, càng đau lòng cho Ngô Sở Ủy.

Liền đi tới liều mạng với Trì Sính.

Ngô Sở Ủy từ phía sau gắt gao ôm lấy Khương Tiểu Soái, vội vàng khuyên nhủ, “Tiểu Soái, đừng đại độ, cậu đánh không lại anh ta.”

Khương Tiểu Soái vùng vẫy mãi không thoát ra được, cuối cùng hướng Trì Sính ném một câu hung ác.

“Trì Sính, tôi không để yên cho anh!”

Không ngờ, Trì Sính thờ ơ đáp lại hai chữ.

“Hoan nghênh.”

Sau đó, liền vững vàng bước qua, khí thế hiên ngang bước vào thang máy.

Khương Tiểu Soái ở cửa mắng chửi rất lâu, cuối cùng thấy Ngô Sở Ủy không rên một tiếng, nằm thẳng cẳng tại chỗ, Khương Tiểu Soái rốt cuộc dừng lại, đau lòng nhìn Ngô Sở Ủy hỏi, “Cậu không sao chứ?”

Ngô Sở Ủy lắc đầu.

Khương Tiểu Soái nhặt từng quả táo lăn trên đất một lên, nhiều quả đã bị dập, sứt mẻ, đau lòng vô cùng.

Ngô Sở Ủy rất hổ thẹn mà nói, “Tiểu Soái, thật xin lỗi.”

Khương Tiểu Soái nói, “Nói với tôi cái này làm gì?”

Ngô Sở Ủy thật sự áy náy.

Chẳng qua hổ thẹn thì hổ thẹn, kế hoạch vẫn còn, nhất định phải tiếp tục, tuy rằng quá trình có chút tàn nhẫn, nhưng mục đích là mục đích là thiện ý. Giống như trước đây không có Khương Tiểu Soái bán đứng Ngô Sở Ủy, sẽ không có Ngô Sở Ủy ngày hôm nay hạnh phúc.

Ngồi lên trên giường, Khương Tiểu Soái lấy ra một quả táo, đem chỗ dập chỗ hỏng khoét đi, cắn một miếng lớn. (Tuồng lấy ra cho Ủy Ủy ăn cơ.. cười đau mề..)

Rất giòn, rất ngọt.

Ngô Sở Ủy mắt mong chờ nhìn nhìn.

Khương Tiểu Soái hỏi, “Muốn ăn hay sao?”

Ngô Sở Ủy có thể không muốn ăn hay sao? Cũng bởi vì muốn gặp Trì Sính, cơm tối chưa từng ăn, thấy lúc sau vẫn phải giả bộ không có khẩu vị, muốn ăn cũng phải lắc đầu nói, không muốn ăn.

Khương Tiểu Soái thở dài.

“Hai người vừa nói chuyện gì?”

Ngô Sở Ủy nằm ở trên giường, ánh mắt ngây ngốc nhìn lên trần nhà.

“Không nói chuyện gì.”

Khương Tiểu Soái lại hỏi, “Vậy cậu đã có dự định gì không?”

Ngô Sở Ủy ưu sầu mà nói, “Tôi có lẽ thực sự muốn chia tay với anh ta, cứ kéo dài như thế này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Khương Tiểu Soái biến sắc, “Muốn tôi giúp không?”

Ngô Sở Ủy nói, “Quay lại thì không khó, nhưng trong tim anh ta cơ bản không có tôi, cậu biết không? Vừa tôi với anh ta nói chuyện, anh ta thậm chí còn ôm cái gối tựa trên salon mà nói: Vừa ngủ đã biết mùi vị trên người Khương Tiểu Soái.”

Khương Tiểu Soái trong lòng trào lên một cái, táo trong miệng cũng không nuốt trôi.

Ngô Sở Ủy còn nói, “Tiểu Soái, tôi nghĩ Trì Sính thích cậu, hay là trước đây anh ta ngăn cậu đi tìm Quách tử, không phải là vì Quách tử, mà là vì cậu.”

“Cậu đừng có đoán mò.” Khương Tiểu Soái trong lòng có chút hoảng.

Ngô Sở Ủy cười đau khổ, “Tôi không phải là đoán mò, anh ta không chỉ một lần trước mặt tôi khen cậu. Vừa rồi chúng tôi cãi nhau, Trì Sính còn nói tôi mặt dày mày dạn, nói tôi dù cho có phân nửa rứt rề của cậu, anh ta cũng không đến mức như thế này với tôi.”

Khương Tiểu Soái hừ lạnh một tiếng, “Rứt rề? Ngày mai tôi phải đi tìm Quách tử ngủ!!” (Cá đã cắn câu... chuẩn bị về với chồng thôi..Ủy Ủy..tinh trùng sắp cạn chết ba ba rồi..)

Ngô Sở Ủy trong lòng kích động một trận vui mừng, vẫn kiên trì khuyên can Khương Tiểu Soái.

“Đừng đừng.. nghìn vạn lần đừng.! Tôi nói với cậu, không thể để cho anh ta dễ dàng đạt được cậu. Anh ta đem cậu ngủ xong, khẳng định sẽ không trân trọng cậu, tôi chính là ví dụ tốt nhất, điển hình nhất, cậu không thể cùng Quách tử ngủ được!!”

Nói xong, trong lòng thầm thêm một câu: Cậu cũng đừng nghe lời tôi.!

Khương Tiểu Soái gương mặt kiêu ngạo nói, “Tôi lại càng muốn ngủ, tôi chính là muốn xem xem, ngủ xong anh ta biến cái loại gì?”

Ngô Sở Ủy trong lòng reo hò một tiếng.

“Oh Yeah!!!”

Trên mặt vẫn là một vẻ buồn đau, tinh thần sa sút.

Trước lúc đi ngủ, Khương Tiểu Soái kéo tay Ngô Sở Ủy nói, “Đại Ủy, cậu yên tâm đi, cậu có chia tay với Trì Sính, tôi cũng không dính một tẹo nào quan hệ với anh ta, tôi nhất định phải cùng anh ta triệt để phân rõ giới hạn.!!”

204. Chương 204 - Lão Lươn Lẹo Thu Thập Tiểu Lươn Lẹo

Khương Tiểu Soái mặc áo ngủ rộng thùng thình, ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt bất động nhìn chăm chăm TV.

Quách Thành Vũ cũng hai mắt bất động nhìn cậu chăm chăm.

Rốt cục, Quách Thành Vũ nhịn không được, gương mặt cứng rắn tiến đến cổ Khương Tiểu Soái.

“Đừng phá, đừng phá, còn hai mươi phút thôi.” Khương Tiểu Soái nói.

Trông mắt Quách Thành Vũ toát ra ánh lửa đỏ ngầu.

“Nghien vậy à?”

Khương Tiểu Soái gạt đầu, “Phim này tôi chưa bỏ sót tập nào.”

Nếu đạo diễn bộ phim nhìn thấy cảnh này, không biết sẽ cảm động bao nhiêu! Hai người này thật đã tu thành chính quả, giờ phút thần thánh cỡ nào rồi, vậy mà có thể nhịn xuống vì hai mươi mấy phút phim truyền hình.

Rốt cuộc, nhạc kết thúc cũng vang lên.

Quách Thành Vũ nhe răng cười một tiếng, một tay ôm lấy Khương Tiểu Soái vào lòng.

Kết quả, vừa muốn tiến hành, Khương Tiểu Soái lại nói: “Đợi một chút nữa, tôi còn muốn xem giới thiệu tập sau, chờng một phút, một phút thôi...” Dừng thẳng một ngón tay, về cầu khẩn nhìn Quách Thành Vũ. (Khổ ông Quách quá.)

Bỏ đi, hơn hai mươi phút còn nhịn được, hưởng hồ chỉ một phút.

Khương Tiểu Soái lại chuyển ánh mắt lên màn hình, hào hứng theo dõi.

Trong lòng Quách Thành Vũ chua xót, cậu đối với chuyện thân mật của hai ta không chút để tâm sao? !

Vừa kết thúc phần giới thiệu, Khương Tiểu Soái không biết nhìn thấy gì, chợt vỗ một cái lên thành giường, cười ha ha.

“Tôi quên mất, hôm nay là cuối tuần, còn một tập nữa!”

“...”

Quách Thành Vũ đã nhìn ra, Khương Tiểu Soái xem phim là giả, né tránh mới là thật.

Bất quá cậu càng như vậy, Quách Thành Vũ càng thấy phần khởi khó hiểu, bởi vì Khương Tiểu Soái càng kéo dài, chứng tỏ cậu thời gian dài không có làm chuyện ấy, trong lòng mới càng lo lắng.

Nghĩ vậy, Quách Thành Vũ ngược lại cũng không vội, vẫn đợi Khương Tiểu Soái thêm một tập.

Bất quá lần này anh không ngồi chờ cạnh Khương Tiểu Soái, mà đi lại trong phòng, làm một số thao tác chuẩn bị.

Khương Tiểu Soái ra vẻ là đang xem TV, thật ra mắt vẫn luôn liếc trộm Quách Thành Vũ, thấy anh lấy dầu bôi trơn, trong lòng có chút hồi hộp; thấy anh chọn bao cao su, trong lòng lại thêm hồi hộp, thấy anh chuẩn bị một đồng lớn thuốc, trái tim từ lồng ngực như muốn vọt ra khỏi miệng.

Vừa đúng lúc, cảnh cuối phim lại vang lên.

Khương Tiểu Soái giọng run run nói: “Để tôi xem giới thiệu tập sau.”

Quách Thành Vũ đặc biệt dịu dàng, “Cậu cứ xem đi.”

Anh ta càng dịu dàng, Khương Tiểu Soái càng lo lắng.

Không ngoài dự đoán của Quách Thành Vũ, giới thiệu tập sau vừa kết thúc, Khương Tiểu Soái lại giả bộ hưng phấn vỗ giường một cái.

“Ôi trời ơi! Phát sóng mười tập liền!”

Quách Thành Vũ quay đầu lại nhìn, thấy Khương Tiểu Soái cười tươi rói, vô cùng khó chịu.

Bụp, TV tắt, cả phòng cũng tối theo.

“A a... Có chuyện gì?” Khương Tiểu Soái cuối cùng cũng lộ ra sợ hãi.

Quách Thành Vũ nhẹ nhàng trả lời, “Bị cúp điện.”

“Có phải là anh cố tình cúp cầu dao không?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Quách Thành Vũ giả vờ như thật, “Tôi ra ngoài xem thử, có phải là chập mạch không.”

Khương Tiểu Soái vội vàng mở miệng, “Anh đừng đi! Tôi sợ ở trong phòng một mình lắm.”

“Để tôi thắp mấy cây nến.” Quách Thành Vũ nói.

Sau đó, cạch một tiếng, bật lửa cháy lên, chiếu sáng mặt Quách Thành Vũ.

Anh ta thắp sáng một cây nến, nến quanh phòng đều sáng lên.

So với mấy cái đèn thủy tinh đắt tiền, ngọn nến đơn giản lộ ra không khí ấm áp, tạo cảm giác dễ chịu. Hơn nữa ngọn nến còn có mùi thơm nhẹ, có thể giúp thả lỏng tinh thần, giảm bớt cảm giác lo âu.

“An tâm, tôi sẽ rất nhẹ nhàng.” Quách Thành Vũ nói. (bắt đầu)

Khương Tiểu Soái không nói gì, ngọn nến chiếu rọi khuôn mặt mang theo vẻ quẫn rữ kinh người.

Quách Thành Vũ cũng không chịu nổi khao khát trong lòng, cúi người hôn xuống.

Hai đầu lưỡi kích động triển miên quấn lấy nhau, tiếng hít thở ngày càng to, tay Quách Thành Vũ men theo khe hở trên áo ngủ của Khương Tiểu Soái tiến vào, cổ họng nuốt khan một hơi. Bình thường tiếp xúc qua không ít các loại da, không ngờ tới Khương Tiểu Soái lại có cảm giác trơn mịn như vậy, dù là những vị trí dễ bị thô ráp nhất, đều nhẵn bóng không thể tưởng.(Soái tắm sữa đó chú Quách ơi... hàng dễ vỡ xin động nhẹ...)

Mới bị sờ soạn mân mê vài cái, Khương Tiểu Soái liền phát ra mấy tiếng ư ư chống cự.

Quách Thành Vũ buông tha miệng cậu, để cậu tự do phát ra âm thanh.

Sau đó, đầu lưỡi theo gò má, liếm đến phía trên lỗ tai.

Kết quả, Quách Thành Vũ mới vừa hít mấy hơi trên tai Khương Tiểu Soái, Khương Tiểu Soái liền phát ra tiếng rên khó chịu cực độ.

“Đừng... nhột... nhột...” (Nhột=buồn)

Quách Thành Vũ biết Khương Tiểu Soái nhạy cảm, nhưng anh không ngờ lại nhạy cảm tới vậy.

Quách Thành Vũ mặc kệ Khương Tiểu Soái phản đối, mút thật mạnh vành tai mỏng của cậu, đầu lưỡi tiến vào bên trong, Khương Tiểu Soái vừa rên rỉ kịch liệt vừa liều mạng né tránh, Quách Thành Vũ đuổi theo không tha, thân thể Khương Tiểu Soái ở trên giường giãy dụa, vừa hay kích thích dây thần kinh trong quần Quách Thành Vũ.

“Cậu thật lẳng lơ.” Quách Thành Vũ nói.

Khương Tiểu Soái thở hổn hển, mặt đỏ bừng hưng phấn.

Quách Thành Vũ chọc ghẹo, “Lẳng lơ như vậy, mấy năm này sao nhịn được chứ? Chắc rất thường xuyên tự xử nhỉ?”

“Anh quản được sao!” Khương Tiểu Soái búng lên đầu Quách Thành Vũ một cái.

Quách Thành Vũ cười mút lấy ngón tay Khương Tiểu Soái, dùng răng cắn nhẹ đầu ngón tay thon mảnh của cậu, bàn tay to xoa nắn vỗ về trên ngực cậu, lòng bàn tay ma sát tới núm vú hồng hồng phía trên, Khương Tiểu Soái nhịn không được run run.

Quách Thành Vũ cởi áo ngủ Khương Tiểu Soái ra, dùng râu ngấn ma sát làn da nhạy cảm của cậu, dùng cái cằm rắn chắc đùa giỡn núm vú trên ngực cậu, ánh mắt mở to quan sát phản ứng của Khương Tiểu Soái.

Cổ Khương Tiểu Soái ngửa ra, hai cái tay nắm chặt ga giường, như phải chịu đựng đau khổ ghê gớm.

“A.....”

Miệng Quách Thành Vũ ngậm lấy núm vú của Khương Tiểu Soái.

Eo Khương Tiểu Soái run rẩy kịch liệt, tay dùng sức đẩy đầu Quách Thành Vũ, mạnh mẽ nói không được không được, kết quả Quách Thành Vũ vẫn ngậm lấy không tha, mút cho Khương Tiểu Soái không ngừng rên rỉ.

“Quách Tử... chịu..... không nổi...”

Cái miệng nhỏ nhắn kiều ngạo của Khương Tiểu Soái cũng phát ra mấy tiếng xin tha khổ sở.

Quách Thành Vũ đem hai tay khua loạn của Khương Tiểu Soái hung hăng đặt ở hai bên eo, dùng miệng xé rách quần lót của cậu, thưởng thức ‘tiểu quái vật’ vốn ẩn núp giữa ‘khu rừng rậm’, giờ này phút này đáng vẻ đã vô cùng phấn chấn.

Quách Thành Vũ còn chưa chạm vào, chỉ dùng mắt nhìn, liền thấy eo Khương Tiểu Soái rung động.

“Cũng không nhỏ!” Quách Thành Vũ lấy tay đo.

Kết quả, đầu ngón trở vô tình chạm vào phần đầu mềm phía trên, Khương Tiểu Soái lập tức kêu ư một tiếng, kẹp chặt hai chân nghiêng người đi, bắp chân run run một trận.

Quách Thành Vũ không cần Khương Tiểu Soái đụng vào, chỉ nhìn phản ứng của cậu, cự vật trong quần liền kích động bật ra.

“Không ngờ bắt được một tiểu cực phẩm lẳng lơ như cậu.” Quách Thành Vũ hài hước nói.

Giờ này phút này, anh mới nhận ra, thời gian chờ đợi trước đây là rất đáng giá. Vừa muốn xoay người Khương Tiểu Soái lại, Khương Tiểu Soái sống chết không cho, Quách Thành Vũ liền dùng đầu ngón tay vuốt vuốt cái mỏng mềm mại của cậu, người Khương Tiểu Soái như có điện chạy qua nhưng lại ngứa ngáy, trong nháy mắt xoay người lại.

Quách Thành Vũ thuận theo tách hai đùi cậu ra, không nói gì liền hôn một cái.

Bên trong đùi bị hôn, Khương Tiểu Soái nhột chịu không nổi, Quách Thành Vũ càng đến gần khu vực trung tâm mẫn cảm, tiếng rên rỉ của cậu càng cao vút. Kết quả chờ Quách Thành Vũ chuyển đến khu vực rừng rậm, gần chạm đến thẳng nhỏ Khương Tiểu Soái, anh lại ngừng lại.

Anh mắt thâm ý liếc nhìn Khương Tiểu Soái.

Da gà toàn thân Khương Tiểu Soái đều nổi lên.

Sau đó, Quách Thành Vũ lại vùi đầu vào lần nữa, ngậm lấy cậu nhỏ của Khương Tiểu Soái.

Một dòng điện mãnh liệt tấn công phía bụng dưới.

Khương Tiểu Soái rú lên hai tiếng, vì quá kích động xuất thẳng vào miệng Quách Thành Vũ. (Nhanh vãi~, bị xuất tinh sớm hả Soái...)

Quách Thành Vũ trong miệng lẫn lộn dịch của Khương Tiểu Soái, tiếp tục đùa giỡn trên bộ phận mỏng manh của cậu, nếp gấp bị kéo xuống, đầu lưỡi cố len lỏi vào lỗ nhỏ.

Khương Tiểu Soái nắm lấy tóc Quách Thành Vũ, eo như bị điện giật, co giật lên xuống muốn kèm cũng kèm không được.

“Đừng... Không được... Quách Tử...”

Quách Thành Vũ tay ôm eo lật mạnh Khương Tiểu Soái lại, khiến cậu nằm sấp trên giường.

“Để tôi xem tiểu cục của cậu một chút.”

Khương Tiểu Soái xấu hổ, “Đừng xem, trực tiếp vào đi.”

Mặc dù nói vậy, Quách Thành Vũ vẫn mở rộng ra, đưa đầu tiến tới, cẩn thận thưởng thức.

Khương Tiểu Soái lấy tay che lại.

Quách Thành Vũ lấy tay cậu ra, nói: “Đẹp như vậy, sao phải che?”

“Đẹp cái đầu anh!” Khương Tiểu Soái rốt cục nhận không được xấu hổ, giận dữ mắng.

Hơi thở Quách Thành Vũ phả vào phía trong miệng Khương Tiểu Soái, Khương Tiểu Soái liền giây dựa điên cuồng.

“Không được, không được.”

Khi Quách Thành Vũ nhìn vào, càng không cho làm, lại càng muốn giày vò.

Mặc kệ Khương Tiểu Soái giây dựa, đầu lưỡi đặt lên cửa huyết của Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái lập tức phát ra tiếng nấc cùng tiếng rên rỉ dâm loạn, theo độ mạnh yếu của đầu lưỡi Quách Thành Vũ cảm giác thoải mái trời đất, đầy khoái cảm. Vì không chịu nổi kích thích mãnh liệt liên tục bò lên trước, mấy lần đều bị Quách Thành Vũ lôi trở lại tiếp tục chơi đùa.

“A a a... bắn ra...”

Khương Tiểu Soái kích động đến vận vẹo cả mặt, rung động một hồi mới dừng lại.

Quách Thành Vũ còn chưa làm gì, Khương Tiểu Soái đã ra hai lần, anh rút cuộc cũng nhận ra, đối với hàng lỏng lẻo thì không thể khách khí. Nên tiến tới thì tiến tới, không thì chút nữa thể lực Khương Tiểu Soái sẽ hết sạch.

Cầm lấy đầu cậu bơi trơn, đổ một ít lên tay.

Khương Tiểu Soái lại muốn trốn, bị Quách Thành Vũ đè lại, thử đưa một ngón tay vào.

“Chặt thật.” Quách Thành Vũ thở ra nặng nề, “Cái miệng còn rất hăng hái.”

Chỉ là tưởng tượng đem cảm giác bị nó bó chặt, trong quần Quách Thành Vũ lại căng lên mạnh mẽ, cự vật giật giật mấy cái.

Cho tới bây giờ, Khương Tiểu Soái cũng không dám liếc nhìn Quách Thành Vũ.

Ba ngón tay miễn cưỡng đi vào, Quách Thành Vũ liền kéo Khương Tiểu Soái đến bên người, để lưng cậu dán vào ngực, hai bàn tay to nắm lấy cặp chân cong cong của cậu, khiến miệng cậu khẽ nâng lên, sau đó cự vật bên dưới hướng về phía trước tiến vào từng chút từng chút.

“Không được, đau, đau.” Khương Tiểu Soái kêu rên một tiếng.

Quách Thành Vũ ngừng lại một chút, dịu dàng dụ dỗ nói, “Thả lỏng một chút.”

Khương Tiểu Soái chậm rãi thả lỏng thần kinh, sư phụ chính là sư phụ, đau cũng ráng chịu đựng, không giống Ngô Sở Ủy cứ liều mạng kêu khóc, càng kích thích ham muốn của người khác.

Rốt cuộc, vào gần nửa cây, Quách Thành Vũ dừng lại một lúc, chờ Khương Tiểu Soái thích ứng, mới bắt đầu chậm rãi cử động eo.

Lúc đầu, Khương Tiểu Soái còn đau không chịu nổi, chưa đến hai phút, cảm giác đau đớn liền chậm chậm biến mất không ít.

Thật ra, kỹ thuật của Quách Thành Vũ tương đối tốt, anh không thô bạo và mãnh liệt giống Trì Sính, anh chính là dùng sự khéo léo, mỗi lần ra vào đều vừa chính xác vừa kiên quyết. Bất luận là thể trạng gì, chỉ cần lên giường Quách Thành Vũ, đều có thể vui vui vẻ vẻ thoải mái một phen.

Hỏa lực của Quách Thành Vũ khai hỏa, động tác nhanh chóng tăng lên.

Khoái cảm như mãnh thú, từng cơn từng cơn như sóng thần, cắn xé từng sợi dây thần kinh Khương Tiểu Soái.

“A... Sao lại có thứ cảm giác này... Thật thoải mái... A a...”

Khương Tiểu Soái thật không thể tin, bởi vì trải nghiệm tình dục của cậu đều dừng lại ở mấy năm trước, ấn tượng duy nhất chính là đau. Cậu luôn cho rằng, khoái cảm của người bên dưới chủ yếu là về mặt tâm lý, thoải mái cũng là tự tưởng tượng ra. Bởi vì cậu và Mạnh Thao làm rất nhiều lần, cho đến cùng, đều là đau đớn không thể chịu nổi. (Thế mà dám đăng thế...)

Bây giờ, khu vực đó nhiều năm không đụng đến so với năm đó còn chặt hơn, mà Quách Thành Vũ so với tên cặn bã kia cũng lớn hơn hẳn, thế nhưng lại rất thoải mái, hơn nữa thoải mái còn rất mạnh mẽ mẽ mẽ, thoải mái đến nỗi Khương Tiểu Soái không biết trời đất, đầu óc mê man.

205. Chương 205 - “ma Quỷ” Lộng Hành

Ngô Sở Ủy ở trên đường về vẫn có chút không thể đặc ý được nữa, kết quả về đến nhà, càng nghĩ lại càng thấy lo lắng, một mình đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lại có chút phiền muộn.

Sư phụ mình nhất định thâm thâm rồi?

Cậu ta nhất định rất oán hận mình rồi?

Đang trầm tư nghĩ ngợi, bỗng đột nhiên truyền đến một trận đau rát, Ngô Sở Ủy nhảy dựng kêu gào, quay lại tức giận nhìn Trì Sính.

“Sao lại đánh tôi?”

Trì Sính ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn cậu, “Nghĩ gì thế?”

Ngô Sở Ủy buồn buồn trả lời, “Nghĩ vãn vơ.” (xiaxiang)

“Là mơ tưởng hay nghĩ vãn vơ?”

Ngô sở ủy đọc nhấn rõ từng chữ nói: “Nghĩ vãn vơ.” (xiaxiang)

“Mơ tưởng?” (xiaoxiang)

“Nghĩ vãn vơ.” (xiaxiang)

“Mơ tưởng?” (xiaoxiang)

“Vãn vơ, V-Ả-N-V-Ồ.... !!!”

Ngô Sở Ủy một phút trước đầu óc còn linh hoạt tính kế với người khác, một phút sau đã bị chết não mà. Trì Sính rõ ràng cố ý, cậu còn cứ ‘Một tiếng ‘vẫn vơ’, hai tiếng ‘vẫn vơ’, ba tiếng ‘vẫn vơ’, bốn tiếng ‘vẫn vơ’ đáp lại anh.

(Giải thích: Ở đây Trì Sính cố tình giả vờ nghe sai chữ -xia trong - nghĩ vẫn vơ thành -xiao trong - mơ tưởng, Ý muốn nói Ủy Ủy mơ tưởng chuyện hạ lưu ý.. Tác giả chơi chữ làm mình đau đầu gần chết..)

Thỉnh thoảng, trêu chọc Ngô Sở Ủy chính là niềm vui lớn của Trì Sính.

Cuối cùng đưa tay nhéo tai Trì Sính xoắn lại hai vòng, giọng nói cắt ngang, “Đã nghe rõ chưa?”

Trì Sính im lặng, gơ ba ngón tay.

Ngô Sở Ủy bình tĩnh quay ra nhìn ba ngón tay Trì Sính chỉ chốc lát, trong lòng đột nhiên phát lạnh, run run, tay đang nhéo tai Trì Sính cũng buông xuống quay người một trăm tám mươi độ, vừa mới chạy đi, cổ áo liền bị túm lại nhấc lên, chân chỉ còn chạm đất mà giày giữa, gót chân bị lôi rê về vị trí cũ.

“Ba ngày.” Trì Sính nhắc nhở.

“Trí nhớ anh sao lại tốt như vậy?”

Trì Sính nói, “Không phải trí nhớ tôi tốt, mà là bóng dáng nhỏ bé của cậu trong đầu tôi ba ngày, căn bản thì không hề rời khỏi.”

Ngô Sở Ủy cầm lấy cái gãi ngựa đập đầu Trì Sính một cái.

“Bây giờ đã rời đi chưa?”

Trì Sính đã nhìn ra, tên nhóc con này đơn thuần là chán sống đây.

Tóm Ngô Sở Ủy kéo đi về phòng ngủ, Trì Sính vừa đi vừa nói, “Cậu không ở đây mấy ngày, tôi đem phòng ngủ sửa chữa một chút.”

Ngô Sở Ủy có dự cảm chẳng lành.

“Trang hoàng thành cái gì?”

Trì Sính nói, “Chỉ là thay đổi giấy dán tường.”

Ngô Sở Ủy thở phào một cái nhẹ nhàng, cậu nghĩ rằng lại có cái gì biến thái hay đồ vật gì dâm loạn chứa trong phòng nhỏ bé của hai người. (Bắt đầu.. ềm ềm.. lên giường trùm chăn đọc nhé..)

Kết quả, cửa vừa mở ra, Ngô Sở Ủy sững sờ nghiêm mặt tại chỗ.

Không chỉ có thêm bất cứ thứ gì được mang vào mà hơn nữa rất nhiều đồ được dọn sạch ra ngoài.

Toàn bộ căn phòng thoáng rộng thênh thang, như bốn bức tường được đập ra vậy.

Rợn tóc gáy, kinh hoàng?

Bởi vì giấy dán tường đều đổi thành gương, đến trần nhà cũng được làm lại, không một chỗ nào ngoại lệ.

Ngô Sở Ủy quay đầu muốn chạy, cửa bị Trì Sính chặn lại, mọi hướng đều bị chặn lại, không thể chui qua được. (Chạy đâu thoát hả cưng,...)

Cuối cùng, giống như bao tải bị Trì Sính khiêng đi vào.

Trì Sính ôm Ngô Sở Ủy ngồi ở trên giường, đối diện chính là một tấm gương rất lớn, vô cùng sáng.

Ánh mắt Ngô Sở Ủy đảo quanh, quay trước quay sau quay trái quay phải, kết quả có quay đi đâu cũng là gương mặt của Trì Sính.

Trì Sính cứng rắn quay đầu Ngô Sở Ủy quay lại, ép buộc cậu nhìn cái gương lớn trước mặt.

“Hôm nọ ở trong điện thoại không phải là cố gắng cột nhả, lẳng lơ với tôi sao? Làm sao vừa đến trước mặt tôi liền lúng túng?”

Trì Sính cúi xuống vành tai Ngô Sở Ủy cắn cắn gặm gặm, “Dám nhéo tai tôi? Hả? Ừm...”

Ngô Sở Ủy thấy rõ trong gương, gương mặt mình đỏ lên.

“Giống như hôm trước, lẳng lơ cột nhả cho tôi xem một chút.” Trì Sính vừa nói vừa thuần thực trêu chọc Ngô Sở Ủy, “Hôm đó chưa có xem đủ, muốn nhìn nữa.”

Ngô Sở Ủy giãy giụa không làm theo.

“Nghe lời.” Trì Sính dịu dàng dụ dỗ, “Rất muốn xem dáng vẻ cậu lẳng lơ cột nhả, hai ngày nhớ đến phát điên.” (Tình tròng cắn gần chết..)

Nói xong, đưa cho Ngô Sở Ủy một cái quần hở mông. (Ai muốn ngắm thì xuống cmt nhé, tìm mãi mới thấy, mới đầu thì nghĩ không phải quần hở mông chỉ là cái quần yếm thôi phải search mãi mới thấy cái hình thật là hợp lý.)

“Mặc cái này vào.”

Ngô Sở Ủy khuôn mặt tuần tú ửng hồng, xấu hổ và tức giận không ngớt mà cãi lại.

“Tôi không mặc, quá biến thái.”

Trì Sính cũng không bắt ép cậu, anh ta đã có biện pháp làm cho Ngô Sở Ủy mặc, cũng có biện pháp để cho Ngô Sở Ủy mặc nó thỏa mãn khẩu vị nặng của mình.

Ngô Sở Ủy bị Trì Sính đặt ở giữa hai chân anh, Trì Sính ngồi phía sau cậu, hai tay đưa lên phía trước, âu yếm xoa nắn người Ngô Sở Ủy qua lớp quần áo. Đợi cho Ngô Sở Ủy bắt đầu thoải mái, trạng thái bắt đầu thả lỏng, Trì Sính đưa tay lên cúc áo sơ-mi Ngô Sở Ủy từ từ chậm chậm cởi từng nút cúc ra, rồi tháo thắt lưng ra.

Mặc dù ngày thường không ít lần làm như vậy, nhưng làm như vậy trước gương bị người ta cởi quần áo, thì với cậu là lần đầu.

Hiện lên loại khoái cảm cấm kỵ, ngại ngùng.

Ngô Sở Ủy thấy rõ bàn tay của Trì Sính thô ráp ở trên người mình vuốt ve, khiến cho thân thể cậu từng đợt run rẩy. Sau đó, đầu ngón tay đưa đến trên hai núm vú Ngô Sở Ủy, nhanh chóng vụng về chà xát, kích thích.

Ngô Sở Ủy không kìm được tiếng rên rỉ, nhìn trong gương là gương mặt phóng túng dâm dăng của chính mình, vừa ngại ngùng lại vừa hổ thẹn mà kích động.

“Bảo bối, nhìn gương nói xem, tôi đang làm cái gì hả?” Trì Sính cố ý hỏi.

Ngô Sở Ủy nói không nên lời, Trì Sính liền lấy kim đâm nhỏ chuyên dùng để ngược đãi núm vú, đâm đâm núm vú cậu.

A.....

Ngô Sở Ủy vừa đau vừa ngứa ngáy mà giãy giụa, Trì Sính siết chặt cậu, không mở miệng cứ tiếp tục mà đâm đâm chọc chọc.

“Chơi tôi.... đang chơi tôi....” Ngô Sở Ủy nói. (Nói sớm có phải đỡ đau không? Hay cố ý muốn sướng hả? Ta là tiểu lẳng lơ.. thì cậu là ĐẠI lẳng lơ, không hơn không kém)

Trì Sính tiếp tục hỏi, “Chơi nơi nào?”

Ngô Sở Ủy vô cùng không được tự nhiên mà phun ra hai chữ, “Núm vú.”

Để thưởng cho Ngô Sở Ủy thành thật, Trì Sính cúi đầu xuống cẩn thận an ủi chỗ đau vừa mới bị kim đâm. Ngô Sở Ủy vài ngày cơ thể không được động vào trong nháy mắt không thể kìm chế được, túm tóc Trì Sính ấn vào rên rỉ không ngừng.

“Thật là thoải mái. . .” (Thật là sướng.. a)

Trì Sính lại dùng ngón tay có ‘điện’ của mình đùa giỡn trên chọc hông, mông và vách đùi non của Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy không khống chế được mà run run rẩy rẩy, hơn nữa màn dâm đảng này còn hiện rõ nét trong gương như bị nó “Rình trộm” vậy, thị giác kích thích làm cậu càng ngày càng không thể kìm chế.

“Ờ.. ờ... phía dưới.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính hoàn toàn phớt lờ tiếng van xin của cậu, bàn tay to chỉ ở chung quanh khu vực không quan trọng, mân mê.

Ngô Sở Ủy ngứa ngáy không chịu được liền dùng tay mình đưa xuống phía dưới.

Kết quả, lại bị Trì Sính nắm lấy không cho di chuyển, Trì Sính lại ở bên tai cậu thì thầm mấy lời hạ lưu, càng không ngừng kích thích cậu, làm thần kinh cậu tha thiết phát tiết.

“Cầu xin anh.....” Ngô Sở Ủy quay đầu lại cắn chiếc cổ săn chắc cứng rắn của Trì Sính.

Trì Sính hỏi, “Muốn tôi liếm JB cho cậu hay sao?”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

“Vậy cậu liền đem cái quần này mặc vào.”

Ngô Sở Ủy không lên tiếng.

Trì Sính biết cậu thỏa hiệp, Vì vậy khi cậu ồm ờ hầy mông lên bắt anh tự mặc quần hở mông cho cậu. (Quá là lẳng lơ mà..)

Ngô Sở Ủy xấu hổ không chịu nổi, hết lần này tới lần khác mặt từ hồng chuyển sang đỏ, Trì Sính lại còn tách hai chân cậu mở rộng ra, cảnh xuân cứ như vậy mà bày ra trước mặt, hiện rõ trong gương.

“Nhìn kỹ xem bản thân cậu dâm đảng lẳng lơ như thế nào.”

Ngô Sở Ủy không muốn xem, Trì Sính xoay đầu cậu lại bắt cậu nhìn, cậu nhỏ sớm đã dựng đứng, đang ở trước gương nhỏ “Nước miếng”. Trì Sính lại đem hai đùi cậu áp tới ngực, mông được nâng cao lên, tiểu cút phần hồng co bóp trước gương.

Bình thường tự mình cũng không thể thấy được nơi thâm sâu bí ẩn đó, lần này thì hoàn toàn lộ ra trước gương, Ngô Sở Ủy triệt để ngại ngùng một trận.

“Đừng. . . Tôi không muốn nhìn.....”

Trì Sính sâu kín nói, “Vì sao không nhìn? Xem cậu bị tôi đâm rất nhiều lần nơi đó xem nó như thế nào?”

Mặt của Ngô Sở Ủy đều nhanh nóng lên nói cũng mang theo một vài phần nức nở.

“Đừng.... tôi khó coi, hu hu.....”

Trì Sính cuối cùng cũng buông cậu ra, nhưng vẫn không buông tha cho cậu, mà trầm giọng ra lệnh:

“Quỳ xuống vạch ra, giống như lần trước ở trong điện thoại đó, nhanh chóng một chút.”

Sau đó Ngô Sở Ủy làm theo, Trì Sính xoay đầu cậu lại nhìn cái gương phía sau nói, “Nhìn xem dáng vẻ cậu dâm đảng như thế nào? Lần trước cậu ở trong điện thoại chính là dâm đảng lẳng lơ như vậy.”

Ngô Sở Ủy hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

“Một chân nâng lên khoác lên trên thành giường.”

“Ngồi xổm, hai chân bành ra.....”

“.....”

Trì Sính ép buộc Ngô Sở Ủy làm rất nhiều tư thế không thể tả được, mới đem cậu lần nữa ôm vào lòng, ép hai chân Ngô Sở Ủy lại, tạo thành một góc chín mươi độ, làm bộ phận bí ẩn lộ ra một cách triệt để.

“Thưởng thức một chút quá trình bình thường cậu bị tôi ‘yêu thương’ ra sao.”

Nói xong, đem ngón tay đã bôi trơn, đâm vào giữa tiểu cức Ngô Sở Úy, Ngô Sở Úy lập tức rên rỉ nức nở một tiếng. Lần đầu tiên như vậy thẳng thắn mà nhìn tiểu cức bị xâm phạm, loại cảm giác xấu hổ này đúng là vô cùng mãnh liệt, mạnh mẽ, kích thích điên cuồng.

Trì Sính chậm rãi ra vào ngón tay.

Ngô Sở Úy tiếp tục chịu đựng, cậu vẫn không thể nhìn thẳng bản thân bị một người đàn ông đùa giỡn bộ phận kia.

Cảm thấy tiểu cức đã được mở rộng, Trì Sính cuối cùng cũng hung hăng tấn công các điểm mẫn cảm. (Vẫn dùng tay nhé..)

Khoái cảm từng đợt từng đợt tuôn ra, Ngô Sở Úy trong nháy mắt vứt hết liên sỉ trong lòng, gầy gầy eo theo từng nhịp từng nhịp ra vào của ngón tay Trì Sính.

“Sâu một chút..... còn muốn..... còn muốn.....”

Trong gương thấy mặt mình vụng vẹo khó coi Ngô Sở Úy không đành lòng nhìn thẳng.

Trì Sính còn dùng mấy lời hạ lưu lăng nhục cậu.

“Cái miệng lẳng lơ như vậy, muốn đâm hồng luôn hả.”

Ngô Sở Úy lắc đầu.

Trì Sính mất lộ ra vẻ hung hãn, ngón tay mãnh mẽ phát lực, hung hăng đâm chọc một trận.

Ngô Sở Úy giãy giụa kêu khóc rên rỉ, dịch trắng liền nhăm thẳng gương bắn lên.

Trì Sính lại hỏi, “Đã đủ thoải mái chưa?”

Ngô Sở Úy lắc đầu. (Ồi mẹ ơi, con tiện nhân, tiện nhân... ba ba của tôi lại phải khổ rồi..)

“Còn muốn như thế nào?”

Ngô Sở Úy lúc này kéo kéo quần Trì Sính. (Ta bảo cậu là tiện nhân mà)

“Mở mắt ra, nhìn xem tiểu cức của cậu chăm sóc thẳng em của tôi thế nào.”

Ngô Sở Úy bây giờ đã biết ai có thể “bắt nạt”, ai không thể “bắt nạt”.

Trong gương hai cơ thể trần trụi nóng bỏng quấn lấy nhau, Ngô Sở Úy tư thế vụng vẹo khó khăn nhận lấy cự long của Trì Sính. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy cảnh tượng nơi riêng tư giao hợp, hòa làm một, cự long ra vào cửa động mạnh nhẹ rút khoát, tiểu cức co rút kịch liệt vách ruột hồng hồng trượt ra ngoài rồi lại được đẩy vào trong, dáng vẻ trong gương bản thân cậu dâm dăng cuồng dã, phóng dăng, lẳng lơ, đòi trụy, càng thẳng thắn trần trụi, càng làm cho cậu kích động hưng phấn.

Trì Sính đem Ngô Sở Úy ‘chơi’ từ trên giường xuống dưới giường, từ phòng ngủ làm đến phòng bếp, lại từ phòng bếp ‘chơi’ đến ban công..... Bất kể chuyển tới đâu, đều là dâm loạn trác táng trước gương. (Tha hồ mà soi gương nhé Úy Úy..)

Ngô Sở Úy không cách nào tưởng tượng công nhân lắp đặt gương vào nhà, dùng ánh mắt nào nhìn Trì Sính, còn làm sao mà có thể tưởng tượng dáng vẻ Trì Sính làm mình, ngây ngất mê man khoan khoái.

Cuối cùng, Trì Sính đem Ngô Sở Úy ôm vào phòng tắm.

Trên bồn rửa mặt có một cái gương, bồn tắm bốn phía đều là gương, ngay cả trên bồn cầu cũng là gương.

Trì Sính một chân đá văng nắp bồn cầu, tách hai đùi Ngô Sở Úy ra, để cậu ngồi đối diện với cái gương, cậu nhỏ chĩa về phía trước, giọng biến thái nói, “Con trai yêu, tiểu cho cha nuôi xem nào.”

Mặc quần hở mông, lại bị người ta đem hai chân banh ra còn đối diện với cái gương, Ngô Sở Úy nghĩ trong lòng thật muốn chết.

“Không tiểu, tôi ‘chơi’ đến khi cậu không chịu được mới thôi.”

Trì Sính một mặt miệng xuy xuy gặm, mặt khác mãnh liệt đâm vào như một chiếc động cơ hoạt động hết công suất, còn mở vòi nước chảy, ý muốn Ngô Sở Ủy nghe được tiếng nước.

Ngô Sở Ủy kích động lắc đầu, điên cuồng mà kêu khóc rên rỉ, hai tay muốn nắm lấy cậu nhỏ căng cứng không chịu nổi, lại bị Trì Sính vững vàng nắm lấy.

“Không được..... Muốn bắn Aaaa.....”

Trì Sính tàn bạo đâm vào điểm mẫn cảm trong vách ruột Ngô Sở Ủy mấy cái.

Giày vò ầm ĩ một tiếng đồng hồ.

Không khống chế khoái cảm tốt đỉnh làm cho cái mộng của Ngô Sở Ủy giật giật co rút một trận, kéo dài cảm giác khoái cảm, sau đó là xấu hổ, tủi thân, khó chịu cùng các loại trạng thái cùng xông tới, Ngô Sở Ủy đâm lên ngực Trì Sính một trận.

“Anh là tên biến thái, lão già dâm tặc! ! !”

Trì Sính cười, liền ôm Ngô Sở Ủy vào trong lòng, bế cậu đi đến giường lớn ấm áp.

Sau nửa đêm, Ngô Sở Ủy chỉ mới vừa ngủ, cánh tay Trì Sính huých cậu một cái. Ngô Sở Ủy ánh mắt hơi hơi nheo nheo mở ra, đột nhiên nhìn thấy trên trần nhà có hai người. Ánh mắt đột nhiên trợn to, xung quanh bốn phía, khắp nơi đều là hình ảnh “Ma quỷ”.

A aaaaaaa.....! !

Ngô Sở Ủy ngay tức khắc chui vào trong lòng Trì Sính.

Nửa đêm, Trì Sính xoa xoa trán Ngô Sở Ủy, khoe miệng tràn đầy vui vẻ không phúc hậu.

206. Chương 206 - Phóng Sinh

Đầu mùa xuân, khí trời cũng ấm lên, rắn ngủ đông đều đã tỉnh lại.

Trước đó vài ngày, Trì Sính bận dời mấy con rắn con trong trại rắn ra ngoài, mấy con có độc và cần hoàn cảnh khắc nghiệt thì tặng đi, mấy con không độc và thích ứng khí hậu địa phương thì phóng sinh. Lăn lộn mấy ngày, rắn trong trại không còn lại mấy con. (Nhà có Đại Bảo rồi thì rắn rết làm cái cm gì nữa..*)

Nhận dịp đẹp trời, Ngô Sở Ủy và Trì Sính cùng nhau phóng sinh lũ rắn còn lại.

Nhìn bóng dáng bọn rắn đáng yêu trườn đi xa dần, trên mặt Ngô Sở Ủy lộ ra vẻ thoải mái.

“Cậu đã sớm biết tôi sẽ xử lý lũ rắn này?” Trì Sính đột nhiên mở miệng.

Sắc mặt Ngô Sở Ủy hơi khựng lại, sau đó nhún nhún vai, bày ra bộ dáng vô tội.

“Làm sao tôi biết được?”

Trì Sính tới giờ mới biết được, vì sao thời gian Uông Thạc ở đây, mỗi ngày Ngô Sở Ủy đều nằm trên bàn giấy thối kệ đường. Lúc ấy cho là cậu ta chiến tranh lạnh. Giai đoạn chia tay lúc trước, còn cho là cậu dùng mấy cái kẹo đường này dần vật bản thân, tới giờ mới hiểu được, Ngô Sở Ủy chắc chắn đám rắn này sẽ không theo mình lâu nữa, nên mới thối ra để giúp anh đỡ nhớ.

Thật ra, Ngô Sở Ủy đối với đoạn tình cảm này vẫn rất cố chấp.

So với tưởng tượng của Trì Sính còn lớn hơn nhiều.

Một bảo vật như vậy, càng buộc chặt thêm trái tim Trì Sính, cho dù đã có được, vẫn phải thường xuyên lo sợ trong lòng sẽ mất đi. Nếu như nói ban đầu đối với Ngô Sở Ủy là si mê, sau đó lại có vài phần ý lại, hiện giờ là càng thêm tôn trọng và ưu ái cậu. Đem cậu biến thành một cây đại thụ cạnh lá sum xuê, đem mọi rắc rối khó gỡ của bản thân buộc lại cùng một chỗ, cùng hưởng thụ cuộc sống đầy nắng mưa này.

Con người Trì Sính khê trĩu xuống, cố ý dùng ánh mắt đáng sợ dọa Ngô Sở Ủy.

“Cậu thật không biết?”

Ngô Sở Ủy mạnh mẽ chống đỡ một hồi, rốt cục không kềm được, nhón chân lên, dùng một cánh tay vòng lấy cổ Trì Sính, trong nụ cười tràn đầy vẻ gian tà, rồi lại làm ra vẻ trong sạch.

Trì Sính chưa buông tha tiếp tục nhìn sắc mặt cậu?

Một giây trước còn u ám, một giây sau liền tươi như hoa, kéo Ngô Sở Ủy đi về.

“Thật ra, Tiểu Dấm Chua ở chỗ tôi.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính thấy bất ngờ, “Ở chỗ cậu?”

Ngô Sở Ủy có chút tự hào nói: “Nó tự bò về, bò đến phòng khám tìm tôi, tôi mới cho nó ở lại, lén nuôi ở công ty.”

Trì Sính nheo mắt lại, “Không ngờ nó lại ở với cậu suốt mùa đông?”

Ngô Sở Ủy hé miệng cười.

“Cậu giấu hay như chó ấy!” Giọng Trì Sính thể hiện rõ chẳng lành.

Ngô Sở Ủy vội vàng giải thích, “Việc này với tôi cũng không tệ, tôi cũng là bất đắc dĩ, vốn tôi đâu có muốn giữ nó lại, nhưng tôi vẫn chưa thói ra hình của nó!”

“Nếu vậy, để tôi tìm dịp nào cho nó đi vậy.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy nắm chặt tay Trì Sính, “Anh dám cho đi thử xem!”

Trì Sính thấy buồn cười, “Không phải cậu nói bất đắc dĩ sao, làm như tôi rất không có đức độ, ép cậu phải giữ lại mấy thứ đồ của ”vợ trước” ấy.”

Ngô Sở Ủy ngang bướng, “Tôi mặc kệ là ai tặng, nó chính là Nhị Bảo.”

Không có tấm lòng rộng rãi như vậy, sao có thể đem Trì Sính nuốt vào trong bụng?

Trì Sính chưa buông tha, chụm ngón giữa với ngón cái, búng vào ót Ngô Sở Ủy một cái.

Ngô Sở Ủy từ lâu xưng là đầu sắt, vậy mà mới đau một chút đã kêu gào.

Trì Sính liền vươn tay xoa cho cậu.

Biết đau, thì đừng để lại bị thương.

.....

Trước đó không lâu, thư ký của Ngô Sở Ủy từ chức về nhà, nhất thời chưa tìm được người vừa ý, cho nên vị trí thư ký vẫn bỏ trống. Mấy việc nho nhỏ, cũng phải Ngô Sở Ủy đích thân làm. Hơn nữa công ty đang tiến hành một hạng mục lớn, nếu như thành công, quy mô công ty sẽ mau chóng nâng cấp, Ngô Sở Ủy hiện tại vì hạng mục này chạy đông chạy tây, bận rộn suốt đầu mề trán.

Hôm nay tranh thủ chút thời gian rảnh, Ngô Sở Ủy định đến cơ quan gặp Trì Sính.

Trì Sính đang phê duyệt văn kiện, Ngô Sở Ủy rón rén đẩy cửa đi vào.

Kéo một cái ghế qua, ngồi ở bên cạnh Trì Sính, yên lặng chờ anh phê duyệt hết văn kiện trong tay.

Trì Sính ra vẻ nhìn chằm chằm văn kiện, thật ra ánh mắt quét qua Ngô Sở Ủy, không có biện pháp, đáng vẻ lưỡi biếng tựa cảm lên bàn thật là trêu người.

Ngô Sở Ủy thừa dịp Trì Sính không chú ý, lén duỗi tay ra mò vào túi quần Trì Sính.

Bất quá công lực của cậu giảm sút nhiều, trước đây Trì Sính chỉ có thể cảm thấy trong túi truyền tới động tĩnh nhỏ, nếu không chú ý cũng không phát hiện. Hiện tại không phải luôn vào? Mà hoàn toàn là chọt vào, tiếng động lớn đến nỗi người điếc cũng phải sợ.

Trì Sính đưa tay vào sờ một cái, lúc này liếc mắt trông Ngô Sở Ủy.

“Đang là mùa gì rồi? Cậu lại còn ăn kem.”

Ngô Sở Ủy tỏ vẻ ung dung nói: “Tôi không ăn, đây là mua cho anh.”

“Cậu chưa từng mua kem cho tôi?”

Ngô Sở Ủy cười hắc hắc.

Loại kem này bán theo hộp, mỗi lần mua một hộp, trong mỗi hộp đều có tám ly nhỏ. Ngô Sở Ủy ăn bảy ly, còn dư lại một ly để cho Trì Sính.

Không chỉ vậy, mở nắp ly ra, phát hiện bên trong còn bị múc một miếng.

Trì Sính cũng không múc, kem trong ly chảy gần hết, trực tiếp trút vào miệng.

“Ăn ngon không?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính nói: “Mông cậu mới ngon.”

Ngô Sở Ủy dùng sức trừng mắt với Trì Sính.

Trì Sính nắm lấy cánh tay cậu kéo vào lòng, giả bộ tức giận bóp lấy cổ cậu, “Cậu trừng lại xem! Trừng lại xem!”

Ngô Sở Ủy vẫn trừng.

Bị Trì Sính đè lên bàn làm việc giở trò, nhột nhột lẫn lộn khắp bàn, khiến cho văn kiện loạn cả lên.

Hai người đang đùa giỡn vui vẻ, vừa hay có một đồng nghiệp gõ cửa, cả buổi không ai mở, liền trực tiếp đẩy cửa vào.

Thấy Trì Sính bộ dạng tươi cười khác thường ngày, người đồng nghiệp cho rằng vào lộn phòng.

“Có việc gì thế?” Trì Sính hỏi.

Người đồng nghiệp nói: “Cục phó Vương kêu tôi đưa cái này cho anh.”

Đưa xong, lập tức chạy đi.

Trì Sính thấy cái người đồng nghiệp đem vào, đột nhiên nghĩ đến một việc.

“Tối nay tôi có một bữa tiệc.”

Nếu là người khác, nghe vậy nhất định sẽ mất hứng, lại có bữa tiệc? Mấy ngày nay sao có nhiều tiệc vậy? Hai người bao lâu rồi không ở nhà ăn một bữa cơm thật ngon rồi.

Nhưng Ngô Sở Ủy không như vậy, cậu nghe xong liền nở nụ cười.

“Không ăn hết nhớ gói mang về cho tôi, bữa tối của tôi trông chờ vào bữa này.”

Trì Sính trầm mặt, “Lấy đâu ra túi? Cậu sao biết người ta có bệnh gì hay không? Vì chút lợi ích, ăn vào không chừng mắc xương, muốn khóc cũng khóc không xong.”

Ngô Sở Ủy không thèm để ý, “Có thể có bệnh gì chứ?”

Trì Sính thái độ rất cứng rắn, “Tự tìm chỗ mà ăn!”

Ngô Sở Ủy buồn một lúc, trong mắt lại lóe ra chút ánh sáng.

“Tôi muốn ăn bánh thịt nướng ở tiệm Tây Trục Môn, lúc về anh mua giúp tôi một ít nhé.”

Trì Sính nói: “Chờ tôi ăn tiệc xong, tiệm cũng đóng cửa rồi.”

Ngô Sở Ủy nói: “Vậy anh mua rồi đi ăn tiệc, để trên xe.”

“Chờ tới lúc tôi quay lại không phải sẽ nguội mất sao?” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy nói: “Nguội có thể hâm lại.”

“Bánh mới ra lò ăn mới ngon, nghe lời, tự lái xe đi ăn đi.”

Ngô Sở Ủy bày ra bộ mặt buồn bã, “Giờ này kẹt xe dữ lắm, đến đó mất hơn một giờ, hơn nữa người xếp hàng nhiều lắm, tôi phải đợi đến khi nào? Tôi hôm nay mệt lắm luôn! Muốn ăn một bữa nấu sẵn cũng không kịp ăn.”

Thật ra, Ngô Sở Ủy ăn bánh thịt là phụ, muốn Trì Sính sớm rời bữa tiệc là chính. Mấy ngày nay Trì Sính nắm trong tay một miếng thịt béo bở, không ít người thèm nhỏ dãi ba thước, muốn bơi trơn đi cửa sau. Để lấy lòng anh, ắt sẽ giở đủ trò, nếu lỡ trong bữa tiệc xuất hiện mấy người đẹp, tuyệt đối không thể để anh ta ở lại lâu!

Trì Sính nhìn không ra khó chịu trong lòng Ngô Sở Ủy, dù là giả hay thật.

“Được rồi, tôi dùng bữa xong sẽ đi mua cho cậu.”

Trong lòng Ngô Sở Ủy nhẹ nhõm.

“Cậu cũng phải đưa tiền cho tôi chứ.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy lúc này mới nhớ tới, tiền tiêu vặt của Trì Sính không đủ mua bánh thịt.

Vì vậy, móc ví từ trong túi ra, cẩn thận tính toán.

“Bánh thịt nướng ba tẻ một cái, anh mua cho tôi sáu cái, tổng cộng là mười tám tẻ.”(Thánh đây rồi, mọi người khỏi tính lại mất công.)

Trì Sính nhìn thấy tờ hai mươi tẻ ở ngay bên ngón tay Ngô Sở Ủy lật qua lật lại, cậu cũng không rút ra, lại lấy ra một tờ mười tẻ, một tờ năm tẻ, cuối cùng là ba đồng xu, vừa đủ mười tám đồng không thừa không thiếu đưa cho Trì Sính.

Trì Sính bị cậu chọc tức nở nụ cười.

“Không thể đưa nhiều hơn chút sao? Tiệm cơm mỗi năm đều lên giá, cậu không tính bánh thịt cũng tăng giá sao?”

Ngô Sở Ủy nói: “Lên giá thì anh cho tôi ít lại.”

Trì Sính một bên nhìn ba đồng xu, một bên nói với Ngô Sở Ủy: “Tôi kể cho cậu một chuyện cười.”

Ngô Sở Ủy bỗng thấy mới mẻ, Trì Sính cũng có thể kể chuyện cười?

Trì Sính mở miệng nói: “Nghe nói có một đôi vợ chồng rất là keo kiệt, có một ngày, ông chồng qua thăm nhà hàng xóm, đột nhiên đau bụng. Kết quả vừa thả hai quả rắm liền túm quần lại, hắn nghĩ ‘phù sa không chảy ruộng ngoài’, vì vậy xách quần chạy một mạch về nhà xí nhà mình.” (Đây là 1 câu thành ngữ nói về việc đồ tốt không muốn để người khác hưởng, keo kiệt đấy.)

Ngô Sở Ủy hưởng ứng cười hắc hắc hai tiếng.

“Cũng thật là keo kiệt quá đi, nước tiểu cũng là thứ tốt.”

“Tôi chưa kể xong.” Trì Sính nói, “Sau khi hắn về nhà liền đem việc này nói với vợ hắn, vợ hắn liền tát cho hắn một cái trời giáng, người biết bà vợ mắng hắn thế nào không?”

“Mắng thế nào?”

“Hai cái rắm nếu giữ lại để thổi đèn thì tốt biết bao!”

“Ha ha ha...”

Ngô Sở Ủy cho rằng Trì Sính kể chuyện cười sẽ rất nhạt, không nghĩ tới lại tức cười như vậy. Tự cười ngay ngô nửa ngày, đột nhiên nhận ra gì đó, khóa miệng nháy mắt phát ra tiếng gào thét.

“Anh nha, không phải dùng chuyện cười này chửi xéo tôi sao? A a aaaa....”

207. Chương 207 - Tình Yêu Chạy Bằng Xe Hỏa Tốc

Từ phòng làm việc của Trì Sính đi ra, hai người cùng nhau vào thang máy.

Thang máy từ từ chậm chậm giảm tốc độ, tới tầng ba, ‘tinh’ một tiếng, cửa mở, một nữ nhân viên công vụ bước vào. Cô ta nhìn Trì Sính, ánh mắt lướt qua thoáng vui mừng, rất nhanh lại đưa mắt dời đi.

Ngô Sở Ủy tới nhiều lần như vậy, phát hiện bất kể chức vụ cao thấp, lớn tuổi hay trẻ tuổi, về ngoài xấu hay đẹp, chỉ cần là phụ nữ, nhìn Trì Sính đều là cái bộ dạng này.

Nói khó nghe thì ánh mắt nhìn Trì Sính như nhìn con đười ươi trong vườn bách thú vậy, làm trong lòng Ngô Sở Ủy rất không thoải mái.

Muốn nhìn ông đây thoải mái cho nhìn, tốt nhất đừng để sót chỗ nào. !

Trì Sính đang đứng yên lành, bỗng đột nhiên bị nhéo một cái.

Anh liếc mắt quay sang phía Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy đứng nghiêm, vô tư không có bất cứ phản ứng gì, nai con đi dạo, ngây ngây ngô ngô.

Trì Sính mặt không biến sắc, đưa ánh mắt trở về.

Móng vuốt xấu xa của Ngô Sở Ủy lại đưa tới, vẫn là chỗ cũ, lén nhéo một cái.

Chờ Trì Sính lườm cậu, cậu lại giả nai con ngây thơ, coi như không liên quan đến mình.

Bên cạnh nữ nhân viên công vụ nhìn thấy mắt lập tức nhìn thẳng, không dám liếc qua.

Tục ngữ nói ‘Không nên sờ móng mãnh hổ’, thử hỏi có ai dám nhéo móng Trì Sính? Đừng nói nhéo một cái, dù muốn nhìn móng một cái thì cũng phải đấu tranh tâm lý dữ dội lắm. Nhưng Ngô Sở Ủy có dũng khí đó, không chỉ có dũng khí đùa giỡn Trì Sính, còn dám công khai đùa giỡn, cho dù về nhà bị ‘chơi’ gần chết, trước tiên cũng phải thỏa mãn trò đùa quái đản trong lòng mình.

Cho nên nói muốn săn con mồi lớn, không có tố chất tâm lý vững vàng và cơ thể dẻo dai thì không thể được. Nhất định phải có cả hai yếu tố đó.

Cách bữa tiệc còn rất nhiều thời gian, Trì Sính cùng ngồi ở trên xe với Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nói, “Tôi phải tuyển thư ký mới, nếu không thì việc vất vả đổ lên đầu nhiều lắm.”

“Có tiêu chuẩn gì?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Trước đưa vào mấy người tôi đều không hài lòng lắm, không phải không có thị lực tốt mà chính là không được lanh lợi, hoặc chính là không đủ chững chạc. Chủ yếu nhất một điểm là gương mặt khó coi, ảnh hưởng đến tâm tình làm việc của tôi.”

Trì Sính quét mắt nhìn Ngô Sở Ủy, không nói gì.

Hai người lại ở trong xe nói chuyện một lúc, tới gần giờ tiệc, Ngô Sở Ủy vừa muốn theo chân Trì Sính xuống xe, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Mặc dù đã hơn hai năm không gặp, ông ta cũng rõ ràng béo lên không ít, nhưng Ngô Sở Ủy chính là liếc mắt liền nhận ra ông ta.

“Trương Bảo Quý.” Ngô Sở Ủy nhận không được lâu bầu kêu lên.

“Cậu tại sao biết ông ta?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Lúc làm việc ở công ty nhà nước, ông ta là giám đốc của tôi.” (Chương 10 nhé. . người đuổi việc Ủy Ủy xong chứ cậu là con của gái điểm đó.)

Chứ cậu là con của gái điểm, đập cậu một đập, trước mặt đông đảo nhân viên đuổi cậu đi.

“Ông ta đến sở hành chính chỗ anh để làm gì?” Ngô Sở Ủy thuận miệng hỏi thăm một câu.

Trì Sính thản nhiên trả lời, “Còn có thể làm gì? Vì tranh hạng mục dự án thôi.”

Ngô Sở Ủy dùng đầu lưỡi lia lia liếm liếm răng, đây thật sự là oan gia ngõ hẹp mà! . .

Trước khi đi, Ngô Sở Ủy căn dặn Trì Sính, “Đừng quên bánh thịt nướng của tôi, chín giờ đóng cửa.”

“Kiểm thứ gì ăn lót dạ trước đi, nếu không lát nữa chắc chắn sẽ đói.” (Mẹ nó! Sao yêu ba ba thế. . Con tiện nhân kia. . cậu sướng thế. .)

Ngô Sở Ủy giọng nói vô cùng kiên định, “Tôi sẽ không ăn, tôi sẽ chờ bánh thịt nướng của anh.”

Trì Sính cũng không còn cách nào với cậu, “Vậy cậu ngoan ngoãn ở nhà đợi, đừng chạy loạn khắp nơi.”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Trì Sính vừa mới quay đi, Ngô Sở Ủy liền lái xe đến nhà Khương Tiểu Soái.

Từ lúc Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ làm “Việc kia”, sau đó hai người bắt đầu cuộc sống ở chung. Khương Tiểu Soái cũng không có dọn đến nhà Quách Thành Vũ, đại khái thấy rằng nhà của anh ta quá lớn, ở không có không khí gì. Cho nên liền đem nhà mình sửa chữa lại một chút, để cho Quách Thành Vũ dọn đến.

Ngô Sở Ủy vừa đến, Quách Thành Vũ còn chưa có về, Khương Tiểu Soái đang ở ngoài ban công thu quần áo vào, vừa cửa Quách Thành Vũ, cũng có cả cửa cậu ta.

Ngô Sở Ủy bĩu môi, “Yô! , không phải là? Quần áo hai người tất cả đều do cậu giặt. ?”

Khương Tiểu Soái lắc đầu, “Anh ta giặt, tôi phụ trách phơi và thu vào.”

Ngô Sở Ủy đầu óc đen tối.

“Cậu không kêu anh ta phụ trách giặt, phơi, thu vào, cậu phụ trách nhìn anh ta làm hả?”

Khương Tiểu Soái cười khà khà, “Tôi sao có thể ức hiếp người ta như vậy?”

“ . . ! ! !” Ngô Sở Ủy mắng nhiếc, “Cậu còn không có ức hiếp người ta hả?”

Khương Tiểu Soái nói, “Có sẵn máy giặt, bỏ quần áo vào là được, cũng chả tốn công sức gì.”

Ngô Sở Ủy vẫn còn tức giận bất bình, bởi vì cậu và Trì Sính thì ai rảnh thì người đó giặt. Có lúc hai người đều bận bịu, có thể để dành được hơn mười cái quần lót và hơn mười đôi tất, sau khi có thời gian giặt mang ra ban công phơi cùng lúc, ai không biết còn có thể cho là nhà bọn họ mở cửa hàng giặt thuê.

“Ăn cơm chưa?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy lắc đầu, “Chưa ăn.”

“Đúng lúc tôi cũng chưa ăn, cậu ở lại cùng ăn đi.” Khương Tiểu Soái nói, “Trong tủ lạnh có sẵn đồ ăn, chỉ cần hâm nóng lên là có thể ăn.”

Ngô Sở Ủy xoa xoa tay, “Nào dám từ chối lòng tốt.” (Sao bảo tôi không ăn.)

Khương Tiểu Soái xoay người vào phòng bếp.

Ngô Sở Ủy lại hỏi một câu, “Quách tử không về ăn hả?”

“Anh ta hôm nay về nhà cha mẹ.”

Nói xong, Khương Tiểu Soái đem thức ăn trong tủ lạnh ra rất nhiều, để lên một khay lớn, đặt trong lò vi sóng hâm lại.

Ngô Sở Ủy tiến tới ngồi xuống, “Đây không phải là đồ ăn thừa chứ?”

“Không phải, là Quách tử buổi chiều trước khi đi làm nấu đó.”

Ngô Sở Ủy nhất thời bất ngờ, “Cậu nói gì? Quách tử lại biết nấu cơm?”

“Phải thôi.” Khương Tiểu Soái nghiêm trang nói, “Anh ta sớm đã biết nấu cơm, cậu không biết chứ? Ba mẹ anh ta vẫn coi anh ta là con gái mà nuôi lớn. Bởi vì ba anh ta thích con gái, lúc ấy chính phủ nghiêm ngặt vấn đề kế hoạch hóa gia đình, ba anh ta vừa là cán bộ, cho nên điều tâm nguyện này vẫn không thành.”

Ngô Sở Ủy không chịu được toát mồ hôi hột, cha mẹ ơi, nuôi con gái đã thành ra như vậy không biết nuôi con trai còn ra cỡ nào.

Lúc ăn cơm, Ngô Sở Ủy vừa mới ném hai cái liễn ăn không vào nữa, không phải là khó ăn, mà là ăn quá ngon, ăn ngon lại làm cậu ước ao đồ kị mà oán hận.

“Làm sao không ăn?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy trầm mặt, “Ăn nhiều mang tiếng.”

“Mẹ! ! !” Khương Tiểu Soái cho Ngô Sở Ủy một cái bạt tai, “Cậu đó, ăn ít đồ nhà tôi hả? Theo số lần ăn chực của cậu thì chắc danh tiếng cậu chả còn gì.”

Ngô Sở Ủy cũng không rõ, “Người này nhà cậu sao lại như vậy? Anh ta buổi tối không ở nhà ăn, không bảo cậu tìm một quán nào ăn, hay ăn tạm cái gì mà vẫn phải làm đồ ăn để trong tủ lạnh cho cậu, một mâm lớn đồ ăn!”

“Đây cũng không phải tại tôi ỷ lại nha! !” Khương Tiểu Soái biểu tình oan uổng, “Tôi cũng không biết anh ta làm lúc nào, buổi tối về đến nhà mở tủ lạnh mới phát hiện.”

Ngô Sở Ủy nghiêng răng ken két, “Cậu đừng có quá đặc ý nha!”

Khương Tiểu Soái cười khúc khích vui vẻ, “Nói thật với cậu chứ, anh ta cũng không phải lúc nào cũng ân cần như thế, cái này phải xem tâm tình của anh ta. Tâm tình tốt việc gì cũng làm, tâm tình không tốt dường như gì cũng không chịu làm.”

“Vậy có khi nào tâm tình anh ta không tốt không?” Ngô Sở Ủy ngậm chiếc đũa hỏi.

“Không có.”

Ngô Sở Ủy xem chút nữa nghiêng răng đến rụng cả ra ngoài, giận dữ nói một câu.

“Vậy cậu còn nói anh tâm tình không tốt. ! !”

Khương Tiểu Soái buông tay, “Cho nên, tôi nói không chính xác hay sao!”

Ngô Sở Ủy không ăn cơm, nhảy sang bên Khương Tiểu Soái gặm mấy trên bả vai cậu qua lớp áo.

Khương Tiểu Soái nhột nhột lăn lộn xung quanh, suýt nữa thì đem lật cả một bàn đồ ăn.

“Đừng nghịch!” Dạy dỗ đồ đệ một tiếng, “Nghiêm túc ăn cơm.”

Ngô Sở Ủy đùa giỡn nói, “Tôi không muốn ăn cơm, tôi chỉ muốn gặm cậu.”

Khương Tiểu Soái ấn vào trán Ngô Sở Ủy nói, “Cậu nha, đừng có đụng chạm lung tung tôi, tôi lập tức nhéo cái mông cong của cậu một trận.”

Ngô Sở Ủy chẳng biết lại nhớ ra cái gì đó, hừ lạnh một tiếng.

“Hai cậu tiền ai quản lý?”

Khương Tiểu Soái nói, “Anh ta quản lý của anh ta, tôi quản lý của tôi, hai chúng tôi độc lập về tài chính.”

Ngô Sở Ủy rốt cuộc tìm được cảm giác ưu việt, lúc này vỗ bàn một cái.

“Tiền của Trì Sính toàn bộ đều do tôi quản lý! !”

Khương Tiểu Soái bị cậu ta chọc cho cười, “Được rồi, ăn cơm đi.”

Ngô Sở Ủy lúc này có khẩu vị.

“Ăn nhiều một chút.” Khương Tiểu Soái đẩy đĩa rau đến cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nói, “Không được, tôi phải để dành bụng lót ăn bánh thịt nướng nữa.”

... ..

Trì Sính bên kia bữa tiệc đã sớm bắt đầu, anh là người cuối cùng đến.

Hơn nữa Trương Bảo Quý cũng ở đây từ đầu đến cuối bữa tiệc, nói chính xác bữa tiệc này coi như là ông ta mời. Bởi vì người ngồi ở đây đều là quan chức cao cấp, ông ta nhất định sẽ giành hóa đơn mà trả tiền.

Lúc ăn cơm, Trương Bảo Quý ngồi ở vị trí đối diện, cùng ngồi bên cạnh trưởng ban mời rượu nịnh nọt, cái mồm ton ton tốt tốt không ngớt.

Ông ta hiện đang trong thời điểm mấu chốt thăng chức, nếu nhận được hạng mục dự án này, đối với việc thăng chức rất có lợi. Vì để nhận được hạng mục này, gần đây ông ta đã làm công tác với trưởng ban không ít lần.

Hai bầu rượu lót bụng, trưởng ban muốn đi vào phòng vệ sinh, Trương Bảo Quý không ngần ngại đứng dậy đỡ ông ta.

Kỳ thực lúc này trưởng ban một chút cũng không say, ý thức rất tỉnh táo.

Giải quyết xong, trưởng ban đi ra rửa tay, Trương Bảo Quý đưa cho ông ta khăn lau tay.

Cuối cùng thì trưởng ban đi thẳng vào vấn đề mấu chốt.

“Nói cho cậu một câu thật lòng nhé, hạng mục dự án này bên ngoài thì do tôi phê duyệt, nhưng thực ra quyền kiểm soát lại nằm trong tay Trì Thiếu gia. Cậu ta để mắt đến hạng mục này, cậu theo tôi cũng vô dụng, cậu phải trực tiếp đi tìm cậu ta thì hơn.”

Trương Bảo Quý sắc mặt thay đổi, “Trì thiếu gia?”

“Con trai bí thư thành phố, Trì Sính.” Trưởng ban nói, “Đang ở trong bàn tiệc.”

Trương Bảo Quý không khỏi bất ngờ, “Người đó là?”

Trên thực tế thì lúc trưởng ban nhắc đến Trì Sính đang ở trong bàn tiệc, Trương Bảo Quý cũng mơ hồ đoán được là ai, bởi vì khi Trì Sính ngồi vào, rõ ràng khí chất không phải người bình thường.

“Cám ơn anh, trưởng ban Vương.” (Thống nhất để là trưởng ban đi.)

Trương Bảo Quý trở lại trên bàn tiệc, Trì Sính còn đang tỉnh bơ ngồi ăn, anh và những người khác cũng không khác gì cả, nên mời rượu thì mời rượu, đối với cấp trên cũng rất tôn trọng.

Nhìn xong Trương Bảo Quý nhận ra người này rất khó tiếp cận, phải nói ông ta một người cũng gần năm mươi tuổi rồi, mà còn phải nơm nớp trước một tên nhóc ba mươi tuổi.

Trì Sính rút ra một điều thuốc.

Trương Bảo Quý vừa vịn đi tới bên cạnh anh, lập tức cúi người châm thuốc cho anh.

Lúc này điện thoại Trì Sính đổ chuông, anh vội nhìn tin nhắn được gửi đến, cũng không quan tâm người châm thuốc cho là ai.

Tin nhắn của Ngô Sở Ủy gửi tới.

“Tôi đói bụng.”

Trương Bảo Quý len lén ra hiệu cho người ngồi bên cạnh Trì Sính, cầm bình rượu lên rót vào chén chén cho Trì Sính.

Trì Sính chặn lại cổ tay của ông ta, thản nhiên liếc mắt nhìn ông ta một cái.

“Ông khỏi cần rót, tôi không uống.”

Ngô Sở Ủy lại tới gửi tin nhắn đến.

“Đói.. đói đói.. đói.. đói.. đói.... đói... aaa..... !”

“....”

Trì Sính trực tiếp đáp lại ông ta một câu, “Tôi phải lái xe về không thể uống nhiều..”

“Được rồi, lát tôi cho người đưa cậu về.”

“Xì xà... xì xồ... xì xào...”

Trì Sính không để tâm đến người kia nói gì, đứng lên, hướng về mấy vị cấp trên nói, “Mọi người cứ tiếp tục uống, tôi có chút chuyện nên xin phép về trước.”

Trương Bảo Quý hỏi, “Về sớm như vậy hả?”

Trì Sính gật đầu, anh thật sự ngồi không yên, ăn không được ba miếng hải sản, kim đồng hồ bắt đầu vèo vèo quay tít. Lúc thì hai giờ chiều, lúc thì mười một giờ đêm, lúc thì nhìn lại đứt khoát không chạy..... Anh sợ anh không về bây giờ, ‘con trai’ anh ở nhà đã đói phát điên rồi.

Kỳ thực lúc này Ngô Sở Ủy mới ra khỏi cửa nhà Khương Tiểu Soái.

Trì Sính khẩn cấp chạy đến quán bánh thịt nướng, đến đó mới hơn tám giờ một chút, quán vẫn đang tấp nập khách khứa, Trì Sính chờ thật lâu mới đem mười lăm đồng tệ ba đồng xu trả cho chủ quán rồi đi ra ngoài.

Kết quả lúc ra cửa, mới phát hiện trên tường viết, quán mở cửa đến mười giờ đêm.

Ngô Sở Ủy tới nhà được một lát thì Trì Sính liền về.

Đem túi bánh đưa cho Ngô Sở Ủy, bàn tay to捏 một cái lên má cậu.

“Cậu đói lắm rồi hả..!!”

Ngô Sở Ủy ngửi thấy mùi thịt thơm phức, vốn tưởng rằng không còn nóng, kết quả cắn một miếng thật lớn, phun ra một miếng bơ, lại là bơ nóng.

Cho nên có thể thấy được Trì Sính đã lái xe rất nhanh.

Bánh thịt nướng nhất định phải ăn nóng mới ngon, lúc nóng bơ chưa đông lại, vẫn béo ngậy, nhân lúc nóng ăn mới là ngon nhất, thơm nhất. Ngô Sở Ủy miệng đau, lòng lại vui vẻ mỹ mãn, vừa ở nhà Khương Tiểu Soái một bụng toàn khó chịu tức giận, đồ kị, cũng tự nhiên biến mất, miệng giờ chỉ còn mùi vị thơm phức của bánh thịt nướng mà thôi.

208. Chương 208 - Anh Thật Đủ Hung!

Ngô Sở Ủy đối với việc chọn thư ký rất quan tâm, thời gian tuyển dụng đều tự mình đến hiện trường.

“Thế nào? Người đến ứng tuyển có đông không?” Ngô Sở Ủy hỏi thăm Lâm Ngạn Duệ.

Lâm Ngạn Duệ nói, “Nhiều lắm, hôm qua sơ tuyển đã loại bớt một ít, hôm nay đều là tới phỏng vấn.”

Ngô Sở Ủy còn chưa thấy người, chỉ thấy một sấp hồ sơ thật dày trong tay Lâm Ngạn Duệ, trong lòng nhất thời tràn đầy hy vọng. Cậu tin tưởng con mắt Lâm Ngạn Duệ, nếu qua sơ tuyển còn lại nhiều như vậy, tất nhiên sẽ có người thích hợp để cậu chọn.

“Ta hiện tại bắt đầu nhé?” Lâm Ngạn Duệ hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Ừ”

“Giờ cho tất cả các cùng vào cho anh xem qua, hay là cho vào từng người.”

Ngô Sở Ủy nói, “Cho từng người vào đi. Như vậy sẽ thấy rõ hơn.”

Lâm Ngạn Duệ gật đầu, quay về đóng hồ sơ xem từng cái.

“Lưu Lâm.”

Trong chốc lát, cô gái tên “Lưu Lâm” mở cửa đi vào, vẻ mặt hớn hở của Ngô Sở Ủy trong nháy mắt trở nên ảm đạm. Hay ghê! Tàn nhan trên mặt nhiều như sao trên trời, mắt thì con to con nhỏ, lúc nói miệng lệch

sang trái, lúc cười lộ lên hàm răng so le không đồng đều, có được ngoại hình khó coi thế này cũng rất không dễ dàng.

Sau khi Lâm Ngạn Duệ hỏi cô nàng mấy câu, quay về phía Ngô Sở Ủy.

“Anh có cần hỏi gì không?”

Ngô Sở Ủy hồ hững lắc đầu, cậu không có lời nào để nói.

Kết quả, người thứ hai đi vào, Ngô Sở Ủy phát hiện nàng càng không đơn giản. Cừ thật! Đầu hói, mắt hí, chân vòng kiềng, mũi trâu, mặt dẹt, ngực xệ tới rốn.

Lâm Ngạn Duệ vừa thấy biểu tình của Ngô Sở Ủy, chỉ biết cậu nhất định không vui.

Lại đổi người kế tiếp.

Người này hơi chậm chạp, thời gian chờ đợi thật lâu, Ngô Sở Ủy liền sắp xếp lại tự tin.

Cứ theo đà này, nhất định là rất tốt đây? Nhất định là đáng mong đợi?

Kết quả, chờ Ngô Sở Ủy thấy rõ mặt của cô nàng, nửa thân trên nghiêng về trước lập tức bắn ngược ra sau ghé dựa, ngực phát lạnh. Người này quả thực vô cùng khó coi, trán chiếm nửa khuôn mặt, cằm cong cong như muốn đụng tới chóp mũi.

“Tiếp theo.” Lâm Ngạn Duệ nói.

Người vào tiếp theo này, đã khó coi đến mức Ngô Sở Ủy nhìn không được bật cười, nhìn từ xa như gấu mèo, nhìn gần như bánh quy socola Chip Ahoy, nhưng bạn tuyệt đối sẽ không có ý định ăn cô ta đâu.

Ngô Sở Ủy hỏi Lâm Ngạn Duệ, “Còn mấy người nữa?”

Lâm Ngạn Duệ nói, “Hai mươi mấy người lận.”

“Như vậy đi, cậu cho mấy cô cùng vào, tôi chọn một lượt, chứ cứ kích thích kiểu này tôi chịu không nổi!”

“OK.”

Lâm Ngạn Duệ vừa muốn mở miệng hô lên, Ngô Sở Ủy liền giữ cậu lại.

“Cậu chờ một lát, để tôi điều chỉnh lại giọng đã.”

Năm phút sau, Ngô Sở Ủy đã chuẩn bị kỹ càng.

Hai mươi mấy đóa “mỹ nữ” xếp hàng đi vào.

Ngô Sở Ủy nhìn thấy các nàng, thì không phải là không nói được gì, mà là thiếu điều thở không ra hơi. Diện mạo tất cả đồng loạt xuất hiện trước mặt Ngô Sở Ủy, khiến cậu trong nháy mắt có cảm giác như gặp tai họa, hơn nữa còn là tai họa ngập đầu.

Trong lúc Ngô Sở Ủy khôi phục tâm tình, những “mỹ nữ” này châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán.

“Người ngồi bên cạnh không phải là tổng giám đốc sao?”

“Vậy à? Đẹp trai vậy?”

“Chính là anh ta, tôi từng thấy hình anh ta trên trang web của công ty, cũng vì vẻ đẹp trai của anh ta nên mới tới.”

“Ồ háo sắc!”

“...”

Ngô Sở Ủy không cảm thấy tốp phụ nữ “đẹp” này khiến cậu vui sướng chút nào.

Chờ tốp phụ nữ này đều đi ra ngoài, Ngô Sở Ủy lập tức đen mặt nhìn Lâm Ngạn Duệ.

“Cậu lại chọn cho tôi một nhóm thế này à? Có phải cậu muốn chọc tôi không?”

Lâm Ngạn Duệ kêu oan, “Tổng giám đốc Ngô, anh là chưa thấy nhóm bị loại kia, cơ bản là khó coi đến không giống người!”

“Tôi thật buồn bực, một hai người khó coi còn có thể chấp nhận, sao mỗi người đều thế này? Tôi đâu có viết trên thông báo tuyển dụng ‘không cần ngoại hình’ đâu?”

Lâm Ngạn Duệ cười khúc khích, “Không có.”

“Vậy rốt cuộc là vì sao? !” Ngô Sở Ủy vỗ bàn một cái.

Lâm Ngạn Duệ nói ra tình hình thực tế.

“Tổng giám đốc Ngô, thành thật nói với anh, trước tôi, Trì thiếu gia đã sàng lọc qua một lần. Anh ấy lọc ra một số tố chất không tốt và nghiệp vụ không hợp loại đi, đến phiên tôi thì chỉ còn lại như vậy, tôi không có lựa chọn khác.”

Ngô Sở Ủy trong nháy mắt hiểu ra.

Trì Sính, anh thật độc ác!

(Ba ba chuẩn bị chinh con tiện nhân Ủy Ủy đi, tiện nhân sắp treo đầu cười cổ rồi, gái xinh có cho cậu ăn xúc xích nóng không???? ? Mất dạy...)

...

Mấy ngày nay, Trương Bảo Quý thăm dò khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được Cương Tử.

“Để trưởng bối ghé thăm tôi, thật là ngại quá.” Cương Tử nói.

Trương Bảo Quý ôn tồn cười, “Sao nói vậy? Lần trước tôi và Trì Sính cùng uống rượu, coi như là bằng hữu. Cậu ta thật không kém, nhìn là biết người làm đại sự.”

Cương Tử gật đầu, không nói gì.

Trương Bảo Quý bộ dạng nói chuyện phiếm hời, “Cậu và Trì Sính quen nhau cũng lâu rồi nhỉ? Tôi nghe nói hai người rất thân thiết.”

“Thời gian thì đúng là có lâu, nhưng thân thiết thì chắc không quá thân, chỉ thường thôi.”

Trương Bảo Quý bắt đầu nói bóng nói gió.

“Tôi nghe nói anh ta rất thích rắn.”

“Cái này là chuyện mấy năm trước rồi, hiện tại đã là chuyện quá khứ.”

“Cậu có bạn gái chưa?”

“Chưa có.”

“Lớn như vậy còn chưa có?”

Cương Tử cười khê, “Vẫn chưa tìm được người phù hợp.”

“Tôi nghe nói Trì Sính cũng chưa có bạn gái, điều kiện cậu ta tốt vậy cũng không tìm được bạn gái, có phải là yêu cầu rất cao không? Tôi nghe nói cậu ta không phải con nhà gia giáo không quen.”

“Làm gì có.” Cương Tử nói, “Anh ta trước đây cũng có quen mấy người, chỉ là đều chia tay.”

“Mấy người cậu ấy quen thuộc loại nào? Vì sao chia tay?”

Cương Tử nói, “Chuyện cụ thể ra sao tôi cũng không rõ lắm, chắc là tính cách không hợp.”

Trương Bảo Quý gấp rau cho Cương Tử, nói, “Lần trước tôi và Trì Sính uống rượu với nhau, mặt cậu ta cứ lạnh nhạt, lúc cậu ta đi với cậu cũng vậy sao?”

Cương Tử nói, “Tôi cũng quen rồi.”

Trương Bảo Quý thăm dò hỏi, “Vậy nếu có người tìm cậu ta làm việc, có phải rất khó mời cậu ta không?”

“Nếu là chuyện cậu ấy cam tâm tình nguyện đi làm, cơ bản không cần mời, cậu ta cũng tự đến. Nếu như chuyện cậu ấy không thích, có mời cách nào, hoặc ai mời cũng vô dụng.”

Trương Bảo Quý gượng gạo nhếch nhếch môi, “Thằng nhỏ này cũng rất có cá tính.”

Cương Tử cười ha hả, không nói gì nữa.

“Theo như cậu nói, muốn nhờ cậu ta làm việc cơ bản là khó?”

“Cũng không thể nói vậy.”

Trương Bảo Quý vừa nghe lời này, mắt hơi híp, ánh mắt nhấp nháy nhìn chằm chằm Cương Tử.

“Là ý gì?”

Cương Tử nói thẳng, “Ngài đánh vào sở thích là vô ích, Trì thiếu gia cái gì cũng không thiếu, ngài định tặng anh ta cái gì, đối với anh ta mà nói đều vô ích. Nhưng có một người rất có tiếng nói với anh ta, ngài hẳn là nên quan hệ tốt với người đó, chỉ cần dỗ được anh ta, chuyện của ngài ắt đạt được tám chín phần mười.”

Trương Bảo Quý mắt lóe sáng, “Ai vậy? Có phải là Bí thư Trì không?”

“Chú Trì cũng không ăn thua.”

Trương Bảo Quý vô cùng kinh ngạc, “Cha ruột cậu ta cũng không ăn thua? Vậy còn ai có khả năng?”

Cương Tử nói cho ông ta biết tên Ngô Sở Ủy.

Trương Bảo Quý lúc đầu nghe không hiểu, sau Cương Tử lặp lại lần nữa, ông ta mới biết được Ngô Sở Ủy là tên một người.

“Lại có người tên này?”

Cương Tử cười cười, “Là cậu ta sau này đổi lại.”

“À à.” Trương Bảo Quý lại hỏi, “Vậy cậu ta thích cái gì?”

“Sở thích cậu ta rất đơn giản, giống mọi đàn ông khác, đơn giản là tiền và gái. Ngài đem phụ nữ cho Trì thiếu gia vô dụng, có thể đem phụ nữ cho Ngô Sở Ủy mới bản lĩnh. Nếu cậu ta cao hứng, tùy tiện nói giúp ngài một câu, hữu dụng hơn so với việc ngài chạy đông chạy tây nhiều lắm.”

Cái này Trương Bảo Quý hiểu, liền vô cùng cảm tạ Cương Tử.

.....

Hai ngày sau, Trương Bảo Quý quả nhiên tìm tới cửa.

Ngô Sở Ủy đang thảnh thơi ngồi dựa cửa sổ, nhìn thấy xe Trương Bảo Quý dừng ở phía dưới, ưỡn cái bụng bìa bước tới cửa công ty, khoe miệng lộ ra một nụ cười ranh mãnh.

“Tổng giám đốc Ngô, bên ngoài có người tìm ngài, xưng là Giám đốc bộ phận kỹ thuật tập đoàn XX.”

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Được, tôi biết rồi, cậu nói với ông ta tôi lập tức xuống dưới.”

Nói xong, từ trong ngăn kéo lấy ra một túi hạnh nhân, dùng cái chìa khóa cạy ra, cho vào miệng, nhai thông thả. Không biết qua bao lâu, đồ ăn vặt trong tay Ngô Sở Ủy đã vơi hơn phân nửa.

Nhân viên tiếp tân công ty lại tới gõ cửa, “Tổng giám đốc Ngô, xin hỏi ngài có đang bận không?”

“Không bận.” Ngô Sở Ủy nói.

Nhân viên tiếp tân nhắc nhở, “Vị giám đốc kia vẫn đang chờ ngài dưới lầu, ngài có tiện xuống dưới gặp ông ấy không?”

Ngô Sở Ủy nói, “Tôi sẽ lập tức xuống ngay.”

Kết quả, nhân viên tiếp tân đi rồi, Ngô Sở Ủy lại tiếp tục ăn hạnh nhân, như chưa từng nghe thấy gì.

Trương Bảo Quý đợi ở dưới hơn một giờ, lấy tư cách là cán bộ công ty nhà nước lâu năm, để ông ngồi ở dưới chờ một quản lý trẻ tuổi công ty tư nhân, hơn nữa còn đợi lâu như vậy, bất bình trong lòng có thể tưởng tượng. Nhưng không có biện pháp, có mất mặt hơn cũng phải chờ, ai bảo mình có việc cần người giúp chứ?

Lại qua hơn hai mươi phút, Ngô Sở Ủy mới từ trên lầu chậm rãi đi xuống.

Vừa nhìn thấy Ngô Sở Ủy, Trương Bảo Quý sững sốt một lúc, cảm giác người này nhìn quen mắt nhưng không nhớ nổi ở đâu. Chờ Ngô Sở Ủy đi nhanh đến trước mặt ông, ông mới thôi nhìn, cười đón tiếp.

“Tổng giám đốc Ngô, xin chào xin chào.”

Ngô Sở Ủy nắm tay Trương Bảo Quý, khiêm tốn lễ độ nói, “Ngại quá, Giám đốc Trương, để ông đợi lâu.”

Trương Bảo Quý cảm giác giọng nói Ngô Sở Ủy cũng rất quen tai, nhưng chỉ là không nhớ ra cậu là ai.

Ngô Sở Ủy mời Trương Bảo Quý ngồi lên ghế salon, lại cho nhân viên tiếp tân rót cho ông ta một chén trà ngon.

“Giám đốc Trương, ông hôm nay đến chỗ chúng tôi là cần gì sao? Hay là muốn cùng công ty chúng tôi triển khai hợp tác?” Ngô Sở Ủy biết rõ còn hỏi.

Trương Bảo Quý nói, “Tôi rất thích sản phẩm công ty của các cậu, cũng thích hình thức kinh doanh và hoàn cảnh làm việc ở đây. Tôi nghe nói cậu gần đây tuyển thư ký, tôi có đứa cháu gái năm nay học năm tư đại học, vừa hay học chuyên ngành thư ký, nó gần đây đang tìm chỗ thực tập, tôi nghĩ đem nó tới đây thử xem. Tiền có hay không đều được, chủ yếu là học hỏi.”

Ngô Sở Ủy hỏi, “Có đưa người đến không?”

Trương Bảo Quý nói, “Có đưa đến, hiện ở trên xe, còn xấu hổ, chưa dám xuống xe.”

“Vậy ngài ra kêu cô ấy vào đi, tôi đi nói sợ cô ấy lại căng thẳng.”

“Được được được.”

Trương Bảo Quý vui mừng đi ra cửa.

Ngô Sở Ủy nhanh chóng cầm lấy một trái táo trên đĩa trái cây, ném mạnh vào gáy Trương Bảo Quý, Trương Bảo Quý bị đập trúng hơi lảo đảo, xem chút đụng vào khung cửa.

Trương Bảo Quý kinh ngạc nhìn trái táo trên đất, lại nhìn Ngô Sở Ủy đang ngồi vững vàng cạnh đĩa đựng trái cây, sắc mặt thay đổi liên tục.

“Xin lỗi.” Ngô Sở Ủy mặt lộ vẻ về vẻ xấu hổ, “Quả táo bị trượt tay bay đi.”

Khoảng cách từ salon tới cửa có tới năm sáu mét, cái “trượt” tay này cũng xa quá? Trương Bảo Quý đã nhận ra, Ngô Sở Ủy này cũng không phải người tốt.

Nhưng vì để ông thăng chức, ông cũng chỉ có thể nén giận.

Gõ cửa xe một cái, cho mỹ nữ trên xe đi xuống.

Dù Ngô Sở Ủy có chuẩn bị từ trước, nhưng khi nhìn nữ sinh đại học mắt liền sáng, trong lòng không khỏi run lên. Làn da mịn màng như phô mai, dáng vẻ rất thuần khiết, bộ ngực căng tròn, đơn giản dùng một từ để khái quát là mặt học sinh đáng phụ huynh.

Thằng nhỏ Ngô Sở Ủy có chút không ngoan ngoan. (Tiện nhân, ba ba Sính chơi *cậu chưa đã hả?)

Bất quá khả năng kiềm chế của cậu vẫn còn tốt, biểu hiện ra về một chủ công ty phong độ và khí chất.

“Xin chào.” Nữ sinh ngượng ngùng vương tay về phía Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nắm tay cô, da trơn mịn, mềm như không có xương, so với nắm tay Trì Sính hoàn toàn khác biệt. Người kia khiến lòng cậu kiên định, người này khiến lòng cậu không nổi.

209. Chương 209 - Cậu Là Bắp Của Tôi

“Tổng giám đốc Ngô nghĩ thế nào?” Trương Bảo Quý hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Cháu ngoại ngài khẳng định không tồi rồi, như vậy đi, trước hết để cho cô ấy ở chỗ tôi thử việc hai ngày, nếu thích hợp tôi sẽ giữ lại.”

Trương Bảo Quý rất vui vẻ, đưa cho Ngô Sở Ủy tấm danh thiếp.

“Cậu có chuyện gì có thể gọi cho tôi theo số điện thoại này.”

Ngô Sở Ủy cúi đầu nhìn qua, cái số này quả thực quá quen thuộc, trước đây cậu làm cấp dưới của Trương Bảo Quý, một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ toàn bộ đều tùy Trương Bảo Quý điều khiển. Bất kể trời mưa trời nắng, thời tiết nóng hay lạnh, bất kể bản thân ốm đau ra sao, chỉ cần cái số điện thoại này vang lên, nhất định phải cấp tốc chạy tới.

Như không có chuyện gì xảy ra Ngô Sở Ủy cầm tấm danh thiếp nhét vào túi, rồi nhìn Trương Bảo Quý nói, “Được rồi, tôi đã biết.”

Trương Bảo Quý vừa muốn đi, đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó, hướng Ngô Sở Ủy hỏi, “Hai chúng ta không phải trước kia đã từng gặp mặt qua?”

“Có hay sao?” Ngô Sở Ủy giả ngốc, “Tôi làm sao lại không nhớ rõ? Ngài nhận lầm người hả?”

“Có thể là.”

Trương Bảo Quý đi rồi, Ngô Sở Ủy và cô nữ sinh chuẩn bị tốt nghiệp vào phòng làm việc.

“Được rồi, tôi còn chưa biết tên cô là gì nhỉ?.” Ngô Sở Ủy nói.

“Trương Doanh.”

Ngô Sở Ủy gật đầu, ánh mắt quét cô từ trên xuống dưới.

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

Trương Doanh vươn hai ngón tay, “Hai mươi hai.”

Ngô Sở Ủy lại hỏi, “Bình thường thích làm gì?”

“Ca hát, khiêu vũ.”

Ngô Sở Ủy trong đầu lập tức hiện lên mấy cô gái mặc váy cỏ ở Hawaii, nếu như để cô ta mặc váy cỏ vào, nửa người trên không mặc áo, bầu ngực lớn kia thả ra sừng sững gọi cảm lắm nhỉ? ! ! ! .

Giọng nói trong veo của Trương Doanh cắt đứt ý nghĩ dâm tà của Ngô Sở Ủy. (Rồi ba ba Sính cho biết tay nha con tiện nhân Ủy Ủy.)

“Tổng giám đốc Ngô, tôi không nghĩ tới anh đẹp trai như vậy.”

Ngô Sở Ủy hai tay khoanh trên bàn làm việc, mang trên mặt vẻ nhìn chững chạc, đáng vẻ tươi cười.

“Có hay sao? Tôi thế nào lại không thấy?”

Trương Doanh gật đầu, “Có, gương mặt anh rất góc cạnh, hơn nữa cặp mắt anh như phát ra tia điện, tôi vừa bước vào suýt nữa thì choáng váng đầu óc.” Nói xong lè lưỡi ngại ngùng. (Ta không gọi Ủy Ủy là tiện nhân nữa mà Trương Doanh mới đáng là tiện nhân...)

Ngô Sở Ủy phát hiện, đầu lưỡi của cô ta đặc biệt vênh, giống như một con tiểu hồ ly vậy.

Trên người Trương Doanh từ từ dần dần mất đi ý tứ ngưng ngừng, vẻ quyến rũ bắt đầu nổi lên mạnh mẽ.

“Tổng giám đốc Ngô, tôi nghĩ vóc dáng của anh rất đẹp, cũng không phải to béo lực lưỡng, lại không phải quá gầy yếu, nhìn đặc biệt khỏe mạnh đẹp trai..a... Hơn nữa, tôi thấy anh mặc quần tây nhìn rất hợp, hai chân anh rất dài, mặc vào hiện ra vóc dáng rất cao, mạnh mẽ, còn nữa phía trước.. ư... phía trước rất phồng phao, còn cặp mông thì đầy đặn săn chắc.”

Đối mặt với lời khen rõ ràng như vậy, trên mặt của Ngô Sở Ủy vẫn như trước giữ vững bình tĩnh ung dung.
“Miệng rất dẻo, ngọt vô cùng.” Ngô Sở Ủy nói.

Trương Doanh đi đến bên cạnh Ngô Sở Ủy, cái miệng nhỏ nhắn chu chu lên nói, “Không phải miệng tôi ngọt, mà là anh vốn rất xuất sắc mà! Người ta nói, nhìn một người đàn ông có đủ ‘mạnh mẽ’ hay không, chính là nhìn trông mắt anh ta. Nếu như trông mắt âm u xám tro người đàn ông này chắc năng thận không tốt. Nếu như trông mắt đặc biệt sáng, giống như anh đây, vậy thì bạn tình thật có phúc.” (Đây mới là tiện nhân chính cống a..)

Ngô Sở Ủy oán thầm, anh ta có thể không có phúc hay sao? So với tôi trông mắt còn sáng hơn vài độ.

“Vậy nếu như trong ánh mắt lại có tơ máu thì sao?” Ngô Sở Ủy quan tâm tới hạnh phúc của Khương Tiểu Soái.

Trương Doanh hơi nheo lại đôi mắt đẹp, “Đó là một nhọc quá độ phải không?”

Ngô Sở Ủy lắc đầu, “Nếu sinh ra đã thế rồi thì sao hả?”

“Anh muốn nói là màu hồng ám vân mắt phải không? Đó không phải tơ máu! Nhà bên cạnh nhà tôi có một ông cụ, trong ánh mắt của ông ta có tia hồng ám vân đấy. Nhưng người ta vẫn khỏe mạnh lắm, 76 tuổi rồi mà còn làm bà vợ sinh cho một cô con gái nữa đó.”

Ngô Sở Ủy nhin không được nuốt nước bọt, ôi cha mẹ ơi!!! Sự phụ cậu nên thật giữ gìn sức khỏe thôi.

Trương Doanh còn nói, “Hơn nữa nhìn bên ngoài cũng có thể thấy được, anh tóc đen mượt, lại dày, rất sáng bóng...” Nói nói, liền đem ngón tay đến mấy lọn tóc của Ngô Sở Ủy, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa da đầu cậu.

Ngô Sở Ủy đã nhìn ra, đây mà là thư ký tốt nghiệp đại học chuyên nghiệp hả? Có mà là gái điểm chuyên nghiệp thì có. Trước kia thời cậu vẫn còn học đại học, loại con gái này rất nhiều, mỗi ngày đều có đàn ông đưa đón về ký túc xá, cái ký túc xá không khác gì cái ổ mại dâm.

Dù vậy, cũng không trở ngại việc Ngô Sở Ủy đối đãi với cô ta.

Trương Doanh vẫn không dứt mà khen, khen đến gió bên cạnh Ngô Sở Ủy cũng sắp thành bão, nếu không có hai quả trứng nặng trĩu giữ lại cậu, thì đến cậu nhỏ cũng bị gió thổi bay.

“Tổng giám đốc Ngô, anh chính là cấp trên lý tưởng của tôi, bạch mã hoàng tử trong mộng của tôi, là nam thần hoàn mỹ nhất không ai sánh bằng.” (Con này điên rồi... ba ba sẽ giết mày.)

Ngô Sở Ủy oán thầm, cô nha, bị bao nhiêu người ‘chơi’ vào miệng rồi hả? Cái miệng nhỏ nhắn thế sao có thể đậm đắng như vậy?

.....

Buổi tối cơm nước xong, Ngô Sở Ủy và Trì Sính cùng ngồi xem bóng đá, Xem được một lúc, Ngô Sở Ủy đột nhiên nhớ tới tài phán đoán đàn ông qua trông mắt mà thư ký nhỏ của anh dạy, liền đem ra sử dụng, quay sang nhìn chăm chăm trông mắt của Trì Sính.

Ngô Sở Ủy nhìn rõ ràng trông mắt của Trì Sính, sáng trong tinh khiết, sâu không thấy đáy.

“Nhìn cái gì hả?” Trì Sính vỗ lên trán Ngô Sở Ủy một cái.

Ngô Sở Ủy đột nhiên phun ra một câu, “Tôi nhìn anh, anh có cảm giác như bị điện giật hay không?”

Trì Sính vẻ mặt cứng rắn nói, “Không có.”

“Anh nhìn thêm một chút nữa xem.” Ngô Sở Ủy chưa từ bỏ ý định.

Con người Trì Sính không hề di chuyển, vẫn nhìn chăm chăm TV, anh sợ nhìn qua bên cậu sẽ không thể dời đi được.

“Không vui.” Ngô Sở Ủy lẩm bẩm một tiếng.

Một lát sau, Ngô Sở Ủy lại nghĩ tới lời thư ký nhỏ khen lúc trước, cậu rất phổng phao, theo tiềm thức mà nhìn xuống đũng quần của mình, quả thực cũng có chút phổng phao. Nhưng lại nhìn qua Trì Sính, đột nhiên lại thấy chỗ đó của mình lép xẹp, vô cùng nhỏ bé.

Mỗi lần ở cùng với Trì Sính thì Ngô Sở Ủy đều thấy cảm giác về sự ưu việt của người đàn ông đều bị đánh mất. Không còn chút tự tôn đàn ông nào.

Càng nghĩ càng bực bội, bắt đầu hướng đũng quần Trì Sính hung hăng vỗ vỗ mấy cái.

Sao lại phổng phao thế này hả! Sao lại phổng phao thế này hả! Sao lại phổng phao thế này hả!.....

Trì Sính một tay túm cổ Ngô Sở Ủy nhắc lên.

“Tôi thấy cậu không muốn sống nữa hả?.”

Ngoại trừ những lúc Trì Sính “trừng phạt”, Ngô Sở Ủy ngày thường không có hành động tự ném mình lên giường thế này, mà hôm nay đứng ở bên giường tập thể dục. Hai tay giơ lên hạ xuống như cử tạ, rồi chống đẩy đến mồ hôi đầm đìa.

Trì Sính dựa vào đầu giường, mắt liếc Ngô Sở Ủy, thân thể cường tráng trên mặt của hiện lên vẻ giễu cợt.

“Luyện cánh tay có ích lợi gì? Luyện thắt lưng khỏe khỏe một chút, mỗi lần cười trên người tôi đỡ phải khó coi.”

“Cút!”

Ngô Sở Ủy tức giận quay lưng lại với Trì Sính tập luyện.

Đến lúc chui vào chăn, Ngô Sở Ủy lại nghĩ tới lời thư ký khen cậu, nhịn không được quay sang Trì Sính hỏi, “Nói thật đi, anh rốt cuộc thấy cái kia của tôi thế nào?”

Trì Sính yên lặng nhìn cậu một lúc, “Hơn mức bình thường.”

Cơ bản thì đối với Trì Sính từ trước đến nay chưa có ai ở mức bình thường.

Nhưng Ngô Sở Ủy nghe vô cùng không thoải mái, “Anh không cảm thấy mặt tôi rất góc cạnh hay sao?”

“Lúc đặt cực khoái thì đúng là rất góc cạnh.”

Ngô Sở Ủy đập mạnh Trì Sính hai đấm, yên tĩnh một lát, lại nghĩ đến một vấn đề.

“Vậy anh thấy cơ thể tôi thế nào?”

Lần này Trì Sính khen ngợi.

Ngô Sở Ủy hào hứng hỏi, “Vậy anh nghĩ chỗ nào trên người tôi nổi bật nhất?”

Nói xong, cố ý ven chăn lên, để cho Trì Sính nhìn thấy hai chân cậu dài thẳng tắp.

Trì Sính cố ý nói, “Mông rất lớn.”

Ngô Sở Ủy tức giận cãi lại, “Anh nhìn chăm chăm cái gì thế hả? Anh không nhìn thấy hai chân tôi rất dài hay sao?”

Trì Sính nói, “Lúc đang rộng ra thì rất dài, háng càng dạng lớn càng thấy dài.”

Thật sâu bên trong lòng Ngô Sở Ủy cảm giác cậu và Trì Sính không có tiếng nói chung, tức giận đem hết chăn quần vào người, để cho mông trần truồng Trì Sính như vậy mà hong khô.

Trì Sính giật giật tóc của Ngô Sở Ủy, đem người cậu kéo qua một bên.

“Đừng động vào tóc của tôi!.” Ngô Sở Ủy cảnh cáo, “Giật hỏng rồi anh có bồi thường được không hả? Đen như thế lại bóng như vậy..!!!”

“Lại có thể đen hơn lông của cậu hả?” Trì Sính đùa ngược lại, “Tôi giật cậu vậy cậu đều không nói gì, giật tóc cậu, cậu lại không vui?”

Ngô Sở Ủy xoay người lại, cũng dùng sức giật tóc Trì Sính, hai người vật lộn trên giường.

Náo loạn một trận, Ngô Sở Ủy mệt mỏi, mắt nhìn trần nhà, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu, không phục.
“Tổng giám đốc Ngô, anh chính là cấp trên lý tưởng của tôi, bạch mã hoàng tử trong mộng của tôi, là nam thần hoàn hảo không ai sánh bằng.”

Ngô Sở Ủy nhếch môi lên nhưng không thể phát hiện ra cậu đang cười, dùng cử chỉ huých huých Trì Sính.
“Này, tôi là cái gì của anh?”

Trì Sính dừng một chút, nói, “Cậu là bóng ngô của tôi.”

“Bóng ngô, tại sao lại là bóng ngô?” (or bóng gạo)

“Bởi vì như vậy tôi có thể ăn cậu.”

“.....!!!!!!”

Lăn qua lăn lại một trận, Ngô Sở Ủy mới trầm trầm đi vào giấc ngủ.

Không biết có phải bị Ngô Sở Ủy hỏi hơi nhiều hay không, Trì Sính nhin không được nhìn cậu vài lần. Dĩ nhiên là nhìn rất lâu nhìn say đắm hơn nửa tiếng, nếu như lúc này Ngô Sở Ủy mở mắt ra là có thể thấy ánh mắt anh lúc này hoàn toàn khác khi trước.

Mang theo say đắm sâu sắc, mạnh mẽ lại ôn nhu, ánh mắt mãnh liệt tình cảm, yêu thương không tả được.

Tay của Trì Sính nhẹ nhẹ vỗ về gò má của Ngô Sở Ủy, cái trán trơn bóng, mũi cao anh tuấn, đôi môi mỏng hồng hào, chiếc cằm cứng rắn..... Nhớ khi tức giận cậu trừng mắt lên, vui vẻ thì hơi nhếch khóe miệng lên, động tình thèm muốn thì nheo lông mày lại, khoái cảm cao trào thì khuôn mặt giống như rên rỉ kích động kêu khóc.....

Nhìn xuống chút nữa, thắt lưng mềm mại mới vừa rồi còn bị Trì Sính chệch, hiện tại thành bảo bối bé nhỏ. Vuốt ve xoa nắn trên eo, cảm giác mềm mại mịn màng lại vô cùng săn chắc, rất kích thích, tưởng tượng lúc nó uốn éo đáng điệu dâm đãng ra sao.

Còn nữa, hai cặp chân dài kia, mỗi khi quán lấy hông của Trì Sính, đều muốn làm cho anh dốc toàn bộ sức lực ra mà nỗ lực đâm rút kích động.

Cuối cùng, cúi đầu hít vài hơi trên tóc của Ngô Sở Ủy.

Cảm thụ chiếc mũi mình như muốn nở ra, hít hà hồi lâu.

Kết quả, ngay thời khắc nhắm mắt lại say mê hưởng thụ Trì Sính đột nhiên ngửi được một mùi khác thường. (Sắp có đứa chết.. mũi ba ba thính như cờ hó)

Mùi sơn móng tay.

Trì Sính dù sao cũng ra vào nơi thác loạn nhiều năm như vậy, đối với trên người phụ nữ không phải hiểu rõ, mà là rất rõ, cực kỳ rõ. Hơn nữa anh đối với Ngô Sở Ủy không phải hiểu rõ mà là quen thuộc nhiều hơn, chỉ cần một chút mùi vị khác thường đều có thể nhận ra ngay.

Ngô Sở Ủy đang ngủ say, đột nhiên không biết đau đớn ở đâu đánh tới mà gắng gượng ép mình tỉnh dậy.

Trì Sính một tay túm lấy tay cậu.

Ngô Sở Ủy khó chịu hỏi, “Anh muốn làm gì?”

“Cho cậu luyện thắt lưng một chút.”

“Tôi không muốn luyện, tôi buồn ngủ..... đừng.....aaa”

Lúc đầu, Ngô Sở Ủy mắt buồn ngủ vẫn còn mơ mơ hồ hồ, sau dần dần tinh thần tỉnh về được, cuối cùng hoàn toàn kích động, cười trên người của Trì Sính, ra sức uốn éo đóng đưa thắt lưng, dâm đãng lăng lờ đầy phiến tình.

Pín lừa của Trì Sính cứ vậy mà đâm vào rút ra trong vách ruột của Ngô Sở Ủy.

“Di chuyển nhanh lên một chút!”

Ngô Sở Ủy ngửa cổ rên rỉ.

“A a..... Không nhanh được.....”

Người đẩy lên kẻ ngồi xuống, sâu lại thêm sâu, kích thích liên tiếp kích thích. Kèm theo tiếng gầm nhẹ đầy ma lực của Trì Sính.

“Nhanh hơn chút nữa đi.”

“Không được..... muốn bắn..... Aaaaaa.....”

.....

Hôm sau, Cương Tử tìm được Trì Sính, cùng anh nói chuyện Trương Bảo Quý.

“Trước đây Ngô Sở Ủy ở công ty nhà nước làm việc, một mực làm thuộc hạ của ông ta mà làm việc. Nhưng mà lần này ông ta đến tìm Ngô Sở Ủy, cũng không nhận ra được Ngô Sở Ủy.”

Trì Sính buồn bực, “Không nhận ra được? Làm việc cho ông ta ba năm, cho dù đổi tên, cũng không đến mức không nhận ra chứ hả?”

Cương Tử giải thích, “Bởi vì trước đây cậu ấy rất khác bây giờ, khác rất nhiều.”

“Cậu ấy phẫu thuật thẩm mỹ?” Trì Sính hỏi.

Cương Tử nở nụ cười không phúc hậu, “Không phải phẫu thuật thẩm mỹ, mà là trước đây cậu ấy quá béo.”

Nói xong, lấy ra một bức ảnh Ngô Sở Ủy thời còn “hào hoa phong nhã” cũng chính là thời trước khi Ngô Sở Ủy giảm béo, Nhạc Duyệt lần đầu tiên nói lời chia tay với cậu, thời gian đó, thể trọng của cậu có lúc đạt đến mức một trăm bảy tám cân. Một thân béo mập phúng phính, gương mặt béo đến mức biến dạng, ngay cả đôi mắt to tròn của cậu cũng ti hí nheo nheo lại.

Nếu như không phải Cương Tử trước đó nói, Trì Sính suýt nữa không nhận ra được.

Dùng bốn chữ để hình dung thái độ của Trì Sính đối với Ngô lão trư, đó chính là “Không thể nào yêu.”

Sau đó Coca, khoai tây chiên, các loại dầu mỡ động vật thực vật đều không động đến, kiên quyết tiêu diệt tất cả đồ ăn có khả năng làm tăng cân.

Nhưng mà, Trì Sính nhìn lại nở nụ cười.

Thật muốn đem hai gò má béo ục ục của cậu nhéo nhéo.

“Trương Bảo Quý hồi đó rất hay ức hiếp cậu ấy.” Cương Tử nói.

Trì Sính nụ cười trên mặt nhạt dần, đồng tử co lại xám đen.

210. Chương 210 - Một Ngọn Lửa Vô Danh

“Trương Doanh, hôm qua tôi đưa cô tài liệu nhập vào, cô nhập xong chưa?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trương Doanh nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, “Anh đoán đi.”

“... Đùng giỡn, tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cô.”

Trương Doanh xoay đến bên người Ngô Sở Ủy, bộ ngực vô tình hay cố ý cọ vào cánh tay Ngô Sở Ủy, giọng điệu êm ái nói: “Em không đứng đắn chỗ nào? Việc tổng giám đốc Ngô giao cho em, em đương nhiên tận tâm tận lực hoàn thành.”

Ngô Sở Ủy không tránh ra cũng không đáp lại, lạnh nhạt tiếp thu “quà tặng” này, “Quay về phòng làm việc của cô đọc lại đi, hôm qua không phải tôi đưa cô một xấp tài liệu dày sao? Cô nên tử tử tế tế, nghiêm túc xem hết.”

Đôi mắt đẹp mê người của Trương Doanh chợt lóe, cười nói, “Tôi đã xem xong rồi.”

“Nhanh vậy sao? Tôi hỏi thử cô.”

Ngô Sở Ủy tùy tiện hỏi một vấn đề đơn giản.

Trương Doanh giậm chân làm nũng, “Tổng giám đốc Ngô, anh đây không phải là cố ý làm khó dễ người ta sao? Vấn đề này quá khó, hôm qua em xem mấy lần cũng không hiểu, hay anh giảng cho em một chút đi.”

Không cho Ngô Sở Ủy phản kháng, Trương Doanh liền kéo cậu ngồi xuống, dính sát bên cạnh cậu, cười híp mắt nhìn cậu.

Ngô Sở Ủy rành mạch giảng giải, giảng vài câu lại trao đổi ánh mắt với Trương Doanh, Trương Doanh sẽ thừa cơ hội này phóng điện Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy giả vờ bình tĩnh tiếp tục giảng, Trương Doanh liền đưa một tay khoát lên đùi Ngô Sở Ủy, còn vuốt qua lại phía trong đùi.

Ngô Sở Ủy nghĩ mình không phải đang giảng bài, mà là đang luyện công, luyện “Tọa hoài bất loạn” công (ngồi trong lòng mà không loạn).

(“Tọa hoài bất loạn”: ngồi mà trong lòng vẫn không loạn, ý chỉ người nam đoan chính, dù ở cạnh người nữ mà trong lòng không nảy sinh ý đồ xấu.)

“Nghe rõ không?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trương Doanh không nói lời nào, ánh mắt mị hoặc trêu người.

Ngô Sở Ủy nếu không phải là Tôn Ngô Không có hảo nhân kim tinh, biết rõ cô ta là yêu nghiệt, chắc đã bị nàng ta đầu độc rồi.

“Tổng giám đốc Ngô, anh có thích em không?”

Ngô Sở Ủy cho nàng một câu trả lời huê vốn, “Làm cấp trên của cô, tôi sao không thích thư ký chứ.”

Trương Doanh chỉ cười không nói, lại cầm tay Ngô Sở Ủy đến giữa hai chân mình kéo kéo.

“Vậy nếu em nhờ anh làm một việc, anh có thể nể tình em suy nghĩ một chút không?”

“Suy nghĩ thì sẽ suy nghĩ, có đáp ứng hay không lại là chuyện khác.”

“Đồng ý đi..a, đồng ý đi...”

Trương Doanh mềm giọng năn nỉ, thân thể cũng nhanh dán vào trong lòng Ngô Sở Ủy.

Một mùi nước hoa nồng nặc ập đến, tay Ngô Sở Ủy chạm vào một khối mềm mại, còi báo động trong lòng còi phát ra tiếng bèn nhon, Ngô Sở Ủy vội rút tay về.

“Việc này để sau hãy nói, cô đi ra ngoài trước đi, tôi còn bận chút việc.”

Trương Doanh bĩu môi, “Vậy cũng được.”

Cửa vừa đóng, Ngô Sở Ủy xé ngay mặt nạ giả vờ chính trực, thở hổn hển vọt tới buồng vệ sinh, mở nút quần, tuột khóa kéo, đem tiểu quái thú bị nhốt thả ra ngoài. Vừa định trấn an, đột nhiên nhìn thấy xe Trì Sính đang hướng về phía cửa công ty rất nhanh lái tới, vội vàng mở nước lạnh, dập tắt “lửa dục” bản thân.

Tốc độ của Trì Sính rõ như ban ngày, từ cửa tầng một đến phòng làm việc lầu hai, chỉ mất có mấy giây. Đến khi anh đẩy cửa đi vào, Ngô Sở Ủy còn đang luống cuống tay chân cài nút quần trong phòng vệ sinh.

Trì Sính đi thẳng đến ghế salon ngồi xuống, không nói lời nào.

Ngô Sở Ủy hít sâu một hơi, chậm rãi đẩy cửa phòng vệ sinh bước ra.

“Này, anh đến đây lúc nào?” Giả vờ kinh ngạc.

Trì Sính ngẩng đầu, sắc mặt âm trầm đến dọa người, nụ cười trên mặt Ngô Sở Ủy trong nháy mắt cứng lại.

Không thể nào... Lý nào anh ta thấy được cảnh mình và Trương Doanh câu kết làm bậy chứ?

Không lý nào! Trương Doanh vừa đi thì xe anh ta vừa lái tới.

Ngô Sở Ủy hỏi dò, “Anh làm sao vậy?”

Trì Sính trầm mặc lúc lâu mới mở miệng, “Tâm tình không tốt.”

“Vì sao tâm tình không tốt?”

“Có người ức hiếp tôi.”

“Ai?”

“Cậu còn hỏi ai? Con mẹ nó, trừ cậu ra còn ai có bản lĩnh này! !”

Sắc mặt Trì Sính chợt đen, tiếng hô như sét đánh vào đầu Ngô Sở Ủy nổ tung, Ngô Sở Ủy ít khi thấy Trì Sính nổi giận dữ như vậy, lập tức sợ đến mất hết can đảm. Tiểu quái thú cũng vì thế mà sợ vỡ mật, trở về hình dáng ngủ say trong đũng quần Ngô Sở Ủy, len lén liếc ra ngoài.

Phòng làm việc rơi vào yên lặng.

Tổng giám đốc Ngô ngày thường ở trong công ty điệu võ dương oai, lúc này như khúc gỗ cắm ở giữa hai cái ghế, động cũng không dám động một cái.

Qua một lúc, sắc mặt Trì Sính hòa hoãn một chút, nâng mí mắt lên liếc Ngô Sở Ủy.

“Cậu qua đây.”

Ngô Sở Ủy sững sốt chỉ chốc lát, liền ngoan ngoãn ngồi vào trong lòng Trì Sính.

Cánh tay Trì Sính vòng qua, đem Ngô Sở Ủy gắt gao trói vào lồng ngực, tay nhéo nhéo gò má của cậu dò hỏi, “Tôi làm cậu sợ à?”

Ngô Sở Ủy trả lời qua loa, “Còn không à.”

Trì Sính không nói gì, bàn tay to đưa lên đầu Ngô Sở Ủy, bộ dạng giống như dỗ dành trẻ nhỏ xoa đầu Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy oán thầm: Không phải uống lộn thuốc chứ? Sao lại một lúc thì phát hỏa, một lúc lại dịu dàng?

Trì Sính nắm cánh tay Ngô Sở Ủy thật chặt, giống như muốn đem cậu nhét vào trong thịt, khắc vào xương, nhai cậu, nuốt cậu, đỡ phải sau này lại vì cậu mà lo lắng.

Ngô Sở Ủy cảm nhận được tâm tình của Trì Sính, cũng không giống như là vì chuyện cậu chọn thư ký, mà vì lúc trước xuất hiện đủ loại tình tiết, Trì Sính không đáng vì chuyện nhỏ này mà nổi giận với cậu.

“Anh làm sao vậy” Ngô Sở Ủy hỏi dò.

Trì Sính giọng nói cứng rắn, “Cậu tốt nhất đừng hỏi.”

Ngô Sở Ủy ngoan ngoãn im miệng.

Trì Sính vẫn cứ ôm cậu như vậy, Ngô Sở Ủy được ôm ngáp không ngừng, rung đùi đắc ý, tựa như muốn ngủ trong ngực anh. Chuông công ty reo báo giờ tan tầm, bên ngoài từ yên tĩnh trở nên huyên náo, Ngô Sở Ủy mở mắt, theo bản năng liếc lên nhìn gương mặt Trì Sính trên đỉnh đầu mình, phát hiện vẫn là vẻ âm trầm.

“Về nhà không?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính lúc này mới buông Ngô Sở Ủy ra, im lặng nhìn cậu thu dọn đồ đạc, theo cậu cùng rời khỏi phòng làm việc.

“Xe đâu?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính nói: “Không có.”

Ngô Sở Ủy nói: “Anh chờ tôi một chút, tôi đi xuống dưới lái xe của tôi ra.”

“Không cần.” Trì Sính giọng nói trầm trầm, “Chạy bộ về nhà.”

Ngô Sở Ủy chợt tròn mắt, “Chạy bộ? Từ đây về chỗ chúng ta, ít nhất cũng hơn năm km đó!” (10 dặm cỡ 5km)

“Tôi kêu cậu chạy thì cậu cứ chạy!”

Ngô Sở Ủy với chính sách áp bức của Trì Sính chỉ có thể thỏa hiệp, rất miễn cưỡng chạy theo Trì Sính, tuy nói hiện tại không phải mùa hè, chạy cũng rất thoải mái, nhưng có điều đường xa quá! Ngô Sở Ủy chạy được nửa đường liền thở hổn hển, kéo cánh tay Trì Sính nói: “Tôi nghỉ một lát được không?”

Kết quả đổi lấy Trì Sính hét một trận.

“Nghỉ cái gì mà nghỉ? Mới chạy được bao xa đâu mà nghỉ?”

Ngô Sở Ủy không lên tiếng, tiếp tục tà tà chạy theo phía sau, túi công văn tuy rằng không nặng, nhưng chạy đặc biệt vướng, Ngô Sở Ủy thấy Trì Sính chạy ung dung, liền năn nỉ cậu.

“Anh cầm giúp tôi được không?”

Kết quả hôm nay Trì Sính quyết tâm muốn chọc cậu, không những không giúp cậu cầm, còn đem điện thoại trong túi của mình, bật lửa, trứng gỗ, đại bảo còn có hai túi đồ ăn vặt tất cả đều cất vào trong túi Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy cắn răng một lúc, tốc độ Trì Sính bắt đầu nhanh hơn.

“Chậm một chút, chậm một chút, tôi theo không kịp.”

Trì Sính quát xuống một bạt tai, Ngô Sở Ủy trong nháy mắt nhảy ra xa hai mét.

Vì vậy, Ngô Sở Ủy sau cái tát của Trì Sính lảo đảo chạy hết hành trình.

Vừa đến nhà, vốn tưởng rằng có thể nghỉ một lúc, kết quả Trì Sính lại bắt Ngô Sở Ủy nhảy éch một vòng sân vận động dưới lầu, nhảy dây 1000 cái, lúc này mới tạm tha cho cậu.

Lúc ăn cơm tối, Trì Sính không ngừng gấp rau cho Ngô Sở Ủy, nhưng tuyệt không có ý an ủi.

“Ăn cái này.” Trì Sính ra lệnh.

Ngô Sở Ủy vẻ mặt vẻ thống khổ, “Tôi ăn không nổi nữa, ăn nữa sẽ no chết mất.”

“Kêu cậu ăn thì cậu cứ ăn!”

Ngô Sở Ủy không thể không nghi ngờ, là có ai đó bỏ thuốc nổ trong nước uống của Trì Sính.

Cơm nước xong, mắt Ngô Sở Ủy mệt mỏi mở không lên, cả người co quắp ngồi trên sofa, động đều lười động một cái. Thế nhưng lúc này, đại ma đầu Trì Sính cái lại tới rồi, mở miệng nói một câu.

“Đứng lên vận động một chút.”

Ngô Sở Ủy sụ mặt nói, “Tôi mệt.”

“Mệt cũng đứng lên cho tôi.” Trì Sính thô bạo kéo Ngô Sở Ủy dậy, “Hít đất một trăm cái, nhanh lên, không làm được tôi đánh vào mông cậu!”

Trong lòng Ngô Sở Ủy cũng phát hỏa, tôi trêu chọc anh à? Có việc gì không thể nói ra sao? Dựa vào cái gì hành hạ thể xác tôi?

“Không làm.”

Trì Sính thật không phải đùa giỡn, một tay đè Ngô Sở Ủy xuống đất, vịn cánh tay của cậu bắt cậu làm.

“Trì Sính, con mẹ nó, anh là đồ khốn! Anh đây là ý mạnh hiếp yếu!”

Giọng Trì Sính hung dữ.

“Ai bảo cậu yếu, nếu yếu sao xúc phạm tôi!”

Nghe xong lời này, Ngô Sở Ủy không cãi lại, cắn răng liều mạng làm cho xong. Sau đó cầu nhàu đứng lên, nhìn cũng không nhìn Trì Sính một cái, trực tiếp đi vào phòng ngủ, ôm chăn ra ngoài, trực tiếp đi qua phòng ngủ khác.

‘Ầm’ một tiếng.

Ngô gia gia cũng có cá tính.

211. Chương 211 - Tuyệt Đối Không Chịu Một Chút Thiệt Thòi

Trì Sính biết, Ngô Sở Ủy tức giận.

Thực sự lúc Ngô Sở Ủy nằm trên mặt đất bắt đầu gào khóc, Trì Sính ngay lập tức hối hận. Đây là lần đầu tiên anh không kìm chế được tính khí nóng nảy của mình, đem tức giận trong lòng phát tiết trên người anh yêu thương nhất.

Kỳ thực tim của anh không rộng lượng như vậy.

Hơn nữa chuyện liên quan đến Ngô Sở Ủy, lòng của Trì Sính lại càng trở nên nhỏ nhen, nếu ai làm tổn thương cậu, sẽ khiến anh khốn khổ như bào da xẻ thịt, máu chảy lan tràn.

Hiện tại thì Trì Sính đang phải chịu loại đau đớn thống khổ này.

Nghe Cương Tử kể với Trì Sính chuyện năm đó Ngô Sở Ủy bị ông ta ức hiếp, Trì Sính vẫn chưa thể khôi phục tinh thần. Mặc dù biết khó chịu về chuyện quá khứ thì cũng không có tác dụng gì, nhưng mỗi khi nhớ tới cảnh tượng Ngô Sở Ủy bị ông ta đập, bị ông ta ức hiếp, lòng của Trì Sính giống như có đinh đâm vào, thậm chí đau lòng đến nổi oán hận sang cả Ngô Sở Ủy.(Chỉ có khổ ba ba mình thôi...tôi nay về với con nhé ba ba..)

Hận cậu vì sao trước đây lại mềm yếu như vậy, tại sao lại để người khác ức hiếp như thế.

Trì Sính hận không thể quay ngược thời gian, trở lại cái ngày hôm đấy, lúc ông ta ức hiếp Ngô Sở Ủy đập cho ông ta một đập. Sau đó đem Ngô Sở Ủy nhét vào túi quần, trực tiếp mang về ngôi nhà hiện tại họ đang ở. (Thế thì ba ba phải lấy một con mụ béo.. he he..)

Không nhìn nổi, không nghe nổi, không chịu nổi Ngô Sở Ủy bị tí xiu ầm ục nào.

Nếu như bây giờ có người nói cho Trì Sính rằng, lúc ra đời Ngô Sở Ủy gặp phải cảnh ngộ khó sinh, bị tử cung đè ép đến độ suýt ngạt thở, Trì Sính có thể cũng sẽ bực bội một trận. (Cái người này, trước con ghét ba ba lắm, nhưng giờ thì ba ba có làm gì con vẫn thích ba ba...)

Nghe dường như rất bốc đồng, hăng máu, nhưng đây chính là tâm trạng hiện tại của Trì Sính.

Tàn thuốc rơi đầy trên mũi giày, chân Trì Sính run rẩy, bước đến căn phòng bên cạnh của Ngô Sở Ủy.

Cửa bị khóa.

Nhưng mà Trì Sính có chìa khóa, rất nhanh liền mở ra.

Ngô Sở Ủy ngồi ở trên giường lưng quay về phía Trì Sính, một mình khó chịu tức giận.

Trì Sính đi tới, bàn tay to đặt lên đầu Ngô Sở Ủy, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cậu.

“Buổi chiều nghe xong một chuyện, tâm trạng thật sự không thoải mái, cho nên.....”

“Anh không cần nói.” Ngô Sở Ủy cắt ngang lời Trì Sính, “Tôi biết là bởi vì cái gì.”

Trì Sính nheo nheo hai mắt, “Cậu biết?”

“Cương Tử gọi điện cho tôi.” Ngô Sở Ủy ánh mắt u ám buồn bực, “Cậu ta nói anh xem ảnh trước kia của tôi, sắc mặt trở nên rất kém, cậu ta sợ anh nghĩ không thoáng, bảo tôi khuyên giải anh.”

Trì Sính, “. . .”

Ngô Sở Ủy đột nhiên có chút ghen ngào, “Không phải anh chê tôi trước đây quá béo hay sao? Không phải sợ tôi lại tăng cân hay sao? Tôi cho anh biết, tôi thật sự muốn trở về như trước đây, khỏi cần anh nói, tôi liền rời xa anh.”

Trì Sính bị Ngô Sở Ủy chọc cười.

“Tôi hiện tại cũng không muốn cậu, cậu mau chóng béo nhanh nhanh lên đi.”

Ngô Sở Ủy mắt bạo hồng, nắm đấm liên tiếp đập lên người Trì Sính, ngang tàn hung hãn, điên cuồng cắn xé, cào cấu cắn xé, đập đập giãy dụa, như thể muốn đem Trì Sính giết chết cắn chết, đập chết, cấu chết.....

Trì Sính cứ như vậy mặc cậu giầy vò, đến khi Ngô Sở Ủy không còn bạo phát giầy vò nữa, suy sụp tinh thần ở trong lòng Trì Sính.

“Trọng lượng đánh bại tình yêu.” Ngô Sở Ủy nói không nên lời, trách móc.

Trì Sính dùng sức nhéo một cái trên má Ngô Sở Ủy, “Nhìn dáng vẻ ngu ngốc của cậu kìa! Tôi đùa cậu thôi mà, cậu ở với tôi có khả năng tăng cân hay sao? Tôi chỉ cần ‘chơi’ cậu thôi, cậu cũng giảm được mấy cân thịt!!” (Phương pháp giảm cân cho các nàng mập... tìm ngay một anh như thế này..)

Ngô Sở Ủy mặt cứng đờ, không nói lời nào.

Trì Sính lại vỗ một cái trên trán Ngô Sở Ủy, giả vờ tức giận, “Cho cậu rèn luyện cơ thể một chút cũng không làm hại gì cậu! Không phải như vậy đỡ mệt mỏi một chút hay sao? Còn nhăn mặt với tôi? Cậu lớn như vậy tính tình còn như thế? Hả?”

Ngô Sở Ủy còn chưa lên tiếng.

Trì Sính nhéo một cái trên mũi non mẫn cảm của Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy đau đến gào khóc kêu to.

“Cút đi!”

Trì Sính mặt trầm xuống, lại bóp trứng lớn của Ngô Sở Ủy.

“Cậu bảo ai cút hả? Hả?”

Ngô Sở Ủy vừa đau vừa đập vận mệnh của Trì Sính, Trì Sính bị đau, đem Ngô Sở Ủy gay gắt ôm vào trong lòng trừng phạt một trận. Ngô Sở Ủy không khuất phục, nhặt dép trên đất hướng người của Trì Sính mà ‘thăm hỏi’.

Hai người giằng co bát nháo, vật lộn một trận, cuối cùng, Trì Sính mạnh mẽ đem Ngô Sở Ủy đè xuống.

“Ủy Ủy, cậu đánh tôi như thế nào cũng được, nhưng cậu không được để cho người khác đánh cậu một cái.”

Ngô Sở Ủy thôi cười, sững sờ một lúc, nửa ngày không nói ra một câu.

“Cậu trước đây như vậy làm sao không có chút tiền đồ? Trương Bảo Quý bảo cậu làm gì cậu liền làm cái đó? Cậu cứ như vậy mặc cho ông ta chửi, mặc cho ông ta đập? Ngay cả phản kháng đều cũng không?”

Ngô Sở Ủy thế nào cũng chưa từng nghĩ tới, Trì Sính dĩ nhiên vì chuyện ‘hạt mè hạt thóc’ lâu lắm rồi, tự dưng sinh ra buồn bực khó chịu. (Ý nói chuyện nhỏ bé, không đáng quan tâm)

“Tôi nào biết lúc ấy tôi nghĩ như thế nào?” Ngô Sở Ủy kêu oan, “Hơn nữa, cũng trải qua bao lâu rồi? Tôi cũng không ở trước mặt anh uất ức, hèn nhát, anh nóng nảy cái gì?”

“Cậu nói tôi nóng nảy cái gì?” Trì Sính biểu cảm nặng nề nói, “Ai biết cậu có thể lại ngu ngốc, hồ đồ để cho người ta ức hiếp, lại không dám phản kháng?!”

“Anh nghĩ việc này còn có khả năng tái phát trên người tôi nữa hay sao?” Ngô gia gia tròn tròn trông mắt, “Ai dám ức hiếp tôi thử xem!”

Tâm bệnh là phải dùng tâm được, một câu nói này của Ngô Sở Ủy, làm cho trong lòng Trì Sính thoải mái dễ chịu không ít.

“Đến đây, cùng tôi đảm bảo, sau này tuyệt đối không chịu một chút thua thiệt.” (Yêu chưa?)

Ngô Sở Ủy căn bản nghĩ việc đó không cần thiết, nhưng Trì Sính càng muốn cậu chính miệng nói ra làm bảo đảm, Ngô Sở Ủy không lay chuyển được anh ta, không thể làm gì khác hơn là từ từ mà nói, “Tôi đảm bảo, sau này tuyệt đối không chịu một chút thua thiệt.”

Không ngờ, Trì Sính lại yêu cầu, “Nói một trăm lần.”

Ngô Sở Ủy không muốn, đàn ông kiên cường bị ép quá cũng sẽ trở nên đàn bà mà chống hông đánh đá. (con giun xéo lắm cũng quăn, mà con thằn lằn xéo lắm cũng thành con giun)

“Tôi không nói.”

“Không nói đúng không? Không nói liền chống đẩy một trăm cái.”

“.....Tôi đảm bảo, sau này tuyệt đối không chịu một chút thua thiệt, tôi đảm bảo sau này không chịu một chút thua thiệt, tôi đảm bảo, sau này không chịu một chút thua thiệt, tôi đảm bảo.....”

Ngô Sở Ủy bằng lòng ngậy ngô nhắc lại như thế, cũng không phải là sợ làm một trăm cái chống đẩy, mà là cậu nhìn ra Trì Sính thực sự đau lòng. (Thôi đi mẹ, sợ bỏ bà ra lại còn..)

Sau khi nói xong, Trì Sính lại lần nữa thăm vấn Ngô Sở Ủy, “Đã nhớ chưa?”

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Nhớ kỹ.”

“Sau này nếu cậu dám để cho người khác tát cậu một cái, tôi sẽ tát cậu mười cái.”

“Dựa vào cái gì?” Ngô Sở Ủy nóng nảy, “Nếu là người khác cố ý chinh tôi thì sao hả!”

“Tôi mặc kệ, cậu cho người ta cơ hội chinh cậu, vậy đó là trách nhiệm của cậu.”

Ngô Sở Ủy không thôi tức giận, làm gì có người nào như thế? Tôi bị người ta chinh, vẫn là tôi sai! Vừa muốn phản bác một câu, đột nhiên nghĩ đến một cách khác chút giận có thể rất tốt, Vì vậy thay đổi ngay giọng điệu.

“Anh không nói không sao, anh nói tôi mới nhớ một việc trước kia. Có một lần tôi và Trương Bảo Quý tranh luận, ông ta đã đâm tôi mấy cái vào bụng, đánh cho tôi nôn ói.....”

“Được rồi.” Trì Sính âm mặt cắt ngang, “Đừng nói nữa.”

Ngô Sở Ủy trong lòng khó chịu tiêu tan thành mây khói, dùng sức đâm hai đâm trên vai Trì Sính, cười rất mãn nguyện.

Chờ cậu cười xong rồi, Trì Sính lại phun ra một viên đạn nặng nghìn tấn.

“Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày luyện tập hai tiếng, cộng thêm một tiếng học các kỹ năng cơ bản. Chờ cậu học các kỹ năng cơ bản vững chắc, tôi sẽ dạy cậu một số kỹ năng thực tế có thể dùng, sau này ra cửa đồ phải lo lắng.”

Ngô Sở Ủy oán giận, “Vì sao không trực tiếp thuê cho tôi hai bảo vệ.”

Bảo vệ? Trì Sính trầm nghĩ, thư ký cũng không muốn tìm cho cậu, cậu còn muốn tìm bảo vệ?

Uông Trầm người này đến nay vẫn còn chiếm giữ vị trí tình địch của Trì Sính, Trì Sính có thể để cho Ngô Sở Ủy dính đến nghề nghiệp liên quan đến anh ta hay sao?

“Ai lợi hại cũng không bằng bản thân cậu lợi hại.” Trì Sính nhéo cái lỗ tai Ngô Sở Ủy nói, “Nghe tôi, đối với cậu bất kể cái gì cũng không có hại.”

.....

Trương Bảo Quý mời trưởng phòng trong cục đi ăn, muốn kí áo tìm hiểu tình hình, tiện thể mời luôn Trì Sính. Vốn không ôm nhiều hy vọng, không ngờ Trì Sính vậy mà đồng ý việc này.

Hơn nữa, anh so với trưởng phòng còn đến trước một bước.

Trương Bảo Quý mừng rỡ, vỗ vai Trì Sính nói, “Không dám nghĩ cậu đến thật.”

Trì Sính thần nhiên nói, “Đúng lúc rảnh rồi mà.”

“Đi, đi, đi, chúng ta vào bên trong ngồi trước, tôi nghĩ Triệu Thúc cũng sắp đến rồi.”

Trì Sính mặt không thay đổi đi vào.

Ba người ngồi vây quanh một cái bàn lớn trên bày thức ăn, Trương Bảo Quý và trưởng phòng vui vẻ trò chuyện, Trì Sính ngồi bên cạnh yên lặng nghe. Rất ít ngắt lời, cũng không nghịch điện thoại, giả dạng tương đối ổn.

Trưởng phòng cười cùng Trì Sính trêu chọc, “Đại Trì à, bình thường cậu đều là người đầu tiên đứng dậy, hôm nay làm sao lại không nôn nóng?”

Trì Sính bình thản nói, “Bởi vì tôi còn chưa ăn no.”

“Ha ha ha.....” Trương Bảo Quý sảng khoái cười to, vội vàng gọi người phục vụ, “Mang thêm đồ ăn cho Trì thiếu gia của chúng ta, muốn ăn cái gì hả? Tùy ý gọi.”

Trì Sính nói, “Cho một phần đậu hũ nóng đi.”

Trong chốc lát, nồi súp bốc hơi đã được bưng lên, đậu hũ trắng nõn vẫn ở bên trong sồi sùng sục.

Trì Sính gấp một miếng, đưa tới trong bát Trương Bảo Quý.

“Ôi, cảm ơn cháu trai ta.” Trương Bảo Quý vẻ mặt tươi cười, “Để nguội lát nữa ăn.”

(Cháu cái ông già nhà ông.)

Không ngờ, Trì Sính lại nói, “Đậu hũ nhân lúc nóng ăn mới ngon.”

Trương Bảo Quý không nói hai lời, trực tiếp đem đậu hũ bỏ vào trong miệng. Còn không kịp nhai, đã bị nóng đến bỏng đầu lưỡi, tê rát, vừa muốn phun ra, chợt nghe tiếng Trì Sính hỏi.

“Ăn ngon hay không?”

Trương Bảo Quý ực một cái nuốt xuống, bên trong vách thực quản bị bỏng rát như sắp phun máu, hơn nửa ngày mới thốt ra hai chữ.

“Ăn ngon.”

Trì Sính ung dung thản nhiên đem chiếc đũa đưa vào trong nồi, lại vớt ra một miếng đậu hũ.

“Ăn ngon thì ăn thêm một miếng đi.”

Trương Bảo Quý, “.....”

Món ăn chưa ăn được một nửa, Trương Bảo Quý cũng bởi vì đau dạ dày khó nhin, còng lưng đi vào nhà vệ sinh.

Trì Sính bình tĩnh đi theo sau.

Trương Bảo Quý đi gấp, không cảm giác phía sau có tiếng bước chân, lúc ông ta ý thức được, một lực mạnh đánh úp phía sau lưng của ông ta. Thân thể ông ta thoáng lay động, bụng nặng nề đập vào cạnh bồn rửa tay, bên trong đậu hũ nóng một trận xáo trộn dồn lên. Lại một đập mạnh mẽ tới, đậu hũ nóng không kịp đi xuống dạ dày, liền vọt lên cổ họng, toàn bộ nôn trên mũi giày của Trì Sính.

Ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt Trương Bảo Quý chợt thay đổi.

“Trì thiếu gia, thật xin lỗi, tôi đây.....”

Nói xong rút khăn giấy đưa cho Trì Sính lau giày.

Không ngờ, Trì Sính cúi người bóp cổ tay của Trương Bảo Quý lại, giọng nói tà ác phun ra.

“Nó ở đâu đi ra, thì để nó trở về chỗ đấy đi.”

212. Chương 212 - Tôi Thấy Hết Rồi

Mấy miếng đậu hũ, dầy vò Trương Bảo Quý khổ không thể tả.

Thực quản và dạ dày ông ta đều bị bỏng, mấy ngày nay một mực truyền nước biển trong bệnh viện, không chỉ lúc ăn khó chịu, ngay cả hít thở cũng phải chịu trận trận co rút đau đớn. Mỗi khi ho khan, lồng ngực như bị chày hung hăng giã, quả thực muốn lấy mạng già của ông.

Đây đều là thứ yếu, đau khổ nhất chủ yếu đến từ phương diện tâm lý.

Mấy ngày nay, trong đầu Trương Bảo Quý thường hiện lên phòng vệ sinh hôm đó, cảnh ông cúi xuống chân Trì Sính liếm bãi nôn. Nhục nhã loại này, đối với người trung niên năm mươi tuổi mà nói chính là có tính tàn phá nặng nề, đã tạo ra trong lòng ông ta một bóng ma, cả đời không thể tan đi.

Ông không rõ, bản thân không oán không thù với Trì Sính, vì sao lại bị hấn đối đãi như vậy?

Mặc dù Trì Sính ỷ vào gia thế hiển hách, muốn làm xằng làm bậy, nhưng anh ta cũng phải có lý do gì chứ?

Còn có Ngô Sở Ủy, Trương Bảo Quý luôn cảm thấy người này có vấn đề, cho dù Ngô Sở Ủy nhiều lần khẳng định cậu không quen biết với Trương Bảo Quý, nhưng Trương Bảo Quý vẫn như trước nghĩ giữa hai người có liên quan.

Để biết rõ chân tướng, ông ta cho người âm thầm điều tra Ngô Sở Ủy.

Khi ông ta biết Ngô Sở Ủy chính là năm đó đổi tên từ Ngô Kỳ Khung, liền kinh ngạc đến lời gì cũng đều không nói ra được. Kỳ thực ông ta ngay từ đầu gặp Ngô Sở Ủy, trong đầu đã hiện ra hình bóng Ngô Kỳ Khung, nhưng ông ta cho rằng khí chất hai người khác nhau quá xa, cơ bản không thể nào là một người.

Nhưng sự tình hết lần này tới lần khác lại trùng hợp như vậy.

Lúc trước bị ông xem như cỏ rác, bây giờ lại trở thành chủ công ty tuổi trẻ tài cao, nổi tiếng không nói, còn dính dáng với tiền đồ của ông.

Hai hôm nay, Trương Bảo Quý mỗi khi nhớ tới cách đối xử với Ngô Sở Ủy lúc trước, trong lòng liền vô cùng sợ.

Nhưng bảo ông ta sớm dứt ra, bỏ qua cơ hội thăng chức tốt như thế, ông vẫn không cam lòng. Dù sao nhin nhiều năm như vậy, vì cái vị trí này, nhục nhã bao nhiêu đều trải qua, dù nguy hiểm hơn nữa cũng phải tiếp tục tiến tới.

Vì vậy thân thể vừa khôi phục chút ít, Trương Bảo Quý lại đi tìm Ngô Sở Ủy.

Lần này, ông ta xách theo mấy thứ đồ vật, mang theo thành ý tràn đầy mà đến.

Ngô Sở Ủy vẫn là thái độ ôn hòa, không có chút dấu hiệu ôm hận trong lòng chờ trả thù, cũng không có ý gì thể hiện vẻ hiềm khích lúc trước, hoàn toàn xem Trương Bảo Quý là người xa lạ.

“Tiểu Ngô à, cậu làm ở chỗ tôi ba năm, tôi thừa nhận, ba năm đó cậu chịu không ít uất ức. Tôi nghĩ cũng vì việc này, cậu mới phải nhận không quen biết tôi?”

Ngô Sở Ủy cười nhạt một tiếng, “Ông suy nghĩ nhiều rồi, tôi ngay từ đầu thật sự không nhận ra.”

“Cậu quả thật đã trưởng thành.” Trương Bảo Quý nói.

Ngô Sở Ủy nói: “Là do hoàn cảnh ép buộc thôi.”

“Tôi cũng không vòng vo với cậu, tôi tới đây là muốn nhờ cậu một chuyện, công ty chúng tôi sắp đầu thầu một công trình, công trình này liên quan đến tương lai phát triển của công ty chúng tôi, đối với chúng tôi mà nói ý nghĩa rất quan trọng. Tôi nghe nói Trì Sính đang ở hậu trường nắm quyền quyết định xét duyệt công trình này, quan hệ giữa cậu và Trì thiếu gia tốt như vậy, tôi muốn nhờ giúp tôi một việc, khuyên cậu ấy giao hạng mục này cho công ty chúng tôi thực hiện.”

Ngô Sở Ủy thản nhiên cười, “Ông cũng quá coi trọng tôi rồi, chuyện lớn như vậy tôi cũng không dám nhúng tay.”

Trương Bảo Quý đưa một hộp quà tinh phẩm đến trước mặt Ngô Sở Ủy, vẻ mặt tươi cười nói: “Tôi nghe nói cậu thích ăn điểm tâm, cố ý mang cho cậu một hộp bánh đậu xanh, cậu nếm thử xem có hợp khẩu vị không.”

Ngô Sở Ủy mở hộp quà, bên trong có mười cây vàng xếp thẳng đứng.

Ước lượng ánh chừng không dưới hai triệu tệ.

Ngô Sở Ủy nâng lên mí mắt lên nhìn Trương Bảo Quý, trầm mặc một lát, nói rằng: “Mặc dù tôi giúp ngài khuyên Trì Sính, anh ta cũng không nhất định nghe theo tôi.”

Trương Bảo Quý hất hất cằm, ra hiệu Trương Doanh đi tới.

Sau khi Trương Doanh đi đến, Trương Bảo Quý nhét vào tay cô ta một vật, Trương Doanh lập tức hiểu ý, ngồi xuống cạnh Ngô Sở Ủy, lôi cánh tay của cậu nũng nịu cầu xin, “Tổng giám đốc Ngô, anh dẫn em đi hóng gió đi.”

Ngô Sở Ủy nói: “Hôm nay tôi không có lái xe đến.”

“Bây nè!” Trương Doanh dẫu cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi nói, “Chìa khóa xe của anh rõ ràng nằm trong túi áo kìa.”

Ngô Sở Ủy cúi xuống nhìn lướt qua chìa khóa xe, lại đưa ánh mắt chuyển hướng Trương Bảo Quý, ý tứ trong ánh mắt hàm xúc rõ ràng phát sanh biến hóa.

“Tôi sẽ làm hết sức.”

Trương Bảo Quý lập tức lộ ra dáng cười thoải mái, đứng lên nói với Ngô Sở Ủy: “Tôi không quấy rầy cậu làm việc.”

Trương Doanh tiễn Trương Bảo Quý tới cửa.

Trương Bảo Quý trước khi lên xe dặn dò cô ta một câu, “Nhớ nghe lời tổng giám đốc Ngô.”

Trương Doanh gật đầu.

Trương Bảo Quý đi rồi, Ngô Sở Ủy đối với hộp vàng thờ ra.

Cậu thật là loại thấy tiền là sáng mắt (tham tiền), nhưng không phải thấy tiền nào cũng mở mắt. Tỷ như tiền này, số lượng thật lớn, không biết là đã cắt xén bao nhiêu tiền mồ hôi nước mắt của tầng lớp công nhân bên dưới.

Nghĩ lại lúc trước, Trương Bảo Quý cũng vì tiền linh kiện, đuổi một người kiếm sống qua ngày như cậu ra khỏi công ty, hiện tại ông ta hào phóng bỏ ra vài triệu tệ, chỉ để làm vui lòng Ngô Sở Ủy, lại không biết niềm vui của cậu từ lâu không chỉ con số này.

Ngô Sở Ủy cười lạnh một tiếng, một cước đá hộp quà rớt xuống đất.

.....

Mấy ngày sau đó, Trương Doanh hầu như không có việc gì liên tiếp cận Ngô Sở Ủy, chủ động đưa đậu hũ* tới cửa cho cậu ăn. Ngô Sở Ủy thuận theo nguyên tắc “Tuyệt đối không chịu một chút thua thiệt”, có bao nhiêu tiện nghi thì chiếm bấy nhiêu. Buổi tối có ‘chồng’ làm bạn tri kỷ, ban ngày có thư ký cùng ra vào, cuộc sống khiến người ngoài ao ước.

Chiều hôm đó, Quách Thành Vũ đến công ty Ngô Sở Ủy, vừa vặn bắt gặp một màn Ngô Sở Ủy và Trương Doanh đùa giỡn.

Trương Doanh bịt mắt Ngô Sở Ủy, cố ý giả giọng ồm ồm.

“Tổng giám đốc Ngô, đoán xem tôi là ai?”

Ngô Sở Ủy cơ bản không cần đoán cũng biết là ai, nhưng vẫn sờ sờ tay Trương Doanh.

“Doanh Doanh?”

Kết quả vừa buông tay ra, thấy ngay mặt Quách Thành Vũ. (Ồi mẹ ơi.. cái tật háms gái.. để ba ba chỉnh con tiện nhân này, còn ai thắcs mắcs người ta gọi nó là tiện nhân không???)

Ngô Sở Ủy thay đổi sắc mặt, ho nhẹ một tiếng, nói với Trương Doanh: “Cô đi ra ngoài trước đi.”

Trương Doanh vừa ra đến cửa, còn ném cho Quách Thành Vũ một cái lườm sắc bén.

Chờ phòng làm việc chỉ còn lại hai người, Quách Thành Vũ khoát đôi chân dài lên trên bàn làm việc của Ngô Sở Ủy, neho mắt liếc nhìn cậu, không nhẹ không nặng nói, “Cái gì tôi cũng thấy hết.”

Ngô Sở Ủy ánh mắt sâu kín nhìn anh một cái, cố gắng đổi đề tài.

“Sao anh lại tới đây?”

Quách Thành Vũ nói, “Công ty có một nhóm đèn cần thay, tới chỗ cậu xem thứ có thích hợp hay không.”

Ngô Sở Ủy ném cho Quách Thành Vũ một cuốn danh mục sản phẩm.

Quách Thành Vũ sau khi lật vài tờ hỏi: “Có miễn phí không?”

“Miễn phí?” Ngô Sở Ủy đen mặt, “Sao phải miễn phí cho anh? Tôi không tăng giá là may rồi.”

“Cái này cậu không đúng nha.” Quách Thành Vũ nói, “Tôi nghe nói, hễ là là tình địch tìm cậu mua đèn đều được miễn phí. Tôi và Trì Sính ở trong đầu các cậu dây dưa không rõ, miễn cưỡng cũng tính là một đi?”

Ngô Sở Ủy nghiêng nghiêng răng, “Cẩn thận tôi đi méc với sư phụ, anh là tên khốn vì chút lợi nhỏ bán đứng tình cảm!”

Quách Thành Vũ cười, nhẹ vỗ vỗ mặt Ngô Sở Ủy, “Thật sự không ưu đãi?”

Ngô Sở Ủy làm ra vẻ quyết không mặc cả.

“Tối nay tôi sẽ đến nhà các cậu tìm Trì Sính tâm sự vậy.”

Ngô Sở Ủy khí thế vỗ bàn một cái, “Được rồi, giảm cho anh 1%!” (Đại keo kiệt)

Quách Thành Vũ xoay người định ra khỏi cửa.

“2%, 2% được không? Không thể thấp hơn!”

Quách Thành Vũ trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngô Sở Ủy vẫn đuổi theo tới cửa công ty, đến khi Quách Thành Vũ lên xe, cậu còn ghé vào cửa sổ xe năn nỉ, “50% được không? Tôi bớt nửa giá, anh đừng đến nhà tôi.”

Quách Thành Vũ nổ máy xe, Ngô Sở Ủy rút cục khăn trương.

“Tôi biết rồi, 70%!”

Quách Thành Vũ một cước nhún ga chạy đi.

Ngô Sở Ủy ở phía sau hô to, “Tôi không lấy tiền nữa, anh quay lại đi!”

Quách Thành Vũ nhìn bộ dáng phất tay, hét to của Ngô Sở Ủy ở kính chiếu hậu, trong lòng vui vẻ.

Tan ca buổi tối, Trì Sính tới đón Ngô Sở Ủy.

Sau khi lên xe, Quách Thành Vũ gọi điện tới.

“Alo, Quách Tử à?”

Ngô Sở Ủy vừa nghe hai chữ “Quách Tử”, cả người như bị kéo chặt.

Trì Sính ừ ừ hai tiếng, tắt máy.

Quay đầu nói với Ngô Sở Ủy: “Quách Tử nói tối nay muốn tới chỗ chúng ta, có thể sẽ mang theo Khương Tiểu Soái, lát nữa tôi đi mua một ít đồ ăn, đem về để cậu ta xuống bếp.”

Ngô Sở Ủy cố gắng lộ vẻ tươi cười.

“Thật là tốt quá.”

Trì Sính lái xe thẳng đến siêu thị.

Lúc vào siêu thị, tinh thần Ngô Sở Ủy ngơ ngác, chọn khoai tây cũng chọn gần mười phút. Không phải chê hình dạng không được tròn, thì chê vỏ không trơn bóng. Khó khăn lắm mới chọn được một củ vừa mắt, lại bị Ngô Sở Ủy chê già, liền ném trở về trên kệ hàng.

Tới khi Trì Sính hoàn toàn nổi giận, tự mình lựa chọn, trong chốc lát liền mua đầy xe.

“Đi, ra tính tiền.”

“Tôi còn có đồ chưa mua.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính hất hất cằm, ý bảo Ngô Sở Ủy nhanh đi lấy.

Kết quả, Ngô Sở Ủy dạo một vòng lại một vòng, một vòng lại một vòng, hơn nửa giờ, nếu Trì Sính không mạnh mẽ ép cậu đẩy xe ra quầy tính tiền, cậu còn lằng nhằng dây dưa nữa.

213. Chương 213 - Trêu Chọc

Ra khỏi siêu thị, vừa muốn đem đồ mang lên xe, Ngô Sở Ủy liền kéo cánh tay của Trì Sính lại.

“Này, mình chạy bộ về nhà đi!”

Trì Sính liếc mắt sang bên cậu, “Nói xem nhiều đồ như vậy, chạy thế nào?”

Ngô Sở Ủy nói, “Vác tất cả chạy thôi! Vác hết chỗ này chạy không phải càng có thể rèn luyện thân thể hay sao?”

“Người ta vác nặng thì đem vật nặng buộc trên lưng, cậu thì xách trên tay hả? Làm không tốt còn làm cho cảnh sát hỏi thăm.” Trì Sính đem tất cả đồ đạc trên tay mình để hết lên xe, thản nhiên nói, “Muốn chạy, một mình cậu chạy, tôi lái xe về trước.”

“Đừng làm thế!”

Ngô Sở Ủy chính là sợ Trì Sính trở về một cách nhanh chóng, còn cậu có trở về hay không đều không sao cả. Nghe Trì Sính vừa nói như vậy, vội vàng đem đồ đạc trong tay nhét vào cốp sau, nhanh nhẹn mà lên xe.

Ô tô ở trên đường chậm rãi chạy, trong lòng Ngô Sở Ủy bồn chồn sợ hãi, như sắp bị làm thịt.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc nhanh chóng gửi tin nhắn cấp cứu cho Khương Tiểu Soái.

(Hu hu. . Soái ơi! ! Lâu rồi mới nghe thấy tên, nhớ Soái Soái quá. .)

“Sư phụ, mau khuyên Quách Tử quay về, anh ta muốn giết tôi, anh ta không phải người tốt.”

Đúng lúc Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ ngồi chung một chỗ, đọc được tin nhắn này ngay lập tức đưa cho Quách Thành Vũ xem, hai người cùng nhau lộ ra nụ cười tà ác. (Ủy Ủy ơi, sư phụ cậu theo chồng rồi. . ha ha. . Cậu chết chắc rồi.)

Một phút sau, Ngô Sở Ủy nhận được tin nhắn trả lời của Khương Tiểu Soái.

“Tôi cũng không phải người tốt.” (Nhọ tám đời)

Mặt của Ngô Sở Ủy thoát một cái tái xanh.

Quay đầu nhìn Trì Sính, ánh mắt phát ra khí phách lạnh lẽo, sắc bén, vô cùng kiên định, mặc dù lúc này tâm tình vô cùng bình thường, đều mang một khí thế kinh người ‘không giận tự uy’ (không cần tức giận cũng làm người khác sợ). Nếu như mà tính khí dữ tợn tới... . . Ngô Sở Ủy nhìn không được rùng mình.

Bình tĩnh, bình tĩnh. . . . Ngô Sở Ủy tự trấn an bản thân.

Cậu cũng không có chuyện gì làm quá đáng, đều là con hồ ly tinh kia ngã vào lòng. Hơn nữa cậu chỉ là lợi dụng cô ta, một người đàn ông nếu muốn làm chuyện đại sự, ắt phải hy sinh một chút...

Kết quả, suy nghĩ nhiều như vậy rồi cũng thấy khả quan hơn một tẹo, thì Quách Thành Vũ gọi điện đến, bức tường trong lòng Ngô Sở Ủy vừa xây dựng ngay lập tức sụp đổ.

“Đến đâu rồi?” Quách Thành Vũ hỏi.

Trì Sính nói, “Khoảng gần hai mươi phút nữa.”

“Nhanh lên một chút, tôi sắp ngủ gật đến nơi rồi.”

Trì Sính không nói gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Ngô Sở Ủy đột nhiên ôm bụng, sắc mặt xoắn xuýt mà hướng về phía Trì Sính nói, “Tôi đau bụng, muốn đi vệ sinh.”

Trì Sính nói, “Sắp tới nhà rồi, nhịn một lát.”

“Nhịn không được.” Ngô Sở Ủy ôi ôi kêu lờn kêu lộn, “Nhanh lên, tìm cho tôi một nhà vệ sinh công cộng nhanh. . ! !” (Ảnh đế. . ảnh đế. .)

Trì Sính bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là vòng xe vào làn đường trong, lập tức dừng lại trước một quán KFC, cho Ngô Sở Ủy đi vào.

Ngô Sở Ủy ngồi xổm trên bồn cầu, ngồi đánh bài trên điện thoại, thích thú chơi đến thua sạch mới xách quần đi ra ngoài.

Ngồi trên xe, lại vịn vẹo trên đùi Trì Sính, giả bộ mất nước. (Kiểu bị tiêu chảy)

“Bụng rất đau.”

Trì Sính đem bàn tay lớn mềm mại ấm áp đặt lên bụng của Ngô Sở Ủy, nhẹ nhàng xoa xoa cho cậu vài cái.

“Bụng làm sao lại đau? Buổi chiều ăn cái gì?”

Ngô Sở Ủy oán thăm: Nào ăn được cái gì, đã nhìn thấy Quách Thành Vũ.

Trì Sính đem tay trên bụng Ngô Sở Ủy lấy ra, vừa muốn khởi động xe, Ngô Sở Ủy lại đem tay anh lôi trở về.

“Lại xoa xoa nữa, vẫn còn đau mà.”

Trì Sính lại xoa nhẹ một lúc, mắt nhìn trời đã tối, liền đem áo Ngô Sở Ủy vén xuống, vỗ vỗ mông cậu nói, “Kiên trì một lát nữa, về đến nhà uống thuốc thì ổn rồi.”

Ngô Sở Ủy len lén chỉnh lại đồng hồ một chút, quay lại Trì Sính nói, “Ôi trời, đã hơn mười giờ rồi, anh nhanh gọi điện thoại cho Quách Tử, bảo anh ta hôm khác đến chơi đi, như thế này còn ăn cơm cái gì nữa hả? Đều sắp đi ngủ đến nơi rồi.”

“Không sao, Quách Tử từ trước đến nay ăn không nhiều, cách ba bốn tiếng lại ăn khuya. Huống hồ tôi với cậu còn chưa ăn, quay về có đồ ăn sẵn rồi không tốt hay sao?”

Ngô Sở Ủy ủ rũ nói, “Tôi không muốn ăn, tôi muốn ngủ, lúc ngủ tôi không thích có người ằm ỉ.”

Trì Sính mất lộ ra vẻ nghi hoặc, “Hôm nay cậu rốt cuộc làm sao vậy?”

Ngô Sở Ủy thần sắc cứng đờ, im lặng hồi lâu mới mở miệng.

“Tôi không muốn để cho Quách Thành Vũ ăn ở nhà chúng ta, tốn gạo tốn lại tốn dầu.”

Trì Sính vừa nghe liền cười, “Cậu vòng vèo hồi lâu như vậy chỉ vì chuyện nhỏ này thôi hả?”

Ngô Sở Ủy gật đầu, giả bộ dường như chuyện thật sự như thế, giống như người buổi chiều kêu to miễn phí tiền đèn Quách Tử không phải là cậu.

Trì Sính còn chưa lên tiếng, Quách Thành Vũ bên kia lại điện thoại tới.

“Tôi cho nhà cậu biết, cái đồ vắt cổ chày ra nước, hai chúng tôi đến ăn mang theo cả dầu mỡ mắm muối, gạo, mỳ, rau dưa, rượu sang đây. Bây giờ đã bắt đầu nấu cơm, chờ gia đình cậu về chắc đồ ăn đã chín cả rồi.”

Buông điện thoại xuống, Trì Sính quay sang Ngô Sở Úy nói, “Bây giờ cậu thoải mái chưa? Người ta cái gì cũng tự mình mang theo.”

(Em cười không ngậm được miệng. Cười nửa tiếng đồng hồ. Không thì đã up lâu rồi.)

Ngô Sở Úy, “...”

Bên kia cúp điện thoại cùng lúc, Khương Tiểu Soái đắm sau lưng của Quách Thành Vũ vui vẻ điên cuồng.

” Đại Úy khẳng định không đoán được hai chúng ta sẽ đến mức độ này.”

Quách Thành Vũ nhéo một cái lên má Khương Tiểu Soái, “Cậu xấu xa quá!”

Khương Tiểu Soái một lòng vui vui vẻ vẻ.

Quách Thành Vũ đem cậu từ trên ghế salon kéo dậy, nói, “Bọn họ khẳng định còn phải lằng nhằng lễ mễ một hồi, chúng ta đi thăm quan phòng ngủ họ xem sao.”

Sau khi đi vào, thấy bốn bức tường đều là gương, Khương Tiểu Soái rối rắm không nói lên lời.

” Hai người này đúng là quá dâm loạn rồi!”

Quách Thành Vũ đùa cợt nói, “Nếu mà đổi thành cậu, có khi kích động mà hôn mê bất tỉnh nhỉ?”

“Cút!!”

.....

Kể hèn Ngô Sở Úy quả nhiên còn mè nheo rất lâu mới đi lên, chờ hai người họ vào đến cửa thì cơm nước đã làm gần xong rồi, mùi thơm bay ra từ phòng bếp lan ra cả phòng khách.

“Hai cậu có phải ở bên ngoài ‘đánh dã chiến’? Muộn như vậy mới chịu về.” Khương Tiểu Soái cố ý trêu chọc.

Ngô Sở Úy Ngô Sở Úy oán hận nhéo nhéo cổ Khương Tiểu Soái, nhỏ giọng mắng, “Cậu, cái đồ trọng sắc khinh bạn!”

Khương Tiểu Soái cười hì hì vài tiếng, không hề có ý hồi cải.

Trì Sính tựa ở ở bên cửa phòng bếp, nhìn Quách Thành Vũ bên trong dọn dẹp, đi đi lại lại.

“Bình thường cũng là cậu xuống bếp?” Trì Sính hỏi.

Quách Thành Vũ nói, “Cậu xem, đôi tay như của cậu ấy có thể xuống bếp hay sao?”

Trì Sính đá một đá vào mông Quách Thành Vũ, nói, “Nhìn viễn cảnh của cậu này! Cậu không thể huấn luyện cậu ta xuống bếp? Nuông chiều như thế thì có gì tốt?”

Quách Thành Vũ thỏa mãn cười cười, “Muốn trói buộc một người đàn ông, trước tiên phải trói được cái dạ dày của cậu ta, cậu xem tôi trói rất chắc chắn. Không giống người kia nhà cậu, suốt ngày tìm khắp nơi ăn.”

Trì Sính còn chưa nói gì, Ngô Sở Úy liền nhảy vào không ngừng góp vui bên cạnh Quách Thành Vũ, cố ý dời đi sự chú ý của Trì Sính.

“Oa oa, đây là món gì vậy? Ngửi thơm quá đi thôi!”

“Đây cũng chỉ là một món ăn dân dã thôi.” Ánh mắt của Quách Thành Vũ rất có ý tứ hàm xúc liếc nhìn Ngô Sở Úy, “Chuyên gia ăn vụng như cậu, quả thật cái mũi thật tốt.”

Làm cho Ngô Sở Úy mồ hôi đầm đìa.

Lúc ăn cơm, bốn người vừa nói vừa cười, ngày thường nói nhiều nhất là Ngô Sở Ủy, hôm nay lại im lặng, không nói một câu. Ngoại trừ khen Quách Thành Vũ làm đồ ăn ngon, còn không nói bất cứ cái gì nữa, mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Trì Sính, thấy biểu tình của anh rất bình thường, lại yên tâm tiếp tục ăn.

Trong lúc đó, Quách Thành Vũ cố ý nói đến phim truyền hình.

” ‘Tiểu ngạo giang hồ’ mới phát hành trên TV có ai biết không?”

Khương Tiểu Soái nói, “Biết, tôi mới xem được một tập, kết quả nghe được Lệnh Hồ Xung gọi một tiếng ‘Doanh Doanh’, tôi cả người đều nổi da gà, nhanh chóng chuyển kênh.”

Khương Tiểu Soái cố ý đem hai chữ ‘Doanh Doanh’ nhấn mạnh.

Ngô Sở Ủy trong lòng lộp bộp một chút, vui đầu và cơm.

Quách Thành Vũ vỗ một cái lên tay Ngô Sở Ủy, “Này, tôi nói, Lệnh Hồ Xung.....”

Vừa nói xong, Khương Tiểu Soái liền cười ha ha.

Quách Thành Vũ giả bộ áy náy nói, “Nói sai nói sai, vừa nói chuyện đột nhiên nhớ đến cái này, thuận miệng nói ra.”

Ngô Sở Ủy cũng không biết bản thân mình làm thế nào nuốt được miếng cơm vừa vào trong miệng.

“Mọi người ăn từ từ, tôi đi xem Nhị Bảo.”

Nói xong, Ngô Sở Ủy hốt hoảng tháo chạy, Trì Sính chỉ thản nhiên quét mắt nhìn cậu một cái, không nói gì.

Cơm nước xong đã hơn mười hai giờ, thấy Quách Thành Vũ và Khương Tiểu Soái cầm lấy túi, Ngô Sở Ủy trong lòng thở dài một hơi, cuối cùng cũng thấy được hai vị ‘đại ma đầu’ này đi.

“Quần áo đều mang đến hay sao?” Quách Thành Vũ hỏi Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái nói, “Mang đến, đồ ngủ và trang phục sáng mai thay đều mang đến.”

(Cười nửa tiếng nữa.... á há há.. *man rợ*)

“Không phải là.....” Ngô Sở Ủy nôn nóng, “Hai người muốn ở lại đây hả?”

Quách Thành Vũ hỏi vặn, “Rất ít khi chúng tôi đến chơi, không phải cậu muốn đuổi chúng tôi về chứ?”

“Không phải, nhà chúng tôi chỉ có một phòng ngủ thôi, còn mấy phòng khác đều đã để đồ đạc, hai người muốn ở thì phải dọn dẹp qua, hay về nhà cho thuận tiện.”

Khương Tiểu Soái nói, “Chúng tôi có thể ngủ phòng ngủ của hai cậu, còn phòng dư lại kia hai người chuyển qua, hai chúng tôi người ngoài, cũng không thể tùy tiện động vào đồ đạc nhà cậu, phải không?”

Quách Thành Vũ cũng nói, “Tôi rất thích mấy cái gương lớn trong phòng của các cậu.”

Nói xong, kéo Khương Tiểu Soái đi vào phòng tắm.

Ngô Sở Ủy đẩy đẩy Trì Sính, “Anh không nói gì à! Bọn họ ngủ trên giường của chúng ta, ngộ nhỡ lưu lại cái gì trên giường thì sao hả?”

Trì Sính sâu kín nói, “Không vấn đề, được dịp để cho ‘con cháu’ chúng ta gặp mặt luôn.” (Ý là mấy con tinh trùng gặp nhau ý)

Ngô Sở Ủy, “.....”
CHƯƠNG 214: HIỂU Ý.

214. Chương 214 - Lĩnh Ngộ

Quách Thành Vũ và Khương Tiểu Soái vừa vào phòng ngủ một lúc, Ngô Sở Ủy liền đi qua gõ cửa.

“Mở cửa với, tôi muốn lấy đồ.”

Giọng Quách Thành Vũ từ bên trong truyền ra, “Bọn tôi đi ngủ rồi, mai lấy đi.”

“Anh mở giúp tôi một chút, tôi thật sự có việc gấp!”

Quách Thành Vũ vẫn không mở giúp cậu, muốn làm cậu sốt ruột.

Trì Sính vốn không muốn quan tâm mấy chuyện nhỏ này, nhưng thấy Ngô Sở Ủy dùng sức đập cửa, mu bàn tay đều đỏ lên, thật có chút không nỡ, trầm giọng nói vọng vào bên trong.

“Quách Tử, cậu mở cửa cho cậu ta một chút.”

Tổng công đại nhân lên tiếng, Quách Thành Vũ ngẫm nghĩ một lúc, mới từ từ bước tới cửa, mở cho Ngô Sở Ủy vào.

Ngô Sở Ủy sau khi đi vào, cứng rần lồi Khương Tiểu Soái chỉ mặc một cái quần lót từ trong chắn ra ngoài, mang cậu ta đi ra cửa. Quả nhiên, tới cửa bị Quách Thành Vũ cản lại.

“Đi đâu?” Quách Thành Vũ hỏi.

Ngô Sở Ủy nói: “Hai anh em chúng tôi muốn trò chuyện riêng, không cần anh xen vào.”

“Mặc quần áo vào.” Quách Thành Vũ trầm giọng ra lệnh cho Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái còn chưa nhúc nhích, Ngô Sở Ủy đã cạy mạnh kéo Khương Tiểu Soái ra cửa, không nhẫn nại nói: “Mặc gì mà mặc? Đây là đàn ông có gì phải kiêng kị?”

Nói xong liền kéo Khương Tiểu Soái sang phòng khác.

Thân thể trắng nõn, eo thon nhỏ khêu gợi, chân dài thẳng tắp của Khương Tiểu Soái đều bị Trì Sính nhìn thấy hết. Ánh mắt Trì Sính trong chốc lát dán trên người Khương Tiểu Soái một cách tự nhiên, sau đó chuyển sang Quách Thành Vũ.

“Cậu ta thật là rất trắng.” Trì Sính nói giọng ngả ngớn. (Ngoại tình tư tưởng..)

Đầu lưỡi Quách Thành Vũ dính vào hàm, một vị chua tràn ra bên mép.

“Quần người của cậu cho tốt, cũng thật quá tùy tiện rồi? Ăn mặc như vậy mà cũng lòi từ trong chắn ra, còn đưa tới trước mặt cậu, đúng là muốn tạo phản!”

Trì Sính lột một quả nho, vừa chuẩn vừa nhanh ném vào trong miệng Quách Thành Vũ.

“Tôi muốn quần mà được sao? May là hôm nay các cậu ở đây, các cậu không ở đây, cậu ta mỗi ngày đều xách chim đi dạo trong phòng. Tôi nhắc đi nhắc lại cậu ta bao nhiêu lần, chớp mắt lại quên.”

Quách Thành Vũ ngồi xuống bên cạnh Trì Sính.

“Lâu vậy mà không lộ ra nha, thời gian dài như vậy cậu còn thấy kích thích sao?”

Trì Sính khoát tay lên vai Quách Thành Vũ, tay cào cào trên mặt anh, không nặng không nhẹ nói: “Tôi chính là thích cái không biết xấu hổ của cậu ta.”

“Vậy mà cậu cũng thích được, cậu cũng có ngày gặp phải tình huống này.”

... ..

Ngô Sở Ủy kéo Khương Tiểu Soái sang một phòng khác, đem ngọn nguồn chuyện Trương Doanh nói với cậu.

“Mẹ nó!, lão già thiếu đạo đức kia lại dám đến nhờ vả cậu?”

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Nếu tôi không thấy ông ta ở cửa cục tài chính, cũng sớm quên người này rồi.”

Khương Tiểu Soái xoa tay, “Vây cậu tuyệt đối không thể bỏ qua cho ông ta, đến giờ tôi vẫn nhớ rõ ông ta nửa đêm bắt cậu mạo hiểm mưa to đến cơ quan nhìn ông ta mượn rượu làm chuyện đồi bại, thật là đáng hận!”

Trong mắt Ngô Sở Ủy lộ ra vẻ kiên quyết. (Con cáo già trở lại)

“Hắn mấy năm nay tham ô không ít, Trương Doanh chính là nhân tình của ông ta, tôi không giả bộ bị mê hoặc, ông ta sẽ không dám chi ra mấy đồng tiền đen đó, ông ta năm đó làm cho tôi cùng đường, giờ tôi sẽ khiến ông ta táng gia bại sản.”

Khương Tiểu Soái vỗ vỗ vai Ngô Sở Ủy, “Tôi ủng hộ cậu, ông ta gài bẫy cậu ba năm, cậu ít nhất cũng phải hại ông ta ba mươi năm.”

Ngô Sở Ủy ôm Khương Tiểu Soái, cảm động không thôi.

“Soái soái, cũng là cậu hiểu tôi nhất.”

Hai người đang bà tám, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Quách Thành Vũ ngậm thuốc đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Khương Tiểu Soái.

“Đi, theo tôi về phòng ngủ!”

Khương Tiểu Soái không nhịn được nói: “Không thấy bọn tôi đang nói chuyện sao? Cái này không phải chuyện của anh, ra ngoài đợi đi!”

Quách Thành Vũ còn chưa kịp đáp lại, Khương Tiểu Soái đã nhanh như bay nhảy qua tới cửa, ầm một tiếng đá cửa đóng lại.

Ngô Sở Ủy ghen hòng nhìn trần trời.

“Sư phụ, cậu rất là đàn ông!”

Khương Tiểu Soái hừ lạnh một tiếng, “Dám lộn xộn với tôi? Chỉ có tự sát!”

“Hay!” Ngô Sở Ủy lửa cháy đổ thêm dầu, “Đối với loại đàn ông hẹp hòi này, không thể nhẹ tay.”

Trì Sính nghe thấy tiếng đập cửa, từ nhà vệ sinh đi ra, hỏi Quách Thành Vũ: “Có chuyện gì vậy?”

Quách Thành Vũ bắt đắc dĩ cười cười “Đang ôm ấp bên trong.”

Trì Sính nghe vậy lại rất cao hứng.

“Vây không phải tốt sao? Hai ta có thể ngủ chung phòng.”

Nếu nói Ngô Sở Ủy và Khương Tiểu Soái không kiêng kỵ, Trì Sính và Quách Thành Vũ tuyệt đối lại càng không kiêng kỵ. Hai người kia tốt xấu gì cũng còn quần lót che thân, hai người này lại trực tiếp cởi sạch, trộm cò sóng đôi mà nằm.

“Hai ta cũng 35 ngày chưa ngủ chung.” Quách Thành Vũ nói.

Trì Sính nhếch môi cười, “Nhớ rõ ràng vậy à?”

“Bởi vì tôi ở với Khương Tiểu Soái vừa tròn 35 ngày liền.”

“Mẹ nó!” Trì Sính vẻ nghi ngờ cười, “Khoe khoang với tôi sao? Tính ngày có là gì, có bản lĩnh cậu nói số lần đi.”

“So sánh số lần cũng không chuẩn, cứ lấy thời gian ra so sánh đi.”

Hai người trao đổi ánh mắt, lần lượt lộ ra nụ cười đê tiện.

“Khương Tiểu Soái khít lắm hả?” Trì Sính hỏi.

Quách Thành Vũ nói xa xôi “Kinh thành đệ nhất khít.” (Khít nhất Vịnh Bắc Bộ)

Trì Sính nắm chắc thăng nhủ Quách Thành Vũ, dí dỏm nói, “Cái này của cậu chắc được phục vụ rất thoải mái nhỉ?” (Cái gì thế ba ba.. Ai cho sờ thế.. cái đấy của con..)

Quách Thành Vũ quay đầu cười gian tà với Trì Sính.

“Không tới nỗi rất thoải mái, chỉ tương đối thoải mái thôi.”

Trì Sính cười gần một tiếng, “Da dẻ thật là vừa trắng vừa mịn màng, lần trước chui vào chần của tôi, cọ trên người tôi hai cái, cọ đến tôi thẳng cứng luôn. Nếu không phải thẳng nhỏ đã quen mông Đại Bảo, tôi thật phải bắt cậu ta bỏ vào chần của mình.”

Quách Thành Vũ không nghe thấy gì khác, chỉ nghe thấy năm chữ ‘chui vào chần của tôi’.

“Cậu ta chui vào chần của cậu?” Quách Thành Vũ hơi nheo mắt lại.

Trì Sính nói: “Còn là chui vào giữa ban ngày.”

Quách Thành Vũ vẫn cảm thấy, Khương Tiểu Soái nhà anh rất ý tứ, rất rụt rè, rất biết đúng mực, hóa ra chỉ là diễn cho anh xem.

Mắt Quách Thành Vũ trở nên nghiêm túc, vừa muốn đứng dậy, đã bị cùi chỏ Trì Sính đè xuống.

“Đừng khiến tôi coi thường cậu.” Trì Sính nói.

Quách Thành Vũ giằng co một chút, lại nằm xuống trở lại.

Một lát sau, Quách Thành Vũ không biết lại nhớ ra gì đó, dùng đầu gối hạ xuống thẳng nhỏ Trì Sính một cái.

“Tôi nói, chuyện Trương Doanh cậu biết chưa?”

“Nói thừa.” Giọng Trì Sính nhàn nhạt, “Trương Bảo Quý là từ tôi mới tìm hiểu ra Đại Bảo, tôi có thể không biết trong lòng ông ta tính toán gì sao?”

“Nghe giọng điệu này của cậu, vẫn rất yên tâm!”

Trì Sính dùng ánh mắt biết tuốt đáp lễ ánh mắt Quách Thành Vũ, “Cậu ta chịu nhiều uất ức như vậy, tôi phải giúp cậu ta giải tỏa.”

Quách Thành Vũ cười khan một tiếng, “Cậu cũng thật rộng lượng, tôi thế nào cũng không chịu nổi việc Khương Tiểu Soái thân thiết với người khác đâu.”

Trì Sính nhú mày, “Thân thiết? Không phải gặp dịp thì chơi sao?”

“Vậy đúng là diễn xuất giỏi, dù sao tôi cũng không thấy cậu ta có chút nào là chịu khổ, nằm gai nếm mật. Tay đưa tay đưa tay đẩy miệng gọi ‘Doanh Doanh’. Lúc đó tôi thật nghĩ cậu hẳn là Đông Phương Bất Bại, ngoại trừ tự thiên không còn đường nào khác.”

Trì Sính vẫn cảm thấy, Đại Bảo nhà anh rất nhát gan, rất thẳng thắn, rất không biết giấu diếm, hóa ra đều là diễn cho mình xem.

Sắc mặt tổng công đại nhân chợt lạnh, muốn đứng dậy, đã bị cùi chỏ Quách Thành Vũ đè xuống.

“Đừng làm tôi coi thường cậu.” Quách Thành Vũ trả đũa một cú thật đau.

Trì Sính cắn răng, lại nằm xuống.

... ..

Ngô Sở Úy và Khương Tiểu Soái còn đang ở phòng khác trò chuyện rôm rả.

“Cậu ngàn vạn lần đừng để Quách Tử cáo trạng với Trì Sính, việc của tôi sắp thành, không thể để xảy ra một chút sai lầm được!”

“Cậu yên tâm đi.” Khương Tiểu Soái vỗ vai Ngô Sở Úy, “Cậu đứng ra phải sớm nói ra chuyện cấu kết với thư ký làm bậy, tôi sẽ không để Quách Tử tới phá hoại. Bọn tôi cơ bản không nghĩ việc này nghiêm trọng như vậy, còn tưởng rằng cậu đùa giỡn chứ.”

Ngô Sở Úy hỏi dò: “Quách Tử chắc cũng không phải là người nhiều chuyện nhỉ?”

“Đôi tượng của Khương Tiểu Soái này, có thể là người nhiều chuyện sao?” (Phải nói là cực nhiều chuyện)

Ngô Sở Ủy xấu hổ gãi đầu, “Cậu nói vậy, sao tôi có thể an tâm?”

Khương Tiểu Soái vỗ vạt giường, “Chết tiệt, ý cậu là sao? Không tin bản lĩnh của sư phụ cậu à? Cậu không thấy tôi vừa đá cái cửa kia thế nào sao? Anh ta dám nói một tiếng sao? Tôi nếu không cho anh ta nói với Trì Sính, anh ta đến cả đánh rắm cũng không dám.”

Ngô Sở Ủy vừa nghe lời này liền nở nụ cười. “Quả thật, một đá vừa rồi của cậu rất đẹp, cửa phịch một tiếng liền đóng, cậu nói Quách Tử đứng ở bên ngoài, mặt anh ta sẽ đen cỡ nào?”

“Ha ha ha...” Khương Tiểu Soái cười to, “Tôi cũng không biết.”

“Cậu nói hai người bọn họ lúc này làm gì? Có phải là mặt đối mặt nhìn nhau phát rầu không? ” Ngô Sở Ủy cười xấu xa.

Khương Tiểu Soái nhe răng cười theo, bỗng nhiên dơ lại.

Ngô Sở Ủy bên kia cũng tỉnh ngộ, quay qua Khương Tiểu Soái, mặt lộ vẻ run lên.

“Cái kia, sư phụ, tôi sao lại thấy một đá vừa rồi của cậu là chuyện xấu vậy?”

Khương Tiểu Soái lấy tay xoa xoa ót, có chút rầu rĩ nói, “Tôi sao cũng có cảm giác này? Tôi thấy mình để hai người bọn họ ở bên ngoài, hình như không được lợi ích gì.”

“Đúng vậy, hơn nữa hai người bọn họ còn chiếm một cái phòng tốt, một cái giường tốt.”

215. Chương 215 - Bắt Tại Trận

Trương Bảo Quý mất mười cây vàng và một chiếc xe, lại hoàn toàn không thu được chút hồi âm. Ông ta lại không dám tùy tiện đi tìm Trì Sính, chỉ có thể sai người đến bên trong cục tài chính tìm hiểu tin tức, kết quả chỉ nhận lại sự thất vọng.

Trương Bảo Quý mơ hồ cảm thấy bản thân mình bị Ngô Sở Ủy lừa bòn, cảm phẫn tới nhà Ngô Sở Ủy đòi công bằng.

“Tôi dựa vào cái gì mà chấp tay dâng cơ hội lần này nhường cho ông?” Ngô Sở Ủy nói rất rõ ràng, “Giám đốc Trương, tôi nghĩ ông hiểu lắm rồi, công ty chúng tôi cũng đang đấu thầu dự án này.”

Một tia sét đánh giữa đỉnh đầu Trương Bảo Quý ‘đoàng’, đánh cho người ông rung mạnh, chấn động nghiêng ngã.

” Công ty của các cậu cũng đang đấu thầu dự án này?” gương mặt Trương Bảo Quý tái xanh đi,” Vậy cậu vì sao lại còn muốn chấp thuận lời nhờ vả của tôi. ?” (Đến bây giờ ông vẫn chưa nhận ra hả?)

Ngô Sở Ủy khoanh tay, “Tôi chỉ chấp thuận với ông đi thuyết phục Trì Sính, quan trọng là anh ta không cấp cho công ty các ông, tôi cũng không còn cách nào. Huống hồ hôm đó ông cũng không nói rõ muốn tôi giúp thế nào, tôi lại cứ nghĩ công ty các ông chỉ muốn chia sẻ một thìa súp, không ngờ các ông lại có ‘khẩu vị lớn’ như vậy.”

Trong lòng Trương Bảo Quý hận đến nghiến răng nghiến lợi, ông ta một giám đốc cao cấp công ty nhà nước, hưởng thụ chính sách đãi ngộ tốt, từ trước đến nay ông đều coi thường mấy công ty tư nhân nền móng không vững chắc.

Bây giờ lại bị một công ty nhỏ mới thành lập chưa được hai năm cười nhạo, ‘khẩu vị lớn’, trong lòng cảm thấy bị lăng nhục là điều hoàn toàn có thể nghĩ.

Trước mắt ông ta chỉ có một con đường——— ‘nhẫn nhịn’.

Ngô Sở Ủy ung dung thản nhiên quan sát biểu hiện của Trương Bảo Quý, xem xét nội tâm của ông ta.

Im lặng một lúc, Trương Bảo Quý rớt cuộc mở miệng, giọng nói lại khôi phục bình thường như ban đầu.

“Như vậy đi, tôi có một đề nghị, cậu xem có được hay không. Dự án này do công ty cậu tiếp nhận, sau đó quảng sang cho công ty của tôi, chúng tôi trả cho cậu một khoản chi phí khổng lồ”.

Ngô Sở Ủy trầm mặc không nói.

Trương Bảo Quý còn nói, “Cậu cũng biết, tiếp nhận một dự án lớn như vậy, nhất định cần phải có cơ sở vật chất, tiềm lực kinh tế lớn. Tôi không phải không tin vào thực lực công ty của cậu, tôi chỉ đề xuất ra như vậy, công ty của cậu đang trong giai đoạn phát triển ban đầu, cố gắng mạo hiểm lớn như thế. Một khi thua lỗ, rất có khả năng sẽ chịu đả kích mà dẫn đến phá sản.”

Ngô Sở Ủy neho mắt, suy nghĩ lời Trương Bảo Quý.

“Tôi đây chính là đưa ra cho cậu một đề xuất, dĩ nhiên cuối cùng chủ ý còn tùy thuộc vào bản thân cậu, tôi đưa cho cậu số tiền này, tuyệt đối cao hơn so với lợi tức cá nhân của cậu trong dự án này. Cậu xây dựng công ty không phải là vì kiếm tiền hay sao? Một cơ hội tốt như vậy, vừa cho cậu đem tiền sinh lời, lại có thể ngồi yên an vị không tốn công sức, chuyện thật tốt!”

Ngô Sở Ủy dừng một chút, mở miệng nói, “Ông ra giá đi.”

Trương Bảo Quý vươn một ngón tay.

“Mười triệu. . .” Ngô Sở Ủy nở nụ cười, “Vậy có lẽ mời ông trở về đi.”

Trương Bảo Quý sắc mặt thay đổi, mở miệng hỏi, “Cậu muốn phải bao nhiêu tiền?”

Ngô Sở Ủy vươn ba ngón tay, “Ít nhất cũng phải thế này.”

Sắc mặt Trương Bảo Quý trở nên có chút khó coi, lúc này đứng dậy đi ra cửa, đi tới cửa lại dừng lại. Ba chục triệu quả thật là một con số cắt thịt cắt da, bản thân ông nhận chức tới nay, chẳng bao giờ đề cập đến một khoản quá lớn như thế.

Thế nhưng nếu như không đáp ứng, bỏ lỡ cơ hội thăng chức lần này, khả năng ông vĩnh viễn không được tiếp xúc với các khoản tiền lớn như vậy, mà nếu không thể tiếp xúc thì làm sao có thể có quỹ đen được.

Quan to đề chết người. (ý nói người có địa vị cao hơn thì có thể hô mưa gọi gió, chèn ép người có địa vị thấp hơn.)

Ở công ty nhà nước lẫn lộn nhiều năm như vậy, Trương Bảo Quý không thể không hiểu cái đạo lý này.

Ngô Sở Ủy cũng đứng dậy, chân nhẹ nhàng thông thả đi lên tầng hai, Trương Bảo Quý quay đầu nhìn cậu, lại nhìn một chút Trương Doanh cách đó không xa, đột nhiên gọi to một tiếng, “Tổng giám đốc Ngô, chờ một chút.”

Ngô Sở Ủy dừng lại, vẻ mặt lãnh đạm nhìn Trương Bảo Quý.

Trương Bảo Quý nén mọi râu rĩ xuống dưới, hướng về phía Ngô Sở Ủy nói, “Tôi suy tính một chút.” Ngô Sở Ủy nhếch khóe miệng, không nói cái gì nữa.

... ..

Buổi tối lúc tan việc, Trương Doanh vẫn dậm dừa lẳng nhẳng không chịu đi.

“Tổng giám đốc Ngô, buổi tối đi đâu ăn hả?” Trương Doanh lại đánh vào bên người Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nói.” Về nhà ăn.”

Trương Doanh lại hỏi, “Trong nhà có mấy người hả?”

“Hai người.”

“Người kia là nam hay nữ hả?” (mày hỏi lắm thế con kia. .)

“Nam.”

Trương Doanh mắt sáng rực lên, “Tôi có thể cùng về nhà anh ăn cơm được không?”

Ngô Sở Ủy trầm nghĩ, nếu cô không muốn sống, có thể lên xe của tôi.

Còn chưa kịp cự tuyệt, Trương Doanh đột nhiên bắt đầu ôm, ngày thường chỉ là cọ cọ, áp áp bộ ngực một chút, Ngô Sở Ủy còn có thể chịu đựng. Đột nhiên diện tích tiếp xúc lại tăng lên nhiều như vậy, da gà toàn thân đều nổi lên.

Hiện tại, hết lần này đến lần khác, Trương Doanh vẫn không ngừng ồ ồ thắt lưng, bầu ngực lớn không ngừng cọ cọ chà xát lên người Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy tay để hông của cô ta, vừa mới đẩy cô ta ra, liền nghe thấy tiếng thở gấp của cô ta.

“Ừm. . . ừm. . . .”

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra.

Mặt của ‘Trì -Sính- Diêm -Vương’ đến đòi mạng xuất hiện trước mặt Ngô Sở Ủy, ông quần Ngô Sở Ủy bị một luồng gió lạnh thổi vào, lạnh đến thấu xương, hai chân run lên cầm cập. Trương Doanh cũng từ bên người Ngô Sở Ủy tách ra, gương mặt thẹn thùng nhìn Trì Sính cách đó không xa.

Trì Sính liếc mắt liền nhìn ra đây là ‘con gà’. (Con điểm)

Nhưng mà anh không ngay lập tức mà ‘làm thật’ cô ta, mà thần nhiên nói, “Tôi và tổng giám đốc Ngô có chuyện muốn nói.”

Trương Doanh hướng Ngô Sở Ủy nháy mắt mấy cái, “Tôi ở bên ngoài chờ anh nha. !”

Ngô Sở Ủy trong lòng gào lên một tiếng mẹ, sau đó hướng Trương Doanh nói, “Không phải chờ tôi, lát nữa tôi phải về nhà, có việc gì ngày mai hãy nói.”

Không ngờ, Trì Sính lại quay về phía Trương Doanh nói, “Cô chờ một lát đi.” (Bắt đầu. . tìm đập chân run. . hu hu. .)

Ngô Sở Ủy kinh ngạc nhìn Trì Sính.

Cửa phòng làm việc đóng lại, mặt của Trì Sính trong nháy mắt liền đen, tay hung hăng túm tóc Ngô Sở Ủy, đem đầu cậu giắt ra sau, mặt dường như song song với mặt bàn.

“Tôi cho cậu tự do, là để cậu cấu kết làm bậy đúng không?”

Ngô Sở Ủy cãi bướng, “Không có, là cô ta cố ý ngã vào.”

“Cậu còn nói. . ! ! ! !” Trì Sính hung hăng nheo đầu vù Ngô Sở Ủy một cái, tôi tận mắt thấy ngực cô ta dán lên người cậu, cậu một chút cũng không đẩy ra.”

Ngô Sở Ủy đau đến há miệng, tay nắm lấy cổ tay của Trì Sính cầu xin, “Đau, đau. . . .”

Trì Sính không nói hai lời, trực tiếp đi vào phòng trong của phòng làm việc, từ tủ đầu giường lấy ra một dương vật giả vừa to vừa dài, đứng ở bên bàn làm việc, lột quần Ngô Sở Ủy xuống, đặt cả người cậu lên bàn làm việc.

“Cậu không phải đang đói khát hay sao? Tự mình đâm!”

Đây là phòng làm việc của Ngô Sở Ủy, không thể nói nó là một nơi thiêng liêng, nhưng đối với cậu nó cũng khá kiêng kỵ. Trì Sính lại bắt cậu bày ra tư thế khó coi, cậu không phản đối, nhưng còn muốn làm chuyện dâm tiện như thế này, cậu đương nhiên không làm theo.

Có điều là cậu có nguyện ý hay không thì cũng không quan trọng, quan trọng là Trì Sính không buông tha cậu.

Không bôi trơn, không dạo đầu, Trì Sính bắt Ngô Sở Ủy ngồi xổm trên bàn làm việc, đem dương vật giả đặt ngay trước tiểu cức của Ngô Sở Ủy, bàn tay to siết chặt ở hông của cậu trực tiếp ấn xuống. (Má sài comeback)

Ngô Sở Ủy gào lên một tiếng đau đớn.

“Đau... . mông đau. . . .”

Trì Sính không chỉ ngừng tay, mà còn hung hăng phát lên mông cậu hai cái.

“Di chuyển cho tôi, nhanh lên một chút. . . .”

“Aaaaa. . hu hu ôi ôi. . . .”

Ngô Sở Ủy không di chuyển liền bị phát mông, di chuyển không đủ nhanh cũng bị phát, cậu chỉ có thể ở trên bàn làm việc, dưới ánh mắt Trì Sính, mặc âu phục áo sơmi, không chịu được mà di chuyển.

Thời gian dài dưới sự ‘dạy dỗ’ của Trì Sính, tiểu cúc của Ngô Sở Ủy đã được co giãn hơn, lúc đầu đau đến không chịu nổi, cuối cùng dịch trơn ở ruột non cũng từ từ chảy ra giảm ma sát vách ruột. Cậu nào muốn phơi ra cái vẻ dâm đẳng như vậy, nhưng Trì Sính không giờ nào khắc nào cho cậu cơ hội trốn tránh.

“Nhìn cái bộ dạng thiếu ‘thao’ dâm đẳng của cậu kìa!” (Đâm, chơi, phang đều không hay bằng THAO.)

Trì Sính hung hăng nhéo nướm vú Ngô Sở Ủy, đau đến mức Ngô Sở Ủy khóc lớn tiếng.

Trương Doanh cách đó không xa, nghe được động tĩnh bên trong liền gõ cửa.

“Tổng giám đốc Ngô, anh làm sao vậy?”

Ngô Sở Ủy trong miệng phun ra hai chữ,” Không.... sao.....”

Đúng lúc này, Trì Sính đột nhiên lại đem ngón tay nhét thêm vào cúc huyết đang chật chội của cậu, Ngô Sở Ủy muốn tránh né, lại bị Trì Sính giữ chặt lại bên eo, hung hăng đâm rút một trận.

Ngô Sở Ủy cắn môi kìm chế không phát ra âm thanh, rất sợ người bên ngoài nghe được động tĩnh. Trì Sính hết lần này tới lần khác không chịu buông tha, dùng sức bức cậu ngồi xuống, không chỉ cố tình để phát ra âm thanh ‘phành phạch’, còn dùng răng cắn xé áo sơ-mi Ngô Sở Ủy, mạnh mẽ nhay cắn nướm vú cậu.

Ngô Sở Ủy vừa đau vừa kích thích mà uốn éo mông, khuôn mặt vặn vẹo khó chịu mà cầu xin Trì Sính.

“Tôi muốn..muốn.. Trì Sính... Aaa.....”

Trương Doanh lại gõ cửa, “Tổng giám đốc Ngô, anh khó chịu hay sao?”

Ngô Sở Ủy không dám phát ra âm thanh quá lớn, chỉ có thể cắn vành tai Trì Sính cầu xin, “Mình vào phòng trong được không?... Aaa... đừng cắn.... không được...”

Trì Sính âm mặt nói, “Thật muốn để cô ta thấy được bộ dạng lăng lờ này của cậu.”

Đáng tiếc, cuối cùng Trì Sính cũng không nhẫn tâm gọi cô ta vào, có điều là cũng không để cho Ngô Sở Ủy thỏa mãn. Giúp cậu mặc lại quần áo gọn gàng, nghênh ngang ra ngoài, chừa cho cậu một chút mặt mũi.

Hơn nữa, Trì Sính còn mời Trương Doanh về nhà ăn cơm.

Quả thật Ngô Sở Ủy đối với cô ta không có bất kì hứng thù nào, đầu chỉ nghĩ đến việc ở phòng làm việc chưa làm xong, một lòng một dạ chỉ muốn cùng lăn lộn trên giường với Trì Sính, thật sớm muốn đem cô ta đuổi đi.

Ngày hôm sau, Trương Bảo Quý tìm Trương Doanh.

Trương Doanh vui vẻ nói, “Tối hôm qua tổng giám đốc Ngô mời tôi về nhà ăn cơm, hơn nữa Trì Sính còn ở đó.”

Trương Bảo Quý vừa nghe lời này, trong lòng lóe lên một tia sáng.

“Tối hôm nay chắc chắn phải đưa cậu ta lên giường được, chỉ có như vậy, thì tôi bên này mới có tiền.”

Trương Doanh cười cười hôn một cái lên má của Trương Bảo Quý, “Yên tâm đi.”

216. Chương 216 - Trút Giận

Trương Bảo Quý và Trương Doanh cùng nhau trở về công ty.

Ngô Sở Ủy lần này mười phần thành ý, đem văn bản chính phủ cấp, hợp đồng đấu thầu dự án và thông báo thi công xây dựng cũng hơn hai mươi phần văn bản để trước mặt Trương Bảo Quý, ám chỉ ông ta rằng dự án đã chính thức được phê duyệt.

Ngô Sở Ủy hỏi, “Ông đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Xem ra đại cục đã được định sẵn, Trương Bảo Quý hoặc tiến, hoặc lùi. Nói tiến liền nhất định là mạo hiểm, nếu có chút lơ là tiền đồ trước mặt coi như hủy hoại sạch, rút lui thì tổn thất cá nhân vô cùng lớn, ông ta vì dự án này mà quăng vào không ít tiền của.

Cho nên chỉ có thể đánh cược một lần.

“Tôi đã suy nghĩ kỹ, đồng ý thu mua dự án này.” Trương Bảo Quý nói.

Ngô Sở Ủy khê mở môi mỏng, “Phí chuyển nhượng...”

Trương Bảo Quý lập tức bảo đảm, “Cứ dựa vào thỏa thuận trước của chúng ta.”

“Nhưng hiện tại lại có hai tập đoàn muốn thu mua dự án này.”

Ngô Sở Ủy vẩy vẩy tay chỉ luật sư, luật sư lập tức đem tư liệu về hai tập đoàn cho Trương Bảo Quý xem.

Trương Bảo Quý mặt lộ vẻ nghiêm trọng, “Ý của cậu là không muốn đem dự án này giao cho chúng tôi? Hay cậu lo nghĩ giá cả lúc trước nói ra?”

” Giám đốc Trương hiểu lắm tôi rồi..” Ngô Sở Ủy cười nhạt, “Tôi đã muốn hợp tác với các ông thì nhất định sẽ không nuốt lời, huống hồ ông coi ông là thầy của tôi, tôi không chỉ nhìn lợi ích trước mắt mà còn phải nhìn tình cảm nữa chứ.”

Trong lòng Trương Bảo Quý không vì mấy câu đầy tình cảm của cậu mà dịu lại, trái lại càng nâng cao cảnh giác.

“Đúng.. đúng.. đúng..” Trương Bảo Quý gật đầu ngẫm bằng lòng, “Cậu còn trẻ, cơ hội phát triển của cậu vẫn còn rất nhiều, quan hệ giữa người với người đối với cậu mà nói hẳn là so với tiền rất có giá trị.”

Ngô Sở Ủy liền chuyển giọng điệu, “Nhưng quan hệ là việc quan hệ, còn với vấn đề lớn của chúng ta cũng không nên mập mờ. Bây giờ kể cả ông có là người trong nhà thì có những ba tập đoàn muốn thu mua dự án này, nếu muốn để cho tôi đồng ý, thì nhất định phải có đủ thành ý.”

Trương Bảo Quý cẩn thận nói, “Chỉ cần cậu gật đầu, tôi sẽ đem 30% ứng trước chuyển khoản ngay cho cậu. Ít hôm nữa sau khi làm xong thủ tục, tôi sẽ đem phần còn lại chuyển qua cho cậu.”

“Cái đó không vội, tôi nếu nói thành ý đều không phải chỉ tiền, chính xác là ‘cái này.’” Ngô Sở Ủy chỉ chỉ ngực.

“Cái này?” Trương Bảo Quý một bên chỉ chỉ ngực, một bên ánh mắt ám chỉ Trương Doanh.

Ngô Sở Ủy lộ ra nụ cười xấu xa.

“Chính là cháu ngoại ông.”

Trương Bảo Quý lộ ra dáng tươi cười sáng khoái.

“Có thể kết bạn với người như tổng giám đốc đây, cháu gái ta đây thật có phúc, thành ý này tôi phải có.. phải có. Buổi tối ăn nhậu chơi bởi, toàn bộ tính vào hóa đơn của tôi, tổng giám đốc Ngô chịu tận hưởng là tốt rồi.” Mặt của Ngô Sở Ủy đột nhiên trầm xuống, “Thế nhưng tôi không có căn nhà.”

Trương Bảo Quý vẻ mặt ngáy ra.

Ngô Sở Ủy còn nói, “Ngay cả một căn nhà cũng không có, ông yên tâm giao cháu ngoại cho tôi hay sao? Ông thật là có thành ý, nhưng thành ý của tôi chưa đủ!”

Trương Bảo Quý lại một lần nữa xoắn xuýt, trước đây để tặng lễ cho cậu ta, tất cả của cải trong nhà đều đào hết mang đi. Hiện tại chỉ còn lại một căn nhà nằm trước mua, vốn định giữ lại dưỡng lão.... Nhưng cục thịt béo này thực sự quá màu mỡ, chỉ cần tiến triển thuận lợi, đơn giản kiếm lại gấp đôi là việc không thành vấn đề, đến lúc đó tiền tính bằng tỷ là ít.

“Không có việc gì, tôi chỉ nói chơi vậy thôi.” Ngô Sở Ủy hơi hột nói, “Ông không cần để bụng, cùng lắm thì chờ tôi suy nghĩ kỹ về chuyện này chút.”

“Không cần suy tính!” Trương Bảo Quý như nói ra một quyết định khó khăn, “Vấn đề này cậu không cần lo lắng, một lát nữa chúng ta đi chuyển nhượng.”

Ngô Sở Ủy cười cười.

“Vậy chuyện này tôi liền quyết định.”

Trương Bảo Quý thầm thở ra một hơi.

Trước khi đi, Ngô Sở Ủy lại nhắc nhở một câu.

“Ba chục triệu là phải gửi đến tài khoản cá nhân của tôi nhé, không có liên quan gì đến thủ tục chuyển nhượng.” (Ha ha.. dính phải Ủy Ủy là dính phải shit rồi.. Nhớ vụ mười tệ tiêu vặt không?...Ủy Ủy không để mất đồng nào đâu..)

Trương Bảo Quý mặt không thay đổi, cứng đờ gật đầu.

Trên đường trở về, trợ lý đi cùng Trương Bảo Quý nhìn không được liên hồi hỏi, “Lời cậu ta vừa nói, có phải là ám chỉ ông chuyển nhượng đất trước rồi đem tiền chuyển qua.”

“Chính xác.”

“Vậy ông nắm chặt được bao nhiêu phần?” Trợ lý hỏi.

Trương Bảo Quý nói, “Cứ nghe theo sự sắp xếp của tôi, từng bước từng bước hành động.”

Hôm nay lúc tan tầm, Trương Doanh lại vào phòng làm việc của Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy nhìn ánh mắt của cô ta hôm nay có chút khác khác.

Trương Doanh gương mặt trắng như sứ, hiện lên hồng hào sáng sáng, hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới mọng đỏ, ánh mắt hờn dỗi bịn rịn nhìn Ngô Sở Ủy một lát, tay hướng cổ cậu ta xoa nhẹ.

“Làm sao lại nhìn tôi như vậy?”

Trước đây Trương Doanh động chân động tay với Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy cũng sẽ phản ứng mạnh mẽ, hôm nay đột nhiên cảm giác gì cũng không có. Có lẽ là Trì Sính một phen ‘Chỉnh đốn’ rất có hiệu quả, hình ảnh luôn nhắc nhở trong đầu, nên trong lòng vô cùng kiên định.

Trương Doanh tay cầm thẻ phòng khách sạn, mềm mại hỏi Ngô Sở Ủy, “Buổi tối có rảnh hay không?”

Ngô Sở Ủy động tác phóng khoáng rút thẻ phòng khách sạn, ánh mắt rất phong lưu...

.....

Trương Doanh gọi điện thoại qua, Trương Bảo Quý lập tức chuyển tiền vào thẻ của Ngô Sở Ủy.

Tám giờ tối, Ngô Sở Ủy đúng hẹn đến khách sạn.

Vừa mới mở cửa, cổ đã bị cánh tay Trương Doanh quần lấy.

Ngô Sở Ủy một chân đạp cửa đóng lại, dáng vẻ phong độ, ôm Trương Doanh đẩy lên giường, bắt đầu tháo cà-vạt. Dáng người hùng dũng dưới ánh đèn mờ ảo dựng lên nhanh chóng, cả thân hình đàn ông đầy hương vị mãnh liệt. (Hơi bị sốc nhẹ..)

Ánh mắt của Trương Doanh mị hoặc liếc nhìn cậu.

Ngô Sở Ủy giọng không nghiêm túc nói, “Nếu không phải ông bên ngoài nhà cô dây dưa giày vò, tôi đã sớm ‘chơi’ cái bộ dạng lẳng lơ này của cô rồi.”

Nhắc tới Trương Bảo Quý, Trương Doanh mới nhớ tới, cô ta trước lúc ‘làm việc’ cùng Trương Bảo Quý đều uống một viên thuốc an thần. (thuốc ngủ)

“Tổng giám đốc Ngô, tôi phải đi vào phòng tắm đã.” Trương Doanh nói.

Ngô Sở Ủy hỏi, “Để làm gì hả?”

Trương Doanh nhỏ giọng nói bên tai Ngô Sở Ủy, “Xuyt.. xuyt..” (Chắc Doanh Doanh của ta buồn vệ sinh.)

Ngô Sở Ủy tà ác cười, “Không bằng chúng ta cùng vào ‘uyên ương nghịch nước’ đi. (ý là uyên ương dục)

Trương Doanh giả vờ giận dấm hai dấm nhẹ lên ngực Ngô Sở Ủy.

“Anh thật xấu xa.”

Ngô Sở Ủy cười ha hả, để cho Trương Doanh đi vào.

Trương Doanh sau khi đi vào, cấp tốc gửi cho Trương Bảo Quý một tin nhắn.

“Tổng giám đốc Ngô đã đến.”

Nói xong hướng điện thoại qua khe cửa chụp một tấm hình khóa thân của Ngô Sở Ủy gửi cho Trương Bảo Quý, để cho ông ta hoàn toàn yên tâm.

Kết quả, gửi xong tin nhắn, Trương Doanh liền bất tỉnh nhân sự.

Ngô Sở Ủy đem cô ta kéo lên giường, qua gần hai mươi phút sau, lại dùng điện thoại của cô ta gửi tin nhắn cho Trương Bảo Quý.

“Tôi đã xong việc, ông có thể cùng tổng giám đốc Ngô ký hợp đồng rồi.”

Tin nhắn vừa gửi đi, Ngô Sở Ủy đi đi lại lại quanh phòng căng thẳng chờ đợi, đến khi tiếng đập cửa vang lên.

“Ai?” Ngô Sở Ủy dán tai lên cửa cẩn thận nghe ngóng.

Trì Sinh mạnh mẽ giọng nói trầm trầm vang lên, “Tôi.”

Ngô Sở Ủy thở phào một cái, mở cửa ra, để cho Trì Sinh đem Trương Bảo Quý hôn mê bất tỉnh tiến vào.

Sau đó, Trương Bảo Quý và Trương Doanh hai người trần truồng quần quýt lấy nhau, đều hiện lên trong camera của Trì Sinh.. (Giờ mới thấy cái camera có lợi.. ha ha..)

Ngô Sở Ủy kiểm tra lại, Trương Bảo Quý đã đem toàn bộ tiền chuyển qua chưa, cuối cùng một khoản tiền vẫn còn ở trên xe. Cũng là một phút trước Trì Sinh cướp được của ông ta, điều này cho thấy ông ta hành sự rất cẩn thận.

Có điều, cẩn thận thôi cũng chưa được, vừa mới bắt đầu ông ta đã bị Ngô Sở Ủy vẽ đường sai cho chạy.

Toàn bộ sự việc giải quyết xong, Ngô Sở Ủy còn chưa kịp thở phào một cái, đã bị người nào đó đẩy đến góc tường.

Trì Sinh đem tay luồn vào trong quần Ngô Sở Ủy, kiểm tra cậu nhỏ của cậu có thành thật hay không.

Mới vừa rồi còn uy phong lẫm liệt, Ngô Sở Ủy một thân đàn ông khí phách, bị Trì Sinh sờ một cái như thế, gắng gượng một chút liền mềm nhũn, giọng điệu cũng thay đổi.

“Sờ tôi để làm gì?”

Trì Sinh sờ thấy ‘chim nhỏ’ Ngô Sở Ủy thấy mềm nhũn yên bình, gương mặt lạnh lùng cũng dịu dịu đi, nhưng ánh mắt chăm chăm nhìn Ngô Sở Ủy mang theo vẻ tràn đầy uy lực mãnh liệt.

“Chỉ cho phép một lần, sau này không được phép dùng ‘chiêu’ vớ vẩn này nữa.”

Ngô Sở Ủy cười hì hì, cũng đem tay luồn vào đũng quần Trì Sinh mãi mê sờ soạng một trận.

Trì Sinh để cho Ngô Sở Ủy đi ra ngoài trước, tự mình đem hiện trường thu thập “Sạch sẽ.”

Cuối cùng mắt nhìn xuống cơ thể trần trụi của Trương Doanh, con mắt bất thành linh chuyển âm u, cuối cùng một đạp lên hạ thể Trương Doanh.

Ngô Sở Úy không biết, một đạp này của Trì Sính, triệt để chặt đứt khả năng mang thai của Trương Doanh vĩnh viễn. (Cười man rợ... Á há há.. Cho chết...)

Trương Bảo Quý tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau, bên trong phòng mùi máu tươi ập vào mũi. quay đầu nhìn lên, trên giường đều là máu, sắc mặt Trương Doanh trắng bệch. (Lần sau chừa Úy Úy ra nhé con.. *Cười mãn nguyện..)

Trương Bảo Quý sắc mặt thoát cái thay đổi, còn chưa kịp mặc xong quần áo, cửa phòng đã bị đá văng.

“Ông Trương, ông bị nghi ngờ hối lộ, không làm tròn trách nhiệm, bao nuôi nhân tình, tham ô của công, bây giờ chúng tôi hướng theo luật pháp lập tức bắt giữ ông.”

Trương Bảo Quý không dám tin xem kỹ giấy phép bắt giữ trong tay cảnh sát, ở mục hối lộ đầu tiên được ghi rõ ràng, “Vàng thối.” và “Xe xa xỉ.” Tham ô của công “Ba chục triệu tệ.” đồng phạm Trương Doanh cũng được liệt vào.

Trương Bảo Quý trong nháy mắt chết chân, toàn bộ cơ thể như bị tê liệt.

217. Chương 217 - Ăn Một Gậy Của Lão Tôn

Tiết thanh minh đến, Ngô Sở Úy vội tới đốt vàng mã cho ông bà Ngô.

“Mẹ, công ty con nhận được một dự án lớn, sắp chính thức khởi công, hiện tại công ty con trong ngành cũng có chút tiếng tăm, chờ nó phát triển ổn định, con sẽ đầu tư sang lĩnh vực khác.”

“Trước đây con có nói chuyện cùng mẹ, nói cấp trên của con đối với con rất tốt, rất coi trọng con, nhưng thực ra con đã nói dối mẹ. Trước đây con luôn chịu ông ta ức hiếp, nhưng có điều bây giờ con đã đem tất cả oan ức trả lại cho ông ta, làm ông ta thân bại danh liệt. Bây giờ con có ba căn nhà, một căn lấy được từ trong tay ông ta, còn hai căn nhà khác dùng tiền kiếm được mua.”

“Ba căn nhà này đều rất tốt, vừa lớn vừa rộng rãi, nhưng con không dám đi vào ở, con vừa đi vào liền nhớ hai người. Con luôn luôn ân hận, ân hận vì trước khi hai người còn sống, con không thể cho hai người cuộc sống tốt.”

“Mẹ, con và Trì Sính tình cảm vẫn rất ổn định. Mẹ không cần lo lắng, Trì Sính lợi dụng chức vụ mà vì công ty con làm trái pháp luật chứng cứ đều trong tay con. Nếu anh ta dám không trung thành với con, con lập tức giao anh ta cho pháp luật trừng trị. Nếu ba anh ta dám làm khó dễ con, con lập tức đem con trai ông ta vào trại giam!” (Úy Úy quá tỉnh..)

” Trì Sính luôn luôn cười nhạo con rất keo kiệt, kỳ thực con một chút cũng không bủn xỉn, con vẫn nhớ lời mẹ dặn, cái gì cần tiêu vẫn phải tiêu, không nên hoang phí thì không hoang phí.”

“Hiện tại con đã để dành được rất nhiều tiền, trước đây là để dành cưới vợ, bây giờ thì để dành cho con và Trì Sính dưỡng lão. Con đã có kế hoạch cho nửa đời còn lại rồi, mẹ cứ yên tâm đi.”

Ngô Sở Úy đưa ánh mắt chuyển đến bia mộ ông Ngô.

“Ba, con đã tìm cho ba một cô con dâu, ngoại trừ là đàn ông thì không có bất cứ khuyết điểm gì, anh ấy bình thường cũng biết làm việc vặt trong nhà, gấp chăn gấp chiếu đều là việc của anh ấy. Anh ấy thường giúp con giặt quần áo, thỉnh thoảng cũng xuống bếp. Con có một ‘cô vợ’ vô cùng dễ dụ, bất kể con có làm sai chuyện gì, chỉ cần cười cười với anh ấy, anh ấy sẽ không tính toán với con.”

”Hai chúng con cho tới bây giờ cũng không tranh cãi nhau, gia đình phân công rõ ràng, anh ấy quản lý khuôn đồ, sửa chữa, làm việc vặt, con quản lý tiền bạc. Thời gian trước để ‘chỉnh’

cái tên họ Trương kia, đã để vợ con chịu oan ức, con dự định mua nhẫn về dỗ dành anh ấy.”

“Ba, ba vẫn chưa thấy qua vợ con ba nhỉ? Con bây giờ đem ảnh của anh ấy đốt xuống cho ba hai tấm, một tấm chụp toàn thân, một tấm chụp gương mặt. Nếu ba nhìn không rõ lắm lần sau quay lại con sẽ làm một người giấy đốt xuống cho ba xem. Nếu ba cảm thấy không tệ lắm, nhớ báo mộng đánh giá anh ấy như thế nào cho con.”

“Được rồi, con không biết phải nói gì, kể gì nữa không, sau này con sẽ kể tiếp cho hai người nghe.”

Ngô Sở Ủy quay về hai bia mộ cúi lạy một cái thật sâu..

(Có ai thấy Ủy Ủy đáng yêu không?)

.....

Mấy ngày nay, công ty Ngô Sở Ủy đang bận chuyển địa điểm, công ty đang trên đà lớn mạnh, nghiệp vụ tăng nhanh và được mở rộng, mặt bằng công ty trước không gian có vẻ không đủ. Trì Sính đang giúp Ngô Sở Ủy tham khảo mấy chỗ đất tốt, cuối cùng chọn ra được một địa điểm vô cùng đẹp, ở giữa trung tâm rất thuận tiện cho việc qua lại buôn bán.

Bởi vậy, công ty Ngô Sở Ủy và đơn vị Trì Sính khoảng cách rút ngắn chỉ còn một một nửa, càng dễ dàng cho việc ‘Qua lại liên hệ.’

Từ lúc Trì Sính ép buộc Ngô Sở Ủy rèn luyện bản thân, đến bây giờ đã gần một tháng, lúc ban đầu thì Ngô Sở Ủy kêu trời kêu đất, sau này thì đã thành một thói quen, mỗi ngày đi làm đều chạy hơn mười km, một ngày không chạy đã cảm thấy không được tự nhiên.

Ngoài chế độ ăn uống tập luyện thói quen, để cho Ngô Sở Ủy làm không biết mệt còn có một một nguyên nhân quan trọng là, vận động nhiều còn giúp cải thiện chất lượng cuộc sống sinh hoạt. Tuy rằng hai người bọn họ chất lượng đã tương đối cao, nhưng cái này cũng không gây trở ngại Ngô Sở Ủy càng theo đuổi tìm kiếm chất lượng ‘CAO’ hơn.

Buổi tối tan việc, Trì Sính đem xe cất vào tầng hầm công ty của Ngô Sở Ủy, và cùng cậu chạy bộ về nhà.

Trên đường, bình thường Ngô Sở Ủy rất hay đùa giỡn, không có việc gì liền tăng tốc chạy bỏ xa Trì Sính, để cho Trì Sính ở phía sau nhìn cậu lắc hai cái mông săn chắc căng tròn. Sau đó đứng ở phía trước đắc ý nhìn Trì Sính chạy đến, tạo dáng vẻ chờ đợi anh chạy đến bên cạnh mình.

Nếu như ngày nào đó Trì Sính chạy nhanh, cố ý không đợi cậu, Ngô Sở Ủy chạy hùng hổ phía sau. Ban sáng thì không sao cậu chỉ ầm ĩ một chút, nhưng đoạn đường vắng mà là buổi tối, thì liền nghe thấy Ngô Sở Ủy kêu gào.

Hôm nay gió lớn, Ngô Sở Ủy chạy có chút vất vả.

Trì Sính hỏi, “Mệt hay sao? Mệt thì mình nghỉ một lát.”

Ngô Sở Ủy lắc đầu, “Không mệt.”

“Tôi sao lại cảm thấy cậu chạy không nổi rồi?”

“Ai nói? Tôi còn có thể hát nữa kia!”

Nói xong, lại bắt đầu cất tiếng ngân nga như cụ già hát nhạc thiếu nhi, rõ ràng hô hấp không tốt, lại còn giả vờ vẻ mặt bình thản thoải mái. Gió càng lớn hát càng hăng hái, lại càng thở gấp, càng thở gấp lại càng cố gắng.

Kết quả về đến nhà, miệng ngậm đầy cát.

Biết bị lừa, tóm ngay lấy đầu Trì Sính liều mạng hôn môi, sau đó thì hai người miệng toàn cát.

Ăn cơm xong, còn có một tiếng đồng hồ luyện kỹ năng đánh đấm, thỉnh thoảng còn có thể cùng anh đấu mấy chiêu, Trì Sính cố tình để cho cậu đánh hai cái, Ngô Sở Ủy có thể vui vẻ quá nửa đêm. (Ôn nhu một hồi rồi lại cường công.. Làm tim con dân hoang hết cả mang..)

Tắm rửa xong, Trì Sính đứng ở ngoài ban công hút thuốc.

Ngô Sở Ủy ngồi xếp bằng ở trên giường xâu chuỗi hạt, Tiểu Dấm Chua quần quanh hông của cậu.

Trong hộp giấy có rất nhiều hạt màu sắc đủ cả, Ngô Sở Ủy từ bên trong lấy ra hạt châu màu sắc giống nhau, xỏ thành một chiếc vòng tay, xỏ xong đều đưa cho Trì Sính kiểm tra. Trước đây Ngô Sở Ủy xỏ thành vòng tay rất ‘náo nhiệt’, màu nào cũng có, bây giờ càng ngày càng hoàn chỉnh hơn, màu sắc cũng không lẫn nhiều, thỉnh thoảng cũng có hạt châu khác màu lẫn vào, nhưng so với trước đây đã tiến bộ rất nhiều.

Trì Sính nhìn thì có vẻ rất chuyên tâm hút thuốc, nhưng thực ra ánh mắt thì liếc Ngô Sở Ủy liên tục.

Anh nhìn Ngô Sở Ủy mãi cũng không thấy đủ!

Có đôi khi theo dõi từng hành động nhỏ của Ngô Sở Ủy, chính là công việc hứng thú vui vẻ nhất của Trì Sính. (Đừng hỏi vì sao đọc chương này ngọt thế nhé.. Đêm nay phải mơ về Quách tử để giữ tinh thần chung thủy...)

Trải qua một thời gian rèn luyện, vóc dáng của Ngô Sở Ủy càng phát triển đồng đều, đường nét cơ thể lộ ra đường cong vô cùng hấp dẫn. Hai đùi cậu săn chắc, bộ lông rậm rạp ẩn dấu phía dưới, lấp ló đầu ra một con chim to, trong ổ chim to cất giấu hai quả trứng lớn, một ‘nhà ba người’ ấm áp. (Nhà ba người= Cụm ấy ấy*..)

Ngón tay Ngô Sở Ủy sạch sẽ nhặt lên một hạt châu, đôi mắt to tỷ mỉ nhìn cẩn thận phân biệt, xem xét kỹ càng từng chi tiết rồi mới xỏ vào, sau khi xỏ vào vẫn còn phải ngắm nghía một lần nữa.

Đúng lúc này, Tiểu Dấm Chua đầu nhọn nhọn thò ra dò xét, cái miệng nhỏ nhắn cắn lên sợi dây Ngô Sở Ủy đang xâu chuỗi hạt.

“Đừng cắn đừng cắn.....” Ngô Sở Ủy sót ruột mà răn dạy Tiểu Dấm Chua một câu.

Sau đó Tiểu Dấm Chua dùng đầu đông đưa, lại quay lại ‘nhà ba người’ mà tham gia ‘náo nhiệt’.

Ngô Sở Ủy nhột nhột cười lẫn lộn, con rắn hết sức dâm dăng.

“Đừng đùa nghịch..... nhột...”

Gương mặt tuần tú cứng nhắc của Trì Sính hiện lên một tia không dễ phát hiện đáng vẻ tươi cười.

Ngô Sở Ủy đang cười đến vui vẻ, đột nhiên thoáng nhìn ánh mắt Trì Sính nghiêm túc, thần kinh ngay lập tức căng thẳng, liền di chuyển tầm mắt, phát hiện ‘nhà ba người’ đang hờ hênh bại lộ ra ngoài.

Lúc đầu vẫn còn giả bộ bình tĩnh, liếc trộm Trì Sính vài lần, trên mặt có chút không nhận được.

Tay bắt đầu đưa đến phía dưới gối, tìm quần sịp, không tìm thấy, nhớ tới bên trong tủ đầu giường có, Vì vậy trở mình cong mông với sang tủ đầu giường.

Trì Sính cũng không biết nên cười hay làm gì.

Sải bước nhảy qua bàn nhỏ, một tay bóp cổ của cậu đè xuống giường, tay kia hắng hái nâng hông cậu, để cho mông cong của cậu càng vểnh cao, phát lên cái mông lẳng lơ của cậu một cái.

“Cậu, con tiểu yêu này, có phải đang niệm chú kim cô không hả.!” (Chú kim cô của Đường tăng đó..)

Ăn của lão Tôn một gậy!

Thu phục tiểu yêu xong, Trì Sính tựa ở đầu giường, hai cánh tay lực lưỡng vòng ôm Ngô Sở Ủy vào trong lòng, lẳng lặng nhìn cậu chơi trò chơi trên điện thoại di động.

Trì Sính đem tay đưa đến đùi Ngô Sở Ủy vuốt ve sờ soạng.

Ngô Sở Ủy chơi trò chơi liên chết.

Sau đó Ngô Sở Ủy xoay người, dùng hết sức lực của mình đẩy Trì Sính xuống giường, cùi chỏ chặn ở yết hầu anh, ánh mắt lóe lên tia âm tà.

“Tôi muốn ở trên ‘làm’ anh có được không?” Ngô Sở Ủy nói, “Tôi đều đã quên mùi vị ‘dâm’ anh nó như thế nào rồi.”

Ánh mắt Trì Sính xám lại u tối lại, tay đặt trên ngực mềm mại của Ngô Sở Ủy mạnh mẽ bóp bóp.

“Lại muốn để cho tôi dùng kẹp gỗ, kẹp JB cậu đúng không?”

Lần trước Ngô Sở Ủy dùng cậu nhỏ cứng rắn đâm vào ngực Trì Sính, khiến cho Trì Sính dùng dụng cụ tự chế tra tấn một trận, lúc đó bị kẹp đến gào khóc rên rỉ, bây giờ nghĩ lại, thằng nhỏ vẫn thấy run rẩy.

Ngô Sở Ủy tức giận đá một cái lên ngực Trì Sính, nằm quay sang một bên vì không được anh ‘phối hợp’.

Trì Sính nhéo một cái lên má Ngô Sở Ủy, phát hiện mặt của cậu căng cứng, đặc biệt khó chịu, bóp bóp cũng vẫn bất động.

“Không được cho tôi thấy sắc mặt khó chịu này.” Trì Sính mắt hổ trợn lên thị uy.

Ngô Sở Ủy vẫn như vậy cứng đầu cứng cổ không được lên tiếng.

Trì Sính nhe răng cười hai tiếng, phát một cái lên ngực Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy tức giận rên rỉ bực bội hai tiếng, dùng sức gạt cánh tay của Trì Sính đặt ở ngực mình. Không ngờ lại phát một cái nữa lên ngực, Ngô Sở Ủy nghẹn ngào một tiếng chui vào ổ chăn. Liên tục bị hai cái phát, Ngô Sở Ủy rất khó chịu, chui ngay vào chăn nằm xoay lưng lại với Trì Sính, giả vờ, đập đập. (Hình như cảnh này lên phim phiên ngoại rồi..)

Giằng co thật lâu, hai người mới ôm nhau ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Ngô Sở Ủy mặc áo sơ-mi hồng nhạt, chỉnh sửa lại âu phục, tóc chải ngược lại bóng mượt, đẹp trai đứng trước gương, quay một vòng ba trăm sáu mươi độ nhìn ngắm bản thân.

“Dáng vẻ lẳng lơ.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy hừ lạnh một tiếng, ra cửa đi giày.

“Này, hôm nay tôi không cần anh đưa đi làm, tôi tự mình đến công ty.”

Hôm nay vừa vặn Trì Sính được nghỉ, anh phải cùng Cương Tử đi ra ngoài một chuyến, vốn định đưa Ngô Sở Ủy đến công ty trước rồi mới đi việc riêng. Nhưng Ngô Sở Ủy cho rằng phiền hà, bản thân tự mình đi.

“Thật sự không cần tôi đưa đi?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy hất đầu, “Khỏi cần!”

Trì Sính mắt thấy Ngô Sở Ủy bước vào thang máy.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, lòng của Trì Sính đột nhiên như là bị vật gì cửa vào, rạch xuống một đường đau đớn khó chịu.....

218. Chương 218 - Cha Vợ

” Xe ta bon trên những dặm đường giữa làng quê ta băng qua bao suối đèo, đồi nương xe ta bon ra chiến trường...”

Ngô Sở Ủy vừa lái xe vừa ngân nga, đang hát vui vẻ, ‘bạch’ một tiếng, trước mắt xuất hiện lòng đỏ trứng bị vỡ, phía trên còn dính vỏ trứng, lòng trắng trứng chảy thành vệt dài trên kính chắn gió, nhìn muốn buồn nôn.

“Mẹ nó!, tên khốn nào thất đức như vậy chứ!”

Ngô Sở Ủy nhin không được lâu bầu một câu, theo bản năng giảm bớt tốc độ xe.

Kết quả, liên tiếp hai ba quả trứng gà hướng kính chắn gió của cậu đập tới, đập đến Ngô Sở Ủy trở tay không kịp, vội vã mở cần gạt nước. Giá đừng mở còn tốt, kính chắn gió bị phủ một màn trắng, hoàn toàn che mất tầm nhìn.

Ngô Sở Ủy lúc này mới ý thức được, đây không phải là trứng gà thông thường, có người muốn cướp xe.

Phản ứng đầu tiên là báo cảnh sát.

Vừa bấm 110, còn chưa kịp nói, cửa xe đã bị người khác đập. Bộp bộp bộp Ngô Sở Ủy nghe thấy tiếng vang liên tan nát cõi lòng, đây chính là xa cậu mới mua mà!

Báo qua loa tình huống với cảnh sát xong, Ngô Sở Ủy liền quay ra ngoài rống to hơn, “Muốn tiền tôi cho các người, đừng đập xe tôi!”

Hai người đàn ông to béo gõ cửa xe một cái.

“Đi ra đây!”

Ngô Sở Ủy ngồi không nhúc nhích, người bên ngoài quay quay cây búa đập lên kiếng.

Ngô Sở Ủy vội vàng mở cửa xe, đi ra ngoài dùng hết sức găm lên giận dữ.

“Mấy người muốn làm gì? Có biết tôi báo cảnh sát rồi không?”

Người đàn ông cao to không nói hai lời, trực tiếp dùng nắm tay đâm vào mặt Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy nhanh nhẹn tránh được. Tiếp theo trái một đấm, phải một quyền, cuối cùng bồi thêm một đá, tốc độ cực nhanh, đem tên to con đá ra xa hơn một thước.

Tên to con bên cạnh sợ đến ngất người, vốn tưởng rằng một người dư sức hạ gục Ngô Sở Ủy, hấn cũng lười nhúng tay vào, không ngờ thằng nhóc này lại có bản lĩnh!

Vì vậy từ phía sau xông lên, túm lấy cổ áo Ngô Sở Ủy, dùng sức quăng lên xe. Ngô Sở Ủy cắn răng, cấp tốc xoay người, hung hăng đập lên đùi tên to con gần nhất một cái, người nọ trực tiếp quỵ xuống.

Lúc này, hai tên to con liền nổi nóng.

Túm lấy Ngô Sở Ủy đánh tới tấp.

Ngô Sở Ủy ngoan cường chống lại, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, tuyệt đối không để bị người đánh, ở đây bị một đòn về nhà là mười đòn. Sự thật chứng minh đặc huấn gần đây của Trì Sính thực sự có ích, nếu là trước đây, Ngô Sở Ủy chỉ cần bị hù một tiếng đã vãi ra quần.

Sau khi đánh ra mấy chiêu đẹp mắt, thể lực Ngô Sở Ủy có chút chịu hết nổi, dù sao đây cũng là địa bàn của người ta. Cậu chỉ là thằng nhóc 75kg, người ta cộng lại hơn 200 kg, đề cũng đề cậu dẹp lép.

“Aaaaaaaa!”

Đầu gối trúng phải một cước mạnh mẽ, Ngô Sở Ủy kêu đau một tiếng, đau đến thiếu chút nữa quỵ xuống.

Một trận mưa nắm tay nhắm đầu cậu giáng xuống, Ngô Sở Ủy chỉ có thể bảo vệ mấy chỗ hiểm, mở một con đường máu, chạy trước rồi tính.

Hai tên này thật không khách khí, chuyên tìm những chỗ dễ để lại dấu vết mà đánh, Ngô Sở Ủy càng nói đừng đánh vào mặt, hai người càng nhắm vào mặt cậu mà đấm.

Ngô Sở Ủy nhận ra, hai người này không phải tới cướp, là tới bắt cóc cậu.

Nghĩ đến điểm này, Ngô Sở Ủy dồn hết toàn lực, hướng bên hông tên ra tay tàn nhẫn với cậu nhất một đá. Khiến hắn trong nháy mắt ngã sang bên cạnh, lợi dụng khe hở, nhất thời xông ra, nhanh chóng chạy điên cuồng trên đường.

Cứ chạy như vậy, tên to con phía sau không phải là đối thủ.

Ngô Sở Ủy trong khoảng thời gian này mỗi ngày chạy 5km, 10 km, sức lực tương đương trâu bò, hơn nữa sức chịu đựng cũng đạt mười phần. Giờ này phút này, cậu đặc biệt cảm tạ Trì Sính đã yêu cầu nghiêm khắc đối với cậu, không Trì Sính công phu bồi dưỡng, cậu không có khả năng chạy thoát nguy hiểm.

Rốt cục, chạy khỏi con đường vắng vẻ, Ngô Sở Ủy cũng đến chỗ đông người.

Hai người phía sau không biết bị bỏ xa mấy con phố, ngã tư phía trước đột nhiên xuất hiện một cảnh sát mặc đồng phục, Ngô Sở Ủy trong nháy mắt thấy được hi vọng.

“Đồng chí cảnh sát, nhanh, cứu tôi! Phía sau có hai tên béo muốn giết tôi!”

Cảnh sát liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy, lại cẩn thận nhìn hình gửi đến điện thoại, sau đó hỏi Ngô Sở Ủy: “Anh là người vừa báo cảnh sát? Anh là Ngô Sở Ủy?”

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Đúng đúng đúng, đây thẻ căn cước của tôi.”

Móc ra đưa cho viên cảnh sát.

Viên cảnh sát sau khi xem, không nói hai lời, liền lấy còng ra còng Ngô Sở Ủy lại.

Ngô Sở Ủy quá sợ hãi, “Vì sao bắt tôi?”

Còn chưa hỏi rõ nguyên do, hai tên to béo thở hồng hộc đã đuổi tới, cảnh sát giao cậu cho tên to con, tên to con nhét cậu vào bao bố, bao bố lại bị nhét vào trong xe Ngô Sở Ủy.

Sau đó, Ngô Sở Ủy bị áp giải đến địa điểm bàn giao.

Trên đường, hai tên to con này nuốt không trôi cục tức, liền mạnh mẽ đánh Ngô Sở Ủy một trận.

Ngô Sở Ủy bị người trong bao tải đánh, hai tay lại bị còng, tránh không được né không xong, đầu đến muốn chảy nước mắt.

Lúc này, cậu không thềm cảm tạ Trì Sính nữa, toàn bộ biến thành mắng chửi.

Nếu không phải anh dạy tôi mấy chiêu thói này, tôi có thể chộc giận người ta sao? Nếu không phải anh nâng cao thể chất của tôi, tôi có thể chạy xa như vậy để bị cảnh sát bắt lấy sao? Tôi nếu như ngay từ đầu không phản kháng thì tốt biết bao, tôi nếu là không ý mạnh, trực tiếp ra về đáng thương thì tốt biết bao, tôi cũng không đến nỗi chịu nhiều tội như vậy!

Ba mươi lăm, ba trăm năm mươi, ba mươi sáu, ba trăm sáu mươi, ba mươi bảy, ba trăm bảy mươi... Mỗi một cú đều đau thấu tim, Ngô Sở Ủy đếm rất rõ ràng.

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy nghe được xe tắt máy, chấm dứt nỗi khổ da thịt.

Tiếp theo, cậu bị khiêng từ trong xe ra, điểm hạ cánh sau cùng là một cái giường lớn.

Bốn phía yên tĩnh lại, tai Ngô Sở Ủy vẫn là tiếng ong ong, thỉnh thoảng còn nghe thấy mơ hồ. Cậu cố hé khóa mắt sưng đau, quan sát tình hình xung quanh, khác xa với căn phòng vừa tối vừa nhỏ mà cậu tưởng tượng. Ở đây rộng rãi sáng sủa, trong phòng trang trí cao quý trang nhã, mang theo nồng nặc mùi vị sinh hoạt thượng lưu.

Một bên cổ tay cậu bị còng trên giường, tay kia thì tự do, có thể để cậu xoay người.

Bắt cóc mà còn nhân đạo đến vậy?

Trên người thì đau, trong lòng thì bất an, Ngô Sở Ủy không còn hơi để tự hỏi rốt cuộc ai muốn gây khó dễ với cậu. Co rúc ở trên giường, yên lặng chịu cơn đau từ lục phủ ngũ tạng truyền tới, ý thức ngày càng mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng đột nhiên mở.

Ngô Sở Ủy cảnh giác mở mắt ra, quay đầu nhìn ra phía cửa, một hình ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ chiếu vào mắt cậu.

Trì Viễn Đoan vững vàng bước tới bên giường, cúi đầu ngắm Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy sững sốt giây lát, nhận ra người này là ai, không biết sao, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Là người trong nhà...

Trì Viễn Đoan thấy Ngô Sở Ủy mặt mày xanh tím, khóe miệng hiện lên tơ máu, xương gò má sưng húp... khê nhú chân mày. Ông nào muốn dùng vũ lực với Ngô Sở Ủy, dù sao Ngô Sở Ủy ở trong mắt ông cũng là đứa nhỏ, cùng trang lứa với thằng con Trì Sính, nếu không phạm tội tày trời, sẽ không đáng bị đánh nặng như vậy.

“Biết ta là ai không?” Trì Viễn Đoan hỏi.

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Trì Viễn Đoan lại hỏi, “Biết tôi là gì của cậu không?”

Trì Viễn Đoan vốn tưởng rằng hỏi những lời này, Ngô Sở Ủy hẳn là không có lời gì đáp lại, hoặc là nói lời xin lỗi. Sở dĩ ông hỏi vấn đề này trước chính là muốn Ngô Sở Ủy biết rõ, ông là Ngô Sở Ủy đắc tội, là người rất mất mặt.

Không ngờ, Ngô Sở Ủy cố sức từ miệng phát ra hai chữ.

“Bố chồng.” (Đọc mà cười đau ruột....)

Trì Viễn Đoan lúc đó liền xanh mặt, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Ngô Sở Ủy, không nói được câu nào... .

Trì Sính ở bên ngoài bận rộn cho tới trưa, đến giờ trưa, nhớ tới gọi điện cho Ngô Sở Ủy.

Điện thoại đổ chuông, nhưng không ai bắt máy.

Trong chốc lát, một tin nhắn ngắn gửi tới.

“Tôi ra ngoài tiếp khách hàng quan trọng, không tiện nghe điện thoại.”

Trì Sính bỏ điện thoại vào túi, quay đầu nói với Cương Tử: “Ta tìm chỗ nào ăn cơm đi.”

Cương Tử nói: “Tôi có hẹn rồi, lát nữa phải theo bọn họ đi uống rượu.”

“OK, vậy cậu đi đi.”

Cương Tử đi rồi, Trì Sính suy nghĩ một chút, hôm nay nghỉ không có việc gì, hẳn là về nhà một chuyến, cũng lâu rồi chưa về, cũng không hai vợ chồng già thế nào.

Vì vậy, mua túi lớn túi nhỏ gì đó về nhà.

Trước khi về nhà gọi cho Trì Viễn Đoan, xác định ông ở nhà mới xuất phát.

Trì Viễn Đoan vào nhà dán miệng Ngô Sở Ủy lại, rồi lại khóa cửa căn phòng ngủ này lại.

Hơn mười phút sau, Ngô Sở Ủy nghe được tiếng của Trì Sính.

“Chỉ có một mình ba ở nhà?”

Ngô Sở Ủy mở mắt ra.

Trì Viễn Đoan giọng không có gì nói: “Chỉ có mình ba, mẹ mày nhớ cháu ngoại, bay qua thăm chị mày rồi.”

“Sao không nói với con một tiếng?”

Trì Viễn Đoan nói: “Mày bốn năm tháng nay có về nhà đâu, chờ mày về có khi mẹ mày cũng về rồi, có nói cho mày biết hay không có gì khác nhau?”

219. Chương 219 - Cách Một Cánh Cửa

“Có cơm không?” Trì Sính lại hỏi.

Trì Viễn Đoan nói: “Trong bếp có đó, tự đi mà lấy.”

Nghe tiếng bước chân từ xa đến gần, Ngô Sở Ủy bị dán chặt miệng cổ sức phát ra tiếng ô ô, mặt mày trong nháy mắt nghẹn đến đỏ bừng. Sợ tiếng động không đủ lớn, cậu còn cố nén đau dùng sức xoay người, dùng móng đập lên ván giường, dùng chân đá vào thành giường, mồ hôi lăn từ trán xuống giường, để lại vệt ướt nóng hổi.

Căn phòng cách âm thật rất tốt, Ngô Sở Ủy náo động như vậy, Trì Sính cũng chỉ nghe được tiếng động nhỏ. Tay định xoay chốt cửa, phát hiện cửa bị khóa .

“Sao cửa khóa lại vậy?” Trì Sính hỏi, “Bên trong có người à?”

Ngô Sở Ủy lại ô ô kêu vài tiếng, gấp đến độ vành mắt đều đỏ.

Trì Viễn Đoan hơi hột nói: “Hai ngày trước cậu mày đem tới một con chó con, tao để nuôi trong phòng đó.”
“À.”

Trì Sính không quan tâm, nhắc chân tiếp tục đi vào bếp.

Ngô Sở Ủy nghe tiếng bước chân đi xa dần, trong lòng vừa gấp vừa uất ức, tôi không phải chó con! Tôi là Đại Bảo! Tôi bị đánh đập một trận, còn bị cha anh nhốt lại đây này. Tôi cũng chưa ăn cơm nè, tôi cũng đói nè, tôi còn toàn thân đau nhức, anh, sao không biết đá cửa ra chứ!

Khoảng cách xa nhất trên thế gian này, không phải sống hay chết, mà chính là tôi nằm ngay trong phòng, nhưng anh không biết tôi ở đây.

Trì Sính từ nhà bếp bưng ra hai đĩa sủi cảo, ngồi bên bàn ăn từng cái từng cái.

Trì Viễn Đoan hỏi: “Ngày mai có rảnh không?”

“Để làm gì?” Trì Sính hỏi lại.

Trì Viễn Đoan nói: “Đi xem mắt với tao”

Trì Sính cười khan một tiếng, “Có tuổi rồi mà còn muốn hỏi xuân?”

“Nói cái gì vậy?!” Trì Viễn Đoan đá một cú vào ống đồng Trì Sính, “Tao là xem mắt cho mày, không phải xem mắt cho tao!”

Ngô Sở Ủy trong lòng quặn lại.

Trì Sính hỏi: “Con xem mắt ba đi theo làm gì?”

“Tao sợ mày làm con gái người ta sợ.”

“Một mình con đã dọa người ta, ba đi theo, hai người đàn ông không phải càng dọa người hơn sao?”

“Nghe lời này của mày, là mày định đi?”

“Không đi.”

“Không đi mày còn phí lời nói với tao làm gì?”

“Ba nói một câu con biết một câu, con không có khả năng đoán trước ý của ba?”

Trì Viễn Đoan vỗ mạnh bàn một cái, “Mày lo ăn đi!”

Trên mặt Ngô Sở Ủy lộ ra vẻ tươi cười, một mặt là vì Trì Sính giữ vững lập trường mà vui vẻ, mặt khác là vì Trì Viễn Đoan kinh ngạc mà vui vẻ.

Trì Sính cơm nước xong, lúc từ nhà vệ sinh quay lại, lại đi ngang qua căn phòng Ngô Sở Ủy đang nằm.

Ngô Sở Ủy lúc này cố sức dùng chân đập vào tủ cạnh giường, định làm cho bình hoa bên trên rơi xuống. Nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần, Ngô Sở Ủy kéo căng đầu ngón chân, dùng toàn bộ sức lực đá về phía trước.

Xoảng!

Bình hoa rơi trên mặt đất phát ra tiếng giòn giã.

Bước chân Trì Sính dừng ở cửa, nói với Trì Viễn Đao ở cách đó không xa: “Con chó này thật nghịch ngợm, hình như nó vừa đụng đổ bình hoa cổ quý hiếm?”

Sắc mặt Trì Viễn Đao trở nên hơi khó coi.

Trì Sính buồn bực, “Ba không trối lại à?”

Trì Viễn Đao nói như nói với chính mình, “Trối chứ, trối rồi mà lần qua lần lại, phòng rộng có nhiều đâu, trối ở đâu cũng có đồ đạc.”

Ngô Sở Ủy giờ phút này mới phát hiện, quả nhiên trời sinh một cặp, cha nào con đấy, cái tật mồm miệng như xe lửa của Trì Sính thì ra là di truyền từ ba anh ta.

“Vậy ba để nó lại làm chi không đem vứt cho rồi?” Trì Sính vừa định mở chốt cửa.

Trì Viễn Đao vội vàng mở miệng, “Đừng mở cửa, con chó này thấy người lạ sẽ cắn đó, hai hôm trước cậu mày tới bị nó cắn một cái, phải đi chích mấy mũi. ”

Trì Sính hỏi: “Giống chó gì vậy?”

“Tập chung.”

Ngô Sở Ủy phát ra tiếng ô ô phản đối.

“Có to không? Mở cửa con xem với.”

Trì Viễn Đao không nhịn được nói: “Nhìn làm gì, con chó này thấy người lạ là sủa um sùm, ta sợ nó nổi điên. Đầu không to lắm, người thì rất mập. ”

Trì Sính buông tay ở chốt cửa ra, thuận miệng nói.

“Vậy giữ nó làm gì? Làm thịt ăn đi.”

Hốc mắt Ngô Sở Ủy đầy hơi nước.

Trì Sính ngồi trên ghế sa lon một hồi, Trì Viễn Đao nhìn đồng hồ, gần hai giờ, buổi chiều ông còn có việc, vì vậy hỏi Trì Sính: “Rốt cuộc ngày mai mày có đi xem mắt không?”

Trì Sính nói: “Không đi.”

“Mày không đi thì biến!”

Trì Sính cũng rất thật thà, liền cầm chìa khóa xe và ví tiền đi ra ngoài.

Ngô Sở Ủy sau một lúc dùng sức, xương khớp muốn rời ra, dùng hết chút sức lực cúi cùng trở mình, phát ra tiếng yếu ớt, liền lăn ra bất động.

Trì Sính trước khi ra khỏi cửa, còn thoáng nhìn lại căn phòng, cuối cùng vẫn cất bước rời khỏi.

Vừa phịch một tiếng.

Nước mắt Ngô Sở Ủy cố nhịn cuối cùng bị rung động chảy xuống.

Trì Viễn Đao mở cửa phòng đi vào, Ngô Sở Ủy quay lưng về phía ông, tuy rằng thân thể đau đớn cuộn lại, sống lưng lại cong ra một đường mạnh mẽ.

Trì Viễn Đao không nói gì, bưng mấy cái sủi cảo còn lại trong bếp cho Ngô Sở Ủy, lại rót một chén nước đặt ở tủ đầu giường, sau đó mở giấy dán miệng cho cậu.

Chờ Trì Viễn Đao đi rồi, Ngô Sở Ủy mới cố sức xoa người lại.

Thấy sủi cảo và nước, cảm nhận trong lòng không cần nói.

Bình thường ở nhà, đều là Trì Sính ăn đồ ăn thừa của cậu, giờ rốt cục ngược lại.

Mãi cho đến gần tối, Trì Sính đến công ty Ngô Sở Ủy, mới phát hiện một điểm không đúng.

“Tổng giám đốc Ngô đã 1 ngày chưa tới, buổi sáng anh ta có nhắn tin nói rời khỏi thành phố.” Lâm Ngạn Duệ nói.

Trì Sính vừa nghe lời này sắc mặt liền thay đổi.

Lại gọi điện cho Ngô Sở Ủy, thì thấy báo không thể liên lạc.

Trong lòng Trì Sính như bị vật gì đập mạnh một cái, gương mặt kiên cường không thể che giấu được nóng nảy. Nhưng anh vẫn giữ được vài phần lý trí, không có chạy vọt ra đường mù quáng tìm kiếm, mà là trước tiên gọi cho mấy người quen biết hỏi thăm, phân tích Ngô Sở Ủy có thể đi đâu.

Kết quả, tất cả những người thường tiếp xúc với Ngô Sở Ủy, đều cho biết cả ngày nay không thấy Ngô Sở Ủy, nói cách khác, sau khi anh rời khỏi nhà mới phát sinh tình huống.

Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ cũng đi đến.

“Tìm được người chưa?” Khương Tiểu Soái vội vàng hỏi Trì Sính.

Trì Sính mặt âm trầm không nói chuyện.

Quách Thành Vũ ở bên cạnh thân nhiên hỏi, “Ngô Sở Ủy gần đây có chọc giận ai không?”

Trì Sính nói, “Gần đây có chút khúc mắc với Trương Bảo Quý, nhưng người của hắn không có gan này.”

Đúng vậy, người dám bắt cóc Ngô Sở Ủy, điều kiện tiên quyết là can đảm. Bởi vì bắt cóc Ngô Sở Ủy chẳng khác nào chém Trì Sính một đao, toàn bộ thành phố này người dám làm như vậy có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Người có can đảm này có xung đột với Ngô Sở Ủy lại càng ít.

Ba người lần lượt trầm mặc.

Quách Thành Vũ suy nghĩ chốc lát, hỏi Trì Sính: “Có phải là ba cậu không?”

Ánh mắt Trì Sính chắc nịch, trong đầu đột nhiên hiện lên phòng ngủ bị khóa.

Khương Tiểu Soái nhíu nhíu mày, “Ba anh ta làm sao biết chuyện hai người bọn họ?”

“Ba cậu ta có cơ sở ngầm trải khắp thành phố, Trì Sính cả ngày cùng ăn cùng ở với Ngô Sở Ủy, cậu ta lại từng có tiền án, ba cậu ta có thể không biết chuyện gì sao?”

“Theo như anh nói, ba anh ta đã sớm phải biết rồi mới phải, sao giờ mới hành động? Mà nếu ba anh ta đã biết, cũng không cần dùng cách này? Trực tiếp gọi đến dạy dỗ một trận không phải xong rồi sao?”

“Dạy dỗ một trận có tác dụng sao?” Quách Thành Vũ nhéo mặt Khương Tiểu Soái một cái, “Động cái não quả dưa của cậu đi, ba cậu ta là ai? Người bình thường có thể sinh ra đứa con như vậy sao?”

Khương Tiểu Soái dùng sức gạt tay Quách Thành Vũ ra.

“Lúc nào rồi, anh còn ở đó đùa giỡn.”

Quách Thành Vũ không phải là không lo lắng, anh là hoàn toàn xác nhận Ngô Sở Ủy ở chỗ Trì Viễn Đoan, hơn nữa cũng tương đối chắc chắn Trì Viễn Đoan sẽ không làm hại Ngô Sở Ủy.

Trì Sính không dám kết luận như vậy, dù có một tia khả năng khác, anh cũng không thể mạo hiểm.

Vì vậy, Quách Thành Vũ và Khương Tiểu Soái lại cùng Trì Sính đi đến cục giao thông, điều tra tuyến đường Ngô Sở Ủy đi qua. Thông qua quy trình phân biệt phức tạp, cuối cùng cũng xác định được xe Ngô Sở Ủy.

Từ từ, xe Ngô Sở Ủy chạy đến con đường xảy ra chuyện.

Khi Trì Sính thấy hai người đàn ông ném trứng gà lên kiếng xe Ngô Sở Ủy, anh liền biết là chuyện xấu, ruột gan như bị ai cào xé, không đành lòng xem đoạn sau đó.

Nhưng camera rất khách quan, nó chỉ biết trả về hình ảnh chân thật.

Trì Sính trơ mắt nhìn Ngô Sở Ủy dùng chiêu thức anh đã dạy từng bước đẩy lui hai tên to con, bị người đồn ngã xuống đất vẫn tung ra quyền cước. Anh cũng thấy Ngô Sở Ủy nhân cơ hội chạy trốn thể nào, chạy điên cuồng trên đường không ai giúp đỡ, cuối cùng rơi vào tay đồng bọn.

Cậu đánh rất khá, yếu lĩnh Trì Sính dạy cho cậu, cậu đều nhớ kỹ, cậu chạy trốn cũng rất nhanh, so với bình thường tay chân cũng nhanh nhẹn hơn.

Cậu vẫn nhớ kỹ lời Trì Sính, tuyệt đối không có thể chịu thua thiệt.

Nhưng cậu lại bị thua thiệt nhiều.

Con người Trì Sính như bị người đâm vào hai đao, một luồng khí đỏ lan dần từ trong ra ngoài, cuối cùng kết lại thành một mạng lưới ngay con người, khiến anh như phát điên.

Bọn họ đánh đập không phải một thân thể, mà là mạng sống của Trì Sính.

Trong lòng Trì Sính không phải nước mắt, mà là máu.

Quách Thành Vũ vỗ vỗ vai Trì Sính, ám chỉ anh tạm thời cố nén lại tâm tình, bởi vì hình ảnh camera ghi lại phía sau rất có thể sẽ chỉ ra hướng đi của Ngô Sở Ủy.

Lần theo mục tiêu ô tô, Trì Sính thấy được con đường quen thuộc mà anh vừa đi qua lúc trưa.

Giờ này phút này, anh mới kết luận Ngô Sở Ủy thật sự bị Trì Viễn Đoan bắt lại.

Trước khi đi, Trì Sính nói với Quách Thành Vũ.

“Giúp tôi tìm ra ba người kia, nhất là hai người đầu tiên.”

220. Chương 220 - Sống Cùng Cha Vợ

Trì Sính cấp tốc chạy về nhà, đã trễ thế này Trì Viễn Đoan vẫn chưa về, Trì Sính trực tiếp đi tới cửa phòng ngủ, cửa vẫn còn khóa, vẫn có thể nghe được những tiếng động nhỏ bên trong như trước.

Trì Sính không nói hai lời, một đạp đá văng cửa.

Một con chó con mặt mày dữ tợn bị trói ở chân tủ, đang nhảy lên nhảy xuống, mảnh vỡ bình hoa vẫn còn rải đầy trên mặt đất chưa kịp dọn. Chó con vừa thấy Trì Sính liền điên cuồng cắn sủa, so với miêu tả của Trì Viễn Đoan lúc trưa hoàn toàn trùng khớp.

Trì Sính nếu không hiểu rõ Trì Viễn Đoan, thật sẽ nghĩ bản thân trách lầm ông.

Cậu yên lặng nhìn từng dấu vết trên thành giường, nghĩ đến những tiếng động dị thường nghe được ban ngày, trong lòng hối tiếc không thôi.

Trì Sính thậm chí có thể tưởng tượng ra động tác giãy dụa và biểu tình của Ngô Sở Ủy, nhất định là vô cùng lo lắng, thống khổ, vô vọng. Nhất định đau khổ cầu xin mình có thể đẩy cửa ra, thấy cậu bị trói trên giường, toàn thân đầy vết thương.

Tim Trì Sính như bị đóng đinh, tự tra khảo, trừng phạt bản thân.

Qua một lúc lâu, anh gọi vào số Trì Viễn Đoan.

Điện thoại do thư ký Trì Viễn Đoan nghe.

“Xin chào, Bí thư Trì đang tiếp một vị khách quan trọng, nếu có việc gấp, có thể nói với tôi, tôi sẽ chuyển lời lại sau.”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Trì Sính bao phủ một tầng băng giá.

“Cô giúp tôi chuyển lời với ông ta, để ông ta tự biết giải quyết cho tốt.”

“Cái này...”

Trì Sính không nói gì thêm nữa, trực tiếp cúp điện thoại.

Thư ký bên kia tiếp điện thoại xong, sắc mặt nghiêm trọng đi vào phòng, Trì Viễn Đao đang nhìn chăm chú bác sĩ bôi thuốc cho Ngô Sở Ủy.

Thư ký lẳng lặng đi tới, kề vào tai Trì Viễn Đao nói gì đó. Sắc mặt Trì Viễn Đao đổi rồi lại đổi, theo thư ký đi ra ngoài.

“Nó nói gì?” Trì Viễn Đao hỏi thư ký.

Thư ký hơi lộ vẻ khổ sở nói: “Cậu ta chỉ nói một câu.”

“Câu gì?”

“Cậu ta... Cậu ta nói để ông tự giải quyết cho tốt.”

Trì Viễn Đao xanh mặt, há mồm nói hai chữ.

“Súc sinh!”

Nhưng mà, ba của ‘tổng công đại nhân’ vẫn là ba ‘tổng công đại nhân’, đến lúc quay vào phòng, như người không có gì hỏi thăm bác sĩ, khuôn mặt hòa ái chỉ quan tâm bệnh nhân.

“Ngoại trừ mắt cá chân dây chằng bị tổn thương, còn lại đều là bị thương ngoài da, chăm sóc mấy ngày là khỏe.”

Giọng Trì Viễn Đao bình thản nói với bác sĩ: “Làm phiền ông, trễ vậy còn phải đi một chuyến.”

“Ông khách sáo rồi, là bốn phận thôi mà.”

Sau khi bác sĩ và thư ký đều rời khỏi, trong phòng chỉ còn lại hai người Trì Viễn Đao và Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy cầu xin Trì Viễn Đao, “Chú à, xin chú, chú thả cháu đi! Công ty chúng cháu vừa nhận một hạng mục lớn, không thể không có cháu!”

“Không phải có Trì Sính giúp cậu trông coi sao?” Trì Viễn Đao nói, “Vừa hay cậu nhân cơ hội này mà nghỉ hai ngày.”

Bố chồng quả là đối với vấn đề gì cũng biết rõ!

Ngô Sở Ủy cười gượng hai tiếng, “Con sao có thể khiến con trai của chú cực khổ được!”

“Nó giờ không khổ à?” Trì Viễn Đao hỏi lại.

Ngô Sở Ủy không lời đáp lại, chỉ có thể yên lặng mắng thầm trong lòng.

Một lát sau, tiếng của Trì Viễn Đao lại vang lên lần nữa.

“Thời gian này mẹ Trì Sính ra nước ngoài, trong nhà chỉ có mình tôi, cậu hãy cùng tôi bầu bạn đi.”

“Bầu bạn với chú?”

Ngô Sở Ủy dùng đủ mọi sắc thái gương mặt để diễn tả thần sắc kinh khủng vô cùng nhuần nhuyễn.

Trì Viễn Đao lại có vẻ rất an nhàn, “Thế nào? Không vui à?”

Ngô Sở Ủy ghen một lúc, mới nói bốn chữ.

“Thụ sủng nhược kinh.” (Được thương mà sợ)

Trì Viễn Đao không nói gì, bình tĩnh vào phòng tắm, trong chốc lát, phòng tắm truyền đến tiếng xả nước. Trên lưng Ngô Sở Ủy từng đợt lạnh cả người, xem ra, ông ta thật sự định ở lại đây.

Mẹ ơi!, ngày gì thế này, có mơ cũng không ngờ lại cùng lãnh đạo thành ủy ở chung một phòng, lo sợ trong lòng Ngô Sở Ủy không nói cũng biết.

Một lát sau, tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại, Trì Viễn Đoan mặc áo ngủ, tóc còn ướt đi vào phòng ngủ.

Ngô Sở Ủy vội đứng dậy chạy ra cửa.

Trì Viễn Đoan gọi cậu lại.

“Đi đâu đó?”

Ngô Sở Ủy nói: “Chú ngủ tại phòng ngủ này, tôi đi tìm phòng khác.”

Trì Viễn Đoan nhú mày, “Cậu tìm phòng khác ngủ, vậy gọi là bầu bạn với ta sao?”

Ngô Sở Ủy hóa ngốc đứng lặng ở cửa.

“Cậu ngủ bên này, tôi ngủ bên này.”

Trì Viễn Đoan chỉ cho Ngô Sở Ủy, ông ngủ bên phải, Ngô Sở Ủy ngủ bên trái.

Ngô Sở Ủy hơn nửa ngày mới lê bước đi tới, len lén liếc nhìn Trì Viễn Đoan, hơi mất tự nhiên ngồi xuống.

Kết quả, vừa đặt mông xuống giường, chợt nghe Trì Viễn Đoan nghiêm nghị hỏi một tiếng.

“Tại sao không đi tắm?”

Ngô Sở Ủy sợ đến tức tốc từ trên giường nhảy bắn lên.

Trì Viễn Đoan tiếp tục tục dạy bảo, “Chưa tắm đã leo lên giường của tôi? Thật không có phép tắc!”

Cái này... Cái này là muốn sao đây? Vừa ngủ chung giường vừa kêu mình đi tắm! ! Tóc gáy toàn thân Ngô Sở Ủy đều dựng lên.

“Bác sĩ có nói là vết thương không được đụng nước sao?” Trì Viễn Đoan lại hỏi.

Ngô Sở Ủy lúng ta lúng túng lắc đầu.

“Vội nhanh đi tắm đi!”

Ngoại từ lần đầu tiên Ngô Sở Ủy tắm trước khi lên giường với Trì Sính, chưa từng khẩn trương như bây giờ.

Lúc trở lại phòng, Trì Viễn Đoan đã ngủ, đèn trong phòng đều tắt, chỉ còn lại một ngọn đèn treo tường nhỏ mờ mờ. Ngô Sở Ủy rón rén đi tới cửa phía giường của mình, chậm rãi nằm xuống, chấp tay ngang ngực, trống ngực dồn dập khiến tay cậu rung đến tê rần.

Trì Viễn Đoan tựa hồ như đã ngủ rồi.

Ngô Sở Ủy thở dài một hơi, nghiêng người qua, lưng hướng về phía Trì Viễn Đoan, không hề buồn ngủ, trong đầu đều là Trì Sính. Trì Sính nhất định đi khắp nơi tìm mình? Anh ta nhất định rất sốt ruột?

Trong lòng rầu rĩ một hồi, lại cố sức quay người qua, ngáy ngẩn nhìn Trì Viễn Đoan.

Gương mặt Trì Sính rất giống Trì Viễn Đoan, nhất là lông mi và mắt, nhưng Trì Viễn Đoan so với Trì Sính, thiếu vài phần hung dữ, mặt nhu hòa hơn một chút. Có lẽ là Trì Sính hung dữ giống mẹ, Ngô Sở Ủy âm thầm suy nghĩ, không đúng! Minh thấy mẹ Trì Sính rồi, rất là hiền lành đoan trang!

Vậy bọn họ sao lại sinh ra một đứa con trai như vậy? Chẳng lẽ là con riêng của Trì Viễn Đoan và một ‘bà la sát’ khác sinh ra?

Đang nghĩ ngợi, Trì Viễn Đoan đột nhiên mở miệng.

“Cậu ngủ cũng mở to mắt à?”

Tiếng nói này vừa cất lên, dọa Ngô Sở Ủy mém chút té từ trên giường xuống đất.

Một lúc lâu mới ổn định được hơi thở, Ngô Sở Ủy nhanh chóng nhắm mắt lại.

Trì Viễn Đoan lại mở mắt ra, giọng nói có chút cứng rắn.

“Trễ vậy còn không ngủ, nhìn ta làm gì?”

Ngô Sở Úy đầu óc teo tóp, nói ra lời thật lòng.

“Cháu nhớ Trì Sính, lại không thấy người, chỉ có thể nhìn chú cho đỡ nhớ.”

Nghe xong lời này, mặt Trì Viễn Đao trong nháy mắt biến thành đứa trẻ bị oan ức. Nhưng vì hình tượng và mặt mũi bản thân, ông cố nhịn không có tức giận mắng. Đường còn dài, thời gian để tức giận cậu sau này còn nhiều, ông cứ nhịn lại đó chờ đến lúc mấu chốt mới bạo phát.

Ngô Sở Úy vẫn lo sợ bất an chờ Trì Viễn Đao đáp lại, không ngờ ông không nói gì. Ngô Sở Úy quét mắt nhìn ông một cái, thấy mặt ông bình tĩnh, chẳng biết sao, trong lòng lại càng hoảng sợ.

Trì Viễn Đao cuối cùng cũng điều chỉnh xong tâm tình, dần dần có hơi buồn ngủ.

Kết quả, ngay lúc ông mơ mơ màng màng sắp ngủ, Ngô Sở Úy bên kia đột nhiên hô lên một tiếng

“Chú giúp cháu thoải mái đi! !” (Cái gì thế con điên)

Trì Viễn Đao lớn tuổi như vậy, bình thường đã khó ngủ, cơn buồn ngủ vừa nổi lên, đã bị một tiếng rít của Ngô Sở Úy đánh bay đi mây.

Thật sự nhịn không nổi, tóc gáy đều dựng dậy, ngồi bật dậy, nóng nảy rống một tiếng.

“Cậu còn chưa để tôi thoải mái, tôi dựa vào cái gì cho cậu thoải mái? ! !”

Ngô Sở Úy sợ đến như con gà chết, mèo con ở trong chăn, một tiếng cũng không dám thốt ra.

Nắm tay Trì Viễn Đao hung hăng đập xuống giường một cái, tức giận nằm xuống lại.

Lúc này, ông triệt để không ngủ được.

Cơn giận trong ngực còn chưa tan, thì lại có việc khiến ông thấy uất ức.

Trong chăn bên cạnh truyền đến tiếng ngáy đều đều, Ngô Sở Úy lại ngủ thiếp đi!

Sáng sớm hôm sau, Ngô Sở Úy và lãnh đạo thành ủy cùng ăn sáng.

Ngô Sở Úy ăn được nửa bát cháo thì buồn ngủ, yên lặng nhìn Trì Viễn Đao.

“Chú à, con có thể hỏi chú một vấn đề không?”

Trì Viễn Đao hắt hắt cằm ý bảo Ngô Sở Úy cứ tự nhiên.

Ngô Sở Úy hỏi dò, “Chú vì sao không dạy dỗ cháu?”

Trì Viễn Đao nhàn nhạt nói, “Tôi thấy vậy là đủ với cậu rồi, còn dạy dỗ cậu gì nữa.”

Ngô Sở Úy trong lòng tự nhiên phát lạnh.

Trì Viễn Đao đặt đĩa xuống, ánh mắt nghiêm túc nhìn Ngô Sở Úy.

“Tôi đối gia cảnh của cậu đều biết rõ, mẹ cậu mới mất không lâu, cha cũng đã mất. Theo ta hỏi thăm, nhân cách cha mẹ cậu đều rất chính trực, phẩm hạnh của cậu cũng rất tốt, hẳn là không có ý đồ xấu.”

Ngô Sở Úy cầm bánh bao ăn, không nói gì.

Trì Viễn Đao thở dài, “Cậu nói cậu thật ra là một đứa trẻ đảng hoàng, sao lại nhập bọn với Trì Sính làm gì? Nó không có gì tốt, cậu ở với nó chẳng được lợi gì.”

Ngô Sở Úy xém chút bị miếng bánh bao trong miệng nghẹn chết.

Làm gì có ai nói con mình như vậy?

“Cậu đừng cho là tôi nói là những lời này cho cậu vui, con tôi ra sao trong lòng tôi biết rất rõ, cậu không phải là người đầu tiên có quan hệ không bình thường với nó. Chuyện năm đó của nó và Ông Thạc không biết cậu có nghe nói hay chưa, tôi dùng hết mọi thủ đoạn để nó quay về bình thường nhưng nó chưa từng thay đổi.”

“Có thể nó là người đầu tiên mà cậu phát sinh không bình thường, nó là kẻ tái phạm, cậu là người mới phạm lần đầu, kẻ tái phạm đã không thể cứu, nhưng cậu mới phạm lần đầu còn có cơ hội hối cải làm lại con người mới.”

Ngô Sở Ủy để Trì Viễn Đoan vòng vo có chút choáng váng.

Trì Viễn Đoan lần thứ hai tỏ rõ thái độ.

“Cho nên lời cậu nói là sai, tôi không phải muốn dạy dỗ cậu, là tôi muốn cứu vớt cậu.”

Ngô Sở Ủy, “...”

221. Chương 221 - Con Số Đưa Tình

“Người đâu?” Trì Sính hỏi Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ hất hất cằm, ý bảo Trì Sính tự nhìn vào phòng sau lưng.

Đây là hầm ngầm của một quán rượu, âm u tăm tối, chỉ có hai ngọn đèn lớn phát ra ánh sáng yếu ớt. Người bị nhốt bên trong, chính là ba tên hôm trước bắt Ngô Sở Ủy đưa đến chỗ Trì Viễn Đoan. Hai tên to con chính là thuộc hạ Trì Viễn Đoan, còn gã cảnh sát là theo lệnh cấp trên đến hỗ trợ.

Cửa tầng hầm phịch một tiếng mở ra, thân hình Trì Sính nghiêm nghị lắc lư tiến đến, như mắt ưng lợi hại quét một vòng, không khí chung quanh chợt giảm xuống hơn mười độ, làm cho cả phòng lạnh đi.

Mỗi bước của Trì Sính, đều giống như chùy sắt nện vào đất, khiến tim đều run lên.

Tên to con gần Trì Sính nhất, lưng hiện lên một tầng mồ hôi.

Trì Sính đi tới bên cạnh hắn, lặng lẽ dừng ở bên cạnh.

“Biết người mày đánh là ai không?”

Tên to con mở miệng, vẫn không nói nên lời, Trì Sính đâm một cú vào một bên má hắn.

Tức khắc một người một trăm kg, bị một quyền này đánh bay nửa thước, trán bị chà xát rách một lỗ lớn, trên mặt đất vẽ ra một vệt máu thật dài. Mặt úp xuống đất, miệng hơi xung lên, chảy ra một ngụm lớn máu lẫn nước bọt và ba cái răng hàm.

Chốc lát sau, bên trong gian phòng mới truyền ra tiếng kêu gào thống khổ của tên to lớn.

“A a... Đau chết tôi rồi...”

Khuôn mặt dữ tợn của Trì Sính không vì tiếng kêu này mà hòa hoãn chút nào, anh quỳ một gối xuống lên ngực tên to con, một tay cầm lấy cánh tay tên to con, tay kia nắm chặt quyền, hung hăng đâm vào ngón tay tên to con.

Quả đấm của Trì Sính cứng như sắt, từng quyền từng quyền nện vào ngón tay, lực đánh không khác nào một cây búa. Tên to con phát ra tiếng kêu gào như lợn bị cắt tiết, cộng hưởng với tiếng xương vỡ vụn, bên trong phòng tràn ngập tàn nhẫn.

Tên to con bên cạnh mở to mắt nhìn móng tay đồng bọn từ hồng sang tím, từ tím thành đen, cúi cùng hoàn toàn từ đầu ngón tay tróc ra, còn mang theo miếng thịt bị khoét xuống.

Cả tay máu thịt lẫn lộn, đã nhìn không ra hình dạng.

Trì Sính chậm rãi đưa mắt dời về phía hắn.

Tên to con này cơ hồ té nhào về phía cửa, Trì Sính nhún hai chân nhảy tới, mỗi chân tương đương với mấy trăm kg trọng lượng hung hăng đá vào mạng sườn tên to con.

Tên to con đau đến ná thở rên lên một tiếng, va vào vách tường sau đó lăn hai vòng trên mặt đất, bị Trì Sính một cước đạp lên cổ.

“Đại ca, đại ca, tôi cầu xin anh...” Tên đàn ông thô kệch mặt gào khóc.

Trì Sính mặt không đổi nhấc một chân tên to con lên, trong mắt hắn vạn phần hoảng sợ, hai tay hung hăng nắm lấy bắp chân hắn, ngăn không cho xoay trở. Một chân giơ lên, nặng nề hướng phía trên đầu gối đạp xuống, lập tức nghe được một tiếng rắc.

Tên to con tròn mắt tròn tròn, tiếng nói như bị phá hỏng, muốn hét cũng hét không được.

Trì Sính lại đạp một cái.

Tên to con đau đến cả người co quắp trên mặt đất.

Trì Sính một cước rồi lại một cước, tái diễn một màn cực hình độc ác như với các đốt ngón tay lúc nãy.

Cuối cùng, chỉ còn lại tên cảnh sát.

Tên cảnh sát ngăn Ngô Sở Ủy chạy đi.

Tên cảnh sát ngã tê liệt trên đất, mặt trắng như tờ giấy, đũng quần ướt một mảng lớn. Làm ở cục cảnh sát nhiều năm như vậy, đánh người đều thấy qua, nhưng đánh người như vậy, là lần đầu thấy.

Trì Sính chậm rãi đi về phía hắn.

Môi hắn nhiều lần khép mở, một câu cũng nói không nên lời, một giọt mồ hôi lớn chảy từ trên trán xuống.

Trì Sính trực tiếp nhặt băng ghế ở bên cạnh, mạnh mẽ mẽ mẽ đạp lên đùi cảnh sát. Băng ghế nát vụn, một cái chân ghế ghim vào đùi cảnh sát, phía trên có một cây đinh thép, xuyên thẳng cổ chân cảnh sát, ghim vào tường sâu hai tấc, đem cái chân hung hăng ghim vào tường.

Quách Thành Vũ đứng ở bên ngoài, nghe tiếng kêu gào bên trong đã có chút thay đổi, liền nói với Cương Tử: “Cậu ở đây canh chừng, tôi vào xem sao.”

Cũng may là chính Quách Thành Vũ đi vào, đổi lại là bất cứ ai khác, cũng vô pháp đem Trì Sính từ bên trong lôi ra ngoài.

Áp lực của anh quá mạnh mẽ, đã ba ngày không tìm thấy Ngô Sở Ủy, đối với tình hình của cậu hoàn toàn không biết gì cả, khổ sở trong lòng sớm đã có thể khiến anh phát điên.

Thế lực trong tay Trì Viễn Đoan trải rộng toàn thành phố, thứ ông ta am hiểu nhất chính là giấu người.

Nếu ông ta đã giữ Ngô Sở Ủy lại, tất có bản lĩnh không cho Trì Sính tìm được.

Bởi thân phận đặc thù của ông ta, ra ngoài đều có vệ sĩ và cảnh vệ đi theo, dù cho người theo dõi cũng không có thể tiếp cận. Ba ngày này, ông ta ban ngày ngoại trừ bận công vụ, thường ra vào một ít quán rượu, hành tung bất định. Chờ ông ta từ những chỗ này đi ra, người của Trì Sính lại đi vào, dùng mọi cách dò xét căn phòng Trì Viễn Đoan dừng lại, nơi nào cũng sớm được dọn sạch.

Buổi tối, Trì Viễn Đoan vẫn như thường ngày về nhà ngủ.

Trì Sính hiểu rất rõ Trì Viễn Đoan, trực tiếp hỏi vô ích, xung đột chính diện càng không có lợi. Trì Viễn Đoan hiện là muốn thấy Trì Sính cứng rắn tìm tới ông, hay cho ông mượn có trị bệnh cho Trì Sính.

Vì vậy Trì Sính chỉ có thể dùng trí.

Nhưng anh không biết mình còn có thể bình tĩnh bao lâu, Ngô Sở Ủy khác với lũ răn kia, lũ răn bị giấu đi một năm rưỡi, anh ngoại trừ lo lắng không có gì khác. Nhưng Ngô Sở Ủy thì lại khác, Ngô Sở Ủy bị người giữ lại, anh bên này đơn giản là khó chịu.

Cương Tử mang theo vài người vào tầng hầm, đem ba người hôn mê bất tỉnh kia ra ngoài.

“Đưa đến bệnh viện hay là...” Hối ý kiến Trì Sính.

Trì Sính mặt âm trầm nói: “Người của ai thì trả về cho người đó.”

Cương Tử gật đầu, ý bảo mấy người kia đi với cậu.

Quách Thành Vũ thở phào một cái, vỗ vỗ vai Trì Sính.

“Trả về thế này, không phải chọc ông già tức chết sao?”

Trì Sính trán nổi gân xanh, phận làm con, nói lời quá cay độc thật không hay gì.

Quách Thành Vũ nhìn sắc mặt Trì Sính có vẻ không đúng lắm, nhin không được mở miệng hỏi: “Cậu sẽ không tới làm dữ chứ?”

Trì Sính ngậm một điều thuốc, chân mày tản ra khí lạnh bức người.

“Nói không đúng rồi, chó cùn còn có rút dậu mà.”

Quách Thành Vũ vỗ vỗ ngực Trì Sính, “Cậu đến chính là tự chui đầu vào lưới, trong lòng cậu còn có ông già, nhưng cậu chớ tự mình trở về.”

Trì Sính không nói gì.

Quách Thành Vũ nắm lấy tay dính đầy máu tanh của anh, nhàn nhạt nói, “Đi, đi với tôi.”

Ai cũng không nghĩ ra, Trì Viễn Đoan lại có thể đem Ngô Sở Ủy về nhà.

Tục ngữ có câu chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, Trì Sính ngày đó vào trong, đá văng cửa phát hiện Trì Viễn Đoan đã đem Ngô Sở Ủy đi.

Thật ra Trì Viễn Đoan chỉ là mang Ngô Sở Ủy ra ngoài ở một ngày, hôm sau liền mang cậu về.

Mà ông ban ngày hành tung bất định, nhiều lần ra vào quán rượu, cũng chỉ là nguy trang mà thôi.

Theo tư duy thông thường, Trì Viễn Đoan nhất định sẽ đem Ngô Sở Ủy giấu ở một chỗ, phái người trông giữ cẩn thận, tự mình trông giữ làm gì, sao có thể nghĩ đến ông sẽ cùng Ngô Sở Ủy cùng ăn cùng ở?

Ngay cả Trì Sính, cũng không nghĩ tới người bên cạnh cậu lại được cha ruột “bao nuôi” trong nhà.

Trên thực tế, Ngô Sở Ủy hai ngày này coi như không tệ. Có ăn có uống, có thể tùy tiện đi lại trong phòng, còn có thể xem ti vi. Chỉ là không thể ra ngoài, không thể liên lạc với bên ngoài.

Cậu một chút khách sao cũng không có, ngăn tủ cũng biến thành của mình rồi.

Buổi chiều cậu trong lúc vô tình tìm thấy một băng ghi hình kiểu cũ, thời gian ghi bên trên là năm 199x, còn có một vài chữ bút bi mờ mờ.

“Kỷ niệm con trai năm tuổi.”

Vừa thấy Trì Sính lúc nhỏ, Ngô Sở Ủy nhất thời hăng hái. Tìm thấy đầu máy cũ, đẩy băng ghi hình vào, hào hứng nhìn chăm chăm xem.

Trong chốc lát, một cậu nhóc khỏe mạnh kháu khỉnh xuất hiện trên màn ảnh. Ngô Sở Ủy cười khúc khích một lúc, cảm thấy Trì Sính cũng có lúc đáng yêu như vậy! Trì Viễn Đoan gọi một tiếng “Con trai nhìn màn hình nè”, Tiểu Trì Sính khí phách xoay người, Ngô Sở Ủy vui vẻ.

Ai đó, từ nhỏ đôi mắt đã sắc bén như vậy rồi.

Màn ảnh đi theo Trì Sính, Trì Sính ôm một bát ăn cơm to, ngồi bên ban công múc cơm. Sau khi ăn xong, cầm chén và đĩa nhanh tay ném ra ngoài cửa sổ, vỗ vỗ tay, động tác phóng khoáng đi vào nhà.

Sau đó Chung Văn Ngọc lo lắng hỏi.

“Con ăn cơm xong bát đâu? Có phải lại quăng đi rồi không? Ta nói con bao nhiêu lần rồi hử, bát kia còn có thể dùng lại mà! !”

Ngô Sở Ủy vỗ đùi cười hết cỡ.

Tua cảnh này xem đi xem lại, xem nhiều lần vẫn tức cười, cái này là phá gia chi tử trời sinh mà!

Khi Trì Viễn Đoan khi về đến nhà, Ngô Sở Úy vẫn còn đang xem lại, tiếng cười không chút kiêng kỵ từ thư phòng truyền tới tận cửa. Trì Viễn Đoan vì ba người bị đánh đang tức càn hông, trở về lại nghe được Ngô Sở Úy cười, trong lòng có thể thoải mái sao?

Đi tới hỏi Ngô Sở Úy: “Ồ đây rất vui đúng không?”

Tâm tư trong lòng Ngô Sở Úy còn chưa hồi phục, nghe vậy không hề nghĩ ngợi liền ừm một tiếng. Ừm xong mới phát hiện không được bình thường, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt Trì Viễn Đoan, lúc này liền tắt đầu máy, lùi thủi trở về phòng.

Buổi tối, Ngô Sở Úy nhớ tới đoạn đoạn ghi hình kia lại cười, cười đến không biết trời đất gì.

Nếu như Trì Sính ở bên cạnh thì tốt biết bao? Cậu nhất định sẽ lấy chuyện này trêu chọc anh.

Nghĩ như vậy, trong lòng lại bắt đầu sôi trào, chỉ có cái đồng hồ trong tay này mới có thể giải nỗi khổ tương tư của cậu.

Vì vậy, Ngô Sở Úy nhàm chán điều chỉnh kim đồng hồ.

Trì Sính dựa vào đầu giường, tay vuốt ve trên người Tiểu Dấm Chua, đột nhiên cảm giác được kim đồng hồ rung một trận.

Cúi đầu nhìn lại, thời gian biến thành năm giờ mười lăm phút không giây.

Ngực chấn động mạnh, con ngươi bắt đầu phát nhiệt.

“530 (tôi nhớ anh).” (Wūsānlíng # Wǒxiǎngnǐ)

Sau đó, Ngô Sở Úy quay mặt đồng hồ chờ ra, cũng không biết Trì Sính có thể hiểu hay không.

Đang nghĩ ngợi, kim đồng hồ lại bắt đầu xoay.

Trì Sính chỉnh thời gian thành năm giờ năm phút mười lăm giây.

“513 (tôi cũng nhớ).” (Wǔyīsān # Wǒyěxiǎng)

Trong lòng Ngô Sở Úy chưa xót, viên mắt hơi ướt.

Sau đó cậu bắt đầu chậm rãi dịch chuyển kim đồng hồ, chỉnh thời gian của hai người.

“895 (Không cứu tôi), 376 (giận rồi).” (Bājiǔwǔ, sānqīliù # Bùjiùwǒ, shēngqīle)

Trì Sính lúc chiều còn tàn nhẫn với kẻ thì, lúc này trong mắt tràn đầy tình cảm.

“87 (Đừng giận).” (Bāqīq # Bùqì)

Ngô Sở Úy lại phản hồi, “97 (Giận).” (jiǔqī # jiùqì)

Trì Sính nhếch miệng cười, chỉnh thành năm giờ mười phút không giây.

“520 (Tôi yêu cậu).” (Wūsānèr # wǒàinǐ)

Ngô Sở Úy trong nháy mắt liền sôi sục.

222. Chương 222 - Trùng Hợp

Trì Viễn Đoan rửa mặt xong đi vào phòng, phát hiện trên khuôn mặt anh tuấn của Ngô Sở Úy hiện vẻ tươi cười không thể che giấu.

“Có gì vui vậy?”

Ngô Sở Úy vội dẩu cổ tay vào trong chăn, ngoan ngoan ngoan ngoan nằm xuống, nói với Trì Viễn Đoan: “Có vui gì đâu ạ.”

Trì Viễn Đoan sinh nghi, vững vàng đi tới trước mặt Ngô Sở Ủy, xốc chân của cậu lên, không phát hiện vật gì khả nghi. Lại sờ soạng toàn thân cậu một lần, vẫn không tìm thấy bất cứ công cụ truyền tin gì.

Chỉ có một cái đồng hồ đeo tay nhìn rất khả nghi, vì vậy nắm cổ tay Ngô Sở Ủy giơ lên.

Ngô Sở Ủy giả bộ ra vẻ ngượng ngùng chống cự Trì Viễn Đoan.

“Đừng mò bậy.”

Nói xong còn như người vừa bị xàm xở, dùng chân che đầu lại.

Gương mặt già nua của Trì Viễn Đoan trong nháy mắt liền tái đi, ý nghĩ nghi ngờ với cái đồng hồ đeo tay trong đầu cấp tốc bị loại bỏ, chỉ còn lại Ngô Sở Ủy với bộ dáng xấu hổ và giận dữ sau khi bị người xàm xở. (Bỏ tay, con dâu bố chồng, hint ngập mặt.)

Đến khi đèn trong phòng tắt đi, Ngô Sở Ủy mới vươn đầu ra thở nhẹ một hơi.

Nhớ lại lúc này dùng con số đưa tình với Trì Sính, trong lòng ngứa ngáy, như có sâu bò bên trong. Nhưng cậu bây giờ là đang ở trên giường Trì Viễn Đoan, hơn nữa còn là thân phận “phạm nhân” bị trói tới chỗ này, cậu nào dám làm chuyện đó? !

Vì vậy chỉ có thể dùng đồng hồ đeo tay để trút dục vọng.

Trì Sính bên này ngồi ở đầu giường hút thuốc, thương lượng với Quách Thành Vũ làm sao tìm ra Ngô Sở Ủy.

Kết quả đồng hồ đeo tay lại rung lên.

Trì Sính cúi đầu nhìn lại, đồng hồ đeo tay hiện lên sáu giờ.

Không hiểu ý của Ngô Sở Ủy.

Trong chốc lát, kim đồng hồ lại chuyển sang chín giờ.

Tiếp theo, đồng hồ đeo tay bắt đầu “69, 69, 69...” chuyển đổi nhiều lần.

Trì Sính nhìn hiểu.

Cảnh giới dâm đang cao nhất chính là một cái đồng hồ đeo tay cũng có thể làm cho bạn cứng lên.

Từ lúc Ngô Sở Ủy mất tích tới giờ, mỗi tối chính là việc khó khăn nhất của Trì Sính, hôm nay bởi vì có Quách Thành Vũ trò chuyện đứng đắn với anh, mới tạm thời đè nén được lửa dục xuống. Không ngờ Ngô Sở Ủy với một cái đồng hồ đeo tay cũng có thể châm ngòi thổi gió, tâm tư Trì Sính lập tức chuyển hướng. (Tình trùng chuẩn bị cắn chết ba ba.)

Hỏi Quách Thành Vũ, “Hôm nay cậu đi theo tôi, Khương Tiểu Soái không giận à?”

Quách Thành Vũ nói: “Không có, là cậu ta kêu tôi đi theo cậu, cậu ta đối tôi rất có lòng tin, ở ngoài một đêm thật không đến nỗi.”

Trì Sính nghiêng nghiêng răng, ánh mắt nóng rực nhìn Quách Thành Vũ.

“Hai người mỗi tối đều làm?”

Quách Thành Vũ nhếch mép cười, “Trừ phi có việc ngoài ý muốn.”

“Cậu nói việc ngoài ý muốn là?”

Quách Thành Vũ vỗ vỗ đùi quần, “Ví như thằng nhỏ của tôi bị cắt đứt.”

“Con mẹ nó!”

Hai người cùng phát ra tiếng cười mạnh mẽ của đàn ông.

Quách Thành Vũ lấy một bình rượu dè từ trên giá xuống, nghiêng về một bên nói với Trì Sính: “Một người bạn nước ngoài cho, tôi uống thử thấy vị cũng không tệ, cậu uống một chung nhé, vừa hay giải sầu luôn.”

Trì Sính nói: “Uống một mình không vui, cậu cũng uống đi.”

Vì vậy Quách Thành Vũ cũng rót một chung, hô một tiếng, hai người chạm chung.

Trì Sính càng uống ngực càng khô nóng, bàn tay to nắm lấy phía sau cổ Quách Thành Vũ, giấu giấu nói, “Hai người các người mỗi ngày đều làm như vậy, Khương Tiểu Soái chịu được sao?”

Quách Thành Vũ liếm môi, cười gian tà.

“Tôi cũng đâu muốn mệt mỏi như vậy, nhưng cậu ta cứ quẩn lấy tôi đòi hỏi, vừa lên giường là ‘Ông xã làm em đi’, ‘Ông xã thật là nhớ thằng nhỏ của anh’ các loại. Ai dồ, tôi cũng không có ý mặc kệ.” (Chém vừa thôi bố ơi...)

Trì Sính nghe xong cười không ngừng, “Dâm vậy à?”

“Ừ, vô địch tiểu dâm đẳng.”

Trì Sính dùng lực bàn tay, một tay xoay mặt Quách Thành Vũ tới trước mặt, miệng đầy mùi rượu phả tới.

“Những lời này từ miệng cậu nói ra cũng rất kích thích.”

“Lời gì vậy?” Quách Thành Vũ hỏi.

Trì Sính giọng đùa cợt nói: “Là câu kia ‘Ông xã làm em đi’, ‘Ông xã thật là nhớ thằng nhỏ của anh.’”(cái gì thế, đánh nhau bay giờ)

“Biến mẹ cậu đi!”

Quách Thành Vũ cười mắng, một quyền đánh vào mặt Trì Sính.

Trì Sính còn nói, “Dem Khương Tiểu Soái nhà cậu cho tôi mượn dùng hai ba ngày, nhu cầu cậu ta như vậy, hai người cùng thỏa mãn cậu ta không phải rất tốt sao?”

“Cám ơn ‘ông nội’ nhé!” Quách Thành Vũ vỗ vỗ đùi quần, “Cái này của tôi dư xài.”

Trì Sính chỉ cười không nói, lại rót một chung rượu.

Vô cùng vô cùng nhớ Đại Bảo, như là có hai con mèo động dục đang dùng móng cào tim của anh, không chỉ ngứa, còn có đau, đau tận xương tủy.

Đặc biệt muốn ôm cậu vào lòng, liếm mút chỗ cậu bị thương, yêu thương cậu đến không thở được, quẩn quýt cậu rồi đem cậu khảm vào xương cốt.

Đúng lúc này, đồng hồ đeo tay lại rung lên.

Bốn giờ bốn mươi phút ba mươi giây.

Tư thế chèn vào hai chân mở rộng.

Ngọn lửa trong lòng Trì Sính bùng lên, trong quần cứng đến phát đau. Chỗ nhô lên đã không thể dùng gò núi để hình dung, phải dùng ngọn núi lớn, ngọn núi cao vút trong mây.

Trì Sính nuốt xuống ngụm rượu cuối cùng, kéo khóa quần xuống, thả thằng nhỏ đang bị nhốt ra.

Sau đó, như chỗ không người quay tay.

Quách Thành Vũ nghe tiếng động lạ, liếc sang bên cạnh một cái, trong nháy mắt hít một hơi khí lạnh.

“Đại ca cậu bớt phóng túng một chút được không?”

Trì Sính nhắm mắt, hầu kết khêu gợi chuyển động theo tiếng thở dốc ư ư, mạch máu trên cổ nổi ngang dọc, như là chịu thống khổ cực lớn.(Ba ba Sính thì thoảng làm con ức chế lắm. Phóng túng thì cũng phải chờ không có người, trước mặt ông Quách còn làm thế. Nói chung là con rất ghét cái kiểu như thế này...)

“Tôi vô cùng sợ cậu ta ở chỗ ba tôi chịu uất ức.” Trì Sính nói.

Trì Sính rất ít dùng từ “sợ” này, huống hồ là “vô cùng sợ”, đủ thấy đáy lòng anh lo lắng bao nhiêu.

Nghe nói vậy, Quách Thành Vũ cũng không tránh Trì Sính, trực tiếp an ủi, “Cậu yên tâm đi, thằng nhóc đó rất thông minh, cậu ta chính là ăn không hết.”

Trì Sính thở hổn hển hai cái, tiếp tục hung hãn phát tiết.

“Nói thì nói vậy, ai có thể bảo đảm chứ? Lỡ như ba tôi tổn thương cậu ta hai câu? Cậu đừng thấy cậu ta tùy tiện, thật ra cậu ta vô cùng bướng bỉnh, không thể nói không thể chửi, có chuyện gì đều để trong lòng.”

Quách Thành Vũ rất muốn nói, thật ra đó là vì muốn cậu nuông chiều, cậu ta ở trước mặt bọn tôi không có như vậy, bọn tôi mặc sức đánh chửi cậu ta cũng vui vẻ. Đương nhiên, lời này Quách Thành Vũ không dám nói, anh sợ nói xong Trì Sính chợt nghe thấy bốn chữ “mặc sức đánh chửi”.

Trì Sính uống nhiều rồi, lời vừa nói đều là xuất phát từ nội tâm, bình thường cũng không nói ra. Anh là một thằng đàn ông, để anh thừa nhận cưng chiều ai đó, yêu thương ai đó sẽ khiến anh xấu hổ.

Thật ra ở sâu trong nội tâm anh, Ngô Sở Ủy chính là một khối đậu hũ. Người khác có nói cậu ta là tảng đá, cậu ta ở trong lòng Trì Sính cũng vĩnh viễn là đậu hũ.

Về điểm này, Quách Thành Vũ vô cùng hiểu anh.

Hiểu thì hiểu, nhưng mà tự sướng trước mặt tôi như vậy là sao?

Trước còn nói chuyện với tôi mấy chuyện “nhảy cảm” về Khương Tiểu Soái, còn kêu tôi uống rượu chung, cậu không phải là có ý đầu sủng chứ?

Trì Sính đã sớm nhìn ra suy nghĩ của Quách Thành Vũ, trực tiếp kéo quần của anh ta xuống.

“Đến đây đi! Lẳng nhằng cái gì?”

Hai người đàn ông trong phòng diễn một hồi long tranh hổ đấu, khí tức giống đực mãnh liệt phá tung nóc nhà.

Thật ra, Khương Tiểu Soái không yên tâm Quách Thành Vũ chút nào.

Cậu kêu Quách Thành Vũ đến chỗ Trì Sính, ba phần là thật tình, bảy phần là khách sáo. Không ngờ Quách Thành Vũ lại bắt lấy ba phần kia, không chút do dự đồng ý, còn hôn lên mặt Khương Tiểu Soái một cái, khen cậu hiểu chuyện.

Vì vậy, Khương Tiểu Soái không thể nói gì nữa, nói ra lại có vẻ như cậu quá không rộng lượng.

Thật ra cậu chính là không rộng lượng.

Trong lòng cậu ai cũng không đề phòng, chỉ đề phòng Trì Sính.

Cũng không phải nghi ngờ cảm tình của Trì Sính đối với Ngô Sở Ủy, cũng không phải nghi ngờ nhân phẩm anh ta. Nguyên nhân chủ yếu là cậu so đo, thật ra là vì ý nghĩ gian tà trong lòng cậu cảm thấy Trì Sính và Quách Thành Vũ rất xứng.

Vì vậy cậu mới nửa đêm không ngủ được, đi kiểm tra.

Trước khi tới còn tìm một cái lý do, thật ra cũng không thể tính là lý do, là Khương Tiểu Soái đột nhiên có linh cảm như vậy. Cậu cũng nhớ đến đồng hồ của Ngô Sở Ủy, nhưng cậu không nghĩ tới việc dùng nó ve vãn, mà là nghĩ đến dùng nó truyền ám hiệu.

Mang theo suy nghĩ này, Khương Tiểu Soái quang minh chính đại đi tới cửa phòng Quách Thành Vũ.

Nhẹ nhàng gõ cửa một cái, không ai trả lời.

Dùng sức đập cửa một cái, kết quả cửa chỉ khép hờ, lần này trực tiếp đẩy cửa vào.

Trì Sính và Quách Thành Vũ vừa xong việc, quần còn chưa kịp mặc, Trì Sính đang đưa khăn giấy cho Quách Thành Vũ.

Mặt Khương Tiểu Soái liền đen lại.

Mặt Quách Thành Vũ cũng theo đó tái đi, vội vã đuổi theo, chạy ra hành lang giữ Khương Tiểu Soái lại.

“Soái Soái, để tôi giải thích, việc này...”

Khương Tiểu Soái không nói mấy câu máu chó như “Tôi không muốn nghe anh giải thích”, trực tiếp hét một câu.

“Anh nói đi! Tôi đứng đây nghe anh nói!”

Quách Thành Vũ ngược lại lại nói không ra lời, việc này nói sao để thuyết phục người khác đây!

“Là như vậy, tâm tình Trì Sính vừa rồi rất không tốt, bọn tôi đều uống một chút rượu, sau đó... Không phải, cậu biết đâu đó, Trì Sính cái gì đều không kiên cữ, nói mấy chuyện ấy ấy với tôi, còn cỡi quần châm ngòi thổi gió, tôi đây nhất thời kích động... Không phải, nói vậy cũng không đúng, sao càng nói càng loạn như thế này?”

“Anh không cần nói.” Khương Tiểu Soái một quyền đâm vào mặt Quách Thành Vũ, “Coi như tôi nhìn lầm anh!” (Ta yêu Soái Soái, phải thế nó mới không dám làm bậy...Ước chế)

Nói xong xoay người muốn chạy.

Quách Thành Vũ một tay bắt lấy, ôm thật chặt không cho đi, vừa hôn vừa gào.

Khương Tiểu Soái trực tiếp ném ra một câu.

“Anh nói với Trì Sính, tôi biết cách tìm ra Đại Úy, anh nói anh ta tự hồi đi!”

Nói xong, một chưởng đẩy Quách Thành Vũ ra, quay đầu khí phách rời đi.

Quách Thành Vũ về đến phòng lúc, hồi hận đá vào tường.

“Cậu nói hai ta lâu hơn người khác để làm chi? Nếu ra sớm như người khác thì tốt biết bao? ! !”

“ ... ”

Ngô Sở Úy bên kia “nhiệt khí” cũng rất lớn, nhưng có cha chồng nằm đó, cậu nào dám làm việc khác người như vậy?

Cổ nén một hồi, thật sự không nhịn nổi, bèn len lén đưa tay vào trong quần.

Có tật giật mình liếc nhìn Trì Viễn Đoan, thấy ông hô hấp đều đặn, liền chậm rãi cử động ngón tay.

Lúc đầu còn cổ nén không phát ra âm thanh, nhưng theo nhiệm vụ thuận lợi tiến triển, Ngô Sở Úy càng ngày càng xúc động, càng ngày càng xuất thần, bắt đầu có chút không quan tâm gì nữa.

Trì Viễn Đoan ngủ không sâu, hơn nữa đối tượng bên cạnh là trọng điểm trông coi, nên ngủ cũng rất cảnh giác.

Ngô Sở Úy thở mạnh, ông liền quay người qua mặt hướng về Ngô Sở Úy.

Ngô Sở Úy thần kinh căng thẳng, liền xoay người lưng hướng về phía Trì Viễn Đoan. Nhưng luôn cảm thấy phía sau có một đôi mắt đang ngó chừng cậu, vì vậy rón ra rón rén xuống giường, đi vào nhà vệ sinh.

Sau khi đi vào, lập tức cởi ra bắt đầu quay tay, tần suất nhanh hơn tranh thủ sớm xong việc.

Ngô Sở Úy mới vừa vào buồng vệ sinh, Trì Viễn Đoan liền mở mắt mở ra, ông không nghĩ đến phương diện kia, đơn thuần nghĩ là Ngô Sở Úy muốn chạy. Vì vậy trên giường chốc lát yên lặng, cảm thấy thời gian hơi lâu, liền đi vào nhà vệ sinh.

Ngô Sở Úy đã gần lên đỉnh.

Trì Viễn Đoan gõ cửa một cái.

Ngô Sở Úy “A” một tiếng, kích động quá độ, xuất ra.

Trì Viễn Đoan nghe được tiếng động dị thường, cấp tốc mở cửa ra.

223. Chương 223 - Đờng Khách Sáo

Thằng nhỏ Ngô Sở Ủy còn chưa kịp bỏ vào lại, đầu còn rỉ nước gục ở ngoài quần, tinh dịch trên tay cũng chưa kịp lau, bị ánh đèn chiếu vào, hiện lên một màn dâm mỹ.

Tròng mắt mở to đảo mấy vòng, tới khi mặt chuyển sang màu trắng ngà.

Biểu tình của Trì Viễn Đoan mới gọi là đặc sắc.

Giận cũng không được, chửi cũng không đúng, nóng cũng không phải, tức cũng không xong...

Nếu đây là con của mình, tùy tiện dạy dỗ một câu là được. Nhưng đây là con nhà người ta, lớn rồi, đủ lông đủ cánh rồi, biết nói sao đây?

Huống hồ Ngô Sở Ủy là lén lút một mình trong nhà vệ sinh làm việc này, không làm phiền gì Trì Viễn Đoan, là Trì Viễn Đoan tự đẩy cửa vào, cũng không thể trách Ngô Sở Ủy không ý tứ chứ?

Sau khi mặt đỏ sặc mấy lần, Trì Viễn Đoan cuối cùng cũng mở miệng.

“Xong chưa?” (Ông nội Trì ơi, cháu nội ông đây, vái ông 1 vái, cười méo mồm)

Ngô Sở Ủy lúc này mới phản ứng được, vội vàng rửa tay, kéo quần.

“Xong rồi thì mau trở về phòng ngủ đi!”

Trì Viễn Đoan giọng nói nghiêm nghị khê quát một tiếng, xoay người trở về phòng.

Ngô Sở Ủy vẻ mặt lúng túng cùng đi vào theo.

Lại nằm trên giường, không khí trong phòng ngột ngạt hơn.

Nhưng kết quả Trì Viễn Đoan lại mạnh dạn đem lời nói ra mặt.

“Là lúc nào rồi, còn có tâm tư nghĩ tới việc này? Mới nhịn mấy ngày đã chịu không được à?”

Ngô Sở Ủy cười khan một tiếng, “Chú cũng biết, việc này không phải muốn nhịn là nhịn được.”

Trì Viễn Đoan bị Ngô Sở Ủy làm ghen đến không biết nên nói gì cho phải.

Một lát sau, Ngô Sở Ủy lần thứ hai cẩn cẩn thận thận mở miệng.

“Lúc đầu, con cũng có thể nhịn... Nhưng trước khi đi ngủ, chú sờ con mấy lần... Khụ khụ...”

Trì Viễn Đoan trong lòng muốn đem thằng nhóc Ngô Sở Ủy không biết xấu hổ này quăng cho cạp xéo xác cho rồi.

Lại trầm mặc một lúc, Trì Viễn Đoan mới mở miệng lần nữa.

“Hai người các cậu đã làm chuyện đó rồi à?”

Thật ra Trì Viễn Đoan dùng đầu gối nghĩ cũng có thể biết được, nhìn cái thằng con trai ‘não toàn tình trùng’ của ông, không làm việc đó cơ bản không thể sống tới hôm nay. Nhưng ông vẫn muốn hỏi thử, muốn Ngô Sở Ủy phủ nhận, mượn việc này làm lòng mình thoải mái.

Ngô Sở Ủy đột nhiên bị cha chồng hỏi vấn đề này, có chút ngượng ngùng.

“Chú hỏi cái này làm gì?”

Trì Viễn Đoan phát hiện, Ngô Sở Ủy nói chuyện không có trình độ gì cả, chặn họng người khác là chuyện thường tình.

“Quan tâm sức khỏe con trai tôi.”

Ngô Sở Ủy cười khúc khích.

“Chú không cần lo, con trai của chú vô cùng khỏe mạnh, chuyện ấy rất tốt, ha ha...”

Sắc mặt Trì Viễn Đoan có chút khó coi, hơn nữa ngày mới nghiêm nghị trách móc một câu.

“Cậu có biết việc làm này của các cậu rất dễ bị AIDS?”

Ngô Sở Ủy cũng cũng nghiêm túc đáp lại: “Con biết, vì vậy con mới lên giường với con trai chú.”

Con người Trì Viễn Đoan đột nhiên nứt ra, ánh mắt đỏ ngầu đe dọa nhìn Ngô Sở Ủy.

“Cậu vốn bị bệnh này, nên mới ngủ với con trai ta?”

Ngô Sở Ủy vội vã trấn an cha chồng.

“Chú nghĩ đi đâu vậy? Chú xem con là loại người như vậy sao?”

Trì Viễn Đoan rống giận, “VẬY CẬU CÓ Ý GÌ? ! !”

Ngô Sở Ủy ngồi dậy, vô cùng kiên nhẫn nói: “Bệnh AIDS lây truyền qua ba đường, một trong số đó là lây qua đường tình dục. Nó là quan hệ không an toàn với người đã mắc bệnh, bao gồm cả tiếp xúc với người đồng tính, dị tính hay lưỡng tính.”

“Trước khi con trai chú và con ở chung, anh ta mỗi ngày đều ra vào hộp đêm, quan hệ tình dục với đủ mọi loại người, xác suất bị nhiễm AIDS rất lớn. Vì lo lắng cho sức khỏe con trai chú, con mới tự thuyết phục mình trở thành người duy nhất của con trai chú.”

Trì Viễn Đoan hừ lạnh một tiếng, “Nghe cậu nói như vậy, cậu chính là xuất phát từ lòng tốt à?”

“Đó là đương nhiên, chỉ có con mới có thể giữ con trai chú khỏe mạnh, sinh hoạt tình dục ổn định. Việc này bất luận là đối con trai chú, hay là đối với những người từng quan hệ tình dục với anh ta mà nói, đều là chuyện tốt.”

“Tôi có cần phải cảm ơn cậu không?” Giọng Trì Viễn Đoan có chút nguy hiểm.

Ngô Sở Ủy nuốt nước bọt, trộm liếc nhìn Trì Viễn Đoan, hơn nửa ngày mới nói ra ba chữ.

“Không có gì.”

Trì Viễn Đoan trong nháy mắt nổi giận.

“Ta thấy cậu chính là nói xàm.”

Xốc cổ áo Ngô Sở Ủy lên, quay cái mông ngang lưng cho ăn một đá. Cả đời ông này chưa từng đánh ai, Trì Sính lúc nhỏ nghịch ngợm như vậy, ông đều tìm cách giảng giải đạo lý. Nhưng giảng đạo lý với Ngô Sở Ủy vô dụng! Não của cậu so với người khác chỉ bằng quả chanh, từng câu đều khiêu chiến giới hạn chịu đựng của Trì Viễn Đoan.

Ngô Sở Ủy bị đánh đến kêu gào, nhưng cái đánh này của Trì Viễn Đoan cùng với hôm đó bị hai tên to con đánh hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Hai người kia đánh cho Ngô Sở Ủy muốn khóc, Trì Viễn Đoan đánh cho Ngô Sở Ủy muốn cười.

“A a... chú à, chú hãy nghe con nói... A a... Con còn một việc muốn xin lỗi chú! Chú đánh luôn một lần đi... Thật ra là con chủ động quyến rũ Trì Sính trước.”

Vừa dứt lời, cả phòng rơi vào im lặng.

Chốc lát sau, truyền ra tiếng Ngô Sở Ủy kêu gào.

Đánh mệt rồi, Trì Viễn Đoan nghiêm mặt nói với Ngô Sở Ủy: “Đi qua kia phạt đứng!”

Ngô Sở Ủy khấp khểnh đi tới góc tường, lưng hướng về phía Trì Viễn Đoan đứng chịu phạt.

Trì Sính lo lắng quả là dư thừa, Ngô Sở Ủy đúng là chịu uất ức, nhưng trái tim kia rất cứng rắn, mấy nghìn đá đóng cũng bất động. Bị phạt đứng quay tường, đứng rất vui, nghe cả răng ra. (Con dâu bố chồng)

Hơn một giờ sau, Ngô Sở Ủy bắt đầu mệt.

Chốc chốc lại đập đầu vô tường. Trì Viễn Đoan vốn không ngủ được, cách một lúc lại truyền đến một tiếng bụp, ông có thể không điên sao?

Quay đầu nhìn Ngô Sở Ủy, trong lòng có chút không nhẫn tâm. (con dâu xinh đẹp thì làm sao mà nở.)

Trì Viễn Đoan từ miệng người khác biết được quan hệ giữa Trì Sính và Ngô Sở Úy, lần đầu thấy Ngô Sở Úy, còn có chút không thể tin. Bởi vì ông rất chú trọng tướng mạo, ông thấy mặt Ngô Sở Úy hiện lành, trong lòng cũng không xấu xa. Mặc dù tiếp xúc với cậu ba ngày, tức giận không ít, nhưng vẫn không có ác cảm.

Cậu và Ôn Thạc không giống nhau, Ôn Thạc coi như là con nhà giàu, Trì Viễn Đoan đối với cậu ta thiếu một chút khoan dung. Nhưng Ngô Sở Úy là con nhà bình dân, cha mẹ đều mất, không có anh em, cô độc một mình. (Chuẩn bố chồng rồi...)

Xuất phát từ thiện vị với kẻ yếu, Trì Viễn Đoan tự nhiên đem mọi trách nhiệm đổ lên người Trì Sính. Hơn nữa những việc xấu trước đây của Trì Sính, đã khắc sâu trong đầu óc Trì Viễn Đoan nên không muốn trách móc nặng nề gì Ngô Sở Úy.

Bởi vì không có Ngô Sở Úy, có thể cũng sẽ đổi thành “Ngô Sở Cự”, “Vưu Sở Úy”, nguồn gốc mâu thuẫn là thằng con không an phận kia, không liên quan đến người ngoài.

Nghĩ vậy, Trì Viễn Đoan thở dài, vẫy tay gọi Ngô Sở Úy.

“Cậu qua đây.”

Ngô Sở Úy giật mình một cái, quay đầu nhìn về phía Trì Viễn Đoan.

“Chú gọi con à?”

Trì Viễn Đoan trầm mặt ừ một tiếng.

Ngô Sở Úy lộ ra dáng cười thoải mái, ngoan ngoãn trở lại trên giường, lúc này không lộn xộn, nằm trên đó ngủ.

Cậu thật không biết xấu hổ... Trì Viễn Đoan hừ lạnh một tiếng, kêu cậu đi qua thì cậu đi qua, một chút giác ngộ cũng không có.

Đang nghĩ ngợi, Ngô Sở Úy bên kia cũng bắt đầu nói mớ.

“Ừ... Lạnh như trong tủ đông cao cấp ấy...”

Trì Viễn Đoan, “...”

Bốn năm giờ, Trì Viễn Đoan mới có chút buồn ngủ. Lúc này Ngô Sở Úy đã ngủ say, lại bắt đầu vô ý thức lăn qua lăn lại, duỗi tay duỗi chân, dùng răng cắn ngón tay.

Cuối cùng xoay người, trực tiếp ôm lấy Trì Viễn Đoan, một chân quàng qua người ông, cánh tay khoát lên ngực, hơi nóng trong mũi từng đợt phả lên cổ Trì Viễn Đoan.

Những phúc lợi này của con trai toàn bộ để bố già chiếm lấy.(Ha ha)

Ánh mắt Trì Viễn Đoan liếc Ngô Sở Úy.

Biết vậy để cậu đứng phạt đứng cho rồi, để giờ đỡ phải muốn đập cũng không thể động chân.

...

Quả là thầy trò liên tâm không sai, Ngô Sở Úy sáng hôm sau tỉnh lại, nhìn ra ngoài cửa sổ sững sờ, trong đầu linh quang lóe lên.

Nếu mình có thể dùng đồng hồ đưa tình, sao không thể dùng đồng hồ đeo tay truyền ám hiệu chứ?

Đúng vậy!

Mình sao giờ mới nghĩ tới chứ?

Ngô Sở Úy một mình ở trong phòng loay hoay, mình phải nói sao để anh ta biết mình ở chỗ này đây? Phải dùng số nào để diễn đạt đây? Nhíu chặt mày nỗ lực suy nghĩ.

Có rồi!

Trì Sính còn đang ở chỗ Quách Thành Vũ nhăn mày nghĩ cách, đột nhiên kim đồng hồ đeo tay lại bắt đầu chuyển động.

Cúi đầu nhìn, hai giờ mười lăm.

Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, Ngô Sở Ủy lại chỉnh sang thời gian khác – hai giờ rưỡi.

Rất nhanh, kim đồng hồ lại bắt đầu chuyển động.

Lần này là một giờ hai mươi.

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy chỉnh thành mười giờ.

Trì Sính như lọt vào trong sương mù, nhìn hồi lâu cũng không hiểu được có ý gì.

Ngô Sở Ủy bên này vô cùng lo lắng chờ đợi, chờ thật lâu đều không được đáp lại.

Chẳng lẽ nhìn không rõ?

Vì vậy, Ngô Sở Ủy lại chỉnh mấy thời điểm này theo trình vừa rồi một lần.

Trì Sính lần này nhớ kỹ thời gian Ngô Sở Ủy chỉnh ra, dự định một chút sẽ chuyên tâm phá giải.

Nhưng Ngô Sở Ủy sót ruột, cậu cho rằng Trì Sính vẫn không phát hiện, Vì vậy một lần lại một lần điều chỉnh kim đồng hồ xoay khắp nơi, lặp lại chữ số vừa rồi. Đến khi Trì Sính chỉnh thành không giờ, ám chỉ cậu “dừng lại”, Ngô Sở Ủy mới ngừng chỉnh đồng hồ.

Một lát sau, Ngô Sở Ủy đột nhiên phát hiện ám hiệu này của cậu rất phức tạp, thật ra chỉ cần hai thời điểm là đủ rồi.

Vì vậy, cậu lại liên tục chỉnh thành tám giờ ba lần.

“Không, không, không.”

Trì Sính cũng đem ba chữ “Bát” nhớ kỹ.

Sau đó, Ngô Sở Ủy lại chỉnh ra hai thời điểm: Năm giờ mười phút không giây và tám giờ.

“5208, tôi ở nhà anh...” Ngô Sở Ủy cố tự lẩm nhẩm, “Cái này đơn giản dễ hiểu hơn.”

Vì vậy không làm gì thêm, buông tay, kích động hồi hộp

224. Chương 224 - Tuyệt Đỉnh Quanh Co

Cuối cùng, cũng vì Ngô Sở Ủy trước sau do dự không quyết, gửi đi hai ám hiệu, khiến Trì Sính khó phân biệt.

Vốn Ngô Sở Ủy phát đi hai ám hiệu trước và sau có cùng ý nghĩa, chỉ là phương thức biểu đạt khác nhau, ở giữa dùng ba số 8 (bát bát bát = bát bát bát=không không không) để phân chia. Kết quả Trì Sính đem một chuỗi chữ số này gộp thành một câu, trong đó bao gồm cả ba số 8, ý nghĩa vốn đơn giản trong nháy mắt trở nên phức tạp.

Cho dù nghiền ngẫm dãy số này thật lâu, cũng không lý giải được tư duy siêu phàm này của Ngô Sở Ủy.

Đưa ám hiệu cho Quách Thành Vũ, nhờ anh ta giúp giải mã.

Kết quả đầu óc cáo già như Quách Thành Vũ, khổ sở tưởng tượng cả giờ, cũng bất lực trước ám hiệu này. Anh ta có thể giải mật mã có độ khó cao, nhưng anh không nhất định có thể giải được mật mã sửa đi sửa lại.

Vì vậy, ném cho Trì Sính ánh mắt tôi đã cố gắng hết sức.

Hai người trầm mặc một lúc, mắt híp của Quách Thành Vũ đột nhiên trở nên linh hoạt.

“Tôi thấy, có khi thông minh chưa chắc đã giải được.”

Mặc dù Trì Sính rất không muốn giao việc “giải mã” dây số này cho người khác, nhưng thật là bị buộc nhất định phải nhường lại, không thừa nhận sự khác nhau là không được. Có chút suy nghĩ, không phải tiểu thụ không thể hiểu thấu, mật mã của tôi, trừ sư phụ không ai có thể phá giải.

“Vậy cậu còn chờ gì nữa?” Trì Sính ánh mắt thâm trầm quét về phía Quách Thành Vũ “Mau gọi cậu ta tới đi!”

Quách Thành Vũ nhú mày, xa xôi nhắc nhở “Cậu quên rồi à? Tối qua tôi mới chọc cậu ta giận rồi!”

Lông mày rậm của Trì Sính nhíu chặt, giọng nói tỏ rõ không vui nói “Cũng một ngày rồi còn chưa dỗ được.”

Quách Thành Vũ bóc mẽ anh “Cậu và Đại Bảo mới làm lành mấy ngày nay, cậu mất bao lâu mới dỗ cho cậu ấy cười hả.”

“Đừng nói lời thừa với tôi!” Trì Sính không nhịn được giục, “Đi, mau dắt cậu ta tới chỗ tôi!”

Quách Thành Vũ thở dài, đành bất đắc dĩ mang thân đi chịu tội.

Hơn một giờ sau, quả nhiên một mình trở về.

“Bà xã tôi nói, trừ cậu không ai mời được.” Quách Thành Vũ nói.

Trì Sính ánh mắt âm trầm, trên mặt lộ vẻ nén giận.

“Thằng nhóc này cũng có giá đó!”

Quách Thành Vũ buông tay, “Dù sao tôi cũng không quản được, cậu tự đi xử lý đi.”

Trì Sính quét mắt nhìn anh một cái, mặt âm u đi ra cửa.

Khóe miệng Quách Thành Vũ hé ra nụ cười như có như không.

Khương Tiểu Soái ngồi trên salon trong phòng khám, mặc 1 cái áo blouse trắng, hai mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đáng vẻ cao quý, lạnh lùng.

Cậu giúp việc phòng khám vừa thấy Trì Sính, tự động lui lại ba bước, ánh mắt lo sợ nhìn về phía Khương Tiểu Soái.

Thật ra, trong nháy mắt Khương Tiểu Soái chạm vào ánh mắt Trì Sính, trong lòng cũng run. Nhưng rất nhanh đã điều chỉnh lại, tôi có đồ đệ làm át chủ bài, sao phải sợ anh ta.

“Ở đây có một chuỗi ám hiệu Ủy Ủy gửi tới, phiền cậu giải mã giúp.”

Khương Tiểu Soái một ngón tay chỉ vào mình, cười cười, “Nhờ tôi hỗ trợ? Anh dùng thái độ này nhờ tôi hỗ trợ sao?”

Trì Sính cổ nín tức giận trong lòng hỏi lại: “Thế cậu muốn sao?”

“Trước tiên rót cho tôi một ly nước đi.” Khương Tiểu Soái nói.

Trì Sính mặt âm trầm không nhúc nhích.

Khương Tiểu Soái bạo gan gây hấn với Trì Sính, “Không làm được? Vậy coi như xong, Trương Phong, tiễn khách.”

Trương Phong chính là tên của cậu phụ việc phòng khám xấu xí.

Trương Phong nghe Khương Tiểu Soái nói liền giật mình, vừa đưa mắt nhìn Trì Sính, liền nhanh chóng trốn về chỗ.

Khương Tiểu Soái nhú mày, “Sao cậu lại không có tiền đồ như vậy?”

Trương Phong nhỏ giọng lầu bầu, “Tôi sợ tôi đuổi anh ta ra khỏi cửa, anh ta liền đuổi tôi khỏi thế giới này.”

Khương Tiểu Soái để che giấu lo lắng của bản thân, cố gắng tránh nhìn vào mắt Trì Sính, nhưng cậu càng lười trao đổi ánh mắt với Quách Thành Vũ. Cuối cùng đành nhắm hai mắt, hai tay bắt chéo trước ngực, bộ dáng như đang ngủ.

Quách Thành Vũ đầu óc xấu xa ở bên cạnh nhắc nhở Trì Sính, “Vì nửa kia của cậu, cậu rót cho cậu ta một ly nước thì đã sao? Cùng lắm ngày sau sẽ trả lại.”

Trì Sính cứng rắn hai phút, sau cùng cầm một cái ly lên, đi tới máy nước rót đầy một ly. Bước đi nặng nề tới trước mặt Khương Tiểu Soái, giơ ly nước ra.

“Uống đi!”

Ánh mặt Khương Tiểu Soái không sợ chết quay nhìn Trì Sính, đột nhiên phát ra tiếng cười lạnh.

“Mời tôi uống nước như vậy thật là thiếu thành ý mà!”

Trì Sính tức giận nói, “Cậu còn muốn tôi trực tiếp dứt cậu uống sao?”

“Không cần lễ phép tới vậy!” Khương Tiểu Soái cười ám muội nhìn Trì Sính, “Anh chỉ cần gọi một tiếng sư phụ rồi nói một câu mời uống là được.”

Trì Sính mặt đen đến độ và ai cũng sẽ liều mạng.

Muốn nổi giận nhưng không thể, sợ hôm nay nổi giận xong, Ngô Sở Ủy bên kia chẳng may gặp chuyện gì ngoài ý muốn. Nhưng bắt anh làm loại chuyện này, quả thật có chút mất mặt, vì vậy quét mắt ra hiệu cho Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ thấy Trì Sính gặp nạn không giúp còn tỏ vẻ vô can nói, “Tôi không quản được cậu ta.”

Trên thực tế. . . Ngoài việc không quản được, không quan tâm, Quách Thành Vũ còn có chút suy tính riêng. Anh muốn lợi dụng cơ hội Trì Sính ăn nói khập nhệ như vậy, trừ đi lửa giận trong lòng Khương Tiểu Soái, giúp mình giảm bớt trách nhiệm.

“Sao rồi? Không gọi à? Không gọi tôi ngủ tiếp đây.”

Khương Tiểu Soái nói xong lại nhắm mắt lại.

Bàn tay to của Trì Sính túm lấy cổ áo Khương Tiểu Soái, Quách Thành Vũ bên kia thần kinh căng thẳng. Nhưng mà, Trì Sính ở thời khắc mấu chốt vẫn kiềm chế được, vì Ngô Sở Ủy, anh buộc mình từ trong kẽ răng nói ra bốn chữ.

“Sư phụ, mời uống.”

Mặc dù bốn chữ này Trì Sính nói ra không hề có ý thỏa hiệp, nhưng vào tai Khương Tiểu Soái đã rất hài lòng. Vui vẻ cầm lấy cái ly trong tay Trì Sính, vốn định uống cho xong, kết quả tâm lý không đủ mạnh, bị Trì Sính nhìn chằm chằm, xem chút bị sặc.

“Giờ có thể xem giúp rồi chứ?”

Thật ra Khương Tiểu Soái cũng rất lo cho an nguy của Ngô Sở Ủy, nhưng so ra, cậu càng quan tâm đến chuyện tình cảm của cậu và đồ đệ cậu. Hai người đàn ông cùng lơ lửng với nhau, thật không phải việc nhỏ gì.

“Còn một yêu cầu cuối cùng.” Khương Tiểu Soái nín thở nói ra, “Đối với hành vi tối hôm qua của anh và Quách Thành Vũ, tôi hi vọng anh cho tôi một câu trả lời hợp lý.”

Trì Sính thuận miệng nói một câu, “Là anh em chuyện đó rất bình thường.”

“Theo ý này của anh, tôi và Ngô Sở Ủy cũng có thể làm cho nhau?”

Khương Tiểu Soái rốt cục chọc đúng đũa mấu chốt của Trì Sính, Trì Sính lập tức bạo động, túm áo Khương Tiểu Soái, trừng mắt đồ đệ dọa người, Khương Tiểu Soái trong nháy mắt lúng túng.

“Không phải... Anh muốn làm gì... Quách Tử! Quách Tử! ...”

Quách Thành Vũ đúng lúc đi tới, kéo cổ tay Trì Sính lại. Tuy trên mặt tươi cười, nhưng lực tay không yếu chút nào. Rốt cục, anh đem Khương Tiểu Soái từ trong tay Trì Sính cứu ra.(vì vậy mới ức chế này, hai ông Sính Quách thì được mà hai thụ lại không được vô lý, vớ vẩn, ức chế, dẻo vui...)

Vừa thả Khương Tiểu Soái ra, Trì Sính bên kia lại nói một câu.

“Không có lần sau đâu.”

Khương Tiểu Soái hơi lộ ra kinh hãi.

Quách Thành Vũ liền thay Trì Sính lặp lại một lần.

“Cậu ta nói không có lần sau đâu.”

Trì Sính nói vậy, Khương Tiểu Soái lại có chút áp lực, này giờ huênh hoang lâu như vậy, nếu như giải không được thì tiêu rồi.

Trì Sính đem dãy số ghi đưa cho Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái nhìn kỹ một chút.

“23, 25, 14, 10, 8, 8, 8, 520, 8 ”

Cái này là ý gì? Khương Tiểu Soái âm thầm lú lười, không dám biểu hiện ra trước mặt Trì Sính.

Bất quá, suy nghĩ của cậu so với Trì Sính và Quách Thành Vũ thật sự rõ ràng hơn. Trì Sính và Quách Thành Vũ nhìn thấy chữ số liền nghĩ đến các loại số hiệu công nghệ cao, thậm chí còn dùng chữ số lập ma trận, muốn tính ra vị trí Ngô Sở Ủy.

Kết quả, Khương Tiểu Soái thoải mái mãi mãi đã nhìn ra, những số hiệu này không phải là ghép chữ sao ?

Hai mươi sáu ký tự, Khương Tiểu Soái dựa theo chỉ dẫn của Ngô Sở Ủy đưa ra bốn chữ đầu.

23(W)26(Z)14(N)10(J) ”

Rất rõ ràng, lúc đó Ngô Sở Ủy đã muốn dùng bốn chữ này để diễn đạt “Tôi ở nhà anh” (我在家 - wǒ zài jiā).

Đáng tiếc, Khương Tiểu Soái cũng không ngừng ở đó, cậu cũng lấy ba số tám đổi thành chữ cái. Bởi 520 quá lớn, nhất định không phải dùng để mô tả chữ cái. Theo quán tính suy nghĩ, 520 có nghĩa tôi yêu anh. Vì vậy, Khương Tiểu Soái chính xác đem 5208 ghép chung, xác định đây là chữ biến âm.

Cuối cùng, những ám hiệu này của Ngô Sở Ủy được Khương Tiểu Soái đơn giản hoá thành “wznj-hhh-5208”

Sau đó, Khương Tiểu Soái lại bắt đầu dùng trí tưởng tượng siêu cấp của mình.

Trì Sính ở bên cạnh nhìn Khương Tiểu Soái ấp úng nửa ngày cũng không sắp xếp ra cái gì hoàn chỉnh, nhin không được mở miệng hỏi “Giải được chưa?”

Sau khi Khương Tiểu Soái thử rất nhiều chữ, cuối cùng cũng liên kết thành một câu đầy đủ.

Nhưng những lời này khiến cậu khó thể mở miệng.

“Giải thì giải ra rồi, nhưng anh...”

“Đừng bày vẽ nữa.” Quách Thành Vũ cũng nóng nảy “Mau nói đi.”

Khương Tiểu Soái đưa ánh mắt cảm thông về phía Trì Sính, “Anh nên chuẩn bị tâm lý thật tốt, kết quả này, có chút ghê gớm.”

Sắc mặt Trì Sính đổi rồi lại đổi, ánh mắt ám chỉ Khương Tiểu Soái tiếp tục.

Khương Tiểu Soái thực sự nói không nên lời, liền viết ra giấy đưa cho Trì Sính xem.

Trên giấy rõ ràng viết

“Ta chỉ muốn nói ha ha ha tôi yêu ba anh.”

Trì Sính “... ”

.....

Giải thích thêm về dãy số của Ngô Sở Ủy cho bạn nào không theo kịp: 23, 25, 14, 10, 8, 8, 8, 520, 8

Dãy số này chia làm 3 phần: 23, 25, 14, 10 - 8, 8, 8 - 520, 8
 - 23, 25, 14, 10 - Ý nghĩa như Khương Tiểu Soái lý giải ở trên
 - 8, 8, 8 - bababa # búbùbù - Không, không, không
 - 520, 8 - wǔèrlíngba # - wǒzàinǐjiā
 Lý giải theo Khương Tiểu Soái: “wznj-hhh-5208”
 - wznj - wǒzhīnéngjiǎng - Tôi chỉ có thể nói
 - hhh - ba chữ này phát âm giống tiếng cười “hắc hắc hắc”
 - 5208 - wǒàinǐba - Tôi yêu ba anh

225. Chương 225 - Lệnh Pha

Ngô Sở Úy đang ở trong phòng đi đi lại lại, đột nhiên, cửa có tiếng truyền đến mấy tiếng cạch cạch.

Ngô Sở Úy đã ở đây bốn ngày, bình thường ban ngày Trì Viễn Đoan rất ít khi đến đây, thỉnh thoảng ông cũng về ngủ, nhưng chưa bao giờ về vào lúc này.

Chẳng lẽ. . . Trì Sính tới?

Ngô Sở Úy hưng phấn vui vẻ vọt đến bên cửa, bên kia Trì Viễn Đoan vừa mới nắm vào tay vịn cửa, còn chưa kịp đẩy ra.

Ngô Sở Úy bên trong liền mở tung ra.

May là Trì Viễn Đoan trọng tâm vững vàng ổn định, phản ứng kịp thời rút tay lại, nếu không khẳng định đã ngã về phía trước, số may mắn thì ngã vào Ngô Sở Úy, xấu số thì đã nằm dài trên đất rồi.

Ngô Sở Úy sững sờ kinh hãi khi nhìn thấy ‘Trì Sính già’ hơn hai mươi tuổi, tâm trạng trong nháy mắt rơi xuống đáy vực.

Chú à, không có việc gì sao lại trở về nhà giờ này chứ? Nhìn thấy chú không phải là làm con giết mình hay sao?

Trì Viễn Đoan so với Ngô Sở Úy còn kinh ngạc hơn, nhưng ông che giấu tâm tình rất tốt.

“Đứng đây làm gì?”

Ngô Sở Úy lập tức toát ra một nụ cười sáng lạn.

“Chào mừng chú về nhà ạ!” (Mẹ! như vợ chồng ý..)

Nói xong hai tay hướng vào trong phòng, làm ra tư thế hoan nghênh giả tạo.

Trì Viễn Đoan không lộ ra chút vui mừng, trái lại trầm mặt nhắc nhở, “Đừng giữ trò với tôi.”

Ngô Sở Úy bĩu môi, đi theo sau Trì Viễn Đoan nói: “Con có giữ trò gì đâu, con cả ngày một mình ở nhà, rất là buồn chán. Vừa hay chú lại về, con có thể không vui sao?”

“Biết chán thì nhớ cho kỹ, sau này tránh xa Trì Sính ra.”

Ngô Sở Úy càng nghe càng cảm thấy mình mới là con của Trì Viễn Đoan.

Theo Trì Viễn Đoan đi tới cửa phòng, đôi mắt gian xảo nhìn vào trong.

“Chú à, chú tính chừng nào thả con ra?”

Một lúc lâu, Trì Viễn Đoan mới lạnh lùng mở miệng.

“Chờ chừng nào cậu nghĩ thông suốt rồi, quyết định chia tay với Trì Sính, tôi sẽ thả cậu ra.”

Ngô Sở Ủy vẻ mặt không chút thay đổi, “Chẳng lẽ chú muốn ở cùng con đến hết đời?”

Trì Viễn Đoan nghe thấy giọng điệu cố chấp này của Ngô Sở Ủy, thở không ra hơi.

“Cậu, nếu dám làm như vậy, tôi cũng không ngại dây dưa với cậu, dây dưa tới khi tôi chết mới thôi.”

Ngô Sở Ủy nuốt nước bọt, “Lỡ cô biết sẽ không hay đâu.”

Ánh mắt dữ tợn của Trì Viễn Đoan trong tích tắc chiếu lên mặt Ngô Sở Ủy.

“Mẹ của Trì Sính có hồ đồ, cũng không thể cho rằng tôi thích một thằng nhóc không biết xấu hổ như cậu! Cậu nói xem một thằng nhóc mặt mày sáng láng như cậu, sao trong đầu lại có suy nghĩ biến thái này? ! ”

Ngô Sở Ủy bày ra dáng vẻ uất ức rất lúng túng nói, “Chú à, con không có ý đó, con là nói nếu cô biết chuyện giữa con và Trì Sính thì không tốt lắm, người làm mẹ đều không phải rất yếu đuối hay sao?” (Trì lão gia mới biến thái ha ha..)

Sắc mặt Trì Viễn Đoan thay đổi mấy lần, cuối cùng không nói gì, mặt lạnh đi vào nhà vệ sinh.

Ngô Sở Ủy hằm hừ, còn nói trong đầu con suy nghĩ biến thái, đầu óc người không phải cũng suy nghĩ vậy sao?

Trì Viễn Đoan từ phòng vệ sinh đi ra, cũng không thèm liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy, mạnh mẽ đi vào thư phòng, đứng trước kệ sách tìm kiếm.

Ngô Sở Ủy lại đuổi theo, giọng tán gẫu hỏi, “Hôm nay sao chú về sớm vậy?”

“Về thu dọn, chuẩn bị khảo sát ngoại tỉnh ba ngày.”

Ngô Sở Ủy vừa nghe nói Trì Viễn Đoan phải rời khỏi, còn nghĩ là có hi vọng. Ba ngày đó! Trì Sính dù có chậm chạp thế nào đi nữa, ba ngày cũng đủ để anh ta giải ra rồi nhỉ?

Không ngờ Trì Viễn Đoan ngay sau đó nói, “Cậu cũng thu dọn đi, buổi chiều đi theo tôi.”

Mặt Ngô Sở Ủy trong nháy mắt từ hớn hở trở lên u ám.

“Cái gì? Con cũng phải đi với chú?”

“Cậu không phải nói ở nhà một mình buồn chán sao? Vừa hay tôi đem cậu đi ra ngoài hóng gió, cậu cũng nhân dịp này tham quan các công ty tiên tiến của tỉnh khác, học hỏi kinh nghiệm phát triển của người ta.”

Ngô Sở Ủy giọng nói có chút khổ sở “Ý tốt của chú con xin nhận, nhưng con thật không muốn cùng chú chạy ngược chạy xuôi. Nói thật với chú hàng ngày chú thấy con vui vẻ, nhưng thật ra tâm trạng con không tốt. Con nghĩ nhân dịp chú ra ngoài thì mình ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, đợi chú về con sẽ ra mở cửa cho chú.”

Trì Viễn Đoan mặt không đổi sắc, “Tôi cũng nói thật với cậu mà, cho nên tôi đưa cậu ra ngoài! Cũng bởi vì để một mình cậu ở đây thấy không yên tâm. Cậu cũng coi như theo tôi tán gẫu nói chuyện, nhanh lên thu dọn đồ đạc đi.” (Đẳng cấp bố chồng...)

Ngô Sở Ủy thấy việc này không còn một tí nào để mà thương lượng thêm, không thể làm gì khác hơn nữa, sụ mặt hỏi, “Khi nào thì đi ạ?”

“Khoảng mười hai giờ.”

Ngô Sở Ủy nhìn xuống đồng hồ, đã hơn mười một giờ rồi. Ôi trời ơi! Thời gian không còn nhiều, cũng chỉ còn tầm bốn mươi phút nữa thôi.

Trì Sính có thể giải mật mã trong thời gian ngắn như vậy hay sao?

Ngộ nhỡ, chờ mình đi anh ấy mới hiểu ra, có mang theo người xông đến, thì cũng không phải tự mình chui đầu vào lưới hay sao? Nếu để cho Trì Viễn Đoan biết, trong cơn tức giận có thể đem mình giam xa 9 tỉnh liên, có lẽ mục đích lần này ra ngoài chính là muốn đem mình đi giam giữ đến nơi ‘quỷ không biết thần không hay’?

Trong đầu Ngô Sở Ủy hiện lên viễn cảnh vô cùng thê thảm.

Đang nghĩ ngợi, Trì Viễn Đoan mở miệng lần nữa.

“Sao còn không nhanh đi thu dọn?”

Ngô Sở Ủy không lưu loát nói, “Không... vội ...mà? Không phải còn gần một tiếng hay sao ạ?”

“Cậu không định ăn cơm?” Trì Viễn Đoan ánh mắt nghiêm nghị, “Chúng ta đi lúc mười một giờ ba mươi, đi sớm còn ăn cơm, cơm nước xong xuôi thì cũng mười hai giờ là vừa.”

Lại sớm nửa tiếng, Ngô Sở Ủy bấm ngón tay tính toán, vậy không còn nổi đến mười phút hay sao?

Nghĩ vậy, Ngô Sở Ủy cấp tốc chạy vào phòng ngủ, cấp tốc phát ám hiệu cho Trì Sính.

Bên này Trì Sính đang tranh luận tới, tranh luận lui, anh một mực chắc chắn Khương Tiểu Soái giải mã sai. Bản thân Khương Tiểu Soái cũng hiểu được rằng có chỗ không đúng, nhưng vì mặt mũi, vẫn cứ kiên trì bảo vệ bản thân mình giải đúng rồi.

Đúng lúc này, đồng hồ của Trì Sính lại rung một cái.

Khương Tiểu Soái vội vàng nhìn xuống.

“Một giờ năm phút.”

Ngô Sở Ủy dừng lại một chút, để bên kia có thời gian ghi lại mật mã. Vừa mới định vận mật mã thứ hai, cửa không chút động tĩnh đột nhiên mở, thân hình cao lớn của Trì Viễn Đoan lắc lư đi vào.

Ngô Sở Ủy sợ đến kinh hồn bạt vía, hai tay vội vàng rũ xuống.

Kết quả, Trì Viễn Đoan chỉ là từ trong ngăn kéo lấy ra hai bộ quần áo liền đi ra ngoài.

Ngô Sở Ủy thở ra ra một cái, tim đập chân run.

Sau đó lại tiếp tục nâng tay lên, di chuyển thời gian. Bởi vì tinh thần vẫn còn trong trạng thái khẩn trương, kim đồng hồ trong tay xoay xoay, cuối cùng lại dừng ở một giờ năm phút.

Chết tiệt! Minh hình như vừa chỉnh thời gian này rồi..!

Vốn Ngô Sở Ủy muốn nhấn hai chữ: K (- kuài= nhanh) 0 (- dian=lên) (nhanh lên). Nhưng hiện giờ lại dư một chữ K, bản thân ngẫm lại, KKD (nhanh nhanh lên) cũng không tồi, càng biểu hiện tâm lý vô cùng lo lắng của bản thân.

(Số 11= Kim giờ chỉ một kim phút chỉ một vậy là số 11, mà vị trí chữ K trong bảng chữ cái là vị trí thứ 11)

Vì vậy, lại chỉnh kim đồng hồ về bốn giờ.

(4 giờ ý chỉ số 4= chữ D)

Khương Tiểu Soái đem ba chữ lớn vừa rồi viết ra giấy, nhìn chữ vừa viết, cuối cùng đập bàn một cái phán như thánh.

“Anh còn nói tôi giải không đúng, căn bản thì không sai! Anh tự mình nhìn đi, cậu ấy vừa phát tín hiệu gì?”

Ánh mắt Trì Sính âm u nhìn tờ giấy.

Trên giấy chỉ có ba chữ lớn——K,K,D.

Khương Tiểu Soái lớn tiếng giải thích rõ ràng, “Thấy rồi chứ? Cậu ấy nhấn với anh. ‘Đã hiểu chưa?’.”

[Note: (- kànkaidian)- Ở chương 224 bảo là ” tôi yêu ba anh, đã hiểu chưa?.”]

Lúc này, sắc mặt của Trì Sính thật sự thay đổi.

Tạm thời thì bất kể những lời này là đùa giỡn hay là thật, chỉ nhìn một cách đơn thuần hai câu này thôi cũng có đáp án, cũng đủ để cho Trì Sính nghiêng răng nghiêng lợi.

Ngô Sở Ủy bên này vô cùng lo lắng chờ đợi, liên tiếp nhìn đồng hồ, mười phút,... năm phút, bốn phút... ba phút..... hai phút qua.....Trong đầu dự tính đã đến giờ, Ngô Sở Ủy không cam lòng, vừa mất mấy phút quý giá.

Từng phút từng phút trôi qua càng khó khăn, tiết kiệm phút nào hay phút đấy, hai phút, hay ba phút đều phải siêu cấp tiết kiệm.

Cuối cùng, thật sự không thể để cho Trì Sính thư thả giải mã được, Ngô Sở Ủy không thể làm gì khác hơn là tiếp tục phát cho Trì Sính một ám hiệu. B (Không cần) L (đến) L(đây)."

Khương Tiểu Soái nhìn, lãnh đạm nói cho Trì Sính nghe.

"Cậu ấy nói, 'không cần nói gì.'" (Soái Soái đúng là ĐỈNH mà..)

[Note: - Bù liáo le (cả 'Không cần đến đây' và 'không cần nói gì' đều là B,L,L)]

Mặt của Trì Sính triệt để đen đi, nghiêm lại quyết định đi nhanh ra cửa, thẳng tiến đến nhà họ Trì.

Thầy trò chính là thầy trò, độ ăn ý rất 'lệch pha', râu ông nọ cắm cằm bà kia một hồi giải đáp qua lại, nhưng cuối cùng thì cũng đạt được mục đích giống nhau.

Ngô Sở Ủy bên này đã dọn dẹp đi dọn dẹp lại. Hết bỏ ra rồi lại cho vào, lặp đi lặp lại kéo dài thời gian. Đến không còn bất cứ cái gì nữa để thu dọn mới thôi.

Trì Viễn Đoan hỏi, "Dọn xong chưa?"

Ngô Sở Ủy gật đầu.

"Thì đi thôi." Trì Viễn Đoan cầm lấy túi.

Ngô Sở Ủy đột nhiên biến sắc, hơi lộ ra vẻ lúng túng nói, "Con đi vệ sinh, bụng có chút khó chịu. Năm phút thôi, chú chờ con một chút."

Trì Viễn Đoan đoán giờ cậu ta có dở trò gì thì cũng không còn chiêu gì mà dở ra nữa, liền gật đầu tùy ý cậu đi.

Ngô Sở Ủy quả thực một chút cũng không nghĩ ra được, phía bên ngoài cửa sổ trước sau đều có người canh gác, có chạy ra ngoài được thì cũng sẽ bị người ta tóm vào. Cậu chỉ là cố gắng dây dưa một hồi, chậm được bao nhiêu thì chậm, hoãn được bao nhiêu thì hoãn, cố gắng xoa dịu bản thân một chút đỡ lo lắng.

Một phút đồng hồ sau, Trì Sính đã đến.

Anh khẩn cấp bao nhiêu thì so với Ngô Sở Ủy lại thư thả bấy nhiêu, chạy xe như điên, gió xung quanh rít ầm ầm, anh đến nhanh hơn mười phút.

Biệt thự nhà họ Trì, trước kia chỉ có cảnh vệ, kết quả hiện tại bốn phía đều có người canh gác. Trì Sính vừa nhìn thấy 'thể trận' này, liền biết bên trong có giam người.

Trong lòng hung hăng ứ nghẹn, bùng lên một ngọn lửa.

Sau khi xuống xe, không trực tiếp vào cửa, mà vọt đến chỗ tối. Nhắm ngay vào một tên cảnh vệ đang ngủ gật, 'phịch' một cái đánh vào gáy tên cảnh vệ.

Cách anh không xa có một tên cảnh vệ nhìn thấy Trì Sính, không khỏi sửng sốt. Kết quả chính là vừa kịp định thần, còi báo động trên cổ áo liền bị Trì Sính một quyền đánh nát, không thể kêu thêm cứu viện.

Sau đó, cổ bị siết gắt gao, con người gần như lòi ra ngoài, cổ nổi gân xanh, mặt tụ máu đỏ, rồi bất tỉnh nhân sự.

Hai người cảnh vệ này từ đầu đến cuối chưa kịp hành động gì đã bị Trì Sính kéo đến một nơi 'mát mẻ nghỉ ngơi'.

226. Chương 226 - Cha Con Đại Chiến

Lúc này Trì Sính mới thận trọng từ cửa chính bước nhanh vào trong.

Ở phía bên kia lại có hai người cảnh vệ nhìn thấy Trì Sính, lập tức ẩn còi báo động, đồng thời đi theo Trì Sính vào biệt thự.

Trước đó Trì Viễn Đoan đã căn dặn, nếu như Trì Sính không ở đây, bốn người bọn họ tất cả đều giám sát một mình Ngô Sở Ủy. Nếu như Trì Sính tới, liền tự phân ra hai người canh phòng Trì Sính.

Thế nên, hai người theo Trì Sính, hai người đang bất tỉnh, dưới tầng không hề có cảnh vệ nào.

Ngô Sở Ủy chán nản đứng lên từ trên bồn cầu, lại một lần nữa với lên cửa sổ quan sát ra bên ngoài. Mấy ngày nay cậu cứ cách ba bốn phút lại ngó ra cửa sổ nhà vệ sinh tìm thời cơ thuận lợi chạy trốn. Đáng tiếc mỗi lần cúi đầu nhìn ra, đều thấy cảnh vệ đứng bốn phía tay cầm súng điện, dần dà, cậu cũng không còn ôm mong đợi cái gì. Hiện tại cũng chẳng có chút hy vọng nào chỉ tiện liếc mắt một cái, kết quả phía dưới rõ ràng không có một ai.

Có chút không thể tin được, dùng sức mở to mắt ra một cái, thật sự một bóng người không có.

Yô ! Sao lại có thời cơ đẹp thế này hả trời!!!!

Ngô Sở Ủy không chút sợ hãi lập tức nhảy từ cửa sổ tầng hai xuống. Hai chân chạm đất run run tê dại, không chậm chạp lập tức chạy như điên khỏi nhà.

Lúc này, Trì Sính mới vừa đi tới tầng hai.

Trì Viễn Đoan đứng cách cửa không xa, nghe được còi báo động vang lên, biết ngay là Trì Sính tới. Cấp tốc đi tới cửa phòng vệ sinh, hướng về phòng vệ sinh chống không cảnh cáo.

“Cậu nếu dám ho he một tiếng, tôi lập tức ép dừng mọi dự án hạng mục công ty của các cậu, toàn bộ tổn thất do một mình cậu gánh chịu.” Nói xong, khóa trái cửa phòng vệ sinh lại.

Vừa xoay người muốn mở cửa ra, Trì Sính đã đem cửa đập tung ra. Cửa thép cứng rắn bị anh đập in cả dấu giày lên vô cùng dữ tợn, đủ hiểu cơn thịnh nộ trong lòng Trì Sính lúc này, cái lạnh lập tức bao trùm toàn bộ căn phòng.

Trì Viễn Đoan ánh mắt lãnh đạm nhìn lướt qua trên người Trì Sính.

“Tới đây làm gì?”

Trì Sính không mở miệng giải thích một câu, xông thẳng đến bên Trì Viễn Đoan. Nắm lấy vạt áo của ông, động tác mạnh mẽ đem ông ép đến góc tường, trừng mắt tức giận không có một chút nào tôn kính đối với cha mình.

“Có phải ông đem Ngô Sở Ủy nhốt ở đây?”

Ánh mắt Trì Viễn Đoan hung hãn nhìn lên cái tay đang ‘mạo phạm’ của Trì Sính, gần từng chữ nói.

“Bỏ. . tay. . ra.”

Trì Sính không những không buông tay trái lại còn nắm càng chặt hơn, giọng nói chất vấn lớn tiếng không hề giảm.

“Ngô Sở Ủy có phải bị ông giam ở nơi này?”

Trì Viễn Đoan lia một cái tát vào mặt của Trì Sính, nhưng bị nắm đấm của Trì Sính chặn lại.

“Đây là thái độ của mày đối với cha hay sao?” Trì Viễn Đoan tức giận chất vấn.

Không chút lưu tình Trì Sính đáp lại, “Tôi đối với ông thái độ như thế nào? Ông làm cha có đúng là cha hay không? Già mà không ra dáng người già, xứng để cho tôi dùng thái độ của con trai đối với ông hay sao?”

“Già mà không ra dáng người già” bảy chữ này như giáng một gậy vào đầu Trì Viễn Đoan, cặp mắt ông trong nháy mắt nhuộm một màu huyết sắc, tức giận điên cuồng.

“Mày nói cái gì hả? Mày thử lặp lại lần nữa xem.”

Trì Sính nheo mắt sâu thẳm đe dọa nhìn Trì Viễn Đoan, “Tôi nói sai hay sao? Thừa dịp mẹ tôi không có ở đây, đem người bên cạnh của tôi trói lại mang cậu ta đến đây, cho ăn ngon mặc đẹp, chính là không nỡ thả cậu ta đi, tôi bây giờ còn có thể nói cái gì? Tôi nói ông không ra dáng người già sai hay sao hả?”

Trì Viễn Đoan bị Trì Sính làm cho tức giận suýt nữa thì không thở được.

“Tao chỉ muốn một súng bắn chết mày.”

Nói xong xoay người, tức giận xông đến kết sắt.

Hai gã cảnh vệ vội vàng vào nhà ngăn cản Trì Viễn Đoan lại, tên cảnh vệ thứ nhất nhẹ nhàng khuyên nhủ, “Trì bí thư trưởng, ông đừng nổi giận. Trì thiếu gia đang bức bối, không kìm chế được tính khí nóng nảy, nói ra những lời tức giận cũng là không tránh khỏi.”

“Đúng vậy ạ, giữa cha con có gì mà không thể nói rõ ràng được” Tên cảnh vệ thứ hai tiếp lời.

Trì Viễn Đoan hoàn toàn không nghe khuyên bảo, quay sang giận cá chém thớt lên hai người cảnh vệ vừa nói.

“Các cậu đi ra ngoài cho tôi, không có lệnh của tôi không ai được vào.”

Hai người cảnh vệ mặt lộ vẻ thận trọng, chậm chạp không dám di chuyển.

Trì Viễn Đoan dùng chân nổi giận gầm lên một tiếng, “Không nghe thấy lời tôi hay sao? Cút ra ngoài.”

Cửa ‘phịch’ một tiếng đóng lại, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài.

Trong lúc Trì Viễn Đoan và hai gã cảnh vệ giằng co, Trì Sính đã xoay người vào phòng ngủ. Trên tủ đầu giường có một túi sách, trong túi đều là quần áo mới mà Trì Viễn Đoan mua cho Ngô Sở Ủy, trên đó vẫn còn mùi cơ thể quen thuộc của Ngô Sở Ủy, ‘mùi cỏ lẩn mùi bùn đất’. Lật gối lên, phía dưới có quần lót của Ngô Sở Ủy quên thu dọn. (Vỡ mặt.. bố chồng con dâu..)

Nhìn thấy cái này, máu toàn thân Trì Sính đều đảo ngược, lồng lộn điên cuồng.

Lúc Trì Viễn Đoan đi vào, tay Trì Sính siết cái quần lót, cả người thoát ra một luồng khí lạnh thấu xương.

“Đây là cái gì?” Trì Sính mắt đỏ ngầu chất vấn Trì Viễn Đoan, “Ông đều cùng cậu ta ngủ trên một cái giường vậy còn muốn tôi nghĩ như thế nào?”

Trì Viễn Đoan gập đến độ da đầu đều từ từ bốc cháy.

“Đầu óc mày biến thái không còn gì để nghĩ nữa hả? Mày cho là mày không biết liêm sỉ thì cha mày cũng giống mày không có đạo đức hay sao?”

“Đúng, ông đạo đức cao thượng, ông đạo đức cao thượng như thế nào lại giấu nhem luôn chuyện năm năm trước? Ông cả đời sạch sẽ, tôi có thể đem nước bẩn dội lên người ông hay sao? Ai làm ra tội ác, bản thân ông đã làm những việc xấu gì, đừng tưởng tôi không biết, đừng có nghĩ mình trong sạch, ông trời đâu phải mù.”

Lục phủ ngũ tạng Trì Viễn Đoan sôi lên tức giận, mới vừa còn nóng lòng giờ thì trong lòng hoàn toàn nguội lạnh, cuối cùng thẳng thắn điên cuồng phun ra một câu.

“Mày có giỏi thì giết cha mày đi, để tao xem mày có khả năng lớn đến đâu!”

Trì Sính nhanh bước qua, động tác vô cùng mạnh mẽ kéo Trì Viễn Đoan.

Trì Viễn Đoan mặc dù lãnh đạo tuổi trung niên nhưng thân thể rất tốt, nhưng không thể so với thằng con tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng được. Trên mặt lạnh băng, trông mắt đã nhanh chuyển đỏ trợn trừng hết cỡ, cũng có chút kinh sợ thằng con ‘nghiệt súc’ này.

Trì Sính đem Trì Viễn Đoan kéo tới đẩy lên trên giường, với trong ngăn kéo đã có sẵn còng tay và băng keo ra.

Trì Viễn Đoan nhìn ra Trì Sính muốn làm gì, lúc này mắt trừng trừng trợn lên cảnh cáo.

“Mày cứ thử còng tao lại xem.”

Trì Sinh mặt không đổi sắc nói, “Ông là cha tôi, tôi không thể đánh ông, thế không thể còng tay ông hay sao? Tôi muốn cho ông nếm thử có chân không thể đi, có miệng không thể nói, xem nó có mùi vị ra sao.”

Nói xong, trực tiếp đem Trì Viễn Đoan còng lại, lấy băng keo dán xung quanh miệng ông.

Sau đó xoay người đi ra ngoài, anh ta đi tới cửa phòng vệ sinh nhìn chằm chằm vào đó.

Cửa bị khóa, một cước đá không văng cánh cửa, cước thứ hai cánh cửa bị Trì Sinh đập nứt ra. Bên trong không có một bóng người.

Con mắt dừng mãnh phun ra một nguồn sát khí cao ngút, đi về căn phòng Trì Viễn Đoan, mạnh bạo xé băng keo trên miệng cha anh xuống không một chút nhẹ nhàng.

“Ngô Sở Ủy đâu?”

Trì Viễn Đoan đau đến lông mày nhíu lại, trong giọng nói lộ ra âm thanh lạnh đến rùng mình.

“Còn ở đó pha trò với tao sao? Một người thì gây rối đánh lạc hướng cảnh vệ, một người thì nhân cơ hội bỏ trốn, tìm người không thấy lại tới hỏi tao! Trì Sinh, mày thật là đứa con ngoan, những tính toán lươn lẹo đều để đối đãi cha mày!”

Trì Sinh vừa nghe Trì Viễn Đoan nói những lời này trong nháy mắt hiểu chuyện gì xảy ra.

Trì Viễn Đoan vừa nhìn ánh mắt này của Trì Sinh cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Trì Sinh vừa muốn đi nhanh ra ngoài, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quay người lại, lại đem băng keo dán lên miệng Trì Viễn Đoan. (Khổ thân ông nội Trì quá..)

Trì Viễn Đoan chưa bao giờ bị người khác làm cho tức giận điên cuồng đến như vậy, trong lòng như thiêu đốt, giận đến độ đầu đầy mồ hôi. Mắt nhìn đồng hồ treo tường, thời gian sắp đến, sắp phải đi gặp các vị lãnh đạo tỉnh khác, nhưng hiện tại không thể đi được, miệng thì không mở ra được thì làm sao bây giờ.

Lúc này mới nhớ tới bản thân vừa mắng chửi hai tên cảnh vệ. trong lòng tái mét, hối hận cũng không kịp. Ông nhìn hai tên cảnh vệ xem hai người đó có thấy không, hay hai người họ có không chịu nghe lệnh của ông mà ngó nghiêng tình hình bên trong nhà hay không.

Nhưng hai tên cảnh vệ đặc biệt nghe lời, đứng nghiêm như hai pho tượng trước cửa nhà, vô cùng nghiêm túc canh giữ.

Đến lúc có một chiếc xe chậm chậm chạy đến cửa nhà.

Hai vị lãnh đạo bước xuống, hướng hai tên cảnh vệ hỏi, “Trì bí thư trưởng có ở nhà hay không?”

Cảnh vệ gật đầu, “Vẫn ở trong nhà ạ.”

Hai vị lãnh đạo liếc mắt nhìn nhau, gương mặt nhăn lại khó hiểu, ở trong nhà đến bây giờ còn không ra sân bay, để cả đoàn chờ một mình ông ta. Gọi điện thoại cũng không thấy nghe máy, còn tưởng ông ta xảy ra chuyện gì rồi.

Vì vậy, vội vã đi lên tầng hai.

Trì Viễn Đoan nghe được tiếng bước chân trong nháy mắt, liền biết ‘xong đời’ rồi.

Cuối cùng cửa bị đẩy ra, hai vị lãnh đạo nhìn thấy cảnh trong phòng, sắc mặt lập tức xám xịt.

Một vị vội vã chạy đến mở còng tay cho Trì Viễn Đoan, một vị quay đầu chất vấn tên cảnh vệ.

“Có chuyện gì xảy ra vậy, hai người tại sao lại để chuyện lớn như thế xảy ra mà không hề hay biết? Các cậu canh giữ kiểu gì thế hả?”

Cảnh vệ nhỏ giọng giải thích, “Vừa rồi Trì bí thư trưởng và Trì thiếu gia có chút tranh chấp, yêu cầu người ngoài tránh ra ngoài, cho nên.”

Vừa nghe lời này, hai vị lãnh đạo hiểu ra vấn đề, tất cả im lặng, không nói lên lời.

Gương mặt già nua kia của Trì Viễn Đoan trong nháy mắt tất cả đều đem vứt qua một bên. Vô cùng bình tĩnh.

Lên xe, không hỏi không nói bất cứ câu gì, lập tức gọi điện cho thư ký ra lệnh.

“Công ty Ngô Sở Ủy, đơn vị Trì Sính, chỗ ở hiện tại của Trì Sính, phòng khám Ngô Sở Ủy hay đến..... Mấy địa điểm quan trọng này nhanh chóng lùng bắt cho tôi, những nơi khác cũng không được bỏ sót một ngõ ngách nào. Cậu ta vừa chạy trốn, lại không có điện thoại rất có thể còn chưa gặp được Trì Sính! Ngay lập tức tóm cậu ta lại cho tôi, tuyệt đối không được làm hại đến cậu ta.”

227. Chương 227 - Trần Trường Chạy

Sau khi Ngô Sở Ủy chạy từ nhà Trì Viễn Đoan ra ngoài, không dám chạy ra đường lớn, chọn con đường nhỏ hẹp ô tô không đi qua được mà chạy. Bởi vì, cậu đang trốn thuộc hạ của Trì Viễn Đoan rất có khả năng sẽ đuổi theo, nhưng đồng thời cũng bỏ lỡ cơ hội gặp Trì Sính. Chạy đến khi cảm thấy đủ xa, Ngô Sở Ủy mới tìm đường lớn.

Trên người không có tiền, cậu cũng không dám bắt taxi, sợ có người lòng bắt, có thể liền bị nhốt luôn trong xe.

Chạy hơn hai tiếng, Ngô Sở Ủy chạy hết nổi rồi, tìm một chỗ mát mẻ ngồi xuống nghỉ ngơi, mồ hôi lấm tấm trên trán, cơ thể ướt đầm mồ hôi lã xuống. Cậu thở hổn hển nhìn tới nhìn lui xe cộ trên đường, trong lòng vô cùng xúc động, đại khái vì đã lâu lắm rồi cậu chưa nhìn thấy phương tiện qua lại, không được nhìn thế giới sống ra sao, cảm giác những gương mặt xa lạ kia lại vô cùng thân thiết. (Khổ Ủy Ủy quá..)

Nghĩ như vậy, Ngô Sở Ủy kiên quyết, mạnh mẽ hơn sẽ không bao giờ trở lại ‘phòng giam’ kia nữa.

Cảm giác đã nghỉ đủ, Ngô Sở Ủy lại lê bước chân nặng nề lên đường, vốn muốn đến đơn vị Trì Sính! Bởi vì bây giờ là giờ làm việc. Nhưng sau lại cảm thấy Trì Sính có khả năng đang ở công ty của mình, dù sao thì cũng đang làm dự án hạng mục lớn như vậy, không có người chỉ đạo là không thể được.

Vì vậy, Ngô Sở Ủy chạy bộ hướng đến công ty.

Trì Sính đi xung quanh hai tiếng đồng hồ vẫn không tìm được người, dự đoán Ngô Sở Ủy chắc chắn lựa chọn phương án chạy bộ. Lại dựa theo tư duy của Ngô Sở Ủy suy đoán ra, cảm giác được thứ quan trọng nhất với cậu ta là công ty, nên sẽ quay về công ty đầu tiên, Vì vậy tăng thêm mấy trợ thủ đi tìm, nếu đi ngược hướng từ công ty có thể sẽ gặp được Ngô Sở Ủy dọc đường.

Ngô Sở Ủy hùng hổ chạy bán sống bán chết, bây giờ đang ngồi nghỉ ở ghế đá công cộng. Lúc này cậu cách công ty không đến 1,5 km nữa.

Lau một chút mồ hôi, tưởng tượng Trì Sính nhìn thấy mình sẽ vô cùng kinh ngạc vui mừng, tinh thần, sức khỏe lại tăng lên vùn vụt. (Về ba ba đập cho lại kều.)

Vừa muốn đứng dậy tiếp tục chạy, đột nhiên một giọng nói từ trên đỉnh đầu nện xuống.

“Người anh em, cậu có nhìn qua người này hay chưa?” (Võ mặt này..)

Ngô Sở Ủy cúi đầu, không dám nhìn vào tấm hình, trong hình chắc chắn là cậu, một hơi nóng lan tỏa trên mặt, mồ hôi vừa mới lau đi thì lại tuôn ra ầm ầm.

Trong lòng bắt đầu run lên, đầu cúi gằm xuống, còn chưa dám mở miệng lập tức vội vã chạy đi.

Người kia trong tay vẫn cầm tấm hình Ngô Sở Ủy, càng nhìn càng thấy giống, Vì vậy từ phía sau đuổi theo.

“Này, chờ chút....”

Có gọi thế nào thì cậu cũng không nghe thấy gì, Ngô Sở Ủy như cười trên ‘phong hỏa luân’ điên cuồng chạy, gió rít ầm ầm, sao có thể nghe rõ tiếng gọi. Cậu sao biết được đây là người của Trì Sính phải đi tìm? Ngay

cả việc Trì Sính đi tìm Trì Viễn Đoan cậu cũng không hay biết, đầu chỉ quanh quẩn việc Trì Viễn Đoan muốn tóm cậu trở lại. Đang chạy trốn thì trên đường thấy ai chả giống như người đó. Sợ hãi lẫn át tâm trí. (Phong hỏa luân là hai bánh xe của Na Tra đó.)

Vị đại ca đuổi theo phía sau kêu gào khốn khổ, vất vả lắm cũng muốn mình là người lập công, thế mà ‘vị tổ tông ba đời’ này không cho anh cơ hội lập công này.

“Này, tôi chính là thủ hạ của Trì Sính.” vừa đuổi theo vừa rống to kêu gào.

Ngô Sở Ủy nào có nghe thấy đâu? Trong tai toàn tiếng ù ù gió thổi.

Người phía sau chạy hết nổi, đường cùng đành phải gấp rút gọi điện cho Trì Sính.

“Trì thiếu gia, có vẻ tôi vừa thấy Ngô Sở Ủy. Kết quả tôi vừa hỏi cậu ấy, cậu ấy liền chạy bạt mạng, đuổi theo thế nào cũng không kịp.”

Trì Sính biến sắc, “Cậu thấy cậu ta ở đâu?”

Vị trợ thủ kia thở mãi mới ra hơi, mới thốt ra địa chỉ được.

Trì Sính cúp điện thoại, lập tức lái xe điên cuồng chạy trên đường Ngô Sở Ủy chạy qua chạy đến ngã ba mà tên trợ thủ phát hiện ra cậu. Nhưng Ngô Sở Ủy như một con chuột nhỏ, luồn lách, chạy mất tăm mất dạng, không để lại dấu vết.

Kết quả, người vẫn không tìm được, Trì Sính còn ngửi thấy mùi dị thường xung quanh đây.

Trên con đường này, trừ anh và tên thuộc hạ cấp dưới ra thì vẫn còn một vài bóng người khác nữa. Tính toán qua loa thì anh đã công Trì Viễn Đoan đã qua hơn hai tiếng rồi, khẳng định ông ta đã được giải cứu, một khi chân tay tự do, việc đầu tiên chính là tóm Ngô Sở Ủy quay về.

Nghĩ như vậy, Trì Sính nóng nảy, anh nghĩ nhất định trong khoảng thời gian ngắn nhất phải tìm ra Ngô Sở Ủy. Để cậu ở ngoài đường càng lâu thì càng nguy hiểm.

Vì vậy, Trì Sính đem xe dừng sát ở ven đường.

Vừa mới bước xuống xe được một lát, liền có một tên bip bọm không sợ chết tìm đến của xe.

“Chàng trai đẹp này, xin giúp một chuyện, tôi đến Bắc Kinh tìm người thân. Vừa mới xuống tàu ví tiền liền bị người ta cướp mất, điện thoại cũng không thấy. Anh thương xót, có thể cho tôi xin mấy đồng lẻ được không? Tôi muốn đến bộ điện thoại công cộng gọi cho người nhà cứu giúp.”

Mánh khéo bip người loại này đã rất OUT (lộ liễu), đường cái đều đầy thể loại lừa bip vặt vãnh thế này. Có người biết rất rõ rằng đây chính là tên bip bọm, nhưng vì thấy bị quấy rầy, vì chút mặt mũi, một vài tệ cũng không đáng là bao, cũng liền bỏ tiền cho. Nhưng nhiều người bip bọm ‘tích tiểu thành đại’ một ngày lừa đảo ‘thu nhập’ cũng không hề ít.

Trì Sính liếc nhìn người bip bọm giọng nói địa phương, thoát nhìn tuổi trung niên có vẻ trung thực, kéo đến vệ đường, thản nhiên nói, “Ông không phải đang muốn lừa gạt tiền hay sao? Tôi cho ông một cơ hội, cho ông luôn một tháng ‘thu nhập’ trong vòng một ngày.” (Cái bang tìm người rất tốt..)

Người đàn ông trung niên ngăn người ra, nghiễm nhiên có chút không tin Trì Sính.

Trì Sính lấy trong ví năm trăm tệ nhét vào tay ông ta, tên lừa bip lấy tay xoa xoa một cái, thật đúng là nhân dân tệ nha. Nhìn lại xe Trì Sính lái, nhìn trang phục của anh mặc, liền biết bản thân mình gặp được quý nhân,” Có việc gì anh cứ nói, chỉ cần có tiền chuyện gì cũng làm dù có giết người tôi cũng cố hết sức làm.”

Trì Sính hỏi, “Chuyện mất mặt có làm hay không?”

Tên bip bọm thờ phỉ một cái, “Tôi làm cái công việc này rồi thì còn sợ mất mặt nữa hay sao?”

Trì Sính gật đầu, “Tốt lắm, giờ tôi chỉ cậu vào đường nào cậu chạy vào đường đó, cứ dọc đường mà chạy, ‘trần truồng mà chạy’, lúc nào tôi bảo ông ngừng mới được dừng lại. Xong việc tôi trực tiếp cho ông hai mươi nghìn tệ.”

Tên bịp bợm vừa nghe số tiền này không cần cân nhắc lập tức đồng ý, hai mươi nghìn tệ cơ mà! Chịu khổ một tý là có thể nhận được số tiền này, hơn nữa làm nghề này bao nhiêu năm ông mới có thể kiếm được mấy nghìn tệ đây? Nhưng có chút mạo hiểm sợ bị cảnh sát bắt được. Trần trường chạy tuy rằng có chút mất mặt, nhưng cơ bản thì cũng chẳng ai quen biết ông, cùng lắm cũng chỉ bị cảnh sát dạy dỗ một trận là cùng, so với đi bịp bợm lừa gạt thì mạo hiểm quá nhỏ bé, không đáng kể.

Huống hồ mất mặt xấu hổ cũng không phải một mình ông, còn có người trên đường cởi quần ra còn chả được xu nào. Mình chỉ cần tùy tiện ném cái sĩ diện vớ vẩn đấy đi lại có thể nhận được hai mươi nghìn tệ, rất đáng rất đáng, vô cùng đáng.

Lúc này quay sang Trì Sính cam đoan, “Cậu đẹp trai yên tâm, tôi nhất định sẽ cởi sạch, sẽ thật phong cách mà chạy.” (Gặp đúng thằng cha biến thái.)

Nói cởi liền cởi, nhưng bị Trì Sính ngăn lại.

“Đây là thể căn cước của tôi, ông cầm nó, nếu có cảnh sát ngăn cản ông, ông liền đem thân phận tôi ra mà làm chứng sẽ được thả. Mọi cảnh sát đều biết tôi, nếu có người làm khó dễ ông cũng không phải sợ, tôi ở cách ông không xa, sẽ ngay lập tức chạy tới, xảy ra chuyện gì tôi liền chịu cho ông.”

Tên bịp bợm gạt đầu, “Cậu đẹp trai, tôi tin cậu.”

Năm phút đồng hồ sau, tên bịp bợm đứng bên đường cởi quần áo, liều mạng hướng về phía con đường Trì Sính chỉ định mà chạy thực mạng. Người không một mảnh vải, cơ thể trắng sáng dưới ánh mặt trời lại vô cùng bắt mắt.

Ông ta ở phía trước chạy, Trì Sính chậm chậm ở phía sau theo sát.

Đầu năm đến giờ, chuyện gì chả có, đi bộ vì môi trường, nude vì môi trường, rồi diễu hành các thể loại, còn chuyện người điên chạy ở đường cũng rất nhiều nhưng người mà trần trường chạy ngoài đường thì cũng chưa có ai làm qua, ngay lập tức cả con đường chưa đến nửa tiếng đã đông đúc người đến xem chuyện gì xảy ra.

“Ôi, nghe nói gì chưa? trên đường Viện khoa học có người trần trường chạy.”

“Sao tôi lại nghe người ta nói ở ngã ba phía đông đường phố bên kia hả?”

“Hình như không mảnh vải che thân, mẹ ơi, người này quả thật ghê thoáng.”

“Không phải là học sinh, sinh viên chứ.”

“....”

Ngô Sở Ủy để trốn đuối bắt, chỉ di chuyển nơi đông người, một mặt là ẩn nấp cho kín đáo, mặt khác gây khó khăn cho việc truy đuổi. Theo đoàn người đi tới đoạn đường này, Ngô Sở Ủy nghe được nhiều người bàn tán qua lại, vừa nghe đến chuyện lạ này bản thân cậu khó kìm nổi tính hóng chuyện, đưa tin, liền muốn đi theo chen vào góp vui.

Vì vậy, quay đầu ngó trái ngó phải, nhìn thấy hai người phụ nữ đi đến gần.

“Này, các chị này, các chị nghe tin ở đâu đấy.”

Hai người phụ nữ nhìn thấy trai đẹp hỏi chuyện, lại vô cùng hăng hái buôn chuyện. Vốn chuyện cũng không đến nỗi, bị hai người thêm mắm thêm muối kể nể các kiểu, chuyện lại càng thêm phần thú vị.

Người qua đường nghe nói chuyện mới mẻ thú vị, nhiều lắm là bàn tán một vài câu, sau đó thì lại bình thường mà đi, không quan tâm quá nhiều.

May mắn thì nhìn một chút người đàn ông trần trường chạy, không thì thôi.

Bởi vì bản thân đều có chuyện bận rộn, cho nên không ai rảnh rỗi đến độ mà đuối theo điều tra tung tích người này.

Nhưng Ngô Sở Ủy thì khác, cậu hiện giờ là loại dạo chơi, trên đường chỗ nào có người đều có thể chạy đến. Cậu vì sao không nhân cơ hội này xem náo nhiệt, cho dù bị bắt cũng không có gì hối hận.

Vì vậy, Ngô Sở Ủy bắt đầu đi khắp hang cùng ngõ hẻm, dò xét chuyện xung quanh, không phải chỉ nhìn trực tiếp mà còn chen lén nghe người ta buôn chuyện.

Trì Sính đi phía sau tên bịp bợm không quá hai trăm bước chân, không một ai chú ý đến anh, tất cả đều tập trung vào tên bịp bợm kia. Có vài người đàn ông muốn trêu chọc tên bịp bợm, mà đi theo huyết sát phá đám, cười nhạo, rồi lại hô hào bạn thân này nọ, vì vậy mọi người xung quanh lại được một trận cười vang.

Rất nhanh, ánh mắt Trì Sính xuất hiện một bóng hình quen thuộc.

‘Người kia’ từ phía trước khúc quanh lao tới, còn nhìn về phía Trì Sính, cũng không nghĩ đến đây là ông chồng nhưng nhớ năm ngày năm đêm. Mà cấp tốc cầm đầu chạy về bên kia, phát hiện mục tiêu, bước chân như muốn đuổi theo. Chạy rất là hăng hái, bộ dạng rất là thích thú.

Tên tiểu dân dăng này thật có tâm phản bội Trì Sính mà!.

Ngô Sở Ủy còn đang chạy đuổi theo, đột nhiên vai bị vỗ một cái.

“Xem thấy vui hả?”

Ngô Sở Ủy chăm chú nhìn người đàn ông đang trần truồng chạy, ngay cả giọng của Trì Sính cũng không nghe ra.

“Đúng vậy, anh cũng tới xem náo nhiệt..... HẢ....”

Ngô Sở Ủy vốn còn nghĩ đã có người chung chí hướng muốn cùng “Người qua đường” kia trò chuyện vài câu, kết quả mắt ngó sang bên cạnh nhìn anh ta, nụ cười trong nháy mắt tắt lịm, chân không bước được tiếp.

Dừng lại mất vài giây, kích động đến độ như con vượn con nhảy lên lưng Trì Sính, cánh tay dùng sức siết cổ anh.

“Anh, sao giờ mới đến hả?!!!!!!!” (nghe ngọt hết cả lòng mề)

Trì Sính hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ông đây đã tới lâu rồi, nhìn chăm chăm cậu đã nửa ngày, cậu còn chưa từng đảo mắt qua phía tôi!.

Nhưng Ngô Sở Ủy lại đem mặt mình vùi vào hõm cổ anh âu yếm, lòng của Trì Sính liền mềm nhũn, không còn chút tức giận nào lại vô cùng ôn nhu.

Liền ôm ‘cái dây lưng’ của anh nhét vào trong xe, về nhà sẽ trừng trị sau.

Gọi tên bịp bợm một tiếng, trả cho ông ta không thiếu một xu tiền công.

Tên bịp bợm lau lau mồ hôi trên trán, cười cười trả lại thẻ căn cước cho Trì Sính.

“Cậu đẹp trai, sau này còn cần người trần truồng chạy cứ tìm tôi, lần tới vừa mua vừa tặng, trần truồng chạy miễn phí hô to khẩu hiệu luôn.”

228. Chương 228 - Hình Phạt Ngọt Ngào

Vì lý do an toàn, Trì Sính trước tiên đem Ngô Sở Ủy tới chỗ Quách Thành Vũ.

Khương Tiểu Soái vừa từ phòng khám chạy tới, sợ hãi như Ngô Sở Ủy đến mà không ai giúp đỡ. Quách Thành Vũ vẫn luôn chờ trước cửa nhà, quét sạch mọi thành phần khả nghi xung quanh, bảo hộ Ngô Sở Ủy và Trì Sính trở về.

Ngô Sở Ủy mới vừa vào tới cửa, Khương Tiểu Soái liền vọt tới, hai người ôm vai bá cổ, rất là thấm thiết.

Trì Sính và Quách Thành Vũ đứng ở bên cạnh, cùng giương mắt nhìn hai người bạn họ.

“Tôi cho cậu biết, không có tôi thì chắc cậu không về được rồi, ám hiệu cậu gửi đến đều là tôi phá giải!” Khương Tiểu Soái không biết xấu hổ khoe khoang. (Soái ơi sao em lại làm vậy.)

Ngô Sở Ủy dùng ánh mắt miệt thị liếc Trì Sính, lại ôm chặt một cái ra vẻ khen ngợi, đẩy cậu càng gần tới chỗ chết.

“Có người bình thường luôn tỏ vẻ thông minh, đến lúc quan trọng cơ bản là không thể trông cậy.” Ngô Sở Ủy chỉ nói bóng gió.

Khương Tiểu Soái phụ họa tiếp, “Đúng vậy, đầu óc chỉ dùng cho mấy thứ không đáng hoàng thôi.”

Trì Sính và Quách Thành Vũ cùng đồng loạt trúng chiêu.

Khương Tiểu Soái thấy bốn phía chân mày anh tuấn của Ngô Sở Ủy còn có máu ứ đọng mờ mờ, nhin không được dùng giọng đau lòng nói, “Ồi, hôm trước từ máy ghi hình thấy cậu bị đánh, khiến tôi khó chịu mất ngủ cả đêm, ông già kia cũng thật nhẫn tâm.”

Trì Viễn Đoan tốt xấu cũng là ba Trì Sính, trong lòng Ngô Sở Ủy có oán hận nhiều hơn nữa, cũng không thể khiến Trì Sính bất kính trước mặt ba anh ta. Vì vậy dùng giọng lạnh nhạt nói: “Việc này không trách chú ấy, chú ấy căn bản không kêu người đánh ta, là hai tên mập tự hành động.”

“Này này...” Khương Tiểu Soái nhếch nhếch chân mày, “Từ lúc nào mà nói tốt cho ông ấy vậy?”

Ngô Sở Ủy cười hì hì, “Đánh là thương mắng là yêu mà”

Trên mặt Trì Sính sương khói mù mịt.

Khương Tiểu Soái ôm lấy cổ Ngô Sở Ủy, “Đi, mình tìm một chỗ ngồi tâm sự.”

“Ừm ừm, hai hôm nay khiến tôi ghen muốn chết rồi, đang muốn tìm người trút hết đây.”

Trì Sính đánh mắt cho Quách Thành Vũ, Quách Thành Vũ lập tức dùng tay túm lấy gáy Khương Tiểu Soái. Cánh tay có lực vừa động, liền đem cả người Khương Tiểu Soái túm lấy.

Dùng giọng điệu chưa từng giờ có trách móc Khương Tiểu Soái, “Trò chuyện gì mà trò chuyện? Về nhà đợi đi!”

Hai hàng lông mày Khương Tiểu Soái dựng thẳng, ánh mắt lộ ra dữ tợn

“Anh lớn tiếng với ai chứ?”

Quách Thành Vũ từ đầu không nỡ làm dữ với Khương Tiểu Soái, lâu như vậy Khương Tiểu Soái cũng không biết sợ là gì. Cho nên Khương Tiểu Soái vừa trợn mắt, anh liền không thể làm dữ, chỉ đành đành lòng nháy mắt với Khương Tiểu Soái.

“Cậu ta chạy ở ngoài cả ngày, cả người bốc mùi hôi, cậu không để cậu ta đi tắm trước à?”

Ngô Sở Ủy tự ngửi ngửi mấy cái, sau đó hỏi Trì Sính: “Tôi hôi lắm sao?”

Trì Sính làm ra vẻ Ngô Sở Ủy bốc ra mùi hôi.

Ngô Sở Ủy cả lời chào hỏi cũng không nói, liền cầm đầu chạy vào phòng chuẩn bị riêng cho hai người.

Trì Sính liếc mắt nhìn Khương Tiểu Soái, rồi theo vào phòng.

Lúc tắm rửa trong phòng, Ngô Sở Ủy liền bị Trì Sính ngược đãi.

Trì Sính đem hai tay Ngô Sở Ủy đẩy ra sau, nhất tay nắm lấy hai cổ tay cậu, tay kia cầm vòi hoa sen. Mồ nước chảy tới đa, mạnh mẽ xịt vào mông Ngô Sở Ủy, dùng nước lạnh đâm vào hoa cúc nhạy cảm của Ngô Sở Ủy.

Vừa kích thích vừa thăm vấn, “Ngoài đường nhiều người như vậy, sao chỉ có mình cậu đuổi theo nhìn đàn ông cỡi trường hủ? Thích ngắm mông người khác như vậy sao?”

Cổ Ngô Sở Ủy phô ra một độ cong khêu gợi, giọng mạnh mẽ lại không ngừng run rẩy.

“Anh... Anh không phải cũng đi xem sao?”

Trì Sính sắc mặt đột nhiên đen lại, “Đó vốn chính là người do tôi thuê, không làm như vậy sao tìm được cậu chứ?”

“Hả!”

Trì Sính nhớ tới ánh mắt Ngô Sở Ủy lúc đó liền tức giận, hai ngón tay mạnh mẽ tách bờ lông Ngô Sở Ủy ra, khiến cửa huyệt phía sau hiện ra rõ ràng, dùng nước tiếp tục kích thích.

Ngô Sở Ủy bị kích thích gào khóc kêu to, cái lông già dựa tránh né qua lại. Hai lông khép chặt, ngăn cản Trì Sính phun nước vào khe lông.

“Mở rộng lông ra!” Trì Sính bá đạo ra lệnh, “Dạng hai chân ra.”

Ngô Sở Ủy không làm theo, Trì Sính lại dùng vòi nước hung hăng quất một cái vào lông cậu.

Ngô Sở Ủy ui da một tiếng, ánh mắt căm tức mang theo mê hoặc chết người nhìn Trì Sính.

“Tôi vừa bị ba anh đánh xong, anh lại đánh tôi! ”

Trì Sính trong lòng căng thẳng, động tác ngừng một chút, hỏi, “Ông ấy đánh cậu ở đâu?”

“Ngay chỗ anh mới đánh nè.”

Trong lòng Ngô Sở Ủy vốn hy vọng được an ủi, nào ngờ Trì Sính sau khi xem càng tức giận hơn. Nói xem ông ta đánh đâu không đánh? Đánh vào chỗ chỉ dành riêng cho Trì đại gia.

Vì vậy, Trì Sính dùng chân kéo một cái ghế qua, sau khi ngồi xuống mạnh mẽ đem Ngô Sở Ủy đặt trên đùi, bàn tay to của hướng chỗ đầy đặn nhất trên lông cậu đánh xuống.

Tay của Trì Sính không khác khúc gỗ, nghĩ lại bàn tay người kia bị anh ta đánh thành thịt nát thì biết. Liên tiếp quất xuống hai ba cái, Ngô Sở Ủy đau đến giãy dụa kêu gào, cái lông ở Trì Sính trên đùi uốn éo trái phải, nhìn thấy trong mắt Trì Sính như muốn lấy mạng.

“Lần sau còn dám đi lung tung, nhìn bây bạ nữa không?” Trì Sính răn dạy.

Ngô Sở Ủy cổ vung lên, sắc mặt phát đỏ, nghe đến lời này liên tục lắc đầu.

“Không nhìn... Không cho nhìn sẽ không nhìn.”

Trì Sính không những không ngừng tay, còn chuyển sang đánh vào khe lông và trong đùi Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy lập tức cất cao tiếng rên rỉ, đau đến dùng tay che lại, lại bị Trì Sính nghiêm khắc quát bảo ngừng.

“Lấy tay ra!”

Ngô Sở Ủy không nghe lời, kết quả lần thứ hai bị Trì Sính bắt lấy hai cổ tay. Đánh xuống ác liệt hơn, hơn nữa còn rất có tiết tấu. Tựa như cơn sóng đau nhức này vừa qua, cơn sóng đau nhức sau liền tới.

“Đã nhớ kỹ chưa?” Trì Sính hỏi.

Trì Sính dùng lực hơn hẳn Trì Viễn Đoan, khiến cảm nhận Ngô Sở Ủy hoàn toàn bất đồng. Lúc bị Trì Viễn Đoan đánh, Ngô Sở Ủy chỉ đơn giản là đau. Đối thành Trì Sính đánh, ngoài đau đớn còn có một cảm giác không rõ khác, khiến trong lòng Ngô Sở Ủy nóng hừng hực.

Trì Sính cảm giác được thằng nhỏ Ngô Sở Ủy bị kẹp ở giữa hai đầu gối có chút không an phận, liền dùng đầu gối cứng rắn đè ép, chà xát. Tay ở trên vẫn không ngừng đánh xuống, theo tiết tấu xoa nắn của đầu gối mà đánh xuống.

“Đừng... Đừng... Trì Sính a a ”

Ngô Sở Ủy kịch liệt giãy dụa, khiến nửa người trên vì kích động mà cứng đờ, thân thể hình thành một góc bẹt. Kêu lên hai tiếng cao vút, trên mặt đất lưu lại một bãi trắng đục.

Lúc trở lại phòng ngủ, Trì Sính lấy ra một sợi dây.

Ngô Sở Ủy kinh hãi, “Anh muốn làm gì?”

“Chơi đùa với cậu.” Trì Sính dùng bàn tay to ôm lấy hai gò má Ngô Sở Ủy chiếu thẳng vào đồng tử cậu, “Cậu để tôi nóng ruột nhiều ngày như vậy, tôi hiện muốn chà đạp cậu, khi dễ cậu.”

Ngô Sở Ủy muốn nói không được, lúc Trì Sính trối cậu, cậu cũng không có giấy dựa.

Kỹ thuật buộc dây của Trì Sính rất thành thực, trên dưới đầu vú siết rất chặt, nâng đầu vú nhô lên thẳng đứng dâm mỹ. Hai chân dài buộc thành chữ M, hai tay trối chặt bên đùi, lại không chạm được khu vực chủ chốt.

Trì Sính ngậm vành tai Ngô Sở Ủy ra sức hút, giọng trầm thấp u u ghé vào lỗ tai hân vang lên.

“Con mẹ nó tôi nhớ cậu muốn điên lên rồi.”

Ngô Sở Ủy bị một câu nói này khiến đến cả người khô nóng, quay đầu và hôn Trì Sính thật sâu.

Tay Trì Sính tay nắn sợi dây trên dưới đầu vú Ngô Sở Ủy cố sức siết chặt, khiến đầu vú và những vùng cơ xung quanh như muốn vọt ra ngoài, lộ ra một tia phóng đảng.

“Tôi muốn uống sữa.” Trì Sính giọng nói hạ lưu.

Ngô Sở Ủy mặt cháy bỏng, “Tôi đâu có?”

Ánh mắt Trì Sính nhìn chăm chú quả hồng của Ngô Sở Ủy giây lát, chẳng biết từ đâu lấy ra một cây kim châm mỏng đến như nhìn không thấy, liền châm vào đầu vú Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy lập tức kêu đau một tiếng.

Vốn kim châm như vậy đâm xuống sẽ không chảy máu, nhưng Trì Sính dùng miệng ngậm lấy, hai má dùng lực hút, mùi máu tươi nhẹ nhàng lan ra trong miệng Trì Sính.

Một cảm giác đau thấu tâm hồn đầy kích thích làm cho eo Ngô Sở Ủy run mạnh.

“Đừng hút. A aaaaa. .”

Trì Sính không chỉ muốn hút máu cậu còn muốn rút gân lột da cậu, đem cậu nuốt hết vào trong bụng.

Ngô Sở Ủy thấy Trì Sính đưa tay đến một lỗ khác ở khu vực nhạy cảm giọng cầu xin mang đầy nước nỡ.

“Đừng... chỗ đó... không được.”

Kết quả Trì Sính trong lúc âm thanh rên rỉ cao vút Ngô Sở Ủy phát ra, liền đâm xuống, sau đó lại ngậm lấy, tiếng bú mút và mùi máu tươi khiến không khí trong phòng lại bùng cháy một lần nữa.

Ngô Sở Ủy sắc mặt ửng hồng, biểu tình dâm loạn! Đầu vú trải qua bị chà đạp sưng hồng, diễm đạm đáng yêu hiện ngang vênh lên. Trì Sính dùng to đầu ngón tay hung hăng nhéo nhéo, xoa nắn, phía trên kết thành một hạt sương màu đỏ.

Sau đó, đầu lưỡi khẩy một cái, cổ họng nuốt xuống.

“Mùi vị thật thơm.”

Ngô Sở Ủy sắc mặt cực đỏ.

229. Chương 229 - Bạn Bè Tốt

Quách Thành Vũ không hổ là bạn bè tốt của Trì Sính, chuẩn bị cho anh thứ tốt không thiếu cái gì.

Núm vú Ngô Sở Ủy đau ngứa còn chưa qua, dư vị vẫn còn, Trì Sính lại cầm một cây bút lông lên. Sau tai, nách, xương quai xanh, hai bên sườn,... Hễ là chỗ nào mẫn cảm nhạy cảm dễ kích thích đều bị Trì Sính đùa một phen.

Cơ thể Ngô Sở Ủy mồ hôi tuôn ra sáng bóng khiêu gợi, theo từng đợt trêu chọc của Trì Sính mà vận vẹo run rẩy. Cơ thể cường tráng mịn hoặc, đôi môi căng mọng hé hé rồi mím lại, phát ra những tiếng rên rỉ hừ hừ, trầm bổng du dương làm nóng không khí xung quanh.

Trì Sính đem bút lông đưa về phía đỉnh cậu nhỏ của Ngô Sở Ủy, nhấp nhấp vài cái dính vài giọt dịch thể trong suốt, rồi rê từ từ bút lông vào bên trong bắp đùi cậu, rồi nhẹ nhàng chơi đùa đùi non, cào, gãi, chà xát, triển miên liên tục. . . .

“Nhột. . . . nhột... . .”

Chân Ngô Sở Ủy co quắp vặn vẹo, thịt đùi non kịch liệt run rẩy, nheo lông mày lại, vết nhăn trên trán hiện ra vẻ thống khổ không thể chịu được. Ánh mắt nhìn Trì Sính tha thiết khát khao, chờ mong anh mau chóng bắt đầu bước tiếp theo di chuyển động tác khác.

Trì Sính dường như không hề nôn nóng, bút lông chuyển hướng đến mép thịt quanh cái mông vĩnh của Ngô Sở Ủy, khu vực này là khu vực vô cùng mẫn cảm của cậu, bị anh đùa giỡn đến sắp phát điên.

“Bỏ ra... . nhột quá... . Aaaaaa!” ’

Trì Sính lại tiếp tục thay đổi ‘chiến thuật’ cầm bút lông đùa giỡn miệng tiểu súc của Ngô Sở Ủy, không quên dùng kim nhỏ đâm đâm trên chọc hai quả trứng thịt của Ngô Sở Ủy, làm cho eo của Ngô Sở Ủy vặn vẹo lắc lư điên cuồng, cặp mông ưỡn lên không còn chạm vào giường nữa. Hai tay thì bị trói vào đùi, nhưng hoàn toàn không thể nào mà chạm vào bộ vị quan trọng giải thoát dục vọng, cảm giác nôn nóng không được phát tiết trên người lại càng làm cho lửa dục kích thích điên cuồng rừng rực cháy.

“Không chịu nổi.....Van xin anh.....” Trán Ngô Sở Ủy lấm tẩm mồ hôi.

Trì Sính nắm cầm Ngô Sở Ủy, trầm giọng hỏi, “Xin cái gì?”

“Xin.....‘THAO’”

Trong con người Trì Sính ám lửa hùng hực, trong quần ‘cự long’ vùng lên mãnh liệt đầy uy mãnh.

“Xin ai ‘thao’?”

Ngô Sở Ủy ngượng không chịu được nói, “Anh.”

Trì Sính cười đem miệng hôn lên bờ môi mọng đỏ của Ngô Sở Ủy, hôn nhẹ nhàng ‘chuồn chuồn đập nước’, cố ý bóp miệng cậu, để cho hàm của Ngô Sở Ủy mở ra đầu lưỡi bị bóp đẩy ra ngoài, anh cúi xuống ra sức âu yếm hút liếm, quần quýt dây dưa hồi lâu.

Sau đó, cởi trói một tay cho Ngô Sở Ủy, sâu kín nói, “Để tôi xem cậu muốn bị ‘thao’ đến mức nào.”

Ngô Sở Ủy mặt lộ vẻ khó chịu ngượng ngùng, nhưng bị vài lời khiêu khích giản đơn của Trì Sính, mấy cái khó chịu ngượng ngùng này đều bị dâm loạn thay thế ngay lập tức. Ánh mắt cậu liếc xuống hạ thể của Trì Sính, chậm rãi đưa ngón tay cắm vào trong miệng Trì Sính, ướt át đã đủ rồi, liền đưa ngón tay rút ra tìm kiếm tiểu súc của mình. (Ồi mẹ ơi... ĐẠİ dâm đăng... Sư phụ.. sư phụ..)

Mang theo vài tiếng thở rên rỉ hỗn hển, Ngô Sở Ủy đem ngón tay của mình đâm vào bên trong tiểu súc, chậm rãi hoạt động ngón tay, ra vào nhẹ nhàng.

Lúc đầu chỉ dứt một đốt ngón tay vào, rất nhỏ, ra vào cũng rất chậm, nhưng về sau tiểu súc đã có chút co giãn thì một đốt ngón tay là không đủ, lập tức đâm cả ngón vào, tần suất hoạt động cũng dần dần nhanh hơn đều hơn.

“Thích không?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy lắc đầu hỗn hển nói, “Ừm..Khó chịu.”

“Khó chịu mà vẫn còn ‘đâm’ được hăng hái như vậy.” Giọng điệu của Trì Sính đùa cợt nói, “Lại thêm một ngón tay.”

Ngô Sở Ủy lại tăng thêm một ngón tay, vách ruột co rút kịch liệt, bị ngón tay chen vào rất đau, muốn rút ra lại bị Trì Sính nghiêm lệnh ngăn cấm.

“Đâm sâu một chút, động tác nhanh lên.”

Lúc đầu Ngô Sở Ủy chỉ là phát ra những tiếng rên rỉ chịu đựng, nhưng theo động tác nhanh hơn, tiếng rên rỉ từ từ gia tăng, điên cuồng hoang dại.

“Lại đâm thêm một ngón nữa vào.” Trì Sính lại nói.

Ngô Sở Ủy đối với mình không xuống tay, ngón tay thứ ba đâm thế nào cũng không thể vào được.

Con người Trì Sính trầm xuống, đem ngón tay to lớn thô ráp của mình hung hăng đâm vào tiểu cúc của Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy lập tức thoải mái ưỡn mông lên, rên rỉ cao vút vỡ òa, khoái cảm kích thích dồn dập kéo đến.

” Ừm..... Sướng quá.....”

Cự vật Trì Sính giật một cái căng cứng, như một chiếc bàn là nóng hổi cứng rắn.

“Làm tôi....” Ngô Sở Ủy dùng cái tay được cởi trói kia nắm lấy cự vật của Trì Sính, môi mỏng khêu gợi dán lên tai Trì Sính yếu ớt nói, “Muốn cây JB lớn của anh đến chết mất.”

Một câu nói, ‘thôn tính’ toàn bộ ý thức, tinh thần của Trì Sính, trong nháy mắt làn sóng dục vọng đem bức tường kiên cố kia cuốn trôi.

“Tôi ‘thao’ chết cậu, tên tiểu dân đang này!”

Trì Sính đem sợi dây trên người Ngô Sở Ủy cởi ra, hung hăng đặt cậu dưới thân, như một trận lốc tố ập đến cứ như thế mà ‘đâm’ vào, đâm điên cuồng.

Giường lớn cứng rắn vững chắc cũng chịu không được sức ‘công phá’ mãnh liệt như vậy, phát ra những tiếng kệt kệt kháng nghị, rung lắc một trận như động đất.

Ngô Sở Ủy như lọt vào vùng điện thế cao, từng đợt từng đợt run rẩy, mỗi cú ‘đâm’ rút của Trì Sính như một dòng điện cao thế chạy vào vách ruột rồi đi thẳng lên não, làm cho thần trí mê loạn. Bị chơi đến không biết trời đất.

Hai chân gắt gao kẹp chặt ở bên hông của Trì Sính, cánh tay ôm lấy cổ của anh, hàm răng kích động đến độ cắn gặm vành tai Trì Sính, tiếng kêu gào rên rỉ đâm loạn kích thích màng nhĩ Trì Sính.

Năm ngày xa nhau, tuy rằng không dài, nhưng bởi vì luôn luôn lo lắng và nhớ nhung dày vò, thấp thỏm liên tục, thống khổ cũng trải qua.

Giờ phút này đây, tất cả lo lắng và thống khổ đều hóa thành yêu thương mãnh liệt, hai người triền miên phát tiết hâm nóng tình yêu, trần truồng hòa quyện vào nhau đắm mý mà thác loạn.

“Đừng.....ơ.. ừm .. được rồi... muốn bắn.... muốn bắn.....”

Ngô Sở Ủy kích động đến vạn vọ, đầu lắc lắc điên cuồng, quay mặt tránh né ánh mắt Trì Sính thân mật ‘yêu thương’.

Hai bàn tay to của Trì Sính hung hăng siết gò má của cậu, chỉnh về vị trí ngay ngắn, để cho gương mặt tuần tú của cậu hiện dưới tầm mắt mình. Mọi biểu cảm đều thu vào trông mắt của anh, không sót một chi tiết nào.

“Tôi muốn xem dáng vẻ lúc đạt cao trào của cậu đâm đang ra sao.”

Nói xong, Trì Sính dừng lại một lúc hai tay ôm lấy eo cậu, hông rắn chắc cử động kịch liệt liên tục, như một cỗ máy đâm rút tiểu cúc, tốc độ đạt mức ‘kinh thiên động địa’, ra vào nhanh không tưởng, mỗi lần đâm xuống lại thô bạo chà sát, ‘xoay’, ‘ngoáy’, ‘chọc’, ‘đâm’, Trì Sính đem Ngô Sở Ủy bện chặt lại, ‘yêu say đắm’. Cường lực mỗi lúc một tăng, vách ruột kích thích cao độ mà co rút liên tục, mỗi lần cự long rút ra thịt hồng vách ruột cũng bị kéo ra ngoài một đoạn, vô cùng đắm mý kích thích đến hoa mày chóng mặt.

Cơ thể Ngô Sở Ủy bị Trì Sính thúc đâm đến rung động lắc lư, tinh hoa tích góp mấy ngày đều phun ra hết.

“Aaaaaa....ừm ừm..... ”

Khuôn mặt tuần tú bị Trì Sính siết chặt lộ ra vẻ vô cùng khổ sở, đến mất hồn, vạn vọ lại sống động, cũng chính là vẻ thỏa mãn sung sướng đến không biết trăng sao trời đất gì. Không chút kiêng kỵ biểu diễn ‘trò’ đâm đang các loại biểu cảm, hiện tại tất cả những biểu cảm này đều được người đàn ông yêu cậu đến tận xương tủy thưởng thức. Dù có bị ánh mắt đùa cợt của anh nhìn đến ngượng ngùng mà đỏ mặt, cũng phải

đem hết tâm tình thật sự trong lòng không giữ lại chút nào mà biểu đạt ra bên ngoài, dù sao cũng chỉ có người đàn ông này, người duy nhất cậu yêu nhìn ngắm.

Trì Sính bị biểu cảm đậm đặc của Ngô Sở Ủy kích thích gằm nhẹ một tiếng, mồ hôi bắn tung tóe, điên cuồng đâm rút một trận rồi cũng lên đỉnh cao trào. (Phê)

Sau đó, hít lấy một hơi dài sảng khoái, hai cánh tay gắt gao ôm lấy Ngô Sở Ủy.

Nhiều ngày tích góp từng tí một, thống khổ và nhớ nhung cuối cùng cũng giảm bớt được một chút, căng thẳng mấy ngày cuối cùng cơ thể cũng nhận được phút giây thoải mái, phóng thích cơ thể gò bó của mình. Rốt cuộc hai người cũng ôm nhau thắm thiết, tâm tình bình thản mà nói chuyện.

“Không phải tôi phát ám hiệu cho anh đừng đến hay sao? Anh thế nào lại đến hả?”

Ngô Sở Ủy hỏi vấn đề này, trên thực tế là muốn nghe Trì Sính nói tôi không yên tâm, bất luận có ra sao tôi cũng muốn gặp cậu ngay lập tức, kết quả Trì Sính cho đáp án, “Cậu phát ám hiệu bảo tôi không được đến khi nào?”

Ngô Sở Ủy nháy mắt mấy cái, “Cái ám hiệu cuối cùng đó!”

Nói đến ám hiệu, Trì Sính vừa mới dịu dịu đi một chút mặt liền căng lên.

“Sau này phát ám hiệu thì nói thẳng vào vấn đề, đừng có quanh co lòng vòng, cậu có biết tôi lúc đó tức giận thế nào hay không hả?”

Ngô Sở Ủy vẽ mặt hồ đồ, “Phát ám hiệu nào lại không quanh co lòng vòng? Nó là cái đồng hồ chứ có phải cái điện thoại đâu mà muốn nói gì thì nói hả?”

“Vậy cậu không thể nói thẳng cậu đang ở nhà tôi hả?” Trì Sính trầm mặt oán giận khó chịu nói, “Cần gì phải nói cái gì mà, cậu yêu ba tôi, cậu nghĩ nói thẳng thì tôi không đến cứu cậu hay sao? Có nhất thiết phải dùng chiêu này ép tôi không hả?”

Ngô Sở Ủy bối rối, “Tôi lúc nào nói tôi yêu ba anh hả?”

Trì Sính trực tiếp đem tờ giấy Khương Tiểu Soái phá giải mật mã cho Ngô Sở Ủy xem.

Ngô Sở Ủy cúi đầu vừa nhìn một cái, ‘ầm’ một tiếng, ‘ngũ lôi oanh đỉnh’...không nói lên lời. (Ngũ lôi oanh đỉnh= Năm tia sét đánh xuống một lúc..)

Khương Tiểu Soái, cậu đúng là sư phụ tốt của tôi, bạn bè tốt... !!!!!!!

Ngô Sở Ủy xoay người xuống giường, tùy tiện vịn một bộ quần áo đi về phía phòng ngủ của Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ đang ngồi trên giường nghe điện thoại, Khương Tiểu Soái đang cầm giữa mài mài móng chân rất thư thái.

“Khương Tiểu Soái!” Ngô Sở Ủy gọi rõ to một tiếng.

Khương Tiểu Soái quay đầu thấy gương mặt thịnh nộ của Ngô Sở Ủy, để giữa trên tay xuống, mặt mang theo nghi ngờ cùng cậu đi ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi cửa, Khương Tiểu Soái ngay lập tức bị Ngô Sở Ủy bắn liên thanh.

“Cái đầu cậu quả thực vô địch, cậu không hổ là sư phụ của tôi, tôi..... tôi không biết dùng từ gì để khen cậu nữa!!!!!!!”

Khương Tiểu Soái nhận ra đáp án chính xác mà Ngô Sở Ủy muốn nói, mặt co quắp một hồi, thần kinh cũng căng lên.

“Á Á... tôi nói này, cái này cũng quá khó mà, dù có sai lệch một chút thì mục đích cũng được chứ bộ.... ha ha ha.....” Khương Tiểu Soái cười vô vố vai Ngô Sở Ủy, “Cũng phải cảm ơn tôi đây quá quan tâm đến cậu, bị tóm đi như vậy mà tôi còn có thể đem cậu an toàn trở về.....”

(ATSM thụ là đây...)

“Quan tâm cái dái*!” Ngô Sở Ủy tức không chịu được, “Phá giải thành ra như vậy còn quan tâm tới cái con khỉ gì?”

Khương Tiểu Soái lại bắt đầu giả câm giả điếc, “Cậu quan tâm quá trình làm gì hả! Quay về được rồi không phải tốt hay sao. Suy nghĩ của tôi có thể hơi lệch một tí nhưng trái tim tôi luôn luôn hướng về cậu còn gì.”

“Hướng cái bà ngoại cậu!” Ngô Sở Ủy tức giận đến mức kêu la lên, “Kết quả có thể giống nhau hay sao? Tôi bị đánh cậu có biết hay không?!”

Khương Tiểu Soái biến sắc, “Bị đánh, ai đánh?”

“Cậu thử nói xem?!!!!” Ngô Sở Ủy vô cùng oan ức.

Khương Tiểu Soái nghiêng răng nghiêng lợi, dấm ngực giậm chân. Rõ ràng đang muốn đồ đệ của mình bênh vực kẻ yếu, ngầm ngầm chối bỏ trách nhiệm của mình. Thậm chí cố ý gây xích mích ly gián, đem mâu thuẫn ném sang cho người khác. (Soái ơi em quá giỏi rồi đấy.. ha ha.. kiểu đang dùng khổ nhục kế)

“Cái gì? Trì Sính còn có mặt mũi đánh mà đánh cậu? Bản thân anh ta còn không đủ hiểu cậu, phá giải mặt mã còn không xong, dựa vào cái gì mà đánh cậu? Hơn nữa, ‘Tôi yêu ba anh’ loại vô liêm sỉ này mà anh ta cũng có thể tin? Ở trong lòng anh ta, cậu chính là loại người như thế này hay sao? Đại Ủy à Đại Ủy, cậu hiển nhiên vì một tên đàn ông tồi tệ như thế mà đi chất vấn tôi, cậu làm cho lòng tôi vô cùng lạnh lẽo!...”

Ngô Sở Ủy bế tắc nghiêm mặt không nói gì.

Khương Tiểu Soái còn nói, “Đại Ủy, có chuyện này tôi không biết có nên nói cho cậu hay không, cậu mới thoát khỏi nguy hiểm tôi sợ cậu nghe xong lại chịu kích động.” (Bắt đầu ly gián)

Đã nói đến mức này rồi, Ngô Sở Ủy không muốn nghe cũng được hay sao?

“Cậu nói đi, trở về lần này đã chịu quá nhiều kích động rồi, còn sợ cái gì hay sao? Đi qua đây!”

Khương Tiểu Soái ngồi xổm xuống, tay bứt tóc, dáng vẻ có vẻ khó nói khổ sở không dám mở miệng. (Diễn quá sâu...)

Ngô Sở Ủy nôn nóng, “Cậu có định nói hay không hả!”

Khương Tiểu Soái chợt đứng lên, lấy tay siết vai Ngô Sở Ủy, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng đem chuyện Trì Sính và Quách Thành Vũ ‘đấu súng’ nói cho Ngô Sở Ủy nghe, đồng thời thêm mắm thêm muối mà miêu tả chi tiết một chút, Ngô Sở Ủy từ không hiểu lầm cũng thành hiểu lầm Trì Sính. Biểu cảm của Khương Tiểu Soái vô cùng chân thực.

Ngô Sở Ủy đáp lại hai chữ.

“Mẹ nó!”

Rồi quay đầu trở về phòng.

230. Chương 230 - Thích Bị Ông Xã ‘thao’ Không?

Thật ra, Ngô Sở Ủy vừa đi ra ngoài không lâu, Trì Sính đã giải ra câu trả lời chính xác.

Có đôi khi con người thường hay như vậy, càng sốt ruột càng dễ tự bó hẹp suy nghĩ của mình, thường sự tình rất đơn giản, nhưng vì vô cùng cẩn thận mà bị tự nghĩ đến cùng phức tạp. Đến khi thả lỏng tâm tình, mới phát hiện đáp án thật ra lại đơn giản như vậy. (Gỡ ba ơi là ba, tình tròng nó nấp nào rồi thì còn nghĩ được cái gì nữa..)

Nhưng cũng bởi vì suy nghĩ sai lầm như vậy, nội tâm Trì Sính bị dày vò vô cùng.

Ngoại trừ không giải chính xác ám hiệu, việc khiến Trì Sính buồn phiền chính là anh không đoán được Ngô Sở Ủy ở nhà cha mẹ, kết quả để cậu chịu uất ức nhiều ngày như vậy. Mà đối với Trì Viễn Đoan, Trì Sính tuy có hiểu lầm, tay chân của ông dù sao cũng đánh Ngô Sở Ủy, Trì Sính cũng không thấy quá xấu hổ.

Cửa phòng mở ra, Ngô Sở Ủy đã trở về.

Từ khi bước vào cửa cũng không thêm liếc Trì Sính một cái, trực tiếp nằm lên giường, xoay lưng về phía Trì Sính, sau gáy lộ ra khí lạnh nhẹ nhẹ.

Trì Sính bất đắc dĩ cười cười, từ phía sau vươn tay quần lấy cánh tay Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy cũng không thêm đáp lại, cả người cứng ngắc, miệng mím chặt bộ dạng bướng bỉnh.

Trì Sính không tìm bất kỳ lý do gì, trực tiếp thừa nhận sai lầm.

“Là đầu óc tôi không tốt.”

Ngô Sở Ủy giọng hậm hực trả lời, “Đầu óc anh đoán ám hiệu không tốt, thì có thể cho tôi và cha anh làm ra hành động như vậy sao? Tôi đề tiện như vậy à? Mới ở cùng bốn ngày đã đứng núi này trông núi nọ?”

“Tôi không có nghĩ cậu sẽ có ý gì với ông ta, tôi là sợ ông ta làm gì với cậu, cậu mới dùng phương thức này ám hiệu cho tôi.” (Ngụy biện, chuẩn bị chịu phạt đi ba ba .. con không thương ba ba nữa đâu..)

Ngô Sở Ủy không cam lòng, “Ba anh cũng lớn tuổi vậy rồi, ông ấy có thể làm gì tôi chứ? Hơn nữa, ba anh cũng không thích đàn ông, ông ấy làm sao có thể có ý gì với tôi hả? ”

Trì Sính dừng một chút, nói: “Tôi thích cậu, cho nên tôi nghĩ tất cả mọi người cũng sẽ thích cậu.”

Về mặt Ngô Sở Ủy ngẩn ra, nhưng rất nhanh lại xịu mặt xuống.

Trì Sính lại nói, “Ông ta kêu cậu và ông ngủ trên một giường cậu liền đồng ý? Cậu sao không biết nghi ngờ sao? Tật xấu lúc ngủ của cậu nhiều như vậy, lỡ như trong lúc ngủ say làm gì đó, không phải để ông ta hưởng lợi sao?”

“Còn nữa, quần lót, thứ đồ mặc sát người này cũng quăng bừa trên giường sao? Tôi nói cậu biết bao nhiêu lần? Mấy thứ này trừ tôi không được để người ngoài thấy!”

Ngô Sở Ủy nghe Trì Sính nói không những không hối lỗi, còn trách cứ mình, lòng càng uất ức.

“Anh cho là ba anh cam tâm tình nguyện ngủ chung một chỗ với tôi à? Ông ấy chỉ là vì giám sát tôi thôi! Anh đến cả quần áo lót và đồ dùng hàng ngày của tôi đều muốn quản, anh sao không tự quản mình đi? Lúc anh cùng Quách Thành Vũ quay tay, có nghĩ tới cảm giác của tôi không? ”

Quả nhiên, là tên Khương Tiểu Soái nhiều chuyện, hốt rồi.

Trì Sính giải thích, “Tôi cũng là bởi vì quá nhớ cậu, mới không chế không được tự ‘quay tay’. Không phải là vì có Quách Tử bên cạnh tôi mới muốn làm vậy, chỉ là đúng lúc tôi làm vậy anh ta trùng hợp ngồi cạnh tôi thôi.”

Ngô Sở Ủy ngôn từ sắc bén phản bác một câu, “Anh không cần tìm lý do cho sự phóng túng của mình!”

Thật ra, lúc Ngô Sở Ủy mắng ra câu này, cậu cũng có chút lo lắng không thôi. Bởi vì cùng tối hôm đó, cậu cũng phạm phải việc như vậy, hơn nữa vừa hay để người ngoài nhìn thấy.

Trì Sính im lặng hồi lâu không nói gì.

Ngô Sở Ủy lăm râm trong bụng, không phải bị tôi chọc giận rồi chứ? Hừ... Chọc cũng đáng! Ai bảo anh ta không tự kiểm chế, còn muốn quản tôi! Anh nếu dám trở mặt với tôi, tôi liền chia tay với anh, xem ai sợ ai!

Quả nhiên, thực tế chứng minh, người quản tiền thì luôn có tiếng nói cứng hơn.

Trì Sính trước đây dám nói dám làm, luôn có nguyên tắc của mình, ai cũng không thể thay đổi được. Lần đầu trong đời, vì đam mê của bản thân mà nhượng bộ.

“Sau này tôi yêu cầu cậu cái gì thì bản thân tôi cũng sẽ làm được như vậy, như thế được chưa?”

Ngô Sở Ủy bật người nghĩ đến một điểm, “Nghĩa là nếu anh muốn đè tôi, anh cũng sẽ để tôi đè lại anh hả? Sau này việc ai ở trên, hai ta thay nhau làm?”

“Không được.” Trì Sính trả lời rất rõ ràng.

Ngô Sở Ủy lúc này mặt đen, “Nếu như vậy, còn nói gì là công bằng? ”

Nói xong dùng cùi chỏ thúc vào ngực Trì Sính, muốn đẩy anh ra, lại càng bị Trì Sính ôm chặt hơn.

“Ủy ủy!”

Trì Sính thấp giọng kêu.

Ngô Sở Ủy hoàn toàn không để ý Trì Sính dụ dỗ, vẫn liều mạng giấy dựa. Như con trâu con quật cường, bất kể ra sao cũng phải bắt anh làm theo ý kia.

“Ủy ủy!”

Một tiếng rống lớn, ánh mắt như dao găm vào mặt Ngô Sở Ủy, mười phần uy hiếp.

Ngô Sở Ủy không nhúc nhích, cũng không nhìn Trì Sính.

Hai tay Trì Sính hung hăng siết chặt gò má Ngô Sở Ủy, con người thâm trầm lẳng lặng nhìn cậu chăm chú.

“Nếu cậu muốn biến tôi thành một người hoàn toàn nghe theo ý cậu, thuận theo ý cậu, thỏa mãn cậu vô điều kiện, vậy cậu cần gì phải ở cùng với tôi? Trực tiếp đổi lại không phải càng nhẹ việc sao? Tôi chính là người như vậy, trong cuộc sống muốn tôi nhân nhượng sao cũng được. Nhưng đã lên giường, tôi phải đè cậu, phải đâm cậu, phải dạy dỗ cậu đến nơi đến chốn.” (Cái gì thế...ra đây mà hiếp con luôn này... con cho ba ba dày vò luôn..)

Con mẹ nó –! Ngô Sở Ủy tức giận đến ngực muốn nổ tung, đây là lý lẽ gì chứ? Còn ở đó ăn nói hùng hồn!

“Cái này không phải vấn đề có công bằng hay không, mà chính là nhu cầu sinh lý của tôi, cũng như người thuận tay trái thì không thể dùng tay phải, người chân ngắn thì không đi được đường dài. Thằng nhỏ của tôi là để đâm người khác mà lớn lên, tôi không thể để ai đâm mình! Cậu đã ở cùng với tôi, cũng nên bao dung nhu cầu này của tôi, yêu lấy nhu cầu này của tôi. ”

Chưa từng thấy người không biết xấu hổ như vậy! Ngô Sở Ủy tức đến mức xù đầu, cuối cùng dứt khoát kéo chăn trùm lên đầu không lên tiếng.

Trì Sính kéo chăn trên đầu Ngô Sở Ủy xuống, tay nhéo lên mặt Ngô Sở Ủy một cái. Nhìn thấy ánh mắt hung hăng của Ngô Sở Ủy, cười đến muốn rớt cả hàm.

“Không được giận tôi, tôi đặc biệt không thích thấy cậu tức giận, cười lên dễ thương hơn.”

Mặt Ngô Sở Ủy càng u ám.

Trì Sính lấy điện thoại qua, chụp lại khoảnh khắc này của Ngô Sở Ủy, sau đó giơ lên trước mặt cậu.

“Cậu tự nhìn đi, rất khó coi. ”

Lúc Ngô Sở Ủy nhìn lướt qua, đột nhiên đập giường đứng dậy. Đè Trì Sính xuống, quay về phía cặp mông đầy đặn của anh mà đánh, điên cuồng đánh đập. Phát tiết xong, như mất hết sức nằm úp sấp bên trên.

Ôi cái mông đáng thương của tôi! Sao cậu nữ hành hạ như vậy?

Trì Sính đưa tay ra sau, xoa xoa tóc Ngô Sở Ủy.

Thấy cậu không chống lại, liền xoay người ngồi dậy, ôm Ngô Sở Ủy vào trong lòng. Cúi đầu nhìn xuống, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Ngô Sở Ủy vẫn nín thinh.

Trì Sính nhẹ vỗ về vết máu bầm xung quang lồng mào Ngô Sở Ủy, dịu dàng hỏi: “Hôm đó bị cướp giữa đường, hai tên kia đánh cậu có đau không? ”

Ngô Sở Ủy nghiêm mặt nói: “Không đau bằng anh đánh.”

Nụ cười của Trì Sính tắt ngúm, “Tôi cái đó gọi là đánh sao? Tôi cái đó gọi là yêu cậu, thích cậu mới làm như vậy.”

“Nhảm nhí! ” Ngô Sở Ủy cả giận nói, “Là vì anh nghĩ tôi với ba anh có gì đó, mới phát hỏa với tôi!”

Trì Sính làm ra vẻ oan uổng, “Tôi nếu thật nghĩ như vậy, cậu bây giờ đã sớm nằm ở bệnh viện rồi. Nếu cậu không muốn tôi tìm lý do, thì là vì cậu dám đi nhìn mông của người đàn ông cưỡi trường.”

Giữa chân mày Ngô Sở Ủy nhú thành hình chữ thập.

Trì Sính cắn lên trán cậu một cái, giả bộ giận hỏi, “Là ai ở bên trong phòng tắm?”

Ngô Sở Ủy cắn chặt răng không lên tiếng.

“Cậu thật sự không thích?” Trì Sính ép hỏi.

Ngô Sở Ủy kiên trì nói, “Không thích?”

“Thật sự không thích?” Trì Sính vỗ lên mông Ngô Sở Ủy một cái.

Ngô Sở Ủy bị đau, xấu hổ và giận dữ nói, “Không thích, một chút cũng không thích.”

Kết quả, bị Trì Sính ôm vào trong lòng, tay ở phía sau nhắm mông mà đánh, dùng mười phần sức. Tiết tấu rất rõ ràng. Ngô Sở Ủy tức giận mắng, thở mạnh, phản kháng, giãy dụa, rên rỉ... Cuối cùng vẫn không kềm chế được cứng lên.

Trì Sính kéo quần cậu xuống, cái mông đỏ ửng, hiện lên vẻ trơn láng mê người. Trì Sính co gối lại, trực tiếp áp miệng xuống, hung hăng cắn một cái.

Tay Ngô Sở Ủy nắm chặt ra giường, cái eo chịu kích thích không kìm chế được liền run rẩy, vẻ mặt đỏ bừng xấu hổ.

Trì Sính lật người cậu lại, vẫn ôm chặt ngồi ở trên đùi, cúi đầu hôn đôi môi mỏng của Ngô Sở Ủy. Đầu lưỡi thần tốc tiến vào, bá đạo càn quét khoang miệng Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy cũng không chịu thua thiệt, mạnh mẽ mút lấy đầu lưỡi Trì Sính không tha. Hai luồng hơi thở giống đực quấn lấy nhau cùng một chỗ, tạo ra yêu thương nồng đậm, từng sợi nhẹ nhàng rót vào xương tủy.

Giữ tư thế như vậy, Trì Sính phập một cái đâm thẳng vào tiểu cức Ngô Sở Ủy, để cậu ngồi trên đùi mình vận eo ngoáy mông, tư thế này thâm nhập rất sâu áp lực lên vách ruột và cự long vô cùng lớn, tạo khoái cảm ngây ngất.

Ngô Sở Ủy đỏ mặt hộc hộc, khuôn mặt động tình tuần tú mê người.

Trì Sính để người cậu ngã ra sau, nhưng vẫn chưa đẩy nằm ra giường, mà hợp với giường một góc bốn mươi năm độ, như vậy có thể thấy rõ vị trí giao hợp.

“Không được nhúc nhích.” Trì Sính nói, “Dùng chỗ đó hút vào. ”

Mặt Ngô Sở Ủy lộ vẻ khó chịu, nhưng dưới khiêu khích của Trì Sính trêu chọc vẫn nôn nóng khó nhịn co rút tiểu cức. Hiện rõ dưới tầm mắt hai người, có một thứ kích thích khác lạ.

Trì Sính hít mạnh một hơi, “Chặt quá, hút tiếp.”

Ngô Sở Ủy lại một lần nữa co rút nhanh tiểu cức, bản thân cũng kích động đến phát ra tiếng rên khan.

Trì Sính chưa từng cảm nhận được sự dồn ép ẩm áp chặt chẽ như vậy, cái mông có lực như vậy, mỗi lần đều làm cho anh dục vọng cực khoái.

Ngô Sở Ủy vội vã thúc giục, “Trì Sính, tôi muốn anh cử động.”

Trì Sính ôm Ngô Sở Ủy lại, dùng miệng gặm gặm cổ cậu hỏi, “Cậu gọi tôi là gì? ”

Ngô Sở Ủy thở hổn hển nói: “Trì Sính!”

Trì Sính mạnh mẽ thúc lên trên một cái, vừa vận chạm vào nơi mẫn cảm của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy giọng nức nở dâm loạn kêu một tiếng, khoái cảm lại từ từ biến mất, Trì Sính không tiếp tục cử động.

“Không đúng à, muốn nữa à.”

Ngô Sở Ủy hô lên Trì Trì, Sính Sính, Đại Trì, Sính Ca đều không có tác dụng, bị ép kêu một tiếng cha nuôi. Hồng Trì Sính khê động, hung hăng chọc vào tiểu cức Ngô Sở Ủy ba cái, lại ngừng.

“Muốn nữa.”

Ngô Sở Ủy không chịu nổi, tự cử động, lại bị Trì Sính mạnh mẽ giữ lại.

“Đừng đùa giỡn với tôi nữa.” Ngô Sở Ủy vội vàng xấu hổ cắn tai Trì Sính. (Ngu thì ngu vừa thôi chứ.. gọi CHỒNG kiểu gì chả cho ăn no ‘cự long’ phải tay ông ông đã được no nê rồi....)

Trì Sính vẫn cứng rắn nhịn không làm, còn dùng đầu lưỡi treu đùa đầu vú nhạy cảm của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy như vỡ òa ở bên tai Trì Sính gọi một tiếng ông xã. (Con ngu cuối cùng cũng gọi chồng.. hình như nó cố tình để được thúc mấy cái kia đấy. Cũng không ngu lắm.)

Trì Sính như uống phải thuốc mê hồn, trong lòng cuộn cuộn sóng lớn, cuộn trào mãnh liệt. Đây không phải lần đầu anh nghe người khác gọi ông xã, nhưng là lần duy nhất xuyên vào tận tim anh. Khuôn mặt vì kích động mà có chút ửng đỏ, cự vật dưới hạ thân ứ máu bành trướng, cứng như sắt.

Ngô Sở Ủy tựa hồ như bị Trì Sính ném ra giường, ngực dán lên ngực, mười ngón tay quăn lấy nhau, khe hẹp tiếp nhận một lần lại một lần thô bạo thẳng tiến vào thúc mạnh.

“A a... Cứng quá... Rất là na na a... tốt... ”

Về mặt bị dục vọng tập kích của Trì Sính có chút dữ tợn! Anh kích động cắn lên mặt, lên cổ Ngô Sở Ủy, khuấy động bên trong Ngô Sở Ủy đến long trời lở đất, nhẹ nhàng vui vẻ nhể nhại.

“Thích bị ông xã đâm không? ”

Ngô Sở Ủy mang theo tiếng rên rỉ kêu thích.

“Ông xã tìm vài người cùng thay phiên phục vụ cậu thì sao?”

Thần trí Ngô Sở Ủy mê đắm lắc đầu.

“Không cần... Chỉ để anh đâm... ”

Nghe vậy, trong lòng Trì Sính khoái cảm cuộn cuộn phi nhanh, như hóa điên rít gào trên người Ngô Sở Ủy.

“Cậu có biết ông xã rất thích cậu? Rất thích đâm cậu không? ”

“Úy úy, cậu chính là mạng sống của tôi. ”

231. Chương 231 - Giúp Người Xấu Làm Việc Ác

Ba ngày sau, Trì Viễn Đoan trở về Bắc Kinh.

Ngay buổi tối hôm đó, ông liền đến tìm Quách Thành Vũ cùng nhau ăn cơm nói chuyện phiếm.

“Chú nghe nói hai ngày này Trì Sính ở nhà cháu.” Trì Viễn Đoan nói.

“Không có, ở lại nhà cháu một đêm, hôm sau liền về nhà.”

Trì Viễn Đoan lại hỏi, “Nó đi một mình?”

Quách Thành Vũ ăn ngay nói thật, “Hai người cùng đi.”

Trì Viễn Đoan thở dài, nhìn Quách Thành Vũ ánh mắt mang theo sâu đậm vừa bất đắc dĩ vừa lo lắng.

“Cháu hẳn là đã biết chuyện hai người bọn họ hả?”

Quách Thành Vũ gật đầu, “Biết một chút ạ.”

Trì Viễn Đoan tình ý sâu xa nói, “Tiểu Vũ, chú làm việc bao nhiêu năm như vậy, cũng chỉ có một mình ba cháu là bạn bè tốt. Cháu và Trì Sính từ bé đến lớn đều lớn lên cùng nhau, tình cảm hiển nhiên không cần phải nói. Hiện tại các con cũng đều trưởng thành rồi, đều có sự nghiệp riêng, cuộc sống riêng. Chú không để cho cháu cảm thấy áp lực, chú chỉ có một thỉnh cầu nhỏ, hy vọng cháu có thể làm người trung gian khuyên nhủ Trì Sính.”

Quách Thành Vũ đẩy đĩa rau cho Trì Viễn Đoan nói, “Chú, chú ăn nhiều ăn một chút.”

Trì Viễn Đoan vẫn chưa động đũa, như trước cố chấp chờ Quách Thành Vũ trả lời mình.

Quách Thành Vũ cười cười, nói, “Chú, chú cứ yên tâm đi, trở về cháu sẽ khuyên nhủ cậu ấy thật tốt.”

“Có lời này của con chú an tâm rồi, Trì Sính rất nghe lời cháu nói.”

Quách Thành Vũ trong lòng khẽ cười một tiếng, cậu ta hiện tại rất nghe lời Ngô Sở Úy nói, cháu có khuyên nhủ bao nhiêu cũng vô ích.

Trì Viễn Đoan ăn được hai miếng rau, lại buông đũa xuống, hướng Quách Thành Vũ hỏi, “Về chuyện của Trì Sính, cháu có ý kiến gì hay không? Hai người các cháu chơi với nhau nhiều năm như vậy, cháu cũng không thể nào không biết nó có tật xấu này hả?” (Ông nội Trì ơi mặc dù ba ba con có hơi biến thái nhưng, yêu đàn ông cũng không có tội, và cũng không phải tật xấu. . .)

“Cháu đương nhiên biết.” Quách Thành Vũ giọng rất bình thản, “Kỳ thực cháu vẫn luôn phản đối, cũng không chỉ một lần đã nói với cậu ta vấn đề này nhiều lần rồi. Cậu ấy ở nước ngoài du học, tư tưởng quan niệm so với nước ta cũng hơi thoáng. Con người của chúng ta tương đối truyền thống, cháu nghĩ ở Trung Quốc chúng ta, loại quan hệ như vậy chắc không có khả năng được xã hội và chính phủ công nhận.”

Những lời này nói đến đánh trúng vào trong lòng Trì Viễn Đoan.

“Đúng là con hiểu chuyện nhất, suy nghĩ rất thực tế. Thăng mất dạy Trì Sính sống quá ngang ngược, nhiều năm như vậy rồi, chú cũng bị nó làm cho vỡ tim. Cháu nói xem, chú sao lại sinh ra thằng con trai như vậy.?”

Quách Thành Vũ trầm nghĩ: Bởi vì tình trùng năm xưa của chú thật sự quá khỏe mạnh chứ sao. (Thăng mất dạy.)

Trì Viễn Đoan lại tiếp một câu, “Nó cho dù có bằng một nửa cháu cũng đã tốt lắm rồi! .”

Quách Thành Vũ thực sự có chút hổ thẹn, “Chú, chú quá coi trọng con rồi, cháu với cậu ấy cũng tám lạng nửa cân thôi.”

“Đâu phải vậy!” Trì Viễn Đoan nói rõ ràng mạch lạc, “Từ lúc hai đứa trở thành gay, chú cảm thấy con so với nó mạnh hơn, mạnh hơn nó gấp trăm lần! ”

Khóe miệng Quách Thành Vũ giật giật, “Chú vừa nói gì? Trở thành gì? ”

“Gay. ” Trì Viễn Đoan nghiêm túc nói.

Quách Thành Vũ tắt ngúm nụ cười, hỏi: “Chú nghe được chữ này ở đâu vậy?”

“Trên mạng.” Trì Viễn Đoan nói, “Chú gần đây tìm hiểu không ít vấn đề liên quan đến cái này, trị tật xấu này của nó phải dùng bệnh bốc thuốc. Đem tư tưởng truyền thống của chúng ta áp đặt lên người các con cũng không có sức thuyết phục, cho nên chú phải tiếp thu một ít tư tưởng tân tiến, tìm ra nguyên nhân gây ra rối loạn tâm tính của nó.”

Quách Thành Vũ nói, “Chú sau này nên xem ít mấy thứ đó thôi ạ.”

“Vì sao?” Trì Viễn Đoan hỏi.

Quách Thành Vũ thầm nghĩ trong lòng: Cháu sợ chú cũng bước vào con đường ‘Hủ’ rồi.

(Ý là Hủ nữ, hủ nam ý. . .)

“Vấn đề này thì, ở mỗi người lại có tình trạng khác nhau. Chú xem, những thứ kia cũng có chút tính giải trí, rất nhiều thanh niên hiện nay đều chạy theo cá tính mạnh, làm cho bản thân mình bị đánh đồng chụp mũ là người không hay ho gì, nhưng thực ra cuộc sống thực tế của họ vẫn vô cùng khuôn phép. Huống hồ cháu không cảm thấy Trì Sính là đồng tính, trước khi quen Ông Thạc, tính hướng của cậu ấy rất bình thường, sau Ông Thạc cậu ấy cũng quen không ít bạn gái.”

Những lời này của Quách Thành Vũ vừa như tiêm cho Trì Viễn Đoan một liều thuốc trợ tim.

“Tuy nói rằng không ai hiểu con cái bằng cha mẹ, đối với chú nhiều năm như vậy liên tục bận bịu chuyện bên ngoài, cũng không có thời gian quản lý cậu ấy, cố bắt ép không bằng để tự cậu ấy thấu hiểu. Mà chú xem xem, Trì Sính còn có thể thay đổi hay sao?”

“Cái này...” Quách Thành Vũ khéo léo trả lời luôn câu hỏi mình đặt ra, “Cháu nói thật là rất khó.”

Trì Viễn Đoan thở dài.

Quách Thành Vũ còn nói, “Chú biết đó, đây là vấn đề rất nhạy cảm. Cháu với cậu ấy là bạ bè, dù có là bạn bè thân thiết đến đâu đi nữa, tình cảm sâu đậm hơn nữa. Cháu có xuất phát từ ý tốt khuyên nhủ, thì cậu ấy rất có thể nghĩ cháu kỳ thị loại sở thích này của cậu ấy.” (BDSM gay ý)

“Làm cho con khó xử rồi.” Trì Viễn Đoan nói.

Quách Thành Vũ vội vã xoa tay, “Chú đừng nói như vậy, con nên giúp đỡ mà.”

Trì Viễn Đoan lúc đầu định tìm Quách Thành Vũ đến để tìm hiểu tình hình, không trông cậy vào Quách Thành Vũ có thể đứng về phe mình, dù sao cậu ta và Trì Sính quan hệ bạn bè thân thiết. Nhưng nói chuyện một hồi, Trì Viễn Đoan phát hiện thái độ của Quách Thành Vũ rất chân thành, ngôn ngữ có chừng mực, đúng là một người đáng để tin nhiệm. (Cáo giả nai đó ông nội Trì ơi. . .)

“Vậy con chỉ cho chú cách đi, làm thế nào để cho Trì Sính mau chóng kết thúc loại quan hệ này?”

Quách Thành Vũ suy nghĩ một chút, nói, “Giúp người ác làm việc xấu.”

(Nguyên văn là ‘Trợ Trụ vi ngược’ tức là giúp vua Trụ làm việc ác= ý nghĩa của nó là giúp kẻ ác làm việc xấu. . Trụ Vương là một ông vua ác đó. . [Mời xem Đắc Kỷ Trụ Vương để biết thêm chi tiết.])

Trì Viễn Đoan mất sắc trầm xuống, nghiêm nhiên rất giật mình câu trả lời của Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ không nhanh không chậm giải thích, “Cháu nói với chú nhé, trước đây chú tìm mọi cách ngăn cấm Trì Sính và Ông Thạc nhưng kết quả lại vô cùng nhỏ bé. Chú có biết bọn họ vì sao chia tay không? Chính là ở cùng một chỗ quá lâu, mâu thuẫn xung đột tự nhiên phát sinh ra, khỏi cần ai mạnh mẽ triệt phá cũng tự động chia tay.”

“Cháu nghĩ chú tạo áp lực cho bọn họ không bằng một phần áp lực của xã hội tạo cho hai người đó, chú càng nhúng tay vào càng không ổn, vì bọn họ đang ở thời kỳ mọc lông mọc cách, càng giầy vò thì lông cách càng mọc vững chắc, quăng đi đập lại chỉ làm tình cảm họ thấm thiết hơn thôi. Nhưng nếu chú để yên cho họ, để họ chính thức đối mặt áp lực từ mọi phía, cháu nghĩ không bao lâu bọn họ liền không chịu nổi.”

“Loại tình cảm này, tốt thì được ba đến năm năm, không tốt thì cũng được ba đến năm tháng chứ mấy ạ. Không có hôn nhân ràng buộc, Ai dám đảm bảo sẽ giữ được nhiệt tình lâu dài chứ? Nghịch cảnh thì đồng lòng, thuận cảnh thì chia lòng. Chú càng muốn thay đổi tình cảm của họ không phải càng là giật dây cho họ kiên định với suy nghĩ bản thân sao?”

“Tình yêu như một đồng củi, có người đem chất cả đồng vào đốt một lần, chẳng bao lâu cũng tắt. Người khác lại đem từng cây từng cây đốt dần dần, có thể đốt rất nhiều năm. Nếu như chú giữ lại mấy cây không cho đốt, vậy thì phải đốt cả đời. Nếu cứ tùm lại cho một mối lửa rừng rực cháy, sớm muộn gì không tàn, vậy sao chú không cho hai người họ tự đốt rồi tự tàn.”

“Cho nên cháu mới đề xuất với chú ‘giúp kẻ ác làm việc xấu.’”

Quách Thành Vũ biến cuộc sống không biết xấu hổ của Trì Sính và Ngô Sở Ủy xây dựng thành một câu chuyện tốt đẹp, thật là đổi trắng thành đen, chết nói thành sống.

Trầm mặc hồi lâu sau, Trì Viễn Đoan mới mở miệng.

“Chú chỉ sợ thằng con trai chú không phải là một đồng củi, mà nó là một cánh rừng thôi!”

“....”

.....

Mấy ngày nay Trì Sính đối với Ngô Sở Ủy bảo vệ rất nghiêm ngặt, đi ra ngoài đều dẫn theo một đoàn bảo vệ, một chiếc xe phía trước dẫn đường, mấy xe chạy phía sau, so với lãnh đạo cấp cao ra ngoài khảo sát tình hình không kém là bao nhiêu.

Mặc dù như vậy, Trì Sính vẫn thường xuyên chạy đến công ty Ngô Sở Ủy, cần phải tự mình nhìn thấy cậu mới yên tâm. (Hơi quá rồi ba ba ơi... Dân tình ghen tỵ bây giờ.)

Mấy ngày nay Ngô Sở Ủy liên tục phải chạy qua lại công trường xây dựng, Trì Sính ở bên cạnh thì cậu chỉ đứng ở xa nhìn, Trì Sính vừa đi cậu liền đi kiểm tra mọi ngõ ngách. Từ chi tiết nhỏ nhất cũng phải tự mình giám sát kiểm tra mới yên tâm, làm cho đoàn bảo vệ đi theo cậu tối mặt tối mày bận bịu.”

“Giám đốc Chu, anh xem chỗ này có phải ghi chú sai rồi hay không? Thực tế lúc trước chúng ta suy tính không phải số này mà!”

Giám đốc Chu chưa kịp đi qua, Ngô Sở Ủy sốt ruột vội vàng lật đật chạy tới.

“Cái kia sai rồi hả? Tôi xem một chút.”

Công nhân đang thi công đưa bản vẽ cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nhìn liếc qua, đem bản vẽ đưa cho giám đốc Chu, tự mình nhanh nhẹn trèo lên giàn giáo. Trong chốc lát liền dừng lại ở giàn giáo thứ tư rất cao, nhìn công nhân phía trên vùng tay múa chân mà nói.

Mấy người bảo vệ kia không dám rời cậu nửa bước, thoát một cái quay đi quay lại không thấy cậu đâu, ngẩng đầu lên nhìn, trong nháy mắt mồ hôi tuôn ra lạnh cả người, có người còn muốn trèo lên đỡ Ngô Sở Ủy, lại bị Ngô Sở Ủy nghiêm lệnh quát bảo ngưng lại.

“Ở bên dưới đợi tôi!”

Đừng xem bình thường Ngô Sở Ủy tùy tiện cẩu thả ngây ngô, đến lúc cần thiết thì lại rất sĩ diện, bảo vệ càng theo đi theo cậu, chờ lúc bắt gặp cậu ắt trở mặt, hành hạ mấy tên bảo vệ.

Kết quả, không được hai phút, Trì Sính đã lái xe tới.

Vừa xuống xe, nhanh như chớp mắt liếc lên giàn giáo thứ tư, mặt trời chói chang nắng chiếu xuống cơ thể cường tráng, mặt âm u đến dọa người.

“Ai bảo cậu ấy trèo lên?”

Thuận miệng hỏi như vậy, bốn phía đều im bật, không ai dám mở miệng.

Đội trưởng bảo vệ nhỏ giọng nói, “Vừa chúng tôi muốn lên đỡ cậu ấy xuống, nhưng cậu ấy không cho chúng tôi lên. Hay là, tôi gọi hai người nữa giúp cậu ấy xuống?”

“Không cần.” Trì Sính lắc tay, “Chuyện của cậu ấy chưa làm xong, ai khuyên được nữa, các cậu mau qua chỗ mát ngồi nghỉ đi.”

Nói xong, anh đứng ở một nơi khuất nhìn chằm chằm Ngô Sở Ủy, sợ Ngô Sở Ủy nhìn thấy anh lại kích động sẽ té xuống dưới. Lòng thấp thỏm nhìn lên bốn tầng giàn giáo cao như vậy, lông mày nheo lại không che dấu được vẻ căng thẳng. Ngô Sở Ủy lùi một bước, yết hầu Trì Sính nuốt khan một cái, ánh mắt sắc như lưỡi dao nhìn chằm chằm cậu, không dám rời một giây, thần kinh căng lên, không một phút thư giãn. (Quá là ôn nhu đi..)

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy nhanh nhẹn từ trên giàn giáo trèo xuống.

Vừa mới leo đến tầng gác thứ hai, Trì Sính liền phi nhanh tới, chân của Ngô Sở Ủy còn đang ở trên tầng một và tầng hai giàn giáo, đã bị bàn tay to của Trì Sính ôm xuống.

“Anh mau mau thả tôi xuống.” Ngô Sở Ủy chột dạ hết nhìn đông tới nhìn tây, “Người ta đang nhìn tôi kìa.”

“Sợ tôi ôm cậu, thì lần sau đừng trèo lên cao như vậy.”

Trì Sính vẫn ôm Ngô Sở Ủy ra khỏi khu vực thi công mới thả ra.

232. Chương 232 - Làm Ô Che Nắng Cho Cậu

Hai người vòng vòng xung quanh công trường thật lâu, bốn phía ngay cả gốc cây cũng không có, xung quanh lại không có một bóng nhà nào, trời thì nắng chang chang, chiếu giữa đỉnh đầu. Hơn nữa vừa vận động quá độ, quần áo Ngô Sở Ủy từ trong ra ngoài đều bị mồ hôi làm cho ướt đầm, Trì Sính thấy thế để cho nhân viên làm việc rồi đi mua cái ô. (Thế xe đâu mà không lên ngồi hả? Lại lượn đi mua ô là sao? Hay sợ lên xe lại làm ‘xe chấn’ hả???)

Ngô Sở Ủy lập tức sùng sộ lên, “Mua cái gì mà mua hả? Anh xem có ai trời nắng lại đi che ô không hả?”

“Đàn ông ai đi ngủ lại nắm chặt ‘cậu nhỏ’ người khác không hả? Cậu không phải mỗi ngày đều làm như vậy?” (Chả liên quan..)

Gương mặt tuần tú của Ngô Sở Ủy đỏ bừng lên, dùng sức đâm hai đấm vào bụng Trì Sính, tức giận nói, “Hai chuyện này có thể giống nhau hay sao? Một việc là ở trong chăn lén lút làm, một việc là ban ngày ban mặt. Vừa rồi anh ôm tôi đi xa như vậy, người ta đã cười nửa ngày. Tôi mà che ô nữa thì sau này người trong công ty không phải gọi tôi ‘nữ hoàng pháo’ sao?”

(Ý là trong tay có ‘cự long’ lớn đó.)

Trì Sính dùng bàn tay to lau mồ hôi trên trán Ngô Sở Ủy, nói, “Vốn đã không trắng trẻo gì, lại phơi nắng như thế đen thì ai thèm nhìn hả?”

Ngô Sở Ủy tức giận nói, “Khương Tiểu Soái trắng trẻo, anh đi mà làm cùng cậu ta đi!”

Tức giận trong chốc lát, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ánh mắt dao động liếc liếc, khóe miệng nhếch lên cười dâm tà xấu xa.

“Này, anh chính sự phụ tôi chưa hả?”

Ngô Sở Ủy vẫn còn băn khoăn Khương Tiểu Soái đem ám hiệu giải sai lệch, lại có hành vi xấu xa gây xích mích ly gián, không giáo dục cho một trận không được. Cậu càng ngày nhìn Khương Tiểu Soái càng thấy chướng mắt, quần áo tắm xong có người giặt cho, cơm có người nấu, cả ngày không phải làm cái gì, vẫn còn kén kén chọn chọn, găm gào quát tháo người ta. Chọn ba lấy bốn, muốn năm đòi sáu.

“Chỉnh rồi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy bật người tới hăng hái, cùi chỏ đâm ngực Trì Sính, kích động hỏi, “Chỉnh như thế nào? Nói mau, nói mau.”

“Chỉnh cái tên tiểu dâm đảng còn không đơn giản hả? Trực tiếp cho cậu ta chút ‘thuốc’, rồi đem cậu ta nhốt lại một nơi xa chòng mình đến năm mươi km, cậu xem cậu ta có nhớ lâu không.”

Ngô Sở Ủy cười đến mức khan cả tiếng, vô cùng hả hê, lấy tay nhéo sau gáy của Trì Sính một cái, mắng như khen, “Anh đúng là xấu xa, anh nha, chiều này không phải quá độc ác rồi hay sao, ha ha ha ha ha.....”

Trì Sính cũng không chú ý Ngô Sở Ủy nói gì đó, chỉ nhìn nụ cười của cậu. Hai hàng răng nhỏ nhẩn đều tăm tắp cười lại toát lên vẻ, tà ác, đắc ý, kiêu ngạo, xảo quyệt,..... Vẻ mặt đủ mọi cung bậc hư hỏng đều tập trung lại, làm trong lòng anh vô cùng ngứa ngáy. Trì Sính quả muốn đem con ‘tiểu yêu’ này bắt lại đem về hang ổ, dạy dỗ một phen, hút hết hút sạch ‘yêu khí’ trên người cậu.

Ngô Sở Ủy bị Trì Sính nhìn chăm chăm đến phát ngượng, thăm dò hỏi, “Tôi có phải rất xấu xa hay không?”

“Hai cậu ngang tài ngang sức.” Trì Sính ám chỉ Khương Tiểu Soái.

Ngô Sở Ủy nghe vậy trong lòng cũng thăng bằng trở lại, lại mặt dày nghe ngóng.

“Này, Tiểu Soái bị bỏ thuốc, tình huống sau đó anh đều nhìn thấy hết hay sao?”

Trì Sính nói, “Không thấy trực tiếp, nhưng có quay video lại.”

“Chết tiệt!” Ngô Sở Ủy chẳng những không ghen tuông mà lại còn quay sang oán giận Trì Sính, “Anh nha, có đồ tốt như vậy thế nào lại không nói cho tôi hả? Anh có đúng hay không đã nhìn lên qua? Tôi cũng phải xem!”

Trì Sính nói, “Tôi còn chưa có xem qua.”

“Nói dối, định lừa gạt ai hả? Có thứ tốt mà anh lại không giữ lại xem?” Ngô Sở Ủy hầm hừ tức giận.

Trì Sính nói, “Tôi cảm về không phải là vì bản thân mình xem, mà là vì cho cậu xem!”

“Vậy anh nhanh lên cho tôi xem!” Ngô Sở Ủy vội vàng hỏi tới, “Ở đâu? Ở đâu?”

Trì Sính mặt lạnh nói, “Không nói cho cậu.”

Ngô Sở Ủy tức giận khó chịu, thực sự không ngăn được cáu gắt, không thể làm gì khác hơn là mềm giọng cầu xin Trì Sính, “Cho tôi xem đi.”

Trì Sính mặt vẫn không đổi sắc, thản nhiên bất động.

Ngô Sở Ủy nghiêng sang đầm nhẹ một cái, hai hàng lông mày nheo lại thành một đường, bộ dạng có chút khó chịu vằn vện.

“Đại ca, nhanh lên một chút nào.”

Trì Sính vẫn không chút động lòng.

Ngô Sở Ủy lại đầm đầm nhẹ một cái, ánh mắt chớp chớp về cầu xin.

Thật sự cách làm nũng của đàn ông và tiểu thụ không giống nhau, người ta làm nũng đều là dùng cái miệng mà tấn công cọ cọ đũng quần. Ngô Sở Ủy lại là tên đại ngu dốt, dùng tay đầm đầm, động tác cần nhẫn lại không có chút vô lại nào.

Nhưng Trì Sính vô cùng thích nhìn cậu như vậy, anh quay video lại không phải vì muốn ngắm Khương Tiểu Soái, mà chính là muốn nhìn bộ dạng của Ngô Sở Ủy lúc này. (Thôi ba ba khỏi phải ngại biện.. thích bỏ mệ lại còn sĩ.. Soái Soái của ta quả là đẹp đi.)

Ngại vì đây là nơi đông người, Ngô Sở Ủy không có đủ không gian mà phát huy ‘tài năng’, Trì Sính liền vung vàng giữ bờ vai cậu lại, nói, “Khi khác âm ỉ, người ta đều nhìn cậu kìa, về nhà hãy nói tiếp!”

Ngô Sở Ủy đành phải thôi.

Vừa mới lại giằng co như vậy, khắp người Ngô Sở Ủy lại tuôn ra mồ hôi nóng bức, lại không ngừng lấy tay phe phẩy quạt. Mắt vẫn nhìn chăm chăm khu vực thi công ở đó không xa, trong mắt tràn đầy mong đợi và cảm giác tự hào.

“Giá mà công trình này đến cuối năm có thể xây xong, đến lúc đó tôi sẽ mua một căn nhà ở phía đối diện. Buổi tối mỗi ngày mở cửa sổ ra, là có thể thấy công ty chúng ta trên cao ốc, trên tầng là nhãn hiệu và LOGO.”

Trì Sính không lên tiếng, đem tay của Ngô Sở Ủy lấy xuống, lấy tay mình quạt cho cậu mát. Tay của Trì Sính cứng rắn rất có lực, năm ngón tay chụm lại không có một kẽ hở, phe phẩy trước mặt Ngô Sở Ủy, gió mát hiu hiu.

Ngô Sở Ủy còn nói, “Chờ sang năm chính thức đi vào sản xuất, ước tính giá trị sản lượng hàng năm có thể đạt được một tỷ, một tỷ á! Tôi trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ. Bây giờ anh có cảm giác gì?!”

Trên mặt Trì Sính không thay đổi biểu cảm gì.

Ngô Sở Ủy dánh vẻ mặt hứng, “Anh không có một chút kích động nào hả? Nói chuyện với anh thật nhàm chán!” Nói xong nghiêng đầu, ánh mắt nhìn xa xăm than một tiếng, “Chim sẻ sao biết được chí lớn của hồng hạc!”

[Note: = yển tước an tri hồng hạc chí/ ý nói *Người thấp kém sao hiểu chí lớn của người tài giỏi.*]

Hồi lâu qua đi, Trì Sính mới thản nhiên mở miệng.

“Tôi có thể kích động cái gì? Cậu hàng năm có thu về hàng chục tỷ, đều không phải chỉ cho tôi mười tệ tiền tiêu vặt hay sao?” (Ha ha...)

Ngô Sở Ủy bị anh đâm chọc, nói kháy, không biết xấu hổ mà còn cười ha hả hơn nửa ngày.

Trì Sính quạt bàn tay to cổ ý tát nhẹ lên hai má Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy bị đau, quay đầu hậm hực nhìn Trì Sính.

Trì Sính xoa xoa hai má cậu, hỏi, “Muốn nhiều tiền như vậy làm gì?”

Ngô Sở Ủy biểu tình không đứng đắn nói, “Tôi muốn chuyển sang mở quán rượu ‘thịt Trì rừng’.”

Trì Sính đem má cậu nhéo một cái thật đau, Ngô Sở Ủy đau đến khóc rống lên.

Sau đó chu miệng quay đầu lại, tiếp tục nhìn khu công nghiệp của cậu sắp hoàn thành. Đây không chỉ là sản nghiệp riêng của cậu, nó còn là hình ảnh màu hồng cho tương lai của cậu.

“Anh không biết.” Ngô Sở Ủy nói, “Tôi là người rất sợ nghèo, kiếm bao nhiêu tiền đều không có cảm giác an toàn.”

Kỳ thực Trì Sính biết, anh tận lực giúp Ngô Sở Ủy nhận được dự án hạng mục này, không phải muốn mượn tay cậu để vơ vét của cải, mà chính là muốn cho cậu xây dựng một cảm giác an toàn.

Anh biết Ngô Sở Ủy rất mạnh mẽ, cũng có bản lĩnh và sĩ diện đàn ông, cho lên anh không trực tiếp giao tiền cho Ngô Sở Ủy, cũng không bắt cậu ở nhà. Anh lặng lẽ giúp đỡ cậu, ở bên cạnh nhìn sự nghiệp của cậu thành công, nhìn cậu khổ cực phấn đấu mặc dù rất đau lòng nhưng không ngăn cản cậu. Bởi vì anh biết, Ngô Sở Ủy muốn một ngày nào đó cậu có thể ở bên cạnh anh một cách bình đẳng, địa vị ngang hàng với anh.

Nhưng Ngô Sở Ủy lại suy nghĩ vô cùng đơn giản, Trì Sính từ lúc sinh ra đến giờ thìa vàng chén bạc dâng tận miệng, cậu sợ tương lai không nuôi nổi Trì Sính. (ĐM.. cười không ngậm được miệng... đoạn trước cảm xúc... câu sau như đâm vào mặt..)

Hai người lại nói chuyện một lúc nữa, Ngô Sở Ủy đột nhiên phát hiện mỗi lần nói chuyện với Trì Sính cũng cực kỳ không được tự nhiên. Về sau tìm được nguyên nhân, Trì Sính đứng sau lưng cậu, cậu mỗi lần nói chuyện với Trì Sính cũng phải quay đầu lại.

“Anh sao cứ đứng phía sau tôi vậy?”

Trì Sính không nói gì, làm Ngô Sở Ủy quay người lại.

Lúc này Ngô Sở Ủy mới phát hiện, bóng hai người bao trùm lên nhau tạo thành một đường.

(Ồi mẹ ơi, ôn nhu, quá ôn nhu..)

Trên đường trở về, Trì Sính thấy đuôi dê nướng, quay đầu sang bên Ngô Sở Ủy nói, “Tôi muốn ăn cái này.” (Khổ chưa.. khổ chưa..)

Ngô Sở Ủy trừng hai mắt trách mắng, “Ăn cái gì?!!! Một cái đuôi dê hơn mười tệ, gặm vài miếng là hết, đến thịt còn chẳng có.”

Trì Sính phun ra một câu vô cùng lợi hại.

“Bây giờ cậu không để cho tôi ăn cái này, về nhà tôi sẽ không cho cậu ăn cái kia.”

(Đập bàn.... ba ba quả là giỏi)

Cơ mặt của Ngô Sở Ủy co rút, ngoài miệng hùng hùng hổ hổ, bên dưới, chân lại rất nhanh đi vòng qua quán nướng, hỏi ông chủ quán, “Cho tôi hai cái đùi dê.” (Tiện nhân.. con tiện nhân..)

“Lớn hay nhỏ?”

“Lớn!” Giọng nói đặc biệt kiên định.

Trở lại đưa cho Trì Sính, hai người ngồi trên xe ăn. Trì Sính bên này ngậm lớn nuốt thịt, Ngô Sở Ủy bên kia cái miệng nhỏ nuốt nước bọt.

Trì Sính buồn bực nhìn cậu, “Sao cậu không ăn?”

Ngô Sở Ủy vẻ mặt ân cần, “Giữ lại cho anh ăn.”

Trì Sính cầm lên một cái, đưa đến tay của Ngô Sở Ủy, đùi dê nóng hổi, nói với cậu, “Cậu ăn đi.”

Ngô Sở Ủy hơi lộ ra vẻ không được tự nhiên hỏi, “Nếu như tôi ăn cái đùi dê này, có ảnh hưởng việc về nhà ăn ‘CƠM’ không?”

Trì Sính nhe răng cười một tiếng, bàn tay to xoa xoa má Ngô Sở Ủy trên mặt cậu đầy dầu mỡ.

“Không ảnh hưởng.”

Lúc này Ngô Sở Ủy mới yên tâm, cầm lấy đùi dê liền gặm. Một bên gặm vẫn còn không yên tâm liếc mắt sang nhìn Trì Sính, rất sợ Trì Sính nhìn ra cậu tham lam, bộ mặt khỏi phải nói rất động lòng người, nhìn vẻ rất đáng thương. (Ta nói cậu là tiện nhân không sai mà..).

Trong lúc tắm, Ngô Sở Ủy phát hiện cổ của Trì Sính và vai bị một mảng cháy nắng ửng đỏ, liền đem một lọ kem trị cháy nắng, thấm da của cậu bôi cho Trì Sính. Bởi vì tuýp kem trị cháy nắng, thấm da rất đắt, mà chỗ da bị phơi nắng của Trì Sính lại có chút lớn, Vì vậy Ngô Sở Ủy chậm chạp một lúc liền đem một ít đại bảo trộn lẫn vào để cho đủ ‘quân số’.

Mặc dù Trì Sính đều nhìn thấy tất cả, nhưng vẫn nghĩ Ngô Sở Ủy cho anh đồ mỹ phẩm dưỡng da của cậu cảm giác lại vô cùng ấm áp.

“Tôi đối với anh có tốt không?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính không nhẹ không nặng ừm một tiếng.

Ngô Sở Ủy hăng giọng, “Video của sư phụ ta..... ” (Ta biết cậu có ý đồ mà..)

Trì Sính không đáp lại.

Hiện tại, ở trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Ngô Sở Ủy liền cọ cọ vai và cổ Trì Sính, cầu khẩn nói, “Trì già!, cho tôi xem một chút đi.”

Trì Sính tức giận ném cho Ngô Sở Ủy nụ cười gượng, thật vất vả lắm cậu ta mới bôi cho ít đồ, giờ thì cũng bị Ngô Sở Ủy chà bằng sạch. Không phải là ‘kinh thành đệ nhất vắt cổ chày ra nước’ mà là cả nước chỉ có duy nhất một tên kệt xỉ như cậu, cứ thế mà lấy lại hết đồ của mình, không sót một tý.

Trì Sính vẫn không có phản ứng.

Ngô Sở Ủy không nhẽo, cứng rắn, dúi dằng, ...đều không được, cuối cùng, ghé vào bên tai Trì Sính nói một câu.

Khóe môi Trì Sính khẽ nhếch, đi vào phòng liền đem USB đưa cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy một mình ở gian phòng vụng trộm xem, xem mà máu mũi văng khắp nơi, nghĩ bậy nghĩ bạ.

Ôi cha mẹ ơi!..Quá là sexy! Quá là dụ hoặc! Còn muốn người ta sống hay không đây?

Sau khi xem xong việc thứ nhất chính là đem cái USB đập vỡ, không thể xóa, xóa thì Trì Sính cũng có thể phục hồi lại. Cảnh tượng dâm dăng lăng lợ khiêu gợi như vậy, tuyệt đối không để cho lão dâm tặc Trì Sính thấy.

233. Chương 233 - Sợ Cậu Rồi

Oh my boy, Anh có phải cơn mơ
Vì sao những lần gặp gỡ
Em ngỡ như đang trọn vẹn sống những ngày thơ
Thầm mơ những ước nguyện mai sau
Ngày ta thuộc về nhau
Tinh tú dẫn lối sáng soi bao đêm dài.

Anh ở đâu!!!! em FA đến tẩu hỏa nhập ma rồi..

Bởi vì thời gian gần đây Ngô Sở Ủy bận rộn nhiều chuyện, không có thời gian chơi cùng Tiểu Dấm Chua, sợ nó buồn chán liền tìm cho nó một người bạn, một con rắn hoàng kim, da vàng óng. (Ai chưa nhìn thấy con này thì xuống cmt link ảnh nhé.. nhìn xong rùng mình, không hiểu sao ba ba với em Ủy có thể sống với con Tiểu Dấm lâu như vậy.. có ngày nó quần chết..)

Con rắn này chiều dài còn gấp hai lần Tiểu Dấm Chua, nhìn vô cùng hung hãn, nhưng tính cách lại rất dịu dàng. Ngô Sở Ủy đặt tên cho nó là ‘Tam bảo’, tên thân mật là ‘Đại Dấm Chua’.

Đại Dấm Chua lúc vừa tới, Tiểu Dấm Chua đối với nó lạnh nhạt. Chỉ cần Đại Dấm Chua lảng vảng gần nó một chút thôi, Tiểu Dấm Chua phóng con mắt sắc bén đen tuyền nhìn nó. Đại Dấm Chua liền nằm ở vị trí xa nhìn thái độ của Tiểu Dấm Chua, nếu Tiểu Dấm Chua mà có ý định giận giữ thì Đại Dấm Chua liền chuẩn về ổ của mình ngay lập tức.

Về sau, Ngô Sở Ủy hề là có thời gian liền tắm cho Đại Dấm Chua, làm cho da dẻ Đại Dấm Chua bóng mượt vàng óng, người lại thơm phức. Tiểu Dấm Chua kiêu ngạo mới miễn cưỡng bằng lòng ở chung một chỗ với nó. (Con này sĩ đầy rồi lại chạy theo đòi cự long ngay thôi..)

Hai ngày nay, Tiểu Dấm Chua và Đại Dấm Chua đã có thể cùng nhau hòa thuận ở chung một ổ.

Nói là hài hòa, thực ra chính là bất kể Tiểu Dấm Chua có ức hiếp Đại Dấm Chua như thế nào thì Đại Dấm Chua cũng không bao giờ cắn trả. Rõ ràng thân hình to gấp hai Tiểu Dấm Chua, lại cam tâm tình nguyện mặc cho Tiểu Dấm Chua cắn quần giày, vẫn còn vui vẻ không thêm so bì sức mạnh. (Có chút hư cấu..)

Buổi trưa, Ngô Sở Ủy ném cho Đại Dấm Chua một con chuột bạch lớn, cách ăn của rắn cũng là một tập quán hoang dã, nó dùng thân thể đem con mồi cuốn lại ra sức bóp ngạt, cho đến khi con chuột bạch xương cốt đều nhũn nhừ, biến thành một cục thịt viên, nó mới từ từ chậm rãi bắt đầu hưởng thụ.

Kết quả, Đại Dấm Chua thật vất vả đem con chuột bạch quần, bóp thành cục thịt, Tiểu Dấm Chua liền vò một cái há miệng ngoạm con chuột đi, một miếng nuốt con chuột vào bụng, duyên dáng không chịu được, vênh đuôi bỏ đi như vị anh hùng thứ thiệt.

Buổi tối, Ngô Sở Ủy sang phòng bên cạnh xem hai con rắn, đúng lúc hai con rắn đang ngủ. Ngày trước Tiểu Dấm Chua đều treo ở trên bóng đèn trùm hoặc quần ở một nơi nào đó ngủ, hôm nay lại cuộn tròn bên cạnh Đại Dấm Chua, đầu khoát lên trên cổ nó, nhìn đặc biệt ấm áp.

Ngô Sở Ủy ngồi xồm nhìn thật lâu.

Trì Sinh vừa từ ngoài ban công hút thuốc trở vào, kết quả trở lại phòng ngủ liền không thấy người đâu. Gọi một tiếng không ai đáp, đi tới cửa phòng bên kia mới phát hiện Ngô Sở Ủy đang ngồi xồm ở đấy.

Trì Sinh nhẹ nhàng đi tới, cúi người hung hăng gõ lên đỉnh đầu Ngô Sở Ủy một cái.

Ngô Sở Ủy đau đến nhe răng nhếch miệng, tức giận dậm trên bắp chân Trì Sinh hai dậm.

Trì Sính cười ngồi xổm xuống, đem đầu Ngô Sở Ủy đặt lên trên đùi, tay nghịch tóc cậu hỏi, “Đêm rồi không ngủ ở đây nhìn cái gì hả?”

Ngô Sở Ủy nói, “Anh xem hai đứa nó ngủ nhìn thật tốt.”

Trì Sính lơ đãng, “Hai ta ngủ so với hai đứa nó cũng không tồi, chỉ là cậu không thấy được mà thôi.”

“Ai nói tôi không thấy được?”

Từ cái đêm Ngô Sở Ủy bị hù dọa sợ hãi, vẫn thường xuyên bật đèn ngủ. Ngô Sở Ủy tự mình thiết kế một chiếc đèn ngủ nhỏ nhỏ áp tường, mặt trên có in tên hai người bọn họ.

Mỗi ngày buổi tối Ngô Sở Ủy tỉnh lại, đèn tường phát ra tia sáng mờ ảo nhàn nhạt, cậu cũng có thể nhìn thấy trong gương Trì Sính ôm cậu nằm ngủ.

Đối với cậu đây như một thói quen, nếu như một ngày nào đó, nửa đêm tỉnh lại, trong gương chỉ còn một bóng hình. Hay cái gương đổi thành giấy dán tường, nhìn không thấy người, cậu lại đặc biệt sợ hãi và bất an. (Nói chung hiện tại em Ủy vẫn chưa an tâm về mối quan hệ này..)

Trầm mặc thật lâu, Ngô Sở Ủy đột nhiên mở miệng nói, “Thật hâm mộ hai đứa nó, không cần làm cái gì, mỗi ngày đều có đồ ăn ngon.” (Ủy Ủy thích ăn chuột sống hả em..)

“Nếu như cậu làm thú cưng của tôi, cái gì tôi cũng không cần cậu làm, mỗi ngày đều cho cậu ăn ngon.”

Đầu Ngô Sở Ủy quay lại, cắn một cái lên ‘vận mệnh’ của Trì Sính.

Trì Sính gầm nhẹ một tiếng, ôm Ngô Sở Ủy vào phòng.

Còn chưa kịp vuốt ve an ủi, điện thoại Trì Sính liền vang lên. (Mẹ cha cái điện thoại iPhone 6 phờ-lút của ba ba...)

Ừ ừ vài tiếng, Trì Sính cúp điện thoại.

Ngô Sở Ủy hỏi, “Ai gọi tới?”

Trì Sính nói, “Thư ký của ba tôi, cậu ta nói mẹ tôi ngày mai về nước, chị gái tôi cùng hai đứa con trai cũng về theo.”

“Thật náo nhiệt.” Ngô Sở Ủy nói, “Vậy ngày mai anh phải về nhà hả?”

Trì Sính kéo đầu Ngô Sở Ủy ôm vào lòng, lưng chạm ngực tay đặt lên ngực cậu, châm một điếu thuốc đưa lên miệng Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy hít một hơi, khói thuốc bay bay bên mép, nhìn Trì Sính say mê, mê mẩn.

Ngô Sở Ủy thần sắc đánh lại, “Anh ngay cả nhà cũng không muốn về hay sao? Đây là mẹ anh, chị gái anh, thời gian dài như vậy không gặp, anh không trở về một chuyến liệu có được hay không?”

“Tôi không phải là không muốn quay về.” Trì Sính nói, “Tôi là muốn cùng dẫn cậu về nhà.”

“Anh đừng nói vậy!” Ngô Sở Ủy lập tức bác bỏ, “Tôi thật sự muốn cùng với anh về nhà, nhưng hai ta đều không thể cùng về được.” (Thương hai người quá..)

Trì Sính búng tàn thuốc lá, không lên tiếng.

Nếu như là trước đây, anh quay về nhà không cảm thấy vấn đề gì. Nhưng hiện tại, anh mà về nhà đoàn tụ với mọi người, để lại Ngô Sở Ủy một mình đơn độc, chỉ là nghĩ một chút đã cảm thấy vô cùng đau lòng. (Ba ba cứ thử để Ủy Ủy một mình xem.. con từ ba ba luôn... cả đời không nhìn mặt luôn...Không lý do lý trấu gì hết..)

Ở trong lòng anh, Ngô Sở Ủy chính là Trì gia gia, cho nên muốn quang minh chính đại dẫn cậu về nhà.

Hai người trầm tư một hồi, Ngô Sở Ủy lại nói, “Cho dù mẹ và chị gái anh không về, anh cũng nên về thăm nhà một chút. Lần trước bởi vì chuyện của tôi, anh với ba anh âm ỉ như vậy không được, anh cũng nên sớm trở về xin lỗi ông cụ đi.”

“Ông ta đem cậu đánh thành như vậy, tôi dựa vào cái gì mà phải xin lỗi ông ta?” Giọng nói của Trì Sính đánh lại.

Ngô Sở Ủy nói, “Không liên quan gì đến chú, là hai người họ nhìn tôi không vừa mắt.”

“Đó cũng là trách nhiệm của ông ấy, nếu như trước khi ra lệnh nói một câu, không được làm tổn hại đến cậu nguyên vẹn đem cậu về, hai người kia có ăn gan hùm cũng không dám động thủ với cậu!” (Ồi mấy chương này ôn nhu quá làm ta thấy sợ quá.. càng ôn nhu lại càng thấy sợ..)

Ngô Sở Ủy vẫn như trước nói tốt cho Trì Viễn Đoan, “Trong khoảng thời gian tôi ở nhà anh, chú đối với tôi vô cùng tốt, chăm ăn chăm mặc, cũng không để tôi ngủ dưới nền đất. Có lúc tôi cố tình chọc tức chú, chú cũng không tức giận tôi. Tôi nghĩ ba anh rất nhân từ, anh không nên đối với chú như vậy.” (Hint bố chồng con dâu..)

“Cậu mới chỉ thấy bề ngoài thôi.” Trì Sính nói, “Ông ta dùng chiến thuật tâm lý đánh cậu, thủ đoạn vô cùng kín đáo không khe hở, trên thực tế lực sát thương lại rất mạnh mẽ. Ông ta bản lĩnh lớn nhất chính là làm cậu tiêu hao ý chí, làm cho cậu hao tổn kiệt sức mới thôi.”

Ngô Sở Ủy nói, “Vậy thì thật là tốt cũng rất hợp ý tôi mà! Ưu điểm lớn nhất của tôi chính là có sự chịu đựng mạnh mẽ, thích nhất kích thích tinh thần lớn như vậy. Có chú ấy đi cùng con đường này, tôi sẽ không thấy cô đơn nữa..!!!”

Trì Sính thực sự không còn gì để nói, mặt không chút biến đổi.

Ngô Sở Ủy vòng tay ôm hông Trì Sính, nói, “Trở lại nói xin lỗi chú một câu đi, ba anh dù có thế nào thì cũng không thể nào đối phó với anh!”

Trì Sính vẫn cứ nghiêm mặt không nói gì.

Ngô Sở Ủy gương mặt liền thay đổi ngay, quay đầu không nhìn Trì Sính. Cậu khẳng khẳng quay lại nhìn gương không liếc mắt anh một cái. Trì Sính không cần liếc qua cũng có thể thấy gương mặt Ngô Sở Ủy giận dữ khó chịu. (Con tiểu yêu tinh này có âm mưu đấy..)

Ánh mắt cứng rắn hung hăng nhìn chằm chằm Ngô Sở Ủy rất lâu, cuối cùng, cũng vẫn phải dịu xuống dịu dàng ôn nhu.

“Sợ cậu rồi.” Bàn tay to của Trì Sính vỗ hai cái lên hông Ngô Sở Ủy, giọng giống như thỏa hiệp nói, “Ngày mai trở về cùng ông ta nói chuyện hòa thuận được chưa.”

Gương mặt của Ngô Sở Ủy coi như là có chút giãn ra, miệng nhếch lên vui vẻ.

Ân ái triền miên, mãnh liệt, kích tình, Trì Sính nhỏ giọng bên tai Ngô Sở Ủy nói, “Bảo bối, tôi chỉ yêu cậu..!”

Ngô Sở Ủy rất kích động lớn tiếng rên rỉ, ôm Trì Sính siết chặt, rung động một trận.

Sau đó, đem miệng dán lên tai Trì Sính, giọng nói mặc dù có chút run rẩy nhưng âm điệu vô cùng kiên định.

“Tôi nhất định sẽ làm cho bọn họ chấp nhận tôi.”

Bàn tay to của Trì Sính búng lên trán Ngô Sở Ủy nói, “Bé ngoan.” (Cmn ngọt hơn đường..từ giờ không ăn kẹo dâu nữa hu hu... nó không ngọt bằng tình cảm của ba ba với con tiện nhân kia..)

....

Trưa hôm sau, Trì Sính đưa Trì Giai Lệ và Chung Văn Ngọc cùng với hai đứa cháu ngoại một đen một trắng trở về nhà.

Trên đường, Trì Sính hỏi Trì Giai Lệ, “Chị sao ‘lại’ trở về rồi?”

“Cái gì mà, lại đã trở về?” Trì Giai Lệ tức giận, “Tao đã hơn một năm chưa về thăm nhà, trong lòng mày không có chút biểu hiện mong đợi nào hả? Dem ‘lại’ đổi thành ‘mới’ nhanh!”

Kết quả, Trì Sính nói, “Chị ‘mới’ đi một năm mà đã về hả?” (Thằng em mất dạy.)

Trì Giai Lệ tức giận quay sang Chung Văn Ngọc kêu gào âm ỉ.

“Mẹ, mẹ xem nó kia, nó như vậy thì làm sao có thể tìm bạn gái được? Ai thèm cùng nó chứ?!?”

Chung Văn Ngọc vội vàng vỗ về con gái, “Em trai con nói đúng là khó nghe, thực ra nó rất nhớ con.”

Kết quả, Chung Văn Ngọc bên này vừa mới nói xong, Trì Sính bên kia lại lên tiếng.

“Chị và ông chồng da đen kia có phải là sắp ly hôn hay không? Hai lần về đều không thấy anh ta.”

Trì Giai Lệ tức giận đến ngay cả ham muốn giải thích cũng không có.

Lúc này, ngay cả Chung Văn Ngọc cũng nghe không lọt tai nổi, một tay bế một thằng cháu cho nó ăn oán trách nói với Trì Sính, “Con nói cái gì thế hả? Mẹ ở nhà chị con mấy ngày liền, gia đình người ta quan hệ rất tốt.”

Một thằng cháu cũng dùng quả đấm nhỏ ra sức đấm đấm vai Trì Sính.

Trì Sính trợn mắt hổ trừng trừng nhìn nó, giả vờ tức giận nhìn cháu trai da đen quát một tiếng, “Còn nghịch nữa tao đem mày ném vào đồng than, để cho lò nấu rượu trực tiếp xem mày như than mà đốt vào trong bếp lò.” (Ồi mẹ ơi..)

Thằng cháu da đen nghe không hiểu, cho rằng Trì Sính đang khen nó đây, ngu ngốc hồ hồ cười hai tiếng, lộ ra hai hàng răng nhỏ trắng.

Trì Sính đột nhiên cảm thấy thằng cháu trai cười rộ lên rất giống điệu bộ của Ngô Sở Úy.

Vì vậy một tay cầm tay lái, một tay trực tiếp đem thằng nhỏ từ phía sau tóm lấy, nhét vào giữa hai chân. Bất kể nó lăn qua lăn lại kêu gào như thế nào, vẫn kẹp cho nó không thể nhúc nhích.

Ô tô một mạch lái về đến nhà.

Trì Viễn Đoan cũng vừa trở về không bao lâu, thấy hai đứa cháu ngoại, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng. Lại nhìn thấy Trì Sính đi phía sau, khuôn mặt lập tức liền co lại.

“Ai cho mày trở về?”

Trì Viễn Đoan vốn tưởng rằng sau khi nói như vậy sẽ làm nó tức giận, vậy mà không ngờ Trì Sính nhìn ông thản nhiên cười, không nói gì liền đi vào nhà.

234. Chương 234 - Ăn Cơm Nhà Người Khác Đúng Là Ngon

Trong lúc ăn cơm, Đầu Đầu và Quyển Quyển hai đứa này một đứa ngồi bên trái, một đứa ngồi bên phải Trì Viễn Đoan, Trì Viễn Đoan chỉ lo nhìn hai đứa cháu ngoại, ngay cả cơm cũng chưa từng ăn một miếng. Quyển Quyển đem chiếc đũa chọc vào chén rượu của Trì Viễn Đoan, sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm, ngay lập tức cay đến thụt lưỡi, chọc cho Trì Viễn Đoan cười ha hả.

Trì Sính đã rất lâu chưa nhìn thấy Trì Viễn Đoan cười như thế.

Một người đàn ông, quyền cao chức trọng, sự nghiệp thành công, đến cái tuổi này, tránh không được sẽ cảm thấy cô quạnh.

“Ba, ba ăn cơm đi, đừng mãi chơi đùa với hai thằng nhóc, không thức ăn nguội lạnh bây giờ.” Trì Giai Lệ than phiền.

Trì Viễn Đoan không để ý, “Không có việc gì, ba vốn không có đói bụng.”

“Ông không đói nhưng cháu tôi đói.” Chung Văn Ngọc liếc mắt trừng ông, vừa cười quay sang hai cậu cháu trai, “Đến đây, ngồi bên cạnh bà ngoại, để bà đốt hai cục cưng ăn.”

Trì Giai Lệ vừa mới lên án xong Trì Viễn Đoan lại tiếp tục lên án Chung Văn Ngọc.

” Mẹ, mẹ sao lại muốn đốt cho bọn nó ăn hả mẹ? Con nói không biết bao nhiêu lần rồi, để cho bọn nó tự ăn được rồi!”

Chung Văn Ngọc mặt lộ vẻ đau lòng, “Chúng nó mới vừa về, sao biết cầm đũa hả?”

Trì Giai Lệ nói, “Đói là ắt tự học cầm.” (Đúng là chị gái ba ba Sính.. *Vẫn bị ám ảnh bà Trì Giai Lệ trong phim.. chẳng em đẹp bao nhiêu thì con chị xấu bấy nhiêu..)

Hai ông bà không lay chuyển được con gái, chỉ có thể trơ mắt nhìn cháu ngoại cố sức mà gầy gầy bát cơm, nửa ngày không ăn được miếng nào hoàn chỉnh, Trì Giai Lệ đối với hai người con trai không phải yêu cầu quá nghiêm, mà từ lúc ăn đến giờ ba mẹ vẫn chưa động một hạt cơm nào, ngay cả đĩa rau cũng chưa động đến.

Đâu Đâu ngồi bên cạnh Trì Sính, nhìn chăm chăm nhìn thịt viên nhìn đã rất lâu rồi.

Dùng đũa gấp gấp mãi không được, dùng đũa chọc chọc cũng không chính xác, vừa định định với tay liền bị mẹ cảnh cáo một tiếng.

Vì vậy, Đâu Đâu đem bàn tay đen đến trên đùi Trì Sính cà cà.

Trì Sính liếc nó một cái, tập hợp pha trộn của tiểu thụ, kiểu tóc xoăn của Khương Tiểu Soái, đen giống Ưông Thạc và mắt to của Ngô Sở Uy. (99% ba ba đã xem video của Soái Soái..)

Vì vậy, Trì Sính đem hơn nửa đĩa thịt viên đều gấp vào trong bát của mình.

Sau đó, đem bát của mình đặt trước mặt Đâu Đâu, Đâu Đâu không khách khí chút nào ăn tự nhiên.

Trì Giai Lệ lập tức liếc mắt sắc nhọn quay đầu sang, giọng cảnh cáo một tiếng.

“Đâu Đâu.”

Đâu Đâu thả chiếc đũa ngay ngắn trên miệng bát, nghiêm trang dùng tiếng Anh trình bày lý do của mình.

“Không phải là cậu giúp con gấp thức ăn, mà là con giúp cậu ăn đồ ăn.”

Lời này vừa mới thốt ra khỏi miệng, cả bàn ăn ai cũng cười lớn, Trì Giai Lệ cũng bị chọc cho cười.

Trì Sính im lặng không lên tiếng đem món ăn Trì Viễn Đoan thích ăn kia đẩy đến trước mặt ông, Trì Viễn Đoan làm bộ nhìn không thấy.

Ăn cơm xong, Trì Viễn Đoan gọi điện thoại cho tài xế, tài xế trong nhà có việc gấp đi về trước.

Ông dự định tự mình lái xe đến đơn vị, lại bị Trì Giai Lệ mạnh mẽ phản đối.

“Ba vừa mới uống nhiều rượu như vậy lái xe làm sao được hả?”

Trì Viễn Đoan nói, “Chút rượu như vậy không có gì đáng ngại.”

“Ba còn khoe khoang cái gì vậy?” Trì Giai Lệ giọng nói kiên quyết, “Đón xe đi.!”

Trì Viễn Đoan còn chưa lên tiếng, Trì Sính ở bên cạnh thản nhiên mở miệng.

“Con đưa ba đi.”

Giọng nói của Trì Viễn Đoan không tự nhiên, “Tôi không cần anh đưa.!”

Trì Sính không nói gì, trực tiếp mở cửa xe.

Ngại Chung Văn Ngọc và Trì Giai Lệ đang ở đó, Trì Viễn Đoan không lộ ra vẻ khó chịu, không thể làm gì khác hơn là bình tĩnh lên xe.

Dọc đường đi, hai người không nói một câu nào.

Đi được nửa đường, Trì Sính dừng xe lại đi ra ngoài, Trì Viễn Đoan cũng không có hỏi anh đi ra ngoài làm gì. Chờ Trì Sính đi về, trực tiếp ném lên đùi Trì Viễn Đoan một hộp thuốc, tác dụng giải rượu, sợ ảnh hưởng đến buổi họp chiều nay của ông.

“Tôi không cần.” Trì Viễn Đoan trực tiếp ném sang bên cạnh.

Trì Sính im lặng không nói gì, vẫn đưa ông đến cửa chính tòa thị chính thành phố.

Đồng nghiệp Trì Viễn Đoan vừa khéo đến ngay cửa, nhìn trong xe thấy Trì Sính, nhin không được quay sang Trì Viễn Đoan hỏi, “Ồ, đây không phải là con trai ông hay sao? Hôm nay thế nào lại để cho con trai đưa đi làm?”

Trì Viễn Đoan nói, “Tôi buổi trưa vui vẻ uống một chút rượu, tài xế có việc, con tôi sợ tôi lái xe gặp chuyện không may, phản đối, muốn đích thân đưa tôi đi làm.”

Đồng nghiệp mặt lộ vẻ hâm mộ, “Thật là làm người khác ghen tỵ.”

“À, đúng rồi!” Trì Viễn Đoan lại mở cửa xe, đem hộp thuốc ra, cố ý hướng đồng nghiệp nói, “Suýt nữa quên mất! Con tôi mua cho tôi thuốc giải rượu, sợ tôi uống rượu làm lỡ việc.”

“Ghen tỵ tức chết mất!” Đồng nghiệp nhin không được bùi ngùi, “Con tôi đừng nói đưa tôi đi làm, gọi điện cho tôi cũng là tốt lắm rồi! Ba tháng không ở nhà, tôi muốn gặp nó phải hẹn trước mới gặp được.”

Trước khi đi lại liếc mắt nhìn Trì Sính, vỗ vai khen Trì Viễn Đoan một câu.

“Càng lớn càng đẹp trai.”

.....

Buổi chiều, Trì Sính lái xe đưa Trì Giai Lệ và hai người cháu ngoại nhỏ bé đi ra ngoài dạo chơi.

Đi ở trên đường, Trì Sính một cánh tay ôm một đứa nhỏ, Trì Giai Lệ đi phía trước ngoảnh đầu nhìn lại phía sau nhìn, xuất sắc quá chuẩn. Cặp song sinh một đen một trắng, lại một mỹ nam cao cao kết hợp quá hài hòa, ai không biết lại tưởng rằng một gia đình bốn người.

Đâu Đâu và Quyển Quyển thấy cái gì cũng đòi, bám lấy Trì Sính không biết chán.

Trì Sính cũng rất ra dáng người cậu, trái một ‘fuck’, phải một ‘fuck’, bỏ mặc lũ trẻ. (Làm điều gì có tiền mà mua..)

Trì Giai Lệ ở bên cạnh tức anh ách, tuy rằng không nên nuông chiều bọn trẻ, nhưng bản thân là cậu dừ sao cũng phải bày tỏ một chút chứ? Lúc đầu cô còn tưởng là Trì Sính đùa giỡn, kết quả đi một đường, Trì Sính chưa từng bỏ tiền túi ra.

(Ha ha tôi cười chết mẹ mất..)

Trì Sính không phải là không muốn, mà là trong túi áo chỉ có mười tệ.

Cơ bản là, Ngô Sở Ủy biết Trì Sính ngày hôm nay phải về nhà, cố ý chuẩn bị cho anh một xấp tiền đặt ở trên tủ đầu giường. Kết quả, Trì ‘thê nô’ đã quen cách quản lý của vợ, thật sự quên đem tiền khi ra khỏi nhà.

Hai đứa cháu trai liên tục ầm ĩ, Trì Sính bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dừng lại trước cửa hàng nhỏ.

“Cho hai túi hạt dưa.” Nhìn ông chủ nói.

Ông chủ đưa cho anh.

“Vừa vặn mười tệ.”

Trì Giai Lệ ở một bên âm thầm không thể lý giải, cô ở nước ngoài hơn một năm mới về, đã hơn một năm không gặp mặt, rõ là làm cậu vậy mà cho cháu trai mỗi đứa một túi hạt dưa! Đây là còn xin sống xin chết mới được!.... (Ồi mẹ ơi cười đau bụng..)

Kết quả, chuyện đáng giận còn ở phía sau,... Trì Sính đem một túi hạt dưa nhét vào túi áo. Túi còn lại xé ra, chia làm hai phần nhét vào túi áo hai thằng nhóc con, còn dư lại một mình anh cầm ăn. (Ồi cha mẹ ơi, ở với con vợ kệt sĩ giờ thành *Trì vắt cổ chày ra nước* rồi.)

Sau đó, Đâu Đâu vẫn còn rất vui vẻ túm hơn mười hạt dưa trước mặt Trì Giai Lệ khoe khoang.

“So-many!”

Trì Giai Lệ tức giận cầm túi xách đập vào lưng của Trì Sính.

“Cậu là cái đồ lừa bịp trẻ con!”

Có hạt dưa, Đậu Đậu và Quyển Quyển yên vị không náo loạn nữa, đoạn đường sau đều vô cùng ngoan ngoãn, hết mực chăm chỉ cắn hạt dưa.

Bốn người vào trung tâm thương mại, Trì Giai Lệ tùy tiện đi dạo một chút, muốn mua vài món quần áo mặc mùa hè. Đang do dự không biết mua cái gì tốt, thoáng nhìn Trì Sính cầm trên tay một chiếc quần lót nam khiêu gợi nam màu xanh da trời chữ T xem đi xem lại.

“Cậu mặc cái kia có số nhỏ hơn một chút đấy..!” Trì Giai Lệ nói.

Trì Sính không nói gì, lại đem chiếc quần lót treo trở lại.

Lại đi dạo một hồi, Trì Sính lại cầm lấy một đôi giày ngấm ngứa.

Trì Giai Lệ rất buồn bực, “Cậu không phải là không thích loại quá chói mắt như thế và kiểu cách như vậy hay sao? Thế nào bây giờ lại thích đồ thêu hoa thêu chim hả?”

Trì Sính thản nhiên trả lời, “Không phải em mặc.”

“Vậy cậu mua cho ai?”

Trì Sính không nói gì, đặt xuống rồi đi.

Ở trong ấn tượng Trì Giai Lệ, Trì Sính ghét nhất là đi dạo phố, chứ đừng nói chọn quần áo cho người khác, ngay cả chọn quần áo cho bản thân còn thấy ngại, phiền phức. Quần áo của cậu hoặc là người khác mua, hoặc là tiện vào trung tâm thương mại thì mua một lần đủ loại luôn.

Trước đây cô để cho Trì Sính lái xe đưa cô đi mua sắm, lần nào Trì Sính cũng đều ngồi ở trong xe chờ.

Hôm nay không những cùng đi theo, lại còn rất kiên trì chọn lựa.

Có chuyện! Nhất định có chuyện!

Trì Giai Lệ chặn ngang nít Trì Sính lại, nghênh con mắt sáng nhìn kỹ cậu.

“Cậu, có phải lại vừa quen một thằng đàn ông?”

Trì Sính cho Trì Giai Lệ một câu trả trong im lặng chỉ thể hiện qua gương mặt : ‘Chúc mừng chị, đã đoán đúng,’ nhún vai đi.

Trong nháy mắt Trì Giai Lệ bùng nổ, đuổi sau lưng sau lưng Trì Sính hét to như sấm.

” Chết tiệt!, Trì Sính, mày có làm được việc gì tốt không hả? Mày có phải đang tự lấy dây thắt cổ mình không? Mày còn không biết tính khí ba mẹ hả, mày muốn làm tức mà chết hai người bọn họ hay sao?”

.....

Một bữa ăn tối thịnh soạn vừa dọn lên, Khương Tiểu Soái xoa xoa tay, sẵn sàng tất cả chuẩn bị ăn.

Vừa mới cầm đũa lên, điện thoại di động liền vang lên.

“Tiểu Soái, tôi là đại Úy, tôi lập tức tới ngay nhà cậu.”

Hạ điện thoại xuống, Khương Tiểu Soái lập tức nhìn Quách Thành Vũ nói, “Mau mau cấp tốc, đem những món này bưng hết xuống phía dưới. Ngô Sở Úy muốn tới, nhất thiết không được để cho cậu ta thấy.”

Quách Thành Vũ thấy buồn cười, “Cậu có thể giống cậu ta như vậy?”

“Đều tại cậu ta ép tôi!” Khương Tiểu Soái cắn răng nghiêng lợi, “Không có việc gì sẽ tới đây ăn trực, chắc chắn lần này đến đây ăn trực đây, lần trước bánh bao anh hấp cậu ta ăn hết một mẻ không thừa cái nào! Còn nữa, Trì Sính, mỗi lần đến đây cũng phải mang một vài chút đồ đặc đi, anh khổ sở làm mắm tép chưng thịt, toàn bộ đều bị anh ta nhẹ nhàng lấy đi! Hai người này quả thực chính là ti tiện, thứ gì tốt đều qua nhà bọn họ cả! Không nói nữa, trước hết tôi phải đem đồ ăn vặt của tôi giấu hết đi, anh nhanh nhẹn bưng hết đồ ăn ngon xuống nhanh nhanh lên !!!” (Cái chương này toàn gặp mấy ông kệt sỉ..)

Nói xong, Khương Tiểu Soái liền đem đồ ăn vặt các nơi tập hợp bỏ vào trong túi, sau đó đạp cái ghế trèo lên nhét vào hộc tủ cao nhất.

Quách Thành Vũ cấp bách gào lên một tiếng, “Cậu nhìn một chút, không ngã!”

“Anh không cần quan tâm tôi!” Khương Tiểu Soái thúc giục, “Anh còn không nhanh nhanh bưng hết xuống hả!”

Quách Thành Vũ có bần xỉn cũng chưa từng thấy qua chuyện như vậy, do dự hồi lâu mới đưa tay với cái mâm đồ ăn.

Kết quả, chuông cửa vang lên.

Không phải quá ‘thần tốc’ rồi hay sao?!!!!

Khương Tiểu Soái trừng mắt, gấp rút từ trên ghế nhảy xuống, phi như bay qua phía bàn ăn. Vốn có thể giảm bớt mấy món đồ ngon trên mâm, kết quả Ngô Sở Ủy trực tiếp đẩy cửa ra.

“Yô, đang ăn hả!”

Ngô Sở Ủy hai mắt phóng qua hồ hững, biểu tình vô cùng bình tĩnh không có chút vui mừng, như vô ý đến đúng giờ ăn cơm.

Khương Tiểu Soái cái khó ló cái khôn, trực tiếp bưng mâm đồ ăn lên mà nói, “Không, vừa ăn xong, đang chuẩn bị dọn dẹp đây! Nhanh lên một chút bưng đi!!!” Nói rồi hướng Quách Thành Vũ nháy mắt. (Ôi cha mẹ ơi.. con cười rụng mề..)

Kết quả, Khương Tiểu Soái vừa mới đi hai bước, đã bị Ngô Sở Ủy cản lại.

“Bưng đi làm gì hả? Tôi vừa đúng lúc chưa ăn gì, để tôi giúp các cậu giải quyết đồ thừa cho!”

Khương Tiểu Soái lúng túng cười cười, “Cái kia.....cho cậu ăn đồ thừa không hay cho lắm..!!!”

“Không có việc gì!” Ngô Sở Ủy thật độ lượng, “Tôi không ngại, chỉ cần ăn no là được!” (Gặp cướp rồi Soái ơi..)

Nói xong, trực tiếp lấy tay bốc lên một miếng thịt lừa cho vào miệng, vừa mới nhai một chút liền khen không dứt miệng.

“Ôi mẹ ơi, thịt lừa thơm quá, quá mềm, ai không để cho tôi ăn tôi cho người đó đi ‘cấp cứu’!!!”

Nói xong, đem mâm đồ ăn trong tay Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ giành lại, bắt đầu ngồi ở bên bàn ăn như hổ đói. Thỉnh thoảng lại chép miệng một cái, lẩm bẩm nói, “Thịt hầm rất ngọt!”

Khương Tiểu Soái gương mặt đều nhanh kéo đến trên mặt đất. Ấm ức nghẹn khuất.

Ngô Sở Ủy ăn ăn ăn ăn ăn lại đem gương mặt hướng về Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ.

” Hai cậu có muốn ăn chút gì hay không?... À, tôi quên, các cậu đều ăn cả rồi..”

Khương Tiểu Soái dùng ánh mắt căm hận nhìn Quách Thành Vũ: Tôi đã bảo anh bưng xuống nhanh nhanh một chút, anh không làm được hả! Giờ thì hay rồi, toàn bộ để cho cậu ta ăn, hai chúng ta một ngụm chưa từng ăn!

“Này này..... Ngay trước mặt tôi mà còn liếc mắt đưa tình!” Ngô Sở Ủy vui vẻ thở dài trêu chọc, “Tôi có phải hay không đang cản trở chuyện hai người? Nếu không tôi đem bàn đi ra bên ngoài ăn nhé!”

Khương Tiểu Soái từ trong kẽ răng phun ra một câu.

“Không cần, chúng tôi đi.”

235. Chương 235 - Khóa Tủ Lạnh Lại

Ngô Sở Ủy ở trong phòng ăn, Khương Tiểu Soái ở phòng khách xem TV, kết quả âm thanh Ngô Sở Ủy nhai còn phát ra to hơn rất nhiều so với tiếng TV. Sườn heo non trong miệng nhai cộp cộp vang lên, đây chính là món Khương Tiểu Soái thích ăn nhất, cậu còn có thể tưởng tượng được độ giòn và mùi thịt heo đậm đà ở trong miệng thơm ngon ra sao, vừa giòn vừa mềm kết hợp vô cùng hoàn hảo.

“Ông nội nhà cậu!!!!!!” Khương Tiểu Soái quay đầu lại chửi mắng một tiếng.

Quách Thành Vũ ngồi im bên cạnh cậu, híp híp mắt liếc nhìn bộ dạng thèm ăn nhưng không được ăn đến phát điên của Khương Tiểu Soái.

Một lát sau, âm thanh cộp cộp cũng không còn nữa, Khương Tiểu Soái ngồi thở dài một hơi.

Không ăn nữa hả?

Kết quả, còn không kịp buông lỏng một phút, âm thanh cộp cộp lại truyền đến.

Chết tiệt—————! ! Trong lòng Khương Tiểu Soái rít gào một tiếng, lại ăn thêm một miếng nữa!!

Tổng cộng có ba miếng sườn non, có thể hay không thừa lại cho tôi một miếng.....!!

Đang mắng chửi, phòng ăn truyền đến tiếng bước chân.

Khương Tiểu Soái lắng tai nghe, tiếng bước chân càng ngày càng gần, chẳng lẽ đã ăn xong rồi hả?

Rất nhanh, Ngô Sở Ủy đi vòng qua phòng khách.

Hướng Khương Tiểu Soái thăm dò hỏi, “Tắm ở đâu? Tôi ăn thịt dắt vào kê răng.”

Khương Tiểu Soái yếu ớt nói, “Trong cái bình nhỏ dưới bàn trà kia kìa.”

Người bình thường đều là ăn xong mới rửa răng, Ngô Sở Ủy hiện tại mà bắt đầu rửa răng, lẽ nào cậu ta không định ăn nữa? Khương Tiểu Soái nào dám nghĩ tốt đẹp như vậy, Ngô Sở Ủy rửa răng chỉ là để thuận tiện cho việc tiếp tục ăn.

Tiếng cộp cộp thứ hai lại vang lên.

Khương Tiểu Soái mắt lộ ra vẻ dửng dưng, cánh tay hung hăng ôm lấy cổ của Quách Thành Vũ.

Dùng sức siết một cái sau đó chán nản ngã vào trên bờ vai của anh, giọng nói vô cùng buồn thảm.

“Cậu ta đem món sườn ăn hết rồi, một miếng cũng không chừa lại cho tôi.”

Quách Thành Vũ nói, “Không sao, trong tủ lạnh còn có, chờ cậu ta đi tôi sẽ làm cho cậu ăn.”

(Ôi mẹ ơi.. ngọt quá..)

“Không cần! Ông đây hôm nào cũng sẽ qua công ty cậu ta mang vài túi bóng đèn đi!!!!”

Đang nói, đột nhiên nghe được tiếng Ngô Sở Ủy ở bên ngoài gọi mình.

“Tiểu Soái, cậu tới đây một chút.”

Khương Tiểu Soái lạnh mặt đi ra ngoài, kết quả thấy Ngô Sở Ủy đang ngửa cổ nhìn lên trần nhà mình.

“Làm sao vậy?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Cái đèn phòng ăn nhà cậu lên đổi một cái không phải sao? Tôi cảm thấy màu sắc có chút tối, và trần nhà và giấy dán tường có chút không được hài hòa phù hợp cho lắm. Ngày mai tôi cho nhân viên đưa tới cho cậu một trùm đèn mới, công ty chúng tôi vài ngày trước mới cho ra một sản phẩm mới, công suất thấp nhưng độ sáng lại cao, so với cái đèn này nhà cậu kiểu đáng đẹp hơn nhiều.” (Bắt đầu khai chuyển kế hoạch vợ vét.)

Khương Tiểu Soái hỏi trước, “Có phải trả tiền không?”

Ngô Sở Ủy lập tức lộ ra vẻ khinh bỉ, “Nghe cậu nói kìa, hai ta là gì của nhau hả? Tôi còn có thể lấy tiền của cậu hay sao?”

Này! Quý quái! Keo kiệt nhất Bắc Kinh lại có thể hào phóng như vậy hả? Khương Tiểu Soái có cảm giác vừa mừng vừa lo. (Thụ sủng nhược kinh.)

“Đợi một lát, tôi trèo lên đo đặc cái đèn một chút, cậu có thước đo hay không?”

“Cậu chờ một lát, tôi đi lấy cho cậu.”

Trong chốc lát, Khương Tiểu Soái đưa cho Ngô Sở Ủy một cái thước cuộn bằng thép, Ngô Sở Ủy đứng ở trên ghế đo đặc. Quách Thành Vũ dựa ở cửa nhìn cậu ta, đột nhiên lộ ra một dáng tươi cười khó hiểu, đầy thâm ý.

Ngô Sở Ủy đo xong chiều dài lại đo chiều rộng, đo đặc rất chăm chú. Đang đo đặc sắp xong, thì cùi chỏ đột nhiên chọc vào ngăn cao nhất của tủ, cửa tủ bật mở ra. (Cười 30 phút quay lại dịch tiếp)

Ngô Sở Ủy làm bộ vô tình, thấy bên trong một bọc lớn đồ ăn vặt, trong nháy mắt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Ôi trời à!! Hai người đem đồ ăn vặt để ở trên đây hả? Không sợ bị ỉu hay sao?” (Soái ơi, lần sau em chừa cái bản mặt Ủy Ủy ra nhé... không đùa được đâu..)

Gương mặt của Khương Tiểu Soái tái mét rồi chuyển trắng bệch một trận, nửa ngày mới nghẹn ngào phun ra được một câu.

“Trong tủ lạnh đồ đặc nhiều quá, không nhét vào được nữa.”

“Sao cậu không nói sớm hả!” về mặt Ngô Sở Ủy vô cùng rộng lượng, “Tủ lạnh nhà chúng tôi thừa cả đồng chỗ!”

Lúc này Khương Tiểu Soái không khách khí với Ngô Sở Ủy, trực tiếp đi qua cướp lại đồng đồ ăn.

“Cậu đưa cho tôi!”

Ngô Sở Ủy oán giận người ta, “Sư phụ, cậu cũng quá keo kiệt đi, ăn của cậu chút đồ, cậu hà cớ gì mà như muốn lấy mạng tôi vậy.!”

Khương Tiểu Soái không thèm nhìn cậu ta, đi tới salon phòng khách ngồi xuống, mở một túi ‘quái vị đậu’ loại đặc biệt nhai nhai. (Một loại đậu rang vị thối, kiểu như đậu hũ thối, nhưng nó là một loại ngũ cốc, kiểu lên men rồi mới đem rang ý, lên khi ăn có mùi rất đặc trưng.)

Ngô Sở Ủy tiến tới, cố ý hỏi, “Sư phụ, cậu ăn cái gì thế?”

“Quái vị đậu.”

“Mùi vị ‘quái’ ra sao hả?”

“Không ‘quái’ bằng cậu!” Khương Tiểu Soái phẫn nộ một tiếng.

Ngô Sở Ủy cười hà hà, sau đó xé túi chân gà ngâm ớt, rất vui vẻ gặm gặm.

Khương Tiểu Soái quả thực muốn điên lên rồi, “Cậu vừa mới ăn nhiều như vậy, bây giờ còn có thể nuốt trôi nữa hả?”

“Có thể!” Ngô Sở Ủy nói, “Thứ này lại không chiếm quá nhiều diện tích dạ dày, ăn bao nhiêu cũng không lấp đầy được.”

Khương Tiểu Soái oán thăm: Nghẹn chết cậu đi!

Ngô Sở Ủy ăn xong chân gà ngâm ớt, đôi môi bị cay, không ngừng hít hà không khí. Vẫn cảm thấy cay đến khó chịu, liền mở tủ lạnh nhà Khương Tiểu Soái ra, lấy ra một chai nước mát ừng ực uống hai hơi.

Vừa mới uống xong thấy cay giảm đi một chút, trong chốc lát lại cảm thấy cay, vì vậy lại ăn thêm một ít bánh bông lan. Ăn xong một ít bánh bông lan lại thấy quá ngọt thành ra lại thấy ngấy, lại ăn thêm hai chùm sơn trà. Ăn xong sơn trà lại cảm thấy quá chua, vì vậy lại ăn một ly kem.....

Cuối cùng khê đảo lại túi ni lông, chỉ còn lại một ít đậu rang.

Khương Tiểu Soái trực tiếp nhét vào trong túi áo của mình.

Ngô Sở Ủy không nói gì.

Chờ Khương Tiểu Soái quay về phòng ngủ thay quần áo, sờ túi áo một cái.

Mẹ kiếp! không có!!!!!!

Tức giận quay ra phòng khách tìm Ngô Sở Ủy, không còn thấy cậu ta đâu. Kết quả đi vào phòng ngủ bên cạnh, phát hiện Ngô Sở Ủy thản nhiên đang chui vào chăn, hơn nữa còn đoàng hoàng đắp chăn mà Quách Thành Vũ mới mua cho cậu.

“Bà ngoại nhà cậu! Nhanh nhẹn mà rút ra ngoài! Không được ngủ ở nhà của tôi!”

Ngô Sở Ủy làm bộ không nghe thấy.

Khương Tiểu Soái tức giận đi đến vén chăn lên, ánh mắt sững lại, cơ thể Ngô Sở Ủy cao to khỏe mạnh rắn chắc trần truồng ở trước mặt của cậu. Thời gian dài rồi không thấy, cơ thể đẹp đẽ trước kia càng trở lên tuyệt sắc hơn.

Khương Tiểu Soái hạ chăn xuống liền đi ra ngoài.

Ngô Sở Ủy gọi điện thoại cho Trì Sính.

“Đêm nay tôi ở nhà Tiểu Soái, anh cũng không phải trở về, cứ ở nhà ba mẹ anh một đêm.”

Trì Sính trầm mặc thật lâu cũng không nói gì.

Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ lăn qua lăn lại đến nửa đêm cũng chưa ngủ được.

“Hôm nào tôi phải mang tủ lạnh nhà chúng ta khóa lại.” Khương Tiểu Soái nói.

Quách Thành Vũ nhìn Khương Tiểu Soái vừa yêu vừa ghét, “Cậu trực tiếp khóa cái bụng cậu ta lại là được.”

“Đúng!” Khương Tiểu Soái oán hận, “Tốt nhất ném luôn cái chìa khóa đi.”

“Cậu nhìn cậu xem, lòng dạ thật hẹp hòi.” Quách Thành Vũ dùng bộ râu cứng rắn cọ cọ gương mặt của Khương Tiểu Soái, giả vờ tức giận nói, “Mới có ăn của cậu chút đồ, mà đến mức như thế này hay sao?”

Khương Tiểu Soái né tránh bộ râu cứng của anh lại nói, “Không phải vấn đề ăn cái gì, mà là cái tính tham lam cái gì cũng không chừa lại làm tôi thấy khó chịu! Hơn nữa chiếm hết đồ ngon, đồ tốt cũng không nói tiếng cảm ơn, lại còn hăm hại tôi nữa.”

Trên thực tế, Khương Tiểu Soái vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện Trì Sính cho cậu uống ‘thuốc kích thích’.

“Được rồi được rồi.....” Quách Thành Vũ vỗ nhẹ nhẹ Khương Tiểu Soái vài cái, “Bình cổ quý như vậy tôi cũng có thể cho Trì Sính, còn tính toán mấy cái đồ ăn vặt này để làm gì?”

“Bình cổ gì?”

Quách Thành Vũ nói, “Buổi chiều Trì Sính cùng tôi ngắm một cái bình cổ có vẻ thích, tôi trực tiếp tặng cậu ta.” (Hint đây mà...yêu nhau hử..)

Khương Tiểu Soái vừa nghe lời này lập tức ngồi dậy, trợn mắt trừng Quách Thành Vũ.

“Bình cổ bao nhiêu tiền?”

Quách Thành Vũ suy nghĩ một lát nói, “Nhớ không rõ, tôi nhớ là năm trước đấu giá, khoảng một triệu tệ thì phải!”

“Tên phá gia chi tử này! Những một triệu nói tặng liền tặng hử? Ngày nào đó, anh vui vẻ rồi đem cả tôi đi tặng luôn phải không?”

(Kể mà Soái đổi cho Ủy thì hay.. ha ha.. đổi bạn tình vài hôm ý... ha ha để cho Soái của mình thưởng thức *cự long* của ba ba với mấy trò SM của ba ba Sính.... *Quá là biến thái* ba ba Sính cũng nhìn Soái thêm đi. Không phải chối.)

.....

Ngô Sở Ủy chợp mắt hơn ba tiếng, mí mắt vẫn thấy nặng nề, thế nhưng nhắm mắt lại, ý thức lại vô cùng tỉnh táo. Cậu mở mắt hé hé nhìn giấy dán tường màu trắng sữa đối diện, trong lòng không khỏi khó chịu.

Chậm rãi ngồi dậy, đem quần áo mặc vào, đi ra phía ngoài.

Căn phòng của Khương Tiểu Soái còn có tiếng nói chuyện và âm thanh đùa giỡn, lúc đầu Ngô Sở Ủy không có ý định cùng cậu ta chào hỏi. Nhưng thấy Khương Tiểu Soái còn chưa ngủ, nghĩ rằng vẫn cần phải nói cho cậu biết một tiếng, liền tiến đến cửa phòng.

Quách Thành Vũ chẳng biết từ đâu biến ra vài túi đậu rang, quơ quơ trước mặt Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái ánh mắt liền sáng lên, “Ồi trời, đậu rang này không phải đã bị Ngô Sở Ủy trộm đi hay sao?”

“Tôi lại nén trộm lại.” Quách Thành Vũ nói.

Khuôn mặt tuần tú của Khương Tiểu Soái không che giấu được vui vẻ, giống như cướp về một đồng đồ đặc ở trên tay người khác, giống như chiếm được cả tiện nghi lớn vậy.

Quách Thành Vũ nhéo má cậu nói, “Xem bộ dạng của cậu này.”

Kỳ thực anh biết Khương Tiểu Soái sẽ có biểu hiện như vậy, mới nhanh nhẹn trộm mấy gói đậu rang trong túi áo của Ngô Sở Ủy.

Khương Tiểu Soái nói, “Tôi vừa nghĩ đến bộ dạng phát điên của đại Ủy khi nhìn không thấy đậu rang, tôi đã cảm thấy rất vui vẻ.”

Sau đó, Quách Thành Vũ dùng đầu cọ cọ trên bụng Khương Tiểu Soái, Khương Tiểu Soái cười đến lăn lộn trên giường.

Ngô Sở Ủy đứng ở cửa nhìn một lúc, không có đi vào, mà xoay người đi ra ngoài.

Khương Tiểu Soái nghe được động tĩnh bên ngoài, vội vàng đề Quách Thành Vũ lại, “Đừng nghịch, tôi hình như nghe được tiếng cửa phòng mở.”

Đứng dậy nhìn, cửa phòng ngủ mở một khe nhỏ.

Khương Tiểu Soái hình như ý thức được cái gì đó, ngay cả dép cũng không xỏ vào liền xông ra ngoài.

Chân của Ngô Sở Ủy vừa mới bước ra khỏi cửa, đã bị Khương Tiểu Soái tóm kéo lại.

“Đại Ủy, cậu đi đâu?” Khương Tiểu Soái mặt lộ vẻ bất an.

Ngô Sở Ủy thản nhiên nói, “Tôi về nhà.”

Khương Tiểu Soái cho rằng Ngô Sở Ủy nghe được cái gì, vội vã giải thích, “Tôi vừa chỉ là đùa với cậu, cái kia cậu cứ tùy tiện cảm về, cậu xem ở đây có bao nhiêu cậu liền cảm hết đi.”

Ngô Sở Ủy nói, “Cậu không cần phải suy nghĩ nhiều, tôi chính là ngủ ở đây không quen.”

“Chúng tôi âm ỉ quấy rầy cậu hả?”

“Không phải, tôi không quen giường.”

Khương Tiểu Soái nói, “Cậu không quen giường? Cậu không phải ngã đầu liền ngủ đó hay sao? Trước đây cậu ở phòng khám của tôi lâu như vậy, tôi cũng không phát hiện cậu lạ giường đấy!”

Ngô Sở Ủy cười cười.

“Trước đây tôi không thừa nhận, bây giờ thừa nhận.” (Văng chông không ngủ được chứ làm sao, không có cự long để nắm thì khó ngủ chứ sao..)

Nói xong, vỗ một cái trên vai Khương Tiểu Soái, xoay người ra cửa.

236. Chương 236 - Hung Hăng Yêu Thương

Ngô Sở Ủy một mình lái xe ở trên đường, sầm chớp đèn đèn. Mặc dù đèn đường đều được bật lên, ánh sáng từ những ngôi nhà xung quang cũng chiếu sáng không gian đêm tối, các tòa nhà lớn lại thấp đèn vô cùng sáng, sáng đến chói mắt, nhưng đều bị sương mù nặng nề che khuất, ngoài cửa xe tất cả đều trở nên mờ ảo mông lung u ám. (Search: Bắc Kinh thành phố sương mù mà xem nhé. . Quả là sợ. .)

Trong xe đài FM phát bản tin thời tiết ban đêm, tối hôm nay có mưa.

Hồng rồi, quần áo vẫn ở ngoài ban công chưa thu vào.

Ngô Sở Ủy tăng tốc chạy xe một quãng đường dài mới chợt ý thức được, cậu đã không còn ở ngôi nhà cũ nữa. Bây giờ trong nhà có máy giặt hong khô luôn quần áo, có sân thượng rộng rãi sáng sủa, mỗi lần nghe thấy tiếng mưa lộp bộp không phải toán loạn chạy đi thu quần áo nữa.

Con đường này cậu đã thân thuộc rất nhiều, ngoại trừ đèn xanh đèn đỏ, thì không có vật gì cản trở được Ngô Sở Ủy nữa.

Mí mắt của cậu nhấc lên, đèn xanh biến thành đèn đỏ, thận trọng dừng lại.

Cậu bây giờ không cần nhìn người ta đi lại như thế nào để phân biệt đèn tín hiệu xanh đỏ nữa, mặc dù đối với màu hồng và màu lục cũng không phân biệt được rõ ràng, nhưng đã có thể phân biệt được màu sắc cơ bản khác nhau như thế nào.

Thế giới của cậu đang từ hỗn độn dần dần cũng sáng hơn, từ chỉ nhìn thấy xám xám, giờ đã sinh động hơn rất nhiều.

Toàn bộ con đường, chỉ có một mình Ngô Sở Ủy đang đợi đèn đỏ.

Lái qua con đường này, rẽ qua một khúc cua, là thẳng đến nhà cha mẹ.

.....

Đêm hôm khuya khoắt, còn có một người không ngủ, đó chính là Trì Viễn Đoan.

Ông ngồi bên cạnh tủ đầu giường ngắm cái bình cổ cẩn thận từng li từng tí nâng nó lên, cầm trên tay ngắm qua ngắm lại, xem xét rất kỹ. Lớp men sứ của bình cổ tinh tế nhẵn nhụi hiện ra, nền xanh biếc nổi lên bông mẫu đơn kỹ thuật vẽ rất tinh xảo, đúng là một cổ vật vô cùng quý giá.

Đây là Trì Sính thừa dịp Trì Viễn Đoan chơi đùa với hai thằng cháu trai, len lén đặt ở đầu giường của ông, coi như là đền bù cho cái bình thời Thanh mà Ngô Sở Ủy trở mình làm vỡ của ông.

Trì Viễn Đoan không hề biết, không nghĩ tới Trì Sính lại bồi thường đồ cho ông, càng không có nghĩ tới anh ở lại nhà qua đêm.

Nhưng Trì Viễn Đoan tâm tình không chút mấy may thoải mái, ngược lại cho rằng Trì Sính càng khác thường lại càng thêm lo lắng.

Thời gian dài như vậy quan sát, bất kể là Trì Sính và ông trực tiếp bùng nổ xung đột hay gì đi nữa thì cũng chưa từng thấy anh ta tự đến cửa mà lấy lòng, cũng cho ông một câu trả lời vô cùng rõ ràng: Ngô Sở Ủy đối với Trì Sính thật sự có sức ảnh hưởng, so với Uông Thạc trước đây thì cao hơn rất nhiều. Đoan tình cảm ngoan cố này đã khiến người khác lú lú không nói được gì, không phải cứ khuyên nhủ hay cưỡng chế tách ra đều có thể nghe theo, dường như vô cùng bền vững chắc chắn, sâu đậm.

Trì Viễn Đoan thở một cái thật dài.

Quay đầu nhìn về phía Chung Văn Ngọc, bà ấy ngồi một ngày mấy bay, lại bận rộn cả một buổi chiều, hiện tại đã ngủ say từ lâu rồi.

Không đành lòng đánh thức bà ấy, Trì Viễn Đoan rón rén xuống giường, chậm rãi thong thả bước xuống phòng khách dưới tầng.

Trì Sính vẫn đang ngồi ở đó, hai cánh tay vững vàng vịn trên thành của cái ghế, trong miệng ngậm một điều thuốc. Ánh mắt trầm ổn lại chuyên chú nhìn chằm chằm Trì Viễn Đoan từ trên tầng trên đi xuống, không một chút chần động nào.

Trì Viễn Đoan ngồi vào ghế đối diện anh.

Trì Sính đứng dậy vào trong rót nước cho Trì Viễn Đoan, kết quả bị Trì Viễn Đoan gọi lại.

“Không cần, tôi không uống.”

Trì Sính lại ngồi trở về.

Hai cha con nói chuyện thẳng thắn không chút vòng vo, trực tiếp vào vấn đề, Trì Viễn Đoan hỏi, “Anh đã từng nghĩ tương lai hai anh sẽ ra sao chưa? Lúc còn trẻ làm xằng làm bậy thì gọi là phong lưu, cả đời chăm chú như vậy thì gọi là ngu ngốc. Anh bây giờ không đi theo con đường người thường đi, đến khi anh bốn năm mươi tuổi không có một đứa con, anh xem anh còn lấy cái gì ra mà khoe khoang, để mở mày mở mặt.” (Con cũng nghĩ thế, giá mà Ủy Ủy có thể đẻ được nhỉ. . . .)

Trì Sính thản nhiên trả lời, “Nếu như cả đời đều có thể ‘thao’, tôi muốn thì ‘thao’, dù có ngu ngốc tôi cũng nhận.” (Đầu toàn tỉnh trùng mà.)

Trì Viễn Đoan mắt lộ ra vẻ buồn bực, nhưng để tiếp tục nói chuyện, ông vẫn dè dặt lại tức giận trong lòng.

“Anh cho là tình cảm của anh có thể duy trì với cậu ta trong bao nhiêu năm? Đợi đến khi cậu ta trung niên, da dẻ nhão ra, vóc người biến dạng, xem anh còn có thể nói ra những lời nói này hay sao!”

“Nếu như tôi có thể luyện bản thân mình thành ‘lão pháo vương’, tôi liền có khả năng đem cậu ta bồi dưỡng thành ‘lão yêu tinh’. ” (Cười không ngậm được miệng, hóa ra ‘đệ nhất pháo thành phố là tu luyện được. . . Sau này phải bắt người yêu luyện pháo mới được. .)

Trì Viễn Đoan tức giận đến khuôn mặt đều tái xanh, “Anh cho rằng tôi nói chuyện với anh để luyện mồm mép để đùa giỡn hay sao?”

“Ba đang nghĩ con đang đùa giỡn.” (Tự nhiên ba con làm thấy hoảng.)

“Anh có cái gì để cho tôi tin tưởng anh những lời này đều có thể thực hiện?”

Trì Sính hỏi ngược lại, “Ba dám để cho con chứng minh hay sao?”

Trì Viễn Đoan tức giận trợn mắt nhìn Trì Sính rất lâu, Trì Sính một mực im lặng không nói gì mà rút ra một điều thuốc châm hút, bầu không khí căng thẳng đến cực điểm. Trì Viễn Đoan nếu như hất bàn rồi đi, hai cha con coi như là từ mặt, và nếu để Chung Văn Ngọc chuyện này, trong nhà sẽ có một khoảng thời gian buồn bã, tinh thần sa sút.

Cuối cùng, Trì Viễn Đoan vẫn phải chịu đựng. (Cũng khổ bác Trì.. thực ra ba mẹ nào muốn con mình tuyệt tử tuyệt tôn cơ chứ.. Nhưng biết làm sao giờ yêu rồi thì còn làm gì khác được đây..)

“Tôi nghĩ rằng một người cha có thể làm được như tôi đã là quá tốt rồi, tôi tôn trọng tình cảm của anh, nhưng nhất quyết tôi không chấp nhận. Bây giờ tôi chỉ hỏi anh một câu, anh có thể chia tay với cậu ta hay không? Chỉ cần anh nói có, tôi lập tức cho anh đủ thời gian giải quyết vấn đề này. Một tháng, nửa năm, thậm chí năm đều có thể, trong khoảng thời gian này tôi tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện của hai người.”

Trì Sính im lặng không nói gì.

“Rốt cuộc có khả năng này hay không?” Trì Viễn Đoan lần thứ hai ép hỏi.

Trì Sính dập tàn thuốc, nặng nề nhìn về phía Trì Viễn Đoan.

“Trừ khi ba mẹ cậu ấy sống lại.”

Nói xong lời này, Trì Sính cầm lấy áo khoác trên ghế, khoác lên vai xoay người rời đi.

Trì Viễn Đoan nhìn chăm chăm vào thân hình Trì Sính biến mất ở cửa.

.....

Ngô Sở Ủy ngậm điều thuốc đứng ở giữa cửa, nhìn xa xăm vào cây hạnh ở trong vườn nhà.

Hương trái hạnh sắp chín tỏa ra thơm mát, cây hạnh nặng trĩu quả, gió thổi qua xì xào. Ngô Sở Ủy nhớ tới lúc nhỏ, cậu cười trên cổ ông Ngô hái hạnh, hái được trái nào ngon ngon liền len lén nhét vào túi áo, hái được trái nào không ngon liền nhét vào miệng ông Ngô.

Chuyện dường như mới xảy ra ngày hôm qua, chỉ chớp mắt đã hơn hai mươi năm rồi.

Cho tới bây giờ, Ngô Sở Ủy vẫn nghĩ bà Ngô còn sống, vẫn còn hái những quả hạnh ngon nhất len lén giữ lại cho Trì Sính. Còn những quả hạnh bé hơi dập thì lại để lại cho mình ăn.

Ngực liền căng lên đau nhức.

Ngô Sở Ủy đi vào phòng ngủ cũ, bởi vì rất lâu rồi không có người ở, nơi này điện nước đều không dùng được. Ngay cả đèn cũng không có, Ngô Sở Ủy cũng nhanh nhẹn leo lên giường, tìm đúng vị trí mình hay nằm. (Thương con tiện nhân ghê.)

“Lò sưởi đặt gần đầu giường rất ấm áp, để cho thằng út ngủ ở chỗ này, bất cứ ai cũng không được cướp chỗ của nó.”

Đầu giường gần lò sưởi vẫn như trước đặt một chồng chăn ngay ngắn, đắp đã hơn mười năm, chỉ cần giặt mạnh tay là có thể hỏng. Ngô Sở Ủy ôm lên, trùm lên cổ, vẫn có thể cảm nhận được ánh sáng mặt trời năm xưa xuyên qua nhà rọi lên mặt, ấm áp hạnh phúc.

Ngô Sở Ủy thật muốn nằm ở đó ngủ một giấc đến sáng, nhưng cậu lại sợ sáng sớm tỉnh lại sẽ thấy cảm giác trống rỗng, không còn ai bên cạnh.

Bây giờ trong nhà, còn có Tiểu Dấm Chua, có Đại Dấm Chua. Dù cho chúng nó bò lặng yên không tiếng động, Ngô Sở Ủy vẫn có thể cảm giác được có một sinh mệnh nhỏ bé làm bạn.

(Lâu rồi không được khóc khi dịch truyện..)

Ngô Sở Ủy lái xe trở về nhà.

Mở một ngọn đèn tường, nằm ở trên giường, cố định nhìn chăm chăm chính mình trong gương. Giờ phút này cậu cực độ sợ hãi và đau khổ, trong lòng cậu khắc sâu từng chữ, tự cảnh báo với bản thân mình, tuyệt đối không thể đánh mất Trì Sính. (Mẹ Ưông Thạc mà về thì còn mệt.)

Ngay lúc Ngô Sở Ủy gần như sắp phát điên, cửa đột nhiên vang lên âm thanh mở ra. (Nhớ cự long phát điên thì có.)

Thân hình chói chang của Trì Sính chiếu vào tầm mắt.

Ngô Sở Ủy mạnh mẽ đè nén ý chí không khỏi sụp đổ ngay lúc này, vô cùng mạnh mẽ.

Trì Sính không trực tiếp đi tới, mà dựa nghiêng ở khung cửa, ánh mắt thâm trầm cùng Ngô Sở Ủy từ xa nhìn nhau, giọng nói đùa cợt hỏi, “Gan hơi nhỏ?”

Ngô Sở Ủy dùng mọi sức lực có được mà tỏ ra mạnh mẽ, biểu tình bình tĩnh, không cho phép mình bay qua ôm lấy anh, giọng lãnh đạm thản nhiên nói, “Ai gan nhỏ hả?”

Trì Sính đi nhanh tới, cởi giày lên giường, hai cánh tay giữ hai bên đầu Ngô Sở Ủy, ánh mắt nồng nhiệt mà chăm chú từ trên cao lướt xuống gương mặt của Ngô Sở Ủy.

Gương mặt góc cạnh đàn ông hài hòa đẹp đến mê hồn, cơ thể cường tráng rắn chắc, lông mày sắc bén không làm mất vẻ ôn nhu. Người nào bị một ‘nam thần’ nhìn chăm chăm yêu thương như vậy, tim cũng ngay lập

tức chảy thành nước. Hơn nữa Ngô Sở Ủy trái tim đang một trận chấn động suýt nữa sụp đổ, thế nhưng cậu thì lại khác, điểm này đã sớm để cho chó ăn rồi.

Chân của Ngô Sở Ủy hung hăng đạp cho Trì Sính một cái, để cho trọng lượng toàn bộ cơ thể cậu đều đặt trên người anh.

“Tôi rất sợ anh đi chuyến này không trở về nữa.” Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng ném ra một câu thật lòng.

Làm cho lục phủ ngũ tạng của Trì Sính một trận đau đớn, anh túm tóc Ngô Sở Ủy kéo đầu cậu xuống, gặm cắn xung quanh môi mỏng của cậu, giống như muốn đem cậu ‘ăn tươi nuốt sống’. Mang theo thống khổ lại vô cùng kích thích khoái cảm lỗ chân lông toàn thân Trì Sính đều mở rộng ra, anh lún sâu vào sự lệ thuộc của Ngô Sở Ủy đối với anh, đem toàn bộ sinh mệnh giao phó cho mình cảm giác nắm giữ một sinh mệnh của một người đàn ông mà anh yêu thương trân trọng chính là một loại hạnh phúc mà hiếm có ai có thể cảm nhận được. Hạnh phúc, hạnh phúc, cuối cùng vẫn là hạnh phúc.

Rõ ràng trong lòng đều tan thành nước, lại làm bộ không có ưu sầu gì nhìn Ngô Sở Ủy.

“Một nhọc như vậy có thể làm sao bây giờ hả?”

Ngô Sở Ủy nhìn quanh người anh lơ đãng phóng dăng, phun ra một câu.

“Chỉ cần nhìn anh.”

Trì Sính giống như lang sói hổ báo trên người đè lên người Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy bị ‘thao’ đến mức kêu gào tha mạng, hai thân thể trần trụi ở trên giường lặn lộn mây mưa một trận, kích tình điên cuồng, khoái cảm như ngọn núi lửa không thể dập tắt, ga giường bị mồ hôi thấm đến độ có thể vắt ra cả nước. Ân ái triền miên như muốn làm cho chiếc giường gãy sập luôn, sau một thời gian không biết trời đất là gì thì cả hai đều đạt cao trào lần thứ N.

Sau đó, Ngô Sở Ủy nắm chặt cự long của Trì Sính, trong lòng bỗng chốc thoải mái.

(Tôi bảo cậu nhớ cự long ba ba mà lại.)

Tinh thần cũng đã không còn căng thẳng sợ hãi nữa, kêu gào muốn ăn hạt dưa.

Trì Sính trầm mặt nói, “Giờ này rồi còn ăn hạt dưa gì? Mai rồi ăn!”

“Mai là chuyện của ngày mai, còn lâu mới đến ngày mai!”

Ngô Sở Ủy có một tật xấu là, đồ ăn vặt muốn ăn có chết cũng nhất định phải ăn cho bằng được, còn về vấn đề làm sao mà có thói xấu như thế này, vậy thì phải hỏi Trì Sính.

“Ăn hạt dưa cũng không thể nằm trên giường mà ăn chứ? Khiến cho khắp nơi đều vương vãi!” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy ánh mắt lười biếng nhìn về phía Trì Sính, “Anh ngồi bóc vỏ, tôi nằm ăn.”

(Chỉ muốn đổi ngôi ANH-EM cho nó ngọt thôi.... vì Ủy Ủy cũng ít tuổi hơn ba ba mà.. nhưng đã để tôi anh rồi thì cứ cố đến phiên ngoại đi..)

“Coi trời bằng vung?” Trì Sính cầm hạt dưa chọc chọc hung hăng hai cái vào ‘trứng vịt lộn’ của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy vội vàng cần chắn che.

Trì Sính xé túi hạt dưa, đổ một ít lên mặt tủ đầu giường, tức giận trợn mắt liếc Ngô Sở Ủy, rồi cầm một hạt dưa lên tách vỏ ra, nhét vào trong miệng Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy rất thích đích thân Trì Sính đưa hạt dưa đến bên mép, Trì Sính lại vô cùng thích Ngô Sở Ủy ngậm mút ngón tay của mình.

Dần dần, hạt dưa trên tủ đầu giường càng ngày càng ít.

Ngô Sở Ủy mơ mơ màng màng, tốc độ nhai nuốt càng ngày càng chậm.

Trì Sính liền dùng miệng hôn xuống thúc giục cậu nhai, thúc giục xong liền trực tiếp dùng đầu lưỡi cuốn vào trong miệng Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy lúc thì nhai lúc thì ngừng, rốt cuộc, hai quai hàm cũng không chuyển động nữa.
Cứ như vậy miệng ngậm một hạt dưa mà say ngủ.

237. Chương 237 - Sao Lại Bắt Con Chịu Trận

“Phương Quân Càn, ta muốn ngủ một chút...”

“Ngủ đi, đã có ta ở đây rồi.”

“Phương Quân Càn, ta yêu huynh...”

Khuynh Vũ... Ta đã rõ rồi.

.....

Lòng tôi đau lắm.. đến giờ vẫn chưa lành.. Tôi vẫn không thể khóc...Lần đầu tôi khóc khóc nhiều lắm.. Mỗi một câu một chữ tôi đều khóc... Đến khi đọc lại lần hai.. tôi đau lắm nhưng lần này không khóc nữa... Đau đến tận tận cùng.. chẳng còn một chút cảm gì gì...nữa.. ngàn lưỡi dao đâm vào tim giờ cũng không còn cảm giác....

KHUYNH TẤN THIÊN HẠ- LOẠN THẾ PHỒN HOA.

Sáng sớm hôm sau, Trì Giai Lệ thức dậy xuống nhà, Trì Viễn Đoan vẫn ngồi ở trên cái ghế salon kia, ngay cả tư thế cũng chưa từng đổi qua.

“Ba, sớm vậy đã dậy rồi hả ba?” Trì Giai Lệ hỏi.

Ánh mắt Trì Viễn Đoan lộ ra vẻ phức tạp nhìn chăm chăm vào mặt cổ ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói rằng, “Ba căn bản là không ngủ.”

“Không ngủ?” hai hàng lông mày lá liễu của Trì Giai Lệ nhẹ nhàng cau lại, “Vì sao không ngủ?”

Trì Viễn Đoan im lặng không nói chuyện.

Trì Giai Lệ từ trên tầng đi xuống, thăm dò hỏi, “Trì Sính đâu?”

“Đi về rồi.”

“Hả? Không phải tối qua nó ở nhà hay sao? Về khi nào vậy.?”

Trì Viễn Đoan nhẹ nhàng húp một hớp trà, lại đem chén trà vững vàng đặt ở trên bàn.

“Đêm hôm qua.”

Nói xong, ngửa đầu vào thành ghế tựa lưng vào, thở dài một hơi.

Trì Giai Lệ nhìn thấy bộ dáng này của Trì Viễn Đoan, đại khái cũng đoán được vì sao Trì Viễn Đoan lại như thế, trong lòng vừa tức vừa thương, vẫn không trực tiếp làm sáng tỏ chuyện.

Chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên nhủ nói, “Ba vào trong ngủ một lát đi.”

Trì Viễn Đoan lắc đầu, “Không ngủ, lát nữa ba phải tới đơn vị.”

“Để con vào chuẩn bị chút đồ ăn sáng cho ba, ba ăn xong rồi hãy đi.”

Trì Giai Lệ vừa muốn xoay người đi vào phòng bếp, đã bị Trì Viễn Đoan gọi lại.

“Con từ từ hãy đi, ba có mấy lời muốn nói với con.”

Tuy rằng Trì Giai Lệ đã biết Trì Viễn Đoan muốn nói gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống cái vị trí đêm qua Trì Sính ngồi, hai chân vắt chéo, ánh mắt hơi hệt lưỡi nhác nhìn ông.

“Ba nói đi.”

Trì Viễn Đoan sắc mặt cứng lại mở miệng, “Ba không biết con đối với chuyện của thằng em trai con đã biết gì chưa.”

Trì Giai Lệ tay mở ra.

“Hoàn toàn không biết gì cả.”

Rốt cuộc Trì Viễn Đoan bắt được một đối tượng để phát tiết, đem toàn bộ sự việc vướng mắc, nguyên lý trong lòng đủ các thể loại không thoải mái tất cả nói hết ra. Cuối cùng còn không quên biểu đạt một chút râu rĩ và thống khổ, mong muốn được con gái an ủi và thông cảm cho mình. (Như oan ức lắm ý ông nội Trì.)

Kết quả, Trì Giai Lệ nghe xong lại là một biểu cảm cũng không có, hết sức điềm nhiên bình thản. (Vân đạm phong khinh)

“Ba nói với con những lời này thì có tác dụng gì đâu? Tư tưởng về cuộc sống và quan hệ của con với ba không hề giống nhau. Trong mắt của con, Trì Sính làm như vậy căn bản cũng không có cái gì sai, sai là ở chỗ ý thức vấn đề của ba sai. Chọn qua lại với ai hay không qua lại với ai, đó là một quyền lợi căn bản của con người, ba can thiệp áp đặt là ba không tuân theo nhân quyền. Vấn đề mấu chốt của vấn đề không phải là chia rẽ bọn họ như thế nào, mà là như thế nào thay đổi quan niệm ý thức của ba.” (Nói không sai tẹo nào.)

Sắc mặt của Trì Viễn Đoan có chút khó coi, “Quan niệm của ba thay đổi thì có lợi ích gì? Quan niệm của cả nhân dân Trung Quốc có thể thay đổi hay sao? Giải thích của con là nghịch lý, ở trong cái thực tế hiện tại không thể áp dụng được, không có chút thực tế khả thi nào.”

“Thế nào không thực tế? Xã hội bây giờ nét sống càng ngày càng thoáng hơn, toàn thể giới đều đã khởi xướng tôn trọng đồng tính luyện ái hợp pháp hóa quyền lợi của họ. Tổng thống người ta còn mang phu nhân đồng tính xuất ngoại thăm hỏi nước khác, con trai của ba tìm người bạn trai thì đã làm phiền ba chuyện gì?” (Cái vụ phu nhân đồng tính ở đâu ra thế.. em chưa đọc báo..)

Trì Viễn Đoan khiến cho Trì Giai Lệ tức giận đến không kiềm nể, giọng nói càng phát ra càng sắc bén.

“Sao lại không phiền đến chuyện của ba hả? Tình cảm của nó làm mất hết tôn nghiêm và danh dự của ba, ba bị bao nhiêu ánh mắt khác thường soi mói, làm cho trước mặt người khác không ngóc đầu lên được. Ba để ra nó nuôi nó, cuối cùng còn bị nó đáp lại như vậy?! Con đứng trên quan điểm của nó suy nghĩ, sao con không thử đứng trên quan điểm của ba mà nghĩ thử xem?”

“Đáp lại ba như vậy thì không phải con trai ba hay sao, hay là mấy người xung quanh ba hả, con trai ba vô tình tổn thương ba, những người nhiều chuyện kia mới chính là người làm tổn thương ba. Con nói cho ba hay, mấy cái người đó đúng là ăn no rừng mỡ, người khác yêu ai đến với ai thì ngăn cản miếng cơm gì nhà họ hả? Ba không ngóc đầu lên được là do ba tự hạ mình xuống, ba cứ đường đường chính chính, có ai lại vì con trai ba ‘chơi’ đàn ông mà ở trước mặt ba mà tát vào mặt không hả?” (Nói hay nhỉ.. Cảo nam nhân=Làm đàn ông=thao đàn ông=chơi đàn ông)

“Ngay trước mặt thì không nhưng sau lưng thì có!!!” Trì Viễn Đoan hung hăng vỗ bàn một cái, “Con ở nước ngoài hai năm, làm sao lại trở nên ích kỷ lạnh lùng như vậy? Một gia thế lớn như nhà chúng ta, mà bây giờ em trai con làm ra sự tình như thế này, con làm chị nó lại có thái độ như thế này hay sao?”

Trì Giai Lệ cũng đến phát cáu, “Con ích kỷ như thế nào? Con đây không phải muốn khuyên ba suy nghĩ một chút hay sao? Ba nuôi con lớn, còn không biết tính khí con như thế nào? Con cần phải phun ra những lời nhỏ nhẹ ầm áp vô ích hả, ôm ba khóc lóc một hồi mới làm ba vui vẻ phải không?” (Chuyện đã như vậy không thay đổi được sao không vui vẻ chấp nhận nhỉ..)

Người ta nói con gái chính là tình nhân kiếp trước của cha, Trì Viễn Đoan thật không biết bản thân một đời trước nghĩ như thế nào nữa.

Trì Giai Lệ thấy trên trán Trì Viễn Đoan nhăn lại khó chịu, tóc bạc như sương, giọng nói mới dịu đi một ít.

“Ba, con nói thật với ba, con ở nước ngoài mấy năm rồi, biết không ít người như vậy, bọn họ cũng có đời sống rất bình thường, lại vô cùng hạnh phúc. Ngay cả những người bình thường không phải gay (dị tính), cũng cả đời không kết hôn. Người ta không khó chịu, lại vô cùng vui vẻ và tự do. Kết hôn có cái gì tốt? Hơn nữa ở Trung Quốc mà kết hôn không khác gì đi chịu tội hử! Ngày lễ ngày tết đi thăm họ hàng bạn bè, nội ngoại, cha mẹ vợ đi đâu cũng phải khép nép khuôn phép! Chăm sóc đủ các thể loại trên trời dưới đất, hai người có thấy vui vẻ hay không?!”

“Con nói kết hôn có cái gì tốt?” Trì Viễn Đoan thực sự rất cứng đầu nói, “Kết hôn chính là để nối dõi tông đường.”

“Không kết hôn cũng có thể nối dõi tông đường mà!”

Tay của Trì Viễn Đoan hung hăng đập bàn hai cái, “Hai đứa nó là quan hệ biến thái thì nối dõi tông đường kiểu gì hử? Cậu ta lấy cái gì để sinh cháu trai cho ba.” (Ủy Ủy em có để được không nói một câu, ba ba Sính nhiều tình trùng như vậy chỉ để lấp cái miệng dâm dăng của em thôi hử.. Kể mà đây là truyện huyền huyền thì đã tìm được cái lỗ để cho Ủy Ủy đẻ rồi đấy.. Phí quá phí tình trùng đi... *Nước mắt ngấn dài*...)

“Không phải vậy.... ý con là, Ba, ba chỉ là muốn cháu trai thôi hử?” Trì Giai Lệ biểu tình không cách nào hiểu được.

Trì Viễn Đoan càng không hiểu, “Làm sao, ba không thể muốn có cháu trai hay sao?”

Trì Giai Lệ cười lạnh một tiếng, “Có phẩm chất đạo đức của Trì Sính kia,

nó có thể sinh ra được thằng con trai tử tế hử? Ba vẫn còn thấy một mình Trì Sính không đủ để cho ba vui vẻ ấm ỉ hay sao? Còn muốn thêm một đứa nữa hử?”

“Cho dù có có sinh con ba cũng không để nó nuôi, tự ba sẽ giáo dục!” (Thế không phải ba ba Sính đều do một tay ông Trì giáo dục hay sao?)

Trì Giai Lệ lúc này phun ra một câu vô cùng tàn nhẫn.

“Trì Sính chính là một tay ba giáo dục mà ra!” (Con gái ngoan)

Gương mặt Trì Viễn Đoan liên méo mó, ngồi ở ghế trên thở gấp rất lâu, cuối cùng mắt trắm xuống hướng Trì Giai Lệ phát tay một cái.

“Con khỏi nói gì với ba nữa, coi như ba đã nhìn ra, ba nuôi hai con sói mắt trắng.” (Bạch nhãn lang)

Gương mặt Trì Giai Lệ vẻ bất đắc dĩ.

“Ba, con nói ba đúng là tự tìm khổ, cũng sắp sáu mươi rồi, qua vài năm cũng nên về hưu, an ổn hưởng phúc không phải tốt sao? Con trai của ba cũng sắp ba mươi rồi, đã sớm có khả năng tự lập, ba còn quản nó làm gì? Biết Trung Quốc vì sao nhiều người ăn bám cha mẹ ko? Tất cả đều là do sự quản lý của những người như ba!”

“Không cần sự quan tâm của ba mẹ, bọn nó cũng có thể kiếm được tiền!”

“Nói không được để nghe, ba còn có thể sống được bao nhiêu năm? Ba còn muốn hao phí bao nhiêu thời gian cho nó nữa? Con cũng thấy đủ mệt thay cho ba nữa là!”

“Được rồi, con đừng nói nữa!” Trì Viễn Đoan cắt ngang Trì Giai Lệ, “Ba chính là mang vạ vào thân mà! Ba tận tâm phấn đấu cả đời, chính là vì muốn giáo dục ra hai đứa con thành hai kẻ thù mà, trước khi chết vẫn còn cho mình một cái bạt tai đau đớn!”

Trì Giai Lệ rất khổ tâm mà xoa xoa đầu nói, “Con nói ba, ba đừng như vậy được không? Ba xem xem, con vất vả như vậy trở về thăm nhà, chẳng nhẽ vì muốn nhìn thấy ba như thế này hay sao?”

“Con có thể đi.” Trì Viễn Đoan nói, “Đi bây giờ ba cũng không cần con!”

Trì Giai Lệ tức giận đến khó chịu, “Đây chính là lời ba muốn nói?!”

“Đâu Đâu Quyền Quyền để lại đây cho ba.” Trì Viễn Đoan còn nói, “Con không phải nói muốn bản thân được tự do hay sao? Con không phải thích cuộc sống hưởng thụ hay sao? Con cứ hưởng thụ cuộc sống, con cái cứ để ba nuôi.!” (May quá.. đỡ tốn tiền ăn học, lại tha hồ mà hú hí với chồng..)

“Mang theo hai đứa con chính là con đang hưởng thụ một phần cuộc sống.” Trì Giai Lệ nói.

Trì Viễn Đoan lập tức tiếp lời, “Quản con trai cũng là hưởng thụ một phần cuộc sống của ba, ba can tâm tình nguyện đem quãng đời còn lại hy sinh để quản lý con trai ba, ba vô cùng thích thú, vui mừng.”

“Ba thật là cố chấp!” Trì Giai Lệ nghiêng răng nghiêng lợi, “Ba sinh ra đứa con như Trì Sính thật là không phải ngoài ý muốn, là do ba mà ra!”

“Đúng vậy, tại ba, tại ba...”

Trì Viễn Đoan miệng lẩm bầm, sắc mặt u ám mà hướng cầu thang đi lên.

Ngày thường lưng đĩnh đạc thẳng tắp, hôm nay có phần hơi gù gù, đi vài bước lộ vẻ rất khó khăn. Đi tới cầu thang, còn dùng tay chống tường nghỉ ngơi một lát, mới tiếp tục đi lên.

“Thật chịu không nổi!” Trì Giai Lệ cau gợn mà đi tới trước mặt Trì Viễn Đoan, thỏa hiệp nói, “Được rồi, ba nói thẳng đi, rốt cuộc muốn con làm gì?”

Trì Viễn Đoan có một chút tinh thần tỉnh táo, lưng cũng không còn ê ẩm, chân cũng không còn đau, một mạch có thể leo lên tầng năm.

“Giúp Trì Sính đi thẳng đường, ba thật sự không có cách nào, nếu con muốn ba mẹ sống thêm vài năm, còn liên tục mình trông coi nó đi!”

Trì Giai Lệ vừa nghe ý tứ từ những lời này, chính là muốn để cho cô đối phó với tên tiểu tử kia phải không?

Vì vậy nín Trì Viễn Đoan hỏi, “Người kia tên là gì ạ?”

“Ngô Sở Ủy.”

“Tên gì không quan trọng hả?” Trì Giai Lệ giận, “Vậy ba muốn con làm sao mà tìm được cậu ta đây hả?”

Trì Viễn Đoan gằn từng chữ nói, “Cậu.. ta... tên... là.. Ngô.. Sở... Ủy..”

Khóe miệng Trì Giai Lệ giật một cái, nghe tên này chắc chắn không phải một người hiền lành tử tế gì mà.

Vừa muốn đi, lại bị Trì Viễn Đoan gọi lại.

“Chờ ba một chút.”

Hai phút sau, Trì Viễn Đoan đã trở lại, cầm trong tay một túi hồ sơ rất dày.

“Cái này là tư liệu về cậu ta, tốt nhất con nên tìm hiểu một chút về cậu ta hãy ra tay.”

Trì Giai Lệ lấy ra vừa nhìn liền kinh ngạc, giỏi thật! Hơn bảy trăm trang!!!!!!!

Một trăm trang đầu là tất cả những việc từ thời sinh ra đến giờ của Ngô Sở Ủy từng trải qua, có rất nhiều việc ngay cả bản thân Ngô Sở Ủy đều đã quên mất, ở đây cũng tuyệt vời mà hiện ra. Bốn trăm trang ở giữa phân tích tính cách Ngô Sở Ủy, từ đủ loại sinh hoạt, thói quen đến cá tính của cậu, rồi có cả phẩm chất. Cuối cùng hai trăm trang là do Trì Viễn Đoan tổng kết kinh nghiệm và đề xuất kế hoạch của bản thân, tất cả đều là tất cả đều là Trì Viễn Đoan tự tay viết ra, có đoạn còn đặc biệt dùng bút đỏ gạch chân chú ý.

Ông già này, đúng là rảnh rỗi dễ sợ..... Trì Giai Lệ đầu óc đều hóa đen. Bắt đầu cô ta còn tưởng rằng Trì Viễn Đoan ‘Đem việc quản lý con trai như hưởng thụ’ chỉ là nói lúc phát bực, hiện tại phát hiện, ông có vẻ thực sự thích thú.

238. Chương 238 - Thư Mời Hồng Môn Yến

(Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc.

Hồng Môn Yến là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần thời bấy giờ). Người tham dự có : Lưu Bang, Hạng Vũ là những người có vai trò lãnh đạo chống quân Tần, bữa tiệc này có ảnh hưởng sâu sắc tới khởi nghĩa nông dân cuối thời Tần và cuộc chiến Hán – Sở, nó được xem là gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lưu Bang lập ra nhà Hán.

Điển tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm.

Hồng Môn Yến ám chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cớ hại người!)

Buổi trưa ăn cơm xong, Trì Giai Lệ mở cuốn ‘Ngô Sở Ủy toàn thư’ ra xem.

Bởi vì nội dung vô cùng rườm rà, Trì Giai Lệ bây giờ không có kiên nhẫn xem, liền bỏ qua phần đầu về gia cảnh những việc trải qua và phân tích tính cách của cậu, lập tức lật đến trang tổng kết kinh nghiệm và đề xuất kế hoạch của Trì Viễn Đoan.

Điều thứ nhất: Người này xuất thân gia đình bình thường, thuở nhỏ gia cảnh điều kiện hơi kém, tuy rằng đã mượn Trì Sinh để leo đến vị trí bây giờ, nhưng trong lòng cũng vẫn còn chút tự ti. Muốn đánh hạ phòng tuyến tâm lý của người này, tốt nhất phải cư xử nhẹ nhàng có học thức và phong cách cao quý, để cho cậu ta tự nhận ra rằng hai bên có địa vị xã hội chênh lệch.

Trì Giai Lệ đem đề xuất kế hoạch trực tiếp kết luận thành hai chữ, chính là ‘Giả bộ’.

Đang suy nghĩ, cái ghế sau lưng lay động một trận, Trì Giai Lệ suýt chút nữa thì bị ngã xuống đất. Khởi cần phải nói, chính là hai con gấu con của cô đang ở phía sau nghịch ngợm quá đần.

Trong lòng Trì Giai Lệ không khỏi bốc lửa tức giận, cao quý? Cao cái ‘dái’ ấy mà cao!!! Trước kia lúc còn là đại tiểu thư vẫn còn vô cùng chú ý đến hình tượng một chút. Từ lúc có hai người con trai, mỗi ngày cùng tiếp xúc với các thể loại cứt đá, đã sớm hóa thành một người lỗ mãng rồi.

“Mẹ mẹ, cùng con ra ngoài vườn chơi đi!”

“Mẹ mẹ, chúng ta chơi trốn tìm đi!”

Trì Giai Lệ không nhịn được nói, “Cút, cút, đừng làm phiền tao! Ông ngoại chúng mày không phải hôm nay ở nhà hay sao? Vào tìm ông ngoại chơi!”

Đâu Đâu và Quyển Quyển không thể làm gì khác hơn là đem theo cái miệng nhỏ nhắn đi ra ngoài, hướng căn phòng của Trì Viễn Đoan đi vào.

Buổi chiều, Ngô Sở Ủy đang ở trong phòng kho công ty kiểm tra đợt hàng vừa chuyển đến, thư ký gọi điện thoại tới cho cậu, nói Trì tiểu thư muốn gặp cậu. Ngô Sở Ủy vừa nghe ba chữ ‘Trì tiểu thư’, trong lòng nhất thời căng thẳng, không dám kéo dài, đem hóa đơn kiểm tra giao cho nhân viên liên vội vàng đi vào phòng tiếp đãi khách.

Kết quả, Ngô Sở Ủy chỉ thấy hai anh chàng vận bộ âu phục rất trẻ trung chân đi giày da, lại vẫn chưa nhìn thấy bản thân Trì Giai Lệ đâu.

“Tổng giám đốc Ngô, chào anh, Trì tiểu thư mời anh tối nay cùng đi ăn tối, chẳng biết tối nay anh có rảnh hay không.”

Ngô Sở Ủy lúc này đáp lại, “Có rảnh, có rảnh.”

“Vâng ạ, đây là đồ Trì tiểu thư gửi cho anh.”

Ngô Sở Ủy vốn tưởng rằng là thiệp mời, không ngờ đưa tới lại là một cái đèn pin. Đây là ý gì hả? Chẳng lẽ sợ tối trời tối tìm không thấy đường, cố ý tặng một cái đèn pin để soi hay sao?

(Ngụ ý rất thâm thì phải, một là buông cự long ra cầm cái đèn pin này mà ‘chơi’, hai là bắt đầu phong cách cao quý đây..)

Cậu nhân viên bên cạnh thấy bộ dáng này của Ngô Sở Ủy, liền biết cậu không biết công dụng của đèn pin, Vì vậy ở một bên cạnh nhắc nhở, “Mời tổng giám đốc Ngô mở công tắc đèn pin lên.”

Rất nhanh, đèn pin phát ra ánh sáng chiếu thẳng tới phía đối diện, dĩ nhiên là hiện lên thời gian hẹn cụ thể, thời gian rõ ràng, làm cho Ngô Sở Ủy vô cùng chấn động.

“Cái này cũng quá sáng tạo nhỉ?”

So sánh với ngạc nhiên của Ngô Sở Ủy hai người truyền đạt lại mệnh lệnh vô cùng bình tĩnh, biểu tình lãnh đạm.

“Trì tiểu thư chỉ là sử dụng thiệp mời thiết kế giống như thiệp mời cho tuần lễ thời trang Paris thôi ạ!”

Nói bóng gió, cậu thật là một tên quê mùa.!

Hai người đàn ông lịch lãm kia vừa đi, Ngô Sở Ủy túm lấy cái kia đèn pin kia, ánh mắt nhìn chăm chú vào hai dòng chữ rõ ràng chiếu ra. Địa điểm ở tại khu Tứ Hợp Viện Bắc Kinh, trước đây từng là vương phủ của hoàng thân quốc thích, những nhân vật nổi tiếng, quan khách chính phủ đẳng cấp thường gặp mặt tại đây.

‘Thịnh tình’ như thế, làm cho Ngô Sở Ủy nghĩ được nồng nặc mùi thuốc súng.

Đang ngây người, cửa phòng liền đẩy ra, Khương Tiểu Soái thanh thoi thông dong mà lắc lư tiến vào. Đem túi đồ ăn trên tay đặt lên bàn làm việc, to còi mà nói, “Ừm, xoài Đài Loan loại lớn, vừa mới chuyển qua, nếm thử một ít đi.”

Ngô Sở Ủy liền đẩy túi đồ ăn ra, nín tay của Khương Tiểu Soái nói, “Tôi có thể rơi vào chuyện lớn.”

Khương Tiểu Soái mặt hơi biến sắc, “Chuyện gì?”

“Chị gái Trì Sính muốn mời tôi ăn cơm.”

Khương Tiểu Soái buồn bực, “Đây không phải là chuyện tốt hay sao?”

“Hồng Môn Yến đó!” Ngô Sở Ủy nói.

Khương Tiểu Soái theo đường nhìn của Ngô Sở Ủy nhìn về phía trên tường trên màn hình đèn chiếu, nhìn lại nội dung một lần nữa, cuối cùng rút một cái nhìn lên cái đèn pin kia, ngay lập tức hiểu ý của Ngô Sở Ủy.

“Rõ ràng đây là muốn làm khó cho cậu!” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy không có biểu tình rầu rĩ.

Khương Tiểu Soái vỗ vỗ cánh tay của cậu nói, “Không có việc gì, cậu chuẩn bị thật tốt là được.”

“Chuẩn bị thế nào?” Ngô Sở Ủy hoàn toàn không thể suy nghĩ.

Khương Tiểu Soái suy nghĩ một chút, nói, “Giao chiến trên bàn ăn không phải chỉ là dáng bộ phong thái ăn uống thôi hay sao?”

“Cậu nghĩ tôi bình thường dáng bộ phong thái ăn như thế nào?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Khương Tiểu Soái nói thẳng, “Không có.”

Ngô Sở Ủy vẫn chưa hiểu, “Cậu không cảm giác được cái gì hay sao?”

Khương Tiểu Soái khuôn mặt vắn vẹo, “Tôi nói là cậu không có phong thái!”

“.....”

“Như vậy đi.” Khương Tiểu Soái dạy bảo đồ đệ, “Cậu lên mạng search qua xem sao, các loại ăn đồ ăn làm phá hỏng hình tượng nhất.”

Ngô Sở Ủy tìm ra rất nhiều kết quả, tất cả những món ăn liên quan đến nước sốt, đồ nước trái cây, đồ ăn phải bóc vỏ, đồ nhiều dầu mỡ, dễ gây sặc, dễ làm nghẹn nấc.....

Trong đó có xoài.

Khương Tiểu Soái đem một quả xoài lớn đưa cho Ngô Sở Ủy, “Bây giờ cậu ăn quả này thử xem, tôi xem cậu phong thái ăn ra sao.”

Ngô Sở Ủy tiếp nhận quả xoài bằng hai tay ít nhất cũng phải nửa ký, bội phần cảm thấy áp lực, giống như không phải đang ăn một quả xoài mà như là đang vượt qua một thử thách. Cậu thông thả ung dung lột vỏ xoài ra, động tác rất chậm, không được để bẩn tay, đầu tiên Ngô Sở Ủy lột một nửa sau đó dùng dao nhỏ khoét từng miếng ăn.

Kết quả, khoét chưa xong, khiến cho quả xoài nhũn nhừ nát tươm kêu ọt ọt đến kinh tai.

“OMG! cậu đừng làm nữa, tôi nhìn muốn mắc ói.” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy cũng sốt ruột, “Tôi trực tiếp gặm cho xong.”

Một mực cúi xuống phía dưới, nửa khuôn mặt ngấp vào, liên tục vang lên tiếng hút chẹp chẹp, vừa ăn vừa ậm ừ, “Quả xoài này dày thịt thật, ngon tuyệt, còn muốn ăn thêm.”

Ăn gần được nửa quả, ngẩng đầu nhìn về phía Khương Tiểu Soái.

“Cậu thấy thế nào?”

Khương Tiểu Soái xoa một chút mồ hôi trên trán, “Sao có thể dữ tợn đến như vậy!”

Ngô Sở Ủy bĩu bĩu môi, “Tôi đã rất chú ý!”

“Chú ý cái rắm gì hả? Xoài cắn bản không phải ăn như vậy!” Khương Tiểu Soái lại lấy ra một quả xoài, bổ từng miếng lớn, rồi dùng dao khứa lên hình ca-rô, lộn ngược vỏ lại cho cong cong, múi xoài nho nhỏ hình ô vuông từng khối lộ ra.

Đưa cho Ngô Sở Ủy, “Bây giờ ăn đi.”

“Vốn là như vậy hả!” Ngô Sở Ủy tìm cho bản thân một lý do thô lỗ, “Tôi từ trước đến giờ chưa ăn quả xoài nào to như vậy, tôi toàn ăn những quả xoài xanh chỉ có vỏ, cắn bản không ăn được thịt.”

“Không cần nói mấy lời vô ích!” Khương sư phụ vẻ mặt nghiêm khắc, “Nhanh lên ăn, tôi nhìn cậu có thể ăn thành cái ‘bộ dạng’ gì!!!?”

Ngô Sở Ủy lần này rất từ tốn nhẹ nhàng, từ trái qua phải theo thứ tự, cắn một miếng nhỏ rồi lại cắn một miếng nhỏ. Chờ nuốt xuống miệng trong miệng rồi mới tiếp tục cắn miếng tiếp theo, nhai nuốt cũng vô cùng nhẹ nhàng thông thả.

Sau khi ăn xong nhìn về phía Khương Tiểu Soái, “Bây giờ thế nào?”

“Tự mình soi gương xem!” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy đứng dậy đi tới trước gương, không chịu được vô cùng hoảng sợ. Bởi vì quanh miệng đều dính nước xoài, bên mép Ngô Sở Ủy tất cả đều là nước vàng vàng chỉ chít bóng nhẫy, ai không biết lại tưởng cậu vừa ăn ‘phân’ xong.

Khương Tiểu Soái cũng phát sầu, “Cậu nói xem, một quả xoài ngon như vậy, sao có thể để cho cậu ăn thành ra như vậy chứ? Ngộ nhờ chị gái Trì Sính lại chấm vào đúng điểm nét ăn uống gì đó, cậu không phải đem mấy người phục vụ dọa cho bị tâm thần luôn hả?”

Ngô Sở Ủy ngoảnh lại ngồi trên ghế salon, mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

“Hay là cậu đừng đi nữa!” Khương Tiểu Soái đề nghị.

Ngô Sở Ủy mắt lộ ra tia sáng, “Tôi không những muốn đi, hơn nữa còn muốn ăn thật đẹp!”

Khương Tiểu Soái rất yêu thích loại dung khí mạnh mẽ này của Ngô Sở Ủy, trong nháy mắt tìm ra nguyên nhân đẩy lên ý chí chiến đấu đó chính là ‘lưỡi câu’ Trì Sính, cậu ngồi vào bên cạnh Ngô Sở Ủy cố gắng tiếp cho cậu sức mạnh.

“Thầy trò ta liên thủ, không việc gì của cậu không giải quyết được!”

Vì vậy, Khương sư phụ bày mưu tính kế, Ngô đề đệ học một biết mười, hai người rất nhanh liệt ra một kế hoạch cặn kẽ, sau khi xem xong chợt cảm thấy trong lòng nắm chắc phần thắng.

“Cậu chỉ cần đem mấy cái này nhớ kỹ, khẳng định không thành vấn đề.” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy vẫn như trước thấy chưa đủ, “Như thế này cùng lắm cũng chỉ ‘đánh hòa’ với cô ta, tôi làm sao mới có thể đánh bại cô ta đây?”

Hai người lại lâm vào suy nghĩ trầm tư.

Một lát sau, Khương Tiểu Soái đột nhiên trước mắt sáng ngời, ‘đưa chuyện thần công’ lại bắt đầu phát huy.

“Tôi nói cho cậu một việc, nhưng cậu nhất định không được nói cho bất cứ ai biết, ngay cả Trì Sính cũng không được!”

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Cậu yên tâm, tôi khẳng định không nói cho anh ta.”

Về mặt Khương Tiểu Soái thần bí hướng Ngô Sở Ủy ngoắc ngoắc ngón tay, Ngô Sở Ủy đem lỗ tai vĩnh qua.

“Tôi nói cho cậu biết, chị gái Trì Sính đã từng thăm men qua Uông Trầm.”

Cái tin tức này quá là mạnh mẽ, bùng nổ trong lòng ngực Ngô Sở Ủy một ngọn lửa điên cuồng. (Trầm sắp về.. Thạc không biết có về không nhỉ..)

“Cậu nghe ai nói?”

Khương Tiểu Soái cười ha hả, “Cậu nói xem ai hả? Quách Thành Vũ chứ ai nữa!”

“Trì Sính làm sao lại không biết?”

Khương Tiểu Soái một bộ biểu cảm kiêu ngạo, “Không có, Quách Tử rất kín miệng!”

“Thật.....” Ngô Sở Ủy cười nhạt, “Có đáng tin hay không?”

“Nói thừa, không đáng tin cậy tôi nói với cậu làm gì? Lúc ấy Trì Sính điều không phải cùng với Uông Thạc hay sao? Sau lại bị cha mẹ biết, chị gái Trì Sính phải đi tìm Uông Thạc thương lượng. Có người nói cô ta lúc đó chuẩn bị rất nhiều lời khó nghe, kết quả Uông Trầm vừa mở cửa, Trì Giai Lệ nhìn anh ta chằm chằm đến mười phút đồng hồ, một câu cũng không mở miệng nói được.” (Thảo nào đi lấy da đen cho khoai TO đây.)

Ngô Sở Ủy nghe được ánh mắt nhấp nháy, “Thần tượng của tôi mị lực hấp dẫn quá lớn mà!”

Khương Tiểu Soái mặt lộ vẻ tà ác.

“Vậy cậu còn không nhanh nhanh lợi dụng một chút sức hấp dẫn thần tượng của cậu đi?”

Ngô Sở Ủy cảm điện thoại di động, lòng bàn tay ngứa ngáy.

”Nói thật, tôi cũng rất lâu rồi không liên lạc với anh ta, cậu nói xem anh ta có chịu giúp tôi hay không?”

Lời nói thật khiêm nhường nhưng thật ra sắc mặt lại lộ ra là, ‘Không thể không giúp’, còn dùng ánh mắt nhìn mê hoặc thúc giục giật dây ám chỉ Khương Tiểu Soái, khẳng định ngay với cậu rằng Uông Trầm coi trọng cậu ta thật sự.

Khương Tiểu Soái nhìn thấu ý đồ của Ngô Sở Ủy, nói đều mang một chút tức giận mạnh mẽ.

“Cậu tốt nhất đừng cho Trì Sính trông thấy bộ dạng của cậu đây ‘đức hạnh’ của cậu lúc này, không cậu đánh bại được Trì Giai Lệ thì ‘tiểu cục cũng nát.’”

239. Chương 239 - Không Được Chấp Vặt Với Cậu Ta!

Trì Giai Lệ mời Ngô Sở Ủy thời gian là bảy giờ tối, Trì Giai Lệ chậm mười phút mới lên đường.

Trên thực tế cô ta vô cùng không muốn làm như vậy, bởi vì thói quen nhanh nhẹn của phương tây đã ăn vào máu, cô rất ác cảm với việc đi muộn, hay trễ hẹn. Thế nhưng không biết làm sao, để bày ra ‘phong cách quý bà’ thể hiện rõ thân phận của mình, cô phải kéo dài thời gian.

Bảy giờ mười phút, Trì Giai Lệ mới đến cửa.

Giày cao gót vững vàng nện xuống nền đất, đầm đen xẻ rất sexy kết hợp với vòng cổ bằng ngọc trai rất hợp với chiếc váy, làm cho cô toát lên một vẻ vô cùng kiêu sa đầy khí chất, hai bên đều có bảo vệ đi theo, một trước một sau đều có trợ lý đi cùng. Sau khi xuống xe, bốn người thấp tùng đứng theo phong cách phục vụ của quan chức cấp cao mà khai triển, đem Trì Giai Lệ làm trung tâm, khí chất nữ hoàng không thể nào nghi ngờ gì nữa.

Kết quả, Trì Giai Lệ đi vào phòng cao cấp nhất, mới phát hiện bên trong không có một bóng người. (Gặp phải yêu tinh rồi chệ đi..)

“Chuyện gì thế này?”

Trì Giai Lệ đang bực bội, một người phục vụ ăn mặc rất sang trọng đi vào trong phòng,

Về mặt ấy náy nhìn Trì Giai Lệ nói, “Thật xin lỗi, Trì tiểu thư, vừa anh Ngô vừa gọi điện tới, nói anh ấy đang đi thì có việc gấp. Anh ấy sẽ mau chóng chạy tới nơi này, mong cô có thể thông cảm.”

“Không sao.” Trì Giai Lệ khẽ nói, “Cứ gọi món ăn đi đã.”

Kết quả, Ngô Sở Ủy so với Trì Giai Lệ trễ hơn hai mươi phút.

Hàng xe của cậu vừa lúc đến cửa, Trì Giai Lệ đang ở trong sân ngắm cảnh. Nghe được động tĩnh liếc mắt qua, ánh mắt không khỏi bị chấn động.

Năm chiếc xe dàn hàng dừng sát ở cửa, phía trước một chiếc và phía sau ba chiếc xe, trên xe đi xuống hơn mười người cảnh vệ, ăn mặc thống nhất, khí thế to lớn. Ngô Sở Ủy được trợ lý dìu xuống từ chiếc xe thứ hai ở giữa đi xuống, sau đó, tất cả cảnh vệ lập tức đứng thành hai hàng, tất cả đều khom lưng chấp tay chỉ đường vây quanh Ngô Sở Ủy đi vào bên trong, vô cùng thận trọng và cao quý.

Trì Giai Lệ được trợ lý nhắc nhở, mới biết đây chính là Ngô Sở Ủy, trong lòng nhin không được mắng chửi thô tục, con mẹ nó, cái này đây không phải rõ ràng đang muốn khiêu khích hay sao?!

Rất nhanh Ngô Sở Ủy đứng trước mặt Trì Giai Lệ.

Tuy rằng Ngô Sở Ủy cố tình trù tính trước để cho Trì Giai Lệ bất ngờ, nhưng tướng mạo và khí chất đúng là vượt xa kỳ vọng của cô. Cả người vận âu phục cao cấp, kiểu tóc tinh tế, lông mày đậm mắt to, cường tráng anh tuấn vượt trội. Quần áo gọn gàng, hình tượng giống như một vị hoàng tử vậy, khác trong tưởng tượng của cô một trời một vực.

Nhìn thấy Trì Giai Lệ ăn mặc đẹp dễ khiến Ngô Sở Ủy ngậy ngẩn một phen, trong lòng điên cuồng gào thét: Chị gái à, có thể bớt xinh đẹp một chút không? Có thể bớt gợi cảm chút không? Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, mày phải biết rằng hôm nay tới đây vì lý do gì!

Sau một lúc mặt đối mặt, Trì Giai Lệ mở miệng trước.

“Xin chào.”

Hai chữ nói xong, không nhanh không chậm, lại làm cho người nghe mơ hồ nghĩ được trong đó mùi khinh thường.

Kết quả, ngữ điệu của Ngô Sở Ủy so với Trì Giai Lệ còn chậm hơn nửa nhịp.

“Xin- chào!”

Nói xong hai chữ này nhẹ nhàng chậm chạp nhả nhận, nhàn nhã, lại giống như ngang vai phải lứa với Trì Giai Lệ người trên cao giọng.

Trì Giai Lệ rất muốn cho Ngô Sở Ủy một cái bạt tai.

Ngô Sở Ủy hướng Trì Giai Lệ lễ phép đưa tay, “Chị Giai Lệ, mời chị đi trước.”

Trì Giai Lệ rất khiêm tốn đi phía trước Ngô Sở Ủy vào trong phòng, liền ngồi luôn vào chính giữa, đứng bên cạnh là hai người trợ lý.

Ngô Sở Ủy ngồi đối diện với cô, đứng phía sau bốn người, rất khó để phân biệt được ai với ai, vì họ thật sự giống nhau, từ ăn mặc đến kiểu cách tác phong.

“Mang đồ ăn lên đi.” Trì Giai Lệ thản nhiên mở miệng.

Rất nhanh, đồ ăn từng đĩa một bưng lên bàn, Ngô Sở Ủy mặt ngoài một mực đối với Trì Giai Lệ mỉm cười, trong lòng lại mắng chửi vô số câu thô tục.

Khương sư phụ thực sự tính toán tài tình mà!

Tất cả những món ăn liên quan đến nước sốt, nước trái cây, đồ ăn phải bóc vỏ, đồ nhiều dầu mỡ, dễ gây sặc, dễ làm nghẹn nấc..... Không sót một cái nào đều xuất hiện ở trên bàn cơm.

Trì Giai Lệ xuất thân cao quý, thuở nhỏ đã được tiếp xúc qua nghi lễ ăn uống sang trọng hơn nữa đã đều được dạy bảo vô cùng khắt khe, tuy rằng đã nhiều năm như vậy phóng khoáng, nhưng chỉ cần hơi chú ý một chút là có thể kéo lại phong cách thực nữ. Cô ta sau khi ngồi xuống, đều đầu vào đấy sắp xếp bộ đồ ăn, bát đĩa dao đĩa. Sắp xếp vô cùng khuôn phép, tất cả quá trình không phát ra một tiếng vang nào, có thể nói lễ phép đến tột đỉnh.

Cô vừa làm xong, không biết vô tình hay cố ý liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy .

Ngô Sở Ủy ngồi yên bất động, sau lưng bốn người từng bước từng bước tiến lên phục vụ.

Có phụ trách sắp xếp bộ đồ ăn, có phụ trách trải khăn ăn, có phụ trách làm sạch đồ đạc lần hai, có phụ trách giới thiệu đồ ăn.

Thái độ làm người khác lú lẫm.

‘Giả bộ’ Vẫn là một việc mà Trì Giai Lệ rất ghét, nhưng gặp phải một người so với cô có thể càng giả bộ gấp nhiều lần, cô ta đột nhiên phát hiện cái này cũng thật có ý tứ. Ngô Sở Ủy bị sặc bị nghẹn, lộ ra trò hề đối với cô mà nói không có chút nào khuấy khoả, nhưng nếu như Ngô Sở Ủy thận trọng, như vậy lại làm cho cô một cảm giác vô cùng thành công.

Vì vậy, Trì Giai Lệ cầm đôi đũa gấp một miếng cá hồi sống ăn.

Ăn xong mù-tạc hăng hăng xông lên tận mũi kích động, nhưng trên mặt của Trì Giai Lệ, hoàn toàn vẫn bày ra vẻ khoa trương thư thái. Ba miếng cá hồi phết một chút mù-tạc, tao nhả gấp vào miệng. Nhai thật kỹ trong lúc ấy giảm thiểu tần suất hô hấp, đừng nói tiếng chóp chép từ miệng, đến hà hơi, lè lưỡi, ngay cả nhăn mặt nheo lông mày một chút cũng không có.

Bình thường Ngô Sở Ủy ăn mù-tạc, nước miếng, nước mắt, nước mũi đua nhau mà chảy ra, dùng cách nói của cậu thì ăn cái này chẳng ra làm sao cả.

Trì Giai Lệ ăn xong, hướng Ngô Sở Ủy nói, “Món cá hồi này không tệ chút nào.”

Nói bóng gió, cậu ăn thử một chút xem sao.

Ngô Sở Ủy cười cười, “VẬY em cũng phải nếm thử.”

Nhưng mà cậu không vội vã động đũa, trước tiên để cho chuyên gia qua giám định chất lượng đồ ăn. Phải kiểm chứng không độc, tươi ngon hay không, trải qua kỹ thuật thành thạo chuyên gia nhanh chóng gấp một miếng cá hồi sống phết mù-tạc lên. Chuyên gia nếm thử một miếng nhỏ. Nếm xong quay sang bên cạnh Ngô Sở Ủy kiến nghị.

” Tổng giám đốc Ngô, món ăn này vô cùng cay, không thích hợp cho anh dùng.” (Quá là khoa trương rồi.)
Ngô Sở Ủy ánh mắt áy náy nhìn Trì Giai Lệ, “Cái miệng này của em không có phúc rồi.”

Trong lòng Trì Giai Lệ hừ lạnh một tiếng, cậu đúng là làm quá! Để tôi xem cậu giả bộ được đến khi nào!

Vì vậy, cô lại chọn một bát súp bánh bột lọc, bánh bột lọc này trắng trong suốt, vỏ mỏng như tờ giấy. Trì Giai Lệ nhẹ cắn một miếng nhỏ vô cùng tinh tế để cho nước nước canh trong chiếc bánh có thể chảy ra, sau đó mới nhẹ nhàng húp nước canh bên trong. Nước canh húp hết sau đó lại chậm rãi nếm vỏ và nhân bánh.

Ở giữa bầu không khí trang nhã cổ kính, người đẹp thưởng thức đồ ăn ngon, mọi công việc đều trở nên từ tốn mà đẹp đẽ.

Trì Giai Lệ nhận định Ngô Sở Ủy lần này nhất định không thể húp được nước canh trong bánh, cho dù cậu ta có bắt chước theo mình ăn như vậy, cậu ta nhất định sẽ vụng về.

Thực tế thì, Trì Giai Lệ suy đoán là hoàn toàn chính xác, Ngô Sở Ủy chính là hé ra cái miệng phễu. Làm cho nước chảy ra bên ngoài, bên mép không có dính nước. Hơn nữa có người lau cho, dần dần lại càng chảy mạnh hơn.

Nhưng hẳn có bốn chuyên gia bên cạnh.

Chuyên gia kiểm tra xong xuôi, thao tác khéo léo cầm bánh lên xiên một cái cho nước canh nóng bên trong chảy ra hết, Ngô Sở Ủy chỉ cần dùng miệng húp coi như so với Trì Giai Lệ có vẻ lịch sự hơn nhiều. Hơn nữa cậu chỉ nhấp hai cái rồi nhìn Trì Giai Lệ lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Mùi vị rất tuyệt.”

Hoàn toàn chưa cho Trì Giai Lệ cơ hội chế giễu bất luận cái gì.

Trì Giai Lệ tin tưởng chắc chắn rằng, trăm đường cũng sẽ có một khe hở, chỉ cần cô kiên trì tiếp tục ăn.

Lần này, Trì Giai Lệ chọn một món có độ khó cao hơn, chính là bóc vỏ cua.

Tay cô cầm một chiếc kim vàng dùng để bóc vỏ cua, cái này Ngô Sở Ủy chưa từng thấy qua bao giờ. Sau đó tao nhã kẹp lên một con cua đỏ, dùng kim vàng nhẹ nhàng kẹp từng cái càng lớn càng nhỏ rồi dùng thìa nhỏ, lấy thịt cua ra nhẹ nhàng cho lên miệng. Cuối cùng ăn xong, vỏ cua cũng không thay đổi điều gì đặt ngay ngắn đặt ở bên cạnh, thịt cua không sót một chút đều vào bụng. Cuối cùng đưa ngón tay dính nước cua lên miệng nhẹ nhàng lại tinh tế mút một cái, sexy kiểu diêm lại vô cùng sang trọng.

Nếu như không phải là bởi ý chí kiên định, Ngô Sở Ủy nhất định quỳ rạp xuống dưới gấu quần Trì Giai Lệ, hèn mọn cúng bái : Nữ thần à! Chị dạy em một chút đi! Em ăn cua chưa bao giờ ăn hết được hoàn chỉnh thịt của nó.

Rất nhanh, sau lưng Ngô Sở Ủy chuyên gia thứ hai bước lên.

So sánh với Trì Giai Lệ, cô này thiếu vài phần tao nhã thùy mị, nhưng kỹ thuật tuyệt đối hơn một bậc. Chỉ dùng dao nĩa, vậy mà trong vòng năm phút đem thịt bên trong con cua một chút không sót tẹo nào gắp ra, để vào giữa đĩa của Ngô Sở Ủy.

Đúng là làm cho người khác trở mắt nhìn, ăn xong vỏ cua lại vẫn ghép lại bộ dáng lúc trước không khác một chút nào, cứ như con cua chưa từng được ăn vậy. (Kính điển)

Người phục vụ tiến đến thu dọn đĩa xương, đầu tiên là dọn của Trì Giai Lệ, kết quả nhìn một chút đĩa của Ngô Sở Ủy, lại trực tiếp đi ra ngoài.

“Chờ một chút!” Ngô Sở Ủy gọi người phục vụ lại, “Cậu còn chưa có dọn đĩa của tôi.”

Người phục vụ mặt lộ vẻ xấu hổ, “Thật xin lỗi, tôi nghĩ anh còn chưa ăn.”

Một câu nói này, như một vị trọng tài ngay thẳng nhất.

Trên mặt của Trì Giai Lệ không nén được giận, khẽ mở môi mỏng hỏi, “Cậu không định ăn cơm hay sao?”

“Dĩ nhiên có chứ.” Ngô Sở Ủy khá tự tin.

Trì Giai Lệ phóng ra chiêu thức vô cùng thâm hiểm, “Vây để cho mấy cô ấy ra ngoài đi, như vậy chúng ta trò chuyện một chút vấn đề riêng tư cũng dễ hơn.”

Ngô Sở Ủy che giấu cảm xúc trong lòng rất tốt, giọng nói vững vàng mà đáp lại một câu, “Như thế cũng tốt.”

Trợ lý của Trì Giai Lệ cùng với bốn vị ‘hộ pháp sư’ tất cả đi ra ngoài cùng một lúc, Trì Giai Lệ ung dung cười, mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng Ngô Sở Ủy vẫn như trước tỏ ra rất vui vẻ.

Trì Giai Lệ mở miệng, “Ăn đi.”

Ngô Sở Ủy không được tự nhiên mà cầm lấy đôi đũa.

Trì Giai Lệ nhìn động tác của cậu, biết rằng cậu ta chuẩn bị lộ tẩy.

Đúng lúc này, điện thoại di động Ngô Sở Ủy vang lên.

“Thật xin lỗi, em xin phép nhận một cuộc điện thoại.”

Trì Giai Lệ hừ lạnh một tiếng, lâm trận liền bỏ chạy hay sao?

Không ngờ, Ngô Sở Ủy vẫn chưa rời phòng, chỉ là đứng ở phía trước cửa sổ, cười hướng vào bên trong điện thoại di động hỏi, “Ông Trầm hả?”

Nghe được tên này, Trì Giai Lệ tay cầm đôi đũa run rẩy.

Cái quái gì thế! Hai người bọn họ thế nào lại quen nhau? Chẳng lẽ là cùng tên?

Kết quả, điện thoại di động của Ngô Sở Ủy chẳng biết vì sao mà âm thanh lại to đến như vậy, giọng nói trầm trầm của Ông Trầm mạnh mẽ rõ ràng từ bên trong truyền tới.

“Là tôi.”

Trì Giai Lệ tim đập thành thịch, mặc dù cô ta rất nỗ lực điều chỉnh, nhưng hiệu quả quá nhỏ.

Ngô Sở Ủy vội vã vịn nắm cửa, làm cho âm thanh im ắng hẳn, rồi quay về phía Trì Giai Lệ xin lỗi.

Ông Trầm bên kia cố ý hỏi, “Cậu ở đó xin lỗi ai vậy?”

Ngô Sở Ủy nói, “Chị Giai Lệ.”

Lặng im chỉ chốc lát, Ngô Sở Ủy lại giả vờ kinh ngạc hỏi một câu, “Hai người biết nhau?”

Nói xong, quay đầu liếc mắt nhìn Trì Giai Lệ.

Trì Giai Lệ tiếp tục ăn, nhưng dáng điệu đã có chút rối loạn.

Ngô Sở Ủy còn nói, “Anh rất nhớ chị ấy?”

Tay cầm bát của Trì Giai Lệ suýt nữa thả ra, may là cô ta đúng lúc trấn tĩnh lại.

Kết quả, Ngô Sở Ủy đã đi tới gần cô.

“Chị Giai Lệ, Ông Trầm nói anh ta muốn cùng chị trò chuyện vài câu.”

Trì Giai Lệ kích động một trận, chân không cẩn thận đá phải bàn, mặt bàn một trận lay động.

Vốn là không có gì xảy ra, nhưng Ngô Sở Ủy vẫn cứ cố ý đem cái bát trước mặt kia đụng phải, hơn nữa lại đập vào tay cậu, điện thoại di động cũng đập xuống đất tự động cúp máy. (Như tranh đấu hậu cung ý..)

“Ồi.....” Ánh mắt kinh ngạc của Ngô Sở Ủy nhìn về phía Trì Giai Lệ.

Trì Giai Lệ hơi lộ ra vẻ xấu hổ.

Ngô Sở Ủy lại lộ ra vẻ phong độ của một đại tướng, “Không sao, chị không cần phải để ý, em quay về thay quần áo khác là được rồi.”

Sắc mặt Trì Giai Lệ liền biến đổi, không nói gì, trực tiếp cầm túi xách đi. (Ủy Ủy WIN)

Trì Giai Lệ vừa mới ra khỏi cửa, Ngô Sở Ủy liền điên cuồng phi về phía bàn ăn.

Cá hồi phết mù-tạc, cay đến gào khóc, bánh bột lọc lại đặc biệt ngon ăn đến phồng mồm trợn má, càng cua lớn càng cua nhỏ gặm điên cuồng..... Thật sự quá ngon!!!!!!

Trì Giai Lệ trở lại trong xe, hình tượng thực nữ mới vừa rồi liền thay đổi, miệng chữ thề hùng hùng hổ hổ. Về đến nhà, bực tức phần uất lấy ra quyển ‘Ngô Sở Úy toàn thư’ Trì Viễn Đoan đưa cho cô.

Lần nữa mở ra tổng kết kinh nghiệm và đề xuất kế hoạch của bản thân Trì Viễn Đoan, lần này đọc rất nhiều trang, kết quả không cẩn thận thấy một đoạn khiến máu trong người sôi lên.

“Lúc ban đầu đối với Ngô Sở Úy nhận định cậu ta tự ti là sai lầm, chỉ là dự đoán, việc này cần chỉnh sửa. Thông qua một khoảng thời gian quan sát, phát hiện người này không kiêu ngạo cũng không khiêm tốn, gặp mạnh càng mạnh hơn, rất có tiềm năng. Cho nên muốn đối phó với cậu ta thì cách tốt nhất chính là: Không được chấp nhận với cậu ta!”

240. Chương 240 - Mất Tích

Trì Giai Lệ cầm “Ngô Sở Úy toàn thư” trong tay nện mạnh xuống bàn, giận dữ đi lên lầu.

Trì Viễn Đoan đứng ở cửa sổ phòng ngủ tầng hai, lẳng lặng nhìn ra ngoài một cách chăm chú.

Trì Sính ngồi xõm trên mặt đất, trong tay đang cầm một cái túi, bên trong đều là đồ ăn vặt. Đâu Đâu vui vẻ ngáy nhót bên cạnh Trì Sính, Trì Sính để mặc nó lựa chọn đồ ăn yêu thích, thỉnh thoảng còn cùng Đâu Đâu nói gì đó, mang trên mặt nụ cười ấm áp.

Trì Viễn Đoan lầu bầu trong miệng: Vẫn còn biết quan tâm cháu trai của mình cơ đấy?.

Trong lòng vô cùng vui mừng, nhìn Trì Sính cưng chiều thằng bé, giống như Trì Sính đối tốt với nó càng làm cho Trì Viễn Đoan vui vẻ. Ông mơ hồ nhìn thấy tương lai Trì Sính khi kết hôn, có con, khung cảnh cả nhà vui vẻ hoà thuận.

Còn đang say sưa, một giọng sắc nhọn từ phía sau truyền đến.

“Ba, mấy thứ ba viết đều không đúng? Một chút cũng không đáng tin!”

Trì Viễn Đoan quay đầu lại, thấy bộ mặt tức giận của Trì Giai Lệ.

“Sao lại không đáng tin?”

Trì Giai Lệ oán hận mở tài liệu ra, tìm được đoạn đầu tiên nhìn thấy, rồi tìm đoạn chỉnh sửa phía sau, giọng như phát điên, “Phía trước một dạng, phía sau một dạng, ba muốn con tham khảo cái nào?”

“Đương nhiên là cái sau.” Trì Viễn Đoan nói.

Trì Giai Lệ bùng nổ, “Nhưng con lại dựa theo phía trước mà làm!”

Trì Viễn Đoan không chút thương cảm, hoàn toàn không khách khí dạy bảo, “Đó là do cô không chịu xem cho kỹ, nếu cô lấy hồ sơ cá nhân của tôi xem hết, thì không thể mắc sai lầm này.”

Trì Giai Lệ càng tức giận, “Nếu phía trước sai, sao ba không bỏ đi? Đây không phải là muốn đánh lừa con sao? Cái quỷ gì chứ? Phí công sức cả đêm mất ngủ!”

“Lưu lại là vì để biết quá trình thay đổi, làm kinh nghiệm cho công tác giao lưu sau này.”

Hai cha con nằng nặc tranh luận đến kịch liệt, giọng Quyển Quyển đột nhiên từ dưới lầu truyền đến.

“Ông ngoại, con trốn xong rồi.”

Trước khi Trì Giai Lệ tới, Trì Viễn Đoan vốn đang cùng hai đứa trẻ chơi trốn tìm. Sau lại vô tình thấy Trì Sính mới ngủ ra trong chốc lát, giờ mới vội vàng đứng lên nói vọng xuống dưới lầu.

“Ông ngoại xuống tìm con đây.”

Nói xong, quay sang nói qua loa với Trì Giai Lệ vài câu, liền hào hứng xuống tầng tìm cháu ngoại.

Thật ra Trì Viễn Đoan vừa tìm đã thấy Quyển Quyển, nhưng vì để cho cháu ngoại thêm cao hứng, cố ý đi qua đi lại quanh chỗ nhóc trốn làm bộ nhìn không thấy, nghe Quyển Quyển bưng cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng cười khanh khách.

Sau đó, Quyển Quyển nhịn không được, cố ý ho khan một tiếng.

Trì Viễn Đoan giả bộ kinh ngạc nhìn về phía sau giá sách, sau khi đối mặt với Quyển Quyển, liền cười ha ha, ngồi xổm người xuống ôm cháu ngoại đang chạy tới vào trong ngực.

Quyển Quyển dùng tiếng Anh trách, “Ông ngoại dở quá, giờ mới tìm được con.”

Trì Viễn Đoan hôn lên mặt Quyển Quyển mấy cái.

Trì Giai Lệ ở bên cạnh bộ dạng mắt tròn trắng.

Tìm được Quyển Quyển xong, Trì Viễn Đoan lại ôm Quyển Quyển đi tìm Đâu Đâu.

So ra, tìm Đâu Đâu khó hơn một chút. Bởi vì nó chỉ cần trốn ở góc tối, rồi bịt chặt miệng, cũng chỉ dựa vào tiếng “va chạm” và “giậm chân” mới phát hiện.

Để lừa cho thằng nhỏ vui vẻ, Trì Viễn Đoan cũng không trực tiếp tìm ra nhóc, mà phải lòng vòng mấy đợt. Cố ý tìm ở những chỗ sáng sủa, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thở dài thất vọng và nóng nảy, làm tăng cảm giác thành công cho cháu ngoại.

Bỏ phí sức hồi lâu, Trì Viễn Đoan mới bắt đầu chính thức đi tìm.

Vốn dĩ mọi góc tối đều tìm một lần, đều không phát hiện Đâu Đâu, gây khó dễ cho Trì Viễn Đoan. Phải biết rằng bây giờ là buổi tối, Đâu Đâu chỉ cần cởi bỏ quần áo, thì chẳng khác nào mặc áo tàng hình. Nếu như nhóc hoàn toàn bất động, chỉ có thể lần mò tìm kiếm, không thì vì trốn Trì Viễn Đoan cố ý chạy lung tung, Trì Viễn Đoan cũng không thể tìm được nhóc.

Sau đó, Trì Viễn Đoan thật không tìm ra Đâu Đâu.

Ông mở hết đèn trong nhà lên, cho nên mọi chỗ đều sáng trưng. Lại tìm ở chỗ sáng sủa như cũ, vẫn phát ra tiếng thở dài thất vọng và nóng nảy, nhưng lần này là thật.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lòng Trì Viễn Đoan càng nôn nóng. Bởi vì dựa theo tính cách nóng nảy của Đâu Đâu, đã sớm không chịu nổi nhàm chán tự chạy ra rồi.

Vì vậy, ông bắt đầu lớn tiếng gọi tên cháu ngoại.

Quyển Quyển dùng nắm tay đánh vào mặt Trì Viễn Đoan, bộ dạng oán giận, “Ông ngoại, ông không được gọi! Ông gọi là phạm quy rồi! Nhất định phải dùng bản lĩnh của mình tìm ra mới được đó!”

Trì Viễn Đoan u sầu địa vô vô sau lưng Quyển Quyển, trấn an nói, “Quyển Quyển ngoan, con nói cho ông ngoại biết, anh con thích trốn ở đâu nhất?”

“Con không thể nói.” Quyển Quyển giữ vững nguyên tắc.

Trì Viễn Đoan sịu mặt, “Con đừng không nói! Con còn không nói anh con sẽ đi lạc mất đó.”

Quyển Quyển hai mắt to tròn đảo nhanh như chớp, cuối cùng giơ ra một ngón tay, “Ở bên kia, chỗ chân tường, Đâu Đâu thích đứng ở đó nhất.”

Trì Viễn Đoan sợ Đâu Đâu nghe được động tĩnh sẽ chạy đi, liền không hề nghĩ ngợi tụt đi nhanh tới chỗ đó. Kết quả người tìm không được, chân lại đạp phải một đồng phân.

Quyển Quyển nói: “Cái này là lúc trưa con mới ị ra, chính là trừng phạt ông không giữ nguyên tắc.”

“...”

Một lát sau, Trì Giai Lệ và Chung Văn Ngọc cũng đi ra, tất cả bảo vệ và bảo mẫu trong nhà đều chạy đến cùng nhau tìm. Mọi chỗ trong ngoài biệt thự đều lật hết cả lên, cả mấy cây quanh nhà cũng tìm hết, vẫn không thấy Đâu Đâu đâu. (Ba chữ đâu liền.)

Trì Giai Lệ nóng ruột, “Chơi trốn tìm cũng có thể để con nít đi lạc, con thật phực ba!”

Chung Văn Ngọc cũng oán giận, “Ông trông cháu kiểu gì vậy? Thằng nhỏ tới tới cũng chưa chắc tìm ra!”

Sắc mặt Trì Viễn Đoan nghiêm trọng nghe vợ và con gái quở trách, không nói được lời nào.

Trì Giai Lệ không biết sao lại nhớ lần trước lúc cô trở về, lời Trì Sính bôi bác Đâu Đâu.

“Chị nhớ chú ý một chút, buổi tối đừng để thằng nhỏ này ra ngoài, chắc chắn lạc!”

Nghĩ vậy, liền quay qua hỏi Trì Viễn Đoan, “Có phải bị Trì Sính bắt đi không?”

Trì Giai Lệ vừa nhắc, Trì Viễn Đoan mới nhớ tới việc Trì Sính cho Đâu Đâu đồ ăn vặt.

Sắc mặt trong nháy mắt biến đổi, bước đi vào phòng gác cổng, hỏi thăm tỉ mỉ.

“Trì Sính vừa rồi đợi ở cửa mấy phút?”

Bảo vệ nói, “Không được mấy phút đã đi.”

“Nó có mang Đâu Đâu theo không?”

“Không có!” Người bảo vệ nói, “Anh ta đi có một mình.”

Chung Văn Ngọc vội hỏi, “Là nó không mang đi, hay là anh không biết?”

Bảo vệ trong nháy mắt ngập ngừng, loại tình huống này nếu là người khác không có khả năng, nhưng Đâu Đâu lại đen thui!

Trì Giai Lệ mở miệng, “Vậy tôi hỏi anh, Trì Sính tới đây làm gì?”

Bảo vệ nói lấp lửng, “Anh ta... Anh ta là ngồi xổm, cầm đồ ăn vặt lẩm bầm!” Lẩm bầm... Lẩm bầm... Trì Viễn Đoan trong nháy mắt như phát điên.

Cầm tức rống to, “Tôi ở lâu hai còn thấy Đâu Đâu? Cậu lại không phát hiện?”

Lời này vừa nói ra, Trì Giai Lệ và Chung Văn Ngọc cùng thở dài một hơi, nhưng cũng nín giận trong bụng.

Bảo vệ giải thích, “Nhưng thiếu gia lúc đó cũng không có giấy dựa kêu la! Nếu cậu ấy kêu lên một tiếng, tôi có thể lập tức phát hiện và ngăn cản kịp lúc.”

“Nó có thể kêu to sao?” Mắt Trì Viễn Đoan đỏ lên vì giận, “Có nhiều đồ ăn vặt như vậy nó còn có thể kêu to sao?”

Càng nói trong lòng càng tức, vốn bản thân ở lâu hai nhìn say sưa cả buổi, thì ra thằng nghịch tử không phải vì thích thằng bé, mà là muốn dùng đồ ăn vặt dụ thằng nhỏ đi!

Chung Văn Ngọc nhin không được mở miệng hỏi, “Thằng nhỏ đi bao lâu rồi? Đuổi theo kịp không?”

Trì Viễn Đoan còn chưa lên tiếng, Trì Giai Lệ cướp lời nói.

“Còn tìm gì mà tìm? Giờ này đã sớm về đến nhà!”

Nói xong càng làm ánh mắt giận dữ nhìn về phía Trì Viễn Đoan, “Nào là bày trò! Nào là giả bộ! Giả bộ tìm không ra! Lúc thì đuổi không đuổi kịp rồi? Chậm một giây, hối cả đời mà!”

Gương mặt già nua của Trì Viễn Đoan cũng không biết giấu vào đâu, trầm mặt đi ra ngoài.

“Tôi đi tìm cháu ngoại về.”

Chung Văn Ngọc ngăn ông lại, “Ông không cần đi, ông đi thì con ông nhất định không thả người, không khéo còn đem cháu ngoại giấu chỗ khác. Để tôi đi, tôi biết tính nó.”

“Đi gì mà đi, hai người ở nhà đợi đi! Con đối với ai trong hai người cũng không an tâm, con tự đi vậy!”

Nói xong, Trì Giai Lệ cấp tốc lên xe, gấp rút chạy ra ngoài.

.....

Trì Sính vừa về nhà không bao lâu, lưng đeo một cái túi đi vào.

“Này... Anh đến đây làm gì?” Ngô Sở Ủy vô cùng kinh ngạc.

Trì Sính quăng cái túi lên ghế sa lon, quay qua Ngô Sở Ủy cười nói: “Mang về cho cậu một người để chơi đùa.”

Ngô Sở Ủy hiểu kỳ, “Để chơi đùa? Là sao?”

Trì Sính hất hàm, ý bảo Ngô Sở Ủy xem trong túi.

Ngô Sở Ủy mở khóa kéo, trước mắt hiện ra một cái đỉnh đầu, phía trên toàn là tóc xoắn, Ngô Sở Ủy đến lùi lại mấy bước.

“Trò gì vậy? Anh đừng làm tôi sợ!”

Trì Sính ý bảo Ngô Sở Ủy tiếp tục mở túi ra.

Ngô Sở Ủy lấy lại bình tĩnh, chậm rãi đi tới. Hít sâu một hơi, trực tiếp mở hết khóa kéo, khiến thừng nhóc bên trong lộ ra hoàn toàn, trong nháy mắt sững sờ tại chỗ.

So sánh với việc cậu khiếp sợ, Đâu Đâu có vẻ bình tĩnh hơn. Trì Sính nhét nhóc và đồ ăn vặt chung một chỗ, nhóc cũng không hề giận. Hoàn toàn không coi Ngô Sở Ủy và Trì Sính tồn tại, dùng cái tay đen bóc bánh quy bỏ vào miệng, lúc nhai lại lộ ra mấy cái răng trắng.

Ngô Sở Ủy sợ ngây người, cũng quá đen đi? Cũng quá dễ thương đi?

Liên ôm lấy Đâu Đâu, vừa nắn vừa nhéo, khắp người đều giày vò một lần, cũng không thể nói hết tình cảm của Ngô Sở Ủy với Đâu Đâu.

Bởi vì Ngô Sở Ủy lần qua lần lại gây trở ngại việc ăn uống, cặp mắt to của Đâu Đâu phóng ra ánh mắt sắc bén.

“Don ’t-touch-me! (đừng đụng vào tôi) ”

May là Ngô Sở Ủy vẫn biết chút tiếng Anh cơ bản, nghe vậy, trên mặt nở nụ cười ha ha. Lại nhéo nhéo khuôn mặt đen thui nhỏ nhắn của Đâu Đâu, cố gắng nặn ra một câu nói.

“I-love-you-very-much, what-can-I-do? (Tôi thích nhóc quá đi, làm sao bây giờ?) ”

Đâu Đâu trả lời, “Knock-it-off!”

Ngô Sở Ủy nghe không hiểu, hỏi Trì Sính: “Là ý gì?”

Trì Sính nói, “Nó nói cậu biến đi.”

Ngô Sở Ủy vui đến không khép được miệng.

241. Chương 241 - Chú Có Thể Biến Cháu Thành Trắng

Ngô Sở Ủy tiếp tục cùng Đâu Đâu lăn lê làm quen, nhưng Đâu Đâu vẫn cứ lạnh nhạt. Cầm trong tay một cây kẹo mút vị chocolate, kiêu ngạo để bên miệng liếm mút, ai không biết lại tưởng thằng cháu trai đang ăn một ‘cây gậy nhựa’. (Cười đều ngâm được miệng.)

Ngô Sở Ủy rất muốn hỏi thằng nhóc có thể cho mình nếm thử một miếng hay không, kết quả suy nghĩ hồi lâu không nghĩ ra làm thế nào để biểu đạt câu nói bằng tiếng Anh.

Gọi Trì Sính một tiếng, Trì Sính đang ở trong nhà tắm.

Ngô Sở Ủy đem cửa phòng tắm đẩy ra, đầu ngó vào trong.

“Bạn có thể cho tôi liếm một chút hay không? Dùng tiếng Anh nói như thế nào?”

Trì Sính đang cầm thăng nhỏ, nghe hỏi vậy liền cười gian một tiếng.

“Nói tiếng Anh làm gì? Nói tiếng Trung tôi cũng cho cậu liếm.” Nói rồi lắc lắc cự long trong tay.

(Ồi mẹ ơi.. cự long lâu rồi không xuất hiện..)

Ngô Sở Ủy khê giọng chữ một tiếng, ‘phịch’ một tiếng đóng cửa lại.

Đi tới trước mặt Đâu Đâu, trực tiếp chìa tay trước mặt thăng nhóc.

“I-want-to-eat. (Chú muốn ăn.)”

Đâu Đâu tay cầm kẹo mút từ trong miệng rút ra, con người đen sâu kín nhìn thẳng Ngô Sở Ủy.

“You-are-crazy! (Chú điên rồi!)”

Ngô Sở Ủy, “.....”

Mười phút sau, Ngô Sở Ủy từ phòng bếp đi ra , cầm trên tay một nôi kẹo đường. Cậu cố ý đi qua trước mặt bên Đâu Đâu, lấy tay gõ một cái lên chiếc nôi, phát ra tiếng leng keng vui tai.

Căn bản Đâu Đâu không để ý tới cậu một chút nào, cái miệng nhỏ vẫn chuyên tâm ăn kẹo mút, đôi mắt cũng không hề liếc qua. (Cháu của ba ba có khác, mà nó là Thụ thì chắc chỉ thích Công thôi.. chứ Ủy ơi em thụ quá mà.. !!)

Ngô Sở Ủy bắt đầu thổi kẹo đường, nghĩ tới hồi trước cậu đúng là chỉ bằng một chiêu này mà ‘câu’ được cả ‘Trì lão gia’ tóm gọn vào trong tay.

Bởi vì lâu lắm không thổi, trình độ có một chút suy giảm. Vốn định thổi ra một con thỏ con, kết quả thổi xong, nhìn rất giống một con chuột cống.

Cặp mắt to tròn đen bóng của Đâu Đâu len lén nhìn sang, kết quả khi Ngô Sở Ủy nhìn về phía thăng nhóc, nó lại cấp tốc đem đầu quay lại nhìn thẳng, giả vờ vô tội.

Ngô Sở Ủy lè lưỡi từ trên xuống dưới liếm lên kẹo đường chậm rãi từ từ.

Nét mặt giả vờ say sưa, trong miệng phát ra âm thanh chụt chụt của nước miếng, mê hoặc Đâu Đâu chủ động tới lấy lòng.

Kết quả là, đem Trì lão gia dụ tới.

Ngô Sở Ủy đấu tranh một lúc, mới đem con chuột lớn này để cho Trì Sính lấy đi.

Kẹo đường trong tay hoàn toàn biến dạng, Ngô Sở Ủy muốn thổi một con mèo, kết quả thổi ra một con giống như vịt Donal .

Lúc này, Đâu Đâu có chút ngồi không yên, nó chính là khách quen ở khu vui chơi Disneyland.

Vì vậy, mà thăng bé bước đến, từng chút từng chút di chuyển chậm chậm đến bên Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy ngẩng ngửa con vịt trong tay, con mắt liếc một cái bóng đen đang tiến lại gần mình.

Rốt cuộc, Đâu Đâu di chuyển đến trước mặt Ngô Sở Ủy, ánh mắt tò mò xem đồ chơi làm bằng đường trong tay Ngô Sở Ủy.

“Đây là cái gì?”

Ngô Sở Ủy gần từng chữ nói, “Kẹo...Đường.”

Đâu Đâu rất nghiêm túc mà lặp lại, “Ổng....Đờm.” (Cái bô để đựng đờm ý.)

[Note: - táng-rén-ér (thăng rắn ơ)

- tán-yú-ér (thần dũ ơ)

Âm gần giống nhau nhưng vì Đâu Đâu là người nước ngoài nên nghe không rõ.]

Muốn giải thích cặn kẽ cho Đâu Đâu hiểu hàm ý đồ chơi kẹo đường, để kéo quan hệ của cậu và Đâu Đâu tốt đẹp một chút. Kết quả mở miệng không biết nói sao, rơi vào đường cùng lại vào phòng ngủ, ‘bán thân’ để mời được Trì Sính đi ra.

Trì Sính sau khi đi ra, rất lưu loát giảng giải cho Đâu Đâu kẹo đường chính là một loại đồ chơi dân gian cho trẻ em, Ngô Sở Ủy trong nháy mắt liền cứng đờ. Trong mắt cậu, Trì Sính chính là một tên không học vấn không nghề nghiệp, tất cả đều dựa vào quan hệ, là một người sống dựa dẫm vào gia thế. Chưa bao giờ nghĩ anh có thể nói ngoại ngữ lưu loát đến như vậy, ngữ điệu tiếng Anh cũng nói trầm bổng dễ nghe.

Quả nhiên, sau khi Trì Sính nói xong, cái tay đen của Đâu Đâu lập tức khoác lên trên mu bàn tay của Ngô Sở Ủy. Nhẹ nhàng vuốt hai cái, luyện thẳng nói một mạch Ngô Sở Ủy nghe không hiểu.

Vì vậy, Trì Sính lại phụng sự phiên dịch giữa bọn họ.

“Thằng nhóc nói nó muốn cậu thổi cho nó một cái kẹo đường đó.”

Ngô Sở Ủy nghe xong gật đầu, lại để cho Trì Sính hỏi giúp Đâu Đâu nghĩ xem nó muốn cái gì.

Đâu Đâu nói, “Bee (Con ong.)”

Trì Sính vừa muốn nói, Ngô Sở Ủy liền ngăn cản anh.

“Cái này không cần anh dịch, tôi nghe hiểu, ha ha....”

Bean..... hạt đậu..... Ngô Sở Ủy lẩm bẩm trong miệng, đúng là con nít dễ dụ, thổi một hạt đậu là được rồi.

Vì vậy, cậu thật sự thổi một quả cầu hình elip rất giống hạt đậu cho Đâu Đâu.

Hai hàng lông mày của Đâu Đâu nheo lại, biểu tình không có chút nào có thể chấp nhận được.

Ngô Sở Ủy buồn bực, thế này là sao đây hả?

Trì Sính cũng không thể hiểu ‘tác phẩm nghệ thuật trừu tượng’ này của Ngô Sở Ủy, vì vậy thay Đâu Đâu hỏi, “Cậu thổi cái gì đây hả?”

Ngô Sở Ủy nói, “Hạt đậu đó! Bean!” (Ngu chưa từng thấy..)

Trì Sính dùng sức nhéo tai Ngô Sở Ủy một cái, nói, “Nó bảo cậu thổi con ong, bee, chứ không phải bean.”

Ngô Sở Ủy mạnh miệng, “Không thể nào, tôi nghe được rõ ràng là bean, không tin anh hỏi lại nó một lần nữa xem.”

Trì Sính lại hỏi Đâu Đâu lần nữa.

Lúc này Đâu Đâu trả lời, “Bean!”

“Anh xem! !” Ngô Sở Ủy vỗ mạnh cái bàn một cái, hùng hổ vắn vẹo Trì Sính, ”Thế nào? Anh đã nghe rõ chưa? Nó nói là bean không phải sao?”

Trì Sính biểu tình đau lòng nhìn Ngô Sở Ủy.

“Bean cũng có nghĩa là ‘đồ ngốc’!”

((phiên âm là: pei) đọc gần giống với chữ bean, có ý miệt thị, khinh miệt, nó là một thám tử chỉ việc khinh thường, ngu ngốc, khinh thường.. Mr Bean... cũng kiểu như ngu ngốc ý..)

Ngô Sở Ủy, “.....”

Một lát sau, Ngô Sở Ủy không thổi kẹo đường nữa mà đổi sang làm ảo thuật.

Nói là ảo thuật thì hơi khoa trương, chỉ là cậu dùng kỹ thuật trộm cắp vặt cải tiến đi một chút, cũng đủ để lừa bịp Đâu Đâu, với chỉ số thông minh trẻ em thì Đâu Đâu cũng chưa chắc nhận ra.

Ngô Sở Ủy đem một thanh chocolate bỏ vào trong túi áo Đâu Đâu, rồi để cho Đâu Đâu đưa tay vào lấy ra thì thanh chocolate đã biến mất. Đâu Đâu đang nôn nóng, Ngô Sở Ủy đem tay cu cậu đặt vào túi áo của mình.

Sau đó, Đâu Đâu tìm được một thanh chocolate.

“So-amazing (thật thần kỳ)” Đâu Đâu trợn to mắt ngạc nhiên.

Ngô Sở Ủy có cảm giác thành tựu, vui vẻ vô cùng.

Sau đó, cậu lại với trên giá sách một chiếc kẹo đường rất giống Tiểu Dấm Chua, hướng Trì Sính kiêu ngạo nháy mắt, “Anh và Đâu Đâu nói xem, tôi có thể đem con rắn này biến thành sống hay không?”

Thật tình Trì Sính không muốn tham dự trò chơi ấu trĩ như thế.

Ngô Sở Ủy kéo Đâu Đâu qua, tiểu thụ và tiểu thụ nhỏ bé cả hai đều bày ra dáng vẻ tội nghiệp.

Trong nháy mắt Trì Sính bị dụ dỗ.

Một lát sau, mọi thứ được chuẩn bị hoàn chỉnh, Ngô Sở Ủy quơ quơ que kẹo đường trên tay, hét lớn một tiếng.

“Now-it-is-the-time-to-witness-miracle! (Ngay bây giờ hãy chứng kiến thời khắc kỳ tích này!)”

Kẹo đường ném nhanh về phía cửa, lúc Đâu Đâu xoay đầu nhìn qua chỗ khác, Tiểu Dấm Chua bò vào.

Đâu Đâu hưng phấn mà oa oa kêu gào, chạy đuổi theo Tiểu Dấm Chua, Tiểu Dấm Chua cho rằng tên đen xấu xa tới, liền chuồn rất nhanh.

Ngô Sở Ủy lại với một cái kẹo đường lớn hơn, hướng ra phía cửa ném một cái Đại Dấm Chua lại tiến vào.

Cái tay nhỏ bé của Đâu Đâu vỗ vỗ đến đỏ lên, vô cùng vui vẻ.

Đã lâu Ngô Sở Ủy không có ai nhìn cậu với ánh mắt tôn thờ như thế này, nên rất có cảm giác thành tựu.

“Go-on.” Đâu Đâu giống như chưa thỏa mãn.

Khẩu khí Ngô Sở Ủy rất tự tin, “Cháu nói đi, cháu muốn chú biến hóa cái gì?”

Đâu Đâu không trực tiếp nói với Ngô Sở Ủy, mà đem cái miệng nhỏ nhắn hướng lên tai Trì Sính nói nhỏ, nói xong vẫn còn ngượng ngùng, che mặt cười khanh khách.

Trì Sính cũng bật cười hai tiếng theo nó, vui vui vẻ vẻ.

Ngô Sở Ủy hỏi, “Nó yêu cầu cái gì?”

Trì Sính nói, “Nó bảo cậu biến nó thành trắng đó.”

Ngô Sở Ủy, “...”

Bởi vì không có bản lĩnh cao siêu đến mức này, Ngô Sở Ủy không thể làm gì khác hơn là dùng chuyện khác rời đi sự chú ý của Đâu Đâu.

Tìm ra quả bóng nhỏ mà trước đây Ông Trầm đưa cho cậu, Ông Trầm có thể làm quả bóng lớn nhỏ lại ảo thuật đó mới gọi là đặc sắc, Ngô Sở Ủy chỉ có thể giở trò lừa con nít mà thôi.

Đem quả bóng nhỏ bỏ vào trong miệng, giả bộ ực một cái nuốt xuống.

Sau đó, từ bên tai Đâu Đâu móc ra.

Đâu Đâu há to miệng, ánh mắt dứ dứ nhìn chăm chăm quả bóng nhỏ trong tay Ngô Sở Ủy, không thể tin được quả bóng nhỏ kia có thể từ trong bụng Ngô Sở Ủy chui ra ngoài.

Ngô Sở Ủy nhìn thấy cái khăn trên salon rơi trên mặt đất, liền xoay người đem cái khăn trải lên salon.

Vừa mới xoay đầu lại, cái tay đen của Đâu Đâu với tới sau gáy Ngô Sở Ủy sờ soạng rất lâu.

Cái gì cũng không sờ thấy, mặt lộ ra vẻ mất mát.

Ngô Sở Ủy lúc đầu vẫn còn buồn bực, không hiểu Đâu Đâu đang định làm cái gì mà cứ sờ soạng tai của cậu. Sau đó nhớ lại màn ảo thuật vừa rồi, suy nghĩ lại toàn bộ quá trình thực hiện, ngay lập tức mắt trợn ngược lên.

Đâu Đâu cũng học cậu đem ánh mắt trợn ngược lên. (Chắc là....)

Trong phòng vang lên tiếng kêu gào của Ngô Sở Ủy.

“Tổ tông sống của tôi ơi! Cháu không phải đem quả bóng kia ăn chứ hả?”

Trì Sính nghe tiếng gào liền chạy tới, Ngô Sở Ủy đang dốc ngược Đâu Đâu xuống, liên tục vỗ vỗ lưng của nó, muốn cho nó nhỏ quả bóng ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đâu Đâu cũng đã nghẹn đỏ, ngay cả rên rỉ khóc lóc cũng không thể.

Trì Sính trầm giọng nói, “Để tôi!”

Ngô Sở Ủy khóc lóc thảm thiết đưa Đâu Đâu cho Trì Sính.

Trì Sính phát một cái thật mạnh xuống, quả bóng nhỏ từ trong miệng Đâu Đâu phun ra.

Sau đó, Đâu Đâu không ngừng gào khóc ầm ĩ.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Ngô Sở Ủy nhòm qua mắt thần nhìn ra phía ngoài, nhất thời sợ hãi kinh động, Mẹ ơi! Mẹ thằng nhỏ ‘truy sát’ đến đây.

Phản ứng đầu tiên chính là chạy vào bịt miệng Đâu Đâu lại, bất cứ giá nào cũng không để cho Trì Giai Lệ nghe được Đâu Đâu đang khóc, cậu chốt cửa trước lại ôm Đâu Đâu vào trong ổ dành.

Vì vậy, sử dụng đủ mọi các chiêu thức, đủ mọi biểu cảm gương mặt, một giây đồng hồ biến hóa ba bốn gương mặt gây cười. Kết quả, Đâu Đâu không có một chút phản ứng gì, vật lộn một hồi cũng không thể chọc cười thằng nhóc.

Trì Giai Lệ dùng sức nhấn liên tục chuông cửa, to tiếng hướng bên trong quát, “Trì Sính, mày nhanh ra mở cửa cho tao!”

Ngô Sở Ủy bị buộc đến đường cùng, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là lừa dối lương tâm mà đảm bảo với nó.

“I can turn you white. (Chú có thể biến cháu thành trắng.)”

Đâu Đâu lập tức liền ngừng khóc.

Trì Giai Lệ sau khi đi vào, thấy Đâu Đâu rúc vào trong lòng Ngô Sở Ủy, sắc mặt có chút không tốt. Trực tiếp đi tới đưa tay ra ôm Đâu Đâu.

“Đi, cùng mẹ về nhà.”

Không ngờ, Đâu Đâu đem mặt vùi vào ngực Ngô Sở Ủy, hai cánh tay nhỏ bé ôm thật chặt, ý rất rõ ràng là cự tuyệt Trì Giai Lệ.

Trì Giai Lệ lại tiếp tục túm nó, Đâu Đâu liều mạng giãy dụa khóc lóc rên rỉ ầm ĩ, nói cái gì cũng không chịu cùng Trì Giai Lệ về nhà.

Trong lòng Trì Giai Lệ nổi khùng, không phải mới có một lúc thôi sao? Đã có thể đem con trai tôi đi tấy nào?

“Con vì sao không trở về nhà?” Trì Giai Lệ hỏi.

Đâu Đâu rất nghiêm túc mà nói cho cô biết, “Chú này nói chú ấy có thể biến con thành trắng.”

Trì Giai Lệ suýt chút nữa thì ngất, “Con trai ngốc của tôi! Lời như vậy con cũng có thể tin hả?”

Đâu Đâu vẫn cứ tin, bất kể Trì Giai Lệ khuyên như thế nào cũng không chịu nghe. Cuối cùng Trì Giai Lệ không còn kiên nhẫn, muốn dùng biện pháp cứng rắn trực tiếp đem Đâu Đâu dẫn đi.

Đâu Đâu không sợ hãi chút nào cùng nàng tranh luận.

“Mẹ đã quên trong sách nói gì hay sao? Chỉ có tự do mới có thể phát triển tài năng!”

Trì Giai Lệ bị một câu nói của Đâu Đâu chặn cứng họng nói không nên lời, tức cũng không được giận dữ cũng không phải, ánh mắt căm tức nhìn về phía Ngô Sở Úy, đối lại cậu bày ra là một người nhân hậu ánh mắt giả nhân giả nghĩa. Cô đột nhiên nhớ ra, chưa đến hai mấy tiếng trước, hai người bọn họ vẫn còn đang gặp mặt tranh đấu gay gắt, hiện tại thì đang bày ra một người đàn bà đánh đá chua ngoa, đều không phải làm cho người ta chê cười hay sao?

Vì vậy, biểu tình trong nháy mắt im lìm, dịu đi đôi chút.

“Được! Ngày mai mẹ đến đón con, mẹ xem cậu ta có khả năng như thế nào mà đem con biến thành trắng! ! !”

Nói xong, nhéo một cái trên mặt Đâu Đâu, cười lạnh một tiếng rồi đi.

242. Chương 242 - Rất Tốt

Trì Giai Lệ vừa đi khỏi, Đâu Đâu liền quần lấy Ngô Sở Úy đòi đổi màu da giúp nhóc.

Ngô Sở Úy để Trì Sính giải thích với Đâu Đâu, ma thuật này vào buổi tối không làm được, chỉ có ban ngày mới có thể thay đổi. Đâu Đâu tin là thật, giờ nắm tay đen lên biểu thị nhóc phải đi ngủ sớm, chờ trời sáng sẽ xem kỳ tích.

Ngô Sở Úy mang theo Đâu Đâu đi tắm, Đâu Đâu thích nghịch nước, cả người đầy bọt xà bông, ở trong nước đập bùm bùm. Không may trượt chân, đầu ụp vào trong nước, chỉ còn lại cái mũi đen nổi trên mặt nước.

Ngô Sở Úy đột nhiên nảy ra một ý nghĩ gian tà.

Cả người Đâu Đâu đều đen như vậy, tiểu cục của nó cũng đen sao?

Vì vậy, Ngô Sở Úy đặt Đâu Đâu lên đùi, mở rộng hai hông ra nhìn.

Sau đó hưng phấn nói với Trì Sính đang đứng dưới vòi phun, “Mau, mau đến xem, tiểu cục của nó lại là trắng hồng!”

Loại chuyện tốt này làm sao có thể thiếu cậu nó?

Trì Sính bước nhanh tới, trực tiếp kéo Đâu Đâu từ trong nước ra, không kiềm chế nói, “Nào, để cậu xem thử.”

Nói rồi kẹp Đâu Đâu trong khuỷu tay, đẩy hai chân nhóc ra. Không e dè nhìn vào bên trong, khoe miệng mang theo vẻ cười cợt. (ĐM hai ông biến thái)

Đâu Đâu giãy dụa hai chân, oa oa phản kháng, vùng vẫy tự vệ.

Ngô Sở Úy bị Đâu Đâu vùng vẫy lật nhào, liền ôm nhóc lại. Nhân lúc Trì Sính về phòng trải giường, cắn vào mũi Đâu Đâu một trận.

Cái lợi của mày da Đâu Đâu là dù có làm gì, cũng sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết nào.

Tắm xong, Ngô Sở Úy quần Đâu Đâu trong một cái khăn trắng, giống như bọc một viên chocolate thật to. Thấy Đâu Đâu giương cặp mắt tròn vo nhìn mình, khoe miệng Ngô Sở Úy nhin không được nhếch lên, ôm lấy không muốn rời.

Kết quả, cậu vừa thả Đâu Đâu lên giường, chợt nghe Trì Sính ở bên cạnh hỏi một câu.

“Để nó ở đây làm gì?”

Ngô Sở Úy cười cười nói, “Ngủ!”

Trì Sính lộ rõ vẻ không vui, “Sao phải để nó ngủ chung với chúng ta?”

Ngô Sở Ủy cho một giải thích kinh điển.

“Dù gì tắt đèn cũng không thấy gì, có ngủ ở đây hay không có gì khác nhau?”

Trì Sính tròng mắt, “Lúc cậu lặn lộn trên giường cũng có thể xem nó như không tồn tại sao, nằm đè lên người nó luôn sao?”

“Nó nhỏ như vậy, để nó ngủ một mình, lại ở nhà người lạ, nó không sợ sao?”

Trì Sính hỏi: “Nó sợ gì chứ?”

“Sợ tối!”

“Cái phòng kia đen hơn nó sao?”

Ngô Sở Ủy, “...”

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy đành lưu luyến đem Đâu Đâu bỏ lên giường nhỏ ở phòng bên cạnh. Lại cùng nhóc đùa giỡn một trận, đến khi dụ dỗ Đâu Đâu ngủ say mới trở về phòng.

Nửa đêm, lúc Trì Sính đang ngủ, Ngô Sở Ủy rón ra rón rén ra khỏi phòng, lên sang phòng bên cạnh.

Mới đầu vì không thấy Đâu Đâu mà giật mình. Sau mở đèn, mới phát hiện Đâu Đâu vẫn đang hoàng nằm trên giường, Ngô Sở Ủy mới thở dài một hơi.

Sau đó, cậu len lén đi ra ban công, gọi điện thoại cho Uông Trầm.

Chỗ Uông Trầm hiện là buổi trưa, rất nhanh bắt điện thoại. (Ngoại tình ba ba ơi.)

“Alo?”

Ngô Sở Ủy vốn định nói thẳng mục đích, nhưng lại cảm thấy quá đường đột, vì vậy nói vòng vo mấy câu.

“Có bận không?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Uông Trầm nói, “Khá rảnh.”

Ngô Sở Ủy hơi khấn trương nói, “Chuyện lần trước, cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí với tôi.”

Ngô Sở Ủy đột nhiên không biết nên nói gì, nhiệt độ điện thoại hơi muốn đỏ cả mặt.

“Sao vậy? Gặp phải phiền toái gì sao?” Uông Trầm hỏi.

Được thần tượng quan tâm như vậy, trong lòng Ngô Sở Ủy kích động một trận. Không thể làm gì khác hơn hướng mặt ra ngoài cửa sổ, để gió đêm giúp cậu hạ nhiệt một chút.

“Không có, tôi sống tốt vô cùng, còn anh?”

Uông Trầm nói, “Vẫn vậy.”

Ngô Sở Ủy cười cười, “Tôi đột nhiên nhớ tới việc trước đây anh hóa trang tôi thành ba tôi, giờ nhớ lại vẫn còn rất cảm động, hôm đó mẹ tôi cười rất vui vẻ mãn nguyện.”

Uông Trầm không nói gì.

Ngô Sở Ủy lại nói, “Còn có Khương Tiểu Soái, để cho anh hoá trang thành con gái. Nhớ tới bộ dạng cậu ta lúc đó tôi chỉ muốn cười, anh thật là giỏi, ha ha ha...”

Uông Trầm mở miệng hỏi, “Cậu là muốn tôi dạy cậu hóa trang?”

Ngô Sở Ủy không khỏi kinh ngạc, “Sao anh biết được?”

“Đoán.” Uông Trầm nói.

Ngô Sở Ủy càng nóng lòng, thần tượng đúng là thần tượng, mới nói chuyện mấy câu, liền đoán được tâm tư của cậu.

“Tôi chỉ muốn hỏi anh một chút, nếu tôi muốn biến một người da đen thành trắng, phải làm sao?”

“Thay đổi tướng mạo sao? Hay là thay đổi màu da?”

Ngô Sở Ủy nói: “Đúng là đổi màu da.”

Uông Trầm nói ra trình tự vô cùng phức tạp, nào đó khuôn vừa trắng sấp, rất rườm rà. Ngô Sở Ủy thật sự nghe không hiểu, liền ngắt lời anh nói, “Không cần quá thật, chỉ cần đổi thành trắng, tốt nhất là tùy tiện chạm vào không bay màu.”

“Vậy trực tiếp dùng thuốc màu.”

Uông Trầm vừa nói xong, Ngô Sở Ủy chợt nghe cửa phía sau vang lên. Lập tức tắt điện thoại, xoay người, Trì Sính đang đi về bên này. May là cửa phòng ngủ và sân thượng còn cách một đoạn, đủ để Ngô Sở Ủy kịp dấu điện thoại.

Trì Sính đẩy Ngô Sở Ủy vào góc tường, trầm giọng hỏi, “Trễ vậy rồi còn không ngủ, ở đây làm gì?”

“Hít thở không khí.” Ngô Sở Ủy nói.

Bàn tay Trì Sính túm lấy vai Ngô Sở Ủy, “Sao không ở sân thượng phòng chúng ta hít thở không khí? Sau phải lén lút lút lút chạy tới đây?”

Ngô Sở Ủy bị đau, cắn răng nói, “Tôi tiện thể qua xem Đâu Đâu luôn!”

Ánh mắt lạnh lùng của Trì Sính nhìn từ trên xuống dưới, nhìn thẳng vào mắt Ngô Sở Ủy, khiến cậu cảm giác cực kỳ áp lực.

“Nói thật đi!”

Ngô Sở Ủy lúng ta lúng túng nói, “Tới đây gọi điện thoại.”

“Gọi cho ai?”

Ngô Sở Ủy thấy Trì Sính liếc mắt, buồn buồn nói, “Gọi cho một nữ nhân viên của công ty, muốn hỏi thăm cô ấy một chút, xem có cửa hàng trang điểm nào mở cửa hai mươi bốn tiếng không. Tôi muốn mua một ít thuốc màu hóa trang, vẽ lên người Đâu Đâu...”

Ngô Sở Ủy biết rõ tính Trì Sính, nhắc ai cũng đừng nhắc đến Uông Trầm. Mà nữ nhân viên lại phù hợp với việc Ngô Sở Ủy lén lút Trì Sính gọi điện, nên mới viện lý do như vậy.

Trì Sính nâng cằm Ngô Sở Ủy hỏi: “Thật vậy?”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Trì Sính vốn còn chút hoài nghi, nhưng thấy bộ dạng Ngô Sở Ủy có vẻ thành thật, thật không nỡ trách móc nặng nề. Liền một tay kéo Ngô Sở Ủy qua, làm bộ giận đá vào hông cậu một cái.

“Cậu sao ngu vậy? Dùng thuốc màu làm gì? Vừa khó khăn vừa hại da!”

Ngô Sở Ủy bĩu môi, “Vậy làm sao bây giờ? Anh tưởng tôi không biết sao, có thể giúp nó trong thời gian ngắn trắng ra.”

“Không phải có thể dùng mắt kính màu sao? Lúc đeo vào có thể thay đổi màu sắc vật thể, đen nhìn thành trắng, trắng nhìn thành đen. Cậu trực tiếp mua cho nó mắt kính như vậy, muốn biến trắng thì trắng, muốn đổi trở về thì tháo ra là được. Như vậy, cần gì hoá trang với cải trang.”

Ngô Sở Ủy vừa nghe liền động tâm, “Thật có loại mắt kính này?”

“Kính X quang còn có, hướng hồ loại mắt kính này.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy nhất thời lộ ra vui vẻ như trút được gánh nặng, đâm nhẹ vào ngực Trì Sính mấy cái.

“Cũng là anh thông minh.”

...

Lúc Ông Trầm nghe điện thoại là đang lái xe, Ông Thạc ngồi ở ghế bên cạnh tài xế. Ánh mắt lười biếng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên thực tế vẫn luôn dõi nghe.(Thạc tái xuất giang hồ.. đại loạn.. đại loạn..)

“Là ai gọi điện vậy?” Ông Thạc hỏi.

Ông Trầm tùy ý ném điện thoại sang một bên, nhàn nhạt nói, “Ngô Sở Ủy.”

“Cậu ta?” Ông Thạc liếc xéo Ông Trầm, “Nhờ anh dạy cậu ta hóa trang?”

“Hỏi ta làm sao đem người da đen biến thành da trắng.”

Ông Thạc cười như không cười nói, “Nếu tôi tính không nhầm, Bắc Kinh hiện giờ là hơn một giờ sáng rồi? Quá nửa đêm không ngủ được, lén lút gọi điện cho anh, chỉ để hỏi anh cách làm trắng?”

Ông Trầm ừm một tiếng.

Sau một lúc im lặng, Ông Thạc đột nhiên nói ra hai chữ.

“Rất tốt.”

(Thạc ơi đầu em nghĩ cái cm gì thế..)

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng, Cương Tử liền chỉ Ngô Sở Ủy cách làm loại mắt kính này. Ngô Sở Ủy che trước mắt Đâu Đâu, vì vậy lúc nhóc tỉnh lại thấy trời tối đen, vì vậy lăn ra ngủ tiếp.

Tối gần buổi trưa, Cương Tử mới đem mắt kính tới.

Quả nhiên như Trì Sính dự liệu, lừa gạt Đâu Đâu căn bản không cần phí nhiều công sức, chỉ cần một mắt kính và một lời nói dối là xong.

Ngô Sở Ủy quay qua Đâu Đâu nói, “Đây là mắt kính ma thuật, có mắt kính này, con muốn trắng sẽ trắng, muốn đen sẽ đen, hơn nữa con muốn biến ai thành đen thì người đó sẽ biến thành đen.”

Đâu Đâu lập tức nói, “Con muốn mọi người đều biến thành đen, chỉ có một mình con trắng nhất!”

Cứ vậy, nguyện vọng của nhóc thành hiện thực.

243. Chương 243 - ‘bà Ngoại’ Cũng Có Kính

Buổi trưa ăn cơm xong, Trì Giai Lệ mang theo Quyển Quyển đi đón Đâu Đâu.

Trên đường, cô quay sang Quyển Quyển hỏi, “Nếu như đến mà anh trai con không muốn cùng chúng ta về nhà, thì con phải làm sao?”

Quyển Quyển chững chạc nói, “Con sẽ khuyên nhủ anh ấy, làm cho anh cùng chúng ta về nhà.”

“Con muốn khuyên nó như thế nào?”

Quyển Quyển suy nghĩ một chút, nói, “Con sẽ nói với anh, ông ngoại bà ngoại rất nhớ anh, mẹ rất nhớ anh, em cũng đặc biệt nhớ anh, chúng ta đều mong anh có thể trở về nhà.” (Ngoan thế... Có khi Quyển Quyển mới là thụ..)

“Đúng, anh trai con rất nghe lời con, chỉ cần con nói con nhớ nó, anh trai con nhất định sẽ về.”

“Ừm!” Quyển Quyển nặng nề mà gật đầu, “Con còn có thể giảng đạo lý cho anh.”

Trì Giai Lệ rất hăng hái nhìn Quyển Quyển, “Con muốn giảng đạo lý cho nó như thế nào?”

Quyển Quyển nói, “Con sẽ nói cho anh biết, chưa có sự cho phép của ba mẹ bắt kể tình huống ra sao cũng không thể tùy tiện ở nhà người khác ngủ. Ba mẹ nuôi chúng ta lớn không dễ dàng chút nào, chúng ta làm gì cũng phải luôn luôn nghĩ cảm nhận của ba mẹ.” (Ha ha... có vẻ là ngoan đi.. tạm cho là ngoan đi..)

Trì Giai Lệ lấy tay xoa xoa lên đầu Quyển Quyển, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

“Quyển Quyển của mẹ là ngoan nhất!!”

Trì Giai Lệ đến cửa nhà Trì Sính, ấn chuông cửa.

Đến mở cửa lại là Ngô Sở Ủy, Đâu Đâu cũng đi theo cậu, bây giờ nó đã tháo kính ra. Bởi vì lúc nó ăn cơm nhìn thấy cơm đều đen xì, sống chết cũng không chịu ăn, khiến cho Ngô Sở Ủy phải tháo kính của nó xuống.

Trì Giai Lệ nhìn lướt qua trên người Đâu Đâu, ánh mắt giễu cợt nhìn về phía Ngô Sở Ủy.

“Không phải nói có thể đem con tôi biến thành trắng hay sao? Nó trắng chưa?”

Ngô Sở Ủy còn chưa lên tiếng, Đâu Đâu liền vội vã chạy vào phòng trong. Từ trên ghế salon cầm cái kính mắt kia, đeo vào quay về Trì Giai Lệ hưng phấn mà kêu lên, “Mẹ, mẹ mau nhìn xem, con đã biến thành trắng!”

Trì Giai Lệ vừa tức vừa đau lòng vỗ một cái lên đầu Đâu Đâu, giả bộ tức giận nói, “Chẳng thay đổi gì? Không phải vẫn đen như vậy hay sao?”

“Mẹ, mẹ đeo thử mà nhìn.” Đâu Đâu chưa từ bỏ ý định.

Trì Giai Lệ vừa mới cầm đeo lên, ánh mắt tức giận nhìn về phía hai người bên cạnh bàn ăn thằm chằm ‘Bọn buôn người.’ (Cười đau ruột.. hai ông buôn người..)

Sau đó dần lòng xuống quay sang bên Đâu Đâu nói, “Con trai ngốc, con để cho bọn họ lừa rồi. Da của con căn bản là không hề trắng ra, là cái kính này có vấn đề. Chúng ta nhìn da của con đều là đen, chỉ có mình con thấy con trắng thôi.”

Đâu Đâu vẫn cứng rắn đấu tranh, “Là da con đã đổi màu, là do mọi người không có kính ma thuật thôi.”

“Kính ma thuật ! !” Trì Giai Lệ bực bội không cam lòng, “Cái kính kia chỉ làm thay đổi màu sắc mắt của con nhìn mọi vật, không hề làm thay đổi màu da của con, người khác vĩnh viễn nhìn đều là màu đen.”

“Mẹ, mẹ đeo đi, đeo đi!” Đâu Đâu liều mạng đòi Trì Giai Lệ đeo kính.

Trì Giai Lệ tức giận quát lớn, “Đeo cái rắm ấy mà đeo! Không phải bỏ xuống thì liền đen hay sao?”

Đâu Đâu không sợ hãi chút nào đáp lại, “Cho nên nó mới là kính ma thuật! Chỉ có chủ nhân đeo nó mới có thể muốn trắng thì trắng, muốn đen thì đen!”

Trì Giai Lệ suýt chút nữa thì bị Đâu Đâu làm tức đến bất tỉnh.

Trì Sính ngồi đối diện Ngô Sở Ủy đang ăn cơm, đột nhiên không biết vì sao lại cười cười.

Ngô Sở Ủy đá vào cổ chân của anh một cái, nhỏ giọng hỏi, “Cười gì vậy?”

“Khi còn bé cậu có phải cũng giống như nó?” Trì Sính mắt liếc nhìn Đâu Đâu.

Ngô Sở Ủy nổi đóa lên, “Ai nói, Khi bé tôi còn rất tinh!”

Trì Giai Lệ mặt lạnh ngồi ở trên ghế salon, Quyển Quyển quay sang an ủi mẹ nó.

“Mẹ, đừng nóng giận, con giúp mẹ khuyên anh.”

Trì Giai Lệ lúc này mới nhớ tới, cô rõ ràng còn có một thằng con trai ‘luật sư’ anh minh cơ mà.

Quyển Quyển đi tới trước mặt Đâu Đâu, dùng ngón tay trắng nõn ấn lên đầu đen của Đâu Đâu một cái, nói, “Anh vẫn cứ đen, giống như trước đây đen vẫn là đen.”

“Em nói vậy!” Đâu Đâu đem kính tháo xuống đưa cho Quyển Quyển đeo, “Em nhìn xem!”

Quyển Quyển mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, Ồ? Thực sự biến thành trắng.

Đâu Đâu giống như khoe vật quý giá kéo Quyển Quyển đến trước gương, chỉ vào trong gương nói với Quyển Quyển, “Em xem, em có phải là biến thành đen?”

Quyển Quyển so với Đâu Đâu vẫn còn ngạc nhiên vui mừng, bởi vì nó vẫn luôn muốn biến thành cùng một màu da với Đâu Đâu.

“Như vậy, không phải chúng ta giống nhau hay sao?” Quyển Quyển hỏi Đâu Đâu.

Đâu Đâu trầm tư suy nghĩ, cuối cùng nghĩ thông suốt.

“Đúng, anh bây giờ là đen, em đeo kính liền biến thành màu đen, chúng ta bây giờ đều là màu đen rồi!”

Quyển Quyển cau mày, “Nếu như chúng ta muốn cùng trắng thì phải làm sao hả?”

Đâu Đâu ra vẻ thông minh đem kính Quyển Quyển đeo lấy xuống rồi cầm lấy đeo lên, nói, “Sau khi anh đeo, hai chúng ta không phải đều biến thành trắng hay sao?”

Quyển Quyển bưng tỉnh ‘đại ngộ’ mà gật đầu.

Hai thằng nhóc cùng nhau xoay người, quay về phía Trì Giai Lệ nhảy nhót.

“Mẹ, bất kể có đeo kính hay không, hai bọn con đều có màu da giống nhau!”

“Đừng gọi tao là mẹ!” Trong lòng Trì Giai Lệ rất muốn bóp chết hai thằng ranh con này.

Quyển Quyển đột nhiên nhớ tới cái gì đó, liền kéo tay của Đâu Đâu nói, “Em không muốn xa anh, em sẽ rất nhớ anh. Anh nói với cậu để cho em cùng ở lại đây đi!” (Chính thức mất hai đứa con vào tay hai kẻ buồn người.)

Đâu Đâu mặt lộ vẻ khổ não, “Nhưng nếu cứ như thế, mẹ không vui thì sao?”

“Không đâu.” Quyển Quyển nói, “Em sẽ ‘giảng đạo lý’ cho mẹ.”

Ánh mắt Đâu Đâu nhấp nháy, “Em ‘giảng đạo lý’ như thế nào cho mẹ hiểu?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Quyển Quyển chép chép, mặt lộ ra vẻ kiên định.

“Em sẽ nói với mẹ thế này, mẹ không cho con ở lại nơi này, con sẽ khóc.”

Trì Giai Lệ không thể nhịn được nữa, mặt xám xịt lại ra mệnh lệnh.

“Hai đứa chúng mày khỏi cần nói muốn ở lại đây hay không, lập tức theo tao về.”

Lời này vừa nói ra, trong phòng giống như bùng nổ, hai thằng con đều khóc rống lên thảm thiết. Mỗi đứa ôm một đùi, Quyển Quyển ôm đùi Trì Sính, Đâu Đâu ôm đùi Ngô Sở Ủy, nói cái gì cũng không buông tay.

Ngô Sở Ủy giả vờ khuyên bảo, Đâu Đâu tháo kính xuống nói, “Ngoan, đưa chú cái kính này, mau mau về nhà cùng mẹ cháu đi!”

Tiếng khóc Đâu Đâu lập tức cất cao, kêu gào thảm thiết. (Mẹ, Ủy em quá là giỏi..)

Trì Sính lại cùng Quyển Quyển nói, “Chỉ có một cái mắt kính thôi, con để cho anh trai con ở lại đây, con cùng về với mẹ con đi!” (Chồng tung vợ hống, giỏi!, quá là giỏi..)

Âm lượng của Quyển Quyển lập tức gia tăng, kêu gào còn thảm thiết hơn cả Đâu Đâu.

Hai thằng nhóc như so tài rên rỉ khóc lóc, không ai nhường ai, làm cho bác gái giúp việc ở tầng dưới cũng đi lên xem sao.

“Đây là.....làm sao vậy?” Bác gái vẻ mặt đau lòng, “Hai đứa nhóc này sao lại khóc thành ra như vậy?”

Ngô Sở Ủy nói, “Hai thằng nhóc muốn ở lại chơi với cậu nó, mẹ nó không cho.”

Bác gái đem mặt chuyển hướng đến phía Trì Giai Lệ, khuyên bảo.

“Con gái à! Bác gái là người ngoài nhưng cũng xin phép nói vài câu, thói quen quản lý con trai của con như vậy là không được! Trẻ con thỉnh thoảng phải cho chúng ra ngoài hoạt động một chút, chứ quần thúc chúng, bắt chúng ở nhà cũng không phải chuyện hay. Tôi có con đứa cháu gái cùng tầm tuổi con, nhà nó có một

thằng con trai nên cũng quẩn chặt như vậy. Giờ năm tuổi rồi mà vẫn chưa tự mình ăn cơm được, ra ngoài ai cũng cười cho.....”

Lời này của bác gái như tát vào mặt Trì Giai Lệ, cái loại uất ức có miệng mà nói không nên lời này khiến cô muốn điên lên. Cũng may cô được dạy dỗ tốt, cũng không thất lễ trước mặt người ngoài, ném lại một cái nhìn rồi quay đi.

Về đến nhà, Trì Giai Lệ lại đem cuốn ‘Ngô Sở Ủy toàn thư’ của Trì Viễn Đoan lấy ra lần nữa.

Trước đây chia rẽ hai người bọn họ là bị ép không biết làm sao, hiện tại chia rẽ hai người bọn họ là việc vô cùng cần thiết và cấp tốc phải làm, Trì Giai Lệ suy nghĩ sẽ tin tưởng Trì Viễn Đoan một lần.

Đề xuất cá nhân, điều thứ hai, “Trải qua nhiều ngày ở chung, phát hiện người này tính dục dồi dào, rất khó có thể ngăn cản. Vậy thì tóm lại để đối phó với người này phương pháp phải mạnh bạo ngăn cản hai người sinh hoạt vợ chồng, lâu dài phía dưới nhất định không đủ thỏa mãn dẫn đến cảm tình rạn nứt.” (Cũng không biết ba ba sẽ ra sao nếu xa Ủy một vài năm nhỉ, lại tìm đủ thứ zai về ăn vã quá.. chứ làm sao mà chịu được, hay Soái Soái em hiến thân đi..bảo vệ chồng cho đệ tử..)

Trì Giai Lệ lần này lật đi lật lại tập hồ sơ xem còn câu phía sau nữa không, xác định đã đầy đủ chưa mới đem cuốn hồ sơ gập lại.

.....

Ngày hôm sau, Trì Giai Lệ lại đi tìm hai đứa con trai.

Đâu Đâu và Quyển Quyển được Trì Sính dẫn tới nhà cũ của Ngô Sở Ủy, lúc Trì Giai Lệ đi đến, hai người con trai một ngồi bên vai của cậu nó, một ngồi trên vai Ngô Sở Ủy, đang vui vui vẻ vẻ hái quả hạnh.

Trì Giai Lệ không có trực tiếp đi vào, mà đứng ở cửa lẳng lẳng nhìn một lúc lâu.

Ngôi nhà này cũng phải từ bảy tám chục năm rồi, trên mái kết đầy mạng nhện.

Trì Giai Lệ nhớ tới hơn hai mươi năm trước, nhà cô cũng từng sống một nơi như vậy, Trì Sính cũng như Đâu Đâu Quyển Quyển bây giờ. Khi đó cô đang ở trong sân chạy, Trì Sính đuổi ở phía sau cô nhảy nhót vui vẻ.

Về sau, Trì Sính trưởng thành, cô cũng gả lớn gả chồng, khoảng cách tình cảm hai chị em ngày càng xa cách.

Cô chẳng bao giờ nghĩ tới Trì Sính còn có thể bước vào cái sân cũ kỹ như vậy, càng không cách nào tưởng tượng nó có thể kiên nhẫn làm cái việc nhỏ không chút thú vị kia, sẽ vì Quyển Quyển bỏ vào trong miệng nó một quả hạnh mà lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Bên kia một người đi giày vải, ống quần xắn lên, Ngô Sở Ủy bị Đâu Đâu nhéo tai, ngày hôm đó cô cũng nhìn thấy ‘Tổng giám đốc Ngô’ như một người hoàn toàn khác.

“Mẹ!”

Đâu Đâu phát hiện ra Trì Giai Lệ, ngồi trên vai Ngô Sở Ủy hưng phấn hét lên.

Ngô Sở Ủy và Trì Sính đem Đâu Đâu và Quyển Quyển thả xuống, mặc cho hai đứa chạy đến bên cạnh Trì Giai Lệ.

Vẫn là câu nói kia Trì Giai Lệ nói nhẹ nhàng hơn một chút, “Cùng mẹ về nhà.”

Đâu Đâu và Quyển Quyển lập tức lộ ra biểu tình không tình nguyện, anh một câu em một câu phản bác đề nghị của Trì Giai Lệ.

Trì Giai Lệ giả vờ không có vẻ thỏa hiệp, nói, “Không trở về nhà cũng được, các con phải đáp ứng với mẹ một việc.”

Hai đứa con trai cùng nhau gật đầu.

“Các con phải cùng hai người họ ngủ chung một phòng, mẹ mới đồng ý cho các con ở lại.”

Hai đứa con trai tỏ vẻ không có vấn đề gì.

Để mọi việc an toàn, Trì Giai Lệ cũng lấy ra một cái kính mới đặt làm.

“Cái kính này cũng là một loại kính ma thuật, chỉ cần mẹ đeo lên, là có thể từ nhà giám sát hai đứa con tắt cả mọi chuyện. Nếu như các con không có cùng hai người bọn họ ngủ một phòng, ngay hôm sau mẹ sẽ đón hai con về.”

Đâu Đâu và Quyển Quyển hai đứa đều tỏ ra vô cùng căng thẳng, nghiêm nhiên là tin tưởng lời Trì Giai Lệ nói.

Trì Giai Lệ đeo kính râm lên, trước khi ra cửa quay lại phía Ngô Sở Ủy và Trì Sính cười. Thầm nghĩ ‘Bà ngoại’ cũng có kính, có thể trị được các cậu rồi! ha ha....

244. Chương 244 - Chạy Cấp Tốc

Cuối tuần, Trì Sính và Ngô Sở Ủy mang theo Đâu Đâu và Quyển Quyển ra ngoài chơi cả ngày, mãi cho đến khi trời tối hẳn mới về.

Trên đường về, ‘ba đứa bé’ đều ngủ say.

Đâu Đâu nằm ngửa ở ghế sau, chân đạp lên cửa sổ xe, Quyển Quyển nằm ở bên cạnh cái mông căng tròn vểnh lên, tóc bay phất phơ quanh cái mặt trắng mịn nhỏ nhắn. Ngô Sở Ủy dựa vào trên cửa sổ xe mắt hơi híp lại, đầu ở trên cửa sổ xe gật gà gật gù theo nhịp chạy của chiếc xe.

Đâu Đâu và Quyển Quyển ở lại chơi hai ngày, cảm giác lớn nhất của Ngô Sở Ủy chính là mệt mỏi, cả ngày chơi cùng hai thằng nhóc đi đâu cũng phải dẫn hai đứa nó đi theo. Ban ngày thì còn đỡ một chút, chúng nó có chơi đùa thì cậu còn có thể nhìn thấy, nhưng đến buổi tối, thì không dám dời mắt khỏi Đâu Đâu lúc nào cũng nhìn chằm chằm nó, sợ nó bị màn đêm nuốt mất.

Trong nhà cũng bị hai đứa nghịch ngợm tung hoành hoành ngang, mới đầu đi vào còn tưởng công an vừa đến khám xét nơi tàng trữ buôn bán đồ chơi tình dục.

Trên mặt đất rải rác các loại đồ chơi tình dục, đĩa phim đồi trụy, video tự quay của hai người... . Không ra đâu vào đâu cả, đáng giận hơn là Đâu Đâu đem hết ‘áo mưa’ đâm thủng từng cái một, Quyển Quyển đem dầu bôi trơn rót vào trong chai xì dầu.

Điều bức nhất mà cậu không thể chịu được chính là hai cái thằng dở hơi này cứ đến lúc ngủ liền chui lên giường bọn họ. Đuối thế nào cũng không chịu đi, đuối được đến cửa thì liền khóc lớn ầm ĩ.

Cho nên, hôm nay Trì Sính đưa hai đứa nhỏ ra ngoài chơi thỏa thích, chơi đến điên thì thôi.

Mục đích chính là để chúng mệt mỏi không còn sức nữa, để cho bọn nó về nhà liền ngủ ngay, còn cho hai người bọn họ một nơi riêng tư.

Trì Sính liếc mắt sang Ngô Sở Ủy bên cạnh, Ngô Sở Ủy đang dùng tay xoa xoa trán.

Một bàn tay Trì Sính đưa tới, kéo đầu Ngô Sở Ủy đặt lên trên đùi, rồi lấy tay xoa xoa trán cho cậu rồi cứ xoa xoa mấy cái lại ấn ấn huyết thái dương bóp gáy nhẹ nhẹ hai cái. Vừa định rút tay về, đã bị Ngô Sở Ủy nắm lấy.

Ngô Sở Ủy đem tay của Trì Sính đặt ở nách kẹp lại, ngủ rất thoải mái.

Trì Sính dùng một tay lái xe, ô tô vẫn có thể chạy rất ổn. Không có một chút lắc lư hay phanh gấp nào, cứ như vậy Ngô Sở Ủy một mạch ngủ thẳng về đến cửa nhà.

Sau khi xuống xe, Trì Sính ôm Ngô Sở Ủy từ ghế bên cạnh ra cửa xe. Không đợi cho cậu tỉnh hẳn, liền lôi cái cánh tay cậu, đem cậu kéo lên lưng.

“Ôm chắc vào, đùi kẹp vào.” Trì Sính nghiêng đầu nói với Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy mê mê mê mê làm theo, cậu biết cậu đang ở trên lưng Trì Sính, vậy còn hai thằng nhóc thì làm sao bây giờ?

Đang nghĩ ngợi, Trì Sính lại đem cửa phía sau mở ra, mỗi tay ôm một đứa. Trên người tổng cộng cộng một bé hai, nhưng không một chút tổn sức nào, đi bộ vững vàng lên trên tầng.

Tắm rửa xong, Quyển Quyển ngồi ở trên giường chơi đùa một lúc liền thiếp đi.

Đâu Đâu trong lúc vô tình lấy ra cặp trứng gỗ nhỏ kia, cầm lên tay xoay xoay một hồi, tò mò hỏi Ngô Sở Ủy, “Đây là cái gì?”

Ngô Sở Ủy đem hai chân của Đâu Đâu dang ra, chỉ vào trứng nhỏ nhỏ của nó nói, “Chính là cái này.”

Đâu Đâu đem trứng gỗ đặt ở dưới trứng nhỏ của nó so sánh một chút, nhìn không được thở dài, “So big! (Thật lớn) ”

Ngô Sở Ủy nghe được tiếng cười khê ở sau lưng, tức giận trợn mắt lườm Trì Sính ồ ào.

Thấy anh không có ý định ngưng cười, liền quay sang ‘cắn’ anh một trận, vật lộn một hồi, cuối cùng nằm bất động trên người anh không nhúc nhích, gương mặt ủ rũ.

Đâu Đâu thấy hai người tình cảm nồng nàn như vậy, bản thân cũng không chịu cô đơn, chọt nhào qua Quyển Quyển.

Quyển Quyển bị nó đánh thức sau đó đặc biệt khó chịu, tức giận giật tóc Đâu Đâu. Đâu Đâu bị đau, cũng dùng quả đấm nhỏ của mình đập đầu Quyển Quyển. Ầm ầm ầm ầm một hồi, hai đứa càng nóng nảy hơn, cứ như thế mà đánh nhau.

Ngô Sở Ủy và Trì Sính không thể làm gì khác hơn là ngăn cản, kéo hai đứa ra, hai thằng nhóc liền gào khóc ầm ầm hơn, lại phải dỗ bao nhiêu lâu.

Kết quả, một phen làm ầm ầm như thế, hai đứa trở lại tỉnh táo.

Ngô Sở Ủy nhìn hai đứa đỡ hơi hòa thuận lại đang trên đất lăn lộn nghịch ngợm, thật muốn để cho hai đứa nó ở trong bụng rắn chơi một đêm.

Đâu Đâu đem kẹo cao su rải rác trên mặt đất, cái miệng vĩnh viễn lên từng bước từng bước nhặt lên, dáng vẻ đặc biệt dễ thương. Ngô Sở Ủy nằm lý ở trên giường, nhìn một chút liền vui vẻ.

Đâu Đâu phát hiện Ngô Sở Ủy theo dõi nó, vội vàng đem kẹo cao su cấp tốc nhét vào túi áo, rất sợ Ngô Sở Ủy cướp mất.

Quyển Quyển trực tiếp đi tới, từ trong túi lấy ra hai viên kẹo cao su nhỏ, vươn tay bé xíu xinh xinh đưa cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nhìn tay nhỏ bé trắng mịn của Quyển Quyển cầm hai viên kẹo cao su, đột nhiên cảm thấy đặc biệt cảm động.

“Đúng là Quyển Quyển ngoan nhất.”

Đâu Đâu nghe được Ngô Sở Ủy nói, thẳng lưng thẳng cổ ngồi một mình trên ghế salon, lưng quay về phía Ngô Sở Ủy vất chân lên tỏ vẻ khó chịu, bất kể Ngô Sở Ủy có gọi thế nào cũng không trả lời.

Sau đó, Đâu Đâu cứ như vậy vùi trên ghế salon ngủ, Quyển Quyển cũng chui vào bên cạnh chân của Trì Sính im lặng một hồi không còn lên tiếng.

Rốt cuộc Trì Sính cũng chờ đến giờ khắc này, dập tàn thuốc đi tới bên cạnh Đâu Đâu. Vừa mới đem nó ôm lên, cặp kia mắt to của Đâu Đâu liền mở ra, ngay sau đó liền lớn tiếng khóc một hồi nữa lại ầm ầm.

Nó bên này vừa khóc, Quyển Quyển bên kia cũng tỉnh.

Trì Sính lại đặt Đâu Đâu trả về, Đâu Đâu lập tức liền ngừng khóc.

Ngô Sở Ủy vội vàng đem Quyển Quyển ôm tới, khê vỗ vai nó một cái dỗ dành một hồi, Quyển Quyển rất nhanh lại ngủ say.

“Chờ nó ngủ say anh hãy bế nó.” Ngô Sở Ủy nói.

Lại qua hơn hai mươi phút, cơ thể Đâu Đâu hoàn toàn vùi vào trong salon. Kết quả, Trì Sính lại bế nó lên, nó lại như trước, lại khóc như vậy ầm ĩ. Trì Sính bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là lại đem nó đặt xuống.

Sau đó trong một thời gian ngắn, Trì Sính cứ như vậy ôm một cái rồi lại đặt lại. Đâu Đâu tựa như một con lật đật tự động, không biết mệt mỏi lật qua lật lại, nhưng chỉ cần Trì Sính vừa đụng vào nó lập tức nó phản xạ ngay mà mở mắt.

Nếu không phải là thằng cháu ngoại thì Trì Sính đã sớm một đấm đánh cho nó ngất đi rồi.

Lại đợi một hồi, Trì Sính nghe được tiếng ngáy nhỏ nhỏ.

Quay đầu nhìn lại, Ngô Sở Ủy đã ngủ thiếp đi. (Số nhỏ.. tình trùng bắt đầu cắn..)

.....

Ngày hôm sau, Trì Sính mang theo Quyển Quyển đến đơn vị, Ngô Sở Ủy mang theo Đâu Đâu đến công ty.

Buổi tối tan việc, Ngô Sở Ủy gọi một cuộc điện thoại cho Khương Tiểu Soái.

“Này, có rảnh rồi không?”

Giọng nói lười biếng của Khương Tiểu Soái truyền tới, “Tôi ngày nào cũng rảnh rồi.”

Ngô Sở Ủy âm thầm chửi rủa, cậu bên này bận rộn đến không thở ra hơi, Khương Tiểu Soái bên kia vậy mà lại nhàn hạ ung dung, làm cho người ta vô cùng ghen tỵ!

“Đến công ty tôi một chuyến đi, cho cậu gặp cháu ngoại đáng yêu của tôi.. Vô cùng buồn cười, cậu xem đảm bảo thích thú!” (Sắp có thời gian phịch nhau rồi.)

Khương Tiểu Soái hỏi, “Chị cậu dẫn theo con trai đến?”

“Không phải, chị gái Trì Sính, sinh đôi một đen một trắng.”

Khương Tiểu Soái vừa nghe nhất thời hứng thú, sáng sớm cậu đã nghe Quách Thành Vũ nói qua, Trì Giai Lệ có một cặp song sinh vô cùng dễ thương dòng máu pha trộn, một đứa da trắng một đứa da đen.

“Được, tôi lập tức đến.”

Ngô Sở Ủy cười hà hà, nếu Khương Tiểu Soái rảnh rồi như vậy, để Đâu Đâu ở chỗ cậu ta một đêm đi. Vừa lúc quấy rối cậu ta một trận, để cho cậu ta bớt bớt chút thoải mái....

Khương Tiểu Soái mỗi ngày lái xe trên đường cũng sẽ nghe FM kể chuyện ma quỷ. Cậu chính là người như vậy, càng sợ lại càng hay nghe truyện kinh dị, thích nghe nhất là truyện ma, mỗi ngày trước khi về đến nhà cũng đem bản thân mình hù dọa mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm.

Lúc này, trong đài FM đang phát chuyện nửa xác chết đàn ông.

“Có người đàn ông, một lần ông ta bị tai nạn chiếc xe tải nghiền qua, chỉ còn lại nửa phần thân thể. Việc ông ta thích nhất chính là đứng ở đầu đường, lẳng lặng chờ một chiếc xe đi tới, sau đó điên cuồng chạy mà đuổi theo chiếc xe đó. Làm cho tài xế nhìn vào gương chiếu hậu, thì chỉ thấy hai cái đuôi trống rỗng.....”

Khương Tiểu Soái nhin không được cả người nổi da gà lên.

Ngô Sở Ủy từ công ty đi ra, ôm Đâu Đâu đến đầu đường chờ Khương Tiểu Soái.

Đâu Đâu quay sang cậu hỏi, “Chú ở đây chờ ai?”

Ngô Sở Ủy dùng tiếng Anh không được lưu loát trả lời nó, “Chờ một bác sĩ, cậu ta có thể làm cho cháu trắng ra, sau đó vĩnh viễn biến thành da trắng luôn.”

Khương Tiểu Soái vòng vo ở khúc quẹo, phía trước chính là công ty Ngô Sở Ủy, liền giảm bớt tốc độ xe.

Đúng lúc này, cậu ta nhìn ra ngoài cửa xe ngẩn, đột nhiên hoảng sợ thấy một cái bóng mơ hồ, mà cái bóng kia..... người ta chỉ có hai cái chân.! ! !.

Khương Tiểu Soái đạp một cái liền phanh xe lại, tim đập loạn.

Lúc ban đầu cậu ta còn tưởng bản thân nghe xong truyện ma sinh ảo giác, kết quả tập trung nhìn lại lần nữa, quả thực chỉ có hai cái chân, hơn nữa đang từ từ hướng đến cậu ta lại gần.

Khương Tiểu Soái toàn thân đều đảo ngược, hai cánh tay máy móc mà chuyển động vô lăng. Người đồng cứng lại không gì sánh được quay đầu lại nhìn đường, đạp chân ga liền chạy ra ngoài.

Ngô Sở Ủy đã nhận ra Khương Tiểu Soái, cho nên mới đi lại gần cậu ta. Mặc dù Khương Tiểu Soái đột nhiên quay đầu lại, Ngô Sở Ủy cũng cho là cậu ta là vì tìm chỗ đỗ xe tốt hơn để đón cậu.

Nhưng nhìn lại thì thấy Khương Tiểu Soái có vẻ muốn bỏ đi!!!

Ngô Sở Ủy vừa nghĩ: Không được! Cậu đi rồi thì tối nay ai trông cháu trai cho tôi???

Vì vậy ôm Đầu Đầu ở phía sau đuổi theo một trận, vừa đuổi theo vừa kêu gào.

Tiếng gào của Ngô Sở Ủy trải qua cái tai của Khương Tiểu Soái lại được lọc thành những âm thanh kêu gào thảm thiết rên rỉ. Nhịn không được nhìn kính chiếu hậu lướt qua một cái, vừa nhìn thấy hai cái đuôi, thực sự đang đuổi theo xe! !

“A.. aaaaaaaaaa.....”

Khương Tiểu Soái sợ hãi rống mấy tiếng, ô tô bay thẳng khỏi tầm mắt của Ngô Sở Ủy.

245. Chương 245 - Trì ‘pháo Vương’ Nổi Giận.

Trên đường trở về, Quyền Quyền hướng Trì Sính hỏi, “Cậu, người ở cùng với cậu là ai vậy? Vì sao cháu chưa thấy chú ấy bao giờ?”

Trì Sính nói, Đó là vợ cậu, cũng là mẹ của cháu.”

“Vợ không phải đều là nữ hay sao? Nhưng JJ của chú ấy quá dài.”

Trì Sính ngăn khoe miệng không cười, hỏi, “Làm sao cháu biết JJ chú ấy quá dài?”

“Đêm qua, cháu thấy cậu nắm chặt JJ chú ấy.”

Trì Sính liếm mép một cái, không nói gì.

Quyền Quyền cẩn thận từng tí hỏi, “Cậu, nắm JJ người khác có phải là không lịch sự hay không?”

“Cháu nhìn người khác nắm JJ thì lịch sự?”

Trì Sính liếc ánh mắt như dao găm sang, lộ ra ánh nhìn nghiêm nghị sắc bén. Dọa cho Quyền Quyền lập tức vội vàng cúi đầu, theo bản năng xê dịch ra xa ngồi nép vào phía cửa xe, cẩn thận quan sát sắc mặt của Trì Sính.

Trì Sính nhe răng cười một tiếng, trầm giọng quay sang Quyền Quyền ra lệnh, “Qua đây!”

(Chuẩn bị ‘ấu dâm’ hả, hiếp trẻ con hả? ? ?)

Quyền Quyền cẩn thận từng li từng tí leo đến trên đùi Trì Sính, bàn tay to của Trì Sính ấn một cái, liền đem toàn bộ Quyền Quyền áp vào trong ngực. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quyền Quyền dán vào ngực Trì Sính, cảm giác được sự bình ổn của nhịp tim đập mạnh mẽ của anh.

“Mẹ cháu đối với cháu có tốt hay không?”

Quyền Quyền gật đầu, “Dắt cháu đi chơi, mua cho cháu đồ ăn, cũng không quát mắng gì cháu cả.”

“Vậy cháu cũng phải thật yêu thương chú ấy biết không?” Trì Sính nói.

Quyển Quyển cái hiểu cái không hiểu, “Muốn cháu yêu thương chú ấy thế nào?”

“Khi có người ức hiếp chú ấy, làm chú ấy tức giận, cháu phải đứng ra vì chú ấy nói công đạo.”

Quyển Quyển gật đầu.

Ô tô lại tiếp tục chạy điện thoại di động Trì Sính vang lên.

Thấy dãy số trên màn hình, ánh mắt Trì Sính thay đổi, vẫn cứ ần ần trả lời.

“Tôi, Ông Thạc.”

Giọng nói Trì Sính bình thản, “Tôi biết.” (Vẫn yêu nhau lắm, đến với nhau đi. .)

Ông Thạc ra vẻ tâm tình không tệ, hiếm thấy cùng Trì Sính nói đùa một câu.

“Nhớ tôi không?”

Trì Sính nở nụ cười nhẹ, rất lâu sau mới đáp lại một câu.

” Không rảnh nhớ.”

Giọng của Ông Thạc ồn ào vui vẻ đùa một chút, “Có thời gian bị cấm sừng, lại không rảnh nhớ tôi?” (Thạc Thạc đã trở lại và lợi hại hơn xưa.)

“Ồ đâu ra sừng?”

“Hóa ra anh không biết hả?” Ông Thạc có chút hả hê, “Có người nửa đêm gọi điện thoại cho chúng tôi, tư vấn làm đẹp làm trắng các kiểu. Lần sau anh nói với người ta việc đầu tiên cần thiết để làm đẹp chính là ngủ ngon giấc. Dù có dùng mỹ phẩm tốt đến đâu mà nửa đêm không ngủ được gọi điện thoại cũng phí công.”

Trì Sính vẫn giữ giọng nói không đổi, “Nói rõ một chút xem.”

“Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng hay sao? Có người thừa dịp lúc anh ngủ, gọi điện thoại quấy rầy chúng tôi. Mà tôi nói luôn cho rõ ràng cậu ta không có số của tôi, tôi chỉ ngồi bên cạnh thôi..”

(Quá là rõ ràng luôn..)

Trì Sính mất nhìn phía trước, trong ánh mắt nhìn không ra bất kỳ tâm tư gì.

“Cậu gọi điện thoại cho tôi chỉ để nói cái này?”

Ông Thạc cười hà hà, “Tôi chỉ tùy tiện nói như thế, anh nghe thì nghe vậy thôi, đừng để bụng làm gì. Ai lại không có thời gian cô đơn, ai lại không có lúc nhìn người gối đầu bên cạnh thấy chán! Muốn vụng trộm lên lút một chút tạo kích thích hả? Bản chất con người là vậy, khi thấy được thứ ở xa tầm tay mình, liền có khát khao mãnh liệt muốn có được

Điện thoại tút một tiếng cúp máy, mặt của Trì Sính liền đen, lông mày cau lại lộ ra một tia hàn khí lạnh đến thấu xương. Máu toàn thân đều đông cứng lại, ngay cả Quyển Quyển đang dựa vào trong ngực anh cũng cảm thấy cơ thể anh cứng ngắc.

Ngô Sở Ủy và Đâu Đâu về đến nhà trước Trì Sính một chút, Trì Sính mới vừa đi vào, Ngô Sở Ủy liền từ phòng bếp thò đầu ra, cười với Trì Sính nói, “Tôi mua cho anh đùi dê, vừa mới nướng xong, có muốn ăn trước hai cái không?”

Trì Sính quét mắt nhìn hẩn một cái ánh mắt âm u lạnh như trong cơn bão tuyết, không nói gì, trực tiếp đi vào phòng ngủ.

Tôi trêu chọc gì anh? Ngô Sở Ủy chẳng biết tại sao Trì Sính lại như vậy.

Đâu Đâu một bên gặm xương một bên quay sang Ngô Sở Ủy hỏi, “Cậu cháu làm sao vậy?”

Ngô Sở Ủy nghĩ không ra dùng tiếng Anh như thế nào để nói lên, liền tức giận đáp lại một câu, “Không cần để ý đến anh ta!”

Trì Sính trở về phòng ngủ, trực tiếp cầm lấy điện thoại di động của Ngô Sở Ủy. Xem một lúc lâu, rốt cuộc lật tới lịch sử cuộc gọi kia. Vào ngày hôm đó ban đêm hơn một giờ, Ngô Sở Ủy gọi một cuộc điện thoại cho Ưông Trầm, hơn nữa gọi hơn mười phút.

Trì Sính còn nhớ rất rõ ràng, đêm hôm đó Ngô Sở Ủy đứng ở bên ban công, anh đi vào liền nhanh tay thu lại.

Nghĩ đến Ngô Sở Ủy chột dạ cố gắng che giấu, trong lòng Trì Sính nổi lên một ngọn lửa bùng bùng nóng giận, găm thét dữ tợn ngầm chiếm ý chí còn sót lại của anh.

Ngô Sở Ủy đem thức ăn chuẩn bị rất ngon để cho hai đứa cháu trai ăn trước, một mình đi vào phòng ngủ tìm Trì Sính.

Trì Sính đứng lưng quay về phía cậu, Ngô Sở Ủy thấy không rõ sắc mặt của anh, chỉ cảm thấy xung quanh bao phủ một bầu khí lạnh.

“Tôi vừa nói chuyện với anh, sao anh không để ý tới tôi?” Ngô Sở Ủy thăm dò hỏi.

Trì Sính không nói chuyện cũng không quay đầu lại, hai ngón tay cầm điện thoại di động của Ngô Sở Ủy, chậm rãi nâng lên.

Ngô Sở Ủy đầu tiên là sửng sốt chỉ chốc lát, sau đó đột nhiên ý thức được cái gì đó, thần kinh một trận co rúm.

“Việc ấy, tôi gọi điện thoại cho anh ta, tôi....”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói khỏi miệng, trong nháy mắt Trì Sính đẩy cậu một cái ngăn lại lời chưa nói, cả người đập vào vách tường đối diện. Lại kéo lại ngay lập tức đẩy đến góc tường, không thể động đậy.

“Nửa đêm không ngủ được, sau lưng tôi gọi điện thoại cho anh ta? Con mẹ nó, có phải tôi ‘thao’ cậu không đủ hả? Có phải muốn tôi đem cậu trực tiếp ‘thao’ đến không nói ra lời, cậu mới không có tinh lực như vậy mà gọi điện thoại cùng người khác phát dục hả?”

Ngô Sở Ủy khuôn mặt đỏ bừng chất vấn Trì Sính, “Tôi phát dục kiểu gì hả? Tôi gọi điện thoại thì là phát dục hả?”

“Cậu nửa đêm hỏi người ta làm thế nào để trắng đẹp, cái này cũng không tính là phát dục hay sao? Con mẹ nó cậu nghĩ như thế nào mới là phát dục? Cậu còn muốn điện thoại nói chuyện vài tiếng đồng hồ mới thỏa mãn hay sao?”

Ngô Sở Ủy giận dữ giải thích, “Đó là tôi hỏi anh ta làm thế nào để đem người da đen biến thành người da trắng, tôi không phải là vì đồ cho Đâu Đâu vui vẻ hay sao?”

Bàn tay to của Trì Sính bóp cậu nhỏ của Ngô Sở Ủy, bực tức nói, “Hỏi cái đó mà những hơn mười phút?”

Ngô Sở Ủy bị đau, nheo lông mày ngăn cản tay của Trì Sính.

Trì Sính không hề đau lòng, tiếp tục mặt đen lại hướng Ngô Sở Ủy rống to hơn.

“Gọi điện thoại bình thường thì cần gì phải nửa đêm mới gọi?”

“Tôi ban ngày mà gọi thì bên đó người ta là nửa đêm! Hơn nữa, không phải tôi muốn ngay ngày hôm sau liền đem Đâu Đâu giữ chân lại hay sao? Tôi không phải tranh thủ thời gian muốn hoàn thành hay sao?”

Ánh mắt Trì Sính lạnh lẽo sắc bén chăm chăm nhìn khuôn mặt Ngô Sở Ủy, lạnh giọng ép hỏi, “Vậy cậu làm sao phải giấu tôi? Cậu sao không quang minh chính đại ngay trước mặt tôi mà gọi?”

“Không phải tôi sợ anh suy nghĩ nhiều hay sao?”

“Cậu với anh ta không có việc gì, thì tôi làm sao phải suy nghĩ nhiều? !”

Tiếng gào của Trì Sính như sấm, làm cho thần kinh Ngô Sở Ủy tê dại.

Ngô Sở Ủy nghiêng đầu nhìn Đâu Đâu và Quyển Quyển đứng ở cửa, dùng sức đẩy Trì Sính ra, đỏ mặt tía tai nói, “Chúng ta có việc gì nói chuyện không được hay sao? Đừng làm trẻ con sợ !”

“Nói với cậu cậu có thể nhớ kỹ hay sao?”

Trì Sính một bên tức giận, một bên mặt lạnh đem Ngô Sở Ủy kéo đến trên giường, không đếm xỉa Đâu Đâu và Quyển Quyển đang vây xem, thô bạo mà xé rách quần áo Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy chỉ cần vừa phản kháng, Trì Sính liền đặc biệt công kích nơi mẫn cảm của cậu ta, Ngô Sở Ủy kêu rên liên tục.

Hai người đang vật lộn qua lại, Quyển Quyển đột nhiên cầm cây gậy thu quần áo khô chạy đến, dùng sức đập xuống lưng Trì Sính.

Trì Sính hằm hằm nhìn nó, “Mày đang muốn ăn đòn phải không?”

Quyển Quyển không sợ hãi chút nào cùng Trì Sính giằng co.

“Là cậu nói, có người ức hiếp vợ cậu, cháu sẽ đứng ra đòi lại công đạo, bảo vệ chú ấy!”

Lời này vừa nói ra, động tác của Trì Sính và Ngô Sở Ủy đều ngừng lại.

Ngô Sở Ủy tuy rằng không có nghe rõ toàn bộ Quyển Quyển nói gì, nhưng điểm quan trọng đều không bỏ sót, trong lòng đột nhiên có chút cảm thấy không vui vẻ gì. Lại đưa ánh mắt nhìn về phía Trì Sính, trong mắt nhuộm một màu không rõ tâm tư.

Yết hầu Trì Sính nuốt khan hai cái, đôi chân bước xuống giường, trực tiếp đi ra ngoài.

Sau đó, hai người ai cũng không ăn cơm tối, vẫn chiến tranh lạnh đến hơn mười một giờ tối. Cảm xúc của họ làm ảnh hưởng đến cả hai thằng nhóc kết quả là chưa đến chín giờ hai đứa đã đi ngủ.

Trì Sính ngồi ở sát đầu giường phòng ngủ khác, một chân co lại, cánh tay khoát lên trên đầu gối. Hai ngón tay đang kẹp một điều thuốc, tàn thuốc lá rơi xuống ở trên mu bàn chân, anh lại hoàn toàn không nhận ra.

Kỳ thực Trì Sính biết Ngô Sở Ủy tìm Ôn Trầm chẳng qua chỉ hỏi anh ta chuyện hóa trang, anh tức giận là việc Ngô Sở Ủy gặp phải chuyện gì còn có thể nghĩ đến đi tìm Ôn Trầm giúp đỡ, bực bội cậu vì cậu đối với Ôn Trầm tín nhiệm và nhớ đến anh ta.

Ngô Sở Ủy ở cửa đứng đó một lúc lâu, hít một hơi, đi tới bên cạnh Trì Sính.

“Này, hai con gấu nhỏ đang ngủ, lúc này đang ngủ thật sự, gọi thế nào cũng không tỉnh dậy.”

Trì Sính như trước thở ra một hơi khói, ngay cả nét mặt cũng không hề di chuyển.

Ngô Sở Ủy cố ý đem điều thuốc trên mép Trì Sính đoạt lại, yếu ớt hít một hơi, phun khói lên mặt của Trì Sính.

“Vừa rồi không phải anh muốn thi hành ‘gia pháp’ hay sao? Làm sao đột nhiên liền ngắt quãng? Tôi còn đang rất chờ anh tiếp tục đó, anh nha, vậy mà không nói một tiếng chạy qua phòng này buồn bực.”

Ánh mắt âm trầm của Trì Sính liếc Ngô Sở Ủy, trái tim Ngô Sở Ủy điên cuồng run rẩy hai cái, lại ổn định.

Chờ Trì Sính đưa ánh mắt dời đi, Ngô Sở Ủy lại không sợ chết mà lấy tay chọc chọc vào ngực của anh.

“Tôi bảo này, Trì pháo vương, tôi mỗi lần làm cho anh tức giận, anh không phải đều hung ác trị tôi một trận hay sao? Lúc này làm sao lại ngại ngùng? Làm sao lại còn chạy đi? Anh cũng đừng làm tôi coi thường anh chứ, tôi đây đều đã chuẩn bị xong, anh làm sao có thể mặc kệ hả?” (ĐẠI dâm đang trở lại, tiểu dâm đang không dám mở lời.)

Lời này của Ngô Sở Ủy thuần túy là từ trong thâm tâm muốn nói ra, nói xong cũng không biết bản thân mình làm cái gì. (ha ha sắp chết.. thêm H lắm rồi..)

Trì Sính ung dung thản nhiên đem tàn thuốc dập tắt, tay đang dụi tàn thuốc trong cái gạt tàn dừng lại một lát. Đột nhiên bùng nổ một tiếng động lớn, cái gạt tàn thuốc trực tiếp bị Trì Sính đập vỡ, mảnh vụn và tàn thuốc rải rác đầy đất.

246. Chương 246 - Tên Ghen Tuông Tâm Thần

Theo bản năng Ngô Sở Ủy lùi lại phía sau hai bước.

Hai đầu gối giống như hung hăng tàn bạo bị đập vỡ, hai chân tê dại như nhũn ra, cố gắng lắm mới không làm cơ thể ngã ra phía sau. Tuy rằng ở trên giường mềm mại khiêu khích nhưng lúc này lại sợ nổ đom đóm mắt.

Trì Sính luôn tay đưa vào trong quần Ngô Sở Ủy, tay mân mê nơi nhạy cảm của cậu ấy, lần người sang bên tai nói một câu.

Khuôn mặt tuần tú của Ngô Sở Ủy bạo hồng, liều mạng giãy giụa đẩy Trì Sính ra.

“Không được, không được, quá dâm dăng.” (Không được mà xong à..)

Bàn tay to thô ráp của Trì Sính cọ cọ chà sát vào đỉnh vật cứng của Ngô Sở Ủy, miệng kề sát vào má Ngô Sở Ủy giọng nói khơi gợi dục tính làm cho Ngô Sở Ủy vô cùng ngượng ngùng.

“Cậu vẫn còn ngại dâm dăng? So với cậu còn có thể dâm dăng hay sao? Một yêu cầu đơn giản như thế cũng không đáp ứng, còn dám tỏ ra ti tiện mà đùa giỡn vậy gọi tôi hả?”

Nhiều ngày cơ thể Ngô Sở Ủy chưa được Trì Sính làm dịu nên chỉ một chút trêu ghẹo liền thở hồng hộc, gương mặt như là bị lửa quay nướng, còn chưa bắt đầu mồ hôi đã đầm đìa.

“Dùng roi đánh tôi. Dùng sáp nến nhỏ vào tôi đều chịu được, làm gì mà cần phải chơi cái trò kia vậy hả?”

“Cũng bởi vì chung quy cậu không cho tôi chơi, cho nên tôi mới muốn chơi.”

Ngô Sở Ủy ra sức giãy giụa, bắt đắc dĩ bộ phận quan trọng tất cả đều nắm trong tay Trì Sính.

Trì Sính hoàn toàn không cho phép cậu tỏ ra chống đối, thô bạo mà thuần thực ở nơi mẫn cảm của Ngô Sở Ủy tàn phá bừa bãi, Ngô Sở Ủy không khống chế được phát ra những tiếng rên rỉ, mông trên giường cọt cọt lui, một chút liền tuyên bố đầu hàng.

Trì Sính tạm thời buông Ngô Sở Ủy ra, để cho cậu đi tắm rửa, sau đó đi vào phòng sách mang tới thiết bị quay video. Hoàn thành tâm nguyện hạ lưu nhiều ngày của anh, tự biên tự diễn một bộ GV cao cấp để cho một mình anh thưởng thức và cất kỹ.

Trong chốc lát, tiếng nước trong phòng tắm ngừng, dáng người đẹp trai của Ngô Sở Ủy xuất hiện ở trong màn ảnh. Trì Sính là nhà đạo diễn, cầm camera, cũng kiêm luôn ‘đại thúc’ lớn tuổi đeo kính râm vào vai một diễn viên GV thứ thiệt. (Hơi bị choáng)

Màn ảnh chậm rãi tiến lại gần, Ngô Sở Ủy mất tự nhiên tránh né, vừa muốn khóc vừa muốn cười, trong lòng thầm chửi rửa diên cuồng con mẹ nó. Làm cho tôi thành một tên biến thái như thế này hả? Muốn làm cho tôi thỏa mãn cái loại yêu cầu hạ lưu dâm loạn của anh, đúng là một ngày đáng xấu hổ.

“Tự giới thiệu mình một chút.”. Đạo diễn Trì nói.

Ngô Sở Ủy cũng xem không ít GV, cụ thể giới thiệu cái gì cậu đều biết rõ ràng, liền bi thương nói chiều cao, cân nặng, tuổi tác, cấp bậc, vấn đề không quan trọng đều nói ra hết.

Giọng nói khêu gợi trầm thấp của ‘Trì đại thúc’ vang lên lần nữa.

“Bình thường làm tình nhiều lần hay không?”

Ngô Sở Ủy vẻ mặt giả bộ nghiêm túc, thật muốn cho anh một cái bạt tai, tần xuất của tôi như thế nào nhiều lần hay không không phải anh còn không biết hay sao?

“Cũng bình thường.”

‘Trì đại thúc’ Lại hỏi, “Lần làm tình gần nhất là lúc nào?”

Ngô Sở Ủy suy nghĩ một chút, nói, “Bốn ngày trước.”

“Miêu tả một chút.”

“Hả?”

‘Trì đại thúc’ yêu cầu, “Đem cuộc làm tình hôm đó miêu tả vắn tắt một chút.”

Cái này.... cái này miêu tả như thế nào hả? Sắc mặt Ngô Sở Ủy đỏ lên, vất vả hỏi một câu, “Tôi có thể bỏ qua vấn đề này hay không?”

“Đương nhiên không thể.”

Ngô Sở Ủy nghẹn khuất một trận, mới nghẹn ứ phun ra ba chữ.

“Quá khốc liệt.”

“Khốc liệt?” ‘Trì đại thúc’ khẽ cười một tiếng, “Khốc liệt như thế nào? Là cậu hay là người kia.”

“Nếu để cậu cho điểm người kia, thì cậu cho bao nhiêu điểm.”

Ngô Sở Ủy thật muốn nói không điểm, nhưng sợ nói ra thì máu bắn khắp màn ảnh, liền trung thực đáp lại một câu, “Một trăm điểm.”

‘Trì đại thúc’ Phấn khởi vui vẻ.

“Cao như vậy? Xem ra cậu đối với việc sinh hoạt của cậu rất hài lòng?”

Ngô Sở Ủy thầm nghĩ: Không hài lòng đã sớm rách mộng.

‘Trì đại thúc’ lại hỏi, “Trên người mẫn cảm nhất là chỗ nào?”

Ngô Sở Ủy ánh mắt của nhìn về phía Trì Sính cầu xin tha thứ, vấn đề này coi như bỏ qua có được không? Trì Sính hoàn toàn không có một chút thái độ bỏ qua, kịch bản đã vạch ra từ trước, tôi hỏi cậu cái gì cậu phải trả lời cái đó. Hơn nữa phải thành thật trả lời không một chút che giấu nào.

Ngô Sở Ủy vốn muốn tìm một cái bộ phận nào đó có thể nói ra khỏi miệng lừa dối cho qua, nhưng chuyên gia quay phim và đạo diễn là bạn trai cậu mà! Anh ta không biết chỗ mẫn cảm nhất của cậu hay sao, chẳng phải cái này với anh ta còn rõ hơn cả cậu hả?

“Thế nào? Vấn đề này rất khó trả lời hay sao?”

Nói xong, Trì Sính còn đem ống kính kéo lại gần hơn.

Ngô Sở Ủy liên tiếp né tránh, cuối cùng thực sự không tránh được nữa, từ trong miệng mạnh mẽ phun ra hai chữ ‘tiểu cục’. Nói xong xấu hổ giống như một con tôm luộc vậy, tay che mặt hơn nửa ngày cũng không dám ngẩng đầu.

‘Trì đại thúc’ đem tay cậu kéo ra, ống kính chụp lại khuôn mặt đỏ của cậu, cười nói, “Biểu tình đáng yêu như vậy tại sao lại che đi?”

Ở trong lòng Ngô Sở Ủy ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà anh, đáng yêu cái ông nội anh đó!

‘Trì đại thúc’ dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng cậu, sau đó bắt đầu làm khó cậu để quay phim.

“Vén áo lên để cho tôi ngắm đầu vú cậu một chút.”

Ngô Sở Ủy nghiêng rằng nghiêng lợi mà từ từ cầm áo chậm rãi cuộn cuộn lên, lộ ra đường cong cơ bụng đẹp đẽ, rãnh ngực như ẩn như hiện. Tiếp theo chính là hai múi ngực săn chắc, ở dưới ống kính mà căng lên khiêu gợi, kích thích.

Trì Sính dùng ngón tay gảy một cái, tàn bạo đùa giỡn, “Có chút cứng rắn rồi này.”

Ngô Sở Ủy quay mặt sang chỗ khác, màn hình xuất hiện một cái tai hồng hào đỏ ửng lên.

Trì Sính dùng ngón tay thấm một chút nước bọt, nhẹ nhàng cọ cọ chà xát lên đầu vú của Ngô Sở Ủy, hung hăng kích thích.

Ngô Sở Ủy tay túm lấy ga giường, cắn chặt môi không chịu phát ra âm thanh, giọng của ‘Trì đại thúc’ mê hoặc nói, “Sướng thì cứ rên, không làm sao đâu.”

Nói xong, đem camera nhắm ngay khuôn mặt của Ngô Sở Ủy, rồi miệng ngậm ở núm vú Ngô Sở Ủy dốc sức mà mút liếm cắn... gặm...

Ngô Sở Ủy lập tức thoải mái mà ngửa đầu ra hưởng thụ kích thích, không nhịn được mà phát ra tiếng rên rỉ. Trì Sính ngày càng táo tợn mà dùng đầu lưỡi linh hoạt đánh gầy vòng xung quanh núm vú Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy phát ra những tiếng rên mệt nhọc dâm tà, mặt cố ý vận vẹo tránh né ống kính, lại bị Trì Sính liên tiếp kéo quay về.

Trì Sính vượt lên quần lót của Ngô Sở Ủy, vật thể cứng ngắc bị bó buộc trong một chiếc quần lót trắng vô cùng mê người. Bàn tay to của Trì Sính không ngừng ở mép quần chà xát xoa nắn, khiêu khích đầu khấc làm cho nó không ngừng rỉ ra dịch thể ẩm ướt cả cái quần lót.

“Nhanh như vậy liền ướt?” Giọng nói đùa cợt.

Ngô Sở Ủy muốn ngăn cản động tác tiếp theo của Trì Sính, lại bị tay của Trì Sính mạnh mẽ đánh thép đánh rứt lại. Không cho làm trái lời anh mà cởi quần lót của cậu ra, để cho nơi riêng tư bày toàn bộ ra trước mắt.

Trì Sính đem ống kính di chuyển đến, theo bản năng Ngô Sở Ủy lấy tay ngăn cản.

“Không được ngăn cản, lấy ra để cho tôi thưởng thức nào.”

Nói xong, đem tay của Ngô Sở Ủy lấy ra, tiếp theo camera chuyển qua giữa hai chân Ngô Sở Ủy, chỉnh độ phân giải HD, thỉnh thoảng lại lại phát ra tiếng suýt xoa hạ lưu, “Thật dâm đang mà!”

Ngô Sở Ủy có thể cảm giác được quay video khó coi dường nào.

Trì Sính ép buộc cậu nằm sấp xuống quỳ gối tay banh móng ra, cho ‘tiểu cú’ nổi bật dưới cái máy quay phim độ phân giải cao.

“Trắng hồng, trông rất hấp dẫn đấy chứ?”

Gò má của Ngô Sở Ủy nóng lên rúc vào trong ga giường, ngay cả ý muốn cắn lưỡi tự tử cũng có.

‘Trì đại thúc’ lần nữa biến thái tra hỏi, “Ở đây cậu bị chồng cậu ‘thao’ rất nhiều lần hả?”

Ngô Sở Ủy bị Trì Sính đùa giỡn đến không còn mặt mũi, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, vì sao tối đó mình lại muốn gọi cú điện thoại kia? Vì sao lại mang nợ như vậy?

“Nói xem nào, chồng cậu bình thường đều chơi cậu ở đây như thế nào?”

Ngô Sở Ủy khó có thể mở miệng, Trì Sính liền ác liệt mà trêu chọc nơi mẫn cảm trước mặt, đầu ngón tay gầy gầy mặt huyết nhục chà sát rồi khiêu khích. Dụ dỗ làm cho cái mông của Ngô Sở Ủy ở trước màn hình run rẩy, sụp đổ kêu lên, “Anh ấy sẽ liếm cho tôi.”

Trì Sính đem đầu lưỡi đi tới, cố ý hỏi, “Liếm thế nào?”

“Ừm..... hả..... dùng sức.....đẩy vào.....”

Trì Sính cứ như thế từng bước từng bước, buộc Ngô Sở Ủy khó kìm lòng nói ra các câu dâm đang, làm ra các động tác hạ lưu. Cuối cùng trêu chọc đến mức mạch máu mình cũng căng lên, lại đem ống kính điều chỉnh đến một vị trí thích hợp nhất, chính thức bước vào nội dung chính.

Hơn sáu tiếng đồng hồ quay chụp, Trì Sính đã nhập vai một tên tâm thần ghen tuông rất nhuần nhuyễn.

Ngay từ đầu, Ngô Sở Ủy liền cảm nhận được khí thế của Trì Sính khác xa với những ngày trước.

Thường ngày ‘thao’ để thoải mái, làm sao ‘thao’ cho thoải mái. Hôm nay là ‘thao’ đến chết, làm sao để ‘thao’ đến chết.

Về sau Ngô Sở Ủy giống như điên giãy giữa rên rỉ kêu gào, liên tục cam đoan không bao giờ liên lạc với Ưông Trầm nữa. Trì Sính vẫn quyết tâm muốn đem nợ cũ nợ mới cùng tính một lượt, nhất định phải triệt để thanh toán cho xong.

Cuối cùng, Trì Sính từ trong người Ngô Sở Ủy rút ra, đem camera chỉ còn một chút pin quay tới . Nhắm ngay mặt của Ngô Sở Ủy, quay một cảnh cuối tổng kết.

“Cảm giác ngày hôm nay thế nào?”

Ngô Sở Ủy chống đỡ nâng mí mắt lên mạnh mẽ hỏi, “Tôi có thể nói thô tục hay không?”

Trì Sính nhe răng cười một tiếng, “Không thể.”

“Không có cảm giác.”

Trì Sính đem camera đóng lại, ôm Ngô Sở Ủy, khoe mắt hiện lên vẻ đau lòng, yêu thương, nhưng lại nói một câu không chút lưu tình nào.

“Còn dính dáng không rõ ràng với anh ta, ông đây ‘chơi’ cậu thành tàn phế.”

247. Chương 247 - Thật Sự Có Tài

Mấy ngày không gặp, Trì Giai Lệ Trì lại đi dò xét tình hình.

Hai đứa dở hơi lâu như vậy không thấy được mẹ, tất cả đều vô cùng hưng phấn đến quá độ, lại không ngừng ôm lấy Trì Giai Lệ vui mừng. Cái miệng nhỏ nhắn như súng máy bắn ầm ầm không yên một chút.

Trì Giai Lệ vừa nhìn thấy bộ dáng này của hai đứa, liền biết ở đây không được sống vui vẻ. Lúc đầu thì nghĩ hai người đàn ông mang theo trẻ con có thể mang đến cái gì tốt chứ? Ba ngày thì còn có thể, chứ lâu hơn ai mà kiên trì được hả? Cho nên theo Trì Giai Lệ, Trì Sính và Ngô Sở Ủy không trả Đâu Đâu và Quyển Quyển đưa trở về đã đủ mạnh mẽ lắm rồi.

“Có muốn về nhà với mẹ hay không?” Trì Giai Lệ cố ý hỏi.

Không ngờ, Đâu Đâu và Quyển Quyển nghe xong lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn đang vui vẻ liền ủ rũ xuống.

“Mẹ, con không muốn trở về.”

“Con cũng không muốn trở về.”

“Mẹ để bọn con ở đây chơi thêm vài ngày nữa đi.”

Không kịp để cho Trì Giai Lệ chuẩn bị tinh thần, mới đầu còn lo lắng hai đứa con trai ở lại đây chịu ủy khuất, kêu gào khóc lóc đòi về nhà. Ở nhà cô còn rầu rĩ không muốn tiếp tục làm khổ hai đứa con trai, thế nhưng hai đứa con nhất định như thế nào cũng không muốn về, có phải hay không cô đã bại trận hoàn toàn ở cái kế hoạch này? Đổi một cách khác dụ dỗ.

Kết quả, hai thằng nhóc vô cùng đồng lòng, căn bản không cùng Trì Giai Lệ nói mấy lời vô ích, liền nhất trí không có dấu hiệu thỏa hiệp.

Trong lòng Trì Giai Lệ nổi lên một trận ghen tuông chua xót, không gạt đầu cũng không lắc đầu.

Hai tiểu yêu bắt đầu nhõng nhẽo lời cánh tay cứng rắn của Trì Giai Lệ cầu xin, làm cho Trì Giai Lệ gạt đầu đáp ứng.

“Được, được, được, đây chính là các con yêu cầu, đến lúc đó chịu khổ chịu tội cũng đừng oán trách mẹ, chịu không nổi cũng đừng có gọi mẹ.”

Đâu Đâu bày tỏ, “Chúng con một chút cũng không có chịu khổ, cậu đối với con rất tốt. Mẹ xem, cậu còn mua cho con một cái bông hoa đeo ở bên quần yếm.”

Nói xong nhắc một cái chân nhỏ lên để cho Trì Giai Lệ nhìn.

Trì Giai Lệ chẳng biết nghĩ tới điều gì, sau khi xem xong sắc mặt chẳng những không tốt mà còn xấu đi.

Quyển Quyển còn nói, “Từ từ, nhà bọn họ còn có rất nhiều thứ quý giá, có một trứng gỗ quý giá, còn có thể làm chấn động cái JJ lớn. Đúng rồi đúng rồi, con còn từ phòng cậu nhặt được một cái vòng JJ, khi nào đeo cái này vào cũng không bao giờ cần lo lắng phải cầm JJ khi đi tiểu nữa.” (Cái vòng rung đó, đeo vào thì cầm bên ngoài cái vòng rung không chạm vào phần da thịt ở JJ, sạch sẽ tiện lợi)

Nói xong đem ‘con chim nhỏ’ móc ra, cầm cái vòng co giãn tràn đầy tình thú kéo giãn biểu diễn cho Trì Giai Lệ xem.

Sắc mặt của Trì Giai Lệ trong nháy mắt biến thành màu đỏ tím, một tay tuốt rơi cái ‘Đồ bẩn’ kia. Trong lòng cắn răng nghiêng lợi, không kiềm chế được nữa rồi hả, loại đồ này mà có thể để lung tung như vậy hả?

Vẫn còn đang mắng, Đâu Đâu và Quyển Quyển lòi Trì Giai Lệ nói, “Mẹ, chúng con còn học được một đoạn ‘kịch’ nữa cơ.”

Trong lòng Trì Giai Lệ có loại dự cảm bất thường.

Đâu Đâu và Quyển Quyển lập tức vào vị trí, Quyển Quyển đeo cái kính râm nhỏ lên, Đâu Đâu ngồi đối diện với nó. (Diễn viên GV tương lai..)

“Đầu tiên giới thiệu mình một chút.” Quyển Quyển nói.

Đâu Đâu nghiêm trang nói, “Tôi là Đâu Đâu, năm nay ba tuổi, chiều cao chín mươi sáu cm, cân nặng mười bảy kg. Mong mọi người ủng hộ và yêu mến tôi, xin cảm ơn.”

Nghe thế, Trì Giai Lệ tạm thời thở dài một hơi, ban đầu nghĩ đó chỉ là một tiết mục kịch biểu diễn thông thường.

Quyển Quyển đẩy một cái đẩy cái mắt kính lên, tiếp tục hướng Đâu Đâu hỏi, “Bình thường ‘yêu yêu’ nhiều lần hay không?” (Làm tình mà hai đứa nó sửa thành yêu yêu là sao .)

Đâu Đâu cố ý chậm chạp một lát mới nhỏ giọng nói, “Cũng tương đối.”

Trì Giai Lệ không chịu nổi lại càng hoảng sợ, còn tưởng rằng bản thân nghe lầm. Kết quả nghe xong hai con gấu nhỏ đối thoại phần sau, mới phát hiện cái này đều là thật, trong nháy mắt liền nhón nháo cả lên.

“Lần gần đây nhất ‘yêu yêu’ là khi nào?”

Đâu Đâu làm bộ suy nghĩ một chút, nói, “Bốn ngày trước.”

“Miêu tả một chút.”

“Hả?”

Một chút chi tiết nhỏ cũng không có bỏ qua, cảnh tượng tái hiện đến gần như hoàn chỉnh.

Khuôn mặt đen của Đâu Đâu nghiêng sang, “Vấn đề này có thể bỏ qua hay không?”

Quyển Quyển hai tay chống hông, giọng khá nghiêm nghị nói.

“Không thể!”

Đâu Đâu dùng tay bàn tay đen che khuôn mặt đen, hai ngón tay nhỏ lộ ra một khe hở, mắt to từ bên trong vùng trộm nhìn ra bên ngoài, giả vờ ra vẻ mặt ngượng ngùng.

“Intense (khóc liệt)”.

Trì Giai Lệ tâm tình cũng thực sự xuất hiện biến hóa khốc liệt.

Tiếp theo, Quyển Quyển lại hỏi Đâu Đâu cho đối phương bao nhiêu điểm, Đâu Đâu tương đối hưng phấn mà đem ngón tay cái đưa đến trước mặt Trì Giai Lệ, lớn giọng, “Một trăm điểm.”

Quyển Quyển lại hỏi, “Chỗ mẫn cảm nhất là chỗ nào hả?”

Đâu Đâu mân mê cái mông nhỏ, đầu rúc vào trong ga giường, một ngón tay cố sức mà hướng ‘tiểu cục’ trắng hồng phấn nộn mà chỉ vào đó. Vì còn nhỏ lên cơ thể chưa thể phối hợp điệu đà được, cả người nó liền lập tức không trụ được, cơ thể nhỏ bé ngã xuống giường, cười khanh khách một trận vui vẻ.

Đầu Trì Giai Lệ ong ong vù vù kêu, cái này tuyệt đối chính là ác mộng! (Cười không ngậm được miệng.. ‘ấu dâm’)

Gương mặt cứng ngắc ngay ra một lúc, Trì Giai Lệ từ phòng bếp cầm lấy một con dao thái thức ăn, cầm chặt khuôn mặt ‘Bao Công’ xông vào phòng ngủ của Trì Sính và Ngô Sở Ủy.

(Bao Công là chỉ mặt than đen đó.. bla bla.)

“Trì Sính, tao liều mạng với mày!”

Ngô Sở Ủy vừa mới từ phòng vệ sinh đi ra, chứng kiến cảnh này, vội vã từ phía sau xông tới, đúng lúc ngăn cản Trì Giai Lệ. Ngỡ điệu khuyên nhủ nói, “Chị Giai Lệ, có chuyện gì có thể bình tĩnh nói, làm gì phải động chân động tay thế?”

Trì Giai Lệ quay đầu đáp đúng một câu, “Cậu cút xa một chút cho tôi, ngay lập tức, không ngay cả cậu tôi cũng chém một nhát!”

Trong ánh mắt Trì Sính lộ ra vẻ ngấm ngấm chịu đựng tức giận, tay nhanh nhẹn vặn cổ tay Trì Giai Lệ, trực tiếp rút con dao từ tay cô ném xuống đất, phát ra một âm thanh loảng xoảng.

“Mày mau nhặt dao lên cho tao!” Trì Giai Lệ phẫn nộ một tiếng.

Trì Sính trầm giọng trả lời, “Tôi sợ chị chém vào mình.”

Sợ dao bị Đâu Đâu và Quyển Quyển giẫm vào, Ngô Sở Ủy vội vàng từ dưới đất nhặt lên, cầm lên vẫn chưa yên tâm quay sang hai người cản cản, “Đừng đánh cãi nhau, làm bọn trẻ con sợ, có chuyện gì thì bình tĩnh nói chuyện.”

Sau đó, ảo não đi vào phòng bếp, cắt con dao xong đi ra chỗ hai đứa trẻ con tìm hỏi vấn đề.

Trì Sính thấy Trì Giai Lệ vẫn còn rất tức giận, “Chị làm sao thế hả? Hai chúng tôi tiếp đãi không chu đáo hay là ngược đãi con nhà chị hả? Con nhà chị gầy đi hay là thiếu phần nào hay sao? Có đến mức như thế này hay không?”

Trì Giai Lệ thu toàn bộ tức giận bắn lên người Trì Sính, “Mày đúng là không có đạo đức gì! Ngay cả đến cháu ngoại mày cũng làm bẩn tâm hồn chúng nó!”

“Tôi làm bẩn chúng nó cái gì?” Trì Sính hỏi lại.

Trì Giai Lệ cũng không cùng Trì Sính vòng vo, trực tiếp làm rõ.

“Hai người các cậu hiển nhiên làm cái trò đồi trụy ngay trước mặt hai thằng nhóc, con mẹ nó, các cậu còn có chút liêm sỉ không hả?”

Trì Sính dù có không chút liêm sỉ nào cũng không bao giờ có suy nghĩ đó, tuyệt đối không thể nào xấu xa đến nông nổi làm bẩn tâm hồn trẻ con, cho nên những lời này của Trì Giai Lệ cũng nhóm lên ngọn lửa tức giận trong lòng Trì Sính. Ông đây vì hai đứa cháu mà ‘đói bụng’ nhiều ngày như vậy, chị còn mặt mũi mà chất vấn tôi hả?

“Làm sao chị biết chúng tôi làm trò trước mặt con chị hả?”

Trì Giai Lệ xanh mặt nói, “Hai đứa nó đều đầy đủ mặt mũi.”

“Làm sao chị biết chúng nó học theo chúng tôi? Mà không phải là học vợ chồng hai người hả?”

Trì Giai Lệ nói chuẩn xác từng câu từng chữ, “Hai chúng tao cho tới bây giờ đều cùng ngủ riêng với hai đứa nó!”

Trì Sính cũng nói, “Ngày nào hai chúng tôi cũng ngủ riêng với hai đứa nhỏ.”

“Không thể nào.”

Trì Sính híp mắt suy nghĩ con người xét hỏi Trì Giai Lệ, “Vì sao không có khả năng?”

Trì Giai Lệ còn chưa nói lên lời, Đâu Đâu và Quyển Quyển đột nhiên chạy vào. Ôm chân Trì Giai Lệ, khóc vô cùng thương tâm và ủy khuất.

“Mẹ, chúng con nghe lời mẹ, từ trước đến nay đều ngủ cùng phòng với hai người họ.”

“Đêm hôm đó chúng con không cần thận ngủ quên, nhưng sau khi tỉnh lại lập tức đi tìm bọn họ.”

Quyển Quyển khóc lóc nức nhen nói, “Con sợ hai người bọn họ phát hiện còn cố ý núp ở sau lưng Đâu Đâu.”

Đâu Đâu cũng lau nước mắt, “Mẹ, tôi có thể làm chứng. Mẹ đừng mang Quyển Quyển về, con sẽ nhớ em.”

Quyển Quyển sợ Trì Giai Lệ không tin, còn quay lại túi xách của cô lấy ra cái kính ma thuật của Trì Giai Lệ đưa cho cô.

“Mẹ, không tin mẹ nhìn kỹ một tý, nhất định có thể nhìn thấy con!”

Trì Giai Lệ vừa tức vừa đau lòng, tao nói hai thằng ranh con chúng mày có thể dùng thẳng thần như thế chứ hả? Chúng mày làm vậy cái mặt ‘mẹ già’ của tao biết đặt ở đâu đây?”

Còn có cái mặt không biết để chỗ nào chính là của Ngô Sở Ủy, cậu mà biết rằng khi đó còn có hai ông ‘phó đạo diễn’ ở đây, nhất định sẽ không nhận ‘vở kịch’ này.

Trì Sính cười lạnh một tiếng, ánh mắt cợt nhả nhìn về phía Trì Giai Lệ.

“Trách không được, hai chúng tôi thế nào cũng không tránh không thoát được, thì ra chính là chị cho hai đứa con tham quan học tập điều tốt đẹp. Tôi nói cho chị biết Trì Giai Lệ, chị đúng là thật có đạo đức, ngay cả con trai ruột của chị, chị cũng làm vậy bần đầu óc chúng!”

Trì Giai Lệ chửi Trì Sính như thế nào, Trì Sính một chữ không bỏ sót mà đáp lại, nhưng lại khiến cô á khẩu không mở miệng nói được câu nào.

Câu này, Trì Giai Lệ không chỉ mất mặt mà còn mất cả lòng.

Muốn đem hai đứa con trai đi về, kết quả hai thằng nhóc đều khóc suốt mướt, không đứa nào bằng lòng cùng cô đi về.

“Mẹ rõ ràng nói, chỉ cần chúng con cùng hai người bọn họ ngủ chung một chỗ, sẽ không đón hai đứa chúng con về.”

“Hu hu hu..... Mẹ nói không giữ lời, mẹ lừa gạt người....”

Trì Giai Lệ hoàn toàn không để ý hai đứa con trai giãy giụa, cưỡng chế mà kéo ra cửa. Điều không phải mẹ muốn lừa gạt chúng mày là ông ngoại chúng mày lừa gạt chúng mày, muốn trách thì trách ông ngoại chúng mày đi, là ông ấy không đạo đức !

Ngô Sở Ủy liền đứng ở cửa, đau lòng nhìn hai đứa bé khóc lóc âm ỉ.

Trì Giai Lệ lúc đi qua cậu, cố ý dừng lại một chút.

Tặng cho Ngô Sở Ủy vài chữ.

“Thật sự có tài.”

248. Chương 248 - Không Cho Khách Vào Nhà

Buổi tối, người chồng ở nước ngoài cùng Trì Giai Lệ nói chuyện điện thoại, chưa nói được mấy câu Trì Giai Lệ liền nóng nảy, tiếp theo chính là cổ tình tình lý do để trút giận. Chồng cô lẳng lặng nghe xong, hướng Trì Giai Lệ hỏi, “Vì sao em mỗi lần về nước tính tình đều kém đến như vậy?”

Trì Giai Lệ nói, “Cho anh đối diện với các loại chuyện rối rắm này xem, anh trời sinh da đen cũng phải vội chuyển thành trắng.”

Nói xong, đem điện thoại tắt, tức giận mà ném qua một bên.

Cố ngồi bình tĩnh một lúc, lại cầm lấy cái gương soi soi, cũng khó trách chồng cô phàn nàn, ngay cả bản thân mình còn có chút ghét bỏ mình. Nghĩ lại khi đó bao nhiêu xinh đẹp, bao nhiêu là học thức, bao nhiêu là khí chất! Dùng bao nhiêu lời ca ngợi cũng không gọi là phóng đại.

Bây giờ chỉ có thể dùng hai từ để nói lên tất cả—————Mụ điên.

Đang rầu rĩ, Trì Viễn Đoan đẩy cửa bước vào.

“Cháu ngoại ta đã trở về rồi hả?”

Trì Giai Lệ tức giận nói, “Đã trở về rồi, theo chân bà ngoại nó đi chơi rồi.”

Trì Viễn Đoan cũng không có hỏi tình huống tiến triển được như thế nào, cũng không có hỏi con gái vì sao sắc mặt lại không tốt, thậm chí ngay cả câu quan hệ tới cũng không có, liền chạy thẳng đến chỗ cháu ngoại.

Qua hơn ba giờ, mãi đến khi Trì Giai Lệ chuẩn bị nghỉ ngơi, Trì Viễn Đoan mới quay lại gõ cửa phòng.

“Con làm như thế nào mà đón bọn nó trở về? Hai người bọn họ để cho con đón hay sao? Hay là hai bé con không chịu nổi nữa.”

“Tất cả đều không phải.” Ánh mắt Trì Giai Lệ hờ hững chuyển sang Trì Viễn Đoan, yếu ớt nói, “Nếu con mà không đem hai đứa nó đón về, thì ba lại thêm hai đứa cháu ngoại Gay.”

Sắc mặt của Trì Viễn Đoan thay đổi, “Là ý gì?”

Trì Giai Lệ dùng chăn che lại khuôn mặt, giọng nói phiền muộn, “Ba đi ra ngoài đi, con đang mệt, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Con phải nói rõ tình hình cho ba chứ! Con không nói rõ ràng, ba làm sao có thể ngủ được đây?” Trì Viễn Đoan lại đem cái chăn trên mặt kéo xuống.

Trì Giai Lệ tức giận đến đập giường, “Sao ba lại thấy buồn phiền hả?”

“Có phải thủ đoạn của con đều không hữu dụng? Hai người bọn họ đúng là đối nghịch với con hả?”

Trì Giai Lệ vận khí lấy lại hơi thở ổn định, làm cho tâm tình ôn hòa lại, mới đem ánh mắt kiên định nhìn về phía Trì Viễn Đoan.

“Ba, con khuyên ba hãy buông tha họ đi, hai người bọn họ quả thực trời sinh một đôi, không có ai vừa vặn thích hợp như hai đứa nó! Chỉ có ‘tài năng cực phẩm’ này của cậu ta mới trấn giữ được tên con trai biến thái kia của ba thôi, đổi lại là ai đi nữa thì cũng không có đủ trình độ này đâu. Để cho cuộc sống công việc con trai ba ổn định, để cho trai đẹp gái xinh trong khắp thiên hạ này an toàn đi, ba vô tư vui vẻ một chút đi, hy sinh con trai của ba đi!” (Ai vợ phải ba ba Sính cũng khổ hết. . . ý là vậy. .)

Sắc mặt Trì Viễn Đoan âm u, hơn nửa ngày mới mở miệng.

“Nói cách khác con chịu bó tay hả?”

“Xin lỗi con gái bắt tài.”

“Con đã dựa theo hồ sơ cá nhân của ba đưa cho con vẽ ra phương án và kế hoạch cụ thể chưa?”

Nhắc tới ‘Ngô Sở Ủy toàn thư’ của Trì Viễn Đoan, Trì Giai Lệ liền bực bội, từ trong ngăn kéo lấy ra cuốn tài liệu tức giận ấn lên tay của Trì Viễn Đoan, bực tức nói, “Ba mau cầm đi đi ! Xem kỹ từng câu!”

Trì Viễn Đoan trầm giọng nói, “Là do con không để ý đến ý nghĩa tinh túy trong đó.”

“Con không lý giải được! Cảm ơn ba!” Trì Giai Lệ đẩy tay của Trì Viễn Đoan, “Tốt nhất là ba cứ cầm cái này về đọc đi, nói không chừng ngày nào đó bỗng nhiên lại có linh cảm, viết ra một ngụ ý sâu sắc hơn, để cho con trai của ba đọc xong lập tức vỡ lẽ hiểu ra vấn đề mà cái tà quy chính đó.”

“Không phải là.....Con gái, con hãy nghe ba nói...”

Trì Giai Lệ trực tiếp đem Trì Viễn Đoan đẩy ra ngoài cửa, “Con với ba không còn gì để nói.”

“Hai điều trước quả thật có chút thiếu sót.”

“Bây giờ nói với con cũng muộn rồi.” Trì Giai Lệ đem Trì Viễn Đoan đẩy ra ngoài cửa.

“Điều thứ ba, con suy nghĩ thêm một chút điều thứ ba, nếu như lại không.....”

Rầm một tiếng, Trì Giai Lệ đóng cửa lại.

.....

Đâu Đâu và Quyển Quyển mới vừa đi hai ngày, Ngô Sở Ủy lại cảm thấy không quen. Trước đây không có hai đứa tiểu yêu thì không cảm thấy gì, bây giờ đến một chút quấy nhiễu cũng không có, âm thanh cãi nhau ầm ĩ cũng không, đồ đạc trong nhà lại ngay ngắn, Ngô Sở Ủy lại cảm thấy lạnh lẽo buồn tẻ.

Trong điện thoại di động vẫn còn cài đặt phần mềm luyện tiếng Anh bình thường không có việc gì liền lấy ra luyện hai câu. Vừa mới có chút hiệu quả, có thể nói hai câu lưu loát, kết quả người đối thoại với cậu lại về.

Buổi chiều từ công trường trở về, Ngô Sở Ủy đang trong phòng làm việc vô cùng buồn chán nghịch điện thoại, ngồi gầy gầy ảnh của Đâu Đâu và Quyển Quyển ngắm.

Khương Tiểu Soái sau lần kinh sợ đó, hôm nay cũng là lần đầu ra khỏi cửa, còn là Quách Thành Vũ đưa cậu ta đến công ty Ngô Sở Ủy, cậu liệu chết cũng không chịu lái xe. (Soái ơi em sợ thế hả?)

Mặc dù như vậy, Khương Tiểu Soái nghĩ đến ‘Chuyện ma quái’ ở đầu đường vẫn có chút sợ.

Ngô Sở Ủy nghe được âm thanh mở cửa phòng làm việc, ngẩng đầu nhìn thấy Khương Tiểu Soái đi vào, lập tức đập bàn.

“Này, hôm đó cậu chạy đi đâu hả? Tôi chờ hai cậu mấy tiếng đồng hồ, gọi điện thoại cho cậu cũng không bắt máy. Cũng không nói với tôi một tiếng liền quay đầu rời đi, tôi còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì.”

Khương Tiểu Soái nhớ tới đêm hôm đó mồ hôi lạnh liền bốc lên, nhưng cậu không nói ra, nói ra làm cho Ngô Sở Ủy chê cười. Dù sao chuyện ma quái kiểu như thế này có nói với ai cũng không thêm tin.

“Ngày hôm đó tôi quả thật có chút việc gấp mà, không kịp đến nói với cậu một tiếng, lại phải nhanh chân chạy về.”

Ngô Sở Ủy hàm hừ tức giận, “Vậy tại sao sau đó cậu không gọi điện cho tôi hả!”

“Cậu không phải đang bận rộn hay sao? Tôi không dám quấy rầy cậu.”

Khương Tiểu Soái cười hà hà, lấy điện thoại của Ngô Sở Ủy cầm lên xem.

“Yô, nhóc con này là ai đây hả?” Chỉ vào Quyển Quyển hỏi.

Gương mặt anh tuấn của Ngô Sở Ủy hiện lên vẻ tươi cười, “Đây chính là tôi nói cho cậu lần trước đó song sinh một đen một trắng, đây là em trai, tên là Quyển Quyển. Nó còn có người anh trai tên Đâu Đâu, cậu lật xuống hình sau xem, đó chính là nó.”

Khương Tiểu Soái gẩy ngón tay một cái, liền lướt đến cái ảnh tối om, trên màn hình chỉ có hai hàm răng trắng bay lơ lửng trên không trung. (Đen đến mức đó hả????)

“Ôi cha mẹ ơi!”

Khương Tiểu Soái thiếu chút nữa ném cái máy xuống đất.

Ngô Sở Ủy cười đến nghiêng ngả, hơn nửa ngày mới dừng lại, nói, “Đây là thằng cu da đen đó, buổi tối tôi chụp cho nó đó. Thế nào? Đủ đen chứ?”

Khương Tiểu Soái lau mồ hôi lạnh, gật đầu nói, “Đủ đen rồi.”

Ngô Sở Ủy lại mở máy tấm ảnh cho Khương Tiểu Soái xem, lật tới bức chụp lúc ban ngày, ruột cuộc cũng thấy rõ hình dáng Đâu Đâu, Khương Tiểu Soái ngay lập tức bắt ngờ. Nhịn không được trợn tròn hai mắt lên, càng xem càng vui vẻ, đặc biệt tiếc nuối ngày hôm đó không gặp mặt Ngô Sở Ủy, đem cục cưng này đón về nhà chơi hai ngày.

Lại đem ảnh chụp quay lại nhìn một lần, lật tới bức hai hàm răng bay lơ lửng, Khương Tiểu Soái đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nụ cười trên mặt dần dần cứng lại.

Ngô Sở Ủy vẫn đắm chìm trong hoài niệm của bản thân, không để ý đến biểu tình biến hóa của Khương Tiểu Soái.

“Đại Ủy.” Khương Tiểu Soái yếu ớt gọi một tiếng.

Ngô Sở Ủy phục hồi tinh thần lại, nhìn Khương Tiểu Soái hỏi, “Làm sao vậy?”

“Hôm đó cậu gọi tôi đến công ty tìm cậu, cậu đứng ở đâu chờ tôi?”

“Ngay đầu đường phía đông công ty chúng tôi đó!” Ngô Sở Ủy vỗ đùi, “Tôi còn ôm thằng nhóc đuổi theo cậu một đoạn rất xa mà! Hóa ra cậu không nhìn thấy tôi hả?”

Khương Tiểu Soái dò hỏi, “Cậu ôm đứa bé nào?”

“Đâu Đâu đó, không phải tôi đã nói với cậu rồi hay sao!”

Khương Tiểu Soái: “.....”

Ngô Sở Ủy nhìn nét mặt của Khương Tiểu Soái có chút không bình thường, nhin không được hỏi, “Làm sao vậy?”

Khương Tiểu Soái lấy tay vỗ vỗ lên mặt vài cái, vẫn cứ kiên trì nói một câu không có việc gì.

Kỳ thực là chuyện lớn, cậu ta vì trận hoảng sợ này mà phải truyền một bình nước.

Hai người trầm mặc nửa ngày, Ngô Sở Ủy đột nhiên thở dài.

“Mấy ngày hôm trước ở nhà tôi, hai đứa nhóc mỗi ngày đều ồn ào đòi ăn ăn ăn, tôi lại hung ác không mua cho chúng nó. Bây giờ hối hận muốn chết, nếu như vẫn còn ở đây, mỗi ngày tôi đều chiêu đãi đồ ăn ngon!”

Khương Tiểu Soái hỏi, “Hai đứa nó trở về nước rồi hả?”

“Không, mẹ nó đón về nhà ông bà ngoại.”

“Cậu trực tiếp mua đồ rồi cầm qua đi, dù sao cũng không xa xôi gì.”

Ngô Sở Ủy mặt lộ vẻ buồn rầu, “Làm gì có mặt mũi mà đến!”

“Mới cùng Trì Giai Lệ ăn cơm còn giả bộ kiên cường mạnh mẽ, giờ lại không dám gặp mặt hay sao?”

“Không phải tôi không mặt mũi gặp Trì Giai Lệ, là tôi không mặt mũi nhìn hai đứa nhóc.”

Khương Tiểu Soái giễu cợt cười một tiếng, “Cậu keo kiệt cũng không phải ngày một ngày hai, tôi nói không khéo chúng quen với cái kiểu bủn xỉn của cậu rồi. Cậu liền thoải mái tặng quà, nói không chừng còn có thể lấy lại một chút hình tượng.”

“Căn bản thì không phải chuyện keo kiệt.”

Ngô Sở Ủy sốt ruột liền đem chuyện quay GV thất thố nói cho Khương Tiểu Soái biết.

Khương Tiểu Soái mới vừa còn nhàn hạ ngồi rung đùi ngay lập tức ánh mắt xuất hiện hai tia sáng, khuôn mặt rất nhanh chạm vào chóp mũi Ngô Sở Ủy, rất sợ nghe không rõ câu trả lời của Ngô Sở Ủy sau đó.

“Thật sự quay hả?”

Ngô Sở Ủy lui về phía sau ba bước, “Cậu muốn làm gì?”

Khương Tiểu Soái không nói gì, chỉ là một mạch cười đến rung bàn rung ghế, cười đến toàn thân Ngô Sở Ủy đều nổi da gà.

.....

Khương Tiểu Soái vừa đi, Ngô Sở Ủy rầu rĩ một trận, vẫn là không ngăn được nhớ nhung dày vò. Mang theo hai túi lớn đồ ăn vặt, lái xe đến nhà Trì Viễn Đoan.

Cảnh vệ ở cửa nhìn Ngô Sở Ủy xác định một hồi, ba chân bốn cẳng chạy vào biệt thự.

Kết quả, hai đứa bé không lộ diện, Trì Giai Lệ lại lật đật đi ra.

“Tôi làm gì?”

Ngô Sở Ủy nói, “Nhìn Đâu Đâu và Quyển Quyển một chút.”

Trì Giai Lệ hừ một tiếng cười, “Lại tự mình tới đánh thân ‘Lên lớp’?”

Mặt của Ngô Sở Ủy ngượng đến đỏ bừng.

Trì Giai Lệ thu hồi nụ cười trên mặt, trực tiếp biểu lộ rõ ràng thái độ.

“Đừng chờ tôi mời, nhanh nhẹn mà rút khỏi tầm mắt của tôi!”

Vừa dứt lời, Đâu Đâu và Quyển Quyển chẳng biết từ đâu xuất hiện, vượt qua cổng kêu to.

Ngô Sở Ủy giơ giơ hai túi trong tay hướng bọn trẻ, gọi, “Chú mang đồ ăn ngon đến cho các cháu.”

Đâu Đâu và Quyển Quyển vừa muốn xông đến, đã bị Trì Giai Lệ và bảo mẫu ngăn cản lại. Sau đó ở trên người hai người bọn họ mà liều mạng giãy giụa, khóc rống muốn tìm ‘Mợ’.

Ngô Sở Ủy sống mũi cay cay, lớn tiếng, “Đừng khóc, đồ ăn đều dành cho các cháu.”

Lời còn chưa nói hết, Đâu Đâu và Quyển Quyển đã bị ôm đi vào, Trì Giai Lệ cũng đi theo vào ngay phía sau.

Ngô Sở Ủy nói với cảnh vệ, “Làm phiền anh lát nữa đem hai túi đồ ăn này đưa vào bên trong hộ tôi.”

Cảnh vệ nhìn lướt qua túi đồ ăn, quay sang người công nhân sửa chữa đứng đó không xa, “Lát nữa anh xem hai túi đồ ăn vật này, túi nào nặng hơn mua giúp một túi đi.”

Nói xong, tiếp tục ngẩng đầu ưỡn ngực mà đứng thẳng, giống như không nhìn thấy Ngô Sở Ủy vậy.

Ngô Sở Ủy ngơ ngác đứng lạng một lúc lâu, cuối cùng lê đôi chân nặng nề cứng ngắc rời đi.

249. Chương 249 - Trì Thiếu Gia Hẹp Hòi

Buổi tối Trì Sính tan việc, cũng như thường ngày, cùng với mấy người đồng nghiệp bước ra khỏi tòa nhà. Vừa muốn gọi xe, liền liếc mắt thấy ở đó không xa thân hình của Ngô Sở Ủy. Trong lòng vô cùng kinh ngạc, sải bước nhanh chân đi đến bên cạnh cậu.

“Tôi sao không gọi một tiếng?”

Ngô Sở Ủy dùng chân đá viên đá trên đường, mông lưng im lặng không lên tiếng.

Trì Sính vừa nhìn gương mặt nhỏ bé uể oải của Ngô Sở Ủy, liền biết chính xác có chuyện gì đó.

“Làm sao vậy?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy vẫn không nói gì, hai hàng lông mày hiện ra vẻ ghen khuấy cong cong nheo lại.

Bàn tay của Trì Sính đặt tại sau gáy của Ngô Sở Ủy, hơi cúi người, khoảng cách gần chạm vào mũi cậu nhìn vào mắt Ngô Sở Ủy, trong giọng nói mang theo vẻ ôn nhu mà người bình thường không cách nào tưởng tượng được, dịu dàng nói.

“Rốt cuộc làm sao vậy? Nói cho tôi nghe một chút.” (Tình như cái bình.. Ngọt hơn cả kẹo dâu..muốn ăn kẹo chanh quá..)

Ngô Sở Ủy cổ họng nghẹn ứ một trận, hồi lâu chưa từng nói ra một chữ nào.

“Lên xe trước, có việc gì về nhà nói.” Trì Sính nói.

“Không muốn về nhà, anh theo tôi đi dạo một chút đi, mình lâu lắm rồi không được đi dạo rồi nhỉ?”

Nói xong, Ngô Sở Ủy quay đầu bước đi, Trì Sính không đồng ý cũng phải đồng ý.

Bởi vì trong lòng không vui, dọc đường đi Ngô Sở Ủy không có nói gì. Về sau trời dần dần tối, hai người đi tới trên một cây cầu lớn, xung quanh không hề có người nào, Ngô Sở Ủy đột nhiên chọc chọc sườn Trì Sính một cái.

Ánh mắt của Trì Sính đảo qua, ánh mắt của Ngô Sở Ủy lại vô cùng thản nhiên, vẻ mặt làm bộ không có chuyện gì xảy ra.

Trì Sính nhìn xuống chút nữa, thấy cái tay rũ xuống bên quần của Ngô Sở Ủy, trong nháy mắt hiểu ý. Khóe miệng hiện lên một nụ cười yếu ớt, kéo tay của Ngô Sở Ủy tiếp tục đi về phía trước.

Một trận gió đêm thổi tới, cảm giác mát mẻ thoải mái hơn nhiều.

(Sau này dù có thế nào thì hai người cũng nhất định phải nắm tay nhau đi tiếp nhé.. dù Uông Thạc có trở về nhé...)

Trì Sính đột nhiên nhớ tới hai năm trước, lần đầu tiên cùng Ngô Sở Ủy nắm tay cậu mồ hôi chảy ròng ròng, tim đập thình thịch. Lúc đó Ngô Sở Ủy nắm vô cùng chặt, vì muốn đem Trì Sính cướp về. Bây giờ vẫn như trước nắm vô cùng chặt, vì không muốn để cho người khác cướp đi.

Rất muốn chiếm làm của riêng, bất kể ai sa vào trong vòng vây của cậu cũng không thể thoát ra được, mãi mãi lún sâu vào vùng bùn lầy đầy ngọt ngào đó.

Lại đi một đoạn đường dài nữa, đi tới một góc đường yên ắng, Ngô Sở Ủy mới đem nghẹn khuất trong lòng nói cho Trì Sính nghe. Nhưng lại vô cùng đạo đức mà không nhắc đến tên cảnh vệ kia.

Trì Sính đem Ngô Sở Ủy ôm vào trong ngực, nghiêng đầu hôn một cái lên gò má của Ngô Sở Ủy, nói, “Tặng đồ cho bọn họ là coi trọng bọn họ, bọn họ không nhận đó là họ không có phúc. Mình đừng vì chuyện này khó chịu, có nghe thấy không?”

Giọng của Trì Sính rất ôn nhu lại đầy yêu thương, nhưng đáp lại màn đêm tối kia là ánh mắt lạnh băng cứng rắn.

Ngô Sở Ủy từ trong lòng Trì Sính vùng ra, mang trên mặt nụ cười nhẹ nhõm.

“Tôi không khó chịu, kỳ thực nếu không có anh, chút chuyện nhỏ này với tôi mười phút thôi cũng liền vượt qua.”

Trì Sính vỗ một cái lên trán Ngô Sở Ủy, giọng nói không nhẹ không nặng, “Sau này có khó chịu gì... ít nhất cũng nói cho tôi biết.”

Ngô Sở Ủy hé miệng cười, ở dưới màn đêm đen âm u kia lộ ra vẻ đặc biệt mê người.

Khó có được một chuyến đi dạo, Trì Sính liền kéo Ngô Sở Ủy vào trong trung tâm thương mại đi dạo một chút.

Ngô Sở Ủy chọn một đôi giày, nhưng lại cảm thấy quá đắt.

“Cậu thử xem sao.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy tùy tiện đeo vào chân thử một chút, đi mấy bước phát hiện có chút không được tự nhiên, liền quay sang Trì Sính nói, “Hình như có chút không được vừa chân.”

Nhân viên cửa hàng bên cạnh nhắc nhở, “Là anh quên chưa buộc dây giày đó.”

Ngô Sở Ủy lúc đầu cũng không có ý định mua, cho nên cũng không kiên trì buộc dây lại. Kết quả vừa muốn ngồi xuống cởi ra, chân đã bị Trì Sính mang đến trên đầu gối của anh. Bàn tay Trì Sính ngoắc ngoắc quần quần vài cái nhanh chóng cột chắc dây giày cho Ngô Sở Ủy, vỗ một cái lên mông của cậu, “Đi lại thử xem nào.”

Ngô Sở Ủy lại đi một vòng, ngay lập tức thấy vừa chân, đến trước gương soi một cái, quần áo cũng vô cùng hợp với đôi giày.

Cúi đầu liếc mắt một cái, dây giày bị thắt chặt, có chút khó gỡ ra.

Lại ngẩng đầu lên, Trì Sính đã đi đến quầy tính tiền.

Nữ nhân viên bán hàng ở bên cạnh quay sang Ngô Sở Ủy hỏi, “Đó là anh trai cậu hả?”

Ngô Sở Ủy đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó qua loa tính gặt đầu.

Giọng nói êm ái của nhân viên bán hàng có chút ghen tỵ, “Thật tốt, tôi cũng muốn có một anh trai như vậy.”

Ngô Sở Ủy cười cười, “Chị có thể mơ.”

“.....”

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, Ngô Sở Ủy mới nhớ tới một việc, ánh mắt bèn nhón quét về phía Trì Sính.

“Anh lấy tiền đâu ra?”

Vừa mải mê nhìn giày mới, ngậy ra nên không phát hiện điểm khả nghi này.

Trì Sính thuận miệng nói, “Tiết kiệm, cậu cho tôi mười tệ tôi chưa từng tiêu qua.”

“Nói điều!” Ngô Sở Ủy mắt lộ ra tia sáng, “Chỉ bằng mười tệ tiền tiêu vặt, anh có tiết kiệm nửa năm cũng không đủ tiền mua đôi giày này! !” (Quả là ghê gớm)

Trì Sính lại nói, “Vừa mới phát tiền lương.” (Đời ba ba coi như xong..)

“Anh khi nào thì được phát lương? Sao tôi lại không biết? Vừa mới phát hay sao? Có phải lén lút tiêu tốn mấy ngày nay rồi không hả?” Ngô Sở Ủy vừa thẩm vấn Trì Sính vừa xoa xoa nắm đấm.

Trì Sính vẻ mặt không thẹn với lương tâm, “Thực sự là vừa mới phát, không tin cậu gọi điện thoại hỏi tiểu Trương.”

Ngô Sở Ủy vẫn không tin, tiếp tục hướng Trì Sính nóng nảy bạo lực.

“Đừng nghịch.”

Trì Sính nổi giận quát một tiếng, muốn dọa cho Ngô Sở Ủy sợ, kết quả không dọa được, lại tự tìm đến một trận túi bụi đánh đấm. Trì Sính đem giữ khuỷu tay cậu lại, nghe răng hunh hân cười.

“Cậu dám trên đường đánh tôi hả? Có phải muốn tìm ‘thao’ hay không?”

Ngô Sở Ủy không sợ hãi chút nào cãi lại, “Anh có thể ‘thao’ tôi, nhưng anh phải đem toàn bộ tiền lương tháng này nguyên xi không mất một đồng giao ra đây.”

Hai người đang âm ỉ huyên náo vui vẻ, thì bảy tám chiếc xe sang trọng lái tới, bước xuống tất cả đều là thanh niên trẻ tuổi. Ngô Sở Ủy vẫn còn liếc mắt nhìn Cương Tử, bên cạnh cậu ta rất nhiều anh em kẻ vai sát cánh đi qua bên này.

Ngô Sở Ủy quay sang Cương Tử vẫy vẫy tay.

Cương Tử kinh ngạc ngạc nhiên, “Hai người cũng ở đây hả?”

Cậu ta vừa nói như vậy, mấy người anh em đi cùng cậu ta mới nhìn sang Trì Sính, đều tấm tắc chào hỏi.

Những người này đều là anh em huynh đệ thân thiết của Trì Sính, bình thường trước đây rất hay cùng uống rượu đánh bài, từ lúc Trì Sính cùng ở với Ngô Sở Ủy, rất ít liên lạc với bọn họ. Bữa tiệc nào Trì Sính cũng từ chối, giấy mời đến mấy buổi vũ hội cũng ít đi nhiều, cho nên cũng rất nhiều anh em đã lâu không thấy Trì Sính.

“Trì thiếu gia, đây là ai vậy?” Một người đàn ông chỉ vào Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính kéo Ngô Sở Ủy ôm vào trong lòng, rất khí phách nói với bọn họ, “Đây là vợ tôi.”

Tên mặt vuông đứng cạnh Cương Tử trêu chọc: “Lại đổi người mới à?”

“Cái gì mà lại thay đổi hả?” Cương Tử lườm cậu ta một cái, “Gia đình người ta tốt lành những hai năm rồi.”

Tên mặt vương còn có chút không thể tin được, “Hai năm chưa từng thay đổi?”

Nói xong, đem toàn thân Ngô Sở Ủy quan sát một phen, cuối cùng đưa ánh mắt dừng lại trên cái mũi của Ngô Sở Ủy, trong nháy mắt cười híp mắt đổi giọng, “Cái này cũng đúng, nếu là tôi, tôi cũng không bỏ được.”

Nói xong muốn đem tay đưa tới sờ một cái, lúc này bị Cương Tử ngăn lại.

Cậu ta còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, vì trước kia vợ của Trì thiếu gia cũng đều tùy tiện sờ mó, tùy tiện chơi. Trì Sính vẫn cứ bỏ qua, chỉ cần anh ta gạt đầu, muốn ‘thao’ cũng không vấn đề gì.

“Sờ một cái cũng không được?”

Cương Tử nhỏ giọng nói bên tai anh ta, “Người này không thể động vào.”

“Ôi, thật hả?” Biểu cảm của tên mặt vương rất bất ngờ, “Không phải nói Trì thiếu gia chỉ đối đãi với Uông..... Uông gì đó như vậy thôi hả?” (Thằng chó này muốn chết mà.. Ông nội tìm 100 con chó đực ‘thao’ chết cả nhà này... *Thú tính nổi lên*)

“Không phải người đơn giản đâu. Cương Tử dùng sức vỗ một cái lên vai tên mặt vương,” Người này so với người kia còn nguy hiểm hơn nhiều.”

Còn nguy hiểm hơn nhiều sao? Vừa nghe lời này, tên mặt vương vội vàng đem tay vòng qua thăm dò.

Một mực không để ý, cười trêu chọc cùng Trì Sính, “Đem vợ của cậu cho tôi mượn chơi hai ba ngày, mắt to mũi to, thật sự làm tôi rất thích.”

Vừa mới nói xong, bị một đấm hung hăng xông thẳng vào mặt, cứng rần làm cho anh ta lùi lại phía sau mấy bước. Còn chưa kịp đứng vững, Ngô Sở Ủy lại một đạp càn quét xương sườn, giày vừa mới mua, đập người kia gió rít vi vu theo, phải nói vô cùng tàn bạo.

Ngô Sở Ủy thật không phải là thất lễ, cậu đã sớm không vừa mắt người đàn ông này. Từ lúc Trì Sính giới thiệu cho cậu đã bắt đầu thấy khó chịu, người này liên nhìn cậu bằng con mắt lé vô cùng ti tiện, từ đầu đến chân soi mói đặc biệt làm người khác chán ghét, còn chưa kể đến mấy lời thiếu tôn trọng của anh ta.

Kỳ thực người này không xấu, mắt anh ta lé nhìn người chính là thói xấu từ nhỏ hình thành, nhìn ai hằn cũng như vậy. Trước đây anh ta đã lái xe cho Trì Sính ba năm rồi sau này Cương Tử mới là người tiếp theo làm tài xế cho anh, quan hệ của Trì Sính và anh ta rất thân.

Ông anh mắt lé bị Ngô Sở Ủy đánh cho gào khóc kêu la, thái độ nhìn Trì Sính xin giúp đỡ.

“Trì thiếu gia, cậu không quản cậu ta đi!”

Trì Sính yếu ớt cười, “Tôi cũng không quản được.” (Gặp phải cướp rồi anh mắt lé mặt vương ơi..)

Nói xong, để cho người khác châm thuốc cho, đứng bên ngoài rất hăng hái nhìn.

Ngô Sở Ủy có mấy chiêu đánh vô cùng đẹp, giống như con báo hoang ngang tàn sẵn mồi vậy, vừa rồi còn dựa vào bờ vai của Trì Sính ủy khuất nhỏ nhẹ thật sự ai không biết còn tưởng hai người khác nhau. Cậu chính là như vậy, đối với người quen của Trì Sính cậu có thể nhẫn nhịn hơn nữa. Nhưng nếu có bất cứ ai mạo phạm đến cậu, cậu nhất định phải đòi lại gấp trăm lần.

Ánh mắt thâm thúy của Trì Sính nhìn chăm chú vào Ngô Sở Ủy dáng người đẹp trai thấy đặc biệt say mê.

Ngô Sở Ủy đơn giản đánh vài cái như vậy, rõ ràng muốn tuyên bố với những người kia, Ngô gia gia không phải là người chúng mày có thể trêu ghẹo đùa giỡn.

Sau khi đánh xong, Trì Sính đem ông anh mắt lé kéo lên. Lại vừa nắm trên vai Ngô Sở Ủy kim lại, cười nói, “Tốt lắm!”

Nói xong, quay sang mọi người phát tay, ôm Ngô Sở Ủy rời đi.

250. Chương 250 - Ăn Không Dậy Nổi

Buổi tối, Ngô Sở Ủy vừa mới nằm vật xuống giường, điện thoại di động vang lên.

Số này là của ai vậy nhỉ?..... Do dự một chút, trong nháy mắt Ngô Sở Ủy liền nhận.

Một giọng trẻ con từ trong điện thoại di động truyền ra, Ngô Sở Ủy trong nháy mắt kích động.

“Cháu là Đâu Đâu, mẹ không ở đây, cháu lên gọi điện thoại cho chú.”

Ngô Sở Ủy vội vã trả lời, “Chú biết, chú biết.”

Đâu Đâu lại nói, “Chiều nay, mẹ muốn đi thăm dì Tiểu, nhà dì ở phòng số 602 tòa nhà số 2 khu số 3 ở khu đô thị Tân Vương. Cháu sẽ bảo mẹ và dì Tiểu đi mua đồ ăn cho cháu, chú thừa dịp họ đi ra ngoài đến tìm cháu được không?”

“Được, được, được.” Ngô Sở Ủy vội vàng đồng ý, “Cháu nhắc lại địa chỉ xem nào, vừa chú nghe không rõ, khu đô thị Thịnh Vương, khu nào tòa nhà nào số phòng bao nhiêu.... tút....”

Ngô Sở Ủy bên này không nghe được đáp lại, Đâu Đâu bên kia điện thoại liền cúp.

Trì Giai Lệ cầm điện thoại di động, thấy dãy số đó, ánh mắt uy nghiêm bắn xuyên qua.

“Mày giỏi lắm, người nhỏ, nhưng mưu kế không hề nhỏ!”

Đâu Đâu chu mỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ủy khuất, “Là mẹ cố gắng chia rẽ bọn con, làm chúng con nhớ nhưng không thể gặp nhau.”

Trì Giai Lệ tức giận đến sắc mặt đại biến.

“Tao thì đang buồn bực, cậu ta thì tốt rồi, vậy mà chúng mày lại còn nhớ nhung cậu ta như thế hả? !”

Đâu Đâu nói, “Ánh mắt của chú ấy vừa to vừa sáng, còn có thể tỏa ra ánh sáng.”

Thế giới của trẻ con vĩnh viễn như vậy vô cùng khó hiểu, và không thể nào lý giải được.

Trì Giai Lệ còn chưa lên tiếng, Quyển Quyển ngồi ở một bên lại lên tiếng.

“Chú ấy đối với bọn con vô cùng tốt.”

Trì Giai Lệ hừ lạnh một tiếng, “Chúng mày mới ở đó có vài ngày thôi mà? Hắn có thể đối với chúng mày tốt như thế nào?”

“Chú ấy luôn để bọn con ngủ cùng với chú ấy, mỗi khi chúng con đói bụng, chú ấy cũng không mắng không đánh bọn con. Đồ ăn ngon chú ấy đều để lại cho bọn con ăn, chú ấy bình thường đều ăn đồ thừa của bọn con, chưa bao giờ chê bọn con bẩn.”

Sắc mặt của Trì Giai Lệ biến sắc, ấn tượng của cô đối với Ngô Sở Ủy vẫn dừng lại ở cái ngày ăn cơm chung của họ, với cô cậu vô cùng giả tạo, đương nhiên sẽ không tin tưởng Quyển Quyển nói.

Không nhịn được phát phát tay, nói, “Đi, đi, đi, không nhiều lời, đi về phòng ngủ nhanh cho tao.”

.....

Ngô Sở Ủy vẫn đang suy nghĩ vừa rồi Đâu Đâu nói cái địa chỉ gì, khu đô thị Thịnh Vương,.....số nhà bao nhiêu? Đường như là three, đó chính là khu số 3....tòa nhà số 2....còn về cái số nhà bao nhiêu thì Ngô Sở Ủy không có nghe rõ, có điều không sao cả, thông tin trước mặt đều tường tận như vậy, đến gõ cửa ắt sẽ biết.

Đang nghĩ ngợi, Trì Sính đẩy cửa đi vào.

Ngô Sở Ủy cười quay sang Trì Sính nói, “Vừa rồi Đâu Đâu gọi điện thoại cho tôi.”

“Nói cái gì?” Trì Sính thuận miệng hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Nó bảo ngày mai muốn cùng mẹ nó đi đến nhà bạn chị Giai Lệ, sau khi đến nó sẽ tách mẹ nó ra, sau đó tôi thừa dịp có cơ hội liền đi tìm nó. Anh nói xem trẻ con bây giờ thông minh thật, mới có ba tuổi còn nghĩ được như thế, nhớ tôi lúc ba tuổi....”

Trì Sính mở túi Ngô Sở Ủy, tùy tiện lật hai cái, lật tới lấy ra cái hóa đơn mua sắm trong siêu thị, sắc mặt thay đổi.

“Này, anh có nghe tôi nói không vậy?” Ngô Sở Ủy ở bên cạnh gào to một tiếng.

Trì Sính ung dung thản nhiên đem tờ hóa đơn cất đi, quay đầu sang bên Ngô Sở Ủy ừm một tiếng.

Sáng ngày hôm sau, Trì Sính bảo với cậu anh bạn việc cả ngày, rồi lái xe về nhà ông bà Trì. Lúc này trong nhà không có ai, cảnh vệ đang ngồi ở trong phòng canh gác nhàn nhã chơi điện thoại. Bên cạnh chất đầy đồ ăn vặt, tất cả đều là Ngô Sở Ủy mang tới, đã bị anh ta ăn mất một ít. Lúc này tay đang nhặt mấy thanh chocolate lấy ra.

Trì Sính đẩy cửa đi vào tên cảnh vệ thấy anh mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Anh là....”

Trước đây cảnh vệ để cho Đâu Đâu bị bắt đi đã bị Trì Viễn Đoan xa thải người cảnh vệ này là người mới, đối với Trì Sính cũng chỉ thấy rất quen, chỉ cảm thấy bộ dáng của anh và cách ăn mặc của anh cũng đoán được ngay là con trai lãnh đạo.

Trì Sính không nói chuyện, trầm mặt mở túi đồ ăn vặt và mang tờ hóa đơn ra so sánh đối chiếu.

Người cảnh vệ này quay sang tên cảnh vệ bên cạnh hỏi thăm mới biết chính xác, xác định đây là Trì Sính lập tức cười làm quen với anh, “Anh muốn ăn cái gì cứ tùy ý chọn, dù sao cũng cũng không phải tôi mua.”

Ánh mắt âm u của Trì Sính nhìn về phía cậu ta, lẳng lặng hỏi, “Cậu muốn ăn cái gì?”

“Tôi muốn ăn cái gì?” Cảnh vệ bị hỏi sững sờ một lúc, “Tôi....Tôi cái gì cũng muốn ăn.”

Trì Sính lạnh lùng cười, cười đến tên cảnh vệ bỗng nhiên thấy ớn lạnh toàn thân.

“Vậy anh đem cái này mà ăn.” Trì Sính chỉ vào một túi lớn thịt lừa sốt.

Cảnh vệ vội vã xua tay, “Nhưng tôi ăn không hết, tôi vừa ăn cơm buổi trưa, ăn chút đồ ăn vặt là được.”

Trì Sính hất hất cằm, ý bảo cậu ta ăn.

Cảnh vệ đối diện với Trì Sính chỉ chốc lát cuối cùng bị khí thế của anh cường đại áp đảo, khó khăn ăn nửa miếng.”

“Ăn không được nữa.” (Sao cho nó ăn ngon thế..)

Trì Sính mặt không thay đổi nói, “Ăn.”

Cảnh vệ biết anh cố tình sinh chuyện, Trì Sính để cho cậu ăn không phải là ý tốt, nhất định là anh ta nhìn cậu không vừa mắt cố ý ‘chỉnh’ cậu. Cậu cũng sớm nghe nói về Trì Sính, người này thủ đoạn đặc biệt tàn nhẫn, ngay cả Trì lão gia cũng phải nể anh ta vài phần.

Để chịu ít tội, cảnh vệ cố nén khẩu vị khó chịu đem nửa miếng còn lại nuốt vào.

Sau khi ăn xong, cảm giác trong dạ dày đã không còn khe hở nào nữa, Trì Sính vẫn tiếp tục bắt cậu ta ăn tiếp.

Về mặt đau khổ của tên cảnh vệ xin tha thứ, nói ăn nữa sẽ bội thực mà chết.

Trì Sính không chút động lòng.

Cảnh vệ lại ăn một túi bánh ga-tô, cảm giác đã nghẹn đến tận cổ họng rồi.

Trì Sính vẫn cứ bắt cậu ta tiếp tục ăn.

Lúc này cảnh vệ nói cái gì cũng ăn không được nữa, Trì Sính tóm hàm cậu ta cứng rắn banh cổ họng cậu ta ra nhét đồ ăn vào, nhét đến tròng mắt cảnh vệ đều trợn ngược lên, túm lấy cách tay Trì Sính liều mạng nhéo nhéo gỡ ra.

Trì Sính đâm một đâm vào bụng cậu ta, vừa ăn bao nhiêu đồ thì toàn bộ ới hết ra. (Mày tưởng ăn của ba ba tao là sướng.)

Cảnh vệ lấy tay ôm bụng, vẻ mặt thống khổ cực độ.

Cậu ta nghĩ thế là xong rồi, nào ngờ Trì Sính lại tiếp tục đi ra lấy một túi bánh nướng, tiếp tục yêu cầu cậu ta ăn. (Cười chết mất)

“Trì thiếu gia, tôi biết sai rồi, tôi không nên ăn trong thời gian làm việc, sau này tôi không dám nữa.”

Trì Sính chỉ nói một chữ.

“Ăn.”

Cảnh vệ thấy ánh mắt của anh, vội vàng nhận lấy tiếp tục ăn.

Chờ cậu ta ăn đến không nhét được cái gì vào miệng nữa, Trì Sính lại một đấm lên bụng cậu ta, lúc này cậu ta ói cộng với nước mắt tất cả cùng ra một lần. Liên quỳ xuống cầu xin Trì Sính, anh đánh chửi tôi như thế nào cũng được, đừng bắt tôi ăn có được hay không?

Đáp án chính là, không, chỉ bằng cậu đem tất cả mọi thứ trong túi đều ăn cả đi.

Tên cảnh vệ cũng là không may mắn, Ngô Sở Ủy thực sự quá cẩn thận, mua toàn bộ đồ rất nhiều nhưng đều mang đóng gói chặt chẽ lại. Nhìn hai túi đồ ăn cũng không nhiều lắm, nhưng mở ra mới biết được quả thực nó nhiều như thế nào, nặng bao nhiêu.

Cảnh vệ ăn rồi ới, ới ra lại tiếp tục ăn, cuối cùng đem đồ ăn vặt hai ngày đều phun ra, ngay cả dịch mật cũng phun ra. Nôn đến sắc mặt trắng bệch, hai chân như nhũn ra.

Trì Sính bóp cổ của cậu ta, ánh mắt hung ác đâm thẳng vào con người cậu ta đến dần dần.

“Có những thứ cậu ăn được, có những thứ cậu không thể ăn được, sau này nhớ phân biệt rõ ràng.”

Nói xong, ấn đầu cậu ta xuống đồng cậu ta vừa ới ra, ngay cả quét dọn cũng tiết kiệm.

.....

Buổi chiều, Ngô Sở Ủy dựa theo địa chỉ Đầu Đầu cho, lái xe đến khu đô thị Thịnh Vượng. Tìm khu 3 tòa nhà thứ 2, vào thang máy lên tầng tầng 6. Ra khỏi thang máy có ba nhà, Ngô Sở Ủy nhấn chuông cửa nhà thứ nhất, nhà thứ nhất chỉ có một người. Mở cửa là một bà cụ, nhìn... ít nhất... cũng hơn bảy mươi tuổi.

“Xin hỏi nhà bà có phải là nhà Tiểu phu nhân hay không ạ?”

Bà cụ lắc đầu, “Không phải.”

Ngô Sở Ủy lại hỏi, “Hai nhà bên cạnh có ai họ Tiểu không ạ?”

“Nhà đối diện là nhà họ Vương, nhà bên kia đã chuyển đi rồi.”

Ngô Sở Ủy nghi ngờ đi xuống lầu, chẳng lẽ là nghe lầm? Không sai mà ! Chính là khu 3, chẳng lẽ không đúng tòa nhà thứ 2? Vì vậy, Ngô Sở Ủy lại đem tòa nhà 1 và tòa nhà 3 đều gõ cửa, lần nào kết quả cũng như nhau.

Kỳ quái, chẳng lẽ không đúng là cái khu đô thị này?

Ngô Sở Ủy lấy điện thoại di động ra, đem search tất cả các khu đô thị gần đây, khi cậu tìm thấy ‘khu đô thị Tân Vượng’ lúc này ánh mắt bình tĩnh. Đầu Đầu mới ba tuổi, phát âm không chính xác là rất bình thường, nói không chừng chính là ‘khu đô thị Tân Vượng’.

Nghĩ xong, Ngô Sở Ủy lập tức lên xe chạy đến khu đô thị đó.

Đầu Đầu và Quyển Quyển đang ở nhà dì Tiểu chơi, Đầu Đầu đột nhiên hướng Trì Giai Lệ nói, “Mẹ, con muốn ăn kẹo hồ lô.”

Trì Giai Lệ không nhịn được nói, “Không có.”

“Mẹ ra ngoài mua cho con một xâu.”

Trì Giai Lệ nghiêm mặt nói, “Ở đây là khu đô thị làm gì có bán kẹo hồ lô? Về rồi ăn.”

Đâu Đâu không nghe theo, dùng sức lôi áo Trì Giai Lệ nói, “Con phải ăn, con phải ăn.”

Trong chốc lát, Quyển Quyển cũng tới cổ vũ, nói cũng những lời giống như vậy.

Dì Tiểu nói, “Mình nhớ qua con đường này quẹo hướng đông, dưới cái cầu vượt thứ hai có một cửa tiệm có bán, không biết còn mở không, mình cũng lâu không đi qua đó mua. Cậu đi tìm một chút đi, hai đứa nhóc mới vất vả chịu đi chơi một chuyến, yêu cầu nhỏ này cậu cũng không thỏa mãn hay sao?”

Trì Giai Lệ không chịu nổi Đâu Đâu Quyển Quyển nhõng nhẽo miễn cưỡng chịu thua, vẫn là đứng dậy đi ra ngoài.

Dì Tiểu vội vã hỏi một câu, “Cậu có biết đường hay không?”

Trì Giai Lệ thản nhiên đáp lại một câu, “Mù đường!”

“Quên đi, mình đi chung với cậu vậy.”

Trước khi đi, dì Tiểu vẫn chưa yên tâm quay sang Trì Giai Lệ hỏi, “Đem hai đứa bé để ở nhà có được hay không? Hay là mình dẫn cả hai đứa nó cùng đi nhỉ?”

“Không cần.” Trì Giai Lệ hờ hợt nói, “Mình bình thường đều để hai đứa nó ở nhà một mình.”

“Dù sao cũng không đi xa mà.”

Hai người vừa đi, Đâu Đâu và Quyển Quyển lập tức vui mừng lăn qua lăn lại, Quyển Quyển hướng Đâu Đâu nói, “Mình qua cửa sổ nhìn mợ có được hay không hả?”

Đâu Đâu lập tức vỗ tay nhỏ bé của nó, “Được, được!”

Vì vậy, hai đứa bé đi tới bên cạnh cửa sổ, bởi vì cửa sổ rất cao, không đứa nào với lên được. Vì vậy Đâu Đâu liền mang đến mỗi đứa một cái ghế, cẩn thận từng li từng tí leo lên trên cửa sổ, thăm dò mà hướng đầu nhìn ra bên ngoài.

“Thấy được hay không?” Quyển Quyển hỏi.

Hai cái tay Đâu Đâu bám lên khung cửa sổ, thân thể nhỏ bé rướn lên phía trước thăm dò.

“Không thấy.”

Quyển Quyển nói, “Vây anh mau xuống đi, cẩn thận không ngã xuống.”

“Anh không sợ đâu!” Để thể hiện Đâu Đâu cố ý đem tay bỏ ra, “Em xem anh cũng không cần bám.....AAAAAA.....”

Lời còn chưa nói hết, Đâu Đâu tóm một cái rơi xuống bên ngoài.

251. Chương 251 - Thoát Chết Trong Gang Tắc

Ngô Sở Úy đi trên đường gặp phải kẹt xe, gần nửa tiếng sau mới đến khu đô thị Tân Vượng.

Lúc này, dưới tầng thứ số 3 đã có đám đông bảy tám người vây xem.

Ngô Sở Úy đem xe dừng lại ở ven đường, lòng tràn đầy nghi ngờ đi tới.

“Rốt cuộc có phải đứa bé hay không hả?”

“Tối om, tôi cũng thấy không rõ nữa, lúc đầu tôi còn tưởng rằng là túi rác treo ở đấy.”

“Mọi người xem, mọi người xem, đứa bé kia còn đang đạp chân kia!”

” Đó là chân người hay sao, sao lại đen như vậy hả? Trên cửa sổ còn có một đứa bé khác kia, có phải là món đồ chơi của nó hay không nhỉ?”

“....”

Ngô Sở Ủy theo tầm mắt của mọi người nhìn lên, lúc này trọn tròn cặp mắt. Chính là khu số 2 tầng số 6, có một hình dáng mờ ảo của thằng nhóc Đâu Đâu treo trên tấm lưới chống trộm cửa sổ. Quyển Quyển cũng đem hai cánh tay nhỏ bé đưa ra bên ngoài, nhưng bởi vì cánh tay quá ngắn, căn bản không kéo được Đâu Đâu, cho nên cấp bách đến khóc rống lên. (Tình anh em)

Ngô Sở Ủy căn bản không còn kịp suy nghĩ gì nữa, cấp tốc chạy vào trong tòa nhà, trong thang máy có người, cậu trực tiếp leo thang bộ. Một bên chạy vội vàng, một bên cầm điện thoại cho cứu hộ cầu cứu.

Điện thoại tắt, Ngô Sở Ủy đã vọt tới căn nhà kia, dùng sức đập hai cánh cửa, kết quả không đá văng được. Dì Tiểu sợ hai đứa chạy loạn khắp nơi, liền đem cửa từ bên trong khóa trái. Quyển Quyển vóc dáng thấp lùn nhỏ bé, hơn nữa hoảng sợ quá độ, căn bản mở cửa không ra, dưới tình thế cấp bách Ngô Sở Ủy lại chạy tới nhà hàng xóm.

May là, nhà hàng xóm có người, nghe được Ngô Sở Ủy kể qua tình hình, lập tức mở cửa để cho cậu ta đi vào.

Cùng lúc đó, xe của Trì Giai Lệ cũng chậm rãi lái vào khu nhà.

Ngô Sở Ủy từ ban công nhà hàng xóm thò đầu ra, thấy chỉ có một phần vai của Đâu Đâu còn ở trên lồng bảo vệ cửa sổ, còn lại toàn bộ người treo lơ lửng giữa trời. Mặc dù Đâu Đâu da đen nhìn không ra sắc mặt thay đổi ra sao, Ngô Sở Ủy vẫn có thể biết được tình hình của nó thông qua tiếng khóc, cảm giác được thằng nhóc đang khó thở, thời gian dài như thế xuống phía dưới rất dễ phát sinh hít thở không thông.

Ngô Sở Ủy không để ý kiến nghị và phản đối của người hàng xóm, dưới tình huống không bất cứ một cái gì bảo vệ, dây thừng không có, trực tiếp từ cửa sổ nhà anh ta trèo ra ngoài, cẩn thận từng li từng tí di chuyển hai chân, hướng tới gần Đâu Đâu.

Lúc này Trì Giai Lệ cũng vọt vào trong nhà, chạy đến trước cửa sổ thò tay cố với để kéo Đâu Đâu. Nhưng bởi vì vị trí quá thấp, mà lại bị kẹp rất chặt, Trì Giai Lệ làm mọi cách cũng vẫn không lôi được cậu con trai ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn thằng bé ngột ngạt khuôn mặt nhỏ nhắn oa oa khóc lớn.

Làm sao bây giờ? Trì Giai Lệ gặp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Đúng lúc này, như trong phim Hollywood một người nhện đột nhiên xuất hiện ở trước mặt của cô. Chỉ có điều người nhện này không có nhanh nhẹn, di chuyển vô cùng vụng về và vất vả.

Trì Giai Lệ thấy Ngô Sở Ủy tay trần hờ hững treo trên quạt thông gió tầng sáu, chỉ dựa vào một ống xả, muốn vươn ra hơn 1 mét, không khỏi không sợ hãi.

Bởi vì Trì Giai Lệ không thể túm Đâu Đâu lên, Đâu Đâu càng thêm kích động, vốn là cánh tay nhỏ bé cầm lấy song sắt cũng bắt đầu lay động, chân nhỏ không ngừng đập loạn xạ.

Oa một tiếng.

Con người của Trì Giai Lệ cau lại như sắp nứt ra, một vai Đâu Đâu trượt xuống phía dưới song sắt, chỉ còn lại một bên vai còn lệch qua song sắt. Nếu như còn không nắm chắc, rất có khả năng chỉ còn lại một cái đầu kẹt ở phía trên, đến lúc đó tình huống sẽ vô cùng nguy hiểm.

(Vấn đề này không biết có cứu được Đâu Đâu và chuyện tình dâm dục của ba ba hay không???)

Đội cứu hộ chậm chạp mãi không chịu đến, Trì Giai Lệ chỉ có thể đem hy vọng duy nhất gửi gắm trên người Ngô Sở Ủy.

Khoảng cách của Ngô Sở Ủy chỉ còn tầm hai bước nữa là đến chỗ Đâu Đâu, vào thời điểm này, tuyệt đối không thể để xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

Cho nên cậu ta một bên di chuyển một bên cố trấn an Đâu Đâu.

Bình tĩnh, bình tĩnh dùng tiếng anh nói như thế nào?

Trong đầu Ngô Sở Ủy nhanh chóng lóe ra một cụm từ mơ hồ, liền lớn tiếng hướng Đâu Đâu gào, “Get-down!”

Trì Giai Lệ vừa nghe xong khuôn mặt liền tái xanh.

“Là Calm-down không phải là Get-down, Get-down ý là nhảy xuống ! !”

(Mặc dù đang cấp bách nhưng em vẫn phải cười.)

Ngô Sở Ủy vì câu nói sai sợ đến run người thiếu chút nữa buông lỏng tay, việc làm cho cậu trở nên can đảm không sợ hãi một chút nào chính là, cái vai nhỏ bé của Đâu Đâu đang trượt xuống phía dưới. Trì Giai Lệ vốn không ý thức được rằng Đâu Đâu liều mạng chấp hành mệnh lệnh ‘Nhảy xuống’ như vậy, thằng bé giãy giụa kịch liệt, thân thể nhỏ bé bùng lên một sức mạnh phi thường, chỉ còn một cái đầu kẹt trong song sắt.

Biết rõ bản thân Đâu Đâu không còn cầm cự được bao lâu nữa liền có thể rơi xuống.

Ngô Sở Ủy gần như bay lên vượt qua khoảng cách hai bước này, tay nắm lấy song sắt trong nháy mắt, toàn bộ lồng sắt bảo vệ cửa sổ đều phát ra rung động kịch liệt. Thân thể Đâu Đâu đang đưa một trận, Ngô Sở Ủy mạo hiểm bản thân, đưa tay kéo Đâu Đâu vào.

Lúc này, Đâu Đâu chỉ có nửa cái đầu kẹt lại trong song sắt bảo vệ cửa sổ, chỉ cần chậm một phút liền rơi xuống.

Trì Giai Lệ vừa mới thở ra một cái, lại không chịu được nhìn Ngô Sở Ủy mà mồ hôi lạnh tuôn ra ầm ầm.

Dì Tiểu cầm đến một cái búa sắt, muốn đem song sắt đập ra.

Nhưng là bởi vì khoảng cách xa, lực độ nắm giữ không ổn, nếu không may đập lệch sẽ làm cho tình hình của Đâu Đâu nguy hiểm hơn, cho nên chỉ có thể dây dưa như vậy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tiếng khóc của Đâu Đâu càng ngày càng nhỏ, Ngô Sở Ủy mơ hồ cảm giác đầu của nó đã bị song sắt đè ép biến dạng, nếu không nó giải thoát cấp tốc khả năng rất cao sẽ để lại hậu quả nghiêm trọng.

Nhưng đội cứu hộ đến bây giờ còn chưa chạy đến.

Ngô Sở Ủy chỉ có thể điều chỉnh tư thế, một cái cánh tay giữ Đâu Đâu lại, lại dùng cái tay kia nín song sắt. Tay kia đón cây búa, bắt đầu dùng hết sức lực toàn thân một chút một chút đập cái song sắt.

Mỗi đập của Ngô Sở Ủy làm cái lồng bảo vệ cửa sổ kịch liệt chấn động một cái, cậu phải tiêu hao thể lực lớn hơn cố gắng đỡ trọng lượng hai người. Lồng bảo vệ cửa sổ mở rộng từng chút từng chút một, Ngô Sở Ủy suýt chút nữa thì ngã xuống.

Cuối cùng, lồng bảo vệ cửa sổ cũng bị méo lệch, khe hở cũng lớn hơn vừa vặn ngang một đứa bé. Ngô Sở Ủy đem Đâu Đâu chậm rãi nâng lên trước cửa sổ, Trì Giai Lệ kích động không thôi mà đón lấy.

Nhưng Ngô Sở Ủy tình trạng đã kiệt sức, hoàn toàn không còn sức lực tiếp tục đập, chỉ có thể treo ở bên ngoài chờ đội cứu hộ đến giúp đỡ.

Lúc này, xe cứu thương tới trước, Trì Giai Lệ muốn cấp bách đem con trai lên trên xe cứu thương. Trước khi đi hướng Ngô Sở Ủy nhìn một cái, nói, “Tôi đi trước, cậu chú ý an toàn.”

Ngô Sở Ủy vội vã thúc dục một câu, “Chị đi nhanh đi.”

Trì Giai Lệ lên xe cứu thương, một bên vội vàng hỏi tình hình con trai, một bên gọi điện cho Trì Sính.

“Mày ở đâu?”

Trì Sính nói, “Đơn vị.”

Trì Giai Lệ đem tình huống vừa rồi nói cho Trì Sính nghe, điện thoại Trì Sính bên kia ngay lập tức cúp.

Xe cứu thương ngay lập tức chuyển bánh, Trì Giai Lệ lại hướng ngoài cửa sổ nhìn lướt qua, thấy Ngô Sở Ủy không nhúc nhích treo ở bên trên, tâm tình trở nên hết sức phức tạp.

Trì Giai Lệ vừa đi, bốn phía Ngô Sở Ủy cũng chỉ còn lại có một đám đông không quen biết vây lại xem.

Không biết là vì vừa rồi thể lực tiêu hao, hay là mới ý thức tới tình huống nguy hiểm, hai cái cánh tay Ngô Sở Ủy bắt đầu không khống chế được mà run run. Cậu nỗ lực di chuyển đến vị trí làm giảm áp lực lên cánh

tay, kết quả một chân chuyễn qua trên song sắt mới vừa rồi bị búa sắt đập cong, mắt thẳng bằng đập hệt, cả người trượt xuống phía dưới.

Mọi người vây xem hô lên một tiếng kinh hãi.

Hai cái tay của Ngô Sở Ủy liều mạng nắm lấy song sắt, cả người treo trên lơ lửng giữa trời, chỉ dựa vào hai cái tay chống đỡ trọng lượng toàn thân. Cậu cố gắng đu đưa thân thể, dùng chân đạp vào bờ tường, trèo lại lên hàng rào phòng vệ. Nhưng bởi vì vừa rồi thể lực tiêu hao quá lớn, Ngô Sở Ủy căn bản không đủ sức khỏe để hoàn thành động tác yêu cầu kỹ thuật cao này, chỉ có thể lộ vẻ khó khăn như thế. (Mấy cái người đứng xem cứ như búp bê không bằng...)

Cầu xin xe cứu hộ đến nhanh nhanh một chút.

Một phút trôi qua, Ngô Sở Ủy có phần không chịu nổi. Cánh tay cất lực nổi gân xanh, một tay vừa vặn nắm trên song sắt bị đập biến dạng lúc vừa rồi, thanh sắt cắt vào tay cậu một vết thương lớn. Vết thương càng ngày càng sâu máu chảy tốc độ càng lúc càng nhanh, đem cả mặt Ngô Sở Ủy và vai đều nhuộm thành đỏ.

Tuy rằng trước cửa sổ cũng có người nỗ lực túm kéo Ngô Sở Ủy, nhưng cũng chỉ có thể nâng lên một ít, chủ yếu vẫn dựa vào sức lực của Ngô Sở Ủy. Một khi Ngô Sở Ủy buông tay, khả năng lớn vô cùng là ngã xuống.

Máu trộn với mồ hôi, làm đường nhìn của Ngô Sở Ủy trở nên mơ hồ.

Thấy không rõ người trước mắt là ai, liên liền dùng hết sức lực hướng anh ta nói, “Mặt mã kho bạc của tôi là 842506, chỉ có thể nói cho Trì Sính.....một mình anh ấy.” (Tiếc là chồng không nghe được.)

Anh trai kia túm Ngô Sở Ủy xấu hổ vuốt mồ hôi, giờ là thời nào rồi mà tiền còn gửi kho bạc hả?

Đơn vị Trì Sính Trì Sính cách nơi này không có xa lắm, nhưng kẹt xe vô cùng nghiêm trọng, xe cứu hộ thì đang ở bên phía trước chắn đường, Trì Sính trực tiếp chạy tới, đội cứu hộ đã nhanh đi xuống xe, mang phương tiện chạy đến nơi, thì Trì Sính so với bọn họ đến sớm hơn năm phút.

(Quá là cầu huyệt đi..bọn công an, cứu hộ.. bla bla là bọn vô dụng nhất trong phim trong truyện..)

Từ tầng một, bước chân của Trì Sính căn bản không dừng lại, một mạch chạy lên tầng sáu.

Ngô Sở Ủy lúc này đã ý thức không còn minh mẫn, đầu vang lên ong ong, hoàn toàn là dựa vào nghị lực phi thường mà chống đỡ.

Trì Sính trực tiếp chạy đến giữa nhà hàng xóm, từ trước cửa sổ nhảy ra, rất nhanh trèo lên vị trí Ngô Sở Ủy.

“Bảo bối, kiên trì một lúc nữa.” (Khóc cmn rồi.. một câu bảo bối của ba ba làm con khóc luôn..)

Ngô Sở Ủy nhìn không thấy bất cứ cái gì, thế nhưng trong ánh mắt chợt hiện khuôn mặt kiên nghị trầm ổn của Trì Sính.

Môi run lên, lồng ngực bộc phát ra sức mạnh điên cuồng, mạnh mẽ chống đỡ hai giây cuối cùng.

Trì Sính một tay ôm lấy cậu.

Không cần bất cứ dụng cụ cứu hộ nào, trực tiếp dùng đầu đập song sắt điên cuồng, sức bộc phát kinh người làm cho ông anh ở cửa sổ kia sợ hãi. Một cái khe hở lớn bỗng chốc xuất hiện ở trước mặt của anh, theo sau đó Ngô Sở Ủy được đẩy lên.

Hai cái chân của Trì Sính còn chưa kịp đứng vững, liền ôm Ngô Sở Ủy lao xuống tầng dưới.

Lúc này, ba nhân viên cứu hộ vừa mới chạy đến tầng ba, bởi vì chặn đường lao xuống của Trì Sính nên bị anh lập tức đánh bay, suýt chút nữa thì từ tầng ba lăn xuống tầng một.

Kỳ thực thân thể Ngô Sở Ủy không chịu tổn thương nào nghiêm trọng, chỉ là vì tiêu hao thể lực và căng thẳng quá độ làm cho cậu tạm thời hôn mê.

Run run rất lâu mới cố sức nói một câu.

“Nhanh lên đến xe của tôi lấy thẻ ngân hàng ra đây, vừa rồi tôi đem mặt mã nói cho người ta.”
(Vừa khóc giờ thì cười 30 phút.)

252. Chương 252 - Ăn Cây Táo Rào Cây Sung

Hai cái tay của Ngô Sở Ủy đều bị thương, tay trái chỉ trầy da đôi chút. Tay phải nặng hơn một chút, miếng sắt đâm vào, khâu hơn mười mũi. Từ lúc vệ sinh vết thương đến lúc băng bó kết thúc Ngô Sở Ủy liên tục trong tình trạng hôn mê, thẳng đến sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Sau khi tỉnh lại thấy Trì Sính ngồi một mình ở bên cạnh giường bệnh, vẻ mặt xám xịt, nguyên nhân đại khái là tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt.

Trì Sính hỏi, “Thấy đỡ chút nào chưa?”

Ngô Sở Ủy ngoại trừ xương khớp thấy bủn rủn, bàn tay hơi đau, cũng không cảm thấy có cái gì không ổn.
“Còn có, chính là trong người có một chút thú vị.”

Ánh mắt Trì Sính tức giận mà không phải giận nhìn cậu, trong giọng nói xen lẫn một chút ‘khóisúng’.

“May mới chỉ có một chút thú vị, nếu mà thấy rất thú vị có khi đi cả cái thành phố này mà hành hiệp trượng nghĩa hử?”

Ngô Sở Ủy bĩu môi, “Nếu là cháu người khác tôi cũng không xía vào, quan trọng đó là cháu ngoại anh đó! Hơn nữa còn là tôi treo ra phía bên ngoài cửa sổ không may xảy thật sự xảy ra chuyện không phải tôi tội thêm một bậc hay sao?”

Trên mặt của Trì Sính không có biểu hiện ra ngoài, kỳ thực trong lòng rất xúc động. Chỉ là để cậu chịu mạo hiểm lớn như vậy, làm cho anh có chút khó có thể chấp nhận. Đêm qua anh mơ màng ngủ, vẫn còn mơ thấy Ngô Sở Ủy buông tay, sau khi tỉnh dậy toàn thân đều là mồ hôi lạnh. Thấy cậu không sao nằm ở bên cạnh, trong lòng mới dễ chịu đi một chút, nghỉ lại mà sợ.

Nhưng mà cũng may là người nào đó phúc lớn mạng lớn, treo trên cửa sổ lâu như vậy còn có sức lực sợ Trì Sính oán trách mà gắng sức.

Trì Sính cười cười nhéo một cái lên má Ngô Sở Ủy, nói, “Được rồi, nhà của chúng tôi nhận của cậu một đại ân, tôi thay mặt mười tám đời tổ tông cảm ơn cậu.”

Ngô Sở Ủy vừa nghe lời này, trong lòng lập tức dễ chịu.

“Đâu Đâu thế nào rồi. ? Anh đi thăm nó chưa?”

Trì Sính nói, “Thằng ranh rất khỏe! Ngày hôm qua ở bệnh viện chiếu chụp đầy đủ cả, không vấn đề gì cả. Ngoại trừ cổ và vai xây sát một chút da, còn lại tất cả bộ phận đều rất tốt, không ảnh hưởng gì.”

“Tôi chỉ sợ nó lưu lại bóng ma trong lòng.” Ngô Sở Ủy nói.

“Ba tuổi còn không biết gì hay sao, buổi tối ngày hôm trước lúc đưa đến bệnh viện còn không ngừng run rẩy, sáng sớm hôm nay đã chạy nhảy vui vẻ.”

Ngô Sở Ủy thăm thở phào một cái, lại hướng Trì Sính hỏi, “Anh tối hôm qua ngủ không ngon sao?”

Không phải ngủ không ngon, mà căn bản không ngủ, Trì Sính nói, “Cậu ngủ hay lật người, nghiêng người liên tục tới vết thương trên tay, đụng tới vết thương liền khóc, tôi làm sao mà ngủ?”

“Tôi còn khóc?” Ngô Sở Ủy không dám tin tưởng.

Kỳ thực đây đều là phán đoán của Trì Sính, anh ta nghĩ Ngô Sở Ủy đụng tới vết thương sẽ rên rỉ, cho nên cả đêm chưa từng để cho cậu ta đụng tới vết thương. Chỉ cần bên này Ngô Sở Ủy có động tĩnh gì lớn, Trì

Sính nhất định sẽ đem hai cái tay Ngô Sở Ủy bảo vệ, cho nên Ngô Sở Ủy một đêm đều ngủ được rất ngon, ngay cả lông mày cũng chưa từng nhăn lại.

(Ồn nhu, quá là ôn nhu đi. .)

Tay của Ngô Sở Ủy toàn bộ bị băng gạc quấn lấy, vẻ mặt lộ ra vẻ rầu rĩ.

“Hai cái tay đều không thể dùng, thật sự bất tiện mà!”

Trì Sính nhếch miệng cười, “Tôi có thể giúp cậu cởi.”

Ngô Sở Ủy tức giận đập Trì Sính một cái, “Ai nói với anh việc ấy hả!”

“Không lộn xộn.” Trì Sính đem chân Ngô Sở Ủy đuổi trở lại, “Nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Ngô Sở Ủy nói, “Anh cũng ngủ một lúc đi mà.”

“Không vội, về nhà sẽ ngủ.”

Ngô Sở Ủy ngẫm nghĩ nửa giây, tự nhiên nói, “Buổi chiều thì có thể xuất viện.”

Nào ngờ Trì Sính ở bên cạnh nói, “Sớm thế.”

“Ở đây có gì thú vị hả?” Ngô Sở Ủy không hiểu, “Tôi cũng không gãy xương hay tổn thương nội tạng, chỉ bị thương ngoài da, Khương Tiểu Soái cũng có thể giải quyết cho tôi. Ngày trước trán tôi bị gạch đập vào như vậy, sau khi Khương Tiểu Soái xem cho tôi xong một chút sẹo cũng chưa từng lưu lại.”

Trì Sính khẽ cười một tiếng, “Đều là da chết, còn có thể lưu lại sẹo hay sao?”

“Tôi mặc kệ, dù sao tôi cũng không ở nơi này, tôi phải về nhà.” Ngô Sở Ủy nói.

Thái độ của Trì Sính rất mạnh mẽ cứng rắn, “Cậu bây giờ vẫn không thể về.”

“Vì sao?”

Trì Sính nói, “Bọn họ còn chưa đến bệnh viện hỏi thăm cậu, nói với cậu một tiếng cảm ơn, cậu dựa vào cái gì mà phải về? Cứ ở đây nghỉ ngơi cho tôi, lúc nào họ tới lúc đó chúng ta về! Bọn họ vẫn cố tình không đến, cậu cứ ở đây nghỉ ngơi!”

Ngô Sở Ủy rất nóng nảy, “Tôi ở đây nghỉ ngơi không tốn tiền nằm viện hả! Vì mấy câu khách khí đó, tốn nhiều tiền như vậy, tôi thừa tiền hả?”

“Cậu quá đần độn.” Trì Sính búng một cái lên trán Ngô Sở Ủy, “Bây giờ cậu mà về mới thật sự thua thiệt đó.”

Ngô Sở Ủy thần sắc cứng lại, tiếp theo bỗng nhiên hiểu ra vấn đề lớn, khóa miệng trong nháy mắt liền nhếch lên.

“Anh thật xấu xa! Quá thất đức! Anh như vậy mà ‘cúi chỏ hướng ra ngoài’, ngay cả người nhà cũng tính toán! Ba mẹ anh cực khổ hơn nửa đời người nuôi anh lớn lên lại thành một tên sói mất trắng!” (bạch nhãn lang)

Nhưng Ngô Sở Ủy lại rất thích con ‘sói mất trắng’ Trì Sính này, cầm nhón ở trên vai của anh cọ cọ chà xát một trận, khỏi phải bàn cãi bộ dạng vô cùng dâm dăng.

Trì Sính nói, “Cậu vì bọn họ suýt mất đi nửa cái mạng, tôi để cho bọn họ mất đi ít tiền cũng không phải là quá đáng.”

.

Sáng sớm Đâu Đâu ở trong phòng bệnh âm ỉ một trận, sau lại bị bà ngoại nó ôm ru ngủ. Trì Giai Lệ dẫn Quyển Quyển ra ngoài mua đồ ăn trưa, trên đường đi quay sang thẳng bẻ hỏi chuyện, “Anh trai con lúc từ trên cửa sổ ngã xuống, con mới gọi điện thoại cho Ngô Sở Ủy hay sao?”

Về việc này, trong lòng Trì Giai Lệ vẫn có chút nghi hoặc, vì sao lúc Đâu Đâu xảy ra chuyện, Ngô Sở Ủy lại đúng lúc ở đó?

Chuyện cho tới mức này, Quyển Quyển không thể làm gì khác hơn là nhận tội.

“Không phải vậy, chúng con khi trước có liên lạc với mẹ, muốn để mẹ đi, sau đó sẽ cùng chú ấy len lén gặp mặt. Mẹ và dì Tiểu vừa đi, thì con và anh đi đến trước cửa sổ nhìn xem mẹ có đến hay không, sau đó thì anh liền ngã xuống.”

Không thể trách. . . chuyện tới nước này, Trì Giai Lệ cũng không cách nào truy cứu. Hai thằng nhóc cứ đòi gặp Ngô Sở Ủy, có thể nguyên nhân là từ khi Ngô Sở Ủy quên mình cứu Đâu Đâu rồi.

Mua bữa trưa trở lại, Trì Giai Lệ hướng Chung Văn Ngọc nói, “Mẹ, mẹ trông hộ con hai thằng nhóc, con qua bên kia xem tình hình thế nào.”

Chung Văn Ngọc gật đầu, “Nên đi thăm hỏi một chút, người ta cứu con trai con, con nên cảm ơn người ta một câu.”

“Mẹ có đi hay không?” Trì Giai Lệ hỏi.

Chung Văn Ngọc nói, “Con đi trước đi, chờ con về xem tình hình thế nào đã.”

Trì Giai Lệ gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

.....

Lúc này Ngô Sở Ủy đang để cho Trì Sính gãi ngứa cho cậu.

“Dịch lên một chút..... qua bên này... qua tý nữa..... Đúng, đúng, mạnh một chút.....thật thoải mái..... Trên đùi cũng có chút ngứa, chân bên trái.....bên dưới.....”

(Như phịch nhau..)

Trì Sính buồn bực, bình thường hai cái tay khỏe mạnh cũng không thấy cậu ta ngứa đến như vậy?

Nghĩ xong, tay gãi lên phía trong đùi non của Ngô Sở Ủy, gãi đến Ngô Sở Ủy khom người kẹp chặt chân lại, một bên cười một bên cầu xin tha thứ, “Nhột, nhột, đừng nghịch..”

Hai người đang vui vẻ âm ỉ, điện thoại di động của Trì Sính vang lên.

Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng có thể thở một cái, vừa rồi não nhiệt như vậy, trên người đều toát mồ hôi.

“Các cậu ở phòng bao nhiêu?” Trì Giai Lệ hỏi.

Trì Sính đọc số phòng cho cô biết, rồi cúp máy.

Ngô Sở Ủy hỏi, “Ai đó?”

Trì Sính nói, “Chị gái tôi.”

“Nhanh như vậy đã tới rồi?” Ngô Sở Ủy vội vàng nằm thẳng cẳng không cần máy quay cũng diễn, “Mau đưa chăn đắp lên cho tôi.”

“Không phải mới vừa nói cậu đang nóng hay sao?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Nóng cũng phải che một chút mà!”

Nói xong, quay sang Trì Sính nháy mắt ra hiệu.

Trì Sính quả thật muốn đem hai con mắt mê hoặc người này móc ra.

Trì Giai Lệ đem theo một ít thuốc bổ đi vào phòng, nhìn sắc mặt của Ngô Sở Ủy so với thường ngày rất khác nhau.

“Đã đỡ chút nào chưa?” Nhìn Ngô Sở Ủy hỏi.

Ngô Sở Ủy cười đến gượng ép, “Tốt hơn rồi.”

Trì Giai Lệ khẽ nhíu mày, “Thế sao lại đổ mồ hôi nhiều như vậy?”

Ngô Sở Ủy mới vừa rồi cùng Trì Sính náo loạn lâu như vậy, náo loạn xong lại đắp chăn kín như thế, có thể không đổ mồ hôi hay sao?

Trì Sính lại nói, “Bị dọa sợ.”

Trì Giai Lệ căng thẳng trong lòng, vội hỏi, “Còn kéo dài đến hôm nay cơ à?”

“Nào có nhanh như vậy?” vẻ mặt của Trì Sính giống như trách móc lại có chút không giống trách móc, gây khó dễ cũng đúng mực, “Lúc đó đầu óc nào có biết gì, lúc này nhớ tới mới sợ. Đêm qua cũng không biết là nằm mơ cái gì mà tỉnh, suốt một đêm khóc lóc rên rỉ lẫn qua lẫn lại.” (Đây mới là ảnh đế... diễn viên GV xuất sắc nhất mọi thời đại.)

Sắc mặt Trì Giai Lệ biến đổi, lại đưa ánh mắt nhìn về phía Ngô Sở Ủy.

Vừa nói Ngô Sở Ủy run run cậu liền run run, mồ hôi vẫn cứ nhỏ xuống, rất vất vả mà hướng Trì Giai Lệ nói, “Chị đừng nghe anh ấy nói, tôi chỉ là đang nóng thôi.”

Ngô Sở Ủy ở trước mặt Trì Giai Lệ nói thật lòng một câu như vậy, Trì Giai Lệ còn không có tin.

“Không biết nên nói cái gì, rất xin lỗi cậu.” vẻ mặt Trì Giai Lệ vô cùng áy náy, “Ngày hôm qua nếu không có cậu, thật không biết sẽ như thế nào.”

“Dù sao cũng đừng nói như vậy! Thực tế là tôi cùng với hai đứa nhóc hẹn nhau, hai đứa nó mới vì thế mà tách chị ra, không phải vậy cũng sẽ không xảy ra chuyện này.”

Ngô Sở Ủy đoán được Trì Giai Lệ chắc chắn sẽ hỏi chuyện Quyển Quyển từ đầu đến đuôi, thay vì làm bộ tỏ vẻ ‘thánh mẫu’ hay ‘Super man’ còn không bằng thành thật mà nói lại còn có thể lấy lại chút hình tượng thật thà. (Quá là nguy hiểm.)

Vì thế, Ngô Sở Ủy càng tỏ ra thẳng thắn thành khẩn lại càng làm cho trong lòng Trì Giai Lệ càng áy náy.

“Trước không cho cậu gặp hai đứa nó, không chấp nhận cậu đối tốt với hai đứa nó là tôi sai, mong cậu đừng để trong lòng. Cậu sau này đỡ rồi nhớ qua nhà chơi bọn nhỏ thật sự rất nhớ cậu. Sau này có cơ hội nghỉ phép ra nước ngoài, cũng có thể đến nhà tôi ở, tôi sẽ coi cậu như em trai mà chăm sóc cậu.”

Những lời này nói xong khóe mắt Ngô Sở Ủy trào lên dòng lệ nóng, hận không thể ngay bây giờ đến nhà Trì Giai Lệ.

Trì Giai Lệ lo lắng cho hai thằng nhỏ, không có nhiều thời gian ở lại.

“Tôi đi trước, cậu cố gắng tĩnh dưỡng tốt nhé.”

Nói xong, hướng Ngô Sở Ủy cười nhẹ rồi xoay người đi ra ngoài.

Ngô Sở Ủy bị cái nụ cười này của Trì Giai Lệ khuấy đảo buồng tim cũng nóng lên, nhin không được bùi ngùi một câu, “Anh rể anh thật là may mắn.”

Trì Sính sâu kín đáp lại một câu, “Chị gái tôi quản lý tiền bạc.”

Lòng của Ngô Sở Ủy trong chớp mắt liền lạnh.

253. Chương 253 - Thăm Hỏi

Lúc Trì Giai Lệ trở lại phòng bệnh Đầu Đầu, Trì Viễn Đoan cũng đang ở đó. Gắt gao siết chặt tay nhỏ bé của thằng cháu ngoại không muốn bỏ ra, rất sợ buông nó ra thằng cháu ngoại này lại bay ra ngoài cửa sổ.

Chung Văn Ngọc quay sang Trì Giai Lệ hỏi, “Sao rồi? Bên kia tình hình thế nào?”

Nghe nói như thế, thần kinh Trì Viễn Đoan lập tức căng thẳng.

“Không tốt lắm.” Trì Giai Lệ thở dài,” So với Đâu Đâu nghiêm trọng hơn nhiều, hai cánh tay băng bó từ trên xuống dưới, nghe bác sĩ nói khâu hơn mười mũi. Hơn nữa thân thể ngay cả đứng cũng không vững, cả người chảy mồ hôi lạnh.”

Chung Văn Ngọc nhin không được bùi ngùi,” Đừng nói cậu ta, mẹ nghĩ tới cả người cũng đổ mồ hôi lạnh.”

” Cho nên con cảm thấy rằng ba mẹ tốt nhất nhanh chân đến thăm, tuy rằng Trì Sính cũng ở đó nhưng ba mẹ dù sao cũng là bậc cha chú, ba mẹ đi mới có vẻ thành ý.”

“Xác định phải đi hả!” Chung Văn Ngọc nói, “Chuyện lớn như vậy, hai ba mẹ không đi không được! Không những đi thăm, còn phải đem tiền thuốc thang thanh toán, mà còn phải bồi thường một chút. Người ta có muốn hay không là một chuyện mình thì cứ phải hết lòng hết thành ý.”

Trì Viễn Đoan ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, “Sao lại phải chi trả tiền thuốc men? Sao lại phải trả tiền bồi thường? Nếu không phải là vì cậu ta cháu ngoại chúng ta có thể nhảy ra ngoài cửa sổ hay không?”

“Cái ông này.....” Chung Văn Ngọc bắt lực, “Chuyện đã đến mức này, lại còn đùn đẩy trách nhiệm nữa! Người ta chịu treo lên tầng sáu cứu cháu ngoại đã đủ hiểu rồi, ông nhìn ông xem không phải là bụng dạ hẹp hòi hả!”

“Không phải tôi bụng dạ hẹp hòi!” Trì Viễn Đoan tức giận nói, “Cậu ta là ‘bạn bè’ của Trì Sính, cậu ta đi cứu cháu ngoại là cũng nên!”

“Thế nào là nên? Nếu có rắc rối gì, bạn bè thì sao? Ruột thịt thì không phải làm sao mà lại dửng dưng cảm mạo hiểm như vậy! Bây giờ là thời đại nào rồi, có người không cần báo đáp mà ra tay cứu giúp, ông cũng đủ hiểu chứ!”

Trì Viễn Đoan trầm mặt không nói tiếng nào.

Trì Giai Lệ nhin không được chen vào nói, “Ba mẹ rốt cuộc có đi hay không hả?”

Chung Văn Ngọc nói, “Đương nhiên đi chứ! Mẹ đi mua chút đồ đặc.”

Trì Giai Lệ lại đưa ánh mắt nhìn về phía Trì Viễn Đoan.

Trì Viễn Đoan làm bộ không nhìn thấy, chờ Chung Văn Ngọc lôi ông ta, ông ta mới tỏ ra cứng rắn nói, “Muốn đi bà đi mà đi, dù sao tôi cũng không đi!”

“Cái lão già này!”

Chung Văn Ngọc tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Trì Giai Lệ thở dài hướng Chung Văn Ngọc nói, “Ba con không muốn đi một mình mẹ đi coi như cũng giống như nhau.”

Chung Văn Ngọc lườm Trì Viễn Đoan, quay mặt đi ra ngoài.

Chung Văn Ngọc đi không bao lâu, Trì Viễn Đoan liền đem Đâu Đâu ôm đến trước mặt Trì Giai Lệ, nói, “Ba phải đến đơn vị một chuyến, con trông nom bọn trẻ con cẩn thận.”

Trì Giai Lệ ngoài mặt không nói gì, trong lòng chán ghét coi thường, làm bộ làm tịch như vậy hoài không mệt hay sao?

Quả nhiên, Chung Văn Ngọc mới vừa đi tới khu nội trú dưới tầng, Trì Viễn Đoan đã lái xe đến.

“Ông không phải nói không đến hay sao?” Chung Văn Ngọc cố ý hỏi.

Trì Viễn Đoan nói, “Tôi đến đây không phải thăm cậu ta, tôi đến tìm Trì Sính!”

Chung Văn Ngọc chưa cho ông ta chút mặt mũi, không nói gì nữa, hai ông bà cùng nhau xách theo đồ đặc đi vào.

Ngô Sở Úy nhồm nhoàm miếng lớn miếng bé ăn thịt, vừa nghe nói ba mẹ Trì Sính đến, bật người dậy để cho Trì Sính đem thịt bưng xuống phía dưới, thay vào đó một bát cháo loãng đã chuẩn bị từ trước. Còn

bắt Trì Sính mở cửa sổ thông gió, vừa để không khí tươi mát bay vào, vừa để cho nhanh khử mùi thịt bên trong phòng.

Chờ Chung Văn Ngọc và Trì Viễn Đoan đi vào, Ngô Sở Úy nằm trên giường giả bộ không muốn ăn cái gì.

“Tình hình thế nào?” Chung Văn Ngọc nhìn Trì Sính hỏi.

Sắc mặt Trì Sính nghiêm trọng, thuận miệng liền nói một câu, “Cứ như vậy đó.”

Bốn chữ này, ngay lập tức đem bệnh tình của Ngô Sở Úy nói nặng gấp mấy lần.

Ngô Sở Úy thấy Trì Viễn Đoan và Chung Văn Ngọc cố gắng mạnh mẽ muốn chống đỡ ngồi dậy, kết quả vất vả lắm lại không ngồi dậy được.

“Không cần ngồi dậy, mau mau nằm xuống.”

Chung Văn Ngọc vội vã đem Ngô Sở Úy ấn xuống, nói, “Làm tội cháu rồi.”

Ngô Sở Úy cười cười, “Cháu nên vậy mà.”

Chung Văn Ngọc lại nói, “Không biết cháu thích ăn cái gì, dì mua mỗi thứ một ít.”

“Dì khách khí quá.”

Chung Văn Ngọc thấy trên bàn cơm một bát cháo loãng vẫn còn rất nhiều vội hỏi, “Cháu đang muốn ăn cơm trưa hả? Vậy cháu ăn đi, ăn xong rồi chúng ta nói chuyện.”

Ngô Sở Úy yếu ớt cười, “Cháu đã ăn rồi.”

“Ôi trời, dì xem chén cháo kia vẫn còn rất nhiều.” Chung Văn Ngọc buồn bực.

Trì Sính ở bên cạnh mở miệng nói, “Cậu ta một chút khẩu vị cũng không có, vừa rồi con khuyên cậu ta cả buổi, cậu ta một miếng cũng không ăn.”

“Vậy làm sao mà được hả? Cháu bị thương nặng như vậy, nên bồi bổ thật tốt!” Chung Văn Ngọc mặt lộ vẻ quan tâm, “Cháu có phải vẫn còn sợ?”

Ngô Sở Úy không nói gì.

Trì Sính nói, “Cậu ấy can đảm hơi nhỏ.”

Trong lòng Trì Viễn Đoan hừ lạnh một tiếng, cậu ta can đảm nhỏ? Thì chẳng có ai can đảm lớn hơn cậu ta!

Chung Văn Ngọc lại quay sang Ngô Sở Úy nói, “Ăn uống dù sao cũng đừng miễn cưỡng, dì cho cháu ít tiền, cháu mua chút gì ngon mà bồi bổ!”

“Không được, dù sao cũng không thể!” Ngô Sở Úy mệt mỏi từ chối, “Dì cho cháu bao nhiêu đồ như vậy trong lòng cháu vô cùng áy náy, dì cũng không cần phải cho cháu tiền!”

Chung Văn Ngọc rất kiên trì, “Đây chỉ là chút tấm lòng của chúng ta.”

Nói rồi quay đầu nhìn về phía Trì Viễn Đoan, ông không nói gì đi nữa!

Trì Viễn Đoan trầm mặt, bà yên tâm, tôi không nói lời nào chúng nó cũng sẽ nhận lấy.

Quả nhiên, Trì Sính ở bên cạnh khuyên nhủ, “Một chút tấm lòng của ba mẹ tôi, cậu mà không nhận cũng làm khó cho bọn họ.”

Ngô Sở Úy vẫn cứ lặp lại, “Không được.”, “Không thể được” các thể loại từ chối.

Trì Sính lại nói, “Mẹ, Mẹ cũng thật là, tay cậu ấy bị thương như thế, mẹ cho cậu ấy tiền cậu ấy cũng không cách nào nhận mà!”

“Không thì, con giúp cậu ấy nhận?” Chung Văn Ngọc vẫn có chút không tin Trì Sính, “Con cũng đừng chiếm lấy nhé!”

Trì Sính nói, “Mẹ cứ yên tâm đi!”

Trong nhà có một két tiền thì cũng chỉ có mười tệ đưa đến tay con thôi, nào có đến phiên con nhớ đến mấy vạn tệ này của mẹ. (Cũng biết điều đấy nhỉ...)

Trong lúc đó, Chung Văn Ngọc quay sang Trì Viễn Đoan nói, “Nếu không còn gì chúng ta đi thôi, đừng chậm trễ còn để tiểu Ngô nghỉ ngơi.”

Trì Viễn Đoan dừng một chút, ánh mắt nhìn về phía Trì Sính.

“Mày vẫn ở đây? Cũng không về đi làm hả?”

“Con đi làm cậu ấy làm sao bây giờ?”

Trì Viễn Đoan nói, “Ở đây không có bác sĩ hay y tá gì à? Lát về tôi sẽ sắp xếp một người y tá đến, mày không còn việc gì thì đi làm đi!”

“Không cần sắp xếp một y tá đâu ạ, không sao ạ.” Ngô Sở Ủy đưa ánh mắt nhìn về phía Trì Sính, nét mặt giả bộ đồng tình, “Anh đi làm đi, một mình tôi cũng không thành vấn đề.”

Nói xong, ánh mắt thăm ám chỉ Trì Sính, để cho anh ta trước tiên cứ cùng ba mẹ đi ra ngoài.

Nhưng vừa đi ra đến cửa, phịch một tiếng, Ngô Sở Ủy lăn trên mặt đất. Hai tay giơ hướng lên trên, nhe răng nhếch miệng biểu tình thống khổ đau đớn.

“Ôi ôi, làm sao vậy?”

Chung Văn Ngọc và Trì Sính vội vàng cùng nhau nâng Ngô Sở Ủy lên.

Hơi thở của Ngô Sở Ủy không ổn định mà quay sang Chung Văn Ngọc giải thích, “Cháu vừa muốn đi nhà vệ sinh, không đứng vững.”

Về mặt của Chung Văn Ngọc thay đổi, xoay người sang Trì Viễn Đoan nhỏ giọng nói, “Ông cũng thật là, nghỉ mấy ngày thì đã làm sao hả? Trước tiên cũng phải trông nom người ta chứ! Ông nhìn hai cánh tay cậu ấy bằng bó cả, đi lại kiểu gì bây giờ hả? Ông có tìm vài người y tá cũng không thể nào giúp cậu ấy cởi quần mà?”

Trì Viễn Đoan hừ lạnh một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Chung Văn Ngọc quay lại phía Trì Sính nói, “Hai ngày này nhiệm vụ của con chính là chăm sóc tốt cậu ấy, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mẹ tìm con nói chuyện!”

Nói xong, lại quay sang Ngô Sở Ủy cười cười, “Dì đi trước, Cháu phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Vâng ạ, dì đi thông thả.”

Trì Sính ôm Ngô Sở Ủy đặt lên giường, nheo lông mày hỏi, “Ngã đau không hả?”

Ngô Sở Ủy lắc đầu, vội vã giục già Trì Sính.

“Nhanh nhanh bưng nửa chén thịt còn lại ra đây, không nguội mất.”

Kết quả, Ngô Sở Ủy vừa mới ăn hai miếng, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Chết tiệt! Ngô Sở Ủy bất ngờ, không phải vừa mới đi đã trở lại chứ hả?

“Ai?”

Giọng của Khương Tiểu Soái ở bên ngoài vang lên.

“Tôi!”

Ngô Sở Ủy thở dài một hơi, ra hiệu Trì Sính tiếp tục.

Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ cùng đến, sau khi đi vào Khương Tiểu Soái thẳng đến đầu giường xóc chăn của Ngô Sở Ủy lên, nhẹ nhàng nâng cánh tay cậu lên xem xét tổn thương ra sao.

“Chắc chắc..... Bị thương không nhẹ mà! Để diễn kịch vui này cái giá không nhỏ mà!”

Lúc đầu Ngô Sở Ủy còn cười, vừa nghe lời này sắc mặt ngay lập tức liền khó chịu.

Ai đóng kịch?

Khương Tiểu Soái tiến đến bên tai Ngô Sở Ủy nhỏ giọng hỏi, “Cậu không phải là vì đối phó chị Giai Lệ cố ý tới đó ra về anh hùng ‘xấu xa’ ra tay cứu người hay sao?”

Ngô Sở Ủy bực bội âm ức, “Tôi mà thiếu đạo đức vậy hay sao? Vì chuyện nhỏ như vậy mà đem con người ta treo lên tầng sáu hả?”

Khương Tiểu Soái cười ha ha, “Tôi nói đùa mà.”

Sau đó, Khương Tiểu Soái lại nhìn chăm chăm Ngô Sở Ủy một hồi, vẻ mặt biểu tình chán ghét.

“Sao quần áo bệnh nhân sao lại khó coi như vậy hả?”

Ngô Sở Ủy thờ ơ như không nói, “Quần áo bệnh nhân còn có thể đẹp như thế nào nữa?”

Không phải đều như nhau hay sao?”

Khương Tiểu Soái nói, “Không phải, cậu mặc cái này ‘đặc biệt’ khó coi.”

Hai chữ ‘đặc biệt’ này lại vô cùng nhấn mạnh.

Trì Sính đi ra ngoài đổ rác, trong phòng bệnh chỉ còn lại một người nữa là Quách Thành Vũ. Ngô Sở Ủy ảo não nhìn chăm chăm bộ quần áo bệnh nhân đang mặc trên người một lát, lại đưa ánh mắt nhìn về phía Quách Thành Vũ.

“Tôi mặc quần áo bệnh nhân đặc biệt khó coi hay sao?”

Quách Thành Vũ nói, “Dù sao cũng không phải đẹp.”

Khương Tiểu Soái lại bồi thêm một câu, “Mặc vào đặc biệt như kẻ điên.”

Ngô Sở Ủy càng nghe càng phiền muộn, khi Trì Sính vừa tiến vào, cậu lập tức quay sang Trì Sính nói, “Này, lát nữa anh về nhà lấy giúp tôi hai bộ quần áo đi, quần áo bệnh nhân mặc quá khó coi.”

“Ở bệnh viện còn muốn đẹp làm gì?” Giọng nói của Trì Sính cứng rắn, “Khó coi cũng chịu đựng, về nhà rồi hãy nói!”

Ngô Sở Ủy tức giận nói, “Anh đi lấy giúp tôi hai bộ quần áo thì làm sao? Tôi ở lại đây cũng không phải tắm rửa thay quần áo hay sao, hay tắm xong lại mặc lại bộ này hả?”

Trì Sính nói, “Tôi về thì cậu làm sao bây giờ?”

“Từ đây về nhà xa lắm hả? Trò chuyện một lúc thì quay lại chứ mất bao nhiêu thời gian, có cái gì mà phải lo lắng.”

Trì Sính còn chưa lên tiếng, Khương Tiểu Soái lại mở miệng trước.

“Nếu không thì để cho Quách Tử đi lấy giúp cậu đi? Buổi chiều anh ấy cũng không có việc gì.”

Ngô Sở Ủy vừa nghe liền vui vẻ, “Vậy tốt quá, cậu cũng cùng anh ta đi đi! Cậu có mắt thẩm mỹ, giúp tôi chọn mấy bộ quần áo đẹp đẹp đến. Đến lúc đó nhân viên đến thăm tôi, tôi cũng phải giữ gìn hình tượng tốt một chút.”

Nói xong, liếc mắt nhìn Trì Sính một cái, thấy anh không có ý kiến gì, đưa chìa khóa cho Khương Tiểu Soái cầm đi.

Ra cửa, Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ nhìn nhau cười.

254. Chương 254 - Là Cho Tôi Nhìn Sao?

Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ vừa đến nhà Trì Sính liền bắt đầu lục tung, tìm kiếm khắp nơi GV cao cấp mà Khương Tiểu Soái nghĩ đến rất lâu. Từ lúc Đâu Đâu và Quyển Quyển sau khi đi vào ở, Ngô Sở Ủy liền đem đĩa CD khiêu dâm toàn bộ đều thu dọn lại, không chút bỏ sót nào chuyển đến ổ cứng di động của Trì Sính, hai mươi tư tiếng không rời người.

Nhưng đoạn GV mà Trì Sính cùng Ngô Sở Ủy quay lại vẫn chưa kịp chỉnh lý, có lẽ Trì Sính còn chưa hoàn thành cắt nối biên tập và chế tác hậu kỳ, Ngô Sở Ủy đã vào bệnh viện.

Khương Tiểu Soái một bên tìm lục một bên quay sang Quách Thành Vũ hỏi, “Này, anh nói xem người ta còn đang nằm viện, mình ở nơi này vụng trộm tìm lục như thế này có phải có chút không đạo đức hay không?”

Quách Thành Vũ khẽ cười, nói, “Có cái gì không đạo đức? Mình có làm chuyện gì không có tính người. Chỉ là thưởng thức, cũng không truyền bá khắp nơi.”

Khương Tiểu Soái ngẫm lại cũng đúng, lục ra được thì xem, không lục ra được thì thôi.

Lại tìm một hồi, vẫn là không thu hoạch được gì. Khương Tiểu Soái nhìn không được đoán chừng, “Anh nói xem Trì Sính có phải là không có sao chép thành CD hả? Anh ta có phải là trực tiếp đặt ở trong máy vi tính?”

“Không.” Quách Thành Vũ rất chắc chắn, “Cậu ta có cái thói quen này, quay được đồ tốt nhất định sẽ sao chép thành CD.”

Khương Tiểu Soái tìm tìm, dùng ánh mắt lướt qua phía Quách Thành Vũ, đột nhiên cảm thấy có chút không hợp lý. Anh ta muốn phim của Ngô Sở Ủy đây mà, anh em tốt thì sao! Khó tránh khỏi tò mò đời sống tình dục của nhau. Nhưng bộ dạng của Quách Thành Vũ thế này là sao? Cảm giác anh ta còn gấp hơn cả so với mình.?

“Quách Tử.” Khương Tiểu Soái gọi một tiếng.

Ánh mắt Quách Thành Vũ vẫn bình tĩnh nhìn, vẫn đang chú ý đến đồng CD, không có nghe được tiếng gọi của Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái giận, bước đến liền cho Quách Thành Vũ một cái phát.

“Anh có ý đồ xấu xa gì hả?”

Quách Thành Vũ híp mắt suy nghĩ, sâu kín trả lời, “Tôi đang suy nghĩ Trì Sính sẽ đem đĩa CD quan trọng như vậy để ở đâu.”

“Tôi hỏi anh, anh đối với GV của Đại Ủy sao lại hứng thú như thế hả?”

Quách Thành Vũ nói, “Tôi thấy cậu muốn xem như vậy, mới tận tâm tận lực tìm cho cậu xem. Tôi đều không phải đã nói với cậu hay sao, hễ là thứ cậu muốn, tôi đều tận lực mà thỏa mãn cậu.”

“Cút sang một bên!” Khương Tiểu Soái không dễ gạt như vậy, “Anh chính xác là muốn nhìn Đại Ủy!”

“Tôi xem cậu ta làm gì?” Quách Thành Vũ néo một cái lên miệng Khương Tiểu Soái, “Cậu ta lại không lắng lơ như cậu....”

Khương Tiểu Soái hậm hực không muốn tốn hơi thừa lời, quay đầu không để ý Quách Thành Vũ.

Kỳ thực, Quách Thành Vũ chính là muốn nhìn Trì Sính. (Tôi biết anh mà.. hint ngập mặt.. Yêu nhau đi tôi không cần anh nữa.. Soái Soái về đây với ta..)

Lại một lát sau, Quách Thành Vũ đột nhiên nghĩ đến cái gì đó.

“Này, Soái Soái.”

Khương Tiểu Soái làm bộ không nghe thấy, Quách Thành Vũ càng gọi cậu, cậu càng đi xa.

“Tôi biết Trì Sính đem đĩa CD giấu ở đâu.”

Vừa nghe lời này, Khương Tiểu Soái một giây chạy đến trước mặt Quách Thành Vũ.

“Cái gì?”

Ánh mắt Quách Thành Vũ nhấp nháy giải thích, “Trước tiên chúng ta phải hiểu rõ một việc, cậu nói xem Trì Sính có biết hai ta tới đây lên trộm CD hay không?”

Vấn đề này quả thực phải suy nghĩ một chút.

“Tôi nghĩ là không.” Giọng nói của Khương Tiểu Soái cẩn thận, “Anh ta không có biết Đại Úy đem chuyện này nói cho tôi biết, cho nên anh ta đối với hai chúng ta không có cảnh giác.”

“Cậu nghĩ cậu ta quá ngu ngốc.” Quách Thành Vũ nói, “Cho dù là Ngô Sở Ủy không nói cho cậu ta biết chuyện tiết lộ GV, cậu ta cũng có thể đoán được Ngô Sở Ủy sẽ đem việc này nói ra.”

Khương Tiểu Soái không hiểu, “Vì sao?”

Quách Thành Vũ ung dung cười, “Bởi vì Ngô Sở Ủy giống như cậu thích buôn chuyện.”

“Chết tiệt ! ! ”

Quách Thành Vũ vội vã ổn định Khương Tiểu Soái, “Cậu hãy nghe tôi nói, nếu cậu ta biết hai chúng ta muốn đến, nhất định đã sớm có phòng bị tốt. Nếu để cho cậu giấu, cậu sẽ đem cái CD này giấu ở đâu hả?”

Khương Tiểu Soái nói: “Trên người.”

“Dấu trên người như vậy không phải lộ quá sao, không phải sẽ khiến người khác dễ dàng phát hiện sao?”

“Không phải nói chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất hay sao?”

Quách Thành Vũ gật đầu, “Vậy cũng đúng, nhưng mà chỗ nguy hiểm nhất không phải ở trên người của cậu ta.”

“Đó là chỗ nào?”

Quách Thành Vũ cười cười, “Trong máy vi tính.”

Nói xong, đi tới bên cạnh máy vi tính của Trì Sính, đem ổ đĩa mở ra, lấy chiếc CD quơ quơ trước mắt Khương Tiểu Soái.

Không hổ là đồ não than tổ ong! Khương Tiểu Soái nhìn không được ở trong lòng khen ngợi, quá hoàn hảo!

Không kịp chờ đợi để cho Quách Thành Vũ mở đĩa CD.

Kết quả, một khung mặt mã hiện lên.

“Chết tiệt! lại còn muốn nhập mặt mã ! ! ”

Khương Tiểu Soái oán giận một tiếng, không nằm ngoài dự đoán của Quách Thành Vũ, chuyện riêng tư như vậy đương nhiên phải cẩn thận phòng bị rồi.

Vì vậy, hai vợ chồng bắt đầu thiêu đốt tế bào não phá giải mặt mã.

Kết quả, Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ nghĩ tới mọi mặt mã cũng đều hiện không đúng. Nếu như dùng phần mềm phá giải mặt mã thì lại mất quá nhiều thời gian, mà có thể sẽ làm ảnh hưởng đến file dữ liệu có thể bị hư hại.

Quách Thành Vũ rơi vào một trận trầm tư.

Sau đó, trong đầu của anh ta lóe lên một mặt mã vô cùng không ngờ đến.

Phân vân một lát, vẫn thử gõ vào.

Kết quả, mở ra.

Mặt của Quách Thành Vũ nhất thời tái xanh.

Khương Tiểu Soái không biết nội tình ra sao, còn ở bên cạnh hỏi đến cùng, “Này, mặt mã là cái gì hả?”

Quách Thành Vũ tùy tiện nói một mật mã có lẽ cho cậu nghe, kỳ thực mật mã chính là.....

‘Tôi muốn ‘thao’ Khương Tiểu Soái’.....

Trì Sính, cậu tuyệt đối là cố ý!

Quách Thành Vũ có dự cảm bất tường, nhưng vẫn nhấp vào màn hình.

Trong chốc lát, mặt của Trì Sính xuất hiện ở trên màn hình, hướng về ống kính đáng tươi cười lộ ra vẻ nham hiểm.

“Tôi biết hai người các cậu khẳng định trở về để lấy cuộn phim này, hiện tại cuộn phim đang ở trên tay tôi.”
Trì Sính quơ quơ cái CD trên tay, “Có bản lĩnh cậu từ trong màn hình móc ra!”

Móc ra..... Móc ra..... Khương Tiểu Soái tức giận đến khuôn mặt đều tím tái.

“Chết tiệt! chúng ta thật sự bị chơi rồi!”

Quách Thành Vũ lặng lẽ không nói.

Khương Tiểu Soái tức giận đập mấy phát lên vai Quách Thành Vũ, “Anh phải nghĩ cách trừng trị anh ta đi, còn ở đó mà hút thuốc ! ! ”

“Muốn trị cậu ta còn không đơn giản hay sao?”

Quách Thành Vũ lạnh lùng cười, cầm điện thoại di động lên.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại được kết nối.

“Thạc Thạc hả? Tôi là Quách Tử. Nói cho cậu một ‘chuyện vui’, Ngô Sở Ủy bị thương nằm viện, cậu nhanh đem chuyện này nói cho anh trai cậu biết, để anh trai cậu gọi điện thăm hỏi một chút.....Cơ hội ngàn năm có được, suy nghĩ cho anh trai cậu một chút nhé.”

Cúp điện thoại, Quách Thành Vũ quay sang Khương Tiểu Soái nói, “Đi, vào chọn quần áo cho Ngô Sở Ủy!”
(Ôi chết mẹ mất với hai vợ chồng nhà này.... con vợ thì đành hanh thẳng chồng thì ti tiện.)

“Trì Sính đã đùa bốn chúng ta như vậy, mà tôi phải giúp Đại Ủy chọn?”

“Đúng, không những giúp chọn, hơn nữa còn phải chọn một bộ thật phong cách.”

Vì vậy, Quách Thành Vũ và Khương Tiểu Soái tìm được một bộ cấm kỵ của Trì Sính mang đến để cho Ngô Sở Ủy mặc.

Ngô Sở Ủy ở bệnh viện chờ thật lâu, ngay cả quần áo bệnh nhân cũng đã cởi ra, Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ vẫn chưa quay lại.

“Anh thúc giục bọn họ đi.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính trầm mặt nói, “Mấy bộ quần áo thôi mà, có cần đến mức đó hay không?”

Ngô Sở Ủy nói, “Bọn họ mà không đem quần áo qua đây, tôi chỉ có thể trần truồng.”

“Cậu đỏm dáng như thế làm gì, cứ như vậy mà trần truồng, cậu trần truồng còn đẹp hơn nhiều so với mặc bất kể loại quần áo gì.”

Ngô Sở Ủy vừa muốn phản bác, cửa liền có tiếng động, Quách Thành Vũ và Khương Tiểu Soái đi vào.

“Sao lại chậm như thế hả?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Khương Tiểu Soái nói, “Quần áo cậu quá nhiều, tôi phải lựa chọn từng cái từng cái một đó! Cậu nhìn mà xem, tôi chọn hai bộ này thế nào?”

Ngô Sở Ủy cúi đầu đảo qua, cha mẹ ơi! Bộ này là bộ mà cậu thích nhất, mặc vào rất vừa vặn lại tôn người tôn da, phải nói là hoàn hảo trăm phần trăm.

Nào ngờ, lúc này Trì Sính cự tuyệt một câu.

“Bộ này không được!”

Ngô Sở Ủy tức giận, “Có cái gì không được? Bộ này là anh mua cho tôi, mua xong lại không cho tôi mặc, có người nào như anh không hả? Tôi sẽ mặc, tôi sẽ mặc ! !”

Nói xong ngồi xuống, để cho Khương Tiểu Soái đem quần áo mặc vào cho cậu.

Ngại vì Quách Thành Vũ đang ở đó, Trì Sính không thể quá nghiêm, chỉ có thể đen mặt khó chịu đứng ở một bên nhìn.

Khương Tiểu Soái mặc cho Ngô Sở Ủy xong, lập tức hét lên âm thanh kinh ngạc khâm phục.

“Yô! Cậu không phải đang nằm viện hả! a a.. hoàn toàn giống như đi hẹn hò vậy!”

Quách Thành Vũ ở một bên cũng quạt gió thổi lửa, “Ai đến thăm cậu vậy? Có cần long trọng vậy không?”

“Tôi cũng không muốn ăn mặc chói mắt như thế, là các cậu chọn cho tôi bộ quần áo này!”

Khương Tiểu Soái cười xấu xa, “Là cậu bảo tôi chọn cho cậu hai bộ quần áo đẹp mắt một chút, tôi dám chọn mấy thứ khó coi hay sao? Ngô nhớ có người nào ‘quan trọng’ tới thăm cậu, tôi nào dám nhìn mặt cậu nữa hả?”

Ngô Sở Ủy cười hà hà.

Quách Thành Vũ và Khương Tiểu Soái vừa đi, Trì Sính vèo vèo quét ánh mắt lên người Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy mặc bộ quần áo này, lộ ra thân hình đặc biệt rắn chắc, mặt lại vô cùng hài hòa ngũ quan góc cạnh. Hào khí bức người, mũi hoặc phong lưu, khí chất như minh tinh màn ảnh.

Mỗi lần Trì Sính nhìn Ngô Sở Ủy mặc bộ quần áo này, dự vọng muốn ‘thao’ của anh lại đặc biệt mạnh mẽ không thể kìm chế, cho nên anh không bao giờ để cho Ngô Sở Ủy mặc bao giờ.

“Nhìn đáng vẻ lãng lơ của cậu kìa!” Trì Sính cắn từng chữ từng chữ đặc biệt dữ tợn.

Ngô Sở Ủy giận dữ trả lời, “Cả cái phòng bệnh này chỉ có một mình anh, tôi mặc thành ra cái dạng gì đều không phải là cho anh nhìn hay sao?”

Vừa nghe lời này, trong nháy mắt ngực của Trì Sính bùng lên một ngọn lửa.

Bên ngoài trời đã tối đen, trong hành lang còn có tiếng bước chân dứt quãng. Trì Sính liền dề lên người Ngô Sở Ủy, đem hai cái tay bị thương của cậu ấn xuống, thô bạo vội vàng gặm vành tai và yết hầu của Ngô Sở Ủy. (Nuốt nước bọt)

Ngô Sở Ủy hô hấp cực khổ, không ngừng giãy giụa.

“Đừng nghịch..... Đừng nghịch.....Lát nữa bác sĩ sẽ đến.....”

Trì Sính hoàn toàn không quan tâm, càng thêm kích động liếm vật giữa hai chân Ngô Sở Ủy.

Đột nhiên, điện thoại di động Ngô Sở Ủy vang lên.

“Ai vậy?” Theo bản năng Ngô Sở Ủy lăm bắm một tiếng.

Hai cái tay cậu ta bị thương, mỗi lần đều là Trì Sính ấn giúp cậu trả lời. Nhưng lúc này, trước khi Trì Sính ấn trả lời, còn giờ màn hình lên trước mặt Ngô Sở Ủy.

Số Ưông Trầm.....

Ngô Sở Ủy không nhận được bất ngờ, “Cái này..... Lúc này anh có thể thấy, là anh ta chủ động gọi tới, không liên quan gì đến tôi!”

Ánh mắt Trì Sính lạnh lùng nhìn Ngô Sở Ủy, ngón cái vừa trượt trả lời, điện thoại lập tức được kết nối.

Giọng trầm thấp từ điện thoại di động của Ưông Trầm bên kia truyền tới.

“Tôi đang ở Ma Cao, đã đổi vé máy bay, buổi sáng ngày mai sẽ đến bệnh viện thăm cậu.”

(Ủy Ủy chết không nhắm mắt..)

Không chào hỏi, không nói chuyện, cũng không hỏi tình hình, mà ngay lập tức là tôi ở đâu, tôi khi nào đến thăm cậu..... Rất rõ ràng, chắc chắn đã có người gọi điện cho anh ta trước.

Trì Sính chậm rãi tắt điện thoại, ánh mắt nhìn Ngô Sở Ủy lạnh lẽo không gì sánh được.

“Cậu mặc như vậy, là cho tôi nhìn sao?”

255. Chương 255 - Cái Miệng Làm Tội Cái Thân

Ánh mắt của Trì Sính vô cùng hiểm độc gắt gao, rõ ràng Ngô Sở Ủy chẳng có gì thẹn với lương tâm, cũng lộ ra vẻ lo lắng không thôi.

“Đúng.....là cho anh xem mà! !”

Trì Sính không nói gì, cơ thể như một pho tượng đồng điêu khắc đứng lặng ở phía trước cửa sổ, toàn thân phả ra khí lạnh rừng mình.

Ngô Sở Ủy thăm dò hỏi, “Anh ta nói gì đó?”

“Anh ta bảo ngày mai đến thăm cậu.”

Giọng nói của Trì Sính nhẹ như sợi lông ngỗng nhưng đập xuống nền đất cũng ầm một tiếng vang chấn động cả căn phòng.

Ngô Sở Ủy lập tức khẩn cấp, “Đây tuyệt đối là hiểu lầm! Tôi căn bản không có gọi điện cho anh ta, anh ta làm sao mà biết tôi bị bệnh?”

“Ý của cậu là tôi gọi?” Xương ở dưới lông mày của Trì Sính chậm rãi theo cơn thịnh lộ hiện lên, “Là tôi gọi điện cho anh ta, để cho anh ta đến thăm cậu?”

“Không phải, ý của tôi là có người âm thầm sai khiến! Nhất định là muốn gây xích mích ly gián, trông thấy cuộc sống của chúng ta quá tốt, cố tình phá hoại!” Ngô Sở Ủy ra sức cãi lại.

Trì Sính chậm rãi di chuyển đến đầu giường, từ trên cao nhìn chăm chăm Ngô Sở Ủy.

“Người ta vì sao lại chọn Ông Trầm đến phá hoại? Ông Trầm vì sao lại dễ bị xúi giục như vậy? Một cuộc điện thoại, anh ta ngay lập tức từ Ma Cao bay thẳng đến đây? Cậu có biết Ông Trầm có bao nhiêu bạn bè hay không? Một năm anh ta bận rộn ở bên ngoài bao nhiêu ngày? Làm sao mà cậu có một chút biến động nhỏ anh ta ngay lập tức nhanh nhẹn mà chạy đến?”

“Con mẹ nó, cậu không có quan trọng như vậy thì làm sao người ta có thể lo lắng cho cậu hay không?”

Cuối cùng một tiếng rống to, cô y tá đứng ở giữa cửa cũng sợ đến kinh hồn bạt vía.

Ngày thường, Ngô Sở Ủy và Trì Sính có cãi nhau thì Ngô Sở Ủy cũng đều rất ngang bướng, không biết vì sao, mỗi khi chuyện liên quan đến Ông Trầm, Ngô Sở Ủy liền vừa vội vừa giận nói không ra lời. Trì Sính hết lần này tới lần khác còn không chừa cho cậu đường sống nào.

Trì Sính một bước dài nhảy lên giường, giày thiếu chút nữa đập xuống đất tạo thành một cái hố trong phòng bệnh.

“Anh muốn làm gì? Tôi nói cho anh biết, đây là bệnh viện.....Ồi! !”

Bàn tay to của Trì Sính đưa đến trên mép áo của Ngô Sở Ủy, xoạt một tiếng rách vang lên, áo của Ngô Sở Ủy từ cổ áo thẳng đến vạt áo rách toạc ra. Cúc áo cũng bắn tung ra nền đất, lòng của Ngô Sở Ủy liền sợ đến run rẩy.

“Anh dựa vào cái gì mà xé quần áo của tôi? Dừng lại cho tôi!”

Ngô Sở Ủy nhìn bộ quần áo yêu thích nhất bị xé rách, gấp đến độ dùng cái tay bị thương ngăn cản Trì Sính. Trì Sính hung hăng túm lại ép sang hai bên ngăn cản tay cậu chống cự, trực tiếp đem quần áo từ trên người cậu kéo xuống, ngay trước mặt cậu đem bộ quần áo xé rách tươm nhìn không ra hình dạng.

Cơn thịnh lộ của Trì Sính làm cho tim gan của Ngô Sở Ủy chấn động một trận rồi tê liệt.

Sợ hãi, nhưng lại khó nén được tức giận trong lòng, vì vậy Ngô Sở Ủy ở bên cạnh hùng hùng hổ hổ lên án.

“Có ai như anh không hả? Không phải chỉ là một cuộc điện thoại hay sao? Động gì đến anh? Anh nhìn tôi không vừa mắt thì anh ‘xé’ tôi! Anh xé quần áo làm gì? Con mẹ nó, cái này không phải mất tiền mua hả.....”

Vừa mới nói xong, Trì Sính lập tức ‘xé’ cậu.

Trì Sính đem hai cánh tay của Ngô Sở Ủy cố chống cự giãy giụa dùng vải băng trói lại áp lên phía đỉnh đầu, hai chân dài mạnh mẽ đem Ngô Sở Ủy kẹp chặt lại, ánh mắt nồng đượm nhìn cậu từ trên xuống dưới như thiêu đốt từng tế bào của cậu, rồi cắn một cái lên yết hầu của Ngô Sở Ủy.

Thanh âm của Ngô Sở Ủy đau đớn không ngừng được mà phát rùng mình.

“Tôi với cậu trước đây xa nhau, lúc đó cậu với anh ta rốt cuộc đã làm gì?” Trì Sính ép hỏi.

Ngô Sở Ủy tức giận gương mặt đỏ lên, “Tôi còn có thể cùng anh ta làm cái gì, lúc đấy mẹ tôi ốm còn đang nằm trên giường bệnh, tôi còn có thời gian rảnh rỗi hay sao?”

Trì Sính hoàn toàn không nghe Ngô Sở Ủy giải thích, dường như anh ta hỏi vấn đề này để bùng nổ sự thô bạo, trút hết bực dọc trong lòng. Bất kể Ngô Sở Ủy có trả lời như thế nào, anh ta cũng không dập ngọn lửa trong lòng.

“Có phải cậu để cho anh ta ‘thao’ qua rồi không?” Hai hàng lông mày của Trì Sính nheo lại dữ tợn.

Ngô Sở Ủy xấu hổ và giận dữ không thôi, “Anh mới để cho anh ta ‘thao’ qua đấy!”

Vừa mới nói xong, bộ lông giữa hai chân bị Trì Sính hung hăng giật một cái, giật đến lỗ chân lông cũng mở ra. (Hơi bị thốn)

Ngô Sở Ủy đau đến trên cổ hiện gân xanh, gò má ửng hồng bốc lên hơi nóng.

“Anh ta có sờ qua cậu không?” Con mắt dửng mãnh của Trì Sính trợn lên uy hiếp. (Thế thì ông nội Ủy Ủy cũng không dám nói là có)

Ngô Sở Ủy tức giận đáp lại, “Sờ qua rồi, hôn qua rồi, ‘thao’ qua rồi, bất cứ cái gì anh có thể nghĩ đến hai chúng tôi đều làm cả! Tôi chính là đồ dê tiện, JB ai to tôi cũng để cho ‘thao’!”

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng, mặt của Trì Sính trong nháy mắt dữ tợn gấp mấy lần, bàn tay to bóp cổ Ngô Sở Ủy lại, suýt chút nữa thì bóp chết cậu. Mới đầu Ngô Sở Ủy còn điên cuồng đập đá giãy giụa loạn lên, gào to mắng chửi, sau lại thấy Trì Sính thật sự không muốn ngừng tay, Ngô Sở Ủy dứt khoát không giãy giụa, nghiêng đầu ngoảnh đi chỗ khác cực kỳ bị thương.

Trì Sính thấy bộ dáng này của Ngô Sở Ủy, căm hận đưa tay từ trên cổ Ngô Sở Ủy rời đi, đem đầu cậu vặn quay sang. (ba ba quá là KHỔC đi.. quá là quyến rũ.... lần này chỉ thấy khốc không thấy gì quá đáng hết.. ha ha..)

“Cậu bày ra cái mặt đáng ghét đấy cho ai nhìn hả? Cố tình nói mấy cái câu kia kích động tôi, con mẹ nó, cậu còn oan ức cái gì?”

“Ai kích động ai trước? Lúc đầu anh hỏi tôi mấy câu đấy là ý gì hả?”

Ngô Sở Ủy càng nói càng thất vọng đau khổ, trong ánh mắt đều nhuộm một màu cay đắng khó chịu.

“Tôi cũng không hiểu, trước đây rõ ràng anh nói không để bụng chuyện quá khứ của tôi. Tôi và Nhạc Duyệt cũng từng yêu nhau bảy năm, anh cũng không tính toán cái gì. Vì sao cứ động đến Ưông Trầm anh lại không buông tha?”

Trì Sính nói, “Tôi cho cậu biết vì sao, bởi vì tôi với cậu lúc đó chia tay, con mẹ nó! Ngay cả chết tôi còn muốn, nhưng cậu vẫn còn nhập nhằng với anh ta.”

Những lời này, Trì Sính nghe rất nhiều ngày, ngày hôm nay rốt cuộc cũng phun ra hết!

“Không phải lúc tôi đau khổ nhất, anh cũng đang dây dưa không ngừng với Uông Thạc hay sao?”

Nói xong câu đó, vành mắt của Ngô Sở Ủy đỏ lên, triệt để không nhìn Trì Sính.

Nhưng Trì Sính lại cố giật tóc của Ngô Sở Ủy, ép buộc đầu của cậu quay sang nhìn mình.

“Anh cắt cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh!” Ngô Sở Ủy giãy giụa tức giận mắng mang theo giọng nghe ngào oan ức.

Trì Sính thô bạo mà gặm cắn môi mỏng và cằm của Ngô Sở Ủy, hàm răng như lưỡi dao, di động đến từng tác da tác thịt non mềm của Ngô Sở Ủy, bá đạo ngang ngược mà tuyên bố chủ quyền của chính mình. (Quá là bá đạo đi..)

“Đừng chạm vào tôi.....Tôi không thèm để ý đến anh....” Ngô Sở Ủy vẫn thể hiện rõ đang phát cáu.

Hàm răng của Trì Sính chuyển qua trên ngực Ngô Sở Ủy, từ rãnh ngực một mực gặm cắn núm vú, tập trung ở núm vú cắn xé chơi đùa. Làm cho nơi mẫn cảm này rỉ ra tia máu nhạt nhạt, sưng đỏ đậm mỵ, có chút rung mình run rẩy. Lại tê dại pha chút ngứa ngáy mãnh liệt, đem Ngô Sở Ủy giày vò thảm thiết nghe ngào không ngừng.

“Ừm... Anh là thằng đêu.... hu hu...”

Bàn tay Trì Sính đùa giỡn ‘thằng nhỏ’ của Ngô Sở Ủy, chăm sóc đến mức ‘thằng nhỏ’ căng cứng không chịu nổi, lại lấy tay quất xuống một cái, Ngô Sở Ủy đau đến mức kẹp chân mà khóc.

“Cậu thử mắng tôi một câu nữa!” Mắt Trì Sính hùng hổ trừng trừng.

Ngô Sở Ủy khóc lóc thảm thiết liên tục đáp, “.....Khốn nạn..... cắt.....”

Trì Sính lại đem chân Ngô Sở Ủy cứng rắn tách ra, tiếp tục hung hãn quất lên vật cứng rắn của Ngô Sở Ủy một cái. Ngô Sở Ủy cơn đau còn chưa kịp đi qua, Trì Sính lại dùng bàn tay to chà xát hung hăng lên bao quy đầu, một tay lại quất xuống lớp da trên ‘trứng thịt’ cùng với bộ phận quan trọng của cậu được thăm hỏi một trận.

“Còn dám mắng nữa!”

Đau rát, khó chịu, ngứa ngáy. Thất lưng của Ngô Sở Ủy ở trên giường giấy dựa né tránh, cầm hờn xen lẫn lửa dục kích thích đến tim gan, làm cho mặt Ngô Sở Ủy lộ ra vẻ mê hoặc dụ người đặc biệt thu hút lại có chút hoang dã.

“.....Không .. phải.. người.. hu hu.....”

Sự thật thì, Ngô Sở Ủy chỉ mạnh miệng mắng chửi, đã sớm phối hợp cùng anh, bùng lên một cảm giác kích thích từng tế bào.

“Không được, không được.... Aaaaa....”

Trì Sính tiến quân thần tốc, Ngô Sở Ủy không kiềm chế được thân thể kích động, tiếng kêu gào dâm loạn buột miệng phun ra, còn có một nguyên nhân khác là ngoài cửa phòng bệnh có tiếng bước chân làm cho cậu ngượng mặt đỏ bừng bừng vành tai cũng bạo hồng.

‘Súng dài’ của Trì lão gia vừa xuất trận, ‘tiểu cú’ dâm đảng của Ngô Sở Ủy lập tức hy sinh.

“Vẫn còn mắng chửi được hả?” Trì Sính dữ tợn ‘đỉnh’ một cái đến tận cùng vách ruột kích thích lên điểm G của Ngô Sở Ủy.

Thất lưng của Ngô Sở Ủy điên cuồng run rẩy, ánh mắt tràn ngập hơi nước mê hồn, khuôn mặt cứng cõi quật cường gần như hoàn toàn sụp đổ, Trì Sính một trận liên tục bắn phá phía sau âm âm không biết mệt mỏi, lại cố tình thúc vào điểm mẫn cảm nhất.

“AAA... dừng.... Không chịu được..... Dừng thúc.... dừng đỉnh.....”

Trì Sính không mềm tay vì Ngô Sở Ủy có chút thỏa hiệp, nằm ở trên người Ngô Sở Ủy một trận kịch liệt ra vào điên cuồng vũ bão. Đầu lưỡi tàn phá bờ môi và xương quai xanh của Ngô Sở Ủy, liếm đến ý thức Ngô Sở Ủy rối loạn, mồ hôi đầm đìa.

“Tôi có phải không trấn áp được cậu hả?” Ánh mắt của Trì Sính phát ra cực độ điên cuồng ép hỏi.

Ngô Sở Ủy lắc đầu, mang theo giọng nghẹn ngào rên rỉ kìm nén lại nuốt vào trong.

Trì Sính vừa một trận càn quét tiến công, mạnh mẽ dứt khoát tàn nhẫn mà ‘thao’, cặp mắt phát ra tia máu ép hỏi, “Có phải ‘thao’ cậu không đủ sướng hay không?”

(Mẹ, đến con dâm(dân) còn sướng thì Ủy Ủy lại không phê đến bốc ngô mới lạ.)

Thân thể Ngô Sở Ủy bị thúc, đỉnh, nhấp đến rung động nghiêng ngã, tiếng kêu rên dâm loạn phun ra như muốn phá vỡ cổ họng, liên tục cầu xin tha thứ lặp đi lặp lại từ, ‘ĐÚ’.....Nhưng vẫn bị Trì Sính một trận hung ác di chuyển ra vào hành hạ đến dục vọng cực khoái không còn biết bản thân là ai, thái độ càng ngoan ngoãn thì càng bị ‘chơi’ càng mạnh mẽ, thái độ không tốt thì ‘thao’ đến khi ngoan ngoãn, cứ thế tiếp diễn vòng luân hồi dâm loạn...

Một tiếng gầm nhẹ của Trì Sính như tiếng sấm rền vang, sau đó Ngô Sở Ủy hoàn toàn ngã xuống giường không còn chút sức lực.

Trì Sính lại túm Ngô Sở Ủy, lấy điện thoại đưa tới trước mặt của cậu.

“Gọi điện thoại cho anh ta, bảo anh ta ngày mai đừng tới.”

Ngô Sở Ủy khàn giọng hỏi, “Sao anh không trực tiếp nói với anh ta?”

“Tôi muốn để chính miệng cậu nói với anh ta!” Ánh mắt hổ báo của Trì Sính trừng trừng uy hiếp.

Trong lòng của Ngô Sở Ủy thầm chửi mấy tiếng đúng là cái đồ lòng dạ hẹp hòi, vẫn tức giận không phục mà làm theo.

256. Chương 256 - Luyện Đầu Ốc

Ba ngày sau đó, Ngô Sở Ủy xuất viện, đến phòng khám để cho Khương Tiểu Soái giúp cậu bôi thuốc thay gạc.

“Yò! Mặc quần áo này không sao hả! Ai mua?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Ngô Sở Ủy thuận miệng trả lời, “Không, Trì Sính mua.”

“Chắc chắc.....” Khương Tiểu Soái cười xấu xa, “Anh ta còn cho phép cậu mặc quần áo như vậy ngang nhiên ra khỏi nhà hay sao?”

“Anh ta không cho tôi cũng mặc!” Ngô Sở Ủy trên mặt lộ ra vẻ hung hãn, “Tôi nhận ra một việc, càng nhân nhượng anh ta lại càng được nước lấn tới vênh mặt lên với tôi, không có việc gì thì bới lông tìm vết! Cho một mình anh ta ‘thao’ còn chưa đủ, lại còn phải cho một mình anh ta nhìn, có cái lý nào lại dễ dàng như vậy hả? !”

Khương Tiểu Soái cười hà hà điên cuồng một lúc lâu, mới mở miệng nói, “Cậu tự hỏi lại mình xem, cậu chỉ mua cho anh ta những bộ màu thì tối, hình thức thì đơn giản, vậy mà cũng không cho phép người ta cấm cách ăn mặc của cậu?”

Ngô Sở Ủy nói, “Đấy gọi là đẹp nhưng khiêm tốn.”

“Đẹp cái ‘dái!’” Khương Tiểu Soái giễu cợt, “Cậu nghĩ rằng tôi không nhìn ra hàng xấu hàng đẹp hả? Quần áo trên người Trì Sính toàn bộ cộng lại cũng không có đắt bằng một món trên người cậu.” (Phải thôi Ủy Ủy là người cầm tiền.. ơ hơ..)

“Thân phận của anh ta không giống với tôi, anh ta là nhân viên nhà nước, ăn mặc như vậy không phải tìm người đến điều tra hay sao? Hơn nữa, là anh ta thích loại quần áo màu sắc tối màu trầm trầm, cũng không phải tôi bắt anh ta mặc như vậy.”

Khương Tiểu Soái nói, “Màu quần áo trầm cũng có loại đắt tiền, không tin cậu cứ thử mua cho anh ta một bộ đi, xem anh ta có thích mặc hay không!”

“Dựa vào cái gì mua cho anh ta?” Hai hàng lông mày của Ngô Sở Ủy dựng thẳng, “Anh vốn đủ ưa nhìn, mặc đồ đẹp nữa thì càng coi trời bằng vung!”

Khương Tiểu Soái yên lặng nhìn Ngô Sở Ủy một hồi, nhẹ giọng hỏi, “Lẽ nào cậu cảm thấy cậu không đáng chú ý hay sao?”

“Tôi mạnh hơn anh ta nhiều..... ít nhất ...thì tôi còn biết tuân thủ nghiêm ngặt mà an phận!”

Khương Tiểu Soái cố ý phát ra tiếng ho khan nghi vấn, Ngô Sở Ủy giống như bị người ta dẫm lên cái đuôi mèo, lập tức vung cùi chỏ lên hướng sau lưng của Khương Tiểu Soái chọc chọc, Khương Tiểu Soái vội vàng ấn cậu ta lại.

“Không lộn xộn, mình tranh thủ thay thuốc đi!”

Khương Tiểu Soái đầu vào đẩy ghế băng gạt ra cho Ngô Sở Ủy, rửa sạch vết thương, thay thuốc xong, trong lúc hai người đều đang trầm mặc. Cuối cùng Khương Tiểu Soái băng lại vết thương gần xong thì Ngô Sở Ủy bất thành linh phun ra một câu.

“Dù sao thì tôi càng ngày càng không muốn nhìn mặt anh ta!”

Khương Tiểu Soái hỏi, “Vì sao?”

Ngô Sở Ủy im lặng nửa ngày không nói ra một lý do tại sao.

Khương Tiểu Soái thăm dò suy đoán, “Lẽ nào là bởi vì anh ta không cho Uông Trầm tới thăm cậu?”

“Cái gì hả?” Sắc mặt của Ngô Sở Ủy có chút mất tự nhiên, “Uông Trầm có đến thăm hay không cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

Khương Tiểu Soái mắt lộ ra vẻ gian ác, “Chuyện nhỏ hay sao? Sao tôi lại có cảm giác không nhỏ một chút nào thế hả?”

“Cút, cút, cút.....” Ngô Sở Ủy không nhịn được, “Tôi đây đang nghiêm chỉnh nói chuyện với cậu, cậu còn trêu chọc tôi cái gì?”

Khương Tiểu Soái rất vô tội, “Tôi trêu chọc cậu cái gì? Tôi nói cái gì không đúng đấy?”

“Cậu cố ý phải không?” Ngô Sở Ủy nói xong tự nhiên lại cười cười.

Khương Tiểu Soái tiếp tục tỏ vẻ chán ghét coi thường cậu, lại chuyển đề tài lên người Trì Sính.

“Vậy cậu kể xem nào, cậu làm sao lại không muốn nhìn mặt anh ta?”

Nói đến cái này, khuôn mặt Ngô Sở Ủy lại xụ xuống.

“Lấy cái việc buổi tối hôm nọ nói đi, cái hôm mà cậu đến thăm tôi đó, Uông Trầm đột nhiên gọi điện thoại nói muốn đến thăm tôi. Kết quả Trì Sính liền nóng nảy, nói bao nhiêu lời khó nghe, không những làm cái việc ấy ở trên giường bệnh! Mà lúc đó ngoài cửa có tiếng bước chân đi đến, tôi càng sợ anh ta càng làm mạnh! Kết quả ngày hôm sau bác sĩ đến phòng kiểm tra cho tôi, ánh mắt nhìn tôi liền thay đổi!”

Kỳ thực, tiếng bước chân vào đêm hôm đó là của Quách Thành Vũ và Khương Tiểu Soái. Hai người bọn họ không thấy được GV không cam lòng. Vì vậy liền chạy đến ‘phim trường’ rình xem.

“Chết tiệt....” Khương Tiểu Soái đập bàn, “Cái này cũng hơi quá đáng rồi! Đó là bệnh viện cũng chẳng phải nhà, thật mà lúc đó có người nhìn thấy thì đúng là xấu mặt đi! Huống hồ lúc đó cậu còn đang bị thương, vậy mà anh ta lại không để ý đến cơ thể cậu, tàn nhẫn như vậy mà giày vò cậu.” (Soái ơi em giỏi thật..)

Vốn Ngô Sở Ủy cũng chẳng còn nhớ đến việc này nữa, kết quả Khương Tiểu Soái vừa nói như vậy, trong lòng cậu lại có chút không thoải mái.

“Cậu nói xem chuyện này có bất thường không? Ông Trầm làm sao lại biết tôi bị thương?”

Khương Tiểu Soái cười gượng hai tiếng, “Cậu hỏi tôi thì tôi hỏi ai? Tôi cũng chẳng có số điện thoại của Ông Trầm.” (Lời đuôi rồi kìa, ai nói Soái gọi đầu...???)

“Nhất định là cái miệng của Ông Thạc xúi giục!” Ngô Sở Ủy oán hận nói, “Cái loại đầu óc xấu xa đó, nhất định là cậu ta nói chuyện này cho Ông Trầm biết, cố ý khiến cho tôi và Trì Sính hiểu lầm.”

Khương Tiểu Soái một bên bóc nho một bên che giấu lương tâm nói, “Khả năng rất lớn.”

Ngô Sở Ủy suy nghĩ một chút lại cảm thấy không thích hợp.

“Vậy ai là người nói cho Ông Thạc?”

Khương Tiểu Soái kích động một trận, quả nho trong tay rơi ra, không sai lệch lại rơi đúng giữa đũng quần Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy đem đầu Khương Tiểu Soái ấn đến đũng quần mình, “Này, này, này, ăn đi, đừng lãng phí!”

“Con mẹ nó! cậu quá hạ lưu!”

Hai người náo loạn một trận, Ngô Sở Ủy cũng quên vấn đề vừa rồi, Khương Tiểu Soái thầm thở dài một hơi.

Kết quả, cung phản xạ của Ngô Sở Ủy vô cùng lớn, lại đem nghi vấn chết người kia suy nghĩ một lần nữa.

“Được rồi, vừa rồi có phải là cậu nhắc đến Ông Trầm?”

Khương Tiểu Soái gật đầu, “Đúng vậy!”

Ánh mắt tinh nhuệ của Ngô Sở Ủy nhìn chăm chú vào Khương Tiểu Soái, sâu kín hỏi, “Làm sao cậu biết Ông Trầm đã gọi điện thoại cho tôi, hơn nữa còn biết Trì Sính còn không cho Ông Trầm đi thăm tôi hả?”

Khương Tiểu Soái nghẹn lời, “Cái kia..... Tôi nghe Quách Tử nói.”

“Quách Tử làm sao mà biết được?”

“Nhất định là Trì Sính nói cho anh ta biết!” Khương Tiểu Soái cười mỉa hai tiếng, “Trì Sính cái gì không nói với Quách Tử hả? Hai người bọn họ mức độ thân thiết cậu lại còn không lĩnh giáo qua hay sao?”

Ngô Sở Ủy lại bị mạch suy nghĩ của Khương Tiểu Soái dẫn dắt, “Anh ta sẽ không đem GV của tôi cho Quách Tử xem chứ?”

“Phải không đó?” Khương Tiểu Soái làm ra vẻ sợ hãi, “Cậu đem GV giấu ở đâu?”

“Để ở trong bộ quần áo của tôi mà hôm đó cậu cầm cho tôi đó!” Ngô Sở Ủy nói.

“....”

Lòng của Khương Tiểu Soái có một đám ngứa phi âm âm, thì ra ngay từ đầu Trì Sính đã biết cậu dùng chiêu này ép Ngô Sở Ủy muốn thay quần áo, mới có thể đem CD giấu ở đó! Thật sự xui xẻo mà, quá là xui xẻo mà! Khương Tiểu Soái hối hận hơn nữa lại có một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm. Không được, về phải bắt Quách Thành Vũ luyện đầu óc mới được! Không thì Trì Sính đang có xu thế đuổi kịp và vượt qua mất..!

Đang âm thầm dây dưa, mặt của Ngô Sở Ủy đột nhiên tiến đến gần đến bên cạnh mặt của Khương Tiểu Soái, sâu kín hỏi, “Này, cậu đang nghĩ gì thế?”

Khương Tiểu Soái lại càng hoảng sợ, hơn nữa ngày mới hoàn hồn tỉnh táo lại.

“Tôi đang suy nghĩ..... Rốt cuộc là ai đã gọi điện thoại cho Ưông Trầm.”

Nói xong, suýt nữa thì vả vào cái miệng rộng của mình, không phải mình đang vạch áo cho người xem lưng hay sao?.

“Nghĩ được gì chưa?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Khương Tiểu Soái đốt cháy mấy chục triệu tế bào thần kinh rốt cuộc mắt lóe sáng lên.

“Tôi đã biết, Trì Giai Lệ đó! Cậu suy nghĩ một chút, cậu cứu con trai của Trì Giai Lệ, sau đó cô ta lại cùng Ưông Trầm.....Cậu đã hiểu ý tôi chưa?”

Ngô Sở Ủy bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Rất có lý.”

.....

Trì Giai Lệ đang chuẩn bị về nước, hai ngày này đang bận thu dọn đồ đạc, kết quả lúc thu xếp giá sách, lại thấy cuốn ‘Ngô Sở Ủy toàn thư’ của Trì Viễn Đoan. Đột nhiên nhớ tới ngày đó cô ta đem Trì Viễn Đoan đẩy ra ngoài cửa, Trì Viễn Đoan cứng rắn mà năn nỉ cô tiếp tục đọc điều thứ ba, lúc đó không thèm xem, bây giờ suy nghĩ một chút lại cảm thấy rất buồn cười.

Vài phần tò mò, Trì Giai Lệ lật lại vài cái.

Điều thứ ba so với hai điều trước vô cùng đơn giản, chỉ có hai chữ———KEO KIỆT.

Cậu ta keo kiệt hay sao?

Trì Giai Lệ nhớ tới ngày đó mời Ngô Sở Ủy đi ăn, cậu ta xa xỉ phô trương đủ trò. Suy nghĩ lại một chút Ngô Sở Ủy toàn mua cho Đâu Đâu và Quyển Quyển đồ ăn ngon, mảy may cũng không nghĩ đến cậu ta keo kiệt.

Vì vậy, tiện tay đem cuốn ‘Ngô Sở Ủy toàn thư’ để xuống, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Buổi chiều, Trì Giai Lệ dẫn theo Đâu Đâu và Quyển Quyển đến tạm biệt Ngô Sở Ủy.

Tay của Ngô Sở Ủy đã khỏi hẳn rồi, hai ngày nay lại bắt đầu thường xuyên đi loanh quanh công trường. Lúc Trì Giai Lệ đến, Ngô Sở Ủy đang cùng công nhân dọn đồ, quần áo ăn mặc rất bình thường, vạt áo trước và phía sau lưng đều ướt đầm mồ hôi. Dọn dẹp xong, Ngô Sở Ủy tiện tay từ dưới đất nhặt lên một chai nước tu ừng ực vì uống quá vội, nước theo khóe miệng chảy xuống cổ, không có hình tượng chút nào.

Lúc này, Trì Giai Lệ nhớ tới Quyển Quyển khen Ngô Sở Ủy tính cách tốt, mới phát hiện có chút có thể tin tưởng.

Ngô Sở Ủy thấy Trì Giai Lệ, mặt lộ vẻ kinh ngạc, ba chân bốn cẳng chạy đến chỗ cô.

“Trời nóng như thế này, làm sao chị lại chạy đến đây?”

Trì Giai Lệ nói, “Hai ngày nữa phải về nước, tôi dẫn hai đứa nhóc ghé thăm cậu một chút.”

“Nhanh như vậy hả?” Ngô Sở Ủy mới đầu chưa ý thức được, “Thật vất vả mới trở về một chuyến, sao chị không ở lại chơi thêm ít ngày nữa?”

“Ba hai đứa nó nhớ chúng, hơn nữa bên kia còn có chút việc, không ở đây chơi lâu được.”

Ngô Sở Ủy ngậm lại cũng phải, nhưng mà rất luyến tiếc hai đứa hấp này.

“Em mấy ngày nay quá bận rộn, cũng không rảnh đến thăm Đâu Đâu và Quyển Quyển, bọn nó đâu?”

Trì Giai Lệ chỉ chỉ một chiếc xe cách đó không xa, nói, “Tôi thấy bên này đang thi công, sợ bọn nó chạy loạn khắp nơi lại gặp nguy hiểm, liền để cho bọn nó ở trên xe chờ.”

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Hơn nữa bên ngoài quá nắng, xuống có thể bị cảm nắng.”

Trì Giai Lệ cười nhẹ nhàng, “Thế nào? Có thời gian không? Cùng uống chén trà cho bớt nóng?”

“Đương nhiên là có!” Ngô Sở Ủy lau một chút mồ hôi, “Chị về xe trước chờ em ba phút, em lập tức đến ngay.”

Nói xong cấp tốc xoay người chạy đến chỗ đang thi công, cùng mấy công nhân đem vật liệu từ trên xe dỡ xuống. Tay vừa mới cắt chỉ không được mấy ngày, cứ như vậy khuôn vác cái thùng hơn năm chục kg, vận chuyển tới tới lui lui.

Trì Giai Lệ không di chuyển yên lặng nhìn Ngô Sở Ủy làm xong công việc trong tay, mồ hôi hột chảy đầm đìa mà chạy lại phía cô.

257. Chương 257 - ‘sợ Chỉ Vụn’

Hai người cùng đi đến chỗ xe đỗ cách đó không xa.

Trì Giai Lệ thuận miệng hỏi, “Sao cậu không thuê mấy người giúp việc đó? Trời nắng nóng như vậy còn phải cùng công nhân khuôn vác, những việc cậu làm là trách nhiệm của tổng giám đốc hả? ! ”

“Mướn thêm người không phải là tốn nhiều tiền hay sao? Hơn nữa cũng không cần thiết, công nhân ở đây cũng đủ nhu cầu làm việc. Cũng chỉ bận bịu một chút, xong thì cũng chỉ ngồi chơi, em cũng thỉnh thoảng đến giúp đỡ họ nữa.”

Trì Giai Lệ yếu ớt cười, “Cậu không có tiền mướn người giúp việc, vậy mướn chuyên gia kiểm tra thức ăn, chuyên gia nếm thử đồ ăn, vân vân các loại thì có tiền? Mướn người giúp việc không cần thiết, mướn hai mươi mấy người bảo vệ thì cần thiết?”

Ngô Sở Ủy tay ôm mặt, xấu hổ vỗ vỗ vai cái lên mặt.

“Chị cũng đừng coi thường em, em bây giờ nghĩ đến chuyện này vẫn còn hồi hận đây!”

Đừng nói là Ngô Sở Ủy, ngay cả Trì Giai Lệ nhớ tới ngày đó bản thân giả bộ các kiểu nghĩ thôi cũng thấy vô cùng xấu hổ, toàn thân da gà nổi lên.

“Cái mảnh đất đang thi công này đều là của công ty các cậu phụ trách hay sao?” Trì Giai Lệ lại hỏi.

Nói đến cái này, Ngô Sở Ủy có chút tự hào, đưa tay chỉ chỉ về phía khu thi công hướng cô nhìn đến.

“Từ chỗ tòa nhà thấp thấp ở phía nam kia cho đến cái nhà trên nóc treo biển hiệu màu đỏ chữ ‘Phúc’ rồi đến nơi vừa rồi chúng ta đứng, đang thi công đó. Tổng cộng gần 100 hecta, khi xây xong sẽ thành một khu công nghiệp, chuyên tiến hành nghiên cứu và sản xuất các sản phẩm đèn LED. Kế hoạch cuối năm thành công, đến lúc đó công ty bọn em sẽ chuyển đến đây.”

Trì Giai Lệ bắt tay đặt ở giữa chân mày che ánh nắng mặt trời, qua loa liếc mắt nhìn, khóe miệng nhếch lên đáng vẻ tươi cười.

“Nhìn không ra nha! Cậu còn có bộ dạng thế này!”

Ngô Sở Ủy cười hà hà, “Đây đều là học hỏi từ Trì Sính thôi.”

“Lời này cậu nói trước mặt tôi thì được, trước mặt người khác chớ có hở môi, không biết ai đó sẽ nói xấu sau lưng cậu đâu?”

Lúc Ngô Sở Ủy chỉ còn cách xe hơn mười mét, Đâu Đâu và Quyển Quyển liền từ trên xe chạy xuống. Hai thằng nhóc như phi cơ đâm đến phía Ngô Sở Ủy, được Ngô Sở Ủy ôm bế lên đáng vẻ vô cùng thích thú.

Bốn người cùng nhau vào quán cà phê.

“Muốn gì cứ tha hồ gọi, hôm nay em mời.” Ngô Sở Ủy nói

Trì Giai Lệ tùy tiện chọn một loại, sau đó chọn cho hai đứa nhỏ mỗi đứa một ly sữa, rồi đưa menu cho Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy vừa nhìn qua loa, một ly cà phê mà hơn một trăm tệ một ly, tiền này có thể mua cho Trì Sính cái cái đùi dê! Lập tức thấy không đáng một chút nào. Vì vậy lắc lắc tay một cái.

“Em không quen mùi vị này, gọi một ly nước lọc là được rồi.”

Quả nhiên rất keo kiệt..... Trì Giai Lệ không khỏi cảm khái, Trì lão gia xem ra ba nhìn không sai chút nào. Hai người vừa uống vừa trò chuyện.

Trì Giai Lệ thật tò mò, “Cậu là gay hay là bisexual?”

Vấn đề này, Ngô Sở Ủy vẫn còn rất khó trả lời.

“Em khẳng định không phải là gay, nhưng cũng chưa chắc là bisexual, chuyện là như vậy kỳ thực em là đàn ông. Trong lòng em vẫn thích phụ nữ, trước khi ở cùng với Trì Sính, em cũng đã từng có bạn gái. À.. đúng rồi, chị chắc cũng biết chính là Nhạc Duyệt.”

Về mặt của Trì Giai Lệ cứng đờ, Ngô Sở Ủy phải nhắc nhở lần nữa mới nhớ đến, ngay lập tức cười khẩy một trận.

“Hóa ra là cô ta, hèn gì cậu lại hợp ý Trì Sính.”

Ngô Sở Ủy, “.....”

Quyển Quyển ngồi ở bên cạnh Ngô Sở Ủy, chậm rãi uống sữa bên mép đều là sữa bám vào, ngửa cổ nhìn Ngô Sở Ủy, nói, “Mợ, mợ cũng uống một hớp đi!” (Sao cứ mợ* thế..)

Ngô Sở Ủy nhìn Quyển Quyển nhỏ bé đáng yêu đến động lòng người, nhịn không được cúi đầu đem vệt sữa bên mép nó liếm sạch sẽ.

Đâu Đâu ngồi ở đối diện nhìn, ra vẻ rất tức giận, đem ngón tay đen kịt thấm sữa tươi chấm chấm lên khắp mặt. Lắc lư cái đầu nhỏ chen vào bên người Ngô Sở Ủy tranh cướp tình cảm với Quyển Quyển thúc giục Ngô Sở Ủy, “Mợ, mợ cũng uống của cháu một ngụm.”

Ngô Sở Ủy vui vẻ, đem Đâu Đâu ôm tới, miệng hôn điên cuồng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng thật không nỡ từ chối!

Trì Giai Lệ nhếch miệng cười cũng như không, nhịn không được quay sang Ngô Sở Ủy hỏi, “Cậu có ý định có con không?”

“Cái này.....Không phải em quyết định là có thể có.”

“Ba mẹ cậu không yêu cầu vấn đề này hay sao?”

“Ba mẹ em mất rồi.”

Trì Giai Lệ biến sắc, “Xin lỗi, tôi không biết...”

“Không sao đâu.” Ngô Sở Ủy cũng lộ ra vẻ rất nhẹ nhàng, “Em cũng quen rồi.”

“Vậy cậu có anh trai không?”

“Không có, em chỉ có hai chị gái, lớn hơn em rất nhiều đều đã lập gia đình. Chỉ ngày lễ tết mới có thể gặp mặt một lần, không còn thân thiết như hồi còn bé.”

Trì Giai Lệ cũng rất hiểu cảm giác này, cô và Trì Sính khi còn bé cũng rất hay đánh nhau, nhưng khi đó ai cũng không rời ai được, thân thiết vô cùng. Sau này cô định cư bên nước ngoài, hai chị em cũng liên hệ ít hơn càng ngày càng xa cách. Mới đầu thì cô cũng thấy nhớ Trì Sính, sau có hai đứa bé bạn rợn bù đầu tối mặt chăm sóc hai đứa nó cũng không còn thời gian mà nghĩ đến.

Bây giờ cô hiểu vì sao Ngô Sở Ủy chỉ mới ở chung với Đâu Đâu Quyển Quyển vài ngày như vậy, liên đối với bọn nó cảm tình sâu đậm đến như thế. Lúc đầu cứ tưởng rằng Ngô Sở Ủy chỉ giả bộ, là có ý đồ xấu khác, bây giờ mới phát hiện điều không phải. Hai đứa trẻ có thể vui vẻ hòa mình với người ngoài nhanh như vậy, loại tình cảm vô tư này làm cho người ta có cảm giác rất quyền uy.

“Đúng rồi, tay cậu thế nào rồi? Cho tôi xem một chút.” Trì Giai Lệ nói.

Ngô Sở Ủy ngượng ngùng chìa ra, “Đã sớm khỏi rồi, chỉ còn một chút sẹo nhỏ, không nhìn kỹ không thấy được nữa.”

Trì Giai Lệ từ trong túi xách lấy ra một tuýt thuốc mỡ đưa cho Ngô Sở Ủy.

“Thuốc mỡ này rất hiệu quả, tôi có một đồng nghiệp làm xong phẫu thuật, sẹo to như cái khóa áo, bây giờ xóa gần hết rồi chỉ còn lại có một vết mờ.”

“Có tác dụng như vậy sao?” Ngô Sở Ủy cảm động đến không biết nên nói cái gì cho phải, “Vâng em xin.”

Cuối cùng bị rịn lưu luyến cùng Đâu Đâu Quyển Quyển tạm biệt, Ngô Sở Ủy lại vội vội vàng vàng chạy về công ty.

Buổi tối sau khi tan việc, Trì Sính tới đón Ngô Sở Ủy.

Trên đường, Ngô Sở Ủy năn nỉ nói, “Đi con đường kia đi, tôi muốn đi con đường kia.”

Từ lúc Ngô Sở Ủy bắt đầu thi công khu công nghiệp, tuyến đường về nhà của Ngô Sở Ủy liên thay đổi, mỗi ngày đều muốn lượn một vòng đường xa tới đây chỉ để liếc mắt nhìn. Mặc dù ban ngày tại nơi này bận rộn từ sáng đến tối, buổi tối vẫn muốn tới nhìn chỗ này một chút, nhìn tòa nhà xây càng lúc càng cao, tinh thần của Ngô Sở Ủy cũng bay càng ngày càng cao.

Trì Sính liếc mắt sang bên Ngô Sở Ủy, khuôn mặt cái người này cũng gần như dính chặt vào cửa kính ô tô. Cái móng to vênh lên, được chiếc quần tây bao lại lộ ra đường nét mê người, tay Trì Sính ngứa ngáy liên phát một cái.

Ngô Sở Ủy lập tức ngao ngao kêu gào, quay đầu lại nhe lông mày căm tức nhìn Trì Sính.

“Làm gì vậy? ! !”

Trì Sính vô tư thản nhiên mắt nhìn phía trước, thờ ơ nói, “Ngày nào cũng đi qua đây, còn có cái gì mà nhìn?”

Ngô Sở Ủy phản đối, nhìn công trình xây dựng to lớn kia ánh mắt nhấp nháy.

“Cái này tương lai đều là tiền là của cải đó! Là rượu thịt Trì rùng đó!”

Trì Sính khẽ cười một tiếng, “Cậu xây dựng chính là một quán rượu Trì, bên trong cũng đều là đồ nước lọc vào bán.”

Ngô Sở Ủy then quá thành giận, xoay người đấm cho Trì Sính mấy cái.

Ở trên đường ô tô chạy đều đều vững vàng, ánh mắt Ngô Sở Ủy đảo qua, liền quét đến đống quần của Trì Sính thấy một ‘sợi chỉ vụn’ màu đen. Không nói hai lời, với tay lên hung hăng giật một cái.

Gân cổ của Trì Sính nổi lên, vẻ mặt dữ tợn.

Ngô Sở Ủy trong tay cầm lên ‘sợi chỉ vụn’ kia, mới phát hiện ‘chất liệu’ bất thường. Cấp tốc đem ‘sợi chỉ vụn’ ném một cái, làm bộ cái gì cũng không hề hay biết, ngo ngoé ngáo ngáo, khuôn mặt lộ ra vẻ xấu hổ đỏ bừng trở về nhà.

Buổi tối, Trì Sính dựa vào đầu giường đọc tin tức. Ngô Sở Ủy nằm ở giữa hai chân anh, đem tài liệu để lên trên bụng anh phê duyệt, coi đây là cái bàn làm việc của cậu.

Tiểu Dấm Chua chui vào dưới cái gối của Trì Sính, đem cái ‘trứng gỗ’ nhỏ bé kia cắn gặm rồi nuốt vào. (Con này quá dâm dăng đi.)

Ngô Sở Ủy nhanh tay nhanh mắt mà xách Tiểu Dấm Chua qua, lại nắn bóp chèn ép giàng co một trận, Tiểu Dấm Chua cũng không chịu đem cái ‘trứng gỗ’ nhỏ kia nhổ ra. Ngô Sở Ủy đang trong tình thế éo le cấp bách, Đại Dấm Chua lại tới cùng ‘mây mưa’ với Tiểu Dấm Chua, mới vừa ở trên người nó ‘hôn’ một cái, Tiểu Dấm Chua liền phun ra.

.....

Ngô Sở Ủy đầu tiên là liếc mắt đồng tình nhìn Đại Dấm Chua, vừa giận ồn ào mà hỏi Trì Sính.

“Không phải tôi đã cắt đi rồi hay sao? Anh tại sao lại lục lọi ra hả?”

Trì Sính ngay cả mí mắt chưa từng nâng lên, mặt không thay đổi nhìn chằm chằm màn hình máy vi tính.

Ngô Sở Ủy thầm chửi bới vài câu, lại đem ‘trứng gỗ’ khóa vào trong ngăn kéo.

Chờ ánh mắt của Trì Sính từ trên màn hình rời đi, Ngô Sở Ủy đã nằm sấp qua một bên, không thèm để ý đến anh.

“Làm sao không nằm sấp trên người tôi nữa?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy gương mặt căng cứng, “Khỏi cần nói chuyện với tôi!”

“Tiếp tục qua đây nằm sấp lên đây!”

Trì Sính rất thích Ngô Sở Ủy nằm trên người anh, mí mắt chỉ cần nhìn xuống là có thể thấy gương mặt tuấn tú của Ngô Sở Ủy. Hai chân vòng qua cả người cậu bị chân anh khóa chặt lại.

Ngô Sở Ủy còn chưa có để ý tới Trì Sính.

Trì Sính nhe răng cười một tiếng, bàn tay to kẹp lấy hai bên nách của Ngô Sở Ủy, trực tiếp ôm vào. Ngô Sở Ủy một mực mà giãy giụa, tức giận mắng, “Ai bảo anh vừa rồi không để ý tới tôi hả? Không cần theo tôi lôi kéo làm quen!”

Trì Sính không cho phép cậu phản kháng, trực tiếp đem đầu của cậu ấn lên ngực, hai chân săn chắc vòng qua eo cậu kẹp lại không cho cậu nhúc nhích.

Ngô Sở Ủy vật lộn giãy giụa một hồi liền bất động, bấp thịch trên người dần dần buông lỏng. Lại bò lên một chút đem mặt vùi vào hõm vai Trì Sính, than thở làm nũng.

“Anh đừng ăn hiếp tôi.... Tôi mệt mỏi quá!”

“Cậu thì mệt mỏi cái quái gì hả?” Trì Sính nhéo má của Ngô Sở Ủy một cái, giả vờ giận nói, “Tôi tìm người giúp việc lại còn miễn phí giúp đỡ cho cậu, cậu lại đem người ta đuổi đi!” (Quá ôn nhu rồi... muốn giết con tiện nhân Ủy Ủy mà thế chỗ quá thể..)

Ngô Sở Ủy hừ một tiếng, “Nói là miễn phí, thì thật sự muốn giúp anh làm hay sao, anh không biết xấu hổ khi không trả tiền hay sao?”

“Vây đáng đời!”

Ngô Sở Ủy tức giận đến dùng sức lắc lắc đầu, khuôn mặt ở trên vai Trì Sính điên cuồng cọ cọ.

Trì Sính để cho cậu cọ cọ chà xát đến lòng cũng mềm ra, bàn tay to ấn sau gáy của cậu dỗ dành an ủi, “Được rồi, được rồi, hôm nào có việc, cậu gọi điện thoại cho tôi, tôi đến giúp cậu một tay.” (Ôn nhu quá..)

Vừa nghe lời này, Ngô Sở Ủy lập tức không gây gỗ nữa.

Trì Sính nghiêng răng hàm, nắm cằm Ngô Sở Ủy hỏi, “Chồng cậu mới có thể sai khiến đúng không?”

Ngô Sở Ủy nhe răng cười.

Trì Sính nghiêng đầu, ánh mắt thâm trầm nhìn Ngô Sở Ủy chăm chú một lúc lâu, mở miệng nói: “Tôi thật muốn đem cậu vùi xuống đất.”

Ặc. . . Khóe miệng Ngô Sở Ủy giật một cái, tự nhiên lại nói một câu như vậy?

Trì Sính nói tiếp, “Như vậy thì đến mùa thu, có thể thu hoạch vô số cậu. Một để ở nhà làm vợ, một đem đến cơ quan cho làm thư ký riêng, một để bên ngoài làm vợ bé, một nhốt trong lồng mà ngắm. . .”

Ngô Sở Ủy cảm động đến suýt khóc, ông anh à, anh có thể hay không mỗi lần đem lời tình cảm nói thành hạ lưu như vậy không?

Trì Sính nói, “Trên quần lót của cậu có ‘sợi chỉ vụn’.”

Ngô Sở Ủy nhìn xuống dưới, nhẹn không được sưng sốt một chút.

“Tôi không có mặc quần lót mà!”

Vừa mới nói xong cũng thấy không bình thường, lúc muốn ngăn cản Trì Sính cũng đã muộn, Trì Sính đã đem một chiếc lông đen xoắn tít giật một cái.

Ngô Sở Ủy đau đớn kêu gào một tiếng, tính trả thù Trì Sính giật một sợi.

Sau đó, Trì Sính lại giật lại hai sợi.

“Có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.”

Ngô Sở Ủy suýt nữa thì hộc máu, vừa yêu vừa hận ở trên người Trì Sính gặm cắn trách mắng. Lại cùng anh ở trên giường lăn lộn, lăn đến tài liệu bay đầy trời.

.....

Ngày hôm sau, Ngô Sở Ủy đi thị sát công trường, rảnh rỗi không có chuyện gì. Đột nhiên muốn gọi điện thoại thử xem, xem Trì Sính có thể vì cậu mà đến công trường làm việc hay không.

Kết quả, điện thoại gọi đi, bên kia có chuông nhưng không ai nghe.

Hừ.... Anh đang giả bộ đấy hả! Ngô Sở Ủy lại nhấn gọi tiếp.

Kết quả cuối cùng là tiểu Trương nghe.

“Trì Sính đâu? Nói cho anh ta biết, tôi đây có việc gấp, muốn anh ta nhanh đến làm!” Ngô Sở Ủy ra mệnh lệnh bá đạo ngang ngược.

Tiểu Trương chậm trễ rất lâu mới nói, “Trì thiếu gia xảy ra chút chuyện, cán bộ kỷ luật vừa gọi đi.”

“Cậu lừa gạt ai hả?” Ngô Sở Ủy hừ lạnh một tiếng, “Nhanh nhen mà để cho anh ta nghe điện thoại, không đến làm việc, buổi tối không cho ăn cơm.”

Giọng nói của Tiểu Trương nghiêm trọng, “Tôi không lừa cậu, anh ấy.....anh ấy thật sự bị người của ủy ban kỷ luật đưa đi.”

Lòng của Ngô Sở Ủy nổi lên run rẩy vài giây, giọng nói không ổn định, “Cậu đừng gạt tôi, chuyện này cũng không phải chuyện mang ra đùa giỡn.”

“Tôi dám lấy chuyện này đùa giỡn hay sao?” Giọng Tiểu Trương lo lắng, “Lúc đó tôi đang muốn đi vào phòng làm việc anh ấy, kết quả vừa đến cửa đã bị hai cảnh vệ chặn lại bên ngoài không cho vào. Bên trong âm ỉ loạn cào cào, tôi mơ hồ nghe được có dính líu nghiêm trọng đến làm trái pháp luật, ôm dự án bất hợp pháp gì đó. ”

Đầu Ngô Sở Ủy ầm một cái nổ tung.

258. Chương 258 - Không Thu Hoạch Được Gì

Lúc Ngô Sở Ủy chạy tới cục tài chính, bên trong tổ chức mở cuộc họp khẩn cấp. Ngô Sở Ủy trực tiếp bị gác cổng đơn vị cản lại, nói như thế nào cũng không cho vào, chỉ có thể ở bên ngoài vô cùng lo lắng chờ đợi.

Khoảng chừng hai tiếng đồng hồ sau, mới có người lục đục đi ra. Thấy một cán bộ quen thuộc, Ngô Sở Ủy chạy nhanh đến bên cậu ta.

Sau khi cùng cậu ta trò chuyện đơn giản mấy câu, Ngô Sở Ủy mới khẳng định Trì Sính quả thật bị bộ kỷ luật mang đi điều tra. Ngoài anh ra, còn mấy vị lãnh đạo cũng dính líu đến. Về vấn đề nguyên nhân gì mà bị bắt đi thì cấp trên cũng không có nói ra ngoài, nhưng theo dự đoán mờ mờ của cậu thì hẳn là cùng với việc đấu thầu dự án và các hạng mục kia có liên quan đến nhau.

Sau khi xác nhận tin tức này, Ngô Sở Ủy thẩn thờ lái xe rời đi, trên đường trở về đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Trở lại công ty, Ngô Sở Ủy vội vã đem những tư liệu công trình kia lấy ra, từng phần từng phần kiểm tra lại, tất cả giấy tờ, ký tên, đều là chính đáng hợp pháp. Trước đây chính là sợ có người âm thầm kiểm chuyện, toàn bộ quá trình xét duyệt cũng đều rất cẩn thận kín đáo. Tất cả phần ký tên cũng không hề liên quan gì đến Trì Sính, theo lý thuyết nếu có điều tra thì cũng không bắt đầu từ anh ta. (Dự là Trì lão gia ra tay...)

Rất rõ ràng, có người muốn trừng trị Trì Sính, hơn nữa người này lai lịch cũng không nhỏ, tối thiểu người này cũng không sợ nhà họ Trì trả thù.

Nghĩ vậy, lưng của Ngô Sở Ủy nặng nề mà tựa vào bức tường phía sau, thấy lạnh cả người từ sống lưng dần dần đi lên phía trên. Thật sự mà bị định tội thì ít nhất cũng bị giam một năm rưỡi hai năm, vậy mấy ngày này làm sao mà chịu đựng được đây? (Thiếu THAO hả Ủy..)

Buổi tối, một mình Ngô Sở Ủy ở trên ghế salon ngây ngô quá nửa đêm.

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

Ngô Sở Ủy cũng không hỏi là ai, liền cấp tốc chạy tới mở cửa.

Quách Thành Vũ phong trần mệt mỏi đứng ở cửa.

Bắp thịt trên mặt của Ngô Sở Ủy cứng lại, tuy rằng không phải cấp bách trông mong người kia trở về. Nhưng lúc này, một người thân cận nhất của Trì Sính xuất hiện, đối với tâm tình của Ngô Sở Ủy tác dụng trấn an cũng là cực lớn.

Ngô Sở Ủy chạy đến ôm chặt lấy Quách Thành Vũ.

Hai tay của Quách Thành Vũ giơ lên cao, khẩu khí vẫn tỏ ra không đứng đắn.

“Này! Này ! Này! Đừng làm loạn nha! Trì Sính có thể ‘xử đẹp’ đó, cậu đừng hại tôi!”

Ngô Sở Ủy vẫn còn ôm chặt không buông tay, cánh tay của Quách Thành Vũ ôm phía sau lưng Ngô Sở Ủy siết lại rồi vỗ vỗ an ủi, cảm giác được cậu ta giờ này khắc này đang rất lo sợ khủng hoảng. (Đập bàn... tui thích anh Quách ạ... hiếp nhaoooo đề..)

Quách Thành Vũ không lộn xộn, bàn tay nắm lấy hai gò má của Ngô Sở Ủy, giọng nói rất bình tĩnh mà nói, “Cậu đừng suy nghĩ nhiều, không có chuyện gì đâu, yên tâm chờ đợi ở nhà là được.”

Ngô Sở Ủy chậm chạp rất lâu mới chậm rãi ngẩng lên, thấy tóc của Quách Thành Vũ vẫn còn bù xù rối loạn, ánh mắt nhỏ nhỏ híp híp lại mang theo dáng dấp thiếu ngủ. Biết anh ta từ nhà vội vã qua đây, liền xoay người đi rót nước cầm đến cho anh.

“Không cần, tôi không uống.” Giọng nói của Quách Thành Vũ thẳng thắn.

Bản thân Ngô Sở Ủy tự tu lấy hai hơi lớn ực ực, tạm thời tâm trạng cũng ổn định được một chút.

Lại quay sang Quách Thành Vũ hỏi, “Anh có biết chuyện cụ thể xảy ra như thế nào hay không?”

“Tôi cũng không rõ lắm.” Quách Thành Vũ xoa xoa ấn đường, “Tôi cũng vừa mới nhận được điện thoại, tin tức lần này phong tỏa rất nghiêm mật, sợ rằng ngay cả ba của Trì Sính bây giờ cũng không biết tình hình như thế nào. ”

Ngô Sở Ủy căng thẳng trong lòng, vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng.

Quách Thành Vũ ngược lại rất lạc quan, “Có nghiêm trọng hay không thì bây giờ không thể kết luận được ngay nhưng tôi nghĩ mấu chốt ở đây thì Trì Sính không vấn đề gì, nếu như muốn nhắm vào ba cậu ta cũng sẽ không cần lựa chọn thời cơ không thích hợp như vậy. Cho nên tôi đoán chắc là có người âm thầm tố cáo, mà điều tra Trì Sính chẳng qua chỉ là cái hình thức bên ngoài.”

“Nếu thật như lời anh nói thì tốt rồi.” Ngô Sở Ủy xịu mặt, “Chỉ sợ lần này là bất thật thôi.”

Quách Thành Vũ cười vỗ vỗ đầu Ngô Sở Ủy, “Chưa đến mức đó! Cũng không phải lần đầu tiên vi phạm pháp luật! Công ty cậu cũng không có liên quan đến buôn bán hay tranh chấp làm trái pháp luật hả? KIỆN tụng cũng không có dính đến chứ?”

Ngô Sở Ủy nói, “Tính chất không giống nhau, những vấn đề kia chỉ cần cùng nhau hòa giải liền có thể làm được, lại không liên quan đến lợi ích cá nhân.”

Quách Thành Vũ chậm rãi rút ra một điều thuốc.

“Trì Sính đảm nhận cũng không phải một hai cái dự án, cái nào bị bắt thì cũng đủ để cậu ta ngồi tù vài năm, như vậy cũng không phải chuyện xấu gì đúng không? Nên tôi khuyên cậu không cần phải buồn bực làm gì, nếu như không ai muốn động chạm đến cậu ta, cậu ta ở bên trong đội không được vài ngày liền được thả. Quả thật nếu có người muốn động đến cậu ta, cậu có sốt ruột cũng không có tác dụng gì.”

Lời nói này Quách Thành Vũ vốn là để cho Ngô Sở Ủy nghĩ thoáng một chút, kết quả Ngô Sở Ủy sau khi nghe càng hoảng sợ.

“Tất cả mọi chuyện phạm pháp của anh ta từ trước đến nay mà bị phát hiện thì sao? Nếu thực sự là như vậy, anh ta còn có đường sống không hả?”

Quách Thành Vũ đem tàn thuốc dập tắt, thở dài một cái.

“Cậu yên tâm đi, cậu ta khẳng định không chết được.”

Nói xong, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, tay còn tùy tiện đảo hai cái mớ tóc bù xù, điều chỉnh tinh thần. “Cậu cũng là đối tượng trọng điểm của vụ án này, trễ nhất ngày mai, cảnh sát nhất định sẽ tìm cậu.”

Ngô Sở Ủy đem Quách Thành Vũ tổng ra ngoài cửa, mới nhớ tới một việc.

“Đúng rồi, anh trễ như vậy rồi còn đến đây làm gì?”

Quách Thành Vũ ôn hoà liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy, nói, “Xem cậu có thất cổ tự tử hay không.”

Mặc dù lời nói Quách Thành Vũ rất khó nghe, nhưng Ngô Sở Ủy vẫn rất cảm động.

“Tiểu Soái đâu? Cậu ta không cùng đi với anh?”

Quách Thành Vũ thản nhiên nói, “Cậu ta còn chưa biết chuyện này.”

Ngô Sở Ủy gật đầu, không nói cái gì nữa, tiễn Quách Thành Vũ xuống dưới tầng.

Quách Thành Vũ nói không sai, trời còn chưa sáng cảnh sát đã tìm đến cửa.

Trên đường bị xe cảnh sát bắt đi, trong lòng của Ngô Sở Ủy ngược lại rất kiên định bình tĩnh. Không sợ liên quan đến vấn đề nghiêm trọng gì, quan trọng là.....cậu có thể biết được tình hình sự việc tiến triển như thế nào rồi, còn nghe hoàn cảnh của Trì Sính bây giờ nữa.

Đến cục công an, Ngô Sở Ủy tiếp nhận thẩm vấn cá nhân, trong đó ngồi trả lời vô cùng chân thực không chút lươn lẹo. Ngoài dự liệu là, công trình này là công trình thu lợi cho nhà nước, nên không gây khó dễ cho Ngô Sở Ủy chút nào. Nhưng mà đem các hạng mục và toàn bộ tư liệu tịch thu lại tạm thời không được phép thi công, sau đó cậu được thả ra.

Sau đó hai ngày, Ngô Sở Ủy đi khắp nơi nhờ quan hệ nhờ vả người khác giúp đỡ, muốn dò xét xem tình hình Trì Sính, cuối cùng thì ngay cả một chút tin tức cũng không có, thậm chí đến cả trại tạm giam của Trì Sính hay người nào giam cũng không biết.

Khương Tiểu Soái cũng đã nghe nói chuyện này, cùng với Quách Thành Vũ đến tìm Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy thấy Quách Thành Vũ liền vội vã hỏi, “Thế nào? Bên kia anh thăm dò được tin tức gì chưa?”

“Có, nhưng không nhiều lắm.” Quách Thành Vũ nói, “Tôi không ngờ là lần này bọn họ lại nghiêm phòng chặt như thế, toàn bộ quá trình điều tra đều tiến hành bí mật. Ngay cả phòng giam cũng chuyên biệt không ai hay biết, còn nữa tất cả những người tình nghi đều bị tách ra không được giam chung một chỗ. Xem ra dự tính trước đây của tôi sai rồi, việc này tôi nghĩ không đơn giản như vậy.”

Ngay cả Khương Tiểu Soái cũng sốt ruột, một vẻ quả trách Quách Thành Vũ.

“Đầu óc anh sao ngày càng vô dụng thế? Lời nói ngày càng không đáng tin?”

Quách Thành Vũ liếc Khương Tiểu Soái, giả vờ giận nói, “Không phải là do ở cùng với cậu sao?”

“Chết tiệt! Cái gì nói là do ở chung với tôi? Tôi là người thông minh nha!”

“Cậu thông minh mà bị lừa đến chỗ tôi sao?”

“Anh. . .”

Khương Tiểu Soái vừa muốn phản bác Quách Thành Vũ, liền thấy Ngô Sở Ủy một mình lặng lẽ đi đến ghế salon cách đó không xa, tinh thần hình như đang suy nghĩ cái gì đó. Khương Tiểu Soái căng thẳng trong lòng, đẩy Quách Thành Vũ ra đi sang chỗ Ngô Sở Ủy.

“Đại Ủy, cậu không cần lo lắng, tôi nghĩ thẩm tra bí mật không phải là bởi vì tính chất nghiêm trọng, mà bởi vì thân phận Trì Sính đặc biệt. Việc này mà công khai thẩm tra xử lý trái lại không tốt, âm thầm tiến hành như vậy lại có lợi gỡ tội cho anh ta.” (Soái Soái thông minh vãi)

Hai cánh tay của Ngô Sở Ủy khoát lên trên đầu gối, đầu rũ xuống, mắt to vô hồn nhìn chằm chằm mặt đất.

“Cậu nói xem, hai ngày này Trì Sính ăn cái gì?”

Khương Tiểu Soái ngập ngừng nói, “Tôi nào biết?”

Ngô Sở Ủy lại nói, “Thật sự không phải bánh ngô khô khốc với rau già chứ?”

“Cái này....” Khương Tiểu Soái cười gượng hai tiếng. “Bánh ngô thì làm sao? Tôi rất thích ăn bánh ngô. Bây giờ bột ngô so với bột mì còn đắt hơn nữa kìa, thật sự có thể ăn bánh ngô chính là được đãi ngộ không tồi rồi.”

“Vậy anh ấy có thể ăn no hay sao?”

Khương Tiểu Soái thăm dò hỏi, “Anh ta bình thường ăn bao nhiêu cơm?”

“Không đều, còn phải xem tôi chuẩn bị bao nhiêu, cơ bản thì chuẩn bị bao nhiêu cũng có thể ăn hết.” Ngô Sở Ủy nói.

Khương Tiểu Soái mồ hôi chảy xuống, “Thì ra đến bây giờ anh ta cũng chưa bao giờ được ăn no hả?”

Ngô Sở Ủy không lên tiếng, trong lòng chua xót.

Khương Tiểu Soái vội vàng an ủi, “Không sao đâu, tôi nghe nói bây giờ phòng giam cũng được đổi đãi tốt lắm, thực đơn cho một người trong một tuần cũng không lặp món, ai cũng được ăn no. Không khéo ở đây anh ta còn được ăn ngon hơn ở nhà đó, ở đó..... ít nhất.... còn có thể ăn no!” (Ác vãi)

Ánh mắt của Ngô Sở Ủy yếu ớt di chuyển nhìn lên mặt Khương Tiểu Soái, Khương Tiểu Soái lập tức ngậm miệng lại.

Một lát sau, Ngô Sở Ủy lại hỏi, “Cậu nói xem, anh ấy ở đây có bị ăn đòn hay không?”

“Anh ta bị đánh?” Khương Tiểu Soái giễu cợt cười một tiếng, “Anh ta không đánh người đã là may lắm rồi.!”

Nhưng Ngô Sở Ủy một chút cũng cười không nổi.

Một lát sau, Ngô Sở Ủy nhận được một cuộc điện thoại, vừa mới nghe xong mấy giây sắc mặt liền thay đổi.

Cúp điện thoại, Khương Tiểu Soái vội vã hỏi, “Làm sao vậy?”

“Công ty có chút chuyện.”

Nói xong lời này, Ngô Sở Ủy liền lái xe rời đi.

Buổi chiều, tất cả công nhân đang thi công công trình đều rút lui, công nhân cũng đều quay hết về công ty. Một công trình lớn như vậy bị buộc đình chỉ, ngày thường công trường thi công nhộn nhịp khí thế trong nháy mắt trở nên tĩnh mịch nặng nề.

Gần tối, Ngô Sở Ủy lại lái xe qua nơi đó, biển hiệu công ty của cậu đang bị dỡ bỏ.

Ngô Sở Ủy như một cây cao sừng sững ở bên đường, lẳng lặng nhìn tấm biển hiệu bị gỡ xuống. Suốt mấy tháng trời mồ hôi nước mắt tâm huyết đều đổ cả lên nó, một nơi đất hoang đùng một cái mọc lên sản nghiệp, tương lai, nền tảng của cả đời cậu.

Không nhận thấy trời đã bắt đầu tối, người qua đường cũng không còn nhiều chỉ còn Ngô Sở Ủy lặng lẽ ngồi ở bên lan can chắn lề đường, cứ như vậy ngồi cả một đêm.

259. Chương 259 - Giúp Tôi Chuyển Cho Anh Ấy Một Nụ Cười

Khương Tiểu Soái đoán không lầm, Trì Sính tại trại tạm giam so với ở nhà đúng là thoải mái hơn thật.

Anh ta bị giam ở một nơi kiên cố, bên trong sạch sẽ rộng rãi, không gian hoạt động rất lớn. Khởi cần mất tiền, một ngày ba bữa bưng đến tận miệng, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu. Lại còn được điều tới một người phạm nhân hầu hạ chăm sóc, giặt quần áo và dọn dẹp phòng cho Trì Sính, thỉnh thoảng sẽ chủ động làm theo yêu cầu mà đám bóp cho anh ta, tỏ ra ân cần vui vẻ một câu cũng không dám mở miệng. (Có phục vụ nhu cầu kia không thể..)

Quản giáo phụ trách trông chừng Trì Sính tên là Cổ Thân, là quản giáo đẹp trai nhất trại tạm giam này. Người mặc cảnh phục, chân đi giày da bóng lộn. Mỗi lần từ bên ngoài đi vào trong khu buồng giam, dọc đường đều có bao nhiêu cặp mắt thèm muốn nhìn chăm chăm, các cảnh sát trong trại tạm giam này cũng rất thích pha trò cùng cậu ta.

Cổ Thân đối với Trì Sính cũng đặc biệt chú ý, một mình cậu ta bận rộn quản mấy phòng liên, mà lại có thời gian quan tâm Trì Sính. (Tình địch thật sự của em Ủy đây sao?)

“Trì Sính, luật sư ủy thác của nhà cậu đến rồi.”

Trì Sính đi theo Cổ Thân đến phòng gặp mặt, trên đường, ánh mắt của Cổ Thân không biết vô tình hay cố ý luôn quét về phía Trì Sính.

Luật sư đúng là do Trì Viễn Đoan ủy thác tới, có rất nhiều năm kinh nghiệm, kết quả nói không quá hai câu lại bị Trì Sính từ chối.

“Ông trở về nói với ba tôi, việc này tự tôi sẽ xử lý, bảo ông ta không cần để tâm.”

Nói xong câu đó, Trì Sính liền đứng dậy trở về phòng giam.

Trên đường, Cổ Thân nhin không được mở miệng nhắc nhở, “Thái độ của cậu như thế này, đối với vụ án này vô cùng bất lợi cho cậu.”

Trì Sính một câu cũng không nói, thậm chí ngay cả liếc mắt cũng chưa từng nhìn qua Cổ Thân, liền vững vàng bước vào phòng giam.

Buổi tối, Cổ Thân tỉ mỉ nhìn vào màn hình theo dõi nhất cử nhất động của Trì Sính, không rời mắt một giây nào, việc này đã thành sở thích của cậu ta trong những ngày gần đây. Thấy phạm nhân phục vụ phòng cho Trì Sính bưng chậu nước đi ra ngoài, Cổ Thân cấp tốc rời khỏi phòng trực ban, phi thật nhanh đến phòng giam của Trì Sính.

Hôm nay thời tiết oi bức, Trì Sính ở trần, bấp thịch sẵn chắc làm cho Cổ Thân đi đứng đến không vững.

Cổ Thân ho nhẹ hai tiếng.

Trì Sính híp mắt quan sát con người quét tới.

Gói thuốc lá trong tay của Cổ Thân trực tiếp bay ra, tạo lên trên không trung một đường vòng cung, cuối cùng văng vàng rơi xuống trên tay Trì Sính.

Trì Sính cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu cái này.

Thân thể cường tráng môi hơi nhếch lên, rất keo kiệt phun ra hai chữ.

“Cám ơn.” (Qua bước thứ nhất... chuẩn bị lên giường..)

Nhìn thấy biểu cảm rất nhỏ trên khuôn mặt của Trì Sính, Cổ Thân hô hấp hơi lộ ra vẻ không ổn. Vừa định hỏi Trì Sính có cần lửa hay không, kết quả Trì Sính nhặt lên hai cục đá, đập vào nhau đánh lửa.

Châm điều thuốc, cũng châm luôn ngọn lửa say mê nơi đáy lòng của Cổ Thân. (Bà Sài dùng đáy lòng rất có ngụ ý... *đáy lòng* là chỗ nào??? chỗ nào có đáy lòng..)

Phạm nhân hầu hạ chăm sóc cho Trì Sính bưng nước rửa chân đi vào, Cổ Thân quét mắt nhìn cậu ta một cái, liền mặt lạnh trở về phòng trực ban.

Kết quả, trong lòng nóng như lửa đốt ngồi trước màn hình theo dõi, một chậu nước lạnh cứ như vậy đặt xuống.

Phạm nhân nhỏ tuổi kia đem nước để dưới đất rửa chân cho Trì Sính, tự nắm lấy hai mắt cá chân của Trì Sính. Đưa hai chân anh ấn vào trong chậu nước, cười híp mắt hỏi, “Thoải mái hay sao?”

Mắt Trì Sính nhìn cậu ta, tâm tư không biết trôi dạt đến nơi nào.

Nếu như một đêm nào đó, Ngô Sở Ủy có thể ngồi xổm xuống rửa chân cho anh, cũng dùng ánh mắt ti tiện như vậy dánh về như thế này mà nhìn anh, anh chắc sướng như thần tiên mất, hài lòng vui vẻ đến ngất lịm.

“Đại ca, tôi massage chân cho anh nhé, trước đây tôi từng học qua massage chân.”

Dứt lời, bắt tay luồn vào trong nước, còn chưa kịp chạm vào lòng bàn chân của Trì Sính, Trì Sính lại đột nhiên vùng chân lên, làm nước bắn đầy mặt cậu ta.

Tên phạm nhân nhỏ tuổi kia không những tức giận, mà vẫn còn cười trách móc vài câu có vẻ thỏa mãn vui sướng. (Tiện nhân.)

Tuy rằng phạm nhân cấp dưới muốn lấy lòng quản giáo là chuyện không hiếm, đừng nói là massage chân, ngay cả để cho ‘bạo súc’ cũng đã từng xuất hiện trên màn hình giám sát. Cũng không biết vì sao, Cổ Thân thấy phạm nhân nhỏ tuổi cười nói về mặt ti tiện các kiểu, trong lòng lửa giận liền từ từ bùng lên, suýt chút nữa dẫn theo cảnh sát xông vào.

Nhưng vẫn còn chú ý đến hình tượng bản thân, nên Cổ Thân vẫn nhịn được.

Phạm nhân nhỏ tuổi đi rồi, Trì Sính ngâm điều thuốc, đem dây lưng phía dưới gối lấy ra, vuốt ve lên hoa văn phía trên cái thắt lưng.

Cái thắt lưng này là trước đây Ngô Sở Ủy tặng cho anh, đã thắt nó hai năm rồi. Từ lúc Trì Sính bị đưa vào trại giam, tất cả mọi vật dụng đều bị thu hết lại, duy nhất chỉ có cái thắt lưng này là giữ lại được.

Hai năm rồi, không biết cái thắt lưng này đã đánh lên cái móng vuốt của Ngô Sở Ủy bao nhiêu cái.

Bây giờ, bên tai Trì Sính vẫn còn quanh quẩn tiếng rên rỉ cầu xin tha thứ của Ngô Sở Ủy, trong lòng từng đợt đau nhức nhớ thương. Khó có thể ngăn cản nhớ nhung làm cho cự long trong quần của anh yên lặng vài ngày trong nháy mắt liền dựng thẳng lên, đội vãi quần trại giam tạo thành một ngọn núi cao vút. Đường như muốn nhô lên phá hỏng màn hình theo dõi, bỗng chốc hiện lên trước mặt của Cổ Thân. (Nuốt nước bọt, thẳng quần giáo dục trại giam vãi..)

Cậu ta bất chợt ngã xuống ghế tựa, thân thể lại nhanh chóng vùng lên áp mặt vào màn hình, tìm đập rộn lên mà nhìn nơi dừng quần của Trì Sính biến hóa, kích thích.

Lúc này, Trì Sính vẫn tập trung tinh thần ngắm cái thắt lưng.

Cổ Thân nhịn không được suy đoán, vì sao Trì Sính mấy ngày hôm trước đều đoàn hoàng đứng đắn, đột nhiên hôm nay lại thật hưng phấn? Chẳng lẽ là bởi vì tên phạm nhân nhỏ tuổi rửa chân cho anh? Lại cười ti tiện với anh hay sao?

Không nghĩ đến tác dụng đặc biệt của cái thắt lưng kia, Cổ Thân cho rằng suy nghĩ của bản thân đúng tám chín phần.

Một trận ghen tuông chua xót xông lên cổ họng.

Trong lòng căm tức không gì sánh được, rồi lại nhịn không được quay sang màn hình theo dõi.

Trì Sính đã móc cự long ra, dứt khoát hẳn hoi mà cầm nghịch.

Tim của Cổ Thân đập thành thạch dưới cổ họng như muốn vọt ra khỏi miệng, cậu ta quản lý phòng giám sát đã không ít lần nhìn thấy đàn ông tay nghịch ‘súng’, công khai có, giấu ở trong chăn có. Nhưng không ai có thể như Trì Sính thế này, tay nghịch ‘súng’ mà cũng có thể vuốt đến khí thế to lớn, uy phong lẫm liệt. Nhìn anh dùng tay nghịch ‘súng’ Cổ Thân như đang học hỏi kinh nghiệm quan sát tỷ mỉ từng động tác một, mới chỉ nhìn thôi mà máu lông sôi trào, kích thích đến tận đáy lòng, tiểu cức có giật. (Hôm trước có nói dùng 100 con chó ‘thao’ chết mẹ thẳng mặt vuông kia, hôm nay phải dùng 100 con mèo hoang mà cào rách tiểu cức con tiện nhân này..)

Cây gậy thô to cứng cáp được bàn tay lớn ôm lấy, cứ như vậy vuốt lên vuốt xuống....

Lúc sắp đạt cao trào, khuôn mặt bình tĩnh của Trì Sính bỗng vặn vẹo, giống như là chịu đựng thống khổ ghê gớm lắm. Yết hầu gợn cảm nuốt khan lên xuống, phát ra tiếng trầm thấp khó chịu rồi gầm lên một tiếng.....

Làm cho Cổ Thân cũng phun ra cùng lúc.

(Nói chung là như đang làm tình với nhau, má Sài nhân đạo nên viết như thế cho con dân (dân) bớt khó chịu chứ các bạn cứ hiểu là phịch nhau rồi đi.. Dù sao Cổ Thân cũng bao đẹp luôn..)

Sau đó, Cổ Thân nằm ở trên bàn, về mặt lưỡi nhấc cổ thả mà nhìn chăm chăm màn hình theo dõi, mơ mơ màng màng rồi ngủ. Lúc cậu tỉnh dậy đã ba rưỡi sáng, ánh mắt nhìn về phía màn hình, Trì Sính vẫn đang ngồi trên giường đôi mắt trầm tư.

Cổ Thân trực hai đêm nay rồi, Trì Sính cũng đều thức trắng đêm không ngủ.

Anh rốt cuộc đang suy nghĩ đến ai?

Cổ Thân nhìn về phía màn hình tự lẩm bẫm.

Ngày hôm sau, Cổ Thân đem tên phạm nhân nhỏ tuổi chăm sóc hầu hạ cho Trì Sính gọi vào phòng làm việc dạy bảo. Giáo quan không được phép dùng cách xử phạt về thể xác với phạm nhân, Cổ Thân liền tiến hành súc sỉ vả lăng nhục cậu phạm nhân kia, hành hạ trên phương diện tinh thần, bức bách cậu ta đến hoa mày chóng mặt.

Tên phạm nhân nhỏ tuổi lúc đi vào lúc lắc cái mông vui vui vẻ vẻ, lúc đi ra mặt xám như tro tàn, hai chân run rẩy lập cập.

(Bắt đầu thích Cổ Thân rồi.... xin lỗi Ủy Ủy.. anh không gọi mèo đến cào rách tiểu cức Cổ Thân nữa đâu..)

.....

Công trình bị buộc đình chỉ, các loại vấn đề ùn ùn kéo đến, vấn đề vất vả nhất chính là về phương diện tiền bạc. Dự án tuy rằng đình công, nhưng tiền công nhân không thể thất nợ, ngày gần đây Ngô Sở Ủy tính toán tiền bạc đến mức nóng hết ruột. Công ty gặp biến cố này, chỉ số lòng tin của ngân hàng đối với công ty cậu cũng giảm xuống, các ngân hàng liên tiếp cự tuyệt.

Công ty cũng vì thiếu hụt tài chính mà đang lâm vào bước đường cùng vô cùng bất lợi, các vấn đề bắt đầu dồn dập tới tấp mà đánh tới một lúc, mấy ngày ngắn ngủi lỗi vô cùng lớn.

Ngô Sở Ủy đã vài đêm không chợp mắt, so với lo lắng nguy cơ phá sản của công ty thì cậu lo lắng cho Trì Sính hơn.

Trì Sính sợ vật phẩm cá nhân trong lúc tạm giữ lúc lấy về có thể không nguyên vẹn hoặc bị mất, liền đem đồng hồ đeo tay tháo ra để lại bàn làm việc. Ngô Sở Ủy đem cái đồng hồ của anh đeo lên trên cổ tay, tay trái một cái, tay phải một cái, nhìn hai cái đồng hồ trên tay cùng chuyển động, trong lòng liền bình tĩnh lại một chút. (Mẹ! thẳng chồng thì đang sung sướng nghịch súng trong trại giam con vợ thì ở ngoài chịu khổ..)

Khương Tiểu Soái sợ cậu áp lực quá lớn, bình thường hay đến ngủ cùng cậu. Nửa đêm tỉnh dậy lại thấy hai con mắt to tròn của Ngô Sở Ủy chuyển động đảo qua đảo lại, trong lòng cũng khó chịu theo, khiến cho cậu ta mấy ngày nay trạng thái tinh thần đều vô cùng không tốt.

Buổi tối hôm nọ, Khương Tiểu Soái thực sự không nhịn nổi, mở miệng gọi.

“Đại Ủy.”

Ánh mắt Ngô Sở Ủy kinh ngạc nhìn cậu ta.

Khương Tiểu Soái dừng một chút, nói: “Nếu như tài chính của cậu thực sự khó khăn, tôi có căn hộ cao cấp trước tiên cứ bán đi cho cậu giải quyết việc đã.” (Bạn như thế chứ, lý gián cũng nhiều nhưng mà lúc khó khăn thì phải vậy.. Soái chưa bao giờ làm mình thất vọng..Mà mình rất thích Soái lý gián tình cảm của Trì Ủy... cho con dân (dân) còn có xôi thịt mà ăn..)

Cổ họng Ngô Sở Ủy một trận tắc nghẽn, tuy nói mình không thể đo lường được tình cảm, nhưng vào thời khắc khó khăn này, có thể có một người bạn bằng lòng đem gia sản quý giá to lớn như vậy giao cho cậu, cậu đã cảm thấy vô cùng may mắn, không biết kiếp trước cậu đã tu thân như thế nào.

Cuộc đời này chỉ cần một tri kỷ như vậy là đủ.

Ngô Sở Ủy tâm tình bình ổn, nói, “Đó là Quách Tử tặng cho cậu, cậu sao có thể tùy tiện đem bán? Bán rồi thì sau này làm sao mua lại được.”

“Tôi cũng không có ý định đến đó ở, giữ lại cũng có ích gì?”

Thái độ Ngô Sở Ủy rất kiên quyết, “Tiểu Soái, cậu hãy nghe tôi nói, các cậu có thể giúp tôi mấy mối quan hệ. Nhưng chuyện của tôi thực sự không cần các cậu nhọc lòng, tôi hoàn toàn có khả năng giải quyết.” (Giống thằng chồng vãi..)

“Tôi cũng không cần cậu lo lắng!” Khương Tiểu Soái tức giận, “Bình thường cố gắng chiếm tiện nghi nhỏ tiện nghi lớn, lần này làm sao còn khách khí với tôi hả?”

Ngô Sở Ủy xoay người ôm chầm lấy Khương Tiểu Soái, tinh thần mạnh mẽ khuyên nhủ, “Cậu không phải lo lắng! Tôi còn mấy căn nhà chưa có bán, sao có thể để cậu bán nhà được?”

Ngô Sở Ủy vừa nói như vậy, Khương Tiểu Soái mới yên lòng.

Ngày hôm sau, Quách Thành Vũ vội vã đi tìm Ngô Sở Ủy.

“Tôi đã biết Trì Sính bị giam ở đâu rồi, cũng đã mở mối quan hệ nhờ vả rồi, buổi trưa hôm nay là có thể vào thăm cậu ta.”

Trái tim Ngô Sở Ủy điên cuồng run rẩy, nhịn không được mở miệng hỏi, “Tôi cũng có thể đi gặp hay sao?”

“Không thể.” Quách Thành Vũ rất bối rối, “Bây giờ ngoại trừ luật sư ủy thác, thì không cho phép gặp bất kể người nào, tôi cũng phải hao tổn bao nhiêu mới có thể châm chước.”

Khương Tiểu Soái cũng ở bên cạnh an ủi Ngô Sở Ủy, “Trước hết để cho Quách Tử đi thôi! Trước mặt quan trọng nhất chính là tìm hiểu tình hình rõ ràng, mới bị giam một chút thời gian chưa biết đầu vào đâu, cậu lại vào thăm như vậy ngược lại có khi làm hỏng chuyện.”

Ngô Sở Ủy tuy rằng vô cùng khó nhịn, nhưng vẫn kiên trì gật đầu.

“Được, vậy anh vào thăm trước đi.”

Quách Thành Vũ lại quay sang Ngô Sở Ủy hỏi, “Cậu có lời gì muốn tôi chuyển cho cậu ta không?”

Ước chừng Ngô Sở Ủy ứ nghẹn hơn mười phút, cuối cùng nhìn Quách Thành Vũ toét miệng cười, “Anh giúp tôi chuyển nụ cười đến cho anh ấy.”

260. Chương 260 - Thật Sự Đụng* Phải

Quách Thành Vũ ở phòng gặp mặt lẳng lặng chờ, trong chốc lát, Trì Sính được Cổ Thân dẫn vào. Quách Thành Vũ quan sát Trì Sính một phen qua lớp kính, trạng thái tinh thần cũng không tệ lắm, có vẻ như so với trước khi tới còn béo lên một chút, xem ra cuộc sống trong đây cũng không phải khó khăn gì.

Đánh giá hết toàn bộ người Trì Sính xong, Quách Thành Vũ lại nhìn chằm chằm Cổ Thân nhìn mấy lần nhìn đến Cổ Thân thấy trong lòng sợ hãi.

“Có chuyện gì nói nhanh nhanh lên, các cậu chỉ có nửa tiếng đồng hồ.”

Nói xong, Cổ Thân nâng tay lên nhìn đồng hồ một cái, cuối cùng liếc mắt nhìn Trì Sính, đôi giày da sáng bóng sải bước đi ra ngoài.

(Thêm cảnh Cổ Thân bị Trì Sính hiếp thể. . có vẻ ông này DÂM lắm. . chỉ nhìn Trì Sính nghịch súng* thôi mà còn phun ra đc thì dâm lắm. .)

Quách Thành Vũ lại đưa ánh mắt di chuyển quay về trên mặt Trì Sính, hỏi, “Đã biết ai tố cáo chưa?”

Trì Sính thản nhiên trả lời, “Hiện tại còn không rõ ràng lắm, trong tài liệu người này tố cáo phần lớn liên quan đến cuộc sống riêng của tôi và Ngô Sở Ủy, nghe đâu nội dung rất tỉ mỉ chính xác.”

“Có phải là Trương Bảo Quý người sắp xếp Trương Doanh bên cạnh Ngô Sở Ủy hay không? Cô ta cũng cùng Ngô Sở Ủy tiếp xúc gần gũi một thời gian không ngắn. Hơn nữa cậu đem Trương Bảo Quý chính đến mất chức, bên kia trả thù cũng là có khả năng nhĩ.”

Trì Sính lắc đầu, “Cô ta làm thư ký bên cạnh Đại Bảo thời gian đó căn bản thì không hề biết mối quan hệ giữa tôi và Đại Bảo. Nếu như cô ta sớm đã biết tình cảm của tôi với Đại Bảo, cũng sẽ không muốn ngu xuẩn như vậy mà dụ dỗ Đại Bảo.” (Một câu Đại Bảo hai câu Đại Bảo có phải nhớ lắm rồi đúng không ba ba, thương ba ba quá. .)

Quách Thành Vũ nghĩ cũng đúng, rất có lý.

“Hơn nữa lấy được chứng cứ đầy đủ lại chính xác như vậy, nếu không phải người bên cạnh thì căn bản không làm ra như vậy được.”

Dây thần kinh trong đầu Quách Thành Vũ giật giật mấy cái. (ĐIỀU)

“Hiện tại bây giờ không cần quan tâm người này là ai.” Trì Sính nói, “Tôi đã tìm xong rồi luật sư, cậu đi ra ngoài cùng cậu ta nói chuyện đi.”

“Là Trương Tân Hoa hay sao?” Quách Thành Vũ hỏi.

Trì Sính gật đầu, “Là cậu ta.”

Hai người lại vây quanh án kiện chi tiết trò chuyện rất lâu, thừa dịp, Trì Sính dùng khẩu hình phát âm đọc lên tên một người.

“Cậu đi tìm người này.”

Quách Thành Vũ cũng dùng khẩu hình phát âm đáp lại, “Là ủy ban kiểm tra kỷ luật hả?”

Trì Sính gật đầu.

Đúng lúc này, Cổ Thân đột nhiên đẩy cửa đi vào. Sau lưng Trì Sính dạo qua một vòng, ánh mắt bén nhọn quét nhìn Quách Thành Vũ, cuối cùng sâu kín nhắc nhở, “Còn có mười phút, nắm chặt thời gian.” (Chuẩn tiểu tam đây rồi. . em này nghe đồn đẹp lắm. .)

Nói xong, liền trực tiếp đi ra.

Quách Thành Vũ mang theo ý cười xấu xa, nói, “Mới vừa vào đến nơi đã có quần giáo nhỏ xinh che chở rồi, diễm phúc không nhỏ!”

Quách Thành Vũ không định buông tha, “Tôi thấy cậu ta rất lẳng lơ, đôi mắt nhỏ tròn cứ đảo đi đảo lại xung quanh cậu như muốn vây bắt con mồi, buổi tối có đem cậu gọi đến phòng trực ban thẩm vấn cá nhân không?”

Giọng của Trì Sính đùa cợt nói, “Cần phải gọi đến phòng trực ban hả? Ở phòng giam của tôi liền đem cậu ta làm!”

Quách Thành Vũ cười hà hà một trận, không cùng Trì Sính đùa dai nữa, nắm chặt thời gian nghiêm chỉnh mà nói.

“Công trình bên kia đã bị đình chỉ.”

Trì Sính mới vừa rồi còn rất nhàn nhã vui vẻ, nghe thấy tin này, lông mày nheo lại trong nháy mắt bao phủ lên một tầng dày đặc mây đen.

“Đại Bảo đâu? Có phải là lại động đến lòng dạ hẹp hòi hả?”

Quách Thành Vũ nói, “Cũng không hẳn là nghiêm trọng như cậu nghĩ, tôi thấy cậu ta cũng không có tâm tư để ý đến vấn đề đó. Hiện tại ở công ty thiếu nợ chồng chất, lại khát nợ tiền công trình lẫn lương công nhân, mấy ngày nay cậu ta đang gặp khó khăn vì tiền đó.”

Trì Sính vô cùng lo lắng, giọng nói chuyện với Quách Thành Vũ cũng âm u đi rất nhiều.

“Trước tiên cậu cứ lấy tiền giúp cậu ta đi, khi nào tôi về sẽ trả lại cho cậu.”

Quách Thành Vũ phát sầu, “Quan trọng là cậu ta không muốn đó!”

Kỳ thực, Trì Sính đã sớm ngờ tới sẽ như vậy, cho nên mới cảm thấy trong lòng vô cùng đau đớn, khó chịu.

“Vậy tốt hơn là cậu đi khuyên bảo cậu ấy! Khương Tiểu Soái tuy rằng cũng nhanh mồm nhanh miệng, và quan hệ với cậu ấy cũng tốt. Nhưng Khương Tiểu Soái không trấn áp được cậu ấy, thời điểm mấu chốt vẫn phải là cậu ra tay. Nếu là cậu ấy thực sự thà chết không nghe, cứ thẳng tay, chỉ cần giáo huấn hai câu cậu ta liền nghe lời.”

Quách Thành Vũ cố ý hỏi, “Tôi có thể tức giận, có thể cho hai cái tát hay không?”

Trì Sính lẳng lặng nói, “Nếu như cậu cảm thấy tôi có thể bị xử tử hình, cậu có thể ra tay.”

Quách Thành Vũ bốn cợt cười.

Trì Sính còn nói, “Giáo huấn cũng phải có chừng mực.”

“Hai người các cậu thật là.. con mẹ nó,... khó chiều, khó hầu hạ.”

Đang lúc cười cười nói nói, thời gian còn dư lại không nhiều.

Trì Sính bình tĩnh nhìn Quách Thành Vũ một hồi, hỏi, “Đại Bảo có biết cậu tới đây tìm tôi không?”

“Biết, tôi có nói với cậu ta.”

Ánh mắt Trì Sính thử dò xét quét tới, “Cậu ấy không chuyển lời gì hả?”

Quách Thành Vũ sau khi nghe xong liền ‘cười’.

Trì Sính chờ thật lâu không đợi được Quách Thành Vũ mở miệng, hơi lộ ra vẻ cuồng cuồng mà thúc giục, “Cậu còn không nói đi!”

“Chính là cái này đó!” Quách Thành Vũ lại toét miệng cười cười, “Cậu ấy bảo tôi chuyển cho cậu một nụ cười.”

Thần sắc của Trì Sính cứng đờ, rất nhanh liền rõ ràng dụng ý của Ngô Sở Uy.

Vừa đau lòng vừa tức giận.

Cuối cùng lẩm bẩm âm trầm nói, “Thật sự là rất keo kiệt mà!”

Quách Thành Vũ lại hỏi, “Cậu có cái gì....muốn tôi giúp chuyển đến cậu ta hay không?”

Trì Sính chưa kịp nói.

“Cứ thẳng thắn chút!” Quách Thành Vũ thúc giục.

Trì Sính nói, “Cậu thay tôi hôn cậu ấy một cái đi.!”

“Cái mẹ gì vậy? Chuyện tốt đây hả?” Quách Thành Vũ vừa mừng lại vừa lo. (thụ sủng nhược kinh)

Trì Sính đen mặt liếc mắt nhìn cậu ta, “Coi là tôi tạm thời đem cậu ấy giao phó cho cậu, coi như thưởng công lao đi.”

“Có thể mặc cả hay không?” Quách Thành Vũ được voi đòi tiên.

Trì Sính ‘thưởng’ cho cậu ta một chữ.

“Cút!”

Quách Thành Vũ vui tươi hơn hở mà nhìn đồng hồ đeo tay một cái, “Còn những một phút đó! Có thể trò chuyện thêm chút nữa không?”

“Nhanh biến khỏi tầm mắt của tôi!”

Nói xong câu đó, biểu cảm vô cùng chua xót, Trì Sính đứng dậy đi ra cửa.

Quách Thành Vũ hừ lạnh một tiếng, chủ động để cho người khác hôn, sau đó bản thân vẫn còn ghen, cái này có gọi là người hay không?

Cổ Thân vừa mới muốn đi vào, Trì Sính liền đẩy cửa đi ra, hai người một vào một ra, suýt chút nữa đụng vào nhau, đây là lần đầu cùng với Trì Sính mặt đối mặt mà còn lại gần đến như vậy, đường nhìn ngay phía trước vừa vặn chính là bộ râu nồng đậm đó. Một mùi tinh khiết đầy khí chất đàn ông thổi đến đập vào mặt, kích thích Cổ Thân tim đập loạn. (OMG, thích thế.)

“Không đợi tôi mà liền đi ra, rất tự giác!” Cổ Thân tự mình vui đùa.

Trì Sính vẫn còn đắm chìm trong nụ cười Ngô Sở Ủy gửi cho anh trong lòng vô cùng chua xót, không có chút gì để ý đến Cổ Thân, bản thân mình ngoảnh lại đi về phía trước.

Cổ Thân nhin không được liếc mắt quan sát Trì Sính, thường ngày Trì Sính luôn luôn lãnh đạm, tuy rằng hôm nay cũng nghiêm mặt, nhưng đã có thể thấy rõ ràng tâm tình biến hóa thay đổi một chút. (Ba ba mình chỉ cần cái thất lưng có thể vượt sủng.. không biết cái nụ cười của em Ủy thì thành dạng gì nữa..đã bảo phịch Cổ Thân đi mà ba ba... Con thích có tiểu tam xinh đẹp này..)

Mấy ngày nay, Cổ Thân không có việc gì liền tìm hiểu tình hình về Trì Sính, cậu ta phát hiện mọi người đều nói anh ta là thiếu gia phong lưu ăn chơi trác táng nhưng người trước mặt cậu lúc này rất đàn ông mạnh mẽ kiên cường thanh khiết chênh lệch tương đối lớn. Trì Sính đối với cậu mà nói giống như một điều bí ẩn, bất kỳ thời khắc nào cũng không khỏi để cho cậu tò mò.

.....

Ngô Sở Ủy nghe nói Quách Thành Vũ đã trở về, bỏ đủ loại vương tay vương chân qua một bên, sốt ruột vội vàng luống cuống mà lái xe đi tìm anh ta. Trước đó rõ ràng Quách Thành Vũ gọi điện thoại nói anh ta sẽ đến công ty, nhưng Ngô Sở Ủy thực sự không kịp đợi, trực tiếp chạy xe đi.

Lúc đầu Quách Thành Vũ lái xe rất ổn định, nào ngờ đầu đường đột nhiên lại có một chiếc xe phi ra. May là phản ứng kịp thời, không phải vậy thì đã đụng phải.

Vừa muốn mắng chửi, đột nhiên phát hiện biển số xe nhìn rất quen mắt.

Ngô Sở Ủy rất nhanh đỗ xe lại, đem xe dừng sát ở ven đường, liền hướng phía xe Quách Thành Vũ xông tới.

Khương Tiểu Soái cũng ở trên xe.

Quách Thành Vũ nhìn khuôn mặt dữ tợn của Ngô Sở Ủy, âm thầm lú lười, “Đây là muốn hỏi thăm tin tức hay là muốn giết người hả?”

Xe Quách Thành Vũ còn chưa kịp đỗ xong, Ngô Sở Ủy liền ở ngoài cửa xe truy hỏi.

“Thế nào? Thế nào rồi? ”

Quách Thành Vũ sau khi dừng xe lại, hạ cửa kính xuống nhìn Ngô Sở Ủy.

“Không phải tôi nói cậu ở công ty chờ hay sao? Sao cậu lại đi ra đây?”

Ngô Sở Ủy một bên lau mồ hôi hột một bên nói, “Không phải tôi sợ trên đường anh đã xảy ra chuyện hay sao?”

“Có thể xảy ra chuyện gì hả?” Khương Tiểu Soái không nhịn được cười.

Ngô Sở Ủy vẻ mặt máu lạnh, “Nếu tôi không đi, vừa rồi ở cái đầu đường kia, không phải nghiêm trọng rồi hay sao, anh đã sớm cùng xe khác dừng phải! May mà là tôi, may mắn tốc độ phản ứng của tôi nhanh nhẹn, không thì anh chẳng thể ở đây mà nói chuyện!”

Quách Thành Vũ thở không ra hơi nghiêng rằng, “Cậu nếu không đi, căn bản đường này không có xe!”

“Được rồi được rồi!” Ngô Sở Ủy không nhịn được, “Anh mau mau nói với tôi đi, tình hình cụ thể ra làm sao rồi?..”

Quách Thành Vũ nói, “Chúng ta đến chỗ nào yên tĩnh ngồi được hay không? Chuyện như thế này có thể ở trên đường nói hay sao?”

Ngô Sở Ủy túm anh ta không chịu buông tay, “Anh nói trước đi nói sơ sơ tình hình xem nào, nói xong chúng ta lại đi, nếu không tôi không thể lái xe.” (Nói mẹ nó là ổn hay không đi..)

“Cậu ta tốt, vô cùng tốt.” Quách Thành Vũ nói, “Như vậy được chưa?”

Trên mặt của Ngô Sở Ủy lúc này mới có chút dáng vẻ cười cười, lại mặt dày mày dạn năn nỉ Quách Thành Vũ, “Cụ thể một chút đi mà, một chút nữa là được mà.”

Khương Tiểu Soái ở bên cạnh nhìn không được, vỗ vỗ vai Quách Thành Vũ nói, “Như vậy đi, tôi đi xe của cậu ấy, hai người ở trên đường vừa đi vừa trò chuyện.”

“Được được được!”

Khương Tiểu Soái còn không có kịp xuống xe, Ngô Sở Ủy liền mở cửa sau nhảy lên.

“Ngồi vào ghế kế bên tài xế đi.” Quách Thành Vũ nói. (ĐM có ý đồ bất chính)

Ngô Sở Ủy hỏi, “Vì sao?”

“Nói chuyện tiện hơn.”

Ngô Sở Ủy sợ xuống xe tốn thời gian, trực tiếp từ ghế sau xe bước qua đến ghế kế bên tài xế

“Nói mau đi.”

Quách Thành Vũ khởi động xe, không nhanh không chậm đem tình hình của Trì Sính nói hết cho Ngô Sở Ủy nghe. Còn đem sắp xếp phía sau nói cho Ngô Sở Ủy nghe một chút, hỏi ý kiến và nói cho cậu biết phải làm như thế nào.

“Cậu nên đến nhà ba mẹ Trì Sính một chuyến, nói rõ suy nghĩ với họ. Thân phận ba Trì Sính tương đối nhạy cảm, có thể hạn chế ông ta can thiệp càng nhiều càng tốt.”

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Hai người lần lượt im lặng một trận, Quách Thành Vũ lại nói, “Trì Sính bảo tôi chuyển cho cậu cái này.”

Ngô Sở Ủy tim đập loạn, mặt nóng lên.

“Chuyển cái gì, nói cái gì?”

Quách Thành Vũ tiến tới gần khuôn mặt Ngô Sở Ủy hôn lên một cái. (Sao không hôn lưỡi..)

“Là cái này.”

Hôn xong còn phân biệt rõ một chút, không nhầm lẫn bằng Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái mắt nhìn đường phía trước, lơ đãng liếc mắt sang bên cạnh, cậu tình cờ nhìn thấy một màn như vậy.

Chết tiệt! Nói chuyện gì thì nói sao lại còn hôn nhau hả?????!!!!

Vì vậy Khương Tiểu Soái yên lặng đập chân ga, phi đến phía sau xe Quách Thành Vũ.

Quách Thành Vũ và Ngô Sở Ủy bên kia sau khi xong việc, Quách Thành Vũ theo bản năng nhìn lướt sang kính chiếu hậu, buồn bực, “Soái Soái không phải là cùng chúng ta đi song song hay sao? Sao lại không thấy xe của cậu ấy đâu?”

Vừa mới nói xong, đuôi xe truyền đến âm một tiếng nổ.

261. Chương 261 - Cam Tâm Tình Nguyên

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy và Quách Thành Vũ cùng nhau đến khách sạn 4S nói chuyện.

Trong lúc đó, Khương Tiểu Soái vẫn im lặng ngồi ở bên cạnh nghịch móng tay. Không tham dự bàn bạc bất cứ cái gì, cũng không có bất cứ thái độ gai mắt phản cảm nào tâm tư thì vô cùng mâu thuẫn. Thể hiện ra chính là phong độ tốt đẹp thanh cao, giống như đưng xe thật ra chỉ là việc ngoài ý muốn.

Sau đó Ngô Sở Ủy nhận điện thoại, cấp tốc mở ra xe chạy về công ty.

Ngô Sở Ủy vừa mới đi, gương mặt Khương Tiểu Soái bỗng chốc liền nham hiểm, đập ghế đứng dậy, khí thế giận dữ mà đi ra ngoài.

“Soái Soái, cậu hãy nghe tôi nói, việc vừa rồi.....”

“Là tôi cố ý.” Khương Tiểu Soái cắt ngang.

Quách Thành Vũ nhe lông mày, “Tôi không phải nói việc đó, tôi nói là cậu ngồi trong xe thấy chuyện kia. Nó là có nội tình, tôi không phải vô duyên vô cớ động dục.”

Khương Tiểu Soái cố ý giả ngu, “Tôi ngồi trên xe thấy cái gì?”

“Cậu cứ như vậy không thấy nhàm chán hả!” Quách Thành Vũ dùng ngón tay chọc chọc vào trán Khương Tiểu Soái một cái.

Khương Tiểu Soái vẫn dùng ‘đại lực kim cương chưởng’, đâm vào bụng Quách Thành Vũ một cái.

Quách Thành Vũ nhe răng ôm bụng, muốn đem việc ghen tuông quá đáng kia của Khương Tiểu Soái xoa xoa thành nắm nhỏ nhét vào miệng. Vừa thích thú khi cậu ấy tỏ ra nhỏ nhen, lại vừa sốt ruột nhìn không được, muốn vội vàng đem hiểu lầm giải thích rõ.

“Là như thế này, Trì Sính muốn tôi chuyển đến cho Ngô Sở Ủy một cái hôn. Vừa rồi tôi hôn cậu ta chẳng qua chỉ là đem nguyện vọng trong lòng Trì Sính nhả nhủ qua thôi, bản thân tôi không có bất kỳ ý đồ gì.”

Không ngờ, vừa mới dứt lời, Khương Tiểu Soái liền xù lông.

“Ý của anh là lúc ở trại tạm giam Trì Sính cũng hôn anh hả?”

(Suy nghĩ của em vô cùng tích cực..)

Khóe miệng Quách Thành Vũ giật một cái, cái này cũng chưa từng mà...sao có thể nghĩ được như vậy?

“Hai chúng tôi ngồi cách nhau một bức tường kính, cậu ta làm sao mà hôn tôi được hả? Chẳng qua cậu ta để cho tôi thay cậu ta hôn một cái, xin tôi trong khoảng thời gian này chăm sóc Ngô Sở Ủy nhiều hơn một chút.”

“Anh ta cho anh thay anh ta hôn?” Khương Tiểu Soái càng không tin, “Anh lừa gạt ai thế hả? Với trái tim hẹp không có khe hở của Trì Sính, anh ta có thể cho phép anh hôn một cái hả? Anh ta không phải còn chưa trả thù chết anh hả????”

Nghe được lời này của Khương Tiểu Soái, Quách Thành Vũ trong nháy mắt rõ ràng hiểu ra một việc.

“Cậu ta đã trả thù xong.” (Soái vẫn cứ là thông minh)

Khương Tiểu Soái liếc mắt nhìn anh ta, “Trả thù cái gì xong?”

Quách Thành Vũ nói, “Cậu còn nhớ ít ngày trước hai chúng ta mưu đồ bí mật để cho Uông Trầm gọi điện thoại đến, khiến cho hai người bọn họ có chuyện hiểu lầm không? Trì Sính khẳng định đã biết mọi chuyện! Cậu ta để cho tôi hôn Ngô Sở Ủy một cái, mục đích chính là phá hoại tình cảm của hai chúng ta, tùy cơ mà trả thù!”

Khương Tiểu Soái bình tĩnh nhìn nhìn Quách Thành Vũ một hồi, khóe miệng nhếch lên một một đường cứng ngắc.

“Tôi thà để anh ta thực hiện được ý đồ, cũng không muốn dễ dàng tha cho anh.!”

Nói xong đi nhanh ra ngoài.

Quách Thành Vũ vừa muốn níu cậu ta lại, Khương Tiểu Soái lại quay đầu hướng về phía anh nói, “Từ giờ trở đi, mãi cho đến Trì Sính ra tù, tôi đều cùng Đại Ủy ở cùng một chỗ.”

Quách Thành Vũ âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, Trì Sính ‘lão yêu quái’ này, ngồi trong trại giam mà còn có thể chỉnh mình đến mức này!!!!

.....

Ngô Sở Ủy nghe theo đề nghị của Quách Thành Vũ, từ sau khi đi ra khỏi công ty liền đi ngay đến nhà Trì Viễn Đoan.

Cảnh vệ bảo vệ cổng bị Trì Sính chinh sau đó đã biết sợ hơn, thấy Ngô Sở Ủy đi đến, không đợi cậu ta mở miệng liền đem thanh chắn mở ra. Hơn nữa mở tương đối lớn, Ngô Sở Ủy đều có thể tiến vào một cách đường đường chính chính.

Trì Viễn Đoan và Chung Văn Ngọc đều ở nhà, trên bàn cơm vẫn còn bày thức ăn nóng hổi, hai người ai cũng không nhúc nhích nữa.

“Bà không có việc gì cũng đừng đi đến nơi thẩm tra, dù gì cũng là phu nhân của tôi, khiêm tốn một chút có phải hay không?”

Chung Văn Ngọc mấy ngày nay mắt vẫn sưng, nghỉ ngơi không tốt lại còn suốt ngày khóc đến sưng cả mắt.

“Không phải tôi chỉ muốn nhìn con trai một chút hay sao?”

Trì Viễn Đoan nói, “Bà cứ coi như nó đang ở nhà nó đi! Nó không phải cũng vài tháng mới về nhà hay sao?”

“Vậy mà có thể coi như nhau hay sao? Bình thường nó như thế nào tôi đều hiểu rõ, hiện tại nó bị người ta nhốt lại, chịu tội chịu khổ như thế nào tôi cũng không biết!”

Trì Viễn Đoan nói, “Nó nên chịu khổ một chút, nếu không nó cũng không biết bản thân nó mang họ gì! Tìm cho nó một luật sư nó cũng không cần, tôi cũng muốn xem xem bản lĩnh của nó đến đâu, làm sao có thể thoát ra khỏi đó.!”

Chung Văn Ngọc gấp đến độ vành mắt lại đỏ, “Lúc này rồi mà ông còn tức giận cái gì hả?”

Hai ông bà đang ầm ĩ cãi nhau, cô giúp việc gõ cửa một cái.

“Trì bí thư trưởng, có khách tới.”

Chung Văn Ngọc sơ sơ lau qua nước mắt, đứng dậy mở cửa cho Ngô Sở Ủy.

“Chào đi ạ!”

So sánh với ngày đó ở bệnh viện điếm đạ nhâ nhận, lúc này đây Chung Văn Ngọc lại nhìn Ngô Sở Ủy sắc mặt kém rất nhiều.

“Vào đi.”

Sắc mặt của Trì Viễn Đoan âm u, làm cho người khác không rét mà run.

Ngô Sở Ủy vẫn thái độ thành khẩn nói lời xin lỗi đến ông bà.

“Trì Sính là bởi vì dự án hạng mục kia của cháu mới xảy ra chuyện, cháu thật sự xin lỗi hai người.”

Sắc mặt của Trì Viễn Đoan không chút nào hòa hoãn dịu đi, nói tới nói lui cũng là không lưu tình chút nào.

“Đắc ý hả! Làm việc lén lút hả! Tôi biết sớm muộn gì các cậu cũng có chuyện!”

Chung Văn Ngọc cũng ở bên cạnh oán trách nói, “Các cậu cũng thật là, tại sao lại không cẩn thận một chút hả? Đây là chuyện nhỏ hay sao? Một khi xét xử Trì Sính thì cả đời này cũng không thể ngẩng mặt lên được!”

Ngô Sở Ủy không phản bác, lặng lẽ nghe ông bà quở trách. Chờ bên kia không nói gì nữa, cậu ta mới mở miệng nói tiếp.

“Cháu muốn hai người có thể cho cháu một cơ hội, để cháu có thể góp chút sức nhỏ giúp Trì Sính.”

Chung Văn Ngọc nói, “Cậu chỉ cần nói khuyên nó chấp nhận luật sư ủy thác của chúng tôi, đem tình huống nói rõ ràng, như vậy đã là đại ân đại đức rồi!”

Ngô Sở Ủy trầm mặc nửa ngày, ánh mắt vẫn kiên định như lúc ban đầu.

“Chú, thân phận của chú rất đặc biệt, việc này chú cũng không nên nhúng tay vào. Bất kể phải trả giá như thế nào, cháu hứa sẽ đem Trì Sính không tổn hao gì đưa về trước mặt chú, mong chú có thể tin tưởng cháu.” (Con dâu nhà họ Ngô (nhấn mạnh) Nhà họ Ngô đúng là sướng mà)

Trì Viễn Đoan buồn bực nói, “Tôi dựa vào cái gì để tin tưởng cậu? Cậu có cái gì đáng để tôi tin tưởng hả?”

Ngô Sở Ủy trực tiếp đem tay đưa lên trước mặt Trì Viễn Đoan, vết sẹo rõ ràng hiện ra một đường.

“Là cái này.”

Nói xong, Ngô Sở Ủy cũng không quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Một lát sau, trong lòng Chung Văn Ngọc cũng bình tĩnh được một chút, quay sang Trì Viễn Đoan khuyên nhủ, “Ông cũng đừng cự tuyệt như vậy, cậu ấy cũng là đối tượng điều tra vụ án này. Ông đem cậu ta chọc phát bực, hoàn cảnh của con trai tôi càng nguy hiểm hơn.”

Trì Viễn Đoan nheo mắt lại, lẳng lặng ngẫm nghĩ một lát, giọng nói quả quyết, “Nhanh lên, mang mấy căn nhà của Trì Sính sang tên hết cho bà nhanh nhanh!”

Chung Văn Ngọc khó hiểu, “Vì sao? Nhà của nó đều là do ông ngoại nó tặng, hợp lý hợp pháp, có điều tra cũng không sợ!”

“Không phải là sợ điều tra, mà là sợ cậu ta bán!”

Sắc mặt Chung Văn Ngọc liền thay đổi, một lúc lâu mới suy nghĩ kỹ dụng ý của Trì Viễn Đoan.

“Ngày mai sẽ thu giấy phép kinh doanh của công ty cậu ta, tôi xem bọn nó còn có thể làm cái gì nữa.”

Nói xong lời này, Trì Viễn Đoan mặt lạnh lùng trở về phòng.

.....

Ba ngày sau, công ty Ngô Sở Ủy bị niêm phong, toàn bộ tài khoản đều đóng băng. Lại phải khát nợ tiền vật liệu công trình, để có thể trả lương cho công nhân viên, Ngô Sở Ủy đã đem toàn bộ ba căn nhà của cậu ra thế chấp.

Ban ngày, Ngô Sở Ủy một mình đi bộ giữa phân xưởng lớn như thế. Tay vuốt ve lên chiếc máy sản xuất tân tiến, quay đầu nhìn phòng làm việc trống rỗng, trong lòng sa sút vô cùng.

Khu làm việc bình thường âm ỉ hiện tại giờ cũng yên ắng, chỉ còn lại có mấy người nhân viên vệ sinh đang quét dọn. Ở đây rất nhiều công nhân đều là Ngô Sở Ủy khó khăn lắm mới mời về làm được, lúc công ty bị điều tra, sau này nếu muốn mời họ về làm việc cũng sẽ càng khó khăn hơn.

Huống chi công ty có thể khôi phục kinh doanh lại hay không, còn không biết bao lâu nữa.

Buổi tối, Ngô Sở Ủy nằm ở trên giường, lẳng lặng nhìn trong gương gương mặt gầy gò của mình.

Khương Tiểu Soái nằm ở bên cạnh cậu, cũng là một bộ đau thương nhìn Ngô Sở Ủy.

“Nếu cậu thấy khó chịu thì khóc ra đi!”

“Không thể nói là khó chịu.” Ngô Sở Ủy lãnh đạm thản nhiên nói, “Tôi đã sớm ngờ tới sẽ có một ngày như vậy, nhưng mà không ngờ tới nó lại đến nhanh như vậy.”

“Làm sao có thể không khó chịu hả?” Khương Tiểu Soái cười đến đau khổ, “Tôi đúng là tận mắt chứng kiến cậu đi từng bước từng bước cho đến vị trí ngày hôm nay, khổ cực vất vả lập lên, sau một buổi sáng tâm huyết bỗng nhiên sụp đổ.”

Ngô Sở Ủy quay đầu qua nhìn Khương Tiểu Soái vẻ mặt rất kiên định.

“Thực sự tôi không lừa cậu, tôi không khó chịu một chút nào. Tôi cảm giác giống như là vứt đi một bộ quần áo, bỗng nhiên lại thấy thoải mái hơn rất nhiều. Không sai, đúng là có chút mất mát, cũng là bởi vì trước kia bận rộn quá. Đột nhiên rảnh rỗi, có chút không quen mà thôi.”

Khương Tiểu Soái không biết nên nói cái gì.

Ngô Sở Ủy lại đem quay đầu đi, lẳng lặng nói, “Tiểu Soái cậu biết không? Tôi bây giờ chỉ có một ý nghĩ chính là để cho Trì Sính nhanh nhanh một chút trở về. Tôi quá nhớ anh ấy, tôi bây giờ trong đầu trừ anh ấy ra cái gì cũng không có. Chỉ cần có thể sớm một chút nhìn thấy anh ấy, có bắt tôi trả giá hơn nữa thì tôi cũng cam tâm tình nguyện.”

Khương Tiểu Soái hỏi, “Vậy bắt cậu đem toàn bộ tiền bạc cho người ta cậu có cam tâm tình nguyện không?”

“Cam tâm tình nguyện.”

Không biết vì sao, Khương Tiểu Soái nghe thấy bốn chữ này, đột nhiên nước mắt ứa ra.

262. Chương 262 - Khó Khăn Càng Thêm Khó Khăn

Lại qua hai ngày, Quách Thành Vũ đi tìm Ngô Sở Ủy.

“Đã tìm ra được nguyên nhân, Trì Sính nghi ngờ không sai, hiện nay vụ án của Trì Sính do phó giám đốc sở phụ trách, tài liệu tố cáo cũng nắm giữ trong tay ông ta. Cậu muốn cứu người thì nhất định phải bắt đầu từ ông ta.”

Ngô Sở Ủy rất cấp bách, “Đối với ông ta phải làm sao?”

“Cái này không phải rất đơn giản hay sao?” Quách Thành Vũ nói rất thẳng thắn, “Một chữ——— tiền.”

Mấy ngày nay đã trải qua đủ loại ép trả nợ, Ngô Sở Ủy nghe được chữ tiền chính là toàn thân thoát mồ hôi lạnh. Tài sản công ty bị đóng băng lại, tài sản cá nhân của cậu cũng đã góp vào hơn phân nửa. Hiện tại mà còn muốn dùng tiền, chắc chắn phải dùng đến số tiền tiết kiệm kia của cậu. Lỡ kia của Khương Tiểu Soái thật chính xác, cam tâm tình nguyện hay không? Cam tâm tình nguyện, vậy thì đem tiền giao ra đây đi.

“Anh cho rằng phải cần bao nhiêu mới đủ thành ý?”

Quách Thành Vũ nói, “Còn phải xem cậu muốn đạt được mục đích như thế nào, muốn nặng thành nhẹ hay nhẹ thành không có ngay lập tức thả ra.”

“Đương nhiên là cái sau.” Ngô Sở Ủy nói.

Quách Thành Vũ dùng ngón tay ra hiệu một cái, “Tối thiểu phải được thế này.”

Không nhiều không ít, vừa vặn bị móc sạch, không thừa lại một xu.

Ngô Sở Ủy không nhịn được nghi ngờ, “Anh nói xem cái ông cán bộ này có phải đang âm thầm điều tra tài khoản của tôi?”

“Cũng có khả năng này.” Quách Thành Vũ cười khở một tiếng, “Ai bảo công ty cậu gần một năm lại có thể phát triển mạnh như vậy hả? Bản thân cậu kiếm rõ nhiều tiền vào không chịu nhả ra cho mấy vị lãnh đạo cấp trên một chút hả?”

Ngô Sở Ủy âm thầm chửi bới đúng là cái bọn uống máu người mà sống.

Quách Thành Vũ nói, “Kỳ thực việc này liên quan trực tiếp đến ba của Trì Sính, đó là mấy ông lãnh đạo đầu đá nhau, bây giờ để ba của Trì Sính ra mặt thì mới có thể xử lý được.”

Ngô Sở Ủy không hề nghĩ ngợi liền nói, “Không thể để cho ba anh ấy dính vào việc này được, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, tai họa ẩn núp sau đó, sẽ làm cho con đường làm quan của ông ảnh hưởng không tốt, Trì Sính lại biến thành tội nhân của nhà bọn họ à!”

Quách Thành Vũ lại nói, “Kỳ thực tôi cho rằng cứ nhẹ nhàng mà xử lý là được rồi, mạo hiểm một ít thì trách nhiệm lại càng tăng. Dựa vào tình hình của Trì Sính bây giờ, nếu bị xử tội cũng tầm một hai năm, nhiều lắm thì ở bên trong đó ba đến năm năm có thể ra. Hơn nữa ở trong đó đối đãi cũng không phải là tồi, nhịn một chút liền đi qua ấy mà.”

Trì Sính có thể chịu, Ngô Sở Ủy không chịu được, đừng nói vài ba năm, ngay cả ba tháng cũng không thể chịu được.

“Được rồi, tôi sẽ cân nhắc, đã làm phiền anh mấy ngày hôm nay chạy đôn chạy đáo rồi....” Giọng nói của Ngô Sở Ủy rất kiên định.

Khương Tiểu Soái ngồi cách đó không xa, nghe được lời này của Ngô Sở Ủy, trong lòng không biết nổi lên tư vị gì nữa. Cậu ta thật muốn đi qua chen vào một câu, muốn khuyên Ngô Sở Ủy đừng khinh xuất như thế. Lại nghĩ đến câu nói đêm hôm đó của Ngô Sở Ủy, cậu ta lại cứng rắn mà nhìn được.

“Còn có Viện Kiểm Sát nữa, cậu cũng phải tặng biếu quà, tuy là không cần nhiều như vậy, nhưng vẫn phải đến gặp mặt.”

Trong lòng của Ngô Sở Ủy bỗng chốc bùng lên mấy tiếng lộp bộp, tiền tiết kiệm đều móc sạch ra, cậu cơ bản người không có đồng nào nữa, một hào cũng không.

“Tiền mặt có khó khăn hay sao?” Quách Thành Vũ nói, “Có khó khăn nói một tiếng, tôi sẽ lập tức thu tiền gửi qua cho.”

Ngô Sở Ủy rất quả quyết cự tuyệt, “Mấy ngày hôm nay anh chạy đông chạy tây, cũng tốn không ít, chuyện tiền nong anh không phải lo!”

Quách Thành Vũ vừa nghe lời này liền hiểu rõ dụng ý của Ngô Sở Ủy, quả nhiên là thầy trò với Khương Tiểu Soái, thế sống chết cũng phải rõ ràng tiền bạc với nhau.

Nghĩ vậy, Quách Thành Vũ lại đem ánh mắt quét đến trên người Khương Tiểu Soái.

“Soái Soái.”

Khương Tiểu Soái giả bộ đang xem video trên điện thoại di động gần đó, Quách Thành Vũ gọi cậu cũng làm bộ không nghe thấy.

Quách Thành Vũ sải bước đi đến bên cạnh trực tiếp kéo tai nghe điện thoại của Khương Tiểu Soái đeo lên trên tai của mình nghe.

“Anh làm gì thế hả?” Khương Tiểu Soái giận dữ ‘chém giết’.

Giọng điệu Quách Thành Vũ đùa cợt nói, “Sao cái tai nghe này một chút âm thanh cũng không có?”

Khương Tiểu Soái mạnh miệng mà nói, “Tôi vừa mới tắt.”

Quách Thành Vũ lại đưa ánh mắt chuyển sang màn hình, rõ ràng thấy trên đó không có gì lại còn để ở chế độ im lặng, lại lần nữa đầu hướng sang Khương Tiểu Soái ánh mắt hài hước nói.

“Xem kịch câm hả?”

Gương mặt của Khương Tiểu Soái túng quăn hướng Quách Thành Vũ nổi giận nói, “Anh quản được hay sao? Ông đây thích như thế!”

“Theo tôi về nhà đi.” Quách Thành Vũ ôn nhu dịu dàng dỗ dành.

Khương Tiểu Soái hoàn toàn không thấy, vẫn như vẻ mặt tỏ ra biểu cảm khó chịu, cực kỳ khó chịu quay ra ngoài cửa sổ.

Quách Thành Vũ lại nói, “Cậu ở đây làm tội người ta làm gì, người ta không đủ nhiều chuyện rắc rối hay sao, cậu vẫn còn ở đây mà quấy rối. Cậu nói xem cậu có thể làm gì? Nấu cơm không biết nấu, rửa chén thì đập hết ra, người ta lại phải tốn đồ ăn thức uống, lại phải giặt thêm một bộ quần áo nữa, người ta nhìn cậu không chướng mắt à! Người ta không đuổi cậu là chưa mặt mũi cho cậu, cậu còn không biết xấu hổ ngượng ngừng mà ý lại vào người ta!”

Khương Tiểu Soái lửa giận thiêu thân đốt đến suýt phát điên, dùng hết sức lực bình sinh điên cuồng hét lên một tiếng.

“CỨTTTTTTTTT.”

Quách Thành Vũ thấy Khương Tiểu Soái xù lông, mà toại nguyện cho cậu, liền đi ra ngoài cửa.

Vừa ra đến trước cửa, hướng Ngô Sở Ủy nói, “Đồ đặc để ngoài cửa, trong khoảng thời gian này làm phiền cậu rồi.”

Nói bóng gió, Khương Tiểu Soái nhà chúng tôi, đến đây chỉ là khách, phải được tiếp đãi như ‘Khách’, cái này Quách Thành Vũ rõ ràng là khách sáo, âm thầm trả thù, cũng cho Ngô Sở Ủy và Khương Tiểu Soái vạch rõ giới hạn.

Bốn người này, trong tim không hề có một chút hờ nào.

Quách Thành Vũ đi rồi, Ngô Sở Ủy đem đồ đặc phía ngoài dọn vào trong. Bên trong có một ít quần áo mới và mỹ phẩm dưỡng da, tất cả đều là nhãn hiệu Khương Tiểu Soái thích. Còn có một cái tủ lạnh di động nhỏ, bên trong toàn là đồ ăn, và món ăn đã nấu chín mà Khương Tiểu Soái yêu thích nhất, tất cả đều là Quách Thành Vũ tự mình làm.

“Cậu xem anh ta đối với cậu thật tốt.” Ngô Sở Ủy nói.

Kỳ thực Khương Tiểu Soái đã sớm tha thứ cho Quách Thành Vũ, cậu ta chính là muốn mượn cớ để bên cạnh an ủi Ngô Sở Ủy, cũng muốn để cho Quách Thành Vũ dùng toàn bộ tinh thần giúp đỡ chuyện của Trì Sính một chút.

Ngô Sở Ủy đem đồ ăn trong tủ lạnh lấy ra hâm nóng một chút, cố ý đặt ở trên bàn trà, ngay trước mặt Khương Tiểu Soái ngồi ăn.

“Rất ngon.” Ngô Sở Ủy chẹp chẹp miệng, “Quả thực có tay nghề, mùi vị rất tuyệt, cậu thực sự không muốn ăn một chút hả?”

Khương Tiểu Soái hừ lạnh một tiếng, “Tôi đã sớm ăn chán ngấy rồi.”

“Vậy tôi không khách khí nữa.”

Nói xong, Ngô Sở Ủy lại gấp món sườn non lên, cộp cộp cộp cộp nhai.

Khương Tiểu Soái mài mài hàm răng, cuối cùng vẫn cũng ngại ngừng mà kéo mặt đi sang.

Sau đó Khương Tiểu Soái mới phát hiện, Ngô Sở Ủy từ đầu đến cuối chỉ ăn có một miếng sườn non, căn bản cậu ta không có khẩu vị. Khương Tiểu Soái có chút hối hận, sớm biết rằng sẽ thấy như vậy đã nhẫn nhịn thêm một chút, còn có thể để cho Ngô Sở Ủy ăn nhiều thêm vài miếng.

.....

Buổi chiều, môi giới bất động sản gọi điện thoại tới.

“Xin hỏi là anh Ngô phải không ạ?”

Ngô Sở Ủy mở miệng, “Đúng rồi.”

“Có một người có ý định mua căn nhà hôm qua chúng ta đăng bán, tôi đem điện thoại của ông ấy cho anh nhé, mời anh ghi lại một chút.”

Ngô Sở Ủy thần sắc ngẩn ra, bên kia đã bắt đầu đọc số.

“Chờ một chút.” Ngô Sở Ủy vội vã cắt ngang, “Tôi...tôi còn chưa tìm thấy bút.”

Hai tiếng sau, một người đàn ông mập lùn tuổi trung niên đến xem nhà.

“Căn nhà này của cậu chắc cũng rất lâu rồi nhỉ.” Người đàn ông nhìn bức tường gạch cũ kỹ nói.

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Chắc cũng phải hơn bảy mươi năm rồi, cũng gần được tám mươi năm rồi.”

“Tôi chính là rất coi trọng phong thủy, căn nhà này thật là không được tốt lắm.” Người đàn ông nói lấy tay vỗ vỗ lên thân cây hạnh, thuận miệng hỏi, “Cái cây hạnh này đã ra quả rồi đúng không?”

Ngô Sở Ủy liền vội vàng gật đầu, “Đã ra quả, hàng năm đều ra quả, chưa có năm nào là không ra cả.”

Người đàn ông gật đầu, theo Ngô Sở Ủy vào phòng, Căn phòng tuy rằng cũ kỹ, nhưng coi như chỉnh tề sạch sẽ. Hơn nữa còn có một cái giường đất, người Bắc Kinh thế hệ trước đúng là đối với giường đất cũng đều rất hoài niệm. Người đàn ông này vừa vào phòng, liền ngồi xếp bằng trên chiếu giường đất mà hút thuốc.

“Cái sân kia cũng hơn tám mươi năm rồi đúng không?”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Người đàn ông trung niên ra giá, “Hai triệu tệ, toàn bộ trả bằng tiền mặt.”

Ngô Sở Ủy không lên tiếng, thấy người đàn ông trung niên này đem tàn thuốc dúi xuống chiếu trên giường, tạo thành một lỗ thủng.

“Này, ông chú ý một chút, chiếu đã bị ông làm cho chảy ra rồi kia.”

Người đàn ông này nhìn Ngô Sở Ủy không nhịn được nói, “Cái nhà này cậu có định bán hay không hả? Nếu không bán thì tôi không dám làm mất thời gian của cậu, còn có nhà khác đang chờ tôi đến xem.”

Ngô Sở Ủy nói, “Cứ theo giá ông đưa ra đi, thành giao.”

“Lập tức đi làm thủ tục.”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Người đàn ông này còn nói, “Cậu xem lại một chút, có muốn dọn dẹp đồ đạc đi hay không?”

Ngô Sở Ủy nói, “Tất cả đều dọn.”

Người đàn ông này giễu cợt cười một tiếng, biểu tình kia giống như đang nói : Loại rách nát này mà cậu còn muốn?

Hai người thương lượng bàn bạc, Ngô Sở Ủy đi theo người đàn ông này ra ngoài cửa.

Khóa cửa lại, tay của Ngô Sở Ủy vẫn run run, cái khóa cũ kỹ rất đơn giản để khóa, chỉ cần sập vào là xong, nhưng Ngô Sở Ủy lại khóa thật lâu mới xong.

Thủ tục sang tên nhà cửa tiến hành xong, Ngô Sở Ủy liền lái xe đi đến nghĩa trang.

Ở trước mộ bia ông Ngô bà Ngô đứng lặng một lúc lâu, Ngô Sở Ủy chỉ nói một câu.

“Ba, mẹ, con có lỗi với hai người, sau này kiếm được nhiều tiền con cũng sẽ đem nhà của chúng ta mua lại.”

Nói xong lời này, Ngô Sở Ủy dập đầu hai cái, lau nước mắt rồi đi ra khỏi nghĩa trang.

Sau đó, Ngô Sở Ủy mượn một chiếc xe, đem tất cả đồ đạc gia sản trong nhà cũ tất cả đều chở đi. Kết quả, xe vừa mới chạy đến nhà Trì Sính, lại bị báo cho biết là phòng ốc chủ hộ đã thay đổi, Ngô Sở Ủy không thể ở tại nơi này nữa. (Thê lương, quá thê lương, ba ba sau này mà làm Ủy Ủy buồn thì đừng trách con ác.. không thêm nhìn mặt nữa..)

Ngô Sở Ủy không nói hai lời, ôm Tiểu Dầm Chua và Đại Dầm Chua, cất trứng gỗ lên xe, lại đi đến phòng khám của Khương Tiểu Soái.

263. Chương 263 - Đau Lòng

Quách Thành Vũ sau khi thăm dò và khai thông quan hệ, quản giáo của Trì Sính lập tức liền buông lỏng rất nhiều. Quách Thành Vũ làm giả cho Ngô Sở Ủy giấy chứng nhận, đồng thời cấp cho nhân viên kiểm soát không ít lợi ích, Ngô Sở Ủy lúc này mới dựa vào thân phận luật sư ủy thác trà trộn vào trại tạm giam.

Sau nửa tháng xa cách đây là lần đầu gặp lại, lại có cảm giác giống như cả một đời vậy.

Trì Sính vẫn do Cổ Thân đưa tới, trước đây cậu cũng không hề biết người tới là Ngô Sở Ủy. Lúc thông báo cho anh, cũng chỉ nói cho anh là luật sư ủy thác thôi. Cho nên Trì Sính chậm rãi thông thả bước vào, vẻ mặt rất là bình thản. (Đáng ăn đòn....)

Kết quả, khi anh thấy người đối diện qua lớp kính, trái tim chấn động mãnh liệt hơn mười giây.

Cổ Thân chưa từng thấy qua ánh mắt Trì Sính như thế, kinh ngạc, vui sướng, đau lòng, thâm tình,.....Toàn bộ biểu cảm chưa từng nhìn qua đều lần xuất hiện trong mắt cậu, sau khi hòa vào với nhau rồi sau đó chậm rãi chảy ra ngoài theo con người.

Giờ khắc này, Cổ Thân mơ hồ cảm thấy Ngô Sở Ủy không phải là luật sư ủy thác.

Nhưng cậu không có làm rõ, mà trầm mặc lặng lẽ đi ra ngoài. (Thương em yêu quá..)

Trì Sính cảm điện thoại lên, nửa ngày đều không lên tiếng.

Cuối cùng vẫn là Ngô Sở Ủy mở miệng trước.

“Cái cậu quản giáo kia thật đẹp trai.”

Trì Sính nói,“Quản giáo nào?”

“Người đưa anh vào đó.”

“Tôi không để ý, ánh mắt chỉ nhìn cậu.”

Ngô Sở Ủy lộ ra vẻ tươi cười sau nhiều ngày trôi qua như vậy, đây là nụ cười thật sự, đầu tiên của cậu.

Trong lòng Trì Sính RẤT ngọt RẤT ngọt, cuối cùng cũng nếm được chút mùi vị đó.

Hai người lại lẳng lẳng chăm chú nhìn nhau một lúc rất lâu, Trì Sính hỏi,“Mặc nhiều như vậy, có nóng không?”

“Một chút cũng không nóng.”

Ngô Sở Ủy nói, đem quần áo cởi ra một chút, một cái đầu nhỏ chui ra.

“Tôi biết anh nhớ Nhị Bảo, liền đem nó cùng nhau đến.”

Trì Sính không khỏi bất ngờ,“Cậu sao có thể qua kiểm tra?”

“Vậy anh phải hỏi Quách Tử.”

Vừa mới nói xong, cửa bên kia ở bên Trì Sính đột nhiên mở, Cổ Thân lắc lư tiến vào. Ngô Sở Ủy vội vã đem đầu Tiểu Dầm Chua ẩn vào trong, cài nút áo lại, làm bộ phân tích vụ án các kiểu.

Chờ Cổ Thân vừa đi, Ngô Sở Ủy hướng Trì Sính thè lưỡi.

Trì Sính nhìn Ngô Sở Ủy tỏ ra như vậy, đáng yêu động lòng người, quả thật muốn đem bức tường kính đập vỡ ra.

“Áp má vào tường kính đi.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy do dự một chút, vẫn không được tự nhiên mà áp má vào.

Trì Sính cách lớp kính ở trên mặt của Ngô Sở Ủy ra hiệu nhéo má một cái, giả vờ giận nói, “Cậu gầy.”

Ngày hôm nay Ngô Sở Ủy còn cố ý mặc thêm thật nhiều quần áo vào để cho nhìn béo béo một chút, vẫn như cũ đánh không lại ‘mắt thần’ của Trì lão gia.

“Không có cuộc sống tình dục thoải mái, thì gầy đi là phải rồi.” Ngô Sở Ủy mặt mày hớn hớn, “Anh mau mau ra đây ‘thao’ tôi vài lần, tôi ngay lập tức béo ra vào cân thật.”

Trì Sính sâu kín nói, “Cậu nói làm tôi cứng lên luôn.”

“Đâu đâu?”

Nghêng cổ nhìn sang bên kia, phát hiện nơi đứng quần Trì Sính thật sự có biến hóa thay đổi.

Lúc này nghe răng cười một cái, xem ra đúng là bậc sư phụ, không vì bị nhốt mà thay đổi bản chất.

Ngô Sở Ủy cười một cái, lòng của Trì Sính so với Ngô Sở Ủy sẽ lại đau mãnh liệt hơn vài phần.

“Gần đây ngủ không ngon hả? Da cũng không có tốt như trước đây.” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy nói, “Không có cuộc sống tình dục thoải mái, da đương nhiên sẽ trở nên kém. Anh mau chạy ra đây ‘thao’ tôi vài lần, da tôi ngay lập tức phục hồi sáng bóng.”

Lòng của Trì Sính quả thực bị Ngô Sở Ủy cào cho ứa cả máu.

“Cậu còn nói bậy tôi sẽ trừng trị cậu!” Trì Sính trừng mắt uy hiếp.

Ngô Sở Ủy lấy nhu thắng cương, “Anh nữ sao?”

Ba chữ này chọc đúng khu vực mềm mại nhất trong lòng của Trì Sính, nhiều ngày trôi qua như vậy, Trì Sính thức trắng đêm không ngủ. Mỗi buổi tối đều nghĩ Ngô Sở Ủy ăn bao nhiêu, ngủ được hay không, sau đó ở trong lòng như có hàng ngàn mũi dao đâm vào.

Anh có thể cam lòng hay sao? Thật sự đến khi ngày nào đó gặp mặt, đừng nói đến trừng trị, cho dù là ôm cũng sợ siết cậu ta đau.

Trì Sính dùng im lặng trầm mặc để làm cách thức nhấn nhủ tình cảm của anh, để cho Ngô Sở Ủy thấy rằng bất kể cậu đã phải trả cái giá như thế nào cũng đều đáng giá.

“Nhớ tôi không?” Ngô Sở Ủy lại hỏi.

Trì Sính hỏi ngược lại, “Cậu nghĩ sao?”

Ông đây nhớ cậu đến muốn đem cái bức tường kính chết tiệt này đập vỡ!

Ngô Sở Ủy hất cằm lên chéch bốn mươi năm độ, liếc mắt nhìn Trì Sính, “Tôi sao biết?”

Gương mặt kiên cường cứng rắn của Trì Sính hiện lên nụ cười ôn nhu, giọng điệu khó có thể hình dung.

“Nhớ cậu.”

Trên mặt của Ngô Sở Ủy lần này lộ ra dáng đáp cười cười.

Trì Sính lại hỏi cậu ta, “Cậu nhớ tôi không?”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

“Nhớ nhiều không?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Nhớ anh đến nỗi đem toàn bộ tiền tiết kiệm của tôi giao ra hết.”

Nụ cười trên mặt của Trì Sính một giây sau liền ngừng lại, cứng đờ.

“Cậu nói cái gì?”

Ngô Sở Ủy biểu đạt súc tích, “Mấy ngày nữa vụ án của anh sẽ công khai thẩm tra, tôi đoán cũng không còn bao lâu nữa, hai ta có thể gặp mặt.”

Ngô Sở Ủy vốn định dỗ dỗ Trì Sính vui vẻ một chút, không ngờ Trì Sính sau khi nghe xong, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

“Ngoại trừ tiền tiết kiệm của cậu, Cậu còn đem cái gì đút lót?”

Ngô Sở Ủy do dự rất lâu mới mở miệng nói rằng, “Nhà cũ.”

Lòng của Trì Sính một giây sau vỡ ra từng mảnh.

Ngô Sở Ủy cũng tưởng tượng sau khi Trì Sính biết được tin tức này sẽ phản ứng như thế nào, nhưng không ngờ rằng lại có thể nghiêm trọng đến mức này. Trên mặt Trì Sính lộ ra thống khổ không chịu nổi kìm nén vô cùng. Đã vượt qua xa phạm vi mong chờ của Ngô Sở Ủy, làm cho cậu ta có chút không biết làm sao.

Trì Sính hỏi, “Vì sao không bán nhà của tôi?”

Trì Sính cũng không biết Trì Viễn Đoan đem nhà của anh sang tên, trên thực tế thì Ngô Sở Ủy cũng là mới biết.

“Tôi không muốn để người nhà anh khinh thường tôi.” Ngô Sở Ủy nói. (Đập bàn.. xưng anh em thì quá là ngọt rồi...hu hu.. muốn đổi ngôi(>.<))

Trì Sính không cam lòng hỏi đến cùng, “Vậy sao cậu không biết đường tìm Quách Tử vay tiền? !”

(Thực ra thì Ủy thâm lắm... cực kỳ thâm... Ủy làm như vậy thứ nhất là yêu* ba ba thật lòng, thứ hai là nếu Ủy Ủy hy sinh cho nhiều như vậy thì sau này có chuyện gì (Ba mẹ ba ba.. bla bla...) có ngăn cản.. hay nhiều truyện nữa thì... ba ba cũng không thoát được tay Ủy Ủy...)

“Bởi vì hai người chúng ta mới là người một nhà.” (Khóc cmnl)

Trì Sính không nói gì.

Ngô Sở Ủy biết tâm trạng Trì Sính kém là bởi vì đau lòng cậu ta, cậu ta một chút cũng không tính toán, còn vui đùa mà nói, “Cậu đều không phải thường xuyên nói tôi là keo kiệt vắt cổ chày ra nước hay sao? Bây giờ tôi vắt toàn bộ nước ra, tôi xem sau này anh làm sao mà xem thường tôi.”

Trì Sính vẫn bình tĩnh nhìn Ngô Sở Ủy, không nói một lời.

Ngô Sở Ủy còn nói, “Anh là gia tài to lớn của tôi, là gà đẻ trứng vàng của tôi. Chờ anh ra ngoài rồi, bao nhiêu tiền kiếm không được hả? Anh nếu như một mực đợi bên trong này, tôi không hưởng thụ được chính sách ưu đãi, thì vĩnh viễn cũng chỉ là một đồng tiền. Cho nên tóm lại là, trước hết cứu anh ra ngoài sau này càng có lời hơn.”

(Ý là ba ba làm ở bộ tài chính sẽ giúp đỡ Ủy Ủy đó..)

Trì Sính tiếp tục im lặng.

Ngô Sở Ủy thực sự không cười được, tập trung nhìn Trì Sính, lẳng lẳng nói rằng, “Tôi bây giờ thật hối hận, trước đây không cho anh tiền tiêu vặt nhiều một chút. Bây giờ cho người ta mới biết được, hóa ra mười tệ hay hai mươi tệ thực sự không coi vào đâu.”

“Kỳ thực tiền tiết kiệm của tôi chính là giữ lại cho anh dưỡng lão, nếu anh không ra được, tôi còn cần cái đồng tiền kia làm gì?”

“Tôi hiện tại nghĩ để anh ra ngoài sớm một chút, không phải là tôi muốn dùng tiền mua sự tự do cho anh, mà là dùng tiền mua một cảm giác an toàn cho tôi. Một mình tôi ngủ ở nhà rất sợ, gương nhiều như vậy, làm sao đều chỉ có một mình tôi.”

“Tôi không muốn rệu rã Trì rình, tôi chỉ muốn anh.”

“Trì Sính, anh nghe lời tôi nói đi!”

Ánh mắt của Trì Sính dừng lại trên mặt Ngô Sở Ủy mấy giây, rất lâu sau mới cạy được môi nói ra ba từ.

“Tôi hận cậu.” (Sao thế..)

Nói xong ba chữ này, Trì Sính đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Cổ Thân dựa vào trên vách tường ở bên ngoài, nghe được cửa phòng mở, cấp tốc đem đầu quay đi.

“Nhanh như vậy đã nói xong rồi? Còn hơn mười phút mà, cậu xác định không lợi dụng thời gian còn thừa ra.....”

Cổ Thân lời còn chưa nói hết, Trì Sính thật nhanh đi bộ đến cửa thang lầu. Chờ đến khi Cổ Thân đuổi theo, cửa phòng giam của Trì Sính đã gắt gao đóng lại.

Ngô Sở Ủy vẫn nán lại bên ngoài cửa sổ thủy tinh, tay dán vào trên cái bụng lạnh lẽo của Tiểu Dấm Chua. Ánh mắt lúng ta lúng túng, giống như chưa khôi phục lại tinh thần.

Trong chốc lát cửa lại lần nữa vang lên, ánh mắt Ngô Sở Ủy trong nháy mắt sáng lên. Kết quả chỉ có thấy được Cổ Thân, không thấy được Trì Sính, ánh mắt lại ảm đạm xụi xuống.

“Trì Sính đã quay về phòng giam, xin anh cứ tự nhiên đi.” Cổ Thân nói.

Ngô Sở Ủy giống như không nghe thấy.

Cổ Thân lại nâng cao âm lượng lặp lại một lần nữa.

Ngô Sở Ủy như trước vẫn không hề nhúc nhích.

Này! ma quỷ!..... Cổ Thân nheo lông mày, ý tốt khuyên cậu ta đi cậu ta còn không chịu đi. Vậy được, một mình cậu ở đây mà dây dưa đi! Tôi phải đi trước để ý tình hình ‘phạm nhân’ của lòng tôi như thế nào. (Ha ha.. Yêu Thân Thân ghê..)

Nói xong, Cổ Thân nhanh như chớp đi ra.

Ngô Sở Ủy vẫn đợi đến thời gian thăm hết, mới đứng dậy đi ra ngoài.

Kết quả, Cổ Thân trở lại phòng trực ban, từ màn hình theo dõi sau khi nhìn sắc mặt của Trì Sính, đột nhiên có chút không dám tiến vào.

Ai cũng không tưởng tượng nổi, Trì Sính lại có thể rơi nước mắt.

Ngay cả chính hắn chưa từng nghĩ tới.

Ngô Sở Ủy bị Đại Hoàng Long cắn, tính mệnh bị đe dọa lúc ấy anh không hề khóc. Ngô Sở Ủy và anh chia tay, chính miệng nói không có yêu anh lúc đó anh cũng không khóc, mẹ Ngô Sở Ủy qua đời, ngồi trên xe thấy Ngô Sở Ủy ngồi ở nơi an táng anh cũng không khóc, Ngô Sở Ủy một thân một mình treo ở tầng sáu, tay và mặt mũi cũng đều máu lúc đó anh vẫn không hề khóc.....

Mà khi Ngô Sở Ủy nói cho anh biết về tiền tiết kiệm của cậu, anh lại khóc.

Anh nhớ đến lúc JJ của Ngô Sở Ủy bị lôi ra ngoài khi tiết kiệm mà mặc quần lót rách nhưng rất bướng bỉnh quật cường, đáng vẻ của cậu khi đánh nhau chỉ vì ba đồng xu, đáng vẻ của cậu khi nhìn chăm chăm anh ăn đùi dê mà thèm muốn, và đáng vẻ đau lòng khi cho anh lọ mỹ phẩm dưỡng da cao cấp.....

Trì Sính thích nhất vẻ keo kiệt của cậu, nhưng lại bị chính nó tàn phá.

264. Chương 264 - Phá Đám

Khoảng cách mở phiên toà vụ án của Trì Sính còn khá xa, trong khoảng thời gian này, Ngô Sở Ủy lại ra ngoài đường bán hàng rong như cuộc sống khi trước của cậu. Một mặt là để nuôi Nhị Bảo và Tam Bảo, mặt khác cũng là vì giải quyết áp lực trong lòng.

Ngô Sở Ủy bày sạp hàng ở con phố cậu hát cháo lên người Trì Sính, ở đây đã trải qua sửa đổi, so với khi trước ngay ngắn và cũng quy tắc hơn nhiều. Sáng sớm Ngô Sở Ủy liền đẩy xe hàng đến, chọn một vị trí tương đối khá, đem một nồi nước đường ra ngoài, đáng về tự tin mà bắt đầu thổi kẹo đường.

Làm tổng giám đốc một thời gian, so với trước đây Ngô Sở Ủy rất có đầu óc buôn bán.

Người ta thổi kẹo đường cũng nhằm vào đối tượng mua chính là trẻ em, hình dạng kẹo đường phần lớn đều là hình dáng động vật nhỏ bé đáng yêu, nhưng kỹ thuật lại vô cùng khó lại không hề sáng tạo. Còn Ngô Sở Ủy phát hiện trên đường các cặp đôi trẻ đi dạo rất nhiều, Vì vậy cậu ta bắt đầu thổi vài cái hình trái tim và hoa hồng, kỹ thuật thổi lại vô cùng đơn giản nhìn lại rất đáng yêu ngọt ngào hợp với các cặp đôi yêu nhau.

Hơn nữa, trước khi ra cửa Ngô Sở Ủy đã trang điểm cho bản thân mình đặc biệt đẹp trai. Vừa đứng trên đường, không cần hét to gọi lớn, mười người con gái độc thân có chín cũng sẽ đều nghiêng ngả mà cổ vũ ầm ầm.

Nói trắng ra là, người ta bán kẹo đường thì cậu ta bán ‘sắc’.

Ngày đầu tiên buôn bán xong Ngô Sở Ủy thu dọn đồ đạc, tính toán qua loa, dĩ nhiên buôn bán lời hơn một ngàn tệ. (Nói chung với cái đầu có khiếu kinh doanh của Ủy thì tất nhiên là không sợ gì rồi.. Con cá to Sính Sính còn bắt được thì còn cái gì không làm dc.)

Chi phí không đến mười tệ, không cần nộp thuế, không cần nhìn sắc mặt người ta, giờ làm việc tự do, tùy ý tan làm. Ngô Sở Ủy càng nghĩ càng thấy có lời, trong lòng thật cao hứng, nghĩ Khương Tiểu Soái mấy ngày nay cùng với mình sốt ruột bao nhiêu, Vì vậy tiện đường mua rất nhiều đồ ăn ngon an ủi sự phụ. (Mất đi một đồng tiền rồi mới bỏ được thói bủn xỉn)

Khương Tiểu Soái vừa muốn ra ngoài mua cơm tối, Ngô Sở Ủy liền trở về với hai túi đồ ăn lớn, rất nhiều đồ ăn cậu thích.

“Yô... hô!!!! Nhìn cậu như vậy mà, hôm nay lại mua đồ ăn cho tôi cơ hả?”

Giọng của Ngô Sở Ủy cố tình khoe khoang, “Buôn bán lời hơn một ngàn tệ.”

“Không phải chứ?” Khương Tiểu Soái kinh ngạc, “Kiếm như thế nào? Ngày mai tôi đi phụ cậu bán làm ‘mồi nhử’! Cậu chia cho tôi một phần ba là được.” (Khôn nhất ông Soái.)

Ngô Sở Ủy chẳng thèm, “Tôi phải dùng đến cậu làm mồi nhử hả? Nhiều người nhìn thấy tôi còn muốn đánh một trận đó! Cậu không thấy tình thế lúc đó đâu! Gái đẹp ùn ùn kéo đến vây lấy tôi, mặt thì tha thiết mong chờ nhìn tôi thổi, quai hàm tôi đều sưng lên.”

“Chắc chắc..... Quai hàm sưng lên còn có thể ăn cái gì nữa hay không? Không có thể ăn đều cho tôi hết đi.”

Nói xong Khương Tiểu Soái đi ngay đến giặt túi trong tay Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy giả bộ chạy theo bên Khương Tiểu Soái đoạt lại một lúc, cuối cùng vẫn là đem túi đồ ăn cho Khương Tiểu Soái. Bản thân lấy ra một bọc lớn tiền lẻ, quay sang Khương Tiểu Soái hỏi, “Có ít tiền chẵn không? Cho tôi đổi mấy tờ.”

“Có có có, tôi đây đang cần tiền lẻ đây.”

Mỗi ngày bệnh nhân đến phòng khám của Khương Tiểu Soái mua thuốc hay khám bệnh, lắm lúc không có tiền lẻ mà trả lại. Cậu ta để cho Ngô Sở Ủy tự đi đến bên ngân kéo đổi tiền, Ngô Sở Ủy đem tiền rồi để lại bên trong, lại rút ra năm tờ một trăm tệ nhét vào trong túi.

“Để làm gì vậy?” Khương Tiểu Soái thuận miệng hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Hôm nào nhờ người đưa vào cho Trì Sính, bên trong trại tạm giam cũng có siêu thị, có tiền còn có thể mua chút đồ ăn.”

Khương Tiểu Soái cười cũng không phải là buồn cười, “Lúc người ta chưa bị bắt, một tháng cậu thu nhập mấy triệu mới cho anh ta mười tệ tiền tiêu vặt. Chờ người ta bị bắt rồi cậu nghèo cũng hào phóng!”

Ngô Sở Ủy cười hì hì, “Chờ anh ta ra, không phải tôi còn phải trông cậy vào anh ta hay sao! Bây giờ không được nịnh bợ một chút hay sao?”

“Vậy cậu không nên đổi thành tiền chẵn nên đưa một túi tiền lẻ vào trong đó. Cho anh ta biết đây là do cậu từng chút từng chút kiếm được đó là tiền mồ hôi nước mắt!”

“Cậu cố ý xem thường tôi hả?”

Nói xong, Ngô Sở Ủy quay sang Khương Tiểu Soái mà nhét hai hạt đậu phộng vào mũi của cậu ta. Khương Tiểu Soái cố sức xì mũi hai cái, sau khi phun ra hai hạt đậu phộng lại quay sang Ngô Sở Ủy nhét vào miệng Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy liếc mắt né tránh, hai người náo loạn ầm ĩ một trận.

Buổi tối đi ngủ, trên giường nhỏ lại bắt đầu tiết mục cậu cướp tôi giành lại, cậu đập tôi đá.

Không biết vì sao, trước đây hai người cũng không ít lần chen chúc trên cái giường nhỏ ở phòng khám này, lúc ấy ngủ rất hòa thuận. Kết quả lúc hai người đều có ‘chủ’, lại chen lấn các kiểu, liền xuất hiện cảnh hung tàn bạo loạn như vậy.

Đi ngủ đều ôm chặt nhau vui vẻ cười cười, đến khi ngủ thiếp đi thì sẽ là... Kéo chân, gác chân lên người, chân đạp loạn xạ, cười cả lên người nhau.....Hôm nào điều hòa mở lớn, buổi sáng khăng định là chăn bị đẩy từ trên giường xuống dưới đất, hai người thường rất hay đạp chăn. Nếu là không mở máy điều hòa không khí, sáng hôm sau chăn đều đắp kín người, mỗi người đều cả người mồ hôi nhễ nhại.

Cho nên, hai ngày này Ngô Sở Ủy và Khương Tiểu Soái đều có chút cảm mạo.

Hơn nữa, Ngô Sở Ủy rõ ràng cảm giác được, Khương Tiểu Soái ngủ không an phận.

Ngoại trừ thường xuyên xoay người cự mình, còn thường xuyên phát ra tiếng nói mê như trẻ con. Mỗi lần Ngô Sở Ủy quay đầu nhìn khuôn mặt Khương Tiểu Soái rồi nhìn nhúm tóc xoắn trên đỉnh đầu bị tay Khương Tiểu Soái nắm lấy, ấn đường của Khương Tiểu Soái nheo lại cảm giác như rất khó chịu.

Tất cả dấu hiệu cho thấy, Khương Tiểu Soái nhớ Quách Thành Vũ, nhưng mà chưa nói mà thôi. Có lẽ là lo lắng một mình Ngô Sở Ủy sẽ sợ, hay là vẫn còn tính toán Quách Thành Vũ hôn Ngô Sở Ủy một cái, nói chung Ngô Sở Ủy cảm giác tâm ý của Khương Tiểu Soái có chút tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Vì vậy, Ngô Sở Ủy len lén gửi tin nhắn cho Quách Thành Vũ.

Sau đó, hung ác đem Khương Tiểu Soái đập xuống giường năm lần.

Lần đầu tiên, Khương Tiểu Soái leo lên cười mắng một tiếng rồi ngủ tiếp, lần thứ hai leo lên oán trách vài tiếng vẫn ngủ tiếp, lần thứ ba liền có chút khó chịu, cảnh cáo Ngô Sở Ủy chú ý một chút, lần thứ tư liền phát cáu tức giận mắng một trận, đợi đến lần thứ năm, trực tiếp phi ra cửa đi ra ngoài.

Sau đó thấy, Quách Thành Vũ dựa vào ngoài xe chờ ngoài đó, có lý do gì lại không chạy đến hay sao?

Ngày hôm sau, Ngô Sở Ủy cứ theo lẽ thường ra quầy hàng.

(Fu*k! đoạn H Quách Soái bị cut... OMG)

Khương Tiểu Soái sau khi trải qua một phen thử thách của tình yêu, ân ái cũng no đủ, tinh thần tốt gấp trăm lần, đặc ý cỡ nào cũng không cần phải nói ra. Buổi chiều đi theo Quách Thành Vũ đi ra ngoài xử lý chút việc, xác định Trì Sính sau đó không lâu sẽ được thả ra. Trong lòng vui vẻ, quyết định thừa dịp Trì Sính không có ở đây trong khoảng thời gian này nhanh nhanh ức hiếp Ngô Sở Ủy một chút.

Vì vậy, hai vợ chồng thiếu đạo đức đến chỗ Ngô Sở Ủy phá đám.

Khương Tiểu Soái đến rồi mới biết được, Ngô Sở Ủy toát lên sạch mùi khoe khoang, đúng là có khả năng trên hoa gheo nguyệt bắt bướm vờn hoa mà! Một cái sạp hàng nhỏ như thế vậy mà vây quanh bao nhiêu là

nữ khách hàng trẻ tuổi, các chị em đua nhau vào xem xem đi xem lại mà còn cố gắng giả bộ ngạc nhiên vô cùng, mặt ai cũng có N thứ biểu cảm vui mừng các loại. Xem ra Ngô Sở Úy thực sự không cần thuê cậu làm ‘mồi nhử’, ở đây tất cả đều là ‘mồi nhử’ miễn phí.

Khương Tiểu Soái chen chen vào bên trong đám đông đứng ở hàng đầu, đáng vẻ giả bộ không có quen biết Ngô Sở Úy.

“Này, tôi nói này, ông anh, cậu cái gì cũng có thể thối ra hay sao?”

Ngô Sở Úy cũng giả bộ nói, “Chỉ cần cậu bằng lòng bỏ tiền, phức tạp hơn cũng có thể thối được.”

Khương Tiểu Soái lại hỏi, “Thối một hình Diêu Minh bao nhiêu tiền?” (Diêu Minh là cầu thủ bóng rổ Diêu Minh rất nổi tiếng (Là người có khuôn mặt giống biểu tượng gương mặt Troll ý.) Vì vóc dáng rất cao to cao cực luôn ý.)

Ngô Sở Úy chững chạc nói, “Một trăm tệ.”

“Tôi một hình Quách Kính Minh.”

“Năm mươi tệ.”

Khương Tiểu Soái cố nín cười, “Đây là cậu dựa theo vóc dáng tính tiền hả?” (Thế mới nói là Diêu Minh bóng rổ)

Lời này vừa nói ra, lập tức khiến cho xung quanh một trận cười vang.

Khương Tiểu Soái lại nói, “Cậu thối cho tôi một hình Diêu Minh!”

Vì vậy Ngô Sở Úy nhắc lên một miếng đường, thực sự thối ra một hình người. Chỉ là lượng đường không đủ, vốn định thối ra một cơ thể cường tráng cơ bắp, kết quả đường không đủ để thối tiếp, thối ra chân tay đều bé.

Lúc đưa cho Khương Tiểu Soái, Khương Tiểu Soái nổi giận.

“Thế mà được hả! Tôi bỏ tiền mua Diêu Minh cuối cùng liền mua một Quách Kính Minh.! Không phải cậu đang lừa người hay sao? Gặp qua nhiều gian thương, chưa thấy qua người nào gian như cậu!”

Ngô Sở Úy nhìn Khương Tiểu Soái nháy mắt ra hiệu, cậu đừng có làm trò có được hay không?

Nào ngờ, Khương Tiểu Soái thanh âm kêu la lớn hơn nữa.

“Mọi người qua đây mà xem một chút! Chưa thấy qua ai buôn bán thiếu đạo đức như cậu ta! Tôi bảo cậu ta thối một hình Diêu Minh, cậu ta cứ thế thối cho tôi hình Quách Kính Minh, có thể lừa gạt người như thế hay sao?”

Người chung quanh cười ha ha.

Ánh mắt của Ngô Sở Úy quay sang Quách Thành Vũ cầu cứu.

Kết quả, Khương Tiểu Soái cũng đưa ánh mắt nhìn về phía Quách Thành Vũ, cố ý hỏi, “Ông anh này, anh đến phân xử giúp tôi! Anh nói đây là Diêu Minh hay là Quách Kính Minh?”

Quách Thành Vũ đứng bên ngoài hút thuốc, nhìn Khương Tiểu Soái bên cạnh đùa giỡn khuôn mặt rất vui vẻ, hoàn toàn một bộ biểu tình giúp người xấu làm điều ác.

Ngô Sở Úy không thể làm gì khác hơn là nói, “Tôi sẽ thối cho cậu một hình khác.”

Thế là lần này, Ngô Sở Úy véo một miếng đường lớn, thối một người cường tráng khỏe mạnh đưa cho Khương Tiểu Soái.

“Thế này được chưa?”

Nào ngờ, kẹo đường vừa đến tay Khương Tiểu Soái, cậu ta liền bóp xẹp.

“Này, đây không phải là Quách Kính Minh hay sao?” Khương Tiểu Soái hú lên quái dị, trách mắng.

Ngô Sở Úy nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu!.... đủ rồi đó!”

Khương Tiểu Soái không nghe theo cũng không buông tha, quay đầu hướng mọi người nói, “Vừa rồi các vị có nghe thấy không? Cậu ta nói Diêu Minh 100 tệ, Quách Kính Minh 50 tệ, hiện tại cậu ta thối cho tôi Quách Kính Minh, còn dám bắt tôi phải trả 100 tệ! Mọi người nói cậu ta có đúng là lừa đảo hay không?”

Ngô Sở Ủy đem hai kẹo đường đứng ở trước mặt Khương Tiểu Soái.

“Cứ coi đây là Quách Kính Minh thì cũng có hai người, vậy là hai người không phải 100 tệ.”

Khương Tiểu Soái đem hai cái kẹo đường này chồng lên nhau, phun ra một câu bá đạo hơn một bậc.

“Cộng hai cái kẹo đường này lại với nhau cũng không có cao bằng Diêu Minh mà!”

Lời vừa nói ra, mấy người bên cạnh cũng cười đến gập cả người lại.

Ngô Sở Ủy cũng bật mà cười cười, hướng thẳng về phía Khương Tiểu Soái nói, “Đi đi đi, đừng có phá đám tôi, cút càng xa càng tốt!”

“Này, làm sao cậu lại mắng chửi người hả?” Khương Tiểu Soái lại ồn ào, “Mọi người nhìn xem, người bán hàng rong này có quá mức ngang ngược ngông cuồng hay không? ! Bản thân không thối ra được hình thù còn đi mắng chửi người!” (Quá chua ngoa... !!!!)

Ngô Sở Ủy dứt khoát không để ý tới cậu ta, trực tiếp hỏi một cô gái bên cạnh, “Em muốn thổi cái gì?”

Cô bé kia còn chưa kịp lên tiếng, Khương Tiểu Soái lại kêu la ầm ĩ.

“Đây là cái ý gì hả? Đẹp trai một tý thì có thể lừa người khác đi hả?”

Quách Thành Vũ vè vè dập tắt tàn thuốc, khước miệng ầm ừ vì cười đi vào đám đông, cuối cùng đem Khương Tiểu Soái ‘thiếu đạo đức’ kéo đi.

Khương Tiểu Soái lên xe, còn hạ cửa kính xuống nhìn Ngô Sở Ủy cười xấu xa vô cùng vô cùng ‘thiếu đạo đức’.

Ngô Sở Ủy tuy rằng đưa tay ra hiệu với cậu thái độ xem thường, kỳ thực trong lòng vô cùng vui vẻ.

Cậu biết, nhất định là Trì Sính không sao.

265. Chương 265 - Camera Giám Sát

Chuyện của Trì Sính làm cho nhà họ Trì trên dưới đều bàng hoàng, Trì Viễn Đoan rõ ràng né tránh, âm thầm bí mật đằng sau không ngừng tạo áp lực.

Chung Văn Ngọc càng cẩn thận chặt chẽ, hẳn là chuyện gì liên quan đến Trì Sính, bà đều theo dõi không bỏ một chuyện nào.

Cho nên, Ngô Sở Ủy vừa mới mở sạp hàng, bà liền nghe được tin tức.

Trưa hôm đó, hai vợ chồng Trì Viễn Đoan và Chung Văn Ngọc cùng tham gia bữa tiệc, trên đường trở về, Chung Văn Ngọc hướng lên tài xế nói, “Chạy qua đường học viện phía nam bên kia đi.”

Trì Viễn Đoan không hiểu, “Vòng vèo xa như vậy làm gì?”

“Tôi nghe nói tiểu Ngô bày sạp hàng ở đó, tôi muốn đi xem.”

Sắc mặt Trì Viễn Đoan thay đổi, “Bày sạp hàng? Bà nghe ai nói?”

“Tiểu Lượng nhìn thấy, còn chưa kịp hỏi kỹ, nghe nói cậu ấy bày bán ở đó đã được ba ngày rồi.”

Sắc mặt Trì Viễn Đoan trầm trầm nặng nề, không lên tiếng.

Chung Văn Ngọc ở bên cạnh thở dài thở ngắn, “Kỳ thực tiểu Ngô, đứa bé này thật sự không tệ, tính cách trung thực lại hết lòng với bạn bè. Việc này của Trì Sính cũng không thể trách cậu ấy, nếu quả thực có

người muốn đâm sau lưng, thì có muốn ngăn cũng không ngăn được. Hơn nữa cậu ấy vì chuyện con trai của chúng ta mà phiền hà không ít, tôi nghe nói cậu ta phải đem ngôi nhà cũ của ba mẹ bán đi.”

Trì Viễn Đoan hừ lạnh một tiếng, “Cậu ta không bận tâm được hay sao? Cậu ta đang dựa vào Trì Sính đó! Chờ Trì Sính ra, công ty cậu ta bên kia mới có thể phục hồi lại, bao nhiêu ngôi nhà cũ mua không được hả?”

“Ông nói cũng thật dễ nghe.” Chung Văn Ngọc lạnh nhạt nói, “Nhà cũ có thể mua lại, ba mẹ có thể mua lại hay sao? Ba mẹ ông để cho ông một căn nhà cũ thế sao ông không bán? Làm sao mà ông lại ba hôm năm bữa lại chạy bộ qua chỗ đó, nhổ cỏ rồi lau cửa sổ?”

Trì Viễn Đoan vẫn mặt lạnh như trước, “Tình huống có thể giống nhau hay sao? Tôi không gặp việc gấp đó, nếu gặp phải việc cấp bách tôi cũng phải bán! Bà có tin hay không? Nếu bà không đem mấy căn nhà của Trì Sính sang tên, tên tiểu tử kia nhất định sẽ đem ngôi nhà của con trai chúng ta mang bán!”

“Cậu ấy có bán nhà của con trai chúng ta thì đã sao? Người xảy ra chuyện là Trì Sính, cũng chẳng phải cậu ấy. Chuyện này sao có thể đổ lên đầu người ngoài, người ta mà có cầm tiền bỏ đi ông quản được hả? Nếu không thực sự đối với con trai của chúng ta tình cảm thật lòng, người ta có thể dốc hết vốn hay không? Số tiền kia có thể sống cả đời không? Số tiền đó cũng có thể mở một quán hàng không? Nói như thế nào thì cũng tốt hơn đi bán hàng rong đó!”

Chung Văn Ngọc không biết, Trì Viễn Đoan tức giận chính là Ngô Sở Ủy chân thành thật lòng và kiên trì. Ngô Sở Ủy hy sinh càng nhiều, trong lòng Trì Viễn Đoan lại càng không thoải mái.

“Cậu ta không bỏ đi cũng không thể nói cậu ta thật tình thật lòng, chỉ có thể nói cậu ta có dã tâm rất lớn.” Trì Viễn Đoan nói.

“Vậy thì cậu ấy bày sạp hàng ở đây làm gì?” Chung Văn Ngọc lại hỏi, “Nói cái gì? Nói cậu ấy da mặt dày hả?”

Mặt Trì Viễn Đoan u ám nói, “Bà đừng cứ nói mãi đến cái quán hàng nữa! Cậu ta bày ra cái quán thì làm sao? Nói không chừng chính là cố ý bày ra để cho hai chúng ta nhìn thấy! Cậu ta nhiều bạn bè như vậy, vay tiền ai không được hả? Không phải cố tình xuất đầu lộ diện hả? Rành rành hay sao! Chính là để cho trong lòng chúng ta áy náy. Bà cũng bởi vì chút chuyện nhỏ này mà mềm lòng, tên tiểu tử này tâm địa quá gian xảo!”

Chung Văn Ngọc tức giận đến đưa tay đỡ trán, quay sang Trì Viễn Đoan đẩy đẩy tay, “Ông đừng nói nữa, tôi không thể nói chuyện với ông quá một câu được.”

Rất nhanh, ô tô lái đến con phố bên kia. Đường có chút chật hẹp, ô tô đi với tốc độ rất chậm. Chung Văn Ngọc vẫn nhìn phía ngoài cửa xe, cố tìm thân hình của Ngô Sở Ủy.

Trì Viễn Đoan ngoài mặt không thêm để ý, kỳ thực mắt vẫn hướng ngoài cửa xe quan sát.

Ngô Sở Ủy đứng ở gần sát góc đường, đã qua thời gian ăn trưa, trên đường cũng không có nhiều người, Chung Văn Ngọc rất dễ dàng phát hiện ra cậu.

“Dừng xe!”

Lúc này đang là lúc nóng nhất, Ngô Sở Ủy đem sạp hàng chặn lại, bản thân ngồi ở chỗ râm mát tay phe phẩy cây quạt. Lúc Chung Văn Ngọc xuống xe, Ngô Sở Ủy cũng không có nhìn thấy bà, đang tám chuyện cùng một cô bán hàng ngay bên cạnh.

“Tiểu Ngô.”

Ngô Sở Ủy quay đầu thấy Chung Văn Ngọc, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Dì, dì sao lại đến đây?”

Chung Văn Ngọc nhíu mày, “Cháu xem lại cháu kìa, làm sao mà ra nhiều mồ hôi như vậy hả?”

Nói xong rút khăn tay ra đưa cho Ngô Sở Ủy lau mồ hôi.

Ngô Sở Ủy vội vã ngăn cản Chung Văn Ngọc, “Không cần, không cần đâu ạ, bây giờ càng lau mồ hôi ra càng nhiều, lát nữa mát mẻ thì đỡ rồi ạ.” Nói xong lấy tay vỗ vỗ lên khuôn mặt mấy cái, ánh mắt buồn ngủ trong chốc lát sôi nổi lên rất nhiều.

Chung Văn Ngọc rất đau lòng nhìn Ngô Sở Ủy, “Cháu có khó khăn gì thì cứ nói với dì, không có tiền thì dì cho, cháu mau mau dọn quầy hàng mà về nhà đi!”

“Thật sự không cần đâu dì.” Ngô Sở Ủy không biết làm sao cười cười, “Cháu chính là tới đây để trải nghiệm cuộc sống muôn màu, ngồi mãi ở phòng làm việc cũng rất khó chịu. Dì, dì có vội về hay không? Nếu không vội thì ở lại đây cháu thoải cho dì một cây kẹo đường nhé !”

Nói xong liền đứng lên, đi tới quầy hàng bên cạnh, rất nhanh một con con thỏ nhỏ trông rất sống động được thối ra.

Ánh mắt Chung Văn Ngọc sáng lên, “Chà, đúng là giống thật! Không nhìn ra đó, cháu vẫn còn có kỹ năng tốt như vậy! Bây giờ gặp người biết cái này không nhiều, hướng chỉ cháu còn là chàng trai trẻ như vậy, ai có thể kiên trì luyện cái này hả? !”

Trong lòng Ngô Sở Ủy then thùng, để quyền rũ con trai của dì, không kiên trì cũng phải kiên trì đó!

Chung Văn Ngọc yêu thích không buông tay mà nhìn một lúc rồi lại hỏi, “Làm sao cháu biết dì tuổi thọ?”

“Trì Sính nói cho cháu biết.”

Chung Văn Ngọc ôn hòa cười cười, “Cháu thật có lòng.”

Sau khi lên xe, Trì Viễn Đoan nhìn lướt qua kẹo đường trong tay Chung Văn Ngọc, biết rõ còn hỏi.

“Thứ đồ vất đi này đó hả?”

Chung Văn Ngọc liếc mắt lườm ông một cái, “Thứ đồ vất đi? Có bản lĩnh ông thối cho tôi một cái.”

Về mặt Trì Viễn Đoan tỏ ra xem thường.

Chung Văn Ngọc đem kẹo đường cắm xuống lên chiếc hộp đặt trên chỗ máy lạnh không khí, yếu ớt thả dài một cái.

“Không phải ông nói người ta cố ý giả bộ để cho chúng ta thấy hay sao? Tôi lúc tôi đi đến, cậu ấy cũng không kêu một câu vất vả nào. Tôi muốn cho cậu ấy tiền, cậu ấy cũng không muốn nhận. Người ta còn nói, tới đây chính là trải nghiệm cuộc sống. Ông thấy không, đứa bé này thật hiểu chuyện!”

Tuy rằng sắc mặt Trì Viễn Đoan vẫn như trước cứng rắn lạnh lẽo, nhưng trong lòng đã có chút xúc động.

“Có mấy lời tôi cũng chưa nói với ông, giờ nói cho ông biết xấu hổ!” Bất động sản kia tôi vẫn chưa sang tên xong, cậu ấy đã đem căn nhà kia bán đi rồi. Ông đem căn nhà của Trì Sính thu hồi lại, cậu ấy cũng không hỏi một tiếng, căn bản chưa từng nghĩ đến truyện đó.... ”

Trong lòng của Trì Viễn Đoan càng rối bời, Chung Văn Ngọc càng không ngừng lại. Cuối cùng Trì Viễn Đoan mặt tối sầm, trực tiếp đem kẹo đường cắm ở trên cái hộp cắm lên.

“Này, ông muốn làm gì?”

Để làm chi? Trì Viễn Đoan trực tiếp bỏ vào trong miệng ăn.

Chung Văn Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi, lăm bắm trong lòng: Lão già chết tiệt này, chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy! (Bản sao của Trì Sính..)

.....

Sáng sớm, Ưông Thạc sau khi thức dậy nhận điện thoại liền cười.

Dùng sức đẩy Ưông Trầm một cái, “Này, mau tỉnh dậy, chuyện vui lớn!!!”

Ưông Trầm đem mắt hé ra một khe nhỏ, ánh mắt buồn ngủ dụi thường sắc nhọn quét về phía Ưông Thạc. Bình thường Ưông Thạc ghét nhất chính là sáng sớm bị điện thoại đánh thức, hôm nay sau khi bị đánh thức

không những không nổi cáu mà còn cười đến chói mắt, đã nửa năm rồi anh chưa thấy cậu cười vui vẻ đến như vậy, đủ thấy chuyện đó làm cho cậu vui vẻ bao nhiêu.

“Chuyện vui gì?” Ông Trầm lãnh đạm thản nhiên hỏi.

Ông Thạc nói, “Trì Sính bị bắt.”

Nói xong, cao hứng ở trên giường lăn một vòng, lăn đến trên trên lưng Ông Trầm lại lăn xuống. Cánh tay ôm đầu, cười híp mắt nhìn Ông Trầm, dáng vẻ rạo rức như người FA nhiều năm lấy được vợ.

Ông Trầm vô vị nhìn cậu ta lật mình ngủ tiếp.

Ông Thạc lại đề lên trên người anh, vui tươi hớn hỏ hỏi, “Gần đây anh bận rộn hay thong thả hả?”

“Để làm gì?” Về mặt Ông Trầm đề phòng nhìn Ông Thạc.

Ông Thạc cười ha ha vài tiếng, dùng sức vỗ một cái lên lưng Ông Trầm, “Cùng tôi về nước đi! Náo nhiệt như vậy sao có thể không xem? Mau mau mau, đứng dậy đi thu dọn đồ đạc, chúng ta bây giờ liền đi.”

Ông Trầm vẫn không nhúc nhích, giống như xác chết.

“Anh còn không nhanh lên một chút hả! Không thì Trì Sính được thả ra, đến lúc đó đi về xem cái gì nữa hả?”

Ông Trầm còn chưa di chuyển.

Ông Thạc ho nhẹ hai tiếng, cố ý nói, “Bị bắt giam như thế, Ngô mất to coi như không có chỗ dựa, tôi phải nhân cơ hội này mà sỉ nhục xem thường cậu ta một trận mới được!”

Vừa dứt lời, Ông Trầm liền ngồi dậy.

Khuôn mặt Ông Thạc lúc đầu hơi đen đi trong nháy mắt càng đen hơn, “Tôi nói cho anh biết Ông Trầm, anh có ý gì hả? Tôi vừa giục anh cả nửa ngày, anh không để ý đến tôi, làm sao tôi nhắc đến Ngô mất to anh lập tức nhanh nhẹ?”

Ông Trầm không nói gì, nhanh nhẹn mặc quần áo tử tế đi vào phòng vệ sinh.

.....

Đêm nay lại đến phiên Cổ Thân trực đêm. (Em yêu lại xuất hiện)

Cậu ta đem toàn bộ mọi việc làm xong, đang ngồi bên cạnh màn hình giám sát, mấy ngày nay thích làm nhất một việc, kín đáo giám sát nhất cử nhất động của Trì Sính.

Nói là giám sát chứ thực ra là thưởng thức. Thưởng thức Trì Sính hút thuốc lúc yết hầu chuyển động, thưởng thức anh ta nhắm mắt trầm tư thì xương dưới lồng mày hiện lên vô cùng mạnh mẽ nam tính, thưởng thức anh ta cởi áo ra thì hiện ra lồng ngực săn chắc, thưởng thức vật tượng trưng cho đàn ông ẩn núp trong quần lót của anh.....(Sướng thế em ơi..)

Cổ Thân đang xem nhập tâm, Trì Sính đột nhiên đem ánh mắt bình tĩnh nhìn lên góc tường gắn camera.

Mặc dù biết Trì Sính không có khả năng từ camera nhìn thấy mình, nhưng Cổ Thân tim cũng đập loạn.

Trì Sính cứ như vậy dứt khoát nhìn chằm chằm camera, ánh mắt sắc bén đi qua màn hình giám sát xông thẳng vào từng dây thần kinh của Cổ Thân. (Quá kinh)

Cổ Thân cảm giác ngực của chính mình giống như là quả cầu lửa, khẩn trương đến muốn đem ánh mắt rời đi, rồi lại luyến tiếc di chuyển, cứ như vậy mà đem trái tim thu lại sự can đảm mà cùng Trì Sính đối diện.

Rất nhanh, khóe miệng Trì Sính nhếch lên đáng tươi cười, nụ cười rất có khí chất đàn ông.

Lập tức làm Cổ Thân đỏ mặt, đến vành tai cũng đỏ ửng lên.

Sau đó, Trì Sính khẽ mở môi mỏng, chậm rãi phun ra bốn chữ.

“Tôi muốn gặp cậu.” (Phịch nhau đề eeeee)

Rất nhanh, Cổ Thân dựa vào lý do kiểm tra để gọi Trì Sính vào phòng trực ban.

Sau khi đi vào, Trì Sính không phí một câu nói, lập tức nói thẳng.

“Giúp tôi một việc riêng, chuyển một thứ.”

Cổ Thân biết làm như vậy là phạm pháp, đương nhiên Trì Sính cũng biết.

“Vì sao tìm tôi?” Cổ Thân hỏi.

Trì Sính thản nhiên nói, “Bởi vì cậu sẽ giúp tôi.”

Trái tim của Cổ Thân có một loại tư vị không giải thích được bùng lên, làm cho cậu ta vừa mơ hồ hưng phấn vừa hơi lộ ra khó chịu.

“Nếu tôi không giúp thì sao?”

“Tùy cậu.” (Mỹ nam kế, CỰ LONG KẾ mà không thành thì mới lạ.)

Nói xong, Trì Sính đi nhanh ra ngoài. Cổ Thân do dự một chút, vẫn đi theo.

Trì Sính để cho Cổ Thân đưa cho Ngô Sở Ủy một hộp gỗ nhỏ, hộp gỗ là anh làm trong lúc rảnh rỗi. Dưới đáy và bốn phía đều được mài nhẵn, đỉnh chóp với bốn mặt đều giáp vào nhau vừa khít, nhưng vẫn có một khe hở nhỏ, có thể nhìn bên trong là vật gì. Rất tiếc bên cạnh của chiếc hộp đều có một thanh thép nhỏ bao quanh, muốn mở hộp ra thì phải đem thanh thép nhỏ kia bẻ gãy, đó cũng chính là cách chống nhìn trộm.

Cổ Thân qua loa nhìn lướt qua vật trong tay, có vẻ như là một tờ giấy.

Trì Sính lại đem số điện thoại của Ngô Sở Ủy và địa chỉ bí mật nói cho Cổ Thân, Cổ Thân nghe xong cầm hộp gỗ trong tay, âm thầm trở về phòng trực ban. (CHƯA phịch nhau.. CHƯA thôi..)

266. Chương 266 - Không Phải Là Hận Cậu Mà Là Tiếc Cho Cậu

Ngô Sở Ủy vừa mới chuẩn bị dọn quầy hàng về nhà, Cổ Thân liền gọi điện thoại đến.

“Cậu là Ngô Sở Ủy hả?”

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Đúng, anh là...?”

Không giới thiệu, không chào hỏi, Cổ Thân liền nói một câu, “Tôi nhặt được đồ của cậu.”

Sau đó nói một địa chỉ đơn giản ra, liền đem điện thoại di động nhét vào túi áo, đợi Ngô Sở Ủy đến.

Trong lòng Ngô Sở Ủy một trận lơ mơ không rõ, đây là ai nhỉ? Cũng không nói rõ liền cúp điện thoại.

Nếu như bình thường, Ngô Sở Ủy chắc chắn nghĩ là điện thoại quấy rối. Nhưng tại thời điểm nhạy cảm này, cậu ta không dám bỏ qua một biến động đơn giản nào. Ngộ nhớ Trì Sính bí mật mật báo thông tin gì đến cho cậu, bởi vì sợ bị người khác nghe trộm nên mới nói ngắn gọn, nếu cứ lè mề thì có khi sẽ bỏ lỡ mất chuyện?

Nghĩ như vậy, Ngô Sở Ủy vội vàng đem xe hàng đi gửi ở một cửa hàng, rồi nhanh chóng bắt taxi đi.

Bởi vì lúc trước Ngô Sở Ủy vào trại giam với thân phận là luật sư ủy thác, các loại giấy tờ đều là giả, cho nên Cổ Thân cũng không biết cậu ta chính là Ngô Sở Ủy. Lúc đứng ở chờ đầu phố trong lòng Cổ Thân còn có mấy phần tò mò, rốt cuộc là ai, mà lại làm cho Trì Sính trong lúc thời gian vô cùng nhạy cảm này còn nghĩ ra vạ kế để liên lạc với cậu ta?

Ngô Sở Ủy sau khi đến, cầm điện thoại di động lên gọi điện thoại cho Cổ Thân.

Cổ Thân đứng cách cậu ta có năm mét thôi, không có nghe điện thoại, trực tiếp đi qua.

Lúc này trời đã tối rồi, Cổ Thân đi tới trước mặt Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy mới phát hiện đó là người quản giáo canh giữ Trì Sính của cậu.

“Là cậu?” Ngô Sở Ủy cũng rất kinh ngạc.

Cổ Thân đem hộp gỗ nhỏ đưa cho Ngô Sở Ủy, “Trì Sính muốn tôi đưa cho cậu.”

“À, cảm ơn nhiều.” Ngô Sở Ủy nhận lấy.

Cổ Thân bình tĩnh nhìn Ngô Sở Ủy một hồi, trong ánh mắt mang theo tính sắc bén của một người cảnh sát.

“Cậu không phải luật sư đúng không?”

Ngô Sở Ủy cứng họng một lúc.

“Được rồi, cậu không cần nói, tôi đều biết.” Cổ Thân dứt tay vào túi quần, ra vẻ rất khí chất, “Trì Sính có thể tin tôi, tôi cũng có thể tin cậu.” (Tình như cái bình.. tuiiii yêu chế Thân rồi.. ba ba Phịch nóa điiiiii...)

Nói xong, vỗ một cái trên vai Ngô Sở Ủy, xoay người đi.....

Ngô Sở Ủy bình tĩnh nhìn lướt qua bóng lưng của cậu, sau đó cũng cầm hộp gỗ rồi đi.

Trở lại phòng khám, Ngô Sở Ủy không thể chờ đợi đem hộp gỗ mở ra.

Bên trong chỉ có một tờ giấy.

Chữ Trì Sính hơi ngoáy, nhưng có thể nhận ra, anh đã cố viết nắn nót.

“Không phải hận cậu, mà chỉ tiếc cho cậu.”

Tuy rằng chỉ có một câu nói như vậy, lại làm cho lòng của Ngô Sở Ủy đủ loại tư vị cảm giác.

Trì Sính không sợ bị phán quyết ra sao, không sợ phải ở trong tù bao nhiêu năm, không sợ bị quản giáo bán đứng. Chỉ sợ Ngô Sở Ủy sẽ ghi hận trong lòng vì cậu nói ngược với suy nghĩ trong lòng của anh, sợ Ngô Sở Ủy sẽ tức giận, trong lòng sẽ cảm thấy khó chịu, tổn thương. (Ôn nhu quá..)

Kỳ thực, căn bản thì Ngô Sở Ủy không tính toán những lời này. Nhưng mà Trì Sính đột nhiên nói như vậy làm cho lòng cậu vô cùng chua chát đau xót.

Ngày hôm sau, Khương Tiểu Soái đi tới phòng khám, thấy Ngô Sở Ủy không ra quầy, trong lòng rất buồn bực.

“Này, hôm nay làm sao còn chưa đi hả? Không đi nữa là không còn chỗ đâu.”

Ngô Sở Ủy gục xuống bàn, tay loay hoay hộp gỗ nhỏ kia. Ánh mắt lộ ra vài phần ủ rũ mệt mỏi, vừa nhìn đã biết tối hôm qua nghỉ ngơi không tốt.

“Không muốn đi.”

Khương Tiểu Soái ngồi xuống, tay sờ lên trán của Ngô Sở Ủy một cái, hỏi, “Làm sao không muốn đi? Một mối hả?”

Ngô Sở Ủy lắc đầu, vẫn cứ nghịch nghịch cái hộp gỗ nhỏ kia.

Khương Tiểu Soái đem hộp gỗ nhỏ kia cầm lên liếc mắt xem, lúc này lộ ra vẻ mặt chán ghét.

“Mua ở đâu cái hộp gỗ hồng này? Thợ nào làm cầu thả như vậy!” Làm ra vẻ muốn vứt đi.

Ngô Sở Ủy chặn ngang đoạt lại, hai con mắt lớn trừng trừng hàm ý rất tức giận.

“Nói gì thế hả? Cầu thả là sao? Đang ở trong trại tạm giam đó, không có đủ dụng cụ vật liệu gì, có thể làm ra được như thế này đã là đẹp lắm rồi.”

“Yô!!!!!!” Khương Tiểu Soái vô cùng bất ngờ, “Trì Sính làm hả?”

Ngô Sở Ủy vui hơn một chút gật gật đầu, miệng cười, biểu cảm rất khó tả.

“Làm sao lại đưa được cho cậu?”

Nói đến đây, nụ cười trên mặt Ngô Sở Ủy lập tức nhạt dần.

“Nhờ quần giáo trông coi anh ta bí mật đem ra ngoài.”

Khương Tiểu Soái thăm dò hỏi, “Cổ Thân?”

Ngô Sở Ủy rất buồn bực, “Làm sao cậu biết là cậu ta?”

“Quách Tử có nói qua với tôi, nói quần giáo trông coi Trì Sính rất chiều cổ anh ta, hình như tên là Cổ Thân.”

Vừa nghe lời này, trong lòng của Ngô Sở Ủy lại càng không thoải mái.

“Cậu biết cậu ta hôm qua đưa cho tôi còn nói gì không?”

“Nói gì?”

“Trì Sính có thể tin tôi, tôi cũng có thể tin cậu.”

Khương Tiểu Soái có chút không hiểu, “Cái này thì làm sao?”

“Cậu nói xem thì làm sao?” Ngô Sở Ủy bực bội ầm ức, “Mới cùng Trì Sính quen biết vài ngày hả? Cái gì mà đã tin hay không tin! Cậu nói xem, trong lòng cậu ta nếu như không sợ phạm pháp, có thể dính vào chuyện của người có tội danh lớn như vậy mà chỉ mới quen trong vòng gần một tháng hay không?”

“Hay là cậu ta nhận ra được thân phận của Trì Sính, biết Trì Sính giam ở bên trong không bao lâu sẽ được thả, mới muốn nịnh bợ,” Khương Tiểu Soái nói.

Ngô Sở Ủy hừ lạnh một tiếng, “Cậu ta thật sự muốn nịnh bợ Trì Sính, cũng sẽ không tỏ thái độ đối với tôi, muốn nịnh bợ một người, đầu tiên chính là phải tạo mối quan hệ tốt với người bên cạnh anh ta.”

“Cũng đúng.” Khương Tiểu Soái một bên uống nước một bên nói, “Tôi nghe Quách Tử nói, Cổ Thân cũng rất đẹp trai lắm hả!”

Vừa nghe lời này, gương mặt của Ngô Sở Ủy càng đen hơn.

“Cậu ta đẹp trai hay sao? Cậu ta có cái gì đẹp trai hả? Làm sao tôi không nhìn ra hả? ! Chết tiệt! Có phải Quách Tử nhìn lầm không?”

Trong miệng Khương Tiểu Soái ngậm nước suýt chút nữa phun ra ngoài.

“Nhưng tôi không nhìn thấy, tôi chính là nghe Quách Tử nói.”

Lúc này Ngô Sở Ủy ném ra một câu, “Mất Quách Tử có tật!”

Khương Tiểu Soái đem chén trà để phịch xuống mặt bàn, làm cho nước bên trong còn bắn lên, lườm Ngô Sở Ủy một cái.

“Cậu có ý gì?”

Đôi mắt to của Ngô Sở Ủy nhìn lên cái khóa bằng thép của hộp gỗ trên tay, làm bộ không có nghe thấy.

“Mất Quách Tử có tật cũng còn tốt hơn cái mắt hồng của Trì Sính, có phải không? Anh ta ngay cả Ưông Thạc cũng có thể vừa mắt!”

Nói đến Ưông Thạc, Ngô Sở Ủy đột nhiên nhớ tới một việc.

“Tối hôm qua tôi cũng không biết vì sao, tự nhiên lại mơ đến cậu ta, mơ cậu ta trở về, sau đó tôi liền tỉnh.”
(Ha ha ... sắp có biến..)

“Sau đó thì sao?” Khương Tiểu Soái rất quan tâm đến cảm nhận trong lòng của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy hé miệng vui vẻ một chút, “Sau đó tôi lại tiếp tục ngủ, lại tiếp tục mơ tiếp cái giấc mơ kia, anh của cậu ta cũng cùng về.”

Khương Tiểu Soái nhe răng cười, “Cậu nói xem, nếu như Trì Sính biết cậu mơ đến chuyện này, anh ta sẽ nghĩ như thế nào?”

“Cậu đừng có mà ba hoa lắm điều!” Hai mắt Ngô Sở Ủy trừng trừng uy hiếp.

Khương Tiểu Soái kỳ nhất chính là nghe thấy người khác nói mình ba hoa lắm điều, "Đừng có mở miệng ra là nói tôi ba hoa lắm điều, tôi nói cái gì, sao mọi người cứ nói tôi như vậy hả? !

.....Này, cậu nhắc đến Uông Thạc tôi lại nghĩ đến một việc, tôi nói với cậu nhưng cậu đừng nói cho người khác biết nhé!"

"Cậu xem cậu xem, tôi nói cậu có gì sai hả... cậu....." Ngô Sở Ủy không biết làm sao.

Khương Tiểu Soái mặt trầm xuống, "Có nghe hay không?"

Ngô Sở Ủy tỏ vẻ gà con hóng hớt.

Khương Tiểu Soái nói, "Theo như một nguồn tin chính xác thì, Uông Trầm và Uông Thạc không phải là anh em ruột, Uông Thạc không phải là con ruột của mẹ cậu ta, mà là nhận nuôi."

"Vậy cậu ta ở đâu ra?" Giọng của Ngô Sở Ủy đùa cợt hỏi, "Trúng rắn ấp ra hả?"

"Tôi không đùa giỡn với cậu." Khương Tiểu Soái nghiêm trang nói, "Cậu nghĩ một chút, Uông Trầm và Uông Thạc có một chút nào giống nhau hay không? Hai người bọn họ đứng ở trước mặt cậu, cậu có thể nhìn ra là hai anh em hay không?"

"Không thể." Ngô Sở Ủy ăn ngay nói thật, "Nhưng Trì Sính nói hai người bọn họ nhìn kỹ vẫn rất giống nhau."

Khóe miệng của Khương Tiểu Soái giật một cái, "Đó là Trì Sính lừa mình dối người, ám chỉ mình nhìn Uông Thạc là không tui, chỉ là cậu ta chưa phát triển hết. Trên thực tế thì Uông Thạc căn bản là không thể phát triển được nữa."

Ngô Sở Ủy tinh quái cười, "Thật sự như vậy."

Một lát sau, Ngô Sở Ủy lại hỏi, "Uông Thạc có biết chuyện này hay không?"

"Không biết." Khương Tiểu Soái mặt lộ vẻ cẩn trọng nói, "Cho nên tôi mới bảo cậu không nói cho người khác nghe, có người nói Uông Thạc rất dễ tâm đến thái độ của ba mẹ cậu ta đối với anh em bọn họ, từ nhỏ đều tranh giành tình cảm của họ với Uông Trầm. Nhưng dù sao cậu cũng đừng nói cho ai nghe, càng không thể ngay trước mặt Uông Thạc mà nói, cậu ta sẽ tức chết đó!"

"Tôi làm gì mà thất đức như vậy hả? Làm sao lại dùng việc này gây khó dễ người khác hả? Hơn nữa, cậu ta cách xa tôi hàng vạn dặm, tôi có thể tìm ai mà nói đây?"

Lúc này Khương Tiểu Soái mới yên tâm.

Ngô Sở Ủy ở phòng trong của phòng khám ngột ngạt khó chịu một buổi chiều, nằm ở trên giường, ngửa bụng lên, đem cái hộp gỗ nhỏ để lên trên. Nhìn ngắm hộp gỗ theo nhịp thở của mình lên xuống lên xuống, trong lòng như có điều gì đó suy nghĩ.

Đến lúc ăn cơm chiều, Ngô Sở Ủy mới từ trên giường đứng lên. Ở phòng bếp lần mò một trận, sau đó đứng lên thử gọi điện thoại cho Cổ Thân.

"Tôi có thể gặp cậu một chút được không?"

Cổ Thân nói, "Tôi chỉ có hai mươi phút, cậu mau chóng lên, một lát nữa tôi còn phải đi trực ban."

Ngô Sở Ủy vừa nghe lời này, lập tức mang giày đi ra ngoài.

Hơn mười phút sau, Ngô Sở Ủy lại lần nữa nhìn thấy Cổ Thân.

"Làm phiền cậu đưa cái này chuyển cho Trì Sính giúp tôi."

Ngô Sở Ủy lại đem hộp gỗ nhỏ đưa cho Cổ Thân.

Cổ Thân không chịu cầm, ánh mắt nhìn Ngô Sở Ủy tường tận mà xem xét.

Ngô Sở Ủy quay sang cậu ta cười cười, "Tôi là bạn hồi nhỏ của Trì Sính, Trì Sính nói cậu là người rất tốt."

Cổ Thân giật cái hộp gỗ trong tay của Ngô Sở Ủy.

267. Chương 267 - Cậu Không Phải Con Ruột

Trở lại trại tạm giam, Cổ Thân đem hộp gỗ nhỏ đưa cho Trì Sính.

Lông mày rậm của Trì Sính nheo lại, “Cậu ta không tới?”

“Không tới, đây là cậu ta nhờ tôi đưa cho anh.”

Cổ Thân cẩn thận tỉ mỉ quan sát mới phát hiện, từ lúc Trì Sính cho rằng Ngô Sở Ủy không đến, đến khi anh ta biết được đây là thứ Ngô Sở Ủy chuyển vào cho, ánh mắt của anh trải qua vòng chuyển biến rất đột ngột. Loại chuyển biến này, làm cho trong lòng Cổ Thân có một chút khó chịu.

“Cậu ta rốt cuộc là ai?” Cổ Thân hỏi.

Trì Sính trầm mặc nửa ngày, nói, “Bạn hồi nhỏ của tôi.”

Bất thành linh Cổ Thân cảm giác thở phào nhẹ nhõm, “Thật là bạn hồi nhỏ hả?”

Đôi mắt lạnh lùng của Trì Sính quay sang Cổ Thân nhìn khí thế bức người, hỏi lại, “Không phải thì cậu nghĩ là gì?”

“Tôi không biết là cái gì, nhưng có chút không tin mà thôi!”

“Bây giờ tin chưa?”

Cổ Thân thản nhiên cười, chân dài khoát lên trên ghế ngồi, ánh mắt ý tứ nhìn Trì Sính.

“Đối với anh mà nói, tôi tin hay không rất quan trọng hay sao?” (ATSM giống Soái Soái..)

“Quan trọng.”

Trong lòng Cổ Thân chợt run lên, giống như là vừa chạm vào điện thế cao áp vậy, khắp ngực đều tê tê. Lúc đi ra ngoài rồi mà vẫn có cảm giác không chân thật, mơ mơ hồ hồ. (Bị trúng cự long kế..)

Cổ Thân đi rồi, Trì Sính đem hộp gỗ nhỏ kia mở ra.

Bên trong là một cây kẹo đường Ngô Sở Ủy thổi, lúc đầu muốn thổi một hình trái tim, không biết làm sao thổi lên liền biến thành hai hôn ‘trứng’. Sau đó tính toán một chút, có lẽ là ý trời, thế là liền đem ‘trứng’ đường kia đưa tới cho Trì Sính.

Gương mặt góc cạnh của Trì Sính nở ra nụ cười nhẹ, nhìn kỹ hình như không giống kẹo đường, mà là hai ‘quả trứng’ Ngô Sở Ủy lỡ tay làm rơi ra.

Kẹo đường trên tay người khác thì vẫn là kẹo đường, nhưng rơi vào tay Trì Sính lại giống như giọt nước, sợ vỡ như nếu anh không cẩn thận sẽ bị tan ra. (Nâng niu đó)

Sau khi Cổ Thân trở lại phòng trực ban, theo thói quen nhìn về phía màn hình giám sát không khỏi sửng sốt.

Thân thể săn chắc to lớn của Trì Sính tựa vào đầu giường, đường cong cơ thể lộ ra vô cùng kích thích thị giác, cánh tay nhẹ nhàng nâng lên, trên tay cầm một thứ hoàn toàn không hợp với hình tượng khí chất của anh, kẹo đường. Không giống ngày thường ăn mạnh mẽ như hổ, mà là chậm rãi đưa đẩy vào trong miệng, ăn đặc biệt cẩn thận chăm chú, giống như muốn cho vị ngọt nhẹ nhẹ từ từ mà rót vào trong lòng, làm cho Cổ Thân say đắm mê man đến suýt nữa thì hôn mê.

Bởi vì Trì Sính có chút xa camera, Cổ Thân thấy không rõ kẹo đường trong tay anh hình dáng ra sao.... Nên chỉ đơn giản nghĩ, thường ngày khí phách uy vũ hô mưa gọi gió mà hôm nay Trì Sính ăn kẹo đường cũng thật ngây ngô đáng yêu, thật làm cho người ta yêu thích, khí chất mê người khó có thể nói.

Cổ Thân mê mẩn nhìn mà lại có cảm giác lòng mình cũng ngọt ngọt ngào ngào.

.....

Lại một ngày nắng, Ngô Sở Ủy đứng ở đầu phố, cả người đều bị phơi đến héo khô ử rữ.

Đúng lúc này, một bóng dáng quen quen xuất hiện, làm cho cậu trong nháy mắt tỉnh táo hẳn lên.

Không thể nào? Giấc mơ kia sao có thể chuẩn như vậy?

Ông Thạc từ bên đường đối diện đi tới, từ dáng đi đến gương mặt đều không thể nào sai một tẹo nào. Cho dù cậu ta đem vành mũ cụp xuống che khuôn mặt, mắt Ngô Sở Ủy lại bị ánh mặt trời chói chang kia chiếu cho nheo lại chỉ mở ra một khe nhỏ, nhưng Ngô Sở Ủy vẫn có thể thấy trong ánh mắt cậu ta không có ý gì tốt đẹp. (Tim đập chân run, Thạc yêu đã trở lại.. và Ủy chuẩn bị lãnh đủ..)

“Yò! Cậu không phải... cái này..... cái kia.....” Ông Thạc giả bộ vẻ mặt bình tĩnh hiểu chuyện, “Tổng giám đốc Ngô! Đúng, cậu không phải là tổng giám đốc Ngô hay sao? Nửa năm không gặp, làm sao cậu đã đổi nghề rồi?”

Ngô Sở Ủy làm bộ không có nghe thấy, quay người vệt vệt kẹo đường rơi trên giá gỗ đã bị kết cứng lại.

“Tôi nói này, tổng giám đốc Ngô, năm ngoái tôi đến chỗ cậu mua đèn, cậu còn nói với tôi: Không cần trả tiền, coi như tôi tặng cậu.” Ông Thạc khoa trương học giọng của Ngô Sở Ủy tỏ ra hào phóng, vung tay lên, “Đem cái này đưa qua nhà cho anh Ông!”

Ngô Sở Ủy yếu ớt nhìn Ông Thạc, vẫn cứ không nói gì.

Ông Thạc vẫn chưa thôi, “Tôi hỏi này, người kia nhà cậu đâu? Sao lại vứt bỏ cậu ở đây khổ cực thế này? Hay cậu can tâm tình nguyện buông tha để anh ta đi theo con đường làm quan chức? Cái người tên Trì Trì gì đó nhỉ? Tôi vừa gọi điện cho anh ta, anh ta làm sao không nghe máy hả? Anh ta.....”

“Cậu không phải là con ruột của ba mẹ cậu.” Ngô Sở Ủy nói.

Khóe miệng Ông Thạc đang nhếch nhếch vì câu nói chưa kịp tuôn ra lập tức ngậm lại, vẻ mặt trong nháy mắt ghen ứ bực bội đổi từ đỏ sang tím.

Đúng lúc này, một hơi thở mạnh mẽ, vẻ mặt nghiêm nghị của một người đàn ông sải bước đi đến, mọi người trên đường xung quanh anh nhìn thấy đều phải tránh sang một bên.

Ngô Sở Ủy thấy Ông Trầm, cảnh trong mơ một lần nữa được tái hiện.

Kết quả, Ông Trầm còn chưa đi đến bên cạnh quầy hàng của Ngô Sở Ủy, đã bị Ông Thạc nhanh chân kéo ngay ra ngoài.

“Cậu ta nói tôi không phải con trai ruột của ba mẹ.”

“Thì vốn dĩ đâu có phải.” Ông Trầm lạnh lùng mở miệng, “Tôi cũng đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi.”

“Không phải anh chỉ đùa tôi hay sao?” Sắc mặt Ông Thạc tái xanh.

Ông Trầm nói, “Cậu đem lời anh trai cậu coi như trò đùa, còn có thể đem lời của người khác tưởng là thật hả?”

Ông Trầm vừa nói như vậy, Ông Thạc mới buông anh ra, tiếp tục quay lại đi đến bên cạnh Ngô Sở Ủy.

Ánh mắt của Ngô Sở Ủy nhìn qua cơ thể Ông Thạc, cùng với ánh mắt của Ông Trầm va chạm vào nhau, lóe ra vô số tia lửa điện.

“Thế cậu dựa vào cái gì mà nói hai chúng tôi không phải hai anh em?” Ông Thạc hỏi.

Vẻ mặt của Ngô Sở Ủy tỏ ra không thềm chấp nhặt với cậu ta, “Là anh em, nhưng là anh em khác ba khác mẹ.”

Ông Thạc, “.....”

Một lát sau, Ngô Sở Ủy lại nói, “Cậu tùy tiện ra ngoài đường túm lấy một người kéo đến hỏi một chút xem, xem có ai nhìn ra hai người là hai anh em ruột không. Cậu nhìn lại mình xem, hai người có chỗ nào giống nhau hay không?”

Ông Thạc yếu ớt nói, “Cứ cho là không phải anh em ruột đi, thì tôi vẫn là con ruột, anh ta mới là con nuôi.”

“Không thể nào.” Ngô Sở Ủy giấu cợt cười một tiếng.

Uông Thạc híp mắt không chút tử tế nhìn về phía Ngô Sở Ủy, “Làm sao lại không thể.”

“Tôi đã xem qua ảnh của ba mẹ cậu, đều rất cao và rất ‘trắng’.”

Ngô Sở Ủy cố ý nhấn mạnh chữ ‘TRẮNG’.

Uông Thạc mặt u ám nghen không nói được gì một lúc lâu, cuối cùng thực sự không tìm ra từ nào để nói lại bắt đầu thì thầm, “Yô, ”Yô! Cậu không phải... cái này..... cái kia..... Tổng giám đốc Ngô! Đúng, cậu không phải là tổng giám đốc Ngô hay sao? Nửa năm không gặp, làm sao cậu đã đổi nghề rồi?”

Ngô Sở Ủy thực hiện được ác ý mà cười rất lâu, cười đến Uông Thạc suýt chút nữa đem nồi nước đường dội lên đầu cậu.

Sau đó có hai vị khách hàng đi đến, Uông Thạc nhìn Ngô Sở Ủy rất thuần thực thối cho người ta hai bông hoa hồng, trong lòng thầm nghĩ: Thật sự đúng là rất tài năng!!!

Khách hàng đi rồi, Uông Thạc lại nói, “Tôi cũng không thể đi một chuyến dài như vậy mà chịu uống công, thấy cậu rất khó khăn, cũng muốn đưa tay giúp đỡ. Trực tiếp cho tiền cậu khẳng định là không hay lắm, tôi chỉ có thể mua vài cái kẹo đường của cậu, cổ vũ cho cậu.

Nói xong, quay đầu sang bên Uông Trầm, “Anh nói một chút xem, để cho cậu ta thối cái gì?”

Uông Thạc chính là muốn thăm dò Uông Trầm, xem anh ta đau lòng vì Ngô Sở Ủy bao nhiêu.

Uông Trầm nhìn về phía Ngô Sở Ủy, ánh mắt có vẻ rất lạnh nhạt, kỳ thực bên trong hàm chứa một tia không dễ phát hiện vô cùng ôn nhu dịu dàng mềm mại.

“Thối một trăm quả bóng đi.”

Uông Thạc vừa nghe lời này, hung hăng nghiêng rằng nghiêng lợi cười hai tiếng.

“Quả bóng.....Không bằng anh trực tiếp mua luôn nồi nước đường này đi! Đỡ phải ở đây phơi nắng.....Không phải anh trá hình bố thí người ta hay sao, cố ý làm mất mặt người ta hay sao? Như vậy đi, Đại Ủy, tôi coi trọng cậu. Cậu thối cho tôi mười con nhím, tôi cho cậu năm tệ, cậu nghĩ thế nào?” (Giọng chua hơn cả Soái Soái nhưng mà thâm hơn Soái một chút..)

Ngô Sở Ủy hừ lạnh một tiếng, “Tôi cho cậu năm tệ, cậu mau mau tìm chỗ mát mẻ mà ngồi đi!”

Uông Thạc cười hà hà, kỳ thực cũng không có ác ý gì, chính là muốn nhắc nhở Ngô Sở Ủy. Muốn đối phó với người kia của cậu, thì phải có đầu óc như tôi.

Uông Trầm đưa tay khoát lên trên vai Uông Thạc, nửa vai Uông Thạc đều đã tê rần. Giống như là bị người điểm huyết cam, một câu cũng không thể nói ra được.

“Chúng tôi vừa mới xuống máy bay, phải về trước thu dọn một chút, có thời gian mình nói chuyện tiếp.” Uông Trầm quay sang Ngô Sở Ủy nói.

Ngô Sở Ủy gật đầu, “Ồ đây quá nóng, các anh mau về cho mát đi.”

Uông Trầm không nói gì thêm nữa, kéo Uông Thạc đi.

Ngô Sở Ủy cấp tốc cầm lấy một chút đường lên thối, đi nhanh đến sau lưng Uông Trầm. Nhảy lên một cái đem kẹo đường chạm vào vành tai của Uông Trầm.

Uông Thạc cảm giác được sau lưng động tĩnh dị thường, bởi vì vai đau, lần đầu tiên quay đầu không quay được. Chờ đến lần thứ hai quay lại, cái kẹo đường dính trên tai của Uông Trầm đã biến mất.

Trong mắt Uông Thạc lóe lên nghi hoặc rồi biến mất, lại đem đầu quay trở lại.

Uông Trầm dùng đầu lưỡi liếm liếm môi mỏng, vừa ăn quá nhanh, dĩ nhiên không nếm được mùi vị gì.

Đại Uông Nhị Uông đi rồi, Ngô Sở Ủy sờ sờ túi áo, quả nhiên có một vỏ sò lớn bằng lòng bàn tay. Đây là Uông Trầm nhặt về từ bờ biển, thừa dịp Uông Thạc vừa rảnh rỗi xem thường Ngô Sở Ủy, len lén nhét vào túi áo Ngô Sở Ủy. (TÔI YÊU ANH TRẦM dù ai nói gì tôi vẫn yêu..)

Vô sò có tác dụng an thần yên tâm, trong lòng Ngô Sở Ủy dâng lên một tình cảm ấm áp.

.....

Hôm nay Cổ Thân lại có ca trực, Ngô Sở Ủy mua rất nhiều đậu rang cùng mấy món cay, đều là những thứ Trì Sính thích ăn nhất, lại nhờ Cổ Thân đem vào cho anh.

Lần này, thái độ của Cổ Thân rất tốt, còn cùng Ngô Sở Ủy vui đùa mấy câu. (Chắc chắn ba ba Sính phịch Thân Thân rồi... đây là cảm giác bà Sài cắt truyện đi.. Phịch nhau là cái chắc luôn.)

“Trì Sính bình thường có phải sống rất đại gia khó chiều hay không? Đang ở trại tạm giam mà còn được bao nhiêu người chăm sóc chiếu cố, còn để cho cậu từ bên ngoài mang đồ ăn vào cho nữa?”

Ngô Sở Ủy vui tươi hơn hở mà nói, “Đúng rồi, nếu bây giờ tôi không quan tâm anh ta nhiều hơn một chút, ra ngoài không chừng anh ta sẽ chĩnh tôi đó!”

Cổ Thân vui vẻ, “Anh ta ở trước mặt tôi đây, cũng không dám như vậy, nói chuyện từ trước đây nay đều là hòa nhã.”

“Thật không?” Ngô Sở Ủy giả bộ vẻ mặt kinh ngạc vô cùng, “Vậy cậu thật sự là có tài đó! Anh ta đối với chúng tôi làm gì mà được như vậy, ba câu là bắt đầu giáo huấn các kiểu.”

Cổ Thân đem chân nâng lên gác lên trên bức tường đối diện, lấy tay phủi bụi trên giày, vui vẻ ngân nga mà nói, “Đó là bởi vì tôi với anh ta không quen biết.”

Ngô Sở Ủy tiếp theo nói thêm vào, “Cái này cậu nói sai rồi, anh ta đối với mọi người đều như vậy. Quan trọng là ưng mắt, nếu anh ta thấy cậu ổn, dù cho quen bao lâu thì vẫn là ổn.”

Cổ Thân nhếch môi cười, giống như chính là đang chờ những lời này của Ngô Sở Ủy.

268. Chương 268 - Tuyên Bố Trắng Ẩn

Buổi sáng, Trì Sính ở trong trại tạm giam rảnh rỗi buồn chán, trong tay nghịch nghịch một đồng xu nhỏ. Xoay xoay nó trên mặt bàn sau đó lại giữ nó yên lặng, rồi lại xoay xoay.... cứ thế ngồi nghịch một lúc, sau đó anh ta cầm đồng xu lên, tỉ mỉ quan sát một hồi lâu.

Tiếp đó, Trì Sính đem đồng xu đặt bức tường xi măng đối diện dùng sức mài mài, đem hoa văn trên đồng xu mài nhẵn. Sau khi mài mỏng đi cảm hơi khó lại lấy miếng vải mỏng lót vào tiếp tục mài, rồi sau đó dùng kem đánh răng đánh bóng, làm cho hai mặt của đồng xu sáng bóng như gương. Cuối cùng dùng chiếc đầu của móc treo quần áo bằng nhôm mài từng chút từng chút một tạo thành một mũi kim vô cùng sắc nhọn, rồi cầm khắc lên mặt của đồng xu tạo thành chữ nhỏ nhỏ mờ mờ làm cho mặt của đồng xu ánh lên như được đính đá trên mặt, đặc biệt tinh xảo.

Trì Sính dự định làm mặt dây chuyền, mặt trước khắc lên chữ ‘SÍNH’, mặt sau khắc lên chữ ‘ỦY ỦY’, sau khi ra ngoài sẽ đưa cho Ngô Sở Ủy.

Kết quả, anh vừa mới khắc xong một chữ ‘Sính’, đã bị Phó sở trưởng trại tạm giam gọi đi nói chuyện.

Chờ lúc Trì Sính trở lại, thì Cổ Thân đang ở trong phòng giam của anh, mặt dây chuyền đã bị cậu ta nhét vào túi áo.

“Cám ơn.” Cổ Thân nhe răng cười quay sang Trì Sính vẻ mặt hồng đỏ. (Phiên bản fake 1 của Soái... nhưng có khi lợi hại hơn 1 tý... ATSM quá kinh điển.. *yêu yêu*)

Trì Sính mặt không biến sắc ung dung thản nhiên nhìn cậu ta, giọng nói cứng nhắc không tự nhiên.

“Tôi có nói cái đó cho cậu hay sao?” (90% phịch nhau rồi..)

Cổ Thân vẫn cười, giả bộ chẳng hề để ý rồi lại tận lực mà cười.

“Tôi cũng không cần anh phải nhiều lời.”

Nói xong, giày da bóng lộn hiên ngang trở về phòng làm việc.

Cũng không thể nào trách Cổ Thân tự mình đa tình, những phạm nhân bình thường kia đều làm một một vài món thủ công, ngày nào đó sau khi ra tù liền đưa cho Cổ Thân. Ai có thể nghĩ tới bọn họ sẽ mang ra khỏi trại tạm giam? Hơn nữa người giống như Trì Sính đây, cuộc sống cũng không thiếu cái gì, sẽ đem theo vật không đáng tiền như thế này mang theo hay sao?

Cho nên, Cổ Thân đem mặt dây chuyền này xem như chuyện đương nhiên, coi như là của cậu ta mà lấy đi, nghĩ đây chính là vật kỷ niệm của anh trước khi ra khỏi trại tạm giam muốn tặng cho cậu. (Chỉ số ATSM của Thân Thân quá là cao... cao hơn cả Soái Soái nhà ta rồi..)

Trì Sính cũng không đòi lại, lại làm thêm một cái nữa, chỉ khắc một chữ ‘ÚY’ lên, đến khi làm xong thì trời cũng sáng. (Sính cho Thân, chỉ còn một chữ ÚY thì mọi người cũng phải ngầm hiểu hai người PHỊCH nhau rồi còn gì..)

.....

Sau đó vài ngày, Ngô Sở Úy lại nhờ Cổ Thân chuyển đồ đạc vào cho Trì Sính, có đồ lót, có đồ ăn các loại. Cổ Thân bao giờ cũng trêu chọc cậu, nói Ngô Sở Úy giống như bảo mẫu của Trì Sính. Thường xuyên qua lại hai người cũng đã bắt đầu thân thiết hơn, Cổ Thân cũng hay đem chuyện trong trại tạm giam kể cho Ngô Sở Úy nghe.

“Tôi nghe nói Trì Sính cũng thích cái kiểu kia kia đó hả?”

Ngô Sở Úy nghe không hiểu, “Thích kiểu nào?”

Cổ Thân lấy tay ra hiệu một cái, ám chỉ với Ngô Sở Úy cái kia kia của cậu là ‘gay’.

Ngô Sở Úy lơ mơ không biết diễn đạt ra sao.

“Cậu không phải giấu tôi.” Giọng Cổ Thân dừng dừng, “Trước đây tôi làm quản giáo trong trại giam cũng chứng kiến bao nhiêu chuyện như vậy. Bây giờ chuyển đến trại tạm giam, coi như cũng bớt bớt một chút.”

Ngô Sở Úy cười gượng hai tiếng, “Trại giam với cuộc sống sinh hoạt bình thường không giống nhau. Trại giam đó là sinh lý bức bách, cuộc sống sinh hoạt hàng ngày thì khác, việc kia kiểu quan hệ kia không phải là thứ có thể dễ dàng nói chuyện hả?”

Cổ Thân cũng rất xấu hổ, “Có thể tôi ở đây trong thời gian dài, tư tưởng cũng bị sai lệch một chút.”

Ngô Sở Úy nhìn sang Cổ Thân một lúc, khóe môi nhếch lên một nụ cười xấu xa.

“Aizzz. . . Hối cậu cái này. . . Với điều kiện như cậu, làm việc ở trại giam với trại tạm giam không phải rất ‘mời gọi’ sao? Một năm rưỡi trông coi mấy ông, được không ít ánh mắt dòm ngó nhỉ?”

Cổ Thân hừ lạnh một tiếng, “VẬY ĐÃ LÀ GÌ, nếu chỉ nhìn thôi thì đỡ rồi. Nhất là gặp mấy tên miệng thú, nhìn không chưa đủ, còn phải chọc ghẹo mấy câu, thật là chịu không nổi.”

“Trì Sính có chọc ghẹo cậu không?” Ngô Sở Úy cố ý hỏi.

Sắc mặt Cổ Thân thay đổi, chậm rãi nói: “Anh ta. . . thật ra. . . không dùng miệng. . . chọc ghẹo, anh ta có chiêu còn ghê gớm hơn.”

“Chiêu gì ghê gớm vậy nói nghe một chút.”

Cổ Thân không được tự nhiên nói, “Cậu còn hỏi tôi? Cậu quen biết anh ta bao nhiêu năm như vậy, anh ta là người như thế nào cậu còn không biết hay sao?”

“Tôi chỉ muốn hỏi cậu.” Ngô Sở Úy xấu xa đùa giỡn, “Muốn là muốn nghe chính miệng cậu nói ra.”

Ánh mắt của Cổ Thân có vẻ giận mà lại không phải giận nhìn Ngô Sở Úy, “Cậu làm sao mà lại hự hổng như vậy? Có phải là Trì Sính bảo cậu hỏi tôi không?”

“Cậu không cần biết ai bảo tôi hỏi, cậu cứ nói thoái mái, tôi chỉ là vui vẻ khi nghe tin tức của Trì Sính.”

Cổ Thân dầy dụa một hồi, vẫn chậm rãi nói ra.

“Thì đêm hôm nọ, anh ta biết rõ ràng tôi đang trực ban, biết tôi đang ngồi trực máy giám sát, thế mà còn hướng về phía tôi làm chuyện đó. Cậu không biết được cái vẻ mặt hạ lưu khi đó đâu, kiểu giống như là cố ý biểu diễn cho tôi vậy.....”

Cổ Thân càng nói khuôn mặt càng hồng, Ngô Sở Ủy càng nghe khuôn mặt càng đen.

Nhưng cậu kìm chế vô cùng tốt, một chút cũng không để cho Cổ Thân nhìn ra bất kỳ khác thường gì. Cậu ta cũng biết, Cổ Thân nói nửa phần thật nửa phần là đang ‘tự sướng’. Phòng giam nào cũng có camera giám sát, mà có biết bao nhiêu phạm nhân rồi cả nhân viên giám sát. Nếu Cổ Thân chỉ có thấy được mỗi mình Trì Sính, vậy rõ ràng vấn đề không phải ở Trì Sính, mà vấn đề là ở phía Cổ Thân. (Ủy tỉnh lắm.)

Nhưng mà Ngô Sở Ủy bực bội Trì Sính không tự chủ, biết rất rõ ràng có người rình coi trộm, còn không biết chọn thời gian mà ‘xử lý’. Cậu ta lại không hề biết rằng, một đêm liền Cổ Thân nhìn chăm chăm màn hình giám sát không có chút nào rời mắt khỏi, vậy Trì Sính nào có thể chọn được chỗ trống mà ‘xử lý’ ? !

“Ha ha..... Cậu lúc đó có cương lên không?” Ngô Sở Ủy dí dỏm hỏi.

Con người Cổ Thân lườm lườm, “Tại sao tôi phải cương hả?” (Mẹ phun cả ra lại còn sĩ mồm..)

Ngô Sở Ủy chửi thảm: Mẹ! Cậu nói chuyện với tôi mà còn cương được lúc đó nhìn không cương lên, ai tin hả?

Một lát sau, Cổ Thân lại nói, “Anh ta còn hướng camera tỏ ra đáng yêu với tôi nữa.”

Khóe miệng Ngô Sở Ủy giật một cái, “Anh ta còn đáng yêu?”

Cổ Thân càng nói càng hưng phấn, “Cậu cũng không biết hả! Anh ta đặc biệt đáng yêu, hôm đó ở trong phòng giam ăn kẹo mút. Nhưng không phải là cắn cắn gặm gặm đâu, mà là liếm từng chút từng chút một, giống như trẻ con đó! Cậu nói xem, anh ta có phải cố ý đáng yêu cho tôi xem không?”

Ngô Sở Ủy thuận theo ý của cậu ta nói, “Anh ta bình thường ăn kẹo không phải kiểu như vậy, nhất định là cố ý.”

Cổ Thân lại thổn thức một trận, rồi nhìn xuống đồng hồ nói, “Đến giờ rồi, tôi phải đi trực.”

Ngô Sở Ủy nói, “Đừng quên mấy thứ này đưa cho Trì Sính.”

Cổ Thân làm ra vẻ khó chịu ra mặt, “Lại đưa hả? Sao lại đưa nhiều như vậy hả? ! Sau này cũng đừng nuông chiều anh ta nữa, đây còn chưa có phán quyết, thật sự nếu phán quyết ba năm rưỡi, cậu không phải mệt chết hay sao?”

“Nếu mà thật sự phán quyết ba năm rưỡi, tôi cũng không giúp đưa cho anh ta nữa! Chỉ sợ ba năm ngày được phán quyết trắng án thả ra, tôi không thừa dịp mấy ngày này tỏ chút tấm lòng, anh ta khẳng định mừng tôi là đồ vô lương tâm.”

Ngô Sở Ủy nói xong thì thấy nhẹ nhõm một chút, vừa mới nghe được Cổ Thân nói ba năm rưỡi, trong lòng run lên một cái.

Sắc mặt của Cổ Thân cũng thay đổi, “Đúng vậy, vụ án của anh ta còn ba ngày nữa là mở phiên tòa.”

Nói xong, không biết nghĩ tới điều gì, hơn nửa ngày cũng không lên tiếng.

Ngô Sở Ủy vỗ vỗ bờ vai của cậu ta, “Cậu mau đi làm đi, tôi cũng phải đi đây.”

“Ừ.”

Hai ngày sau đó, Ngô Sở Ủy hoàn toàn không ngủ được. Trước đó vài ngày dù có vật vả lắm thì vẫn có thể chợp mắt được một chút, bây giờ là hoàn toàn không chút mệt mỏi. Buổi tối mỗi ngày đều nhìn chăm chăm mặt đồng hồ, đếm từng giây từng giây một, đếm đến giao giờ thì Trì Sính mới có thể ra ngoài.

Tuy rằng Quách Thành Vũ năm lần bảy lượt cam đoan sẽ không có bất kỳ rắc rối nào nữa, nhưng Ngô Sở Ủy vẫn lo lắng. Lo lắng càng tăng lên nghiêm trọng khi ngày mở phiên tòa càng đến gần, thậm chí đến mức Ngô Sở Ủy không chịu nổi suýt thì phát điên.

Một đêm trước hôm mở phiên tòa, Khương Tiểu Soái gọi điện thoại cho Ngô Sở Ủy, “Cậu có muốn đi dự phiên tòa hay không? Nếu như muốn đi, Quách Tử nói có thể giúp cậu xin.....”

“Không cần.” Ngô Sở Ủy cắt ngang lời Khương Tiểu Soái, “Tôi vẫn cứ nên đợi ở nhà thì hơn, ba anh ấy nhất định không muốn trông thấy tôi.”

Kỳ thực, chạm mặt ba mẹ Trì Sính chỉ là vấn đề không quan trọng, quan trọng là Ngô Sở Ủy chịu không nổi cái bầu không khí áp lực của phiên tòa. Cậu ta không muốn nhìn thấy Trì Sính bị áp giải ra, càng không muốn nhìn thấy Trì Sính lại bị áp giải vào. Nếu thật sự như vậy, cậu sẽ chết mất.

Cho nên, ngày hôm mở phiên tòa thẩm tra xử lý vụ án của Trì Sính, Ngô Sở Ủy cứ theo như những ngày thường mà ra quầy hàng. (Có ý đồ cả.)

Ba ngày ba đêm không chợp mắt, hơn nữa phơi nắng liên tục, cả người Ngô Sở Ủy cảm thấy choáng váng. Mà hôm nay khách hàng đặc biệt nhiều, liên tục liên tục kéo đến kéo đi, Ngô Sở Ủy liều mạng thối, não thiếu khí nghiêm trọng, chân đứng không vững, giống như đang đi trên mây vậy.

Cuối cùng, vừa qua thời gian ăn trưa, mọi người ai đi làm thì đi làm, ai đi học thì đến trường, Ngô Sở Ủy mới có thể nghỉ một lát.

Quần áo của cậu đều bị mồ hôi thấm ướt nếu cởi ra có thể vắt được cả một bát nước, cũng không biết tìm một chỗ mát mẻ mà ngồi đợi. Cứ như vậy ngầy ngầy ngồ ngồ đứng đó, mặc cho những giọt mồ hôi rơi xuống tí tách tí tách. Lại không ngừng nhìn lên màn hình điện thoại, chín giờ mở phiên tòa đến bây giờ, vẫn chưa có tin tức gì.

Thời gian vẫn cứ trôi qua chậm chạp, im lìm, mồ hôi trên người Ngô Sở Ủy càng ngày càng nhiều, khuôn mặt cũng bị nung đến đỏ mà cũng không hay biết.

Lúc này, đột nhiên nước từ phía sau phun tới, phun thẳng vào trên cổ Ngô Sở Ủy, phun liên tục vào Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy muốn quay đầu xem là ai, kết quả khuôn mặt lại gặp phải một cột nước phun đến suýt chút nữa thì sặc chết cậu ta. Cậu ta một bên ngăn cản một bên lau lau nước trên mặt, nghe được tiếng cười của Khương Tiểu Soái.

“Cậu, muốn.....Đừng.....”

Còn chưa nói hết, Khương Tiểu Soái lại dùng súng phun nước hướng cái miệng của Ngô Sở Ủy bắn một cái. Ngô Sở Ủy vừa mắng vừa tránh, sau đó thực sự không tránh được liền vút cả quầy hàng bắt đầu chạy, Khương Tiểu Soái liền đuổi ở phía sau cậu phun liên tục.

Sau đó, súng nước của Khương Tiểu Soái hết nước, không thể làm gì khác hơn là đi đổ nước vào, lúc này Ngô Sở Ủy mới có thể tạm nghỉ.

Lúc này vô cùng mát mẻ, gió thổi qua đến hai chân đều run run.

Ngô Sở Ủy một bên thở hổn hển một bên quay sang mắng Khương Tiểu Soái, đúng lúc này, xe của Quách Thành Vũ đột nhiên lái tới.

“Anh không mau quản lý Khương Tiểu Soái đi hử! Cậu ta cầm súng bắn nước phun tôi!” Ngô Sở Ủy cáo trạng.

Quách Thành Vũ nói, “Cậu đứng ở nơi này chờ tôi, tôi đi lấy cho cậu cái khăn mặt.”

Kết quả, khăn mặt không hề có, lại cầm ra hai cái súng bắn nước công suất lớn, vô cùng lớn.... Tiếp tục hướng Ngô Sở Ủy phun.

Trong lòng Ngô Sở Ủy gào thét rống giận, đôi gian phu dâm phụ, cẩu nam cẩu nữ, thừa dịp Trì Sính không có ở đây mà ức hiếp tôi. Ngô Sở Ủy chạy như điên đi trốn, đến phổi cũng muốn nổ tung, mới chạy trốn được đến một con hẻm nhỏ, chạy thoát được đôi ‘gian phu dâm phụ’ Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ tấn công không thương tiếc.

Ngô Sở Ủy ngồi xổm dưới đất thở hổn hển, mắt nghiêng ngó bốn phía quan sát trận địa, đề phòng Quách Thành Vũ và Khương Tiểu Soái.

Đột nhiên, một bóng bay nước từ trên đỉnh đầu nổ tung.

“Chết tiệt, ai hả?”

Ngô Sở Ủy ngẩng đầu nhìn lên, Ông Thạc đang ở cửa sổ tầng trên của căn nhà trong hẻm nhìn xuống chỗ cậu.

“Ngô mắt to đây mà!”

Nói xong, bùm bùm nện xuống vô số bong bóng nước, tất cả đều là bóng nước bay đến đập tán loạn xung quanh Ngô Sở Ủy.

Ông Thạc nhe răng hung ác cười cười, “Tôi cho cậu thổi bóng bay, tôi cho cậu thổi bóng bay.....”

Ngô Sở Ủy hướng sang bên khác chạy trốn, chạy đến một khúc quanh chợt dừng vào một cơ thể cao to.

Ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt lạnh lùng của Ông Trầm tỏa ra hào quang cứu thế...như một vị phật tổ đứng trước mặt cậu.

“Cứu tôi!” Ngô Sở Ủy kích động không thôi, “Ba người bọn họ.....”

Còn chưa nói hết, Ông Trầm chẳng biết từ đâu đưa tới một ống nước, trực tiếp dùng ống nước phun. Lúc này, Ngô Sở Ủy chạy đi đâu cũng không thể được, trực tiếp bị ngã xuống đất, người ướt sũng như con chuột mà cười cười mắng chửi.

Rất nhanh, Quách Thành Vũ, Khương Tiểu Soái, cùng Ông Thạc đều đã tới. Bốn người thừa dịp Trì Sính không có ở đây, triển khai kế hoạch tàn bạo hành hạ Ngô Sở Ủy, ức hiếp được và được ức hiếp quả thật vô cùng vui vẻ thoải mái tuyệt vời!

Bên này Trì Sính hơn bốn tiếng đồng hồ toà án thẩm vấn cuối cùng cũng kết thúc, như theo như lời của Quách Thành Vũ, chứng cứ không đủ đương nhiên sẽ phải thả ra.

Mãi đến khi nhân viên thẩm lí và phán quyết tuyên đọc xong xuôi Trì Viễn Đoan mới chính thức thở dài một hơi.

Cuối cùng, gia đình Trì Sính cùng đi ra cửa chính tòa án.

Xe của Trì Viễn Đoan đỗ ở cửa tòa án, Trì Sính trực tiếp cầm chìa khóa, ngồi vào ghế tài xế.

“Lần này là thắng nhóc mày số.....”

Trì Viễn Đoan còn chưa kịp nói ra: ‘may mắn’, Trì Sính liền đạp chân ga lái xe đi! Để cho Trì Viễn Đoan nuốt khan chữ đó vào trong, không còn gì để nói.

Ông ta còn tưởng rằng Trì Sính nghĩ bọn họ quan tâm nhiều ngày như thế, muốn đích thân đưa bọn họ về nhà, nào ngờ tên súc sinh này trực tiếp đem xe lái đi, để cho hai ông bà phơi nắng ở cổng tòa án.!

Chung Văn Ngọc buồn bực, “Con trai vợ vãi đi đâu vậy nhỉ? Ngay cả chào hỏi cũng không!”

Trì Viễn Đoan sầm mặt nổi giận gầm lên một tiếng, “Đi tìm đường chết!!!!!!”

269. Chương 269 - Ngủ

Ngô Sở Ủy chạt vật tựa vào góc tường, ba mũi súng phun nước đặc biệt bắn phá nơi yếu đuối, vô số ‘thủy lôi’ như mưa mà nện xuống, đập cho Ngô Sở Ủy gào khóc kêu la, một vòi nước lớn dội thẳng từ đầu đến chân, triệt để làm cho Ngô Sở Ủy lạnh thấu tim.....

“Các người là một đám thừa cơ hãm hại..!”

“Chờ cho ‘đại vương’ của ta quay lại, sẽ trực tiếp đem các người buộc vào cửa thả trôi sông.”

“AAAAA... dừng... người đâu! Cứu mạng, cứu mạng!”

“....”

Ngô Sở Ủy càng kêu lại càng hăng hái, bốn người hành hung ỨC HIẾP được lại càng hăng hái hơn.

Khương Tiểu Soái bị Ngô Sở Ủy đè nén lâu như vậy, không được phát tiết một chút, làm sao mà có thể tha? Quách Thành Vũ chạy ngược chạy xuôi lo việc cho Trì Sính, lại còn làm ‘hòa thượng’ nhiều ngày như vậy, món nợ này khẳng định phải được đòi lại. Ông Thạc nằm gai nếm mật hơn nửa năm, đã sớm muốn tìm một cơ hội báo thù rửa hận. Ông Trầm chẳng qua là nhìn Ngô Sở Ủy quá nóng, thật tình thật ý chỉ muốn cho cậu mát mẻ một chút....

Bốn người đang hăng hái ỨC HIẾP, đột nhiên, một vòi rồng công suất lớn vô cùng từ đằng sau đánh tới, suýt chút nữa đem Khương Tiểu Soái và Ông Thạc hai con gấu nhỏ quật ngã xuống đất.

Quách Thành Vũ dùng sức xoa xoa khuôn mặt dính nước, hí mắt quan sát bên kia.

Giải thật! Một chiếc xe phun nước thành linh xuất hiện ở trong tầm mắt!

Người lái xe là Cương Tử, cậu ta trước khi đến đây nhận được tin nhắn đã trực tiếp thuê xe phun nước đi cứu viện. Tổng công đại nhân của chúng ta, khí phách uy vũ mà đứng ở trên xe, cầm trong tay vòi rồng phun nước hướng về bốn tên khốn kiếp hung mãnh mà tắm rửa.

Ngô Sở Ủy vừa nhìn thấy Trì Sính đi đến, lập tức liền có tinh thần hăng hái. Mạnh mẽ từ dưới đất nhảy lên vùng lên, nhặt lên súng bắn nước của Khương Tiểu Soái làm rơi hướng phía cậu ta điên cuồng bắn.

Khương Tiểu Soái bị mai phục đột ngột mà ngậm no nước, Ngô Sở Ủy lại chỉ vào Ông Thạc kêu gào Trì Sính, “Phun cậu ta! Phun chết cậu ta đi!”

Trì Sính ai cũng không để ý đến, liền quay sang Ông Trầm phun tới tấp. Chỉ huy Cương Tử lái xe, ống nước lớn bằng cánh tay cứ thế mà phun, đuổi cùng giết tận, đáng về chỉ muốn đem Ông Trầm phun chết.

Bên này chiến đấu kịch liệt thật vui vẻ, bên kia truyền đến tiếng kêu thất thanh của Ngô Sở Ủy kêu cứu.

“Trì Sính, mau đến đây! Bọn họ ba đánh một!”

Trì Sính từ trên xe nhảy xuống, trọng trách đối phó Ông Trầm toàn quyền giao cho Cương Tử. Bản thân mình cấp tốc chạy đến trước mặt Ngô Sở Ủy, một tay kéo cậu ta đến, bảo vệ che chở thật chặt chẽ, một bên tránh ba người tấn công hướng xe phun nước chạy.

Kết quả, Cương Tử bên trong xe phun nước thiết bị tự động còn không kịp khởi động, Ông Trầm vọt người nhảy lên, bắn vào cửa xe. Cui chỏ của anh cứng rắn giống như sắt thép mạnh mẽ đem cửa xe đập tung ra, trực tiếp đem Cương Tử ‘NÉM’ xuống phía dưới.

Trì Sính vừa nhìn tình thế bất lợi, vội vàng ôm Ngô Sở Ủy chạy như điên về hướng ngược lại.

“Mau lên xe!”

Quách Thành Vũ hét lớn một tiếng, rất nhanh nhảy lên xe phun nước, Ông Thạc cũng nhảy lên ngay sau đó. Chỉ có Khương Tiểu Soái dần nhất, lúc nhảy chân liền trượt, không chỉ không kịp nhảy lên xe mà suýt chút nữa thì trượt chân đến dưới bánh xe. May là Quách Thành Vũ phản ứng rất nhanh, đúng lúc đó đem Khương Tiểu Soái kéo lên.

“Cậu đúng là vô dụng, phế vật, tàn tật!” Ông Thạc cười mắng Khương Tiểu Soái một tràng.

Kết quả, Ông Trầm khởi động xe quá vội, Ông Thạc mất thăng bằng ngã ngã khỏi xe, may là chỉ bị dập móng.

“Ông Trầm, tôi ‘thao’ ông nội anh!!!!”

“Quách Tử cậu đúng là loại trọng sắc khinh bạn, chỉ biết kéo Khương Tiểu Soái, còn không đỡ tôi một cái hả?”

Uông Thạc hùng hù hỏ hỏ đuổi theo một trận, may mà Uông Trầm phát hiện cậu ta, tạm thời đem xe ngừng lại, để cho Quách Thành Vũ và Khương Tiểu Soái đem cậu ta lên.

Bốn người thành công cướp được ‘vũ khí’ của Trì Sính, Trì Sính và Ngô Sở Ủy hoàn toàn không có bất cứ sức lực nào mà phản kháng.

Cương Tử trực tiếp lấy xe điện của quầy hàng Ngô Sở Ủy lái tới, để cho Trì Sính mang theo Ngô Sở Ủy mau mau chạy trốn.

Ban đầu Trì Sính ở phía trước lái, Ngô Sở Ủy ngồi ở phía sau, nhưng vòi nước đều từ phía sau phun tới. Thế là Trì Sính liền đem Ngô Sở Ủy kéo lên trên đùi, dùng quần áo bao bọc lấy cậu ta, ôm rất chặt, không cho nước trực tiếp đánh tới trên người cậu.

Uông Thạc thấy như vậy một màn tình tứ, trong lỗ mũi phát ra phần hận hừ hừ, hét lớn một tiếng, “Đưa ống nước cho tôi!”

Đoạt lấy ống nước, vòi rồng quay về phía hướng đôi uyên ương đang ân ái phun một trận điên cuồng!

Mặt của Ngô Sở Ủy dán trên ngực Trì Sính, lúc thì kêu la lúc thì cười ha ha vui vẻ. Không biết là bọt nước bắn vào trong áo của Trì Sính hay chính là nước mắt của Ngô Sở Ủy lẳng lẳng chảy xuôi xuống phía dưới.

Cuối cùng, Trì Sính lái xe điện chạy vào một con hẻm nhỏ, xe phun nước không thể đi vào được.

Ngô Sở Ủy từ trong áo Trì Sính chui ra ngoài, quay về phía anh vui vẻ nửa ngày.

Trì Sính hung hăng nhéo một cái lên má của Ngô Sở Ủy, vô cùng yêu thương.

Sau đó, đem xe dừng ở một cửa tiệm nhỏ.

“Tôi đi vào mua cái khăn lông, ngồi ở đây đợi tôi.”

Ngô Sở Ủy níu anh lại, “Anh có tiền hay không?”

Trì Sính vỗ vỗ vào trên túi quần một cái, tiền xu kêu keng keng không biết lấy ở đâu.

Ngô Sở Ủy mở tủ đựng tiền trên xe hàng ra, tiền cậu bán hàng cả ngày không cánh mà bay.

Trì Sính trực tiếp đem áo phong cởi ra, vắt khô nước, lau lau nước trên tóc Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nhìn chăm chăm cơ ngực săn chắc của Trì Sính ánh mắt nhấp nháy.

“Nhìn cái gì hả?” Trì Sính búng một cái lên trán của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy cười hì hì. “Không nhìn cái gì cả.”

Hai người lại lên xe, lần này là Trì Sính ở phía trước lái, Ngô Sở Ủy đứng ở sau lưng anh. Hai cái tay đè lên đầu Trì Sính, thỉnh thoảng dùng ngón tay gầy gầy khupon mặt góc cạnh của anh, lòng trống vắng bất an lại được lấp đầy vui vẻ an toàn.

Mặt trời chiếu, gió ẩm thổi, tóc và quần áo của hai người đi được nửa đường đã khô cong.

Cuối cùng, vẫn là đem xe lái đến nhà Quách Thành Vũ. (Không còn chỗ dung thân)

Sau đó Khương Tiểu Soái đem nước nóng cho hai người, đừng thấy họ bình thường hay đùa giỡn mà không được việc, những lúc cần cũng rất nghiêm túc. Phòng tắm phẳng phát mùi đàn hương, bồn tắm là một thùng gỗ lớn, có chức năng tự mát xa. Trong nước có nhỏ vài giọt tinh dầu, có thể giảm bớt mệt mỏi, coi như là giúp Trì Sính tẩy trần.

Gần một tháng xa cách, lại lần nữa thân mật da thịt, tư vị cảm thụ đặc biệt không giống nhau.

Trì Sính dựa vào bên cạnh bồn tắm, một chân co lại, một chân duỗi thẳng, bộ lông phía dưới bông bành hung hăng càng quấy cự long, đã hùng dũng oai vệ mà dựng thẳng lên.

Ngô Sở Ủy tựa đầu vào vai anh, ánh mắt lười biếng lướt qua trên người của Trì Sính suy nghĩ một lúc, bình tĩnh chuyển tới trên mặt của anh.

Trì Sính nghiêng nhìn xuống dưới, thấy đầu Ngô Sở Ủy nghiêng nghiêng, mắt to tròn nhìn anh chăm chăm. Trì Sính giả vờ trợn mắt hung dữ nhìn Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy nhe răng cười, cười đến mức làm cho Trì Sính nói không được gì.

Trì Sính hung hăng kéo một cái, đem Ngô Sở Ủy kéo đến giữa hai chân, kéo đến trong lòng anh.

Ngô Sở Ủy ngáp một cái, đầu miễn cưỡng ghim vào hõm vai của Trì Sính.

Trì Sính nghĩ điều hạnh phúc nhất trên thế giới này cũng chỉ là cùng cậu mãi như thế này.

“Đau đầu không?” Trì Sính hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Một chút.”

Trong lòng Trì Sính không khỏi oán hận, bốn người này, thật sự chơi quá đáng. Thế là một tay nâng đầu Ngô Sở Ủy, một tay xoa bóp cho cậu, lại tưới nước ấm lên, bị xua tan cái lạnh trên người Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy một bên hưởng thụ phục vụ của Trì Sính, một bên dùng đầu ngón tay gãi gãi lên rãnh ngực của Trì Sính, cuối cùng nhẹ nhàng cầm lấy dây chuyền lên nhìn thấy chiếc đồng xu anh làm. Lật nhẹ một cái, nhìn thấy được hai chữ, ‘ỦY ỦY’.

“Anh làm?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính ừ một tiếng.

“Ôi, thật đẹp!”

Ngô Sở Ủy cười dùng miệng ngậm, híp ánh mắt buồn ngủ nhìn Trì Sính.

Ngực Trì Sính giống như nổi lên một mảng vì tim đập như muốn lao ra khỏi lồng ngực, hô hấp trong nháy mắt thay đổi nặng nề hơn, tay siết lấy gáy Ngô Sở Ủy, hôn thật sâu xuống.

Lúc đầu Ngô Sở Ủy còn nghẹn ngào mấy tiếng, sau đó dần dần không còn phát ra tiếng động.

Chờ Trì Sính từ ngoài miệng Ngô Sở Ủy rời đi, Ngô Sở Ủy đã ngủ say.

Trì Sính một người đàn ông cực cẩn thận như vậy, lại có thể kiên nhẫn nhẹ nhàng cẩn thận gội đầu cho Ngô Sở Ủy như thế, cũng coi như là hiếm thấy. Anh nhẹ nhàng lau khô nước trên tóc cho Ngô Sở Ủy, tay lau lau xoa xoa mặt cho cậu kiểm tra nước có vào mắt mũi hay không. Khuôn mặt của Ngô Sở Ủy lúc ngủ vẫn hiện lên vẻ thoải mái dễ chịu. Trong lòng Trì Sính lúc này không biết trào lên tư vị gì thật muốn đem Ngô Sở Ủy nhào nặn mà đặt vào trong buồng tim mà yêu thương.

Ba ngày ba đêm không chợp mắt, hơn nữa khi trước giấc ngủ không đủ, làm cho tinh thần Ngô Sở Ủy hoàn toàn buông lỏng, ngủ lại ngủ đến tối tăm trời đất.

Buổi tối, Khương Tiểu Soái đẩy cửa mà vào, vừa mới muốn mở miệng nói, bị ánh mắt cảnh cáo của Trì Sính chặn lại.

Thấy Ngô Sở Ủy đang ngủ, Khương Tiểu Soái trong nháy mắt hiểu ý, rón rén đóng cửa đi ra ngoài.

Giữa trưa ngày hôm sau, Khương Tiểu Soái lại lần nữa đẩy cửa mà vào, gặp phải tình cảnh như hôm qua.

Khương Tiểu Soái lại đi ra ngoài.

Chờ đến buổi tối, Khương Tiểu Soái lại nhìn thấy loại tình cảnh này, thực sự nhịn không được liền đi tới.

“Làm gì?” Trì Sính dùng ánh mắt đề phòng nhìn Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái đưa tay để gần mũi của Ngô Sở Ủy cảm nhận hơi thở đều đều của cậu ta, sâu kín nói, “Tôi xem cậu ta còn sống không! ! !”

Lời vô ích, ôm vào trong ngực ấm áp, có thể là chết hay sao?

Khương Tiểu Soái sau khi ra ngoài, Quách Thành Vũ hỏi, “Thế nào? Còn chưa tỉnh hả?”

“Đúng vậy!”

Quách Thành Vũ nói, “Trì Sính cũng phải ăn mà!”

Khương Tiểu Soái hừ lạnh một tiếng, “Anh ta còn không chịu buông tay kìa! Ngồi xuống động chạm một cái cũng không cho, cứ như thế mà ôm..... Tôi khinh!, không được, không thể được, không chịu nổi, quá phiền tình, quá thể diện!”

Quách Thành Vũ cũng không nói gì, trực tiếp vào phòng bếp bưng một mâm cơm, đưa vào phòng ngủ cho Trì Sính. (Gian tình..)

Trước khi đi, còn xem thường Trì Sính một câu.

“Cậu thật sự là ông nội của tôi mà!!!!”

Khoan, cậu ta là ông nội, thế cái người cậu ta ôm trong lòng là gì?

Đáp: Là tổ tông.

Buổi sáng ngày thứ hôm sau nữa, Ônng Thạc đến.

Lớn tiếng ở cầu thang hỏi, “Hai người bọn họ đâu? Về rồi sao?”

“Suyt!!” Khương Tiểu Soái hạ giọng nhắc nhở Ônng Thạc, “Nhỏ giọng một chút, vẫn còn đang ngủ.”

“Cũng đã mấy giờ rồi mà vẫn còn ngủ?”

Khương Tiểu Soái đem tình huống cụ thể kể cho Ônng Thạc nghe.

Ônng Thạc nghe xong ngực chấn động, không cần phải nói chính là đồ kị mà còn chính là không nhìn nổi, ngay lập tức liền phun ra một câu, “Tôi khinh! Có thể quái đản như thế hay sao? Tôi cũng không tin tôi ngay lập tức âm ỉ, xem có thể làm gì hả?”

Nói xong, không sợ chết mà chạy đến cửa phòng Trì Sính hát hò, không chỉ có hát lớn tiếng, hơn nữa còn chạy uyển uyển.

Ngô Sở Ủy đặc biệt khó chịu ở trong lòng Trì Sính hừ hừ hai tiếng.

Trì Sính nhẹ nhàng đặt cậu đến trên giường, mở cửa đi ra ngoài.

Ônng Thạc hát đang vui vẻ, cái gáy bị một bàn tay to bóp chặt như gọng kìm siết lại.

“Có phải cậu muốn ăn đòn hả?”

Ngô Sở Ủy ở trong phòng nghe được tiếng tức giận của Trì Sính, khóe miệng nhếch lên nụ cười giả hoạt âm hiểm vô cùng.

270. Chương 270 - Thao Cậu Có Sướng Không?

Sau khi Trì Sính quay lại phòng, Ngô Sở Ủy vẫn như trước không chịu dậy. Trì Sính hỏi cậu, có muốn ăn gì không, Ngô Sở Ủy lắc đầu, Trì Sính hỏi cậu có muốn đi vệ sinh không, Ngô Sở Ủy vẫn lắc đầu. Trì Sính đành phải thôi, lại ôm cậu ngủ mấy tiếng nữa.

Mãi cho đến buổi tối, Ngô Sở Ủy mới hoàn toàn ngủ no đủ.

Nhưng bởi vì khoảng thời gian trước mệt mỏi quá độ, lại không ăn không uống đầy đủ, xong ngủ một mạch mấy ngày như vậy. Thân thể Ngô Sở Ủy vẫn không còn chút sức lực nào, nói cũng không ra tiếng.

“Đói không?” Trì Sính hỏi cậu.

Ngô Sở Ủy uể oải gật đầu, “Có một chút.”

Trì Sính đi vào phòng bếp lấy một ít đồ ăn sẵn ở đó hâm nóng lại, rồi bưng vào phòng cho Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy ăn vài miếng, vị giác mới khôi phục, ăn liên tục liên tục nhưng không có cảm giác no.

“Ăn từ từ.” Trì Sính nói cậu.

Ngô Sở Ủy cũng không ngẩng đầu lên mà nói, “Đói chết mất!”

Giọng nói của Trì Sính cứng rắn, “Đói cũng ăn từ từ, không thì sẽ khó tiêu.”

Ngô Sở Ủy không để ý đến Trì Sính, như trước ăn như hổ đói. Trì Sính trực tiếp đem gương mặt cúi xuống trước mặt Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy chỉ nhìn lướt qua, rồi bắt đầu nhai chậm lại kỹ càng nuốt xuống.

Ba bát cơm, hai đĩa thịt, một bát súp, đều bị Ngô Sở Ủy tiêu diệt sạch sẽ không còn một miếng nào. Lần này Ngô Sở Ủy triệt để ăn no, sức khỏe cũng đặc biệt khôi phục, ngay cả con ngươi cũng đều sáng lên.

“Đúng rồi, anh chừng nào thì về thăm nhà một chút?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Trì Sính nói, “Ngày mai đi.”

“Còn đợi đến ngày mai hả? Ba mẹ anh vì chuyện của anh mà khổ tâm cũng không ít, bây giờ anh nên về một chuyến đi.”

“Bây giờ mấy giờ rồi?” Trì Sính búng một cái lên trán của Ngô Sở Ủy, “Bọn họ đã sớm nghỉ ngơi rồi, mai hãy nói!”

Ngô Sở Ủy lúc này mới phát hiện, bây giờ đã hơn mười một giờ khuya, cậu ta ngủ hai ngày đêm, hình tượng khẳng định đặc biệt lờ mờ. Thế là lại đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, tắm gội. Sau khi đi ra trong nháy mắt tinh thần hồi phục gấp trăm lần.

Trì Sính thân hình uy vũ sải bước ngồi ở trên ghế salon, bàn tay to hướng Ngô Sở Ủy vẫy vẫy một cái.

“Bảo bối, ngồi trên đùi tôi đi.”

(Bắt đầu.. ềm ềm.. lên giường.. đắp chăn.. đọc truyện..)

Ngô Sở Ủy một người đàn ông trai tráng không chịu khuất phục đi vào khuôn khổ, “Tôi không đi.”

“Qua đây.” Trì Sính ôn nhu gọi, “Đã lâu rồi không hôn cậu.”

Ngô Sở Ủy oán thăm: Anh cho tôi là đồ ngu hả? Tôi ngủ hai ngày này, anh lên hôn trọn tôi bao nhiêu cái rồi hả? Đừng cho là tôi không biết.

Chẳng qua xa nhau lâu như vậy, Ngô Sở Ủy rất nhớ đến những cử chỉ ôn nhu của Trì Sính. Trì Sính chỉ nói một câu ôn nhu như vậy, Ngô Sở Ủy không chịu nổi mê hoặc, mặt vẫn làm bộ không tình nguyện đi tới.

Ngô Sở Ủy đi đến cách Trì Sính còn gần một mét nữa thì, Trì Sính không chịu nổi mà nghiêng người kéo Ngô Sở Ủy đến, không cho chống cự trực tiếp đặt lên đùi anh.

Sau đó, hôn hai cái lên má Ngô Sở Ủy.

Bình thường Trì Sính đều là trực tiếp cắn môi cắn cắn lưỡi gặm cổ, đột nhiên hôn một cái lên má thật sự rất ngây thơ, Ngô Sở Ủy còn chưa kịp thích ứng. Từ cổ đến vành tai đều bừng đỏ ngạt ngừng, rất lúng túng cười mắng, “Anh làm gì vậy?”

Trì Sính cũng cười, cười rồi nhéo nhẹ hai bên tai của Ngô Sở Ủy, nói, “Mấy tuần không gặp còn khách khí với chồng hả?”

“Nói cái gì thế hả?” Ngô Sở Ủy giả bộ khó chịu, “Đừng có mở miệng ra là chồng chồng nữa, anh là chồng ai hả?”

Trì Sính dùng râu ở cằm mà cọ cọ xương quai xanh và ngực Ngô Sở Ủy, cọ đến vòng eo của Ngô Sở Ủy run rẩy, kêu rên liên tục.

Trì Sính vừa cọ vừa dùng giọng điệu đùa cợt nói, “Cậu nói xem tôi là chồng ai? Người nào bây giờ cùng tôi lắng lơ, tôi chính là chồng người đó.”

Ngô Sở Ủy thật vất vả mới dừng lại được hành động hành hạ người này của Trì Sính, tay túm tóc anh, hăm hừ chất vấn, “Anh có phải là cố ý thủ dâm cho Cổ Thân xem?”

Hai bàn tay to của Trì Sính nâng mông Ngô Sở Ủy lên, hướng đến áp lên đũng quần của mình, để cho cậu cảm nhận được trọn vẹn phần cứng rắn đang chà sát.

“Tôi cố ý hay không, không phải bản thân cậu cũng biết hay sao?”

Ngô Sở Ủy lại đem cái mông dịch xuống phía đầu gối của Trì Sính cách xa vài cm, tránh tiếp xúc cùng với bộ vị cương cứng kia của anh quá mức.

Sau đó tức giận trả lời một câu, “Tôi không biết.”

Trì Sính lại đem cái mông của cậu dịch lên một chút, “Cậu thật sự không biết?”

Ngô Sở Ủy lại di chuyển xuống, “Biết.”

Trì Sính lại kéo lên, Ngô Sở Ủy lại di chuyển xuống..... Hai người cứ như thế mà giằng co với nhau một trận, lên lên xuống xuống.

Đến khi hô hấp của Ngô Sở Ủy triệt để rối loạn, giấy dựa muốn từ trên đùi Trì Sính xuống phía dưới, miệng mơ hồ không rõ mà rên rỉ, “Đừng nghịch.... đừng nghịch.....”

Trì Sính không chỉ không cho cậu xuống phía dưới, còn xốc áo choàng tắm của cậu lên, thưởng thức cậu nhỏ lúc này đã dựng đứng lên như cột buồm của cậu. Sau đó soạt soạt một tiếng, quần lót trực tiếp bị xé ra một lỗ lớn, tay của Trì Sính theo lỗ thủng đi vào.

“Ừm..... Đừng.....” (Đừng dừng lại trong truyền thuyết đây... không biết bao giờ tui mới được thực hành.)

Ngô Sở Ủy bị cái tay xấu xa của Trì Sính ác liệt mân mê sờ soạng, hai tay Ngô Sở Ủy run rẩy không ngừng, miệng phát ra những tiếng rên rỉ khó nhịn.

Tay của Trì Sính trượt đến miệng huyết bí ẩn của Ngô Sở Ủy, đầu ngón tay to nhẹ nhàng ở phía trên ‘đỉnh’ mân mê chà sát một cái.

“Aaaa.....”

Ngô Sở Ủy lập tức co thắt tiểu cức, theo bản năng đẩy cánh tay của Trì Sính ra.

Hai bàn tay to của Trì Sính nắm ở hông của Ngô Sở Ủy, đem cậu đẩy một cái xuống dưới đầu gối.

Ngô Sở Ủy tưởng sau đó Trì Sính sẽ để cậu đi xuống, nào ngờ Trì Sính đột nhiên đem hai chân của mình mở rộng ra, Ngô Sở Ủy ngồi ở trên đầu gối anh bị ép đến hai chân mở rộng.

Tư thế này làm Ngô Sở Ủy chênh vênh ngã ra phía sau hai tay chạm đến cổ chân Trì Sính, cái mông thì nằm trên đùi anh toàn bộ tiểu cức bại lộ ở dưới tầm mắt Trì Sính.

(Tui search tư thế này nó ra hình con heo nằm ngửa mông đập vào mắt.. quá là quá là..)

Khuôn mặt tuần tú của Ngô Sở Ủy nóng lên.

Trì Sính thoa dầu bôi trơn vào đầu ngón tay nhẹ nhàng thăm dò cái miệng hồng hào chúm chím của Ngô Sở Ủy, vừa cẩn thận vừa thẳng thắn mà quan sát đến miệng tiểu cức biến hóa co rút.

Khi ngón tay của Trì Sính chưa vào được một nửa, miệng tiểu cức phồng hòng chọt co rút lại, mang theo giọng nghẹn ngào Ngô Sở Ủy rên rỉ một tiếng.

“Đừng..... đừng đỉnh.....”

Trì Sính lại cố tình mà đâm vào dữ hơn vào điểm G của Ngô Sở Ủy, mỗi một lần đâm xuống đều hung hăng dữ hơn lại vô cùng chuẩn xác.

“Không được..... Trì Sính..... A a.....”

Khuôn mặt Ngô Sở Ủy vặn vẹo phát ra tiếng rên rỉ âm đục biểu cảm hưởng thụ khoái cảm đến cùng cực.

Trì Sính túm tóc của Ngô Sở Ủy, ép buộc khuôn mặt tuần tú nhìn mình, giọng nói nặng nề, “Tôi nằm mơ cũng muốn nhìn cậu phát dục, lăng lơ.”

Nói xong, lại thêm một ngón tay xâm nhập, thô bạo mà chơi đùa với tiểu cục đã nhiều này không được chạm vào của Ngô Sở Ủy.

Cái hông của Ngô Sở Ủy ở trên đùi Trì Sính uốn éo tới lui, ngón tay của Trì Sính không nghe theo không buông tha mà tiếp tục đỉnh, tiếp tục chơi đùa, âm thanh nhóp nhép phát ra kích thích từng tế bào. Cuối cùng Ngô Sở Ủy kêu khóc vỡ òa một tiếng, quần lót bị xé rách ướt một mảng lớn.

Cự long trong quần của Trì Sính từ lâu đã dùng mãnh quật cường, dữ tợn gầm thét. Có lẽ là xa nhau quá lâu làm cho Trì Sính khao khát Ngô Sở Ủy vô cùng cường liệt mạnh mẽ. Cự long của Trì Sính so với bình thường còn lớn rất nhiều, dựng thẳng đứng và cương cứng như một cây gậy thép.

Trì Sính để cho chính Ngô Sở Ủy chậm rãi nuốt vào, kết quả mới vào phân nửa, quy đầu liền chạm đến đỉnh điểm vách ruột của Ngô Sở Ủy, nếu để ý kĩ hơn còn thấy cự long nổi một đường lớn trên bụng của Ngô Sở Ủy, giống như chiếc chân nhỏ của bào thai đập vào thành bụng của bà bầu. Ngô Sở Ủy nhất thời thảm thiết nghẹn ngào một tiếng, nói cái gì cũng không chịu ngồi xuống chút nữa.

Một tay Trì Sính ấn cậu xuống, toàn bộ cự long vẫn không thể vào hết, tiểu cục Ngô Sở Ủy trướng lên, gần như sắp rách ra, hung hăng lớn tiếng rên rỉ tay thì túm tóc Trì Sính.

“Đau..... đau.....”

Trì Sính tạm dừng lại, tay an ủi cậu nhỏ đã bị đau mà hơi ỉu xuống của Ngô Sở Ủy, miệng điên cuồng mà hôn môi mỏng của Ngô Sở Ủy. Đến khi tiếng thảm thiết nghẹn ngào của Ngô Sở Ủy nhỏ dần, Trì Sính mới dứt khoát hẳn hoi mà đâm một cái vào, toàn bộ cự long nằm trong bụng của Ngô Sở Ủy. Cảm giác như cả hai đang hòa vào nhau. Trong thân thể Ngô Sở Ủy chỉ có cự long của anh, trong trái tim anh chỉ có mình Ngô Sở Ủy.

“..... Aaaaa.....JJ cứng quá...”

Trì Sính nhéo núm vú Ngô Sở Ủy hỏi, “Thao cậu có sướng không?”

Ngô Sở Ủy lớn tiếng rên rỉ, âm thanh phát ra cũng trầm bổng theo, “Rất sướng.....rất thoải mái..... AAAAAA.....”

Sau một một hiệp, Ngô Sở Ủy nằm lỳ ở trên giường sụ mặt nhìn Trì Sính nói, “Mông đau.”

“Để tôi xem một chút.”

Trì Sính nói xong, tách hông của Ngô Sở Ủy ra, thấy miệng huyết hơi hồng hồng sưng lên, vẫn còn dính tinh dịch của Trì Sính.

Đầu lưỡi Trì Sính liếm lên.

Bởi vì vừa mới bị cự vật điên cuồng cắm vào, miệng huyết của Ngô Sở Ủy chưa hoàn toàn khép lại, đặc biệt mẫn cảm. Đầu lưỡi của Trì Sính rất mạnh mẽ ở chỗ sưng quét một vòng rồi trực tiếp đỉnh vào trong.

Lập tức Ngô Sở Ủy giống như bị điện giật, được liến vòng eo của cậu điên cuồng run rẩy chán động, rên rỉ dâm loạn không ngừng. Hai tay nhéo ga giường, mông vặn vẹo một hồi trong chốc lát liền bắn, cậu nhỏ giật giật mấy cái dồn ép cho dịch thể trong suốt quánh đặc chảy ra.

Sau đó, Trì Sính đem cơ thể Ngô Sở Ủy lật lại, hai chân đè cậu xuống, mông của Ngô Sở Ủy bị giơ lên cao, tiếp tục đâm vào.

“Không được..... Trì Sính.....Cầu xin anh..... AAAAA.....”

Ngô Sở Ủy dùng sức níu lấy tóc của Trì Sính, mắt không chế kịc liệt rên rỉ. Phía trước tinh dịch còn đang chảy chưa hết, lại tiếp tục bị ép một trận nữa bắn ra, kích động đến không thể kìm chế bản thân.

Lại một trận kịch liệt co giật, cả nửa người Ngô Sở Ủy đều tách khỏi giường. Tay hung hăng ôm lấy cổ Trì Sính, sau đó kêu khóc rên rỉ mấy tiếng, rồi cứ như vậy yếu đuối ngã vào lòng Trì Sính.

Hai người nói vài lời tâm tình yêu thương, tay của Ngô Sở Ủy lại đưa tới cự vật vẫn còn ‘Sưng’ giữa hai chân Trì Sính ngấm ngấm thưởng thức chơi đùa, ánh mắt mị hoặc như có như không quét về phía Trì Sính, hờ hững lại vô cùng lãng lờ.

Ngô Sở Ủy không nói lời nào, cánh tay ôm lấy cổ Trì Sính, tha thiết gặm cắn ở trên yết hầu của Trì Sính. Trì Sính bị cậu ta trêu chọc con người cũng đỏ ngầu, hô hấp nặng nề, mồ hôi tuôn ra hạt lớn hạt bé từ trên cổ chảy xuống.

271. Chương 271 - Chồng....

Môi mỏng của Ngô Sở Ủy chậm rãi di chuyển xuống, từ yết hầu Trì Sính di chuyển đến ngực, ở trên cơ ngực rắn chắc mà cắn gặm chẳng chặt, nhìn cơ bụng của Trì Sính kích động mà run rẩy dị thường.

Sau đó lại đem đôi môi ẩm áp chuyển qua khu rùng rậm của Trì Sính, ngậm một nhúm lông đen bóng, mùi hương nam tính từ bộ lông xộc thẳng vào mũi, đầu lưỡi của Ngô Sở Ủy nhẹ nhàng liếm quanh gốc cựa long đùa giỡn một hồi.

Bàn tay to của Trì Sính túm sau gáy của Ngô Sở Ủy, phát ra tiếng gặm nhồm hường thụ khoái cảm điên cuồng.

“Liếm JJ cho chồng.” Trì Sính thở gấp yêu cầu.

Ngô Sở Ủy từ từ nhét cựa vật nóng ẩm của Trì Sính vào khoang miệng của cậu, chậm rãi phun ra rồi lại hút vào. Đầu lưỡi đánh một đường lên quy đầu to lớn êm ái kích thích, môi mỏng mềm mại nhẹ nhàng cọ cọ phía ngoài dây chằng cựa vật. Sau đó hàm mở rộng ngậm vào, lần này càng sâu, hai má co rút lại lực độ tăng thêm mạnh mẽ, hung hăng mà ‘chỉnh’ từng giây thần kinh mẫn cảm nhất của Trì Sính.

Lửa dục đã mãnh liệt bùng lên trong ngực Trì Sính dường như khoang ngực sắp phát nổ đến nơi.

Ngô Sở Ủy bắt đầu ra tăng tốc độ phun ra nuốt vào, nông sâu vừa phải, độ mạnh nhẹ cũng hợp lý. Sau đó nhả cựa vật của Trì Sính ra, dùng đầu lưỡi cẩn thận mà liếm trên đầu lỗ nhỏ, dịch thể rỉ ra liếm sạch sẽ. Đầu lưỡi chậm rãi lại bắt đầu di chuyển, tiến nhanh đến khu vực sau trứng nơi đầy chứa phần nếp nhăn nhạy cảm nhất của Trì Sính, rồi từ từ đi lên ‘trứng thật’, dùng miệng bao lấy hung hăng mút, giống như là muốn đem tinh hoa tích góp từng tí hơn một tháng toàn bộ nuốt vào. (Nuốt nước bọt)

Về mặt Trì Sính hiện lên cực độ khó nhịn hai hàng lông mày nheo lại, giống như là đang chịu thống khổ cực lớn.

Ngô Sở Ủy nhẹ nhàng đánh đầu lưỡi, híp hai mắt mê người nhìn sang Trì Sính.

Thế giới này, có thể đùa giỡn bộ phận phía trước của Trì Sính phần khởi kích động đến nổi gân xanh, về mặt dữ tợn có lẽ chỉ có một người: Yêu nghiệt Ngô.

Trì Sính bóp cổ của Ngô Sở Ủy, một tay nắm lấy đùi quần Ngô Sở Ủy nhắc tới trước mặt. Con người đỏ ngầu thô tục khinh bỉ cậu, đang lúc hơi thở tràn ngập thú tính mãnh liệt.

“Yêu———tinh.”

Trì Sính dùng giọng khá nặng nề nói ra hai chữ này, đủ thấy được tài năng gây ‘tai họa’ của Ngô Sở Ủy đến mức nào.

Ngô Sở Ủy không nói lời nào, năm ngón tay siết lại, ở trên vận mệnh của Trì Sính tàn nhẫn mà rắn dầy lên xuống một trận.

Trì Sính mạnh mẽ hít một ngụm khí hỗn hển thở, bị ép đến đường cùng nhẫn nại một chút hỏi, “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

Ngô Sở Ủy đem miệng áp đến bên tai của Trì Sính, nhỏ giọng nói một câu, nói xong sắc mặt bạo hồng, đặc biệt mỉa mai hoặc kích thích.

“Không phải vừa mới để cho cậu bắn ra hai lần hay sao?” Trì Sính cố ý nói.

Ngô Sở Ủy cắn vành tai Trì Sính, sâu kín nói, “Vây không tính.”

Trì Sính hung hăng xoa nhẹ một cái lên cái mông đầy thịt của Ngô Sở Ủy, ánh mắt cột nhả dâm về phía gương mặt xấu hổ của Ngô Sở Ủy, tiếp tục làm cậu ngưỡng ngưỡng hơn.

“Tiểu cục của cậu nhỏ như thế làm sao lại dâm đẳng như vậy?” Liếm bắn không tính, là dâm bắn mới tính hả?”

Mặt của Ngô Sở Ủy ghim vào gáy Trì Sính, trong nháy mắt đem lòng của Trì Sính làm nóng.

Trì Sính ngừng lại không đến nửa giây, thô bạo mà đem hai chân Ngô Sở Ủy tách ra, không để cho cậu chút thời gian chuẩn bị nào, toàn bộ cự long phịch một cái đi vào.

Ngô Sở Ủy ngửa cổ lớn tiếng rên rỉ, lại bị bàn tay to của Trì Sính ấn vào hõm vai đè xuống. Tư thế vừa khít này làm cho tốc độ ra vào từ chậm rồi biến thành bão chỉ sau vài giây đạt đến tốc độ kinh hoàng, giường kêu lên những tiếng chấn động như bão tố, chỉ cần thêm một lực nhỏ cũng có thể làm nó sập xuống.

“A a a a ah..... Quá nhanh.....” (Quá nhanh quá nguy hiểm 9 chính thức tung Trailer)

Trì Sính như mãnh hổ đói khát lâu ngày không thể kiểm soát được, cặp mông săn chắc hung ác phát lực, nhanh đến mức những âm thanh va chạm phạch phạch phạch không còn phân biệt được, nhanh mạnh đến mông của Ngô Sở Ủy kích động run rẩy. Trì Sính được vách ruột ướt át của Ngô Sở Ủy kẹp chặt rồi hút lấy cự long to lớn của anh, Trì Sính liên tục rống to, Ngô Sở Ủy được kích thích bởi cự long phát ra điện cao áp của anh mà gấp gáp rên rỉ đến khàn giọng.

“Trì Sính..... Rất nhớ anh.....” Suýt chút nữa Ngô Sở Ủy đem vai Trì Sính cắn ra máu.

Hơi thở của Trì Sính rối loạn thô ráp hỏi, “Nhớ như thế nào?”

Hỏi xong, thô bạo mà đỉnh, đâm, chọc, thao một trận, đem Ngô Sở Ủy lắc lắc thao đến toàn thân run run, tiếng rên rỉ vỡ òa.

“Nhớ anh.....thao tôi.....”

Trái tim của Trì Sính như bị cậu hung ác điên cuồng nhào nặn bóp chặt, suýt nữa ở trong cơ thể Ngô Sở Ủy bắn ra.

“Muốn nhiều không?”

“Mỗi ngày mỗi đêm đều muốn.... A a a a a.....”

Trong nháy mắt mặt Trì Sính vắn vẹo, mồ hôi từ hạt từng hạt từ cằm nhỏ xuống mắt của Ngô Sở Ủy, làm cay xè mắt cậu. Viền mắt Ngô Sở Ủy ướt át mà hưởng thụ một vòng cuối cùng Trì Sính hung hãn chạy nước rút, kéo dài đến mấy phút đồng hồ. Thân thể Ngô Sở Ủy ở trên giường mất khống chế mà lắc lư, miệng phát ra tiếng hự hự theo từng nhịp thúc của anh, cuối cùng một sóng nhiệt dọc theo xương cụt chạy đến toàn thân, đem Ngô Sở Ủy hun nóng đến nghẹn ngào.

“Hự..... hự.....”

Hai chân của Ngô Sở Ủy co quắp, ôm Trì Sính run rẩy thật lâu. Đến khi khoái cảm mất đi hơn phân nửa, Ngô Sở Ủy mới mang theo giọng nghẹn ngào rên rỉ bật ra.

“Hu.....”

Trì Sính thở ra một hơi dài, khuôn mặt săn chắc sau khi bạo phát mới nhất thời hiện lên vẻ thoải mái dễ chịu. Anh vẫn không rút cự long ra khỏi cơ thể Ngô Sở Ủy, mà lật người lại, đem Ngô Sở Ủy đặt ở dưới thân, ‘thương yêu’ đôi môi và xương quai xanh Ngô Sở Ủy thật lâu.

Ngô Sở Ủy nhẹ nhàng ở trên gương mặt Trì Sính đánh mấy cái, ý bảo nhẹ nhẹ thôi.

Trì Sính giả bộ tức giận trợn mắt nhìn cậu một trận, đột nhiên nắm lấy hai cổ tay Ngô Sở Ủy, kéo hai tay cậu.... THỨC VÀO.

“Đừng – ”

Ngô Sở Ủy cảm giác dưới thân một trận căng đau, cự vật của Trì Sính lại gắng gượng để yên.

Lần này, Trì Sính không có vội vã đánh dã chiến nữa, mà cọ xát chậm rãi mài ‘Súng’. Tìm được điểm G nhạy cảm cứng rắn nhô ra của Ngô Sở Ủy, điểm nhạy cảm ẩm ướt yếu ớt ở trong vách ruột co giật chấn động từng hồi, Trì Sính chậm rãi hết sức hướng vào phía trong đẩy đưa ra vào.

Ngô Sở Ủy chưa từng bị dằn vặt đến như vậy, nơi mẫn cảm tê dại ngứa ngáy, khó chịu cực độ. Hết lần này tới lần khác vật cứng dài thô ráp của Trì Sính không chịu rút ra, giống như là muốn đem điểm G này của cậu đẩy nghiền đến hỏng luôn, triệt để tàn phá.

“A..... Đứng thúc..... Không chịu nổi.....” Ngô Sở Ủy không khống chế được âm thanh rên rỉ.

Nhưng Trì Sính lại tàn nhẫn hạ lực xuống, mạnh mẽ nghiền ép.

Nước mắt của Ngô Sở Ủy đều bị ép đi ra, điên cuồng mà lắc lắc đầu, nghẹn ngào rên rỉ cầu xin tha thứ.

“Không được..... Trì Sính..... Hu hu.....”

Trì Sính thấy bộ dáng lẳng lơ của Ngô Sở Ủy bùng nổ, cái mông săn chắc lại hung hăng tiếp tục tăng thêm sức lực đâm xuống.

Cậu nhỏ cứng rắn của Ngô Sở Ủy phun ra dịch thể trong suốt, mặt vặn vẹo cực độ, giống như là gặp cực hình đau đớn vậy. Cuối cùng, một tiếng cầu xin phun ra từ cặp môi mỏng phớt hồng.

“Chồng.....”

Một tiếng này, làm cho quả cầu lửa trong ngực Trì Sính mới tạo thành lập tức biến thành nham thạch nóng chảy, trái tim đều tan ra. Cự long phía dưới trướng đến phát đau, làm cho ý chí mạnh mẽ của Trì Sính cũng không khống chế được gầm rú kêu lên. Anh đem cả người Ngô Sở Ủy lật lại, chèn gối vào thắt lưng cậu ta, mông đẩy lên cao vút, mãnh liệt đâm vào bên trong, không để lại một chỗ trống nào. (Lút cán đó)

Phía dưới tàn khóc dựng lên, phát một cái vào mông Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy mạnh mẽ ngửa cổ ra sau, phát ra tiếng khàn khàn thống khổ.

Tim Trì Sính run lên một trận đau đớn, tàn nhẫn phát một cái nữa.

Ngô Sở Ủy lại quay đầu nhìn về phía Trì Sính, con mắt khấn cầu mang theo mị hoặc mãnh liệt dụ dỗ, kích thích vô cùng.

“Muốn....”

Trì Sính bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, như một bệnh nhân tâm thần điên cuồng hét lên. Khí thể của anh như bạo phát mà điên cuồng xông đến mạnh mẽ đâm vào, tay liên tục phát lên, phát đến cái mông đậm dầy của Ngô Sở Ủy ửng đỏ.

Nghe tiếng rên rỉ khóc lóc cao vút của Ngô Sở Ủy, Trì Sính lo lắng không đành lòng, nhưng lại tàn nhẫn không buông tha tiếp tục bạo ngược, giống như là đang hưởng thụ một trận tuần hoàn thiên đường cùng địa ngục mây mưa ân ái, dục vọng cực khoái liên tiếp kích.

Hai cái tay của Ngô Sở Ủy lôi, kéo, xé ga giường, lại điên cuồng vặn vẹo vòng eo nghênh đón Trì Sính xông tới.

“A..... Chồng..... thao chết tôi.....”

Tiếng rên rỉ này quả thực muốn lấy mạng Trì Sính, trông mắt của anh như là bị cậu thọc hai dao, đỏ gàn như rỉ máu.

Anh đem hai cánh tay Ngô Sở Ủy kéo để sau lưng liều mạng siết chặt, dường như hung tàn mà xông tới. Bàn tay to hung hăng vỗ mông thịt của Ngô Sở Ủy, tiếng phành phạch giao hợp cùng bốp bốp vỗ xuống mông tạo thành một nhịp điệu vô cùng tinh tế, toàn bộ căn phòng phát ra âm thanh trầm bổng mãnh liệt kích tình.

“Úy Úy.... Vợ ngoan.....”

Trì Sính ném cái gối dưới vòng eo của Ngô Sở Ủy sang một bên, nằm ở trên người của cậu ta, điên cuồng mà gặm cắn cổ và phía sau lưng Ngô Sở Ủy. Ngô Sở Ủy cũng chưa bao giờ có kích động và xuất thần đến

như vậy, nghiêng đầu lại mãnh liệt cùng với Trì Sính hôn qua lại say đắm, gặm cắn cào cào, toàn bộ quá trình nhể nhại đầm đìa sung sướng đến thích thú.

Thỏa mãn đến cảm tình tràn đầy, chơi đùa đến tận cùng ham muốn dục vọng, làm cho Ngô Sở Ủy kích động đến òa lên khóc lớn, liên tục kêu gào mấy tiếng chồng. Lòng của Trì Sính triệt để vỡ nát, tan thành nước, ôm Ngô Sở Ủy thật lâu run run không nói lên lời.

Chờ cho sức lực khôi phục một chút, Ngô Sở Ủy nhớ tới vừa rồi đáng dấp tở ra thất thố mất hình tượng, nói mấy câu phóng túng, ngay lập tức cảm thấy xấu hổ ngượng ngùng.

Hết lần này tới lần khác Trì Sính không buông tha cậu, dùng giọng hạ lưu học theo câu Ngô Sở Ủy ‘Chồng’, thao chết tôi.

Ngô Sở Ủy bị trêu ghẹo mặt đỏ giống như con cua bị nấu chín, nắm tay hồng hào tóm cự long của Trì Sính. Trì Sính bị gầy vò liền cười cười, cuối cùng nắm lấy tay của Ngô Sở Ủy thì hành bạo ngược, kéo đến bên miệng mình hung hăng cắn một cái.

Ngô Sở Ủy nhe răng trách mắng.

Trì Sính lấy tay vén tóc bị mồ hôi thấm ướt của Ngô Sở Ủy sang một bên, lộ ra khuôn mặt anh tuấn, bình tĩnh nhìn cậu ta, rất lâu mới mở miệng nói, “Cám ơn.”

Sắc mặt Ngô Sở Ủy hơi chậm lại, rất nhanh liền hiểu rõ Trì Sính cảm ơn cái gì. Lần đầu nghe Trì Sính nói mấy từ buồn nôn này, đột nhiên cảm thấy trong lòng không được tự nhiên, toàn thân đều khó chịu.

“Hai ta là ai với ai chứ!” Ngô Sở Ủy nhéo một lên khuôn mặt của Trì Sính một cái. “Còn nói cái này với tôi hả? !”

Trì Sính cố ý nói, “Hai anh em ruột còn tính toán rõ ràng đó.”

Ngô Sở Ủy lập tức lải nhải, “Hai anh em ruột tính toán toán rõ ràng là bình thường, hai ta là vợ chồng đó! Vợ chồng còn có thể tính toán hay sao?”

“Ai là vợ chồng với cậu?” Trì Sính trêu chọc Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy mắt hổ trừng trừng, “Không ngờ anh lại như thế, vừa rồi gọi nhiều như vậy là cái gì hả?”

“Cậu gọi lúc nào?” Trì Sính giả điếc, “Sao tôi không nghe thấy? Nào, gọi lại một tiếng đi.....”

“Không gọi.”

Trì Sính đề lên người, giở trò.

”Cậu có gọi hay không? Có gọi không? Hả?”

“Cút..... Đùng.....”

272. Chương 272 - Không Tình Tứ Thì Chết À?

Bởi đêm qua ‘chiến đấu kịch liệt’ thể lực tổn hao quá lớn, Ngô Sở Ủy lại nằm trên giường suốt từ sáng đến tối. Cũng chính là từ lúc Trì Sính sau khi ra ngoài được năm ngày, Ngô Sở Ủy mới từ trong phòng ra ngoài.

Uông Thạc rảnh rỗi không có việc gì, cũng ở đây chơi hai ngày. Thấy Ngô Sở Ủy cuối cùng cũng đi ra, không khỏi cười lạnh một tiếng, “Cậu cuối cùng cũng tỉnh lại hả? Tôi cứ nghĩ đến cậu nhắm hai mắt không thể mở, cả đời này cứ trôi qua như vậy đấy.” (Yêu Thạc ghê..)

Ngô Sở Ủy còn chưa lên tiếng, Tiểu Dám Chua chẳng biết từ đâu chui ra. Theo chân Ngô Sở Ủy trườn trườn bò bò lên trên bả vai của cậu, cái đuôi nhỏ quăn vào lắc lắc, giống như đang làm nũng đáng yêu đây mà.

Ngô Sở Ủy hôn một cái lên cái đầu nhỏ bé nhọn nhọn của nó, lại đưa ánh mắt chuyển sang Uông Thạc.

“Cậu có tin không? Bây giờ cậu có gọi như thế nào nó cũng không bao giờ đi qua.”

Ông Thạch đương nhiên không tin, hai cái tay đưa lên bóp miệng, huyết một âm thanh trầm trầm nghe rất rợn tóc gáy.

Cái đầu nhọn nhỏ bé của Tiểu Dâm Chua lập tức dương lên, ánh mắt sắc bén quét về phía Ông Thạch, bình tĩnh quan sát một trận. Sau đó, ở trên vai Ngô Sở Ủy cọ cọ một trận, đúng là vẫn không bò xuống phía dưới.

Ngô Sở Ủy nhếch môi giễu cợt, quay sang Ông Thạch nói, “Thấy chưa? Cái này gọi là MỘT—LÒNG—MỘT—DẠ.”

Lấy rắn nói người, thâm ý trong đó quá là minh bạch rõ ràng.

“Biết tiền của cậu làm sao mà không còn một xu không?” Ông Thạch dữ tợn cười, “Cũng là để cho cậu không còn đắc ý được nữa đó! Đáng đời cậu!”

Trì Sính rửa tay trong phòng vệ sinh đi ra, quay lại đem toàn bộ nước vấy vấy lên mặt của Ông Thạch.

“Trở về lúc nào?” Trì Sính hỏi. (Vẫn còn tình lắm.. Phịch nhau đề..)

Ông Thạch còn nhớ rõ ngày đó cậu hát hò còn bị anh ta mắng một trận, lúc này liếc mắt nhìn Trì Sính.

“Quản được à?”

Kết quả, vừa dứt lời, ngay lập tức cổ bị gọng kìm của Trì Sính hung ác nhéo một cái.

“Trước mặt chồng cũ mà có thể nói năng như thế hay sao?”

Ông Thạch lúc này mất phóng về phía Ngô Sở Ủy, chỉ vào Trì Sính nói, “Này, cậu nghe thấy chưa hả? Cái này không phải tôi bắt anh ta nói nha! Ngay trước mặt cậu mà cùng tình nhân cũ mờ ám, thế mà cậu cũng chịu được hả?”

Ngô Sở Ủy bắt đắc dĩ nhún nhún vai, “Không chịu được biết làm sao bây giờ? Tôi vẫn còn muốn cùng anh ta tốt đẹp nhiều năm, sao có thể như cậu mà bỏ đi được?”

Ông Thạch âm thầm nghiêng răng, lại bắt đầu xem thường Ngô Sở Ủy, “Ồi chào!!!! Tôi nói cậu nghe, cậu sao lại yêu nhu nhược như thế hả?”

Ngô Sở Ủy khẽ cười một tiếng, “Lần sau lúc cậu ngủ tôi cũng đến cửa phòng cậu hát hò, tôi cũng muốn mở mang đầu óc một chút, xem người yêu cậu đe dọa tôi như thế nào. Không biết chừng đến lúc tôi hát, anh ấy lại chạy qua hát cùng tôi.”

“Xí... Cậu xem bộ dạng được cưng chiều mà kiêu ngạo của cậu kìa!” Ông Thạch bĩu môi, “Cậu cho là ông đây chưa từng được như cậu sao? Ông đây lúc đó so với cậu thì hơn xa, cũng không có giống như bây giờ? Cậu đó! Kiểm chế một chút đi.”

Ngô Sở Ủy còn chưa lên tiếng, Trì Sính đã ở một bên nhẹ nhàng mở miệng.

“Tôi nuông chiều cậu hơn cậu ta khi nào? Sao tôi không biết?”

Trì Sính vừa nói ra những lời này, Ngô Sở Ủy miệng nhếch lên cười cười.

Ông Thạch hung hăng nhe răng, lại đem ánh mắt đùa cợt quay sang Ngô Sở Ủy, “Đàn ông thay đổi bạn đời thì tố chất cũng sẽ thay đổi. Trước đây anh ta ở với tôi, rất có dũng khí, mỗi một hành động đều vô cùng khí phách. Giờ cậu nhìn anh ta xem, trở lên vừa đạo đức giả, dối trá vừa không có khí chất, lại đổi bại và vô vị.”

Ngô Sở Ủy tiến đến bên tai Ông Thạch nhỏ giọng nói, “Với tôi mà nói, miễn là JJ lớn, công phu trên giường càng ngày càng giỏi, còn lại đều không quan trọng.”

Ông Thạch cười lạnh một tiếng, “Cậu quá đề tiện.”

“Đề tiện cũng có người liếm JJ cho, dù sao thì so với cậu cũng tốt hơn.” Nói xong đẩy tay Ông Thạch ra.

Ông Thạch cay độc hơn, “Cậu cho rằng bị anh ta đâm tiểu cú thì so với tôi tốt hơn ưu việt hơn thật không?”

Lúc này, Ngô Sở Ủy yên lặng.

Ông Thạc đắc ý còn chưa kịp cười, Ngô Sở Ủy đột nhiên lại thêm một câu.

“Cậu không phải con ruột của ba mẹ cậu.” (Ắc đã man..)

Khóe miệng Ông Thạc trong nháy mắt chết cứng không nhếch được lên nữa, khuôn mặt ghen từ đỏ chuyển tím.

Khương Tiểu Soái mới vừa đi vào liền nghe được câu này, huyết thái dương thỉnh thoảng đập một cái, vội vàng ôm vai Quách Thành Vũ, một bên đẩy anh ta ra bên ngoài, một bên nói, “Bên trong có giao chiến, mình lát nữa hãy vào.”

Không ngờ, Quách Thành Vũ lại nói, “Tôi đã nghe thấy rồi.”

“Ặc....” Sắc mặt của Khương Tiểu Soái bây giờ cũng giống như Ông Thạc.

Bàn tay to của Quách Thành Vũ dùng sức kẹp chặt hai gò má của Khương Tiểu Soái, hung hăng bóp bóp miệng cậu, làm cho cái ‘mỏ vịt’ của Khương Tiểu Soái chu chu ra, đau đến mức cậu ta kêu gào hô hoán.

“Biết cái mỏ vịt của cậu không biết giữ rồi, lần sau có cái gì cũng không thèm nói cho cậu nghe nữa, mà cậu cũng đừng bắt tôi tám với cậu nữa!” Quách Thành Vũ giả vờ giận nói.

Khương Tiểu Soái cái khác không sợ, chỉ sợ không hóng được tin tức gì, lập tức túm cánh tay Quách Thành Vũ giải thích các kiểu, “Chuyện anh nhéo má tôi tôi cũng không so đo, sau này có bí mật gì có thể tám với tôi một chút. Chỉ cần nói qua một xiu thôi, tôi cũng không hỏi nhiều, anh xem có được không?”

Quách Thành Vũ phun ra một câu.

“Tám một lần làm một lần.”

Cái này, Khương Tiểu Soái hoàn toàn ngậm miệng.

Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ đi ra không bao lâu, Ông Trầm cũng đi đến, sáu người ngồi xung quanh một cái bàn vuông. Trì Sính ngồi chỗ tương đối ‘đẹp’, vừa vặn che ngang giữa Ngô Sở Ủy và Ông Trầm. Nếu cánh tay Trì Sính không nhấc lên, Ngô Sở Ủy chỉ có thể nhìn được nửa khuôn mặt Ông Trầm. Trì Sính vừa nhấc cánh tay lên, toàn bộ che khuất hai người.

“Rốt cuộc điều tra ra được ai làm không?” Ông Thạc thuận miệng hỏi một câu.

Trì Sính và Quách Thành Vũ nhìn nhau im lặng, nếu như có thể điều tra ra được, bọn họ cũng sẽ không ngồi ở đây.

Ông Thạc lại đưa ánh mắt nhìn Trì Sính, “Sẽ không phải là bạn giường trước đây trả thù anh hả?”

Ngô Sở Ủy lên lườm Ông Thạc, Ông Thạc mặt dày mà còn cười.

Quách Thành Vũ nói, “Phía trên phong tỏa tin tức rất nghiêm ngặt, người này hẳn là trả thù lao cũng không hề ít. Có thể nói người này quan hệ cũng tốt đúng không? Việc này chỉ cần xuất ra ít tiền là có thể dẹp xong. Cậu nói xem có phải người này muốn dồn Trì Sính vào chỗ chết không? Người này lúc tố cáo xong cũng không hề có động tĩnh gì. Cho nên người này đặc biệt khó đoán, giống như bất cứ ai cũng có thể là nghi phạm, nhưng lại không hoàn toàn đúng”

Trì Sính thản nhiên mở miệng, “Biết đâu, đối tượng người ta nhắm vào không phải là tôi.”

Trì Sính vừa nói như vậy, Khương Tiểu Soái đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

“Liệu có phải ba anh không? Muốn đem anh và Đại Ủy tách ra, cố ý đem anh giam lại? Ông ấy nghĩ rằng Đại Ủy xem trọng anh chỉ vì tiền và địa vị xã hội, cho là anh vừa xảy ra chuyện Đại Ủy sẽ chạy, cho nên mới ra hạ sách này?”

“Không thể nào.” Trì Sính trực tiếp phủ định, “Ông ta sẽ không làm chuyện bất lợi cho bản thân đâu.”

Ông Thạc cũng chen miệng vào, “Còn không phải, trước đây lúc chúng ta yêu chết đi sống lại, ba anh cũng không ít hạ sách tàn nhẫn!”

Lúc nói đến bốn chữ ‘Chết đi sống lại’ Ônng Thạc cố ý nhìn Ngô Sở Ủy một cái.

Về mặt của Ngô Sở Ủy lười phản ứng.

Quách Thành Vũ quay sang Ônng Thạc nói, “Khi đó các cậu bao nhiêu tuổi? Bọn họ bây giờ bao nhiêu tuổi? Tuổi không giống nhau, tình huống hay tâm lý cũng không giống nhau, ba cậu ta không thể nào dùng thủ đoạn này.”

Khương Tiểu Soái còn nói cho Ônng Thạc một câu, “Hơn nữa lúc ấy ba anh ta mà dùng chiêu độc ác này có thể còn có hiệu quả với hai người. Chứ bây giờ bất kể có dùng chiêu nào đi nữa thì đối với hai người bọn họ cũng vô ích.”

Ônng Thạc hừ lạnh một tiếng, không nói nữa.

Sáu người đang nói chuyện, cô giúp việc bưng sáu cốc nước ép đến.

Ngô Sở Ủy đưa tay đến cái khay đầu tiên, nhưng lại cầm vào cốc màu đỏ, còn ra vẻ đòi hỏi.

“Tôi muốn uống cái ly màu vàng.”

Kết quả, cánh tay bị Trì Sinh hung hăng nhéo một cái.

Ngô Sở Ủy suýt xoa, quay đầu nhìn Trì Sinh tức giận, “Vì sao không cho tôi uống?”

Trì Sinh hất cằm, giọng nói nghiêm khắc.

“Cậu nhìn lại một chút là màu gì.”

Ngô Sở Ủy cẩn thận nhìn chằm chằm thật lâu, cuối cùng mới rút cổ lại, nói, “Màu đỏ.”

Trì Sinh lúc này mới để cho cậu ta uống.

Bệnh mù màu của Ngô Sở Ủy cũng chữa được rất tốt rồi, nhưng so với người bình thường vẫn phải vất vả lắm mới phân biệt được. Có đôi khi cậu ta không chắc chắn, lại bắt đầu đoán mò, vì thế không ít lần bị Trì Sinh chỉnh đốn.

Ngô Sở Ủy ngay lập tức ‘lên án’ trước mặt mọi người đem tay áo xắn lên, chỉ vào vết hồng hồng bé xíu không thể nhận ra được máu ứ đọng nói, “Các anh nhìn này, cái này, cái này,... còn cái này.... đều là anh ta nhéo tôi!”

Ônng Thạc nghe thế nào cũng cảm giác đây là lời khoe khoang.

Thế là trước mặt mọi người đem áo kéo xuống, chỉ vào vết tím tím xanh xanh trên vai nói, “Cậu thế đã là cái gì, thấy tôi không? Đây mới gọi là bị thương! Tất cả đề là một tay tên này tạo ra.”

Nói rồi chỉ chỉ vào Ônng Trầm ngồi bên cạnh mặt không thay đổi.

Quách Thành Vũ ở bên cạnh thở dài, “Các cậu thật là quá đáng, tôi đây ngay cả chải đầu cho Khương Tiểu Soái còn sợ.”

“Cái đó liên quan gì đến chải đầu?” Ngô Sở Ủy không hiểu.

Khương Tiểu Soái gào lên một tiếng, “Anh ta chải đầu giống như bện tóc.”

Quách Thành Vũ dí dỏm nói, “Động tác của tôi rất nhẹ nhàng, là đầu cậu như thế nào cũng không thể chải thẳng ra được!”

Vừa nói vừa giật nhẹ một cái lọn tóc xoăn của Khương Tiểu Soái.

Khương Tiểu Soái trả lại cho anh một đấm.

Ônng Thạc hung hăng vỗ bàn một cái, “Không tình tứ thì chết hả?”

273. Chương 273 - Thủ Phạm

Từ nhà Quách Thành Vũ đi ra, Trì Sính lái xe đưa Ngô Sở Ủy cùng về nhà ba mẹ.

Sau khi lên xe Ngô Sở Ủy liền không nói một câu nào, ánh mắt thờ ơ lãnh đạm nhìn ra ngoài cửa sổ, người vừa rồi cùng mọi người nói đùa vui vẻ với Ngô Sở Ủy bây giờ như hai người khác nhau.

“Làm sao vậy?” Trì Sính vừa lái xe vừa hỏi. “Không muốn gặp ba mẹ tôi?”

Ngô Sở Ủy không lên tiếng.

Một tay Trì Sính không chế vô-lăng, một tay khác đưa đến trên trán của Ngô Sở Ủy xoa xoa rồi đưa xuống má nhéo nhẹ một cái vỗ về hỏi, “Ngủ lâu quá, thân thể khó chịu hả?”

Ngô Sở Ủy vẫn cứ im lặng không nói gì.

“Vì tối qua được thao quá ác liệt?”

Ngô Sở Ủy hất tay của Trì Sính ra, sắc mặt càng thêm khó chịu u ám.

Đoạn đường trước mặt mới được tu sửa lại, Trì Sính vì hết sức tập trung lái xe, lại không tiếp tục mở miệng. Ngô Sở Ủy một mình xì mặt, lặng lẽ ngồi không nhúc nhích một hồi lâu.

Đến khi ô tô lái vào khu dân cư, đường đi trở nên yên tĩnh, Ngô Sở Ủy mới yếu ớt nói ra hai chữ.

“Chồng cũ.....”

Thần sắc Trì Sính cứng ngắc, hai mắt bình tĩnh nhìn về ‘đồng chí’ Đại Bảo đang tỏ vẻ ‘tính sổ’, trầm giọng nói, “Nói đùa mà cậu cũng để bụng hả?”

“Có người nào đùa như anh không?” Ngô Sở Ủy cũng dừng thẳng lông mày tức giận.

Trì Sính im lặng một lúc, đem xe dừng sát ở ven đường.

Sau đó, cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy gáy Ngô Sở Ủy, một tay kéo lại, hung hăng cắn lên gáy cậu một cái, giọng làm bộ giận nói, “Không được hẹp hòi với tôi.”

Ngô Sở Ủy dùng sức giãy giụa dưới tay Trì Sính, trong giọng nói lộ ra giận dữ.

“Tôi hẹp hòi lúc nào? Chỉ là không thích nghe!”

Trì Sính phát một cái lên mông Ngô Sở Ủy, nói, “Mới vừa rồi là ai nói? Không thể giống như Ưông Thạc, vẫn muốn cùng tôi tốt đẹp nhiều năm.....”

Ngô Sở Ủy dùng sức gỡ tay của Trì Sính ở cổ tay cậu ra, tránh khỏi áp chế của anh, sau đó ngửa người ra, đối diện với Trì Sính, ánh mắt bén nhọn bình tĩnh nhìn anh ta.

“Cứ cho là tôi giống như Ưông Thạc thì làm sao? Anh chịu sáu năm không gặp tôi hay sao?”

Một câu nói đâm thẳng vào tim Trì Sính, dừng nói là sáu năm, sáu ngày anh còn chịu không nổi.

Ngô Sở Ủy thấy Trì Sính không lên tiếng, nắm đấm đập bốp bốp vào đùi quần Trì Sính liệt tục tra tấn.

Trì Sính vội vã ngăn cản hành động ‘Tự chui đầu vào rọ’ của Ngô Sở Ủy, khoe miệng ngậm cười cười, “Cậu mà đánh hỏng nó sau này lấy gì hầu hạ cậu?” Đối chỗ đánh khác.”

Ngô Sở Ủy liền nâng tay lên, ý bảo Trì Sính đưa mặt qua, rồi lia N cái tát. Tiếp đó cắn một cái, hai ‘móng vuốt’ kéo cái mỡ của Trì Sính hung hăng kéo ra hai bên hành hạ.

Trì Sính tùy Ngô Sở Ủy náo loạn một trận, mới đem cổ tay của cậu chặn lại, khẽ cắn đầu ngón tay của Ngô Sở Ủy nói, “Nếu cậu không muốn nghe, lần sau không nói nữa.”

Tức giận trong lòng Ngô Sở Ủy trong nháy mắt tan thành mây khói, có thể nói ngay từ đầu đã không thật sự tức giận. Chỉ là sau khi xảy ra chuyện của Trì Sính, đây là lần thứ hai đến nhà anh ta, trong lòng cảm thấy bất an, mới tìm lấy một lý do để rời đi sự chú ý.

“Anh nói..... Tôi đến nhà anh, ba mẹ anh có thể đem tôi đuổi ra ngoài hay không?”

Trì Sính nói, “Bọn họ có lý do gì đuổi cậu?”

Ngô Sở Ủy trước khi đi cũng từng nghĩ như vậy nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thấp thỏm bất an. Trì Sính vừa nói như vậy, trong lòng Ngô Sở Ủy lập tức liên kiên định.

.....

“Cái gì? Là mày đem em trai mày tố cáo hay sao?”

Chung Văn Ngọc đang ở trong phòng dọn dẹp, chợt nghe tiếng Trì Viễn Đoan gầm lên một trận.

“Mày điên hay là ngu vậy? Tự nhiên lại đi tố cáo em trai mày hả? ! Mày có biết việc này ảnh hưởng tới tệ đến nó và chúng ta bao nhiêu hay không? Đây là mày muốn tao tức chết hả!”

Chung Văn Ngọc bước chân nhanh chạy đến trước mặt Trì Viễn Đoan, nhẹ giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

Trì Viễn Đoan phát phát tay, ý bảo tạm thời Chung Văn Ngọc đừng nói gì.

Trì Giai Lệ ở đầu máy bên kia hơi hốt nói, “Không phải là ba chỉ cho con chiêu này hay sao?”

“Lúc nào tao chỉ cho mày đem Trì Sính đưa vào tù hả?”

“Điều thứ ba, ba viết như vậy mà, nói Ngô Sở Ủy keo kiệt. Con mới dựa theo ý của ba làm việc, tố cáo Trì Sính, để cho nó tạm thời vào trại một thời gian. Nếu Ngô Sở Ủy keo kiệt, khẳng định cậu ta không muốn cầm tiền cứu Trì Sính, hơn nữa công ty cậu ta bị liên lụy, nhất định cậu ta sẽ cầm tiền mà chạy.”

Trì Viễn Đoan ngay lập tức ho hắng rồi thở gấp, không thể nói ra được câu nào nữa.

Trì Giai Lệ yên lặng một lát, thăm dò hỏi, “Chẳng lẽ cậu ta không chạy trốn? Cậu ta thật sự vì Trì Sính mà bỏ tiền? Ai u..... Con nói ba à! Sao ba viết không một cái nào chuẩn vậy? Cái này cũng đừng đổ sang người con!”

“Mày cũng không nghĩ ra cách nào hay hơn sao?” Trì Viễn Đoan giận dữ hỏi.

Trì Giai Lệ cây ngay không sợ chết đứng trả lời, “Làm gì có chiêu nào hay như chiêu này ạ, không phải bỗng chốc đem toàn bộ tiền của cậu ta móc sạch hả?”

Khuôn mặt Trì Viễn Đoan tím đen, “Mày coi luật pháp quốc gia làm trò đùa hay sao?”

“Pháp luật Trung Quốc không phải là trò đùa hay sao?” Trì Giai Lệ cố ý trêu chọc.

Trì Viễn Đoan đưa tay vịn ghế salon chậm rãi ngồi xuống, trái tim tan nát.

Trì Giai Lệ an ủi ông ta, “Dù sao cũng không bị định tội, chẳng qua chỉ là điều tra mà thôi, có thể ảnh hưởng đến tiền đồ của nó bao nhiêu hả? Ba cũng không dính đến chuyện này, đối với ba thì có ảnh hưởng gì?”

“Nếu như Ngô Sở Ủy không bỏ tiền giải quyết, con cũng phải nhúng tay vào! Con mà nhúng tay vào rồi sẽ dính dáng đến vụ án đó thì làm sao mà về nước được!”

“Hơn nữa cậu ta bỏ tiền ra là vì muốn con trai ba nhanh chóng được thả, người ta còn đem toàn bộ tiền của mình móc hết ra!”

Trì Viễn Đoan càng nghĩ càng thấy không hợp lý.

“Thì ra là như vậy, mày lấy đối sách của tao đưa cho mày rồi lại phản lại tao đúng không?”

“Cái gì mà phản lại ba hả?” Trì Giai Lệ làm bộ nghe không hiểu.

Trì Viễn Đoan thở gấp nói, “Chẳng lẽ không đúng hay sao? Nếu như không phải là mày tố cáo, chuyện cũng không đến mức đó, công ty cậu ta xảy ra chuyện, cậu ta đem tiền xuất ra là cũng phải thôi! Nhưng bây giờ là mày tố cáo, mày tạo điều kiện cho cậu ta bán nhà bán xe để giải quyết cho con trai tao! Mày đem ba mày biến thành dạng người gì hả?”

“Đó là cậu ta cam tâm tình nguyện mà!” Trì Giai Lệ nói

Trì Viễn Đoan tức giận đến giọng cũng khàn khàn, không thể cãi lại được.

“Rốt cuộc tao đã nhìn ra, mày không phải hại cậu ta, đây là mày muốn hại tao mà!”

“Con sao lại hại ba?” Trì Giai Lệ giọng nói chắc chắn, “Ba một chút hao tổn cũng không có, một xu cũng không tốn, cũng chẳng cần ra mặt, đã đưa được con ba ra ngoài. Hai đứa tội nó trái ý ba quan hệ bất chính, một vào trại tạm giam, một tán gia bại sản, so với ba thảm gấp trăm lần? Ba nói xem, con hại ba chỗ nào?”

Trì Viễn Đoan tức giận rống to: “Sau này tao muốn khó dễ bọn nó cũng không được nữa! Cái này còn không phải là hại tao sao?”

“Vậy thì đừng oán trách con.” Trì Giai Lệ yếu ớt nói, “Là phương pháp kế hoạch của ba đặt ra có sai lầm, còn có thể hy vọng đạt được hiệu quả gì tốt đây?”

Trì Viễn Đoan xanh mặt nói không ra lời.

Trì Giai Lệ lại nói, “Vẫn còn, là ba giật dây con đem Trì Sính ép vào trại tạm giam. Không phải con tự nguyện, trách nhiệm này hẳn là do ba gánh chịu.”

Nói xong, Trì Giai Lệ cúp điện thoại.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra hả?” Chung Văn Ngọc ở bên cạnh lo lắng hỏi, “Việc này liên quan gì đến con gái hả? Làm sao mà tôi không hiểu hai người nói chuyện gì hả?”

Trì Viễn Đoan lẩm bẩm, “Không được, tôi phải cấp tốc tìm ra cuốn tư liệu kia ngay lập tức, không thể để cho con ranh này lấy điều thứ tư ra đối phó với tôi được!”

“Tư liệu gì hả?” Chung Văn Ngọc đuổi theo Trì Viễn Đoan hỏi.

Trì Viễn Đoan vòng vèo khắp căn nhà, không tìm được cuốn ‘Ngô Sở Ủy toàn thư’. Lại đi qua căn phòng của Trì Giai Lệ khi về nước ở tìm đi tìm lại một trận, cũng không tìm thấy.

Nhất thời gửi gắm nhằm lang sói cả đời hối hận, ông đã tốn hơn nửa năm điều tra ghi chép tất cả. Không những không thể đối phó với Ngô Sở Ủy, trái lại đối phó với ông lại rất hiệu quả.

“Cái gì mà điều thứ tư hả?” Chung Văn Ngọc lại hỏi, “Điều thứ tư rốt cuộc viết cái gì hả?”

Trì Viễn Đoan vỗ đùi một cái, “Tôi mà nhớ được viết cái gì thì tôi còn phải gấp gáp như vậy hay sao?”

Chung Văn Ngọc bình tĩnh nhìn Trì Viễn Đoan một hồi, hít một hơi nói, “Trì Viễn Đoan, ông nói thật với tôi xem, ông và con gái rốt cuộc có chuyện gì gạt tôi?”

Chuyện đến mức này, Trì Viễn Đoan biết cũng không tiếp tục nói dối được nữa, không thể làm gì khác hơn là đem tình hình thực tế kể cho Chung Văn Ngọc nghe.

Mười phút sau, trong phòng truyền đến tiếng khóc thút tha thút thít của Chung Văn Ngọc.

“Chuyện lớn như vậy, vậy mà ông không nói cho tôi hả? Hai đứa nó đã tình cảm tốt như vậy rồi hả! Vừa cứu cháu ngoại vừa cứu con trai ra khỏi tù, cậu ta làm tất cả là đều vì con trai ta, ông nói xem bây giờ phải làm sao hả?”

Trì Viễn Đoan trầm mặt không nói gì.

Chung Văn Ngọc lại nói, “Còn nữa, ông sợ tôi lo lắng nên không cho tôi biết, ngược lại thừa dịp đem chuyện này sớm giải quyết hả! Bây giờ thì tốt rồi, bên kia cậu ta cũng không thẹn với lương tâm, ngược lại chúng ta nợ cậu ta hai ân tình! Ông nói xem, cậu ta vì chúng ta hi sinh nhiều như vậy, mình còn có thể nào mà hùng hồn mắng cậu ta hả? Còn làm sao mà đuổi cậu ta đây?”

Trì Viễn Đoan nói, “Yêu phải có trách nhiệm, nhưng dù sao tôi cũng không đồng ý.”

“Ông không đồng ý thì làm sao?” Chung Văn Ngọc vừa lau nước mắt vừa nói, “Ông không biết xấu hổ mà trực tiếp đuổi cậu ta đi hay sao? Lương tâm ông có thể vui vẻ hay sao?”

“Tôi có thể nói lý lẽ với cậu ta.”

“Ông có cái gì mà nói lý lẽ hả?” Chung Văn Ngọc khóc lóc trách móc, “Ông với con gái ông làm cho người ta đem nhà của cha mẹ đều bán đi, ông còn cái lý lẽ gì?”

Trì Viễn Đoan triệt để không thể lên tiếng.

Tiếng Chung Văn Ngọc khóc lóc rên rỉ lại lớn hơn, “Ông nói cái này không phải trách nhiệm của ông hả?”

Trì Viễn Đoan đi phòng tắm lấy một cái khăn bông ngâm một chút nước ấm, cầm ra đưa cho Chung Văn Ngọc lau nước mắt. (Trì gia gia ôn nhu gồm nhỉ.. Mong H của ông bà Trì.. ha ha * Quá là đê tiện rồi.. * Thôi thôi Trì Viễn Đoan là của Thạc Thạc rồi)

Chung Văn Ngọc vừa mới lau xong nước mắt lại rơi xuống, hoang mang mà nhìn sang Trì Viễn Đoan.

“Ông nói xem, con trai về gặp chúng ta, có dẫn theo tên tiểu tử kia không?” (Hôm trước dì dì cháu cháu, hôm nay đã tên tiểu tử rồi.. con dâu bà đây bà nội..)

Trì Viễn Đoan tức giận, “Tôi không biết.”

Chung Văn Ngọc nói, “Nhưng dù sao cũng đừng dẫn theo cậu ta về! Đến lúc đó tôi phải khách khí với cậu ta, còn phải nói cảm ơn cậu ta, tôi..... trong lòng tôi ghen khuất! Còn mang quà đến nữa thì mặt mũi tôi đây biết để đâu hả?”

Đang nói, dưới tầng vang lên tiếng ô tô.

Chung Văn Ngọc vừa nhìn qua khe cửa sổ, nước mắt càng thêm cuộn trào mãnh liệt.

“Thật sự đến..... Hơn nữa còn mang rất nhiều quà cáp.....”

274. Chương 274 - Đến Lúc Giải Quyết Vấn Đề

Đi lên nhà gõ cửa, Ngô Sở Úy hít sâu một hơi.

Người mở cửa là Trì Viễn Đoan, ông ta liếc mắt nhìn Trì Sính một cái, sau đó đưa ánh mắt di chuyển đến khuôn mặt của Ngô Sở Úy. Khá lịch sự mà nhìn cậu ta gật đầu một cái, ý bảo bọn họ vào trong.

“Chú, dì, cháu đến thăm hai người.” Ngô Sở Úy cười nói.

Chung Văn Ngọc vừa mới dùng khăn lông lau xong khuôn mặt, mắt hơi lộ ra sưng đỏ, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Cháu đến chơi là được rồi, thứ này cũng không thể nhận, cháu kiếm được chút tiền cũng không dễ dàng gì.”

Ngô Sở Úy nói, “Đây đều là đồ dùng cho người trung niên, cháu cầm về cũng không dùng.”

Chung Văn Ngọc đã quên chuyện cha mẹ Ngô Sở Úy đều mất, thuận miệng một câu.

“Cầm về hiếu kính với cha mẹ cháu đi.”

Giọng Ngô Sở Úy rất thành khẩn, “Mấy ngày hôm trước cháu cũng đem đến mộ của họ rồi.” (Con Úy Úy thăm như chóa..)

Về mặt Chung Văn Ngọc cứng đờ, thấy Ngô Sở Úy muốn đem đồ đặc đặt xuống, vội vàng đi qua từ chối đến cùng, “Cháu xem cháu mua đồ này thật đắt, thật sự không mang trả lại được hả? Để ở đây trong lòng chúng ta cũng rất áy náy.”

Không ngờ, Ngô Sở Úy lấy ra hóa đơn đưa tới trước mặt Chung Văn Ngọc, “Dì xem, không thể trả lại được.”

Chung Văn Ngọc không còn cách nào khác, nhận lấy đồ đặc, đưa qua đẩy lại cũng không hay lắm.

“Mọi người cứ nói chuyện, tôi vào thư phòng, còn có chút chuyện chưa làm xong.”

Trì Viễn Đoan nói.

Ngô Sở Úy gật đầu, “Chú, chú đi làm việc đi!”

Ánh mắt Trì Viễn Đoan có thâm ý khác nhìn lướt qua Trì Sính, sau đó vững vàng đi vào thư phòng.

Chung Văn Ngọc trong lòng không khỏi mắng thầm: Lão già chết tiệt! Cuối cùng lâm trận còn bỏ chạy! Dem một vấn đề khó khăn lớn như thế này ném sang cho một mình tôi! Ông cũng thật không biết xấu hổ!

Cô giúp việc bưng hoa quả đi tới, Chung Văn Ngọc mời Ngô Sở Ủy ăn hoa quả.

“Tiểu Ngô à! Chuyện của Trì Sính may mắn nhờ có cháu.” Chung Văn Ngọc nói.

Ngô Sở Ủy rất ngượng ngùng, “Dì, dì không cần khách khí với cháu.”

Chung Văn Ngọc nhìn chăm chăm Ngô Sở Ủy nhìn một lúc lâu, yếu ớt thở dài. Nếu như Ngô Sở Ủy và Trì Sính không phải loại quan hệ đó thì tốt biết bao nhiêu, Chung Văn Ngọc bây giờ khẳng định đối với cậu cảm ân đại đức, hận không thể nhận cậu làm con nuôi. Rồi lại nhớ quan hệ của Ngô Sở Ủy và Trì Sính, trong lòng đột nhiên lại cảm thấy khó chịu.

“Cháu nói thật cho dì đi, rốt cuộc cháu tốn bao nhiêu tiền? Dì nhất định sẽ trả cho cháu không thiếu một phần.”

Ngô Sở Ủy thờ ơ như không nói, “Dì, người một nhà không phải người xa lạ, dì nói chuyện tiền nong không phải khách khí hay sao?”

‘Người một nhà’ ba chữ này giống như một tảng đá chặn tại cổ họng Chung Văn Ngọc.

Vừa mới điều chỉnh được tâm tình đang định mở miệng, Ngô Sở Ủy liền ừm ừm hai tiếng, đem quả táo trong tay hướng về phía Chung Văn Ngọc hỏi, “Dì, táo vừa ngọt vừa giòn, dì mua ở đâu vậy?”

“Ngay ở siêu thị nhỏ, trước cửa khu chung cư đó.” Chung Văn Ngọc nói.

Ngô Sở Ủy lại hỏi, “ Bao nhiêu tiền một cân ạ?”

“Năm tệ rưỡi.”

Ngô Sở Ủy trợn mắt, “Rẻ như vậy ạ? Lần trước cháu mua táo Fuji loại một, gần mười tệ một cân, còn không giòn như thế này.” Quay sang Trì Sính nói, “Về mình cũng mua một chút đi.”

Trì Sính gật đầu.

Ngô Sở Ủy nói một hồi như thế, mấy câu Chung Văn Ngọc định nói cũng nuốt lại không nói ra.

Ba người ở phòng khách trò chuyện một hồi, Chung Văn Ngọc hỏi vài câu lúc Trì Sính còn ở trong trại tạm giam, không để ý đã đến bữa trưa. Cô giúp việc gõ cửa, sau đó đi vào thông báo với Chung Văn Ngọc đã đến giờ ăn cơm.

Chung Văn Ngọc quay sang Ngô Sở Ủy nói, “Không bận thì cháu cũng ở lại ăn cơm cùng luôn đi?”

Vừa mới nói xong, cô giúp việc đứng đó lại nói, “Thôi chết, thực sự xin lỗi, tôi chỉ làm đồ ăn cho ba người. Tôi quên có khách ở đây, tôi nghĩ chỉ có một mình Trì thiếu gia về.”

Rõ ràng, cái cô giúp việc này cố ý, ai bảo cô ta làm như vậy? Còn phải hỏi sao? Nhất định là người nào rời phòng khách sớm nhất.

Chung Văn Ngọc giọng điệu giả bộ oán trách nhìn cô giúp việc nói, “Cô cũng thật là, một người cao to như thế này cô cũng không nhìn thấy hả?”

Cô giúp việc nói, “Tôi sẽ chuẩn bị thêm một phần nữa ạ.”

Nói xong, Chung Văn Ngọc cố ý chờ giây lát, muốn cho Ngô Sở Ủy chủ động mở miệng nói không ở lại ăn. Kết quả, Ngô Sở Ủy cũng lên tiếng, hơn nữa nói rất khách khí.

“Không sao đâu, bọn cháu vừa ở dưới nhà mua chút rượu và đồ nhắm, chính là mang lên muốn cùng mọi người ăn.”

Nói xong, Trì Sính từ trong túi xách lấy ra một túi ny lon, bên trong hộp đồ ăn lớn nhỏ. Từ rau trộn, thịt, món chính món phụ đủ cả, đủ cho cả bốn người ăn.

Chung Văn Ngọc đối với việc phòng ngừa chu đáo của Ngô Sở Ủy cảm thấy vô cùng khâm phục.

Ngô Sở Ủy và Trì Sính đem túi ny lon xách đến nhà ăn, ngay trước mặt Trì Viễn Đoan, đem hộp đồ ăn và rượu bày lên khay rồi bưng đặt lên bàn, rất thịnh soạn.

“Cám ơn, chú dì nhiệt tình chiêu đãi!”

Nói xong, Ngô Sở Ủy xoa xoa tay, ngồi ở đối diện Trì Viễn Đoan.

Trì Viễn Đoan bị cậu ta chèn ép vô số lần, đã bực bội đến chết lặng, sớm không biết tức giận là cái gì nữa rồi. Hiện tại ông có chút tin tưởng phán đoán suy luận của Trì Giai Lệ, con của ông và tên tiểu tử này, thật sự là một cặp trời sinh.

Lúc ăn cơm, Cô giúp việc chỉ chuẩn bị ba chén súp vây cá. Trì Sính đưa bát của mình cho Ngô Sở Ủy, nói, “Cái này rất bổ, ăn nhiều một chút.”

Ngô Sở Ủy chỉ ăn hai thìa, chê ngấy, lại đẩy cho Trì Sính.

“Ngấy quá, nuốt không trôi nữa.”

Giọng Trì Sính ra lệnh, “Ăn thêm một chút nữa, gầy đi sáu cân liền, mấy ngày nay tranh thủ bồi bổ cho tôi.”

Ngô Sở Ủy lại không tình nguyện ăn vài miếng, thực sự ăn không trôi, liền đem chén súp đặt xuống, gấp thức ăn khác ăn.

Lúc này Trì Sính mới bưng bát súp vây cá Ngô Sở Ủy ăn còn dư lại, húp một ngụm lớn sạch sẽ.

Chung Văn Ngọc liếc mắt thấy một màn này, đồ ăn trong miệng lại càng khó nuốt xuống. Từ nhỏ đến lớn, bà chưa từng thấy Trì Sính ăn đồ ăn thừa của chính mình, chứ đừng nói là đồ ăn thừa của người khác. Nhưng hôm nay lại nhìn thấy thằng con trai ăn rất tự nhiên, không có chút nào là cố ý hay chứng tỏ thị uy gì, giống như là một chuyện rất bình thường, một điều hiển nhiên không chút giả dối. (ba ba Sính còn ăn MÔNG của Ủy Ủy được chứ đồ ăn thừa đã là gì???)

Nín ghen thật lâu, Chung Văn Ngọc cuối cùng đặt đũa xuống, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Trì Sính và Ngô Sở Ủy.

“Hai đứa bọn con.....”

Ngô Sở Ủy lập tức tiếp lời nói, “Dì không cần lo lắng bọn cháu không có chỗ ở, bọn cháu bây giờ đang ở nhà của Quách Thành Vũ.”

Trì Viễn Đoan đối diện trợn mắt nhìn Chung Văn Ngọc, cho bà nhiều lời! Bây giờ thế nào rồi? Lại để cho nó cắn ngược lại một cái hả?

Chung Văn Ngọc cười gượng hai tiếng, “Ai nha, cháu xem này, dì cũng suýt nữa thì quên. Hai đứa đã chuyển khỏi căn nhà trước kia rồi! Trước đây dì sợ họ điều tra nên đem căn nhà chuyển sang tên dì.”

Ngô Sở Ủy nói, “Không sao, dì, cháu dự định mua cho Trì Sính một căn nhà nữa.”

“Cậu lấy gì mà mua cho tôi?” Trì Sính cùng cậu kẻ tung người hứng, “Cậu cho rằng cậu vẫn là tổng giám đốc hả? Công ty của cậu sớm đã bị đình chỉ kinh doanh rồi! Cậu còn chưa có căn nhà nào, còn muốn mua cho tôi?”

Hạt đậu trong miệng của Trì Viễn Đoan suýt chút nữa nuốt vào bằng đường khí quản.

Chung Văn Ngọc lại nói, “Như vậy đi, Trì Sính con quay về căn phòng của con ở, mẹ giúp tiểu Ngô mua một căn nhà, xem như bù đắp cho cậu ấy. Hai con cũng trưởng thành rồi, tuy nói đều là đàn ông, ở chung một chỗ cũng rất bất tiện. Sau này có bạn gái rồi, ở cùng một chỗ cũng có nhiều cái phiền phức!”

Ngô Sở Ủy nhẹ nhàng mỉm cười, “Hai đứa cháu nếu có thể tìm được bạn gái, còn có thể ở chung hay sao?” (Quá trực tiếp rồi..)

Nghe thấy câu này, Chung Văn Ngọc triệt để ăn không vào nữa.

“Làm sao lại không tìm được?” Chung Văn Ngọc nói, “Không nói đến Trì Sính, nói cháu đi, điều kiện thật tốt! Lại đẹp trai, tính tình lại tốt, không biết bao nhiêu cô gái vội vàng mà bám theo ấy chứ!”

Ngô Sở Ủy nói, “Cũng là bởi vì điều kiện tốt, cháu mới không tìm được ai xứng với cháu.”

Khỏe miệng Chung Văn Ngọc giật một cái, lúc này không những nuốt không trôi, mà đồ ăn vừa rồi ăn đều muốn phun ra.

Ngô Sở Ủy và Trì Sính cơm nước xong liền đi, hai người bọn họ vừa ra cửa chính, nước mắt Chung Văn Ngọc liền rơi xuống.

Trì Viễn Đoan tức giận nói, “Vừa rồi không khóc, bây giờ khóc lóc có ích lợi gì? Con trai lại không nhìn thấy!!!”

“Tôi chính là khóc cho ông xem.”

“Khóc cho tôi xem làm gì?”

Chung Văn Ngọc nói, “Tôi nếu không gả cho ông chồng như ông thì sao có thể sinh ra một đứa con như vậy hả?”

Trì Viễn Đoan, “....”

Trên đường trở về, cặp mắt của Trì Sính như chim ưng hung ác nham hiểm yên lặng nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe, góc mặt mang theo khí lạnh rùng mình. Ngô Sở Ủy quét mắt nhìn anh một cái, cảm giác Trì Sính có tâm sự.

Thái độ của Trì Viễn Đoan và Chung Văn Ngọc đối với Ngô Sở Ủy như vậy, vượt qua mong chờ của Trì Sính, có chút nhường nhịn không thể hiểu. Hơn nữa theo khẩu khí của Chung Văn Ngọc, anh biết rằng Chung Văn Ngọc đã biết quan hệ của anh và Ngô Sở Ủy. Nếu như vậy, dựa vào tính tình của Chung Văn Ngọc, không khóc lóc rên rỉ âm ỉ thực sự rất không bình thường.

Giống như nhường nhịn và khó chịu vô cùng, làm cho Trì Sính cảm thấy vô cùng bức bối.

“Làm sao vậy?”

Ngô Sở Ủy rút một miếng thuốc nhét vào trong miệng Trì Sính, cũng lấy cho mình một miếng.

Trì Sính hít hai hơi, khó nhè nhẹ từ hàm răng nhả ra, lại có cảm giác áp lực chèn ép.

“Đại Bảo.....”

Ngô Sở Ủy quay đầu nhìn về phía Trì Sính.

Trì Sính thản nhiên mở miệng, “Cậu rất hận người tố cáo tôi hay sao?”

“Đương nhiên hận.” Giọng nói Ngô Sở Ủy rất kiên định.

Trì Sính nói, “Nếu như tôi nói, người này không thể trả thù, cậu có phải rất ảm ức hay không?”

Ngô Sở Ủy nhẹ nhàng phun ra một ngụm khói, “Tôi hận người ta là vì người này bắt cậu ngồi trong trại tạm giam hơn một tháng, không phải là bởi vì là tiền của tôi. Nếu như bản thân anh không cảm thấy ảm ức ủy khuất, tôi cũng có thể không ảm ức hay ủy khuất gì.” (Quá cao tay..)

Trì Sính trầm giọng nói, “Tôi sẽ mua lại nhà của ba mẹ cậu.”

“Không cần vội.” Ngô Sở Ủy nói, “Dù sao nhà cũng không thể dọn đi được, lúc nào mua về mà chả được.”

Trì Sính thấy đầu Ngô Sở Ủy nghiêng dựa vào bên cạnh cửa xe, đem ánh mắt to tròn lẳng lặng nhìn bên ngoài, ngoan ngoãn lại có chút chất phác thật thà, khiến cho tim anh đập chệch một nhịp.

Buổi tối, Ngô Sở Ủy và Trì Sính đang ở bên ngoài ăn, điện thoại di động Ngô Sở Ủy vang lên.

Vừa nhìn là Cổ Thân, Ngô Sở Ủy nở nụ cười.

“Gần đây bận rộn gì hay sao?” Cổ Thân hỏi.

Ngô Sở Ủy nói, “Không có bận cái gì, Trì Sính không phải mới ra ngoài hay sao? Để cho anh ta giúp ít việc vặt.”

“Cậu bắt anh ta làm bảo mẫu hay sao hả?”

Ngô Sở Ủy khẽ cười một tiếng, “Tôi dám hay sao!”

Cổ Thân trầm mặc nửa ngày, lại hỏi, “Có rảnh rồi không? Đi uống với tôi mấy chén.”

“Có thể mang thêm một người hay không?” Ngô Sở Ủy hỏi.

“Chỉ cần không phải Trì Sính, tùy tiện dẫn theo.”

Ngô Sở Ủy sau khi cúp điện thoại cười lạnh một tiếng, tôi nếu không dẫn theo Trì Sính theo, không phải cậu liều mạng với tôi hay sao? Nhưng mà tôi dẫn theo Trì Sính đến, cũng là để cho cậu hận tôi, hơn nữa một lần hận luôn cả đời.

Nghĩ xong, Ngô Sở Ủy quay sang Trì Sính hất cằm dương dương tự đắc, “Đi thôi! Đã đến lúc giải quyết vấn đề rồi.”

275. Chương 275 - Tỉnh Lại Đi Anh Bạn!

Cổ Thân đứng ở cửa một nhà hàng chờ Ngô Sở Ủy, cậu ta mới từ đơn vị ra không bao lâu, còn chưa kịp thay quần áo. Trên người vẫn mặc bộ đồng phục cảnh sát chân đi giày da vô cùng tuấn tú. Ở cửa nhà hàng thấp thỏm chờ đợi, mắt lơ đãng nhìn chung quanh, khoe miệng kèm theo chút nhếch nhếch lên cười như có như không.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, Trì Sính lái xe mang theo Ngô Sở Ủy tới.

Giống như đã sớm ngờ tới trên xe sẽ có hai người, Cổ Thân đã bày ra vẻ mặt không hoan nghênh.

“Ai cho anh theo tới hả?” Cổ Thân hỏi Trì Sính.

Trì Sính hất cằm, ám chỉ với Cổ Thân là Ngô Sở Ủy bảo anh đến.

“Xì....” Cổ Thân còn không tin, “Tôi nói chuyện với cậu ta đừng có dẫn theo anh, cậu ta còn cố ý làm trái ý tôi vẫn cố tình kéo anh đến đây?”

Trì Sính vẻ mặt lười giải thích, sau đó từ túi áo của Ngô Sở Ủy móc ra cái bật lửa, châm một điếu thuốc, rồi đứng gốc cây cách xa cậu ta hút. Đèn đường chiếu lên thân hình cao lớn uy vũ mạnh mẽ, lộ ra vẻ nghiêm nghị lạnh lùng.

Cổ Thân liếc mắt về phía anh một cái, lại đưa ánh mắt quay lại nhìn Ngô Sở Ủy.

“Là anh ta cố ý theo tôi.” Ngô Sở Ủy vui tươi hơn hở mà nói, “Anh ta lo lắng tôi, sợ tôi với cậu chạy trốn cùng nhau. ”

Cổ Thân hoàn toàn không để những lời này của Ngô Sở Ủy ở trong lòng, vẫn cùng cậu ta cười toe toét, tay cố ý ôm lấy vai Ngô Sở Ủy không coi Trì Sính vào đâu, giống như muốn cho Trì Sính ghen. (Thân Thân ơi.. đáng yêu vãi..)

Cổ Thân và Ngô Sở Ủy đi vào quán ăn một lát sau, Trì Sính dập tắt điếu thuốc, cũng đi theo vào.

Ba người đi đến bàn gần cửa sổ, Cổ Thân cố ý ngồi trước vào bên trong, rõ ràng đang muốn cho Trì Sính ngồi bên ngoài, để cho anh ngồi bên cạnh mình. Ngô Sở Ủy ngồi ở đối diện Cổ Thân, ngồi ở bên ngoài, Trì Sính muốn ngồi ở bên trong thì phải di chuyển ghế.

Kết quả, lúc Trì Sính đi tới, bàn tay to của anh đẩy đầu Ngô Sở Ủy, trầm giọng nói, “Ngồi vào bên trong đi.”

“Anh sao không ngồi bên cạnh cậu ấy đi.” Ngô Sở Ủy cố ý trêu chọc Trì Sính.

Cổ Thân lập tức nhanh chóng phản ứng ngồi ra ghế bên ngoài, vẻ mặt ra vẻ chẳng thèm, “Tôi không muốn ngồi bên cạnh anh ta.”

Trì Sính giống như không nghe thấy, ánh mắt hung hăng mạnh mẽ nhìn chăm chăm Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy lập tức vâng lời di chuyển vào ghế bên trong, Trì Sính cùng cậu ta ngồi bên cạnh nhau.

Ngô Sở Ủy vừa mới ngồi xuống một lát, người phục vụ đem menu lên.

“Ăn cái gì?” Cổ Thân hỏi Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy còn chưa lên tiếng, Trì Sính đọc lên mấy món ăn, đều là món Ngô Sở Ủy thích ăn nhất.

Cổ Thân hừ lạnh một tiếng, “Tôi hỏi anh hay sao? Tôi hỏi tiểu Ngô.”

Ngô Sở Ủy nói, “Cứ gọi những món đó đi.”

“Tôi nói cậu có chút tiền đồ một tỷ được không hả?” Cổ Thân nheo lông mày, “Anh ta gọi cái gì liền ăn cái đó hả? Có tôi đây rồi, còn bị ức hiếp thế hả? Gọi món cậu thích ăn đi!”

“Đây vốn là món tôi thích ăn.” Ngô Sở Ủy lấy tay ôm lấy vai Trì Sính, vui tươi hơn hở mà nói với Cổ Thân, “Anh ta đối với tôi rất tốt, tôi thích ăn cái gì anh ta đều biết.”

Cổ Thân lại đem những lời này không mấy bận tâm, còn dùng ánh mắt rất đồng tình nhìn Ngô Sở Ủy. Giống như buổi nói chuyện này Ngô Sở Ủy là cố ý lấy lòng Trì Sính, giống như rất sợ Trì Sính trở mặt.

Chờ món ăn bưng lên, Ngô Sở Ủy chú ý tới dây chuyền trên cổ Cổ Thân, không khỏi cười cười.

“Ôi, trên cổ cậu cũng có một cái hả?”

Cổ Thân lập tức đem mặt có chữ viết lật qua, ý tứ rõ ràng là không muốn cho Ngô Sở Ủy nhìn, nhưng trong lòng lại muốn dụ dỗ Ngô Sở Ủy nhìn.

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy thuận theo ý của cậu ta, với tay qua, lật mặt dây chuyền lên.

“Yò! Đây không phải là chữ ‘Sính’ hay sao?”

Cổ Thân ho nhẹ hai tiếng, cố ý đem khuôn mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, giả bộ như không muốn quay mặt lại.

“Tôi không biết mặt trên viết cái gì, người nào đó đưa cho tôi, cũng không nói trên đó khắc chữ gì.”

Nói xong, Cổ Thân mới phát hiện trên cổ Trì Sính cũng đeo một cái.

Ngô Sở Ủy cũng đem mặt dây chuyền có khắc chữ của Trì Sính lật ngược lại, cố ý không cho Cổ Thân nhìn, còn quay sang Cổ Thân khiêu khích hỏi, “Biết mặt dây chuyền này của Trì Sính khắc chữ gì trên đó hay không? Nhất định không nói cho cậu nghe.”

Trong lòng Cổ Thân vui vẻ ngân nga, miệng mím chặt lại, vẻ mặt tỏ ra không có chút nào tò mò muốn biết.

“Chẳng muốn biết.”

Ngô Sở Ủy cố ý hỏi, “Cậu là chẳng muốn biết hay đã biết rồi?”

“Tôi biết cái gì?” Vẻ mặt Cổ Thân lại tỏ ra bình tĩnh không chút biến động, “Tôi nào biết người kia làm hai cái? Tôi mà biết là một đôi, nhất định sẽ không đeo, thật giống như hai người có cái gì đó.”

Ngô Sở Ủy cười xấu xa hỏi, “Hai cậu có cái gì hả?”

Cổ Thân cầm đũa gắp một miếng thịt lấp vào miệng Ngô Sở Ủy.

“Cậu ăn cơm đi!”

Vẻ mặt Trì Sính tương đối bình tĩnh, hoàn toàn giống như không hề quan tâm một chút nào. Kỳ thực thì trong lòng như có vuốt hổ cào xé, lồng ngực bùng lên một quả cầu lửa, bức bối không thể nói rõ mọi chuyện, lại còn hành vi đem chồng mình làm mối cho người khác.

“Tôi vào nhà vệ sinh một chút.”

Cổ Thân cũng muốn đứng lên, cố ý đi từ từ theo Trì Sính, muốn nhân cơ hội lật xem mặt dây chuyền trên cổ Trì Sính. Kết quả Ngô Sở Ủy cũng ngay lúc này đứng lên, đột nhiên khê nhếch cánh tay nắm lấy Cổ Thân, lôi cậu ta cùng nhau đi vào phòng vệ sinh.

Sau khi đi vào, Cổ Thân cố ý ở bên trong lều mệt thật lâu, cũng không biết đang chờ cái gì, đến khi giọng của Ngô Sở Ủy vang lên ở bên ngoài, hỏi Cổ Thân có phải bị sồn hay không, lúc này Cổ Thân mới kéo kéo quần lên đi ra.

“Cậu đó, nước tiểu cũng phải vậy sạch hả? Sao lâu như thế hả.” Ngô Sở Ủy hài hước nói.

Cổ Thân không nói gì, đi theo Ngô Sở Ủy đi về bàn ăn.

Đi tới bên cạnh Trì Sính, Ngô Sở Ủy cố ý ngáng chân Cổ Thân một cái, lực cũng không phải quá lớn, động tác cũng rất rõ ràng. Cổ Thân là cảnh sát, cũng được huấn luyện rất nhiều, về cơ bản thì thủ đoạn nhỏ bé này của Ngô Sở Ủy không trị được cậu ta, nhưng cậu ta lại cố ý ngã vào người Trì Sính một cú ngã vô cùng đẹp mắt.

Đôi đũa trên tay Trì Sính chưa từng động đậy một cái, sắc mặt vẫn cứ lạnh lùng như trước vô cùng vững vàng.

Tay của Cổ Thân chạm đến cơ ngực rắn chắc của Trì Sính, tim đập loạn một trận. Tay nhân tiện mân mê lên, muốn thừa dịp trong nháy mắt đem dây chuyền trên cổ Trì Sính lật lại, lại bị Ngô Sở Ủy trêu chọc một tiếng liền ngừng lại.

“Chậc chậc..... Ý này là thế nào hả? Ôm ấp yêu thương hả?”

Cổ Thân lập tức ngồi dậy, chỉnh sửa lại quần áo một chút, ánh mắt bén nhọn chuyển sang Ngô Sở Ủy. Thấy Ngô Sở Ủy cười toe toét, lập tức đẩy cho cậu một cái, động tác mạnh mẽ. Ngô Sở Ủy không kịp phòng bị, cả người ngã ra sau. Trì Sính đặt đũa xuống, hai bàn tay to đỡ hông của Ngô Sở Ủy, vừa kịp không để cậu ngã xuống.

Lúc ngồi xuống, Ngô Sở Ủy cảm thấy rõ ràng Trì Sính tức giận.

Nhưng cậu thích nhất là vuốt râu hổ, hơn nữa lại không phải con hổ bình thường, mà là đang vuốt râu mãnh hổ.

Cổ Thân cũng là cố ý đẩy, cậu ta muốn xem, Trì Sính đối với ai ngã cũng đỡ hay không, Trì Sính có thể không đếm xỉa đến Ngô Sở Ủy hay không. Sự thực chứng minh, thái độ của Trì Sính không phải ‘ôm ấp yêu thương’ gì với cậu. Mà là đối với ai ngã anh cũng sẽ đỡ.

Nhưng Cổ Thân thích nói mấy lời trái với lòng.

“Tôi nói này, Trì Sính, anh thật bất công. Cậu ta ngáng chân tôi anh cũng không để ý, kết quả tôi đẩy cậu ta một cái, anh liền đưa tay đỡ cậu ta.”

Ngô Sở Ủy cười nhìn sang Cổ Thân cho đáp án, “Đương nhiên, Trì Sính yêu tôi thế đó, rất sợ đầu tôi bị đập xuống đất. ”

Cổ Thân chỉ cười không nói, vẫn nghĩ những lời này của Ngô Sở Ủy xem như trêu chọc, phối hợp với vẻ mặt giả vờ nôn mửa.

Ngô Sở Ủy vừa mới ăn hai miếng, miệng lại không chịu để yên, quay sang Trì Sính nói, “Người ta trong trại tạm giam chăm sóc anh như thế, làm sao mà anh không mời cậu ấy một chén hả?”

Trì Sính liếc mắt nhìn yêu nghiệt bên cạnh, lại lần nữa nhin xuống.

Kết quả, Ngô Sở Ủy lại không sợ chết mà tiếp một câu, “Nếu không, làm chén rượu giao bôi đi?”

“Cậu thật xấu xa nha!” Cổ Thân giả vờ giận nhìn Ngô Sở Ủy nói, “Hay là tôi với cậu uống một chén đi!”

Ngô Sở Ủy mất lộ ra vẻ sợ hãi, “Vậy không được, Tôi mà uống một chén rượu giao bôi với cậu, không phải Trì Sính giết chết tôi hay sao?”

Cổ Thân chưa uống liền say.

Trì Sính cũng ‘Say’, tròn mắt đều đỏ ngầu, bên trong con ngươi vân máu nổi lên dữ tợn.

Ngô Sở Ủy còn quay sang phía anh hỏi, “Đúng không? Trì Sính?”

Trì Sính không lên tiếng.

Ngô Sở Ủy lại hỏi, “Đúng hay không hả?”

Trì Sính không thể nhịn được nữa, quay đầu liền nói một câu.

“Cậu còn nói thêm một câu nữa, về nhà tôi ‘thao’ cậu đến khóc.”

Ngô Sở Ủy mặt ngoài tỏ ra bị ức hiếp, trong lòng cảm thấy vô cùng đắc ý thích thú.

Cổ Thân ngồi đối diện Ngô Sở Ủy bèn vực kẻ yếu, “Này, tôi nói cho anh biết, Trì Sính, anh có thể nói như vậy hay sao? Tiểu Ngô nói cái gì hả? Không phải chỉ đùa một chút thôi sao? Anh đó, có cần khó khăn vậy không? Anh có đứng hay không trong lòng có.....”

Câu nói kế tiếp còn chưa nói ra, liền thấy Trì Sính thô bạo hôn một cái lên miệng Ngô Sở Ủy, rất thẳng thắn!

Cổ Thân cứng đờ lại, hơn nửa ngày mới mở miệng.

“Hai người.....”

Ngô Sở Ủy rất tự nhiên nói, “Không phải lúc đầu tôi nói với cậu hay sao? Trì Sính lo lắng tôi, sợ tôi với cậu chạy trốn, cậu không hiểu ý hay sao?”

Khuôn mặt Cổ Thân đều tái xanh.

Ngô Sở Ủy lại nói, “Không phải tôi nói anh ta yêu tôi hay sao? Như vậy còn chưa đủ trực tiếp hay sao? Sao cậu lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc? Chẳng lẽ cậu hiểu lầm ý tôi?” (Ác quá)

Cổ Thân một chữ cũng không nói ra được.

Ngô Sở Ủy quay sang cậu ta cười cười, lôi Trì Sính đứng dậy, giọng đặc biệt thành khẩn, “Thật sự, tôi rất cảm ơn cậu, khi Trì Sính ở trong trại tạm giam cậu đã chăm sóc giúp đỡ anh ấy.”

Cảm ơn..... Giúp đỡ.....

Cổ Thân thấy hai chữ này chính là hai cái tát đánh lên mặt mình, mỗi bên một cái.

Sau đó, cậu ta đột nhiên cảm giác cổ trống rỗng, tay sờ một cái, mặt dây chuyền biến mất.

Lại nhìn lên phía đối diện, trên cổ người ta mỗi người đeo một cái, tất cả đều lật mặt khắc chữ lên.

Một chữ ‘Sính’ một chữ ‘Ủy’, đây mới gọi là một cặp.

Cổ Thân đột nhiên nhớ tới lúc Ngô Sở Ủy ngáng chân cậu, đây chính là một cái bẫy, nhưng mà không phải để cho cậu cùng Trì Sính ‘Ôm ấp yêu thương’, mà là đang muốn ‘mượn gió bẻ măng’ lấy lại sợi dây chuyền trên cổ cậu.

276. Chương 276 - Ôn Lại Chuyện Cũ

Trì Sính và Ngô Sở Ủy trở lại nhà của Quách Thành Vũ, Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ đang ăn cơm chiều, thấy hai người bọn họ đi vào, vội vàng giơ tay lên bắt chuyện.” Qua đây uống chút đi.”

” Hai chúng tôi ăn rồi.” Ngô Sở Ủy vui tươi hơn hở nói.

Khương Tiểu Soái nhớ tới Ngô Sở Ủy hôm nay đi đến nhà ba mẹ Trì Sính, vội vàng quay sang tìm hiểu tin tức.

“Này, tình hình sao hả?”

Ngô Sở Ủy không để ý Khương Tiểu Soái hỏi cái gì. Chỉ chăm chăm nhìn lên cái nhúm tóc vĩnh viễn lên của cậu. Cái này là Quách Thành Vũ thừa dịp lúc Khương Tiểu Soái ngủ trưa tết tại cho cậu ta, cố ý đem

nhúm tóc vểnh lên cài lên một cái bím, hơn nữa buộc lại vô cùng nghệ thuật, không phải cong về một bên, mà cong cong chia về bốn phía, giống như một ngọn nước nhỏ phun trên hòn non bộ.

“Yô yô! Đẹp trai như tài tử Hàn Quốc vậy!” Mắt của Ngô Sở Ủy hình ngôi sao.

Khương Tiểu Soái hoàn toàn không biết chuyện gì, còn túm túm quần áo của mình hỏi, “Cậu nói bộ này của tôi đó hả? Đây không phải kiểu Châu Âu hay sao? Làm sao lại giống Bae Yong Joon hả?”

Ngô Sở Ủy vừa muốn đưa tay chỉ cho Khương Tiểu Soái cái bím tóc trên đầu cậu ta, lại ngay lập tức bị ánh mắt cảnh cáo của Quách Thành Vũ ở phía sau Khương Tiểu Soái. Trong nháy mắt liền phát ra tiếng cười gian, vỗ vỗ khuôn mặt anh tuấn của Khương Tiểu Soái nói, “Rất tốt, rất tốt.”

“Cái gì rất tốt?” Về mặt của Khương Tiểu Soái mơ hồ.

Ngô Sở Ủy qua loa nói, “Ở nhà ba mẹ Trì Sính tất cả đều rất tốt.”

“Ba mẹ anh ta không nói gì khó nghe?” Khương Tiểu Soái hỏi đến cùng.

Ngô Sở Ủy vừa vào phòng thay quần áo vừa nói, “Lát nữa sẽ kể tỉ mỉ cho cậu nghe, tôi phải nói chuyện với Quách Tử trước đã, có chút chuyện hỏi anh ta.”

“Chuyện gì hả?”

“Chuyện buôn bán, nói ra thì cậu cũng không biết.”

Nói xong, đi đôi dép lê chạy ra khỏi phòng bếp.

Khương Tiểu Soái ăn no nê, cũng không định ăn nữa, rút ra một tờ khăn giấy lau miệng, quay đầu chợt thấy ánh mắt như đi săn mỗi quan sát cậu. Trì Sính ngửa mặt tựa vào trên ghế salon, đã nhìn chăm chăm Khương Tiểu Soái một thời gian, ánh mắt vô cùng thô bạo, làm cho toàn thân Khương Tiểu Soái không thoải mái.

“Nhìn tôi làm gì?” Khương Tiểu Soái sững sốt.

Trì Sính trầm giọng nói, “Cậu thật lẳng lơ.”

Khương Tiểu Soái tức giận đến khuôn mặt đều tái xanh, cậu ta không biết người nào đó bện cho cậu một lọn tóc thật sự hấp dẫn người khác, cho nên nghĩ câu này của Trì Sính là cố ý đùa cợt. Nhưng cậu không dám chửi thô tục, Trì Sính để cho cậu một bóng ma quá lớn, cho tới hôm nay trong lòng cậu ta cũng có vài phần kiêng kỵ ‘uy mãnh tiên sinh’.

Nín ngẹn rất lâu, Khương Tiểu Soái cuối cùng cũng buộc tội phun ra một câu.

“Không lẳng lơ bằng Đại Bảo nhà anh.”

Trì Sính lộ ra nụ cười rất đàn ông, sải bước rất nhanh đi đến trước mặt Khương Tiểu Soái, thân hình to lớn đem ánh sáng nửa căn phòng đều che lại. Hàm dưới siết chặt, như mũi dao sắc nhọn, gác ở trên cổ của Khương Tiểu Soái, làm cho cậu tự dưng khấn thề.

Có điều giọng của Trì Sính thật sự rất nhẹ nhàng tùy ý.

“Buổi tối cùng tôi ngủ đi.” (Phịch đê)

Khương Tiểu Soái đột nhiên bất ngờ, “Anh đùa gì thế?”

Tay của Trì Sính nhẹ nhàng gảy một cái lên nhúm tóc vểnh của Khương Tiểu Soái, khóe miệng nhếch lên rồi lại gảy gảy mấy cái trên cái bím tóc.

“Tôi so với Quách Tử mạnh mẽ hơn nhiều, có thể ‘thao’ cậu sướng hơn.”

Khuôn mặt Khương Tiểu Soái quẩn bách, muốn nhanh chóng cách xa cái người nhàm chán vô vị này. Kết quả vừa mới quay người đi, cánh tay đã bị ‘vuốt hổ’ của Trì Sính kẹp chặt. Muốn lớn tiếng kêu cứu, miệng lại bị bàn tay to còn lại của Trì Sính bịt kín, giống như con gà chết bị Trì Sính bế vào phòng của Trì Sính. (Sắp phịch..)

Bị ném lên giường một cái, Khương Tiểu Soái còn tự mình đa tình, thật sự cho rằng Trì Sính muốn đem cậu ta ‘làm’. Liều mạng giãy giữa một trận, mồ hôi hột chảy xuống ướt hết cả khuôn mặt đỏ bừng của cậu, lại càng đậm mỹ hơn nữa.

Cậu ta không giãy giữa thì không sao, càng giãy giữa như vậy, ánh mắt của Trì Sính nhìn cậu lại càng gay gắt hơn.

“Cậu như vậy, tôi thật sự muốn ‘thao’ cậu!” (Nhớ lại câu Ủy Ủy nói *Tôi chê anh bẩn*)

Nói xong, dựa vào cạnh bàn, châm một điếu thuốc, vừa hút vừa quan sát Khương Tiểu Soái. (Phịch đề..)

Khương Tiểu Soái lúc này mới biết Trì Sính đang đùa giỡn cậu ta, ảo não ngồi dậy, liếc mắt nhìn Trì Sính, tức giận hỏi, “Gọi tôi tới làm gì?” (Ảo não>> Em cũng muốn Tổng công đại nhân thao hả Soái..)

Trì Sính tỏ ra vẻ rất hứng thú, “Tâm sự một chút thôi, muốn biết hai cậu trước đây tính kế tôi thế nào?” (Thế không phịch hả?..)

“Đại Bảo không nói cho anh biết?”

“Nói đại khái, không nói tỉ mỉ.”

Nói đến chuyện này, Khương Tiểu Soái trong nháy mắt tinh thần liền tỉnh táo, phải nói rằng việc cậu dẫn Trì Sính này xem như là một kế hoạch thành công nhất trong cuộc đời Khương Tiểu Soái, lại không hề tổn hại cái gì. Chẳng những ‘nhặt được’ một đồ đệ kẻ đỡ hơi rồi huấn luyện thành nhân tài, lại còn thuận tiện vợ được ông xã đa tài giỏi giang còn biết tự tay làm bao nhiêu món ngon cho cậu, cuộc sống của cậu từ đó đã lần nữa tìm được hạnh phúc đích thực.

Cho nên, từng việc một cậu ta đều nhớ rất rõ ràng, đặc biệt vui lòng chia sẻ thành công của cậu ta với người khác.

Trì Sính hỏi, “Cậu ấy chửi tôi nhiều không?”

Khương Tiểu Soái gật đầu, “Ừm, mỗi ngày đều chửi, chửi anh Trì đầu trọc này, Trì đầu trọc kia. Chỉ cần nhắc tới anh, gương mặt cậu ấy lập tức dài gấp ba lần.”

Trì Sính giống như thấy Ngô Sở Ủy trước đây mặc quần hoa thủng lỗ chỗ ngồi ở trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn căng lên trừng mắt cắn nhai nhai cùng Khương Tiểu Soái to nhỏ kể khổ, khóe miệng chợt hiện lên một nụ cười yếu ớt.

“Anh có biết không, ngay từ đầu cậu ấy rất không có tiền đồ, mới nắm tay anh một cái mà kích động như điên. Nhìn anh nghịch ‘súng’ ngay hôm sau phát sốt ba mươi chín độ rưỡi, tôi hỏi cậu ấy anh đã làm gì mà đến mức như thế, hóa ra chỉ chuyện cõn con như thế.”

Khương Tiểu Soái không biết, cậu ta chỉ kể lại mấy việc vợ vẫn đào tạo đệ tử của mình, lại rất nghiêm túc nói, nhưng Trì Sính nghe được lại vô cùng hăng hái như xem một bộ phim vô cùng hấp dẫn.

“Bắt đầu từ khi nào cậu ấy thích tôi?” Đây là vấn đề Trì Sính quan tâm nhất.

Khương Tiểu Soái cẩn thận suy nghĩ một chút, “Nếu tôi đoán không nhầm hẳn là rất sớm đã động tâm với anh, nhưng mà da mặt mỏng không chịu thừa nhận, vẫn lấy Nhạc Duyệt ra làm cái cớ. Mà này, sao anh không trực tiếp đi hỏi Đại Ủy hử?”

“Tôi làm sao có thể hỏi cậu ấy cái này hử?” Giọng nói của Trì Sính rất thản nhiên.

Khương Tiểu Soái không hiểu, “Anh hỏi tôi thì được làm sao lại không hỏi cậu ấy được hử?”

Trì Sính trực tiếp đem tàn thuốc trong tay ném tới trên nhúm tóc xoăn của Khương Tiểu Soái, giọng uy hiếp, “Đừng nói không thể hỏi cậu ấy, đến chuyện tôi hỏi cậu về vấn đề này, nếu cậu dám nói ra, tôi lập tức nhổ toàn bộ lông trên người cậu không sót một cọng nào.”

Khương Tiểu Soái theo bản năng lập tức kẹp chặt chân, trong lòng âm thầm chửi bới hai câu: Rõ ràng bản thân quan tâm, còn ngoan cố không chịu biểu hiện ra ngoài. Giả bộ thoải mái cái beep* gì? Chẳng qua anh vừa thấy ánh mắt Đại Bảo liền lập tức trở nên ngu ngốc.....

Đang nghĩ ngợi, Trì Sính lại thuận miệng hỏi một câu.

“Cậu và Đại Bảo làm sao mà quen biết?”

Khương Tiểu Soái cười lạnh một tiếng, “Anh nói xem quen biết thế nào? Năm lần bảy lượt dùng cục gạch đập vào đầu, lần nào cũng đến đây để tôi chữa cho, cứ liên tục như thế thì ai lại không nhớ được hả?”

“Chỉ vì muốn luyện thiết đầu công?” Trì Sính hỏi.

Khương Tiểu Soái nghe nói như thế, đôi mắt ngay lập tức nheo lại, sâu kín quét về phía Trì Sính. (Âm mưu)

“Không ngờ anh như vậy lại không biết vì sao cậu ấy lấy gạch đập vào đầu hả?”

Trì Sính nói nói, “Tôi làm sao mà biết? Cậu ấy cũng chưa nói qua.”

Cơ hội trả thù tới!

Khương Tiểu Soái lập tức đem chuyện Ngô Sở Ủy yêu mối tình đầu Nhạc Duyệt thẩm thiết như thế nào, vì cô ta mà dùng gạch đập đầu ra sao, rồi cố tình thêm mắm thêm muối hăng hái sôi nổi đem chuyện tình ‘Cảm động’ của Ngô Sở Ủy kể cho Trì Sính nghe.

Sắc mặt của Trì Sính không có biến hóa gì lớn, thực tế trong ánh mắt cũng không rõ tâm tư gì.

Vừa mới nghe được chuyện trước đây, nào là Đại Bảo lúng túng kích động muốn tách anh khỏi Nhạc Duyệt, Trì Sính thấy vô cùng vui vẻ, sau khi nhận cuộc điện thoại ‘Tôi muốn thao anh’ giống như phát điên.....Nhưng hiện tại toàn bộ hình ảnh đáng yêu của cậu ấy đã quên sạch, chỉ còn lại một hình ảnh Ngô Sở Ủy anh dũng liều chết để đạt được mục đích.

“Được rồi, nhớ kỹ những lời của tôi nói với cậu, đi ra ngoài đi.” Trì Sính ra lệnh tiễn khách.

Khương Tiểu Soái đứng lên, tàn thuốc từ trên đầu rớt xuống, lúc này mới nhớ tới vừa rồi Trì Sính ném một tàn thuốc lên đầu cậu. Lại đem bàn tay đưa lên, muốn phỉ phỉ tàn thuốc lá lưu lại ở phía trên, kết quả sờ thấy một đồ vật không biết là cái gì.

Thần sắc của Khương Tiểu Soái cứng đờ, cấp tốc chạy vào phòng vệ sinh.

Nhìn vào gương sững sốt chừng một phút đồng hồ, nhớ tới ngày hôm nay ai cũng nhìn cậu với ánh mắt khác thường, nhớ tới câu trêu chọc của Ngô Sở Ủy, nhớ tới Trì Sính đùa cợt.....

Khương Tiểu Soái vận âm lượng hết cỡ gào thét một câu.

“Quách Thành Vũ, tôi thao ông nội anh!!!!!!”

.....

Ngô Sở Ủy về đến phòng, thấy Trì Sính mặt âm u ngửa ra tựa vào trên ghế salon, trong tay nghịch một cái bật lửa, giống như ngay lập tức muốn đem mình đốt cháy.

“Làm sao vậy?” Ngô Sở Ủy thăm dò hỏi.

Trì Sính không lên tiếng.

Ngô Sở Ủy cho rằng Trì Sính để tâm việc cậu và Quách Thành Vũ trò chuyện lâu như vậy vội vã giải thích, “Tôi với Quách Tử nói chuyện đứng đắn.”

Trì Sính trầm mặc hơn nửa ngày mới liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy, giọng ra lệnh một ngón tay chỉ vào đùi mình.

“Cậu qua đây, ngồi xuống đây.”

Ngô Sở Ủy dấy đưa một lúc mới ngồi lên, ánh mắt rất lảng lơ nhìn Trì Sính, nói, “Cái kia trước khi chơi trò tình thú nói cho tôi nghe, đừng cho tôi bắt ngờ.”

Chơi trò tình thú? Hai hàng lông mày của Trì Sính nheo lại một cái, bàn tay to hung hăng vỗ trên trán của Ngô Sở Ủy một cái.

Đầu Ngô Sở Ủy chấn động mạnh, lúc này đầu quay sang Trì Sính nhìn với ánh mắt căm giận.

“Anh làm sao lại đánh tôi?”

Làm sao? Trì Sính lại một cái tát nữa đánh lên trán của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy nhe răng nhếch miệng, tiếng mắng còn không có kịp tuôn ra, liên tiếp hai ba cái tát lên cái trán của cậu. Ngô Sở Ủy muốn giãy giụa lại bị Trì Sính ấn gắt gao, không đánh vào chỗ nào khác, chỉ đánh lên trán, mà đánh cho Ngô Sở Ủy gào khóc kêu la.

Trì Sính nhe răng cười nhẹ, “Không nhìn ra đó, cậu còn có loại tình cảm đó!”

“Việc đó và tình cảm có quan hệ gì?”

Vừa mới nói xong, lại bị một cái tát đánh lên trán.

277. Chương 277 - Thao

Ngô Sở Ủy bị Trì Sính ức hiếp một trận sau đó mới thông suốt vấn đề, bực bội từ trong phòng đi ra ngoài, vừa đúng lúc gặp Khương Tiểu Soái xanh mặt lao ra. Hai người gặp nhau ở hành lang, đồng thời gào lên một tiếng THAO.

“Cậu thao cái gì hả?” Ngô Sở Ủy hỏi Khương Tiểu Soái.

“Cậu bảo tôi thao cái gì?” Khương Tiểu Soái đập một cái lên ngực Ngô Sở Ủy, “Cậu đó, rõ ràng thấy Quách Tử bím tóc cho tôi còn không nói cho tôi biết hả? Cứ như thế trơ mắt nhìn sư phụ cậu đeo cái kiểu tóc này đi khắp nơi để người ta cười đến mất mặt xấu hổ?”

Ngô Sở Ủy cười xấu xa hai tiếng, “Bình thường mấy cái nhúm tóc xoắn của cậu cuộn trái cuộn phải, căn bản tôi không thể nhìn thấy cái bím tóc nhỏ đó.”

“Cậu, cậu câm miệng cho tôi.!” Khương Tiểu Soái cãi vã.

Ngô Sở Ủy vỗ vỗ vai Khương Tiểu Soái khuyên nhủ dụ dỗ nói, “Tôi là nhìn đẹp, mới không nỡ nhắc nhở cậu.”

“Bớt giả bộ! !”

Mặc dù nói ngang ngược, trong lòng Khương Tiểu Soái bực bội cũng giảm hơn phân nửa. Nhớ tới vừa rồi Ngô Sở Ủy cũng mắng một tiếng ‘thao’, thế là mở miệng quay sang cậu ta hỏi, “Cậu ‘thao’ cái gì?”

Ngô Sở Ủy cố ý đem đầu hướng về phía cửa nói lớn tiếng.

“Thao Trì Sính!”

Khương Tiểu Soái cười khúc khích vui hơn một chút, “Cậu ‘thao’ anh ta thì vào phòng mà ‘thao’ đi, đứng ở nơi này cho ai ‘thao’ đây?”

Ngô Sở Ủy đen mặt không nói lên lời.

Khương Tiểu Soái lúc này mới phát hiện trán Ngô Sở Ủy hơi đỏ, lấy tay sờ một cái, giỏi thật, thật là nóng. Nhịn không được nhìn Ngô Sở Ủy hỏi, “Trán cậu bị làm sao vậy?”

Ngô Sở Ủy tức giận nói, “Chân lừa đánh!”

Khương Tiểu Soái dánh vè giả bộ tức giận bắt bình, “Trì Sính lại đánh cậu? Tôi khinh~! Không muốn sống hả? Cậu chờ.....”

Vừa mới vén tay áo lên, cách đó không xa cửa phòng mở ra, Trì Sính chân trần đi ra, chân đi nhẹ một chút âm thanh cũng không có, lại làm cho ngực Khương Tiểu Soái run run lên. Ông tay áo vừa mới vén lên ngay lập tức vén xuống ngay ngắn, ánh mắt liếc sang chỗ khác né tránh, cuối cùng xê người gần vào cửa phòng Quách Thành Vũ, dự định nếu tình huống bất trắc liền mở cửa xông vào ăn vạ.

Trì Sính liếc mắt thản nhiên nhìn Khương Tiểu Soái, cũng không nói bất cứ cái gì, trực tiếp đi vào phòng Quách Thành Vũ.

Khương Tiểu Soái thở phào một cái, thấy Ngô Sở Ủy nhìn cậu ta, lại đem ống tay áo vén lên. Kết quả, còn chưa lên tiếng liền bị Ngô Sở Ủy ôm lấy cổ, kéo cậu ta vào phòng ngủ của mình và Trì Sính.

“Không có khả năng thì đừng giả bộ, cả người cậu chỉ có cái miệng là có tác dụng.”

.....

Trì Sính vào phòng ngủ của Quách Thành Vũ, không thấy cậu ta đâu, lại đi đi sang phòng bếp, thấy Quách Thành Vũ đang ở bên cạnh cái lò nướng làm cái gì đó.

“Nướng cái gì đây?” Trì Sính thuận miệng vừa hỏi.

Quách Thành Vũ nói, “Bánh pudding vani, bánh Muffin chocolate, bánh Ladoo sữa dừa.”

Cánh tay của Trì Sính ôm lấy cổ của Quách Thành Vũ, cầm đặt trên bả vai của anh ta, răng hàm mài mài, khóe miệng nhếch lên cười nói, “Đại Bảo nếu có tay nghề của cậu thì tốt quá.”

(Lấy Quách đi lấy Ủy làm gề..)

Quách Thành Vũ cười lạnh một tiếng, “Không có tay nghề này cậu còn thích đến muốn chết, nếu mà lại biết nấu ăn ngon nữa, không phải ngày nào cậu cũng đặt trong chảo ôm không thả ra hay sao?”

“Thích?” Trì Sính hơi nhếch lông mày lên một cái, “Là cậu chưa thấy qua lúc cậu ấy bực bội.”

Quách Thành Vũ hết sức chuyên chú mà đem món điểm tâm ngọt đặt vào trên kệ nướng, sau đó đóng cửa lò nướng, bê lò nướng đi ra ngoài.

Trì Sính hỏi, “Bê đi đâu?”

“Phòng ngủ.”

“Bê đến phòng ngủ làm gì?” Trì Sính buồn bực, “Không phải phòng bếp cũng có ổ cắm hay sao?”

Quách Thành Vũ cười mà như không cười, “Đặt ở phòng ngủ nướng, lát nữa Khương Tiểu Soái ngủ thấy mùi thơm liền chạy về.”

“Chiều này không tệ.” Trì Sính trêu nói, “Lần sau cũng làm cho tôi một ít, tôi cũng để ở trong phòng ngủ nướng.”

“Cần gì phải thế, chính tay tôi thay cậu dỗ vào luôn? Có cần tôi thuận tiện thay cậu ‘thao’ hay không?”

Trì Sính nhe răng cười, đâm một cú đến mang theo gió rít. Tay của Quách Thành Vũ chắc nịch ngăn được, năm ngón tay tóm lại cú đâm sau đó mạnh mẽ kéo một cái, hai người cùng nhau ngã xuống salon.

Sau đó, Trì Sính trầm mặc rút một điếu thuốc, thân thể ngã sang nửa như đẩy nửa dựa vào người Quách Thành Vũ, thở dài một cái.

“Trong lòng ngọt ngào đến phát hoảng.”

Quách Thành Vũ quay đầu hỏi, “Làm sao vậy?”

“Hôm nay Đại Bảo theo tôi về nhà, ba mẹ tôi rõ ràng không hề nói gì, sắc mặt che giấu vẻ không vui, càng suy nghĩ trong lòng càng cảm thấy không thoải mái. Bốn người ăn, súp vậy cá chỉ có ba phần, lại quên một mình cậu ấy.”

“Chuyện như vậy mà cậu còn phải nói nữa hả.” Quách Thành Vũ cũng phát sầu theo, “Dù sao cũng là ba mẹ cậu, có thể làm được như vậy đã là tốt lắm rồi, họ cũng không quá đáng lắm. Nói thật là, tôi cũng không dám tưởng tượng sau này Soái Soái bị ba mẹ tôi xem thường thành cái dạng gì. Đại Bảo nhà cậu cũng không tồi, chịu nắng chịu mưa, nếu mà là Soái Soái da mặt mỏng, không thể chịu quá được ba câu xác định đã leo cửa sổ mà chạy rồi.”

Trì Sính nghe không vừa tai, “Cái gì mà chịu mắng chịu chửi hả? Cậu làm sao mà thấy trên đường về cậu ấy ủ rũ thế nào, rất đáng thương.” (Thế thì đối với Ủy tốt tốt một tý ba ba.. cho ăn no CỰ LONG đi.. là hết tội nghiệp)

Quách Thành Vũ dường như đã nhìn ra tương lai sau này, tâm tình đột nhiên có vài phần nặng nề khó chịu.

Kết quả, Trì Sính chuyển đề tài câu chuyện, lại nói một câu, “Người đáng thương ắt có chỗ đáng trách.”

Quách Thành Vũ quét anh ta nhìn hẩn một cái, “Cậu hôm nay làm sao thế hả? Một hồi yêu thương một lúc sau lại bực bội tức giận, một hồi đáng thương lúc sau lại đáng trách.”

Trì Sính vốn định ngửa cổ tựa vào ghế salon, lời này vừa ngừng, cơ thể lại nghiêng về trước, hai cánh tay khoát lên trên đầu gối. Yên lặng nhìn chăm chú sàn nhà mấy giây, sau đó quay đầu nhìn Quách Thành Vũ.

“Cậu nó xem con Bitch Nhạc Duyệt kia, mấy trăm người ‘thao’ qua, con lẳng lơ đó có cái gì đáng để cho Đại Bảo vì nó không sợ chết?” (tiền B=Bitch)

Khóe miệng Quách Thành Vũ nhếch lên, “Chuyện này không phải là đã lâu rồi hay sao? Cậu vẫn còn nhắc đến!”

Chân trái của Trì Sính dẫm đạp xuống nền đất một cái, cả vùng đất đều rung rung lên. (Điều)

“Tôi nghĩ tới cậu ấy cùng con đó ngủ với nhau, còn đem JJ đâm vào trong cơ thể nó mà chơi, tôi bực bội vô cùng.”

Giọng Quách Thành Vũ đùa giỡn, “Cậu không phải cũng đâm qua hay sao? Hơn nữa cậu ta cũng chỉ chơi một người, cậu chơi bao nhiêu người rồi? Tôi nhắc nhở cậu, cậu cũng đừng ngu mà chui vào ngõ cụt này, kết quả đui lý nhất định là cậu.”

Trì Sính hít thở một mấy hơi, sau đó gân xanh nổi lên trên trán cũng dần dần chìm xuống phía dưới.

“Tôi cũng chỉ là muốn nói chuyện với cậu một chút, cho lòng thoải mái, cậu nghĩ tôi thật sự vì chuyện này mà chiến tranh lạnh cùng cậu ấy hả?”

Quách Thành Vũ vỗ vai Trì Sính nói, “Tôi đoán cậu cũng không ngu đến như vậy, bây giờ căn bản không cần phải quan tâm đến cô ta. Cậu đừng quên, ‘Vương đại thiên tử’ Uông Trầm đang đóng quân ở đây, nhất định phải cẩn thận, đừng để ngày nào đó để cho cậu ta bị nhét vào trong vali vận chuyển qua nước ngoài.”

Giọng của Trì Sính lạnh lẽo vù vù đáp lại, “Nước ngoài? Bước được ba bước tôi lập tức ‘tháo khớp đùi’ cậu ta.”

Quách Thành Vũ chỉ cười không nói.

Trì Sính trầm mặc nửa ngày, khuôn mặt lạnh cứng cũng dần dần dịu đi một chút.

“Thằng nhóc này chắc chắn rất nhớ nhà, hay là trước mắt mua lại ngôi nhà cũ của ba mẹ cậu ấy lại.”

“Cần tiền hay không? Tôi cho cậu.” Quách Thành Vũ nói.

Trì Sính lắc đầu, “Không cần, tôi đã có biện pháp.”

“Cậu có biện pháp gì hả? Cậu bây giờ một đồng không có, ba người bên kia lại đang chèn ép cậu.”

Trì Sính hung ác nắm lấy gáy Quách Thành Vũ, nói, “Cho tôi mượn xe thể thao dùng một chút.”

Quách Thành Vũ hí mắt hỏi, “Để làm gì?”

“Đua, đánh bạc.” (Đi bảo đó.)

.....

Bên kia Ngô Sở Ủy còn đang cùng Khương Tiểu Soái càu nhàu.

“Anh ta đó, nhất định là không vui khi tôi ức hiếp tên quần giáo kia! Tôi đã sớm nhìn ra, lúc chúng tôi cũng ngồi ăn cơm, anh ta nhìn tôi nhẵn nhớt!”

Về phần vì sao trán Ngô Sở Ủy bị đánh, Khương Tiểu Soái trong lòng rõ như gương, thế nhưng cậu ta không nói.

“Ôi mẹ ơi! Tôi ngửi thấy mùi thơm là sao nhỉ?” Ngô Sở Ủy hít mũi một cái.

Khương Tiểu Soái sớm đã nóng ruột cả nửa ngày, chính là tìm không được một cái lý do về phòng.

Nghe Ngô Sở Ủy vừa nói như vậy, Khương Tiểu Soái ho nhẹ vài tiếng, làm ra vẻ không thèm để ý nói, “Quách Tử vừa làm một chút điểm tâm bị cháy hết, chả có gì ăn được, mình cứ tiếp tục nói chuyện đi.”

Ngô Sở Ủy nói, “Nói chuyện lâu như vậy rồi, tôi thấy đói bụng.” Đi, đi với tôi xem một chút.”

Khương Tiểu Soái vờ vĩnh mà từ chối, “Muốn đi cậu đi mà đi, tôi không đi.”

“Cậu không đi, tôi sợ Quách Tử không để cho tôi ăn! !”

“.....”

” Đi thôi, cầu xin cậu đó.”

“.....” (Tốt nhất Ủy ơi em tự đi ăn hết bánh đi.. cho Soái tiếc)

“Sư phụ, vì cái dạ dày của tôi, cậu tạm thời buông thù hận đi! ~”

Khương Tiểu Soái giả bộ khó chịu, đứng dậy phủi mông một cái, “Được rồi, tôi đây vì cậu cố gắng trở về một chuyến.”

Kết quả, sau khi ra ngoài, Khương Tiểu Soái bước chân không tự chủ còn đi nhanh hơn, sau đó là người đầu tiên đi vào phòng.

Quách Thành Vũ nhìn Trì Sính khiêu khích nói, “Nhìn thấy không? Tôi nói cái gì đấy nhỉ.....”

Trì Sính đứng dậy đi ra ngoài, kết quả lúc đi cách cửa còn có hai bước, Ngô Sở Ủy cũng thò đầu vào dò xét.

“Cậu chạy tới đây làm gì?” Giọng nói của Trì Sính cứng rắn lạnh lùng hỏi.

Ngô Sở Ủy chép miệng, “Tôi cũng ngửi thấy mùi thơm.”

Trì Sính giả vờ giận nói, “Ngửi thấy mùi cũng kìm nén lại, là cho cậu ăn hay sao? Cậu còn chạy sang đây!”

“Anh quản được hay sao? Ông đây thích vậy!”

Ngô Sở Ủy lườm Trì Sính một cái, ngoáy mông đi tới bên cạnh lò nướng.

“A, ngửi thật là thơm!”

“Oa, ăn càng thơm ngon.!”

“Quách Tử tay nghề này của anh thực sự là rất tuyệt!”

“....”

Ngô Sở Ủy vừa ăn vừa lăm mồm, không ý thức đã ăn hết hơn mười cái bánh lót bụng. Khương Tiểu Soái liếc mắt nhìn Ngô Sở Ủy, sâu kín nhắc nhở, “Tôi nói này, vừa phải thôi, buổi tối ăn nhiều đồ ngọt không tiêu hóa được đâu.”

“Ăn một cái cuối cùng thôi!”

Ngô Sở Ủy nói xong, tay đưa về phía lò nướng, nhìn thì là cầm một cái, kết quả trong lò nướng thiếu bốn cái.

Khương Tiểu Soái lập tức kêu lên.

“Này, cậu đó, thực sự là chiếm tiện nghi của tôi! Ăn xong rồi còn không chịu, còn muốn khuôn vác đồ đạc nhà tôi đi nữa hả? Quách Tử mau tới đây, tên nhóc này lại muốn lấy đồ đạc nhà chúng ta!”

Quách Thành Vũ cố ý ở phòng vệ sinh một lúc mới chịu ra ngoài, Ngô Sở Ủy đã vung vẩy chạy đi.

Khương Tiểu Soái hầm hừ nói, “Cậu ta nhất định là gói đem cho Trì Sính rồi, miệng thì mắng chửi, nhưng lại lo lắng hơn ai hết! Đúng là nòi nào úp vung đó!”

278. Chương 278 - Thưởng Cúc

Sau khi Ngô Sở Ủy trở lại phòng, đem ba miếng điểm tâm đặt ở trong học tử bàn, xoay người đang định đi vào phòng tắm. Vừa mới muốn đi vào, cảm giác được phía sau một luồng gió lạnh nguy hiểm, vèo một cái quay người lại, ánh mắt bén nhọn đảo qua người Trì Sính.

“Đi ra ngoài! Tôi không thể cùng tắm với anh!”

Nói xong, ầm một cái đóng cửa lại.

Không bao lâu, Ngô Sở Ủy phát hiện không cầm theo quần lót sạch, lại mở cửa đi ra ngoài. Kết quả vừa lúc bắt được Trì Sính đang ở đó ăn điểm tâm, lúc này hai hàng lông mày trợn lên, găm lên quát một tiếng.

“Ai cho anh ăn? Để xuống! !”

Trì Sính liếc xéo Ngô Sở Ủy một cái, “Không phải cầm về cho tôi hay sao?”

“Tôi giữ lại để mình ăn.”

Trì Sính lại hỏi, “Thật sự không cho tôi ăn?”

“Không phải!”

Trì Sính trực tiếp cầm lấy hai miếng điểm tâm, mạnh mẽ nhét vào trong miệng của Ngô Sở Ủy. “VẬY CẬU ẲN ĐI!”

Ngô Sở Ủy mặt căng chặt khó chịu đi vào phòng tắm, ngoài miệng hùng hùng hổ hổ trong lòng lại cảm thấy không vui.

Thế là, chờ Ngô Sở Ủy tắm xong, Trì Sính đi vào phòng tắm, Ngô Sở Ủy lại len lén chạy ra ngoài.

Cửa phòng Quách Thành Vũ mở ra, Ngô Sở Ủy ngó đầu vào dò xét. Nhìn trái nhìn phải một chút, xác định không có ai, sau đó mới rón ra rón rén đi vào.

Kết quả, vừa mới đưa tay luôn vào lò nướng, cổ tay đã bị người nắm lấy.

Quay đầu thấy Quách Thành Vũ cười nhẹ nhàng, nhin không được bất ngờ.

“Anh từ đâu ra vậy?”

Vừa mới hỏi xong, chợt nghe phòng tắm truyền đến tiếng Khương Tiểu Soái chát vắn, “Quách Tử, ai tới phòng chúng ta?”

Bàn tay Ngô Sở Ủy chấp lại, lông mày nháy một cái, đôi mắt to tròn sáng biếc chớp chớp như con mèo con, đáng thương tội nghiệp mà nhìn Quách Thành Vũ chấp tay cầu xin. Về mặt Quách Thành Vũ hơi cứng lại, tim hơi tê dại đi một chút, Trì Sính huấn luyện thật không sai, thủ đoạn vô cùng đáng yêu.

Quay sang phòng tắm nói, “Lý Vượng mang đồ tới cho tôi!”

“À, làm tôi sợ muốn chết, tôi tưởng Đại Ủy qua!”

Ngô Sở Ủy cười gian một tiếng, chọn lấy mấy miếng điểm tâm, vui vẻ đi ra ngoài.

Trì Sính tắm rửa xong đi ra, thấy trên mặt tử đầu giường có thêm hai miếng điểm tâm, cùng với hai miếng mình nhét vào trong miệng Ngô Sở Ủy giống nhau như đúc. Ngô Sở Ủy như một người không có chuyện gì xảy ra, nằm lỳ ở trên giường nghịch điện thoại di động, chân thẳng tắp mãn nguyện giang ra, cặp mông sần chắc vênh lên căng tròn, lóe lên hào quang mê người.

Thân thể Trì Sính còn lấm tấm nước bước lên giường, hơn nữa còn nằm ở trên người Ngô Sở Ủy, bấp tay sẵn chắc gợn cảm vây quanh hông cậu, nước trên tóc nhỏ xuống khuôn mặt của Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy lập tức lộ ra vẻ mặt chán ghét, cánh tay dùng sức đánh lên ngực Trì Sính, muốn từ trong ngực của anh vùng ra. Kết quả lại giống như con khỉ nhỏ bé bị Trì Sính ôm ở trong ngực, hai cổ tay đều bị nắm lấy, hoàn toàn không thể động đậy.

“Cách tôi xa một chút!” Ngô Sở Ủy nói. (Con gái nói có là không..)

Trì Sính hoàn toàn không để ý cậu ta ghét, vẫn cúi đầu tiến đến gáy của Ngô Sở Ủy, đem miệng đầy hơi nóng phun vào trong cổ áo rộng của cậu.

“Anh có biết xấu hổ hay không hả?” Ngô Sở Ủy tức giận nói, “Mới vừa rồi còn vì tên quản giáo đó đánh tôi như vậy, bây giờ lại mặt dày dính lên.....”

Trì Sính không lên tiếng, bình tĩnh nhìn chăm chú vào Ngô Sở Ủy, quan sát biến hóa trên vẻ mặt của cậu.

Kỳ thực Ngô Sở Ủy một mực chờ Trì Sính giải thích, giải thích anh ta không phải bởi vì tên quản giáo mà đánh lên trán cậu như vậy. Kết quả chờ thật lâu, Trì Sính một chút cũng không có ý định chịu giải thích, trên gương mặt của Ngô Sở Ủy càng lúc càng bức bối, tụ thành một quả cầu tức giận, cuối cùng giọng ồm ồm như một quả pháo nổ, nổ tung.

“Khốn kiếp! Đéo cần ôm tôi! Ông đây chán ghét anh!”

Trì Sính bị một tiếng mắng này của Ngô Sở Ủy chọc cho nhe răng cười hai tiếng.

Ngô Sở Ủy vừa nhìn Trì Sính cười, ngọn lửa trong lòng càng mạnh mẽ bùng lên, liên tục thô bạo chửi vài câu thô tục.

Trì Sính không hề tự giác, còn đem môi áp lên bên tai Ngô Sở Ủy, sâu kín nói, “Tôi chính là không vui khi cậu ức hiếp Cổ Thân, người ta đối với tôi thật tốt mà! Kỳ thực, tôi không muốn từ trại tạm giam đi ra ngoài, muốn ở lại làm bạn cùng quản giáo đẹp trai, còn có phạm nhân ti tiện rửa chân cho, cuộc sống rất sung sướng!” (Ấn đập)

Ngô Sở Ủy ngay cả ham muốn mắng chửi cũng đều không có, mặt trầm xuống không phản ứng lại Trì Sính.

Trì Sính lại tiếp tục trêu chọc cậu ta, “Sau này cậu cũng rửa chân cho tôi đi, giả bộ làm một hầu nam quý trên mặt đất, vừa dùng ánh mắt ti tiện nhìn tôi vừa gọi tôi là lão gia.....”

Ngô Sở Ủy vừa nghĩ những ngày vừa rồi mình thấp thỏm lo cho Trì Sính, rất sợ anh ta chịu khổ chịu tội, kết quả vậy mà người ta lại ung dung thoải mái. Càng nghĩ càng thấy khó chịu, không biết trong lòng nổi lên loại tư vị gì. Càng nghĩ càng thấy ủy khuất, nửa cái đầu đều rúc xuống đệm.

Trì Sính đem mặt của Ngô Sở Ủy từ đệm ‘kéo’ ra, thấy khóe mắt cậu ta ướt, trong lòng bỗng chốc lộp bộp rung động.

“Cậu làm sao lại không chịu được một chút trêu đùa như thế hả?”

Nói xong, bàn tay to quét một vòng xung quanh viền mắt của Ngô Sở Ủy. Thấy sắc mặt Ngô Sở Ủy vẫn buồn bức, trong nụ cười lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng chút đau lòng.

“Chồng cậu đùa với cậu thôi mà, không thật sự để cho cậu rửa chân.”

Ngô Sở Ủy vẫn cứ nghiêng đầu không nhìn anh.

Trì Sính mạnh mẽ đem đầu Ngô Sở Ủy vặn qua, giọng ra lệnh nói, “Nghe lời, không được xù mặt với tôi.”

Nói hồi lâu vẫn không có động tĩnh.

Cuối cùng ép Trì Sính phải mở miệng một câu.

“Trước đây người ta năm lần bảy lượt làm tổn thương cậu, cậu còn lấy gạch đập vào đầu! Bây giờ tôi chỉ đùa với cậu, cậu liền ném khuôn mặt thối này này cho tôi à?”

Cục gạch?..... Trán?..... Ngô Sở Ủy hoàn toàn hiểu ra, rốt cuộc biết vì sao Trì Sính nổi giận lạ lùng như vậy, não loạn nửa ngày là có người xúi giục anh ta.

Nghĩ như vậy, Ngô Sở Ủy trong nháy mắt tâm tình thoải mái hơn, cầm điện thoại di động lên tiếp tục chơi.

“Xem gì vậy?” Trì Sính đem cầm đặt ở hõm vai Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy lạnh nhạt nói, “Tin tức.”

“Có tin gì tốt hay sao?” Cho tôi đọc một cái nào.”

“Không có.”

Trì Sính cầm hai cổ tay Ngô Sở Ủy kéo qua, bản thân nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động, lầm bầm nói, “Hôm nay là lập thu hả.....”

“Lập thu thì làm sao?” Ngô Sở Ủy hừ một tiếng, Lập thu sao vẫn nóng như vậy nhỉ?”

Trì Sính ngậm vành tai Ngô Sở Ủy hỏi, “Biết lập thu cần làm việc quan trọng gì không?”

Ngô Sở Ủy nói, “Làm vằn thắn ăn!”

“Cậu chỉ biết ăn thôi!”

“Vốn là như thế!” Ngô Sở Ủy không phục, “Trước đây vừa đến lập thu mẹ tôi liền làm vằn thắn cho tôi ăn!”

Trì Sính yên lặng nhìn cậu, không nói lời nào.

“Vậy anh nói xem cần làm việc quan trọng gì?” Ngô Sở Ủy hỏi.

“Thưởng cúc.”

“Thưởng cúc?” Thưởng cúc thì có liên quan gì đến tôi, chúng ta cũng không có.....”

Nói được nửa câu, Ngô Sở Ủy đột nhiên nói không được nữa, trong lúc mơ hồ liền có dự cảm bất thường. Mắt to tròn chậm rãi chuyển tới Trì Sính bên cạnh, thấy ánh mắt anh ta như lang sói mãnh hổ, lập tức như sắp chết giãy giụa.

Ánh mắt Trì Sính từ tay cậu di chuyển lên mặt Ngô Sở Ủy, giọng hạ lưu, “Để ta tới xem, năm nay tiểu cúc có nở xinh tươi kiều diễm như năm ngoái không nào?”

“Cút, anh bỏ tay ra! A.. a a..... Đừng tụt quần tôi.....”

Thưởng ‘CÚC’ xong, lại ăn một miếng điểm tâm nhỏ, cuộc sống này quả thực quá ngọt!

.....

Ngày hôm sau, vừa mới rạng sáng, Trì Sính liền đi ra ngoài.

Liên lạc với chủ hộ bây giờ của căn nhà của ba mẹ Ngô Sở Ủy, người đàn ông trung niên mập lùn kia. Lúc hai người gặp mặt, người đàn ông trung niên chìa ra ba ngón tay, trực tiếp khỏi phải tính toán nhiều với Trì Sính.

“Ít hơn đây không bán.”

Trì Sính thản nhiên hỏi, “Ông mua bao nhiêu tiền?”

“Cậu không cần quan tâm tôi mua bao nhiêu tiền, cứ là số này, thiếu một đồng cũng không bán!”

Giọng người đàn ông trung niên rất quả quyết, lúc Ngô Sở Ủy bán nhà ông cũng đã nhận ra, Ngô Sở Ủy là người có tiền, nhất định là cần tiền gấp mới đem căn nhà này bán đi. Giống như loại gạch ngói cũ của ngôi nhà này, chứa đựng rất nhiều hồi ức, đây là tài sản vô giá, bất kể là bao nhiêu cũng sẽ quay lại chuộc.

Cho nên ông ta một chút cũng không hề lo lắng Trì Sính từ chối.

“Ba triệu tệ cũng được, điều kiện tiên quyết là tất cả đồ đạc trong phòng không được thiếu một cái nào.” Trì Sính nói.

Sắc mặt người đàn ông trung niên thay đổi, một hồi sau mới mở miệng nói, “Cậu yên tâm, từ lúc tôi mua căn nhà này, chỉ đi vào một lần, căn bản không động vào đồ đạc bên trong... !”

“Vậy thì tốt rồi.”

Trì Sính nói xong, đi nhanh đến bên xe của mình.

Ô tô chạy đến một quán rượu, Cương Tử đang ở đó đợi cậu, Trì Sính dừng xe lại, trao đổi chìa khóa xe với cậu ta.

“Có cần tôi đi theo cậu hay không?” Cương Tử hỏi.

Trì Sính nói không cần, liền lên chiếc xe Lamborghini của Quách Thành Vũ đã được độ lại.

Ở trên cao tốc thử chạy một đoạn, tiếng nổ trầm thấp, mạnh mẽ khỏe khoắn, nghe như sấm, bao nhiêu áp lực buồn khổ các loại tâm tư đều nhanh chóng giảm bớt!

Anh và Quách Thành Vũ đều là dân đua xe, những năm trước đây bình thường tham gia tất cả các giải lớn nhỏ, các thể loại đánh cược, đủ loại tiền cược. Sau đó theo tuổi tác tăng lên, rất nhiều người đều lui về không còn chơi nữa, hai người bọn họ cũng rất ít tham dự loại trò chơi này. Mặc dù như vậy, Quách Thành Vũ vẫn vô cùng thích thú độ xe, gần như mỗi một chiếc xe đều được anh ta độ đồ tốt nhất cho nó.

Mười một giờ đêm, Trì Sính nhận được điện thoại, sau đó lái xe thẳng đến vùng ngoại thành, dọc theo đường vành núi chạy lên đỉnh.

279. Chương 279 - Bởi Vì Tôi Thích Đàn Ông Là Cậu!

Một khu đất bằng phẳng trên đỉnh đồi có hơn mười chiếc xe không chiếc nào giống nhau, toàn bộ đều đã được độ lại, phong cách máy bay chiến đấu, hầm hố, dán hoa văn,... so với những chiếc xe đua bình thường thì khác biệt một trời một vực.

Đứng bên cạnh những chiếc xe kia là hơn mười người chủ xe trẻ tuổi, đứng tụ thành ba bốn tốp nói mấy vấn đề độ xe gần đây. Phần lớn bọn họ đều mang theo bạn gái đi theo, những cô nàng vô cùng nóng bỏng quần áo thì không biết có mặc hay không chỉ biết những chỗ nào nên che lại thì đều hở ra, mấy cô ả cũng tụ lại buôn chuyện các nhãn hiệu mỹ phẩm mới ra.

Xe Trì Sính vững vàng dừng sát ở bên cạnh một chiếc Ferrari, mở cửa đi xuống.

Chủ xe Ferrari chính là người cược với cậu, tên Trương Vượng, so với Trì Sính nhỏ hơn bốn năm tuổi gì đó. Bốn năm năm trước lúc Trì Sính còn chơi xe, Trương Vượng vẫn còn là một nhân vật nhỏ trong giới đua xe, không ai mong muốn đua cùng cậu. Sau đó ‘Tiền bối’ Trì Sính ‘quy ẩn giang hồ’, Trương Vượng mới bắt đầu chậm rãi bộc lộ tài năng, bây giờ thì cũng là một bậc tiền bối trong chốn đua xe.

Nhưng mà nhóm đua xe trước kia của Trì Sính với Trương Vượng hoàn toàn khác nhau, ngày trước thì đua xe cũng chỉ là so đo bình thường, chủ yếu cho mấy anh em vui vẻ, chưa bao giờ cho phụ nữ cùng tham gia.

Bây giờ thì đua xe cũng khác, ngoại trừ khoe khoang kỹ năng, còn có một mục đích quan trọng chính là hấp dẫn các cô em chân dài. (Háng rộng..)

Trương Vượng cũng không mời Trì Sính, Trì Sính lại đột nhiên đến tìm làm cho cậu mơ hồ hưng phấn. Ngay lập tức quyết định đem vụ cá cược nhỏ đổi thành vụ cá cược lớn, tiền cá từ mấy trăm tệ lên mấy triệu tệ, địa điểm đua xe cũng từ cao tốc đổi thành đường vòng quanh núi.

Trì Sính vừa mới xuống xe, một cô chân dài đứng đó không xa chọc chọc cô chị em chỉ về hướng Trì Sính, liền tiếp dùng ánh mắt hưng phấn và kinh ngạc ám chỉ cô gái kia nhìn về phía bên này.

“Trì thiếu gia làm sao lại đến?”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ con gái ở đây đều đưa mắt nhìn về phía Trì Sính. Hơn mười cặp mắt đào hoa từ trên xuống dưới, từ trong đến ngoài, hận không thể cầm kính hiển vi mà nhìn Trì Sính. Vừa nhìn chăm chú vừa nghiêng đầu sang cô chị em bên cạnh, nhỏ to trao đổi cái gì đó, thỉnh thoảng lộ ra nụ cười lẳng lơ.

Trương Vượng đi tới bên cạnh Trì Sính, tiện tay châm cho anh một điếu thuốc.

Bạn gái của Trương Vượng đứng ở bên cạnh cậu, tên Thang Ninh. Ba năm trước đây cũng đã từng lên giường với Trì Sính, Trì Sính đã sớm không còn ấn tượng gì với cô ta. Nhưng mà cô ta đối với Trì Sính lại có ấn tượng, hơn nữa ấn tượng đặc biệt sâu, cho tới bây giờ lên giường cùng Trương Vượng, trong đầu vẫn thỉnh thoảng hiện lên hình ảnh Trì Sính. (OMG)

“Trì thiếu gia, không ngờ anh thật sự đến, Trương Vượng nói với em, em còn không tin đó.”

Thang Ninh cười nói.

Mặt Trì Sính không thay đổi gật đầu tỏ ý đã nghe.

Thang Ninh lại nói, “Ồi, Trì thiếu gia, em nghe nói anh đã đi làm.”

Trì Sính còn chưa lên tiếng, điện thoại di động của anh vang lên. Thấy số Ngô Sở Úy, liền đi tới một nơi không có ai nghe.

Trì Sính mới vừa đi không bao lâu, gương mặt Trương Vượng liền kéo xuống, quay sang Thang Ninh quở trách một trận.

“Em nhìn em vừa tỏ ra vẻ ti tiện gì, thấy anh ta hai chân không khép được nữa hả? Anh mà không đứng ở đây, có phải em liền quỳ xuống liếm JJ cho anh ta hả?” (Tôi thích anh rồi Trương Vượng, tui thích mấy anh xã hội đen miệng lưỡi tiện như thế này..)

Thang Ninh xấu hổ giận dữ ánh mắt không ngừng nhìn chăm chăm Trương Vượng nhìn một lúc, một câu cũng không nói mặc kệ cậu đứng đó lên xe trước.

Trì Sính nhận điện thoại, giọng một mối của Ngô Sở Úy từ bên trong truyền đến.

“Đi đâu đó?”

Trì Sính nói, “Vẫn còn ở nhà ba mẹ tôi.”

“Làm sao tôi cảm giác bên anh gió to vậy hả?”

“Nào có gió?” Giọng nói của Trì Sính vững vàng, “Là tiếng thở của tôi.”

“Tiếng thở của anh sao lớn như vậy?”

Trì Sính nói, “Muốn thao cậu.”

Bên kia truyền đến tiếng thở dài than ngán khó chịu.

Một lát sau, Ngô Sở Úy lại hỏi, “Vậy lúc nào thì anh về?”

“Sớm mà.”

“Không cần trở về.” Ngô Sở Úy cố ý nói, “Thần tượng tôi đang ở đây, anh không về tôi có thể cùng anh ấy nhiều hơn một chút.”

Trì Sính nói, “Được.”

“Được?”

Kỳ thực Trì Sính muốn nói là, “Được, chiều này của cậu không tồi, có thể cho tôi phóng nhanh một chút đấy.”

Bình thường Ngô Sở Úy nhắc tới Ưông Trẫm, Trì Sính giống như ăn phải thuốc nổ, Ngô Sở Úy thì oán than đủ kiểu, trách Trì Sính lòng dạ hẹp hòi. Hôm nay cuối cùng thì Trì Sính hào phóng độ lượng, Ngô Sở Úy lại lòng dạ hẹp hòi, trực tiếp đem điện thoại cúp, không nói thêm gì nữa.

Trì Sính cười nhạt, trực tiếp đi đến chiếc xe của mình.

Ngô Sở Ủy để điện thoại xuống, vừa muốn đi vào phòng tắm tắm rửa, chợt nghe phía không xa lắm truyền đến giọng Ông Thạc. Trong lòng buồn bực, trẻ như thế cậu ta tại sao lại tới? Vừa nghĩ tới Ông Thạc, Ngô Sở Ủy tự nhiên lại nghĩ đến Ông Trầm. Ông Thạc mỗi lần đi ra ngoài đều dẫn theo Ông Trầm, hẳn là..... Lần này cũng tới?

Không thể nào? Chuẩn như vậy sao?

Ngô Sở Ủy rất nhanh mang giày nhảy ton tót ra ngoài cửa.

Ông Thạc vào phòng của Quách Thành Vũ, Ông Trầm như một pho tượng thiên thần vậy, thân thể cao lớn đứng lặng ở cửa phòng Quách Thành Vũ.

Ngô Sở Ủy không đi qua, mà dựa vào khung cửa của phòng mình, dùng sức ho khan hai tiếng.

Ông Trầm không nhúc nhích, thân thể cường tráng lộ ra đường cong săn chắc, vẻ bề ngoài lộ ra tràn đầy lạnh khốc lạnh lùng, mặt không biểu cảm.

Ngô Sở Ủy lại huyết sáo.

Ông Trầm vẫn là không nhìn qua bên đó.

Ngô Sở Ủy bĩu môi, cuối cùng vẫn không có thể ngăn cản mị lực với thần tượng, chậm rãi từ từ đi tới.

“Này!” Vỗ một cái lên vai Ông Trầm, “Tôi gọi anh làm sao anh không để ý đến tôi hả?”

Ánh mắt Ông Trầm một cách tự nhiên quét lên mặt của Ngô Sở Ủy, thần nhiên hỏi, “Cậu gọi tôi lúc nào?”

“Được rồi.....”

Ngô Sở Ủy xoa xoa tay, đột nhiên có chút không biết nói cái gì cho phải. Cậu ta không nói lời nào, Ông Trầm cũng không nói, hai người cứ như vậy mà đối diện với nhau, bầu không khí quỷ dị lan tràn khắp bốn phía. (Tui muốn phịch nhau quá.. Ủy ơi.. Trầm ơi)

Cuối cùng, Ngô Sở Ủy nghĩ tới một chuyện đánh tan bầu không khí đó.

“Hôm đó bọn họ phun nước lên người tôi, vì sao anh cũng đi theo bọn họ phun tôi?”

Bàn tay to của Ông Trầm đưa đến phía sau cổ Ngô Sở Ủy, trực tiếp cả người cậu nhấc lên, kéo đến vị trí song song với đường nhìn của mình. (Quá cao hả..)

“Vì sao tôi không thể phun?” Ông Trầm hỏi.

Ngô Sở Ủy ghen lời, hơn nửa ngày cũng không nghĩ ra được đáp án, hoặc là nghĩ ra được cũng không có cánh nào mà nói ra. Thế là cặp chân trên không trung đập đập mấy cái loạn xạ, không giầy được xuống, lại đánh lên ngực Ông Trầm một đấm.

“Thả tôi xuống!”

Ông Trầm vẫn tỏ ra bình tĩnh nói, “Cậu trả lời tôi trước đã.”

“Anh trả lời tôi trước đã!” Ngô Sở Ủy cũng không chịu thua kém, “Tại sao anh lại muốn phun tôi?”

“....”

“Anh làm sao có thể làm chuyện độc ác với tôi vậy hả?”

“....”

Ngô Sở Ủy ồn ào mấy câu sau đó không nói gì nữa, cuối cùng Ông Trầm mở miệng.

“Bởi vì tôi thích đàn ông, là cậu.”

(Ôi mẹ ơi.... tình yêu của con.. @@)

Lúc đầu Ngô Sở Ủy nghe được sáu chữ trước, tim trong nháy mắt từ vách núi bay lên đỉnh. Lại nghe hai chữ phía sau, trực tiếp ngã xuống.

“Thật.....thật sao?”

Ông Trầm đưa tay đến trên hông của Ngô Sở Ủy, nhẹ nhàng dùng một chút lực, đã giúp cậu ta quay lại phía sau. Hai chân Ngô Sở Ủy vừa chạm đất, Ông Thạc liền đi ra. Ông Trầm vỗ một cái lên đầu Ngô Sở Ủy, không nói gì liền đi.

Ngô Sở Ủy bối rối một trận, mãi đến khi Khương Tiểu Soái mở cửa nhìn thấy cậu ta.

“Cậu ở đây làm gì hả?”

Ngô Sở Ủy kể cho Khương Tiểu Soái nghe câu cuối cùng Ông Trầm nói.

Cậu ta vốn là muốn cho Khương Tiểu Soái nói một tiếng, “Làm sao có thể?” an ủi cậu, nào ngờ Khương Tiểu Soái nghe xong chỉ nhìn lạnh, trong ánh mắt bỗng nhiên lóe lên một tia sáng e ngại.

“Đại Ủy, chỉ sợ là lời anh ta nói là chân thật. Cậu suy nghĩ kỹ một chút, Trì Sính vì anh ta mà cùng cậu cãi vã nhiều lần như vậy, đều là ngoài ý muốn hay sao? Đều là do Ông Thạc giật giây Ông Trầm làm như thế hay sao? Chỉ sợ không phải thôi! Làm gì có khả năng anh bị Ông Thạc giật giây hả? Chỉ còn lại một khả năng, anh ta cũng không hy vọng cậu và Trì Sính ở cùng với nhau. Vì sao anh ta không hy vọng? Là bởi vì anh ta thích cậu hay sao? Nếu như anh ta thích cậu, vậy anh ta hẳn là gắng sức để cho Ông Thạc và Trì Sính hợp lại, nhân cơ hội cùng với cậu. Nhưng anh ta vẫn giữ thái độ bình thường, hơn nữa còn cường chế đem Ông Thạc đi. Điều này nói rõ cái gì hả? Nói rõ anh ta không thích cậu! Vậy vì sao anh ta lại muốn phá hoại tình cảm của cậu và Trì Sính? Đổi lại quan điểm một chút, Chung quy lại vì sao Trì Sính lại đối với Ông Trầm khách khí như vậy? Trì Sính sợ Ông Trầm hay sao? Anh ta sợ qua người nào chưa? Vậy vì sao mỗi lần có chuyện lại đối với cậu kích động như vậy? Còn luôn luôn phát tiết trên người cậu! Nhưng lại đối với Ông Trầm khoan dung, anh ta.....”

(Bệnh cũ của Soái tái phát..Nói nhảm...)

Khương Tiểu Soái còn chưa nói hết, Ngô Sở Ủy xoay người muốn đi.

Khương Tiểu Soái níu cậu ta lại, “Ô này! Cậu muốn đi đâu?”

“Tôi muốn nhanh nhanh cách cậu xa một chút.”

“ . . . ”

.....

Cả khu núi hoàn toàn yên tĩnh, đột nhiên, từ đỉnh núi truyền đến tiếng động cơ dứt quãng gầm rú. Mới đầu chỉ là một vài âm thanh của chiếc xe thể thao được độ ống bô gầm lên, sau đó âm thanh động cơ càng lúc càng gần, chiếc nào hình thức cũng độ sộ vù vù lao tới, hơn mười chiếc xe không chiếc nào giống nhau cả, mang theo vẻ kiêu ngạo dữ tợn tàn khốc dưới màn đêm gào thét lao đi.

Không khí dường như bắt đầu căng lên, tất cả chiếc xe nhanh chóng lao đi cứ đến khúc cua lại phát ra tiếng két két kinh hoàng, như đang gắng sức níu lấy thân kinh con người vậy.

Đi tới giữa sườn núi, những chiếc xe này xếp thành một hàng ngay ngắn, cùng đợi lệnh khiêu chiến.

Ở những con đường quanh núi này, trước đây thường xuyên có những vụ tai nạn xảy ra ngoài ý muốn. Bởi vì kỹ thuật điều lái yêu cầu rất cao, nên đại bộ phận dân đua xe đều không dám ở nơi này mà đua, thật sự quá nguy hiểm, cả con đường lên núi vòng vèo lại không hề có một thanh chắn nào, chỉ cần có chút lơ là lập tức lao xuống vách núi kia.

Trì Sính mặt không thay đổi thắt chặt dây an toàn, gò má góc cạnh như dao găm hiện lên cửa kính ô tô về trầm ổn kiên định.

Trọng tài đứng ở phía trước đoàn xe, giơ cao tay phải lên, bàn tay duỗi ra ra hiệu.

“Năm, bốn, ba, hai, một!”

Năm đám của trọng tài gắng sức vung xuống, hai chiếc xe thể thao đứng đầu hàng bắt đầu lao ra, lớp xe ma sát với mặt đất phát ra két két ‘Thét chói tai’, mùi khét của cao su ma sát với mặt đường cũng xộc thẳng lên mũi.

280. Chương 280 - Cây Hạnh

Trì Sính hiển nhiên ứng chiến, thuần thục chỉnh xe, đạp chân ga, động cơ mạnh mẽ phát ra tiếng nổ lớn, mãnh liệt vọt lên phía trước. Ferrari của Trương Vượng vừa từ sau chạy tới, Trì Sính vặn tay lái qua bên phải, điều khiển xe chạy vào bên trong. Ferrari từ bên đường ngoài phi vào, không ngừng tăng tốc, vượt qua Lamborghini của Trì Sính.

Xe của Trì Sính như một con cá mập liều chết gắt gao theo sát cậu ta, Trương Vượng rất khẩn trương theo dõi anh qua kính chiếu hậu, hơi thở rất mạnh mẽ.

Đến vị trí của tiếp theo, Trương Vượng đang là người dẫn đầu, khi cậu bắt đầu gia tăng tốc độ thì Trì Sính vừa của xong. Không ngờ, Trì Sính một chân đạp ga đuổi theo, chỉ dùng 3 giây liền vượt qua xe của Trương Vượng.

Trương Vượng sợ hãi rống một tiếng, "Tội phi~! tốc độ tăng quá lợi hại, cua cắt cạnh vậy mà có thể như vậy, thật không thể đùa!"

Càng lên cao xe càng chạy nhanh, sương mù trên núi càng dày đặc, hơn nữa mặt đường ẩm ướt, mỗi một khúc cua đều vô cùng mạo hiểm, nhưng cũng là thời cơ tuyệt hảo để vượt qua.

Bởi vì ở trên đường thẳng Trì Sính xuất sắc phát huy, làm anh nhanh chóng vươn lên vị trí dẫn đầu. Trương Vượng ở phía sau phần khởi tiến lên, không ngừng đem khoảng cách kéo lại gần, tùy thời cơ mà vượt qua.

Thang Ninh ngồi ở trong xe, bị sương mù đập thẳng vào mặt, cảm giác không thở nổi. Ngày bình thường cô ta cùng Trương Vượng đua xe trong thành phố còn hưng phấn mà hô to gào lớn, lần này một chút thở mạnh cũng không dám phát ra, rất sợ quấy rầy anh, mà cả cái xe thể thao lao xuống khe núi.

Trì Sính cố ý giữ chân ga ổn định, chờ Ferrari sắp tới gần phía sau xe của anh, thì mới dừng mãnh tăng tốc vọt tới trước, lại đem xe của Trương Vượng bỏ xa.

Trương Vượng tức giận chửi một tiếng, tiếp tục tăng tốc.

Thang Ninh thấy biến báo tốc độ của xe, sắc mặt đã bắt đầu trắng bệch.

Trì Sính lái xe khá mạo hiểm, cứ qua khúc cua sườn dốc lại có cảm giác như mới vượt qua cái chết. Nhưng về mặt của anh vẫn cứ trầm ổn như vậy, cua, tăng tốc, phanh lại động tác liền mạch dứt khoát lại vô cùng mạnh mẽ. Lại tới một cái khúc cua vòng tròn, lao nhanh xuống sườn núi, lách qua chướng ngại vật nguy hiểm.

Ngược lại với Trì Sính, Trương Vượng có ưu thế hơn rất nhiều vì đây là vùng quen thuộc của cậu, tình hình giao thông trên đây cậu nắm rất rõ. Cho nên cậu ta hết sức chăm chú mà quan sát đến mặt đường, tìm kiếm cơ hội tốt để đối phó với Trì Sính.

Qua được một nửa chặng đường, một chiếc Porsche màu bạc đột nhiên tăng tốc từ bên cạnh Trương Vượng lao qua, đèn xe vàng chói cả mắt cả cậu ta, khiến cho cậu ta trong nháy mắt nổi giận.

"Chết tiệt!~"

Lúc này chiếc Porsche đã vượt lên trước Lamborghini của Trì Sính, nhảy lên vị trí thứ nhất. Trương Vượng nháy đèn cho Lamborghini Trì Sính, Trì Sính không quan tâm, làm cho Trương Vượng càng thêm căm tức.

Vừa xoay xe một cái lao thẳng xuống sườn núi dốc, cảm giác không trọng lực làm cho trái tim Thang Ninh cực độ khó chịu. Tiếng thở dốc khẩn trương không kịp ngăn lại từ trong miệng phun ra, vọt vào trong tai Trương Vượng.

Lúc này Trương Vượng thật sự tâm tư bất ổn, tuy rằng Thang Ninh ở cùng cậu ta thời gian không lâu, nhưng không ít lần cùng chạy xe, chưa lần lại khẩn trương như thế. Việc nàng khẩn trương đã bán đứng lòng tin đối với Trương Vượng, mà nguyên do không lòng tin lại làm liên tưởng đến Trì Sính, làm cho Trương Vượng phát hỏa trong nháy mắt điên cuồng khó chịu.

Vừa lúc phía trước có một khúc cua cong 60 độ, Trương Vượng dự định từ đường ngoài sẽ vượt qua. Khúc cua đó là một đường bên trái sườn núi, cậu ta đạp mạnh chân ga, đi vào khúc cua rồi điên cuồng tăng tốc từ bên ngoài vượt qua.

Mà ở phía sau, Lamborghini của Trì Sính lại giảm tốc độ.

Trương Vượng dường như không muốn sống tiếp tục tăng tốc, mạnh mẽ đánh tay lái. Sau khúc cua lại là một sườn núi, tốc độ quá nhanh quẹo lại không kịp, cậu ta vội vã phanh xe, thân xe bị kéo trên mặt đường một đoạn dài. Vừa vào khúc cua tốc độ đạt đến 90km/h, trước khi phanh xe, Thang Ninh liếc mắt nhìn tốc độ đã đạt đến 130km/h.

Cả xe trượt trên đoạn đường một lúc, Trương Vượng nghe được phía dưới xe một tiếng vang thật lớn ‘ẦM’, tiếp theo đó là tiếng thét chói tai của Thang Ninh.

Lúc này, Lamborghini của Trì Sính dường như rít lên ầm ầm về giẫm cọt vượt qua xe Trương Vượng.

Sương mù càng ngày càng nặng, trước mặt chủ xe Porsche phun ra một trận sương mù, sau đó hoàn toàn không nhìn thấy đường đi, chỉ có thể từ kính chiếu hậu nhìn được hai đèn pha của ô tô chạy phía sau.

So sánh tính toán đúng ra thì xe của cậu này không bằng xe của Trương Vượng, nhưng cậu ta lại thông minh hơn Trương Vượng, biết lợi dụng mâu thuẫn để kìm hãm đối thủ. Nhưng hẳn có một điểm yếu đó là không thuộc tình hình giao thông, đến khi vượt lên vị trí dẫn đầu lại không dám tăng tốc mà chạy, trước tiên đòi hỏi phải quan sát tình hình giao thông rồi mới cẩn thận mà tăng tốc.

Chính bởi vì như thế, Trì Sính trước tiên ‘tiêu diệt’ Trương Vượng, còn lại cậu ta thì dễ vượt hơn nhiều.

Sương mù bao phủ ở giữa, hai luồng sáng càng ngày càng gần, âm thanh động cơ xe chấn động cả vùng núi đỉnh tai nhức óc, chủ xe Porsche đã cảm thấy được khí lực to lớn của Trì Sính. Nhưng cậu ta không sợ hãi chút nào, cũng không mạnh mẽ ngăn cản, đối với cậu mà nói, theo sát Trì Sính cho đến đoạn đường quang đăng sẽ phản công mà vượt qua, so với ngay từ đầu đã đấu đá ác liệt thì đến khi kết thúc dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ cần ở mấy đoạn đường nguy hiểm chú ý một chút, cậu ta hoàn toàn không sợ Trì Sính.

Đang nghĩ ngợi, xe của Trì Sính từ bên trái cậu ta gào thét phi qua, nhanh như tia chớp. Nhanh đến mức cậu ta hoàn toàn không phản ứng kịp, xe Trì Sính đã không biết biến đâu mất. Ngay cả tập trung toàn bộ ánh mắt nhìn cũng không phát hiện ra, thậm chí cậu ta không biết Trì Sính đang ở phía trước hay đã bay khỏi đường xuống vách núi rồi.

Trong lúc vượt qua đó thì tốc độ của Trì Sính đã đạt đến 350, vượt qua tốc độ của tàu siêu tốc. May mắn là đây là đoạn đường thẳng, nếu quả thực có khúc cua nào nữa thì không biết chừng anh bay từ đỉnh núi này qua đỉnh núi khác. (Trailer Fast 10 vừa tung... đọc như xem Fast ấy.)

Ở trên núi mà lái xe như vậy chính đang tìm cái chết. Nhưng Trì Sính cái gì cũng không sợ, vì nhìn thấy Ngô Sở Ủy ở trước mộ phần của ba mẹ lén lau nước mắt, anh quả quyết có chết cũng không sao! (Mẹ có chết thì Ủy Ủy mới khổ.. cái nhà đấy có thì cũng được không có thì cũng không chết.. ba ba làm con xúc con mẹ nó động.. nhưng thôi cứ đâm xuống núi làm liệt giường đi cho Trầm Ủy phịch nhau.. he he..)

Nhờ sương mù dày đặc, xe Trì Sính rất nhanh bỏ xa chủ xe Porsche.

Sau đó, anh liền giảm tốc độ, chạy rất ổn định.

Chủ xe Porsche không biết, kỳ thực xe của Trì Sính đang ở cách cậu không quá một km, cậu ta vẫn duy trì tốc độ như vậy đi về phía trước. Nhưng hai người khác nhau chính là Trì Sính quan sát tình hình rất chuẩn mặc dù tình hình giao thông không rõ lắm nhưng năng lực nhận biết lại cao, cho nên tốc độ rất ổn định. Mà cậu này thì tình hình giao thông chưa quen cộng với khả năng nhận biết đường lại hơi kém, các xe khác lại đang ở cách xa cậu phía sau, vì vậy cũng giảm bớt tốc độ mà chạy.

Cho nên, chỉ còn năm phút nữa là đến đích.

Sau khi chủ xe Porsche đến điểm cuối, có ý nhìn một lượt xung quanh. Phát hiện chiếc Lamborghini kia của Trì Sính thực sự không có ở đó, mới mạnh mẽ đạp một cái xuống vô-lăng, cười to vài tiếng rồi xuống xe.

Trọng tài an vị ở cách đó không xa hút thuốc, chủ xe Porsche vui vẻ mãnh liệt dừng cảm mà hét lớn mấy tiếng.

“Thoải mái!... Hú!”

Trọng tài còn không kịp đáp lại, phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nam âm trầm.

“Thoải mái không?”

Chủ xe Porsche toàn thân rung mình, xoay người nhìn thấy Trì Sính ngồi trên nóc xe của anh, cúi đầu nhe răng cười.

.....

Sau khi tiền tới tay, Trì Sính cùng với người đàn ông trung niên cùng đi kiểm tra căn nhà.

So với lần trước thì thái độ của ông ta tốt hơn nhiều. Trì Sính cẩn thận kiểm tra từng ngõ ngách căn nhà, ông ta đi theo kheo lông mày cau mắt theo sát bên cạnh, lúc nào miệng cũng nói một câu.

“Cái gì tôi cũng chưa từng động tới, cậu cho tôi thêm một trăm tệ nữa đi!” (Tham như chó, mua hai triệu bán ba triệu còn muốn đớp thêm một trăm tệ nữa..)

Trì Sính sau khi ở trong phòng đi một vòng, lại đi ra sân vườn. Ở dưới gốc cây hạnh đi lại một chút, nhặt lên một cành cây gãy, cẩn thận ngắm nghía qua lại.

Người đàn ông ho khan một tiếng, trêu nói, “Cây hạnh già thật tươi tốt, nếu như tôi bán căn nhà muộn hơn sáu, bảy tháng thì tốt biết bao, còn có thể ăn mấy quả hạnh.”

Trì Sính quơ quơ cành cây trong tay, cành cây trong tay xoay xoay, quay người lại đem cành cây cắm vào miệng người đàn ông trung niên. (Cho chết đồ tham lam..)

Miệng ông ta lập tức bị lấp đầy bởi cành hạnh, mép rách ra máu trong miệng theo cảm chảy xuống, nhuộm đỏ cả cái cổ. Con người của ông ta co giật như muốn lòi ra, vẻ mặt dữ tợn mà gào lên một tiếng, lại bị Trì Sính hung hăng đạp cho một cái, ngã xuống đất không ngừng giãy giụa.

“Con mẹ nó, ông coi tôi là kẻ đàn hay sao?” Trì Sính tức giận không thể kiềm chế được, “Ông lại còn tìm một gốc cây giống cây hạnh, con mẹ nó, tưởng ông mày không nhận ra hả?”

Lúc này cả nửa người đàn ông trung niên đều nhuộm máu đỏ tanh hôi, con người lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

Trì Sính ngồi xổm người xuống, bình tĩnh nhìn chăm chú vào ông ta.

“Cây đâu?”

“Bán. . . Bán.”

“Bán cho ai?” Trì Sính hỏi.

Người đàn ông khó khăn lắm mới phun ra một câu.

“Không.... không nhớ rõ lắm, là người qua đường, thấy thích liền thuê xe chở đi.”

Mặt của Trì Sính trong nháy mắt lạnh lẽo không gì có thể sánh được, cả thân thể toát ra vẻ chết chóc.

“Nếu như cây chết, tôi đem ông chôn cùng!”

.....

Sau đó vài ngày, Trì Sính lợi dụng đủ mọi cách hỏi thăm tìm cây hạnh. Đã từng nghe nói qua tìm người, cũng từng nghe nói qua tìm chó, tìm mèo, đây là lần đầu tiên nghe nói có người đi tìm cây. Nếu như loại cây hiếm có thì cũng không sao, nhưng lại chỉ là một cây hạnh bình thường, độ khó của việc tìm kiếm cũng có thể tưởng tượng được.

Hơn nữa công việc này chỉ có thể chính Trì Sính đi làm, bởi vì tất cả người khác chưa từng nhìn thấy cây hạnh kia.

Cuối cùng trải qua hơn một tuần lễ nỗ lực tìm kiếm, cuối cùng Trì Sính cũng tìm được cây hạnh già ở một vườn trái cây cách đó hơn một trăm km. Không phải loại đầu cơ trục lợi, lão chủ vườn có vẻ rất tốt, nghe Trì Sính kể mấy câu, ông lập tức quyết định bán lại cho anh.

Cây hạnh mới vừa dời đi chưa đến nửa tháng, cũng không hề bị sao cả, vẫn hoàn toàn giống như lúc trước.

Chủ vườn không kìm được cảm động nói, “VẬY mà cậu cũng có thể tìm được đến đây hả? Tôi cũng phải phục cậu!”

Trì Sính không nói thêm cái gì, trực tiếp trả tiền mua lại cây.

Chủ nhân vườn cây thật sự rất tốt, không chỉ có dặn dò rất nhiều điều khi cây được đào lên, mà còn đặc biệt bảo hai người giúp việc có kinh nghiệm phong phú hỗ trợ đem cây chở đến nhà rồi trồng lại vị trí cũ.

281. Chương 281 - Cậu Có Gia Đình

“Anh đưa tôi đi đâu?”

Ngô Sở Ủy bị Trì Sính bịt mắt kéo lên xe, ở trên xe vẫn không ngừng gào to, “Anh gần đây làm cái gì mờ ám? Ba hôm hai ngày chạy ra ngoài làm gì, còn không nói cho tôi là đi đâu.”

Trì Sính im lặng không nói.

Một lát sau, Ngô Sở Ủy thăm dò hỏi, “Không phải anh đem tôi bán đi hả?”

“Ai muốn cậu chứ hả?” khloe miệng Trì Sính nhếch lên cười, “Bây giờ tôi đem cậu thả ra đường cái, có người nhặt về cũng là may mắn lắm rồi.”

“Tôi phi!~ ” Ngô Sở Ủy bực bội không cam lòng, “Tôi như thế này không phải bán được rất nhiều tiền hay sao?”

“Không phải là không đáng giá, mà là lỗ vốn.”

Ngô Sở Ủy buồn bực muốn tháo cái bịt mắt xuống, kết quả bị Trì Sính nghiêm lệnh quát bảo ngưng lại. Lần này Ngô Sở Ủy trung thực không làm trái lời, tựa vào trên cửa xe không nói được lời nào, trong lòng mơ hồ có chút chờ mong, có thể thực sự là kinh ngạc không chừng.

Lúc này đang là thời gian tan tầm cao điểm, trên đường vẫn kẹt xe. Chờ Trì Sính chạy đến nơi, Ngô Sở Ủy đã say ngủ rồi.

Trì Sính đem Ngô Sở Ủy từ trong xe bế ra ngoài.

Ngô Sở Ủy lập tức tỉnh lại.

Trong nháy mắt mở cửa, thần kinh Ngô Sở Ủy căng thẳng. Bởi vì tiếng cửa mở quá quen thuộc, chỉ có cánh cửa sắt nhiều rỉ sắt mới có thể phát ra âm thanh như thế này.

Khi Ngô Sở Ủy giẫm lên giữa cái sân kia, đất, gạch trên đường, vô cùng quen thuộc, lòng cậu run rẩy, sóng nhiệt lan tỏa toàn thân thể.

Trì Sính tháo bịt mắt xuống cho cậu.

Thấy cảnh tượng trước mắt, trong lòng Ngô Sở Ủy bùng lên cảm giác không biết gọi là gì.

Ngôi nhà cũ vẫn là ngôi nhà cũ, không nhiều hơn một món đồ cũng không ít đi một món nào, trước đây những thứ cậu đem đi tất cả được Trì Sính dọn trở lại, hơn nữa còn đặt đúng vị trí không sai đi chút nào. Ngay cả cái chổi bà Ngô hay treo trên tường cũng không sai vị trí, một cây cao lương cũng không thiếu.

Giống như hơn nửa tháng trước chưa bao giờ xảy ra, nhớ lại cũng không có chút hối hận vì trải qua cuộc sống như thế này.

Cậu chết trân tại chỗ, không hề nhúc nhích.

“Làm sao vậy?” Trì Sính vỗ lên trán Ngô Sở Ủy một cái, “Nhanh như vậy ngay cả nhà mình cũng không nhận ra hả?”

Ngô Sở Ủy nhìn Trì Sính, ánh mắt lộ ra khó có thể che giấu kích động với hưng phấn.

“Anh mua về khi nào?”

Trì Sính thản nhiên trả lời, “Hôm trước.”

Ngô Sở Ủy dùng sức đập hai cái lên vai Trì Sính, nói không ra là vui vẻ hay tức giận, giọng thoải mái ồn ào một tiếng, “Sao anh không nói sớm cho tôi biết hả?”

Nói xong, vui vẻ nhảy nhót chạy vào trong nhà, vòng đi vòng lại mấy vòng xong mới chạy ra vườn. Trực tiếp vọt tới trước cây hạnh, giống như con khỉ con trèo lên.

Trì Sính vỗ cái mông của Ngô Sở Ủy một cái, nói, “Xuống, đừng làm cho côn trùng chạy mất.”

“Không được!” Ngô Sở Ủy kích động không ngừng quay sang Trì Sính nói, “Anh biết không? Tôi nằm mơ thấy người ta đem cây hạnh này đào đi, chặt thân cây xây dựng nhà, may mắn là không phải thật!”

Trong lòng Trì Sính giật giật mấy cái, giọng nói lại rất bình thản quay sang Ngô Sở Ủy nói, “Cậu có phải đàn hay không? Bây giờ ai còn dùng gỗ xây nhà hả? Hơn nữa, nếu có dùng thì cũng không dùng thân cây ăn quả.”

Ngô Sở Ủy nghe xong cười hì hì, lại từ trên cây nhảy lên trên lưng của Trì Sính, cánh tay vòng qua cổ của Trì Sính cùng anh vui vẻ cười. Cười làm cho cả không gian như bừng sáng lên, toàn bộ cảm động cùng hưng phấn đều lan tỏa ra không gian xung quanh.

Ngô Sở Ủy có lẩn qua lẩn lại như thế nào, náo nhiệt như thế nào Trì Sính đều nén xuống được, nhưng Ngô Sở Ủy vui vẻ không ngừng, Trì Sính liền không chịu được. Loại cảm giác này giống như là buồn tim anh được rót tràn đầy mật, ngọt đến cả người nổi da gà.

“Đừng nghịch ngợm.” Trì Sính trầm giọng nói, “Làm toàn thân tôi đều nổi da gà.”

Lúc này Ngô Sở Ủy mới từ trên người Trì Sính xuống, cùng anh vào phòng chính thu dọn một chút, Tuy rằng trước Trì Sính đã thu dọn qua, nhưng Ngô Sở Ủy nghĩ cần phải đem căn nhà quét qua. Dù sao lâu như vậy không có người ở, tường cũng bị ố rơi xuống một lớp bụi, cửa sổ cùng ngăn tủ cũng cần lau một chút.

Dọn dẹp mọi thứ xong, nhìn lại căn nhà cũng đâu vào đấy, không ý thức được đã hơn mười giờ tối rồi.

“Chúng ta phải về thôi.” Ngô Sở Ủy nói.

Trì Sính nói, “Thôi, hôm nay tạm thời ở lại đây đi.”

“Ở đây không có bình nóng lạnh, năng lượng mặt trời cũng không bật, làm sao mà tắm được.”

“Trước đây lúc nhà cậu không có năng lượng mặt trời, làm sao mà tắm?”

“Dùng chậu.”

“Cái này không được thì phải.”

Nói xong, Trì Sính ra ngoài lấy cái chậu, đun chút nước sôi, chuẩn bị khăn mặt lau qua loa một chút. Kết quả, chậu nước vừa mới để xuống, Ngô Sở Ủy đột nhiên mở miệng nói, “Tôi rửa chân cho anh nhé.”

Trì Sính nhe răng cười cười, “Thật sự rửa cho?”

“Nói rửa thì rửa, nói chơi làm gì?”

Kỳ thực trong lòng Ngô Sở Ủy thật không tự nguyện làm chuyện này, những nỗ lực của Trì Sính đối với cậu quả thật làm cho cậu rất xúc động, không trả lại chút thực sự không hay lắm. Huống hồ lời đã nói ra, cũng không thể nuốt lại được, chỉ có thể chấp nhận một chút.

Chân của Trì Sính vừa mới được Ngô Sở Ủy ấn vào trong nước ấm, trán liền hiện lên một tầng mồ hôi hột dày đặc.

Ngược lại không phải là nước ấm, mà là vì tim nóng, nóng đến nỗi cả cơ thể như phát sốt.

Ánh mắt Ngô Sở Ủy không đoàng hoàng liếc nhìn Trì Sính, yếu ớt gọi.

“Lão gia.....”

Gọi xong, nhện không được phì cười một cái, vành tai đều hồng đỏ.

Lòng của Trì Sính nóng lên điên cuồng, từng lỗ chân lông đều kêu gào điên cuồng. Hận không thể đá văng chậu rửa chân sang một bên, đem Ngô Sở Ủy đặt lên giường đất ‘thao’ một trận điên cuồng.

Nhưng thấy Ngô Sở Ủy đầu cúi xuống, kỳ cọ chậm rãi mu bàn chân cho anh, Trì Sính có chút không nỡ.

Cho nên, để Ngô Sở Ủy kỳ kỳ vào cái, Trì Sính liền đem cậu ta kéo dậy.

“Được rồi được rồi.....” Bàn tay to của Trì Sính vỗ về hai gò má Ngô Sở Ủy, “Không cần cậu rửa sạch, nhìn đáng vẻ cậu tủi thân kìa, tôi rửa cho cậu được không?”

Nói xong, đem chậu nước ra ngoài, thay một chậu nước sạch sẽ vào, đem chân của Ngô Sở Ủy ấn vào.

“A..... hơi nóng.” Ngô Sở Ủy muốn đưa ra.

Trì Sính vững vàng dè xuống, “Nóng nóng một chút mới tốt cho cơ thể.”

“Bây giờ cũng chưa đến mùa cần giữ ấm chân mà!” Ngô Sở Ủy than phiền.

Trì Sính kiên trì, “Cậu ngày nào cũng nằm điều hòa, cả người nhiễm khí lạnh, nên để nóng một chút.”

Dần dần, Ngô Sở Ủy thích ứng nước ấm, lại cảm thấy thật thoải mái. Đột nhiên nhớ tới khi còn bé, ba cậu cũng dùng nước ấm như thế này rửa chân cho cậu. Hai bàn tay xoa nắn lòng và mu bàn chân cậu, rửa xong vỗ mông cậu một cái, “Đi, chui vào ổ chăn ngủ!”

Bên ngoài mưa nhỏ thưa thớt rơi, quả nhiên có chút mùi vị mùa thu. Mở hé cửa sổ ra ngủ cảm giác thật lạnh khô sáng khoái, không còn có cảm giác toàn thân dính dính.

Ngô Sở Ủy cảm thấy cái cổ có chút buồn, vừa mới cào cào một cái, liền gào một tiếng thất thanh.

Trì Sính quay đầu nhìn về phía cậu ta, “Làm sao vậy?”

“Hình như bị con gì đốt.” Ngô Sở Ủy nhe răng nhếch miệng.

Lông mày rậm của Trì Sính nhíu một cái, “Tôi đã bảo cái gì hả? Bảo cậu đừng trèo lên cây, cậu không nghe, đốt cậu cũng đáng.”

Ngô Sở Ủy ảo não trở mình quay đi, hờn dỗi một hồi.

Qua thật lâu, Trì Sính mới mở miệng nói, “Qua đây, để tôi xem đốt như thế nào.”

Ngô Sở Ủy bất động.

Trì Sính đem thân thể Ngô Sở Ủy lật qua, nhìn xuống cổ của cậu, quan sát kiểm tra tỉ mỉ. Ngô Sở Ủy mắt nhìn gương mặt nồng đậm hài hòa của Trì Sính, cảm nhận được hơi thở khỏe mạnh phả vào mặt, suy nghĩ chẳng biết trôi dạt đến nơi nào.

“Này, Trì Sính, hai chúng ta bên nhau đã bao lâu rồi?”

Trì Sính thuận miệng trả lời, “Hơn hai năm rồi.”

“Vì sao tôi cảm giác chúng ta tựa như vừa mới được vài ngày, cảm giác vui vẻ ấm áp cũng chưa giảm đi chút nào!” Nói xong dùng chân chà chà cái mông cường tráng săn chắc của Trì Sính, mặt mang theo điệu cười không đứng đắn.

Trì Sính quét nhìn cậu một cái, “Bởi vì cậu phản ứng chậm.”

Về mặt Ngô Sở Ủy cứng lại, trợn mắt nhìn Trì Sính một trận, mới sâu kín mở miệng.

“Vậy làm sao để đem anh biến thành người phản ứng chậm như tôi?”

“Nếu như cậu có thể bảo trì vóc người như thế này, khuôn mặt như thế này, cái mông săn chắc như thế này, tôi có thể không ‘bắn’ ra.” Giọng điệu của Trì Sính đùa cợt. (Bắn cái đó đó ấy)

Ngô Sở Ủy đắm liên tiếp lên người Trì Sính sau khi hiểu được câu nói, giọng điệu khá bảnh chọe.

“Không phải anh đang khen tôi đấy chứ?”

Trì Sính bị Ngô Sở Ủy tỏ ra đáng vẻ tiểu lằng lơ tức giận đến cười không ngừng, túm tóc cậu liền ấn vào đũng quần.

Ân ái triền miên qua nửa đêm, sau khi thoải mái qua đi Ngô Sở Ủy đột nhiên quay sang Trì Sính hỏi một câu, “Anh vĩnh viễn mạnh như vậy hay sao? Nếu có ngày nào đó anh ‘thao’ không được thì làm sao bây giờ?”

Trì Sính khẽ cười một tiếng, “Cậu cũng đang khen tôi đó hả?”

Gương mặt Ngô Sở Ủy nóng lên, sau một lúc lâu mới nói, “Chờ anh ‘thao’ không được nữa, tôi liền ‘thao’ anh!”

Trì Sính hoàn toàn xem như không có nghe thấy.

Ngô Sở Ủy chọc chọc Trì Sính, “Này, tôi có thể ‘thao’ anh không?”

Trì Sính ngẩn người mặt đông cứng nửa giây, bàn tay to vỗ xuống trán Ngô Sở Ủy.

“Ngủ.”

Ngô Sở Ủy thật sự cũng quá mệt, không còn chút tinh lực mà cãi nhau, rất nhanh vùi bên sườn của Trì Sính ngủ say.

Một đêm ngủ kiên định không gì sánh được, trước Ngô Sở Ủy không dám ở phòng cũ ngủ, nhất là cái vị trí ấm áp này. Sợ nhớ tới bà Ngô đêm trước kia khi bà đi, cậu ta chạm vào thân thể lạnh như băng kia. Nhưng hiện tại cậu ta không sợ, tay nắm chắc thân thể rắn chắc ấm áp của Trì Sính, cậu lại có nhà, có gia đình.

282. Chương 282 - Ông Thật Có Tài.!

Trì Viễn Đoan bận rộn bên ngoài cả ngày, buổi tối về đến nhà, muốn xem TV thư giãn một chút, lại bị Chung Văn Ngọc tắt đi.

“Chuyện của công ty Tiểu Ngô ông giải quyết chưa?”

Trì Viễn Đoan ngửa cổ tựa ghế salon, mắt hơi híp, hô hấp mang theo vài phần mệt mỏi.

“Chưa, mấy ngày nay bận bịu, không có thời gian.”

“Việc này thì cần gì nhiều thời gian hả?” Chung Văn Ngọc thúc giục, “Ông trực tiếp gọi một cuộc điện thoại qua, không phải chuyện này được giải quyết rồi hay sao? Nhanh nhanh tranh thủ thời gian đi! Tôi cũng không hy vọng mình mắc nợ cậu ấy.”

“Mắc nợ?” Trì Viễn Đoan hừ lạnh một tiếng, “Cái gì mà mắc nợ? Đó là cậu ta tự làm tự chịu.”

Chung Văn Ngọc không nhìn Trì Viễn Đoan, tự mình lẩm bẩm, “Ông nói xem, chuyện hai đứa nó làm sao bây giờ? Không thể cứ lè mề như thế này được nhỉ?”

Ngón tay của Trì Viễn Đoan đặt ở trên đùi gõ gõ mấy cái, giống như là đang suy nghĩ cái gì đó. Một lát sau, ngón tay đột nhiên ngưng lại, mắt cũng ngay lập tức mở to.

“Tôi đã nhớ ra điều thứ tư trong tài liệu kia của tôi là gì rồi.”

Chung Văn Ngọc không nhớ gì, “Tài liệu gì?”

“Chính là tài liệu tôi đưa cho con gái tham khảo qua quyển tổng kết kinh nghiệm đó.”

Nếu nói là ‘Tổng kết kinh nghiệm’ thì Chung Văn Ngọc không ấn tượng chút nào, bà chỉ nhớ rõ quyển này là ‘Ngô Sở Ủy toàn thư’ thành công chưa thấy mà thất bại thì liên tục, làm cho cả nhà rối loạn, tự đào hố chôn mình.

Cho nên, lúc Trì Viễn Đoan nói đến, bà vẫn có chút khấn trương. Dù sao nó cũng coi như một ‘Hung khí’, phải tăng cường đề phòng.

“Viết cái gì?”

Trì Viễn Đoan nói, “Muốn đối phó với Ngô Sở Ủy loại người không nơi nương tựa này, cách tốt nhất chính là để cho một cô gái mang thai con của cậu ta. Bởi vì cậu ta mất đi người thân cho nên đối với ruột thịt thì quý trọng gấp bội, nhất định sẽ giữ lại đứa bé này, hơn nữa bằng lòng cho đứa bé này một gia đình hạnh phúc....”

Trì Viễn Đoan mới nói được một nửa, Chung Văn Ngọc liền cau mày nhăn mặt chỉ muốn đứng dậy, miễn cưỡng nhẫn nhịn cố nghe xong, ném cho Trì Viễn Đoan một câu.

“Ông làm như thế không phải là quá thiếu đạo đức hả?”

“Thế nào là thiếu đạo đức?” Về mặt Trì Viễn Đoan cố chấp, “Tôi đây là giúp cậu ta, cũng chẳng phải hại cậu ta! Khi cậu ta bằng tuổi tôi đây, sẽ biết con cái đáng quý bao nhiêu.” (Biết quý mà không để con cái vui hả? Ông nội.)

“Ông mau tỉnh lại đi!” Chung Văn Ngọc tức giận đến ngực phát đau, “Nhà mình thì đang tuyệt tự, còn rảnh rồi lo hương hỏa cho nhà người khác.”

Trì Viễn Đoan trầm mặc nửa ngày, cuối cùng thì thở dài.

“Giờ ông thấy vậy, tôi lại nghĩ khác, tôi sợ cô ta sau này gây phiền phức cho chúng ta!”

“Gây phiền phức cho chúng ta? Làm sao gây phiền phức? Một người mang thai con của Ngô Sở Ủy, sẽ để Ngô Sở Ủy bỏ rơi đứa bé sao? Nó và Trì Sính vẫn quyết tâm đến với nhau sao? Cho dù vậy, có quan hệ gì với chúng ta? Là con của nó, nó xử lý như thế nào là việc của nó.”

Trì Viễn Đoan nghĩ lại thấy cũng đúng, việc này quả là không vô ích, ngay sau đó liền yên tâm.

Qua ba bốn ngày, Chung Văn Ngọc nhận được điện thoại của Trì Giai Lệ.

“Mẹ, con ngày mai lên máy bay về nước, có khi ngày kia là về đến nhà.”

Chung Văn Ngọc vừa vui mừng lại lo lắng, “Làm sao mà mới đi có mấy ngày mà lại về nước rồi?”

“Lần trước không phải con nói với mẹ rồi hay sao? Bên này con có vài chuyện cần giải quyết nên mới vội về. Bây giờ xử lý xong chuyện rồi, con có thể sẽ về nhà nghỉ ngơi một thời gian.”

Chung Văn Ngọc hoàn toàn yên lòng, trong giọng nói không che giấu được vẻ vui sướng.

“Có đưa hai thằng kia nhóc về không?”

Giọng nói của Trì Giai Lệ có chút bất đắc dĩ, “Lúc đầu con cũng không muốn dẫn theo chúng nó, trông nom hai thằng nhóc này quá mệt mỏi, nhưng để lại đây con cũng không yên tâm.”

“Có cái gì mà mệt? Không phải chỉ trông chúng một chút trên máy bay thôi hả? Về đến nhà mẹ chơi với bọn nó! Nếu con không đưa bọn nó về thì con cũng không cần trở về nữa!”

Nói xong, Chung Văn Ngọc trực tiếp cúp điện thoại. Vui vẻ chạy đến thư phòng, đem cái tin tốt lành này nói cho Trì Viễn Đoan nghe.

Buổi sáng hôm Trì Giai Lệ về nước, Trì Sính cùng Ngô Sở Ủy cùng nhau đi đến sân bay.

Đâu Đâu và Quyển Quyển thấy Ngô Sở Ủy, giống như chuột nhỏ thấy gạo, điên cuồng hôn rối rít, cắn loạn xạ, làm cho cậu của bọn nó mắng cho một trận. (ba ba quá đáng để cho hai đứa nhỏ hôn một chút thôi đã sao..)

Buổi sáng Trì Viễn Đoan có chuyện bận, chỉ có Chung Văn Ngọc một mình ở nhà, sớm đã đứng ở cửa chính chờ. Thấy xe Trì Sính lái tới, trên mặt lộ ra nụ cười, không đợi xe dừng lại hẳn ngay lập tức liền đi tới.

“Mau mau để bà ngoại ôm một cái, hơn một tháng không gặp, bà ngoại nhớ muốn chết.”

Chung Văn Ngọc vừa nói vừa đem Đâu Đâu từ trong lòng Ngô Sở Ủy ôm qua. Ngô Sở Ủy chào một tiếng ‘dì’, Chung Văn Ngọc miễn cưỡng ừm một tiếng, liền mỉm cười đem ánh mắt chuyển hướng về phía hai thằng cháu ngoại.

“Chúng tôi còn có việc, đi trước.” Trì Sính nói.

Trì Giai Lệ hỏi, “Sao không ở nhà ăn cơm trưa rồi hãy đi?”

“Không dám, Cô giúp việc trong nhà làm quá ít cơm. Bây giờ lại thêm ba mẹ con nhà chị, tôi sợ ăn không no.”

Gương mặt của Chung Văn Ngọc trong nháy mắt liền trầm xuống.

Trì Sính quay xe, đưa Ngô Sở Ủy cùng đi.

“Tạm biệt mọi!”

Đâu Đâu và Quyển Quyển vẫn hăng hái gọi, quay sang Ngô Sở Ủy ngồi trong xe không ngừng vẫy vẫy tay tạm biệt.

Chung Văn Ngọc nhìn lướt qua xe của Trì Sính, hơi lộ ra vẻ không hài lòng nhìn Trì Giai Lệ nói, “Cậu ta, làm sao lại đi cùng hả?” Cậu ta đương nhiên là chỉ Ngô Sở Ủy.

Trì Giai Lệ nhún nhún vai, “Cái này không phải chủ ý của con, cái này là hai thằng nhóc này chỉ đích danh nhất định phải là cậu ta đến đón.”

Chung Văn Ngọc không nói cái gì nữa, ôm hai đứa bé vào nhà.

.....

Buổi tối, Trì Viễn Đoan về đến nhà, tạm thời Trì Giai Lệ để cho cô giúp việc trông giữ hai thằng nhóc, gọi Trì Viễn Đoan và Chung Văn Ngọc sang một phòng bàn chuyện bí mật.

“Chuyện gì phải đóng cửa lại?” Trì Viễn Đoan khó hiểu, bực bội, “ba còn chưa nói chuyện với hai đứa nhóc kia mấy câu đâu, con lại đem bọn nó đẩy cho cô giúp việc, lát nữa hai đứa nó ầm ĩ làm sao bây giờ?”

“Hay là, gọi cả bọn nhóc vào phòng này đi, dù sao chúng ta nói gì bọn nó nghe cũng không hiểu.” Chung Văn Ngọc nói.

“Hai thằng ranh con quá ầm ĩ!” Trì Giai Lệ không nhịn được nói, “Con nói chuyện này còn quan trọng hơn nhiều so với hai thằng ranh đó, ba mẹ trước tiên nghe con nói hết đã.”

Giọng nói của Trì Viễn Đoan cứng rắn nói, “Ồ trong mắt ta, không có gì quan trọng hơn cháu ngoại.”

Trì Giai Lệ ho nhẹ một tiếng, dùng ngón tay chỉ vào bụng của mình.

“Ba nói nó hay sao?”

Về mặt của Trì Viễn Đoan đông cứng lại, ánh mắt của Chung Văn Ngọc trong tích tắc trở to. Từ nghi ngờ đến thừa nhận rồi thì không dám tin tưởng, cuối cùng trong ánh mắt tràn đầy ngạc nhiên vui mừng.

“Con....”

Trì Giai Lệ thản nhiên cười, “Đúng, ... có.”

“Ai nha.. ôi.. ôi..... Cái này thật sự quá tốt....”

Chung Văn Ngọc cao hứng cười toe toét, hiếm thấy Trì Viễn Đoan cười to thoải mái như bây giờ, đột nhiên buông tất cả lo lắng trong lòng trong nhiều ngày, vui vẻ.

Trì Giai Lệ yên lặng chờ ba mẹ cười xong, lại tuyên bố một tin vui lớn hơn.

“Con dự định để đứa bé này ở nhà cho ba mẹ nuôi.”

Chung Văn Ngọc nghe được vui sướng đầu óc mụ mị như bất tỉnh, nói cũng không rõ câu rõ chữ.

“Con... con... nói thật... sao?”

Trì Giai Lệ thở dài, “Căn bản con không có ý định sinh nữa, thế nhưng bây giờ tình hình của Trì Sính thế này, con nghĩ khả năng nó kết hôn là vô cùng nhỏ. Thay vì cho ba mẹ không có con cháu, chẳng bằng con để cho ba mẹ nuôi một đứa.”

Trì Viễn Đoan trầm mặc nửa ngày trầm giọng nói, “Nó đẻ hay không đẻ là chuyện của nó, không ảnh hưởng nuôi đứa nhỏ này cho con.”

“Đúng, đúng.” Chung Văn Ngọc cười nói, “Dù cho tương lai nó có con, đứa cháu ngoại này vẫn là cục cưng của ba mẹ.”

Trì Giai Lệ cười cười, “Con nghĩ ba mẹ hiểu sai ý con rồi, con không đơn giản muốn ba mẹ nuôi đứa bé này, là con muốn để đứa nhỏ này làm con thừa tự cho Trì Sính. Trên danh nghĩa chính là con trai của Trì Sính, cháu đích tôn nhà họ Trì chúng ta.”

Lời này vừa nói ra, Trì Viễn Đoan và Chung Văn Ngọc liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt hơi lộ ra vẻ nghiêm trọng.

“Nhưng có một điều kiện bắt buộc là.” Trì Giai Lệ ngừng một lát rồi nói tiếp, “Ba mẹ có đứa cháu này, thì không được can thiệp vào tự do hôn nhân của em trai con nữa.” (Khóc luôn..)

Sắc mặt của Trì Viễn Đoan trầm xuống, “Nó làm cái chuyện đại nghịch bất đạo, con còn muốn thay nó sinh con hả? Ba mẹ lại phải giúp nó nuôi con cái luôn hả? Vậy thì lợi cho nó quá rồi!”

“Có muốn hay không thì tùy ba mẹ lo liệu.” Giọng của Trì Giai Lệ quả quyết, “Dù sao thì con cũng không định sinh đứa bé này, nếu ba mẹ không muốn, con cũng không còn cách nào là phải bỏ nó.”

Sắc mặt Chung Văn Ngọc đại biến, “Con làm sao có thể bỏ hả? Bây giờ muốn mang thai không dễ đâu!”

“Ba mẹ không muốn con giữ lại làm gì? Con cũng đã có hai đứa con trai, hôm nọ đi siêu âm, lại là một đứa con trai nữa. Nuôi ba thằng con trai hả? Đây không phải muốn lấy mạng con hay sao?”

Vừa nghe là một thằng nhóc nữa, sắc mặt của Trì Viễn Đoan lại thay đổi.

Trì Giai Lệ vuốt vuốt bụng mình, cười như không cười nhìn ông bà Trì, nói, “Đương nhiên, kết quả kiểm tra có thể không chính xác, thường thì thai ba bốn tháng mới có thể siêu âm ra con trai hay con gái. Nhưng nước ngoài có nhiều máy móc tân tiến, nên cũng không biết được.”

Chung Văn Ngọc và Trì Viễn Đoan không lên tiếng.

Trì Giai Lệ yếu ớt thở dài, “Lúc đầu con còn muốn, trước sinh một đen một trắng, không biết là đứa nhỏ này có phải là da vàng không? Để ba mẹ nuôi cũng rất là hợp lý! Lại chưa nghĩ đến ba mẹ không muốn nuôi nó.”

Nói xong đưa tay xuống bụng, than thở một câu, “Bảo Bảo à, mẹ xin lỗi! Không phải là mẹ không muốn sinh con, là ông bà ngoại không muốn sinh con. Nhà họ Trì không muốn có con rồi, con phải biến thành một vũng máu chảy vào cống thoát nước rồi.”

Chung Văn Ngọc nghe xong lời này sắc mặt tái mét xanh trắng, vội vàng kéo tay của Trì Giai Lệ.

“Con gái, con gái, con đừng có xúc động, chúng ta cũng chưa nói là không muốn mà.”

“Vậy ba mẹ đồng ý rồi hả?” Trì Giai Lệ hỏi.

Chung Văn Ngọc ngáp ngừng một trận, Trì Giai Lệ lại muốn đi ra ngoài, Chung Văn Ngọc lại với tay kéo lại.

“Chúng ta sẽ thương lượng một chút, sẽ thương lượng một chút.....”

Trì Giai Lệ nói, “Càng để lớn rồi nạo thai thì cơ thể càng tổn hại nhiều hơn, cho nên ba mẹ nghĩ nhanh một chút.”

Nói xong lời này, Trì Giai Lệ trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài.

Trì Giai Lệ mới vừa đi không bao lâu, Chung Văn Ngọc liền đem ánh mắt căm giận nhìn Trì Viễn Đoan.

“Cái quyển ‘Sách quý’ của ông thật hiệu nghiệm, bây giờ ông hài lòng chưa? Có cháu rồi đó, ông xem trọng tình thân mà, nhất định sẽ nghĩ cách giữ lại đứa bé này nhỉ? . . . Trì Viễn Đoan! Ông! . . . Ông thật có tài!”

“ . . . ”

283. Chương 283 - Chương Kết Thúc

Vài ngày sau, Ngô Sở Ủy nhận được thông báo từ bộ thương mại, khôi phục giấy phép kinh doanh, dự án, hạng mục trước bị đình chỉ cũng cho phép khởi công lại.

Nhận được tin tức vừa ra, phần khởi nhất chính là công nhân trụ cột của công ty.

Lâm Ngạn Duệ gọi điện thoại cho Ngô Sở Ủy nói, “Tôi nói cái gì nhỉ? Công ty chúng ta khẳng định không sao, sớm muộn gì cũng khôi phục kinh doanh bình thường. Tôi chưa từng nghĩ tới tìm việc làm khác, còn đi du lịch được mấy nơi. Muốn nhân cơ hội này nghỉ ngơi thật tốt, bồi dưỡng sinh lực thật tốt tiếp tục phục vụ cậu!”

Ngô Sở Ủy rất xúc động, Kỳ thực cậu thực sự rất có năng lực, đến chỗ nào cũng có thể lăn lộn được. Đi theo tôi thu dọn cái cục diện rối rắm này, nói thật, tôi cảm thất rất có lỗi.”

“Cậu lại nói quá khách khí rồi!” Lâm Ngạn Duệ cười cười, “Kỳ thực tôi đi theo cậu cũng không phải vì tình cảm bạn bè của chúng ta. Tôi thực sự bội phục đầu óc của cậu, thực sự xem trọng cậu, thấy rằng đi theo cậu khẳng định không sai!”

“Lúc đầu tôi còn lo lắng trải qua một bước thăng trầm khó khăn như vậy, những người thân tín cũng sẽ bỏ tôi đi. Nghe cậu vừa nói như vậy, trong lòng tôi thật sự rất ấm áp, lại có chút thành quả!”

“Cậu cũng nghĩ chúng tôi không lương tâm vậy hả? Tôi nói cho cậu biết, Đại Vương, Lão Lý, Tiểu Đỗ, mấy người này suốt ngày gọi điện thoại cho tôi hỏi thăm, hỏi công ty chúng ta khi nào khôi phục kinh doanh bình thường, tất cả mọi người đều mong chờ đó!”

Cúp điện thoại, trong lòng Ngô Sở Ủy dấy lên ý chí chiến đấu anh dũng khí thế hùng hục.

Công ty khôi phục kinh doanh ắt có rất nhiều vấn đề cần phải xử lý, sau đó vài ngày Ngô Sở Ủy vẫn chạy đôn chạy đáo, cuối cùng cũng đem chuyện khó giải quyết xong xuôi.

Hơn chín giờ tối, Ngô Sở Ủy và Trì Sính mới từ công ty đi ra. Mua vài xiên nướng, đùi dê và mấy lon bia, ngồi ở khu đất trống đối diện công trường đang thi công vừa ăn vừa nói chuyện.

Bởi vì muốn dự án này cuối năm làm xong, nên nhiệm vụ khá lớn. Lại làm trễ hơn một tháng, cấp trên vừa đưa thông báo, ngay lập tức bên này liền khởi công.

Tám biển hiệu lớn lại lần nữa treo lên, mấy ngày nay cũng đều thi công suốt đêm.

Ngô Sở Ủy gặm đùi dê, thấy Trì Sính cũng cầm lên một cái, lập tức nói, “Cho tôi nếm thử cái của anh.”

“Mỗi người một cái, không phải đều có mùi vị như nhau hay sao?”

“Giống tôi cũng muốn nếm thử.”

Trì Sinh đưa tới bên mép Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy cắn xuống một miếng lớn, nhai đặc biệt ngon miệng.

“Cần phải chiếm tiện nghi của tôi một miếng trong lòng mới thoải mái đúng không?”

Ngô Sở Ủy không phải thích chiếm tiện nghi của Trì Sinh, cậu chỉ muốn Trì Sinh nhường cho cậu thôi.

Sau khi ăn uống no đủ, hai người ngồi ở đó ngắm nhìn công trường, gió đêm thổi mát lạnh, tiếng máy móc ầm ầm vẫn vang lên, họ ngồi đợi đến hừng đông.

Hơn một tháng trước, Ngô Sở Ủy cũng từng tại đây trải qua một đêm, lúc ấy là vắng vẻ cô đơn chịu đựng đến hừng đông. Bây giờ là gối lên bả vai một người, cái gối tràn đầy ước ao và kỳ vọng, thấm thoát trời liền sáng.

.....

Nghe chuyện Trì Giai Lệ mang thai, Trì Sinh và Ngô Sở Ủy mua rất nhiều thuốc bổ, đặc biệt đi đến nhà cảm ơn.

Chung Văn Ngọc và Trì Viễn Đoan cũng không có ở nhà, Đâu Đâu và Quyển Quyển vừa nhìn thấy Ngô Sở Ủy liền quần quít lấy không tha. Ngô Sở Ủy không thể làm gì khác hơn là dẫn hai thằng nhóc xuống dưới tầng chơi, trong phòng chỉ còn lại hai người là Trì Giai Lệ và Trì Sinh.

Trì Sinh thản nhiên mở miệng, “Chị hai.”

Trì Giai Lệ làm ra vẻ không có gì ngạc nhiên, “Thật đúng là mẹ nương tựa cả vào con cái mà! Bình thường đều là, Ê, này, hey..... xưng tôi, hôm nay còn gọi hai tiếng chị hai.”

Trì Sinh lộ ra một nụ cười vô cùng đàn ông, suýt chút nữa liền đem bà chị già của anh điện giật tả tơi.

“Được được được!” Trì Giai Lệ bắt chéo ta ra hiệu ngừng lại, “Đừng lộ ra cái vẻ mặt dối trá như thế, tôi bình thường không quen cậu tỏ ra đáng vẻ đàn ông này.”

Trì Sinh trêu tức nói, “Chị nói xem nếu chị sinh ra một đứa da đen nữa, ba đứa này mà kẹp lại thì có thành một cái Choco-pie không?”

Trì Giai Lệ trợn mắt lườm anh ta một cái, không lên tiếng.

“Ngộ nhớ lại sinh ra một đen một trắng thì làm sao bây giờ?” Trì Sinh lại nói.

Trì Giai Lệ hung hăng đập lên người Trì Sinh hai đấm, tức giận đến liên tục mắng chửi nhưng miệng vẫn cười.

“Cậu tốt nhất tích một chút đức cho cái miệng đi, cẩn thận ngày nào đó đi ra ngoài, người ta lại gọi cậu là đồ bị cấm sừng!”

Trì Sinh bình tĩnh nhìn chằm chằm Trì Giai Lệ một lúc, sắc mặt khôi phục lại bình thường.

“Không cần hy sinh lớn như thế cho chúng tôi, cứ để mấy đứa nhóc bên cạnh chị.”

“Tôi không phải vì hai cậu, là vì ba mẹ!” Trì Giai Lệ nói, “Nếu cậu cảm thấy áy náy thì hiếu thảo với ba mẹ một chút, nuôi đứa bé thật tốt.”

“Nó vẫn là con của chị, vẫn gọi chị là mẹ.” Trì Sinh nói.

Trong lòng Trì Giai Lệ cả thấy bồng bềnh, quay sang mắng Trì Sinh, “Cậu đó, còn lăm mồm một câu, có tin tôi không sinh giúp cậu nữa không?”

Trì Sinh không nói cái gì nữa, tất cả cảm kích đều không nói ra.

Ngô Sở Ủy so với Trì Sinh lại cảm kích hơn nhiều, dẫn hai thằng nhóc lên tầng, thấy Trì Giai Lệ nói một câu, “Chị, chị thật xinh đẹp.” (Liên quan vãi ~)

Trì Giai Lệ cười lạnh một tiếng, “Đẹp thế sao cậu không theo đuổi tôi, lại bám dính lấy em trai tôi?”

“Không phải chị là hoa có chủ hay sao?”

Trì Giai Lệ nói, “Tôi cũng không ngại sẽ bao nuôi thêm một người.”

“Thật sao?” Ánh mắt Ngô Sở Ủy nhấp nháy, “Thần tượng của em vẫn còn độc thân, mới về nước không bao lâu, hay là chị bao nuôi anh ta đi? Anh ta đáng vẻ cũng đẹp trai!”

Trì Giai Lệ thuận miệng hỏi, “Tên gì hả?”

“Ông Trầm.”

Vừa nghe hai chữ này, ngay lập tức Trì Giai Lệ tay cầm vĩ đập ruồi đuổi theo Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy bị đánh mấy cái mới vội vàng nhắc nhở Trì Giai Lệ cẩn thận.

“Chị, chị đừng nổi giận mà! Tương lai của em và Trì Sính đều nắm giữ ở trong cái bụng của chị đó!”

Trì Giai Lệ khẽ thở hổn hển hai cái, “Tôi nói với cậu, chỉ trông cậy vào đứa bé trong bụng của tôi chúng chưa chắc đã thành, tự cậu cũng phải bỏ chút công sức.”

Nói đến cái này, Ngô Sở Ủy lại lộ ra vẻ mặt phát sầu, “Em cũng muốn bỏ chút công sức, nhưng cơ bản thì em không biết bắt đầu từ đâu!”

“Tôi nói cho cậu nghe này, kỳ thực ba tôi rất thích cậu. Ông ấy cũng là trong lòng không nhẫn tâm mới mượn tay tôi đả kích cậu. Cho nên ba tôi không phải là vấn đề lớn, mấu chốt là mẹ tôi kìa. Mẹ tôi biết khá muộn, cần có một thời gian để chấp nhận chuyện này. Vậy làm sao trong khoảng thời gian này đem đỡ cho mẹ tôi vui vẻ, mới là phương hướng để cậu nỗ lực đó.”

Ngô Sở Ủy hỏi, “Dì thích người như thế nào ạ?”

“Bà ấy hả? Thích tiết kiệm giản dị, khéo tay thông minh như cậu!”

Ngô Sở Ủy cẩn thận suy nghĩ một chút, “Tất cả em đều phù hợp mà!”

“Phù hợp thì phù hợp rồi, quan trọng là cậu biểu hiện thế nào?” Trì Giai Lệ nhắc nhở, “Cậu đừng có vì tiết kiệm mà mỗi lần đến đều biểu mẹ tôi một đồng đồ giảm giá ngoài chợ mà lừa gạt mẹ tôi chứ hả?”

“Cũng đúng....” Ngô Sở Ủy rơi vào khó khăn.

Trì Giai Lệ vỗ vỗ bờ vai của cậu, “Suy nghĩ thật kỹ đi.”

.....

Sau khi trở về, Ngô Sở Ủy trầm tư suy nghĩ, đầu nghĩ không ra chiêu nào đỡ ‘lão bà bà’ vui vẻ cao hứng.

Tỏ ra khéo tay kiểu gì? Cậu chỉ biết thổi kẻo đường thôi, mà phải sớm tối ở chung mới có thể biểu hiện tài năng ra cho họ thấy, mà bọn họ lại không sống chung một nhà.

Ngô Sở Ủy bí bách đường cùng không thể nghĩ ra cách nào, chợt trong đầu lóe lên một tia sáng.

Đúng rồi! Tìm thằng cha đầu than tổ ong! Anh ta là người mưu trí.

Sau khi đến nói rõ với Quách Thành Vũ ý đồ, lúc này Quách Thành Vũ chỉ cho Ngô Sở Ủy một chiêu.

“Biến phế thành bảo.”

Về mặt Ngô Sở Ủy mở miệng, “Biến phế thành bảo?”

“Đem tất cả phế phẩm nhà họ thu về, sau đó làm thành tác phẩm nghệ thuật. Vừa thể hiện được sự khéo tay của cậu, vừa thể hiện cậu cần cù tiết kiệm, cậu ắt sẽ thành công.”

Ngô Sở Ủy nghe xong ánh mắt sáng lên, ném cho Quách Thành Vũ một cái nhìn đầy thán phục.

“Anh quá thông minh!”

Thế là, ngày hôm sau Ngô Sở Ủy liền dựa vào thăm hai đứa nhỏ làm lý do, đi đến nhà ba mẹ Trì Sính.

Trì Giai Lệ từ thư phòng thu dọn một ít linh kiện máy vi tính hỏng vứt đi, để cho cô giúp việc ném đi.

Chung Văn Ngọc lập tức nói, “Vứt đi làm gì? Máy thứ này gây ô nhiễm môi trường, không bằng giữ lại bán phế phẩm đi.”

“Có thể bán được mấy tệ hả mẹ?” Trì Giai Lệ lại muốn vứt đi.

Đúng lúc Ngô Sở Ủy ngăn lại, quay sang Trì Giai Lệ chìa tay, “Cho em, em có thể làm thành đồ sử dụng được.”

“Mấy cái đồ phế phẩm này thì có thể làm được cái gì?”

“Cho em đi!”

Ngô Sở Ủy cố ý xin, Trì Giai Lệ không thể làm gì khác hơn là cho cậu.

Về đến nhà, nhìn đồng hồ linh kiện hỏng kia, Ngô Sở Ủy cũng thở dài một tiếng.

“Mấy cái đồ phế phẩm này thì có thể làm gì được nhỉ?”

Khương Tiểu Soái loay hoay suy nghĩ cả nửa ngày, cũng không nghĩ ra được cái gì.

“Ê, tôi nghĩ đến một người.” Ánh mắt Khương Tiểu Soái sáng lên.

“Ai?”

“Thần tượng của cậu đó! Anh ta không phải biết ma thuật hay sao?”

Ngô Sở Ủy đập bàn một cái, “Đúng vậy! Tại sao tôi lại quên anh ta nhỉ?”

Vì vậy, thừa dịp Trì Sính không ở đó, len lén mời Uông Trầm đến công ty, ngồi nhìn anh ta mày mò đồng phế phẩm.

Gương mặt đẹp trai lại cương nghị của Uông Trầm chính là một kiệt tác của thượng đế, đôi bàn tay kia của anh còn có thể tạo nên một tuyệt tác khác.

Ngô Sở Ủy theo dõi anh từng động tác tay của anh một lúc rồi lại nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh một lúc. Như vậy hết lần này đến lần khác, sau đó ánh mắt của cậu lại cố định trên tác phẩm nghệ thuật của Uông Trầm gần làm xong.

Uông Trầm làm xong, đẩy đến trước mặt Ngô Sở Ủy.

Tinh xảo rất tinh xảo, nhưng lại không hiểu dùng để làm gì.

“Hương Huân Đài.” Uông Trầm mặt không thay đổi giải thích cho Ngô Sở Ủy, “Có thể đem tinh dầu nhỏ vào đây, hương thơm sẽ bay ra từ những lỗ hổng này.”

Ngô Sở Ủy yêu thích không buông tay mà ôm trong lòng, lại tiếc không muốn tặng.

Cậu ta phát hiện, mặt của Uông Trầm vĩnh viễn khốc và lạnh như vậy, nhưng ở anh lại làm cho người ta thấy vô cùng yêu thích. Người đàn ông như thế này quả thực mê người, ngay cả Ngô Sở Ủy cũng có chút phát sầu thay anh ta.

“Anh phải tìm được một người tài năng xứng đôi với anh nhé!”

Uông Trầm lẳng lặng nói, “Cậu là đủ rồi.” (Em quyết không khóc đâu Trầm ạ.. em yêu anh là đủ rồi.)

“Đừng!” Ngô Sở Ủy tim đập loạn, “Tôi không xứng với anh.”

.....

Cuối tuần, Trì Giai Lệ đề nghị người nhà họ Trì ăn bữa cơm đoàn viên, vì vậy gọi Trì Sính và Ngô Sở Ủy cùng về nhà.

Lúc Ngô Sở Ủy đến Chung Văn Ngọc không ở nhà, bà cùng cô giúp việc ra ngoài mua thức ăn. Ngô Sở Ủy liền thừa cơ hội này gọi Đâu Đâu và Quyển Quyển đến, ngay lập tức, đem những gì Uông Trầm dạy cậu vờ dạy cho hai thằng nhóc con.

Lúc Chung Văn Ngọc trở về, Đâu Đâu lập tức phi nhanh đến bên cạnh bà.

“Bà ngoại, bà mau nhìn, đây là cái Hương Huân Đài mợ làm, chính là dùng phế phẩm nhà chúng ta làm ra.”

Chung Văn Ngọc nhận lấy tác phẩm thủ công này, tò mò liếc nhìn qua lại, không hiểu hết lời Đâu Đâu nói. Đi qua bên cạnh Trì Giai Lệ nghe giải thích, Chung Văn Ngọc mới biết được đây là dùng linh kiện máy vi tính làm Hương Huân Đài, trong nháy mắt toát ra vẻ vui mừng.

“Ai nha, ai làm mà lại khéo như thế hả?”

Đâu Đâu và Quyển Quyển lập tức ồn ào ầm ĩ, “Là mợ làm! Là mợ làm.”

Chung Văn Ngọc quay sang Ngô Sở Ủy vẻ không thể tin. “Vâng, bình thường không có việc gì làm lại lấy ra sờ mó mấy thứ này, vứt đi thì tiếc....”

Cậu ta còn chưa nói hết, Đâu Đâu và Quyển Quyển lại lôi Chung Văn Ngọc, ra sức hăng hái biểu hiện công dụng mà vừa rồi Ngô Sở Ủy dạy, rồi còn khoe mấy đồ mà Ngô Sở Ủy tặng cho bọn nó.

“Bà ngoại, mau nhìn, đây là xe đẩy nhỏ của con!”

“Đây là ghế nhỏ của con! Ghế ba chân!”

“....”

Chung Văn Ngọc vừa gạt đầu vừa cười, lại lần nữa nhìn về phía Ngô Sở Ủy, trong ánh mắt khó có thể che giấu vẻ tán thưởng.

Lúc ăn cơm buổi trưa, cả nhà ngồi quanh một chỗ.

Ngô Sở Ủy rót chén rượu cho Trì Viễn Đoan, nói, “Chú, cháu mời chú một chén, cảm ơn chú đã ủng hộ và giúp đỡ công việc của cháu.”

Trì Viễn Đoan lúc đầu không muốn uống, nhưng đảo qua bụng Trì Giai Lệ, vẫn bất đắc dĩ uống một chén.

Ngô Sở Ủy lại mời Chung Văn Ngọc miếng điểm tâm ngọt.

“Dì, ném thử cái này đi, đây là con làm.”

Nhưng thật ra là trộm được của Quách Thành Vũ.

Chung Văn Ngọc lúc đầu không muốn ăn, nhưng đảo qua bụng con gái, cũng bất đắc dĩ ném thử một miếng. Kết quả ném thử một miếng liền không dừng lại được, liền tiếp ăn ba miếng, nếu không phải Trì Giai Lệ ngăn lại, nà còn muốn đem chiếc đĩa gấp tiếp.

Người một nhà ăn cùng nhau coi như hài hòa, Trì Sính vẫn như trước yên lặng, chờ Ngô Sở Ủy mời rượu mời đồ ăn xong, đột nhiên phun ra một câu.

“Đừng luôn chú, dì nữa, cũng nên đối xứng hô đi!”

Ngô Sở Ủy chưa kịp chuẩn bị, Trì Viễn Đoan và Chung Văn Ngọc cũng sững sờ.

Hơn nửa ngày, Ngô Sở Ủy mới lúng ta lúng túng mà gọi một tiếng.

“Ba, mẹ.” (Mặt dày.)

Trì Viễn Đoan và Chung Văn Ngọc ai cũng không đáp lại một câu.

Trì Giai Lệ ở bên cạnh đặt đôi đũa xuống, lấy tay vỗ về bụng cảm thán nói, “Bảo Bảo à, mẹ xin lỗi, không phải mẹ.....”

“Ừ!”

Trì Viễn Đoan và Chung Văn Ngọc đồng loạt trả lời.

Tuy rằng không phải thật tâm, nhưng Ngô Sở Ủy nghe vào tai, cũng vô cùng cảm động.

Ăn cơm xong, hai ông bà đi vào phòng len lén trao đổi một chút. (Tưởng làm gì.... *Mặt dâm dăng*)

“Cứ như vậy để cậu ta vào cửa hả?” Chung Văn Ngọc vẫn có chút không thể chấp nhận.

Trì Viễn Đoan nói, “Không cho cậu ta vào thì có thể làm gì? Giữ lại đứa cháu quan trọng hơn! Cùng lắm thì chờ sinh ra được thằng cu, sẽ cùng cậu ta ‘đấu’ tiếp!”

Chung Văn Ngọc một bên yêu thích không buông tay mà nghịch cái Hương Huân Đài, một bên ném cho Trì Viễn Đoan ánh mắt chất vấn.

“Ông đấu lại cậu ta hay sao?”

Trì Viễn Đoan, “.....”

.....

Một ngày nắng ráo thời tiết rất đẹp, Trì Sính và Ngô Sở Ủy cùng nhau tới viếng mộ ông Ngô bà Ngô.

“Ba, mẹ, con dẫn vợ con tới chào ba mẹ đây.”

Nghe được hai tiếng ‘vợ con’ Trì Sính âm thầm lườm Ngô Sở Ủy, không lên tiếng.

“Gần đây có rất nhiều chuyện tốt muốn báo cáo với ba mẹ! Công ty của con lại khôi phục kinh doanh bình thường rồi, dự án cũng lại tiếp tục thi công. Nhà của chúng ta cũng mua lại rồi, cây hạnh già vẫn khỏe. Con và Trì Sính cũng dọn về căn nhà trước kia rồi, ba mẹ anh ấy cũng chấp nhận con rồi. Điều làm con vô cùng vui vẻ là chúng con sẽ có con, khả năng nó không giống con nhưng tính cách nhất định sẽ rất giống con.”

Nói xong, cậu đốt cho ông Ngô bà Ngô rất nhiều tiền vàng, quay đầu nhìn về phía Trì Sính, “Anh cũng phải bày tỏ một chút chứ?”

Trì Sính ngồi xổm xuống, từ trong túi xách lấy ra một bức ảnh, nhẹ nhàng thả vào ngọn lửa đốt.

“Ba mẹ, sinh lễ con không có. Ảnh kết hôn đốt qua cho ba mẹ, nếu ba mẹ thấy không tệ thì báo mộng cho con!”

Ngô Sở Ủy sững sốt, ảnh kết hôn? Chụp lúc nào?

Ánh mắt nhìn về phía bức ảnh, nửa người dưới đã đốt gần xong rồi, còn dư lại là ảnh hai người ở trần ôm nhau.

“Chờ chút!” Ngô Sở Ủy bối rối, “Anh đem gì đốt cho ba mẹ tôi vậy?”

“Ảnh NUDE!”

“A a a a !”

Ngô Sở Ủy tức giận rú lên mấy tiếng, lúc muốn cứu vãn, ảnh đã bị đốt sạch.

Kỳ thực Trì Sính đốt cũng không phải là ảnh nude, nửa người dưới của hai người đều ở trong chăn. Đó là hai ngày hai đêm anh ôm Ngô Sở Ủy ngủ, len lén chụp được.

Cũng vào lúc đó, Trì Sính hạ quyết tâm phải chăm sóc Ngô Sở Ủy cả đời.

“Tôi không còn mặt mũi thấy ba mẹ tôi.....”

Ngô Sở Ủy còn đắm chìm trong đau khổ, quay đầu cảm tức nhìn Trì Sính ba giây, vừa muốn điên cuồng nhào qua, Trì Sính liền thừa cơ chạy trốn. Ngô Sở Ủy một mực đuổi theo, đuổi theo ra nghĩa trang, đuổi đến thềm cỏ bên ngoài. Trì Sính đột nhiên dừng lại, xoay người đem Ngô Sở Ủy xốc lên, trực tiếp đặt cậu lên vai.

Ngô Sở Ủy ở trên người Trì Sính điên cuồng đá loạn, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Đột nhiên nhớ, cậu còn chưa nói với ba mẹ một câu.

“Con và Trì Sính nhất định sẽ sống thật tốt.”

.....

[CHÍNH VĂN HOÀN]

284. Chương 284 - Phiên Ngoại 1: Tiệc Cảm Ơn

Để ăn mừng chuyện tốt mấy ngày gần đây, Ngô Sở Úy cố ý tổ chức bữa tiệc ở nhà Quách Thành Vũ. Đầu bếp chính là Quách Thành Vũ, đồ ăn đủ loại màu sắc đẹp mắt từng món từng món được đặt lên bàn. Rượu rót đầy ly, sáu người đàn ông ngồi xung quanh một bàn, bỏ qua ân oán cá nhân, ăn uống thoải mái vui vẻ nói chuyện như những người bạn thân thiết.

Ngô Sở Úy đứng lên, quyết định đi một vòng cảm ơn từng người một.

Bắt đầu từ ai đây?

Ánh mắt của Ngô Sở Úy dạo qua một vòng, cuối cùng bình tĩnh dừng lại trên mặt Uông Trầm.

Về cơ bản thì Ngô Sở Úy chưa định cảm ơn Uông Trầm đầu tiên, vì dù sao anh ấy cũng là một người quan trọng có ơn rất lớn, Ngô Sở Úy muốn cảm ơn anh cuối cùng, trình trọng nói mấy lời khen ngợi tuyệt vời nhất với anh. Thế nhưng thực sự không chờ được! Cậu ta thuộc loại uống vài chén sẽ gục, nên nhất quyết phải đặt Uông Trầm lên hàng đầu nói ngay lúc chưa say, sợ sau khi uống vài chén thì lại nói ra những lời không hay ho gì.

“Uông đại ca, tôi.....”

“Phù———”

Ngô Sở Úy vừa mới mở miệng, Khương Tiểu Soái ‘sát phong cảnh’ cười liền đem bầu không khí phá hủy toàn bộ. Ngô Sở Úy quay sang cậu ta ném cho ánh mắt cảnh cáo, sau đó thì Khương Tiểu Soái vẫn cười như bị trúng tà.

Uông đại ca..... Uông đại ca..... Cái này gọi là diễn kịch, ha ha ha.....

Ngô Sở Úy dừng lại một lúc, hệ thống lại một chút ngôn ngữ xem dùng thể nào cho ổn.

Đang có mặt Trì Sính ở đây, chỉ có thể cảm ơn một vài chuyện mà anh ta biết. Một vài chuyện sau khi Uông Trầm trở về, tốt nhất không nên nói ra thì hơn.

“Uông đại ca, cảm ơn anh khi mẹ tôi bệnh nặng đã rất quan tâm đến nhà tôi. Nói không khoa trương chút nào: Anh đã giúp không ít, giúp tôi có thời gian quản lý công ty nhiều hơn, giúp tôi có thời gian bên mẹ nhiều hơn, cũng để cho bà hạnh phúc trải qua những ngày cuối cùng cuộc đời. Ly rượu này trước tiên tôi muốn mời anh, mong muốn lúc còn sống có thể báo đáp ân tình của anh.”

Nói xong, Ngô Sở Úy liếc mắt nhanh sang phía Trì Sính, thấy vẻ mặt anh ta coi như bình thường, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên cảm ơn Uông Trầm đầu tiên thật sự rất hợp lý.

Rượu trong ly của Ngô Sở Úy vừa mới uống cạn, Khương Tiểu Soái liền phun ra một câu.

“Tôi nói này, cậu phải báo đáp thể nào hả? Lấy thân báo đáp?”

Lời này vừa nói ra, bên trong gian phòng đang ấm đột nhiên lạnh xuống vài độ.

Quách Thành Vũ lườm Khương Tiểu Soái, thấy gương mặt Khương Tiểu Soái hồng hồng, ánh mắt dập dờn chớp chớp, liền biết thằng nhóc này đã uống nhiều rồi. Vì vậy liền đem đầu của Khương Tiểu Soái kéo lại, ấn vào trong lòng, nhẹ nhẹ xoa bóp trên trán của cậu một chút.

“Vị này nhà chúng tôi một hộp liền say, không cần để ý đến cậu ta, chúng ta tiếp tục ăn.”

Quách Thành Vũ trầm mặt nhìn người này nói, quả thực hiệu lực của lời nói rất lớn. Quách Thành Vũ vừa nói câu này, sắc mặt Trì Sính lập tức dịu đi rất nhiều.

Ngô Sở Úy lột dạ một ly rượu, có chút chóng mặt, nhưng ý thức vẫn rất tỉnh, ánh mắt từ Uông Trầm chuyển sang Quách Thành Vũ đang ngồi bên cạnh.

“Quách Tử, ly rượu này mời anh, tôi cảm ơn anh làm bạn bè lâu năm như vậy với Trì Sính. Nếu là không có sự giúp đỡ của anh, trước đây Ương Thạc cũng sẽ không đi, cậu ta không đi thì không có tôi ngày hôm nay! Ly rượu này phải cạn! Uống!”

Ương Thạc quét ánh mắt đen sâu kín tới, hắng giọng.

“Ê, tôi nói này, tôi còn ở đây, mà cậu có thể nói như vậy hay sao?”

Hai chén rượu lót bụng Ngô Sở Ủy, tinh thần càng thêm phấn khởi, lại quay tiếp, chuyển hướng về phía bên cạnh Quách Thành Vũ là Khương Tiểu Soái.

“Sư phụ, người tôi muốn cảm ơn nhất chính là cậu, có thể nói cậu là quý nhân của tôi, là người cho tôi sinh mệnh thứ hai. Trước đây không có đả kích của cậu, tôi không thể để cho bóng ma trong lòng đi nhanh như vậy. Không có cậu bày mưu tính kế, tôi cũng không có thể câu dẫn thành công Trì Sính mà tóm gọn trong tay. Nào! Uống!”

Khương Tiểu Soái còn phấn khởi hơn so với cậu, tay hung hăng vỗ bàn một cái, ly rượu trên bàn đều tràn ra một nửa.

“Đúng, tôi bây giờ rất nhớ khoảng thời gian chúng ta cùng tính kế Trì Sính, mẹ nó, quá là vui!”

Trên mặt Khương Tiểu Soái tràn đầy biểu cảm nhớ lại chuyện cũ, “Nhớ hôm trời mưa to, cậu đẩy xe hàng trên dốc giả bộ khó khăn cực nhọc! Sửa soạn sách vở giả làm người có học thức! Giả vờ bị ông chủ vườn rần ức hiếp..... ha ha, càng nghĩ càng thấy nhớ, thật thoải mái! Nào, Uống!”

Ương Thạc nhìn Trì Sính vẻ rất thông cảm, Quách Thành Vũ năm lần bảy lượt túm Khương Tiểu Soái, nhưng tên tiểu tử mượn rượu làm càn này làm sao chịu ngồi yên, vẫn liên tục rót cho mình một ly đầy.

Khương Tiểu Soái lại tiếp tục nói, Ngô Sở Ủy lại càng phấn khởi.

“Nhớ đến ngày trước hai chúng ta ở chung một chỗ, tôi không biết cậu thích đàn ông, cả ngày cời truồng ở trong phòng đi tới đi lui. Sau đó thì cậu nói cho tôi biết, con mẹ nó, tôi không thể hiểu được, đàn ông với đàn ông thì làm kiểu mẹ gì? Cậu còn nhớ không? Trước đây tôi còn muốn cùng cậu thử làm xem thế nào! Ha ha..... Cụng ly!”

Trì Sính đã từ uống rượu đổi thành hút thuốc.

“Làm sao tôi lại không nhớ?” Khương Tiểu Soái suýt chút nữa nhảy lên trên bàn, “Lúc ấy Trì Sính hôn cậu một cái cậu còn ngại dơ! Bảo cậu sờ anh ta cậu liều chết cùng không sờ! Con mẹ nó, tôi hỏi đó là ý gì? Không phải chỉ là sờ một người đàn ông thôi hay sao? Cậu cũng sờ tôi còn gì!.... Nào, phải uống!”

Ngô Sở Ủy cười ha ha, “Cậu đó, đúng là thiếu đứng đắn! Lúc đó tôi có sờ cậu một chút cậu liền cương! Tôi có thơm cậu một cái, cậu còn không kiềm chế được! Nào, cạn một ly!”

Từ một người hút thuốc biến thành hai người.

“Cậu khoan hãy nói, lúc ấy tôi đối với cậu cũng có chút tình cảm, thấy Trì Sính cùng với cậu, trong lòng tôi cũng thấy có chút khó chịu! Nào, ...cậu rót thêm một ly đi!”

“Kỳ thực tôi đối với cậu cũng rất có cảm tình, nếu như tôi nhận ra sớm một chút, không khéo hai ta lại ở chung một chỗ! So với Trì Sính cậu đẹp hơn nhiều, ha ha ha..... Uống!”

“So với Quách Thành Vũ cậu cũng đẹp trai hơn nhiều! Nhiều lần tôi mơ thấy cái mông to cậu đó!.....Tôi sẽ uống cạn ly này! Thế còn cậu?”

“Vì nỗi buồn của hai chúng ta, tôi cũng cạn!”

“....”

Hai người này cậu một chén tôi một chén, đến Ương Thạc cũng phải nở nụ cười.

Thật vất vả Ngô Sở Ủy và Khương Tiểu Soái mới lăm mồm xong, kim đồng hồ lại chuyển hướng qua phía Ương Thạc.

“Ông Thạc!, Hôm nay tôi phải cùng cậu uống hai ly! Người tôi muốn cảm ơn nhất chính là cậu. Đầu tiên tôi phải cảm ơn óc cậu bé, mẫn cảm đa nghi, không bản lĩnh còn chơi trò đầu óc. Lại còn đi liền sáu năm, tạo cơ hội cho tôi và Trì Sính ở chung với nhau.”

“Thứ hai tôi cảm ơn cậu lại quay trở về, còn đem sự thật mang về, làm cho Trì Sính triệt để hết hy vọng với cậu. Cậu đó, nếu mà cậu không trở về,, trong lòng Trì Sính bây giờ sẽ có một chút nhỏ bé cho cậu!”

“Cuối cùng tôi cảm ơn cậu lớn lên không đẹp trai một chút nào! Không biết viết lời bài hát, hơn nữa hát nghe cũng không ra gì! Cơ thể không những không chịu rèn luyện, dáng đi còn có chút xiêu vẹo! Điểm chết người là công phu trên giường không có, ngủ với Trì Sính ba năm mà không để lại một chút ấn tượng gì.”

“Vì ba điều này, tôi liền cặn ba ly.”

Gương mặt của Ông Thạc sâu kín tỏa ra sắc xanh xám nguy hiểm, nếu đóng cửa tắt điện có khi còn dọa người khác sợ đến nổi đi trại tâm thần.

“Được, tổng kết lại không sai.....” Giọng nói của Ông Thạc lạnh lẽo, “Tôi cũng cảm ơn cậu bằng lòng ăn đồ thừa của tôi, càng phải cảm ơn cậu điều kiện ưu việt như thế còn bằng lòng làm vợ lẽ! Ba ly này tôi tiếp cậu!”

Ngô Sở Ủy uống xong triệt để hôn mê, hai mắt nhấp nháy ánh lên vẻ mờ hồ, thần kinh phấn khởi phấn khởi đến cực hạn. Không nói hai lời, lại đem hai ly của mình và Ông Thạc rót đầy rượu vào.

“Ông nhị hắc ta cho cậu biết, kỳ thực trước đây cậu lợi dụng bệnh mù màu của tôi cần tôi một cái, trong lòng tôi rõ như gương, cố ý giả không biết, để cậu thoải mái bôi đen tôi nhưng chính là vui vẻ nhìn cậu làm chuyện ngu ngốc đó! Cậu nghĩ rằng tôi thật sự tốt mà giúp cậu làm rõ sự thật hay sao? Tôi dừng mỡ mà tìm dây buộc mình hả? Chính là tôi muốn đem cậu tẩy trắng triệt để! Làm thế hay không? Uống!”

Trì Sính trực tiếp đem đầu lọc tàn thuốc nhai.

Ông Thạc uống xong cũng rất high, trực tiếp đứng ở băng ghế, chỉ vào Ngô Sở Ủy cãi nhau.

“Ngô mắt to kia, tôi chúc cậu ở trên giường đệ nhất pháo, tiểu súc của cậu không bị nát! Uống!”

Ngô Sở Ủy không chịu thua đáp lại một câu.

“Ông nhị hắc, tôi chúc cậu tự mình tuốt súng cả đời, đưa leo luôn luôn béo mập hồng hào!, Uống!”

Ông Thạc rượu sộc lên não, đi tới cho Ngô Sở Ủy hai đấm.

“Cậu đó, cậu nguyên rửa ai cả đời tự mình tuốt súng hả?”

Ngô Sở Ủy trả lại Ông Thạc một đạp, “Là cậu đó, ai bảo cậu dám bảo tôi ăn đồ thừa của cậu! Tôi phi-!”

Khương Tiểu Soái nhìn tình hình bất hòa, vội vàng đi qua khuyên can.

“Này! Này! Cảm ơn cảm tạ người ta còn đánh nhau hả?”

“Cậu ta nguyên rửa tôi!”

“Cậu ta tổn thương tôi!”

“....”

Khương Tiểu Soái giằng co một trận, cuối cùng cũng đem hai người này kéo ra được, mọi người lại ngồi về chỗ cũ.

Ngô Sở Ủy tiếp tục nghịch kim đồng hồ trên tay, chuyển hướng đến phía Trì Sính, lúc này cậu ta đã kích động đến điên cuồng. Ôm cổ của Trì Sính, run rẩy cầm lấy một ly rượu.

“Tôi cảm ơn anh bị tôi lừa gạt mắc câu, hơn nữa còn..... Còn để cho tôi làm anh.....”

Lời này vừa nói ra, cả phòng phát ra tiếng cười, hơn nữa người cười không phải là Trì Sính mà là Ngô Sở Ủy.

Ngô Sở Ủy cũng một mình cười ngậy ngô một trận, ngón tay chọc vào cổ của Trì Sính, đáng vẻ khuyến khích, “Anh uống đi! Uống đi!.....Ờ.....Cổ anh sao cứng thế....”

Ngô Sở Ủy càng lúc càng rề rà, hai con mắt to đảo tít mù, rồi đảo đến ly rượu của mình.

“Ờ,.....Bây giờ tôi phải cảm ơn bản thân mình, cảm ơn tôi không chịu từ bỏ gian khổ, dùng cảm đảo ngược tình thế, vì chính hạnh phúc của bản thân mà phấn đấu! Phấn đấu!.....”

Ly rượu này vừa uống cạn, trong phòng vang lên một trận vỗ tay âm ỉ.

Vốn là đã cảm ơn xong rồi, nhưng cặp mắt to tròn của Ngô Sở Ủy vẫn còn chậm rãi di chuyển, rồi chuyển sang phía Ông Trầm. Trong lòng lẩm bẩm: Tôi cảm ơn anh ta chưa nhỉ? Tặng tôi vỏ sò lớn....Làm Hương huân đãi.... Việc này nói chưa nhỉ?... À..... Hình như còn chưa nói, vậy thì không được rồi.

“Cuối cùng tôi phải cảm ơn Ông Trầm, thần tượng của tôi, nam thần trong lòng của tôi.....”

Khuơng Tiểu Soái nghiêng ngả nằm trên bàn, híp mắt nhìn Ngô Sở Ủy cười cười.

Ông Thạc tuy uống nhiều nhưng vẫn không quên châm lửa phá hoại, lôi tay áo Trì Sính nói, “Này, đoạn này anh tốt nhất vênh tai lên mà nghe.”

“Anh là điều kì diệu trong cuộc đời tôi, là sao băng, cho tôi vô vàn kinh ngạc và vui vẻ. Anh dùng phé phẩm làm ra Hương huân đãi, dùng kim thép bắn vào bao cát, dùng táo châm số điện thoại cho tôi, dùng quả bóng lớn biến thành quả bóng nhỏ.....Mỗi một thứ đều làm tôi nhớ mãi không quên.”

“Anh là ánh mặt trời chiếu sáng cuộc đời tôi, cho tôi vô cùng vô tận ấm áp. Anh ở bên khi tôi buồn nhất, cho tôi kẹo mút, khi mẹ tôi bệnh nặng cũng tặng cho bà rất nhiều kẹo mút, khi Trì Sính bị giam còn tặng tôi vỏ sò..... Mỗi một việc đều khiến tôi khắc cốt ghi tâm.”

Trên gương mặt lạnh lùng của Ông Trầm hiện lên nụ cười thản nhiên, tuy rằng chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng lại bị Trì Sính chính xác bắt được.

Ngô Sở Ủy đã say đến không biết phương hướng, vỗ vai Trì Sính cười nói, “Ông Trầm à! Anh tặng tôi vỏ sò và quả bóng nhỏ tôi đều giấu rất kỹ đó! Yên tâm đi, quyết không để cho Trì Sính thấy!”

285. Chương 285 - Phiên Ngoại 2: Giông Bão Sau Tiệc Cảm Ơn, Chịu Đựng Không Được Phát Tình.

Sau khi tiệc rượu giải tán, Trì Sính đem Ngô Sở Ủy say như chết kéo vào trong phòng, ầm một cái đập cửa. Đôi mắt mảnh hồ bình tĩnh nhìn hai gò má ửng hồng của Ngô Sở Ủy, rất lâu không nói được lời nào.

Rượu làm cho người ta thêm can đảm, Ngô Sở Ủy cũng nhìn lại Trì Sính một lúc. Nếu là ngày thường, thấy loại vẻ mặt này của Trì Sính với ánh mắt kia, đã sớm sợ đến chui xuống gầm giường rồi.

“Rượu này uống vào không uống nhỉ!” Trì Sính nhếch miệng, “Trong lòng có gì đều trút ra hết rồi nhỉ?”

Ngực Ngô Sở Ủy bị Trì Sính hung hăng đè ép, bụng dưới sôi trào, phát ra tiếng kêu đau đớn, “Không ổn, tôi muốn nôn, mau tránh ra.”

Trì Sính thấy khuôn mặt Ngô Sở Ủy nghẹn đến đỏ bừng, yết hầu liên tục chuyển động, liền buông tay ra.

Ngô Sở Ủy muốn chạy đến phòng vệ sinh để nôn, kết quả chưa kịp đến, vừa chạy đến cửa liền ‘Oe’ một tiếng. Mùi cồn gây mũi bay khắp phòng, Trì Sính nhìn sang, Ngô Sở Ủy nôn đều là rượu, hầu như không có một chút thức ăn nào.

Ngô Sở Ủy lại nôn thêm lần nữa, mới lảo đảo đi vào nhà vệ sinh. Trì Sính quyết không diu, Ngô Sở Ủy ngã bên cạnh bồn cầu, trán đập thẳng vào nắp bồn cầu, đau đến độ gào khóc.

Trì Sính vừa tức vừa sốt ruột, hai tay khoanh lại đứng ngoài nhìn, đầu ngón chân cắm xuống nền đất đến nổi gân xanh.

Ngô Sở Ủy ôm bồn cầu lại phun một trận, đến khi nước cũng không thể phun ra được nữa, mới vịn tay vào tường đi vào trong giường, lao vào giường, không chịu được lại lần qua lần lại.

Trì Sính lau dọn đồng đồ Ngô Sở Ủy vừa nôn, lúc trở lại bên giường, Ngô Sở Ủy giống như một con tôm luộc, mặt đỏ bừng cuộn tròn trên giường rên rỉ đến thống khổ.

“Bụng tôi khó chịu hu hu..... không được..... còn muốn nôn.....”

Trì Sính dè cơ thể Ngô Sở Ủy đang định lật mình, tức giận quát lên, “Nằm im, ngoan ngoãn chờ!”

“Cậu còn kêu thêm một câu, có tin tôi làm thịt cậu không?”

Ngô Sở Ủy vẫn tiếp tục kêu gào, “Khó chịu.... hu hu.... đau bụng....”

Trì Sính nhìn Ngô Sở Ủy thấy cậu có vẻ rất đau, chịu đựng không bạo phát. Châm một liều thuốc, khuôn mặt lạnh lẽo bị bao phủ một làn khói.

Ngô Sở Ủy càng ngày càng táo tợn mà tru lên đau đớn.

“Khó chịu quá..... không chịu được nữa rồi....”

Trì Sính không thể nhịn được nữa, cầm liều thuốc đâm vào cái gạt tàn, cả thân hình to lớn nằm bên người Ngô Sở Ủy.

Một lát sau, trong phòng phát ra tiếng rên đứt quãng.

“Ừm.... ừm.... Sướng quá..... tiếp tục....”

Trì Sính nằm bên cạnh, tay đỡ đầu, ánh mắt âm u yên lặng nhìn khuôn mặt muốn ‘ăn đòn’ của Ngô Sở Ủy. Một tay khác đặt lên bụng của Ngô Sở Ủy xoa xoa nhẹ, lực rất đều.

Không quá ba phút đồng hồ, Ngô Sở Ủy liền ngủ say.

Trì Sính lại một mình uống sạch nửa chai rượu ‘trộn giấm’, mới cùng Ngô Sở Ủy ngủ.

Ba ngày sau, Ngô Sở Ủy lái xe đến phòng khám tìm Khương Tiểu Soái.

“Bác sĩ Khương đã ba ngày không đến khám bệnh rồi.” Cậu phụ việc phòng khám nói.

Ngô Sở Ủy vô cùng kinh ngạc, “Cậu ta làm sao vậy?”

“Anh ta gọi điện cho tôi báo thân thể không khỏe, muốn nghỉ ngơi vài ngày.”

“Lại nghỉ? Cậu ta không lo kiếm cơm, chẳng có chút suy nghĩ nghiêm chỉnh làm việc gì?”

Ngô Sở Ủy nói xong bĩu môi, cậu ta mỗi ngày cực khổ chạy ngang chạy dọc, Khương Tiểu Soái lúc nào cũng đòi ‘đào ngũ’. Càng nghĩ trong lòng càng căm phẫn, vì vậy lại lái xe đến thẳng nhà Quách Thành Vũ, muốn xem Khương Tiểu Soái khó chịu ra làm sao.

Đến nhà Quách Thành Vũ, thấy Khương Tiểu Soái đang nằm lì ở trên giường nghịch điện thoại di động.

“Ê, cậu đó, cuộc sống thật sung sướng nhá! Mấy giờ rồi mà vẫn còn nằm?”

Khương Tiểu Soái nghe được giọng nói phía sau liền sững sốt, quay đầu nhìn về phía Ngô Sở Ủy, trong ánh mắt mang theo vài phần vô cùng kinh ngạc.

“Sao cậu lại tới đây?”

Ngô Sở Ủy ngồi ở mép giường, thuận tay vỗ lên mông Khương Tiểu Soái một cái.

“Xem cậu khó chịu một mồi ra sao!”

Khương Tiểu Soái đau đến hai mắt trừng trừng, mặt nhăn lại ép con ngươi như muốn nứt ra, hơn nửa ngày mới từ trong kẽ răng phun ra một câu.

“Cậu nhẹ nhàng một chút không được à!”

“Tôi đâu có dùng sức!” Ngô Sở Ủy lại thử một cái nữa trên cái mông tội nghiệp của Khương Tiểu Soái, “Thế này mà mạnh hả?”

Lòng của Khương Tiểu Soái rất muốn bóp chết Ngô Sở Ủy, thế nhưng cậu ta cắn chặt răng mà nhịn xuống.

“Rốt cuộc cậu bị làm sao vậy?” Ngô Sở Ủy nhìn mặt của Khương Tiểu Soái quả thật có chút bất thường.

Khương Tiểu Soái tránh né ánh mắt của Ngô Sở Ủy, làm ra vẻ thoải mái, giọng nói thản nhiên, “Không sao, đêm hôm đó uống hơi nhiều, hôm nay vẫn thấy khó chịu.”

“Mấy ngày nay đều vậy?” Ngô Sở Ủy tỏ vẻ giật mình, “Rượu kia có tác dụng lâu như vậy hả?”

Khương Tiểu Soái oán thăm, rượu thì không có tác dụng đến hôm nay, nhưng làm người ta XX liên tục thì có thể!

Bị ánh mắt truy sát của Ngô Sở Ủy nhìn đến không còn chỗ dung thân, cuối cùng Khương Tiểu Soái bực bội lấy đại một cái cớ.

“Chầu rượu kia,.. nói thế nào nhỉ? Tác dụng quá lớn, uống xong mông cũng đau....”

Ngô Sở Ủy được một trận cười không ngừng, “Tôi nói này.... cậu lừa gạt ai hả? Tôi từng nghe qua uống rượu đau đầu, cũng chưa bao giờ nghe thấy uống rượu đau tiểu cứt!”

“Nghiên cứu y học mới nhất đó...”

” Được rồi được rồi...” Ngô Sở Ủy lắc lắc tay, “Không cần khiêm tốn với tôi, cậu trực tiếp nói bị người ta ‘thao’ thì đã làm sao?”

Bộ mặt Khương sư phụ không biết để ở đâu, lúc này chỉ dám nhìn đồ đệ mắng một tiếng ‘cút’.

Ngô Sở Ủy nhìn có chút hả hê vui vẻ cười một trận, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, sắc mặt liền thay đổi.

“Này, thực sự ngày hôm đó uống rượu xong, ngày hôm sau liền bị.....”

Khương Tiểu Soái nổi đóa lên, “Đừng nói chuyện này với tôi nữa, có được hay không?”

“Không phải vậy, tôi không có ý vạch điểm yếu của cậu, tôi nghiêm túc hỏi cậu đó, rốt cuộc là có phải hay không, hả?, hôm đó ấy.”

Khương Tiểu Soái bực bội một lát, chỉ ừ một tiếng nhỏ đến khó có thể nghe tiếng.

Mặt của Ngô Sở Ủy đột nhiên trầm xuống, hai hàng lông mày cũng cau lại.

Khương Tiểu Soái liếc nhìn cậu ta, “Làm sao vậy?”

” Cậu còn nhớ rõ đêm hôm đó tôi nói cái gì không?” Ngô Sở Ủy hỏi.

Khương Tiểu Soái so với Ngô Sở Ủy còn bị say sớm hơn, từ lúc cậu uống ly rượu đầu tiên kia, ngay sau đó mọi tình huống đều do cậu tự tưởng tượng ra.

“Cậu hỏi cái này làm gì hả?”

Ngô Sở Ủy thở dài, “Tôi cảm giác được là, từ đêm hôm đó, sau khi uống rượu xong, Trì Sính liền có chút bất thường. Tôi nghi ngờ ngày đó tôi uống rượu xong, nói lời gì đó không nên nói, cho nên mới tới hỏi cậu.”

“Cậu hỏi tôi?” Khương Tiểu Soái xụ mặt, “Tôi á, ngay cả cậu nói gì tôi cũng không biết.”

Ngô Sở Ủy thở dài.

“Không bình thường thế nào?” Khương Tiểu Soái hỏi.

Về mặt Ngô Sở Ủy rất rầu rĩ, “Tôi cũng không biết nói sao nữa, dù sao cũng chính là.... thờ ơ.”

“Không đúng!” Khương Tiểu Soái cho đến bây giờ vẫn nhớ rõ cậu cùng Quách Thành Vũ cố ý để cho Trì Sính ghen, sau đó thì ‘thú tính’ của Trì Sính liền bùng lên, “Bình thường, không phải anh ta tức giận sẽ cuồng nhiệt hơn đối với cậu hay sao?”

Điểm này thì đúng rồi, Ngô Sở Ủy cũng lĩnh hội không ít rồi, cho nên tự nhiên Trì Sính lại tỏ ra ‘yên tĩnh’ như thế, làm cho cậu vô cùng lúng túng.

“Anh ta sẽ không tức giận, mà không để ý cậu vài ngày chứ?”

Ngô Sở Ủy nuốt nước miếng, nếu quả thực anh ta mà không để ý tôi vài ngày thì quá tốt, chỉ sợ anh ta... kìm nén quá mức..... Ngô Sở Ủy cái gì cũng không sợ, chỉ sợ Trì Sính kìm nén quá mức, chiến tranh càng kéo dài thì sinh mệnh của cậu sẽ càng nguy hiểm.

“Hay là cậu giúp tôi hỏi Quách Tử một chút.”

Khương Tiểu Soái vừa nghe lời này, lập tức dùng gối che đầu lại.

“Cậu tha cho tôi đi đại ca, anh ta vừa mới quên việc này, tôi mà nhắc lại.....”

Ngô Sở Ủy còn chưa nói hết, điện thoại di động liền vang lên, vừa nhìn là số của Trì Sính, tim lập tức tăng tốc. Mấy ngày nay Trì Sính không để ý đến cậu, đây là lần đầu tiên anh ta chủ động gọi điện cho cậu.

“Buổi tối tôi không về, ở lại nhà Quách Tử.”

Sau đó, điện thoại liền cúp.

Khương Tiểu Soái hỏi đến cùng, “Anh ta nói cái gì?”

Ngô Sở Ủy chậm rãi để điện thoại xuống, không biết về mặt biểu cảm gì, “Anh ta nói, đêm nay ở lại nhà cậu.”

Khương Tiểu Soái nghe thấy liền nói, “Vậy cậu cũng đừng về, cùng nhau ở lại đây đi!”

Ngô Sở Ủy không nói gì.

Hơn tám giờ tối, xe Trì Sính vừa mới chạy đến nhà của Quách Thành Vũ, xe của Uông Trẫm đi ngay phía sau. Hai chiếc xe đỗ lại chung một chỗ, Trì Sính rướn tầm mắt nhìn người bên trong xe, khuôn mặt đẹp trai nghiêm nghị của Uông Trẫm trước sau như một vẫn bình tĩnh.

Uông Trẫm bước rất nhanh, chỉ vài bước liền đi lên tầng.

Trì Sính cố ý kéo dài bước đi cùng Uông Thạc giữ vững tiết tấu.

Đến chiếu nghỉ tầng hai, cuối cùng Trì Sính mở miệng. (Tình cũ không rủ mà đến.)

“Khi nào thì đi?”

Uông Thạc quét mắt nhìn anh một cái, “Hỏi làm gì?”

“Không có chuyện gì thì nhanh rút về đi!”

“Gầm mồm gì với tôi hả?” Uông Thạc như tức giận lại như không tức giận hỏi Trì Sính, “Tôi cần việc gì nhà anh hả?”

Cậu không cần việc nhà tôi, nhưng có người khác cần việc nhà tôi.

Hai người đang lạnh lẽo nhìn nhau, chẳng biết Ngô Sở Ủy từ đâu xuất hiện, vui tươi hơn hử mà đi tới gần, “Này, trò chuyện cái gì vậy?”

Trì Sính trực tiếp xoay người đi vào.

Ngô Sở Ủy nhìn lướt qua bóng lưng lạnh lùng của anh, trong lòng có chút không biết là tư vị gì. Nhưng ở trước mặt Uông Thạc, cậu vẫn che giấu rất khá.

“Ê, hỏi cậu chuyện này!”

Ngô Sở Ủy đưa cho Uông Thạc một điều thuốc.

Uông Thạc nhận lấy, thờ ơ hỏi, “Chuyện gì?”

“Đêm hôm đó chúng ta cùng uống rượu, tôi uống hơi nhiều, cuối cùng nói cái gì cũng không nhớ rõ, cậu có nhớ gì không?”

Uông Thạc cũng như Ngô Sở Ủy kẻ tám lạng người nửa cân, Ngô Sở Ủy ‘Cảm ơn’ xong, cơ bản thì Uông Thạc cũng say, trong ấn tượng câu nói sau cùng có vẻ như là Ngô Sở Ủy cảm ơn Trì Sính để cho cậu ta làm, thế là bắt đầu không chút đạo đức mà thêm mắm thêm muối.

“Trước mặt của mọi người cậu nói là làm Trì Sính thế nào, phải nói là rất chi tiết, vô cùng tuyệt vời.....”

Mặt của Ngô Sở Ủy trong nháy mắt liền tái xanh.

286. Chương 286 - Phiên Ngoại 3: Giông Bão Sau Tiệc Cảm Ơn (2).

Buổi tối, một mình Trì Sính đi vào phòng tắm, tắm rửa, để cho Ngô Sở Ủy ở bên ngoài. Ngô Sở Ủy yếu ớt thở dài một hơi, đẩy cửa đi ra ngoài, dự định cùng tâm sự với Khương Tiểu Soái.

[Warning] (Thuyền Quách Soái lên nhanh.. chuẩn bị đi.. mặc dù *ba chấm*...)

Kết quả, cửa phòng ngủ của Quách Thành Vũ khóa chặt, bên trong truyền đến tiếng rên rỉ đứt quãng.

“Ừm.... A a a a... Không dám nữa...Muốn đâm hồng.... hả.....”

Cả người Ngô Sở Ủy nổi da gà, tiếng rên dâm dăng vô cùng này làm cho từng dây thần kinh xấu xa nhiều ngày không được phát huy liền bùng lên. Nhịn không được áp tai lên cửa, len lén nghe trộm người ta trên giường ân ái.

“Đâm hồng luôn.... Khỏi phải cho cậu đi khắp nơi phát dục, người khác sờ một chút liền cương..... Ngồi lên!”

“Không được..... A a a a.. Cứng quá.... Chịu không nổi.... a a a...”

‘Bốp, bốp, bốp...’ tiếng phát vào mông vang lên, Quách Thành Vũ rống to một tiếng, “Gọi!”

“Hu hu.... ông xã..... sướng chết mất.....”

Không riêng gì Khương Tiểu Soái sướng chết mất, ngay cả Ngô Sở Ủy ở bên ngoài nghe được cũng sướng chết mất. Vốn là vài ngày không trải qua, nghe xong một đoạn như vậy không biết làm sao nữa, trong lòng Ngô Sở Ủy giống như là có vô số con sâu liếm cắn, tê dại, ngứa ngáy, khó nhịn.

Thế là, Ngô Sở Ủy dự định nhanh chóng rút lui, nhưng đứng một lúc chân cũng mềm nhũn rồi.

Về đến phòng, Trì Sính đang ở bên trong phòng tắm đánh răng, chỉ quần một cái khăn tắm ở thắt lưng. Cả thân hình săn chắc đều bại lộ dưới ánh đèn, làn da bánh mật lấm lấm nước đọng, tỏa ra vẻ mê người không thể cưỡng.

Ngô Sở Ủy mặt dày mày dạn đi tới, giống như con khỉ bám vào lưng Trì Sính.

Trì Sính chưa từng dao động một chút, không ảnh hưởng chút nào, cứ như vậy không để ý đến Ngô Sở Ủy, tiếp tục đánh răng. Thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn gương một cái, cố ý tránh đôi mắt lẳng lơ kia, thần sắc ung dung thần nhiên.

Ngô Sở Ủy thấy Trì Sính không phản ứng, lại mặt dày mày dạn ở phía sau cọ cọ vài cái, dâm vật đang khí thế bùng bùng vào rãnh mông Trì Sính.

Bàn chải đánh răng trong tay Trì Sính dừng lại một lát.

Con mắt Ngô Sở Ủy sáng lên, chẳng lẽ có cảm giác?

“Cậu biết trong trại giam làm sao chinh phạm nhân không?”

Ngô Sở Ủy buồn bực, “Làm sao chinh?”

Giọng điệu Trì Sính không nhẹ không nặng nói, “Dem bàn chải đánh răng đâm vào trong hậu môn, xoay vòng mà chải.....”

Thân thể Ngô Sở Ủy cứng đờ, mắt gắt gao nhìn chăm chăm bàn chải đánh răng trong tay Trì Sính. Mạo hiểm cho dù bị ‘Hành hình’ dã man, cũng phải kiên trì bám lấy trên người Trì Sính, đập tan chiến tranh lạnh đã căng thẳng mấy ngày.

Trong con người của Trì Sính chợt lóe lên khí thế tàn bạo, mặt không thay đổi đem bàn chải đánh răng rửa sạch sẽ, rồi cầm bàn chải đánh răng vào chén, đi ra ngoài.

Ngô Sở Ủy vẫn như trước bám lấy trên người của Trì Sính, đi theo Trì Sính đi tới đi lui ở trong phòng. Cậu cũng dự định là, nếu như Trì Sính giận, đem cậu ném xuống, cậu sẽ dùng toàn sức lực phản kháng, cố gắng âm ỉ một trận trong lúc đó mâu thuẫn hai người liền hóa giải.

Kết quả, Trì Sính giống như sau lưng đeo một con ruồi, cần làm gì vẫn cứ làm, hoàn toàn coi Ngô Sở Ủy không tồn tại.

Ngô Sở Ủy rong ruổi chọc chọc mấy cái lên cổ Trì Sính, thăm dò hỏi, “Anh thật sự giận tôi?”

Trì Sính cúi người xuống, đem ga giường sửa sang lót lại, chỉ lót lại một bên chân của mình.

Ngô Sở Ủy tiếp tục, “Không đến mức đó chứ hả? Để ý như vậy sao? Rượu nói anh cũng có thể tin?”

Trì Sính cảm giác có chút khát, rót một chén nước ừng ực uống vài hơi.

“Tôi nói có phải thật vậy hay không, trong lòng anh còn không rõ hay sao?”

Nói xong, Ngô Sở Ủy lại cà cà vào cái móng rắn chắc của Trì Sính, cự long bên dưới chịu đựng đến suýt chút nữa thì hỏng.

Nghe nói như thế, yết hầu Trì Sính chuyển động hai cái, nuốt khan xuống, lực độ đã nặng hơn vài phần.

Đầu Ngô Sở Ủy nghiêng qua, ở yết hầu Trì Sính nhẹ nhàng gặm, cắn, “Hơn nữa, không phải anh thường xuyên cùng Quách Tử trêu chọc ‘thao’ tôi này ọ hay sao? Tôi làm sao lại không thể trêu chọc anh một chút?”

Trì Sính có chút không hiểu cái logic của Ngô Sở Ủy, nhưng Ngô Sở Ủy cắn gặm yết hầu anh còn phun ra hai chữ ‘thao tôi’, làm cho kìm nén mấy ngày nay của Trì Sính không chịu nổi, máu trong người đang có dấu hiệu sôi lên.

Tay của Ngô Sở Ủy trực tiếp xâm nhập vào giữa khăn tắm của Trì Sính, sờ tới cự long đã sớm mạnh mẽ cương đến trường đau.

Hừmmmm.....Rõ là anh không kìm chế được, lại còn chơi trò đưa đẩy với tôi?

“Anh biết không? Tôi luôn luôn dựa vào ‘thao’ anh để lên mặt. Cho nên mới kích động không giữ được miệng mà nói mấy lời không nên nói, không để chút mặt mũi cho anh. Có thể lúc đó tất cả mọi người đều say, không có ai nghe thấy.”

Ngực Trì Sính đang rừng rực lửa cháy, lại bị hai chữ ‘thao anh’ dập tắt hơn phân nửa.

Ngô Sở Ủy vẫn tiếp tục say sưa mà nói, “Anh tha thứ cho tôi đi, vì lần trước thao anh không có ẩn tượng gì, cho nên mới thích thêm mắm thêm muối miêu tả một trận. Ngoài thì có vẻ như kể cho người khác, kỳ thực nói đúng hơn chính là muốn cho bản thân mình nghe.”

Trì Sính nghe rõ, nhưng vấn đề này không phải điểm mấu chốt. Anh không phải giận cậu ở vấn đề này.

“Anh có thể thương tình người suốt ngày bị anh đè không!” Ngô Sở Ủy thúc vào móng Trì Sính mấy cái, “Khi nào lại để cho tôi ‘thao’ lần nữa?”

Trì Sính trầm mặc, Ngô Sở Ủy mơ mộng. . .

Đột nhiên, gào thảm một tiếng!

Ngô Sở Ủy không kịp đề phòng mà té xuống băng ghế lạnh lẽo, nửa người đều tê rần. Vốn tưởng rằng Trì Sính sẽ thô bạo mà thao cậu, không ngờ người ta quay đầu đi.

Cậu nhỏ trong quần Ngô Sở Ủy trong nháy mắt mềm nhũn ra, phát ra tiếng thở dài thất vọng.

.....

Ngày hôm sau, lúc Ngô Sở Ủy đi tìm Khương Tiểu Soái, Khương Tiểu Soái vẫn nằm lỳ ở trên giường, lần này ngay cả sức lực nghịch điện thoại di động cũng không có.

“Khả năng Trì Sính thật sự tức giận.” Ngô Sở Ủy nói.

Khương Tiểu Soái khàn giọng nói, “Làm sao cậu biết?”

“Ngày hôm qua tôi tỏ vẻ rõ ràng như vậy, chim to của anh ta cũng cương cứng, nhưng có chết cũng không chạm vào tôi một cái. Lúc đầu tôi còn muốn ‘thao’ anh ta, nhưng vừa nghĩ anh ta vì vậy mà tức giận, lại không dám coi thường làm vậy.”

Mí mắt Khương Tiểu Soái yếu ớt nhấc lên, không có chút sức lực nói, “Vậy cậu phải dỗ anh ta thật tốt, dù sao cũng đừng để cho anh ta tức giận mà bạo lực, như vậy thì cậu thật sự thảm.”

“Tôi sợ nhất chính là cái này!” Ngô Sở Ủy nói.

Hai người trầm mặc nửa ngày, Ngô Sở Ủy cau mày, tự nhiên lầm bầm nói, “Tôi phải dỗ anh ta như thế nào đây? Tôi không am hiểu cái này. Trước đây lúc Nhạc Duyệt tức giận, tôi càng dỗ cô ta càng tức giận.”

“Nhạc Duyệt có thể giống như Trì Sính hay sao? Nhạc Duyệt vốn không muốn gặp cậu! Nhưng mà Trì Sính chỉ sinh sự giận dữ với cậu mà thôi. Kỳ thực đàn ông so với phụ nữ dễ dụ hơn nhiều, trước đây không phải cậu đã nói hay sao? Cậu chỉ cần cười, Trì Sính liền không còn cách nào.”

Ngô Sở Ủy thở dài, “Tôi sợ tình huống lần này nghiêm trọng, cười một chút rồi nhưng không có tác dụng.”

“Vậy cậu tặng anh ta một món quà đi.”

“Quà gì?”

“Tốt nhất là đồ gì tự tay làm, có thể để cho anh ta thấy được tâm ý của cậu.”

Ngô Sở Ủy có chút rầu rĩ, “Lại làm đồ gì đây? Cậu không biết trong khoảng thời gian mà tôi dỗ cho mẹ anh ta vui vẻ, mân mê bao nhiêu đồ đặc, bây giờ trong nhà mẹ anh ta có cái gì phế phẩm đều ném hết cho tôi, ngay cả vỏ hạt dưa ăn còn dư lại cũng không buông tha, tôi bây giờ sợ nhất cái từ DIY này!” (Do it yourself=Đồ handmade)

Khương Tiểu Soái nháy mắt mấy cái, “Cậu có thể đi nhờ thần tượng của cậu đó! Trong đầu anh ta nhiều mảnh khốc như vậy, anh ta cũng chỉ để cho một mình cậu dựa vào!”

“Lúc này đi tìm người ta cũng không thích hợp lắm nhỉ?” Ngô Sở Ủy làm bộ suy tư.

Khương Tiểu Soái khều khều lòng bàn tay của Ngô Sở Ủy một cái, “Hai cậu không có quan hệ gì mờ ám, có cái gì không thích hợp.” (Soái ơi.. yêu em lắm ý..)

Ngô Sở Ủy hì hì cười gian hai tiếng.

Sau đó cậu ta thật sự đi.

Buổi tối, đang lúc Trì Sính nửa ngủ nửa tỉnh, cảm giác có người đắp chăn cho mình. Híp mắt quan sát người bên gối đầu bên cạnh, Ngô Sở Ủy lại nhìn lên trần nhà thở dài, ánh mắt cô đơn, muốn thương cảm có bấy nhiêu thương cảm.

Lòng của Trì Sính giống như bị con dao đâm vào.

Ngô Sở Ủy yên lặng một lát, liền xuống giường đi vào phòng vệ sinh.

Sau đó, lấy ra một viên xà bông thơm, dựa theo chỉ dạy của Ưông Trẫm, cẩn thận tỉ mỉ bắt đầu điêu khắc. Quá trình này kéo dài hơn hai tiếng, đến khi trời gần sáng, Ngô Sở Ủy mới rón ra rón rén trở về giường.

Sáng sớm, Trì Sính mở mắt ra, ngay phía trước mặt có một cái cự long điêu khắc bằng xà bông thơm, lóng lánh óng đẹp, khí phách uy vũ.

Ngô Sở Ủy thấy Trì Sính tỉnh, liền đem đầu chui vào dưới nách Trì Sính, vừa ngáp vừa hỏi, “Tôi tự tay làm cho anh, có thích không?”

Kỳ thực đêm qua Trì Sính cơ bản không ngủ, thành ý của Ngô Sở Ủy anh đều thấy, nhìn từng chút từng chút cậu điêu khắc, nói không cảm động là giả. Nhưng vừa nghĩ tới Ngô Sở Ủy “Khen ngợi” Ưông Trầm, Trì Sính liền che giấu lòng dạ mềm nhũn của mình đi.

“Làm cái này làm gì?” Giọng nói của Trì Sính lạnh nhạt.

Ngô Sở Ủy lại đem đầu chui vào bên trong, má dán lên bụng Trì Sính, mắt nhìn lên gương mặt Trì Sính, vui tươi hơn hử nói, “Dễ anh đó!”

Trì Sính không nhìn xuống thì không sao, thoáng liếc mắt nhìn gương mặt ngây ngô đáng yêu vô cùng. Cặp mắt to mệm mỗi đang chậm rãi đảo hai bên, bên trong con ngươi chỉ có duy nhất một hình bóng anh. Ngô Sở Ủy lấy nhu thắng cương bản lĩnh hoàn toàn áp đảo, bức tường thành Trì Sính xây dựng bằng sắt thép trong nháy mắt sụp đổ hơn phân nửa.

“Tôi phải cần cậu dễ hay sao?” Trì Sính giận như không giận hỏi?”

Mặt của Ngô Sở Ủy cọ cọ trên ngực Trì Sính một trận, lại leo đến cổ, cuối cùng cả người đều nằm ở trên người của Trì Sính, giọng cầu khẩn nói, “Đừng giận tôi nữa, đừng giận tôi.....”

Nửa bức tường còn lại trong lòng Trì Sính hoàn toàn sụp đổ, nhẹ nhàng tan thành một bãi bùn.

Anh đem cự long tự tay Ngô Sở Ủy điêu khắc đặt ở lòng bàn tay ngắm nghía, hướng Ngô Sở Ủy trêu tức hỏi, “Lại là Ưông Trầm dạy cậu làm?”

Ngô Sở Ủy kích động một trận, liền lộ miệng.

“Sao anh biết?” (Con ngu này... ngu vừa thôi... nhét cự long vào miệng nó đi ba ba)

Kỳ thực Trì Sính chỉ muốn đùa một chút, định cười cho qua. Nào ngờ nói đùa lại thành thật, còn chưa kịp cười thì đã nuốt lại.

“Không phải.....Thực sự không phải, kỳ thực chủ yếu vẫn là ý nghĩ của tôi, tôi không phải.. không có.....Không học qua điêu khắc hay sao? Tôi..... Tôi chỉ hỏi anh ta một số kỹ năng cơ bản mà thôi.... một chút thôi.....một chút....” (Không để đầu hết ngu..nhưng cũng TỐT)

[Warning]

Một tiếng “À!” Kết thúc việc Ngô Sở Ủy nói xạo.

Sau đó, Ngô Sở Ủy được đền bù như mong muốn, cuối cùng Trì Sính cũng bằng lòng ân ái cùng cậu ta. Hơn nữa lại còn ân ái một lần dứt khoát hẳn hoi, hỏa lực toàn bộ được khai hỏa, gió cuốn mây tan, khí thể ngất trời.

Trì Sính đem Ngô Sở Ủy đặt tại trước cửa sổ sát đất, để cho hai tay cậu ấn lên mặt kính, hai chân tách ra cái mông vênh lên. Tích góp gần một tuần cự vật cứng rắn như sắt, đâm vào mấy cái làm cho Ngô Sở Ủy kêu cha gọi mẹ.

“A a a... Cứng quá... Tôi không chịu nổi... Tha cho tôi...”

Động cơ thất lưng của Trì Sính phát công, khoái cảm như sóng lớn cuộn cuộn dưới bụng Ngô Sở Ủy, tràn ngập tới toàn thân thể. Ngô Sở Ủy bị thao đến chân nhũn ra, từ đứng biến thành quỳ, lại từ quỳ thao đến nằm xuống. Giây giụa khóc lóc kêu gào bỏ đi, lại bị Trì Sính cứng rắn lôi trở lại, hai tay bắt chéo sau lưng, tiếp tục thô bạo mà chà xát.

“Anh ta là sao bằng của cuộc đời cậu? Còn vĩnh viễn không quên được?”

Trì Sính phát một cái mạnh mẽ lên mông của Ngô Sở Ủy, đau đến mức cậu ta ngửa cổ kêu gào, khóc lóc.

“Anh ta cho cậu bao nhiêu ấm áp? Hơn tôi bao nhiêu?”

Trì Sính thúc vào nơi yếu đuối nhất của Ngô Sở Ủy điên cuồng tàn bạo một trận. Thân thể Ngô Sở Ủy không kìm chế được xóc nảy co giật, tinh dịch từng trận một bắn ra, làm cho kích động không thôi phóng đăng kêu rên.

“Chết mất..... Trì Sính.....”

Trì Sính đem cả người Ngô Sở Ủy lật lại, nắm lấy hai cổ tay cậu kéo đến,..... thúc một cái. Gương mặt cương nghị tiến đến trước mặt Ngô Sở Ủy, đáng vẻ bệ vệ to khỏe đè lên người Ngô Sở Ủy thở hổn hển.

“Tôi thao cậu không đủ hay sao?”

Vừa nói vừa đâm toàn bộ cự long vào, không cho Ngô Sở Ủy một chút thời gian thích ứng.

“Đủ rồi..... đủ rồi..... Aaaaa.... không muốn....”

Cặp móng sắc của Trì Sính bắt đầu lắc với tần số cao, nếu vừa còn nhìn ra được động tác ra vào thì tần số ra vào bây giờ không mấy quay nào có thể ghi lại động tác kịch liệt đó. Tiếng bốp bốp bốp đều bị tiếng rên rỉ dâm dăng của Ngô Sở Ủy bao phủ. Thời khắc này chỉ còn nghe thấy tiếng ư a rên rỉ của cậu.

“Có đủ hay không?” Trì Sính thô bạo mà vặn cầm Ngô Sở Ủy hỏi.

Ngô Sở Ủy bị thúc nói không nên lời một câu lưu loát cũng không thể nói, chỉ có thể lặp đi lặp lại một từ, “ĐỦ, ”ĐỦ.”

Lúc Ngô Sở Ủy rất kích động không ngừng lại được, Trì Sính lại đem cự vật rút ra, dùng tay cầm ra sức quật lên miệng huyết nhục của Ngô Sở Ủy.

Lòng của Ngô Sở Ủy vừa ngứa ngáy khó chịu lại vừa xấu hổ ngược ngừng không ngừng,

Muốn khép hai chân lại bị Trì Sính mạnh mẽ ngăn cản, lực độ quật xuống lại tăng thêm một chút.

“Ừm... ừm... Ngứa... ngứa....”

Trì Sính vừa dùng cự vật quật miệng huyết Ngô Sở Ủy, vừa ép hỏi.

“Cậu là gì của tôi?”

Ngô Sở Ủy vừa điên cuồng lắc đầu, vừa đưa tay ngăn cản Trì Sính, muốn anh mau chóng dừng cái hành động dâm vờ người khác này lại.

Trì Sính không nghe theo lại càng không buông tha, bàn tay to, đùa nghịch, chà sát, vật cứng rắn của Ngô Sở Ủy. Chờ Ngô Sở Ủy rên rỉ đến lúc muốn bắn, Trì Sính lại hung ác nắm chặt gốc cậu nhỏ của Ngô Sở Ủy.

“Cậu là gì của tôi?” Trì Sính hung hăng quật xuống hai cái, lớn tiếng ép hỏi.

Ngô Sở Ủy vỡ òa phát ra tiếng rên rỉ, “Tiểu lăng lơ.... tiểu dâm dăng...” (Vợ nghe mới sướng chứ nhỉ..)

Trì Sính hung hăng thúc mạnh một cái vào, thúc đến điểm G của Ngô Sở Ủy, Ngô Sở Ủy gào lên một tiếng. Sau đó liền siết chặt cậu nhỏ của cậu ta, vừa thô bạo mà ra vào, vừa hung ác lấy tay phát lên mông của Ngô Sở Ủy.

“Lớn tiếng lên!” Trì Sính lớn tiếng rống to.

Ngô Sở Ủy mang theo giọng nghẹn ngào không khống chế được phóng dăng kêu la, “Tôi.... tôi là tiểu lăng lơ của anh..... Chỉ cho một mình anh thao.... A a aa....”

Trì Sính được kích thích đến mức thú tính nổi lên, ngang ngược mạnh mẽ phát hai cái lên mông của Ngô Sở Ủy, dùng toàn bộ sức lực.

“Nhìn đáng vẻ dâm dăng của cậu này! Con mẹ nó!~”

Nói xong đem tay đang siết chặt cậu nhỏ của Ngô Sở Ủy buông ra, gần như muốn đem Ngô Sở Ủy thao đến hỏng, muốn đâm xuyên qua người cậu.

Mặt Ngô Sở Ủy trong nháy mắt vặn vẹo, toàn thân go giật. Cùng lúc đó trong cơ thể có một dòng tinh dịch mạnh mẽ bắn vào, Trì Sính phát ra tiếng gầm mạnh mẽ, hai thân thể duy trì chuyển động hơn mười giây, cảm nhận kích thích ‘cùng đạt cực đỉnh’.

Bên ngoài mặt trời đã lên rất cao, tia sáng xuyên qua cửa sổ vào trong phòng. Tiếng kêu rên của Ngô Sở Ủy phát ra trong nháy mắt biến đổi đầy ý vị.

“Không phải còn kẹp rất chặt hay sao? Làm sao còn nói không sướng?”

Nói xong, anh lại bắt đầu.

Nhưng mà lần này Trì Sính ôn nhu hơn nhiều, dù sao chiến tranh lạnh mấy ngày, cần phải lấy lại việc mấy ngày chưa làm. Trì Sính không hề sốt ruột vội vã nhanh đạt khoái cảm, mà là thô bạo chà sát một trận, chờ Ngô Sở Ủy gần như đạt đến chịu đựng cực hạn, lại dừng lại vuốt ve cậu ta một trận. Hôn mấy cái sờ hai cái, sau đó lại tiếp tục kích thích, đem Ngô Sở Ủy ‘hầu hạ’ đến dụng vọng cực khoái. (Dục tiên dục tử)

Mặt trời đã lên tới đỉnh, Ngô Sở Ủy mồ hôi đầm đìa, gần như là khóc bắn ra. Trước sau đều đau rất vì được ‘thương yêu’. Nhiều lần cầu xin Trì Sính, cuối cùng lại bị anh ta dày vò hơn nữa.

Điện thoại di động Trì Sính vang lên, “Chào anh, đồ ăn đã được mang đến, mời anh ra cửa nhận.”

“Cậu đặt ở cửa đi, lát nữa tôi ra lấy.”

Sau khi cúp điện thoại, Ngô Sở Ủy hỏi Trì Sính, “Sao lại không trực tiếp ra nhận?”

“Bây giờ tôi chưa đói bụng.” Ngón tay của Trì Sính đùa giỡn nướm vú Ngô Sở Ủy.

Thân thể Ngô Sở Ủy co lại, vội vàng dè tay của Trì Sính lại.

“Nhưng tôi đói rồi.”

Trì Sính cười hỏi, “Cậu đói bụng?”

Ngô Sở Ủy gật đầu.

Chóp mũi Trì Sính chạm vào chóp mũi Ngô Sở Ủy, hơi nóng hừng hực phả vào miệng của cậu, lại hỏi, “Cậu thật sự đói bụng?”

Ngô Sở Ủy cảm giác có điểm không ổn.

“Tôi...”

Mắt hổ dưng mãnh của Trì Sính sáng lên, lại nâng cặp lông mày sắc của Ngô Sở Ủy lên.

“Tôi sẽ cho cậu ăn no.”

“Không phải..... Ý tôi không phải thế.... A..... Có ai không, cứu mạng! ! A..... Ăn thịt người ! ! !.....”

287. Chương 287 - Phiên Ngoại 4: Phản Công

Tối hôm nay, Ngô Sở Ủy ngủ rất không sâu, cậu ta mơ một giấc mơ kỳ quái, mơ tới buổi tối ngày hôm đó cậu ở nhà Quách Thành Vũ. Ngày tỉnh đầu kích dục bị vỡ, cả người cậu rơi vào tình trạng dục hỏa thiêu đốt thèm khát điên cuồng, không ai dám đến gần cậu ta. Đúng lúc này, Trì Sính đưa cậu về nhà.

“Tôi muốn ‘thao’ anh... Tôi phải ‘thao’ anh...”

“Bây giờ cậu không thể chịu nổi kích thích mạnh như vậy.”

“Bây giờ cậu không tỉnh táo, coi như có làm thật thì sau này nhắc đến cũng không có cảm giác, hay hưng phấn.”

” Ý của anh là sau này có thể làm?”

“.....”

Cuộc nói chuyện vang ở bên tai, nghe vô cùng chân thật.

Hơn nửa đêm, Trì Sính đang ngủ say, đột nhiên cảm giác được cái móng tay nhỏ bé cào phía sau lưng anh. Trì Sính lật người kéo Ngô Sở Ủy qua, Ngô Sở Ủy đột nhiên mở mắt ra, mắt to long lanh ngay thẳng nhìn chằm chằm Trì Sính.

“Rốt cuộc anh có bị tôi ‘thao’ hay không?” Ngô Sở Ủy sâu kín đặt câu hỏi.

Bàn tay to của Trì Sính giữ lấy gáy Ngô Sở Ủy, gắt gao ôm vào ngực, buồn bực không nói gì với Ngô Sở Ủy. Khuôn mặt Ngô Sở Ủy cọ cọ mè neho trên ngực Trì Sính một trận, sau đó liền ngủ.

Ngày hôm sau, Ngô Sở Ủy đi tìm Quách Thành Vũ.

“Tôi muốn hỏi anh chuyện này.”

Quách Thành Vũ hất cằm, “Nói.”

“Theo như anh suy đoán về Trì Sính, anh có nghĩ rằng anh ta có khả năng nào cho tôi ‘thao’ hay không?”

Từ khoe miệng Quách Thành Vũ ném ra một nụ cười gian tà.

“Cậu thử nói xem?”

Ngô Sở Ủy siết chặt nắm đấm, “Được rồi, anh không cần nói, tôi hiểu rồi.”

Kỳ thực về chuyện này, trước đây Ngô Sở Ủy đã sớm hoài nghi, bởi vì mỗi lần cậu hỏi Trì Sính, Trì Sính luôn luôn né tránh không trả lời. Dù Trì Sính nghĩ mất mặt, thì trong giọng điệu chắc chắn cũng sẽ để lộ ra tình huống hôm đó, không thể nào một chút vết tích cũng không có.

Còn nữa, Quách Thành Vũ và Trì Sính thân nhau như tri kỷ, Quách Thành Vũ càng vòng vo, lại càng làm cho Ngô Sở Ủy thấy Trì Sính đang cố ý giấu cậu.

Chuẩn bị ăn cơm tối, Trì Sính ở phòng bếp gọi một tiếng.

“Đại Bảo, ra ăn cơm.”

Ngô Sở Ủy một mình ở trong phòng nghịch máy vi tính, làm bộ không nghe thấy.

Trì Sính gọi lại tiếng nữa cũng không thấy cậu đáp lại, liền xoắn bước đi tới cửa phòng ngủ, gõ cửa một cái, “Không nghịch nữa, ăn cơm trước đã!”

Ngô Sở Ủy vẫn không nhúc nhích, đáng vẻ giả bộ lười để ý đến Trì Sính.

Trì Sính đi tới bên cạnh Ngô Sở Ủy, mạnh mẽ kéo cậu từ ghế lên.

“Cút!” Ngô Sở Ủy lớn tiếng rống to hơn.

Mặt của Trì Sính trong nháy mắt trầm xuống, “Cậu bảo ai cút hả?”

Ngô Sở Ủy tiếp tục gầm gừ, “Con mẹ nhà anh! (Thực ra thì là ĐCM anh!)

“Cậu chửi thêm một câu nữa xem!” Trì Sính trừng trừng mắt báo uy hiếp.

Ngô Sở Ủy tiếp tục chửi, “Con mẹ nhà anh! Con mẹ nhà anh! Con mẹ nhà anh!.....”

Ngay sau khi, Ngô Sở Ủy phun ra những lời chửi mắng thô tục Trì Sính hung hăng nhéo khuôn mặt của cậu, đau đến gào khóc ầm ĩ.

” Trì Sính, anh không phải đàn ông, con mẹ nó, anh lừa dối tình cảm của tôi, anh nói không giữ lời.... Hu hu hu.....”

Trì Sính tạm dừng động tác trong tay, lạnh giọng hỏi, “Tôi không giữ lời như thế nào?”

“Tự anh đi mà hỏi Quách Tử.”

Nói xong, Ngô Sở Ủy quẳng con chuột xuống, một mình đi ra ban công hóng gió.

Trì Sính gọi điện thoại cho Quách Thành Vũ, “Cậu lại nói với Đại Bảo cái gì?”

“Cậu ta hỏi tôi dựa vào cảm giác bản thân nói cho cậu ta biết cậu có khả năng bị cậu ta ‘thao’ hay không, tôi không nói gì.”

“Cậu được lắm.”

Từ trong kẽ răng rít ra ba chữ này, Trì Sính cúp điện thoại.

Đã vào thu, ngoài ban công có chút hơi lạnh, thỉnh thoảng một trận gió thổi qua, rét đến Ngô Sở Ủy tỉnh táo tinh thần. Trì Sính liếc mắt nhìn qua, Ngô Sở Ủy thẳng lưng quặt cường có chút làm cho đau lòng người.

Đối với việc này mà nói thái độ của Trì Sính đang từng bước chuyển biến.

Lúc ban đầu, lúc Ngô Sở Ủy nói với Trì Sính, Trì Sính mặt đen nổi đóa lên, sau đó Ngô Sở Ủy nhắc lại yêu cầu này, Trì Sính chỉ lặng lẽ mà chống đỡ, cho tới bây giờ, khi Ngô Sở Ủy lại lần nữa nói đến, dĩ nhiên Trì Sính cũng có chút cảm thấy hổ thẹn.

Nếu như đổi thành người khác, đừng nói năm lần bảy lượt. Chính là một lần, Trì Sính không đem cậu ta giết chết cũng phải đập cho nửa người tàn phế.

Chờ Ngô Sở Ủy từ ban công đi vào, lúc chui vào chần, Trì Sính cảm giác được khí lạnh đến rùng mình. Đưa tay thăm dò Ngô Sở Ủy, toàn bộ khuôn mặt đều lạnh.

“Cậu vẫn bực bội với tôi!” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy vừa mới nhịn xuống được một tý lại bị lời này của Trì Sính lần nữa chọc tức, xoay người nhào tới trên người Trì Sính, hai tay túm cổ áo của Trì Sính, tức giận nói, “Ai bực bội ai hả? Ai bực bội ai hả?”

Trì Sính bình tĩnh nhìn Ngô Sở Ủy, nhìn hai hàng lông mày đen bướng bỉnh ủy khuất dựng thẳng lên.

Cuối cùng, Trì Sính giống như là hạ một quyết định vô cùng khó khăn.

“Tôi nói không cho hay sao?”

Tay của Ngô Sở Ủy đặt ở cổ áo Trì Sính đột nhiên dừng lại, nụ cười từ miệng chậm rãi mở ra, cơ mặt cũng thả lỏng dễ chịu, cuối cùng cười rộ vô cùng xán lạn.

“Anh.....anh có ý gì?”

Bàn tay to của Trì Sính giữ lấy gáy Ngô Sở Ủy, ấn mặt cậu áp lên ngực, từ trong ngực phát ra thanh âm trầm trầm nói, “Phản xạ hình cung có co ngắn lại hay không, duy nhất một lần này thôi.”

Ngô Sở Ủy ôm đầu Trì Sính gặm loạn, kích động đến nói năng lộn xộn.

“Trì Trì anh làm sao lại tốt như vậy hả? Tôi yêu anh chết mất.”

Đối với Ngô Sở Ủy mà nói, chinh phục Trì Sính là một nhiệm vụ thần thánh vĩ đại.

Đối với Trì Sính mà nói, bị Ngô Sở Ủy ‘thao’ là một cái tát gãy xương đứt gân, nhưng anh vẫn can tâm tình nguyện hiến thân.

Ngô Sở Ủy nằm ở trên người của Trì Sính, ôn nhu hôn anh, nhìn cơ bắp săn chắc của anh nổi lên từng sợi gân hằn lên từng đợt thay đổi không theo quy tắc. Từ cảm xúc căng thẳng đến dần dần đến thoải mái, trong lòng Ngô Sở Ủy sung sướng mà hưởng thụ việc ‘hầu hạ’ khó có được này.

“Sướng hả?” Ngô Sở Ủy liếm vết hầu Trì Sính hỏi.

Con mắt Trì Sính rũ xuống nhìn Ngô Sở Ủy, nhịn không được đem bàn tay to túm lấy tóc của cậu, giữ lấy đầu của Ngô Sở Ủy di chuyển xuống bên dưới.

Ngô Sở Ủy ngậm đầu vú săn chắc của Trì Sính, dốc sức mút vào, Trì Sính lớn tiếng hỗn hển, yết hầu mạnh mẽ chuyển động hai cái. Nhịn không được đem chân đưa đến hông Ngô Sở Ủy vỗ về chơi đùa, bị Ngô Sở Ủy cương quyết đẩy ra.

Ngô Sở Ủy tiếp tục di chuyển xuống dưới, ngậm bộ lông của Trì Sính, dùng đầu lưỡi trêu đùa, ánh mắt dí dỏm nhìn về phía Trì Sính.

“Đồ lẳng lơ.” Trì Sính cười đem cự vật nhét vào trong miệng Ngô Sở Ủy, “Liếm cho ông thoải mái một chút đi.” (phê, sắp bị đè mà vẫn thấy phê)

Đầu lưỡi Ngô Sở Ủy giống như là cây cọ vẽ, ở trên cự vật của Trì Sính xoay chuyển ‘tô vẽ’ Cuối cùng cúi đầu xuống ngậm cả vào, hung hăng mút xuống một cái, nhét cự vật to lớn vào miệng.

Trì Sính được kích thích phát ra tiếng gầm nhẹ, bàn tay to ấn mạnh đầu Ngô Sở Ủy, đem cự vật đâm vào trong miệng của Ngô Sở Ủy.

Cả cự vật đâm thẳng xuống cuống họng, Ngô Sở Ủy thấm thiết nghẹn ngào một tiếng, không có chút nào thích ứng mà bắt đầu ra sức phun ra nuốt vào. Ngày bình thường ngại mệt thì hôm nay làm rất hăng hái, vừa phun ra nuốt vào vừa đánh đầu lưỡi, vừa đem ánh mắt to tròn đen láy liếc trộm Trì Sính, có vẻ rất đắc ý.

Trì Sính giống như là chịu nhịn thống khổ cực lớn, giữa hai lông mày nhăn lại tỏ ra vẻ chịu đựng khó chịu.

Ngô Sở Ủy lấy dầu bôi trơn ra, đổ lên tay rất nhiều, một ngón tay thăm dò vùng cấm thần thánh mà cậu mơ ước đã rất lâu nay. Sau đó, bị lực cản rất lớn ngăn lại. (Rất KHỈT.... Tổng công đại nhân BYE.. *Vỗ tay cả nhà*)

“Thả lỏng!” Ngô Sở Ủy phát một cái lên miệng sẵn chắc của Trì Sính.

Cổ Trì Sính nổi gân xanh, trong lòng liều mạng chịu đựng muốn đem Ngô Sở Ủy đặt dưới thân điên cuồng ‘thao’, tùy ý để cậu đùa nghịch.

“Trực tiếp tới đi!” Trì Sính nói.

Ngô Sở Ủy cắn răng kiên trì, “Không được, tôi phải làm công tác chuẩn bị đầy đủ thật tốt.”

Trì Sính lớn tiếng đáp lại, “Nếu cậu không nhanh, ngay lập tức tôi liền ‘thao’ cậu.”

Ngô Sở Ủy oán giận mà đắc ý một câu, “Xì, lại còn ngượng ngùng....”

Trì Sính hận không thể đem Ngô Sở Ủy nhai nhừ ra nuốt vào trong bụng.

Ngô Sở Ủy bôi rất nhiều dầu bôi trơn lên vật cứng rắn của mình, thấy cũng đủ trơn, liền ngược mắt lên nhìn Trì Sính, “Tôi vào nhé, tôi thật sự tiến vào hả?”

Trì Sính nhìn Ngô Sở Ủy lằng nhằng dây dưa, suýt chút nữa lật mình lại, may là Ngô Sở Ủy nhanh tay nhanh mắt mà dừng lại, nhân lúc tinh thần đang dâng cao thì làm ngay cho xong việc, ngay lập tức tiến vào.

Rất thống khổ, nhưng ở trong phạm vi Trì Sính chịu được, anh chưa từng rên rỉ một tiếng, cũng không hừ một tiếng.

Ngược lại Ngô Sở Ủy ghé vào trên người anh, mạnh mẽ hít thở.

“Rất chặt, kẹp tôi đau quá.” (OMG tổng công đại nhân..)

Trì Sính vì ‘vị tổ tông sống’ này chỉ có thể ép buộc bản thân thả lỏng một chút.

Chờ hai người đều thích ứng, Ngô Sở Ủy cũng khai hỏa chinh chiến, chính thức bắt đầu chinh phục tổng công đại nhân, quá trình phản công lập tức tiến hành. Hông của cậu ta cố gắng đánh thép mà lắc, tốc ước nhẹ không ngừng mà xoa xuống khuôn mặt, cả người toát ra đầy sức mạnh, mùi vị đàn ông căng tràn khắp nơi.

Thân thể không thoải mái trong lòng điên cuồng bài xích cắn xé thần kinh Trì Sính, khoe miệng của anh mím chặt gắt gao, mặt cứng rắn chịu đựng. Toàn bộ thống khổ đều giấu dưới vùng xương lông mày, tỏ ra vô cùng nhẫn nhịn và chịu đựng.

Giờ này khắc này, Trì Sính phải thừa nhận: Trăm nghìn người mà anh ‘thao’ qua coi như cũng trâu bò đi, trâu bò là vì trăm nghìn người này có thể chịu được ‘đệ nhất pháo’ thao như giết người.

Ngô Sở Ủy dừng lại nghỉ một lát,, thở hổn hển hỏi, “Sướng không?”

Trì Sính là một người đàn ông, anh ta biết cảm giác ở trên giường bị phủ nhận ra sao, lại cắn răng ừ một tiếng.

Gần lúc bạo phát, Ngô Sở Ủy gặm cổ Trì Sính, khó kìm lòng nổi rên rỉ gào thét, “Trì Trì..... vì sao anh..... Đồng ý để cho tôi làm.....”

Bởi vì cậu là một thằng nam mà lại chịu nằm dưới tôi, bởi vì cậu toàn tâm toàn ý dựa vào tôi, bởi vì cậu vì tôi bán đi nhà của ba mẹ, bởi vì cậu hy sinh hết tiền tiết kiệm của mình..... Bởi vì.... Tôi yêu cậu.....

Mặc dù những lời này Ngô Sở Ủy không nghe được, nhưng trong lòng cậu đã khe khẽ cảm nhận được.

Một trận khoái cảm tràn trề bùng lên, làm cho Ngô Sở Ủy thoải mái gào khóc rống lên, Sướng quá!

.....

Nửa đêm, Ngô Sở Ủy kích động đến không cách nào ngủ được, mắt nhắm nhắm nhìn chăm chăm khuôn mặt tuần tú Trì Sính ngủ say, tinh thần hưng phấn: Tôi có thể đè anh ta? Ngô gia gia cuối cùng cũng quá là ngẫu đi! Sau này ở trước mặt ai cũng có thể khoe khoang mà nói: Đây là vợ tôi!

Ngô Sở Ủy đang đắc ý vui vẻ, một mình cười như tâm thần trong đêm khuya.

Trì Sính cảm thấy bên cạnh dâng lên vẻ đắc ý, khóe miệng nhếch lên một chút, bàn tay to đưa tới đem Ngô Sở Ủy kéo qua, hung hăng ấn vào ngực.

“Ngủ!”

Cuối cùng Ngô Sở Ủy vẫn vụng trộm vui vẻ một lúc nữa, sau đó rất thỏa mãn mà nhắm hai mắt lại.

288. Chương 288 - Phiên Ngoại 5: Hạnh Phúc Vững Vàng. (kết)

Chớp mắt đã đến cuối năm, đúng lúc công ty Ngô Sở Ủy tiếp nhận khu công nghiệp LED. Sang năm mới, khu công nghiệp này sẽ chính thức đi vào hoạt động, sau này lợi nhuận sẽ phải dùng mức ‘trăm triệu’ làm đơn vị tính toán.

Cùng với cấp lãnh đạo của công ty còn có nhân viên cấp dưới tổ chức đại tiệc chúc mừng, sau phần dạ tiệc, Ngô Sở Ủy và Trì Sính còn chạy đến khu nhà mới của mình cùng gặp mặt hội Quách Thành Vũ.

Trong không khí sang trọng, ngoại trừ Trì Ngô Quách Khương nhị Uông, tất cả sáu người, còn có một ít anh em Quách Thành Vũ và Trì Sính, cùng với còn có vài nhân viên thân cận của công ty. Hơn mười người ở trong một phòng, hát hò, nhảy nhót, nói chuyện phiếm, uống rượu.....nhạc xập xình vô cùng náo nhiệt.

Ngô Sở Ủy là nhân vật chính, đi hết một vòng cùng mọi người cạn ly, lúc sau lại đi đến bên người khác nói chuyện vài câu. Cuối cùng vui đùa âm ỉ đến trước mặt Uông Thạc, cánh tay duỗi một cái liền ôm lấy cánh tay Uông Thạc.

“Tôi nói này, hôm nay là ngày đại hỉ của tôi, sao cậu không nói mấy câu chúc mừng hả?”

Uông Thạc hừ lạnh một tiếng, “Để cậu đắc ý.”

Ngô Sở Ủy lộ ra nụ cười vô lại, cố ý tiến đến bên tai Uông Thạc nhỏ giọng hỏi, “Có phải cậu thấy tôi tình yêu và sự nghiệp hai thứ đều tốt đẹp, cậu đố kị hả?”

Vừa mới nói xong, cánh tay truyền đến một trận đau đớn. Cúi đầu nhìn xuống, một đầu con rắn đang từ ống tay áo Uông Thạc chui vào. (Mẹ! Nói thật Thạc thỉnh thoảng như bị tâm thần ý...Đi đâu cũng mang con rắn theo, trong truyện thì đỡ chứ đi ngoài đường người ta chả bắt vào viện tâm thần.. ha ha.. Giờ tôi lên thuyền Trì Ủy rồi..)

Ngay sau đó, Ngô Sở Ủy âm ỉ bực bội chạy đến bên Trì Sính ‘kiện cáo’. (Vợ cũ người ta Ủy có kiện thì cũng không thành..)

“Người tình của anh thả rắn cắn tôi.”

Trì Sính kéo tay Ngô Sở Ủy sang xem một chút, chỉ có hai vết hồng hồng nhỏ, vì vậy xoa xoa qua quýt, nói, “Không sao, không phải rắn độc.”

Ngô Sở Ủy tức giận gắt một câu, “Không phải rắn độc có thể tùy tiện cắn người hả?”

Trì Sính kéo đầu Ngô Sở Ủy ấn lên trên đùi, néo lỗ tai của cậu hỏi, “Vậy cậu muốn thế nào?”

“Mắng cậu ta vài câu!” Ngô Sở Ủy trách mắng.

Trì Sính cười khanh khách, “Đang có chuyện vui, mắng chửi người không tốt đâu!”

Ngô Sở Ủy tức giận cắn đùi Trì Sính một cái, vốn là Trì Sính uống một chút rượu, ngực như thiêu như đốt. Đem Ngô Sở Ủy từ trên đùi nhấc lên, không để ý đến trong phòng có hơn mười ánh mắt nhìn, vẫn cứ đặt Ngô Sở Ủy đến xuống salon trong góc phòng, bàn tay tiến vào trong áo cậu sờ loạn làm bừa.

Ngô Sở Ủy ngứa ngáy mà giãy giụa, liên tục rên rỉ cầu xin tha thứ.

“Đừng nghịch, đừng nghịch, người ta đang nhìn mình kìa.”

Bọn họ bên này vui vẻ ầm ĩ, Khương Tiểu Soái và Quách Thành Vũ bên kia khiêu vũ càng vui vẻ hơn.

Quách Thành Vũ khiêu vũ rất giỏi, Khương Tiểu Soái kỹ thuật ‘gà mờ’ Cũng không trở ngại tiết tấu mà bước theo Quách Thành Vũ. Hai bàn tay của Quách Thành Vũ đặt lên cặp mông của Khương Tiểu Soái tùy tiện ‘day’ cậu khiêu vũ, Khương Tiểu Soái mặc âu phục, ánh mắt của Quách Thành Vũ nhìn rất phong tình, khiêu khích vô cùng.

Uông Thạc ở một bên đối với hai cặp này mà cười nhạt, nhin không được nói lầm bầm, “Tôi thật bội phục bọn họ, ở chung một chỗ hai năm, cả ngày ngẩng đầu nhìn, cúi đầu thấy, vẫn còn có hăng hái dính lấy nhau như thế.”

Uông Trẫm ở bên cạnh không nói được lời nào, ánh mắt như hồ hững nhìn che dấu quan sát cả mười người.

“Tôi nói chuyện với anh đó, anh có nghe không thế?” Uông Thạc lại đem lời vừa nhả ra lặp lại một lần nữa.

Uông Trẫm mặt không thay đổi nói, “Hai năm quả thực nhiệt tình phai mờ.”

“Nhất định.....” Uông Thạc đối với lần đáp lại này của Uông Trẫm tương đối hài lòng, lại nói, “Tôi thấy bọn họ là cố ý giả bộ.”

Không ngờ, phía sau Uông Trẫm vẫn còn tiếp một câu.

“Lúc này, chỉ có dung mạo và tài năng mới có thể xoay chuyển tình thế.”

Uông Thạc càng nghe lời này càng thấy không hợp lý, cuối cùng đưa ánh mắt sâu kín phóng đến gương mặt nghiêm nghị đến kinh người của Uông Trẫm.

“Ý của anh là gì, là đáng vẻ của tôi khủng khiếp hả?”

Khóe miệng Uông Trẫm lướt qua một nụ cười thần nhiên, thoáng qua rồi biến mất.

Ổng tay áo của Uông Thạc lại chui ra một con rắn nhỏ, kết quả đụng phải cánh tay như thép của Uông Trẫm, không cần được lại chui vào.

Không khí trong phòng càng ngày càng nóng, không biết là ai đề nghị một câu.

“Trì thiếu gia và Quách thiếu gia, hai người trước đây từng là cặp đôi vàng nhĩ? Nhân dịp chuyện vui hôm nay, sao không tái hợp hát chúc mừng một đoạn?”

Quách Thành Vũ vui vẻ nói, “Chỉ là lời đồn thôi, không hợp đâu?”

Uông Thạc tiếp tục phụ họa, “Sao mà không hợp? Hát một bài nhảy một bản thì đã làm sao? Trong lòng các anh không có gì mờ ám, còn sợ người ta nói hay sao?”

“Đúng vậy! Lên đi! Lên đi!”

“Lên đi!”

“...”

Không ngăn nổi thịnh tình của mọi người, Trì Sính và Quách Thành Vũ bước lên sân khấu.

Đèn pha chiếu lên giữa sân khấu, ánh lên hai thân hình oai hùng mạnh mẽ.

Trì Sính chọn một bài tiết tấu đặc biệt mạnh mẽ một bài hát tiếng Anh cũ, đưa mic cho Quách Thành Vũ, rồi liếc mắt nhìn Quách Thành Vũ, hai người hiểu ý nhau rồi cười, sau đó liền biểu diễn. (Cái đoạn này thấy cứ có gian tình kiểu gì ấy.. Đến bây giờ vẫn thấy khó chịu khi Quách nhà em thân với ông Trì...Không hiểu tại sao, tính đa nghi nên hay nghĩ lung tung.)

Cùng nhau hát, Ngô Sở Ủy ngay lập tức nín thở. Mặc dù thời gian chịu tang bà Ngô, đã có dịp nghe qua Trì Sính hát mấy câu. Nhưng khi đó tâm trạng không tốt, hơn nữa lúc ấy Trì Sính hát bài đó cũng không phải sở trường của anh, nên không nghe ra được anh hát như thế nào. Hiện tại giọng hát được phô diễn, trái tim Ngô Sở Ủy đều mềm nhũn ra, sao lại êm tai như vậy? Sao lại có thể lên cao như thế?

Quách Thành Vũ thì càng không cần phải nói, động tác quá đẹp, không nhảy thì thôi, nhảy một chút mà khiến con mắt mọi người suýt chút nữa thì hồng luôn.

Độ ăn ý của hai người lại càng không phải đùa, lúc ánh mắt giao nhau, vô số tia lửa điện cùng âm nhạc và điệu nhảy bay ra, làm bầu không khí rất nóng.

Ngô Sở Ủy và Khương Tiểu Soái lúc đầu còn tỏ ra vẻ mặt kiêu ngạo, nhìn thêm một chút, vênh mặt đây là người đàn ông của chúng tôi! Sau đó một lúc, từ trong đám đông bắt đầu vang lên tiếng ồn ào, mà người cầm đầu giấu mặt không ai khác chính là Ông Thạc.

“Bên nhau đi, bên nhau đi, bên nhau đi, bên nhau đi.....” (Giống như từ Together ý)

Tiếng hô càng ngày càng lớn, hô to làm cho Ngô Sở Ủy và Khương Tiểu Soái cũng có chút dao động.

“Việc này.....” Ngô Sở Ủy hơi lộ ra vẻ lúng túng, “Sao tôi thấy hai chúng ta như hai người thừa vậy?”

Khương Tiểu Soái cũng đồng cảm, “Cậu xem, người ta đều vỗ tay ầm như thế, hai chúng ta không hô mấy tiếng có vẻ không hay lắm nhỉ?”

“Hay là..... cũng hô theo mấy câu nhỉ?”

“Tôi thì sao cũng được.”

“Bên nhau đi, bên nhau đi, bên nhau đi.....” (Ngu hết chỗ ngu)

Vui vẻ ầm ĩ kết thúc, cặp đôi vàng cũng tự động giải thể, ai về chỗ người đó.

Lâm Ngạn Duệ uống không ít, tiếp tục cả gan mời rượu Trì Sính nói, “Anh hát cho nhiều người nghe như vậy, dường như còn không có hát cho tổng giám đốc Ngô của chúng tôi nghe! Trì thiếu gia, thế này là anh không được rồi nhé! Dù thế nào hôm nay cũng là ngày vui lớn của công ty chúng tôi, thời gian tổng giám đốc Ngô của chúng tôi nở mày nở mặt, anh thấy có nên hát một bài tỏ lòng của mình không nhỉ?”

Lần này, ngay cả Quách Thành Vũ cũng cổ vũ, anh ta nghe Trì Sính hát nhiều năm như vậy, nhưng cũng chưa từng nghe qua Trì Sính hát tình ca. (Love songs ý)

Trì Sính không quan tâm những người đó, quay sang Ngô Sở Ủy hỏi, “Muốn tôi hát cho cậu nghe hay không?”

Ngô Sở Ủy ngẫm nghĩ một lát, khoe miệng lộ ra một nụ cười gian tà, một tay hung hăng đẩy Trì Sính lên trước đám đông, còn lấy mic căn dặn một câu, “Không được hát tiếng Anh, tôi chỉ muốn nghe tiếng Trung.”

Trì Sính có học qua mấy bài tình ca xu hướng, cũng là lần trước muốn dỗ cho Ngô Sở Ủy vui vẻ mà học. Cũng đã quên gần hết, chỉ còn nhớ một vài bài.

Vậy hát bài ‘Viết thư vì em’ đi. (Bài này của Ngô Khắc Quân, mà trước đây Thanh Vũ đã từng hát rồi đó, tình cảm nhưng mình thấy không hay bằng Big city, Small love của Vương Lực Hoàn, ai muốn nghe thì phân cmt nhé..không thì cứ tìm Viết thư vì em là ra.)

Lời này vừa nói ra, trong cả căn phòng lập tức truyền đến một trận tiếng thét chói tai. Trì Sính? Lạnh lùng bá đạo chuẩn đàn ông, hát một bài thâm tình chân thành như thế, không phải quá kích thích hả? ! (Ngàn năm có một..)

Quách Thành Vũ phát tay một cái, toàn bộ mọi người đều im lặng.

”Tình yêu thật kỳ lạ

Anh bắt đầu không thể khống chế được bản thân.

Tình yêu chính là bản lĩnh.

Anh bắt đầu không phải là mình nữa.

Anh đã làm rất nhiều chuyện ngốc nghếch vì em.

Mà chuyện đầu tiên chính là làm thơ tặng cho em.

Vì em mà làm thơ, vì em mà yên lặng.....”

Giọng hát của Trì Sính vô cùng nam tính, làm người nghe đều mềm nhũn.

”Vì em anh mất đi lý trí.

Vì em anh làm thơ, vì em yên lặng.

Vì em làm những chuyện không thể làm.

Vì em anh học đàn tất cả tình ca.

Anh quên nói với em rằng:

Điều đẹp đẽ nhất chính là tên của em....”

Cả phòng đều như tan say trong từng câu hát, nhất là người ‘Tửu lượng’ kém như Ngô Sở Ủy, lúc này ngoại trừ cười ngầy ngô còn không biết làm gì.

Kết thúc một khúc, tiếng vỗ tay như sấm chấn động cả căn phòng, tiếng hoan hô nổi lên bốn phía.

Khương Tiểu Soái cũng bắt đầu xấu tính, “Tôi nói Đại Ủy này! Người ta cũng hát tặng cậu rồi, làm sao cậu lại không hát một bài đi? Không phải cậu rất thích hát hay sao? Không có chuyện gì còn suốt ngày lằm bằm hát hò mà, hôm nay cũng cho mọi người thưởng thức một chút đi!” (Ác vãi.)

Ngô Sở Ủy không biết nói sao, cậu đó, tuyệt đối là cố ý, Trì Sính hát xong lại để cho tôi hát, không phải có ý định làm mất mặt tôi hay sao?

Thế nhưng không có biện pháp, tiếng hô từng đợt từng đợt từng đợt mạnh mẽ hơn, Ngô Sở Ủy bị đẩy lên mũi chịu trận, không hát không được.

“Hát thì hát.!”

Ngô Sở Ủy khí phách mà nặn lấy cái mic từ trong tay Trì Sính.

“Tôi hát bài ‘Hạnh phúc vững vàng’ đi!” (Bài này cực kỳ hay nó chính là OST của phim Better and Better, do Trần Dịch Tấn hát, được mệnh danh là King of pop của Hồng Kông, chú này được liên tiếp hai lần cầm đuốc cho thể vận hội mùa đông và mùa hè. Là người TQ đầu tiên có vinh dự đó..PHẢI NÓI LÀ RẤT HAY.. link ở cmt)

Đây là một ca khúc mà Ngô Sở Ủy vừa mới học được, lúc đó lúc đó nghe ca từ cảm động, lòng rất ấm áp lên liền học.

[Tôi đã rất xúc động khi nghe bài này..ghép lại với hoàn cảnh của Ủy thì càng xúc động hơn]

”Tôi muốn một hạnh phúc vững vàng có thể chịu đựng sự tàn nhẫn của ngày tận thế.

Trong những đêm dài hoang mang, có một nơi chốn để thuộc về.

Tôi muốn một hạnh phúc vững vàng, có thể dùng tay để chạm vào.

Mỗi khi vươn tay ôm lấy em, hơi ấm lan tỏa trong lòng tôi.....”

Nếu như nói Trì Sính hát nhịp điệu du dương, thì Ngô Sở Ủy hát chính là thành ý.

Mặc dù thỉnh thoảng có chút sai nhịp, không đúng tiết tấu, nhưng rõ ràng từng câu từng chữ chỉ bình thường mà ăn sâu vào lòng mọi người, như nói lên tâm sự của bản thân, làm cho mọi người nghe xong trong lòng đều ấm áp.

Ngay cả Uông Thạc mới vừa rồi còn hô hô ầm lên, lúc này cũng yên nặng, đầu gối lên trên vai Uông Trầm bình tĩnh nhìn Ngô Sở Ủy.

”Tôi muốn một hạnh phúc vững vàng, có thể chống đỡ mọi nỗi đau mất mát.

Trên con đường dài một mình tôi, cũng không còn cô đơn nữa.

Tôi muốn một hạnh phúc vững vàng, có thể dùng cả một đời làm thước đo.

Cho dù thân tôi ở nơi nào đi chăng nữa, cũng sẽ không bao giờ lạc lối.

Tôi muốn một hạnh phúc vững vàng.....

Đó chính là hạnh phúc mà tôi khát khao.....” (Nói thật nghe đến đây ứa nước mắt..)

Ánh mắt của Trì Sính nhìn Ngô Sở Ủy đặc biệt ôn nhu, vô cùng thỏa mãn.

Mới đầu hát còn thấy lo lắng hồi hộp, kết quả hát xong tiếng vỗ tay ầm ầm, mặt của Ngô Sở Ủy ngược lại đỏ bừng như bị tôm luộc chín. Vội vàng quay sang hỏi Trì Sính đứng bên cạnh, xụ mặt nói một câu, “Vừa hát sai một câu, xấu hổ quá.”

Bàn tay to của Trì Sính xoa xoa đầu của Ngô Sở Ủy, ôn nhu đến khó tin trấn an một câu.

“Được rồi, rất hay.”

Bài hát này quả thực cũng đi vào tim của Khương Tiểu Soái, xoay người vừa định cùng Uông Thạc trao đổi một chút, liền phát hiện người kia nằm gối trên đùi Uông Trầm không nhúc nhích.

“Cậu ta..... không phải đang ngủ hả?”

Uông Trầm ừ một tiếng.

Khương Tiểu Soái kinh ngạc, “Ầm ỉ như thế mà cũng có thể ngủ?”

“Các cậu đều hạnh phúc như vậy, cậu ta ghen tỵ.”

Mặc dù lúc nói lời này của Uông Trầm nói ra mặt vẫn không chút biểu cảm, nhưng Khương Tiểu Soái lại nghe được trong những lời này của anh một chút tình cảm dịu dàng. (Soái ATSM thôi..)

“Hôn nhau đi, hôn nhau đi.”

Bên kia còn đang ồn ào, bình thường Trì Sính thích yên tĩnh, hôm nay đặc biệt được cổ vũ, đem mặt của Ngô Sở Ủy quay lại phía mình nói, “Chờ chút, tôi chọn chỗ hôn đã.”

Cuối cùng, chọn trúng ‘Đại thiết đầu’, môi áp lên trên trán, phải gọi là quá nóng đi, nóng đến trái tim cũng như phát sốt.

“Không được, hôn trán không tính, hôn lại một cái đi.”

“Hôn lại một cái đi.”

“.....”

Trong góc tối của phòng, Uông Trầm ôm Uông Thạc ngủ say, lặng lẽ đi ra ngoài.

.....

[HOÀN PHIÊN NGOẠI]

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngkich-tap>